

Науково-дослідний інститут правового забезпечення інноваційного розвитку
Національної академії правових наук України
Харківський національний університет внутрішніх справ

**ЗБІРНИК
НОРМАТИВНО-ПРАВОВИХ АКТІВ
У СФЕРІ НАУКОВОЇ
ТА НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ
ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ**

Харків
«Право»
2019

*Рекомендовано до друку рішенням вченої ради
Науково-дослідного інституту правового забезпечення інноваційного розвитку НАПрН України
(протокол № 7 від 3 вересня 2019 р.)*

Упорядники:

- Д. В. Швець*, доктор юридичних наук, доцент, ректор Харківського національного університету внутрішніх справ;
С. М. Бортник, доктор юридичних наук, перший проректор Харківського національного університету внутрішніх справ;
Л. В. Могілевський, доктор юридичних наук, професор, проректор Харківського національного університету внутрішніх справ;
О. С. Бакумов, кандидат юридичних наук, доцент, народний депутат України;
С. В. Глібоко, кандидат юридичних наук, доцент, директор Науково-дослідного інституту правового забезпечення інноваційного розвитку Національної академії правових наук України;
К. О. Токарева, кандидат юридичних наук, науковий співробітник Науково-дослідного інституту правового забезпечення інноваційного розвитку Національної академії правових наук України;
В. В. Чумак, кандидат юридичних наук, т. в. о. начальника відділу організації наукової роботи Харківського національного університету внутрішніх справ;
О. О. Хань, кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник відділу організації наукової роботи Харківського національного університету внутрішніх справ

Збірник нормативно-правових актів у сфері наукової та науково-технічної діяльності в Україні-3-41 ні / [упоряд.: Д. В. Швець, О. С. Бакумов, О. О. Хань та ін.]. – Харків : Право, 2019. – 880 с.

ISBN 978-966-937-802-6

У представленому Вашій увазі збірнику відображена система законодавства у сфері наукової та науково-технічної діяльності в Україні з урахуванням останніх змін: від міжнародних угод України та Європейського Союзу щодо науково-співробітництва до національних стандартів, які встановлюють вимоги до оформлення результатів наукової роботи в Україні.

Зміст збірника викладений у логічній послідовності, кожен його розділ та параграф відповідає відокремленому питанню законодавчого регулювання наукової та науково-технічної діяльності в Україні: угоди між Україною та ЄС у сфері науки і техніки, питання організації наукової та науково-технічної діяльності в Україні, інноваційна діяльність в Україні, наукові та технологічні парки, державні інституції у сфері науки і техніки, державне фінансування наукової та науково-технічної діяльності, національне регулювання міжнародного співробітництва у науковій сфері, порядок здобуття наукових ступенів та вчених звань, порядок проходження атестації наукових установ та наукових працівників, питання оформлення прав інтелектуальної власності на результати наукової та науково-технічної діяльності, організації та проведення наукових конкурсів, надання державних премій для науковців, організація наукової та науково-технічної діяльності у наукових та науково-освітніх установах Міністерства внутрішніх справ України, державні стандарти у сфері наукової та науково-технічної діяльності.

Збірник нормативно-правових актів з питань наукової та науково-технічної діяльності буде корисним для науковців, керівників наукових установ, здобувачів наукових ступенів, службовців державного апарату у сфері науки та всіх, хто досліджує стан законодавства у цій сфері.

УДК 001.89(477)(094.4/.5)

ЗМІСТ

РОЗДІЛ І. УГОДИ МІЖ УКРАЇНОЮ ТА ЄС У СФЕРІ НАУКИ І ТЕХНІКИ

Угода між Україною та Європейським Співтовариством про наукове і технологічне співробітництво	9
Спільна декларація міністрів освіти Європи «Європейський простір у сфері вищої освіти»	13
Глава 9 Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони	15
Угода між Україною і Європейським Союзом про участь України у програмі Європейського Союзу «Горизонт 2020» – Рамкова програма з досліджень та інновацій (2014–2020)	16

РОЗДІЛ ІІ. ЗАКОНОДАВЧЕ РЕГУЛЮВАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ НАУКОВОЇ ТА НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Параграф 1. Основи наукової та науково-технічної діяльності

Закон України «Про вищу освіту»	22
Закон України «Про наукову і науково-технічну діяльність»	78
Закон України «Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки»	118
Закон України «Про науково-технічну інформацію»	120
Закон України «Про наукову і науково-технічну експертизу»	126
Закон України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій»	135
Постанова Кабінету Міністрів України «Деякі питання реалізації Закону України “Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій”»	145
Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження переліку пріоритетних тематичних напрямів наукових досліджень і науково-технічних розробок на період до 2020 року»	151
Наказ Міністерства освіти і науки України «Щодо Положення про організацію наукової, науково-технічної діяльності у вищих навчальних закладах III та IV рівнів акредитації»	153
Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження мінімальних ставок винагороди авторам технологій і особам, які здійснюють їх трансфер»	157
Наказ Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України «Про затвердження Переліку наукових спеціальностей»	158
Наказ Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України «Про затвердження Порядку надання відомостей про основні результати наукової, науково-технічної, інноваційної діяльності та у сфері трансферу технологій»	173
Наказ Міністерства освіти і науки України «Про затвердження Порядку формування Переліку наукових фахових видань України»	178
Про Етичний кодекс ученого України	183
Методичні рекомендації з комерціалізації розробок, створених в результаті науково-технічної діяльності	187

Параграф 2. Інноваційна діяльність в Україні, наукові та технологічні парки

Закон України «Про інноваційну діяльність»	196
Закон України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні»	205
Закон України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків»	208
Закон України «Про наукові парки»	213
Закон України «Про науковий парк «Київська політехніка»	220
Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку погодження рішення про створення наукового парку»	223
Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку державної реєстрації проектів наукових парків, реалізація яких потребує державної підтримки»	224

Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку проведення моніторингу та здійснення контролю за реалізацією проектів технологічних парків»	226
Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про порядок створення і функціонування технопарків та інноваційних структур інших типів»	240
Постанова Кабінету Міністрів України «Деякі питання визначення середньострокових пріоритетних напрямів інноваційної діяльності галузевого рівня на 2017–2021 роки»	242
Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку державної реєстрації інноваційних проектів і ведення Державного реєстру інноваційних проектів»	249
Наказ Міністерства економічного розвитку і торгівлі України «Про затвердження Методики проведення державної експертизи інвестиційних проектів та форми висновку за її результатами»	253
Наказ Міністерства освіти і науки України «Про затвердження Положення про порядок здійснення інноваційної освітньої діяльності»	260
Наказ Міністерства освіти і науки України «Про порядок здійснення інноваційної освітньої діяльності»	261
Наказ Міністерства освіти і науки України «Про затвердження форми заяви про розгляд інноваційного проекту, форми інноваційного проекту та Порядку проведення державної експертизи інноваційних проектів»	264
Методичні рекомендації Міністерства освіти і науки України щодо створення та діяльності центрів ТТ	268

Параграф 3. Державні інституції у сфері науки і техніки

Закон України «Про особливості правового режиму діяльності Національної академії наук України, національних галузевих академій наук та статусу їх майнового комплексу»	270
Постанова Кабінету Міністрів України «Деякі питання наукових установ (організацій, підприємств), що перебувають у віданні Національної академії наук, національних галузевих академій наук»	274
Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про Міністерство освіти і науки України»	276
Постанова Кабінету Міністрів України «Про утворення Національної ради України з питань розвитку науки і технологій»	285
Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про конкурс щодо обрання членів Наукового комітету Національної ради з питань розвитку науки і технологій»	291
Постанова Кабінету Міністрів України «Про Національний фонд досліджень України»	296
Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про національний науковий центр»	302
Постанова Кабінету Міністрів України «Питання державних ключових лабораторій»	304
Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про порядок визначення наукових об'єктів, що становлять національне надбання, та визнання такими, що втратили чинність, деяких постанов Кабінету Міністрів України»	311
Постанова Кабінету Міністрів України «Про утворення, реорганізацію та ліквідацію державних наукових установ»	313
Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Примірного положення про порядок проведення конкурсу на заміщення вакантних наукових посад державної наукової установи»	315
Постанова Кабінету Міністрів України «Деякі питання обрання та призначення керівника державної наукової установи»	320
Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Типового положення про наглядову раду при державній науковій установі»	328

Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Типового положення про раду молодих вчених при органах виконавчої влади»	331
Статут Національної академії наук України	334

Параграф 4. Державне фінансування наукової та науково-технічної діяльності

Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку формування тематики наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок, що фінансуються за рахунок коштів державного бюджету, та визнання такими, що втратили чинність, деяких постанов Кабінету Міністрів України»	341
Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку проведення конкурсного відбору наукових, науково-технічних робіт, що плануються до виконання за рахунок коштів державного бюджету»	342
Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження критеріїв оцінки допустимості державної допомоги суб'єктам господарювання на проведення наукових досліджень, технічний розвиток та інноваційну діяльність»	346
Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку надання грантової підтримки наукової і науково-технічної діяльності за рахунок коштів державного бюджету»	350

Параграф 5. Національне регулювання міжнародного співробітництва у науковій сфері

Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про порядок реалізації права на академічну мобільність»	353
Постанова Кабінету Міністрів України «Питання навчання студентів та стажування (наукового стажування) аспірантів, ад'юнктів і докторантів, наукових і науково-педагогічних працівників у провідних вищих навчальних закладах та наукових установах за кордоном»	355
Наказ Міністерства освіти і наук України «Про затвердження Порядку реєстрації міжнародних науково-технічних програм і проектів, що виконуються в рамках міжнародного науково-технічного співробітництва українськими вченими, а також грантів, що надаються в рамках такого співробітництва»	358

РОЗДІЛ III. НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ВИЗНАЧЕННЯ ПОРЯДКУ ЗДОБУТТЯ НАУКОВИХ СТУПЕНІВ ТА ВЧЕНИХ ЗВАНЬ

Параграф 1. Порядок здобуття наукових ступенів

Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у закладах вищої освіти (наукових установах)»	362
Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження переліку платних послуг, які можуть надаватися закладами освіти, іншими установами та закладами системи освіти, що належать до державної і комунальної форми власності»	371
Постанова Кабінету Міністрів України «Про проведення експерименту з присудження ступеня доктора філософії»	378
Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку присудження наукових ступенів»	386
Постанова Кабінету Міністрів України «Про Деякі питання реалізації статті 54 Закону України «Про вищу освіту» (Порядок затвердження рішень про присвоєння вчених звань та зразки державних документів про присвоєння вчених звань)	393

Постанова Кабінету Міністрів України «Про порядок доставляння обов’язкових примірників документів»	397
Наказ Міністерства освіти і науки України «Про затвердження Вимог до оформлення дисертації»	401
Наказ Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України «Вимоги до опублікованої монографії, що подається на здобуття наукового ступеня доктора і кандидата наук»	407
Наказ Міністерства освіти і науки України «Про опублікування результатів дисертацій на здобуття наукових ступенів доктора і кандидата наук»	409
Наказ Міністерства освіти і науки України «Про оприлюднення дисертацій та відгуків офіційних опонентів»	410
Наказ Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України «Положення про спеціалізовану вчену раду»	411
Наказ Міністерства освіти і науки України «Про затвердження форм документів атестаційної справи здобувача ступеня доктора філософії»	430
Наказ Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України «Деякі питання присудження наукових ступенів і присвоєння вчених звань»	434
Наказ Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України «Перелік експертних рад з питань проведення експертизи дисертаційних робіт Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України»	437
Наказ Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України «Деякі питання експертних рад з питань проведення експертизи дисертаційних робіт Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України»	438
Наказ Міністерства освіти і науки України «Про затвердження Порядку присвоєння вчених звань науковим і науково-педагогічним працівникам»	441
Наказ Міністерства освіти і науки України «Про затвердження Порядку визнання здобутих в іноземних вищих навчальних закладах наукових ступенів»	457
Постанова Президії ВАК «Перелік наукових фахових видань України, в яких можуть публікуватися результати дисертаційних робіт на здобуття наукових ступенів доктора і кандидата наук»	464
Постанова ВАК «Про затвердження переліків установ, до яких обов’язково повинні надсилатися наукові видання, де можуть публікуватися основні результати дисертаційних робіт»	536
Постанова ВАК «Про затвердження переліків установ, до яких обов’язково повинні надсилатися наукові монографії, в яких опубліковані основні результати дисертаційних робіт»	586
Постанова ВАК «Про порядок повторного захисту дисертацій у випадку зняття дисертації з розгляду у ВАК України за письмовою заявою здобувача»	586

РОЗДІЛ IV. ПОРЯДОК ПРОХОДЖЕННЯ АТЕСТАЦІЇ НАУКОВИХ ПРАЦІВНИКІВ ТА НАУКОВИХ УСТАНОВ, ВИЗНАЧЕНИЙ ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Закон України «Про професійний розвиток працівників»	588
Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про атестацію наукових працівників»	592

Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку проведення державної атестації наукових установ»	596
Постанова Кабінету Міністрів України «Деякі питання проведення державної атестації закладів вищої освіти в частині провадження ними наукової (науково-технічної) діяльності»	600
Наказ Міністерства освіти і науки України «Деякі питання державної атестації наукових установ»	603

РОЗДІЛ V. НОРМАТИВНЕ ВИЗНАЧЕННЯ ПОРЯДКУ ОФОРМЛЕННЯ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ НА РЕЗУЛЬТАТИ НАУКОВОЇ ТА НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Закон України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі»	633
Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку реєстрації технологій та їх складових, що створені чи придбані за бюджетні кошти або створені чи придбані підприємствами державної форми власності»	651
Наказ Міністерства освіти і науки України «Про затвердження Правил складання і подання заявки на винахід та заявки на корисну модель»	653
Наказ Міністерства освіти і науки України «Про затвердження Правил розгляду заявки на винахід та заявки на корисну модель»	678
Наказ Міністерства освіти і науки України «Про затвердження Положення про Державний реєстр патентів України на винаходи»	708
Наказ Міністерства освіти і науки України «Про затвердження Положення про Державний реєстр патентів України на корисні моделі»	718
Наказ Міністерства освіти і науки України «Про затвердження Положення про Державний реєстр патентів і деклараційних патентів України на секретні винаходи»	725
Наказ Міністерства освіти і науки України «Про затвердження Положення про Державний реєстр деклараційних патентів України на секретні корисні моделі»	730
Наказ Міністерства освіти і науки України «Про затвердження Інструкції про порядок продовження строку дії патенту на винахід, об'єктом якого є засіб, використання якого потребує дозволу компетентного органу»	734
Наказ Міністерства освіти і науки України «Про затвердження Інструкції про подання, розгляд, публікацію та внесення до реєстру відомостей про передачу права власності на винахід (корисну модель) та видачу ліцензії на використання винаходу (корисної моделі)»	737
Наказ Міністерства освіти і науки України «Про затвердження Інструкції про офіційну публікацію заяви про готовність надання будь-якій особі дозволу на використання запатентованого винаходу (корисної моделі) та клопотання про її відкликання»	750

РОЗДІЛ VI. ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ПРОВЕДЕННЯ НАУКОВИХ КОНКУРСІВ, ДЕРЖАВНИХ ПРЕМІЙ ДЛЯ НАУКОВЦІВ.

Указ Президента України «Про Положення про щорічні гранти Президента України докторам наук для здійснення наукових досліджень»	756
Указ Президента України «Про державні стипендії для видатних діячів науки, освіти, культури і мистецтва, охорони здоров'я, фізичної культури і спорту та інформаційної сфери»	757

Постанова Верховної Ради України «Про іменні стипендії Верховної Ради України для молодих учених – докторів наук»	760
Постанова Верховної Ради України «Про премію Верховної Ради України молодим ученим»	765
Постанова Верховної Ради України «Про Премію Верховної Ради України за внесок молоді у розвиток парламентаризму, місцевого самоврядування»	768
Наказ Міністерства освіти і науки України «Про затвердження Положення про Комісію Міністерства освіти і науки України з відбору претендентів на здобуття Премії Верховної Ради України молодим ученим, іменних стипендій Верховної Ради України для молодих учених – докторів наук та розгляду наукових звітів стипендіатів»	770

РОЗДІЛ VII. ВІДОМЧІ НОРМАТИВНО-ПРАВОВІ АКТИ З ПИТАНЬ НАУКОВОЇ ТА НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В НАУКОВИХ ТА НАУКОВО-ОСВІТНІХ УСТАНОВАХ МІНІСТЕРСТВА ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ

Наказ МВС «Про затвердження Положення про вищі навчальні заклади МВС»	774
Наказ МВС «Про затвердження Положення про організацію проведення науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт у системі МВС України»	790
Наказ МВС «Про затвердження Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у науково-дослідних установах, що належать до сфери управління Міністерства внутрішніх справ України, та вищих навчальних закладах із специфічними умовами навчання, які здійснюють підготовку кадрів для Міністерства внутрішніх справ України і Національної поліції України»	796
Наказ МВС «Про затвердження Положення про конкурс на кращу наукову, науково-технічну та профорієнтаційну продукцію в апараті МВС, територіальних органах, закладах, установах і підприємствах, що належать до сфери управління Міністерства внутрішніх справ України, та Положення про конкурс наукових робіт здобувачів першого (бакалаврського) рівня вищої освіти закладів вищої освіти, що належать до сфери управління Міністерства внутрішніх справ України»	801

РОЗДІЛ VIII. ДЕРЖАВНІ СТАНДАРТИ У СФЕРІ НАУКОВОЇ ТА НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

ДСТУ 3017:2015 — Національний стандарт України. «Інформація та документація. Видання. Основні види. Терміни та визначення понять»	808
ДСТУ 8302:2015 Інформація та документація. Бібліографічне посилання	831
ДСТУ 4163-2003 Уніфікована система організаційно-розпорядчої документації. Вимоги до оформлювання документів	845
ДСТУ 3008:2015 — «Інформація та документація. Звіти у сфері науки і техніки. Структура та правила оформлювання»	858

РОЗДІЛ I

УГОДИ МІЖ УКРАЇНОЮ ТА ЄС

У СФЕРІ НАУКИ І ТЕХНІКИ

УГОДА

МІЖ УКРАЇНОЮ ТА ЄВРОПЕЙСЬКИМ СПІВТОВАРИСТВОМ

ПРО НАУКОВЕ І ТЕХНОЛОГІЧНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО

Угоду ратифіковано Законом № 368-IV від 25.12.2002

Щодо відновлення дії Угоди на додатковий п'ятирічний період додатково див. Угоду від 07.10.2003

Угода припинила дію. Додатково див. статтю 12

Про відновлення дії Угоди на додатковий п'ятирічний період додатково див. Угоду від 08.10.2010

Про відновлення дії Угоди на додатковий п'ятирічний період додатково див. Угоду від 03.03.2015

Дата підписання: 04.07.2002

Дата ратифікації: 25.12.2002

Дата набрання чинності: 11.02.2003

Україна, з одного боку, і Європейське Співтовариство (далі – «Співтовариство»), з другого боку, що далі іменуються «Сторонами», зважаючи на важливість науки і технології для їхнього економічного і соціального розвитку, визнаючи те, що Україна і Співтовариство проводять дослідницьку і технологічну діяльність у багатьох галузях, що становлять спільний інтерес, і те, що участь кожної зі Сторін у таких дослідженнях та розробках на основі взаємності сприятиме взаємній вигоді,

відповідно до Угоди про партнерство та співробітництво між Україною, з одного боку, та Європейськими Співтовариствами та їхніми державами-членами, з другого боку, підписаної 16 червня 1994 року, зокрема до Статті 58 зазначеної Угоди,

бажаючи створити правову основу для співробітництва у сфері наукових і технологічних досліджень, що розширить і зміцнить співпрацю в галузях, які становлять спільний інтерес, і сприятиме використанню результатів такого співробітництва для економічної та соціальної вигоди Сторін,

домовилися про таке:

Стаття 1. Мета

Сторони заохочують, розвивають і сприяють спільній діяльності в галузі науково-технологічних досліджень і розробок, що становлять взаємний інтерес.

Стаття 2. Визначення

Для цієї Угоди:

а) «спільна діяльність» означає будь-яку діяльність, яку Сторони здійснюють чи підтримують згідно з цією Угодою, в тому числі, проведення спільних досліджень;

б) «інформація» означає наукові та технічні дані, результати або методи науково-технологічних досліджень і розробок, що виникають в результаті спільних досліджень, а також будь-які інші дані, які мають відношення до спільної діяльності;

в) «інтелектуальна власність» визначається так само, як у Статті 2 Конвенції про заснування Всесвітньої організації інтелектуальної власності, прийнятої 14 липня 1967 року в Стокгольмі;

г) «спільне дослідження» означає дослідження, фінансову підтримку якого забезпечує одна чи обидві Сторони і таке, що залучає до спільних робіт учасників з України та Європейського Співтовариства;

д) «учасник» означає будь-яку фізичну чи юридичну особу, університет, науково-дослідний інститут чи будь-яку іншу організацію, включаючи у необхідних випадках агентства та офіційні органи Сторін, що залучаються до співробітництва.

Стаття 3. Принципи

Співробітництво здійснюється на основі таких принципів:

а) взаємна вигода;

б) своєчасний обмін інформацією, яка може мати значення для спільної діяльності;

в) збалансоване отримання Україною та Співтовариством економічних і соціальних результатів із врахуванням внесків у спільну діяльність, зроблених відповідними учасниками та/або Сторонами.

Стаття 4. Напрями співробітництва

а) Співробітництво може здійснюватися в галузі наукових досліджень, включаючи фундаментальні, технологічного розвитку та демонстраційної діяльності, за наступними напрямками:

- дослідження навколишнього середовища та клімату, включаючи спостереження земної поверхні;
- біомедичні дослідження та дослідження в галузі охорони здоров'я;
- дослідження в галузі сільського господарства, лісового господарства та рибальства;
- промислові та виробничі технології;
- матеріалознавство та метрологія;
- неядерна енергетика;
- транспорт;
- технології інформаційного суспільства;
- дослідження в галузі соціальних наук;
- науково-технологічна політика;
- навчання та обмін науковими кадрами.

б) Інші напрями можуть додаватися до цього переліку після розгляду та рекомендацій спільного комітету Україна – Співтовариство, що згадується в статті 6 цієї Угоди.

Стаття 5. Форми співробітництва

а) Співробітництво може включати наступні види діяльності:

1) участь українських організацій у проектах Співтовариства у сферах спільної діяльності та, відповідно, участь організацій, створених у Співтоваристві, в українських проектах в цих сферах. Така участь має регламентуватися чинним законодавством Сторін. У проектах можуть також брати участь наукові та технологічні організації Сторін; проекти можуть також здійснюватися із залученням агентств і офіційних органів Сторін;

2) вільний доступ та спільне використання дослідницького обладнання, включаючи установки та об'єкти для проведення моніторингу, спостереження та експериментів, а також збору даних, що стосуються спільної діяльності;

3) візити та обмін науковими, технічними та іншими кадрами з метою участі в семінарах, симпозіумах і робочих нарадах, які мають відношення до спільної діяльності в рамках цієї Угоди;

4) обмін інформацією про практику, законодавство і програми, які стосуються співробітництва в рамках цієї Угоди;

5) інші дії, які можуть взаємно визначатися Сторонами у відповідності з політикою та програмами Сторін.

б) Спільні дослідницькі проекти відповідно до цієї Угоди здійснюються лише після того, як учасники проекту затвердять спільний план розпорядження технологіями, як зазначено в додатку № 1 до цієї Угоди, який становить її невід'ємну частину.

в) Сторони можуть спільно здійснювати співробітництво з третіми сторонами.

Стаття 6. Координація та сприяння спільній діяльності

а) З метою координації та сприяння спільній діяльності згідно з цією Угодою Сторони створюють спільний комітет Україна – Співтовариство зі співробітництва в галузі науки та технологій, що далі іменується «Комітет».

Комітет проводить зустрічі в рамках відповідного Підкомітету, створеного Угодою про партнерство і співробітництво між Україною та Європейськими Співтовариствами та їхніми державами-членами.

б) До функцій Комітету входять:

- 1) контроль та сприяння діяльності, передбаченої цією Угодою;
- 2) розробка рекомендацій згідно зі статтею 4(б);
- 3) підготовка пропозицій щодо дій, які передбачені статтями 5, 5(а);
- 4) консультації Сторін про шляхи розширення співробітництва згідно з принципами, що викладені в цій Угоді;

5) щорічний звіт про стан та ефективність співробітництва, яке здійснюється в рамках цієї Угоди;

6) контроль за ефективністю виконання цієї Угоди;

7) врахування важливості регіональних аспектів співробітництва.

в) Комітет збирається один раз на рік, засідання відбуваються по черзі в Україні та Співтоваристві. Позачергові засідання можуть проводитися за взаємною домовленістю.

г) До складу Комітету повинна входити обмежена однакова кількість офіційних представників кожної Сторони; Комітет приймає свій регламент, який затверджується Сторонами. Рішення Комітету приймаються шляхом консенсусу. Протоколи, що містять рішення та основні питання, приймаються на кожному засіданні та затверджуються співголовами, що призначаються Сторонами. Щорічний звіт Комітету надається Раді та Комітету із співробітництва, які створені відповідно до Угоди про партнерство і співробітництво між Україною та Європейськими Співтовариствами та їх державами-членами, та відповідним організаціям кожної зі Сторін.

Стаття 7. Фінансування та податкові пільги

а) Спільна наукова і технологічна діяльність буде здійснюватися в межах фінансових коштів, що виділяються, та відповідно до законодавства, політики та програм України та Співтовариства. Як правило, кожна зі

Сторін несе витрати на виконання своїх обов'язків згідно з цією Угодою, включаючи витрати, що пов'язані з участю в засіданнях Комітету.

б) Якщо конкретні форми наукового і технологічного співробітництва передбачають пряму чи непряму фінансову допомогу Європейського Співтовариства, через організації, засновані за участю Європейського Співтовариства, учасникам Української Сторони, то на будь-які такі гранти, фінансову чи іншу допомогу, що надається Європейським Співтовариством учасникам Української Сторони для підтримки їхньої наукової та технологічної діяльності, розповсюджуються податкові та митні пільги. Такі гранти будуть звільнені Українською Стороною від сплати мита, будь-яких митних зборів, податків на додану вартість, податків на прибуток, а також від сплати всіх інших аналогічних податків і зборів.

Стаття 8. В'їзд персоналу та ввіз обладнання

Кожна зі Сторін здійснює всі необхідні дії та докладає максимальних зусиль відповідно до свого законодавства з метою полегшення в'їзду, перебування та виїзду з її території персоналу, ввозу та вивозу матеріалів, інформації та обладнання, що залучені чи використовуються в рамках цієї Угоди.

Стаття 9. Інформація та інтелектуальна власність

Розповсюдження та використання інформації, розпорядження, розподіл та використання прав інтелектуальної власності, набутих у результаті спільних досліджень у рамках цієї Угоди, визначається згідно з положеннями, що сформульовані в додатку № 2 до цієї Угоди.

Стаття 10. Інші угоди і перехідні положення

1. Ця Угода не впливає на інші угоди або домовленості, укладені між Сторонами, а також будь-які угоди або домовленості між Сторонами та третіми сторонами.

2. Сторони намагатимуться привести у відповідність до цієї Угоди інші домовленості про науково-технічне співробітництво між Україною та Співтовариством, які підпадають під дію статті 4 цієї Угоди.

Стаття 11. Територіальна сфера дії

Ця Угода чинна, з одного боку, на території України та, з другого боку, територіях, на яких діє Договір про заснування Європейського Співтовариства, та на умовах, що передбачені цим Договором. Ця умова не перешкоджає здійсненню спільної діяльності в рамках співробітництва у відкритому морі, відкритому космосі, на території третіх країн згідно з міжнародним правом.

Стаття 12. Набуття чинності, припинення дії, врегулювання суперечок

а) Ця Угода набуває чинності з дати отримання останнього письмового повідомлення про виконання Сторонами всіх внутрішніх процедур, необхідних для набуття нею чинності.

б) Ця Угода укладається на початковий період до 31 грудня 2002 року та буде продовжуватися за взаємною згодою Сторін на наступні п'ятирічні періоди.

в) Ця Угода припиняє свою дію через шість місяців з дати отримання письмового повідомлення будь-якої зі Сторін про свій намір припинити її дію. Закінчення терміну або припинення дії цієї Угоди не впливає на виконання будь-яких домовленостей, яких було досягнуто в рамках цієї Угоди, або інших конкретних прав та обов'язків, прийнятих згідно з додатками.

г) Зміни та доповнення до цієї Угоди вносяться за взаємною письмовою згодою Сторін. Такі зміни та доповнення набувають чинності з дати останнього письмового повідомлення про виконання Сторонами внутрішніх процедур, необхідних для набуття ними чинності.

д) Усі спори, пов'язані з тлумаченням та застосуванням цієї Угоди, будуть вирішуватися шляхом взаємної домовленості між Сторонами.

Стаття 13

Угоду складено в двох примірниках українською, англійською, голландською, грецькою, датською, іспанською, італійською, німецькою, португальською, фінською, французькою та шведською мовами кожний, причому всі тексти є автентичними.

Вчинено в м. Копенгагені 4 липня 2002 року.

За Україну

За Європейське Співтовариство

Додаток № 1

Визначальні риси плану розпорядження технологіями

План розпорядження технологіями (ПРТ) є специфічною угодою, що укладається між учасниками, про виконання спільних досліджень і відповідні права та обов'язки учасників.

Щодо інтелектуальної власності ПРТ зазвичай визначає порядок володіння, охорони, прав використання для наукових і дослідницьких цілей, експлуатації та розповсюдження, включаючи домовленості про спільні публікації, права та обов'язки дослідників, що приїждять, і процедури врегулювання суперечок. У ПРТ також може розглядатися попередня і нова інформація, питання ліцензування та передачі результатів наукових досліджень.

ПРТ розробляється з урахуванням цілей спільного дослідження, фінансових та інших внесків Сторін або учасників, переваг та недоліків ліцензування території чи сферами використання, передачі даних, товарів чи послуг,

що підпадають під експортний контроль, вимог з боку чинного законодавства та інших факторів, що визначаються учасниками.

Додаток № 2

Права на інтелектуальну власність

Згідно зі статтею 9 Угоди права на інформацію та інтелектуальну власність, що створюється чи передається між Сторонами в рамках Угоди, розподіляються відповідно до цього додатка.

I. Застосування

Цей додаток застосовується до спільних досліджень, які проводяться в рамках Угоди, за винятком випадків, що окремо визначаються за взаємною згодою Сторін.

II. Володіння, розподіл та використання прав

1. У цьому додатку розглядається розподіл прав та інтересів Сторін та їх учасників. Кожна Сторона та її учасники забезпечують можливість отримання іншою Стороною та її учасниками прав на інтелектуальну власність, що розподілені відповідно до цього додатка. Додаток не змінює та не торкається розподілу прав, інтересів та виплат авторських винагород між Стороною та її громадянами або учасниками, які визначаються законами та практикою, що застосовується, для кожної зі Сторін.

2. У контрактних домовленостях забезпечуються застосування та дотримання таких принципів:

а) відповідний захист інтелектуальної власності. Сторони і/або їх учасники повідомляють одна одну в розумний термін про створення будь-якої інтелектуальної власності, що виникає в рамках Угоди або домовленостей про реалізацію, та своєчасно забезпечують захист такої інтелектуальної власності;

б) врахування внеску Сторін або їх учасників у визначенні прав та інтересів Сторін та учасників;

в) ефективне використання результатів;

г) неупереджене ставлення до учасників від іншої Сторони у порівнянні до власних учасників;

д) захист конфіденційної інформації.

3. Учасники разом розробляють спільні Плани розпорядження технологіями (ПРТ) щодо володіння та використання, включаючи публікацію інформації та відомостей про інтелектуальну власність, що створюється під час спільних досліджень. Визначальні риси ПРТ містяться в додатку № 1 до Угоди. Відповідне міністерство та відомство Сторони, що проводить фінансування, схвалюють ПРТ до укладення конкретних контрактів про співробітництво у дослідженнях та розробках, до яких вони додаються.

4. Стосовно інформації або інтелектуальної власності, що створюється під час спільних досліджень і не оговорена в ПРТ, діють принципи розподілу прав, що схвалені Сторонами та визначені в ПРТ. У випадку суперечностей інформація чи інтелектуальна власність повинні бути предметом спільного володіння всіх учасників, залучених до спільного дослідження, під час якого була отримана така інформація чи інтелектуальна власність. Кожен учасник, якого стосується це положення, має право використовувати інформацію чи інтелектуальну власність з власною метою без територіальних обмежень.

5. Кожна Сторона, підтримуючи умови конкуренції в галузях, яких торкається ця Угода, зобов'язується забезпечувати використання прав, отриманих відповідно до Угоди та домовленостей, які укладені в її рамках, на такому рівні, щоб стимулювати, зокрема:

а) розповсюдження і використання інформації, яка створена, розкрита або стала доступною іншим чином згідно з Угодою;

б) прийняття та виконання міжнародних технічних стандартів.

6. Припинення або закінчення терміну дії Угоди не впливає на права чи обов'язки відповідно до цього додатка.

III. Авторське право

У контрактних та інших домовленостях повинна бути передбачена умова про захист авторських прав, що належать Сторонам або їх учасникам, відповідно до положень Бернської конвенції про захист літературних та художніх творів (Паризький акт 1971 року).

IV. Наукові публікації

Без порушення умов, сформульованих у розділі V, та у випадку, якщо не буде зазначене інше в ПРТ, публікація результатів досліджень здійснюється спільно Сторонами або учасниками спільного дослідження. Згідно із наведеним вище загальним правилом застосовуються такі процедури:

1. У випадку публікації однією Стороною чи її організаціями наукових збірок, статей, звітів, книг, а також аудіовізуальних творів та комп'ютерних програм, що створені в результаті співробітництва за Угодою, інша Сторона чи її організація отримує безоплатну невиключну ліцензію, що не може бути відкликана і має чинність у будь-якій країні на переклад, відтворення, переробку, передачу та публічне розповсюдження таких робіт в обсягах, що обумовлені в ПРТ.

2. Сторони забезпечують якнайширше розповсюдження наукових публікацій, які є результатом спільних досліджень в рамках Угоди.

3. Усі виконані в рамках Угоди екземпляри робіт із забезпеченими авторськими правами повинні містити імена авторів твору, за винятком, коли автор відкрито відмовляється бути названим. Екземпляри робіт повинні також містити ясну вказівку про підтримку співробітництва Сторін.

V. Інформація з обмеженим доступом

A. Документальна інформація з обмеженим доступом:

1. Кожна зі Сторін та їх учасники повинні, якнайшвидше та бажано в ПРТ, визначити інформацію, яку вони бажали б залишити нерозкритою, беручи до уваги, серед іншого, такі критерії:

а) конфіденційність інформації в тому розумінні, що інформація як така або в спеціальній формі, чи в єдності своїх складових не є загальновідомою серед спеціалістів у даній сфері або легко доступною для них законним шляхом;

б) дійсну або потенційну комерційну цінність інформації за умови її конфіденційності;

в) попередній захист інформації особою, що контролює її на законних умовах, яка здійснювала розумні за певних обставин заходи для збереження її як конфіденційної.

Сторони та їх учасники можуть за певних умов домовитися, що, якщо не зазначене інше, вся інформація чи її частина, яка створюється, надається чи обмінюється під час спільних досліджень, не повинні розкриватися.

2. Кожна Сторона та її учасники забезпечують визначення інформації з обмеженим доступом, наприклад, за допомогою відповідного грифу або обмежувального напису. Це також відноситься до будь-якого повного або часткового копіювання згаданої інформації.

Сторона та учасник, що отримують інформацію з обмеженим доступом, повинні дотримуватися її конфіденційного характеру. Такі обмеження автоматично припиняють діяти за умови розкриття для широкого загалу такої інформації її власником.

3. Інформація з обмеженим доступом, яка відноситься до цієї Угоди та отримана від іншої Сторони, може розповсюджуватися Стороною, що її отримала, серед власного чи найнятого персоналу та міністерств та відомств, залучених в інтересах здійснення спільного дослідження, за умови, що будь-яка інформація з обмеженим доступом, розповсюджена таким чином, повинна бути предметом домовленості про конфіденційність та повинна бути чітко визначена, про що було зазначено вище.

4. За наявності попередньої письмової згоди Сторони, що надає інформацію з обмеженим доступом, Сторона, що отримує таку інформацію, може розповсюджувати інформацію з обмеженим доступом ширше, ніж це передбачено в підрозділі 3 цього розділу. Сторони спільно розробляють процедури запиту та отримання попереднього письмового дозволу для такого ширшого розповсюдження та надаватимуть такий дозвіл у тій мірі, в якій це припустимо відповідно до чинного законодавства Сторін.

Б. Недокументована інформація з обмеженим доступом

Недокументована інформація з обмеженим доступом або інша конфіденційна інформація, що представлена на семінарах та інших зустрічах, які організовуються в рамках цієї Угоди, або інформація, яка з'являється в результаті залучення персоналу, використання технічних засобів або спільних проектів, підлягає режиму поводження Сторонами чи учасниками відповідно до принципів, які вказані в цьому додатку для документальної інформації, за умови, що отримувач інформації з обмеженим доступом або іншої конфіденційної чи секретної інформації отримує повідомлення про конфіденційний характер інформації, що передається, в момент її передачі.

В. Контроль

Кожна Сторона зобов'язується забезпечити контроль за інформацією з обмеженим доступом, яку вона отримує, відповідно до Угоди. У випадку, коли одній зі Сторін стає відомо, що вона не зможе, або передбачається, що не зможе дотриматися умов конфіденційності, як вказано в підрозділах А та Б цього додатка, вона повинна негайно повідомити про це іншу Сторону. Після цього Сторони шляхом спільних консультацій визначають необхідні заходи.

СПІЛЬНА ДЕКЛАРАЦІЯ МІНІСТРІВ ОСВІТИ ЄВРОПИ «ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПРОСТІР У СФЕРІ ВИЩОЇ ОСВІТИ»

Болонья, 19 червня 1999 року

Європейський процес, завдяки його особливим досягненням впродовж останніх декількох років, стає дедалі відчутнішою і значимішою реалією для Європейського Союзу та його громадян. Перспективи розширення разом з поглибленням відносин з іншими європейськими державами надають цій реалії ще ширших вимірів. Водночас, ми є свідками дедалі більшого усвідомлення політиками та науковцями, а також громадськістю, потреби у побудові більш всеохоплюючої та спрямованої у майбутнє Європи, зокрема на основі використання і зміцнення її інтелектуального, культурного, соціального, наукового та технологічного потенціалу.

«Європа знань» є на сьогодні широко визнаним незамінним фактором соціального і людського розвитку, а також невід'ємною складовою зміцнення та інтелектуального збагачення європейських громадян, оскільки саме така Європа спроможна надати їм необхідні знання для протистояння викликам нового тисячоліття разом із усвідомленням спільних цінностей та належності до єдиної соціальної і культурної сфери.

Загальновизнаним є першочергове значення освіти та освітнього співробітництва для розвитку і зміцнення стабільних, мирних і демократичних суспільств, що особливо відчувається на прикладі ситуації на південному сході Європи.

У Сорбонській декларації від 25 травня 1998 року, в основу якої покладено саме такі міркування, наголошується на провідній ролі університетів у розвитку європейського культурного виміру.

У ній підкреслюється, що створення європейського простору у сфері вищої освіти є ключовим шляхом сприяння мобільності та працевлаштуванню громадян, а також розвитку континенту в цілому.

Група європейських держав прийняла запрошення взяти на себе зобов'язання щодо досягнення визначених у Декларації цілей, підписавши її чи висловивши принципову згоду. Спрямованість декількох реформ у сфері вищої освіти, які були паралельно розпочаті у Європі, засвідчили рішучість багатьох урядів діяти.

Зі свого боку, європейські вищі навчальні заклади взяли на себе завдання та головну роль у створенні європейського простору вищої освіти, у тому числі виходячи з основоположних принципів Болонської університетської хартії 1988 року. Надзвичайно важливим є те, щоб незалежність та автономія університетів забезпечували постійну адаптацію систем вищої освіти і наукових досліджень відповідно до нових потреб, вимог суспільства та розвитку наукових знань.

Обраний курс пролягає у вірному напрямку і має значиму ціль. Досягнення більшої сумісності та порівняльності систем вищої освіти, втім, потребує постійної рушійної сили. Ми повинні підтримувати цей процес, сприяючи реалізації конкретних заходів, аби наші кроки на окресленому шляху приносили відчутні результати. У зустрічі, що відбулася 18 червня, взяли участь авторитетні фахівці та науковці з усіх представлених на ній держав. На ній було вироблено низку корисних порад щодо кроків, яких потрібно вжити.

Зокрема, нам слід зосередитися на вирішенні завдання збільшення міжнародної конкурентоспроможності європейської системи вищої освіти. Життєздатність та ефективність будь-якої цивілізації вимірюється її культурним впливом на інші країни. Ми повинні забезпечити існування такої системи вищої освіти у Європі, яка була б привабливою для всього світу і відповідала б особливостям наших культурних та наукових традицій.

Підтверджуючи свою підтримку загальним принципам, викладеним у Сорбонській декларації, ми координуємо нашу політику з метою досягнення у найближчому часі, не пізніше першої декади третього тисячоліття, таких цілей, які, на нашу думку, мають першочергове значення для створення європейського простору вищої освіти та поширення європейської системи вищої освіти у світі:

1. Затвердження загальносприйнятої та порівнянної системи вчених ступенів, у тому числі шляхом запровадження додатка до диплому, з метою сприяння працевлаштуванню європейських громадян та міжнародній конкурентоспроможності європейської системи вищої освіти.

2. Запровадження системи на основі двох ключових навчальних циклів: додипломного та післядипломного. Доступ до другого циклу навчання потребуватиме успішного завершення першого, який має тривати щонайменше три роки. Вчений ступінь, що присвоюється по завершенні першого циклу, на європейському ринку праці сприйматиметься як відповідний рівень кваліфікації. Кінцевим результатом другого навчального циклу має бути вчений ступінь магістра та/або кандидата наук, як у багатьох європейських країнах.

3. Створення системи кредитів на зразок Європейської системи трансферу оцінок (ECTS), як відповідного засобу сприяння більшій мобільності студентів. Кредити можуть бути отримані також поза межами вищих навчальних закладах, включаючи постійне навчання, за умови їхнього визнання з боку відповідного університету-отримувача.

4. Сприяння мобільності через усунення перешкод на шляху ефективного використання права на вільне пересування з безпосередньою метою:

- забезпечення студентам доступу до навчальних можливостей, а також до відповідних послуг;
- забезпечення визнання та зарахування часу, який вчитель, дослідник чи член адміністративного персоналу провів у європейському навчальному закладі проводячи дослідження, викладаючи та виконуючи відповідну до свого фаху роботу, зі збереженням їхніх законних прав;
- сприяння європейському співробітництву щодо забезпечення якості освіти з метою вироблення порівняльних критеріїв та методологій;
- просування необхідних європейських стандартів у галузі вищої освіти, зокрема щодо розробки навчальних планів, співробітництва між освітніми закладами, схем мобільності та інтегрованих навчальних, дослідницьких і виховних програм.

Таким чином, ми беремо на себе зобов'язання досягнути окреслених вище цілей – в межах своєї компетенції та поважаючи відмінності у культурі, мові, національних освітніх системах, а також автономію університетів – з метою зміцнення європейської сфери вищої освіти. Задля цього ми проводитимемо політику міждержавного співробітництва із залученням європейських неурядових організацій, що функціонують у сфері вищої освіти. Ми сподіваємося на швидку та позитивну відповідь з боку університетів та їхній активний внесок в успішність наших зусиль.

**УГОДА ПРО АСОЦІАЦІЮ
між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом,
Європейським співтовариством з атомної енергії
і їхніми державами-членами, з іншої сторони**

(ВИТЯГ)

Щодо обсягу тимчасового застосування окремих частин цієї Угоди див. Вербальну ноту

Угоду ратифіковано із заявою Законом № 1678-VII від 16.09.2014

Щодо тимчасового застосування з 1 січня 2016 року Угоди див. Лист Міністерства закордонних справ
№ 72/14-612/1-2980 від 30.11.2015

**Глава 9
Співробітництво у сфері науки та технологій**

Стаття 374

Сторони розвивають та посилюють наукове та технологічне співробітництво з метою як наукового розвитку як такого, так і зміцнення свого наукового потенціалу для вирішення національних та глобальних викликів. Сторони докладають зусиль для досягнення прогресу в набутті наукових та технологічних знань, важливих для забезпечення сталого економічного розвитку, шляхом розвитку дослідних потужностей та людського потенціалу. Накопичення та обмін науковою інформацією сприяють підвищенню конкурентоспроможності Сторін шляхом розширення можливостей їх економіки щодо набуття та використання знань для комерціалізації нових продуктів та послуг. Врешті-решт, Сторони розвивають свій науковий потенціал з метою дотримання глобальної відповідальності та зобов'язань у таких сферах, як охорона здоров'я, захист навколишнього середовища, зокрема зміна клімату, та інші глобальні виклики.

Стаття 375

1. Співробітництво враховує діючі рамки співробітництва, встановлені Угодою про співробітництво у сфері науки і технологій між Україною та Європейським Співтовариством, а також мету України до поступового наближення до політики та права ЄС у сфері науки і технологій.

2. Співробітництво між Сторонами спрямовується на сприяння залученню України до Європейського дослідницького простору.

3. Таке співробітництво сприяє Україні у підтримці реформування та реорганізації системи управління науковою сферою та дослідних установ (зокрема в розвитку її потенціалу щодо розвитку науки і технологій) з метою сприяння розвитку конкурентоспроможної економіки та суспільства, яке базується на знаннях.

Стаття 376

Співробітництво забезпечується, зокрема, шляхом:

- a) обміну інформацією щодо політики Сторін у сфері науки та технологій;
- b) участі у наступній Рамковій програмі ЄС з досліджень та інновацій «Горизонт 2020»;
- c) спільної реалізації наукових програм та дослідної діяльності;
- d) спільного дослідження діяльності, спрямованої на заохочення наукового прогресу, трансферу технологій та ноу-хау;
- e) навчання шляхом реалізації програм обміну для дослідників та спеціалістів;
- f) організації спільних заходів щодо наукового та технологічного розвитку;
- g) вжиття заходів, спрямованих на розвиток сприятливих умов для проведення досліджень та впровадження нових технологій, а також належного захисту інтелектуальної власності результатів досліджень;
- h) активізації регіонального та іншого міжнародного співробітництва, зокрема в Чорноморському контексті та в рамках багатосторонніх організацій, зокрема Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури (ЮНЕСКО), Організації економічного співробітництва і розвитку (ОЕСР) та Великої Вісімки (G8), а також у контексті багатосторонніх угод, наприклад Рамкової конвенції ООН про зміну клімату 1992 року;
- i) обміну досвідом у сфері управління науково-дослідними установами з метою розвитку та покращення їхніх спроможностей щодо здійснення та участі у наукових дослідженнях.

Стаття 377

Постійний діалог відбуватиметься з питань, охоплених Главою 9 Розділу V («Економічне та галузеве співробітництво») цієї Угоди.

УГОДА

між Україною і Європейським Союзом про участь України у програмі Європейського Союзу «Горизонт 2020» – Рамкова програма з досліджень та інновацій (2014–2020)

\Угоду ратифіковано Законом № 604-VIII від 15.07.2015

Україна, з однієї сторони, та

Європейська комісія (далі – Комісія) від імені Європейського Союзу, з іншої сторони (далі разом – Сторони), беручи до уваги те, що:

(1) Протокол III до Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії та їх державами-членами, з іншої сторони, щодо рамкової угоди між Україною і Європейським Союзом про загальні засади участі України у програмах ЄС передбачає статтею 5, що конкретні терміни та умови участі України у кожній конкретній програмі, зокрема фінансовий внесок та процедури звітності і оцінки, визначаються компетентними органами України та Комісією.

Протокол тимчасово застосовується з 1 листопада 2014 року¹.

(2) 11 грудня 2013 року Європейський Парламент і Рада прийняли Регламент № 1291/2013/EU про створення нової Програми ЄС з досліджень та інновацій «Горизонт 2020 – Рамкова програма з досліджень та інновацій» (2014-2020)² (далі – Програма).

(3) Програма спрямована на сприяння досягненню єдиного європейського наукового простору та інноваційного союзу.

(4) Згідно зі статтею 7 Регламенту № 1291/2013/EU конкретні терміни та умови, що стосуються участі асоційованої країни у Програмі, у тому числі фінансового внеску, який має базуватися на показнику валового внутрішнього продукту асоційованої країни, визначаються міжнародним договором між Союзом і асоційованою країною³.

домовились про таке:

Стаття 1

Сфера застосування Програми

1. Україна бере участь в Програмі в якості асоційованої країни включаючи окремі програми та правила участі, які визначено нижче:

Регламент № 1291/2013/EU про створення Рамкової програми Горизонт 2020 з досліджень та інновацій (2014–2020)⁴;

Регламент Європейського Парламенту та Ради № 1290/2013/EU від 11 грудня 2013 року⁵, що встановлює правила участі у програмі Горизонт 2020, включаючи делеговані акти та будь-які інші подальші правила;

Рішення Ради № 743/2013/EU про створення Спеціальної програми з реалізації «Горизонт 2020»⁶ та інші правила, що відносяться до реалізації Програми Горизонт 2020.

2. Регламент Європейського Парламенту та Ради № 294/2008/EC зі змінами, внесеними Регламентом Європейського Парламенту та Ради № 1292/2013 про заснування Європейського інституту інновацій та технологій, застосовується до участі українських організацій у освітніх та інноваційних товариствах⁷.

Стаття 2

Умови асоціації України в Програмі

1. Україна бере участь у заходах Програми відповідно до умов, зазначених у цій Угоді, зокрема відповідно до правових актів, зазначених у статті 1 цієї Угоди і додатках до неї.

2. Юридичні особи України беруть участь у непрямих заходах Програми, фінансованих з бюджету 2015 року і в подальшому, на тих же умовах, що застосовуються до юридичних осіб держав-членів Європейського Союзу, за умови дотримання правил та умов, встановлених або згаданих у цій Угоді.

3. Юридичні особи України беруть участь у діяльності освітніх та інноваційних товариств на тих же умовах, що застосовуються до юридичних осіб держав-членів Європейського Союзу.

¹ Рішення Ради від 29 вересня 2014 року № 2014/691/EU (OJ L289, 3.10.2014, р. 1).

² Регламент Європейського Парламенту та Ради про створення Горизонту 2020 – Рамкової програми з досліджень та інновацій (2014–2020) (OJ L347, 20.12.2013, р. 104).

³ В контексті цієї Угоди Сторони розглядають термін «Угода» у значенні «Меморандуму про взаєморозуміння», що передбачено у статті 5 Протоколу.

⁴ Регламент Європейського Парламенту та Ради про створення Горизонту 2020 – Рамкової програми з досліджень та інновацій (2014–2020) (OJ L347, 20.12.2013, р. 104).

⁵ Регламент Європейського Парламенту та Ради, що встановлює правила участі у Програмі Горизонт 2020 (OJ L347, 20.12.2013, р. 81).

⁶ Рішення Ради № 743/2013/EU про створення Спеціальної програми (OJ L347, 20.12.2013, р. 965).

⁷ Регламент Європейського Парламенту та Ради № 1292/2013 від 11 грудня 2013 року із змінами, до Регламенту Європейської Комісії № 294/2008 про заснування Європейського інституту інновацій та технологій (OJ L347, 20.12.2013, р. 174).

4. В разі якщо Європейський Союз встановлює норми реалізації статей 185 і 187 Договору про функціонування Європейського Союзу, Україні дозволяється брати участь у формальних структурах, створених у рамках цих положень, відповідно до рішень і правил, які були або будуть схвалені для створення таких формальних структур.

5. Юридичні особи України беруть участь у діяльності Об'єднаного дослідницького центру, фінансованої з бюджету 2015 року і в подальшому, на тих же умовах, що застосовуються до юридичних осіб держав-членів Європейського Союзу.

6. Для участі у Програмі Україна сплачує свій фінансовий внесок до загального бюджету Європейського Союзу відповідно до статті 3 та Додатку II до цієї Угоди.

7. Представникам України дозволяється брати участь у якості спостерігачів в комітеті, зазначеному у статті 10.1 Рішення № 743/2013/EU про встановлення Спеціальної програми щодо реалізації «Горизонт 2020», відповідальному за моніторинг імплементації Програми за напрямками, які стосуються України.

Цей комітет засідає без присутності представників України під час голосування. Україна інформується про результати голосування.

Участь, відповідно до цього пункту, включаючи процедури отримання інформації та документації, встановлюється у такій же формі як і для представників держав-членів Європейського Союзу.

8. Транспортні та добові витрати представників та експертів України для участі в якості спостерігачів у роботі комітету, згаданого у статті 10.1 Рішення № 743/2013/EU про встановлення Спеціальної програми щодо реалізації «Горизонт 2020», або у інших засіданнях щодо реалізації Програми, відшкодовуються Комісією на тій же основі, і відповідно до процедур, що діють в даний час для представників держав-членів Європейського Союзу.

9. Представники України беруть участь у роботі Ради правління Об'єднаного дослідницького центру відповідно до Регламенту роботи Ради правління Об'єднаного дослідницького центру.

Участь, відповідно до цього пункту, включаючи процедури отримання інформації та документації, встановлюється у такій же формі як і для представників держав-членів Європейського Союзу.

10. Англійська, як одна з офіційних мов Європейського Союзу, використовується для процедур, пов'язаних із запитами, грантовими угодами та звітами, а також для інших юридичних та адміністративних аспектів Програми.

Стаття 3

Фінансові внески

1. Україна сплачує за кожен рік участі у Програмі фінансовий внесок до загального бюджету Європейського Союзу.

Фінансовий внесок України додається до суми, що визначається щороку у загальному бюджеті Європейського Союзу для задоволення фінансових зобов'язань, що впливають з різних форм заходів, необхідних для реалізації, управління та функціонування Програми.

2. Частина фінансового внеску України може, за зверненням України, забезпечуватися за рахунок відповідного зовнішнього інструменту допомоги Європейського Союзу. У випадку такої допомоги її умови будуть визначені у відповідних фінансових угодах.

3. Правила, що регулюють фінансові внески України, викладені у Додатку II до цієї Угоди.

Стаття 4

Звітність та оцінка

1. Без шкоди для повноважень Комісії та Європейської рахункової палати стосовно контролю та оцінки Програми, участь України в Програмі знаходитиметься під постійним спільним контролем України та Комісії на партнерських засадах.

2. Правила щодо фінансового контролю, відшкодувань та інших заходів протидії шахрайству, викладені в Додатку III до цієї Угоди.

Стаття 5

Комітет Україна-ЄС з досліджень та інновацій

1. Відповідно до цієї Угоди створюється Комітет України та Європейського Союзу з досліджень та інновацій (далі – Спільний Комітет).

2. Функції Спільного Комітету включають:

- забезпечення огляду та оцінки реалізації цієї Угоди;
- розгляд будь-яких шляхів покращення та подальшого розвитку співробітництва;
- розгляд будь-яких питань, пов'язаних з тлумаченням або застосуванням цієї Угоди.

3. Діяльність Спільного Комітету доповнює та відповідає роботі органів, створених відповідно до Угоди про партнерство і співробітництво між Україною, з однієї сторони, і Європейськими Співтовариствами та їх державами-членами, з іншої, а також Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії та їх державами-членами, з іншої.

4. Спільний Комітет складається з представників України і Європейського Союзу.
5. Спільний Комітет проводить засідання на прохання будь-якої із Сторін.
6. Спільний Комітет затверджує свій регламент роботи.

Стаття 6

Набрання чинності

1. Сторони ратифікують або затверджують цю Угоду відповідно до своїх внутрішніх процедур. Документи про ратифікацію чи затвердження передаються дипломатичними каналами на зберігання до Європейської Комісії.
2. Ця Угода набирає чинності з дати передачі на зберігання останнього документу про ратифікацію або затвердження і діє протягом строку дії Програми.

Стаття 7

Заключні положення

1. Дія цієї Угоди може бути припинена будь-якою із Сторін в будь-який час протягом строку дії Програми на підставі письмового повідомлення про намір припинити участь у Програмі.
За умови дотримання відповідних положень, Угода припиняє свою дію через три календарні місяці після дати отримання письмового повідомлення відвідною Стороною.
Закінчення строку дії та/або припинення дії цієї Угоди не впливає на:
(а) будь-які проекти чи заходи, які знаходяться в стані реалізації;
(б) виконання будь-яких контрактних домовленостей, які застосовуються до цих проектів і заходів.
У разі припинення дії цієї Угоди, Європейський Союз відшкодовує Україні частину внеску в загальний бюджет Європейського Союзу, що не буде витрачений через припинення дії цієї Угоди.
2. Додатки становлять невід'ємну частину цієї Угоди.
3. Ця Угода може бути змінена лише в письмовій формі за взаємною згодою Сторін.
4. Участь України, на її прохання, в якості асоційованої країни в подальшій рамковій програмі Союзу з досліджень та інновацій повинна бути предметом нової угоди, яка укладатиметься між Сторонами.
Учинено в м. Києві 20 березня 2015 року у двох примірниках, кожний українською та англійською мовами, при цьому обидва тексти мають однакову силу.

За Україну

(підпис)

За Європейську Комісію

(підпис)

Додаток I

УМОВИ

участі юридичних осіб України в Програмі

1. З метою участі України у Програмі, юридична особа України визначається як будь-яка фізична або юридична особа заснована в Україні, створена і визнана у встановленому національним законодавством порядку, яка володіє правоздатністю і може, діючи від свого імені, користуватись правами та нести обов'язки. У випадку фізичних осіб, під посиланням на створення мається на увазі постійне місце проживання.
В контексті даної Угоди, суб'єкт, який не володіє правоздатністю відповідно до законодавства України, розглядається як такий, що прирівнюється до юридичної особи за умови дотримання вимог, викладених у статті 131 (2) Регламенту (ЄС, Євратом) № 966/2012¹ та статті 198 Регламенту (ЄС) № 1268/2012².
2. Враховуючи те, що ЄС не визнає незаконну анексію Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, юридичні особи, створені в Автономній Республіці Крим чи місті Севастополі не мають права брати участь в Програмі. У випадку припинення незаконної анексії Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, це положення буде переглянуто.
3. Участь юридичних осіб України у Програмі відбувається на умовах, визначених для юридичних осіб, що засновані в «асоційованій країні», як зазначено в правилах участі.
Юридичні особи, засновані в Україні, мають право, на таких же умовах що і юридичні особи, засновані у державах-членах, на фінансові інструменти, створені в рамках Програми.
Юридична особа, заснована в іншій асоційованій країні, користується такими ж правами і обов'язками за цією Угодою що і юридичні особи, засновані у державах-членах, за умови, що така асоційована країна, в якій заснована юридична особа, також погодилася надати юридичним особам з інших асоційованих країн такі ж права та обов'язки.

¹ Регламент Європейського Парламенту та Ради (ЄС, Євратом) № 966/2012 від 25 жовтня 2012 року про фінансові правила, що застосовуються до загального бюджету Союзу (OJ L298, 26.10.2012).

² Регламент про Комісію (ЄС) № 1268/2012 від 29 жовтня 2012 року про правила застосування Регламенту Європейського Парламенту та Ради (ЄС, Євратом) № 966/2012 про фінансові правила, що застосовуються до загального бюджету Союзу (OJ L362, 31.12.2012).

4. Юридичні особи України беруться до уваги, так само як і юридичні особи Європейського Союзу, для відбору незалежних експертів для завдань та на умовах, передбачених в правилах участі.

5. Сторони будуть докладати всіх зусиль, в рамках існуючих положень, для сприяння вільному пересуванню та проживанню дослідників, які беруть участь у діяльності згідно цієї Угоди, а також сприяти транскордонному руху товарів і послуг, призначених для використання в такій діяльності.

6. Україна буде вживати всіх необхідних заходів, у разі потреби, щоб гарантувати, що товари і послуги, придбані в Україні або імпортовані в Україну, які частково або повністю фінансуються відповідно до грантових договорів та/або контрактів, укладених для реалізації заходів у рамках цієї Угоди, звільняються від митних зборів, імпорتنих мит та інших податкових платежів, у тому числі ПДВ, які застосовуються в Україні.

Додаток II

ПРАВИЛА, що регулюють фінансовий внесок України до Програми (2015-2020)

I. Розрахунок фінансового внеску України

1. Фінансовий внесок України до Програми встановлюється на щорічній основі пропорційно і додатково до наявної суми, що є доступною в поточному році в загальному бюджеті Європейського Союзу для асигнованих коштів, необхідних для реалізації, управління та функціонування Програми.

2. Коефіцієнт пропорційності, що визначає внесок України, розраховується шляхом встановлення співвідношення між валовим внутрішнім продуктом України, в ринкових цінах, та сумою валового внутрішнього продукту, в ринкових цінах, держав-членів Європейського Союзу.

Таке співвідношення розраховується на основі останніх статистичних даних, що стосуються того ж самого року, наданих Статистичним офісом Європейського Союзу (Євростат) та доступних на момент публікації проекту бюджету Європейського Союзу. Проте, в подальших роках після першого року участі в Програмі, валовий внутрішній продукт України буде нараховуватися за тією ж ставкою зростання, що і валовий внутрішній продукт держав-членів Європейського Союзу.

3. З метою надання сприяння в участі в Програмі, внесок України буде здійснюватися у відповідних фінансових роках таким чином:

- фінансовий рік 2015: внесок відповідно до коефіцієнту пропорційності визначеного згідно з пунктом 2, помножений на 0,05. Сплата цього внеску буде здійснюватися рівними частками, які будуть додані до внесків запитуваних відповідно до підпунктів 2 і 3 пункту II цього Додатку, для 2016–2020 років;

- фінансовий рік 2016: внесок відповідно до коефіцієнту пропорційності визначеного згідно з пунктом 2, помножений на 0,05;

- фінансовий рік 2017: внесок відповідно до коефіцієнту пропорційності визначеного згідно з пунктом 2, помножений на 0,05;

- фінансовий рік 2018: внесок відповідно до коефіцієнту пропорційності визначеного згідно з пунктом 2, помножений на 0,05;

- фінансовий рік 2019: внесок відповідно до коефіцієнту пропорційності визначеного згідно з пунктом 2, помножений на 0,05;

- фінансовий рік 2020: внесок відповідно до коефіцієнту пропорційності визначеного згідно з пунктом 2, помножений на 0,05.

4. На четвертому році після початку застосування цієї Угоди, Сторони переглядають коефіцієнт пропорційності, що визначає фінансовий внесок України, на основі даних, що стосуються участі юридичних осіб України у непрямих і прямих заходах в рамках Програми у 2015–2017 роках.

5. Комісія повідомляє Україні, як можна швидше і не пізніше 1 вересня перед кожним фінансовим роком, таку інформацію разом з відповідним довідковим матеріалом:

- суми асигнувань у кошторисній калькуляції проекту бюджету Європейського Союзу, для Програми;
- оціночна сума внесків, отриманих з проекту бюджету, що відповідає участі України в Програмі відповідно до вищезазначених пунктів 1, 2 і 3.

Після того, як загальний бюджет остаточно прийнятий, Комісія повідомляє Україні, у кошторисній калькуляції щодо участі України, остаточні суми, зазначені у першому підпункті.

II. Виплата фінансового внеску України

1. Комісія надсилає, не пізніше 30 січня і 15 червня кожного фінансового року, запит Україні щодо сплати коштів відповідно до внесків України згідно цієї Угоди, крім 2015 фінансового року.

2. Такі запити щодо сплати коштів мають забезпечити виплати відповідно:

- половини внеску України не пізніше 15 квітня; та
- половини внеску України не пізніше 20 серпня.

Однак, половина внеску, яка має бути виплачена не пізніше 15 квітня розраховується з суми, викладеної у кошторисній калькуляції проекту бюджету: регуляризація такої суми здійснюється таким чином, щоб оплата половини внеску відбулась не пізніше 20 серпня.

Кожен запит щодо сплати коштів, що здійснюється відповідно до цього пункту, збільшується на одну десяту від фінансового внеску України у 2015 році, встановленого відповідно до підпункту 3 пункту I цього Додатку.

3. В останньому році Програми повний обсяг українського внеску має бути сплачений не пізніше 20 серпня 2020 року. Цей запит збільшується на одну п'яту фінансового внеску України у 2015 році, встановленого відповідно до підпункту 3 пункту I цього Додатку.

4. Внесок України відображується і оплачується в євро.

5. Платіж України зараховується до програм Союзу як бюджетні надходження, виділені на відповідну бюджетну позицію, як зазначено у звіті про доходи загального бюджету Європейського Союзу. Фінансове регулювання, що стосується загального бюджету Європейського Союзу, застосовується до управління коштами.

6. Україна сплачує свій внесок в рамках цієї Угоди відповідно до підпунктів 2 і 3 пункту II Додатку II.

Будь-яка затримка у сплаті внеску призводить до виплати Україною процентів за прострочений платіж по сумі неоплаченого боргу з дати строку оплати. Для розрахунку процентної ставки від суми, яка підлягає отриманню і яка не сплачена в установленний строк, застосовується процентна ставка головних операцій з рефінансування Європейського Центрального Банку, як опубліковано в серії «С» Офіційного вісника Європейського Союзу, починаючи з першого календарного дня місяця від дати заборгованості із збільшенням на півтора процента.

У разі, якщо затримка у виплаті внеску є такою, що може істотно поставити під загрозу реалізацію і управління Програмою, Комісія призупинить участь України у Програмі за відсутності оплати протягом 20 робочих днів після офіційного письмового нагадування, без шкоди для зобов'язань Європейського Союзу відповідно до вже укладених грантових угод та/або контрактів, що мають відношення до реалізації окремих непрямих заходів.

7. Не пізніше 30 червня року, наступного за фінансовим роком, готується звіт щодо асигнувань за Програмою відповідного фінансового року і передається Україні в порядку інформування відповідно до формату рахунку доходів і витрат Комісії.

8. Комісія, на момент закриття рахунків, пов'язаних з кожним фінансовим роком, в рамках формування рахунку доходів і витрат, продовжує регуляризацію рахунків щодо участі України.

Така регуляризація бере до уваги зміни, які відбулися шляхом перерахування, анулювання, відтермінування, дезобов'язання, або внесення додаткових змін до бюджетів протягом фінансового року.

Така регуляризація відбувається в момент другої сплати за наступний фінансовий рік і за останній рік в липні 2021 року. В подальшому регуляризація відбувається щорічно до 2023 року.

Додаток III

ФІНАНСОВИЙ КОНТРОЛЬ українських учасників Програми

I. Прямий зв'язок

Комісія безпосередньо здійснює зв'язок з учасниками Програми, які засновані в Україні та з їх субпідрядниками. Вони можуть безпосередньо надавати Комісії всю необхідну інформацію і документацію, яку вони зобов'язані подавати згідно з вимогами цієї Угоди і грантовими договорами та/або контрактами, укладеними для їх імплементації.

II. Аудит

1. Відповідно до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС, Євратом) № 966/2012 та Регламенту про Комісію (ЄС) № 1268/2012 та інших правил, зазначених у цій Угоді, грантові договори та/або контракти, укладені з учасниками Програми, заснованими в Україні, можуть передбачати наукові, фінансові, технологічні або інші перевірки, які проводитимуться представниками Комісії або іншими особами, уповноваженими Комісією, в будь-який час на території таких учасників і їх субпідрядників.

2. Представники Комісії, Європейської рахункової палати та інші особи, уповноважені Комісією, повинні мати належний доступ до місць, робіт і документів (у електронних та паперових версіях) і до всієї інформації, необхідної для того, щоб здійснювати такі перевірки, за умови, що таке право доступу чітко зазначено в текстах грантових договорів та/або контрактах, укладених для реалізації положень цієї Угоди з учасниками з України. Ненадання таких прав буде розцінюватись як нездатність обґрунтувати витрати та, в наступному, як потенційне порушення грантових угод.

3. Перевірки можуть проводитися після закінчення Програми або дії цієї Угоди, на умовах викладених у відповідних грантових договорах та/або контрактах. Будь-яка перевірка, що проводиться після закінчення Програми або дії цієї Угоди, здійснюється відповідно до умов, викладених у цьому Додатку.

III. Перевірки Комісії на місцях (OLAF)

1. У рамках цієї Угоди Комісія та, безпосередньо, Європейське бюро по боротьбі з шахрайством (OLAF), уповноважені здійснювати перевірки на місцях та інспекції у приміщеннях учасників та їх субпідрядників з України відповідно до умов, викладених у Регламенті Ради (Євратом, ЄС) № 2185/96¹.

2. Перевірки на місці та інспекції готуються та проводяться Комісією у тісній співпраці з визначеним компетентним органом України.

Компетентним органом України для реалізації цього пункту у Додатку III визначено Державну службу фінансового моніторингу України. З метою надання допомоги у перевірці, уповноважений орган інформується заздалегідь про об'єкт, мету і юридичні підстави перевірок та інспекцій. У цьому зв'язку, посадові особи компетентних органів України можуть брати участь у перевірках на місці та інспекціях.

3. За бажанням відповідних українських органів влади, перевірки на місці та інспекції можуть проводитися спільно Комісією та ними.

4. У випадку, якщо учасники Програми відмовляються від проведення перевірки на місці або інспекції, українські органи влади, діючи відповідно до національного законодавства, надають допомогу інспекторам Комісії, в міру необхідності, з метою надання їм можливості виконати свої обов'язки щодо проведення перевірки або інспекції на місці.

5. Комісія повідомляє якомога скоріше компетентному органу України про будь-який факт або підозру відносно порушень, які були виявлені в ході перевірки на місці або інспекції. В будь-якому випадку Комісія зобов'язана інформувати вищезгаданий орган про результати таких перевірок та інспекцій.

IV. Інформація та консультації

1. З метою належного застосування цього Додатку, компетентні органи влади України та Європейського Союзу регулярно обмінюються інформацією, якщо це не заборонено національним законодавством, і, на прохання однієї зі Сторін, проводять консультації.

2. Компетентні українські органи, протягом обґрунтованого строку, інформують Комісію, про будь-який виявлений ними факт або підозру відносно порушень при укладенні та виконанні грантових договорів та/або контрактів, укладених відповідно до положень цієї Угоди.

V. Конфіденційність

Інформація, передана або отримана в будь-якій формі згідно цього Додатку, визначається як професійна таємниця та захищається так само, як аналогічна інформація захищається згідно з законодавством України і відповідними положеннями, що застосовуються до установ Союзу. Така інформація не може бути передана особам, що не є представниками установ Союзу або держав-членів або України, чиї функції надають право на доступ до такої інформації. Також така інформація не може використовуватись для цілей інших, ніж забезпечення ефективного захисту фінансових інтересів Сторін.

VI. Адміністративні заходи та санкції

Без шкоди для застосування українського кримінального права, адміністративні заходи і санкції можуть застосовуватися Комісією відповідно до Регламентів (ЄС, Євратом) № 966/2012, (ЄС) № 1268/2012 і (ЄС, Євратом) № 2988/95².

VII. Відшкодування та правозастосування

Рішення, що приймаються Комісією в рамках Програми відповідно до цієї Угоди, які накладають фінансові зобов'язання на суб'єкти інші, ніж держави, підлягають виконанню в Україні. На запит Комісії, орган, визначений Україною, починає процедури забезпечення виконання рішення від імені Комісії. У цьому випадку, рішення Комісії передається українському суду без будь-яких інших процедур, окрім перевірки автентичності рішення, визначеним для цієї мети Україною органом, який інформує про це Комісію. Правозастосування здійснюється відповідно до чинного законодавства України.

Відповідні умови щодо правозастосування включаються в грантові договори та/або контракти, укладені з учасниками з України. Суд Європейського Союзу уповноважений розглядати законність рішення Комісії та призупинити його виконання. Крім того, суди України уповноважені розглядати скарги про неналежне здійснення правозастосування.

¹ OJ L292, 15.11.1996, p. 2.

² Регламент Ради (ЄС, Євратом) № 2988/95 від 18 грудня 1995 року про захист фінансових інтересів Європейських Співтовариств (OJ L312, 23.12.1995).

РОЗДІЛ II

ЗАКОНОДАВЧЕ РЕГУЛЮВАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ НАУКОВОЇ ТА НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

ПАРАГРАФ 1

ОСНОВИ НАУКОВОЇ ТА НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО ВИЩУ ОСВІТУ

(Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 37–38, ст.2004)

Із змінами, внесеними згідно із Законами

№ 76-VIII від 28.12.2014, ВВР, 2015, № 6, ст. 40
№ 222-VIII від 02.03.2015, ВВР, 2015, № 23, ст. 158
№ 319-VIII від 09.04.2015, ВВР, 2015, № 25, ст. 192
№ 367-VIII від 23.04.2015, ВВР, 2015, № 28, ст. 244
№ 415-VIII від 14.05.2015, ВВР, 2015, № 28, ст. 252
№ 425-VIII від 14.05.2015, ВВР, 2015, № 30, ст. 271
№ 498-VIII від 02.06.2015, ВВР, 2015, № 31, ст. 294
№ 766-VIII від 10.11.2015, ВВР, 2015, № 52, ст. 482
№ 848-VIII від 26.11.2015, ВВР, 2016, № 3, ст. 25
№ 911-VIII від 24.12.2015, ВВР, 2016, № 5, ст. 50
№ 1017-VIII від 18.02.2016, ВВР, 2016, № 13, ст. 145
№ 1114-VIII від 19.04.2016, ВВР, 2016, № 22, ст. 452
№ 1415-VIII від 14.06.2016, ВВР, 2016, № 30, ст. 543
№ 1662-VIII від 06.10.2016, ВВР, 2016, № 48, ст. 807
№ 1731-VIII від 03.11.2016, ВВР, 2016, № 51, ст. 840
№ 1774-VIII від 06.12.2016, ВВР, 2017, № 2, ст. 25
№ 1798-VIII від 21.12.2016, ВВР, 2017, № 7–8, ст. 50
№ 1838-VIII від 07.02.2017, ВВР, 2017, № 11, ст. 104
№ 1958-VIII від 21.03.2017, ВВР, 2017, № 17, ст. 206
№ 2026-VIII від 16.05.2017, ВВР, 2017, № 24, ст. 278
№ 2122-VIII від 11.07.2017, ВВР, 2017, № 33, ст. 360
№ 2145-VIII від 05.09.2017, ВВР, 2017, № 38–39, ст. 380

*Щодо визнання неконституційними окремих положень
див. Рішення Конституційного Суду
№ 2-р/2017 від 20.12.2017*

Із змінами, внесеними згідно із Законами

№ 2233-VIII від 07.12.2017, ВВР, 2018, № 2, ст. 8
№ 2300-VIII від 27.02.2018, ВВР, 2018, № 14, ст. 79
№ 2443-VIII від 22.05.2018, ВВР, 2018, № 33, ст. 250
№ 2704-VIII від 25.04.2019, ВВР, 2019, № 21, ст. 81
№ 2745-VIII від 06.06.2019, ВВР, 2019, № 30, ст. 119

Установити, що у 2016 році норми і положення цього Закону застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України, згідно із Законом № 928-VIII від 25.12.2015

У тексті Закону слова «вищий навчальний заклад» і «вищий духовний навчальний заклад» в усіх відмінках і числах замінено відповідно словами «заклад вищої освіти» і «заклад вищої духовної освіти» у відповідному відмінку і числі згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017

Цей Закон встановлює основні правові, організаційні, фінансові засади функціонування системи вищої освіти, створює умови для посилення співпраці державних органів і бізнесу з закладами вищої освіти на принципах автономії закладів вищої освіти, поєднання освіти з наукою та виробництвом з метою підготовки конкурентоспроможного людського капіталу для високотехнологічного та інноваційного розвитку країни, самореалізації особистості, забезпечення потреб суспільства, ринку праці та держави у кваліфікованих фахівцях.

Розділ I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Основні терміни та їх визначення

1. У цьому Законі терміни вживаються в такому значенні:

1) автономія закладу вищої освіти – самостійність, незалежність і відповідальність закладу вищої освіти у прийнятті рішень стосовно розвитку академічних свобод, організації освітнього процесу, наукових досліджень, внутрішнього управління, економічної та іншої діяльності, самостійного добору і розстановки кадрів у межах, встановлених цим Законом;

1¹) академічна доброчесність – сукупність етичних принципів та визначених Законом України «Про освіту», цим Законом та іншими законами України правил, якими мають керуватися учасники освітнього процесу під час навчання, викладання та провадження наукової (творчої) діяльності з метою забезпечення довіри до результатів навчання та/або наукових (творчих) досягнень;

(Частина першу статті 1 доповнено пунктом 1¹ згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

2) академічна мобільність – можливість учасників освітнього процесу навчатися, викладати, стажуватися чи проводити наукову діяльність в іншому закладі вищої освіти (науковій установі) на території України чи поза її межами;

3) академічна свобода – самостійність і незалежність учасників освітнього процесу під час провадження педагогічної, науково-педагогічної, наукової та/або інноваційної діяльності, що здійснюється на принципах свободи слова і творчості, поширення знань та інформації, проведення наукових досліджень і використання їх результатів та реалізується з урахуванням обмежень, встановлених законом;

4) акредитація освітньої програми – оцінювання освітньої програми та/або освітньої діяльності закладу вищої освіти за цією програмою на предмет:

відповідності стандарту вищої освіти;

спроможності виконати вимоги стандарту та досягти заявлених у програмі результатів навчання;

досягнення заявлених у програмі результатів навчання;

5) вища освіта – сукупність систематизованих знань, умінь і практичних навичок, способів мислення, професійних, світоглядних і громадянських якостей, морально-етичних цінностей, інших компетентностей, здобутих у закладі вищої освіти (науковій установі) у відповідній галузі знань за певною кваліфікацією на рівнях вищої освіти, що за складністю є вищими, ніж рівень повної загальної середньої освіти;

6) вищий військовий навчальний заклад (заклад вищої освіти із специфічними умовами навчання) – заклад вищої освіти державної форми власності, який здійснює на певних рівнях вищої освіти підготовку курсантів (слухачів, студентів), ад'юнктів для подальшої служби на посадах офіцерського (сержантського, старшинського) або начальницького складу з метою задоволення потреб Міністерства внутрішніх справ України, Національної поліції, Збройних Сил України, інших утворених відповідно до законів України військових формувань, центральних органів виконавчої влади із спеціальним статусом, Служби безпеки України, Служби зовнішньої розвідки України, центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони державного кордону, центрального органу виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері цивільного захисту;

(Пункт 6 частини першої статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 766-VIII від 10.11.2015)

7) заклад вищої освіти – окремий вид установи, яка є юридичною особою приватного або публічного права, діє згідно з виданою ліцензією на провадження освітньої діяльності на певних рівнях вищої освіти, проводить наукову, науково-технічну, інноваційну та/або методичну діяльність, забезпечує організацію освітнього процесу і здобуття особами вищої освіти, післядипломної освіти з урахуванням їхніх покликань, інтересів і здібностей;

8) галузь знань – основна предметна область освіти і науки, що включає групу споріднених спеціальностей, за якими здійснюється професійна підготовка;

9) Європейська кредитна трансферно-накопичувальна система (ЄКТС) – система трансферу і накопичення кредитів, що використовується в Європейському просторі вищої освіти з метою надання, визнання, підтвердження кваліфікацій та освітніх компонентів і сприяє академічній мобільності здобувачів вищої освіти. Система ґрунтується на визначенні навчального навантаження здобувача вищої освіти, необхідного для досягнення визначених результатів навчання, та обліковується у кредитах ЄКТС;

10) засновник закладу вищої освіти – органи державної влади від імені держави, відповідна рада від імені територіальної громади (громад), фізична та/або юридична особа, рішенням та за рахунок майна яких засновано заклад вищої освіти. Права засновника, передбачені цим Законом, набуваються також на підставах, передбачених цивільним законодавством;

11) здобувачі вищої освіти – особи, які навчаються у закладі вищої освіти на певному рівні вищої освіти з метою здобуття відповідного ступеня і кваліфікації;

12) кваліфікація – офіційний результат оцінювання і визнання, який отримано, коли уповноважена установа встановила, що особа досягла компетентностей (результатів навчання) відповідно до стандартів вищої освіти, що засвідчується відповідним документом про вищу освіту;

13) компетентність – динамічна комбінація знань, вмінь і практичних навичок, способів мислення, професійних, світоглядних і громадянських якостей, морально-етичних цінностей, яка визначає здатність особи успішно здійснювати професійну та подальшу навчальну діяльність і є результатом навчання на певному рівні вищої освіти;

14) кредит Європейської кредитної трансферно-накопичувальної системи (далі – кредит ЄКТС) – одиниця вимірювання обсягу навчального навантаження здобувача вищої освіти, необхідного для досягнення визначених (очікуваних) результатів навчання. Обсяг одного кредиту ЄКТС становить 30 годин. Навантаження одного навчального року за денною формою навчання становить, як правило, 60 кредитів ЄКТС;

15) ліцензування – процедура визнання спроможності юридичної особи провадити освітню діяльність за певною спеціальністю на певному рівні вищої освіти відповідно до стандартів освітньої діяльності;

16) освітня діяльність – діяльність закладів вищої освіти, що провадиться з метою забезпечення здобуття вищої, післядипломної освіти і задоволення інших освітніх потреб здобувачів вищої освіти та інших осіб;

17) освітня (освітньо-професійна, освітньо-наукова чи освітньо-творча) програма – система освітніх компонентів на відповідному рівні вищої освіти в межах спеціальності, що визначає вимоги до рівня освіти осіб, які можуть розпочати навчання за цією програмою, перелік навчальних дисциплін і логічну послідовність їх вивчення, кількість кредитів ЄКТС, необхідних для виконання цієї програми, а також очікувані результати навчання (компетентності), якими повинен оволодіти здобувач відповідного ступеня вищої освіти;

(Пункт 17 частини першої статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

18) особа з особливими освітніми потребами – особа з інвалідністю, яка потребує додаткової підтримки для забезпечення здобуття вищої освіти;

19) результати навчання – знання, уміння, навички, способи мислення, погляди, цінності, інші особисті якості, які можна ідентифікувати, спланувати, оцінити і виміряти та які особа здатна продемонструвати після завершення освітньої програми або окремих освітніх компонентів;

(Пункт 19 частини першої статті 1 в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

20) спеціалізація – складова спеціальності, що визначається закладом вищої освіти та передбачає профільну спеціалізовану освітню програму підготовки здобувачів вищої та післядипломної освіти;

(Пункт 20 частини першої статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

21) спеціальність – складова галузі знань, за якою здійснюється професійна підготовка;

22) сталий фонд (ендаумент) закладу вищої освіти – сума коштів або вартість іншого майна, призначена для інвестування або капіталізації на строк не менше 36 місяців, пасивні доходи від якої використовуються закладом вищої освіти з метою здійснення його статутної діяльності у порядку, визначеному благодійником або уповноваженою ним особою;

23) якість вищої освіти – відповідність результатів навчання вимогам, встановленим законодавством, відповідним стандартом вищої освіти та/або договором про надання освітніх послуг;

(Пункт 23 частини першої статті 1 в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

24) якість освітньої діяльності – рівень організації освітнього процесу у закладі вищої освіти, що відповідає стандартам вищої освіти, забезпечує здобуття особами якісної вищої освіти та сприяє створенню нових знань.

Стаття 2. Законодавство України про вищу освіту

1. Законодавство України про вищу освіту базується на Конституції України і складається із законів України «Про освіту», «Про наукову і науково-технічну діяльність», цього Закону та інших нормативно-правових актів, міжнародних договорів України, укладених в установленому законом порядку.

2. Якщо міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені національним законодавством, застосовуються правила міжнародних договорів.

3. Права закладу вищої освіти, що визначають його автономію, встановлені цим Законом, не можуть бути обмежені іншими законами чи нормативно-правовими актами.

Стаття 3. Державна політика у сфері вищої освіти

1. Державну політику у сфері вищої освіти визначає Верховна Рада України, а реалізують Кабінет Міністрів України та центральний орган виконавчої влади у сфері освіти і науки.

2. Державна політика у сфері вищої освіти ґрунтується на принципах:

1) сприяння сталому розвитку суспільства шляхом підготовки конкурентоспроможного людського капіталу та створення умов для освіти протягом життя;

2) доступності вищої освіти;

3) незалежності здобуття вищої освіти від політичних партій, громадських і релігійних організацій (крім закладів вищої духовної освіти);

4) міжнародної інтеграції та інтеграції системи вищої освіти України у Європейській простір вищої освіти, за умови збереження і розвитку досягнень та прогресивних традицій національної вищої школи;

5) наступності процесу здобуття вищої освіти;

6) державної підтримки підготовки фахівців з вищою освітою для пріоритетних галузей економічної діяльності, напрямів фундаментальних і прикладних наукових досліджень, науково-педагогічної, мистецької та педагогічної діяльності;

(Пункт 6 частини другої статті 3 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

7) державної підтримки освітньої, наукової, науково-технічної, мистецької та інноваційної діяльності університетів, академій, інститутів, коледжів, зокрема шляхом надання пільг із сплати податків, зборів та інших обов'язкових платежів закладам вищої освіти, що проводять таку діяльність;

(Пункт 7 частини другої статті 3 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

8) сприяння здійсненню державно-приватного партнерства у сфері вищої освіти;

9) відкритості формування структури і обсягу освітньої та професійної підготовки фахівців з вищою освітою.

3. Формування і реалізація державної політики у сфері вищої освіти забезпечуються шляхом:

1) гармонійної взаємодії національних систем освіти, науки, мистецтва, бізнесу та держави з метою забезпечення стійкого соціально-економічного розвитку держави;

(Пункт 1 частини третьої статті 3 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

2) збереження і розвитку системи вищої освіти та підвищення якості вищої освіти;

3) розширення можливостей для здобуття вищої освіти та освіти протягом життя;

4) створення та забезпечення рівних умов доступу до вищої освіти, у тому числі забезпечення осіб з особливими освітніми потребами спеціальним навчально-реабілітаційним супроводом та створення для них вільного доступу до інфраструктури закладу вищої освіти з урахуванням обмежень життєдіяльності, зумовлених станом здоров'я;

5) розвитку автономії закладів вищої освіти та академічної свободи учасників освітнього процесу. Автономія закладу вищої освіти зумовлює необхідність таких самоорганізації та саморегулювання, які є відкритими до критики, служать громадському інтересові, встановленню істини стосовно викликів, що постають перед державою і суспільством, здійснюються прозоро та публічно;

6) визначення збалансованої структури та обсягу підготовки фахівців з вищою освітою з урахуванням потреб особи, інтересів держави, територіальних громад і роботодавців;

7) забезпечення розвитку наукової, науково-технічної, мистецької та інноваційної діяльності закладів вищої освіти та їх інтеграції з виробництвом;

(Пункт 7 частини третьої статті 3 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

8) надання особам, які навчаються у закладах вищої освіти, пільг та соціальних гарантій у порядку, встановленому законодавством;

9) належної державної підтримки підготовки фахівців з числа осіб з особливими освітніми потребами на основі створення для них вільного доступу до освітнього процесу та забезпечення спеціального навчально-реабілітаційного супроводу;

10) створення умов для реалізації випускниками закладів вищої освіти права на працю, забезпечення гарантії рівних можливостей щодо вибору місця роботи, виду трудової діяльності на підприємствах, в установах та організаціях усіх форм власності з урахуванням здобутої вищої освіти та відповідно до суспільних потреб;

11) запровадження механізмів стимулювання підприємств, установ, організацій усіх форм власності до надання першого робочого місця випускникам закладів вищої освіти.

4. Держава сприяє розвитку закладів вищої освіти як центрів незалежної думки.

Стаття 4. Право на вищу освіту

1. Кожен має право на вищу освіту.

Громадяни України мають право безоплатно здобувати вищу освіту в державних і комунальних закладах вищої освіти на конкурсній основі відповідно до стандартів вищої освіти, якщо певний ступінь вищої освіти громадянин здобуває вперше за кошти державного або місцевого бюджету.

Громадяни України вільні у виборі закладу вищої освіти, форми здобуття вищої освіти і спеціальності.

Громадяни України, які не завершили навчання за кошти державного або місцевого бюджету за певним ступенем освіти, мають право повторно безоплатно здобувати вищу освіту в державних і комунальних закладах вищої освіти за тим самим ступенем освіти, за умови відшкодування до державного або місцевого бюджету коштів, витрачених на оплату послуг з підготовки фахівців, у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

(Частина першу статті 4 доповнено новим абзацом згідно із Законом № 367-VIII від 23.04.2015)

Право на вищу освіту гарантується незалежно від віку, громадянства, місця проживання, статі, кольору шкіри, соціального і майнового стану, національності, мови, походження, стану здоров'я, ставлення до релігії, наявності судимості, а також від інших обставин. Ніхто не може бути обмежений у праві на здобуття вищої освіти, крім випадків, встановлених Конституцією та законами України.

Не вважається дискримінацією права на здобуття вищої освіти встановлення обмежень і привілеїв, що визначаються специфічними умовами здобуття вищої освіти, зумовленими особливостями отримання кваліфікації.

Для реалізації права на вищу освіту особами з особливими освітніми потребами заклади вищої освіти створюють їм необхідні умови для здобуття якісної вищої освіти.

Для реалізації права на вищу освіту особами, які потребують соціальної підтримки відповідно до законодавства, здійснюється повне або часткове фінансове забезпечення їх утримання у період здобуття ними вищої освіти за кожним освітнім рівнем.

Громадяни України мають право безоплатно здобувати вищу освіту за другою спеціальністю у державних та комунальних закладах вищої освіти, якщо за станом здоров'я вони втратили можливість виконувати службові чи посадові обов'язки за отриманою раніше кваліфікацією, що підтверджується висновками медико-соціальної експертної комісії, та в інших випадках, передбачених законом.

2. Іноземці та особи без громадянства, які постійно проживають в Україні, особи, яким надано статус біженця в Україні, особи, які потребують додаткового або тимчасового захисту, та особи, яким надано статус закордонного українця, і які перебувають в Україні на законних підставах, мають право на здобуття вищої освіти нарівні з громадянами України. Здобуття вищої освіти зазначеними категоріями осіб за кошти державного бюджету здійснюється в межах квот, визначених Кабінетом Міністрів України.

Інші іноземці та особи без громадянства можуть здобувати вищу освіту за кошти фізичних (юридичних) осіб, якщо інше не передбачено міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, законодавством або угодами між закладами вищої освіти про міжнародну академічну мобільність.

Усі особи, які здобувають вищу освіту у закладах вищої освіти, мають рівні права та обов'язки.

Розділ II

РІВНІ, СТУПЕНІ ТА КВАЛІФІКАЦІЇ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Стаття 5. Рівні та ступені вищої освіти

1. Підготовка фахівців з вищою освітою здійснюється за відповідними освітніми чи науковими програмами на таких рівнях вищої освіти:

(Абзац перший частини першої статті 5 в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

початковий рівень (короткий цикл) вищої освіти;

перший (бакалаврський) рівень;

другий (магістерський) рівень;

третій (освітньо-науковий/освітньо-творчий) рівень;

(Абзац п'ятий частини першої статті 5 в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

науковий рівень.

Початковий рівень (короткий цикл) вищої освіти відповідає шостому рівню Національної рамки кваліфікацій і передбачає здобуття особою загальнокультурної та професійно орієнтованої підготовки, спеціальних умінь і знань, а також певного досвіду їх практичного застосування з метою виконання типових завдань, що передбачені для первинних посад у відповідній галузі професійної діяльності.

(Абзац сьомий частини першої статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

Перший (бакалаврський) рівень вищої освіти відповідає сьомому рівню Національної рамки кваліфікацій і передбачає здобуття особою теоретичних знань та практичних умінь і навичок, достатніх для успішного виконання професійних обов'язків за обраною спеціальністю.

(Абзац восьмий частини першої статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

Другий (магістерський) рівень вищої освіти відповідає восьмому рівню Національної рамки кваліфікацій і передбачає здобуття особою поглиблених теоретичних та/або практичних знань, умінь, навичок за обраною спеціальністю (чи спеціалізацією), загальних засад методології наукової та/або професійної діяльності, інших компетентностей, достатніх для ефективного виконання завдань інноваційного характеру відповідного рівня професійної діяльності.

(Абзац дев'ятий частини першої статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

Третій (освітньо-науковий/освітньо-творчий) рівень вищої освіти відповідає дев'ятому рівню Національної рамки кваліфікацій.

(Абзац десятий частини першої статті 5 в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

Освітньо-науковий рівень вищої освіти передбачає здобуття особою теоретичних знань, умінь, навичок та інших компетентностей, достатніх для продукування нових ідей, розв'язання комплексних проблем у галузі професійної та/або дослідницько-інноваційної діяльності, оволодіння методологією наукової та педагогічної діяльності, а також проведення власного наукового дослідження, результати якого мають наукову новизну, теоретичне та практичне значення.

(Частина першу статті 5 доповнено новим абзацом згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

Освітньо-творчий рівень вищої освіти передбачає оволодіння методологією мистецької та мистецько-педагогічної діяльності, здійснення самостійного творчого мистецького проекту, здобуття практичних навичок продукування нових ідей і розв'язання теоретичних та практичних проблем у творчій мистецькій сфері.

(Частина першу статті 5 доповнено новим абзацом згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

Науковий рівень вищої освіти відповідає десятому рівню Національної рамки кваліфікацій і передбачає набуття компетентностей з розроблення і впровадження методології та методики дослідницької роботи, створення нових системоутворюючих знань та/або прогресивних технологій, розв'язання важливої наукової або прикладної проблеми, яка має загальнонаціональне або світове значення.

(Абзац тринадцятий частини першої статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

2. Здобуття вищої освіти на кожному рівні вищої освіти передбачає успішне виконання особою відповідної освітньої або наукової програми, що є підставою для присудження відповідного ступеня вищої освіти:

(Абзац перший частини другої статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

- 1) молодший бакалавр;
- 2) бакалавр;
- 3) магістр;
- 4) доктор філософії/доктор мистецтва;

(Пункт 4 частини другої статті 5 в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

- 5) доктор наук.

3. Молодший бакалавр – це освітній або освітньо-професійний ступінь, що здобувається на початковому рівні (короткому циклі) вищої освіти і присуджується закладом вищої освіти у результаті успішного виконання здобувачем вищої освіти освітньої програми, обсяг якої становить 120 кредитів ЄКТС. Для здобуття освітнього ступеня молодшого бакалавра на основі фахової передвищої освіти заклад вищої освіти має право визнати та перезарахувати кредити ЄКТС, максимальний обсяг яких визначається стандартом вищої освіти.

(Абзац перший частини третьої статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017; в редакції Закону № 2745-VIII від 06.06.2019)

Особа має право здобувати ступінь молодшого бакалавра за умови наявності в неї повної загальної середньої освіти.

4. Бакалавр – це освітній ступінь, що здобувається на першому рівні вищої освіти та присуджується закладом вищої освіти у результаті успішного виконання здобувачем вищої освіти освітньо-професійної програми, обсяг якої становить 180–240 кредитів ЄКТС. Для здобуття освітнього ступеня бакалавра на основі освітнього ступеня молодшого бакалавра або на основі фахової передвищої освіти заклад вищої освіти має право визнати та перезарахувати кредити ЄКТС, максимальний обсяг яких визначається стандартом вищої освіти.

(Абзац перший частини четвертої статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017; в редакції Закону № 2745-VIII від 06.06.2019)

Особа має право здобувати ступінь бакалавра за умови наявності в неї повної загальної середньої освіти.

5. Магістр – це освітній ступінь, що здобувається на другому рівні вищої освіти та присуджується закладом вищої освіти (науковою установою) у результаті успішного виконання здобувачем вищої освіти відповідної освітньої програми. Ступінь магістра здобувається за освітньо-професійною або за освітньо-науковою програмою. Обсяг освітньо-професійної програми підготовки магістра становить 90–120 кредитів ЄКТС, обсяг освітньо-наукової програми – 120 кредитів ЄКТС. Освітньо-наукова програма магістра обов'язково включає дослідницьку (наукову) компоненту обсягом не менше 30 відсотків.

(Абзац перший частини п'ятої статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом № 848-VIII від 26.11.2015)

Особа має право здобувати ступінь магістра за умови наявності в неї ступеня бакалавра.

Ступінь магістра медичного, фармацевтичного або ветеринарного спрямування здобувається на основі повної загальної середньої освіти і присуджується закладом вищої освіти (науковою установою) у результаті успішного виконання здобувачем вищої освіти відповідної освітньої програми, обсяг якої становить 300–360 кредитів ЄКТС.

(Абзац третій частини п'ятої статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом № 848-VIII від 26.11.2015)

Наукові установи Національної академії наук України та національних галузевих академій наук можуть здійснювати підготовку магістрів за власною освітньо-науковою програмою згідно з отриманою ліцензією на відповідну освітню діяльність. Наукові установи можуть також здійснювати підготовку магістрів за освітньо-науковою програмою, узгодженою з закладом вищої освіти. У такому разі наукова складова такої програми здійснюється у науковій установі, а освітня складова – у закладі вищої освіти.

(Частина п'яту статті 5 доповнено абзацом четвертим згідно із Законом № 848-VIII від 26.11.2015)

6. Доктор філософії – це освітній і водночас перший науковий ступінь, що здобувається на третьому рівні вищої освіти на основі ступеня магістра. Ступінь доктора філософії присуджується спеціалізованою вченою радою закладу вищої освіти або наукової установи в результаті успішного виконання здобувачем вищої освіти відповідної освітньо-наукової програми та публічного захисту дисертації у спеціалізованій вченій раді.

Особа має право здобувати ступінь доктора філософії під час навчання в аспірантурі (ад'юнктурі). Особи, які професійно здійснюють наукову, науково-технічну або науково-педагогічну діяльність за основним місцем роботи, мають право здобувати ступінь доктора філософії поза аспірантурою, зокрема під час перебування у творчій відпустці, за умови успішного виконання відповідної освітньо-наукової програми та публічного захисту дисертації у спеціалізованій вченій раді.

Нормативний строк підготовки доктора філософії в аспірантурі (ад'юнктурі) становить чотири роки. Обсяг освітньої складової освітньо-наукової програми підготовки доктора філософії становить 30–60 кредитів ЄКТС.

Наукові установи можуть здійснювати підготовку докторів філософії за власною освітньо-науковою програмою згідно з отриманою ліцензією на відповідну освітню діяльність або за освітньо-науковою програмою, окремі елементи якої забезпечуються іншими науковими установами та/або закладами вищої освіти.

(Абзац четвертий частини шостої статті 5 в редакції Закону № 848-VIII від 26.11.2015)

Доктор мистецтва – це освітньо-творчий ступінь, що здобувається на третьому рівні вищої освіти на основі ступеня магістра. Особа має право здобувати ступінь доктора мистецтва у творчій аспірантурі. Першим етапом здобуття ступеня доктора мистецтва може бути асистентура-стажування, яка є формою підготовки мистецьких виконавських кадрів вищої кваліфікації. Порядок здобуття освітньо-творчого ступеня доктора мистецтва та навчання в асистентурі-стажуванні затверджується Кабінетом Міністрів України за поданням центрального органу виконавчої влади у сфері культури за погодженням з центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки.

(Частина шосту статті 5 доповнено абзацом п'ятим згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

Ступінь доктора мистецтва присуджується спеціалізованою радою з присудження ступеня доктора мистецтва закладу вищої освіти мистецького спрямування за результатом успішного виконання здобувачем вищої освіти відповідної освітньо-творчої програми та публічного захисту творчого мистецького проекту в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

(Частина шосту статті 5 доповнено абзацом шостим згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

Нормативний строк підготовки доктора мистецтва у творчій аспірантурі становить три роки. Обсяг освітньої складової освітньо-творчої програми підготовки доктора мистецтва становить 30–60 кредитів ЄКТС.

(Частина шосту статті 5 доповнено абзацом сьомим згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

7. Доктор наук – це другий науковий ступінь, що здобувається особою на науковому рівні вищої освіти на основі ступеня доктора філософії і передбачає набуття найвищих компетентностей у галузі розроблення і впровадження методології дослідницької роботи, проведення оригінальних досліджень, отримання наукових результатів, які забезпечують розв'язання важливої теоретичної або прикладної проблеми, мають загальнонаціональне або світове значення та опубліковані в наукових виданнях.

Ступінь доктора наук присуджується спеціалізованою вченою радою закладу вищої освіти чи наукової установи за результатами публічного захисту наукових досягнень у вигляді дисертації або опублікованої монографії, або за сукупністю статей, опублікованих у вітчизняних і міжнародних рецензованих фахових виданнях, перелік яких затверджується центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки.

Стаття 6. Атестація здобувачів вищої освіти

1. Атестація – це встановлення відповідності засвоєних здобувачами вищої освіти рівня та обсягу знань, умінь, інших компетентностей вимогам стандартів вищої освіти.

Атестація здійснюється відкрито і гласно. Здобувачі вищої освіти та інші особи, присутні на атестації, у тому числі під час захисту дисертації, можуть вільно здійснювати аудіо- та/або відеофіксацію процесу атестації.

2. Атестація осіб, які здобувають ступінь молодшого бакалавра, бакалавра чи магістра, здійснюється екзаменаційною комісією, до складу якої можуть включатися представники роботодавців та їх об'єднань, відповідно до положення про екзаменаційну комісію, затвердженого вченою радою закладу вищої освіти (наукової установи).

(Абзац перший частини другої статті 6 із змінами, внесеними згідно із Законом № 848-VIII від 26.11.2015)

Заклад вищої освіти на підставі рішення екзаменаційної комісії присуджує особі, яка успішно виконала освітню програму на певному рівні вищої освіти, відповідний ступінь вищої освіти та присвоює відповідну кваліфікацію.

Атестація осіб, які здобувають ступінь магістра, може здійснюватися у формі єдиного державного кваліфікаційного іспиту за спеціальностями та в порядку, визначеними Кабінетом Міністрів України.

(Постанови: № 334, № 684)

3. Атестація осіб, які здобувають ступінь доктора філософії, здійснюється постійно діючою або разовою спеціалізованою вченою радою закладу вищої освіти чи наукової установи, акредитованою Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти, на підставі публічного захисту наукових досягнень у формі дисертації. Здобувач ступеня доктора філософії має право на вибір спеціалізованої вченої ради.

Атестація осіб, які здобувають ступінь доктора мистецтва, здійснюється постійно діючою або разовою спеціалізованою радою з присудження ступеня доктора мистецтва закладу вищої освіти мистецького спрямування,

акредитованою Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти, на підставі публічного захисту мистецьких досягнень у формі творчого мистецького проекту. Здобувач ступеня доктора мистецтва має право на вибір спеціалізованої ради з присудження ступеня доктора мистецтва.

(Частина третьої статті 6 доповнено абзацом другим згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

4. Атестація осіб, які здобувають ступінь доктора наук, здійснюється постійно діючою спеціалізованою вченою радою закладу вищої освіти чи наукової установи, акредитованою Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти, на підставі публічного захисту наукових досягнень у вигляді дисертації або опублікованої монографії, або сукупності статей, опублікованих у вітчизняних та/або міжнародних рецензованих фахових виданнях, перелік яких затверджується центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки.

5. Дисертації осіб, які здобувають ступінь доктора філософії, та дисертації (або наукові доповіді у разі захисту наукових досягнень, опублікованих у вигляді монографії або сукупності статей, опублікованих у вітчизняних та/або міжнародних рецензованих фахових виданнях) осіб, які здобувають ступінь доктора наук, а також відгуки опонентів оприлюднюються на офіційних веб-сайтах відповідних закладів вищої освіти (наукових установ) відповідно до законодавства.

6. До захисту допускаються дисертації (наукові доповіді), виконані здобувачем наукового ступеня самостійно. Виявлення в поданій до захисту дисертації (науковій доповіді) академічного плагіату є підставою для відмови у присудженні відповідного наукового ступеня.

Виявлення академічного плагіату у захищеній дисертації (науковій доповіді) є підставою для скасування рішення спеціалізованої вченої ради про присудження наукового ступеня та видачу відповідного диплома. Якщо дисертація (наукова доповідь), в якій виявлено академічний плагіат, була захищена у постійно діючій спеціалізованій вченій раді, науковий керівник (консультант), офіційні опоненти, які надали позитивні висновки про наукову роботу, та голова відповідної спеціалізованої вченої ради позбавляються права брати участь у роботі спеціалізованих вчених рад строком на два роки, а заклад вищої освіти (наукова установа) позбавляється акредитації відповідної постійно діючої спеціалізованої вченої ради та права створювати разові спеціалізовані вчені ради строком на один рік. Якщо дисертація (наукова доповідь), в якій виявлено академічний плагіат, була захищена у разовій спеціалізованій вченій раді, науковий керівник, члени цієї ради та офіційні опоненти, які надали позитивні висновки про наукову роботу, позбавляються права брати участь у роботі спеціалізованих вчених рад строком на два роки, а заклад вищої освіти (наукова установа) позбавляється права створювати разові спеціалізовані вчені ради строком на один рік.

Скасування рішення спеціалізованої вченої ради про присудження наукового ступеня у разі виявлення академічного плагіату здійснюється Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти за поданням Комітету з питань етики у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України, та може бути оскаржене відповідно до законодавства.

Стаття 7. Документи про вищу освіту (наукові ступені)

1. Документ про вищу освіту (науковий ступінь) видається особі, яка успішно виконала відповідну освітню (наукову) програму та пройшла атестацію.

2. Встановлюються такі види документів про вищу освіту (наукові ступені) за відповідними ступенями:

диплом молодшого бакалавра;

диплом бакалавра;

диплом магістра;

диплом доктора філософії/доктора мистецтва;

(Абзац п'ятий частини другої статті 7 в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

диплом доктора наук.

3. У дипломі молодшого бакалавра, бакалавра, магістра зазначаються назва закладу вищої освіти (наукової установи), що видав цей документ (у разі здобуття вищої освіти у відокремленому підрозділі закладу вищої освіти (наукової установи) – також назва такого підрозділу), а також кваліфікація, що складається з інформації про здобутий особою ступінь вищої освіти, спеціальність та спеціалізацію, та в певних випадках – професійну кваліфікацію.

(Частина третя статті 7 із змінами, внесеними згідно із Законом № 848-VIII від 26.11.2015)

4. У дипломі доктора філософії/доктора мистецтва, доктора наук зазначаються назва закладу вищої освіти (наукової установи), в якому (якій) здійснювалася підготовка, назва закладу вищої освіти (наукової установи), у спеціалізованій вченій раді (спеціалізованій раді з присудження ступеня доктора мистецтва) якого (якої) захищено наукові/мистецькі досягнення, а також назва кваліфікації.

У назві кваліфікації доктора філософії зазначаються назва ступеня, галузі знань та/або спеціальності. У разі якщо дисертаційне дослідження виконано в суміжних галузях знань, ступені доктора філософії і доктора наук присуджуються у провідній галузі із зазначенням міжгалузевого характеру роботи.

У назві кваліфікації доктора мистецтва зазначаються назва ступеня, спеціальності та в окремих випадках – назва спеціалізації.

(Частина четверта статті 7 в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

5. Невід'ємною частиною диплома молодшого бакалавра, бакалавра, магістра, доктора філософії/доктора мистецтва є додаток до диплома європейського зразка, що містить структуровану інформацію про завершене навчання. У додатку до диплома міститься інформація про результати навчання особи, що складається з інформації про назви дисциплін, отримані оцінки і здобуту кількість кредитів ЄКТС, а також відомості про національну систему вищої освіти України.

(Частина п'ята статті 7 в редакції Закону № 2745-VIII від 06.06.2019)

6. Документ про вищу освіту державного зразка видається закладом вищої освіти тільки за акредитованою освітньою програмою. За неакредитованою освітньою програмою заклади вищої освіти виготовляють і видають власні документи про вищу освіту у порядку та за зразком, що визначені вченою радою закладу вищої освіти.

7. Документи про вищу освіту державного зразка для осіб, які навчаються за державним замовленням, виготовляються закладами вищої освіти та видаються за рахунок коштів державного бюджету, а для осіб, які навчаються за кошти фізичних або юридичних осіб, вартість документів про вищу освіту включається у вартість навчання. Гранична вартість документів про вищу освіту державного зразка та перелік інформації, яка повинна міститися у документі про вищу освіту, встановлюються Кабінетом Міністрів України.

8. У разі здобуття особою вищої освіти за узгодженими між закладами вищої освіти, у тому числі іноземними, освітніми програмами заклади вищої освіти мають право виготовляти та видавати спільні дипломи за зразком, визначеним спільним рішенням учених рад таких закладів вищої освіти.

9. У разі здобуття особою вищої освіти одночасно за двома спеціальностями (спеціалізаціями) заклад вищої освіти має право виготовляти та видавати подвійний диплом за зразком, визначеним вченою радою закладу вищої освіти.

10. Інформація про видані дипломи вноситься закладами вищої освіти, крім вищих військових навчальних закладів, до Єдиної державної електронної бази з питань освіти.

Стаття 8. Єдина державна електронна база з питань освіти

1. У сфері вищої освіти Єдина державна електронна база з питань освіти включає Реєстр закладів вищої освіти, Реєстр документів про вищу освіту, Реєстр сертифікатів зовнішнього незалежного оцінювання та Реєстр студентських (учнівських) квитків.

(Частина перша статті 8 в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

2. Реєстр закладів вищої освіти містить відомості про кожен заклад вищої освіти, видані йому ліцензії та сертифікати про акредитацію. Відомості Реєстру закладів вищої освіти є відкритими та оприлюднюються відповідно до вимог Закону України «Про доступ до публічної інформації», у тому числі у формі відкритих даних.

(Частина друга статті 8 із змінами, внесеними згідно із Законом № 319-VIII від 09.04.2015)

3. Реєстр документів про вищу освіту містить відомості про:

1) документи державного зразка, видані закладами вищої освіти (науковими установами) України, крім інформації про випускників вищих військових навчальних закладів та військових навчальних підрозділів закладів вищої освіти;

2) власні документи про вищу освіту, видані закладами вищої освіти України;

3) документи, видані іноземними закладами вищої освіти, визнані центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки;

4) документи, видані іноземними закладами вищої освіти, визнані закладом вищої освіти України.

Фізичні та юридичні особи мають доступ до Реєстру документів про вищу освіту в обсязі, достатньому для перевірки достовірності документа про вищу освіту.

4. Реєстр сертифікатів зовнішнього незалежного оцінювання містить відомості про сертифікати зовнішнього незалежного оцінювання. Ці відомості є доступними для перевірки їх достовірності під час прийому до закладів вищої освіти.

5. Реєстр студентських (учнівських) квитків містить відомості про видані навчальними закладами дійсні студентські (учнівські) квитки, що підтверджують права студентів (учнів), передбачені законодавством.

(Статтю 8 доповнено новою частиною згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

6. Розпорядником Єдиної державної електронної бази з питань освіти є центральний орган виконавчої влади у сфері освіти і науки.

7. Особа має повний доступ до всіх відомостей про себе, внесених до Єдиної державної електронної бази з питань освіти.

8. Безоплатний і вільний доступ осіб до інформації, що міститься в Єдиній державній електронній базі з питань освіти, здійснюється через офіційний веб-сайт центрального органу виконавчої влади у сфері освіти і науки.

9. Положення про Єдину державну електронну базу з питань освіти затверджується центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки.

(Частина дев'ята статті 8 в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

Розділ III

СТАНДАРТИ ОСВІТНЬОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТА ВИЩОЇ ОСВІТИ

Стаття 9. Стандарти освітньої діяльності

1. Стандарт освітньої діяльності – це сукупність мінімальних вимог до кадрового, навчально-методичного, матеріально-технічного та інформаційного забезпечення освітнього процесу закладу вищої освіти і наукової установи.

2. Стандарти освітньої діяльності розробляються для кожного рівня вищої освіти в межах кожної спеціальності з урахуванням необхідності створення умов для осіб з особливими освітніми потребами та є обов'язковими до виконання всіма закладами вищої освіти незалежно від форми власності та підпорядкування, а також науковими установами, що забезпечують підготовку докторів філософії та докторів наук.

3. Стандарти освітньої діяльності розробляються та затверджуються центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки за погодженням з Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти.

Стаття 9¹. Освітні програми

1. Освітня програма повинна містити: перелік освітніх компонентів; їх логічну послідовність; вимоги до рівня освіти осіб, які можуть розпочати навчання за цією програмою; кількість кредитів ЄКТС, необхідних для виконання цієї програми, а також очікувані програмні результати навчання (компетентності), якими повинен оволодіти здобувач вищої освіти.

2. Заклад вищої освіти може самостійно запроваджувати спеціалізації, що зазначаються при присудженні освітньої кваліфікації особам, які успішно закінчили навчання за відповідними освітніми програмами.

3. На початковому рівні (короткому циклі) вищої освіти можуть створюватися освітні програми за галуззю знань або групою спеціальностей, якщо це не суперечить відповідним стандартам вищої освіти.

(Закон доповнено статтею 9¹ згідно із Законом № 2745-VIII від 06.06.2019)

Стаття 10. Стандарти вищої освіти

1. Стандарт вищої освіти – це сукупність вимог до змісту та результатів освітньої діяльності закладів вищої освіти і наукових установ за кожним рівнем вищої освіти в межах кожної спеціальності.

2. Стандарти вищої освіти розробляються для кожного рівня вищої освіти в межах кожної спеціальності відповідно до Національної рамки кваліфікацій і використовуються для визначення та оцінювання якості змісту та результатів освітньої діяльності закладів вищої освіти (наукових установ).

3. Стандарт вищої освіти визначає такі вимоги до освітньої програми:

- 1) обсяг кредитів ЄКТС, необхідний для здобуття відповідного ступеня вищої освіти;
- 2) перелік компетентностей випускника;
- 3) нормативний зміст підготовки здобувачів вищої освіти, сформульований у термінах результатів навчання;
- 4) форми атестації здобувачів вищої освіти;
- 5) вимоги до наявності системи внутрішнього забезпечення якості вищої освіти;
- 6) вимоги професійних стандартів (у разі їх наявності).

4. Заклад вищої освіти на підставі відповідної освітньої програми за кожною спеціальністю розробляє навчальний план, який визначає перелік та обсяг навчальних дисциплін у кредитах ЄКТС, послідовність вивчення дисциплін, форми проведення навчальних занять та їх обсяг, графік навчального процесу, форми поточного і підсумкового контролю.

На основі навчального плану у визначеному закладом вищої освіти порядку розробляються та затверджуються індивідуальні навчальні плани студентів, що мають містити, у тому числі, обрані здобувачами вищої освіти навчальні дисципліни.

(Частина четверта статті 10 в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

5. Заклад вищої освіти у межах ліцензованої спеціальності може запроваджувати спеціалізації, перелік яких визначається закладом вищої освіти.

6. Стандарти вищої освіти за кожною спеціальністю розробляє центральний орган виконавчої влади у сфері освіти і науки з урахуванням пропозицій галузевих державних органів, до сфери управління яких належать заклади вищої освіти, і галузевих об'єднань організацій роботодавців та затверджує їх за погодженням з Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти.

Розділ IV

УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Стаття 11. Система вищої освіти

1. Систему вищої освіти становлять:

- 1) заклади вищої освіти всіх форм власності;
- 2) рівні та ступені (кваліфікації) вищої освіти;

- 3) галузі знань і спеціальності;
- 4) освітні та наукові програми;
- 5) стандарти освітньої діяльності та стандарти вищої освіти;
- 6) органи, що здійснюють управління у сфері вищої освіти;
- 7) учасники освітнього процесу.

Стаття 12. Управління у сфері вищої освіти

1. Управління у сфері вищої освіти у межах своїх повноважень здійснюється:

- 1) Кабінетом Міністрів України;
 - 2) центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки;
 - 3) галузевими державними органами, до сфери управління яких належать заклади вищої освіти;
 - 4) органами влади Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування, до сфери управління яких належать заклади вищої освіти;
 - 5) Національною академією наук України та національними галузевими академіями наук;
 - 6) засновниками закладів вищої освіти;
 - 7) органами громадського самоврядування у сфері вищої освіти і науки;
 - 8) Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти.
2. Кабінет Міністрів України через систему органів виконавчої влади:
- 1) забезпечує реалізацію державної політики у сфері вищої освіти;
 - 2) організовує розроблення, затверджує та забезпечує виконання загальнодержавних програм розвитку сфери вищої освіти;
 - 3) забезпечує розроблення і здійснення заходів щодо створення матеріально-технічної бази та інших умов, необхідних для розвитку вищої освіти;
 - 4) видає у межах своїх повноважень нормативно-правові акти з питань вищої освіти;
 - 5) безпосередньо або через уповноважений ним орган здійснює права засновника, передбачені цим та іншими законами України, стосовно закладів вищої освіти державної форми власності;
 - 6) створює дієві механізми реалізації передбачених цим Законом прав закладів вищої освіти, наукових, науково-педагогічних і педагогічних працівників та осіб, які навчаються у закладах вищої освіти;
 - 7) забезпечує широку участь незалежних експертів і представників громадськості, роботодавців та осіб, які навчаються у закладах вищої освіти, у підготовці та прийнятті проектів нормативно-правових актів та інших рішень, що стосуються регулювання взаємодії складових системи вищої освіти та її функціонування в цілому;
 - 8) встановлює особливі умови підготовки фахівців за пріоритетними високотехнологічними напрямками відповідно до державних цільових програм;
 - 9) забезпечує здійснення контролю за дотриманням законодавства про вищу освіту;
 - 10) забезпечує здійснення контролю за дотриманням встановлених цим Законом обмежень при затвердженні складу Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти;
- (Частина другу статті 12 доповнено пунктом 10 згідно із Законом № 1415-VIII від 14.06.2016)*
- 11) затверджує склад Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти та у встановлених цим Законом випадках припиняє повноваження членів Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти.
- (Частина другу статті 12 доповнено пунктом 11 згідно із Законом № 1415-VIII від 14.06.2016)*

Стаття 13. Повноваження центрального органу виконавчої влади у сфері освіти і науки, інших органів, до сфери управління яких належать заклади вищої освіти

1. Центральний орган виконавчої влади у сфері освіти і науки:
 - 1) розробляє стратегію та програми розвитку вищої освіти і подає їх на затвердження Кабінету Міністрів України;
 - 2) бере участь у формуванні та реалізації державної політики у сфері вищої освіти, науки, підготовки фахівців з вищою освітою;
 - 3) систематично відстежує та аналізує потреби вітчизняного ринку праці, вносить пропозиції щодо обсягів і напрямів державної підтримки підготовки фахівців з вищою освітою;
 - 4) провадить аналітично-прогностичну діяльність у сфері вищої освіти, визначає тенденції її розвитку, вплив демографічної, етнічної, соціально-економічної ситуації, інфраструктури виробничої та невиробничої сфери, формує стратегічні напрями розвитку вищої освіти з урахуванням науково-технічного прогресу та інших факторів, узагальнює світовий і вітчизняний досвід розвитку вищої освіти;
 - 5) здійснює міжнародне співробітництво з питань, що належать до його компетенції;
 - 6) забезпечує функціонування Єдиної державної електронної бази з питань освіти;
 - 7) формує перелік галузей знань і перелік спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти, зокрема за поданням Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти, та подає їх на затвердження Кабінету Міністрів України;

- 8) затверджує форми документів про вищу освіту (наукові ступені) державного зразка;
- 9) здійснює ліцензування освітньої діяльності у сфері вищої освіти та контроль за дотриманням вимог ліцензійних умов відповідно до законодавства;
(Пункт 9 частини першої статті 13 в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)
- 10) формує пропозиції і розміщує державне замовлення на підготовку фахівців з вищою освітою у порядку, встановленому законодавством;
- 11) сприяє працевлаштуванню випускників закладів вищої освіти;
- 12) затверджує перелік спеціальностей, прийом на навчання за якими здійснюється з урахуванням рівня творчих та/або фізичних здібностей вступників;
- 13) за дорученням і в межах, встановлених Кабінетом Міністрів України, реалізує права і обов'язки уповноваженого органу стосовно заснованих державою закладів вищої освіти;
- 14) встановлює порядок атестації педагогічних працівників закладів вищої освіти для присвоєння їм кваліфікаційних категорій і педагогічних звань у порядку, встановленому законодавством;
- 15) утворює атестаційну колегію, яка на принципах прозорості та відкритості затверджує рішення вчених рад закладів вищої освіти (наукових установ) про присвоєння науковим і науково-педагогічним працівникам вчених звань старшого дослідника, доцента та професора, організовує її роботу, розглядає питання про позбавлення зазначених звань, оформлює та видає відповідні атестати, а також розглядає апеляції на рішення атестаційної колегії;
- 16) розробляє та затверджує стандарти вищої освіти та стандарти освітньої діяльності за погодженням із Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти, оприлюднює їх на своєму офіційному веб-сайті;
- 17) затверджує за погодженням із Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти порядок визнання здобутих в іноземних закладах вищої освіти ступенів вищої освіти та наукових ступенів і проводить процедуру їх визнання, крім випадків, передбачених цим Законом;
- 18) за поданням Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти схвалює порядок присудження наукових ступенів спеціалізованими вченими радами закладів вищої освіти (наукових установ) та подає його на затвердження Кабінету Міністрів України;
- 19) встановлює порядок присвоєння закладами вищої освіти та науковими установами вчених звань науковим і науково-педагогічним працівникам, а також порядок позбавлення вчених звань;
- 20) видає нормативно-правові акти з питань вищої освіти у випадках, передбачених цим Законом;
- 21) за поданням Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти затверджує положення про акредитацію освітніх програм та порядок проведення інституційної акредитації;
(Пункт 21 частини першої статті 13 в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)
- 22) розробляє ліцензійні умови провадження освітньої діяльності у сфері вищої освіти та подає їх на затвердження Кабінету Міністрів України;
(Пункт 22 частини першої статті 13 в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)
- 22¹) розробляє порядок підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у закладах вищої освіти (наукових установах) та подає їх на затвердження Кабінету Міністрів України;
(Частину першої статті 13 доповнено пунктом 22-1 згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)
- 23) розробляє положення про порядок реалізації права на академічну мобільність та подає його на затвердження Кабінету Міністрів України;
- 24) визначає нормативи матеріально-технічного і фінансового забезпечення закладів вищої освіти у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України;
- 24¹) оприлюднює перелік закладів вищої освіти, розташованих на території Луганської та Донецької областей (де здійснюють свої повноваження обласні військово-цивільні адміністрації), та закладів вищої освіти, евакуйованих з території проведення антитерористичної операції (на період її проведення), території здійснення заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії Російської Федерації у Донецькій та Луганській областях (на період їх здійснення), території населених пунктів на лінії зіткнення і тимчасово окупованої території;
- (Частину першу статті 13 доповнено пунктом 24-1 згідно із Законом № 1114-VIII від 19.04.2016; із змінами, внесеними згідно із Законами № 1838-VIII від 07.02.2017, № 2443-VIII від 22.05.2018)*
- 25) здійснює інші повноваження відповідно до законодавства.
2. Державні органи, до сфери управління яких належать заклади вищої освіти:
- 1) беруть участь у реалізації державної політики у сфері вищої освіти, науки, професійної підготовки фахівців, у ліцензуванні освітньої діяльності, що провадиться закладами вищої освіти;
- 2) формують пропозиції і розміщують державне замовлення на підготовку фахівців з вищою освітою у порядку, встановленому законодавством;
- 3) беруть участь у визначенні нормативів матеріально-технічного і фінансового забезпечення закладів вищої освіти;

4) сприяють працевлаштуванню випускників закладів вищої освіти, що належать до сфери їх управління, здійснюють розподіл випускників вищих військових навчальних закладів (закладів вищої освіти із специфічними умовами навчання) для подальшого проходження служби та надають випускникам інших закладів вищої освіти інформацію про наявність вакансій у складі юридичних осіб незалежно від форми власності та підпорядкування для можливого працевлаштування;

(Пункт 4 частини другої статті 13 в редакції Закону № 1662-VIII від 06.10.2016)

5) аналізують якість освітньої діяльності закладів вищої освіти, що належать до сфери їх управління;

6) безпосередньо або через уповноважений ними орган реалізують права та обов'язки засновника, передбачені цим та іншими законами України, стосовно закладів вищої освіти, що належать до сфери їх управління;

7) здійснюють інші повноваження відповідно до законодавства.

3. Управління закладом вищої духовної освіти здійснюється з урахуванням особливостей його діяльності відповідно до законодавства.

4. Державні органи, до сфери управління яких належать вищі військові навчальні заклади (заклади вищої освіти із специфічними умовами навчання), військові навчальні підрозділи закладів вищої освіти, мають право своїми актами встановлювати особливі вимоги до:

1) управління відповідним вищим військовим навчальним закладом (закладом вищої освіти із специфічними умовами навчання), військовим навчальним підрозділом закладу вищої освіти;

2) діяльності та повноважень вченої ради;

3) кандидатів на посади керівників відповідних вищих військових навчальних закладів (закладів вищої освіти із специфічними умовами навчання), їх структурних підрозділів, військових навчальних підрозділів закладів вищої освіти та порядку їх призначення;

4) практичної підготовки осіб, які навчаються у відповідних вищих військових навчальних закладах (закладах вищої освіти із специфічними умовами навчання) чи військових навчальних підрозділах закладів вищої освіти;

5) порядку заміщення вакантних посад командування і науково-педагогічних працівників;

6) реалізації прав і обов'язків наукових і науково-педагогічних працівників та осіб, які навчаються у вищих військових навчальних закладах (закладах вищої освіти із специфічними умовами навчання) чи військових навчальних підрозділах закладів вищої освіти;

7) порядку відрахування, переривання навчання, поновлення і переведення осіб, які навчаються у вищих військових навчальних закладах (закладах вищої освіти із специфічними умовами навчання) чи військових навчальних підрозділах закладів вищої освіти;

8) підготовки науково-педагогічних і наукових кадрів у військових навчальних підрозділах закладів вищої освіти в аспірантурі (ад'юнктурі) та докторантурі відповідних закладів вищої освіти.

Акти, передбачені у пунктах 6 і 7 цієї частини, затверджуються за погодженням з центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки.

5. Акти центрального органу виконавчої влади у сфері освіти і науки, прийняті в межах його повноважень, є обов'язковими до виконання державними органами, органами влади Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування, до сфери управління яких належать заклади вищої освіти, а також закладами вищої освіти незалежно від форми власності.

Листи, інструкції, методичні рекомендації, інші документи органів виконавчої влади, крім наказів, зареєстрованих Міністерством юстиції України, та документів, що регулюють внутрішню діяльність органу, не є нормативно-правовими актами і не можуть встановлювати правові норми.

У випадках, коли прийняття рішення центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки відповідно до цього Закону вимагає погодження Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти, центральний орган виконавчої влади у сфері освіти і науки має право самостійно приймати рішення, якщо Національне агентство із забезпечення якості вищої освіти не виконало свої повноваження у строки, визначені законодавством.

6. Центральний орган виконавчої влади у сфері освіти і науки утворює Науково-методичну раду, яка за участю Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти розробляє методологію, методичні рекомендації щодо розроблення стандартів освітньої діяльності та стандартів вищої освіти, а також науково-методичні комісії, що розробляють стандарти освітньої діяльності та стандарти вищої освіти.

Склад Науково-методичної ради та науково-методичних комісій формується з представників держави, роботодавців та їх об'єднань, закладів вищої освіти усіх форм власності, наукових установ, Національної академії наук України та галузевих національних академій наук, професійних асоціацій, міжнародних експертів на строк не більше ніж три роки з осіб, які мають науковий ступінь у відповідній галузі знань або досвід фахової роботи в галузі не менше 10 років. До складу Науково-методичної ради та науково-методичних комісій не можуть входити керівники і заступники керівників закладів вищої освіти (наукових установ), а також більше одного представника від закладу вищої освіти (наукової установи).

Члени Науково-методичної ради та науково-методичних комісій не можуть входити до складу галузевих експертних рад Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти.

Стаття 14. Повноваження органів влади Автономної Республіки Крим та органів місцевого самоврядування, до сфери управління яких належать заклади вищої освіти

1. Органи влади Автономної Республіки Крим, органи місцевого самоврядування, до сфери управління яких належать заклади вищої освіти, у межах своїх повноважень:

- 1) забезпечують виконання державних програм у сфері вищої освіти;
- 2) вивчають потребу у фахівцях з вищою освітою на місцях і вносять центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері економічного розвитку і торгівлі, та центральному органу виконавчої влади у сфері освіти і науки пропозиції щодо обсягу державного замовлення на підготовку фахівців з вищою освітою та підвищення їх кваліфікації, узгоджені з державними органами, до сфери управління яких належать заклади вищої освіти;
- 3) подають центральному органу виконавчої влади у сфері освіти і науки пропозиції щодо формування мережі закладів вищої освіти;
- 4) безпосередньо або через уповноважений ними орган реалізують права і обов'язки засновника, передбачені цим та іншими законами України, стосовно закладів вищої освіти України, що належать до сфери їх управління;
- 5) сприяють працевлаштуванню і соціальному захисту випускників закладів вищої освіти, що належать до сфери їх управління;
- 6) залучають підприємства, установи, організації (за згодою) до розв'язання проблем розвитку системи вищої освіти.

Стаття 15. Повноваження засновника (засновників) закладу вищої освіти

1. Повноваження засновника (засновників) щодо управління закладом вищої освіти визначаються цим та іншими законами України, а також статутом закладу вищої освіти.

2. Засновник (засновники) закладу вищої освіти або уповноважений ним (ними) орган:

- 1) затверджує статут закладу вищої освіти та за поданням вищого колегіального органу громадського самоврядування закладу вищої освіти вносить до нього зміни або затверджує нову редакцію;
 - 2) укладає в місячний строк контракт з керівником закладу вищої освіти, обраним за конкурсом у порядку, встановленому цим Законом;
 - 3) за поданням вищого колегіального органу громадського самоврядування закладу вищої освіти достроково розриває контракт із керівником закладу вищої освіти з підстав, визначених законодавством про працю, чи за порушення статуту закладу вищої освіти та умов контракту;
 - 4) здійснює контроль за фінансово-господарською діяльністю закладу вищої освіти;
 - 5) здійснює контроль за дотриманням статуту закладу вищої освіти;
 - 6) здійснює інші повноваження, передбачені законом і статутом закладу вищої освіти.
3. Засновник (засновники) або уповноважений ним (ними) орган може (можуть) делегувати окремі свої повноваження керівникові або іншому органу управління закладу вищої освіти.

Розділ V

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯКОСТІ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Стаття 16. Система забезпечення якості вищої освіти

1. Система забезпечення якості вищої освіти в Україні складається із:

- 1) системи забезпечення закладами вищої освіти якості освітньої діяльності та якості вищої освіти (система внутрішнього забезпечення якості);
 - 2) системи зовнішнього забезпечення якості освітньої діяльності закладів вищої освіти та якості вищої освіти;
 - 3) системи забезпечення якості діяльності Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти і незалежних установ оцінювання та забезпечення якості вищої освіти.
2. Система забезпечення закладами вищої освіти якості освітньої діяльності та якості вищої освіти (система внутрішнього забезпечення якості) передбачає здійснення таких процедур і заходів:
- 1) визначення принципів та процедур забезпечення якості вищої освіти;
 - 2) здійснення моніторингу та періодичного перегляду освітніх програм;
 - 3) щорічне оцінювання здобувачів вищої освіти, науково-педагогічних і педагогічних працівників закладу вищої освіти та регулярне оприлюднення результатів таких оцінювань на офіційному веб-сайті закладу вищої освіти, на інформаційних стендах та в будь-який інший спосіб;
 - 4) забезпечення підвищення кваліфікації педагогічних, наукових і науково-педагогічних працівників;
 - 5) забезпечення наявності необхідних ресурсів для організації освітнього процесу, у тому числі самостійної роботи студентів, за кожною освітньою програмою;
 - 6) забезпечення наявності інформаційних систем для ефективного управління освітнім процесом;
 - 7) забезпечення публічності інформації про освітні програми, ступені вищої освіти та кваліфікації;

8) забезпечення дотримання академічної доброчесності працівниками закладів вищої освіти та здобувачами вищої освіти, у тому числі створення і забезпечення функціонування ефективної системи запобігання та виявлення академічного плагіату;

(Пункт 8 частини другої статті 16 в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

9) інших процедур і заходів.

Система забезпечення закладом вищої освіти якості освітньої діяльності та якості вищої освіти (система внутрішнього забезпечення якості) за його поданням оцінюється Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти або акредитованими ним незалежними установами оцінювання та забезпечення якості вищої освіти на предмет її відповідності вимогам до системи забезпечення якості вищої освіти, що затверджуються Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти.

3. Система зовнішнього забезпечення якості освітньої діяльності закладів вищої освіти та якості вищої освіти передбачає здійснення таких процедур і заходів:

1) забезпечення ефективності процесів і процедур внутрішнього забезпечення якості освітньої діяльності закладів вищої освіти та якості вищої освіти;

2) забезпечення наявності системи проведення процедур зовнішнього забезпечення якості;

3) забезпечення наявності оприлюднених критеріїв прийняття рішень відповідно до стандартів та рекомендацій забезпечення якості в Європейському просторі вищої освіти;

4) налагодження доступного і зрозумілого звітування;

5) проведення періодичних перевірок діяльності систем забезпечення якості та механізмів роботи з отриманими рекомендаціями;

6) інших процедур і заходів.

4. Система забезпечення якості діяльності Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти і незалежних установ оцінювання та забезпечення якості вищої освіти передбачає здійснення таких процедур і заходів:

1) забезпечення наявності та ефективності процесів і процедур зовнішнього забезпечення якості вищої освіти;

2) забезпечення наявності достатніх і збалансованих ресурсів для здійснення процесів зовнішнього забезпечення якості вищої освіти;

3) забезпечення незалежності у діяльності Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти і незалежних установ оцінювання та забезпечення якості вищої освіти;

4) підзвітність;

5) інших процедур і заходів.

Стаття 17. Статус Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти

1. Національне агентство із забезпечення якості вищої освіти є постійно діючим колегіальним органом, уповноваженим цим Законом на реалізацію державної політики у сфері забезпечення якості вищої освіти.

2. Національне агентство із забезпечення якості вищої освіти є юридичною особою публічного права, яка діє згідно з цим Законом і статутом, що затверджується Кабінетом Міністрів України.

(Частина друга статті 17 із змінами, внесеними згідно із Законом № 1415-VIII від 14.06.2016)

Стаття 18. Повноваження Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти

1. Національне агентство із забезпечення якості вищої освіти:

1) формує вимоги до системи забезпечення якості вищої освіти, розробляє положення про акредитацію освітніх програм і подає його на затвердження центральному органу виконавчої влади у сфері освіти і науки;

2) аналізує якість освітньої діяльності закладів вищої освіти;

3) проводить інституційну акредитацію;

(Пункт 3 частини першої статті 18 в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

4) формує за поданням закладів вищої освіти (наукових установ) пропозиції, у тому числі з метою запровадження міждисциплінарної підготовки, щодо переліку спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти на відповідних рівнях вищої освіти, і подає його центральному органу виконавчої влади у сфері освіти і науки;

5) формує єдину базу даних запроваджених закладами вищої освіти спеціалізацій, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти на кожному рівні вищої освіти;

6) проводить акредитацію освітніх програм, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти;

7) формує критерії оцінки якості освітньої діяльності, у тому числі наукових здобутків, закладів вищої освіти України, за якими можуть визначатися рейтинги закладів вищої освіти України;

8) розробляє вимоги до рівня наукової кваліфікації осіб, які здобувають наукові ступені, розробляє порядок їх присудження спеціалізованими вченими радами закладів вищої освіти (наукових установ) та подає його на затвердження центральному органу виконавчої влади у сфері освіти і науки;

9) розробляє положення про акредитацію спеціалізованих вчених рад (спеціалізованих рад з присудження ступеня доктора мистецтва) та подає його на затвердження центральному органу виконавчої влади у сфері освіти

і науки, акредитує спеціалізовані вчені ради (спеціалізовані ради з присудження ступеня доктора мистецтва) та контролює їх діяльність;

(Пункт 9 частини першої статті 18 в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

10) акредитує незалежні установи оцінювання та забезпечення якості вищої освіти, веде їх реєстр;

(Пункт 10 частини першої статті 18 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

11) здійснює інші повноваження, передбачені законом.

2. Національне агентство із забезпечення якості вищої освіти щороку готує та оприлюднює доповідь про якість вищої освіти в Україні, її відповідність завданням сталого інноваційного розвитку суспільства, звіт про власну діяльність, формує пропозиції щодо законодавчого забезпечення якості вищої освіти та направляє зазначені документи Верховній Раді України, Президентові України, Кабінетові Міністрів України та закладам вищої освіти для їх обговорення та належного реагування.

Стаття 19. Склад Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти

1. Національне агентство із забезпечення якості вищої освіти складається з двадцяти трьох осіб, які призначаються Кабінетом Міністрів України на підставі рішення Конкурсної комісії за результатами конкурсного відбору, що відбувається з дотриманням принципів гендерного балансу та галузевого представництва.

2. Склад Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти формується із забезпеченням представництва не більше однієї особи від галузі знань та включає:

1) три особи, які обираються з числа представників всеукраїнських об'єднань організацій роботодавців;

2) дві особи з числа здобувачів вищої освіти першого або другого рівня;

3) не менше одного представника з числа осіб, які працюють за основним місцем роботи у:

Національній академії наук України;

національній галузевій академії наук (по одному представнику від кожної академії);

вищий навчальний заклад державної форми власності;

вищий навчальний заклад комунальної форми власності;

вищий навчальний заклад приватної форми власності.

Особа може бути висунута кандидатом у члени Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти суб'єктами, зазначеними у частині другій цієї статті, або шляхом самовисування.

3. Не може бути членом Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти та Конкурсної комісії особа, яка:

1) за рішенням суду визнана недієздатною або дієздатність якої обмежена;

2) має судимість за вчинення злочину, якщо така судимість не погашена або не знята в установленому законом порядку;

3) за вироком суду позбавлена права обіймати певну посаду або займатися певною діяльністю;

4) за рішенням суду визнана винною у вчиненні корупційного правопорушення – протягом року з дня набрання відповідним рішенням суду законної сили;

5) піддавалася адміністративному стягненню за правопорушення, пов'язане з корупцією, – протягом року з дня набрання відповідним рішенням суду законної сили;

6) підпадає під дію частини третьої або четвертої статті 1 Закону України «Про очищення влади»;

7) відомості про яку внесені до Єдиного державного реєстру осіб, щодо яких застосовано положення Закону України «Про очищення влади».

До складу Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти не можуть входити члени Конкурсної комісії, керівники і заступники керівників Національної академії наук України та національних галузевих академій наук, вищих навчальних закладів, наукових установ, засновники приватних вищих навчальних закладів, державні службовці.

4. Строк повноважень членів Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти становить три роки. Одна і та сама особа не може бути членом Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти більше двох строків.

5. Голова та заступники голови Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти обираються на першому засіданні Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти строком на три роки.

Голова та заступники голови Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти призначаються на посади і звільняються з посад Кабінетом Міністрів України за поданням Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти та працюють на постійній основі.

6. Організацію та проведення конкурсного відбору членів Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти здійснює Конкурсна комісія, яка утворюється Кабінетом Міністрів України як дорадчий орган. Конкурсна комісія складається з дев'яти осіб, з яких чотири міжнародні представники делегуються від об'єднань Європейського простору вищої освіти (European Higher Education Area) і по одному представнику – від центрального органу виконавчої влади у сфері освіти і науки, спільного представницького органу всеукраїнських об'єднань організацій роботодавців, Національної академії наук України, Національної академії педагогічних наук України, національного об'єднання студентів України, що є членом Європейського союзу студентів (ESU).

Строк повноважень членів Конкурсної комісії становить три роки без права перезатвердження на другий строк. Членами Конкурсної комісії можуть бути особи, які мають науковий ступінь та/або вчене звання або досвід фахової роботи не менше п'яти років, крім представників студентів та міжнародних представників.

Персональний склад Конкурсної комісії та Положення про Конкурсну комісію затверджуються Кабінетом Міністрів України. Члени Конкурсної комісії виконують свої функції на громадських засадах.

Рішення Конкурсної комісії вважається прийнятим, якщо воно підтримано більшістю від кількісного складу з числа міжнародних представників та від кількісного складу з числа національних представників.

Організаційною формою роботи Конкурсної комісії є засідання, участь у яких міжнародні представники можуть брати за допомогою засобів електронного відеозв'язку. Міжнародні представники, які беруть участь у засіданні за допомогою засобів електронного відеозв'язку, підтверджують результати власного голосування письмово.

Засідання Конкурсної комісії проходять відкрито. Інформація про засідання Конкурсної комісії оприлюднюється на офіційному веб-сайті центрального органу виконавчої влади у сфері освіти і науки.

Конкурсна комісія розробляє Положення про конкурс щодо обрання членів Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти, що затверджується Кабінетом Міністрів України, та формує кваліфікаційні вимоги до кандидатів, що мають передбачати наявність наукового ступеня або досвід фахової роботи не менше п'яти років, крім представників органів студентського самоврядування.

7. Повноваження члена Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти припиняються у разі:

- 1) закінчення строку, на який його призначено;
- 2) подання ним особистої заяви про складення повноважень;
- 3) набрання законної сили обвинувальним вироком щодо нього;
- 4) припинення ним громадянства України;
- 5) визнання його безвісно відсутнім або оголошення померлим;
- 6) смерті;
- 7) виявлення обмежень, передбачених цією статтею;
- 8) у випадках, передбачених законом.

8. Національне агентство із забезпечення якості вищої освіти залучає до участі у своїй діяльності міжнародних експертів, представників провідних іноземних вищих навчальних закладів та/або експертів інституцій, які забезпечують якість вищої освіти в інших країнах.

9. У складі Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти утворюються Комітет з питань етики, Апеляційний комітет, а також інші комітети, що формуються з числа членів Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти. Комітет з питань етики розглядає питання академічного плагіату і вносить відповідні подання до Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти, а також виконує інші повноваження, покладені на нього Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти. Апеляційний комітет розглядає звернення, заяви і скарги щодо діяльності та рішень спеціалізованих вчених рад і вносить відповідні подання до Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти, а також виконує інші повноваження, покладені на нього Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти.

10. Рішення Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти може бути оскаржене вищим навчальним закладом у порядку, визначеному Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти, який має бути оприлюднений. За результатами розгляду скарги Національне агентство із забезпечення якості вищої освіти приймає обґрунтоване рішення.

(Стаття 19 із змінами, внесеними згідно із Законом № 1415-VIII від 14.06.2016; в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

Стаття 20. Діяльність Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти

1. Засідання Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти є правомочним, якщо в ньому беруть участь не менше двох третин його членів. Рішення з усіх питань приймаються більшістю від складу Національного агентства з якості вищої освіти.

У разі виникнення у члена Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти конфлікту інтересів він зобов'язаний утриматися від голосування.

2. Члени Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти виконують покладені на них функції на підставі укладених з ними цивільно-правових договорів.

Члени Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти діють на засадах відкритості та прозорості. Інформація про діяльність Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти (рішення, протоколи засідань тощо) оприлюднюється на офіційному веб-сайті.

3. Організаційне, фінансово-господарське, матеріально-технічне, інформаційно-довідкове та інше забезпечення діяльності Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти здійснює секретаріат. Положення про секретаріат, його структура і штатний розпис затверджуються Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти.

4. Члени Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти та члени галузевих експертних рад на час виконання обов'язків, покладених на них цим Законом, можуть бути звільнені (повністю або частково) від виконання професійних обов'язків за основним місцем роботи із збереженням заробітної плати.

5. Національне агентство із забезпечення якості вищої освіти може залучати до проведення процедури акредитації освітньої програми акредитовані ним незалежні установи оцінювання та забезпечення якості вищої освіти.

6. Педагогічним, науково-педагогічним і науковим працівникам, які працюють на постійній основі в Національному агентстві із забезпечення якості вищої освіти, час роботи у цьому агентстві зараховується відповідно до педагогічного, науково-педагогічного або наукового стажу відповідно до законодавства.

7. Національне агентство із забезпечення якості вищої освіти співпрацює з національними та міжнародними інституціями у сфері вищої освіти, зокрема з тими, основним напрямом діяльності яких є забезпечення якості вищої освіти та акредитація.

Стаття 21. Галузеві експертні ради Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти

1. Галузеві експертні ради Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти формуються у складі від 9 до 15 членів на строк не більше ніж три роки з осіб, які мають науковий ступінь у відповідній галузі знань або досвід фахової роботи в галузі не менше п'яти років, крім представників органів студентського самоврядування. До складу галузевих експертних рад можуть входити представники держави, роботодавців, їх організацій та об'єднань, професійних асоціацій, закладів вищої освіти усіх форм власності, наукових установ, Національної академії наук України та національних галузевих академій наук, представників органів студентського самоврядування, міжнародних експертів.

Члени галузевих експертних рад Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти не можуть входити до складу Науково-методичної ради та науково-методичних комісій центрального органу виконавчої влади у сфері освіти і науки.

2. Порядок висунення кандидатур і обрання членів галузевих експертних рад та положення про них затверджуються Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти.

З метою забезпечення виконання покладених на галузеві експертні ради функцій з їх членами можуть укладатися цивільно-правові договори.

3. Рішення з усіх питань приймаються більшістю від повного складу галузевої експертної ради Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти.

Стаття 22. Фінансування Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти

1. Національне агентство із забезпечення якості вищої освіти є неприбутковою організацією.

2. Джерелами фінансування діяльності Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти є:

1) кошти державного бюджету;

2) кошти, отримані як оплата робіт з акредитації та проведення ліцензійних експертиз, а також кошти, отримані за надання інших послуг, пов'язаних із забезпеченням якості вищої освіти, у розмірах, що визначаються Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти;

3) гранти з метою підвищення якості вищої освіти в Україні, у тому числі надані для вдосконалення системи оцінювання якості вищої освіти;

4) інші джерела, не заборонені законодавством.

3. Обсяг асигнувань з державного бюджету на утримання Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти, у тому числі розмір видатків на оплату праці його працівників, щороку встановлюється Верховною Радою України окремим рядком під час затвердження Державного бюджету України.

Стаття 23. Незалежні установи оцінювання та забезпечення якості вищої освіти

1. Незалежна установа оцінювання та забезпечення якості вищої освіти – це недержавна організація (установа, агенція, бюро тощо), акредитована Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти, що здійснює оцінювання освітньої програми, результатів навчання та/або закладів вищої освіти (їхніх структурних підрозділів) з метою вироблення рекомендацій і надання допомоги закладам вищої освіти в організації системи забезпечення якості вищої освіти та внесення пропозицій Національному агентству із забезпечення якості вищої освіти щодо акредитації освітньої програми.

2. Незалежні установи оцінювання та забезпечення якості вищої освіти можуть співпрацювати з Європейською асоціацією із забезпечення якості вищої освіти, зокрема, з метою запровадження європейських стандартів і рекомендацій щодо підвищення якості вищої освіти в Україні.

3. Незалежні установи оцінювання та забезпечення якості вищої освіти можуть видавати закладам вищої освіти власні сертифікати про оцінку освітньої програми та/або систем забезпечення якості вищої освіти.

4. Участь закладу вищої освіти у проведенні процедури оцінювання освітньої програми незалежною установою оцінювання та забезпечення якості вищої освіти є добровільною.

Стаття 24. Ліцензування освітньої діяльності

1. Освітня діяльність у сфері вищої освіти провадиться закладами вищої освіти, науковими установами (для підготовки фахівців ступеня доктора філософії) на підставі ліцензій, які видаються центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України згідно з цим Законом.

2. Для отримання експертного висновку про можливість видачі ліцензії на провадження освітньої діяльності заявник подає Національному агентству із забезпечення якості вищої освіти письмову заяву та документи, що підтверджують відповідність заявника стандарту освітньої діяльності за відповідною спеціальністю. Наукові установи Національної академії наук України та національних галузевих академій наук можуть подавати заяви та документи для отримання експертного висновку на основі відповідного рішення їх президій. Національне агентство із забезпечення якості вищої освіти у двомісячний строк з дня надходження заяви та документів проводить ліцензійну експертизу та видає заявникові експертний висновок.

3. Для отримання ліцензії на провадження освітньої діяльності заявник подає центральному органу виконавчої влади у сфері освіти і науки письмову заяву та експертний висновок Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти. На підставі отриманих документів центральний орган виконавчої влади у сфері освіти і науки протягом 10 робочих днів видає відповідному закладу вищої освіти ліцензію на провадження освітньої діяльності або відмовляє у її видачі. Рішення про відмову у видачі ліцензії повинно бути обґрунтованим і містити посилання на конкретні положення стандарту освітньої діяльності, яким не відповідає заявник.

У разі не видачі заявнику у визначений законом строк ліцензії на провадження освітньої діяльності або неприйняття рішення про відмову в її видачі заявник має право провадити відповідну освітню діяльність без одержання ліцензії через 10 робочих днів після закінчення строку, встановленого для видачі ліцензії на провадження освітньої діяльності або прийняття рішення про відмову в її видачі, на підставі експертного висновку Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти.

4. Ліцензії видаються окремо за кожною спеціальністю і можуть бути анульовані з підстав, передбачених цим Законом з урахуванням вимог Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності». Інформація про видачу та анулювання ліцензії вноситься до Єдиної державної електронної бази з питань освіти та Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців.

(Частина четверта статті 24 в редакції Закону № 222-VIII від 02.03.2015)

5. У ліцензії зазначаються:

1) повне найменування та місцезнаходження закладу вищої освіти, відокремлених підрозділів, що провадять освітню діяльність за відповідною спеціальністю та рівнем вищої освіти;

2) ліцензований обсяг – максимальна кількість осіб, яким заклад вищої освіти може одночасно забезпечити здобуття вищої освіти за певною спеціальністю і рівнем вищої освіти відповідно до стандартів освітньої діяльності.

6. Форма ліцензії на провадження освітньої діяльності, порядок її оформлення, переоформлення, видачі, зберігання та обліку затверджуються Кабінетом Міністрів України.

7. Підставами для переоформлення ліцензії на провадження освітньої діяльності є:

1) зміна найменування чи місцезнаходження закладу вищої освіти;

2) реорганізація юридичних осіб, що мають ліцензії на провадження освітньої діяльності, шляхом злиття або приєднання однієї юридичної особи до іншої;

3) наявність на момент закінчення строку дії ліцензії акредитаційного сертифіката за відповідною спеціальністю та рівнем вищої освіти;

4) реорганізація або зміна найменування структурного підрозділу закладу вищої освіти, який провадить освітню діяльність за відповідною спеціальністю та рівнем вищої освіти і зазначений у ліцензії закладу вищої освіти.

8. Переоформлення ліцензії на провадження освітньої діяльності здійснюється без проведення процедури ліцензування. У разі реорганізації юридичних осіб, що мають ліцензії на провадження освітньої діяльності, шляхом злиття або приєднання переоформлення ліцензії здійснюється на основі ліцензій цих юридичних осіб.

9. У разі втрати чи пошкодження ліцензії заклад вищої освіти має право звернутися із заявою про видачу дубліката ліцензії. Центральний орган виконавчої влади у сфері освіти і науки зобов'язаний протягом двох тижнів з дати надходження такої заяви видати закладу вищої освіти дублікат ліцензії замість втраченої чи пошкодженої.

10. Ліцензія на провадження освітньої діяльності закладу вищої освіти може бути анульована лише у разі:

1) подання закладом вищої освіти заяви про припинення освітньої діяльності;

2) виявлення недостовірних відомостей у документах, поданих для ліцензування;

3) невиконання закладом вищої освіти протягом одного року розпорядження центрального органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері освіти шляхом здійснення державного нагляду (контролю) за діяльністю навчальних закладів, про усунення порушення стандарту освітньої діяльності.

Рішення про анулювання ліцензії на провадження освітньої діяльності приймає центральний орган виконавчої влади у сфері освіти і науки. Під час розгляду питання про анулювання ліцензії на провадження освітньої діяльності заслуховується інформація представника відповідного закладу вищої освіти.

Рішення про анулювання ліцензії на провадження освітньої діяльності не може бути прийнято стосовно закладу вищої освіти, який має чинний сертифікат про акредитацію освітньої програми за відповідною спеціальністю.

11. У разі анулювання ліцензії заклад вищої освіти втрачає право провадити освітню діяльність за відповідною спеціальністю.

12. Заклади вищої духовної освіти, які бажають вносити інформацію про видані ними власні дипломи про вищу освіту до Єдиної державної електронної бази з питань освіти, повинні пройти процедуру ліцензування освітньої діяльності. Заклади вищої духовної освіти, які бажають видавати дипломи державного зразка, повинні пройти процедуру акредитації освітньої програми.

Стаття 25. Акредитація освітньої програми

1. Заклад вищої освіти, який бажає акредитувати освітню програму, подає Національному агентству із забезпечення якості вищої освіти письмову заяву та документи, що підтверджують відповідність його освітньої діяльності стандарту вищої освіти за відповідною спеціальністю.

2. Протягом трьох місяців з дня подання заяви Національне агентство із забезпечення якості вищої освіти за результатами акредитаційної експертизи приймає рішення про акредитацію, умовну (відкладену) акредитацію чи відмову в акредитації відповідної освітньої програми. Рішення щодо акредитації освітньої програми приймається на підставі експертного висновку відповідної галузевої експертної ради і вноситься до Єдиної державної електронної бази з питань освіти.

(Частина друга статті 25 в редакції Закону № 2745-VIII від 06.06.2019)

3. Протягом трьох робочих днів з дня прийняття рішення про акредитацію освітньої програми Національне агентство із забезпечення якості вищої освіти видає закладу вищої освіти відповідний сертифікат.

4. У сертифікаті про акредитацію зазначаються:

- 1) найменування та адреса закладу вищої освіти;
- 2) спеціальність і рівень вищої освіти, за якими акредитована освітня програма;
- 3) дата видачі сертифіката.

5. Сертифікат про акредитацію вперше видається за кожною акредитованою освітньою програмою строком на п'ять років, а при другій та наступних акредитаціях – строком на 10 років. Інформація про видачу сертифіката вноситься до Єдиної державної електронної бази з питань освіти.

6. Форма сертифіката про акредитацію, порядок його оформлення, переоформлення, видачі, зберігання та обліку затверджуються Кабінетом Міністрів України.

Підставами для переоформлення сертифіката про акредитацію є:

- 1) зміна найменування чи місцезнаходження закладу вищої освіти;
- 2) реорганізація юридичних осіб, що мають сертифікати про акредитацію, шляхом злиття або приєднання однієї юридичної особи до іншої;
- 3) ліквідація або реорганізація, а також зміна найменування (місцезнаходження) структурного підрозділу закладу вищої освіти, що провадить освітню діяльність за відповідною спеціальністю (галуззю) та рівнем вищої освіти.

7. Сертифікат підтверджує відповідність освітньої програми закладу вищої освіти за відповідною спеціальністю та рівнем вищої освіти стандарту вищої освіти і дає право на видачу диплома державного зразка за цією спеціальністю.

8. В Україні визнаються сертифікати про акредитацію освітніх програм, виданих іноземними акредитаційними агентствами чи агентствами забезпечення якості вищої освіти, перелік яких затверджується Кабінетом Міністрів України.

(Статтю 25 доповнено частиною восьмою згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

Стаття 25¹. Інституційна акредитація закладу вищої освіти

1. Заклад вищої освіти, який бажає пройти інституційну акредитацію, подає Національному агентству із забезпечення якості вищої освіти письмову заяву та документи, що підтверджують відповідність його системи внутрішнього забезпечення якості вимогам до системи забезпечення якості вищої освіти.

2. Інституційна акредитація закладу вищої освіти є добровільною і може проводитися за ініціативою керівника та колегіального органу управління закладу вищої освіти.

3. Сертифікат про інституційну акредитацію видається строком на п'ять років.

4. Результат інституційної акредитації засвідчується сертифікатом, що надає закладу вищої освіти право на самоакредитацію освітніх програм (крім тих освітніх програм, що акредитуються вперше в межах відповідної галузі знань). Заклад вищої освіти, який здійснив самоакредитацію освітньої програми, подає Національному агентству із забезпечення якості вищої освіти письмову заяву, на підставі якої отримує сертифікат про акредитацію освітньої програми.

5. Порядок проведення інституційної акредитації затверджує центральний орган виконавчої влади у сфері освіти і науки за поданням Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти.

(Розділ V доповнено статтею 25¹ згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

Розділ VI ЗАКЛАДИ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Стаття 26. Основні завдання закладу вищої освіти

1. Основними завданнями закладу вищої освіти є:

- 1) провадження на високому рівні освітньої діяльності, яка забезпечує здобуття особами вищої освіти відповідного ступеня за обраними ними спеціальностями;
 - 2) для університетів, академій, інститутів – провадження наукової діяльності шляхом проведення наукових досліджень і забезпечення творчої діяльності учасників освітнього процесу, підготовки наукових кадрів вищої кваліфікації і використання отриманих результатів в освітньому процесі;
 - 3) участь у забезпеченні суспільного та економічного розвитку держави через формування людського капіталу;
 - 4) формування особистості шляхом патріотичного, правового, екологічного виховання, утвердження в учасників освітнього процесу моральних цінностей, соціальної активності, громадянської позиції та відповідальності, здорового способу життя, вміння вільно мислити та самоорганізовуватися в сучасних умовах;
 - 5) забезпечення органічного поєднання в освітньому процесі освітньої, наукової та інноваційної діяльності;
 - 6) створення необхідних умов для реалізації учасниками освітнього процесу їхніх здібностей і талантів;
 - 7) збереження та примноження моральних, культурних, наукових цінностей і досягнень суспільства;
 - 8) поширення знань серед населення, підвищення освітнього і культурного рівня громадян;
 - 9) налагодження міжнародних зв'язків та провадження міжнародної діяльності в галузі освіти, науки, спорту, мистецтва і культури;
 - 10) вивчення попиту на окремі спеціальності на ринку праці та сприяння працевлаштуванню випускників.
- (Пункт 10 частини першої статті 26 із змінами, внесеними згідно із Законом № 1662-VIII від 06.10.2016)*

Стаття 27. Правовий статус закладу вищої освіти

1. Заклад вищої освіти як суб'єкт господарювання може діяти в одному із таких статусів:

- бюджетна установа;
- неприбутковий заклад вищої освіти;
- прибутковий заклад вищої освіти.

У приватному закладі вищої освіти його структура, склад, порядок роботи і повноваження органів управління, робочих і радничих органів, органів громадського та студентського самоврядування, наукових товариств, процедури обрання чи призначення керівників закладу та його підрозділів можуть визначатися статутом закладу без дотримання вимог цього Закону.

(Частина перша статті 27 в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

2. Юридична особа (крім наукової установи) набуває статусу закладу вищої освіти з моменту отримання ліцензії на провадження освітньої діяльності.
3. Заклад вищої освіти може бути засновником (співзасновником) інших юридичних осіб, які провадять свою діяльність відповідно до напрямів навчально-науково-виробничої, інноваційної діяльності закладу вищої освіти та/або забезпечують виконання його статутних завдань.
4. Заклади вищої освіти державної, комунальної та приватної форми власності мають рівні права у провадженні освітньої, наукової та інших видів діяльності.
5. Заклади вищої освіти можуть провадити освітню діяльність спільно з іноземними навчальними закладами за узгодженими освітніми програмами.
6. Заклади вищої освіти можуть утворювати навчальні, навчально-наукові та навчально-науково-виробничі комплекси, наукові парки та входити до складу консорціуму. Всі учасники комплексу, консорціуму зберігають статус юридичної особи і фінансову самостійність.
7. Заклад вищої освіти діє на підставі власного статуту.
Статут закладу вищої освіти повинен містити:
 - 1) повне найменування із зазначенням типу закладу вищої освіти, його правосуб'єктність, місцезнаходження, дату прийняття рішення про його утворення;
 - 2) концепцію освітньої діяльності закладу вищої освіти;
 - 3) права та обов'язки засновника (засновників);
 - 4) обсяг основних засобів (розмір статутного капіталу), наданих засновником (засновниками);
 - 5) повноваження органів управління закладу вищої освіти;
 - 6) права та обов'язки керівника закладу вищої освіти;
 - 7) порядок обрання представників до органів громадського самоврядування;
 - 8) підстави дострокового розірвання контракту з керівником закладу вищої освіти та керівником навчально-наукового інституту (факультету);
 - 9) джерела надходження і порядок використання коштів та майна закладу вищої освіти;

- 10) порядок звітності та контролю за провадженням фінансово-господарської діяльності;
- 11) порядок внесення змін до статуту закладу вищої освіти;
- 12) порядок реорганізації та ліквідації закладу вищої освіти.

Статут закладу вищої освіти може містити інші положення, що стосуються особливостей утворення і діяльності закладу вищої освіти.

Статут закладу вищої освіти не повинен суперечити законодавству.

Стаття 28. Типи закладів вищої освіти

1. В Україні діють заклади вищої освіти таких типів:

1) університет – багатогалузевий (класичний, технічний) або галузевий (профільний, технологічний, педагогічний, фізичного виховання і спорту, гуманітарний, богословський/теологічний, медичний, економічний, юридичний, фармацевтичний, аграрний, мистецький, культурологічний тощо) заклад вищої освіти, що провадить інноваційну освітню діяльність за різними ступенями вищої освіти (у тому числі доктора філософії), проводить фундаментальні та/або прикладні наукові дослідження, є провідним науковим і методичним центром, має розвинуту інфраструктуру навчальних, наукових і науково-виробничих підрозділів, сприяє поширенню наукових знань та провадить культурно-просвітницьку діяльність;

2) академія, інститут – галузевий (профільний, технологічний, технічний, педагогічний, богословський/теологічний, медичний, економічний, юридичний, фармацевтичний, аграрний, мистецький, культурологічний тощо) заклад вищої освіти, що провадить інноваційну освітню діяльність, пов'язану з наданням вищої освіти на першому і другому рівнях за однією чи кількома галузями знань, може здійснювати підготовку на третьому і вищому науковому рівнях вищої освіти за певними спеціальностями, проводить фундаментальні та/або прикладні наукові дослідження, є провідним науковим і методичним центром, має розвинуту інфраструктуру навчальних, наукових і науково-виробничих підрозділів, сприяє поширенню наукових знань та провадить культурно-просвітницьку діяльність;

3) коледж – заклад вищої освіти або структурний підрозділ університету, академії чи інституту, що провадить освітню діяльність, пов'язану із здобуттям ступеня бакалавра та/або молодшого бакалавра, проводить прикладні наукові дослідження та/або творчу мистецьку діяльність. Коледж також має право відповідно до ліцензії (ліцензій) забезпечувати здобуття профільної середньої, професійної (професійно-технічної) та/або фахової передвищої освіти.

Статус коледжу отримує заклад освіти (структурний підрозділ закладу освіти), в якому обсяг підготовки здобувачів вищої освіти ступеня бакалавра та/або молодшого бакалавра становить не менше 30 відсотків загального ліцензованого обсягу.

(Абзац другий пункту 3 частини першої статті 28 в редакції Закону № 2745-VIII від 06.06.2019)

(Пункт 3 частини першої статті 28 в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

Стаття 29. Національний заклад вищої освіти

1. Університету, академії, інституту незалежно від форми власності відповідно до законодавства може бути надано статус національного.

2. Надання закладу вищої освіти статусу національного здійснюється за пропозицією Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти, що подається в порядку та за критеріями, встановленими Кабінетом Міністрів України. Встановлення відповідності діяльності національного закладу вищої освіти визначеним критеріям для підтвердження чи позбавлення його такого статусу здійснюється раз на сім років Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти.

3. Національний заклад вищої освіти має право:

1) отримувати відповідно до законодавства на пріоритетних засадах передбачені державним бюджетом кошти для провадження наукової і науково-технічної діяльності, проведення фундаментальних та прикладних наукових досліджень, виконання наукових програм, проектів державного значення в обсязі не менш як 10 відсотків коштів державного бюджету, що виділяються на його утримання;

2) визначати норми часу навчальної та іншої роботи педагогічних і науково-педагогічних працівників;

3) здійснювати перерозподіл:

нормативів чисельності осіб, які навчаються, на одну посаду науково-педагогічного працівника за спеціальностями однієї галузі знань з урахуванням результатів наукової діяльності працівників;

державного замовлення між спеціальностями в межах галузі знань в обсязі не більш як 5 відсотків загального обсягу державного замовлення національного закладу вищої освіти з обов'язковим інформуванням центрального органу виконавчої влади, до сфери управління якого належить заклад вищої освіти;

ліцензованого обсягу прийому за спеціальностями у межах відповідної галузі знань;

4) здійснювати підготовку фахівців з вищою освітою за власними експериментальними освітніми програмами та навчальними планами;

- 5) отримувати на пріоритетних засадах фінансування для придбання наукового і навчального обладнання, комп'ютерних програм тощо за рахунок державного бюджету;
 - 6) використовувати у своєму найменуванні слово «національний»;
 - 7) формувати на своїй базі інноваційні структури різних типів (наукові та технологічні парки, бізнес-інкубатори, малі підприємства тощо) на засадах поєднання інтересів високотехнологічних компаній, науки, освіти, бізнесу та держави з метою виконання і впровадження інноваційних проектів.
4. Особливості управління національним закладом вищої освіти, що сприяють розвитку і підвищенню якості його освітньої діяльності та конкурентоспроможності, залученню додаткових фінансових ресурсів, можуть визначатися його статутом.

Стаття 30. Дослідницький університет

1. Національному закладу вищої освіти, що забезпечує проривний розвиток держави в певних галузях знань за моделлю поєднання освіти, науки та інновацій, сприяє її інтеграції у світовий освітньо-науковий простір, має визнані наукові здобутки, може надаватися статус дослідницького університету.

2. Статус дослідницького університету надається Кабінетом Міністрів України на конкурсних засадах закладу вищої освіти строком на сім років відповідно до затвердженого Кабінетом Міністрів України Положення про дослідницький університет та критеріїв, що включають показники, приведені до кількості науково-педагогічних і наукових працівників закладу вищої освіти.

3. Надання закладу вищої освіти статусу дослідницького здійснюється за поданням Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти у разі відповідності критеріям, встановленим Кабінетом Міністрів України. Встановлення відповідності діяльності дослідницького закладу вищої освіти визначеним критеріям для підтвердження чи позбавлення його такого статусу здійснюється раз на сім років Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти.

4. Критерії, за якими надається статус дослідницького університету, базуються на таких засадах:

- 1) розгалужена інфраструктура та матеріально-технічна база, що забезпечують провадження науково-освітньої діяльності на світовому рівні, зокрема визнані наукові школи, центри, лабораторії тощо;
- 2) міждисциплінарність освіти і науки, потужна фундаментальна складова наукових досліджень, якість яких підтверджена, зокрема, публікаціями у вітчизняних і міжнародних рецензованих фахових виданнях;
- 3) забезпечення високоякісної фахової підготовки докторів наук та здатність впроваджувати і комерціалізувати наукові результати, якість системи підготовки та підвищення кваліфікації наукових кадрів у закладі вищої освіти;
- 4) рівень інтеграції у світовий освітньо-науковий простір, зокрема кількість міжнародних проектів, створених об'єктів права інтелектуальної власності, спільних з підприємствами та іноземними закладами вищої освіти наукових проектів, грантів тощо;
- 5) місце в національному, галузевих та/або міжнародних рейтингах закладів вищої освіти;
- 6) кількість публікацій за показниками визнаних міжнародних наукометричних баз та у міжнародних реферованих виданнях.

5. Дослідницький університет має право:

- 1) використовувати у своєму найменуванні слово «дослідницький»;
- 2) отримувати базове фінансування за окремою бюджетною програмою Державного бюджету України на провадження наукової діяльності в обсязі не менш як 25 відсотків коштів, що передбачаються на його утримання, для проведення наукових досліджень, підтримки та розвитку їх матеріально-технічної бази;
- 3) на конкурсних засадах формувати тематику фундаментальних та прикладних наукових досліджень, науково-технічних розробок і самостійно затверджувати річний тематичний план;
- 4) формувати на своїй базі інноваційні структури різних типів (наукові та технологічні парки, бізнес-інкубатори, малі підприємства тощо) на засадах поєднання інтересів високотехнологічних компаній, науки, освіти, бізнесу та держави з метою виконання і впровадження інноваційних проектів;
- 5) приймати остаточне рішення щодо присвоєння вчених звань;
- 6) самостійно утворювати разові спеціалізовані вчені ради для захисту дисертацій на здобуття наукового ступеня доктора філософії за участю не менше п'яти осіб з відповідним ступенем, двоє з яких працюють в іншому закладі вищої освіти (науковій установі);
- 7) встановлювати нормативи чисельності осіб, які навчаються, на одну посаду науково-педагогічного та наукового працівника;
- 8) самостійно визначати статті та обсяги витрат власних надходжень;
- 9) у межах визначених в установленому порядку коштів загального фонду на оплату праці та в межах наявних у закладі вищої освіти власних надходжень самостійно формувати і затверджувати штатний розпис науково-педагогічних, наукових, педагогічних та інших працівників, у тому числі визначати штатні нормативи, найменування та чисельність посад працівників відповідно до структури закладу вищої освіти;
- 10) здійснювати інші права, передбачені законодавством.

Стаття 31. Утворення, реорганізація та ліквідація закладу вищої освіти

1. Рішення про утворення, реорганізацію (злиття, приєднання, поділ, перетворення) чи ліквідацію закладу вищої освіти приймається:

- 1) для закладів державної форми власності – Кабінетом Міністрів України;
- 2) для закладів комунальної форми власності – відповідними органами місцевого самоврядування;
- 3) для закладів приватної форми власності – фізичними та/або юридичними особами відповідно до закону, у тому числі релігійними організаціями, статuti (положення) яких зареєстровано у встановленому законодавством порядку.

(Пункт 3 частини першої статті 31 із змінами, внесеними згідно із Законом № 498-VIII від 02.06.2015)

2. Реорганізація чи ліквідація закладу вищої освіти не повинна порушувати права та інтереси осіб, які навчаються у цьому закладі вищої освіти. Обов'язок щодо вирішення всіх питань продовження безперервного здобуття вищої освіти такими особами покладається на засновника (засновників) закладу вищої освіти.

3. Утворення в Україні закладів вищої освіти за участю іноземних фізичних та юридичних осіб, закладами вищої освіти іноземних країн своїх структурних підрозділів на території України здійснюється за умови отримання дозволу центрального органу виконавчої влади у сфері освіти і науки. Такі заклади вищої освіти та їхні структурні підрозділи діють на території України виключно за умови отримання ліцензії на відповідну діяльність у порядку, встановленому цим Законом.

4. Заклади вищої освіти України відповідно до законодавства іноземних держав можуть утворювати свої структурні підрозділи на території цих держав.

Стаття 32. Принципи діяльності, основні права та обов'язки закладу вищої освіти

1. Діяльність закладу вищої освіти провадиться на принципах:

- 1) автономії та самоврядування;
- 2) розмежування прав, повноважень і відповідальності засновника (засновників), державних органів та органів місцевого самоврядування, до сфери управління яких належить заклад вищої освіти, органів управління закладу вищої освіти та його структурних підрозділів;
- 3) поєднання колегіальних та єдиноначальних засад;
- 4) незалежності від політичних партій, громадських і релігійних організацій (крім закладів вищої духовної освіти).

2. Заклади вищої освіти мають рівні права, що становлять зміст їх автономії та самоврядування, у тому числі мають право:

- 1) розробляти та реалізовувати освітні (наукові) програми в межах ліцензованої спеціальності;
- 2) самостійно визначати форми навчання та форми організації освітнього процесу;
- 3) обирати типи програм підготовки бакалаврів і магістрів, що передбачені Міжнародною стандартною класифікацією освіти;
- 4) приймати на роботу педагогічних, наукових, науково-педагогічних та інших працівників;
- 5) формувати та затверджувати власний штатний розпис відповідно до законодавства. При зменшенні чисельності осіб, які навчаються за кожною освітньою програмою, у межах 20 відсотків чисельності, визначеної на початок навчання за цією програмою, штатна чисельність науково-педагогічних працівників не скорочується;

(Пункт 5 частини другої статті 32 в редакції Закону № 1017-VIII від 18.02.2016)

6) приймати остаточне рішення щодо визнання, у тому числі встановлення еквівалентності, здобутих в іноземних закладах вищої освіти ступенів бакалавра, магістра, доктора філософії/доктора мистецтва, доктора наук і вчених звань доцента, професора під час зарахування на навчання та/або на посаду наукового чи науково-педагогічного працівника;

(Пункт 6 частини другої статті 32 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

7) запроваджувати рейтингове оцінювання освітніх, мистецьких, науково-дослідницьких та інноваційних досягнень учасників освітнього процесу;

(Пункт 7 частини другої статті 32 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

8) надавати додаткові освітні та інші послуги відповідно до законодавства;

9) самостійно розробляти та запроваджувати власні програми освітньої, мистецької, наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності;

(Пункт 9 частини другої статті 32 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

10) самостійно запроваджувати спеціалізації, визначати їх зміст і програми навчальних дисциплін;

11) присуджувати ступені вищої освіти здобувачам вищої освіти, які відповідно до законодавства успішно пройшли процедуру атестації після завершення навчання на відповідному рівні вищої освіти;

12) приймати остаточне рішення щодо присудження наукових ступенів акредитованими спеціалізованими вченими радами (ступеня доктора мистецтва акредитованими спеціалізованими радами з присудження ступеня доктора мистецтва);

(Пункт 12 частини другої статті 32 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

13) утворювати заклади загальної середньої освіти за погодженням з органами місцевого самоврядування;
(Пункт 13 частини другої статті 32 в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

13¹) виступати засновником чи співзасновником закладів професійної (професійно-технічної), фахової передвищої освіти, коледжів;

(Частину другу статті 32 доповнено пунктом 13¹ згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

14) утворювати, реорганізовувати та ліквідовувати свої структурні підрозділи;

15) провадити видавничу діяльність, зокрема видавати підручники, навчальні посібники і наукові праці, а також розвивати власну поліграфічну базу;

16) провадити на підставі відповідних договорів спільну діяльність з навчальними закладами, науковими установами та іншими юридичними особами;

17) розміщувати свої навчальні, науково-дослідні та навчально-науково-виробничі підрозділи на підприємствах, в установах та організаціях;

18) брати участь у роботі міжнародних організацій;

19) запроваджувати власну символіку та атрибутику;

20) встановлювати власні форми морального та матеріального заохочення учасників освітнього процесу;

21) звертатися з ініціативою до органів, що здійснюють управління у сфері вищої освіти, про внесення змін до чинних або розроблення нових нормативно-правових актів у сфері вищої освіти, а також брати участь у роботі над проектами;

22) провадити фінансово-господарську та іншу діяльність відповідно до законодавства та статуту закладу вищої освіти;

23) розпоряджатися власними надходженнями (для закладів вищої освіти державної і комунальної форми власності), зокрема від надання платних послуг;

24) відкривати поточні та депозитні рахунки в банках;

25) здійснювати інші права, що не суперечать законодавству.

3. Заклади вищої освіти зобов'язані:

1) вживати заходів, у тому числі шляхом запровадження відповідних новітніх технологій, щодо запобігання та виявлення академічного плагіату в наукових роботах наукових, науково-педагогічних, педагогічних, інших працівників і здобувачів вищої освіти та притягнення їх до дисциплінарної відповідальності;

2) мати внутрішню систему забезпечення якості освітньої діяльності та якості вищої освіти;

3) створювати необхідні умови для здобуття вищої освіти особами з особливими освітніми потребами;

4) оприлюднювати на офіційному веб-сайті, на інформаційних стендах та в будь-який інший спосіб інформацію про реалізацію своїх прав і виконання зобов'язань.

Стаття 33. Структура закладу вищої освіти

1. Структура закладу вищої освіти, статус і функції його структурних підрозділів визначаються статутом закладу вищої освіти та положеннями про відповідні структурні підрозділи. Структура закладу вищої освіти, що не є бюджетною установою, може визначатися статутом закладу без дотримання вимог цієї статті.

(Частина перша статті 33 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

2. Структурні підрозділи утворюються рішенням вченої ради закладу вищої освіти у порядку, визначеному цим Законом і статутом закладу вищої освіти.

3. Основними структурними підрозділами закладів вищої освіти (крім коледжів, які не здійснюють підготовку бакалаврів) є факультети, кафедри, бібліотека.

(Частина третя статті 33 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

4. Факультет – це структурний підрозділ закладу вищої освіти, що об'єднує не менш як три кафедри та/або лабораторії, які в державних і комунальних закладах вищої освіти у сукупності забезпечують підготовку не менше 200 здобувачів вищої освіти денної форми навчання (крім факультетів вищих військових навчальних закладів (закладів вищої освіти із специфічними умовами навчання), закладів вищої освіти фізичного виховання і спорту, закладів вищої освіти культури та мистецтва).

5. Кафедра – це базовий структурний підрозділ закладу вищої освіти державної (комунальної) форми власності (його філій, інститутів, факультетів), що провадить освітню, методичну та/або наукову діяльність за певною спеціальністю (спеціалізацією) чи міжгалузевою групою спеціальностей, до складу якого входить не менше п'яти науково-педагогічних працівників, для яких кафедра є основним місцем роботи, і не менш як три з них мають науковий ступінь або вчене (почесне) звання.

6. Заклад вищої освіти зобов'язаний мати у своєму складі бібліотеку, бібліотечний фонд якої має відповідати вимогам стандартів освітньої діяльності.

7. Структурними підрозділами закладу вищої освіти можуть бути:

1) навчально-науковий інститут – структурний підрозділ університету, академії, інституту, що об'єднує відповідні кафедри, лабораторії, науково-дослідні центри та експериментальні лабораторії, які провадять освітню діяльність і проводять наукові дослідження;

2) наукові, навчально-наукові, науково-дослідні, науково-виробничі та проектні інститути, навчально-науково-виробничі центри (сектори, частини, комплекси тощо), дослідні станції, конструкторські бюро, відділи аспірантури і докторантури, навчально-виробничі комбінати, експериментальні підприємства, клінічні бази закладів медичної освіти, університетські клініки та лікарні, юридичні клініки, полігони, наукові парки, технопарки, оперні студії, навчальні театри, філармонії, інші підрозділи, що забезпечують практичну підготовку фахівців певних спеціальностей та/або проводять наукові дослідження;

3) підготовчі відділення (підрозділи), підрозділи перепідготовки та підвищення кваліфікації кадрів, інститути післядипломної освіти, лабораторії, навчально-методичні кабінети, комп'ютерні та інформаційні центри, навчально-виробничі та творчі майстерні, навчально-дослідні господарства, виробничі структури, видавництва, спортивні комплекси, заклади культурно-побутового призначення, центри студентського спорту;

4) спеціальний навчально-реабілітаційний підрозділ, який утворюється з метою організації інклюзивного освітнього процесу та спеціального навчально-реабілітаційного супроводу здобувачів вищої освіти з особливими освітніми потребами, забезпечення їм доступу до якісної вищої освіти з урахуванням обмежень життєдіяльності;

5) інші підрозділи, діяльність яких не заборонена законом.

8. Заклад вищої освіти, що готує фахівців у сфері охорони здоров'я або здійснює їх післядипломну освіту, та академія, інститут післядипломної освіти, що здійснюють післядипломну освіту, спільно з центральними органами виконавчої влади, Національною академією наук України та національними галузевими академіями наук, органами місцевого самоврядування можуть утворювати на базі наукових установ, закладів охорони здоров'я, у тому числі тих, що належать територіальним громадам або передані їм, клінічні бази закладів освіти у сфері охорони здоров'я, університетські клініки та лікарні.

(Абзац перший частини восьмої статті 33 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

Клінічна база закладу освіти у сфері охорони здоров'я, університетська клініка чи лікарня створюються з метою забезпечення освітнього процесу особам, які навчаються у закладі вищої освіти, підвищення кваліфікації медичних працівників, проведення наукових досліджень, а також надання спеціалізованої медичної допомоги.

(Абзац другий частини восьмої статті 33 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

Порядок утворення і функціонування клінічних баз закладів освіти у сфері охорони здоров'я, університетських клінік та університетських лікарень визначається нормативно-правовими актами центрального органу виконавчої влади у сфері охорони здоров'я.

(Абзац третій частини восьмої статті 33 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

9. Філія – це територіально відокремлений структурний підрозділ закладу вищої освіти, що утворюється з метою задоволення потреб регіонального ринку праці у відповідних фахівцях та наближення місця навчання здобувачів вищої освіти до їх місця проживання. Філія не є юридичною особою і діє на підставі затвердженого закладом вищої освіти положення та відповідно до отриманої ліцензії на провадження освітньої діяльності.

Філію очолює керівник, який підпорядкований керівнику закладу вищої освіти і діє на підставі відповідного доручення.

Відомості про філію закладу вищої освіти вносяться до Єдиної державної електронної бази з питань освіти.

10. Університет, академія, інститут можуть мати у своєму складі військовий навчальний підрозділ (навчальний підрозділ із специфічними умовами навчання – військовий інститут, коледж, факультет, кафедра військової підготовки або відділення військової підготовки), який проводить за певними ступенями вищої освіти підготовку курсантів (слухачів, студентів) для подальшої служби на посадах сержантського, старшинського, офіцерського або начальницького складу з метою задоволення потреб відповідно Міністерства внутрішніх справ України, Національної поліції, Збройних Сил України, інших утворених відповідно до законів України військових формувань, центральних органів виконавчої влади із спеціальним статусом, Служби безпеки України, Служби зовнішньої розвідки України, центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони державного кордону, центрального органу виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері цивільного захисту, центрального органу виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань. Військовий інститут як підрозділ закладу вищої освіти може мати у своєму складі факультети та військовий коледж.

(Абзац перший частини десятої статті 33 із змінами, внесеними згідно із Законами № 766-VIII від 10.11.2015, № 1798-VIII від 21.12.2016)

Рішення про утворення та припинення діяльності військового навчального підрозділу закладу вищої освіти приймається Кабінетом Міністрів України.

Розділ VII

УПРАВЛІННЯ ЗАКЛАДОМ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Стаття 34. Керівник закладу вищої освіти

1. Безпосереднє управління діяльністю закладу вищої освіти здійснює його керівник (ректор, президент, начальник, директор тощо). Його права, обов'язки та відповідальність визначаються законодавством і статутом закладу вищої освіти.

2. Керівник є представником закладу вищої освіти у відносинах з державними органами, органами місцевого самоврядування, юридичними та фізичними особами і діє без довіреності в межах повноважень, передбачених цим Законом і статутом закладу вищої освіти.

3. Керівник закладу вищої освіти в межах наданих йому повноважень:

- 1) організовує діяльність закладу вищої освіти;
- 2) вирішує питання фінансово-господарської діяльності закладу вищої освіти, затверджує його структуру і штатний розпис;
- 3) видає накази і розпорядження, дає обов'язкові для виконання всіма учасниками освітнього процесу і структурними підрозділами закладу вищої освіти доручення;
- 4) відповідає за результати діяльності закладу вищої освіти перед засновником (засновниками) або уповноваженим ним (ними) органом (особою);
- 5) є розпорядником майна і коштів;
- 6) забезпечує виконання фінансового плану (кошторису), укладає договори;
- 7) призначає на посаду та звільняє з посади працівників;
- 8) забезпечує охорону праці, дотримання законності та порядку;
- 9) визначає функціональні обов'язки працівників;
- 10) формує контингент осіб, які навчаються у закладі вищої освіти;
- 11) відрховує з закладу вищої освіти та поновлює на навчання в ньому здобувачів вищої освіти за погодженням з органами студентського самоврядування та первинними профспілковими організаціями осіб, які навчаються (якщо дана особа є членом профспілки), з підстав, установлених цим Законом;
- 12) забезпечує організацію та здійснення контролю за виконанням навчальних планів і програм навчальних дисциплін;
- 13) контролює дотримання всіма підрозділами штатно-фінансової дисципліни;
- 14) здійснює контроль за якістю роботи педагогічних, науково-педагогічних, наукових та інших працівників;
- 15) забезпечує створення умов для здійснення дієвого та відкритого громадського контролю за діяльністю закладу вищої освіти;

16) сприяє та створює умови для діяльності органів студентського самоврядування, організацій профспілок працівників закладу вищої освіти і студентів, громадських організацій, які діють у закладі вищої освіти;

17) сприяє формуванню здорового способу життя у здобувачів вищої освіти, зміцненню спортивно-оздоровчої бази закладу вищої освіти, створює належні умови для занять масовим спортом;

18) спільно з виборними органами первинних організацій профспілок працівників закладу вищої освіти і студентів подає для затвердження вищому колегіальному органу громадського самоврядування закладу вищої освіти правила внутрішнього розпорядку та колективний договір і після затвердження підписує їх;

19) здійснює інші передбачені статутом повноваження.

4. Керівник закладу вищої освіти відповідає за провадження освітньої, наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності у закладі вищої освіти, за результати фінансово-господарської діяльності, стан і збереження нерухомого та іншого майна цього закладу.

5. Керівник закладу вищої освіти щороку звітує перед засновником (засновниками) або уповноваженим ним (ними) органом (особою) та вищим колегіальним органом громадського самоврядування закладу вищої освіти.

Керівник зобов'язаний оприлюднювати щорічний звіт про свою діяльність на офіційному веб-сайті закладу вищої освіти.

6. Керівник закладу вищої освіти відповідно до статуту може делегувати частину своїх повноважень своїм заступникам і керівникам структурних підрозділів.

7. Особливості повноважень та обов'язків керівника вищого військового навчального закладу (закладу вищої освіти із специфічними умовами навчання), військового навчального підрозділу закладу вищої освіти визначаються центральним органом виконавчої влади, до сфери управління якого належить цей заклад вищої освіти, військовий навчальний підрозділ закладу вищої освіти, за погодженням з центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки.

8. Після виходу на пенсію з посади керівника закладу вищої освіти особа, яка працювала на цій посаді не менш як 10 років підряд, може бути призначена радником керівника закладу вищої освіти на громадських засадах або за рахунок власних надходжень закладу вищої освіти в порядку, визначеному статутом закладу вищої освіти.

Стаття 35. Керівник факультету, навчально-наукового інституту, кафедри

1. Керівництво факультетом здійснює декан (начальник), керівництво навчально-науковим інститутом – директор (начальник), які не можуть перебувати на цих посадах більш як два строки.

2. Керівник факультету (навчально-наукового інституту) повинен мати науковий ступінь та/або вчене (почесне) звання відповідно до профілю факультету (навчально-наукового інституту).

3. Декан (начальник) факультету, директор (начальник) навчально-наукового інституту можуть делегувати частину своїх повноважень своїм заступникам. Повноваження керівника факультету (навчально-наукового інсти-

туту) визначаються положенням про факультет (навчально-науковий інститут), яке затверджується вченою радою закладу вищої освіти.

4. Декан (начальник) факультету, директор (начальник) навчально-наукового інституту видають розпорядження щодо діяльності відповідного факультету (навчально-наукового інституту), які є обов'язковими для виконання всіма учасниками освітнього процесу факультету (навчально-наукового інституту) і можуть бути скасовані керівником закладу вищої освіти, якщо вони суперечать законодавству, статуту закладу вищої освіти чи завдають шкоди інтересам закладу вищої освіти.

5. Керівництво військовим навчальним підрозділом закладу вищої освіти та факультетом (відділенням) вищого військового навчального закладу (закладу вищої освіти із специфічними умовами навчання) здійснює начальник, який призначається на посаду за конкурсом. Порядок проведення конкурсу визначається нормативно-правовими актами державного органу, до сфери управління якого належить вищий військовий навчальний заклад (заклад вищої освіти із специфічними умовами навчання), військовий навчальний підрозділ закладу вищої освіти, за погодженням з центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки.

6. Керівництво кафедрою здійснює завідувач (начальник) кафедри, який не може перебувати на посаді більш як два строки.

Керівник кафедри повинен мати науковий ступінь та/або вчене (почесне) звання відповідно до профілю кафедри. Керівник кафедри обирається за конкурсом таємним голосуванням вченою радою закладу вищої освіти строком на п'ять років з урахуванням пропозицій трудового колективу факультету (навчально-наукового інституту) та кафедри. Керівник закладу вищої освіти укладає з керівником кафедри контракт.

7. Керівник кафедри забезпечує організацію освітнього процесу, виконання навчальних планів і програм навчальних дисциплін, здійснює контроль за якістю викладання навчальних дисциплін, навчально-методичною та науковою діяльністю викладачів.

Стаття 36. Вчена рада

1. Вчена рада є колегіальним органом управління закладу вищої освіти, який утворюється строком на п'ять років, склад якого затверджується наказом керівника закладу вищої освіти протягом п'яти робочих днів з дня закінчення повноважень попереднього складу вченої ради.

2. Вчена рада закладу вищої освіти:

1) визначає стратегію і перспективні напрями розвитку освітньої, наукової та інноваційної діяльності закладу вищої освіти;

2) розробляє і подає вищому колегіальному органу громадського самоврядування проект статуту закладу вищої освіти, а також рішення про внесення змін і доповнень до нього;

3) ухвалює фінансовий план і річний фінансовий звіт закладу вищої освіти;

4) визначає систему та затверджує процедури внутрішнього забезпечення якості вищої освіти;

5) ухвалює рішення про розміщення власних надходжень у територіальних органах центрального органу виконавчої влади у сфері казначейського обслуговування бюджетних коштів, або в банківських установах;

6) ухвалює за поданням керівника закладу вищої освіти рішення про утворення, реорганізацію та ліквідацію структурних підрозділів;

7) обирає за конкурсом таємним голосуванням на посади завідувачів (начальників) кафедр, професорів і доцентів, директора бібліотеки, керівників філій;

(Пункт 7 частини другої статті 36 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

8) затверджує освітні програми та навчальні плани для кожного рівня вищої освіти та спеціальності;

9) ухвалює рішення з питань організації освітнього процесу, визначає строки навчання на відповідних рівнях;

10) затверджує зразок та порядок виготовлення власного документа про вищу освіту, положення про процедуру і підстави для його видачі випускникам, а також зразки, порядок виготовлення, процедуру і підстави для видачі випускникам спільних і подвійних дипломів;

11) ухвалює основні напрями проведення наукових досліджень та інноваційної діяльності;

12) оцінює науково-педагогічну діяльність структурних підрозділів;

13) присвоює вчені звання професора, доцента та старшого дослідника і подає відповідні рішення на затвердження до атестаційної колегії центрального органу виконавчої влади у сфері освіти і науки;

14) приймає остаточні рішення про визнання іноземних документів про вищу освіту, наукові ступені та вчені звання під час прийняття на роботу педагогічних, наукових, науково-педагогічних та інших працівників, а також під час зарахування вступників на навчання;

14¹) приймає остаточні рішення про визнання документів про вищу освіту, виданих закладами вищої духовної освіти, статuti (положення) яких зареєстровано у встановленому законодавством порядку, під час зарахування вступників на навчання;

(Частину другу статті 36 доповнено пунктом 14¹ згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

15) має право вносити подання про відкликання керівника закладу вищої освіти з підстав, передбачених законодавством, статутом закладу вищої освіти, контрактом, яке розглядається вищим колегіальним органом громадського самоврядування закладу вищої освіти;

16) розглядає інші питання діяльності вищого закладу вищої освіти відповідно до його статуту.

3. Вчену раду закладу вищої освіти очолює її голова, який обирається таємним голосуванням з числа членів вченої ради закладу вищої освіти, які мають науковий ступінь та/або вчене (почесне) звання, на строк діяльності вченої ради. До складу вченої ради закладу вищої освіти входять за посадами керівник закладу вищої освіти, заступники керівника, керівники факультетів (навчально-наукових інститутів), учений секретар, директор бібліотеки, головний бухгалтер, керівники органів самоврядування та виборних органів первинних профспілкових організацій працівників закладу вищої освіти, а також виборні представники, які представляють наукових, науково-педагогічних працівників і обираються з числа завідувачів (начальників) кафедр, професорів, докторів філософії, докторів наук, виборні представники, які представляють інших працівників закладу вищої освіти і які працюють у ньому на постійній основі, виборні представники аспірантів, докторантів, слухачів, асистентів-стажистів, інтернів, лікарів-резидентів, керівники виборних органів первинних профспілкових організацій студентів та аспірантів, керівники органів студентського самоврядування закладу вищої освіти відповідно до квот, визначених статутом вищого закладу вищої освіти.

(Абзац перший частини третьої статті 36 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

Вибори до складу вченої ради починаються за 30 календарних днів до закінчення повноважень попереднього складу вченої ради.

4. За рішенням вченої ради до її складу можуть входити також представники організацій роботодавців. При цьому не менш як 75 відсотків складу вченої ради повинні становити наукові, науково-педагогічні працівники закладу вищої освіти і не менш як 10 відсотків – виборні представники з числа студентів (курсантів).

5. Виборні представники з числа працівників закладу вищої освіти обираються вищим колегіальним органом громадського самоврядування закладу вищої освіти за поданням структурних підрозділів, у яких вони працюють, а виборні представники з числа студентів (курсантів) обираються студентами (курсантами) шляхом прямих таємних виборів.

6. Рішення вченої ради закладу вищої освіти вводяться в дію рішеннями керівника закладу вищої освіти.

7. У закладі вищої освіти можуть бути утворені вчені ради структурних підрозділів, повноваження яких визначаються вченою радою закладу вищої освіти відповідно до статуту вищого закладу вищої освіти. Вчена рада закладу вищої освіти може делегувати частину своїх повноважень вченим радам структурних підрозділів. Склад відповідних вчених рад формується на засадах, визначених частинами третьою і четвертою цієї статті.

Стаття 37. Наглядова рада

1. Наглядова рада закладу вищої освіти створюється за рішенням засновника (засновників) для здійснення нагляду за управлінням майном закладу вищої освіти, додержанням мети його створення.

(Частина перша статті 37 в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

2. Наглядова рада закладу вищої освіти сприяє розв'язанню перспективних завдань його розвитку, залученню фінансових ресурсів для забезпечення його діяльності з основних напрямів розвитку і здійснення контролю за їх використанням, ефективній взаємодії закладу вищої освіти з державними органами та органами місцевого самоврядування, науковою громадськістю, суспільно-політичними організаціями та суб'єктами господарської діяльності в інтересах розвитку та підвищення якості освітньої діяльності і конкурентоспроможності закладу вищої освіти, здійснює громадський контроль за його діяльністю тощо.

3. Члени наглядової ради мають право:

брати участь у роботі вищого колегіального органу громадського самоврядування закладу вищої освіти з правом дорадчого голосу;

брати участь у визначенні стратегії розвитку закладу вищої освіти та контролювати її виконання;

сприяти залученню додаткових джерел фінансування;

аналізувати та оцінювати діяльність закладу вищої освіти та його керівника;

контролювати виконання кошторису та/або бюджету закладу вищої освіти і вносити відповідні рекомендації та пропозиції, що є обов'язковими для розгляду керівником закладу вищої освіти;

вносити засновнику закладу вищої освіти подання про заохочення або відкликання керівника закладу вищої освіти з підстав, визначених законом;

здійснювати інші права, визначені установчими документами закладу вищої освіти.

(Частина третя статті 37 в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

4. Наглядова рада має право вносити вищому колегіальному органу громадського самоврядування та/або засновнику (засновникам) закладу вищої освіти подання про відкликання керівника закладу вищої освіти з підстав, передбачених законодавством, статутом закладу вищої освіти, контрактом.

(Частина четверта статті 37 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

5. Порядок формування наглядової ради, строк її повноважень, компетенція і порядок діяльності визначаються статутом закладу вищої освіти. До складу наглядової ради не можуть входити здобувачі вищої освіти та працівники закладу вищої освіти.

(Частина п'ята статті 37 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

Стаття 38. Робочі та дорадчі органи

1. Для вирішення поточних питань діяльності закладу вищої освіти утворюються робочі органи – ректорат, деканати, приймальна комісія, адміністративна рада тощо.

2. З метою вироблення стратегії та напрямів провадження освітньої та/або наукової діяльності закладу вищої освіти керівник закладу вищої освіти має право утворювати на громадських засадах дорадчі (дорадчо-консультативні) органи (раду роботодавців, раду інвесторів, раду бізнесу, студентську, наукову раду тощо), якщо інше не передбачено статутом закладу вищої освіти.

3. Положення про робочі та дорадчі органи затверджуються вченою радою закладу вищої освіти відповідно до статуту закладу вищої освіти.

Стаття 39. Органи громадського самоврядування закладів вищої освіти

1. Вищим колегіальним органом громадського самоврядування закладу вищої освіти є загальні збори (конференція) трудового колективу, включаючи виборних представників з числа студентів (курсантів).

2. Порядок скликання і прийняття рішень вищого колегіального органу громадського самоврядування визначається статутом закладу вищої освіти.

3. У вищому колегіальному органі громадського самоврядування повинні бути представлені всі категорії учасників освітнього процесу закладу вищої освіти. При цьому не менш як 75 відсотків складу делегатів (членів) виборного органу повинні становити наукові, науково-педагогічні та педагогічні працівники закладу вищої освіти, які працюють у цьому закладі на постійній основі, і не менш як 15 відсотків – виборні представники з числа студентів (курсантів), які обираються студентами (курсантами) шляхом прямих таємних виборів.

4. Вищий колегіальний орган громадського самоврядування скликається не рідше одного разу на рік.

5. Вищий колегіальний орган громадського самоврядування:

1) погоджує за поданням вченої ради закладу вищої освіти статут закладу вищої освіти чи зміни (доповнення) до нього;

2) заслуховує щороку звіт керівника закладу вищої освіти та оцінює його діяльність;

3) обирає комісію з трудових спорів відповідно до законодавства про працю;

4) розглядає за обґрунтованим поданням наглядової або вченої ради закладу вищої освіти питання про строкове припинення повноважень керівника закладу вищої освіти;

5) затверджує правила внутрішнього розпорядку закладу вищої освіти і колективний договір;

6) розглядає інші питання діяльності закладу вищої освіти.

6. Органом громадського самоврядування навчально-наукового інституту (факультету) є збори (конференція) трудового колективу навчально-наукового інституту (факультету), включаючи виборних представників з числа осіб, які навчаються у закладі вищої освіти.

7. Порядок скликання органу громадського самоврядування навчально-наукового інституту (факультету) та його діяльності визначається статутом закладу вищої освіти.

8. В органі громадського самоврядування навчально-наукового інституту (факультету) повинні бути представлені всі категорії працівників навчально-наукового інституту (факультету) та виборні представники з числа осіб, які навчаються у навчально-науковому інституті (на факультеті). При цьому не менш як 75 відсотків складу делегатів (членів) виборного органу повинні становити наукові та науково-педагогічні працівники навчально-наукового інституту (факультету) і не менш як 15 відсотків – виборні представники з числа студентів (курсантів), які обираються студентами (курсантами) шляхом прямих таємних виборів.

9. Збори (конференція) учасників освітнього процесу навчально-наукового інституту (факультету) скликаються не рідше одного разу на рік.

10. Орган громадського самоврядування навчально-наукового інституту (факультету):

1) оцінює діяльність керівника навчально-наукового інституту (факультету);

2) затверджує річний звіт про діяльність навчально-наукового інституту (факультету);

3) подає керівнику закладу вищої освіти пропозиції щодо відкликання з посади керівника навчально-наукового інституту (факультету) з підстав, передбачених законодавством України, статутом закладу вищої освіти, укладеним з ним контрактом;

4) обирає виборних представників до вченої ради навчально-наукового інституту (факультету);

5) обирає делегатів до вищого колегіального органу громадського самоврядування закладу вищої освіти.

Стаття 40. Студентське самоврядування

1. У закладах вищої освіти та їх структурних підрозділах діє студентське самоврядування, яке є невід'ємною частиною громадського самоврядування відповідних навчальних закладів. Студентське самоврядування – це право і можливість студентів (курсантів, крім курсантів-військовослужбовців) вирішувати питання навчання і побуту, захисту прав та інтересів студентів, а також брати участь в управлінні закладом вищої освіти.

Студентське самоврядування об'єднує всіх студентів (курсантів, крім курсантів-військовослужбовців) відповідного закладу вищої освіти. Усі студенти (курсанти), які навчаються у закладі вищої освіти, мають рівні права та можуть обиратися та бути обраними в робочі, дорадчі, виборні та інші органи студентського самоврядування.

Студентське самоврядування забезпечує захист прав та інтересів студентів (курсантів) та їх участь в управлінні закладом вищої освіти. Студентське самоврядування здійснюється студентами (курсантами) безпосередньо і через органи студентського самоврядування, які обираються шляхом прямого таємного голосування студентів (курсантів).

2. У своїй діяльності органи студентського самоврядування керуються законодавством, статутом закладу вищої освіти та положенням про студентське самоврядування закладу вищої освіти.

3. Органи студентського самоврядування діють на принципах:

- 1) добровільності, колегіальності, відкритості;
- 2) виборності та звітності органів студентського самоврядування;
- 3) рівності права студентів (курсантів) на участь у студентському самоврядуванні;
- 4) незалежності від впливу політичних партій та релігійних організацій (крім закладів вищої духовної освіти).

4. Студентське самоврядування здійснюється на рівні студентської групи, інституту (факультету), відділення, гуртожитку, закладу вищої освіти. Залежно від контингенту студентів (курсантів), типу та специфіки закладу вищої освіти студентське самоврядування може здійснюватися на рівні курсу, спеціальності, студентського містечка, структурних підрозділів закладу вищої освіти.

Органи студентського самоврядування можуть мати різноманітні форми (парламент, сенат, старостат, студентський ректорат, студентські деканати, студентські ради тощо).

Представницькі, виконавчі та контрольно-ревізійні органи студентського самоврядування обираються строком на один рік. Студенти (курсанти), обрані до складу органів студентського самоврядування, можуть бути усунені із своїх посад за результатами загального таємного голосування студентів. Для ініціювання такого голосування потрібно зібрати підписи не менш як 10 відсотків студентів (курсантів) закладу вищої освіти.

Керівник студентського самоврядування та його заступники можуть перебувати на посаді не більш як два строки.

З припиненням особою навчання у закладі вищої освіти припиняється її участь в органі студентського самоврядування у порядку, передбаченому положенням про студентське самоврядування закладу вищої освіти.

Орган студентського самоврядування може бути зареєстрований як громадська організація відповідно до законодавства з урахуванням особливостей, встановлених цим Законом.

5. Органи студентського самоврядування:

- 1) беруть участь в управлінні закладом вищої освіти у порядку, встановленому цим Законом та статутом закладу вищої освіти;
- 2) беруть участь в обговоренні та вирішенні питань удосконалення освітнього процесу, науково-дослідної роботи, призначення стипендій, організації дозвілля, оздоровлення, побуту та харчування;
- 3) проводять організаційні, просвітницькі, наукові, спортивні, оздоровчі та інші заходи;
- 4) беруть участь у заходах (процесах) щодо забезпечення якості вищої освіти;
- 5) захищають права та інтереси студентів (курсантів), які навчаються у закладі вищої освіти;
- 6) делегують своїх представників до робочих, консультативно-дорадчих органів;
- 7) приймають акти, що регламентують їх організацію та діяльність;
- 8) беруть участь у вирішенні питань забезпечення належних побутових умов проживання студентів у гуртожитках та організації харчування студентів;
- 9) розпоряджаються коштами та іншим майном, що перебувають на балансі та банківських рахунках органів студентського самоврядування;
- 10) вносять пропозиції щодо змісту навчальних планів і програм;
- 11) вносять пропозиції щодо розвитку матеріальної бази закладу вищої освіти, у тому числі з питань, що стосуються побуту та відпочинку студентів;
- 12) мають право оголошувати акції протесту;
- 13) виконують інші функції, передбачені цим Законом та положенням про студентське самоврядування закладу вищої освіти.

6. За погодженням з органом студентського самоврядування закладу вищої освіти приймаються рішення про:

- 1) відрахування студентів (курсантів) з закладу вищої освіти та їх поновлення на навчання;
- 2) переведення осіб, які навчаються у закладі вищої освіти за державним замовленням, на навчання за контрактом за рахунок коштів фізичних (юридичних) осіб;
- 3) переведення осіб, які навчаються у закладі вищої освіти за рахунок коштів фізичних (юридичних) осіб, на навчання за державним замовленням;
- 4) призначення заступника декана факультету, заступника директора інституту, заступника керівника закладу вищої освіти;
- 5) поселення осіб, які навчаються у закладі вищої освіти, у гуртожиток і виселення їх із гуртожитку;
- 6) затвердження правил внутрішнього розпорядку закладу вищої освіти в частині, що стосується осіб, які навчаються;
- 7) діяльність студентських містечок та гуртожитків для проживання осіб, які навчаються у закладі вищої освіти.

7. Вищим органом студентського самоврядування є загальні збори (конференція) студентів (курсантів), які:
- 1) ухвалюють положення про студентське самоврядування закладу вищої освіти, визначають структуру, повноваження та порядок проведення прямих таємних виборів представницьких та виконавчих органів студентського самоврядування;
 - 2) заслуховують звіти представницьких, виконавчих і контрольно-ревізійних органів студентського самоврядування, дають їм відповідну оцінку;
 - 3) затверджують процедуру використання майна та коштів органів студентського самоврядування, підтримки студентських ініціатив на конкурсних засадах;
 - 4) затверджують річний кошторис витрат (бюджет) органів студентського самоврядування, вносять до нього зміни та доповнення, заслуховують звіт про його виконання;
 - 5) обирають контрольно-ревізійну комісію з числа студентів (курсантів) для здійснення поточного контролю за станом використання майна та виконання бюджету органів студентського самоврядування.
8. Адміністрація закладу вищої освіти не має права втручатися в діяльність органів студентського самоврядування.
9. Керівник закладу вищої освіти забезпечує належні умови для діяльності органів студентського самоврядування (надає приміщення, меблі, оргтехніку, забезпечує телефонним зв'язком, постійним доступом до Інтернету, відводить місця для встановлення інформаційних стендів тощо), про що укладається відповідна угода.
10. Фінансовою основою студентського самоврядування є:
- 1) кошти, визначені вченою радою закладу вищої освіти в розмірі не менш як 0,5 відсотка власних надходжень, отриманих закладом вищої освіти від основної діяльності;
 - 2) членські внески студентів (курсантів), розмір яких встановлюється вищим органом студентського самоврядування закладу вищої освіти. Розмір місячного членського внеску однієї особи не може перевищувати 1 відсотка прожиткового мінімуму, встановленого законом.
11. Кошти органів студентського самоврядування спрямовуються на виконання їхніх завдань і здійснення повноважень відповідно до затверджених ними кошторисів.
- Органи студентського самоврядування публічно звітують про використання коштів та виконання кошторисів не рідше одного разу на рік.

Стаття 41. Наукові товариства студентів (курсантів, слухачів), аспірантів, докторантів і молодих вчених

1. У закладах вищої освіти та їхніх структурних підрозділах діють наукові товариства студентів (курсантів, слухачів), аспірантів, докторантів і молодих вчених, які є частиною системи громадського самоврядування відповідних закладів вищої освіти.
2. У роботі наукового товариства студентів (курсантів, слухачів), аспірантів, докторантів і молодих вчених беруть участь особи віком до 35 років (для докторантів – 40 років), які навчаються або працюють у закладі вищої освіти.
3. Наукове товариство студентів (курсантів, слухачів), аспірантів, докторантів і молодих вчених забезпечує захист прав та інтересів осіб, які навчаються або працюють у закладі вищої освіти, зокрема щодо питань наукової діяльності, підтримки наукоємних ідей, інновацій та обміну знаннями.
4. У своїй діяльності наукові товариства студентів (курсантів, слухачів), аспірантів, докторантів і молодих вчених керуються законодавством, статутом закладу вищої освіти та положенням про наукові товариства студентів (курсантів, слухачів), аспірантів, докторантів і молодих вчених.
5. Наукові товариства студентів (курсантів, слухачів), аспірантів, докторантів і молодих вчених діють на принципах:
 - 1) свободи наукової творчості;
 - 2) добровільності, колегіальності, відкритості;
 - 3) рівності права осіб, які навчаються, на участь у діяльності наукових товариств студентів (курсантів, слухачів), аспірантів, докторантів і молодих вчених.
6. Наукові товариства студентів (курсантів, слухачів), аспірантів, докторантів і молодих вчених:
 - 1) приймають акти, що регламентують їх організацію та діяльність;
 - 2) проводять організаційні, наукові та освітні заходи;
 - 3) популяризують наукову діяльність серед студентської молоді, сприяють залученню осіб, які навчаються, до наукової роботи та інноваційної діяльності;
 - 4) представляють інтереси студентів (курсантів, слухачів), аспірантів, докторантів і молодих вчених перед адміністрацією закладу вищої освіти та іншими організаціями з питань наукової роботи та розвитку академічної кар'єри;
 - 5) сприяють підвищенню якості наукових досліджень;
 - 6) сприяють обміну інформацією між молодими вченими та дослідниками;
 - 7) сприяють розвитку міжвузівського та міжнародного співробітництва;

8) взаємодіють з Національною академією наук України та національними галузевими академіями наук, науковими та науково-дослідними установами;

9) виконують інші функції, передбачені положеннями про наукові товариства студентів (курсантів, слухачів), аспірантів, докторантів і молодих вчених, цим та іншими законами України.

7. За погодженням з науковим товариством студентів (курсантів, слухачів), аспірантів, докторантів і молодих вчених керівництво закладу вищої освіти приймає рішення про відрахування осіб, які здобувають ступінь доктора філософії, з закладу вищої освіти та їх поновлення на навчання.

8. Органи управління наукових товариств студентів (курсантів, слухачів), аспірантів, докторантів і молодих вчених формуються на демократичних засадах шляхом виборів. Структура наукового товариства студентів (курсантів, слухачів), аспірантів, докторантів і молодих вчених та організаційний механізм його діяльності визначаються положенням, яке затверджується вищим колегіальним органом громадського самоврядування закладу вищої освіти.

9. Адміністрація закладу вищої освіти не має права втручатися в діяльність наукових товариств студентів (курсантів, слухачів), аспірантів, докторантів і молодих вчених, крім випадків, коли така діяльність суперечить законодавству, статуту чи завдає шкоди інтересам закладу вищої освіти.

10. Керівник закладу вищої освіти всебічно сприяє створенню належних умов для діяльності наукового товариства студентів (курсантів, слухачів), аспірантів, докторантів і молодих вчених (надає приміщення, меблі, оргтехніку, забезпечує телефонним зв'язком, постійним доступом до Інтернету, відводить місця для встановлення інформаційних стендів тощо).

11. Фінансовою основою діяльності наукового товариства студентів (курсантів, слухачів), аспірантів, докторантів і молодих вчених є кошти, визначені вченою радою закладу вищої освіти.

Стаття 42. Обрання, призначення та звільнення з посади керівника закладу вищої освіти

1. Кандидат на посаду керівника закладу вищої освіти повинен вільно володіти державною мовою, мати вчене звання та науковий ступінь (для закладів вищої освіти мистецького спрямування – вчене звання та науковий ступінь або ступінь доктора мистецтва) і стаж роботи на посадах науково-педагогічних працівників не менш як 10 років. Кандидат на посаду керівника закладу державної чи комунальної форми власності має бути громадянином України.

(Абзац перший частини першої статті 42 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

Одна і та сама особа не може бути керівником відповідного закладу вищої освіти більше ніж два строки.

2. Не може бути обрана, призначена (у тому числі виконувачем обов'язків) на посаду керівника закладу вищої освіти особа, яка:

1) за рішенням суду визнана недієздатною або дієздатність якої обмежена;

2) має судимість за вчинення злочину, якщо така судимість не погашена або не знята в установленому законом порядку;

3) відповідно до вироку суду позбавлена права обіймати відповідні посади;

4) за рішенням суду була визнана винною у вчиненні корупційного правопорушення – протягом року з дня набрання відповідним рішенням суду законної сили;

5) піддавалася адміністративному стягненню за корупційне правопорушення – протягом року з дня набрання відповідним рішенням суду законної сили;

6) підпадає під дію частини третьої статті 1 Закону України «Про очищення влади»;

7) *(Пункт 7 частини другої статті 42 втратив чинність, як такий, що не відповідає Конституції (є неконституційним) на підставі Рішення Конституційного Суду № 2-р/2017 від 20.12.2017) голосувала за диктаторські закони 16 січня 2014 року.*

(Статтю 42 доповнено новою частиною згідно із Законом № 415-VIII від 14.05.2015)

3. Засновник (засновники) або уповноважений ним (ними) орган (особа) зобов'язаний оголосити конкурс на заміщення посади керівника закладу вищої освіти не пізніше ніж за два місяці до закінчення строку контракту особи, яка займає цю посаду. У разі дострокового припинення повноважень керівника закладу вищої освіти конкурс оголошується протягом тижня з дня утворення вакансії.

Засновник (засновники) або уповноважений ним (ними) орган (особа) протягом двох місяців з дня оголошення конкурсу на посаду керівника закладу вищої освіти приймає (приймають) пропозиції щодо претендентів на посаду керівника закладу вищої освіти і протягом 10 днів з дня завершення терміну подання відповідних пропозицій вносить (вносять) кандидатури претендентів, які відповідають вимогам цього Закону, до закладу вищої освіти для голосування.

Керівник закладу вищої освіти обирається шляхом таємного голосування строком на п'ять років у порядку, передбаченому цим Законом і статутом закладу вищої освіти.

Брати участь у виборах керівника закладу вищої освіти мають право:

кожен науковий, науково-педагогічний та педагогічний штатний працівник закладу вищої освіти;

представники з числа інших штатних працівників, які обираються відповідними працівниками шляхом прямих таємних виборів;

виборні представники з числа студентів (курсантів), які обираються студентами (курсантами) шляхом прямих таємних виборів.

При цьому загальна кількість (повний склад) наукових, науково-педагогічних і педагогічних працівників закладу вищої освіти повинна становити не менше 75 відсотків загальної кількості осіб, які мають право брати участь у виборах; кількість виборних представників з числа інших працівників закладу вищої освіти – до 10 відсотків, а кількість виборних представників з числа студентів (курсантів) – не менше 15 відсотків осіб, які мають право брати участь у виборах.

Вибори вважаються такими, що відбулися, якщо участь у них взяли більше 50 відсотків загальної кількості осіб, які мають право брати участь у виборах, кожен з яких має один голос і голосує особисто.

З особою (кандидатурою), яка набрала більше 50 відсотків голосів осіб, які мають право брати участь у виборах, засновник (засновники) або уповноважений ним (ними) орган (особа) укладає контракт строком на п'ять років не пізніше одного місяця з дня її обрання.

Керівник закладу вищої освіти може бути звільнений з посади засновником (засновниками) або уповноваженим ним (ними) органом (особою), а також у зв'язку з прийняттям рішення про його відкликання вищим колегіальним органом громадського самоврядування, який його обрав на посаду з підстав, визначених законодавством про працю, за порушення статуту закладу вищої освіти та умов контракту. Подання про відкликання керівника може бути внесено до вищого колегіального органу громадського самоврядування закладу вищої освіти не менш як половиною статутного складу наглядової або вченої ради закладу вищої освіти. Рішення про відкликання керівника закладу вищої освіти приймається більшістю голосів за умови присутності не менш як двох третин статутного складу вищого колегіального органу громадського самоврядування закладу вищої освіти.

4. Засновник (засновники) новоутвореного закладу вищої освіти або уповноважений ним (ними) орган (особа) призначає (призначають) виконувача обов'язків керівника закладу вищої освіти, але не більш як на шість місяців.

5. Методичні рекомендації щодо особливостей виборчої системи, порядку обрання керівника закладу вищої освіти та типова форма контракту з керівником державного закладу вищої освіти затверджуються Кабінетом Міністрів України.

6. Порядок призначення керівників закладів вищої духовної освіти регулюється їхніми статутами (положеннями), зареєстрованими у встановленому законодавством порядку.

Стаття 43. Призначення на посаду та звільнення з посади керівника факультету (навчально-наукового інституту) закладу вищої освіти

1. Керівник закладу вищої освіти за згодою більшості від повного складу органу громадського самоврядування факультету (навчально-наукового інституту) закладу вищої освіти призначає керівника факультету (навчально-наукового інституту) на строк до п'яти років та укладає з ним контракт.

Інші питання щодо порядку призначення керівника факультету (навчально-наукового інституту) визначаються статутом закладу вищої освіти.

2. Керівник факультету (навчально-наукового інституту) може бути звільнений з посади керівником закладу вищої освіти за поданням вченої ради закладу вищої освіти або органу громадського самоврядування факультету з підстав, визначених законодавством про працю, статутом закладу вищої освіти, умовами контракту. Пропозиція про звільнення керівника факультету (навчально-наукового інституту) вноситься до органу громадського самоврядування факультету (навчально-наукового інституту) не менш як половиною голосів статутного складу вченої ради факультету (навчально-наукового інституту). Пропозиція про звільнення керівника факультету (навчально-наукового інституту) приймається не менш як двома третинами голосів статутного складу органу громадського самоврядування факультету (навчально-наукового інституту). Інші питання щодо порядку звільнення керівника факультету (навчально-наукового інституту) визначаються статутом закладу вищої освіти.

3. Призначення та звільнення з посади керівника територіально відокремленого структурного підрозділу закладу вищої освіти або коледжу, що є структурними підрозділами закладу вищої освіти, здійснюються в порядку, встановленому цією статтею для керівника факультету (навчально-наукового інституту).

4. Одна і та сама особа не може бути керівником факультету (навчально-наукового інституту), коледжу, територіально відокремленого структурного підрозділу відповідного закладу вищої освіти більш як 10 років.

(Стаття 43 в редакції Закону № 2745-VIII від 06.06.2019)

Розділ VIII

ДОСТУП ДО ВИЩОЇ ОСВІТИ, ПРИЙОМ, ВІДРАХУВАННЯ, ПЕРЕРИВАННЯ НАВЧАННЯ, ПОНОВЛЕННЯ І ПЕРЕВЕДЕННЯ ОСІБ, ЯКІ НАВЧАЮТЬСЯ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Стаття 44. Умови прийому на навчання до закладів вищої освіти

1. Прийом на навчання до закладів вищої освіти здійснюється на конкурсній основі відповідно до Умов прийому на навчання до закладів вищої освіти, затверджених центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки. Умови конкурсу повинні забезпечувати дотримання прав особи у сфері освіти.

2. Умови прийому на навчання до закладів вищої освіти оприлюднюються на офіційному веб-сайті центрального органу виконавчої влади у сфері освіти і науки не пізніше 15 жовтня року, що передє року вступу до закладу вищої освіти.

3. Громадяни мають право безоплатно здобути вищу освіту в державних і комунальних навчальних закладах на конкурсній основі.

Брати участь у конкурсі за результатами вступних іспитів з конкурсних предметів у закладі вищої освіти у межах установлених квот прийому до закладів вищої освіти (наукових установ) України мають право особи (за їхнім вибором), які мають захворювання, що можуть бути перешкодою для проходження зовнішнього незалежного оцінювання, діти-сироти та особи, яких законом визнано учасниками бойових дій та які захищали незалежність, суверенітет і територіальну цілісність України, брали участь в антитерористичній операції, забезпеченні її проведення, у здійсненні заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії Російської Федерації у Донецькій та Луганській областях, забезпеченні їх здійснення.

(Абзац другий частини третьої статті 44 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2443-VIII від 22.05.2018)

Для осіб, місцем проживання яких є тимчасово окупована територія та які отримали документ про загальну середню освіту, прийом на навчання до одного з закладів вищої освіти, розташованих на території Запорізької, Миколаївської, Одеської та Херсонської областей, здійснюється на конкурсній основі за результатами вступних випробувань у межах установлених квот прийому до закладів вищої освіти (наукових установ) України.

(Частину третю статті 44 доповнено новим абзацом згідно із Законом № 2026-VIII від 16.05.2017)

Право на першочергове зарахування до вищих медичних і педагогічних навчальних закладів за державним замовленням мають особи, які уклали угоду про відпрацювання не менше трьох років у сільській місцевості або селищах міського типу.

(Частину третю статті 44 доповнено абзацом згідно із Законом № 1662-VIII від 06.10.2016)

(Частина третя статті 44 в редакції Закону № 911-VIII від 24.12.2015; із змінами, внесеними згідно із Законом № 848-VIII від 26.11.2015)

4. Прийом на навчання для здобуття ступеня молодшого бакалавра чи бакалавра (магістра медичного, фармацевтичного або ветеринарного спрямувань) здійснюється на основі повної загальної середньої освіти за результатами зовнішнього незалежного оцінювання знань і вмінь вступників та рівня їх творчих та/або фізичних здібностей з урахуванням середнього бала документа про повну загальну середню освіту та бала за особливі успіхи (призерам IV етапу Всеукраїнських учнівських олімпіад з базових предметів; призерам III етапу Всеукраїнського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт учнів – членів Малої академії наук України) та/або за успішне закінчення підготовчих курсів закладу вищої освіти для вступу до цього закладу вищої освіти на природничо-математичні та інженерно-технічні спеціальності.

Для осіб, місцем проживання яких є територія проведення антитерористичної операції (на період її проведення), територія здійснення заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії Російської Федерації у Донецькій та Луганській областях (на період їх здійснення), територія населених пунктів на лінії зіткнення та які отримали документ про загальну середню освіту, прийом на навчання до одного з закладів вищої освіти, розташованих на території Луганської та Донецької областей (де здійснюють свої повноваження обласні військово-цивільні адміністрації), та до закладів вищої освіти, евакуйованих з території проведення антитерористичної операції (на період її проведення), з території здійснення заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії Російської Федерації у Донецькій та Луганській областях (на період їх здійснення) і тимчасово окупованої території, здійснюється відповідно до абзацу першого частини четвертої цієї статті або на конкурсній основі за результатами вступних випробувань.

(Частину четверту статті 44 доповнено абзацом другим згідно із Законом № 1114-VIII від 19.04.2016; із змінами, внесеними згідно із Законами № 1838-VIII від 07.02.2017, № 2443-VIII від 22.05.2018)

(Частина четверта статті 44 із змінами, внесеними згідно із Законом № 367-VIII від 23.04.2015)

5. Відповідно до Умов прийому на навчання до закладів вищої освіти вчена рада закладу вищої освіти затверджує Правила прийому до закладу вищої освіти, якими встановлюються:

1) перелік і кількість сертифікатів зовнішнього незалежного оцінювання, вага кожного з яких має становити не менш як 20 відсотків конкурсного бала;

2) вага середнього бала документа про повну середню освіту, що має становити від 0 до 10 відсотків конкурсного бала;

3) вага бала за конкурс творчих або фізичних здібностей (у разі його проведення), що має становити не більш як 50 відсотків конкурсного бала;

4) вага бала за особливі успіхи (призерам IV етапу Всеукраїнських учнівських олімпіад з базових предметів; призерам III етапу Всеукраїнського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт учнів – членів Малої академії наук України) та/або за успішне закінчення підготовчих курсів закладу вищої освіти для вступу до цього закладу вищої освіти на природничо-математичні та інженерно-технічні спеціальності, що може становити від 0 до 5 відсотків конкурсного бала.

6. Конкурсний бал обчислюється як сума балів за кожен сертифікат, середнього бала документа про повну загальну середню освіту, бала за конкурс творчих або фізичних здібностей (у разі його проведення), за особливі успіхи (призерам IV етапу Всеукраїнських учнівських олімпіад з базових предметів; призерам III етапу Всеукраїнського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт учнів – членів Малої академії наук України) та/або за успішне закінчення підготовчих курсів закладу вищої освіти для вступу до цього закладу вищої освіти на природничо-математичні та інженерно-технічні спеціальності, помножена на вагові коефіцієнти, що встановлюються Правилами прийому до закладу вищої освіти. Сума коефіцієнтів дорівнює одиниці.

(Частина шоста статті 44 із змінами, внесеними згідно із Законом № 367-VIII від 23.04.2015)

(Частина сьома статті 44 набирає чинності з 1 січня 2016 року – див. пункт 1 розділу XV цього Закону)

7. В установленому порядку та у визначений строк Правила прийому до закладу вищої освіти подаються закладом вищої освіти, що претендує на отримання державного замовлення на підготовку фахівців ступеня молодшого бакалавра або ступеня бакалавра (магістра медичного, фармацевтичного або ветеринарного спрямувань), до Єдиної державної електронної бази з питань освіти для верифікації переліку спеціальностей.

(Абзац перший частини сьомої статті 44 із змінами, внесеними згідно із Законом № 367-VIII від 23.04.2015)

(Абзац другий частини сьомої статті 44 виключено на підставі Закону № 367-VIII від 23.04.2015)

Рейтинговий список вступників формується на основі конкурсного балу за кожною спеціальністю згідно з виставленими вступниками пріоритетами з повідомленням про отримання чи неотримання ними права здобувати вищу освіту за кошти державного бюджету.

(Абзац третій частини сьомої статті 44 в редакції Закону № 911-VIII від 24.12.2015)

(Абзац четвертий частини сьомої статті 44 виключено на підставі Закону № 911-VIII від 24.12.2015)

(Абзац п'ятий частини сьомої статті 44 виключено на підставі Закону № 911-VIII від 24.12.2015)

(Абзац шостий частини сьомої статті 44 виключено на підставі Закону № 911-VIII від 24.12.2015)

Вступ до закладів вищої освіти для здобуття вищої освіти ступеня молодшого бакалавра чи бакалавра за спеціальностями, прийом на навчання за якими здійснюється з урахуванням рівня творчих та/або фізичних здібностей, здійснюється на конкурсних засадах у порядку, затвердженому центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки за погодженням з центральними органами виконавчої влади, до сфери управління яких належать відповідні заклади вищої освіти.

8. У Правилах прийому до закладу вищої освіти обов'язково вказується перелік акредитованих та неакредитованих освітніх програм, за якими здійснюється прийом на кожний рівень вищої освіти.

9. Прийом на основі ступеня молодшого бакалавра під час вступу на споріднену або іншу спеціальність для здобуття ступеня бакалавра здійснюється за результатами вступних випробувань.

10. Прийом на основі ступеня бакалавра на навчання для здобуття ступеня магістра здійснюється за результатами вступних випробувань. Особа може вступити до закладу вищої освіти для здобуття ступеня магістра на основі ступеня бакалавра чи магістра, здобутих за іншою спеціальністю, за умови успішного проходження додаткових вступних випробувань з урахуванням середнього бала документа про вищу освіту бакалавра чи магістра.

(Частина десята статті 44 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

11. Прийом на основі ступеня магістра для здобуття ступеня доктора філософії здійснюється за результатами вступних випробувань.

12. Прийом до докторантури або надання творчої відпустки для підготовки дисертації на здобуття ступеня доктора наук здійснюється з урахуванням наукових, науково-технічних досягнень за обраною спеціальністю відповідно до вимог, що визначаються центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки.

(Частина тринадцята статті 44 виключено на підставі Закону № 911-VIII від 24.12.2015)

14. Прийом до закладів вищої освіти здійснюється на засадах об'єктивності та відкритості.

Заклад вищої освіти зобов'язаний створити умови для ознайомлення вступників з ліцензією на здійснення освітньої діяльності, сертифікатами про акредитацію, правилами прийому, відомостями про обсяг прийому за кожною спеціальністю та освітнім рівнем, кількістю місць, виділених для вступу на пільгових умовах.

Відповідальність за забезпечення об'єктивності та відкритості прийому до закладів вищої освіти несуть їх керівники.

15. Обсяг та порядок оприлюднення інформації про хід і результати прийому до закладів вищої освіти визначаються Умовами прийому до закладів вищої освіти.

16. Особливості прийому на навчання до закладів вищої духовної освіти регулюються їхніми статутами (положеннями), зареєстрованими у встановленому законодавством порядку.

17. Держава забезпечує особам, визнаним постраждалими учасниками Революції Гідності, учасниками бойових дій, особами з інвалідністю внаслідок війни відповідно до Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», та їхнім дітям, дітям, один із батьків яких загинув (пропав безвісти) у районі проведення антитерористичних операцій, здійснення заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії Російської Федерації у Донецькій та Луганській областях, бойових дій чи збройних конфліктів або помер внаслідок поранення, контузії чи каліцтва, одержаних у районі проведення антитерористичних операцій, здійснення заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії

Російської Федерації у Донецькій та Луганській областях, бойових дій чи збройних конфліктів, а також внаслідок захворювання, одержаного в період участі в антитерористичній операції, у здійсненні заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії Російської Федерації у Донецькій та Луганській областях, дітям, один із батьків яких загинув під час масових акцій громадянського протесту або помер внаслідок поранення, контузії чи каліцтва, одержаних під час масових акцій громадянського протесту, дітям, зареєстрованим як внутрішньо переміщені особи, у тому числі дітям, які навчаються за денною формою навчання у закладах вищої освіти, – до закінчення такими дітьми навчальних закладів, але не довше ніж до досягнення ними 23 років, державну цільову підтримку для здобуття вищої освіти у державних та комунальних навчальних закладах.

(Абзац перший частини сімнадцятої статті 44 із змінами, внесеними згідно із Законами № 2443-VIII від 22.05.2018, № 2300-VIII від 27.02.2018)

Державна цільова підтримка для здобуття вищої освіти надається у вигляді:

повної або часткової оплати навчання за рахунок коштів державного та місцевих бюджетів;

пільгових довгострокових кредитів для здобуття освіти;

соціальної стипендії;

безоплатного забезпечення підручниками;

безоплатного доступу до мережі Інтернет, систем баз даних у державних та комунальних навчальних закладах;

безоплатного проживання в гуртожитку;

інших заходів, затверджених Кабінетом Міністрів України.

Порядок та умови надання державної цільової підтримки для здобуття вищої освіти зазначеним категоріям громадян визначаються Кабінетом Міністрів України.

(Статтю 44 доповнено частиною сімнадцятою згідно із Законом № 425-VIII від 14.05.2015)

Стаття 45. Зовнішнє незалежне оцінювання

1. Зовнішнє незалежне оцінювання – це оцінювання результатів навчання, здобутих на певному освітньому рівні, яке здійснюється спеціально уповноваженою державою установою.

Зовнішнє незалежне оцінювання результатів навчання, здобутих на основі повної загальної середньої освіти, використовується для прийому до закладів вищої освіти на конкурсній основі.

Порядок проведення зовнішнього незалежного оцінювання та моніторингу якості освіти встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Держава забезпечує вступникам з особливими освітніми потребами рівний доступ до зовнішнього незалежного оцінювання за місцем проживання (перебування) таких осіб.

Будівлі, споруди та приміщення, в яких проводиться зовнішнє незалежне оцінювання, повинні відповідати вимогам доступності згідно з державними будівельними нормами та стандартами.

2. Зовнішнє незалежне оцінювання здійснюється на основі програм зовнішнього незалежного оцінювання, затверджених центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки. Зміст програм зовнішнього незалежного оцінювання має бути доступним для ознайомлення особами, які проходять таке оцінювання, на початку здобуття ними освіти відповідного рівня.

(Абзац перший частини другої статті 45 в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

Об'єктивність зовнішнього незалежного оцінювання забезпечується дотриманням єдиних вимог до процедур його проведення, підбором завдань відповідно до програм зовнішнього незалежного оцінювання.

3. Завдання для проведення зовнішнього незалежного оцінювання (банк завдань) розробляються педагогічними, науковими, науково-педагогічними працівниками.

Програми зовнішнього незалежного оцінювання за результатами здобуття повної загальної середньої освіти не можуть виходити за межі навчальних програм загальної середньої освіти, затверджених відповідно до законодавства. Програми зовнішнього незалежного оцінювання затверджуються спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки одночасно із затвердженням переліку навчальних предметів та строків проведення зовнішнього незалежного оцінювання за погодженням з громадськими об'єднаннями керівників закладів вищої освіти.

Порядок формування та використання банку завдань зовнішнього незалежного оцінювання визначається спеціально уповноваженою державною установою, що проводить зовнішнє незалежне оцінювання.

4. Відкритість зовнішнього незалежного оцінювання забезпечується шляхом повного і своєчасного інформування осіб, які бажають здобути вищу освіту, про програми, строки та порядок проведення зовнішнього незалежного оцінювання, а також здійснення державного контролю та громадського спостереження за проведенням зовнішнього незалежного оцінювання.

Положення про громадське спостереження за проведенням зовнішнього незалежного оцінювання затверджується центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки.

5. За результатами проведення зовнішнього незалежного оцінювання з навчального предмета (предметів) особі видається сертифікат зовнішнього незалежного оцінювання, форма якого затверджується центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки.

6. Зовнішнє незалежне оцінювання проводиться спеціально уповноваженою державною установою, положення про яку затверджується Кабінетом Міністрів України.

Спеціально уповноважена державна установа, що проводить зовнішнє незалежне оцінювання, у частині науково-дослідницької, фінансово-господарської, міжнародної діяльності керується нормами законодавства, передбаченими для закладів вищої освіти.

Педагогічним, науково-педагогічним та науковим працівникам, які переходять на роботу у спеціально уповноважену державною установою, яка проводить зовнішнє незалежне оцінювання, час роботи в цій установі зараховується до відповідного педагогічного, науково-педагогічного або наукового стажу.

До проведення зовнішнього незалежного оцінювання можуть залучатися педагогічні, наукові, науково-педагогічні працівники та інші фахівці у порядку, що затверджується Кабінетом Міністрів України.

Для проведення зовнішнього незалежного оцінювання можуть використовуватися приміщення навчальних закладів державної та комунальної форми власності на безоплатній основі у порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки.

7. Фінансування заходів з проведення зовнішнього незалежного оцінювання здійснюється за рахунок коштів державного бюджету в установленому законодавством порядку та за рахунок інших джерел, не заборонених законодавством.

(Частина сьома статті 45 в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

8. Зміст завдань сертифікаційної роботи зовнішнього незалежного оцінювання у поточному році з кожного навчального предмета належить до інформації з обмеженим доступом з моменту створення набору завдань сертифікаційної роботи зовнішнього незалежного оцінювання з кожного навчального предмета до моменту санкціонованого відкриття пакетів із завданнями сертифікаційних робіт з навчального предмета.

9. Не є інформацією з обмеженим доступом:

- 1) статистична інформація про результати зовнішнього незалежного оцінювання;
- 2) відомості, що містяться у сертифікаційних роботах осіб, які пройшли зовнішнє незалежне оцінювання, крім тих, що ідентифікують особу, яка виконала конкретну сертифікаційну роботу, з моменту завершення оцінювання робіт.

10. Особа, яка пройшла зовнішнє незалежне оцінювання, має право ознайомитися із своєю сертифікаційною роботою після її перевірки та отримати засвідчену копію цієї роботи. Порядок видачі засвідчених копій виконаних сертифікаційних робіт встановлює державна установа, уповноважена проводити зовнішнє незалежне оцінювання.

11. Завдання сертифікаційної роботи зовнішнього незалежного оцінювання укладаються державною мовою. За бажанням особи завдання надаються у перекладі регіональною мовою або мовою меншин, якщо цією мовою здійснюється навчання у системі середньої освіти (крім завдань з української мови і літератури та іноземних мов).

12. Вступні випробування, якщо такі передбачені цим Законом, проводяться державною мовою або, за бажанням вступника, іншою мовою, якою здійснюється навчання в цьому закладі вищої освіти.

Стаття 46. Відрахування, переривання навчання, поновлення і переведення здобувачів вищої освіти

1. Підставами для відрахування здобувача вищої освіти є:

- 1) завершення навчання за відповідною освітньою (науковою) програмою;
- 2) власне бажання;
- 3) переведення до іншого навчального закладу;
- 4) невиконання індивідуального навчального плану;

(Пункт 4 частини першої статті 46 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

5) порушення умов договору (контракту), укладеного між закладом вищої освіти та особою, яка навчається, або фізичною (юридичною) особою, яка оплачує таке навчання;

6) інші випадки, передбачені законом.

Особа, відрахована з закладу вищої освіти до завершення навчання за освітньою програмою, отримує академічну довідку, що містить інформацію про результати навчання, назви дисциплін, отримані оцінки і здобуту кількість кредитів ЄКТС. Зразок академічної довідки встановлюється центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки.

2. Здобувач вищої освіти має право на перерву у навчанні у зв'язку з обставинами, які унеможливають виконання освітньої (наукової) програми (за станом здоров'я, призовом на строкову військову службу у разі втрати права на відстрочку від неї, сімейними обставинами тощо). Таким особам надається академічна відпустка в установленому порядку. Навчання чи стажування в освітніх і наукових установах (у тому числі іноземних держав) може бути підставою для перерви у навчанні, якщо інше не передбачено міжнародними актами чи договорами між закладами вищої освіти.

Здобувачам вищої освіти, призваним на військову службу у зв'язку з оголошенням мобілізації, гарантується збереження місця навчання та стипендії.

Здобувачам вищої освіти, які реалізують право на академічну мобільність, протягом навчання, стажування чи здійснення наукової діяльності в іншому закладі вищої освіти (науковій установі) на території України чи поза її

межами гарантується збереження місця навчання та виплата стипендії відповідно до положення про порядок реалізації права на академічну мобільність. Такі особи не відраховуються із складу здобувачів вищої освіти.

3. Особа, відрахована з закладу вищої освіти до завершення навчання за відповідною освітньою програмою, має право на поновлення на навчання в межах ліцензованого обсягу закладу вищої освіти.

4. Поновлення на навчання осіб, відрахованих з закладів вищої освіти або яким надано академічну відпустку, а також переведення здобувачів вищої освіти здійснюються, як правило, під час канікул.

5. Порядок відрахування, переривання навчання, поновлення і переведення осіб, які навчаються у закладах вищої освіти, а також порядок надання їм академічної відпустки визначаються положенням, затвердженим центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки. Поновлення та переведення здобувачів вищої освіти здійснюється з урахуванням вимог до вступників на відповідні освітні програми.

(Частина п'ята статті 46 в редакції Закону № 2745-VIII від 06.06.2019)

6. У разі закінчення строку дії сертифіката про акредитацію освітньої програми та неотримання закладом вищої освіти нового сертифіката про акредитацію здобувачі вищої освіти, які навчаються за рахунок коштів державного (місцевого) бюджету, мають право на переведення до іншого закладу вищої освіти, в якому відповідна освітня програма акредитована, для завершення навчання за кошти державного (місцевого) бюджету у порядку, затвердженому Кабінетом Міністрів України.

Розділ IX ОРГАНІЗАЦІЯ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ

Стаття 47. Освітній процес

1. Освітній процес – це інтелектуальна, творча діяльність у сфері вищої освіти і науки, що провадиться у закладі вищої освіти (науковій установі) через систему науково-методичних і педагогічних заходів та спрямована на передачу, засвоєння, примноження і використання знань, умінь та інших компетентностей у осіб, які навчаються, а також на формування гармонійно розвиненої особистості.

2. Положення про організацію освітнього процесу затверджується вченою радою закладу вищої освіти відповідно до законодавства.

Стаття 48. Мова освітнього процесу у вищих навчальних закладах

1. Мовою освітнього процесу у вищих навчальних закладах є державна мова.

2. Застосування мов у вищих навчальних закладах визначають закони України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» та «Про освіту».

(Стаття 48 в редакції Закону № 2704-VIII від 25.04.2019)

Стаття 49. Форми навчання у закладах вищої освіти

1. Навчання у закладах вищої освіти здійснюється за такими формами:

- 1) очна (денна, вечірня);
 - 2) заочна (дистанційна).
2. Форми навчання можуть поєднуватися.

Стаття 50. Форми організації освітнього процесу та види навчальних занять

1. Освітній процес у закладах вищої освіти здійснюється за такими формами:

- 1) навчальні заняття;
- 2) самостійна робота;
- 3) практична підготовка;
- 4) контрольні заходи.

2. Основними видами навчальних занять у закладах вищої освіти є:

- 1) лекція;
- 2) лабораторне, практичне, семінарське, індивідуальне заняття;
- 3) консультація.

3. Заклад вищої освіти має право встановлювати інші форми освітнього процесу та види навчальних занять.

Стаття 51. Практична підготовка осіб, які навчаються у закладах вищої освіти

1. Практична підготовка осіб, які навчаються у закладах вищої освіти, здійснюється шляхом проходження ними практики на підприємствах, в установах та організаціях згідно з укладеними закладами вищої освіти договорами або у його структурних підрозділах, що забезпечують практичну підготовку.

2. Керівники підприємств, установ та організацій зобов'язані забезпечити створення належних умов для проходження практики на виробництві, дотримання правил і норм охорони праці, техніки безпеки і виробничої санітарії відповідно до законодавства.

3. Проходження практики студентом здійснюється відповідно до законодавства.

Розділ X УЧАСНИКИ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ

Стаття 52. Категорії учасників освітнього процесу

1. Учасниками освітнього процесу у закладах вищої освіти є:

- 1) наукові, науково-педагогічні та педагогічні працівники;
- 2) здобувачі вищої освіти та інші особи, які навчаються у закладах вищої освіти;
- 3) фахівці-практики, які залучаються до освітнього процесу на освітньо-професійних програмах;
- 4) інші працівники закладів вищої освіти.

2. До освітнього процесу можуть залучатися роботодавці.

Стаття 53. Науково-педагогічні, педагогічні та наукові працівники закладів вищої освіти

1. Науково-педагогічні працівники – це особи, які за основним місцем роботи у закладах вищої освіти провадять навчальну, методичну, наукову (науково-технічну, мистецьку) та організаційну діяльність.

2. Педагогічні працівники – це особи, які за основним місцем роботи у закладах вищої освіти провадять навчальну, методичну та організаційну діяльність.

3. Наукові працівники – це особи, які за основним місцем роботи та відповідно до трудового договору (контракту) професійно здійснюють наукову, науково-технічну або науково-організаційну діяльність та мають відповідну кваліфікацію незалежно від наявності наукового ступеня або вченого звання.

4. Наукова, науково-технічна та інноваційна діяльність науково-педагогічних працівників закладів вищої освіти регулюється законодавством про наукову і науково-технічну та інноваційну діяльність.

Стаття 53¹. Працівники клінічних баз закладів вищої освіти, університетських клінік та університетських лікарень

1. Медичні, фармацевтичні та інші працівники клінічних баз закладів вищої освіти, університетських клінік та університетських лікарень – це особи, які за основним місцем роботи займаються медичною, фармацевтичною або ветеринарною діяльністю, а також можуть брати участь в освітньому процесі.

(Закон доповнено статтею 53¹ згідно із Законом № 2745-VIII від 06.06.2019)

Стаття 54. Вчені звання наукових і науково-педагогічних працівників

1. В Україні присвоюються такі вчені звання:

- 1) старший дослідник;
- 2) доцент;
- 3) професор.

2. Вчене звання професора та доцента присвоюється особам, які професійно здійснюють науково-педагогічну або творчу мистецьку діяльність.

3. Вчене звання старшого дослідника присвоюється особам, які професійно здійснюють наукову або науково-технічну діяльність.

4. Вчене звання професора, доцента, старшого дослідника присвоює вчена рада закладу вищої освіти (вчена рада структурного підрозділу). Право присвоєння вченого звання професора та старшого дослідника надається також вченим (науково-технічним) радам наукових установ. Рішення відповідних вчених рад затверджує атестаційна колегія центрального органу виконавчої влади у сфері освіти і науки у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

5. Зразки державних документів про присвоєння вчених звань затверджуються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 55. Основні посади наукових, науково-педагогічних і педагогічних працівників закладів вищої освіти та порядок їх заміщення

1. Основними посадами науково-педагогічних працівників закладів вищої освіти є:

- 1) керівник (ректор, президент, начальник, директор);
- 2) заступник керівника (проректор, віце-президент, заступник начальника, заступник директора, заступник завідувача), діяльність якого безпосередньо пов'язана з освітнім або науковим процесом;
- 3) директор (начальник) інституту, його заступники, діяльність яких безпосередньо пов'язана з освітнім або науковим процесом;
- 4) декан (начальник) факультету, його заступники, діяльність яких безпосередньо пов'язана з освітнім або науковим процесом;
- 5) директор бібліотеки;
- 6) завідувач (начальник) кафедри;
- 7) професор;
- 8) доцент;

9) старший викладач, викладач, асистент, викладач-стажист;

10) науковий працівник бібліотеки;

11) завідувач аспірантури, докторантури.

2. Основними посадами педагогічних працівників закладів вищої освіти є:

1) викладач;

2) методист.

3. Повний перелік посад науково-педагогічних і педагогічних працівників закладів вищої освіти встановлюється Кабінетом Міністрів України. Перелік посад наукових працівників закладу вищої освіти визначається відповідно до Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність».

4. Посади педагогічних працівників можуть займати особи із ступенем магістра за відповідною спеціальністю.

5. Статутом закладу вищої освіти можуть встановлюватися відповідно до законодавства додаткові вимоги до осіб, які можуть займати посади педагогічних працівників.

6. Педагогічні працівники призначаються на посаду та звільняються з посади керівником закладу вищої освіти. Педагогічні працівники кожні п'ять років проходять атестацію. За результатами атестації визначається відповідність працівників займаній посаді, присвоюються кваліфікаційні категорії, педагогічні звання.

7. Порядок проведення атестації педагогічних працівників встановлюється центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки.

8. Перелік кваліфікаційних категорій і педагогічних звань педагогічних працівників, порядок їх присвоєння визначаються Кабінетом Міністрів України.

9. Посади науково-педагогічних працівників можуть займати особи, які мають науковий ступінь або вчене звання, а також особи, які мають ступінь магістра.

10. Статутом закладу вищої освіти можуть встановлюватися відповідно до законодавства додаткові вимоги до осіб, які можуть займати посади науково-педагогічних працівників.

11. Під час заміщення вакантних посад науково-педагогічних працівників – завідувачів (начальників) кафедр, професорів, доцентів, старших викладачів, викладачів укладенню трудового договору (контракту) передусє конкурсний відбір, порядок проведення якого затверджується вченою радою закладу вищої освіти.

Заклади вищої освіти можуть укладати короткострокові трудові договори з іноземними громадянами відповідно до законодавства.

(Частина одинадцята статті 55 в редакції Закону № 2745-VIII від 06.06.2019)

12. В окремих випадках, у разі неможливості забезпечення освітнього процесу наявними штатними працівниками, вакантні посади науково-педагогічних працівників можуть заміщуватися за трудовим договором до проведення конкурсного заміщення цих посад у поточному навчальному році.

13. Особа у закладі вищої освіти не може одночасно займати дві та більше посад, що передбачають виконання адміністративно-управлінських функцій.

Стаття 56. Робочий час науково-педагогічних, наукових і педагогічних працівників

1. Робочий час науково-педагогічних працівників становить 36 годин на тиждень (скорочена тривалість робочого часу).

2. Робочий час науково-педагогічного працівника включає час виконання ним навчальної, методичної, наукової, організаційної роботи та інших трудових обов'язків. Робочий час наукового працівника включає час виконання ним наукової, дослідницької, консультативної, експертної, організаційної роботи та інших трудових обов'язків. Робочий час педагогічного працівника включає час виконання ним навчальної, методичної, організаційної роботи та інших трудових обов'язків.

Норми часу навчальної роботи у закладах вищої освіти державної та комунальної форми власності (крім закладів вищої освіти, що мають статус національного або дослідницького) визначаються центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки за погодженням із заінтересованими державними органами. Норми часу методичної, наукової, організаційної роботи визначаються закладом вищої освіти.

Максимальне навчальне навантаження на одну ставку науково-педагогічного працівника не може перевищувати 600 годин на навчальний рік.

(Абзац третій частини другої статті 56 набирає чинності з 1 вересня 2015 року – див. пункт 1 розділу XV цього Закону)

3. Рекомендований перелік видів навчальної, методичної, наукової та організаційної роботи для науково-педагогічних, наукових і педагогічних працівників встановлюється центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки.

4. Види навчальної роботи педагогічних та науково-педагогічних працівників відповідно до їх посад встановлюються закладом вищої освіти за погодженням з виборними органами первинних організацій профспілки (профспілковим представником).

5. Залучення науково-педагогічних, наукових і педагогічних працівників до роботи, не передбаченої трудовим договором, може здійснюватися лише за їхньою згодою або у випадках, передбачених законодавством.

Стаття 57. Права науково-педагогічних, наукових і педагогічних працівників

1. Науково-педагогічні, наукові та педагогічні працівники закладу вищої освіти всіх форм власності мають право:

- 1) на академічну свободу, що реалізується в інтересах особи, суспільства та людства загалом;
- 2) на академічну мобільність для провадження професійної діяльності;
- 3) на захист професійної честі та гідності;
- 4) брати участь в управлінні закладом вищої освіти, у тому числі обирати та бути обраним до вищого органу громадського самоврядування, вченої ради закладу вищої освіти чи його структурного підрозділу;
- 5) обирати методи та засоби навчання, що забезпечують високу якість навчального процесу;
- 6) на забезпечення створення відповідних умов праці, підвищення свого професійного рівня, організацію відпочинку та побуту, встановлених законодавством, нормативними актами закладу вищої освіти, умовами індивідуального трудового договору та колективного договору;
- 7) безоплатно користуватися бібліотечними, інформаційними ресурсами, послугами навчальних, наукових, спортивних, культурно-освітніх підрозділів закладу вищої освіти;
- 8) на захист права інтелектуальної власності;
- 9) на підвищення кваліфікації та стажування не рідше одного разу на п'ять років;
- 10) одержувати житло, у тому числі службове, в установленому законодавством порядку;
- 11) отримувати пільгові довгострокові кредити на будівництво (реконструкцію) і придбання житла в установленому законодавством порядку;
- 12) брати участь в об'єднаннях громадян;
- 13) на соціальне та пенсійне забезпечення в установленому законодавством порядку.

2. Науково-педагогічні, наукові та педагогічні працівники закладу вищої освіти мають також інші права, передбачені законодавством і статутом закладу вищої освіти. На науково-педагогічних і наукових працівників закладів вищої освіти поширюються всі права, передбачені законодавством для наукових працівників наукових установ.

3. Наукові та науково-педагогічні працівники закладу вищої освіти мають право на пенсійне забезпечення відповідно до Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність».

Стаття 58. Обов'язки науково-педагогічних, наукових і педагогічних працівників

1. Науково-педагогічні, наукові та педагогічні працівники закладу вищої освіти зобов'язані:

- 1) забезпечувати викладання на високому науково-теоретичному і методичному рівні навчальних дисциплін відповідної освітньої програми за спеціальністю, провадити наукову діяльність (для науково-педагогічних працівників);
- 2) підвищувати професійний рівень, педагогічну майстерність, наукову кваліфікацію (для науково-педагогічних працівників);
- 3) дотримуватися норм педагогічної етики, моралі, поважати гідність осіб, які навчаються у закладах вищої освіти, прищеплювати їм любов до України, виховувати їх у дусі українського патріотизму і поваги до Конституції України та державних символів України;
- 3-1) дотримуватися в освітньому процесі та науковій (творчій) діяльності академічної доброчесності та забезпечувати її дотримання здобувачами вищої освіти;
(Статтю 58 доповнено пунктом 3-1 згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)
- 4) розвивати в осіб, які навчаються у закладах вищої освіти, самостійність, ініціативу, творчі здібності;
- 5) дотримуватися статуту закладу вищої освіти, законів, інших нормативно-правових актів.

Стаття 59. Гарантії науково-педагогічним, науковим, педагогічним та іншим працівникам закладів вищої освіти

1. Науково-педагогічним, науковим, педагогічним та іншим працівникам закладів вищої освіти:

- 1) створюються належні умови для праці, підвищення кваліфікації, організації побуту, відпочинку та медичного обслуговування, у тому числі викладачам з інвалідністю;
- 2) виплачуються у разі втрати роботи компенсації відповідно до законодавства.

2. Науково-педагогічним, науковим і педагогічним працівникам закладів вищої освіти встановлюються доплати за науковий ступінь доктора філософії та доктора наук у розмірах відповідно 15 та 25 відсотків посадового окладу, а також за вчене звання доцента і старшого дослідника – 25 відсотків посадового окладу, професора – 33 відсотки посадового окладу. Заклад вищої освіти може встановити більший розмір доплат за рахунок власних надходжень.

(Частина друга статті 59 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

3. Керівник закладу вищої освіти відповідно до законодавства, статуту та колективного договору визначає порядок, встановлює розміри доплат, надбавок, премій, матеріальної допомоги та заохочення педагогічних, науково-педагогічних, наукових та інших працівників закладів вищої освіти.

Стаття 60. Післядипломна освіта, підвищення кваліфікації та стажування педагогічних і науково-педагогічних працівників

1. Післядипломна освіта – це спеціалізоване вдосконалення освіти та професійної підготовки особи шляхом поглиблення, розширення та оновлення її професійних знань, умінь та навичок або отримання іншої професії, спеціальності на основі здобутого раніше освітнього рівня та практичного досвіду.

Післядипломна освіта включає здобуття другої (наступної) вищої освіти – здобуття ступеня бакалавра (магістра) за іншою спеціальністю на основі здобутої вищої освіти не нижче ступеня бакалавра та практичного досвіду.

(Частина першу статті 60 доповнено абзацом другим згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

2. Післядипломну освіту здійснюють заклади післядипломної освіти або відповідні структурні підрозділи закладів вищої освіти і наукових установ.

3. Педагогічні і науково-педагогічні працівники підвищують кваліфікацію та проходять стажування в Україні і за кордоном.

4. Заклад вищої освіти забезпечує підвищення кваліфікації та стажування педагогічних, науково-педагогічних працівників не рідше одного разу на п'ять років із збереженням середньої заробітної плати.

5. Результати підвищення кваліфікації та проходження стажування враховуються:

1) під час проведення атестації педагогічних працівників;

2) під час обрання на посаду за конкурсом чи укладення трудового договору з науково-педагогічними працівниками.

6. Посади педагогічних і науково-педагогічних працівників, які підвищують кваліфікацію або проходять стажування з відривом від виробництва, на цей період можуть замінюватися іншими особами без проведення конкурсу на умовах строкового трудового договору (контракту).

Стаття 61. Особи, які навчаються у закладах вищої освіти

1. Особами, які навчаються у закладах вищої освіти, є:

1) здобувачі вищої освіти;

2) інші особи, які навчаються у закладах вищої освіти.

2. Здобувачами вищої освіти є:

1) студент – особа, зарахована до закладу вищої освіти з метою здобуття вищої освіти ступеня молодшого бакалавра, бакалавра чи магістра;

2) курсант – особа, яка в установленому порядку зарахована до вищого військового навчального закладу (закладу вищої освіти із специфічними умовами навчання), військового інституту як підрозділу закладу вищої освіти і навчається з метою здобуття вищої освіти за певним ступенем та якій присвоєно військове звання рядового, сержантського і старшинського складу або спеціальне звання рядового, молодшого начальницького складу або таке звання вона мала під час вступу на навчання. Статус курсанта може надаватися окремим категоріям осіб, які навчаються у невійськових закладах вищої освіти, у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Особа, яка в установленому порядку зарахована до вищого військового навчального закладу (закладу вищої освіти із специфічними умовами навчання) з метою здобуття вищої освіти і має військове звання офіцерського складу або відповідне спеціальне звання середнього чи старшого начальницького складу, має статус слухача вищого військового навчального закладу (закладу вищої освіти із специфічними умовами навчання);

3) аспірант – особа, зарахована до закладу вищої освіти (наукової установи) для здобуття ступеня доктора філософії/доктора мистецтва;

(Пункт 3 частини другої статті 61 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

4) ад'юнкт – особа, зарахована до вищого військового навчального закладу (закладу вищої освіти із специфічними умовами навчання) для здобуття ступеня доктора філософії;

5) докторант – особа, зарахована або прикріплена до закладу вищої освіти (наукової установи) для здобуття ступеня доктора наук;

6) асистент-стажист – особа, яка має вищу освіту ступеня магістра, навчається в асистентурі-стажуванні закладу вищої освіти за мистецькими спеціальностями з метою вдосконалення творчої майстерності.

(Частина другу статті 61 доповнено пунктом 6 згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

3. До інших осіб, які навчаються у закладах вищої освіти, належать:

1) слухач – особа, яка навчається на підготовчому відділенні закладу вищої освіти, або особа, яка отримує додаткові чи окремі освітні послуги, у тому числі за програмами післядипломної освіти;

(Пункт 2 частини третьої статті 61 виключено на підставі Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

3) інтерн – особа, яка має ступінь магістра медичного або фармацевтичного спрямування і навчається з метою отримання кваліфікації лікаря або провізора певної спеціальності відповідно до переліку лікарських або провізорських спеціальностей інтернатури;

4) лікар-резидент – особа, яка має ступінь магістра медичного спрямування, навчається виключно на відповідних клінічних кафедрах або базах резидентури з метою отримання кваліфікації лікаря певної спеціальності відповідно до переліку спеціальностей резидентури.

(Пункт 4 частини третьої статті 61 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)
(Пункт 5 частини третьої статті 61 виключено на підставі Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

Стаття 62. Права осіб, які навчаються у закладах вищої освіти

1. Особи, які навчаються у закладах вищої освіти, мають право на:

- 1) вибір форми навчання під час вступу до закладу вищої освіти;
- 2) безпечні і нешкідливі умови навчання, праці та побуту;
- 3) трудову діяльність у позанавчальний час;
- 4) додаткову оплачувану відпустку у зв'язку з навчанням за основним місцем роботи, скорочений робочий час та інші пільги, передбачені законодавством для осіб, які поєднують роботу з навчанням;
- 5) безоплатне користування бібліотеками, інформаційними фондами, навчальною, науковою та спортивною базами закладу вищої освіти;
- 6) безоплатне забезпечення інформацією для навчання у доступних форматах з використанням технологій, що враховують обмеження життєдіяльності, зумовлені станом здоров'я (для осіб з особливими освітніми потребами);
- 7) користування виробничою, культурно-освітньою, побутовою, оздоровчою базами закладу вищої освіти у порядку, передбаченому статутом закладу вищої освіти;
- 8) забезпечення гуртожитком та цілодобовим доступом до нього на строк навчання у порядку, встановленому законодавством;

(Пункт 8 частини першої статті 62 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

- 9) участь у науково-дослідних, дослідно-конструкторських роботах, конференціях, симпозіумах, виставках, конкурсах, представлення своїх робіт для публікації;
- 10) участь у заходах з освітньої, наукової, науково-дослідної, спортивної, мистецької, громадської діяльності, що проводяться в Україні та за кордоном, у встановленому законодавством порядку;
- 11) участь в обговоренні та вирішенні питань удосконалення навчального процесу, науково-дослідної роботи, призначення стипендій, організації дозвілля, побуту, оздоровлення;
- 12) внесення пропозицій щодо умов і розміру плати за навчання;
- 13) участь у громадських об'єднаннях;
- 14) участь у діяльності органів громадського самоврядування закладу вищої освіти, інститутів, факультетів, відділень, вченої ради закладу вищої освіти, органів студентського самоврядування;

15) вибір навчальних дисциплін у межах, передбачених відповідною освітньою програмою та навчальним планом, в обсязі, що становить не менш як 25 відсотків загальної кількості кредитів ЄКТС, передбачених для даного рівня вищої освіти. При цьому здобувачі певного рівня вищої освіти мають право вибирати навчальні дисципліни, що пропонуються для інших рівнів вищої освіти, за погодженням з керівником відповідного факультету чи підрозділу;

(Пункт 15 частини першої статті 62 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

- 16) навчання одночасно за декількома освітніми програмами, а також у декількох закладах вищої освіти, за умови отримання тільки однієї вищої освіти за кожним ступенем за кошти державного (місцевого) бюджету;
- 17) академічну мобільність, у тому числі міжнародну;
- 18) отримання соціальної допомоги у випадках, встановлених законодавством;
- 19) зарахування до страхового стажу відповідно до Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» періодів навчання на денній формі навчання у закладах вищої освіти, аспірантурі, докторантурі, інтернаті, резидентурі, за умови добровільної сплати страхових внесків;

(Пункт 19 частини першої статті 62 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

- 20) академічну відпустку або перерву в навчанні із збереженням окремих прав здобувача вищої освіти, а також на поновлення навчання у порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки;
- 21) участь у формуванні індивідуального навчального плану;
- 22) моральне та/або матеріальне заохочення за успіхи у навчанні, науково-дослідній і громадській роботі, за мистецькі та спортивні досягнення тощо;
- 23) захист від будь-яких форм експлуатації, фізичного та психічного насильства;
- 24) безоплатне проходження практики на підприємствах, в установах, закладах та організаціях, а також на оплату праці під час виконання виробничих функцій згідно із законодавством;
- 25) канікулярну відпустку тривалістю не менш як вісім календарних тижнів на навчальний рік;
- 26) отримання цільових пільгових державних кредитів для здобуття вищої освіти у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України;
- 27) оскарження дій органів управління закладу вищої освіти та їх посадових осіб, педагогічних і науково-педагогічних працівників;

28) спеціальний навчально-реабілітаційний супровід та вільний доступ до інфраструктури закладу вищої освіти відповідно до медико-соціальних показань за наявності обмежень життєдіяльності, зумовлених станом здоров'я.

2. Особи, які навчаються у закладах вищої освіти за денною формою навчання за рахунок коштів державного або місцевих бюджетів, мають право на отримання академічних та соціальних стипендій у встановленому законодавством порядку.

(Частина друга статті 62 із змінами, внесеними згідно із Законом № 1774-VIII від 06.12.2016)

3. Особи, які навчаються у закладах вищої освіти за денною формою навчання, можуть отримувати інші стипендії, призначені фізичними (юридичними) особами.

4. Соціальні стипендії призначаються студентам (курсантам) закладу вищої освіти в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Студенти (курсанти) закладу вищої освіти з числа дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, а також студенти (курсанти) закладу вищої освіти, які в період навчання у віці від 18 до 23 років залишилися без батьків, мають гарантоване право на отримання соціальної стипендії, у тому числі у разі отримання академічної стипендії.

Академічні стипендії призначаються особам, які досягли значних успіхів у навчанні та/або науковій діяльності згідно з критеріями, встановленими Кабінетом Міністрів України. Частка студентів (курсантів), які мають право на отримання академічних стипендій, встановлюється вченою радою закладу вищої освіти у межах визначеного Кабінетом Міністрів України загального відсотка студентів (курсантів), які мають право на отримання академічних стипендій, та стипендіального фонду.

Студентам (курсантам) закладів вищої освіти, які мають право на отримання соціальної стипендії і набувають право на отримання академічної стипендії, надається один вид стипендії за їхнім вибором.

(Частина четверта статті 62 в редакції Закону № 1774-VIII від 06.12.2016)

5. Розмір академічної та соціальної стипендій, порядок їх призначення і виплати встановлюються Кабінетом Міністрів України.

6. Для студентів (курсантів), які навчаються за гостродефіцитними спеціальностями (спеціалізаціями) (у галузях знань освіта, математичні, природничі, технічні науки), встановлюється підвищений розмір академічної стипендії. Перелік таких спеціальностей (спеціалізацій) та розмір підвищення визначаються Кабінетом Міністрів України.

(Частина шоста статті 62 в редакції Закону № 1774-VIII від 06.12.2016)

(Частина сьому статті 62 виключено на підставі Закону № 1774-VIII від 06.12.2016)

(Частина восьму статті 62 виключено на підставі Закону № 1774-VIII від 06.12.2016)

9. Здобувачі вищої освіти, які навчаються у закладах вищої освіти за денною формою навчання, мають право на пільговий проїзд у транспорті у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

10. Студенти, курсанти закладів вищої освіти мають право на отримання студентського квитка, зразок якого затверджується центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки.

Стаття 63. Обов'язки осіб, які навчаються у закладах вищої освіти

1. Особи, які навчаються у закладах вищої освіти, зобов'язані:

- 1) дотримуватися вимог законодавства, статуту та правил внутрішнього розпорядку закладу вищої освіти;
- 2) виконувати вимоги з охорони праці, техніки безпеки, виробничої санітарії, протипожежної безпеки, передбачені відповідними правилами та інструкціями;
- 3) виконувати вимоги освітньої (наукової) програми (індивідуального навчального плану (за наявності), дотримуючись академічної доброчесності, та досягати визначених для відповідного рівня вищої освіти результатів навчання.

(Пункт 3 частини першої статті 63 в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

Стаття 64. Працевлаштування випускників закладів вищої освіти

1. Випускники закладів вищої освіти вільні у виборі місця роботи, крім випадків, передбачених цим Законом. Заклади вищої освіти не зобов'язані здійснювати працевлаштування випускників.

(Статтю 64 доповнено новою частиною першою згідно із Законом № 1662-VIII від 06.10.2016)

2. Держава у співпраці з роботодавцями забезпечує створення умов для реалізації випускниками закладів вищої освіти права на працю, гарантує створення рівних можливостей для вибору місця роботи, виду трудової діяльності з урахуванням здобутої вищої освіти та суспільних потреб.

3. Випускники вищих військових навчальних закладів (закладів вищої освіти із специфічними умовами навчання), військових інститутів як підрозділів закладів вищої освіти з числа військовослужбовців (осіб начальницького складу) направляються для подальшого проходження служби відповідно до законодавства.

4. Випускникам вищих медичних і педагогічних навчальних закладів, які уклали угоду про відпрацювання не менше трьох років у сільській місцевості або селищах міського типу, держава відповідно до законодавства забезпечує безоплатне користування житлом з опаленням і освітленням у межах встановлених норм.

(Статтю 64 доповнено частиною четвертою згідно із Законом № 1662-VIII від 06.10.2016)

5. Центральний орган виконавчої влади у сфері освіти і науки здійснює моніторинг зайнятості випускників закладів вищої освіти. Знеособлені статистичні дані щодо зайнятості випускників закладів вищої освіти на ринку праці розміщуються в мережі Інтернет для вільного доступу у форматі, що дає змогу їх автоматизовано обробляти електронними засобами.

(Статтю 64 доповнено частиною п'ятою згідно із Законом № 2745-VIII від 06.06.2019)

Розділ XI

НАУКОВА, НАУКОВО-ТЕХНІЧНА, МИСТЕЦЬКА ТА ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ

(Назва розділу XI в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

Стаття 65. Мета і завдання наукової, науково-технічної, мистецької та інноваційної діяльності у закладах вищої освіти

(Назва статті 65 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

1. Наукова, науково-технічна та інноваційна діяльність у закладах вищої освіти є невід'ємною складовою освітньої діяльності і провадиться з метою інтеграції наукової, освітньої і виробничої діяльності в системі вищої освіти. Провадження наукової і науково-технічної діяльності університетами, академіями, інститутами є обов'язковим.

Мистецька діяльність є невід'ємною складовою освітньої діяльності закладів вищої освіти культурологічного та/або мистецького спрямування і провадиться з метою поглиблення професійних компетентностей, інноваційної діяльності в мистецтві, що сприяє створенню нового культурно-мистецького продукту.

(Частина першу статті 65 доповнено абзацом другим згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

2. Суб'єктами наукової, науково-технічної, мистецької та інноваційної діяльності є наукові, науково-педагогічні працівники, особи, які навчаються у закладах вищої освіти, інші працівники закладів вищої освіти, а також працівники підприємств, які спільно з закладами вищої освіти провадять наукову, науково-технічну, мистецьку та інноваційну діяльність.

(Частина друга статті 65 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

3. Основною метою наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності є здобуття нових наукових знань шляхом проведення наукових досліджень і розробок та їх спрямування на створення і впровадження нових конкурентоспроможних технологій, видів техніки, матеріалів тощо для забезпечення інноваційного розвитку суспільства, підготовки фахівців інноваційного типу.

4. Основними завданнями наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності закладів вищої освіти є:

- 1) одержання конкурентоспроможних наукових і науково-прикладних результатів;
- 2) застосування нових наукових, науково-технічних знань під час підготовки фахівців з вищою освітою;
- 3) формування сучасного наукового кадрового потенціалу, здатного забезпечити розробку та впровадження інноваційних наукових розробок.

Стаття 66. Інтеграція наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності закладів вищої освіти і наукових установ Національної академії наук України, національних галузевих академій наук

1. Інтеграція наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності закладів вищої освіти і наукових установ Національної академії наук України, національних галузевих академій наук здійснюється з метою розроблення та виконання пріоритетних наукових програм, проведення наукових досліджень, експериментальних розробок тощо на засадах поєднання кадрових, фінансових, технічних та організаційних ресурсів відповідно до законодавства.

2. Основними напрямками інтеграції наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності закладів вищої освіти і наукових установ Національної академії наук України, національних галузевих академій наук є:

- 1) участь у розробленні та виконання державних цільових програм економічного і соціального розвитку;
- 2) проведення спільних наукових досліджень, експериментальних та інноваційних розробок тощо, у тому числі за рахунок державного бюджету та власних надходжень;
- 3) участь у створенні науково-навчальних, науково-дослідних об'єднань, інноваційних структур та інших організаційних форм кооперації;
- 4) впровадження спільно створених інноваційних продуктів у виробництво, інші галузі економіки тощо;
- 5) забезпечення набуття, охорони та захисту прав інтелектуальної власності на результати наукової та науково-технічної діяльності;
- 6) провадження спільної видавничої та інформаційно-ресурсної діяльності;
- 7) залучення закладами вищої освіти наукових працівників з наукових установ і організацій Національної академії наук України, національних галузевих академій наук та науковими установами і організаціями академій науково-педагогічних працівників закладів вищої освіти на основі трудового договору (контракту) для провадження освітньої і наукової діяльності, зокрема до підготовки аспірантів і докторантів, підготовки та експертизи під-

ручників, навчальних посібників, освітніх програм та стандартів вищої освіти для забезпечення навчального процесу у вищій школі;

8) організація на базі наукових установ і організацій Національної академії наук України, національних галузевих академій наук наукових досліджень молодих вчених, докторантів та аспірантів, систематичної виробничої практики студентів закладів вищої освіти із забезпеченням їх безпосередньої участі у проведенні наукових досліджень.

Стаття 67. Організація наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності

1. Наукова, науково-технічна та інноваційна діяльність у закладах вищої освіти провадиться відповідно до законодавства про освітню, наукову, науково-технічну та інноваційну діяльність. Державні органи, до сфери управління яких належать заклади вищої освіти, формують політику наукової і інноваційної діяльності, яка здійснюється безпосередньо закладами вищої освіти на засадах автономії.

2. Центральний орган виконавчої влади у сфері освіти і науки:

1) розробляє відповідно до законодавства пропозиції щодо обсягу бюджетного фінансування наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності закладів вищої освіти, інших підприємств, установ та організацій, що діють у системі вищої освіти, а також щодо обсягу капітального будівництва зазначених підприємств, установ та організацій з урахуванням їхніх запитів;

2) погоджує рішення про утворення науково-навчальних і науково-дослідних об'єднань, що провадять наукову, науково-технічну та інноваційну діяльність спільно з науковими установами і організаціями Національної академії наук України, національних галузевих академій, наукових і науково-технологічних парків, бізнес-інкубаторів, мистецьких творчих майстерень тощо;

3) розробляє державні цільові програми, спрямовані на обладнання закладів вищої освіти сучасними приладами, науковим обладнанням, навчальними лабораторіями, інформаційно-телекомунікаційними мережами тощо, з урахуванням їхніх запитів.

3. Наукові дослідження, що проводяться за рахунок коштів державного та місцевих бюджетів, фінансуються державними органами та органами місцевого самоврядування, до сфери управління яких належать заклади вищої освіти, незалежно від фінансування освітньої діяльності. У першочерговому порядку фінансуються фундаментальні дослідження, а також прикладні науково-дослідні роботи, що виконуються в межах основних напрямів розвитку науки і техніки. Державні органи та органи місцевого самоврядування, до сфери управління яких належать заклади вищої освіти, за результатами наукової діяльності закладів вищої освіти визначають для них обсяг фінансування наукової діяльності за окремими бюджетними програмами. Заклади вищої освіти на конкурсних засадах формують тематику науково-дослідних робіт і самостійно затверджують тематичні плани наукової діяльності.

4. Держава економічно заохочує підприємства різних форм власності до співпраці з закладами вищої освіти щодо виконання науково-інноваційних проектів, підготовки і перепідготовки фахівців з вищою освітою, проведення практики студентів.

5. Заклад вищої освіти, який провадить наукову діяльність, що має важливе значення для науки, економіки та виробництва, і хоче отримати відповідну державну підтримку, має право пройти державну атестацію відповідно до Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність».

Стаття 68. Організаційні форми провадження наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності

1. Наукова, науково-технічна та інноваційна діяльність може провадитись закладами вищої освіти, у тому числі через створені ними юридичні особи, предметом діяльності яких є доведення результатів наукової і науково-технічної діяльності закладу вищої освіти до стану інноваційного продукту та його подальша комерціалізація.

2. До виконання наукових і науково-технічних робіт у закладі вищої освіти можуть залучатися науково-педагогічні, наукові і педагогічні працівники, інші працівники закладів вищої освіти, особи, які навчаються у закладі вищої освіти, а також працівники інших організацій.

3. Заклади вищої освіти, зокрема які є засновниками інноваційних структур різних типів (наукові та технологічні парки, бізнес-інкубатори тощо), мають право проводити спільні наукові дослідження, демонстраційні дослідження тощо, у тому числі з використанням земельних ділянок, які знаходяться в постійному користуванні закладів вищої освіти.

Стаття 69. Права інтелектуальної власності та їх захист

1. Набуття, охорона та захист прав закладів вищої освіти та учасників освітнього процесу щодо результатів наукової, науково-технічної та інших видів діяльності забезпечуються відповідно до закону.

2. Заклади вищої освіти мають право розпоряджатися майновими правами інтелектуальної власності на об'єкти права інтелектуальної власності.

3. Витрати державних і комунальних закладів вищої освіти, понесені у зв'язку із забезпеченням правової охорони на об'єкти права інтелектуальної власності, майнові права на які набуті в установленому законом порядку, здійснюються за рахунок власних надходжень закладу вищої освіти.

4. Об'єкти права інтелектуальної власності підлягають оцінці. За результатом оцінки їх вартість відображається у бухгалтерському обліку закладу вищої освіти у порядку, передбаченому законом.

5. Заклади вищої освіти здійснюють заходи з впровадження, включаючи трансфер технологій, об'єктів права інтелектуальної власності, майнові права на які вони набули.

6. Заклади вищої освіти та наукові установи здійснюють заходи із запобігання академічному плагіату – оприлюдненню (частково або повністю) наукових (творчих) результатів, отриманих іншими особами, як результатів власного дослідження (творчості) та/або відтворенню опублікованих текстів (оприлюднених творів мистецтва) інших авторів без зазначення авторства.

(Частина шоста статті 69 в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

7. Договір про створення об'єкта права інтелектуальної власності за замовленням має визначати способи, умови та порядок здійснення відповідних майнових прав інтелектуальної власності.

Розділ XII

ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНІ ВІДНОСИНИ У СФЕРІ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Стаття 70. Матеріально-технічна база і правовий режим майна закладів вищої освіти

1. Матеріально-технічна база закладів вищої освіти включає будівлі, споруди, землю, комунікації, обладнання, транспортні засоби, службове житло та інші матеріальні цінності.

Відповідно до законодавства та з урахуванням організаційно-правової форми закладу вищої освіти з метою забезпечення його статутної діяльності засновником (засновниками) закріплюються на основі права господарського відання або передаються у власність будівлі, споруди, майнові комплекси, комунікації, обладнання, транспортні засоби та інше майно.

Землекористування та реалізація прав власника земельних ділянок, у тому числі набуття відповідних прав на землю, здійснюються закладами вищої освіти відповідно до Земельного кодексу України.

Повноваження засновника (засновників) закладу вищої освіти щодо розпорядження державним майном у системі вищої освіти здійснюються відповідно до законодавства.

2. Майно закріплюється за державним або комунальним закладом вищої освіти на праві господарського відання і не може бути предметом застави, а також не підлягає вилученню або передачі у власність юридичним і фізичним особам без згоди засновників закладу вищої освіти та вищого колегіального органу самоврядування закладу вищої освіти, крім випадків, передбачених законодавством.

Власні надходження державних і комунальних закладів вищої освіти, наукових установ, отримані від плати за послуги, що надаються згідно з освітньою, науковою та навчально-виробничою діяльністю, благодійні внески та гранти відповідно до рішення, прийнятого вченою радою закладу вищої освіти, наукової установи, зараховуються на спеціальні реєстраційні рахунки, відкриті в територіальному органі центрального органу виконавчої влади у сфері казначейського обслуговування бюджетних коштів, або на поточні та/або вкладні (депозитні) рахунки установ державних банків. Зазначені доходи, а також відсотки, отримані від розміщення коштів закладу вищої освіти, наукової установи на вкладних (депозитних) рахунках в установах державних банків, включаються до фінансового плану (кошторису) закладу вищої освіти, наукової установи і можуть використовуватися на придбання майна і його використання, капітальне будівництво та ремонт приміщень, поліпшення матеріально-технічного, навчально-лабораторного, навчально-методичного забезпечення освітнього процесу тощо в межах статутної діяльності закладу вищої освіти, наукової установи.

Передача в оренду державними і комунальними закладами вищої освіти закріплених за ними на праві господарського відання об'єктів власності здійснюється без права їх викупу відповідно до законодавства.

Будівлі, споруди і приміщення закладів вищої освіти повинні відповідати вимогам доступності згідно з державними будівельними нормами і стандартами. Якщо відповідні об'єкти неможливо повністю пристосувати для потреб осіб з особливими освітніми потребами, здійснюється їх розумне пристосування з урахуванням універсального дизайну.

Проектування, будівництво та реконструкція будівель, споруд і приміщень закладів вищої освіти здійснюються з урахуванням потреб осіб з особливими освітніми потребами.

Земельні ділянки передаються закладам вищої освіти незалежно від форми власності у постійне користування в порядку, передбаченому Земельним кодексом України.

3. Заклад вищої освіти у порядку, визначеному законом, та відповідно до статуту має право:

1) власності на об'єкти права інтелектуальної власності, створені за власні кошти або кошти державного чи місцевих бюджетів (крім випадків, визначених законом);

2) засновувати сталий фонд (ендаумент) закладу вищої освіти та розпоряджатися доходами від його використання відповідно до умов функціонування сталого фонду, а також отримувати майно, кошти і матеріальні цінності, зокрема будинки, споруди, обладнання, транспортні засоби, від державних органів, органів місцевого самоврядування, юридичних і фізичних осіб, у тому числі як благодійну допомогу;

3) провадити фінансово-господарську діяльність в Україні та за кордоном;

- 4) використовувати майно, закріплене за ним на праві господарського відання, у тому числі для провадження господарської діяльності, передавати його в оренду та в користування відповідно до законодавства;
- 5) створювати власні або використовувати за договором інші матеріально-технічні бази для провадження освітньої, наукової, інноваційної або господарської діяльності;
- 6) створювати та розвивати власну базу соціально-побутових об'єктів, мережу спортивно-оздоровчих, лікувально-профілактичних і культурно-мистецьких структурних підрозділів;
- 7) здійснювати капітальне будівництво, реконструкцію, проводити капітальний і поточний ремонт основних фондів;
- 8) спрямовувати кошти на соціальну підтримку науково-педагогічних, наукових, педагогічних та інших працівників закладів вищої освіти та осіб, які навчаються у закладах вищої освіти;
- 9) відкривати поточні та депозитні рахунки у національній та іноземній валютах відповідно до законодавства, користуватися банківськими кредитами без урахування обмежень на право здійснення запозичень, установлених статтею 16 та пунктом 27 частини першої статті 116 Бюджетного кодексу України;
- 10) брати участь у формуванні статутного капіталу інноваційних структур і утворених за участю закладів вищої освіти малих підприємств, що розробляють і впроваджують інноваційну продукцію, шляхом внесення до них нематеріальних активів (майнових прав на об'єкти права інтелектуальної власності);
- 11) засновувати навчальні заклади і наукові установи;
- 12) засновувати підприємства для провадження інноваційної та/або виробничої діяльності;
- 13) здійснювати перекази в іноземній валюті внесків за колективне членство у міжнародних освітніх і наукових асоціаціях, а також за передплату на іноземні наукові видання та доступ до світових інформаційних мереж та баз даних;
- 14) шляхом внесення нематеріальних активів (майнових прав на об'єкти права інтелектуальної власності) брати участь у формуванні статутного капіталу інноваційних структур різних типів (наукових, технологічних парків, бізнес-інкубаторів тощо).

Стаття 71. Фінансування закладів вищої освіти

1. Фінансування державних закладів вищої освіти здійснюється за рахунок коштів державного бюджету на умовах державного замовлення на оплату послуг з підготовки фахівців, наукових і науково-педагогічних кадрів та за рахунок інших джерел, не заборонених законодавством, з дотриманням принципів цільового та ефективного використання коштів, публічності та прозорості у прийнятті рішень.
2. Рада міністрів Автономної Республіки Крим, місцеві державні адміністрації, органи місцевого самоврядування можуть здійснювати фінансування державних закладів вищої освіти у встановленому законодавством порядку.
3. Розміри бюджетних призначень на підготовку фахівців з вищою освітою, а також на підготовку наукових і науково-педагогічних кадрів встановлюються у Державному бюджеті України на відповідний рік.
4. Фінансування комунальних закладів вищої освіти здійснюється за рахунок коштів місцевих бюджетів відповідно до Бюджетного кодексу України та інших джерел, не заборонених законодавством.
5. Фінансування приватних закладів вищої освіти здійснюється їх засновниками та з інших джерел, не заборонених законодавством.
6. Залучені кошти спрямовуються на провадження статутної діяльності закладу вищої освіти в порядку і на умовах, визначених законодавством та статутом закладу вищої освіти.
7. До фінансового плану (кошторису) закладу вищої освіти обов'язково включаються витрати, пов'язані з розвитком матеріально-технічної і лабораторної бази, із забезпеченням ліцензованими програмними продуктами для провадження освітньої і наукової діяльності, а також з проходженням виробничих і переддипломних практик здобувачами вищої освіти.
8. Кошти, отримані закладом вищої освіти як плата за навчання, підготовку, перепідготовку, підвищення кваліфікації кадрів або за надання освітніх послуг, не можуть бути вилучені в дохід державного або місцевих бюджетів.

Стаття 72. Формування та розміщення державного замовлення

1. Показники державного замовлення на підготовку фахівців з вищою освітою формуються за рівнями вищої освіти та спеціальностями з урахуванням середньострокового прогнозу потреби у фахівцях на ринку праці центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері економічного розвитку і торгівлі, у порядку, встановленому законом, за участю закладів вищої освіти, Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти, роботодавців та їх об'єднань.
- Загальний обсяг державного замовлення для підготовки фахівців ступенів молодшого бакалавра, бакалавра (магістра медичного, фармацевтичного та ветеринарного спрямувань) на поточний рік становить не менш як 51 відсоток кількості випускників загальноосвітніх навчальних закладів, які у поточному році здобули повну загальну середню освіту.

Загальний обсяг державного замовлення на підготовку фахівців ступеня магістра на поточний рік становить не менш як 50 відсотків кількості осіб, які у поточному році здобудуть ступінь бакалавра за державним замовленням.

Загальний обсяг державного замовлення на підготовку фахівців ступеня доктора філософії на поточний рік становить не менш як 5 відсотків кількості осіб, які у поточному році здобудуть ступінь магістра за державним замовленням.

Показники державного замовлення в розрізі спеціальностей і рівнів вищої освіти оприлюднюються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері економічного розвитку і торгівлі, на його офіційному веб-сайті не пізніше як за 30 календарних днів до початку вступної кампанії.

2. Заклад вищої освіти, що має статус дослідницького, має переважне право на отримання державного замовлення на підготовку фахівців ступеня магістра в обсязі до 75 відсотків обсягу випуску бакалаврів, які навчалися за кошти державного бюджету в цьому закладі вищої освіти, а обсяг державного замовлення на підготовку фахівців ступеня доктора філософії – до 20 відсотків обсягу випуску магістрів, які навчалися за кошти державного бюджету в цьому закладі вищої освіти.

3. Розміщення державного замовлення здійснюється на конкурсних засадах на принципах добросовісної конкуренції, відкритості та прозорості, рівноправності, об'єктивного та неупередженого оцінювання пропозицій учасників конкурсу.

4. Державне замовлення на підготовку фахівців ступеня молодшого бакалавра або ступеня бакалавра (магістра медичного, фармацевтичного або ветеринарного спрямувань) розміщується шляхом укладення відповідних договорів між державними замовниками, до сфери управління яких належать заклади вищої освіти, та відповідними закладами вищої освіти України, що в установленому порядку надали інформацію про вступ до них осіб, які на конкурсних засадах отримали право на здобуття вищої освіти за кошти Державного бюджету України.

(Частина четверта статті 72 набирає чинності з 1 січня 2016 року – див. пункт 1 розділу XV цього Закону)

5. Розміщення державного замовлення здійснюється державними замовниками без проведення конкурсу у разі:

1) забезпечення оборони України, державної безпеки і захисту державного кордону, потреб Збройних Сил України, Служби безпеки України, служби цивільного захисту, Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України, організація і порядок діяльності яких визначаються законом;

2) забезпечення підготовки фахівців за відповідною спеціальністю одним навчальним закладом відповідно до наданої ліцензії.

6. Особливості розміщення державного замовлення за спеціальностями, за якими проводиться конкурс творчих та/або фізичних здібностей, визначаються центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки з урахуванням пропозицій відповідних державних органів, до сфери управління яких належать заклади вищої освіти.

7. Інформація про обсяги розміщеного державного замовлення в розрізі закладів вищої освіти, спеціальностей і рівнів вищої освіти, крім державного замовлення, що розміщено у вищих військових навчальних закладах (закладах вищої освіти із специфічними умовами навчання), військових навчальних підрозділах закладів вищої освіти, оприлюднюється державними замовниками на їх офіційних веб-сайтах кожного року не пізніше 1 жовтня.

8. Фінансування за рахунок видатків Державного бюджету України підготовки фахівців з вищою освітою за спеціальностями відповідних ступенів вищої освіти встановлюється в обсязі, необхідному для забезпечення на кожні 10 тисяч населення навчання не менше 180 студентів. При цьому обсяг видатків Державного бюджету України на поточний рік не може бути меншим, ніж обсяг видатків Державного бюджету України на минулий рік, збільшений на коефіцієнт інфляції.

Стаття 73. Платні послуги у сфері вищої освіти

1. Заклад вищої освіти відповідно до законодавства та статуту може надавати фізичним та юридичним особам платні послуги за умови забезпечення надання належного рівня освітніх послуг як основного статутного виду діяльності.

2. Перелік платних освітніх та інших послуг, що можуть надаватися державними і комунальними закладами вищої освіти, затверджується Кабінетом Міністрів України.

Порядок надання платних освітніх та інших послуг, включаючи порядок визначення їх вартості для здобувачів вищої освіти, встановлюється центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки, центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері економічного розвитку і торгівлі, та центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної фінансової, бюджетної, податкової політики.

3. Державні і комунальні заклади вищої освіти мають право надавати додатково платні освітні та інші послуги виключно понад обсяги, встановлені державним стандартом, та поза діяльністю, що фінансується за рахунок коштів відповідних бюджетів.

4. Платні освітні послуги можуть надаватися тими самими структурними підрозділами, що здійснюють освітній процес за державним замовленням, або утвореними для надання платних послуг окремими структурними підрозділами навчального закладу, що діють на підставі положення, затвердженого відповідно до законодавства та статуту закладу вищої освіти.

5. Платні освітні та інші послуги надаються закладами вищої освіти за умови відповідності матеріально-технічної бази вимогам законодавства, а у разі встановлення законодавством вимог щодо необхідності ліцензування або отримання дозволів для надання платної послуги – після отримання таких дозвільних документів.

6. Розмір плати за весь строк навчання для здобуття відповідного ступеня вищої освіти, підвищення кваліфікації, а також порядок оплати освітньої послуги (разово, щороку, щосеместрово, щомісяця) встановлюються у договорі (контракті), що укладається між закладом вищої освіти та фізичною (юридичною) особою, яка замовляє платну освітню послугу для себе або для іншої особи, беручи на себе фінансові зобов'язання щодо її оплати.

Типовий договір, що укладається між закладом вищої освіти та фізичною (юридичною) особою на строк навчання, затверджується Кабінетом Міністрів України.

7. Розмір плати за весь строк навчання для здобуття відповідного ступеня вищої освіти, підвищення кваліфікації встановлюється закладами вищої освіти в національній валюті.

Заклад вищої освіти має право змінювати плату за навчання у порядку, передбаченому договором, не частіше одного разу на рік і не більш як на офіційно визначений рівень інфляції за попередній календарний рік.

Розмір плати за весь строк навчання або за надання додаткових освітніх послуг підлягає оприлюдненню у засобах масової інформації, на офіційних веб-сайтах, на інформаційних стендах та в будь-який інший спосіб.

Розділ XIII МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО

Стаття 74. Державна політика щодо міжнародного співробітництва у сфері вищої освіти

1. Держава з метою гармонізації законодавчих та інших нормативно-правових актів України у сфері вищої освіти та імплементації найважливіших положень міжнародних документів підтверджує пріоритетність норм міжнародних договорів України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

2. З метою розвитку міжнародного співробітництва у сфері вищої освіти та інтеграції системи вищої освіти до світового освітнього простору держава сприяє:

1) впровадженню механізму гарантії якості вищої освіти для створення необхідної взаємодії, гармонізації систем оцінювання якості вищої освіти України та Європейського простору вищої освіти;

2) узгодженню Національної рамки кваліфікацій з рамкою кваліфікацій Європейського простору вищої освіти для забезпечення академічної та професійної мобільності та навчання протягом життя;

3) співпраці з Європейською мережею національних центрів інформації про академічну мобільність та визнання;

4) впровадженню на міжнародному ринку результатів наукових, технічних, технологічних та інших розробок закладів вищої освіти, продажу їхніх патентів та ліцензій;

5) залученню коштів міжнародних фондів, установ, громадських організацій тощо для виконання у закладах вищої освіти наукових, освітніх та інших програм.

3. Держава здійснює заходи щодо розвитку та зміцнення взаємовигідного міжнародного співробітництва у сфері вищої освіти і науки відповідно до двосторонніх і багатосторонніх міжнародних договорів.

4. Держава створює умови для міжнародного співробітництва закладів вищої освіти усіх форм власності, наукових, проектних, виробничих, клінічних, лікувально-профілактичних, культурно-освітніх, спортивно-оздоровчих установ та організацій, що забезпечують функціонування та розвиток системи вищої освіти, органів, які здійснюють управління вищою освітою, шляхом:

1) встановлення відповідних бюджетних призначень у державному бюджеті;

2) фінансування внесків за членство в міжнародних організаціях, участі в заходах таких організацій; відрядження за кордон учасників освітнього процесу для науково-педагогічної та наукової роботи чи стажування відповідно до умов міжнародних договорів, а також договорів між закладами вищої освіти та іноземними партнерами, укладених на виконання освітніх і наукових проектів, які реалізуються за рахунок міжнародних грантів і коштів технічної допомоги.

Стаття 75. Основні напрями міжнародного співробітництва у сфері вищої освіти

1. Заклади вищої освіти здійснюють міжнародне співробітництво, укладають договори про співробітництво, встановлюють прямі зв'язки з закладами вищої освіти, науковими установами та підприємствами іноземних держав, міжнародними організаціями, фондами тощо відповідно до законодавства.

2. Основними напрямками міжнародного співробітництва закладів вищої освіти є:

1) участь у програмах двостороннього та багатостороннього міждержавного і міжуніверситетського обміну студентами, аспірантами, докторантами, педагогічними, науково-педагогічними та науковими працівниками;

2) проведення спільних наукових досліджень;

3) організація міжнародних конференцій, симпозіумів, конгресів та інших заходів;

4) участь у міжнародних освітніх та наукових програмах;

- 5) спільна видавнича діяльність;
- 6) надання послуг, пов'язаних із здобуттям вищої та післядипломної освіти, іноземним громадянам в Україні;
- 7) створення спільних освітніх і наукових програм з іноземними закладами вищої освіти, науковими установами, організаціями;
- 8) відрядження за кордон педагогічних, науково-педагогічних та наукових працівників для педагогічної, науково-педагогічної та наукової роботи відповідно до міжнародних договорів України, а також договорів між такими закладами вищої освіти та іноземними партнерами;
- 9) залучення педагогічних, науково-педагогічних та наукових працівників іноземних закладів вищої освіти для участі в педагогічній, науково-педагогічній та науковій роботі у закладах вищої освіти України;
- 10) направлення осіб, які навчаються у закладах вищої освіти України, на навчання у закордонних закладах вищої освіти;
- 11) сприяння академічній мобільності наукових, науково-педагогічних працівників та осіб, які навчаються;
- 12) інші напрями і форми, не заборонені законом.

Стаття 76. Зовнішньоекономічна діяльність у сфері вищої освіти

1. Зовнішньоекономічна діяльність закладу вищої освіти провадиться відповідно до законодавства шляхом укладення договорів з іноземними юридичними та фізичними особами.
2. Основними напрямами зовнішньоекономічної діяльності закладу вищої освіти є:
 - 1) організація підготовки осіб з числа іноземних громадян до вступу у заклади вищої освіти України та осіб з числа громадян України до навчання за кордоном;
 - 2) провадження освітньої діяльності, пов'язаної з навчанням іноземних студентів, а також підготовка наукових кадрів для іноземних держав;
 - 3) організація навчання за кордоном;
 - 4) виконання наукових досліджень і науково-технічних розробок.

Розділ XIV КОНТРОЛЬ У СФЕРІ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Стаття 77. Державний контроль у сфері вищої освіти

1. Державний нагляд (контроль) за дотриманням закладами вищої освіти незалежно від форми власності та підпорядкування законодавства у сфері освіти і науки та стандартів освітньої діяльності здійснює центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері освіти шляхом здійснення державного нагляду (контролю) за діяльністю навчальних закладів.

Стаття 78. Громадський контроль у сфері вищої освіти

1. Громадський контроль у сфері вищої освіти є правом суспільства та окремих громадян, працівників у сфері вищої освіти, осіб, які навчаються, органів громадського самоврядування, професійних спілок, організацій роботодавців та їх об'єднань, громадських організацій отримувати у встановленому законодавством порядку доступ до інформації на всіх етапах прийняття рішень у сфері вищої освіти і науки, вносити пропозиції та зауваження до них, погоджувати прийняття визначених законом рішень.
2. Громадський контроль здійснюється громадськими об'єднаннями та окремими громадянами на принципах відкритості і прозорості.

Стаття 79. Відкритість прийняття рішень і провадження діяльності у сфері вищої освіти

1. Рішення та діяльність у сфері вищої освіти, крім інформації з обмеженим доступом, є відкритими. Інформація про процедури та результати прийняття рішень і провадження діяльності у сфері вищої освіти підлягає обов'язковому оприлюдненню на офіційних веб-сайтах та у засобах масової інформації, на інформаційних стендах та в будь-який інший спосіб.
2. Обов'язковому громадському обговоренню у трудовому колективі та колективі осіб, які навчаються, підлягають бюджет закладу вищої освіти, його видатки та доходи, стан майна закладу вищої освіти та порядок його використання.
3. Статут та інші документи закладу вищої освіти, якими регулюється порядок здійснення освітнього процесу, інформація про склад його керівних органів, а також бюджет закладу вищої освіти та річний, у тому числі фінансовий, звіт повинні бути оприлюднені на офіційному веб-сайті закладу вищої освіти.
4. Заклади вищої освіти зобов'язані публікувати на своїх офіційних веб-сайтах:
 - 1) кошторис закладу вищої освіти на поточний рік та всі зміни до нього;
 - 2) звіт про використання та надходження коштів;
 - 3) інформацію щодо проведення тендерних процедур;
 - 4) штатний розпис на поточний рік.

Розділ XV

ПРИКІНЦЕВІ ТА ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності через місяць з дня його опублікування, крім:

абзацу третього частини другої статті 56 цього Закону, який набирає чинності з 1 вересня 2015 року;

частини сьомої статті 44 та частини четвертої статті 72 цього Закону, які набирають чинності з 1 січня 2016 року.

2. Установити, що:

1) освітня діяльність за освітньо-кваліфікаційним рівнем спеціаліста, що провадиться закладами вищої освіти і започаткована до набрання чинності цим Законом, продовжується у межах строку навчання за певною освітньо-професійною програмою з видачею державного документа про вищу освіту встановленого зразка – диплома спеціаліста. Останній прийом на здобуття освітньо-кваліфікаційного рівня спеціаліста проводиться у 2016 році;

2) вища освіта за освітньо-кваліфікаційним рівнем спеціаліста (повна вища освіта) після набрання чинності цим Законом прирівнюється до вищої освіти ступеня магістра;

3) освітня діяльність за освітньо-кваліфікаційним рівнем молодшого спеціаліста, що провадиться закладами вищої освіти і започаткована до набрання чинності цим Законом, продовжується у межах строку навчання за певною освітньо-професійною програмою з видачею державного документа про вищу освіту встановленого зразка – диплома молодшого спеціаліста. Останній прийом на здобуття вищої освіти за освітньо-кваліфікаційним рівнем молодшого спеціаліста проводиться у 2019 році;

(Підпункт 3 пункту 2 розділу XV в редакції Закону № 1958-VIII від 21.03.2017; із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

4) після набрання чинності цим Законом диплом про вищу освіту за освітньо-кваліфікаційним рівнем молодшого спеціаліста (початкова вища освіта) прирівнюється до диплома про вищу освіту за освітньо-професійним ступенем молодшого бакалавра;

5) заклади вищої освіти, що здійснюють підготовку фахівців за освітньо-кваліфікаційним рівнем молодшого спеціаліста, мають право продовжити освітню діяльність з підготовки фахівців освітньо-професійного ступеня молодшого бакалавра, за умови отримання відповідної ліцензії. При цьому вимоги ліцензійних умов щодо наявності науково-педагогічних працівників і відповідного стажу науково-педагогічної роботи можуть застосовуватися до зазначених закладів вищої освіти з моменту отримання ними відповідно до підпункту 12¹ цього пункту права на включення до свого штатного розпису посад науково-педагогічних працівників. Для потреб ліцензування стаж педагогічної роботи у закладах вищої освіти працівників, які мають науковий ступінь та/або вчене звання, зараховується як стаж науково-педагогічної роботи. Акредитація освітніх програм для підготовки фахівців освітньо-професійного ступеня молодшого бакалавра здійснюється на загальних засадах згідно з цим Законом;

(Підпункт 5 пункту 2 розділу XV в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

6) вищі навчальні заклади I–II рівня акредитації, які в системі вищої освіти здійснюють підготовку фахівців освітньо-кваліфікаційного рівня молодшого спеціаліста і які до 2020 року не отримають статусу коледжу відповідно до Закону України «Про вищу освіту», набувають статусу закладу фахової передвищої освіти;

(Підпункт 6 пункту 2 розділу XV в редакції Законів № 2145-VIII від 05.09.2017, № 2745-VIII від 06.06.2019)

6¹) вищі навчальні заклади I–II рівнів акредитації, протягом двох років з моменту отримання ліцензії на підготовку молодшого бакалавра мають привести тип і статут вищого навчального закладу у відповідність із цим Законом;

(Пункт 2 розділу XV доповнено підпунктом 6¹ згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

6²) абзац другий пункту 3 частини першої статті 28 цього Закону набирає чинності з 1 січня 2020 року. При цьому вимога щодо обсягу підготовки здобувачів вищої освіти ступеня бакалавра та/або молодшого бакалавра діє:

(Абзац перший підпункту 6² пункту 2 розділу XV в редакції Закону № 2745-VIII від 06.06.2019)

з 1 січня 2020 року в розмірі 10 відсотків;

з 1 січня 2021 року в розмірі 20 відсотків;

з 1 січня 2022 року в розмірі 30 відсотків;

(Пункт 2 розділу XV доповнено підпунктом 6-2 згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

7) підготовка кандидатів та докторів наук, що здійснюється вищими навчальними закладами та науковими установами і започаткована до 1 вересня 2016 року, продовжується в межах передбаченого строку підготовки відповідно до законодавства, чинного на момент набрання чинності цим Законом. За результатами захисту дисертацій на здобуття наукового ступеня кандидата наук та наукового ступеня доктора наук у спеціалізованих вчених рада, утворених центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки, здобувачам наукових ступенів присуджується науковий ступінь кандидата або доктора наук відповідно до законодавства, чинного до набрання чинності цим Законом, та видається диплом кандидата або доктора наук центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки до 31 грудня 2020 року. Цей строк може бути подовжено на час академічної або соціальної відпустки, військової служби або тривалої хвороби;

(Підпункт 7 пункту 2 розділу XV в редакції Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

8) науковий ступінь кандидата наук після набрання чинності цим Законом прирівнюється до наукового ступеня доктора філософії, а вчене звання старшого наукового співробітника – до вченого звання старшого дослідника;

9) особам, яким до набрання чинності цим Законом присвоєно науковий ступінь кандидата наук, за їхнім бажанням заклад вищої освіти (наукова установа), у спеціалізованій вченій раді якого (якої) захищено дисертацію, може видавати диплом доктора філософії з відповідної галузі науки;

10) дія статей 42 і 43 цього Закону в частині вимог щодо перебування керівника закладу вищої освіти та керівника структурного підрозділу на посаді не більше двох строків поширюється на керівників, обраних на посаду після набрання чинності цим Законом. Керівники закладів вищої освіти та їх структурних підрозділів (факультетів, інститутів, коледжів, філій), які обрані на відповідні посади на час набрання чинності цим Законом, продовжують виконувати свої повноваження згідно з укладеними з ними контрактами та мають право обиратися на відповідні посади на ще один строк;

11) заклади вищої освіти, яким надано статус національного або дослідницького, після набрання чинності цим Законом зберігають відповідний статус, а також набувають додаткових прав, передбачених цим Законом;

12) до приведення нормативно-правових актів з питань оплати праці, пенсійного та стипендіального забезпечення у відповідність із вимогами цього Закону умови оплати праці, пенсійного забезпечення педагогічних, науково-педагогічних і наукових працівників, стипендіального забезпечення осіб, які навчаються, зберігаються:

для університетів, академій, інститутів – на рівні закладів вищої освіти III–IV рівнів акредитації;

для коледжів (включаючи коледжі як структурні підрозділи університетів, академій, інститутів) – на рівні закладів вищої освіти I–II рівнів акредитації;

12¹) коледжі (у тому числі коледжі як структурні підрозділи університетів, академій, інститутів), які отримали ліцензію на підготовку фахівців ступеня молодшого бакалавра або ступеня бакалавра, включають до свого штатного розпису відповідні посади науково-педагогічних працівників. На науково-педагогічних працівників таких коледжів та осіб, які здобувають у них вищу освіту ступеня молодшого бакалавра чи бакалавра, поширюються умови оплати праці, пенсійного забезпечення, норми педагогічного навантаження, норми стипендіального забезпечення на рівні вищих навчальних закладів III–IV рівнів акредитації. Педагогічні працівники цих коледжів, які відповідають вимогам цього Закону до науково-педагогічних працівників та забезпечують підготовку фахівців ступеня молодшого бакалавра або бакалавра, отримують статус науково-педагогічних працівників і переводяться на відповідні науково-педагогічні посади з початку реалізації відповідної освітньої програми або з 1 вересня 2017 року, якщо освітня програма підготовки фахівців ступеня бакалавра вже реалізується;

(Пункт 2 розділу XV доповнено підпунктом 12-1 згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

13) до 1 січня 2016 року розміщення державного замовлення для підготовки фахівців ступеня бакалавра (магістра і спеціаліста медичного, фармацевтичного або ветеринарного спрямувань) здійснюється до початку вступної кампанії у закладах вищої освіти незалежно від форми власності з урахуванням показників розміщення державного замовлення минулого року в розрізі навчальних закладів за відповідними спеціальностями, середнього показника конкурсного бала зарахованих абітурієнтів за останні три роки, а також пропозицій закладів вищої освіти та регіональних потреб;

(Підпункт 13 пункту 2 розділу XV в редакції Закону № 367-VIII від 23.04.2015)

14) перший склад Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти формується протягом дев'яти місяців з дня набрання чинності цим Законом у такому порядку:

строком на два роки делегуються два члени Національною академією наук України та по одному члену – від кожної національної галузевої академії наук;

строком на чотири роки обираються дев'ять членів від державних закладів вищої освіти;

строком на чотири роки обираються три члени від приватних закладів вищої освіти;

строком на три роки обирається один член від комунальних закладів вищої освіти;

строком на три роки обираються спільним представницьким органом всеукраїнських об'єднань організацій роботодавців три члени;

строком на два роки обираються з'їздом представників органів студентського самоврядування закладів вищої освіти два члени;

15) заклади вищої освіти приватної форми власності, засновані в організаційно-правовій формі товариств та в інших передбачених законодавством формах, можуть продовжувати свою діяльність в існуючій організаційно-правовій формі або мають право набути статусу приватної установи. Положення статей 29, 42 та 72 цього Закону поширюються лише на заклади вищої освіти, що мають статус державних, комунальних і приватних установ;

16) протягом 10 років з дня створення у коледжі науково-педагогічних посад педагогічні (науково-педагогічні) працівники із стажем педагогічної роботи у закладі вищої освіти не менш як 10 років мають право брати участь у конкурсі на зайняття посади керівника коледжу, керівника факультету чи кафедри коледжу. Вимога щодо наявності вченого (почесного) звання та наукового ступеня для кандидата на посаду керівника коледжу, керівника факультету чи кафедри коледжу починає діяти через п'ять років з дня створення у коледжі науково-педагогічних посад.

Вимоги частин другої та шостої статті 35, частини першої статті 42 цього Закону не мають зворотної сили і не поширюються на керівників коледжів, керівників факультетів чи кафедр коледжу до моменту припинення дії укладеного з ними контракту;

(Підпункт 16 пункту 2 розділу XV із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

17) земельні ділянки державної та комунальної власності, які надані в оренду закладам вищої освіти незалежно від форми власності, передаються їм у постійне користування відповідними органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування протягом шести місяців з моменту звернення керівника закладу вищої освіти;

18) під час проходження в установленому законодавством порядку закладом вищої духовної освіти процедури ліцензування та акредитації освітньої програми за спеціальністю «Богослов'я», створення та діяльності аспірантури, докторантури, спеціалізованої вченої ради цього закладу вищої духовної освіти за галуззю знань «Богослов'я» документи про вищу освіту, наукові ступені та вчені звання викладачів (педагогічних і науково-педагогічних працівників) і членів спеціалізованої вченої ради, видані закладами вищої духовної освіти, вважаються еквівалентними відповідним документам, що видаються в установленому законодавством порядку;

19) розмір квоти для прийому осіб, місцем проживання яких є тимчасово окупована територія, до закладів вищої освіти, розташованих на території Запорізької, Миколаївської, Одеської та Херсонської областей, встановлюється в обсязі 1 тисяча місць державного замовлення та розподіляється між зазначеними закладами вищої освіти у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України;

(Пункт 2 розділу XV доповнено підпунктом 19 згідно із Законом № 2026-VIII від 16.05.2017)

20) до затвердження в установленому цим Законом порядку положення про акредитацію освітніх програм таку акредитацію здійснює центральний орган виконавчої влади у сфері освіти і науки в порядку, передбаченому для акредитації напрямів і спеціальностей.

(Пункт 2 розділу XV доповнено підпунктом 20 згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

21) особи, які працюють на посадах керівника факультету (навчально-наукового інституту, відокремленого структурного підрозділу закладу вищої освіти, коледжу відповідно до Закону України «Про вищу освіту») на день набрання чинності Законом України «Про фахову передвищу освіту» не менше п'яти років, мають право надалі працювати на цій посаді не більше п'яти років.

(Пункт 2 розділу XV доповнено підпунктом 21 згідно із Законом № 2745-VIII від 06.06.2019)

3. Визнати таким, що втратив чинність, Закон України «Про вищу освіту» (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 20, ст. 134 із наступними змінами).

4. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1) у Земельному кодексі України (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 3-4, ст. 27):

а) частину другу статті 92 доповнити пунктом «г» такого змісту:

«г) вищі навчальні заклади незалежно від форми власності»;

б) абзац шостий частини другої статті 134 після слів «бюджетним установам» доповнити словами «вищим навчальним закладам»;

(Підпункт 2 пункту 4 розділу XV втратив чинність на підставі Закону № 2145-VIII від 05.09.2017)

3) у Законі України «Про електроенергетику» (Відомості Верховної Ради України, 1998 р., № 1, ст. 1; 2004 р., № 8, ст. 67; 2005 р., № 4, ст. 103, № 27, ст. 359, № 33, ст. 428; 2012 р., № 22, ст. 210; 2014 р., № 22, ст. 781):

а) у частинах шостій та сьомій статті 26 слова і цифри «професійно-технічних навчальних закладів та вищих навчальних закладів I–IV рівнів акредитації державної і комунальної форм власності» замінити словами «та навчальних закладів»;

б) частину другу статті 27 доповнити абзацом одинадцятим такого змісту:

«припинення або обмеження електропостачання навчального закладу незалежно від форми власності протягом навчального року»;

(Підпункт 4 пункту 4 розділу XV втратив чинність на підставі Закону № 848-VIII від 26.11.2015)

5) пункт 11 частини шостої статті 42 Закону України «Про зайнятість населення» (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., № 24, ст. 243) викласти в такій редакції:

«11) іноземців, які прибули в Україну для провадження викладацької та/або наукової діяльності у вищих навчальних закладах на їх запрошення».

4¹. Тимчасово переміщений заклад вищої освіти, тимчасово переміщена наукова установа – це державний, комунальний чи приватний заклад вищої освіти або наукова установа, які в період тимчасової окупації або проведення антитерористичної операції, але до моменту повернення тимчасово окупованої території під загальну юрисдикцію України або до дати набрання чинності Указом Президента України про завершення проведення антитерористичної операції або військових дій на території України за рішенням засновника (засновників) змінили своє місцезнаходження (перемістилися) з тимчасово окупованої території або з населених пунктів, на території яких органи державної влади тимчасово не здійснюють свої повноваження, до населених пунктів на підконтрольній українській владі території.

Дія акредитаційних сертифікатів тимчасово переміщених закладів вищої освіти, тимчасово переміщених наукових установ на провадження освітньої діяльності у сфері вищої освіти, які на день переміщення з тимчасово окупованої території або з населених пунктів, на території яких органи державної влади тимчасово не здійснюють свої повноваження, були чинними, продовжується на період проведення антитерористичної операції, але не більш як на п'ять років з дня закінчення терміну дії відповідних акредитаційних сертифікатів.

Тимчасово переміщені заклади вищої освіти зберігають статус національних.

Нормативи чисельності осіб, які навчаються, на одну посаду науково-педагогічного працівника у тимчасово переміщених закладах вищої освіти, тимчасово переміщених наукових установах визначаються Кабінетом Міністрів України з коефіцієнтом 0,8 від установлених норм.

Для тимчасово переміщених закладів вищої освіти, тимчасово переміщених наукових установ, а також закладів вищої освіти на підконтрольній українській владі території Донецької та Луганської областей центральні органи виконавчої влади, у підпорядкуванні яких знаходяться такі заклади, встановлюють фіксовані обсяги державного замовлення на підготовку фахівців з вищою освітою для всіх спеціальностей та всіх освітніх рівнів, зазначених у відповідних ліцензіях на провадження освітньої діяльності.

(Абзац п'ятий пункту 4¹ розділу XV із змінами, внесеними згідно із Законами № 2122-VIII від 11.07.2017, № 2233-VIII від 07.12.2017)

Центральний орган виконавчої влади у сфері освіти і науки має право ініціювати передачу прав засновника профільних за напрямками підготовки професійно-технічних навчальних закладів переміщеним закладам вищої освіти, переміщеним науковим установам державної власності за згодою сторін та реорганізацію тимчасово переміщених закладів вищої освіти, тимчасово переміщених наукових установ шляхом злиття чи приєднання відповідно до закону в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

(Розділ XV доповнено пунктом 4¹ згідно із Законом № 1731-VIII від 03.11.2016)

5. Кабінету Міністрів України:

1) протягом трьох місяців з дня набрання чинності цим Законом забезпечити затвердження центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки єдиного переліку галузей знань, який повинен поєднати чинні переліки галузей освіти та науки, виділивши «Богослов'я» в окрему галузь знань;

(Підпункт 2 пункту 5 розділу XV виключено на підставі Закону № 1774-VIII від 06.12.2016)

(Підпункт 3 пункту 5 розділу XV виключено на підставі Закону № 76-VIII від 28.12.2014)

4) забезпечити обсяги гарантованого фінансування наукової діяльності кожного закладу вищої освіти, що має статус дослідницького, у таких розмірах:

починаючи з 1 січня 2016 року – не менш як 10 відсотків державних коштів, що виділяються для його утримання;

починаючи з 1 січня 2017 року – не менш як 15 відсотків державних коштів, що виділяються для його утримання;

починаючи з 1 січня 2018 року – не менш як 25 відсотків державних коштів, що виділяються для його утримання;

5) забезпечити обсяги гарантованого фінансування наукової діяльності кожного закладу вищої освіти, що має статус національного, у таких розмірах:

починаючи з 1 січня 2016 року – не менш як 4 відсотки державних коштів, що виділяються для його утримання;

починаючи з 1 січня 2017 року – не менш як 7 відсотків державних коштів, що виділяються для його утримання;

починаючи з 1 січня 2018 року – не менш як 10 відсотків державних коштів, що виділяються для його утримання;

6) у шестимісячний строк з дня набрання чинності цим Законом:

підготувати та подати на розгляд Верховної Ради України проект нової редакції Закону України «Про професійно-технічну освіту»;

підготувати та подати на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо приведення законів України у відповідність із цим Законом;

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом, а також забезпечити приведення нормативно-правових актів міністерств та інших центральних органів виконавчої влади у відповідність із цим Законом;

забезпечити прийняття нормативно-правових актів, передбачених цим Законом;

розробити порядок державного визнання документів про вищу духовну освіту, наукові ступені та вчені звання осіб, які до 1 вересня 2018 року здобули освіту, захистили дисертації на здобуття наукових ступенів та отримали вчені звання у закладах вищої духовної освіти, статuti (положення) яких зареєстровані у встановленому законодавством порядку;

(Абзац шостий підпункту 6 пункту 5 розділу XV із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

із залученням представників релігійних організацій прийняти нові нормативно-правові акти та внести зміни до чинних з метою правового та інституційного забезпечення створення та діяльності аспірантури, докторантури та спеціалізованих вчених рад закладів вищої духовної освіти і подальшого державного визнання присуджених ними наукових ступенів з наукових спеціальностей, що входять до галузі науки «Богослов'я», а також щодо порядку присвоєння вчених звань науково-педагогічним працівникам закладів вищої духовної освіти;

7) врахувати під час підготовки проекту Державного бюджету України на 2015 рік видатки, необхідні для забезпечення організації роботи Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти з 1 вересня 2015 року;

8) протягом трьох місяців з дня набрання чинності цим Законом розробити та затвердити Методичні рекомендації щодо особливостей виборчої системи та порядку обрання керівника закладу вищої освіти;

- 9) протягом одного року з дня набрання чинності цим Законом розробити та затвердити комплексну державну програму щодо забезпечення конституційного права на освіту осіб з особливими освітніми потребами, зокрема з метою реалізації положень, передбачених в абзацах четвертому та п'ятому частини другої статті 70 цього Закону;
- 10) протягом п'яти місяців з дня набрання чинності цим Законом забезпечити створення Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти на засадах і в порядку, передбачених цим Законом;
- 11) забезпечити розробку методики нормативного фінансування закладів вищої освіти;
- 12) забезпечити поглиблене вивчення української мови особами, місцем проживання яких є тимчасово окупована територія та які прийняті на навчання до одного з закладів вищої освіти, розташованих на території Запорізької, Миколаївської, Одеської та Херсонської областей.

(Пункт 5 розділу XV доповнено підпунктом 12 згідно із Законом № 2026-VIII від 16.05.2017)

6. Національному агентству із забезпечення якості вищої освіти протягом шести місяців з дня його утворення сформувати і подати на затвердження центральному органу виконавчої влади у сфері освіти і науки єдиний перелік спеціальностей на засадах поєднання чинного переліку спеціальностей, за якими здійснюється підготовка фахівців у закладах вищої освіти, з чинним переліком спеціальностей, за якими проводиться захист дисертацій на здобуття наукових ступенів кандидата наук і доктора наук, присудження наукових ступенів і присвоєння вчених звань, взявши за основу останній. При цьому чинні спеціальності вважати спеціалізаціями, які розробляються та затверджуються безпосередньо закладами вищої освіти і не підлягають затвердженню державними органами.

7. Рекомендувати засновникам закладів вищої освіти:

- 1) протягом двох років привести тип і статuti навчальних закладів у відповідність із цим Законом;
- 2) забезпечити приведення закладами вищої освіти своїх освітніх програм у відповідність із вимогами абзацу третього частини другої статті 56 цього Закону, врахувавши при цьому, що нові освітні програми, які передбачають зменшення обсягу одного кредиту ЄКТС до 30 годин і зменшення максимального навчального навантаження науково-педагогічного працівника до 600 годин, починають діяти з 1 вересня 2015 року. При цьому зменшення максимального навчального навантаження на одну ставку науково-педагогічного працівника до 600 годин на навчальний рік не є підставою для збільшення чисельності штатних одиниць.

Президент України
м. Київ
1 липня 2014 року
№ 1556-VII

П. ПОРОШЕНКО

ЗАКОН УКРАЇНИ **ПРО НАУКОВУ І НАУКОВО-ТЕХНІЧНУ ДІЯЛЬНІСТЬ**

Відомості Верховної Ради (ВВР), 2016, № 3, ст. 25)

Із змінами, внесеними згідно із Законами

№ 922-VIII від 25.12.2015, ВВР, 2016, № 9, ст. 89

№ 1774-VIII від 06.12.2016, ВВР, 2017, № 2, ст. 25

№ 2145-VIII від 05.09.2017, ВВР, 2017, № 38–39, ст. 380

№ 2148-VIII від 03.10.2017, ВВР, 2017, № 40–41, ст. 383

№ 2269-VIII від 18.01.2018, ВВР, 2018, № 12, ст. 68

№ 2704-VIII від 25.04.2019, ВВР, 2019, № 21, ст. 81

(Установити, що у 2016 році норми і положення цього Закону застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України згідно із Законом № 928-VIII від 25.12.2015)

(Установити, що у 2017 році норми і положення цього Закону застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів згідно із Законом № 1801-VIII від 21.12.2016)

Цей Закон визначає правові, організаційні та фінансові засади функціонування і розвитку у сфері наукової і науково-технічної діяльності, створює умови для провадження наукової і науково-технічної діяльності, задоволення потреб суспільства і держави у технологічному розвитку шляхом взаємодії освіти, науки, бізнесу та влади.

Рівень розвитку науки і техніки є визначальним чинником прогресу суспільства, підвищення добробуту громадян, їх духовного та інтелектуального зростання. Цим зумовлена необхідність пріоритетної державної підтримки розвитку науки як джерела економічного зростання і невід'ємної складової національної культури та освіти, створення умов для реалізації інтелектуального потенціалу громадян у сфері наукової і науково-технічної діяльності, забезпечення використання досягнень вітчизняної та світової науки і техніки для задоволення соціальних, економічних, культурних та інших потреб.

Розділ I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Основні терміни та їх визначення

У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються у такому значенні:

1) ад'юнкт – вчений, який проводить наукові дослідження у рамках підготовки в ад'юнктурі вищого військового навчального закладу (вищого навчального закладу із специфічними умовами навчання) для здобуття ступеня доктора філософії;

2) аспірант – вчений, який проводить фундаментальні та (або) прикладні наукові дослідження у рамках підготовки в аспірантурі у вищому навчальному закладі/науковій установі для здобуття ступеня доктора філософії;

3) виробничо-орієнтована (галузева) наукова установа – наукова установа, науково-технічний результат діяльності якої призначений для безпосереднього впровадження у виробництво та/або практичного використання на підприємствах і в установах;

4) вчений – фізична особа, яка проводить фундаментальні та (або) прикладні наукові дослідження і отримує наукові та (або) науково-технічні (прикладні) результати;

5) грант – фінансові чи інші ресурси, надані на безоплатній і безповоротній основі державою, юридичними, фізичними особами, у тому числі іноземними, та (або) міжнародними організаціями для розвитку матеріально-технічної бази для провадження наукової і науково-технічної діяльності, проведення конкретних фундаментальних та (або) прикладних наукових досліджень, науково-технічних (експериментальних) розробок, зокрема на оплату праці наукових (науково-педагогічних) працівників у рамках їх виконання, за напрямками і на умовах, визначених надавачами гранту;

6) державна дослідницька інфраструктура – об'єднання наукових установ та (або) вищих навчальних закладів державної форми власності, що створюється з метою оптимального використання їхніх ресурсів (кадрів, матеріалів, устаткування, обчислювальних ресурсів та зберігання банків даних і знань) та координації їх ефективного використання для проведення наукових, науково-технічних досліджень і науково-технічних розробок на найвищому рівні, а також забезпечення спільного проведення заходів щодо якісної підготовки фахівців у відповідних галузях знань;

7) докторант – науковий або науково-педагогічний працівник, який проводить фундаментальні та (або) прикладні наукові дослідження у рамках підготовки в докторантурі у вищому навчальному закладі (науковій установі) для здобуття ступеня доктора наук;

8) дослідне виробництво – структурний підрозділ наукової установи, університету, академії, інституту або юридична особа, основною діяльністю якого є виготовлення та апробація дослідних зразків, корисних моделей, нових продуктів, технологічних процесів, надання відповідних послуг, пов'язаних з цією діяльністю, тощо;

9) дослідницька інфраструктура – сукупність засобів, ресурсів та пов'язаних з ними послуг, які використовуються науковим співтовариством для проведення досліджень на найвищому рівні, що охоплює найважливіші об'єкти наукового устаткування та обладнання або набори приладів, ресурси, що базуються на знаннях (колекції, архіви, депозитарії або банки даних наукової інформації), інфраструктуру, засновану на технології комунікацій (грід, комп'ютери, програмне забезпечення і мережевий зв'язок), та інші структури унікального характеру. Дослідницькі інфраструктури можуть бути локально розташованими, віртуальними або розподіленими (організована мережа ресурсів), державними або приватними. Дослідницькі інфраструктури можуть входити до міжнародних мереж;

10) Європейський дослідницький простір – система програм та політичних інструментів, що об'єднує інституційне середовище досліджень і розробок держав – учасниць Європейського Союзу та асоційованих членів з метою розвитку міжнародного науково-технічного співробітництва, вільного трансферу знань, мобільності дослідників;

11) молодий вчений – вчений віком до 35 років, який має вищу освіту не нижче другого (магістерського) рівня, або вчений віком до 40 років, який має науковий ступінь доктора наук або навчається в докторантурі;

12) наукова діяльність – інтелектуальна творча діяльність, спрямована на одержання нових знань та (або) пошук шляхів їх застосування, основними видами якої є фундаментальні та прикладні наукові дослідження;

13) наукова експедиція – організаційна форма наукових досліджень, що передбачає подорож, поїздку, відрядження наукового працівника (групи наукових працівників) з метою здобуття емпіричних відомостей для отримання практичного досвіду та подальших теоретичних узагальнень у відповідній галузі наук;

14) наукова (науково-технічна) продукція – науковий та (або) науково-технічний (прикладний) результат, призначений для реалізації;

15) наукова (науково-технічна) робота – наукові дослідження та науково-технічні (експериментальні) розробки, проведені з метою одержання наукового, науково-технічного (прикладного) результату. Основними видами наукової (науково-технічної) роботи є науково-дослідні, дослідно-конструкторські, проектно-конструкторські, дослідно-технологічні, технологічні, пошукові та проектно-пошукові роботи, виготовлення дослідних зразків або партій науково-технічної продукції, а також інші роботи, пов'язані з доведенням нових наукових і науково-технічних знань до стадії практичного використання;

16) наукова (науково-дослідна, науково-технологічна, науково-технічна, науково-практична) установа (далі – наукова установа) – юридична особа незалежно від організаційно-правової форми та форми власності, утворена в установленому законодавством порядку, для якої наукова та (або) науково-технічна діяльність є основною;

17) наукове видавництво – видавництво – юридична особа, основним видом діяльності якої є видавнича діяльність, спрямована на висвітлення результатів наукової, науково-технічної, науково-педагогічної, науково-організаційної діяльності, оприлюднення наукових результатів, представлення наукової (науково-технічної) продукції, а також досліджень у галузі теорії та методики науково-видавничої справи;

18) наукове видання – твір (узагальнююча наукова праця, монографія, збірник наукових праць, збірник документів і матеріалів, тези та матеріали наукових конференцій, автореферат дисертації, препринт, словник, енциклопедія, науковий довідник або покажчик, наукове періодичне видання тощо) наукового характеру, що пройшов процедуру наукового рецензування та затвердження до друку вченою (науковою, науково-технічною, технічною) радою наукової установи або вищого навчального закладу, редакційно-видавниче опрацювання, виготовлений шляхом друкування, тиснення або в інший спосіб, містить інформацію про результати наукової, науково-технічної, науково-педагогічної, науково-організаційної діяльності, теоретичних чи експериментальних досліджень (науково-дослідне видання); підготовлені науковцями до публікації тексти пам'яток культури, історичних документів чи літературних текстів (археографічне або джерелознавче видання); науково систематизовані дані чи матеріали, що відображають історію науки та сучасний стан наукового знання (науково-довідкове або науково-інформаційне видання), призначені для поширення, що відповідають вимогам національних стандартів, інших нормативних документів з питань видавничого оформлення, поліграфічного і технічного виконання;

19) науковий підрозділ – структурний підрозділ юридичної особи, основним завданням якого є провадження наукової, науково-технічної або науково-організаційної діяльності, у штаті якого посади наукових працівників становлять не менш як 50 відсотків. Типами наукового підрозділу є інститут, науково-дослідна частина, управління, відділення, комплекс, центр, відділ, лабораторія, секція, сектор, бюро, група, філіал, дослідна станція, дослідне поле, ботанічний сад, дендропарк, обсерваторія, наукова (науково-технічна) бібліотека, науковий (науково-технічний) музей;

20) науковий працівник – вчений, який має вищу освіту не нижче другого (магістерського) рівня, відповідно до трудового договору (контракту) професійно провадить наукову, науково-технічну, науково-організаційну, науково-педагогічну діяльність та має відповідну кваліфікацію незалежно від наявності наукового ступеня або вченого звання, підтверджену результатами атестації у випадках, визначених законодавством;

21) науковий (науково-технічний) проект – комплекс заходів, пов'язаних із забезпеченням виконання та безпосереднім проведенням наукових досліджень та (або) науково-технічних розробок з метою досягнення конкретного наукового або науково-технічного (прикладного) результату;

22) науковий результат – нове наукове знання, одержане в процесі фундаментальних або прикладних наукових досліджень та зафіксоване на носіях інформації. Науковий результат може бути у формі звіту, опублікованої наукової статті, наукової доповіді, наукового повідомлення про науково-дослідну роботу, монографічного дослідження, наукового відкриття, проекту нормативно-правового акта, нормативного документа або науково-методичних документів, підготовка яких потребує проведення відповідних наукових досліджень або містить наукову складову, тощо;

23) науково-організаційна діяльність – діяльність, спрямована на методичне, організаційне забезпечення та координацію наукової, науково-технічної та науково-педагогічної діяльності;

24) науково-педагогічна діяльність – педагогічна діяльність в університетах, академіях, інститутах та закладах післядипломної освіти, що пов'язана з науковою та (або) науково-технічною діяльністю;

25) науково-педагогічний працівник – вчений, який має вищу освіту не нижче другого (магістерського) рівня, відповідно до трудового договору (контракту) в університеті, академії, інституті професійно провадить педагогічну та наукову або науково-педагогічну діяльність та має відповідну кваліфікацію незалежно від наявності наукового ступеня або вченого звання, підтверджену результатами атестації у випадках, визначених законодавством;

26) науково-технічна діяльність – наукова діяльність, спрямована на одержання і використання нових знань для розв'язання технологічних, інженерних, економічних, соціальних та гуманітарних проблем, основними видами якої є прикладні наукові дослідження та науково-технічні (експериментальні) розробки;

27) науково-технічний (прикладний) результат – одержані під час проведення прикладних наукових досліджень, науково-технічних (експериментальних) розробок нові або істотно вдосконалені матеріали, продукти, процеси,

пристрої, технології, системи, нові або істотно вдосконалені послуги, введені в дію нові конструктивні чи технологічні рішення, завершені випробування, розробки, що впроваджені або можуть бути впроваджені в суспільну практику. Науково-технічний (прикладний) результат може бути у формі ескізного проекту, експериментального (дослідного) зразка або його діючої моделі, конструкторської або технологічної документації на науково-технічну продукцію, дослідного зразка, проекту нормативно-правового акта, нормативного документа або науково-методичних документів тощо;

28) науково-технічні (експериментальні) розробки – науково-технічна діяльність, що базується на наукових знаннях, отриманих у результаті наукових досліджень чи практичного досвіду, та проводиться з метою доведення таких знань до стадії практичного використання. Результатом науково-технічних (експериментальних) розробок є нові або істотно вдосконалені матеріали, продукти, процеси, пристрої, технології, системи, об'єкти права інтелектуальної власності, нові або істотно вдосконалені послуги;

29) основна діяльність наукових установ – проведення фундаментальних досліджень, прикладних наукових і науково-технічних (експериментальних) розробок, надання науково-технічних послуг, проведення наукової і науково-технічної експертизи, підготовка наукових кадрів, розвиток і збереження наукової інфраструктури;

30) прикладні наукові дослідження – теоретичні та експериментальні наукові дослідження, спрямовані на одержання і використання нових знань для практичних цілей. Результатом прикладних наукових досліджень є нові знання, призначені для створення нових або вдосконалення існуючих матеріалів, продуктів, пристроїв, методів, систем, технологій, конкретні пропозиції щодо виконання актуальних науково-технічних та суспільних завдань;

31) принцип відповідності міри впливу – принцип взаємодії між різними рівнями в ієрархічній системі управління, який визначає, що на вищому рівні мають прийматися такі рішення, що залишають нижчому рівню найбільшу свободу у процесі їх реалізації;

32) принцип субсидіарності – принцип взаємодії між різними рівнями в ієрархічній системі управління, за якої вищий рівень приймає нові рішення (правила та процедури) тільки за умови їх вищої ефективності, ніж відповідні рішення нижчого рівня;

33) фундаментальні наукові дослідження – теоретичні та експериментальні наукові дослідження, спрямовані на одержання нових знань про закономірності організації та розвитку природи, суспільства, людини, їх взаємозв'язків. Результатом фундаментальних наукових досліджень є гіпотези, теорії, нові методи пізнання, відкриття законів природи, невідомих раніше явищ і властивостей матерії, виявлення закономірностей розвитку суспільства тощо, які не орієнтовані на безпосереднє практичне використання у сфері економіки.

Стаття 2. Мета і завдання

1. Метою цього Закону є врегулювання відносин, пов'язаних з провадженням наукової і науково-технічної діяльності, та створення умов для підвищення ефективності наукових досліджень і використання їх результатів для забезпечення розвитку всіх сфер суспільного життя.

2. Основними завданнями цього Закону є визначення:

1) правового статусу суб'єктів наукової і науково-технічної діяльності, матеріальних та моральних стимулів для забезпечення престижності та пріоритетності відповідної сфери діяльності;

2) економічних, соціальних та правових гарантій наукової і науково-технічної діяльності, свободи наукової творчості;

3) основних цілей, напрямів та принципів державної політики у сфері наукової і науково-технічної діяльності, міжнародного науково-технічного співробітництва;

4) повноважень органів державної влади щодо здійснення державного регулювання та управління у сфері наукової і науково-технічної діяльності.

Стаття 3. Законодавство України про наукову і науково-технічну діяльність

1. Законодавство України про наукову і науково-технічну діяльність складається з цього Закону та інших нормативно-правових актів, що регулюють відносини у процесі провадження такої діяльності, та міжнародних договорів України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Стаття 3¹. Мова наукової та науково-технічної діяльності

1. Мовою у сфері наукової та науково-технічної діяльності є державна мова.

(Розділ I доповнено статтею 3¹ згідно із Законом № 2704-VIII від 25.04.2019)

Розділ II

ПРАВОВИЙ СТАТУС СУБ'ЄКТІВ НАУКОВОЇ І НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Стаття 4. Суб'єкти наукової і науково-технічної діяльності

1. Суб'єктами наукової і науково-технічної діяльності є наукові працівники, науково-педагогічні працівники, аспіранти, ад'юнкти і докторанти, інші вчені, наукові установи, університети, академії, інститути, музеї, інші юри-

дичні особи незалежно від форми власності, що мають відповідні наукові підрозділи, та громадські наукові організації.

Стаття 5. Вчений

1. Вчений є основним суб'єктом наукової і науково-технічної діяльності.

2. Вчений має право:

- 1) обирати види, напрями і засоби наукової і науково-технічної діяльності відповідно до своїх інтересів, творчих можливостей та загальнолюдських цінностей;
- 2) об'єднуватися з іншими вченими в громадські організації, постійні або тимчасові наукові колективи для провадження спільної наукової, науково-технічної та науково-педагогічної діяльності;
- 3) брати участь у конкурсах на проведення наукових досліджень, які фінансуються за рахунок коштів державного бюджету та інших джерел відповідно до законодавства України;
- 4) здобувати визнання авторства на наукові і науково-технічні результати своєї діяльності;
- 5) публікувати результати своїх досліджень або оприлюднювати їх в інший спосіб у порядку, встановленому законодавством України;
- 6) брати участь у конкурсах на заміщення вакантних посад наукових і науково-педагогічних працівників;
- 7) отримувати, передавати та поширювати відкриту науково-технічну інформацію;
- 8) отримувати належні стимулювання та мотивацію до наукової і науково-технічної діяльності, орієнтовані на об'єктивну оцінку реалізації конкретних завдань за кінцевим результатом;
- 9) здобувати державне і громадське визнання шляхом присвоєння йому наукових ступенів, вчених звань, премій, почесних звань за внесок у розвиток науки, технологій, впровадження наукових, науково-технічних результатів у виробництво та за підготовку наукових кадрів.

3. Вчений під час провадження наукової, науково-технічної, науково-організаційної та науково-педагогічної діяльності зобов'язаний:

- 1) не завдавати шкоди здоров'ю та життю людини, навколишньому природному середовищу;
- 2) дотримуватися етичних норм наукового співтовариства, неухильно дотримуватися норм права інтелектуальної власності.

Стаття 6. Науковий працівник

1. Науковий працівник провадить наукову (науково-технічну, науково-організаційну, науково-педагогічну) діяльність у наукових установах, вищих навчальних закладах, наукових підрозділах установ, організацій, підприємств.

2. Робочий час наукового працівника визначається Кодексом законів про працю України та іншими актами законодавства України, прийнятими відповідно до нього.

Для наукових працівників і спеціалістів наукових установ та вищих навчальних закладів може встановлюватися гнучкий режим робочого часу, відповідно до якого встановлюється режим праці із саморегулюванням часу початку, закінчення і тривалості робочого часу впродовж робочого дня, з дотриманням вимог статей 50–52 і 56 Кодексу законів про працю України.

Для наукових працівників і спеціалістів наукових установ та вищих навчальних закладів може запроваджуватися дистанційний режим праці.

Можливість запровадження гнучкого режиму робочого часу та дистанційного режиму праці в науковій установі (вищому навчальному закладі) визначається в колективному договорі або рішенні керівника наукової установи (вищого навчального закладу) за погодженням з виборним органом первинної профспілкової організації.

Конкретний перелік професій і посад наукової установи (вищого навчального закладу), на яких можуть застосовуватися гнучкий режим робочого часу та дистанційний режим праці, погоджується вченою (науковою, науково-технічною, технічною) радою наукової установи (вищого навчального закладу).

Порядок та умови застосування гнучкого режиму робочого часу та дистанційного режиму праці визначаються у правилах внутрішнього трудового розпорядку наукової установи (вищого навчального закладу).

Перелік видів наукової (науково-технічної) роботи, а також методичної, експертної, консультаційної, організаційної роботи для наукових працівників наукової установи (вищого навчального закладу) визначається керівником відповідної установи (закладу).

3. Науковий працівник має право:

- 1) бути членом і брати участь у діяльності професійних спілок, громадських об'єднань і політичних партій;
- 2) прийняти вмотивоване рішення про відмову від участі в науковій (науково-технічній) діяльності, результати якої можуть порушити права самого наукового працівника або іншої людини, суспільства, завдати шкоди навколишньому природному середовищу або порушити етичні норми наукового співтовариства;
- 3) на матеріальну підтримку виконуваних досліджень за рахунок коштів державного бюджету та інших джерел фінансування відповідно до законодавства України;
- 4) на іменні та інші стипендії, а також премії, що встановлюються державою, юридичними та фізичними особами;

5) на об'єктивну оцінку своєї діяльності та отримання матеріальної винагороди відповідно до кваліфікації, наукових результатів, якості та складності виконуваної роботи, а також на одержання доходу чи іншої винагороди від реалізації наукового або науково-технічного (прикладного) результату своєї діяльності;

6) провадити науково-педагогічну діяльність, надавати консультативну допомогу, а також бути експертом відповідно до законодавства України;

7) працювати за сумісництвом, зокрема на керівних наукових та науково-педагогічних посадах, за умови забезпечення уникнення конфлікту інтересів;

8) провадити підприємницьку діяльність відповідно до законодавства України;

9) підвищувати свою кваліфікацію.

4. Науковий працівник зобов'язаний:

1) проводити наукові дослідження та (або) науково-технічні (експериментальні) розробки відповідно до укладених договорів (контрактів);

2) представляти результати наукової і науково-технічної діяльності шляхом наукових доповідей, публікацій тощо;

3) проходити в установленому порядку атестацію на відповідність займаній посаді;

4) постійно підвищувати свою кваліфікацію;

5) додержуватися етичних норм наукового співтовариства.

5. Прийняття на роботу наукових працівників здійснюється на конкурсних засадах, крім випадків, передбачених законодавством України.

Примірне положення про порядок проведення конкурсу на заміщення вакантних наукових посад державної наукової установи затверджується Кабінетом Міністрів України.

Порядок прийняття на вакантні наукові посади науковими установами іншої форми власності передбачається їх статутами (положеннями) чи іншими установчими документами.

6. Науковий працівник не може бути примушений до проведення наукових досліджень, якщо вони або їх результати завдають чи можуть завдавати шкоди здоров'ю та життю людини, навколишньому природному середовищу, а також не може бути притягнутий до відповідальності за відмову від участі у таких дослідженнях.

Стаття 7. Наукова установа

1. В Україні діють наукові установи державної, комунальної та приватної форм власності, які мають рівні права у здійсненні наукової, науково-технічної та інших видів діяльності.

Комунальні наукові установи утворюються у формі комунальних підприємств.

Наукова установа діє на підставі статуту (положення) чи іншого установчого документа, що затверджуються в установленому порядку.

Наукова установа є юридичною особою та може мати статус неприбуткової організації.

2. Утворення, реорганізація та ліквідація державних наукових установ здійснюються в установленому Кабінетом Міністрів України порядку.

Національна академія наук України, національні галузеві академії наук утворюють, реорганізують, ліквіднують наукові установи, що перебувають у їх віданні, з урахуванням норм Закону України «Про особливості правового режиму діяльності Національної академії наук України, галузевих академій наук та статусу їх майнового комплексу».

Утворення, реорганізація та ліквідація інших наукових установ здійснюються за рішенням їх засновників.

3. Наукові установи за погодженням із власником (власниками) або уповноваженим ним (ними) органом, або засновником можуть входити до об'єднань юридичних осіб з метою виконання своїх статутних завдань із збереженням статусу юридичної особи та фінансової самостійності.

4. Складовими матеріально-технічної бази наукових установ є будівлі, споруди, земельні ділянки, комунікації, обладнання, транспортні засоби, службове житло та інші матеріальні цінності, нематеріальні активи.

Відповідно до законодавства та з урахуванням організаційно-правової форми наукової установи з метою забезпечення провадження її статутної діяльності засновником закріплюються за нею на основі права оперативного управління чи господарського відання або передаються їй у власність будівлі, споруди, майнові комплекси, комунікації, обладнання, транспортні засоби та інше майно.

5. Землекористування та реалізація прав власника земельних ділянок (для приватних наукових установ), у тому числі набуття відповідних прав на землю, здійснюються науковими установами відповідно до земельного законодавства.

Земельні ділянки передаються державним і комунальним науковим установам у постійне користування у порядку, передбаченому Земельним кодексом України, і не можуть бути вилучені (припинено право постійного користування земельною ділянкою) за рішенням органів виконавчої влади або органів місцевого самоврядування без згоди власника (власників) або уповноваженого ним (ними) органу чи Президії Національної академії наук України або національних галузевих академій наук.

Передача в оренду державними (комунальними) науковими установами закріплених за ними на основі права оперативного управління або господарського відання об'єктів власності, а також земельних ділянок здійснюється без права їх викупу відповідно до законодавства України.

6. Наукова установа з метою перепідготовки наукових працівників та спеціалістів може здійснювати навчання за програмами післядипломної освіти в установленому порядку, а також утворювати спільно з університетами, академіями, інститутами спеціалізовані кафедри для підготовки фахівців за кваліфікаційним рівнем магістра та (або) доктора філософії.

Наукові установи, а також національні академії наук мають право засновувати вищі начальні заклади з відповідних напрямів наукової діяльності (галузі знань) у порядку, передбаченому Законом України «Про вищу освіту», брати участь у забезпеченні навчального процесу та створювати на договірних засадах науково-навчальні об'єднання.

Наукові установи мають право здійснювати видавничу діяльність наукового, освітнього та просвітницького характеру, виступати в установленому порядку засновниками друкованих засобів масової інформації, наукових видавництв, наукових журналів та наукових видань.

7. Наукова установа відповідно до договору, укладеного з іншою науковою установою або університетом, академією, інститутом, може розміщувати структурні підрозділи (лабораторії), що проводять наукову і науково-технічну діяльність, на базі цієї наукової установи або такого навчального закладу з урахуванням освітніх програм та тематики наукових досліджень.

8. З метою незалежної оцінки наукових результатів діяльності державної наукової установи за рішенням власника або засновника при такій установі може створюватися наглядова рада, у тому числі із залученням іноземних вчених. Типове положення про наглядову раду розробляється у порядку, визначеному цим Законом, та затверджується Кабінетом Міністрів України.

9. При науковій установі можуть утворюватися спеціалізовані вчені ради із захисту дисертацій за спеціальностями відповідно до основних напрямів діяльності цієї наукової установи у порядку, передбаченому законодавством України.

Наукова установа має право приймати остаточне рішення щодо присудження наукових ступенів акредитованими спеціалізованими вченими радами.

10. Наукова установа зобов'язана підтримувати та розвивати свою науково-дослідну та дослідно-експериментальну базу, оновлювати виробничі фонди.

11. Управління науковою установою здійснює її керівник або інший орган, визначений статутом чи іншим установчим документом.

12. Основною структурною одиницею наукової установи є науковий підрозділ. Для вирішення окремих завдань можуть утворюватися тимчасові наукові (творчі) колективи.

13. Керівники структурних підрозділів наукової установи обираються на посади на конкурсних засадах на строк не більше п'яти років з правом переобрання ще на один строк, якщо інше не встановлено статутом (положенням) наукової установи.

Керівник структурного підрозділу наукової установи в межах своїх повноважень несе відповідальність за діяльність структурного підрозділу.

14. Для забезпечення завершення науково-дослідних або дослідно-конструкторських робіт, підготовки проектно-конструкторської документації під час створення нових видів продукції або технологічних процесів у структурі наукової установи, вищого навчального закладу може утворюватися дослідне виробництво.

15. До складу наукових установ медичного спрямування можуть входити клініки, лікувально-діагностичні підрозділи.

16. До виробничо-орієнтованих наукових установ належать науково-дослідні, дослідно-конструкторські, конструкторсько-технологічні, дослідно-технологічні та проектно-конструкторські підприємства та організації.

Держава сприяє діяльності виробничо-орієнтованих наукових установ шляхом їх державної підтримки та цільового субсидіювання. Для державної підтримки виробничо-орієнтованих наукових установ запроваджуються бюджетні програми сприяння їх розвитку, кошти на які щорічно передбачаються у Державному бюджеті України.

17. Наукова установа при виконанні наукової (науково-технічної) роботи самостійно встановлює порядок використання коштів відповідних статей кошторису на виконання роботи.

Стаття 8. Державні наукові установи

1. Державними науковими установами є наукові установи, засновані на державній власності.

Майно, що становить матеріально-технічну базу державної наукової установи, закріплюється за такою установою на основі права оперативного управління або господарського відання відповідно до організаційно-правової форми.

Основні засоби, інше майно та обладнання закріплюються за державними науковими установами на основі права оперативного управління або господарського відання відповідно до організаційно-правової форми.

2. Державні комерційні підприємства та казенні підприємства, які відповідно до статті 1 цього Закону належать до наукових установ, звільняються від сплати до державного бюджету частини чистого прибутку (доходу) за результатами своєї фінансово-господарської діяльності та зобов'язані не менш як 50 відсотків чистого прибутку від своєї діяльності спрямовувати на провадження ініціативної наукової і науково-технічної діяльності, фінансування інновацій та розширення власної матеріально-технічної бази.

3. Державні наукові установи, які повністю або частково фінансуються за рахунок державного бюджету, в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України, можуть зараховувати власні надходження, отримані від плати за послуги, що надаються ними згідно з основною діяльністю, благодійну допомогу, гранти (включаючи кошти, що надходять від вітчизняних та іноземних замовників для реалізації наукових, науково-технічних та інноваційних проєктів) за рішенням вченої ради на спеціальні реєстраційні рахунки, відкриті в територіальних органах центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері казначейського обслуговування бюджетних коштів, або на поточні та/або вкладні (депозитні) рахунки, відкриті в установах банків державного сектору.

Зазначені доходи, а також відсотки, отримані від розміщення коштів державної наукової установи на вкладних (депозитних) рахунках в установах банків державного сектору, включаються до фінансового плану (кошторису) наукової установи і можуть використовуватися на оплату витрат, пов'язаних із здійсненням та популяризацією наукової діяльності, оплату праці, придбання майна і його обслуговування, капітальне будівництво та ремонт приміщень тощо у межах статутної діяльності наукової установи.

Стаття 9. Керівник наукової установи

1. Керівник наукової установи:

1) вирішує питання провадження науковою установою діяльності відповідно до статутних завдань; представляє наукову установу в органах державної влади та органах місцевого самоврядування, установах, організаціях, підприємствах незалежно від форми власності;

2) відповідає за результати діяльності наукової установи перед власником (власниками) або уповноваженим ним (ними) органом;

3) видає відповідно до своєї компетенції накази і розпорядження;

4) визначає функціональні обов'язки працівників;

5) призначає частину складу вченої (наукової, науково-технічної, технічної) ради наукової установи;

6) здійснює інші повноваження, передбачені статутом (положенням) наукової установи.

Керівник наукової установи щороку звітує перед колективом наукових працівників про свою діяльність.

2. Керівник державної наукової установи обирається шляхом таємного голосування на зборах колективу наукових працівників цієї установи на строк до п'яти років у межах строку, визначеного статутом (положенням) державної наукової установи, з правом бути переобраним і призначається на посаду власником (власниками) наукової установи або уповноваженим ним (ними) органом, або засновником у порядку, передбаченому цим Законом і статутом (положенням) державної наукової установи.

3. Кандидат на посаду керівника державної наукової установи має вільно володіти державною мовою, мати науковий ступінь доктора наук або доктора філософії і стаж роботи на посадах наукових працівників та (або) науково-педагогічних працівників не менш як 10 років. Власник (власники) або уповноважений ним (ними) орган може (можуть) установити додаткові кваліфікаційні та інші вимоги до кандидата на посаду керівника державної наукової установи, що випливають із специфіки діяльності цієї установи.

Одна і та сама особа не може бути керівником відповідної державної наукової установи більш як два строки.

Не може бути обрана, призначена на посаду керівника (у тому числі виконувачем обов'язків керівника) державної наукової установи (наукової організації) особа, яка:

1) за рішенням суду визнана недієздатною або дієздатність якої обмежена;

2) має судимість за вчинення злочину, якщо така судимість не погашена або не знята в установленому законом порядку;

3) згідно з вироком суду позбавлена права обіймати відповідні посади;

4) за рішенням суду визнана винною у вчиненні корупційного правопорушення – протягом року з дня набрання відповідним рішенням суду законної сили;

5) піддавалася адміністративному стягненню за корупційне правопорушення – протягом року з дня набрання відповідним рішенням суду законної сили.

4. Власник (власники) або уповноважений ним (ними) орган зобов'язаний (зобов'язані) оголосити конкурс на заміщення посади керівника державної наукової установи не пізніше ніж за два місяці до закінчення строку контракту особи, яка обіймає цю посаду. У разі дострокового припинення повноважень керівника державної наукової установи конкурс оголошується протягом тижня з дня утворення вакансії.

Власник (власники) або уповноважений ним (ними) орган протягом двох місяців з дня оголошення конкурсу на посаду керівника державної наукової установи приймає (приймають) пропозиції щодо претендентів на посаду керівника державної наукової установи і протягом 20 календарних днів з дня закінчення строку подання документів на заміщення вакантної посади вносить (вносять) кандидатури претендентів, які відповідають вимогам цього Закону та встановленим власником (власниками) додатковим вимогам, на розгляд зборів колективу наукових працівників державної наукової установи.

Претенденти на посаду керівника державної наукової установи розглядаються на зборах колективу наукових працівників цієї установи. Кожен член зборів колективу наукових працівників може голосувати лише за одну кандидатуру або не підтримувати жодної з кандидатур.

Власник (власники) або уповноважений ним (ними) орган призначає (призначають) на посаду керівника державної наукової установи, яка повністю або частково фінансується за рахунок коштів державного бюджету, кандидатуру, яка набрала більш як дві третини голосів наукових працівників, присутніх на зборах колективу наукових працівників цієї державної наукової установи.

Вибори вважаються такими, що відбулися, якщо на зборах колективу наукових працівників були присутні не менш як дві третини фактичної чисельності штатних наукових працівників цієї державної наукової установи.

Якщо кандидат на посаду керівника державної наукової установи набрав більше 50 відсотків, але менше двох третин голосів наукових працівників, присутніх на зборах колективу наукових працівників цієї державної наукової установи, власник (власники) або уповноважений ним (ними) орган може (можуть) призначити його на посаду або, за наявності вмотивованих заперечень, оголосити новий конкурс, призначивши виконувача обов'язків керівника державної наукової установи на строк не більш як шість місяців.

Якщо жоден із претендентів на посаду керівника державної наукової установи не набрав у першому турі більше 50 відсотків голосів наукових працівників, присутніх на зборах колективу наукових працівників цієї державної наукової установи, проводиться другий тур голосування.

До участі у другому турі допускаються два кандидати, які в першому турі набрали найбільшу кількість голосів.

Власник (власники) або уповноважений ним (ними) орган призначає (призначають) на посаду керівника державної наукової установи особу, яка у другому турі набрала більш як дві третини голосів наукових працівників, присутніх на зборах колективу наукових працівників цієї державної наукової установи.

Вибори вважаються такими, що відбулися, якщо на зборах колективу наукових працівників були присутні не менш як дві третини фактичної чисельності штатних наукових працівників цієї державної наукової установи.

Якщо кандидат на посаду керівника державної наукової установи у другому турі набрав більше 50 відсотків, але менше двох третин голосів наукових працівників, присутніх на зборах колективу наукових працівників цієї державної наукової установи, власник (власники) або уповноважений ним (ними) орган має (мають) право призначити його на посаду або, за наявності вмотивованих заперечень, оголосити новий конкурс, призначивши виконувача обов'язків керівника державної наукової установи на строк не більш як шість місяців.

Контракт з обраним керівником державної наукової установи укладається власником (власниками) або уповноваженим ним (ними) органом в установленому порядку протягом одного місяця з дня обрання на строк, визначений статутом (положенням) цієї державної наукової установи, але не більш як на сім років.

5. Керівник державної наукової установи може бути звільнений з посади власником (власниками) або уповноваженим ним (ними) органом з підстав, визначених законодавством про працю, а також за порушення умов контракту. Керівник державної наукової установи також може бути звільнений з посади у зв'язку з прийняттям рішення про його відкликання зборами колективу наукових працівників державної наукової установи. Підстави для відкликання керівника державної наукової установи визначаються законодавством про працю та статутом (положенням) цієї державної наукової установи.

Подання про відкликання керівника державної наукової установи може бути внесено на розгляд зборів колективу наукових працівників цієї державної наукової установи не менш як половиною статутного складу наглядової або вченої (наукової, науково-технічної, технічної) ради цієї наукової установи. Збори колективу наукових працівників вважаються повноважними, якщо на них присутні не менш як дві третини фактичної чисельності штатних наукових працівників цієї державної наукової установи. Рішення про відкликання керівника приймається двома третинами голосів наукових працівників, присутніх на зборах колективу наукових працівників цієї державної наукової установи.

6. Методичні рекомендації щодо особливостей обрання керівника державної наукової установи та типова форма контракту з керівником державної наукової установи затверджуються Кабінетом Міністрів України.

7. Дія положень, передбачених частинами другою – шостою цієї статті, не поширюється на державні комерційні підприємства та казенні підприємства, які відповідно до статті 1 цього Закону належать до наукових установ. Для таких наукових установ конкурсний відбір та призначення керівника здійснюються в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України. Призначення на посаду керівників наукових установ інших форм власності здійснюється в порядку, встановленому статутом (положенням) цих наукових установ.

8. Керівники наукових установ, що належать до сфери управління центральних органів виконавчої влади, можуть призначатися керівниками відповідних органів виконавчої влади на конкурсних засадах.

Особливості призначення та звільнення керівників наукових установ, що входять до складу Національної академії наук України та національних галузевих академій наук, визначаються статутами відповідних академій наук.

9. Засновник (засновники) новоутвореної державної наукової установи або уповноважений ним (ними) орган призначає (призначають) виконувача обов'язків керівника державної наукової установи на строк не більш як шість місяців.

Стаття 10. Вчена (наукова, науково-технічна, технічна) рада наукової установи

1. Вчена (наукова, науково-технічна, технічна) рада наукової установи є колегіальним органом управління науковою і науково-технічною діяльністю наукової установи, який виконує консультативно-дорадчі функції.

2. Кількісний склад членів вченої (наукової, науково-технічної, технічної) ради наукової установи визначається статутном (положенням) наукової установи. Не менш як три чверті складу вченої (наукової, науково-технічної, технічної) ради обираються таємним голосуванням зборів наукових працівників, а решта членів призначаються наказом керівника цієї наукової установи. Для наукових установ Національної академії наук України, кількість працівників яких перевищує 500 осіб або які мають відокремлені відділення, філії, інші структурні підрозділи, нормативними документами Національної академії наук України може передбачатися особливий порядок обрання складу вченої ради.

Керівник наукової установи, його заступник з наукової роботи і вчений секретар наукової установи є членами вченої (наукової, науково-технічної, технічної) ради наукової установи за посадою.

Голова, його заступники та вчений секретар вченої (наукової, науково-технічної, технічної) ради обираються таємним голосуванням з числа її членів.

До складу вченої (наукової, науково-технічної, технічної) ради наукової установи також входять голова ради молодих вчених або іншого об'єднання молодих вчених (представник молодих вчених) наукової установи та керівник первинної профспілкової організації (профспілковий представник) наукової установи.

3. До виключної компетенції вченої (наукової, науково-технічної, технічної) ради наукової установи належать питання щодо:

- 1) визначення стратегії розвитку наукової установи та перспективних напрямів наукової і науково-технічної діяльності;
- 2) проведення наукової і науково-технічної оцінки тематики та результатів науково-дослідних робіт;
- 3) затвердження поточних (щорічних) планів наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок;
- 4) удосконалення та розвитку структури наукової установи;
- 5) затвердження тем дисертацій здобувачів вищої освіти на третьому (освітньо-науковому) та науковому рівні вищої освіти і призначення наукових керівників (консультантів);
- 6) затвердження результатів атестації наукових працівників, аспірантів, докторантів, здобувачів та результатів конкурсу на вакантні посади наукових працівників;
- 7) висування видатних наукових праць для присудження премій, медалей та інших видів відзнак, у тому числі міжнародних;
- 8) присвоєння працівникам наукової установи вчених звань професора та старшого дослідника і подання відповідних рішень на затвердження до атестаційної колегії центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової і науково-технічної діяльності, порушення клопотання про присвоєння почесних звань;
- 9) затвердження річних звітів про діяльність наукової установи та фінансових планів наукової установи;
- 10) ухвалення рішення про розміщення власних надходжень у територіальних органах центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері казначейського обслуговування бюджетних коштів, або в банківських установах державного сектору;
- 11) погодження переліку професій і посад наукової установи, на яких може застосовуватися гнучкий режим робочого часу та дистанційний режим праці.

Стаття 11. Державна атестація наукових установ

1. З метою визначення ефективності діяльності наукових установ проводиться їх державна атестація.

Для наукових установ державної, комунальної форм власності, а також наукових установ, у статутних капіталах яких є частка, що належить державі, державна атестація проводиться в обов'язковому порядку не менше одного разу на п'ять років, для новоутворених – не пізніше як через три роки після утворення.

Для наукових установ інших форм власності державна атестація може бути проведена за ініціативою таких установ.

Порядок проведення державної атестації наукових установ розробляється в порядку, визначеному цим Законом, і затверджується Кабінетом Міністрів України.

2. Під час проведення державної атестації наукових установ здійснюється їх оцінювання за такими напрямками:

- 1) забезпеченість науковими і науково-технічними кадрами;
- 2) стан матеріально-технічної бази;
- 3) якість наукової і науково-технічної діяльності – на основі експертної оцінки з використанням наукометричних та інших показників, що використовуються в міжнародній системі експертизи;
- 4) оцінка ефективності наукової і науково-технічної діяльності має здійснюватися відповідно до завдань наукової установи.

3. Результати державної атестації наукових установ використовуються органами, до сфери управління (відання) яких належать наукові установи, під час:

- 1) планування обсягу видатків державного бюджету для забезпечення діяльності таких наукових установ;
- 2) формування тематики наукових досліджень та науково-технічних розробок таких наукових установ;

- 3) розгляду питання продовження (дострокового розірвання) контракту з керівником наукової установи;
- 4) розгляду питання щодо реорганізації, ліквідації наукової установи.

Стаття 12. Державний реєстр наукових установ, яким надається підтримка держави

1. Для надання державної підтримки науковим установам незалежно від форми власності, діяльність яких має важливе значення для науки, економіки та виробництва, створюється Державний реєстр наукових установ, яким надається підтримка держави.

Положення про Державний реєстр наукових установ, яким надається підтримка держави, розробляється у порядку, визначеному цим Законом, і затверджується Кабінетом Міністрів України.

Наукові установи незалежно від форми власності, що включені або претендують на включення до Державного реєстру наукових установ, яким надається підтримка держави, підлягають державній атестації.

Наукові установи включаються до Державного реєстру наукових установ, яким надається підтримка держави, строком до п'яти років у межах строку, визначеного за результатами державної атестації.

Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової і науково-технічної діяльності, розміщує перелік наукових установ, включених до Державного реєстру наукових установ, яким надається підтримка держави, на своєму офіційному веб-сайті та забезпечує безоплатний доступ до нього.

2. Наукові установи, включені до Державного реєстру наукових установ, яким надається підтримка держави:

- 1) користуються податковими пільгами відповідно до законодавства України;
- 2) не можуть змінювати наукову і науково-технічну діяльність на інші види діяльності;
- 3) зобов'язані не менш як 50 відсотків доходу від своєї діяльності спрямовувати на провадження наукової та (або) науково-технічної діяльності та розвиток матеріально-технічної бази, необхідної для проведення наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок.

3. Наукові установи, включені до Державного реєстру наукових установ, яким надається підтримка держави, виключаються з нього у разі недодержання вимог, передбачених пунктами 2 і 3 частини другої цієї статті.

Стаття 13. Центри колективного користування науковим обладнанням

1. Центри колективного користування науковим обладнанням утворюються у формі структурного підрозділу наукової установи, вищого навчального закладу або самостійної юридичної особи незалежно від відомчого підпорядкування та форми власності з метою надання доступу до унікального обладнання для проведення наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок вітчизняними та іноземними вченими.

Центрам колективного користування науковим обладнанням, що є юридичними особами державної форми власності, може передаватися у тимчасове безоплатне користування наукове обладнання для надання послуг без права його відчуження.

Положення про Центр колективного користування науковим обладнанням, регламент доступу до наукового обладнання та користування ним затверджуються засновником центру.

2. Завданнями Центру колективного користування науковим обладнанням є:

- 1) сприяння реалізації державних цільових наукових і науково-технічних програм та наукових (науково-технічних) проектів за визначеними пріоритетними тематичними напрямками наукових досліджень і науково-технічних розробок;

2) залучення студентів, магістрів, аспірантів та молодих вчених до науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт;

3) проведення спільних наукових досліджень вітчизняними та іноземними науковими установами та вищими навчальними закладами;

4) сприяння міжнародному науково-технічному співробітництву.

3. Центри колективного користування науковим обладнанням можуть надавати доступ і право безоплатного користування приладами та обладнанням працівникам наукової установи, університету, академії, інституту, у структурі якого утворено центр, та іншим особам, які проводять науково-дослідні та дослідно-конструкторські роботи, відповідно до умов, визначених у регламенті доступу до наукового обладнання та користування ним.

4. Центри колективного користування науковим обладнанням можуть надавати платні послуги в установленому законодавством порядку.

5. Примірне положення про Центр колективного користування науковим обладнанням розробляється у порядку, визначеному цим Законом, і затверджується Кабінетом Міністрів України.

Стаття 14. Національний науковий центр

1. Науковій установі, університету, об'єднанню наукових установ та (або) університетів, які мають унікальне дослідно-експериментальне устаткування, науковців та фахівців найвищої кваліфікації, результати наукових досліджень яких мають загальнодержавне значення та міжнародне визнання, для реалізації найбільш важливих та

актуальних для держави напрямів розвитку науки і техніки та (або) інноваційної діяльності може бути надано статус національного наукового центру.

2. Статус національного наукового центру надається відповідно до законодавства України.

3. Критерії надання та позбавлення статусу національного наукового центру, умови продовження строку дії такого статусу та особливості діяльності національних наукових центрів визначаються Положенням про національний науковий центр, що затверджується Кабінетом Міністрів України.

Стаття 15. Державна ключова лабораторія

1. З метою підтримки та розвитку фундаментальних досліджень на світовому рівні, нових перспективних між-дисциплінарних напрямів наукових досліджень і науково-технічних розробок, координації спільної діяльності та ефективного використання фінансових, матеріально-технічних та кадрових ресурсів за визначеним науковим напрямом можуть утворюватися державні ключові лабораторії. Державні ключові лабораторії можуть бути новою юридичною особою або об'єднанням наукових груп установ та (або) університетів, академій, інститутів на основі договору про спільну наукову діяльність у порядку, визначеному законом.

2. Фінансова підтримка наукової і науково-технічної діяльності державних ключових лабораторій здійснюється за рахунок цільових програм Національного фонду досліджень, інших державних коштів, фондів підтримки наукової і науково-технічної діяльності, міжнародних грантів, інших джерел, не заборонених законодавством, та коштів сторін – учасників такої лабораторії.

3. Статус державної ключової лабораторії з відповідного напрямку наукових досліджень і науково-технічних розробок надається з дня її державної реєстрації центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової і науково-технічної діяльності, у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

Статус державної ключової лабораторії надається на визначений період (від п'яти до семи років), який за результатами звіту про діяльність ключової лабораторії може бути продовжений у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

4. Органом управління науковою і науково-технічною діяльністю державної ключової лабораторії є наукова рада, що діє на підставі відповідного положення. При державній ключовій лабораторії може створюватися наглядова рада, до складу якої можуть входити іноземні вчені.

Примірне положення про наукову та наглядову ради державної ключової лабораторії затверджується Кабінетом Міністрів України.

5. Типове положення про державну ключову лабораторію затверджується Кабінетом Міністрів України.

Стаття 16. Державний реєстр наукових об'єктів, що становлять національне надбання

1. З метою збереження унікальних наукових об'єктів (колекцій, інформаційних фондів, дослідних установок та обладнання, а також заповідників і дендропарків, наукових полігонів тощо), які мають виняткове значення для вітчизняної та світової науки, створюється Державний реєстр наукових об'єктів, що становлять національне надбання.

Науковий об'єкт, що становить національне надбання, – це унікальний об'єкт, що не піддається відтворенню, втрата або руйнування якого матиме серйозні негативні наслідки для розвитку науки та суспільства.

До наукових об'єктів, що становлять національне надбання, можуть бути віднесені:

1) унікальні об'єкти музейних, архівних фондів, колекції, особливо цінні та рідкісні видання, інші пам'ятки історії та культури;

2) інформаційні фонди;

3) дослідні установки, обладнання, полігони;

4) природні та біосферні заповідники, національні природні парки, заказники, пам'ятки природи, ботанічні сади, дендрологічні парки, інші природні території та об'єкти, штучно створені об'єкти природно-заповідного фонду, що потребують підтримки, не передбаченої Законом України «Про природно-заповідний фонд України», або їх окремі частини, зокрема ботанічні, зоологічні, мікробіологічні та інші колекції;

5) інші унікальні наукові об'єкти.

2. Державний реєстр наукових об'єктів, що становлять національне надбання, веде центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової і науково-технічної діяльності, у визначеному ним порядку.

Положення про порядок визначення наукових об'єктів, що становлять національне надбання, затверджується Кабінетом Міністрів України.

3. Рішення про надання науковому об'єкту статусу такого, що становить національне надбання, та про позбавлення його цього статусу приймає Кабінет Міністрів України за поданням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової і науково-технічної діяльності.

Науковому об'єкту надається статус такого, що становить національне надбання, з дня його включення до Державного реєстру наукових об'єктів, що становлять національне надбання.

Фінансування заходів з утримання, збереження і розвитку наукових об'єктів, включених до Державного реєстру наукових об'єктів, що становлять національне надбання, здійснюється за рахунок коштів державного бюджету та інших джерел, не заборонених законодавством.

4. Наукові об'єкти, включені до Державного реєстру наукових об'єктів, що становлять національне надбання, не підлягають приватизації.

5. У разі реорганізації, ліквідації або приватизації установи, відповідальної за збереження наукового об'єкта, включеного до Державного реєстру наукових об'єктів, що становлять національне надбання, для забезпечення його належного функціонування Кабінет Міністрів України приймає рішення щодо подальшого збереження такого об'єкта.

Стаття 17. Національна академія наук України

1. Національна академія наук України є вищою науковою самоврядною організацією України. Національна академія наук України заснована на державній власності і є державною організацією, створеною як неприбуткова державна бюджетна установа.

Кадровий склад Національної академії наук України включає дійсних членів (академіків), кількість яких не може перевищувати 200 осіб, членів-кореспондентів, кількість яких не може перевищувати 400 осіб, іноземних членів та працівників наукових установ (організацій, підприємств), що перебувають у її віданні.

2. Національна академія наук України організує і здійснює фундаментальні та прикладні наукові дослідження з найважливіших проблем природничих, технічних, суспільних і гуманітарних наук.

При Національній академії наук України діють:

1) Міжвідомча рада з координації фундаментальних і прикладних досліджень в Україні, що утворюється Національною академією наук України спільно з центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової і науково-технічної діяльності, та національними галузевими академіями наук для сприяння розвитку фундаментальних досліджень та ефективному використанню їх результатів у прикладних дослідженнях і науково-технічних розробках за пріоритетними напрямками розвитку науки і техніки. Положення про Міжвідомчу раду з координації фундаментальних і прикладних досліджень в Україні та її склад затверджуються Кабінетом Міністрів України на підставі пропозицій Національної академії наук України та центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової і науково-технічної діяльності, погоджених Національною радою з питань науки і технологій;

2) Рада президентів академій наук України, яка є постійно діючим колегіальним органом, що об'єднує президентів Національної академії наук України та національних галузевих академій наук України з метою координації наукової діяльності зазначених академій.

Національна академія наук України як вища наукова самоврядна організація України здійснює незалежну наукову оцінку проектів стратегічних, прогнозних та програмних документів (доктрин, концепцій, стратегій тощо), а також за дорученням Президента України, Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України та/або з власної ініціативи розробляє пропозиції щодо засад державної наукової і науково-технічної політики, прогнози, інформаційно-аналітичні матеріали, пропозиції, рекомендації щодо суспільно-політичного, соціально-економічного, науково-технічного, інноваційного та гуманітарного розвитку держави, здійснює наукову експертизу проектів законів, державних рішень і програм.

3. Національна академія наук України має у своїй структурі Президію, апарат Президії, секції, відділення, які координують діяльність науково-дослідних інститутів та інших наукових установ, організацій, підприємств (обсерваторій, ботанічних садів, дендропарків, заповідників, бібліотек, музеїв тощо), об'єктів соціальної сфери, що забезпечують діяльність і перебувають у віданні Національної академії наук України.

4. Національна академія наук України наділена правом управління своєю діяльністю, володіє, користується і розпоряджається майном, що перебуває у державній власності та належить їй на правах господарського відання, відповідно до законодавства і Статуту Національної академії наук України.

Державне майно передається Національній академії наук України у безстрокове безоплатне користування без права зміни його форми власності та використовується відповідно до законодавства і Статуту Національної академії наук України.

Земельні ділянки надаються Національній академії наук України у постійне користування відповідно до земельного законодавства.

5. Утворення, злиття, приєднання, поділ, перетворення та ліквідація державних наукових установ (організацій, підприємств), що перебувають у віданні Національної академії наук України, здійснюються з урахуванням норм Закону України «Про особливості правового режиму діяльності Національної академії наук України, галузевих академій наук та статусу їх майнового комплексу».

Наукові установи Національної академії наук України підлягають обов'язковій державній атестації в порядку, встановленому цим Законом.

Національна академія наук України і центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової та науково-технічної діяльності, інші центральні органи виконавчої

влади можуть утворювати наукові установи подвійного підпорядкування, а наукові установи Національної академії наук України разом з вищими навчальними закладами – спільні наукові підрозділи.

Національна академія наук України (та окремі наукові установи, що входять до її складу) має право засновувати вищі навчальні заклади для підготовки фахівців за різними кваліфікаційними рівнями, у тому числі магістра та доктора філософії.

6. Кошти на забезпечення діяльності Національної академії наук України щороку визначаються у Державному бюджеті України окремим рядком. Фінансування Національної академії наук України може здійснюватися за рахунків інших джерел, не заборонених законодавством України.

Національна академія наук України є головним розпорядником бюджетних коштів.

Національна академія наук України провадить свою діяльність відповідно до законодавства України та Статуту Національної академії наук України, який ухвалюється загальними зборами Національної академії наук України і реєструється Міністерством юстиції України, за наявності позитивного висновку центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової та науково-технічної діяльності.

7. Державне управління науковою та науково-технічною діяльністю Національної академії наук України здійснюється згідно із законодавством, не порушуючи її самоврядності та свободи наукової творчості.

Самоврядність Національної академії наук України полягає у:

1) самостійному визначенні тематики фундаментальних і прикладних наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок, форм організації та проведення фундаментальних і прикладних наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок, формуванні своєї структури, вирішенні науково-організаційних, господарських, кадрових питань, здійсненні міжнародних наукових зв'язків у частині, що не суперечить цьому Закону;

2) виборності та колегіальності органів управління, здійсненні загальними зборами Національної академії наук України функцій найвищого органу управління.

Національна академія наук України за рішенням Кабінету Міністрів України може представляти Україну у міжнародних наукових організаціях (академічних об'єднаннях, фахових союзах, товариствах) як національний член і виконувати відповідні членські обов'язки, у тому числі фінансові – у межах видатків Державного бюджету України на забезпечення діяльності Національної академії наук України.

Механізм реалізації принципу самоврядності Національної академії наук України визначається Статутом Національної академії наук України у межах, що не суперечать цьому Закону та законодавству.

Національна академія наук України подає Кабінетові Міністрів України разом з висновком Національної ради України з питань розвитку науки і технологій щорічний звіт про результати своєї наукової і науково-технічної діяльності, ефективність управління державним майном, що належить їй на основі права господарського відання, та використання бюджетних коштів.

8. Найвищим органом самоврядування Національної академії наук України є загальні збори, що складаються з дійсних членів (академіків) та членів-кореспондентів Національної академії наук України. У сесіях загальних зборів (крім питань, пов'язаних з виборами дійсних членів, членів-кореспондентів та іноземних членів Національної академії наук України) беруть участь з правом ухвалюючого голосу наукові працівники, делеговані трудовими колективами наукових установ Національної академії наук України у кількості, що становить не менше половини кількості дійсних членів (академіків) та членів-кореспондентів Національної академії наук України, які беруть участь у сесії. У сесіях загальних зборів з правом дорадчого голосу можуть брати участь іноземні члени Національної академії наук України, керівники наукових установ Національної академії наук України та представники наукової громадськості.

До виключної компетенції загальних зборів Національної академії наук України належать:

1) ухвалення Статуту Національної академії наук України;

2) обрання президента Національної академії наук України, першого віце-президента, віце-президентів та головного ученого секретаря Національної академії наук України, інших членів Президії Національної академії наук України;

3) обрання дійсних членів (академіків), членів-кореспондентів та іноземних членів Національної академії наук України;

4) затвердження академіків – секретарів відділень Національної академії наук України;

5) позбавлення статусу дійсного члена (академіка), члена-кореспондента та іноземного члена Національної академії наук України з підстав, у випадках та порядку, визначених Статутом Національної академії наук України.

9. Президент Національної академії наук України організовує її роботу, очолює Президію Національної академії наук України, здійснює управління майновим комплексом, представляє Національну академію наук України в органах державної влади, державних установах, органах місцевого самоврядування, громадських та інших організаціях.

10. Загальне науково-організаційне керівництво поточною діяльністю Національної академії наук України здійснює Президія Національної академії наук України у складі президента, першого віце-президента, віце-президентів, головного ученого секретаря, академіків – секретарів відділень, членів Президії, які обираються на п'ять років та не можуть обіймати своїх посад більш як два строки.

Президія Національної академії наук України має постійно діючий апарат, що забезпечує підготовку та виконання рішень загальних зборів, Президії і президента Національної академії наук України, здійснює науково-організаційне, експертно-аналітичне, правове, інформаційне та матеріально-технічне забезпечення діяльності Президії Національної академії наук України.

Апарат Президії Національної академії наук України очолює головний учений секретар Національної академії наук України.

11. Президент, перший віце-президент, віце-президенти, головний учений секретар, члени Президії Національної академії наук України обираються загальними зборами Національної академії наук України шляхом таємного голосування більшістю голосів від загального числа учасників загальних зборів і виконують свої обов'язки до обрання нового складу Президії Національної академії наук України.

У разі якщо жоден із кандидатів на посаду президента Національної академії наук України не отримав під час голосування більшості голосів, проводиться другий тур за участю двох кандидатів, які отримали у першому турі найбільшу кількість голосів. У другому турі обраним вважається той кандидат, який отримав більшу порівняно з іншим кандидатом кількість голосів.

Право висунення кандидата на посаду президента Національної академії наук України належить Президії, науковим установам, дійсним членам (академікам) та членам-кореспондентам Національної академії наук України. На посаду президента може претендувати особа, яка є дійсним членом (академіком) Національної академії наук України.

Порядок обрання загальними зборами президента, першого віце-президента, віце-президентів, головного ученого секретаря, членів Президії Національної академії наук України визначається Статутом Національної академії наук України.

12. Академіки – секретарі відділень обираються загальними зборами відповідного відділення Національної академії наук України, у сесії яких беруть участь всі дійсні члени (академіки) та члени-кореспонденти Національної академії наук України, які входять до складу відділення, а також делеговані представники (кандидати наук, доктори філософії, доктори наук) наукових колективів установ відділення у кількості, що дорівнює половині облікового складу дійсних членів і членів-кореспондентів, які беруть участь у роботі сесії загальних зборів відділення.

Право висунення кандидатур академіків – секретарів відділень належить науковим установам, дійсним членам (академікам) та членам-кореспондентам Національної академії наук України, які належать до відповідного відділення.

На посаду першого віце-президента, віце-президента, головного ученого секретаря, академіка – секретаря відділення може претендувати особа, яка є дійсним членом (академіком) або членом-кореспондентом Національної академії наук України.

На посаду члена Президії може претендувати особа, яка є дійсним членом (академіком) або членом-кореспондентом Національної академії наук України чи має науковий ступінь доктора наук та працює за основним місцем роботи в науковій установі Національної академії наук України.

13. Обрання членів-кореспондентів Національної академії наук України (замість вибулих протягом відповідного періоду) здійснюється кожні три роки таємним голосуванням всіх дійсних членів (академіків) та членів-кореспондентів Національної академії наук України. Обрання дійсних членів (академіків) Національної академії наук України (замість вибулих протягом відповідного періоду) здійснюється кожні три роки відкритим голосуванням всіх дійсних членів (академіків) Національної академії наук України.

Перелік вакансій для обрання членів-кореспондентів та дійсних членів (академіків) Національної академії наук України встановлюється Президією Національної академії наук України з урахуванням пропозицій наукових відділень за результатами аналізу тенденцій розвитку світової та вітчизняної науки, наявного кадрового потенціалу для заміщення цих вакансій, необхідності представлення в Національній академії наук України всіх секторів вітчизняної науки.

Процедура виборів дійсних членів (академіків), членів-кореспондентів, іноземних членів Національної академії наук України визначається Статутом Національної академії наук України.

Кандидатури для обрання членами-кореспондентами Національної академії наук України висуваються дійсними членами та членами-кореспондентами, вченими (науковими, науково-технічними) радами наукових установ, атестованих відповідно до вимог цього Закону, та вищих навчальних закладів (університетів та академій) з числа докторів наук, які мають визнаний вітчизняною та світовою науковою спільнотою науковий доробок, розв'язали наукову проблему, що має вагомe теоретичне чи практичне значення, провадять активну науково-громадську діяльність.

Кандидатури для обрання дійсними членами (академіками) Національної академії наук України висуваються дійсними членами, вченими (науковими, науково-технічними) радами наукових установ, атестованих відповідно до вимог цього Закону, та вищих навчальних закладів (університетів та академій) з числа членів-кореспондентів Національної академії наук України, які створили визнані вітчизняною та світовою науковою спільнотою наукові школи, запропонували підхід до розв'язання наукових проблем, що мають велике теоретичне чи практичне значення, провадять активну науково-громадську діяльність.

14. Порядок роботи та інші повноваження загальних зборів Національної академії наук України, Президії Національної академії наук України визначаються Статутом Національної академії наук України.

Стаття 18. Національні галузеві академії наук

1. Національні галузеві академії наук – Національна академія аграрних наук України, Національна академія медичних наук України, Національна академія педагогічних наук України, Національна академія правових наук України, Національна академія мистецтв України – це самоврядні наукові організації, засновані на державній власності, що є державними організаціями, створеними як неприбуткові державні бюджетні установи.

2. Організаційна побудова національних галузових академій наук, їх матеріально-фінансове забезпечення та гарантії діяльності здійснюються згідно з положеннями, встановленими цим Законом для Національної академії наук України, з урахуванням специфіки діяльності та норм Закону України «Про особливості правового режиму діяльності Національної академії наук України, національних галузових академій наук та статусу їхнього майна», а також статутів відповідних національних галузових академій наук».

3. Національні галузеві академії наук як самоврядні наукові організації України координують, організують і проводять дослідження у відповідних галузях науки і техніки, взаємодіють з відповідними органами державної влади з метою виконання завдань, визначених державними пріоритетами у цих галузях.

4. Діяльність національних галузових академій наук у частині, що не порушує їх самоврядності, координується Кабінетом Міністрів України.

Національні галузеві академії наук є головними розпорядниками бюджетних коштів.

Національні галузеві академії наук України провадять свою діяльність відповідно до законодавства України та їх статутів, які затверджуються загальними зборами національних галузових академій наук і реєструються Міністерством юстиції України, за наявності висновків центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у науковій та науково-технічній сфері, та центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у відповідній сфері.

5. Національні галузеві академії наук подають Кабінетові Міністрів України щорічний звіт про результати своєї наукової і науково-технічної діяльності та використання коштів, виділених їм з державного бюджету, разом з висновком Національної ради України з питань розвитку науки і технологій.

6. Використання державного майна, переданого національним галузовим академіям наук, здійснюється з урахуванням норм Закону України «Про особливості правового режиму діяльності Національної академії наук України, національних галузових академій наук та статусу їхнього майна».

Земельні ділянки надаються національним галузовим академіям наук у постійне користування відповідно до земельного законодавства.

7. Створення, реорганізація та ліквідація державних наукових установ (організацій, підприємств), що перебувають у віданні національних галузових академій наук, здійснюються у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Наукові установи національних галузових академій наук підлягають обов'язковій державній атестації в порядку, встановленому цим Законом.

Національні галузеві академії наук і центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової та науково-технічної діяльності, інші центральні органи виконавчої влади можуть утворювати наукові установи подвійного підпорядкування, а наукові установи національних галузових академій наук разом з університетами, академіями, інститутами – спільні наукові підрозділи.

Стаття 19. Наукова і науково-технічна діяльність у системі вищої освіти

1. Наукова та науково-технічна діяльність у вищих навчальних закладах є невід'ємною складовою освітньої діяльності і провадиться з метою інтеграції наукової, освітньої і виробничої діяльності в системі вищої освіти.

2. Наукова і науково-технічна діяльність у системі вищої освіти провадиться відповідно до законів України «Про освіту», «Про вищу освіту» та цього Закону.

3. Вищі навчальні заклади в частині провадження ними наукової (науково-технічної) діяльності підлягають державній атестації в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

4. На вищі навчальні заклади (університети, академії, інститути), що пройшли державну атестацію в частині провадження ними наукової (науково-технічної) діяльності, поширюються гарантії забезпечення наукової (науково-технічної) діяльності, визначені цим Законом для наукових установ. На науково-педагогічних працівників таких вищих навчальних закладів поширюються гарантії наукової (науково-технічної) діяльності, визначені цим Законом для наукових працівників.

Стаття 20. Національна рада України з питань розвитку науки і технологій

1. Національна рада України з питань розвитку науки і технологій є постійно діючим консультативно-дорадчим органом, що утворюється при Кабінетові Міністрів України з метою забезпечення ефективної взаємодії представників наукової громадськості, органів виконавчої влади та реального сектору економіки у формуванні та реалізації єдиної державної політики у сфері наукової і науково-технічної діяльності.

2. Національна рада України з питань розвитку науки і технологій складається з Наукового та Адміністративного комітетів, що мають однаковий кількісний склад.

3. Положення про Національну раду України з питань розвитку науки і технологій та її персональний склад затверджує Кабінет Міністрів України.

4. Національну раду України з питань розвитку науки і технологій очолює Голова, яким за посадою є Прем'єр-міністр України. Голова Національної ради України з питань розвитку науки і технологій має двох заступників, якими за посадами є голова Наукового комітету та голова Адміністративного комітету. Голова Адміністративного комітету – керівник центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової та науково-технічної діяльності. Спільні засідання Наукового та Адміністративного комітетів у разі відсутності Голови Національної ради України з питань розвитку науки і технологій по чергово проводять голови відповідних комітетів.

5. Секретар Національної ради України з питань розвитку науки і технологій призначається Головою Національної ради України з питань розвитку науки і технологій.

6. Організаційне, матеріально-технічне, інформаційне та інше забезпечення діяльності Національної ради України з питань розвитку науки і технологій здійснює Секретаріат Кабінету Міністрів України. Національна рада України з питань розвитку науки і технологій у роботі використовує бланк із своїм найменуванням.

7. Основними функціями Національної ради України з питань розвитку науки і технологій є:

1) підготовка та подання Кабінетові Міністрів України пропозицій щодо формування засад державної політики у сфері наукової та науково-технічної діяльності;

2) підготовка пропозицій щодо визначення пріоритетів розвитку науки і техніки та заходів з їх реалізації;

3) підготовка пропозицій щодо інтеграції вітчизняної науки у світовий науковий простір та Європейський дослідницький простір з урахуванням національних інтересів;

4) підготовка пропозицій щодо засад функціонування в Україні системи незалежної експертизи державних цільових наукових та науково-технічних програм, наукових проектів, державної атестації наукових установ, присудження наукових ступенів і присвоєння вчених звань;

5) розгляд та надання висновків щодо проектів концепцій державних цільових наукових та науково-технічних програм та проектів таких програм;

6) надання Кабінетові Міністрів України рекомендацій щодо формування державного бюджету в частині визначення загальних обсягів фінансування наукової і науково-технічної діяльності та його розподілу між базовим та конкурсним фінансуванням наукових досліджень, а також у частині визначення структури розподілу між напрямками грантової підтримки Національного фонду досліджень України;

7) заслуховування та оцінювання звітів центральних органів виконавчої влади, Національного фонду досліджень України, Національної академії наук України, національних галузевих академій наук та інших головних розпорядників бюджетних коштів, що здійснюють наукову та науково-технічну діяльність або є замовниками наукових досліджень та розробок, про стан використання коштів на наукову та науково-технічну діяльність та отримані результати і внесення пропозицій за результатами їх розгляду;

8) підготовка та оприлюднення щорічної доповіді про стан та перспективи розвитку сфери наукової та науково-технічної діяльності України, а також про стан виконання Україною пріоритетів Європейського дослідницького простору та надання пропозицій щодо плану їх реалізації на наступний рік;

9) підготовка пропозицій щодо принципів створення та стратегії розвитку державної дослідницької інфраструктури, системи державних ключових лабораторій;

10) взаємодія в установленому порядку з відповідними органами іноземних держав і міжнародних організацій;

11) ініціювання і замовлення прогностичних та форсайтних досліджень у галузі науки, технологій, інновацій, організації та проведення наукової експертизи рішень центральних органів виконавчої влади, що стосуються наукової сфери, а також проектів концепцій державних цільових наукових та науково-технічних програм і проектів таких програм;

12) надання пропозицій щодо принципів наукової етики та механізмів контролю за їх дотриманням;

13) розроблення спільно з представниками реального та фінансового секторів економіки та іншими зацікавленими сторонами пропозицій щодо створення механізмів комерціалізації результатів наукових досліджень;

14) внесення рекомендацій щодо оптимальних шляхів реалізації проектів і програм міжнародної технічної допомоги у сфері наукової і науково-технічної діяльності;

15) надання пропозицій щодо розвитку наукової та науково-технічної сфери в Україні;

16) розроблення пропозицій щодо стратегії розвитку системи залучення та підготовки учнівської молоді до наукової і науково-технічної діяльності.

8. Основною формою роботи Національної ради України з питань розвитку науки і технологій є спільне засідання Наукового та Адміністративного комітетів, на якому Національна рада України з питань розвитку науки і технологій ухвалює рекомендації для Кабінету Міністрів України з питань, що належать до її компетенції. Національна рада України з питань розвитку науки і технологій проводить спільні засідання за потреби, але не менше чотирьох разів на рік.

9. Головує на спільних засіданнях Наукового та Адміністративного комітетів Голова Національної ради України з питань розвитку науки і технологій або, за його дорученням, один із заступників Голови. Спільне засідання Наукового та Адміністративного комітетів є правомочним, якщо на ньому присутні більше двох третин складу Національної ради України з питань розвитку науки і технологій. За результатами спільного засідання оформляється протокол, який підписують головуючий та секретар.

10. Спільні засідання Наукового та Адміністративного комітетів Національної ради України з питань розвитку науки і технологій проходять відкрито, на них можуть бути присутні суб'єкти наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності, представники засобів масової інформації та бізнесу.

11. Рішення Національної ради України з питань розвитку науки і технологій вважається прийнятим, якщо за нього проголосували більш як дві третини присутніх на засіданні її членів.

12. Рішення Національної ради України з питань розвитку науки і технологій, прийняті в межах її повноважень, що стосуються окремих центральних органів виконавчої влади, є обов'язковими для розгляду такими органами.

13. Національна рада України з питань розвитку науки і технологій реалізує свої функції, керуючись принципами субсидиарності та пропорційності міри впливу.

14. Національна рада України з питань розвитку науки і технологій для підготовки рішень з питань, що належать до її компетенції, утворює постійні або тимчасові робочі групи. Персональний склад робочих груп формується з числа членів Національної ради України з питань розвитку науки і технологій з обов'язковим представництвом членів Наукового та Адміністративного комітетів, а також осіб, рекомендованих для участі в робочій групі Головою Національної ради України з питань розвитку науки і технологій або його заступниками. До складу робочих груп можуть включатися вчені, викладачі вищих навчальних закладів, представники державного та приватного секторів економіки, вітчизняні та іноземні експерти.

15. Робочі групи Національної ради України з питань розвитку науки і технологій діють на принципах відкритості та прозорості. Розроблені робочими групами проекти документів подаються на розгляд Наукового комітету.

16. Національна рада України з питань розвитку науки і технологій діє на засадах відкритості та гласності. Про свою діяльність, проекти рішень та прийняті рішення Національна рада України з питань розвитку науки і технологій систематично та завчасно інформує громадськість на своєму офіційному веб-сайті.

Проекти рішень Національної ради України з питань розвитку науки і технологій оприлюднюються, як правило, не менш як за два тижні до їх розгляду на спільному засіданні Наукового та Адміністративного комітетів.

Стаття 21. Науковий та Адміністративний комітети Національної ради України з питань розвитку науки і технологій

1. Науковий комітет – це робочий колегіальний орган Національної ради України з питань розвитку науки і технологій, що представляє інтереси наукової громадськості.

Склад Наукового комітету формується із 24 вчених, які представляють наукову спільноту, є науковими лідерами, мають визначні наукові здобутки, бездоганну наукову репутацію та довіру в науковому середовищі.

2. Науковий комітет очолює голова, який має одного заступника. Голова Наукового комітету та його заступник обираються членами Наукового комітету з його складу.

3. Члени Наукового комітету обираються Ідентифікаційним комітетом з питань науки, який керується тим, що склад Наукового комітету має бути здатним реалізувати наукове лідерство, бути авторитетним і незалежним, збалансовано представляти всю наукову спільноту.

4. Персональний склад Наукового комітету затверджується Кабінетом Міністрів України.

5. Члени Наукового комітету виконують свої обов'язки на громадських засадах.

Відшкодування витрат, пов'язаних з виконанням обов'язків членів Національної ради України з питань розвитку науки і технологій, забезпечує Секретаріат Кабінету Міністрів України.

6. Членами Наукового комітету не можуть бути керівники наукових установ та організацій, вищих навчальних закладів.

Члени Наукового комітету не можуть працювати в одній науковій установі, об'єднанні наукових установ, підрозділі (факультеті, інституті) вищого навчального закладу та не можуть бути близькими особами відповідно до Закону України «Про запобігання корупції».

Не може бути обрана членом Наукового комітету особа, яка:

1) за рішенням суду визнана недієздатною або дієздатність якої обмежена;

2) має судимість за вчинення злочину, якщо така судимість не погашена або не знята в установленому законом порядку;

3) за вироком суду позбавлена права обіймати відповідні посади;

4) за рішенням суду визнана винною у вчиненні корупційного правопорушення – протягом року з дня набрання відповідним рішенням суду законної сили;

5) піддавалася адміністративному стягненню за корупційне правопорушення – протягом року з дня набрання відповідним рішенням суду законної сили;

6) підпадає під дію частин третьої і четвертої статті 1 Закону України «Про очищення влади»;

7) відомості про яку внесені до Єдиного державного реєстру осіб, щодо яких застосовано положення Закону України «Про очищення влади»;

8) є керівником наукової установи або організації, вищого навчального закладу.

7. Строк повноважень кожного з членів Наукового комітету не може перевищувати чотирьох років. Кожні два роки має відбуватися оновлення не менше половини персонального складу Наукового комітету. Одна і та сама особа не може бути членом Наукового комітету більше двох строків.

8. Науковий комітет з метою реалізації функцій Національної ради України з питань розвитку науки і технологій:

1) розглядає проекти документів, розроблені робочими групами з питань, що належать до компетенції Національної ради України з питань розвитку науки і технологій, та приймає щодо них рішення, які вносяться на розгляд Національної ради України з питань розвитку науки і технологій;

2) ініціює утворення постійних або тимчасових робочих груп, а також експертних комісій з окремих питань;

3) делегує своїх членів та пропонує експертів до складу робочих груп;

4) виконує функції наглядової ради Національного фонду досліджень України;

5) виконує функцію Ідентифікаційного комітету для Наукової ради Національного фонду досліджень України;

6) проводить експертизу нормативно-правових актів Кабінету Міністрів України та центральних органів виконавчої влади на предмет відповідності інтересам та засадам державної політики у сфері наукової та науково-технічної діяльності, надає відповідні рекомендації.

Проекти нормативно-правових актів Кабінету Міністрів України та центральних органів виконавчої влади, що стосуються сфери наукової та науково-технічної діяльності, в обов'язковому порядку направляються до Наукового комітету Національної ради України з питань розвитку науки і технологій для проведення їх експертизи та підготовки відповідних рекомендацій.

Науковий комітет зобов'язаний розглянути направлений проект нормативно-правового акта на предмет відповідності інтересам та засадам державної політики у сфері наукової та науково-технічної діяльності та направити відповідні рекомендації протягом терміну, встановленого головним розробником проекту, але не менш як за три дні і не більш як за 21 день із дня отримання проекту.

Якщо протягом зазначеного терміну Науковий комітет не розглянув і не направив відповідних рекомендацій, такий проект нормативно-правового акта вважається погодженим Науковим комітетом.

9. Основною формою роботи Наукового комітету є засідання, які проводяться за потреби, але не менше чотирьох разів на рік.

Спільному засіданню Наукового та Адміністративного комітетів Національної ради України з питань розвитку науки і технологій обов'язково передуює засідання Наукового комітету, який розглядає та готує проекти рішень з питань порядку денного спільного засідання.

Оголошення про скликання засідання Наукового комітету оприлюднюється за два тижні до його початку на офіційному веб-сайті Національної ради України з питань розвитку науки і технологій.

10. Рішення Наукового комітету приймаються консенсусом. Якщо консенсусу досягти не вдається, рішення вважається прийнятим, якщо за нього проголосувало не менше двох третин складу Наукового комітету. У такому разі на розгляд Національної ради України з питань розвитку науки і технологій разом з рішенням Наукового комітету виносяться аргументована окрема думка членів Наукового комітету, які не підтримали таке рішення.

11. Питання, що виносяться на розгляд спільного засідання Наукового та Адміністративного комітетів Національної ради України з питань розвитку науки і технологій, проходять обов'язковий попередній розгляд у Науковому комітеті.

12. Адміністративний комітет – це робочий колегіальний орган Національної ради України з питань розвитку науки і технологій, персональний склад якого у кількості 24 осіб призначається Кабінетом Міністрів України.

13. Члени Адміністративного комітету представляють центральні органи виконавчої влади (не нижче заступників керівників), Національну академію наук України та національні галузеві академії наук (не нижче віце-президентів), обласні (міські) державні адміністрації регіонів, на території яких зосереджено значний науковий потенціал (не нижче заступників голів державних адміністрацій), державні органи, що відповідають за наукову сферу, великі наукоємні підприємства, наукові установи, університети, академії, інститути, інноваційні структури.

14. Головою Адміністративного комітету є керівник центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової та науково-технічної діяльності. Голова має заступника, який за посадою є заступником керівника центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової та науково-технічної діяльності.

15. Адміністративний комітет з метою реалізації функцій Національної ради України з питань розвитку науки і технологій:

1) ініціює утворення постійних або тимчасових робочих груп, а також експертних комісій з окремих питань;

2) делегує та координує участь членів Адміністративного комітету в робочих групах, а також пропонує експертів до складу робочих груп;

3) надає пропозиції Науковому комітету щодо розгляду питань, пов'язаних з виконанням функцій Національної ради України з питань розвитку науки і технологій.

Стаття 22. Ідентифікаційний комітет з питань науки

1. Ідентифікаційний комітет з питань науки (далі – Ідентифікаційний комітет) – це дорадчий орган при Кабінетові Міністрів України, який на конкурсній основі обирає персональний склад Наукового комітету Національної ради України з питань розвитку науки і технологій. Кількісний склад Ідентифікаційного комітету становить дев'ять осіб.

2. Ідентифікаційний комітет розробляє Положення про конкурс щодо обрання членів Наукового комітету Національної ради України з питань розвитку науки і технологій, що затверджується Кабінетом Міністрів України, та формує кваліфікаційні вимоги до кандидатур.

3. Ідентифікаційний комітет формується з вітчизняних та іноземних вчених, які мають вагомі наукові здобутки, бездоганну наукову репутацію та довіру в науковому середовищі.

Не може входити до складу Ідентифікаційного комітету особа, яка:

1) за рішенням суду визнана недієздатною або дієздатність якої обмежена;
2) має судимість за вчинення злочину, якщо така судимість не погашена або не знята в установленому законом порядку;

3) за вироком суду позбавлена права обіймати відповідні посади;

4) за рішенням суду визнана винною у вчиненні корупційного правопорушення – протягом року з дня набрання відповідним рішенням суду законної сили;

5) піддавалася адміністративному стягненню за корупційне правопорушення – протягом року з дня набрання відповідним рішенням суду законної сили;

6) підпадає під дію частин третьої і четвертої статті 1 Закону України «Про очищення влади»;

7) відомості про яку внесені до Єдиного державного реєстру осіб, щодо яких застосовано положення Закону України «Про очищення влади».

4. Персональний склад Ідентифікаційного комітету та Положення про Ідентифікаційний комітет з питань науки затверджуються Кабінетом Міністрів України. Строк повноважень членів Ідентифікаційного комітету становить сім років без права перезатвердження на другий строк. Регламент роботи Ідентифікаційного комітету затверджується Ідентифікаційним комітетом.

5. Пропозиції щодо кандидатів у члени Ідентифікаційного комітету надаються українськими та іноземними науковими установами, науковими організаціями, громадськими науковими організаціями, науковими фондами, а також міжнародними та національними радами з питань науки. Самовисування не допускається.

До участі в конкурсі допускаються лише особи, які є докторами наук (для іноземних вчених – докторами філософії) та мають досвід керівництва міжнародними проектами. Кандидатами у члени Ідентифікаційного комітету не можуть бути керівники українських наукових організацій, наукових установ, вищих навчальних закладів.

Для формування складу Ідентифікаційного комітету центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової і науково-технічної діяльності, оприлюднює українською та англійською мовами оголошення про конкурс на своєму офіційному веб-сайті та надсилає на адресу наукових комітетів Європейської комісії, громадських наукових організацій, що представляють вітчизняну та світову наукову спільноту, прохання подати пропозиції щодо кандидатів у члени Ідентифікаційного комітету з урахуванням вимог, визначених цим Законом. Такі пропозиції надсилаються суб'єктами подання на адресу центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової і науково-технічної діяльності, разом із письмовою згодою кандидатів працювати в Ідентифікаційному комітеті.

6. Остаточний рейтинговий список кандидатів у члени Ідентифікаційного комітету формується спеціальною конкурсною комісією, до складу якої включаються перші 25 осіб рейтингу науковців України за індексом Гірша згідно з однією з найчастіше використовуваних міжнародних наукометричних баз даних, що мають вимоги до якості публікацій та рецензування, яку визначає центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової і науково-технічної діяльності, які є докторами наук та мають досвід керівництва міжнародними проектами.

Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової і науково-технічної діяльності, перевіряє, чи не мають члени спеціальної комісії конфлікту інтересів, не працюють в одній науковій установі, об'єднанні наукових установ, підрозділі вищого навчального закладу та чи не є близькими особами згідно із Законом України «Про запобігання корупції». У разі виявлення у особи конфлікту інтересів запрошується наступна за рейтингом особа.

Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової і науково-технічної діяльності, організовує процедуру рейтингового голосування і передає його результати Кабінету Міністрів України для перевірки наявності конфлікту інтересів у членів спеціальної конкурсної комісії і запропонованих кандидатів та для остаточного затвердження складу Ідентифікаційного комітету. Особи, які затверджуються як члени Ідентифікаційного комітету, не повинні мати конфлікту інтересів, не можуть працювати в одній науковій установі, об'єднанні наукових установ, підрозділі вищого навчального закладу та не можуть бути близькими особами згідно із Законом України «Про запобігання корупції».

7. Ідентифікаційний комітет:

1) після консультацій з вітчизняними та іноземними науковими організаціями формує та оприлюднює вимоги до кандидатів у члени Наукового комітету Національної ради України з питань розвитку науки і технологій та розробляє Положення про конкурс щодо обрання членів Наукового комітету, що затверджується Кабінетом Міністрів України;

2) розглядає документи, подані кандидатами у члени Наукового комітету Національної ради України з питань розвитку науки і технологій;

3) складає рейтинговий список кандидатів у члени Наукового комітету Національної ради України з питань розвитку науки і технологій;

4) відбирає шляхом рейтингового голосування із загального числа кандидатів осіб, які мають найкращі професійний досвід, знання і моральні якості для виконання обов'язків члена Наукового комітету;

5) оприлюднює перелік кандидатів, які подали заяву на участь у конкурсі, а також перелік осіб, обраних до складу Наукового комітету;

6) оприлюднює заяву про відсутність конфлікту інтересів у обраних членів Наукового комітету та членів Ідентифікаційного комітету, що зазначені особи не працюють в одній науковій установі, об'єднанні наукових установ, підрозділі вищого навчального закладу і не є близькими особами згідно із Законом України «Про запобігання корупції».

8. Організаційною формою роботи Ідентифікаційного комітету є засідання. Засідання Ідентифікаційного комітету є правомочним, якщо на ньому присутні більше двох третин його загального кількісного складу.

9. Засідання Ідентифікаційного комітету проходять відкрито, на них можуть бути присутні представники засобів масової інформації та наукової громадськості. Інформація про засідання Ідентифікаційного комітету оприлюднюється на офіційному веб-сайті Кабінету Міністрів України.

Стаття 23. Громадські наукові організації

1. Громадські наукові організації (громадські академії наук, наукові товариства, наукові асоціації, спілки, об'єднання тощо) – це об'єднання вчених для цілеспрямованого розвитку відповідних напрямів науки, захисту фахових інтересів, координації науково-дослідної роботи, обміну досвідом.

Громадські наукові організації підлягають реєстрації та діють відповідно до законодавства про громадські об'єднання з урахуванням положень цього Закону.

2. Громадські наукові організації для виконання статутних завдань можуть утворювати тимчасові наукові колективи, науково-дослідні, проектно-конструкторські, експертні, консалтингові, пошукові організації, співпрацювати з іноземними та міжнародними організаціями, бути колективними членами міжнародних науково-фахових об'єднань, спілок, товариств відповідно до законодавства України.

3. Громадські наукові організації можуть:

1) вносити до органів державної влади пропозиції щодо реалізації та удосконалення державної політики у сфері наукової і науково-технічної діяльності;

2) пропонувати своїх представників до складу Ідентифікаційного комітету, консультативно-дорадчих та експертних органів, що утворюються при органах державної влади.

4. Органи державної влади можуть залучати громадські наукові організації та ради молодих вчених за їх згодою до участі у підготовці та виконанні рішень стосовно наукової і науково-технічної діяльності, наукової і науково-технічної експертизи, науково-технічних програм, проектів і розробок та у взаємодії з ними інформувати населення про безпеку, екологічну безпечність, економічну та соціальну значущість, екологічні та соціально-економічні наслідки реалізації відповідних програм, проектів і розробок.

Стаття 24. Рада молодих вчених

1. Рада молодих вчених є колегіальним виборним дорадчим органом, що утворюється для забезпечення захисту прав та інтересів молодих вчених.

Ради молодих вчених можуть утворюватися при центральних органах виконавчої влади, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київській та Севастопольській міських державних адміністраціях, Національній академії наук України, національних галузевих академіях наук, наукових центрах, ключових лабораторіях, вищих навчальних закладах та наукових установах України.

2. Представники ради молодих вчених входять до складу вищого колегіального керівного органу установи чи органу влади, при якому створено раду молодих вчених.

3. Центральні органи виконавчої влади, Національна академія наук України, національні галузеві академії наук, вищі навчальні заклади, при яких створено раду молодих вчених, сприяють її діяльності та можуть фінансувати заходи і проекти, що ініціюються радою молодих вчених.

4. Типове положення про раду молодих вчених при органах виконавчої влади затверджується Кабінетом Міністрів України.

Стаття 25. Регіональні наукові центри

1. Регіональні наукові центри створюються з метою підвищення ролі науки в розробленні та реалізації ефективної регіональної політики, її орієнтації на поєднання загальнодержавних і регіональних інтересів, наукове забезпечення розв'язання актуальних проблем соціально-економічного розвитку регіонів.

2. Регіональні наукові центри створюються Національною академією наук України спільно з центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування і реалізує державну політику у сфері наукової та науково-технічної діяльності, за погодженням з відповідними місцевими органами виконавчої влади.

Стаття 26. Залучення учнівської молоді до наукової і науково-технічної діяльності

1. Держава створює умови для залучення учнівської молоді до наукової і науково-технічної діяльності через систему спеціалізованих загальноосвітніх і позашкільних навчальних закладів, зокрема, наукових ліцеїв і наукових ліцеїв-інтернатів, Малу академію наук України або інші подібні установи позашкільної освіти. Пропозиції щодо стратегії розвитку, процедур реалізації та форм підтримки діяльності, спрямованої на залучення учнівської молоді до наукової і науково-технічної діяльності, розробляє Національна рада України з питань розвитку науки і технологій.

2. Науковий ліцей (науковий ліцей-інтернат) здійснює освітню діяльність, спрямовану на залучення та підготовку учнівської молоді до наукової і науково-технічної діяльності.

Науковий ліцей (науковий ліцей-інтернат), заснований на державній або комунальній формі власності, має статус бюджетної установи і фінансується за рахунок коштів відповідних державного та/або місцевих бюджетів. Фінансування наукових ліцеїв (наукових ліцеїв-інтернатів) може здійснюватися за рахунок інших джерел, не заборонених законодавством України.

(Абзац другий частини другої статті 26 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

3. Мала академія наук України організує та забезпечує участь учнівської молоді у дослідницько-експериментальній, науковій, конструкторській, винахідницькій та пошуковій діяльності, сприяє формуванню інтелектуального капіталу нації, вихованню майбутньої наукової зміни.

Координацію діяльності системи спеціалізованих позашкільних навчальних закладів Малої академії наук України здійснює Національний центр «Мала академія наук України», який є державною організацією, кошти на забезпечення наукової, науково-технічної діяльності якої щорічно визначаються в Державному бюджеті України. Фінансування Національного центру «Мала академія наук України» може здійснюватися за рахунок інших джерел, не заборонених законодавством України.

Мала академія наук України щорічно подає звіт про свою діяльність та план роботи на наступний рік на затвердження Науковому комітету Національної ради України з питань розвитку науки і технологій.

Розділ III

ДЕРЖАВНІ ГАРАНТІЇ СОЦІАЛЬНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ ВЧЕНИХ, НАУКОВИХ ПРАЦІВНИКІВ

Стаття 27. Підготовка наукових кадрів та підвищення їхньої кваліфікації

1. Основними формами підготовки наукових кадрів вищої кваліфікації є аспірантура, ад'юнктатура та докторантура.

Підготовка науково-педагогічних і наукових кадрів здійснюється відповідно до вимог Закону України «Про вищу освіту».

2. Наукові установи можуть здійснювати підготовку докторів філософії за власною освітньо-науковою програмою згідно з отриманою ліцензією на відповідну освітню діяльність або за освітньо-науковою програмою, окремі елементи якої забезпечуються іншими науковими установами та/або вищими навчальними закладами, та докторів наук за науковими програмами відповідно до Закону України «Про вищу освіту».

Наукові установи Національної академії наук України та національних галузевих академій наук можуть здійснювати підготовку магістрів за освітньо-науковими програмами відповідно до Закону України «Про вищу освіту».

Освітньо-наукові програми підготовки науковими установами докторів філософії підлягають акредитації Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти.

З метою підвищення кваліфікації лікарів-спеціалістів, які пройшли підготовку в інтернатурі та/або резидентурі за відповідною лікарською спеціальністю, у наукових установах може проводитися клінічна ординатура.

Національна академія наук України та національні галузеві академії наук можуть бути засновниками вищих навчальних закладів.

3. Наукові працівники підвищують свою кваліфікацію та проходять стажування в Україні і за кордоном.

4. Наукова установа забезпечує науковому працівникові підвищення кваліфікації не рідше ніж один раз на п'ять років із збереженням середньої заробітної плати.

Результати підвищення кваліфікації враховуються під час атестації наукових працівників.

Стаття 28. Наукові ступені і вчені звання

1. Вчені мають право на здобуття наукового ступеня доктора філософії і доктора наук та присвоєння вчених звань старшого дослідника, доцента і професора.

Присудження наукових ступенів та присвоєння вчених звань є державним визнанням рівня кваліфікації вченого. Присудження наукових ступенів і присвоєння вчених звань здійснюються відповідно до Закону України «Про вищу освіту».

Перелік осіб, яким присуджено наукові ступені та присвоєно вчені звання, розміщується у відкритому доступі в мережі Інтернет відповідно до законодавства.

Дисертації осіб, які здобувають ступінь доктора філософії, та дисертації (або наукові доповіді у разі захисту наукових досягнень, опублікованих у вигляді монографії, або сукупності статей, опублікованих у вітчизняних та/або міжнародних рецензованих фахових виданнях) осіб, які здобувають ступінь доктора наук, а також автореферати та відгуки опонентів оприлюднюються на офіційних веб-сайтах відповідних наукових установ (вищих навчальних закладів) згідно із законодавством.

2. Наявність відповідного наукового ступеня або вченого звання є кваліфікаційною вимогою для зайняття науковим працівником відповідної посади.

Стаття 29. Атестація наукових працівників

1. Атестація наукових працівників проводиться в наукових установах не рідше одного разу на п'ять років з метою:

- 1) оцінювання рівня професійної підготовки наукового працівника, результативності його роботи;
- 2) визначення відповідності кваліфікації наукового працівника займаній посаді;
- 3) виявлення перспективи використання здібностей наукового працівника, стимулювання підвищення його професійного рівня;
- 4) визначення потреби в підвищенні кваліфікації, професійній підготовці наукового працівника.

2. Положення про атестацію наукових працівників розробляється Національною радою України з питань розвитку науки і технологій та затверджується Кабінетом Міністрів України за поданням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової і науково-технічної діяльності.

Стаття 30. Правовий режим наукового і науково-технічного (прикладного) результату

1. Правовий режим наукового і науково-технічного (прикладного) результату як об'єкта інтелектуальної власності визначається законодавством України.

Стаття 31. Посади наукових працівників

1. Основними посадами наукових працівників наукових установ (їхніх філій, інших відокремлених підрозділів), наукових підрозділів юридичних осіб державної та інших форм власності є:

- 1) керівник (президент, генеральний директор, генеральний конструктор, директор, начальник);
- 2) заступник керівника (перший віце-президент, віце-президент, заступники генерального директора, генерального конструктора, директора, начальника) з наукової роботи;
- 3) радник при дирекції наукової установи;
- 4) член Президії Національної академії наук України або національної галузевої академії наук;
- 5) радник Президії Національної академії наук України або національної галузевої академії наук;
- 6) академік – секретар відділення (його заступники);
- 7) головний учений секретар, учений секретар (їх заступники);
- 8) керівник (завідувач, відповідальний секретар, головний редактор) та заступники керівника (завідувача, секретаря відповідального головного редактора) наукового підрозділу, наукового видавництва, редакції наукового видання;
- 9) головний конструктор, головний інженер, головний технолог з основного напрямку діяльності наукової установи, організації, закладу та їх заступники;
- 10) провідний конструктор, провідний інженер, провідний технолог з основного напрямку діяльності наукової установи, організації, закладу;
- 11) провідний редактор наукового видавництва, періодичного наукового видання;
- 12) головний науковий співробітник;
- 13) провідний науковий співробітник;
- 14) старший науковий співробітник;
- 15) науковий співробітник;
- 16) науковий співробітник-консультант;
- 17) молодший науковий співробітник;
- 18) докторант.

2. До наукових працівників належать також особи, які мають науковий ступінь і працюють за спеціальністю відповідно до групи спеціальностей за галузями наук, за якою присуджено науковий ступінь.

Стаття 32. Посади науково-педагогічних працівників

1. Основні посади науково-педагогічних працівників університетів, академій, інститутів визначаються відповідно до Закону України «Про вищу освіту».

Стаття 33. Наукове відрядження

1. За рішенням керівництва науковий (науково-педагогічний) працівник може бути направлений у наукове відрядження.

2. Науковим відрядженням вважається відрядження наукового (науково-педагогічного) працівника, аспіранта, ад'юнкта, докторанта на певний строк для проведення наукової або науково-педагогічної роботи, участі в наукових конференціях, симпозиумах, семінарах, наукових школах, експедиціях поза місцем його основної роботи (для аспірантів, ад'юнктів – поза місцем навчання), за наявності запрошення сторони, що приймає, або направлення установи, де працює вчений.

3. Термін наукового відрядження не може перевищувати 90 днів, крім випадків, коли відрядження пов'язано з довготривалою науковою експедицією.

4. Фінансування витрат, пов'язаних із науковим відрядженням, може здійснюватися за рахунок коштів загального та спеціального фонду наукової установи (вищого навчального закладу), що направляє особу у наукове відрядження, коштів, передбачених у Державному бюджеті України за відповідною бюджетною програмою, грантів, коштів сторони, що приймає, та інших джерел, не заборонених законодавством.

За штатним науковим (науково-педагогічним) працівником наукової установи (вищого навчального закладу), який виконує наукову (науково-технічну) роботу за договорами цивільно-правового характеру під час відрядження, зберігається заробітна плата, встановлена за основним місцем роботи.

Стаття 34. Наукове стажування

1. Наукові (науково-педагогічні) працівники, аспіранти та докторанти можуть направлятися науковими установами (вищими навчальними закладами) на наукове стажування, у тому числі довгострокове, до інших наукових установ та вищих навчальних закладів, у тому числі за кордон.

2. Направлення на наукове стажування може відбуватися за ініціативою наукового (науково-педагогічного) працівника або за ініціативою наукової установи чи вищого навчального закладу.

3. Метою наукового стажування є підвищення рівня теоретичної та практичної підготовки, проведення авторських досліджень з використанням сучасного обладнання і технологій, опанування новітніх унікальних методів, набуття досвіду провадження науково-дослідної діяльності, забезпечення інформаційного обміну та розширення наукових контактів.

4. Строк наукового стажування не може перевищувати двох років.

5. З особами, які направляються на наукове стажування, укладається договір про направлення їх на наукове стажування до іншої наукової установи, вищого навчального закладу.

6. Фінансування витрат, пов'язаних із науковим стажуванням, може здійснюватися за рахунок коштів наукової установи (вищого навчального закладу), що направляє особу на наукове стажування, коштів, передбачених у Державному бюджеті України за відповідною бюджетною програмою, грантів, коштів сторони, що приймає, та інших джерел, не заборонених законодавством.

Стороною, що приймає, вважається наукова установа, інша дослідницька організація, вищий навчальний заклад, яка надала запрошення на наукове стажування. Стороною, що приймає, може бути нерезидент України.

7. Під час наукового стажування за науковим (науково-педагогічним) працівником, аспірантом, ад'юнктом, докторантом зберігається його основне місце роботи чи навчання (підготовки).

8. Період наукового стажування зараховується до наукового стажу наукового та науково-педагогічного працівника.

9. Наукові та науково-педагогічні працівники протягом місяця після завершення наукового стажування подають науковій установі, керівникові навчального закладу (наукової установи), що направив їх на наукове стажування, письмовий звіт про результати навчання, стажування та виконання завдання, затвердженого в установленому порядку.

Згідно з рішенням вченої (наукової, науково-технічної, технічної) ради наукової установи або вченої ради вищого навчального закладу наукове стажування може бути прирівняне до підвищення кваліфікації.

Звіт підлягає затвердженню вченою радою вищого навчального закладу або вченою (науковою, науково-технічною, технічною) радою наукової установи.

10. Положення про порядок наукового стажування затверджується Кабінетом Міністрів України.

Стаття 35. Стаж наукової роботи

1. До стажу наукової роботи зараховується:

1) час роботи на посадах наукових працівників, визначених статтею 31 цього Закону;

(Пункт 1 частини першої статті 35 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2148-VIII від 03.10.2017 – застосовується з 1 жовтня 2017 року)

2) час роботи на посадах науково-педагогічних працівників вищих навчальних закладів, визначених у Законі України «Про вищу освіту». Аспірантам, ад'юнктам і докторантам, зарахованим за державним замовленням, замість заробітної плати призначається стипендія у розмірі, визначеному Кабінетом Міністрів України;

3) час роботи осіб, які мають науковий ступінь, за спеціальністю відповідно до групи спеціальностей галузі науки, за якою присуджено науковий ступінь, з дня зайняття посади за цією спеціальністю;

4) час роботи наукових (науково-педагогічних) працівників на посадах, зазначених у статті 118 Кодексу законів про працю України, якщо цій роботі безпосередньо передувала і після неї слідувала робота, передбачена пунктами 1–3 цієї частини;

5) час навчання в аспірантурі, ад'юнктурі чи докторантурі за денною (очною) формою навчання випускникам аспірантури, ад'юнктури, докторантури;

6) час роботи на посадах науково-викладацького складу Національної школи суддів України;

7) час навчання в аспірантурі (докторські програми) третього рівня вищої освіти та наукової роботи за спеціальністю за кордоном, за умови збереження громадянства, сплати страхових внесків відповідно до Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» та перерви між завершенням навчання (роботи) за кордоном та відновленням навчання (роботи) в Україні не більше трьох місяців;

8) час наукового стажування, у тому числі в іноземній науковій установі (вищому навчальному закладі), за умови сплати страхових внесків відповідно до Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування».

Стаття 36. Оплата і стимулювання праці наукового працівника

1. Оплата праці наукового працівника повинна забезпечувати достатні матеріальні умови для його ефективної самостійної творчої діяльності, підвищення престижності професії наукового працівника, стимулювати залучення талановитої молоді до наукової і науково-технічної діяльності та підвищення кваліфікації наукових працівників.

Заробітна плата наукових працівників складається з посадових окладів (ставок), премій, доплат за наукові ступені, вчені звання, надбавки за стаж наукової, науково-педагогічної роботи та інших надбавок, доплат та винагород, передбачених законодавством у сфері наукової і науково-технічної діяльності.

Науковому працівнику за виконання роботи у вільний від основного навантаження час винагорода виплачується за договорами цивільно-правового характеру.

2. Держава гарантує встановлення ставок (окладів) науковим працівникам державних наукових установ (вищих навчальних закладів), виходячи з розрахунку посадового окладу молодшого наукового співробітника на рівні не нижче подвійної середньої заробітної плати у промисловості в цілому по Україні.

Умови оплати праці працівників державних наукових установ, що фінансуються з державного бюджету, визначаються Кабінетом Міністрів України, а комунальних наукових установ, що фінансуються з місцевого бюджету, встановлюються засновником відповідно до законодавства України.

Оплата праці наукових працівників, які виконують науково-дослідні роботи за контрактом за рахунок коштів вітчизняних та іноземних замовників робіт та грантів, визначається за угодою сторін у межах коштів на оплату праці, визначених замовником або надавачем гранту.

3. Науковим працівникам, які зробили вагомий внесок у розвиток науки, можуть встановлюватися державні стипендії, а для підтримки наукової молоді – стипендії для молодих вчених відповідно до законодавства.

Держава створює умови для мотивації (стимулювання та заохочення) молодих вчених, зокрема шляхом:

1) збереження доплат за науковий ступінь та вчене звання при визначенні стипендіального забезпечення докторантів;

2) створення системи державних молодіжних стипендій, премій та грантів;

3) фінансування стажування у провідних наукових установах, у тому числі за кордоном;

4) фінансування наукових відряджень, у тому числі закордонних, для участі в наукових заходах.

Дійсним членам (академікам) та членам-кореспондентам Національної академії наук України та національних галузевих академій наук встановлюється довічна плата, розмір якої визначається Кабінетом Міністрів України.

Вчені наукових установ, які беруть участь у навчальному процесі у вищих навчальних закладах обсягом до 240 годин на навчальний рік, працюють за гнучким графіком роботи із збереженням заробітної плати за основним місцем роботи.

Тривалість щорічної відпустки наукового працівника залежить від посади, наукового ступеня та місця роботи і затверджується Кабінетом Міністрів України.

Стаття 37. Пенсійне забезпечення наукових (науково-педагогічних) працівників

1. Пенсійне забезпечення наукових (науково-педагогічних) працівників здійснюється відповідно до Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування».

(Стаття 37 із змінами, внесеними згідно із Законом № 1774-VIII від 06.12.2016; в редакції Закону № 2148-VIII від 03.10.2017)

Стаття 38. Соціальний захист наукового працівника

1. Окремим категоріям наукових (науково-педагогічних) працівників за переліком, визначеним Кабінетом Міністрів України, можуть надаватися службові житлові приміщення.

2. Науковим працівникам, які мають науковий ступінь доктора філософії або доктора наук, для створення умов для провадження наукової діяльності надається в установленому законодавством порядку додаткова жила площа у вигляді кімнати (кабінету) або в розмірі до 20 квадратних метрів. Зазначена додаткова жила площа оплачується в одинарному розмірі.

3. Науковим (науково-педагогічним) працівникам за рішенням уповноваженого органу управління, до сфери управління якого належить наукова установа або вищий навчальний заклад, Національної академії наук України або національних галузевих академій наук може надаватися у постійне користування житло за рахунок цільового бюджетного фінансування та інших джерел.

4. Держава забезпечує надання науковим (науково-педагогічним) працівникам на будівництво (реконструкцію) і придбання житла пільгових довгострокових кредитів, порядок надання яких визначається Кабінетом Міністрів України. Кошти на зазначені цілі щорічно передбачаються в Державному бюджеті України.

5. Держава створює умови для забезпечення молодих вчених житлом шляхом пріоритетного пільгового молодіжного кредитування на будівництво (реконструкцію) і придбання житла, першочергового надання службового житла.

Розділ IV

ПОВНОВАЖЕННЯ СУБ'ЄКТІВ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ТА УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ НАУКОВОЇ І НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Стаття 39. Повноваження Верховної Ради України у сфері наукової і науково-технічної діяльності

1. Верховна Рада України:

- 1) здійснює державне регулювання у сфері наукової і науково-технічної діяльності;
- 2) затверджує основні засади і напрями державної політики у сфері наукової і науково-технічної діяльності;
- 3) затверджує пріоритетні напрями розвитку науки і техніки та загальнодержавні програми науково-технічного розвитку України;
- 4) здійснює інші повноваження, які відповідно до Конституції України віднесені до її відання.

Стаття 40. Повноваження Президента України у сфері наукової і науково-технічної діяльності

1. Президент України діє у сфері наукової і науково-технічної діяльності відповідно до Конституції та законодавства України.

Стаття 41. Повноваження Кабінету Міністрів України у сфері наукової і науково-технічної діяльності

1. Кабінет Міністрів України як вищий орган у системі органів виконавчої влади:

- 1) забезпечує реалізацію державної науково-технічної політики, розвиток і зміцнення науково-технічного потенціалу України;
- 2) затверджує Положення про Національну раду України з питань розвитку науки і технологій та її персональний склад;
- 3) подає Верховній Раді України пропозиції щодо визначення пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки;
- 4) забезпечує розроблення і виконання державних цільових наукових і науково-технічних програм;
- 5) затверджує відповідно до своєї компетенції державні цільові наукові і науково-технічні програми;
- 6) забезпечує взаємодію центральних органів виконавчої влади з Національною радою України з питань розвитку науки і технологій;
- 7) розглядає рекомендації Національної ради України з питань розвитку науки і технологій та приймає за ними рішення;
- 8) затверджує порядок формування та використання коштів Національного фонду досліджень України на основі пропозицій Національної ради України з питань розвитку науки і технологій;
- 9) затверджує Голову Національного фонду досліджень України;
- 10) засновує гранти та премії Кабінету Міністрів України у сфері наукової і науково-технічної діяльності та визначає порядок їх надання;
- 11) вживає заходів до вдосконалення державного регулювання та управління у сфері наукової і науково-технічної діяльності;
- 12) здійснює інші повноваження у сфері наукової і науково-технічної діяльності відповідно до закону.

Стаття 42. Повноваження центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової і науково-технічної діяльності

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової і науково-технічної діяльності:

- 1) розробляє засади наукового і науково-технічного розвитку України та подає відповідні пропозиції Кабінету Міністрів України та Президенту України;
- 2) взаємодіє з Національною радою України з питань розвитку науки і технологій;
- 3) координує реалізацію іншими центральними органами виконавчої влади, Національною академією наук України та національними галузевими академіями наук державної політики у сфері наукової і науково-технічної діяльності;
- 4) розробляє спільно з Національною радою України з питань розвитку науки і технологій пріоритетні напрями розвитку науки і техніки та вносить відповідні пропозиції на розгляд Кабінету Міністрів України у встановленому законодавством порядку;
- 5) забезпечує розвиток загальнодержавної системи науково-технічної інформації;
- 6) здійснює на засадах, розроблених Національною радою України з питань розвитку науки і технологій, керівництво системою наукової і науково-технічної експертизи;
- 7) забезпечує інтеграцію вітчизняної науки у світовий науковий простір та Європейський дослідницький простір із збереженням і захистом національних пріоритетів;
- 8) здійснює керівництво системою державної атестації наукових установ;
- 9) координує міжнародне науково-технічне співробітництво, забезпечує дотримання і виконання зобов'язань, узятих за міжнародними договорами України з питань, що належать до його компетенції;
- 10) формує тематику державного замовлення на найважливіші науково-технічні (експериментальні) розробки та науково-технічну продукцію, здійснює фінансову підтримку виконання державного замовлення на найважливіші науково-технічні (експериментальні) розробки та науково-технічну продукцію;
- 11) здійснює фінансову підтримку наукової і науково-технічної діяльності вищих навчальних закладів, що належать до сфери його управління;
- 12) забезпечує реєстрацію та облік науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт;
- 13) забезпечує реалізацію міжнародних науково-технічних програм і проектів відповідно до міжнародних договорів;
- 14) розробляє проекти міждержавних програм для забезпечення виконання укладених міжнародних договорів у сфері наукової і науково-технічної діяльності;
- 15) укладає відповідно до законодавства міжнародні договори про співробітництво у сфері наукової і науково-технічної діяльності;
- 16) забезпечує виконання зобов'язань, що випливають із членства України в міжнародних організаціях у сфері наукової і науково-технічної діяльності;
- 17) взаємодіє в установленому порядку з відповідними органами іноземних держав і міжнародних організацій;
- 18) здійснює інші повноваження, передбачені законом.

Стаття 43. Повноваження інших центральних органів виконавчої влади у сфері наукової і науково-технічної діяльності

1. Інші центральні органи виконавчої влади в межах своїх повноважень:
 - 1) здійснюють управління у сфері наукової та науково-технічної діяльності відповідних галузей;
 - 2) визначають спільно з центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової і науково-технічної діяльності, напрями розвитку наукового і науково-технологічного потенціалу відповідних галузей, спрямовують і контролюють діяльність наукових установ, що належать до сфери їх управління;
 - 3) залучають наукові установи та вищі навчальні заклади (за їх згодою) до розв'язання проблем науково-технічного розвитку, беруть участь у визначенні пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки в Україні, державних цільових наукових та науково-технічних програм і державного замовлення у сфері наукової і науково-технічної діяльності;
 - 4) розробляють спільно з центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової і науково-технічної діяльності, програми науково-технічного розвитку відповідних галузей та заходи з їх виконання, організують їх виконання;
 - 5) сприяють розробленню, освоєнню та виробництву сучасної конкурентоспроможної продукції на основі використання нових високоефективних технологій, устаткування, матеріалів, інформаційного забезпечення;
 - 6) здійснюють інші повноваження, передбачені законом.

Стаття 44. Повноваження Верховної Ради Автономної Республіки Крим, місцевих рад, Ради міністрів Автономної Республіки Крим, місцевих органів виконавчої влади у сфері наукової і науково-технічної діяльності

1. Верховна Рада Автономної Республіки Крим, місцеві ради, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, місцеві органи виконавчої влади щодо наукової та науково-технічної діяльності відповідно до їх компетенції:
 - 1) забезпечують виконання державних цільових наукових та науково-технічних програм;
 - 2) організовують розроблення та виконання регіональних (територіальних) програм науково-технічного розвитку;

- 3) сприяють розвитку інфраструктури наукової та науково-технічної діяльності регіону;
- 4) залучають відповідні наукові установи (за їх згодою) до розв'язання проблем науково-технічного розвитку регіону.

Розділ V

ФОРМИ І МЕТОДИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ТА УПРАВЛІННЯ У НАУКОВІЙ І НАУКОВО-ТЕХНІЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Стаття 45. Цілі та напрями державної політики у сфері наукової і науково-технічної діяльності

1. Основними цілями державної політики у сфері наукової і науково-технічної діяльності є:
 - 1) забезпечення наукового обґрунтування визначення стратегічних завдань розвитку економіки та суспільства;
 - 2) досягнення високого рівня розвитку науки і техніки;
 - 3) примноження національного багатства на основі використання наукових та науково-технічних досягнень;
 - 4) створення умов для досягнення високого рівня життя кожного громадянина, його фізичного, духовного та інтелектуального розвитку шляхом використання сучасних досягнень науки і техніки;
 - 5) зміцнення національної безпеки на основі використання наукових та науково-технічних досягнень;
 - 6) створення умов для реалізації інтелектуального потенціалу громадян у сфері наукової і науково-технічної діяльності;
 - 7) забезпечення вільного розвитку наукової та науково-технічної творчості;
 - 8) сприяння розвитку наукової і науково-технічної діяльності у підприємницькому секторі;
 - 9) інтеграція вітчизняного сектору наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок у світовий науковий та Європейський дослідницький простір.

2. Держава забезпечує:

- 1) соціально-економічні, організаційні, правові умови для формування та ефективного використання науково-го та науково-технічного потенціалу, включаючи державну підтримку суб'єктів наукової і науково-технічної діяльності;
- 2) створення сучасної наукової інфраструктури і системи інформаційного забезпечення наукової і науково-технічної діяльності, інтеграцію освіти, науки і виробництва;
- 3) підготовку кадрів у сфері наукової і науково-технічної діяльності вищими навчальними закладами, закладами післядипломної освіти, науковими установами, а також спеціалізованими загальноосвітніми навчальними закладами, які взаємодіють між собою та з науковими установами;
- 4) підвищення престижності наукової і науково-технічної діяльності, підтримку та заохочення молодих вчених;
- 5) фінансування та матеріальне забезпечення фундаментальних та прикладних досліджень;
- 6) організацію прогнозування тенденцій науково-технічного розвитку на довгостроковий та середньостроковий періоди;
- 7) підтримку пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки, державних цільових наукових і науково-технічних програм та концентрацію ресурсів для їх реалізації;
- 8) створення ринку наукової і науково-технічної продукції та впровадження досягнень науки і техніки в усі сфери суспільного життя;
- 9) правову охорону інтелектуальної власності та створення умов для її ефективного використання;
- 10) організацію і проведення статистичних спостережень у сфері наукової і науково-технічної діяльності;
- 11) проведення наукової і науково-технічної експертизи виробництва, нових технологій, техніки, результатів досліджень, наукових (науково-технічних) програм і проектів тощо;
- 12) стимулювання наукової та науково-технічної творчості, винахідництва;
- 13) пропагування наукових та науково-технічних досягнень, винаходів, нових сучасних технологій, внеску України у розвиток світової науки і техніки;
- 14) встановлення взаємовигідних зв'язків з іншими державами для інтеграції вітчизняної та світової науки, входження вітчизняної науки у світовий науковий та Європейський дослідницький простір.

Стаття 46. Основні принципи державного управління та регулювання у сфері наукової і науково-технічної діяльності

1. Під час здійснення державного управління та регулювання у сфері наукової і науково-технічної діяльності держава керується такими принципами:
 - 1) єдності науково-технічного, економічного, соціального та духовного розвитку суспільства;
 - 2) ефективного поєднання централізації та децентралізації управління у науковій та науково-технічній діяльності;
 - 3) додержання вимог екологічної безпеки;
 - 4) визнання свободи наукової творчості;
 - 5) збалансованості розвитку фундаментальних і прикладних наукових досліджень та науково-технічних (експериментальних) розробок;

- 6) використання досягнень світової науки, можливостей міжнародного наукового співробітництва;
- 7) свободи поширення відкритої науково-технічної інформації;
- 8) відкритості для міжнародного науково-технічного співробітництва, забезпечення інтеграції української науки у світовий науковий та Європейський дослідницький простір із забезпеченням захисту інтересів національної безпеки;
- 9) визнання певного обґрунтованого ризику отримання негативного результату у провадженні наукової і науково-технічної діяльності.

Стаття 47. Фінансово-кредитні та податкові інструменти державного регулювання у сфері наукової і науково-технічної діяльності

1. Держава застосовує фінансово-кредитні та податкові інструменти для створення економічно сприятливих умов для ефективного провадження наукової і науково-технічної діяльності відповідно до законодавства України, забезпечення до 2025 року збільшення обсягу фінансування науки за рахунок усіх джерел до 3 відсотків валового внутрішнього продукту – показника, визначеного Лісабонською стратегією Європейського Союзу.

2. Державні наукові установи та вищі навчальні заклади звільняються від сплати ввізного мита та податку на додану вартість з наукових приладів, обладнання, запасних частин і витратних матеріалів до них, реактивів, зразків, наукової літератури в паперовому та електронному вигляді, що ввозяться в Україну для забезпечення власної наукової та науково-технічної діяльності (крім підкацизних товарів).

Стаття 48. Фінансове забезпечення наукової і науково-технічної діяльності

1. Фінансове забезпечення наукової і науково-технічної діяльності в Україні здійснюється за рахунок коштів державного та місцевих бюджетів, коштів установ, організацій та підприємств, вітчизняних та іноземних замовників робіт, грантів, інших джерел, не заборонених законом.

Одним із основних інструментів реалізації державної політики у сфері наукової і науково-технічної діяльності є бюджетне фінансування. Бюджетне фінансування наукової і науково-технічної діяльності здійснюється за рахунок коштів державного бюджету.

Обсяг коштів державного бюджету, що спрямовується на наукову і науково-технічну діяльність, щорічно визначається у законі України про Державний бюджет України як частка валового внутрішнього продукту (у відсотках).

2. Держава забезпечує бюджетне фінансування наукової і науково-технічної діяльності у розмірі не менше 1,7 відсотка валового внутрішнього продукту України. Частина фінансування, що за рішенням Національної ради України з питань розвитку науки і технологій спрямовується на конкурсне фінансування проектів через Національний фонд досліджень України, щорічно збільшується. Збільшення обсягу грантового фінансування не може відбуватися за рахунок зменшення базового фінансування основної діяльності наукових установ, наукових організацій та наукових досліджень у вищих навчальних закладах, рівень якого враховує щорічний індекс інфляції. Видатки на наукову і науково-технічну діяльність за рахунок державного бюджету є захищеними статтями видатків бюджету.

Кошти державного бюджету виділяються на підтримку основної діяльності державних наукових установ, що фінансуються за рахунок коштів державного бюджету, проведення наукових досліджень та науково-технічних (експериментальних) розробок університетів, академій, інститутів, фінансування окремих наукових і науково-технічних програм, проектів та надання грантів.

3. Бюджетне фінансування наукової та (або) науково-технічної діяльності за рахунок коштів загального фонду державного бюджету спрямовується на забезпечення:

- 1) основної діяльності державних наукових установ, що фінансуються за рахунок коштів державного бюджету, та наукових досліджень університетів, академій, інститутів;
- 2) виконання окремих наукових і науково-технічних програм, проектів та надання грантів.

Фінансування основної діяльності державних наукових установ, що фінансуються за рахунок коштів державного бюджету, наукових досліджень вищих навчальних закладів здійснюється у межах видатків, передбачених у кошторисах на зазначені цілі.

Фінансування окремих наукових і науково-технічних програм, проектів та надання грантів здійснюється на договірних засадах, передбачає проведення конкурсного відбору за результатами наукової і науково-технічної експертизи або процедури закупівлі відповідно до законодавства.

Фінансування головним розпорядником бюджетних коштів окремих наукових і науково-технічних програм та проектів, виконавцями яких є установи, що належать до сфери його управління, а також надання їм грантів здійснюється у затвердженому ним порядку.

4. Базове фінансування основної діяльності державних наукових установ, що фінансуються за рахунок коштів державного бюджету, наукових досліджень університетів, академій, інститутів здійснюється для:

- 1) проведення фундаментальних наукових досліджень;
- 2) підтримки найважливіших для держави напрямів прикладних наукових досліджень і науково-технічних розробок, зокрема в інтересах національної безпеки та оборони;

- 3) розвитку інфраструктури наукової і науково-технічної діяльності;
- 4) розвитку матеріально-технічної бази для провадження наукової і науково-технічної діяльності;
- 5) збереження та розвитку наукових об'єктів, що становлять національне надбання;
- 6) підготовки наукових кадрів;
- 7) розроблення наукових засад державної політики у відповідних сферах та наукового забезпечення виконання завдань і функцій, покладених на відповідні органи виконавчої влади;
- 8) забезпечення доступу до науково-технічної інформації та наукової літератури на всіх видах носіїв.

5. Фінансування окремих наукових і науково-технічних програм, проектів та надання грантів здійснюється на конкурсній основі для:

- 1) науково-технічних програм і окремих розробок, спрямованих на реалізацію пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки;
- 2) забезпечення проведення прикладних наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок, які виконуються за державним замовленням та в рамках державних цільових наукових та науково-технічних програм;
- 3) реалізації проектів у межах міжнародного науково-технічного співробітництва;
- 4) розроблення наукових засад державної політики у відповідних сферах, проведення наукової експертизи проектів нормативно-правових актів, державних програм;
- 5) розвитку матеріально-технічної бази для провадження наукової і науково-технічної діяльності.

6. Кошти бюджетних програм сприяння розвитку виробничо-орієнтованих наукових установ спрямовуються на:

- 1) фінансування виробничо-орієнтованих наукових установ для забезпечення проведення наукових досліджень, здійснення науково-технічних (експериментальних) розробок;
- 2) розвиток інфраструктури та оновлення матеріально-технічної бази наукової і науково-технічної діяльності;
- 3) повне або часткове безвідсоткове кредитування інноваційних та інвестиційних проектів виробничо-орієнтованих наукових установ;
- 4) повну або часткову компенсацію відсотків, сплачених виробничо-орієнтованими науковими установами комерційним банкам та іншим фінансово-кредитним установам за кредитування інноваційних та інвестиційних проектів виробничо-орієнтованих (галузевих) наукових установ.

Порядок використання коштів бюджетних програм сприяння розвитку виробничо-орієнтованих наукових установ для реалізації їх інноваційних та інвестиційних проектів затверджується Кабінетом Міністрів України.

7. Фінансування шляхом надання грантів здійснюється на конкурсній основі для:
- 1) виконання наукових досліджень і розробок;
 - 2) розвитку матеріально-технічної бази наукових досліджень і розробок високого рівня;
 - 3) підтримки організації та проведення наукових конференцій, симпозіумів, наукових турнірів, конкурсів наукової творчості, інших науково-комунікативних заходів та заходів з популяризації науки;
 - 4) наукового стажування наукових працівників;
 - 5) забезпечення доступу до науково-технічної інформації та наукової літератури на всіх видах носіїв.

8. Фінансування наукових, науково-технічних робіт (цільових проектів) на конкурсній основі (конкурсне фінансування) здійснюється за результатами конкурсного відбору після проведення наукової та науково-технічної експертизи заявок (запитів), що подаються замовникам потенційними виконавцями таких робіт (проектів), без застосування процедур закупівлі.

9. Порядок формування тематики наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок, що фінансуються за рахунок коштів державного бюджету, затверджується Кабінетом Міністрів України.

10. Бюджетне фінансування наукової і науково-технічної діяльності здійснюється відповідно до законодавства України.

Стаття 49. Статус та завдання Національного фонду досліджень України

1. Національний фонд досліджень України утворюється з метою стимулювання фундаментальних та прикладних наукових досліджень, реалізації єдиної державної політики у сфері наукової та науково-технічної діяльності в межах його повноважень, розвитку національного дослідницького простору та його інтеграції до світового дослідницького простору, розбудови дослідницької інфраструктури в Україні та її інтеграції до світової дослідницької інфраструктури, сприяння налагодженню науково-технічного співробітництва між науковими установами, вищими навчальними закладами та представниками реального сектора економіки і сфери послуг, сприяння міжнародному обміну інформацією та вченими, сприяння діяльності, спрямованій на залучення учнівської та студентської молоді до наукової та науково-технічної діяльності, сприяння виробничо-орієнтованим (галузевим) науковим установам шляхом організації конкурсів за запитом відповідних міністерств, інших центральних органів виконавчої влади або інших замовників, за умови виділення такими центральними органами виконавчої влади або замовниками відповідних коштів, популяризації наукової і науково-технічної діяльності.

Національний фонд досліджень України проводить оцінку якості та результативності виконання підтриманих ним проектів, створює і підтримує базу даних наукових розробок та досліджень, що ним фінансувалися.

2. Національний фонд досліджень України є державною бюджетною установою, основним завданням якої є грантова підтримка:

- 1) фундаментальних наукових досліджень у галузі природничих, технічних, суспільних та гуманітарних наук;
- 2) прикладних наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок за пріоритетними напрямками розвитку науки і техніки.

3. Національний фонд досліджень України є юридичною особою, що утворена Кабінетом Міністрів України.

Національний фонд досліджень України має самостійний баланс, свою печатку і штамп.

4. Положення про Національний фонд досліджень України, а також зміни до нього розробляються наглядовою радою Національного фонду досліджень України та затверджується Кабінетом Міністрів України.

У своїй діяльності Національний фонд досліджень України керується законами України, своїм положенням, міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, та іншими нормативно-правовими актами України.

5. Національний фонд досліджень України є головним розпорядником бюджетних коштів.

Кошти Національного фонду досліджень України формуються за рахунок:

- 1) коштів державного бюджету;
- 2) добровільних внесків юридичних і фізичних осіб, у тому числі нерезидентів України;
- 3) інших джерел, не заборонених законодавством України.

Розмір бюджетного фінансування Національного фонду досліджень України щорічно визначається у законі України про Державний бюджет України окремим рядком.

Держава забезпечує фінансування Національного фонду досліджень України згідно з рекомендаціями Національної ради України з питань розвитку науки і технологій.

6. Кошти, що розподіляються Національним фондом досліджень України для підтримки проектів, є грантами і розподіляються на конкурсній основі з урахуванням вимог, передбачених Законом України «Про здійснення державних закупівель».

7. Порядок конкурсного відбору та фінансування Національним фондом досліджень України проектів з виконання наукових досліджень і розробок розробляється Науковою радою Національного фонду досліджень України, погоджується Наглядовою радою Національного фонду досліджень України та затверджується Кабінетом Міністрів України.

8. Національний фонд досліджень України є некомерційною організацією і не має на меті отримання прибутку.

Стаття 50. Основні принципи та засади діяльності Національного фонду досліджень України

1. Основними принципами діяльності Національного фонду досліджень України є:

- 1) максимальна відкритість та прозорість;
- 2) незалежність та об'єктивність наукової і науково-технічної експертизи проектів з виконання наукових досліджень і розробок;
- 3) дотримання засад доброчесної конкуренції.

Запобігання конфлікту інтересів при виборі членів органів управління фонду та під час організації конкурсного відбору і фінансування проектів з виконання наукових досліджень і розробок;

- 4) повага і дотримання авторських та суміжних прав, а також принципів наукової етики.

2. Національний фонд досліджень України має право:

1) проводити конкурсний відбір проектів, що фінансуватимуться за рахунок грантової підтримки, та визначати умови його проведення;

2) укладати відповідно до законодавства договори про виконання наукових досліджень і розробок за рахунок грантової підтримки та здійснювати контроль за їх виконанням;

3) утворювати постійні або тимчасові консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи з питань своєї діяльності, до яких можуть входити члени наукової та наглядової рад Національного фонду досліджень України та зовнішні експерти;

4) залучати для проведення наукової і науково-технічної експертизи проектів з виконання наукових досліджень і розробок провідних вчених, представників центральних органів виконавчої влади, вищих навчальних закладів, Національної академії наук України, національних галузевих академій наук як експертів за їх згодою;

5) брати участь у міжнародному науково-технічному співробітництві відповідно до законодавства, зокрема у міжнародних двосторонніх та багатосторонніх міждержавних наукових програмах;

6) надавати платні послуги відповідно до законодавства, зокрема, послуги з оцінювання наукової та науково-технічної діяльності, проведення наукової та науково-технічної експертизи;

7) розробляти програми конкурсів та вимоги до проектів, що подаються на конкурси;

8) здійснювати інші повноваження відповідно до Положення про Національний фонд досліджень України.

3. Обов'язками Національного фонду досліджень України є:

- 1) організація та проведення відкритого конкурсного відбору проектів, що фінансуватимуться за рахунок грантової підтримки, з обов'язковим проведенням незалежної та об'єктивної наукової і науково-технічної експертизи, у тому числі із залученням іноземних експертів;
- 2) забезпечення цільового, ефективного та раціонального використання коштів фонду.

Стаття 51. Види та напрями грантової підтримки Національного фонду досліджень України

1. Національний фонд досліджень України здійснює такі види грантової підтримки:
 - 1) індивідуальний грант;
 - 2) колективний грант;
 - 3) інституційний грант.
2. Напрямами грантової підтримки Національного фонду досліджень України є:
 - 1) виконання наукових досліджень і розробок;
 - 2) розвиток матеріально-технічної бази наукових досліджень і розробок високого рівня;
 - 3) розвиток наукової співпраці, у тому числі наукова мобільність, організація, проведення та участь у конференціях, симпозиумах, спільні дослідження університетів та наукових установ тощо;
 - 4) наукове стажування наукових працівників, аспірантів і докторантів, у тому числі за кордоном;
 - 5) створення, функціонування та розвиток дослідницької інфраструктури;
 - 6) трансфер знань та їх поширення;
 - 7) підтримка проектів молодих вчених;
 - 8) підтримка діяльності, спрямованої на залучення учнівської молоді до наукової та науково-технічної діяльності;
 - 9) популяризація науки;
 - 10) інші напрями, погоджені наглядовою радою Національного фонду досліджень України.

Стаття 52. Органи управління Національного фонду досліджень України

1. Національний фонд досліджень України очолює голова, якого обирає зі свого складу наукова рада фонду та який призначається на посаду Кабінетом Міністрів України.
2. Кандидатуру на посаду голови Національного фонду досліджень України погоджує наглядова рада фонду. У разі непогодження наукова рада подає іншу кандидатуру.
3. Забезпечення координації та контролю за діяльністю Національного фонду досліджень України здійснює наглядова рада, функції якої покладаються на Науковий комітет Національної ради України з питань розвитку науки і технологій.
4. Колегіальним органом управління Національного фонду досліджень України є наукова рада, на яку покладается, зокрема, науково-експертне та науково-методичне забезпечення діяльності фонду. Члени наукової ради Національного фонду досліджень України виконують свої обов'язки на громадських засадах.
5. Дирекція Національного фонду досліджень України здійснює технічну та організаційну підтримку проведення та організації конкурсів. Дирекція здійснює свою діяльність відповідно до положення, яке розробляє і затверджує наукова рада, та підпорядковується Раді Національного фонду досліджень України. Виконавчий директор та дирекція Національного фонду досліджень України щорічно проходять процедуру підтвердження довіри з боку наукової ради фонду.
6. Порядок формування та взаємодії органів управління фонду визначається Положенням про Національний фонд досліджень України.

Стаття 53. Наглядова рада Національного фонду досліджень України

1. Наглядова рада Національного фонду досліджень України:
 - 1) розробляє проект Положення Національного фонду досліджень України та вносить до нього зміни, які подає на затвердження Кабінету Міністрів України;
 - 2) затверджує загальну стратегію роботи Національного фонду досліджень України;
 - 3) формує структуру Національного фонду досліджень України, зокрема визначає кількість секцій фонду та напрями їх діяльності;
 - 4) виконує функції Ідентифікаційного комітету Національного фонду досліджень України (далі – Ідентифікаційний комітет фонду), зокрема визначає кількісний та персональний склад наукових рад секцій фонду;
 - 5) погоджує:
 - щорічний звіт про діяльність Національного фонду досліджень України;
 - розподіл фінансування між секціями, план роботи та звіт Національного фонду досліджень України;
 - рішення наукової ради щодо обрання та відкликання голови, заступників голови наукової ради та виконавчого директора Національного фонду досліджень України;
- порядок розгляду та експертизи проектів з виконання наукових досліджень і розробок, що подаються Національному фонду досліджень України для участі в конкурсних відборах;

Положення про дотримання принципів наукової етики та запобігання конфлікту інтересів під час проведення Національним фондом досліджень України експертизи та конкурсних відборів проектів з виконання наукових досліджень і розробок;

6) має право ініціювати аудиторську перевірку діяльності Національного фонду досліджень України;

7) вирішує питання щодо участі Національного фонду досліджень України в міжнародних організаціях, що фінансують дослідження.

Стаття 54. Наукова рада Національного фонду досліджень України

1. Наукова рада Національного фонду досліджень України складається з усіх членів наукових рад секцій фонду, включно з головою Національного фонду досліджень України та його заступниками.

Членів наукової ради Національного фонду досліджень України затверджує Кабінет Міністрів України за пропозицією Національної ради України з питань розвитку науки і технологій строком на чотири роки. Члени наукової ради фонду не можуть виконувати свої обов'язки більш як два строки. Персональний склад наукової ради фонду та наукових рад секцій фонду кожні два роки оновлюється не менш як на 50 відсотків.

Наукову раду очолює голова Національного фонду досліджень України, якого обирає зі свого складу наукова рада фонду. Наукові ради секцій фонду на своїх засіданнях обирають голів наукових рад секцій, які є заступниками голови Національного фонду досліджень України за посадою. Голова Національного фонду досліджень України та його заступники відповідають за проведення конкурсу з відбору експертів, що входять до експертних комісій.

Кількісний та персональний склад наукових рад секцій фонду формується наглядовою радою фонду, яка виконує функції Ідентифікаційного комітету Національного фонду досліджень України.

Ідентифікаційний комітет фонду за результатами відкритих консультацій із світовими та вітчизняними науковими організаціями визначає вимоги до кандидатів, критерії їх відбору, процедуру конкурсу та проводить його.

Право на висування кандидатур мають Національна академія наук України, національні галузеві академії наук, наукові установи, вищі навчальні заклади, громадські наукові організації. Зазначені суб'єкти висувають вчених, які мають вагомі наукові здобутки, бездоганну наукову репутацію та довіру в науковому середовищі. Самовисування кандидатів у члени наукової ради Національного фонду досліджень України не допускається.

Ідентифікаційний комітет фонду на відкритому засіданні за участю представників громадськості обирає трьох кандидатів на кожне місце відповідно до фаху. З трьох кандидатур таємним голосуванням двома третинами голосів обирають члена наукової ради.

Звіт Ідентифікаційного комітету фонду щодо процедури та обрання членів наукової ради подається Національній раді України з питань розвитку науки і технологій та оприлюднюється.

2. З метою виконання своїх функцій наукова рада Національного фонду досліджень України утворює секції.

Для проведення конкурсів наукова рада секції фонду обирає комісію конкурсу з числа визнаних вчених у галузі. Члени комісій конкурсів не можуть бути членами наукової ради секції.

Результати конкурсу оприлюднюються на офіційному веб-сайті Національного фонду досліджень України у вигляді рейтингового списку проектів, що брали участь у конкурсі.

Не мають права брати участь у конкурсах Національного фонду досліджень України члени органів управління та члени комісій конкурсів фонду. Члени органів управління фонду не мають права здійснювати експертизу проектів конкурсів.

Експерти, що здійснюють експертизу проектів конкурсів фонду, і члени комісій конкурсу не повинні мати конфлікту інтересів. У разі виникнення конфлікту інтересів вони зобов'язані заявити самовідвід та відсторонюються головою Національного фонду досліджень України або науковою радою відповідної секції фонду.

3. Організаційною формою роботи наукової ради Національного фонду досліджень України є засідання, які проводяться за потреби, але не рідше одного разу на три місяці.

Засідання наукової ради Національного фонду досліджень України є повноважним, якщо на ньому присутні не менше двох третин загального складу наукової ради фонду.

Рішення наукової ради Національного фонду досліджень України вважається прийнятим, якщо за нього проголосувало не менш як дві третини членів наукової ради фонду, присутніх на засіданні.

4. Наукова рада Національного фонду досліджень України:

1) розробляє:

проект загальної стратегії роботи Національного фонду досліджень України;

пропозиції щодо переліку напрямів грантової підтримки Національного фонду досліджень України;

порядок та методичне забезпечення проведення експертизи проектів з виконання наукових досліджень і розробок, що подаються Національному фонду досліджень України для участі в конкурсних відборах;

Положення про дотримання наукових етичних принципів та запобігання конфлікту інтересів під час проведення Національним фондом досліджень України експертизи та конкурсного відбору проектів з виконання наукових досліджень і розробок;

2) затверджує:

тематичні напрями та умови проведення конкурсних відборів Національним фондом досліджень України; результати конкурсного відбору Національним фондом досліджень України проектів з виконання наукових досліджень і розробок.

Проекти рішень наукової ради фонду, а також інформація про поточну діяльність фонду та персональний склад наукової ради фонду оприлюднюються на офіційному веб-сайті Національного фонду досліджень України.

Стаття 55. Голова Національного фонду досліджень України

1. Голова Національного фонду досліджень України:

- 1) організовує роботу фонду відповідно до Положення про Національний фонд досліджень України;
- 2) очолює наукову раду Національного фонду досліджень України;
- 3) представляє Національний фонд досліджень України у Національній раді України з питань розвитку науки і технологій, органах державної влади, органах місцевого самоврядування, установах, організаціях, підприємствах, а також у міжнародних відносинах;
- 4) координує роботу секцій фонду;
- 5) визначає функціональні обов'язки працівників фонду;
- 6) укладає договори за результатами проведення конкурсів;
- 7) звітує перед Національною радою України з питань розвитку науки і технологій про діяльність Національного фонду досліджень України;
- 8) видає накази відповідно до своєї компетенції;
- 9) відповідає за діяльність фонду згідно із законодавством.

2. Голова Національного фонду досліджень України призначається строком на три роки і може перебувати на посаді не більш як два строки.

Стаття 56. Державні цільові наукові та науково-технічні програми у сфері наукової і науково-технічної діяльності

1. Державні цільові наукові та науково-технічні програми є основним засобом концентрації науково-технічного потенціалу держави для розв'язання найважливіших природничих, технічних і гуманітарних проблем та реалізації пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки.

2. Державні цільові наукові та науково-технічні програми формуються і виконуються відповідно до Закону України «Про державні цільові програми».

Стаття 57. Державне замовлення на найважливіші науково-технічні (експериментальні) розробки та науково-технічну продукцію

1. Державне замовлення на найважливіші науково-технічні (експериментальні) розробки та науково-технічну продукцію формується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової і науково-технічної діяльності, у вигляді переліку, що затверджується Кабінетом Міністрів України відповідно до законодавства.

Стаття 58. Конкурсний відбір наукових і науково-технічних робіт

1. Для визначення наукових і науково-технічних робіт, що плануються до виконання за рахунок коштів державного бюджету, та виконавців таких робіт може застосовуватися механізм конкурсного відбору.

2. Центральні органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування, Національна академія наук України, національні галузеві академії наук, Національний фонд досліджень України розміщують інформацію про проведення конкурсу наукових і науково-технічних робіт та умови його проведення на своїх офіційних веб-сайтах.

3. Оголошення про проведення конкурсу наукових і науково-технічних робіт повинно містити:

- 1) тематику наукових і науково-технічних робіт, що подаються на конкурс;
- 2) умови та місце проведення конкурсу;
- 3) зразок форми запиту на участь у конкурсі та рекомендації щодо її заповнення;
- 4) вимоги до учасників конкурсу;
- 5) відомості про строки розгляду заявок на участь у конкурсі і підбиття підсумків конкурсу;
- 6) інші обов'язкові умови конкурсу.

4. Строк подання конкурсних пропозицій не може встановлюватися меншим за 30 календарних днів з дати оголошення конкурсу.

5. Результати конкурсного відбору наукових і науково-технічних робіт розміщуються органом, що оголосив конкурс, в Інтернеті протягом 10 календарних днів після підбиття підсумків такого конкурсу.

6. Порядок проведення конкурсного відбору наукових і науково-технічних робіт, а також випадки, для яких проведення конкурсного відбору наукових і науково-технічних робіт є обов'язковим, встановлюються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 59. Грантова підтримка наукової і науково-технічної діяльності за рахунок коштів державного бюджету

1. Грантова підтримка наукової і науково-технічної діяльності за рахунок коштів державного бюджету запроваджується з метою підвищення рівня наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок, розвитку науково-технічного потенціалу та підвищення рівня конкурентоспроможності закладів спеціалізованої освіти наукового профілю (наукових ліцеїв, наукових ліцеїв-інтернатів), наукових установ та вищих навчальних закладів, збереження та розвитку матеріально-технічної бази для провадження наукової і науково-технічної діяльності, наукового стажування наукових працівників, у тому числі за кордоном, організації та проведення конференцій, симпозіумів, наукових турнірів, конкурсів наукової творчості, інших науково-комунікативних заходів та заходів з популяризації науки.

(Частина перша статті 59 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

2. Грантова підтримка надається на безоплатній та безповоротній основі центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової і науково-технічної діяльності, іншими центральними органами виконавчої влади, до сфери управління яких належать бюджетні наукові установи, університети, академії, інститути, Національною академією наук України, національними галузевими академіями наук, Національним фондом досліджень України (далі – грантонадавачі).

Грантова підтримка може надаватися кількома грантонадавачами на основі співфінансування.

3. Грантова підтримка надається виключно на конкурсній основі.

У конкурсі на отримання гранту на збереження та розвиток матеріально-технічної бази для провадження наукової і науково-технічної діяльності, організацію та проведення конференцій, симпозіумів, наукових турнірів, конкурсів наукової творчості, інших науково-комунікативних заходів та заходів з популяризації науки можуть брати участь лише наукові установи та вищі навчальні заклади, включені до Державного реєстру наукових установ, яким надається підтримка держави, а також заклади спеціалізованої освіти наукового профілю (наукові ліцеї, наукові ліцеї-інтернати).

(Абзац другий частини третьої статті 59 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2145-VIII від 05.09.2017)

4. Оголошення про проведення конкурсного відбору, його умови та результати підлягають обов'язковому оприлюдненню на офіційних веб-сайтах грантонадавача та центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової і науково-технічної діяльності.

5. Порядок надання грантової підтримки наукової і науково-технічної діяльності за рахунок коштів державного бюджету визначається Кабінетом Міністрів України.

6. Грантонадавач оголошує конкурсний відбір, визначає його умови та переможців з урахуванням планових обсягів видатків державного бюджету на відповідні цілі.

7. Обладнання та устаткування, придбане за рахунок грантової підтримки в рамках виконання наукової (науково-технічної) роботи, після завершення роботи залишається у власності виконавця.

Стаття 60. Участь державних наукових установ, державних вищих навчальних закладів у створенні господарських товариств з метою використання об'єктів права інтелектуальної власності

1. Державні наукові установи (крім державних наукових установ оборонно-промислового комплексу), державні університети, академії, інститути мають право бути засновниками та співзасновниками господарських товариств та беруть участь у формуванні статутного капіталу такого господарського товариства виключно шляхом внесення до нього майнових прав інтелектуальної власності, виключні майнові права на які зберігаються за державною науковою установою або державним університетом, академією, інститутом.

Визначення вартості майнових прав на об'єкти інтелектуальної власності, що вноситься до статутного капіталу господарського товариства, здійснюється на підставі їх незалежної оцінки.

2. Державні наукові установи, державні університети, академії, інститути направляють повідомлення про створення господарського товариства органу, до сфери управління якого вони належать, та Фонду державного майна України протягом семи календарних днів з дня державної реєстрації господарського товариства.

Державні наукові установи, державні університети, академії, інститути розпоряджаються корпоративними правами відповідно до часток (акцій) у статутному капіталі господарських товариств (крім їх відчуження), співзасновниками яких вони є. Права учасника господарського товариства від імені державної наукової установи, державного університету, академії, інституту здійснює її керівник за рішенням вченої ради наукової установи, університету, академії, інституту.

3. Доходи, отримані у вигляді частини прибутку від діяльності господарського товариства (дивіденди), а також доходи, отримані від розпорядження частками (акціями) у статутних капіталах господарських товариств, отримані державною науковою установою, державним університетом, академією, інститутом, що повністю фінансується за рахунок коштів державного бюджету, є власними надходженнями такої наукової установи, вищого навчального закладу та використовуються ними на виконання своїх статутних завдань та виплату винагороди творцям об'єктів права інтелектуальної власності.

4. У разі ліквідації господарського товариства за рішенням засновників (акціонерів) або на підставі рішення суду, у тому числі про визнання господарського товариства банкрутом, майнові права інтелектуальної власності,

виключні майнові права на які зберігаються за державною науковою установою або державним університетом, академією, інститутом, не включаються до складу ліквідаційної маси і повертаються державній науковій установі або вищому навчальному закладу, що вносив його до статутного капіталу господарського товариства.

Стаття 61. Забезпечення розвитку кадрового потенціалу сфери наукової і науково-технічної діяльності

1. З метою постійного поновлення інтелектуального потенціалу суспільства, розвитку та поширення наукової і технічної культури, розвитку новаторства, сприяння творчості працівників сфери наукової та науково-технічної діяльності держава:

- 1) забезпечує підвищення престижності наукової та науково-технічної діяльності;
- 2) організує підготовку та підвищення кваліфікації наукових і науково-педагогічних кадрів у державних наукових установах і вищих навчальних закладах;
- 3) забезпечує пошук і добір талановитої молоді, сприяє її науковому стажуванню;
- 4) сприяє підготовці та перепідготовці наукових і науково-педагогічних кадрів за межами України;
- 5) запроваджує систему атестації наукових кадрів, сприяє визнанню документів про вищу освіту, наукових ступенів та вчених звань на міжнародному рівні;
- 6) визначає в освітніх програмах обов'язковий мінімум наукових та науково-технічних знань для кожного рівня освіти.

Стаття 62. Наукова і науково-технічна експертиза

1. Наукова і науково-технічна експертиза є невід'ємним елементом державного регулювання та управління у сфері наукової і науково-технічної діяльності та проводиться відповідно до Закону України «Про наукову і науково-технічну експертизу».

Стаття 63. Система науково-технічної інформації

1. Для забезпечення розвитку науки і сприяння науково-технічній творчості держава створює систему науково-технічної інформації, правовий режим якої визначається Законом України «Про науково-технічну інформацію», іншими законами та міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Стаття 64. Набуття, охорона та захист прав інтелектуальної власності

1. Набуття, охорона та захист прав інтелектуальної власності на науковий та науково-технічний (прикладний) результат здійснюються відповідно до законодавства.

У разі порушення права інтелектуальної власності його захист здійснюється у порядку, встановленому адміністративним, цивільним і кримінальним законодавством.

2. Передача майнових прав на об'єкти права інтелектуальної власності, створені за рахунок коштів державного бюджету, та виплата винагороди творцям за використання зазначених об'єктів здійснюються у порядку, встановленому Законом України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій» щодо передачі прав на технології, створені за бюджетні кошти, та виплати винагороди авторам технологій та (або) їх складових.

Стаття 65. Стандартизація, метрологічне забезпечення і сертифікація у науковій і науково-технічній діяльності

1. Стандартизація, метрологічне забезпечення і сертифікація у науковій і науково-технічній діяльності здійснюються відповідно до законодавства України.

Стаття 66. Державна підтримка міжнародного наукового та науково-технічного співробітництва

1. Держава створює необхідні правові та економічні умови для здійснення суб'єктами наукової і науково-технічної діяльності вільних та рівноправних відносин з науковими та науково-технічними організаціями, іноземними юридичними особами, міжнародними науковими організаціями, іноземними та міжнародними науковими товариствами та об'єднаннями, якщо ці відносини не суперечать законодавству України.

2. Міжнародне наукове та науково-технічне співробітництво здійснюється шляхом:

- 1) проведення спільних наукових досліджень, технічних і технологічних розробок на основі кооперації, спільних науково-технічних програм;
- 2) проведення досліджень та розробок за спільними координаційними угодами;
- 3) виконання робіт, передбачених угодою, однією із сторін якої є організація іноземної держави або міжнародна організація;
- 4) проведення спільних досліджень та розробок з міжнародними колективами спеціалістів, міжнародними інститутами та спільними підприємствами, використання права власності на науковий та науково-технічний (прикладний) результат на основі договорів між суб'єктами наукової і науково-технічної діяльності;
- 5) взаємного обміну науковою та науково-технічною інформацією, використання об'єднаних міжнародних інформаційних фондів, банків даних;

- 6) проведення міжнародних конференцій, конгресів, симпозіумів;
- 7) взаємного обміну науковими, науково-технічними та науково-педагогічними кадрами, студентами і аспірантами, а також спільної підготовки спеціалістів;
- 8) участі у міжнародних наукових програмах, зокрема в рамкових програмах Європейського Союзу з досліджень та інновацій.

3. Суб'єкти наукової і науково-технічної діяльності можуть брати участь у виконанні міжнародних науково-технічних програм і проектів та укладати угоди з іноземними організаціями і юридичними особами, брати участь у діяльності іноземних та міжнародних наукових товариств, асоціацій і союзів на правах їх членів, укладати контракти з іноземними організаціями та юридичними особами, брати участь у міжнародних симпозіумах та інших заходах відповідно до законодавства України.

4. Держава забезпечує інтеграцію національного дослідницького простору до Європейського дослідницького простору шляхом реалізації його пріоритетів, зокрема:

- 1) підвищення ефективності національної дослідницької системи;
- 2) оптимізації міжнародної співпраці задля вирішення глобальних викликів, що стоять перед людством;
- 3) забезпечення участі у рамкових та спільних міжнародних програмах Європейського Союзу;
- 4) узгодження стратегії створення державних дослідницьких інфраструктур з дорожньою картою Європейських дослідницьких інфраструктур;
- 5) створення сприятливих умов для мобільності вчених;
- 6) забезпечення гендерної рівності;
- 7) повноцінного обміну, передачі та доступу до наукових знань.

5. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової і науково-технічної діяльності, визначає порядок реєстрації міжнародних науково-технічних програм і проектів, що виконуються в рамках міжнародного науково-технічного співробітництва українськими вченими, а також грантів, що надаються в рамках такого співробітництва.

6. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової і науково-технічної діяльності, проводить державну реєстрацію міжнародних науково-технічних програм і проектів, що виконуються в рамках міжнародного науково-технічного співробітництва українськими вченими, а також грантів, що надаються в рамках такого співробітництва.

7. Обмеження у сфері міжнародного наукового та науково-технічного співробітництва встановлюються законодавством України.

8. Звільняються від обов'язкового продажу на міжбанківському валютному ринку України надходження в іноземній валюті за міжнародно-технічними програмами і проектами, зареєстрованими відповідно до частин п'ятої і шостої цієї статті.

9. Оплата видатків, пов'язаних з реалізацією міжнародно-технічних програм і проектів, що їх виконують державні наукові установи та вищі навчальні заклади, здійснюється у першочерговому порядку в повному обсязі.

Строк перерахування зазначених коштів органами Державної казначейської служби України не може перевищувати одного дня з дня реєстрації фінансових зобов'язань державних наукових установ та вищих навчальних закладів.

Розділ VI

ПРИКІНЦЕВІ ТА ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування, крім: абзацу першого частини другої статті 36 цього Закону, який набирає чинності з 1 січня 2020 року шляхом збільшення з 1 січня 2017 року цієї величини;

частини шостої статті 37 цього Закону, яка набирає чинності з 1 січня 2017 року;

частини другої статті 47, яка набирає чинності з дня введення в дію змін до Податкового кодексу України щодо звільнення від оподаткування податком на додану вартість операцій із ввезення на митну територію України державними науковими установами та вищими навчальними закладами для забезпечення власної наукової та науково-технічної діяльності наукових приладів, обладнання, запасних частин і витратних матеріалів до них, реактивів, зразків, наукової літератури в паперовому та електронному вигляді;

першого речення абзацу першого частини другої статті 48 цього Закону, яке набирає чинності з 1 січня 2020 року;

частини четвертої статті 60, яка набирає чинності з дня введення в дію змін до Бюджетного кодексу України щодо віднесення до власних надходжень та визначення напрямів використання доходів, отриманих державною науковою установою, вищими навчальними закладами, що повністю фінансуються за рахунок коштів державного бюджету, у вигляді частини прибутку від діяльності господарського товариства (дивідендів), а також доходів, отриманих ними від розпорядження частками (акціями) у статутних капіталах господарських товариств.

2. Визнати такими, що втратили чинність:

Закон України «Про наукову і науково-технічну діяльність» (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 12, ст. 165 із наступними змінами);

Постанову Верховної Ради України «Про порядок введення в дію Закону України «Про основи державної політики у сфері науки і науково-технічної діяльності» (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 12, ст. 166).

3. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1) у Законі України «Про оплату праці» (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 17, ст. 121; 2005 р., № 4, ст. 92; 2013 р., № 15, ст. 97; 2014 р., № 6–7, ст. 80):

частину третю статті 2 після слів «системами і положеннями» доповнити словами «виплати в рамках грантів»;

частину другу статті 4 після слів «відповідних бюджетів» доповнити словом «грантів»;

частину першу статті 5 доповнити абзацом сьомим такого змісту:

«грантів»;

статтю 6 доповнити частиною п'ятою такого змісту:

«Тарифна система оплати праці не поширюється на гранти»;

(Підпункт 2 пункту 3 розділу VI втратив чинність на підставі Закону № 2269-VIII від 18.01.2018)

3) частину третю статті 7 Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні» (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 47, ст. 251; 2003 р., № 38, ст. 313) після слів «застави державного та комунального майна» доповнити словами «внесення державними науковими (науково-дослідними, науково-технологічними, науково-технічними, науково-практичними) установами та державними університетами, академіями, інститутами майнових прав інтелектуальної власності як внеску до статутного капіталу господарських товариств»;

4) у Законі України «Про особливості правового режиму діяльності Національної академії наук України, галузевих академій наук та статусу їх майнового комплексу» (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., № 51, ст. 547):

назву після слів «Національної академії наук України» доповнити словом «національних»;

абзац перший преамбули викласти в такій редакції:

«Цей Закон визначає особливості правового режиму діяльності Національної академії наук України, національних галузевих академій наук – Національної академії аграрних наук України, Національної академії медичних наук України, Національної академії педагогічних наук України, Національної академії правових наук України, Національної академії мистецтв України – та особливості управління державним майном, яке закріплено за установами, організаціями та підприємствами, що перебувають у віданні Національної академії наук України та національних галузевих академій наук»;

у тексті Закону слова «галузева академія наук» в усіх відмінках і числах замінити словами «національна галузева академія наук» у відповідному відмінку і числі;

5) у Законі України «Про управління об'єктами державної власності» (Відомості Верховної Ради України, 2006 р., № 46, ст. 456; 2011 р., № 29, ст. 272; 2012 р., № 4, ст. 23, № 7, ст. 53; 2013 р., № 28, ст. 298, № 32, ст. 413):

абзац перший частини другої статті 3 доповнити словами «та корпоративні права, що виникли внаслідок участі державних наукових (науково-дослідних, науково-технологічних, науково-технічних, науково-практичних) установ та державних університетів, академій, інститутів у створенні господарських товариств шляхом внесення до статутного капіталу такого товариства майнових прав інтелектуальної власності, що належать цим установам та навчальним закладам»;

у статті 11¹:

абзац перший частини першої після слів «Державного управління справами» доповнити словами і цифрою «державних комерційних підприємств та казенних підприємств, які відповідно до статті 1 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» належать до наукових установ, а також науково-технологічних комплексів, заснованих на державній власності»;

частину другу доповнити абзацом четвертим такого змісту:

«Державні комерційні підприємства та казенні підприємства, які відповідно до статті 1 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» належать до наукових установ, а також науково-технологічні комплекси, засновані на державній власності, зобов'язані не менш як 50 відсотків чистого прибутку від своєї діяльності спрямовувати на провадження ініціативної наукової та науково-технічної діяльності, фінансування інновацій та розширення власної матеріально-технічної бази»;

6) частину третю статті 103 Регламенту Верховної Ради України, затвердженого Законом України «Про Регламент Верховної Ради України» (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., №№ 14–17, ст. 133) викласти в такій редакції:

«3. Зареєстровані законопроекти, які мають системний характер для окремих галузей законодавства і необхідність наукового опрацювання яких при підготовці до першого читання встановив профільний комітет, направляються для одержання експертних висновків до Національної академії наук України. Окремі законопроекти також можуть направлятися для одержання експертних висновків до Кабінету Міністрів України, відповідних міністерств, інших державних органів, установ і організацій або окремих фахівців»;

7) У Законі України «Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки» (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 4, ст. 23; 2014 р., № 2–3, ст. 41):

частину першу статті 4 після слів «Кабінет Міністрів України» доповнити словами «на підставі рекомендацій Національної ради України з питань розвитку науки і технологій»;

частину четверту статті 5 доповнити словами «згідно з рекомендаціями Національної ради України з питань розвитку науки і технологій»;

8) статтю 42 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» (Відомості Верховної Ради України, 2012 р., № 32-33, ст. 413; 2013 р., № 50, ст. 697) доповнити частиною одинадцятю такого змісту:

«11. Майнові права інтелектуальної власності, виключні майнові права на які зберігаються за державною науковою (науково-дослідною, науково-технологічною, науково-технічною, науково-практичною) установою або державним університетом, академією, інститутом, не включаються до складу ліквідаційної маси і повертаються державній науковій установі або вищому навчальному закладу, що вносив їх до статутного капіталу господарського товариства»;

9) частину першу статті 48 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 13, ст. 222) викласти в такій редакції:

«1. Кабінет Міністрів України для забезпечення здійснення своїх повноважень утворює Національну раду України з питань розвитку науки і технологій, тимчасові консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи.

Особливості діяльності Національної ради України з питань розвитку науки і технологій визначаються Законом України «Про наукову і науково-технічну діяльність»;

(Підпункт 10 пункту 3 розділу VI втратив чинність на підставі Закону № 922-VIII від 25.12.2015)

11) у Законі України «Про вищу освіту» (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 37–38, ст. 2004):
у статті 5:

у частині п'ятій:

абзаци перший і третій після слів «вищим навчальним закладом» доповнити словами «(науковою установою)»; доповнити абзацом четвертим такого змісту:

«Наукові установи Національної академії наук України та національних галузевих академій наук можуть здійснювати підготовку магістрів за власною освітньо-науковою програмою згідно з отриманою ліцензією на відповідну освітню діяльність. Наукові установи можуть також здійснювати підготовку магістрів за освітньо-науковою програмою, узгодженою з вищим навчальним закладом. У такому разі наукова складова такої програми здійснюється у науковій установі, а освітня складова – у вищому навчальному закладі»;

абзац четвертий частини шостої викласти в такій редакції:

«Наукові установи можуть здійснювати підготовку докторів філософії за власною освітньо-науковою програмою згідно з отриманою ліцензією на відповідну освітню діяльність або за освітньо-науковою програмою, окремі елементи якої забезпечуються іншими науковими установами та/або вищими навчальними закладами»;

абзац перший частини другої статті 6 доповнити словами «(наукової установи)»;

частину третю статті 7 після слів «вищого навчального закладу» доповнити словами «(наукової установи)»;

частину третю статті 44 після слів «вищих навчальних закладів» доповнити словами «(наукових установ)»;

12) статтю 1 Декрету Кабінету Міністрів України від 31 грудня 1992 року № 24-92 «Про впорядкування діяльності суб'єктів підприємницької діяльності, створених за участю державних підприємств» (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 11, ст. 94, № 30, ст. 321) доповнити частиною другою такого змісту:

«Дозволити державним науковим (науково-дослідним, науково-технологічним, науково-технічним, науково-практичним) установам та державним університетам, академіям, інститутам бути співзасновниками господарських товариств виключно шляхом внесення майнових прав інтелектуальної власності як внеску до статутного капіталу таких товариств».

4. Перший склад наукового комітету Національної ради України з питань розвитку науки і технологій затверджується Кабінетом Міністрів України за пропозицією Ідентифікаційного комітету в складі 24 осіб, з яких 12 осіб включаються строком на чотири роки, 12 осіб – на два роки.

5. До 1 січня 2017 року різниця між сумою пенсії, призначеної відповідно до цього Закону, та сумою пенсії із солідарної системи, обчисленої згідно із Законом України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування», на яку має право науковий працівник, фінансується:

для наукових (науково-педагогічних) працівників державних бюджетних наукових установ, організацій та вищих навчальних закладів – за рахунок коштів державного бюджету;

для наукових (науково-педагогічних) працівників інших державних підприємств, установ, організацій та вищих навчальних закладів – за рахунок коштів цих підприємств, установ, організацій та закладів, а також коштів державного бюджету в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України. При цьому за рахунок коштів державного бюджету науковим (науково-педагогічним) працівникам оплачується з розрахунку на одну особу 50 відсотків різниці пенсії, призначеної згідно з цим Законом;

для наукових (науково-педагогічних) працівників недержавних наукових установ, організацій та вищих навчальних закладів – за рахунок коштів цих установ, організацій та закладів.

6. Президенти, перші віце-президенти, віце-президенти, головні учені секретарі, академіки – секретарі відділень та члени Президії Національної академії наук України та національних галузевих академій наук, які перебувають на своїх посадах на момент набрання чинності цим Законом, мають право після закінчення строку своїх повноважень бути обраними ще на один строк.

7. Керівники наукових установ, які перебувають на своїх посадах на момент набрання чинності цим Законом, мають право після закінчення строку своїх повноважень бути обраними ще на один строк.

8. Національний фонд досліджень України створюється на базі Державного фонду фундаментальних досліджень і розпочинає роботу з початком нового бюджетного року після ухвалення Кабінетом Міністрів України Положення про Національний фонд досліджень України.

9. Державний фонд фундаментальних досліджень продовжує функціонувати до моменту створення Національного фонду досліджень України.

10. До приведення законодавства України у відповідність із цим Законом закони та інші нормативно-правові акти застосовуються в частині, що не суперечить цьому Закону.

11. Питання, не врегульовані цим Законом, вирішуються відповідно до законодавства України.

12. Національна академія наук України, національні галузеві академії наук у тримісячний строк приводять свої статuti і структуру керівних органів у відповідність із цим Законом.

13. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері наукової і науково-технічної діяльності:

у місячний строк оприлюднює оголошення про конкурс щодо формування складу Ідентифікаційного комітету на своєму веб-сайті та надсилає на адресу наукових комітетів Європейської комісії, громадських наукових організацій, що представляють вітчизняну та світову наукову спільноту, прохання подати свої пропозиції щодо кандидатів членів Ідентифікаційного комітету з урахуванням вимог, визначених цим Законом;

у двомісячний строк затверджує одну з найчастіше використовуваних міжнародних наукометричних баз даних і рейтинг по індексу Хірша вчених України згідно з нею станом на дату затвердження, а також формує з її використанням спеціальну конкурсну комісію для формування Ідентифікаційного комітету з урахуванням вимог, визначених цим Законом;

у місячний строк після формування спеціальної конкурсної комісії (але не раніше, ніж через місяць після оголошення конкурсу щодо формування складу Ідентифікаційного комітету) організовує процедуру рейтингового голосування спеціальною конкурсною комісією з метою формування персонального складу Ідентифікаційного комітету та передає його результати Кабінету Міністрів України.

14. Кабінету Міністрів України:

у шестимісячний строк з дня прийняття цього Закону:

забезпечити прийняття нормативно-правових актів, необхідних для реалізації цього Закону;

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити приведення міністерствами, іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом;

у двомісячний строк із дня набрання чинності цим Законом затвердити Положення про Ідентифікаційний комітет;

у місячний строк після передачі результатів голосування спеціальної рейтингової комісії затвердити персональний склад Ідентифікаційного комітету з урахуванням вимог, визначених цим Законом;

з моменту створення Ідентифікаційного комітету з науки доручити йому в місячний строк оприлюднити вимоги до кандидатів у члени наукового комітету Національної ради України з питань розвитку науки і технологій та розробити Положення про конкурс щодо обрання членів наукового комітету Національної ради України з питань розвитку науки і технологій та регламент роботи Ідентифікаційного комітету;

у місячний строк після подання Положення про конкурс щодо обрання членів наукового комітету Національної ради України з питань розвитку науки і технологій затвердити його;

доручити Ідентифікаційному комітету з науки у двомісячний строк після затвердження Положення про конкурс щодо обрання членів наукового комітету Національної ради України з питань розвитку науки і технологій сформулювати пропозиції щодо персонального складу наукового комітету Національної ради України з питань розвитку науки і технологій;

у місячний строк після отримання від Ідентифікаційного комітету з науки пропозицій щодо персонального складу наукового комітету Національної ради України з питань розвитку науки і технологій затвердити цей склад, а також склад адміністративного комітету Національної ради України з питань розвитку науки і технологій;

у шестимісячний строк затвердити Положення про Національну раду України з питань розвитку науки і технологій;

з моменту створення Національної ради України з питань розвитку науки і технологій доручити науковому комітету розробити в місячний строк Положення про Національний фонд досліджень України;

з моменту створення Національної ради України з питань розвитку науки і технологій доручити науковому комітету у тримісячний строк сформувати персональний склад наукової ради Національного фонду досліджень України;

у двомісячний строк з моменту створення Національної ради України з питань розвитку науки і технологій затвердити Положення про Національний фонд досліджень України;

у місячний строк з моменту подання науковим комітетом Національної ради України з питань розвитку науки і технологій пропозицій щодо персонального складу наукової ради Національного фонду досліджень України затвердити його;

у шестимісячний строк розробити та подати на розгляд Верховної Ради України проекти законів України про внесення змін до Податкового, Бюджетного та Господарського кодексів України для забезпечення особливого статусу Національного фонду досліджень України.

15. Рекомендувати Національному банку України у тримісячний строк з дня набрання чинності цим Законом привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом у частині звільнення від обов'язкового продажу на міжбанківському валютному ринку України надходжень в іноземній валюті за міжнародно-технічними програмами і проектами, зареєстрованими відповідно до частин п'ятої і шостої статті 66 цього Закону.

Президент України
м. Київ
26 листопада 2015 року
№ 848-VIII

П. ПОРОШЕНКО

ЗАКОН УКРАЇНИ **ПРО ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ НАУКИ І ТЕХНІКИ**

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 48, ст. 253)

Із змінами, внесеними згідно із Законом

№ 3421-IV від 09.02.2006, ВВР, 2006, № 22, ст. 199

В редакції Закону

№ 2519-VI від 09.09.2010, ВВР, 2011, № 4, ст. 23)

Із змінами, внесеними згідно із Законами

№ 5460-VI від 16.10.2012, ВВР, 2014, № 2–3, ст. 41

№ 848-VIII від 26.11.2015, ВВР, 2016, № 3, ст. 25

(У тексті Закону слова «державні наукові та науково-технічні програми» в усіх відмінках замінено словами «державні цільові наукові та науково-технічні програми» у відповідному відмінку згідно із Законом № 3421-IV від 09.02.2006)

Цей Закон визначає правові та організаційні засади цілісної системи формування та реалізації пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки в Україні.

Стаття 1. Законодавство України у сфері прогнозування та визначення пріоритетів

Правовою основою формування та реалізації пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки є Конституція України, закони України «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України».

Стаття 2. Визначення термінів

У цьому Законі терміни вживаються в такому значенні:

пріоритетні напрями розвитку науки і техніки – науково, економічно та соціально обґрунтовані напрями науково-технічного розвитку на довгостроковий період (понад 10 років), яким надається пріоритетна державна підтримка з метою формування ефективного сектору наукових досліджень і науково-технічних розробок для забезпечення

конкурентоспроможності вітчизняного виробництва, сталого розвитку, національної безпеки України та підвищення якості життя населення;

пріоритетні тематичні напрями наукових досліджень і науково-технічних розробок – напрями фундаментальних і прикладних наукових досліджень та науково-технічних розробок, що визначаються на середньостроковий період (до 5 років) у рамках пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки з метою забезпечення їх реалізації.

Стаття 3. Пріоритетні напрями розвитку науки і техніки на період до 2020 року

Визначити пріоритетними напрямами розвитку науки і техніки на період до 2020 року:

1) фундаментальні наукові дослідження з найбільш важливих проблем розвитку науково-технічного, соціально-економічного, суспільно-політичного, людського потенціалу для забезпечення конкурентоспроможності України у світі та сталого розвитку суспільства і держави;

2) інформаційні та комунікаційні технології;

3) енергетика та енергоефективність;

4) раціональне природокористування;

5) науки про життя, нові технології профілактики та лікування найпоширеніших захворювань;

6) нові речовини і матеріали.

Стаття 4. Формування пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки в Україні

Для формування пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки Кабінет Міністрів України на підставі рекомендацій Національної ради України з питань розвитку науки і технологій із залученням Національної академії наук України, національних галузевих академій наук, центральних органів виконавчої влади розробляє і здійснює державну цільову програму прогнозування науково-технологічного та інноваційного розвитку України відповідно до Закону України «Про державні цільові програми».

(Частина перша статті 4 із змінами, внесеними згідно із Законами № 5460-VI від 16.10.2012, № 848-VIII від 26.11.2015)

Пріоритетні напрями розвитку науки і техніки, підготовлені згідно з державною цільовою програмою прогнозування науково-технологічного та інноваційного розвитку України, обговорюються науковою громадськістю і за рішенням Кабінету Міністрів України подаються до Верховної Ради України для корегування пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки, визначених статтею 3 цього Закону, або їх заміни.

До кожного з пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки Кабінетом Міністрів України подаються такі матеріали:

обґрунтування необхідності прийняття пріоритетного напрямку, очікувані результати та їх вплив на економіку України;

оцінка науково-технічного потенціалу та наукових шкіл, які будуть задіяні в реалізації пріоритетного напрямку, оцінка існуючих об'єктів права інтелектуальної власності та наукових результатів, що будуть покладені в основу реалізації пріоритетного напрямку;

пропозиції до пріоритетних тематичних напрямів наукових досліджень і науково-технічних розробок, визначення фахівців та базових наукових установ, що мають здійснювати науково-технічний супровід пріоритетного напрямку;

концепція реалізації пріоритетного напрямку та оцінка фінансових, матеріально-технічних ресурсів, які мають бути залучені для його реалізації.

Пріоритетні напрями розвитку науки і техніки затверджуються Верховною Радою України шляхом внесення змін до статті 3 цього Закону.

Стаття 5. Реалізація пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки

Реалізація пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки забезпечується шляхом розроблення та виконання за визначеними пріоритетними тематичними напрямами наукових досліджень і науково-технічних розробок державних цільових програм, державного замовлення на науково-технічну продукцію, підготовку наукових кадрів, інформаційне та матеріально-технічне забезпечення наукових досліджень і науково-технічних розробок.

Перелік пріоритетних тематичних напрямів наукових досліджень і науково-технічних розробок формується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері науки, за участю інших заінтересованих центральних органів виконавчої влади, Національної академії наук України та національних галузевих академій наук на основі результатів державної цільової програми прогнозування науково-технологічного та інноваційного розвитку України і затверджується Кабінетом Міністрів України протягом шести місяців з дня набрання чинності статтею 3 цього Закону.

(Частина друга статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

Перелік пріоритетних тематичних напрямів наукових досліджень і науково-технічних розробок за результатами їх реалізації може корегуватися протягом терміну дії пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки.

Корегування пріоритетних тематичних напрямів наукових досліджень і науково-технічних розробок здійснює Кабінет Міністрів України за поданням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері науки, згідно з рекомендаціями Національної ради України з питань розвитку науки і технологій.

(Частина четверта статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законами № 5460-VI від 16.10.2012, № 848-VIII від 26.11.2015)

Обсяги коштів, що спрямовуються на реалізацію кожного з пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки, щорічно визначаються законом про Державний бюджет України.

Стаття 6. Моніторинг реалізації пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки

З метою забезпечення ефективного управління та своєчасного внесення змін до здійснюваної науково-технічної політики, корегування пріоритетних тематичних напрямів наукових досліджень і науково-технічних розробок, завдань державних цільових програм, державного замовлення Кабінет Міністрів України організує системний моніторинг реалізації пріоритетних напрямів науки і техніки.

Узагальнена інформація про хід реалізації пріоритетних напрямів та отримані результати щорічно до 1 липня поточного року подається Кабінетом Міністрів України до Верховної Ради України.

Стаття 7. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

2. Кабінету Міністрів України:

протягом трьох місяців з дня набрання чинності цим Законом привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

протягом року з дня набрання чинності цим Законом забезпечити перегляд державних цільових програм та приведення їх у відповідність із пріоритетними напрямками, визначеними цим Законом.

Президент України

м. Київ

11 липня 2001 року

№ 2623-III

Л. КУЧМА

ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО НАУКОВО-ТЕХНІЧНУ ІНФОРМАЦІЮ

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1993, № 33, ст. 345)

Вводиться в дію Постановою ВР

№ 3323-XII від 25.06.93, ВВР, 1993, № 33, ст. 346

Із змінами, внесеними згідно із Законами

№ 762-IV від 15.05.2003, ВВР, 2003, N 30, ст. 247

№ 1294-IV від 20.11.2003, ВВР, 2004, N 13, ст. 181

№ 2938-VI від 13.01.2011, ВВР, 2011, N 32, ст. 313

№ 1170-VII від 27.03.2014, ВВР, 2014, N 22, ст. 816

Цей Закон визначає основи державної політики в галузі науково-технічної інформації, порядок її формування і реалізації в інтересах науково-технічного, економічного і соціального прогресу країни. Метою Закону є створення в Україні правової бази для одержання та використання науково-технічної інформації.

Законом регулюються правові і економічні відносини громадян, юридичних осіб, держави, що виникають при створенні, одержанні, використанні та поширенні науково-технічної інформації, а також визначаються правові форми міжнародного співробітництва в цій галузі.

Дія Закону поширюється на підприємства, установи, організації незалежно від форм власності, а також громадян, які мають право на одержання, використання та поширення науково-технічної інформації. Дія Закону не поширюється на інформацію, що містить державну та іншу охоронювану законом таємницю.

Розділ I ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються в такому значенні:

науково-технічна інформація – будь-які відомості та/або дані про вітчизняні та зарубіжні досягнення науки, техніки і виробництва, одержані в ході науково-дослідної, дослідно-конструкторської, проектно-технологічної, виробничої та громадської діяльності, які можуть бути збережені на матеріальних носіях або відображені в електронному вигляді;

(Абзац другий статті 1 в редакції Закону N 2938-VI від 13.01.2011)

науково-інформаційна діяльність – це сукупність дій, спрямованих на задоволення потреб громадян, юридичних осіб і держави у науково-технічній інформації, що полягає в її збиранні, аналітично-синтетичній обробці, фіксації, зберіганні, пошуку і поширенні;

інформаційні ресурси науково-технічної інформації – це систематизоване зібрання науково-технічної літератури і документації (книги, брошури, періодичні видання, патентна документація, нормативно-технічна документація, промислові каталоги, конструкторська документація, звітна науково-технічна документація з науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт, депоновані рукописи, переклади науково-технічної літератури і документації), зафіксовані на паперових чи інших носіях;

довідково-інформаційний фонд – це сукупність упорядкованих первинних документів і довідково-пошукового апарату, призначених для задоволення інформаційних потреб;

довідково-пошуковий апарат – це сукупність упорядкованих вторинних документів, створюваних для пошуку першоджерел;

інформаційні ресурси спільного користування – це сукупність інформаційних ресурсів державних органів науково-технічної інформації, наукових, науково-технічних бібліотек, а також комерційних центрів, фірм, організацій, які займаються науково-технічною діяльністю і з власниками яких укладено договори про їх спільне використання;

аналітично-синтетична обробка науково-технічної інформації – це процес обробки інформації шляхом аналізу і синтезу змісту документів з метою одержання необхідних відомостей, а також шляхом їх класифікації, оцінки, співставлення і узагальнення;

інформаційний ринок – це система економічних, організаційних і правових відносин щодо продажу і купівлі інформаційних ресурсів, технологій, продукції та послуг.

Стаття 2. Об'єкт відносин у сфері науково-технічної інформації

Об'єктом відносин у сфері науково-технічної інформації є вітчизняна і зарубіжна науково-технічна інформація.

(Частина перша статті 2 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2938-VI від 13.01.2011)

Науково-технічна інформація охоплює отримувані в процесі науково-дослідної, дослідно-конструкторської, проектно-технологічної, виробничої та громадської діяльності результати, зафіксовані у формі, яка забезпечує їх відтворення, використання та поширення.

Науково-технічна інформація є суспільним надбанням, необхідною умовою продуктивної інтелектуальної діяльності, зокрема наукової і технічної творчості.

Науково-технічна інформація, що є продуктом інтелектуальної творчої праці, становить об'єкт права інтелектуальної власності, а відносини щодо її придбання, зберігання, переробки, використання і поширення регулюються чинним законодавством.

Стаття 3. Суб'єкти відносин у сфері науково-технічної інформації

1. Суб'єктами відносин, що регулюються цим Законом, є державні органи, органи місцевого і регіонального самоврядування, юридичні особи та громадяни України, міжнародні організації, іноземні юридичні особи і громадяни та особи без громадянства.

2. Фізичні та юридичні особи у сфері дії цього Закону виступають як творці і накопичувачі науково-технічної інформації, власники, виробники, зберігачі і споживачі інформаційної продукції та послуг, а також як посередники у сфері науково-інформаційної діяльності.

Стаття 4. Законодавство України у сфері науково-технічної інформації

Відповідно до Конституції законодавство України у сфері науково-технічної інформації складається з Закону України «Про інформацію», цього Закону та інших актів законодавства.

Розділ II ПРАВОВИЙ РЕЖИМ НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ

Стаття 5. Право на науково-технічну інформацію

1. Усі громадяни України, юридичні особи, державні органи, органи місцевого і регіонального самоврядування відповідно до Конституції України і цього Закону мають право на відкриту науково-технічну інформацію, яке передбачає можливість вільного її одержання, зберігання, використання і поширення під час здійснення наукової, науково-дослідної, виробничої, громадської та іншої діяльності, що не забороняється чинним законодавством.

2. Режим доступу до відкритої науково-технічної інформації та інформації з обмеженим доступом регулюється чинним законодавством.

Стаття 6. Права на науково-технічну інформацію

1. Права на науково-технічну інформацію охороняються відповідно до закону.

2. Підставою виникнення прав на науково-технічну інформацію є створення науково-технічної інформації своїми силами і за свій рахунок; виконання договору про створення науково-технічної інформації; виконання будь-якого договору, що містить умови переходу прав на інформацію до іншої особи.

3. Права на науково-технічну інформацію, створену кількома особами, визначаються договором, укладеним між творцями цієї інформації.

4. Права на науково-технічну інформацію, створену за рахунок коштів державного бюджету, визначаються державою шляхом прийняття загальних рішень і шляхом укладення договорів між державним органом, що здійснює фінансування, і виконавцем робіт із створення науково-технічної інформації.

Права на науково-технічну інформацію, що належали фізичним та юридичним особам, можуть переходити до держави в разі передачі її до відповідних державних банків даних, фондів або архівів на договірній основі.

(Стаття 6 в редакції Закону N 1170-VII від 27.03.2014)

Стаття 7. Відносини між особами, яким належать права на науково-технічну інформацію, її споживачами і посередниками

1. Споживач науково-технічної інформації несе відповідальність за дотримання прав особи, якій належать права на цю інформацію. Споживач науково-технічної інформації не має права передачі одержаної науково-технічної інформації третій особі, якщо це не обумовлено договором з особою, якій належать права на науково-технічну інформацію.

Якщо споживач науково-технічної інформації одержав від особи, якій належать права на цю інформацію, або через посередника інформацію, що не відповідає умовам договору між ними, він має право вимагати безоплатного усунення недоліків у погоджений строк.

У разі відмови особи, якій належать права на цю інформацію, або посередника добровільно задовольнити законні вимоги споживача спір вирішується в суді.

2. Особа, якій належать права на інформацію, здійснює свої права щодо науково-технічної інформації самостійно або через посередника. Відносини між особою, якій належать права на інформацію, і посередником регулюються договором.

(Стаття 7 із змінами, внесеними згідно із Законом № 762-IV від 15.05.2003; в редакції Закону № 1170-VII від 27.03.2014)

Розділ III НАЦІОНАЛЬНА СИСТЕМА НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ

Стаття 8. Визначення та склад національної системи науково-технічної інформації

1. Основною метою національної системи науково-технічної інформації є задоволення потреб громадян, юридичних осіб і держави в науково-технічній інформації.

Національна система науково-технічної інформації – це організаційно-правова структура, за допомогою якої формується державна інформаційна політика, а також здійснюється координація робіт по створенню, користуванню, зберіганню та поширенню національних ресурсів науково-технічної інформації з урахуванням інтересів національної безпеки.

2. Національна система науково-технічної інформації складається з:

спеціалізованих державних підприємств, установ, організацій, державних органів науково-технічної інформації, наукових і науково-технічних бібліотек, об'єднаних загальносистемними зв'язками та обов'язками;

підприємств будь-яких організаційно-правових форм, заснованих на приватній чи колективній власності, предметом діяльності яких є інформаційне забезпечення народного господарства і громадян України.

Діяльність складових частин національної системи науково-технічної інформації здійснюється на основі договірно-обумовленого поділу праці в її збиранні, накопичуванні, переробці, зберіганні, поширенні та використанні.

3. Структура національної системи науково-технічної інформації, завдання і функції її основних інформаційних ланок щодо виконання загальносистемних зобов'язань, їх права і обов'язки визначаються положеннями, що затверджуються спеціально уповноваженим центральним органом державної виконавчої влади, який здійснює управління у сфері науково-технічної інформації.

4. Відносини між національною системою науково-технічної інформації України та системами науково-технічної інформації інших держав будуються на основі угод і договорів.

Стаття 9. Основні завдання національної системи науково-технічної інформації

Основними завданнями національної системи науково-технічної інформації є:

формування на основі вітчизняних і зарубіжних джерел довідково-інформаційних фондів, включаючи бази і банки даних, та інформаційне забезпечення юридичних та фізичних осіб;

одержання, обробка, зберігання, поширення і використання інформації, одержаної в процесі науково-дослідної, дослідно-конструкторської, проектно-технологічної, виробничої та громадської діяльності юридичних та фізичних осіб;

організація надходження до України, обробка, зберігання і поширення зарубіжної науково-технічної інформації на основі вивчення світового інформаційного ринку;

підготовка аналітичних матеріалів, необхідних для прийняття державними органами, органами місцевого і регіонального самоврядування рішень з питань науково-технічного, економічного і соціального розвитку країни;

аналітично-синтетична обробка першоджерел, реферування опублікованих і не опублікованих на території України джерел науково-технічної та економічної інформації, створення на цій основі і поширення інформаційної продукції та послуг;

розроблення і впровадження сучасних технологій в науково-інформаційну діяльність;

організація пропаганди і сприяння широкому використанню досягнень науки і техніки, передового виробничого досвіду;

створення загальнодоступної мережі бібліотек, інформаційних центрів громадського користування як бази для освіти, виробництва та наукових досліджень, системи реалізації прав громадян на культурний та фаховий розвиток.

Стаття 10. Інформаційні ресурси національної системи науково-технічної інформації

1. Інформаційні ресурси національної системи науково-технічної інформації становлять сукупність довідково-інформаційних фондів з необхідним довідково-пошуковим апаратом і відповідними технічними засобами зберігання, обробки і передачі, що є у володінні, розпорядженні, користуванні державних органів і служб науково-технічної інформації, наукових і науково-технічних бібліотек, комерційних центрів, підприємств, установ і організацій.

2. Інформаційні ресурси науково-технічної інформації, що є власністю держави, визнаються державними ресурсами науково-технічної інформації. Їх розподіл між різними державними органами, службами, установами та порядок обміну може регулюватися на рівні загальнодержавних та відомчих рішень через уповноважені на те структури.

3. У поповненні інформаційних ресурсів національної системи науково-технічної інформації беруть участь фізичні і юридичні особи України незалежно від форм власності. При цьому законодавством України можуть встановлюватись обов'язкові норми їх участі (крім тієї, що реалізується на договірних засадах). Використання органами і службами науково-технічної інформації переданих їм підприємствами і організаціями матеріалів і технічної документації провадиться на умовах, встановлюваних підприємствами і організаціями – власниками цих матеріалів, крім випадків, коли законодавством не передбачено інше. Органи і служби науково-технічної інформації, яким передається така інформація, гарантують захист прав інтелектуальної власності, додержання комерційної таємниці, захист законних інтересів юридичних та фізичних осіб – творців інформації про науково-технічні досягнення.

4. Використання в процесі створення ресурсів науково-технічної інформації творів літератури, мистецтва і науки допускається за умов додержання авторського права. Це положення поширюється також на програмне забезпечення обчислювальної техніки і автоматизованих інформаційних систем.

Стаття 11. Державна реєстрація, облік і використання результатів науково-технічної діяльності

1. Результати науково-дослідної, дослідно-конструкторської, проектно-технологічної та іншої науково-технічної діяльності, фінансування якої повністю або частково здійснюється за рахунок коштів державного бюджету, підлягають обов'язковій реєстрації та обліку.

Порядок реєстрації та обліку визначається спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади, що здійснює управління в сфері науково-технічної інформації.

2. Права на результати науково-дослідних, дослідно-конструкторських, проектно-технологічних та інших робіт, що проводяться за рахунок власних коштів юридичних та фізичних осіб, належать цим особам і реєструються ними на добровільних засадах в державному органі науково-технічної інформації з наступним поширенням звітних матеріалів самостійно або через відповідні служби науково-технічної інформації на договірній основі.

(Частина друга статті 11 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1170-VII від 27.03.2014)

3. Відомості про всі зареєстровані в Україні результати науково-технічної діяльності з зазначенням місцезнаходження звітної документації та умов їх передачі розповсюджуються за запитом заінтересованих осіб та організацій органами і службами науково-технічної інформації, відповідальними за реєстрацію цих результатів, крім випадків обмежень, пов'язаних із державною чи комерційною таємницею.

Стаття 12. Організація надходження та використання зарубіжної науково-технічної інформації

Придбання зарубіжної науково-технічної літератури і документації, баз і банків даних, необхідних для формування державних ресурсів науково-технічної інформації, здійснюється як за безвалютним обміном, так і за рахунок інвалютних коштів органів і служб науково-технічної інформації. Для створення ресурсів зарубіжної науково-технічної інформації державних органів і наукових організацій, що фінансуються з бюджету, валютні кошти щорічно передбачаються в державному бюджеті цільовим призначенням.

Розділ IV РИНОК НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ

Стаття 13. Науково-технічна інформація як об'єкт товарних відносин

Інформаційна продукція та послуги органів науково-технічної інформації, а також підприємств, установ, організацій, окремих громадян, які здійснюють науково-інформаційну діяльність, можуть бути об'єктами товарних відносин, що регулюються чинним законодавством.

Ціни на інформаційну продукцію та послуги встановлюються договорами, за винятком випадків, передбачених цим Законом.

Стаття 14. Формування ринку науково-технічної інформації

1. Органи науково-технічної інформації, підприємства, організації, громадяни, що здійснюють науково-інформаційну діяльність і вільно реалізують свою інформаційну продукцію та інформаційні послуги, є товаровиробниками, які беруть участь у створенні ринку на загальних підставах незалежно від форм власності.

2. Товаровиробник має право вчиняти будь-які дії стосовно реалізації своєї продукції, що не суперечать чинному законодавству.

3. Підприємства, установи і організації незалежно від форм власності, що здійснюють науково-інформаційну діяльність, є вільними у виборі постачальників інформації, форм відносин з ними, методів і видів інформування, а також номенклатури інформаційної продукції та послуг, крім випадків, коли власники цих підприємств, установ і організацій встановлюють певні вимоги щодо номенклатури продукції, сфери інформаційного обслуговування тощо.

Стаття 15. Умови надання інформаційної продукції та послуг

1. Державні органи та служби науково-технічної інформації, які організують використання державних ресурсів науково-технічної інформації, здійснюють її пошук і передачу на безприбуткових засадах. У наукових і науково-технічних бібліотеках, які фінансуються з бюджету, науково-технічна інформація, що не потребує спеціального тематичного пошуку або копіювання, надається безплатно.

2. Огляди, аналітичні і фактографічні довідки, інші види інформаційної продукції, що готуються на основі аналізу, оцінки та узагальнення науково-технічної інформації (за винятком державних замовлень), реалізуються на комерційних засадах.

Без отримання прибутку здійснюється репродукування друкованих творів у галузі науки і техніки з науковою, навчальною і освітньою метою відповідно до чинного законодавства.

3. Державні органи та служби науково-технічної інформації, інші інформаційні центри, фірми, підприємства, установи і організації, які формують ресурси науково-технічної інформації за рахунок власних коштів, надають інформаційну продукцію і послуги на комерційних засадах.

4. У ході здійснення купівлі-продажу інформаційної продукції повинні гарантуватись охорона прав інтелектуальної власності, державної та комерційної таємниці, законні права та інтереси власника і виробника інформаційної продукції і послуг.

Стаття 16. Відносини виробників і споживачів науково-технічної інформації

Відносини між державними органами і службами науково-технічної інформації, підприємствами, установами і організаціями будь-яких форм власності, які здійснюють науково-інформаційну діяльність, і споживачами інформації будуються на основі контрактів (договорів) та на інших формах угод, передбачених чинним законодавством. Контракт (договір) є основним документом, що регламентує відносини між виробником і споживачем інформації.

На контрактній (договірній) основі можуть також здійснюватись інформаційне забезпечення, наукові дослідження і розробки для органів державної влади, крім випадків, коли діючими законами передбачено безплатне надання інформації цим органам.

Розрахунки з зарубіжними партнерами здійснюються на договірних умовах і в порядку, встановленому законодавством.

Розділ V

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА У СФЕРІ НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ

Стаття 17. Державна підтримка науково-інформаційної діяльності

1. Держава з метою створення та розвитку національної системи науково-технічної інформації забезпечує: створення державних мереж первинного збирання, обробки та зберігання усіх видів науково-технічної інформації;

проведення заходів для поширення і підвищення якісного рівня інформаційної продукції та послуг;

фінансову, в тому числі валютну, підтримку надходження науково-технічної інформації до державних органів і служб науково-технічної інформації, наукових і науково-технічних бібліотек, створення їх мереж і відповідного технічного забезпечення;

підготовку кадрів у сфері інформатики і науково-інформаційної діяльності через систему навчальних закладів вищої та середньої освіти, підвищення рівня інформаційної підготовки спеціалістів народного господарства;

вільну конкуренцію між органами науково-технічної інформації, іншими підприємствами та організаціями усіх форм власності, які здійснюють науково-інформаційну діяльність;

захист суб'єктів відносин в галузі науково-технічної інформації від прояву недобросовісної конкуренції та монополізму в будь-яких сферах науково-інформаційної діяльності.

(Абзац сьомий частини першої статті 17 із змінами, внесеними згідно із Законом № 1294-IV від 20.11.2003)

2. Держава сприяє відкритості та загальнодоступності науково-технічної інформації.

Обмеження щодо доступу, поширення та використання інформації, яка є державною або іншою таємницею, що охороняється законом, визначаються законами України.

3. Держава підтримує міжнародне співробітництво у сфері науково-технічної інформації, створює для цього правові і економічні умови та сприяє здійсненню суб'єктами науково-інформаційної діяльності вільних і рівноправних відносин з міжнародними організаціями і установами, якщо це не суперечить чинному законодавству України.

4. Держава сприяє формуванню, зберіганню і ефективному використанню державних ресурсів науково-технічної інформації шляхом:

створення реєстраційно-облікового механізму, який забезпечує збирання, обробку і поширення відомостей про виконані за рахунок коштів державного бюджету наукові дослідження і розробки, дисертації та інші види науково-технічних робіт, про нові види продукції, бази і банки даних;

проведення пільгової податкової та фінансово-кредитної політики щодо послуг з надання науково-технічної інформації споживачеві та передачі інформації про науково-технічні досягнення державним органам і службам науково-технічної інформації;

виділення коштів і матеріально-технічних засобів для роботи над створенням і розвитком державних ресурсів науково-технічної інформації та їх використанням, а також для міжгалузевого обміну інформацією про науково-технічні досягнення;

створення механізму зберігання інформаційних ресурсів, баз і банків даних, сформованих в державних організаціях та органах управління, їх відповідної передачі іншим установам в разі ліквідації або реорганізації;

впровадження економічних механізмів створення і підтримки підприємств, заснованих на приватній чи колективній власності, які здійснюють інформаційну діяльність, та їх інтеграції в національну систему науково-технічної інформації.

Стаття 18. Державне управління у сфері науково-технічної інформації

Кабінет Міністрів України визначає орган державного управління, який забезпечує організацію діяльності у сфері науково-технічної інформації, здійснює функціональне управління національною системою науково-технічної інформації, формує і реалізує політику в цій сфері.

Стаття 19. Відповідальність за порушення законодавства України про науково-технічну інформацію

Порушення законодавства України про науково-технічну інформацію тягне за собою відповідальність згідно з чинним законодавством.

Розділ VI

МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО У СФЕРІ НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ

Стаття 20. Міжнародна інформаційна діяльність

Міжнародне співробітництво у сфері науково-технічної інформації та міжнародна інформаційна діяльність регулюються згідно з чинним законодавством.

Стаття 21. Міждержавний обмін науково-технічною інформацією

1. Міждержавний обмін науково-технічною інформацією здійснюється відповідно до угод, підписаних Україною.

2. Держава забезпечує відкритий і рівноправний доступ своїх громадян і громадян держав – партнерів за угодами до інформаційних ресурсів спільного користування.

3. Уряд України визначає національний інформаційний центр, який координує міждержавний обмін науково-технічною інформацією.

Стаття 22. Діяльність іноземних фізичних та юридичних осіб в Україні у сфері науково-технічної інформації

Іноземні юридичні та фізичні особи, а також особи без громадянства можуть інвестувати розвиток сфери науково-технічної інформації України відповідно до чинного законодавства.

Стаття 23. Забезпечення суверенітету України у сфері науково-технічної інформації

Суверенітет України у сфері науково-технічної інформації забезпечується:

організацією та державною підтримкою власних інформаційних систем і наданням для них можливостей шукати, фіксувати, отримувати, оброблювати і поширювати в інтересах суспільства науково-технічну інформацію, вироблену в Україні або в інших країнах світу;

встановленням власності держави на ресурси науково-технічної інформації, що формуються за рахунок коштів бюджету;

створенням і розвитком національної системи науково-технічної інформації;

організацією доступу інших держав до інформаційних ресурсів України на основі укладання угод та договорів про їх спільне використання, ліцензуванням і квотуванням науково-технічної інформації, яка може бути використана за межами України для виготовлення зброї, військової техніки, наукоємної продукції;

організацією належної системи охорони та зберігання інформації.

Президент України
м. Київ,
25 червня 1993 року
№ 3322-ХІІ

Л. КРАВЧУК

ЗАКОН УКРАЇНИ **ПРО НАУКОВУ І НАУКОВО-ТЕХНІЧНУ ЕКСПЕРТИЗУ**

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1995, № 9, ст. 56)

Вводиться в дію Постановою ВР

№ 52/95-ВР від 10.02.95, ВВР, 1995, № 9, ст. 57

Із змінами, внесеними згідно із Законами

N 1069-XIV від 21.09.99, ВВР, 1999, № 45, ст. 400

№ 3421-IV від 09.02.2006, ВВР, 2006, № 22, ст. 199

№ 5460-VI від 16.10.2012, ВВР, 2014, № 2–3, ст. 41

Цей Закон визначає правові, організаційні і фінансові основи експертної діяльності в науково-технічній сфері, а також загальні основи і принципи регулювання суспільних відносин у галузі організації та проведення наукової та науково-технічної експертизи з метою забезпечення наукового обґрунтування структури і змісту пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки, наукових, науково-технічних, соціально-економічних, екологічних програм і проєктів, визначення напрямів науково-технічної діяльності, аналізу та оцінки ефективності використання науково-технічного потенціалу, результатів досліджень.

Розділ І

ПРЕДМЕТ НАУКОВОЇ І НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ЕКСПЕРТИЗИ

Стаття 1. Поняття наукової і науково-технічної експертизи

Наукова і науково-технічна експертиза – це діяльність, метою якої є дослідження, перевірка, аналіз та оцінка науково-технічного рівня об'єктів експертизи і підготовка обґрунтованих висновків для прийняття рішень щодо таких об'єктів.

Наукова і науково-технічна експертиза у сфері науково-технічних розробок та дослідно-конструкторських робіт, фундаментальних і прикладних досліджень, у тому числі на стадії їх практичного застосування (впровадження, використання, наслідки використання тощо), проводиться науково-дослідними організаціями та установами, вищими навчальними закладами, іншими організаціями та окремими юридичними і фізичними особами які акредитовані на цей вид діяльності.

(Частина друга статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 1069-XIV від 21.09.99)

Стаття 2 Завдання наукової і науково-технічної експертизи

Основними завданнями наукової і науково-технічної експертизи є:

об'єктивне, комплексне дослідження об'єктів експертизи;
перевірка відповідності об'єктів експертизи вимогам і нормам чинного законодавства;
оцінка відповідності об'єктів експертизи сучасному рівню наукових і технічних знань, тенденціям науково-технічного прогресу, принципам державної науково-технічної політики, вимогам екологічної безпеки, економічної доцільності;

аналіз рівня використання науково-технічного потенціалу, оцінка результативності науково-дослідних робіт і дослідно-конструкторських розробок;

прогнозування науково-технічних, соціально-економічних і екологічних наслідків реалізації чи діяльності об'єкта експертизи;

підготовка науково обгрунтованих експертних висновків.

Стаття 3. Принципи наукової і науково-технічної експертизи

Основними принципами наукової і науково-технічної експертизи є:

компетентність і об'єктивність осіб, установ та організацій, що проводять експертизу;
врахування світового рівня науково-технічного прогресу, норм і правил технічної та екологічної безпеки, вимог стандартів, міжнародних угод;

експертиза громадської думки з питання щодо предмету експертизи, її об'єктивна оцінка;

відповідальність за достовірність і повноту аналізу, обгрунтованість рекомендацій експертизи.

Стаття 4. Суб'єкти наукової і науково-технічної експертизи

Суб'єктами наукової і науково-технічної експертизи є замовники, організатори експертизи, а також експерти.

Замовниками наукової і науково-технічної експертизи можуть бути державні органи і органи місцевого самоврядування, підприємства, установи і організації, громадяни, заінтересовані у проведенні такої експертизи.

(Частина друга статті 4 із змінами, внесеними згідно із Законами № 1069-XIV від 21.09.99, № 5460-VI від 16.10.2012)

Замовники можуть вступати у відносини з експертами безпосередньо або через організаторів експертизи на підставі договорів або доручень.

Замовники наукової і науково-технічної експертизи формують завдання на проведення експертизи, забезпечують оплату витрат на її проведення, оплату праці експертів або послуг організаторів експертизи.

Організаторами наукової та науково-технічної експертизи є фізичні та юридичні особи, які на підставі доручення або договору з замовниками організовують та проводять експертизу і подають експертні висновки.

Експертизу можуть проводити:

органи виконавчої влади у межах своєї компетенції;

(Абзац другий частини шостої статті 4 із змінами, внесеними згідно із Законом № 1069-XIV від 21.09.99)

підприємства, установи та організації всіх форм власності, тимчасові творчі колективи, що здійснюють наукову і науково-технічну діяльність, спеціалізовані експертні організації;

окремі експерти, групи експертів та експертні ради.

(Абзац четвертий частини шостої статті 4 в редакції Закону № 1069-XIV від 21.09.99)

Експертами є фізичні особи, які мають високу кваліфікацію, спеціальні знання і безпосередньо здійснюють наукову чи науково-технічну експертизу та несуть персональну відповідальність за достовірність і повноту аналізу, обгрунтованість рекомендацій відповідно до вимог завдання на проведення експертизи.

Експертні ради обов'язково створюються для проведення наукової і науково-технічної експертизи проектів міждержавних, державних цільових програм.

(Статтю 4 доповнено частиною восьмою згідно із Законом № 1069-XIV від 21.09.99; в редакції Закону № 3421-IV від 09.02.2006)

Не дозволяється поєднання в одній особі функцій автора розробки чи іншим чином заінтересованої особи та її експерта.

Стаття 5. Об'єкти наукової та науково-технічної експертизи

Об'єктами наукової та науково-технічної експертизи можуть бути:

діючі об'єкти техніки (в тому числі військової) та промисловості, споруди, природні об'єкти тощо, стосовно яких виникає потреба отримати науково обгрунтовані експертні висновки;

проекти, програми, пропозиції різного рівня, щодо яких необхідно провести науково обґрунтований аналіз і дати висновок про доцільність їх прийняття, впровадження, подальшого використання тощо.

Обов'язковий науковий і науково-технічний експертизі підлягають:

державні цільові наукові і науково-технічні програми;

(Абзац другий частини другої статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом № 3421-IV від 09.02.2006)

міждержавні наукові і науково-технічні програми, що реалізуються на підставі міжнародних договорів України в межах її території;

галузеві і міжгалузеві програми у сфері наукової і науково-технічної діяльності;

інноваційні програми та проекти державного значення.

З ініціативи організацій та установ, до компетенції яких належить вирішення відповідних питань, експертизі підлягають:

окремі науково-технічні проекти;

науково-технічна продукція;

науково-дослідні роботи (фундаментальні та прикладні дослідження) в усіх галузях наукової діяльності;

дослідно-конструкторські роботи (комплекс робіт, що виконуються на основі технічних завдань з метою розроблення дослідно-конструкторської документації);

наукові праці у вигляді спеціально підготовлених рукописів, наукових доповідей, опублікованих монографій чи посібників;

процес впровадження результатів наукових досліджень і розробок, інші види наукової та науково-технічної діяльності, що сприяють прискоренню науково-технічного прогресу;

дисертаційні дослідження, науково-технічна документація на раціоналізаторські пропозиції, винаходи;

права на об'єкти інтелектуальної власності, включаючи їх вартісну оцінку;

(Частину третю статті 5 доповнено абзацом дев'ятим згідно із Законом № 1069-XIV від 21.09.99)

ефективність науково-технічних та інноваційних проектів;

(Частину третю статті 5 доповнено абзацом десятим згідно із Законом № 1069-XIV від 21.09.99)

інші об'єкти наукової і науково-технічної діяльності, щодо яких виникає потреба у проведенні експертизи, отриманні науково обґрунтованих експертних висновків.

(Абзац одинадцятий частини третьої статті 5 в редакції Закону № 1069-XIV від 21.09.99)

Стаття 6. Підстави для проведення наукової і науково-технічної експертизи

Підставами для проведення наукової та науково-технічної експертизи є:

рішення органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, прийняті в межах їх повноважень;

(Абзац другий статті 6 в редакції Закону № 1069-XIV від 21.09.99)

договори на проведення наукової та науково-технічної експертизи, укладені підприємствами, установами та організаціями, фізичними особами.

Стаття 7. Державна акредитація фізичних та юридичних осіб на право проведення наукової і науково-технічної експертизи

Фізичні особи, які на постійній або професійній основі здійснюють діяльність, пов'язану з наданням експертних послуг, крім осіб, зазначених у частині другій цієї статті, та юридичні особи, статутом яких передбачено таку діяльність, повинні пройти державну акредитацію і отримати свідоцтво, що підтверджує кваліфікацію його отримувача з питання організації та проведення наукової і науково-технічної експертизи.

Порядок проведення державної акредитації фізичних і юридичних осіб на право проведення наукової і науково-технічної експертизи, форму свідоцтва на право проведення такої експертизи та перелік документів державного зразка, що дають фізичним особам право на провадження експертної діяльності і надання експертних послуг без отримання свідоцтва, визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері науки.

(Частина друга статті 7 в редакції Закону № 5460-VI від 16.10.2012)

Державну акредитацію фізичних і юридичних осіб на право проведення наукової і науково-технічної експертизи проводить центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері наукової, науково-технічної діяльності.

(Частина статті 7 в редакції Закону № 5460-VI від 16.10.2012)

(Стаття 7 в редакції Закону № 1069-XIV від 21.09.99)

Стаття 8. Законодавство України про наукову і науково-технічну експертизу

Законодавство України про наукову і науково-технічну експертизу складається з цього Закону та інших актів законодавства України, що регулюють відносини у сфері наукової і науково-технічної експертизи.

Розділ II

ФОРМИ І ВИДИ НАУКОВОЇ І НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ЕКСПЕРТИЗИ

Стаття 9. Форми наукової і науково-технічної експертизи

Наукова і науково-технічна експертиза проводиться у формі державної, громадської та іншої експертизи.

Стаття 10. Державна наукова і науково-технічна експертиза

Державну наукову і науково-технічну експертизу проводять:

органи виконавчої влади;

державні підприємства, установи та організації.

(Абзац другий частини першої статті 10 із змінами, внесеними згідно із Законом № 1069-XIV від 21.09.99; частина перша статті 10 в редакції Закону № 5460-VI від 16.10.2012)

Проведення державної наукової і науково-технічної експертизи є обов'язковим щодо державних цільових і між-державних науково-технічних програм.

(Частина друга статті 10 із змінами, внесеними згідно із Законом № 3421-IV від 09.02.2006)

Стаття 11. Громадська наукова і науково-технічна експертиза

Громадська наукова і науково-технічна експертиза може проводитися у будь-якій сфері наукової і науково-технічної діяльності, що потребує врахування громадської думки, з ініціативи громадськості, об'єднань громадян, трудових колективів на основі договорів на проведення громадської наукової і науково-технічної експертизи.

Стаття 12. Інші наукові і науково-технічні експертизи

Наукову і науково-технічну експертизу можуть проводити наукові і науково-технічні установи, підприємства та організації різних форм власності і підпорядкування, а також спеціально створені експертні організації, статут-на діяльність яких передбачає проведення наукових і науково-технічних експертиз, з ініціативи фізичних та юридичних осіб, заінтересованих в отриманні експертних висновків.

Стаття 13. Види наукової і науково-технічної експертизи

Об'єкти наукової і науково-технічної експертизи можуть передаватися на попередню, первинну, повторну, додаткову, контрольну наукову і науково-технічну експертизи.

Стаття 14. Попередня наукова і науково-технічна експертиза

Попередня наукова і науково-технічна експертиза проводиться з метою з'ясування відповідності формальних ознак об'єкта експертизи встановленим нормам і правилам технічної та екологічної безпеки, вимогам стандартів тощо. Попередню наукову і науково-технічну експертизу проводять, як правило, установи та організації – замовники експертизи силами своїх спеціалізованих підрозділів або шляхом залучення незалежних експертів.

Стаття 15. Первинна наукова і науково-технічна експертиза

Первинна наукова і науково-технічна експертиза передбачає здійснення всіх необхідних заходів у процесі підготовки обґрунтованого висновку щодо об'єктів експертизи, які передаються заінтересованими фізичними та юридичними особами – замовниками експертизи на аналіз та оцінку науковим та науково-технічним експертним організаціям, установам, експертам або колективам експертів.

Стаття 16. Повторна наукова і науково-технічна експертиза

Повторна наукова і науково-технічна експертиза може проводитися:

у разі порушення встановлених вимог і правил під час проведення первинної експертизи;

на вимогу замовника експертизи чи автора розробки за наявності обґрунтованих претензій до висновку первинної експертизи.

Стаття 17. Додаткова наукова і науково-технічна експертиза

Додаткова наукова і науково-технічна експертиза проводиться стосовно об'єктів, щодо яких відкрилися нові наукові і науково-технічні обставини.

Стаття 18. Контрольна наукова і науково-технічна експертиза

Контрольна наукова і науково-технічна експертиза здійснюється з ініціативи замовника для перевірки висновків первинної експертизи або з ініціативи фізичних чи юридичних осіб, заінтересованих у спростуванні окремих положень, частин або в цілому висновків раніше проведених експертиз.

Розділ III

ПРАВА ТА ОБОВ'ЯЗКИ СУБ'ЄКТІВ НАУКОВОЇ І НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ЕКСПЕРТИЗИ

Стаття 19. Права та обов'язки замовника наукової і науково-технічної експертизи

Замовник наукової і науково-технічної експертизи має право:

заявляти про необхідність проведення попередньої, первинної, повторної, додаткової або контрольної наукової і науково-технічної експертизи;

порушувати клопотання про заміну експертів, одержувати консультації щодо проведення наукової і науково-технічної експертизи;

одержувати інформацію про хід проведення наукової і науково-технічної експертизи на всіх стадіях експертного процесу, подавати організатору письмові або усні пояснення, зауваження, рекомендації щодо проведення наукової і науково-технічної експертизи;

знайомитися з висновками наукової і науково-технічної експертизи;

(Абзац п'ятий частини першої статті 19 із змінами, внесеними згідно із Законом № 1069-XIV від 21.09.99)

використовувати результати і матеріали експертизи у своїй діяльності, в тому числі з комерційною метою, якщо інше не передбачено договором на проведення експертизи;

створювати банки даних про організаторів експертизи, заносити до них оцінки якості виконаних експертних робіт.

Збирання та поширення інформації стосовно фізичних та юридичних осіб – суб'єктів наукової і науково-технічної експертизи здійснюється лише за їх згодою, якщо інше не обумовлено договором або дорученням на проведення експертизи.

Результати, матеріали та висновки наукової і науково-технічної експертизи являють собою науково-технічну продукцію, власність на яку належить замовникові, якщо інше не передбачено договором між замовником і організаторами експертизи.

Замовник наукової і науково-технічної експертизи зобов'язаний:

подавати на наукову і науково-технічну експертизу відповідні об'єкти і супровідні матеріали до них, а в передбачених цим Законом випадках – висновки попередньої наукової і науково-технічної експертизи;

сприяти організаторам наукової і науково-технічної експертизи у проведенні всебічного, об'єктивного, науково обгрунтованого комплексного аналізу об'єктів експертизи, виробленні незалежної експертної оцінки;

передавати у встановлені договором або дорученням терміни організаторам наукової і науково-технічної експертизи необхідні матеріали, розрахунки, дані, додаткові відомості, що стосуються об'єктів експертизи;

використовувати у своїй діяльності рекомендації наукової і науково-технічної експертизи при прийнятті рішень щодо об'єктів експертизи та подавати у випадках, передбачених цим Законом, об'єкти експертизи та супровідні матеріали до них на повторну або додаткову експертизу;

забезпечувати у передбачених договором випадках анонімність експертів;

відшкодовувати моральну та матеріальну шкоду, заподіяну своїми неправомірними діями.

Стаття 20. Права та обов'язки організаторів наукової і науково-технічної експертизи

Організатор наукової та науково-технічної експертизи має право здійснювати всі необхідні заходи з метою організації та проведення експертизи на підставі доручень або договорів згідно з чинним законодавством.

Організатор наукової і науково-технічної експертизи зобов'язаний:

пред'явити на вимогу замовника при укладанні договору на проведення експертизи свідоцтва або документи, що їх заміняють, які підтверджують досвід і рівень кваліфікації експертів, які залучатимуться до проведення експертизи;

(Абзац другий частини другої статті 20 із змінами, внесеними згідно із Законом № 1069-XIV від 21.09.99)

забезпечувати комплексне, якісне та ефективне проведення наукової і науково-технічної експертизи;

інформувати замовника у визначений договором термін про створення в ході проведення експертизи об'єктів авторського права і промислової власності;

не допускати без згоди замовника розголошення інформації, що міститься у матеріалах, залучених для проведення експертизи, думок експертів, висновків наукової і науково-технічної експертизи, не затверджених і не оголошених у встановленому порядку;

дотримувати вимог авторського права і права на об'єкти промислової власності стосовно об'єктів експертизи та матеріалів, наданих для підготовки експертних висновків;

використовувати досягнення світової науки і міжнародного науково-технічного співробітництва для оцінки об'єктів експертизи та в процесі підготовки висновків наукової і науково-технічної експертизи;

своєчасно інформувати замовника про можливі конфлікти, особисту заінтересованість або особливі зв'язки з особами чи організаціями, заінтересованими в тих чи інших висновках експертизи або рішеннях за наслідками експертизи.

Стаття 21. Права та обов'язки експерта наукової і науково-технічної експертизи

Експерт наукової і науково-технічної експертизи має право:

вільно викладати особисту думку з питань експертного аналізу, наукової і науково-технічної експертизи; брати участь у проведенні експертного аналізу і оцінці об'єктів на всіх стадіях наукової і науково-технічної експертизи;

брати участь у проведенні експертизи або відмовитися від участі в ній, якщо це не пов'язано з прямим виконанням службових обов'язків;

(Частина першу статті 21 доповнено абзацом четвертим згідно із Законом № 1069-XIV від 21.09.99)

вимагати надання додаткових матеріалів, розрахунків і обґрунтувань, необхідних для підготовки об'єктивних висновків;

одержувати стосовно об'єкта експертизи достовірні відомості, довідкові та інформаційні матеріали, в тому числі й такі, що не підлягають розголошенню. Порядок проведення експертизи в цьому випадку, зокрема правила допуску експерта та міра відповідальності за розголошення отриманої інформації, встановлюються відповідними актами законодавства;

(Абзац шостий частини першої статті 21 із змінами, внесеними згідно із Законом № 1069-XIV від 21.09.99)

обнародувати у засобах масової інформації підготовлені висновки наукової і науково-технічної експертизи, якщо це передбачено дорученням або договором на проведення експертизи.

Договором на проведення наукової і науково-технічної експертизи можуть передбачатися й інші права експерта, якщо вони не суперечать цьому Закону.

Особисті немайнові права на результати, матеріали та висновки наукової і науково-технічної експертизи належать експерту, творчою працею якого їх створено.

Права експерта виникають на підставі укладеного з ним договору, доручення на проведення експертизи або його службових обов'язків, якщо експертиза здійснюється як службове завдання.

Під час проведення державної наукової і науково-технічної експертизи експерти мають вільний доступ до державних баз даних, інших джерел науково-технічної інформації стосовно питань, пов'язаних з об'єктом експертизи.

Держава гарантує реалізацію прав експерта наукової і науково-технічної експертизи.

Порушені права експерта наукової і науково-технічної експертизи підлягають поновленню в судовому порядку, а винні в цьому порушенні особи несуть відповідальність у встановленому законодавством порядку.

Експерт наукової і науково-технічної експертизи зобов'язаний:

пред'являти на вимогу замовника або організатора наукової чи науково-технічної експертизи свідоцтва або документи, що їх замінюють, та які підтверджують його досвід та рівень кваліфікації;

(Абзац другий частини восьмої статті 21 із змінами, внесеними згідно із Законом № 1069-XIV від 21.09.99)

не допускати розголошення інформації, що міститься у матеріалах експертизи, якщо інше не передбачено договором або дорученням на проведення експертизи.

Експерт наукової і науково-технічної експертизи не має права приймати від фізичних та юридичних осіб, заінтересованих у певних висновках експертизи, коштовні подарунки, грошову винагороду тощо.

Експерт наукової і науково-технічної експертизи несе відповідальність за несвоєчасне, неякісне і протиправне проведення наукової і науково-технічної експертизи, невиконання умов договору на її проведення.

Розділ IV

ПОРЯДОК ПРОВЕДЕННЯ НАУКОВОЇ І НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ЕКСПЕРТИЗИ

Стаття 22. Договір на проведення наукової і науково-технічної експертизи

Основним юридичним документом, що регламентує відносини між замовником і організатором у сфері наукової і науково-технічної експертизи, є договір на її проведення.

У договорі на проведення наукової і науково-технічної експертизи визначаються: сторони договору; предмет і об'єкти експертизи; умови проведення експертизи; права та обов'язки сторін; термін проведення експертизи; термін, протягом якого висновки експертизи зберігають чинність залежно від характеру об'єкта експертизи; порядок розрахунків; умови, що впливають на зміну або припинення договірних відносин; відповідальність за невиконання або неналежне виконання умов договору; відповідальність за достовірність висновку експертизи, термін дії такої відповідальності та конкретні особи, на яких вона покладається стосовно окремих розділів або за експертизу в цілому, інші суттєві умови, які впливають із специфіки об'єкта експертизи.

Стаття 23. Термін проведення наукової і науково-технічної експертизи

Термін проведення наукової і науково-технічної експертизи визначається договором або дорученням на її проведення залежно від характеру та складності об'єкта експертизи.

Стаття 24. Висновок державної наукової і науково-технічної експертизи

Висновок державної наукової і науково-технічної експертизи є обов'язковим для прийняття фізичними і юридичними особами до розгляду та врахування при обґрунтуванні структури і змісту пріоритетних напрямів розвитку

науки і техніки, наукових і науково-технічних, соціально-економічних, екологічних програм і проектів, реалізації наукової і науково-технічної діяльності, аналізі ефективності використання науково-технічного потенціалу.

Стаття 25. Висновки громадської та інших наукових і науково-технічних експертиз

Висновки громадської та інших наукових і науково-технічних експертиз мають, як правило, рекомендаційний характер. Вони беруться до уваги державними органами поряд з висновками державної наукової і науково-технічної експертизи при прийнятті рішень про реалізацію науково-технічних програм, проектів, використання іншої науково-технічної продукції та розробок.

(Частина другу статті 25 виключено на підставі Закону № 1069-XIV від 21.09.99)

Стаття 26. Термін чинності висновків наукової і науково-технічної експертизи

Висновки наукової і науково-технічної експертизи зберігають чинність протягом терміну, визначеного договором або дорученням щодо її проведення. Висновки експертизи, які не було реалізовано протягом установленого терміну, втрачають чинність, а відповідні об'єкти підлягають повторній науковій і науково-технічній експертизі.

Доцільність проведення повторної експертизи щодо об'єктів, які не підлягають обов'язковій експертизі, визначається замовником.

Стаття 27. Спростування висновків наукової і науково-технічної експертизи

Фізичні і юридичні особи, заінтересовані у спростуванні окремих положень або в цілому висновків наукової і науково-технічної експертизи, подають обгрунтовану письмову заяву замовникові цієї експертизи.

Замовник, який приймав рішення про проведення первинної наукової і науково-технічної експертизи, зобов'язаний протягом місяця розглянути подану заяву і прийняти обгрунтоване рішення про проведення повторної, додаткової чи контрольної експертизи із залученням незалежних експертів або про відмову від такого проведення.

Забороняється залучати до проведення контрольної експертизи фахівців, які брали участь у проведенні первинної наукової і науково-технічної експертизи.

Висновки контрольної експертизи, організованої за згодою замовника і заінтересованих осіб, які відповідають висновкам первинної експертизи, є остаточними і розглядаються у процесі прийняття рішень відповідними органами. Якщо між висновками первинної і контрольної експертизи є розбіжності, замовник зобов'язаний продовжити експертну роботу.

Розділ V

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ НАУКОВОЇ І НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ЕКСПЕРТИЗИ. КОМПЕТЕНЦІЯ МІСЦЕВИХ ДЕРЖАВНИХ АДМІНІСТРАЦІЙ ТА ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ У СФЕРІ НАУКОВОЇ І НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ЕКСПЕРТИЗИ

Стаття 28. Державне управління у сфері наукової і науково-технічної експертизи

Державне управління у сфері наукової і науково-технічної експертизи здійснюється Кабінетом Міністрів України, центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері науки, і центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері наукової, науково-технічної діяльності.

До повноважень Кабінету Міністрів України у сфері наукової і науково-технічної діяльності належать:

визначення форм та правил фінансового забезпечення наукової і науково-технічної експертизи;

ініціювання проведення попередньої, первинної, повторної, додаткової, контрольної державної наукової і науково-технічної експертизи;

здійснення інших повноважень у сфері наукової і науково-технічної експертизи відповідно до законів.

До повноважень центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері науки, належать:

визначення порядку проведення державної акредитації фізичних і юридичних осіб на право проведення наукової і науково-технічної експертизи, форми свідоцтва на право проведення наукової і науково-технічної експертизи та переліку документів державного зразка, що дають фізичним особам право на провадження експертної діяльності і надання експертних послуг без отримання свідоцтва;

визначення спільно з центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної бюджетної політики, порядку фінансування наукової і науково-технічної експертизи, що проводиться за рахунок коштів державного бюджету;

здійснення інших повноважень у сфері наукової і науково-технічної експертизи відповідно до законів.

До повноважень центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері наукової, науково-технічної діяльності, належать:

участь у проведенні державної наукової і науково-технічної експертизи проектів міждержавних, державних цільових програм, інноваційних проектів, проектів технологічних парків та завдань (проектів) інформатизації;

проведення державної акредитації фізичних і юридичних осіб на право проведення наукової і науково-технічної експертизи, видача свідоцтв на право проведення наукової і науково-технічної експертизи; здійснення інших повноважень відповідно до законів.

(Стаття 28 із змінами, внесеними згідно із Законом № 1069-XIV (1069-14) від 21.09.99; в редакції Закону № 5460-VI від 16.10.2012)

Стаття 29. Компетенція місцевих державних адміністрацій, виконавчих органів сільських, селищних, міських рад у сфері наукової і науково-технічної експертизи

Місцеві державні адміністрації, виконавчі органи сільських, селищних, міських рад: організовують проведення наукової і науково-технічної експертизи на підставі рішень, прийнятих відповідними місцевими радами або місцевими референдумами; ініціюють проведення наукової і науково-технічної експертизи з питань, щодо яких вони приймають рішення, з визначенням обсягів витрат на проведення експертизи та джерел фінансування; здійснюють інші повноваження відповідно до законів.

(Стаття 29 в редакції Закону № 5460-VI від 16.10.2012)

Стаття 30. Компетенція місцевих рад у сфері наукової і науково-технічної експертизи

Місцеві ради: ініціюють проведення наукової і науково-технічної експертизи з питань, щодо яких вони приймають рішення, з визначенням обсягів витрат на проведення експертизи та джерел фінансування; здійснюють інші повноваження відповідно до законів.

(Стаття 30 із змінами, внесеними згідно із Законом № 1069-XIV від 21.09.99; в редакції Закону № 5460-VI від 16.10.2012)

Розділ VI

ЕКОНОМІЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАУКОВОЇ І НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ЕКСПЕРТИЗИ

Стаття 31. Фінансування державної наукової і науково-технічної експертизи

Проведення державної наукової і науково-технічної експертизи фінансується за рахунок державного бюджету, позабюджетних фондів або коштів замовника.

Кошти на проведення державної наукової і науково-технічної експертизи передбачаються в межах асигнувань на виконання науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт і виділяються окремим рядком.

Експертиза, яку за дорученням державних органів проводить державна установа (організація), що перебуває на державному бюджеті, може фінансуватися за рахунок бюджетних коштів, передбачених на утримання цієї організації.

Діяльність спеціалізованих державних експертних організацій, що здійснюють наукову і науково-технічну експертизу на замовлення фізичних та юридичних осіб на платних засадах, підлягає обов'язковій державній акредитації у порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері науки.

(Частина четверта статті 31 із змінами, внесеними згідно із Законами № 1069-XIV від 21.09.99, № 5460-VI від 16.10.2012)

Наукові організації академій наук України, заснованих на державній власності, вищі навчальні заклади, атестовані центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері науки, провідні науково-технічні установи галузевих міністерств і інших центральних органів виконавчої влади можуть здійснювати спеціалізовану експертну діяльність без додаткової державної акредитації на підставі статутних положень, якими така діяльність передбачається.

(Частина п'ята статті 31 із змінами, внесеними згідно із Законами № 1069-XIV від 21.09.99, № 5460-VI від 16.10.2012)

Стаття 32. Фінансування громадської наукової і науково-технічної експертизи

Фінансування громадської наукової і науково-технічної експертизи здійснюється за рахунок коштів замовників – об'єднань громадян, фондів, інших науково-технічних товариств, з ініціативи яких вона проводиться, а також за рахунок цільових добровільних внесків громадян, підприємств, установ та організацій.

Стаття 33. Фінансування інших наукових і науково-технічних експертиз

Фінансування інших наукових і науково-технічних експертиз здійснюється згідно з договором на її проведення за рахунок коштів замовника експертизи, інших заінтересованих фізичних і юридичних осіб. Надання експертних послуг підприємницькими структурами на платній основі має бути передбачено їх статутами.

Стаття 34. Матеріальне стимулювання експертів у сфері наукової і науково-технічної експертизи

У сфері державної наукової і науково-технічної експертизи фінансову підтримку діяльності експертів забезпечує держава.

В усіх інших випадках матеріальне стимулювання експертів наукової і науково-технічної експертизи здійснюється за рахунок коштів замовника експертизи або інших організацій і установ за дорученням замовника.

Максимальний розмір коштів, що спрямовуються на покриття витрат на експертизу, не може перевищувати: для експертизи наукових і науково-технічних програм та проектів – 1,5 відсотка кошторису витрат, передбачених на їх виконання;

для експертизи виконаних науково-дослідних або проектно-конструкторських робіт – 3 відсотки вартості обсягу виконаних робіт.

Розділ VII

**ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОРУШЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА
У СФЕРІ НАУКОВОЇ І НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ЕКСПЕРТИЗИ**

Стаття 35. Правопорушення у сфері наукової і науково-технічної експертизи

Правопорушеннями у сфері наукової і науково-технічної експертизи вважаються:

невиконання вимог цього Закону та умов договору щодо проведення наукової і науково-технічної експертизи; проведення наукової і науково-технічної експертизи всупереч її основному цільовому призначенню, визначеному в договорі на проведення експертизи;

фальсифікація висновків наукової і науково-технічної експертизи;

прийняття рішень без проведення наукової і науково-технічної експертизи у випадках, коли законодавством встановлено, що проведення такої експертизи є обов'язковим;

надання платних послуг у галузі наукової і науково-технічної експертизи підприємствами, установами, організаціями, тимчасовими експертними колективами, статутами яких така діяльність не передбачається;

вчинення дій, що перешкоджають організації та проведенню наукової і науково-технічної експертизи, або незаконна відмова в наданні експертним установам, організаціям і тимчасовим експертним колективам необхідної інформації та матеріалів;

невиконання умов договору або доручення на проведення наукової і науково-технічної експертизи;

умисне примушування або створення для експертів і експертних комісій обставин, які зумовлюють незаконне чи необ'єктивне проведення наукової і науково-технічної експертизи або підготовку необґрунтованих чи свідомо недостовірних висновків; дискредитація або переслідування експертів за підготовлені ними висновки, несприятливі для особи чи організації, які їх дискредитують або переслідують;

залучення до проведення наукової і науково-технічної експертизи науково-дослідних робіт і науково-технічних розробок посадових осіб та фахівців, які є їх авторами або безпосередньо заінтересованими особами;

порушення суб'єктами експертизи авторського права і прав на об'єкти промислової власності стосовно об'єкта експертизи, результатів експертизи, порушення умов конфіденційності щодо інформації, отриманої експертом у процесі експертної роботи.

Особи, винні у вчиненні зазначених правопорушень у сфері наукової і науково-технічної експертизи, притягаються до дисциплінарної, цивільно-правової, адміністративної та кримінальної відповідальності відповідно до законів.

(Частина другої статті 35 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

Розділ VIII

МІЖНАРОДНІ НАУКОВІ І НАУКОВО-ТЕХНІЧНІ ЕКСПЕРТИЗИ

Стаття 36. Міжнародне співробітництво у сфері наукової і науково-технічної експертизи

Співробітництво України з іншими державами у сфері наукової і науково-технічної експертизи здійснюється відповідно до міжнародних договорів України.

Стаття 37. Міжнародні договори у сфері наукової і науково-технічної експертизи

Якщо міжнародними договорами України встановлено інші правила, ніж ті, що передбачаються законодавством України про наукову і науково-технічну експертизу, то застосовуються правила міжнародних договорів.

Президент України
м. Київ,
10 лютого 1995 року
№ 51/95-ВР

Л. КУЧМА

ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ У СФЕРІ ТРАНСФЕРУ ТЕХНОЛОГІЙ

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2006, № 45, ст.434)

Із змінами, внесеними згідно із Законами

№ 2289-VI від 01.06.2010, ВВР, 2010, № 33, ст. 471

№ 2756-VI від 02.12.2010, ВВР, 2011, № 23, ст. 160

В редакції Закону № 5407-VI від 02.10.2012, ВВР, 2013, № 47, ст. 644

(У зв'язку з викладенням цього Закону у новій редакції Законом № 5407-VI від 02.10.2012, зміни по Закону № 5460-VI від 16.10.2012, ВВР, 2014, № 2–3, ст. 41 внесені не будуть)

Із змінами, внесеними згідно із Законом

№ 766-VIII від 10.11.2015, ВВР, 2015, № 52, ст. 482

Цей Закон визначає правові, економічні, організаційні та фінансові засади державного регулювання діяльності у сфері трансферу технологій і спрямований на забезпечення ефективного використання науково-технічного та інтелектуального потенціалу України, технологічності виробництва продукції, охорони майнових прав на вітчизняні технології та/або їх складові на території держав, де планується або здійснюється їх використання, розширення міжнародного науково-технічного співробітництва у цій сфері.

Розділ I ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

1. У цьому Законі терміни вживаються в такому значенні:

1) високі технології – технології, розроблені на основі новітніх наукових знань, які за своїм технологічним рівнем перевищують кращі вітчизняні та іноземні аналоги і конкурентоспроможні на світовому ринку наукомісткої продукції;

2) договір про трансфер технології – договір, укладений у письмовій формі між особами, яким належать та/або яким повністю чи частково передаються майнові права на технологію або її складові;

3) документація – зафіксована на матеріальному носії інформація про технологію та її складові (нормативна, науково-технічна, проектна, конструкторська, технологічна документація, звіти про результати виконання патентно-кон'юнктурних, наукових, науково-дослідних, конструкторських і проектних робіт, державних випробувань складових технології), наявність якої забезпечує їх використання;

4) нематеріальний актив – об'єкт (об'єкти) права інтелектуальної власності, а також інші аналогічні права, визнані в порядку, встановленому законодавством, об'єктом права власності;

5) ноу-хау – технічна, організаційна або комерційна інформація, що отримана завдяки досвіду та випробуванням технології та її складових, яка: не є загальновідомою чи легкодоступною на день укладення договору про трансфер технології; є істотною, тобто важливою та корисною для виробництва продукції, технологічного процесу та/або надання послуг; є визначеною, тобто описаною достатньо вичерпно, щоб можливо було перевірити її відповідність критеріям незагальновідомості та істотності;

6) об'єкт технології – наукові та науково-прикладні результати, об'єкти права інтелектуальної власності (зокрема, винаходи, корисні моделі, твори наукового, технічного характеру, комп'ютерні програми, комерційні таємниці), ноу-хау, в яких відображено перелік, строки, порядок та послідовність виконання операцій, процесу виробництва та/або реалізації і зберігання продукції, надання послуг;

7) патентна чистота – властивість технології та/або їх складових бути вільно використаними в певній державі без загрози порушення діючих на її території прав інтелектуальної власності на технології та/або складові технологій, що посвідчуються охоронними документами цієї держави (патентами) та свідоцтвами, які належать третім особам, визначена згідно з охоронними документами (патентами) і свідоцтвами на ці об'єкти та нормативно-правовими актами держави (держав), де планується використання зазначених технологій та їх складових, а також відповідно до конкретного періоду часу, обумовленого строком дії охоронних документів (патентів) і свідоцтв на технології та/або їх складові на території такої держави (держав);

8) патентно-кон'юнктурні дослідження – системний науковий аналіз властивостей технологій та їх складових, які впливають з їх правової охорони, стану ринків технологій, їх складових та продукції, патентної та ліцензійної ситуації, що склалася щодо них, характеру виробництва продукції;

9) ринок технологій – система взаємовідносин споживачів технологій та їх складових та/або конкуруючих між собою постачальників цих технологій та їх складових, спрямованих на задоволення суспільних і державних потреб у відповідних технологіях, їх складових та продукції, виготовлених з їх застосуванням;

10) складова технології – частина технології, де відображено окремі елементи технології у вигляді наукових та науково-прикладних результатів, об'єктів права інтелектуальної власності, ноу-хау;

11) технологія – результат науково-технічної діяльності, сукупність систематизованих наукових знань, технічних, організаційних та інших рішень про перелік, строк, порядок та послідовність виконання операцій, процесу виробництва та/або реалізації і зберігання продукції, надання послуг;

12) технології подвійного призначення – технології, які, крім цивільного призначення, можуть бути використані для розроблення, виробництва або використання озброєння, військової чи спеціальної техніки;

13) трансфер технології – передача технології, що оформляється шляхом укладення між фізичними та/або юридичними особами двостороннього або багатостороннього договору, яким установлюються, змінюються або припиняються майнові права та обов'язки щодо технології та/або її складових;

14) уповноважений орган з питань формування та забезпечення реалізації державної політики у сфері трансферу технологій – головний орган у системі центральних органів виконавчої влади, що формує та забезпечує реалізацію державної політики у сфері науки та інновацій;

15) уповноважений орган з питань реалізації державної політики у сфері трансферу технологій – центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності.

Стаття 2. Законодавство про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій

1. Законодавство про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій базується на Конституції України, Цивільному кодексі України, Господарському кодексі України, цьому Законі, законах України «Про зовнішньоекономічну діяльність», «Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки», «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні», «Про наукову і науково-технічну експертизу», «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про інноваційну діяльність», «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі», «Про охорону прав на промислові зразки», «Про охорону прав на топографії інтегральних мікросхем», «Про авторське право і суміжні права», «Про фінансовий лізинг», «Про державний контроль за міжнародними передачами товарів військового призначення та подвійного використання», «Про охорону прав на сорти рослин», «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг», «Про захист від недобросовісної конкуренції», інших нормативно-правових актах, а також чинних міжнародних договорів України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, у сфері науково-технічного співробітництва, інноваційної діяльності, трансферу технологій.

Стаття 3. Суб'єкти трансферу технологій

1. Суб'єктами трансферу технологій є:

1) уповноважений орган з питань формування та забезпечення реалізації державної політики у сфері трансферу технологій, уповноважений орган з питань реалізації державної політики у сфері трансферу технологій, інші центральні та місцеві органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, а також Національна академія наук України та галузеві академії наук, які беруть участь у закупівлі, передачі та/або використанні технологій;

2) підприємства, наукові установи, організації, вищі навчальні заклади та інші юридичні особи незалежно від форми власності, що створюють та/або використовують технології та/або їх складові і яким належать або передаються майнові права на використання об'єктів права інтелектуальної власності, що є складовими технологій;

3) фізичні особи, які безпосередньо беруть участь у створенні, трансфері та застосуванні технологій та/або їх складових, надають необхідні для цього інформаційні, фінансові та інші послуги на всіх стадіях просування технологій та/або їх складових на ринок.

Стаття 4. Взаємодія суб'єктів трансферу технологій

1. Суб'єкти трансферу технологій взаємодіють між собою шляхом:

1) створення технологій та/або їх складових;

2) обміну досвідом та інформацією про науково-технологічні досягнення;

3) проведення консультацій з основних питань науково-технічної і технологічної політики стосовно застосування технологій та їх складових;

4) виробництва та здійснення кооперації постачання технологій та/або їх складових у межах договорів про їх трансфер;

5) укладення інших цивільно-правових договорів відповідно до законодавства.

Стаття 5. Міжнародне співробітництво України у сфері трансферу технологій

1. Міжнародне співробітництво у сфері трансферу технологій передбачає:

- 1) укладення двосторонніх і багатосторонніх міжнародних договорів України щодо науково-технічного, технологічного, інвестиційного співробітництва і кооперації;
- 2) залучення інвестицій у науково-технічний комплекс України;
- 3) сприяння запровадженню в Україні міжнародних стандартів, зокрема стандартів системи управління якістю;
- 4) передачу технологій у рамках науково-технічної і виробничої кооперації та інвестиційного співробітництва;
- 5) забезпечення участі вітчизняних підприємств, наукових установ, організацій та вищих навчальних закладів у міжнародних виставках та ярмарках високотехнологічної продукції і технологій;
- 6) участь у розвитку вітчизняних сегментів міжнародних інформаційних і комунікаційних систем з питань інтелектуальної власності та трансферу технологій.

Розділ II

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ У СФЕРІ ТРАНСФЕРУ ТЕХНОЛОГІЙ

Стаття 6. Завдання та повноваження уповноваженого органу з питань формування та забезпечення реалізації державної політики у сфері трансферу технологій

1. Основним завданням уповноваженого органу з питань формування та забезпечення реалізації державної політики у сфері трансферу технологій є забезпечення формування державної політики щодо трансферу технологій, набуття, охорони і захисту об'єктів права інтелектуальної власності, передачі майнових прав на технології та/або їх складові, створені з використанням коштів Державного бюджету України (далі – бюджетні кошти).

2. Уповноважений орган з питань формування та забезпечення реалізації державної політики у сфері трансферу технологій для виконання покладених на нього завдань:

- 1) погоджує проекти концепцій державних програм розвитку галузей економіки та державних програм у частині трансферу технологій;
- 2) подає державним замовникам пропозиції до проектів державних програм розвитку галузей економіки стосовно набуття або передачі майнових прав на технології та/або їх складові;
- 3) подає Кабінету Міністрів України пропозиції щодо законодавчого стимулювання діяльності із створення та впровадження високих технологій;
- 4) подає в установленому порядку пропозиції щодо здійснення за державним замовленням галузевої підготовки та перепідготовки фахівців з питань інтелектуальної власності, управління інноваційною діяльністю (інноваційними проектами) і трансферу технологій, що передбачає одержання дипломів державного зразка;
- 5) виконує інші функції, передбачені законом.

Стаття 7. Завдання та повноваження уповноваженого органу з питань реалізації державної політики у сфері трансферу технологій

1. Основними завданнями уповноваженого органу з питань реалізації державної політики у сфері трансферу технологій є:

- 1) визначення найбільш ефективних шляхів використання і трансферу технологій та їх складових, насамперед вітчизняного походження;
- 2) забезпечення системного підходу до ведення реєстрів технологій та контролю за передачею майнових прав на технології та їх складові, створені за бюджетні кошти, узагальнення даних галузевих реєстрів технологій та звітів про всі роботи, пов'язані із створенням і використанням технологій та їх складових;
- 3) розвиток інфраструктури та залучення інвестицій у сферу трансферу технологій;
- 4) виявлення, запобігання та припинення порушень у цій сфері.

2. Уповноважений орган з питань реалізації державної політики у сфері трансферу технологій бере участь у формуванні та забезпеченні реалізації державної політики, пов'язаної з набуттям і передачею майнових прав на технології та/або їх складові, створені з використанням бюджетних коштів, сприяє розвитку вітчизняних технологій, виробництву вітчизняної конкурентоспроможної продукції.

3. Уповноважений орган з питань реалізації державної політики у сфері трансферу технологій для виконання покладених на нього завдань:

- 1) підтримує розвиток інфраструктури у сфері трансферу технологій і стимулює залучення інвестицій у цю сферу для інноваційного розвитку національної економіки і технологічного оновлення виробництва;
- 2) готує та подає пропозиції щодо вдосконалення функціонування державних регіональних центрів науки, інновацій та інформатизації, що входять до складу державної системи науково-технічної та економічної інформації, відділень науково-технічної, зокрема кон'юнктурно-економічної і патентної, інформації на регіональному рівні;
- 3) бере участь у підготовці пропозицій щодо координації галузевої підготовки та перепідготовки фахівців з питань інтелектуальної власності, трансферу технологій та управління інноваційною діяльністю;

4) здійснює за пропозицією осіб, які мають права на технології та їх складові, створені за бюджетні кошти, заходи щодо забезпечення фінансування закордонного патентування об'єктів права інтелектуальної власності за рахунок коштів, передбачених на такі цілі в Державному бюджеті України, а також організовує залучення інших надходжень для фінансування закордонного патентування;

5) погоджує ввезення в Україну технологій, придбання яких передбачається за бюджетні кошти;

6) погоджує трансфер технологій, створених чи придбаних за бюджетні кошти, юридичним особам, що зареєстровані в інших країнах, або фізичним особам – іноземцям або особам без громадянства та здійснює їх реєстрацію;

7) веде реєстр технологій, створених чи придбаних за бюджетні кошти, здійснює облік та контроль за передаваними технологіями;

8) здійснює контроль за виплатою винагороди авторам за рахунок коштів, одержаних у результаті трансферу технологій, згідно із статтею 23 цього Закону в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України;

9) веде реєстр технологій, що створені або придбані підприємствами державної форми власності та пропонуються для реєстрації суб'єктами трансферу технологій (власниками технологій);

10) виконує інші функції, передбачені законом.

4. З метою виявлення, запобігання та припинення порушень у сфері інтелектуальної власності, інноваційної діяльності та трансферу технологій уповноважений орган з питань реалізації державної політики у сфері трансферу технологій взаємодіє з відповідними підрозділами Національної поліції, центральним органом виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної податкової політики, Служби безпеки України.

(Частина четверта статті 7 із змінами, внесеними згідно із Законом № 766-VIII від 10.11.2015)

Стаття 8. Повноваження центральних органів виконавчої влади, Національної академії наук України та галузевих академій наук у сфері трансферу технологій

1. Центральні органи виконавчої влади подають Кабінету Міністрів України за погодженням з уповноваженим органом з питань формування та забезпечення реалізації державної політики у сфері трансферу технологій пропозиції до проектів державних програм розвитку галузей економіки стосовно набуття або передачі прав на технології та/або їх складові.

2. Центральні органи виконавчої влади, до сфери управління яких належать науково-виробничі підприємства, наукові установи та організації, вищі навчальні заклади, що провадять згідно з їх положеннями наукову та науково-технічну діяльність, Національна академія наук України та галузеві академії наук, у віданні яких перебувають підприємства, наукові установи, організації, науково-виробничі об'єднання і технологічні парки, які можуть створювати та/або використовувати технології та їх складові:

1) розробляють галузеві комплексні програми технологічного оновлення підприємств як складові програм розвитку окремих галузей економіки та забезпечують їх виконання;

2) сприяють створенню конкурентоспроможних, імпортозамінних технологій та їх складових;

3) забезпечують формування баз даних про технології та/або їх складові, майнові права, зокрема про майнові права інтелектуальної власності, які належать підприємствам, науковим установам, організаціям та вищим навчальним закладам, що належать до сфери управління відповідного центрального органу виконавчої влади або перебувають у віданні Національної академії наук України чи відповідної галузевої академії наук, забезпечують доступ до них осіб, заінтересованих у використанні певної технології та/або її складових;

4) подають інформацію уповноваженому органу з питань реалізації державної політики у сфері трансферу технологій про завершені технології, зокрема створені або придбані за бюджетні кошти, про технології, створені або придбані підприємствами державної форми власності, а також про технології, що пропонуються для реєстрації суб'єктами трансферу технологій (власниками технологій), для включення їх до реєстру;

5) подають інформацію уповноваженому органу з питань реалізації державної політики у сфері трансферу технологій про передані технології, створені за бюджетні кошти підприємствами, науковими установами, організаціями та вищими навчальними закладами, що належать до сфери їх управління, у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України;

6) забезпечують додержання вимог міжнародних договорів України щодо запобігання техногенному ризику, поширенню потенційно небезпечних технологій та щодо екологічної безпеки технологій;

7) сприяють залученню інвестицій до виконання галузевих комплексних програм технологічного оновлення підприємств;

8) готують та подають уповноваженому органу з питань реалізації державної політики у сфері трансферу технологій пропозиції щодо найбільш ефективних шляхів використання та/або трансферу технологій та їх складових, насамперед вітчизняного походження;

9) подають уповноваженому органу з питань реалізації державної політики у сфері трансферу технологій клопотання про необхідність підтримання патентування технологій та/або їх складових за межами України;

10) беруть участь у підготовці проектів договорів про трансфер технологій;

11) забезпечують своєчасне подання уповноваженому органу з питань реалізації державної політики у сфері трансферу технологій звітів про патентно-кон'юнктурні, наукові дослідження, конструкторські, проектні, випро-

бувальні роботи, пов'язані із створенням і використанням технологій та їх складових, патентуванням та ліцензуванням прав на них, про виплату винагороди їх авторам;

12) здійснюють контроль за передачею майнових прав на технології та їх складові, створені за бюджетні кошти, підприємствам, науковим установам, організаціям та вищим навчальним закладам, які у своїй діяльності будуть використовувати ці технології відповідно до укладеного договору;

13) здійснюють контроль за виплатою підприємствами, науковими установами, організаціями та вищими навчальними закладами, які у своїй діяльності будуть використовувати технології та/або їх складові, винагороди авторам технологій та/або їх складових відповідно до укладеного з ними договору та в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України;

14) здійснюють контроль за веденням обліку технологій та/або їх складових у складі майна підприємств, наукових установ, організацій та вищих навчальних закладів, яким передані права на технології та/або їх складові, у тому числі нематеріальних активів, які є складовими технологій;

15) виконують у межах своїх повноважень інші функції, встановлені законодавством.

3. Для забезпечення виконання функцій, пов'язаних із створенням, використанням, патентуванням та ліцензуванням прав на технології та їх складові, уповноважений орган з питань формування та забезпечення реалізації державної політики у сфері трансферу технологій, уповноважений орган з питань реалізації державної політики у сфері трансферу технологій, інші центральні органи виконавчої влади, Національна академія наук України та галузеві академії наук створюють у межах чисельності та фонду оплати праці структурні підрозділи з питань трансферу технологій, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності, а також у межах своїх повноважень підрозділи з питань трансферу технологій, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності на підприємствах, у наукових установах, організаціях та вищих навчальних закладах, що належать до сфери управління відповідного центрального органу виконавчої влади або перебувають у віданні відповідної академії наук.

У разі потреби підрозділи з питань трансферу технологій, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності можуть створюватися на підприємствах, у вищих навчальних закладах, що належать до сфери управління центральних органів виконавчої влади, Національної академії наук України та галузевих академій наук.

Типове положення про структурний підрозділ з питань трансферу технологій, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності затверджується Кабінетом Міністрів України.

Центральні органи виконавчої влади у межах своїх повноважень здійснюють заходи щодо недопущення недобросовісної конкуренції, контрафакції і несанкціонованого розповсюдження технологій та поширення конфіденційної інформації, розповсюдження технологій подвійного використання без дозволу власника майнових прав.

4. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері статистики, здійснює статистичні спостереження щодо трансферу та використання технологій та/або їх складових, зокрема об'єктів права інтелектуальної власності. Порядок здійснення спостереження та форма статистичної звітності щодо трансферу та використання технологій та/або їх складових затверджуються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 9. Повноваження Ради міністрів Автономної Республіки Крим, місцевих органів виконавчої влади, виконавчих органів сільських, селищних, міських, районних у містах (у разі їх створення) рад у сфері трансферу технологій

1. Рада міністрів Автономної Республіки Крим, місцеві органи виконавчої влади та виконавчі органи сільських, селищних, міських, районних у містах (у разі їх створення) рад у межах своїх повноважень:

1) розробляють комплексні програми технологічного оновлення підприємств, що належать до комунальної власності відповідних територіальних громад, як складові регіональних програм економічного і соціального розвитку та подають їх на затвердження Верховній Раді Автономної Республіки Крим, обласним і районним радам;

2) створюють сприятливі умови для розроблення та використання відповідних технологій та/або їх складових;

3) створюють регіональні бази даних про технології та їх складові, подають інформацію про технології до регіональних державних центрів науки, інновацій та інформатизації і уповноваженому органу з питань реалізації державної політики у сфері трансферу технологій, забезпечують поширення інформації про технологічні потреби регіону з метою залучення коштів для технологічного переоснащення підприємств регіону;

4) беруть участь у міжнародному науково-технічному співробітництві, сприяють залученню іноземних інвестицій для технологічного переоснащення підприємств регіону;

5) у межах передбачених коштів відповідного бюджету фінансують дослідження та розробки з розв'язання проблем технологічного переоснащення підприємств регіону;

6) сприяють розвитку інфраструктури у сфері трансферу технологій.

Стаття 10. Інформаційне забезпечення трансферу технологій

1. Уповноважений орган з питань реалізації державної політики у сфері трансферу технологій, центральні органи виконавчої влади, Національна академія наук України та галузеві академії наук у межах своїх повноважень забезпечують інформаційно-консультаційне супроводження трансферу технологій через установи та організації державної системи науково-технічної інформації шляхом збирання, ведення обліку, архівного зберігання, розпо-

всюдження в установленому законодавством порядку наукової, конструкторської та проектної документації, поширення науково-технічної, кон'юнктурно-економічної та патентної інформації, пов'язаної з технологіями та їх складовими.

2. Установи та організації державної системи науково-технічної та патентної інформації забезпечують:

1) формування інформаційних ресурсів науково-технічної, кон'юнктурно-економічної та патентної інформації з урахуванням усіх доступних джерел інформації про складові технології;

2) створення в межах чисельності та фонду оплати праці регіональних відділень науково-технічної інформації;

3) підготовку за дорученням уповноваженого органу з питань реалізації державної політики у сфері трансферу технологій та на замовлення інших суб'єктів трансферу технологій інформаційно-аналітичних довідок про технології та їх складові;

4) формування галузевих і регіональних автоматизованих баз даних про технології та їх складові, створені з використанням бюджетних коштів, зокрема про патентно-кон'юнктурні, наукові дослідження, конструкторські, проектні та випробувальні роботи, пов'язані із створенням і використанням технологій та/або їх складових, інтеграцію таких баз даних у міжнародні інформаційні мережі з питань трансферу технологій;

5) проведення рекламно-інформаційних заходів, семінарів, конференцій, засідань за круглим столом, виставок, громадського обговорення інформації про технології та їх складові з метою поширення цієї інформації в регіонах;

6) ознайомлення на безоплатній основі фізичних та юридичних осіб, які беруть участь у створенні, використанні та трансфері технологій, з реферативною патентною інформацією про технології та їх складові;

7) надання заінтересованим особам у встановленому уповноваженим органом з питань реалізації державної політики у сфері трансферу технологій порядку переліку наявних в Україні та за її межами технологій та/або їх складових, зокрема технологічних інновацій, науково-технічної, зокрема кон'юнктурно-економічної і патентної, інформації про технології та/або їх складові, майнові права або частка майнових прав на які належать державі.

3. Для проведення державної експертизи технологій та патентно-кон'юнктурних досліджень установи та організації державної системи науково-технічної та патентної інформації забезпечують:

1) пошук, систематизацію та аналіз науково-технічної, кон'юнктурно-економічної і патентної інформації про вітчизняні та іноземні технології та їх складові;

2) підготовку аналітичних довідок про вітчизняні та іноземні технології та їх складові.

Стаття 11. Порядок передачі майнових прав на технології, створені за бюджетні кошти

1. Майнові права на технологію та/або її складові, що створені у процесі виконання науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт, які фінансуються за рахунок бюджетних коштів, належать установам, організаціям та підприємствам – виконавцям цих робіт (далі – виконавці) відповідно до Цивільного кодексу України, крім випадків, передбачених частиною другою цієї статті.

2. Майнові права на технологію та/або її складові, що створені у процесі виконання науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт, які фінансуються за рахунок бюджетних коштів, передаються установами, організаціями та підприємствами – виконавцями органам державної влади, Національній академії наук України та галузевим академіям наук, які здійснюють фінансування зазначених науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт (далі – замовники), з урахуванням положень Цивільного кодексу України, якщо технологію та/або її складові віднесено до державної таємниці та в інших випадках, визначених законом.

3. У випадках, передбачених частиною другою цієї статті, виконавець направляє замовнику повідомлення про створену під час виконання науково-дослідної та дослідно-конструкторської роботи технологію та/або її складові протягом одного місяця з дня одержання повідомлення від автора технології та/або її складових.

Замовник протягом двох місяців з дня одержання від виконавця повідомлення або уповноважена ним державна установа має:

1) укласти з виконавцем договір про набуття замовником майнових прав на технологію та/або її складові;

2) для об'єктів права інтелектуальної власності – складових технологій, набуття права на які засвідчується охоронним документом, визначити сторону, що здійснює їх правову охорону та за потреби забезпечити подання заявок на отримання зазначених охоронних документів;

3) врегулювати питання укладення з автором письмового договору про розмір та умови виплати йому (його правонаступнику) винагороди відповідно до економічної цінності технології та/або її складових або іншої вигоди, що може бути одержана від використання зазначених об'єктів.

Якщо замовник не виконає зазначених у частині другій цієї статті вимог у встановлений строк, дії, визначені частиною третьою цієї статті, із забезпечення правової охорони зазначених об'єктів права інтелектуальної власності здійснює виконавець, до якого переходять майнові права на створену технологію та/або її складові.

4. Центральні органи виконавчої влади, Національна академія наук України та галузеві академії наук (замовники створення технології) мають право безоплатно використовувати технологію та/або її складові з метою виконання робіт або постачання для державних потреб продукції, необхідної для виконання державних функцій, що обов'язково передбачається в договорі на створення технології та/або її складових.

5. Особа, за якою закріплюються майнові права на технологію, або уповноважена нею державна установа та замовники створення технології:

1) вчиняє дії з набуття та охорони прав на технологію та/або її складові, отримує охоронні документи на об'єкти права інтелектуальної власності – складові технології;

2) виплачує винагороду авторам технологій та/або об'єктів права інтелектуальної власності після їх трансферу та укладає договори про передачу технологій.

6. Технології та/або їх складові, створені або придбані за бюджетні кошти, використовуються переважно на території України.

Майнові права на технології, створені за бюджетні кошти, можуть передаватися для використання на території іноземних держав у порядку, визначеному цим Законом.

7. У разі якщо складові технологій частково створено за рахунок власних коштів підприємств, наукових установ, організацій та вищих навчальних закладів і фізичних осіб, а частково – за рахунок бюджетних коштів, майнові права на ці складові розподіляються на підставі договору про їх створення та використовуються за умовами договору про їх трансфер.

8. Порядок формування і виконання замовлення на проведення наукових досліджень і розробок, проектних та конструкторських робіт за рахунок бюджетних коштів та забезпечення проведення моніторингу за станом впровадження і використання результатів завершених наукових розробок, які виконувалися за рахунок бюджетних коштів, затверджується Кабінетом Міністрів України.

Розділ III

ФОРМИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ У СФЕРІ ТРАНСФЕРУ ТЕХНОЛОГІЙ

Стаття 12. Мета державного регулювання діяльності у сфері трансферу технологій

1. Основною метою державного регулювання діяльності у сфері трансферу технологій є забезпечення розвитку національного промислового і науково-технічного потенціалу, його ефективне використання для виконання завдань соціально-економічного розвитку держави та забезпечення технологічності виробництва вітчизняної продукції з урахуванням світового досвіду, можливих соціально-економічних, технологічних і екологічних наслідків від застосування технологій та їх складових, сприяння розвитку виробництва, в якому використовуються новітні вітчизняні технології та їх складові.

Стаття 13. Закордонне патентування

1. Закордонне патентування технологій або їх складових, створених за бюджетні кошти, здійснюється за рахунок власних коштів підприємств, наукових установ, організацій та вищих навчальних закладів – розробників технологій та/або об'єктів права інтелектуальної власності або за рахунок інших джерел, не заборонених законодавством.

2. Закордонне патентування технологій або їх складових, створених за бюджетні кошти, відповідно до частини другої статті 11 та пункту 4 частини третьої статті 7 цього Закону здійснюється за рахунок коштів, передбачених на такі цілі в Державному бюджеті України.

Стаття 14. Державна експертиза технологій

1. Державна експертиза проводиться для:

1) технологій та/або їх складових, які закупаються за бюджетні кошти;

2) технологій та/або їх складових, створених або придбаних за бюджетні кошти, які передаються юридичним особам, що зареєстровані в інших країнах, або фізичним особам – іноземцям або особам без громадянства.

Проведення державної експертизи організовується уповноваженим органом з питань реалізації державної політики у сфері трансферу технологій.

Метою проведення державної експертизи є визначення економічної доцільності та корисності для держави і суспільства впровадження технологій та їх складових з урахуванням можливих екологічних і соціально-економічних наслідків від їх застосування.

2. Державна експертиза технологій проводиться відповідно до Закону України «Про наукову і науково-технічну експертизу» з урахуванням особливостей, визначених цим Законом. Порядок проведення державної експертизи технологій встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Державна експертиза технологій та/або їх складових проводиться на підставі техніко-економічного обґрунтування можливості їх використання на території України або передачі майнових прав на них за межі України, звіту про патентно-кон'юнктурні дослідження та патентного формуляра, які оформляються відповідно до державних стандартів.

3. Під час проведення державної експертизи технологій та їх складових обов'язково визначаються:

1) технологічний рівень і новизна технологій, їх складових та обладнання;

2) орієнтовна ринкова ціна технології та обладнання чи розмір плати за їх використання;

3) конкурентоспроможність технологій та продукції, яка буде виготовлена із застосуванням цих технологій;
4) патентна чистота технологій, їх складових;
5) відповідність технологій нормам техногенної та екологічної безпеки, технічного регулювання, міжнародним і національним стандартам.

4. Державна експертиза технологій та/або їх складових, створених або придбаних за бюджетні кошти, які передаються юридичним особам, що зареєстровані в інших країнах, або фізичним особам – іноземцям або особам без громадянства, проводиться без з'ясування питань, передбачених пунктами 2, 4 і 5 частини третьої цієї статті.

5. Під час проведення державної експертизи технологій встановлюється відповідність технологій, обладнання, які передбачається передати для використання на території України, таким вимогам:

1) спрямованість на виробництво нової продукції або на вдосконалення якості існуючої;
2) забезпечення технологічності виробництва продукції, зниження його витратності, енерго- та матеріаломісткості;

3) забезпечення використання місцевих матеріальних та людських ресурсів;

4) відсутність в Україні таких технологій вітчизняного походження або перевищення технологічних показників існуючих технологій вітчизняного походження;

5) відсутність у базі даних уповноваженого органу з питань реалізації державної політики у сфері трансферу технологій інформації про аналогічну вітчизняну технологію та/або її складові та їх розробників і постачальників (під час державної експертизи технологій та/або їх складових, які передбачається ввозити на територію України).

6. У разі якщо під час державної експертизи технологій та/або їх складових буде виявлено запатентовані об'єкти, майнові права інтелектуальної власності на які планується передати для використання за межами України, та встановлено, що в державі, де їх буде використано, не забезпечується захист таких прав, особа, якій належать ці права і яка надає ліцензію на використання запатентованих складових технологій, зобов'язана вжити заходів для належного захисту зазначених прав у державі, де їх буде використано, відповідно до міжнародних вимог.

7. Положення цієї статті не поширюються на експорт технологій та/або їх складових, що регламентуються Законом України «Про державний контроль за міжнародними передачами товарів військового призначення та подвійного використання».

Стаття 15. Погодження трансферу та реєстрація технологій, створених або придбаних за бюджетні кошти, які передаються юридичним особам, що зареєстровані в інших країнах, або фізичним особам – іноземцям або особам без громадянства

1. Уповноважений орган з питань реалізації державної політики у сфері трансферу технологій після отримання висновку державної експертизи згідно із статтею 14 цього Закону приймає рішення щодо погодження трансферу технологій, її складових, створених або придбаних за бюджетні кошти, юридичним особам, що зареєстровані в інших країнах, або фізичним особам – іноземцям або особам без громадянства та вносить дані про технологію та її складові до Державного реєстру переданих технологій.

Погодження трансферу технологій, реєстрація технологій, їх складових, визначених цією статтею, та здійснення державної експертизи щодо цих технологій, їх складових відповідно до статті 14 цього Закону не повинні перевищувати тридцяти днів з дня отримання матеріалів для проведення експертизи.

Порядок погодження трансферу та реєстрації технологій, створених або придбаних за бюджетні кошти, які передаються юридичним особам, що зареєстровані в інших країнах, або фізичним особам – іноземцям або особам без громадянства, визначається Кабінетом Міністрів України.

Положення цієї статті не поширюються на експорт технологій та/або їх складових, що регламентуються Законом України «Про державний контроль за міжнародними передачами товарів військового призначення та подвійного використання».

2. Кошти, отримані під час продажу технологій або технологій і обладнання, використовуються з урахуванням особливостей, визначених цим Законом.

Стаття 16. Реєстрація технологій, створених або придбаних підприємствами державної форми власності

Підприємства державної форми власності, що створюють або закуповують технології або їх складові, реєструють їх з метою визначення можливості їх використання в Україні.

Реєстрація здійснюється уповноваженим органом з питань реалізації державної політики у сфері трансферу технологій у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

Стаття 17. Погодження ввезення в Україну технологій, придбання яких передбачається за бюджетні кошти

1. Погодження ввезення в Україну технологій проводиться під час закупівлі їх або їх складових за бюджетні кошти та з метою запобігання ввезенню морально застарілих технологій і таких, що можуть завдати шкоди навколишньому природному середовищу або здоров'ю людей, а також контролю за впровадженням ввезених технологій.

2. Обов'язковою умовою погодження є проведення державної експертизи згідно із статтею 14 цього Закону.

3. Уповноважений орган з питань реалізації державної політики у сфері трансферу технологій здійснює погодження ввезення технологій або їх складових після отримання висновку експертизи.

4. Порядок погодження ввезення в Україну технологій або їх складових визначається Кабінетом Міністрів України.

Стаття 18. Патентно-кон'юнктурні дослідження у сфері трансферу технологій

1. Патентно-кон'юнктурні дослідження проводяться під час розроблення науково-технічних прогнозів розвитку технологій та їх складових, під час їх створення, визначення доцільності набуття та/або передачі прав на них, під час підготовки до виробництва продукції з їх застосуванням.

2. Патентно-кон'юнктурні дослідження проводяться відповідно до затверджених державних стандартів та методик.

3. Уповноважений орган з питань реалізації державної політики у сфері трансферу технологій, центральні органи виконавчої влади, Національна академія наук України та галузеві академії наук у межах своїх повноважень координують та забезпечують проведення патентно-кон'юнктурних досліджень за участю розробників відповідних технологій та/або їх складових.

Розділ IV

ДОГОВОРИ ПРО ТРАНСФЕР ТЕХНОЛОГІЙ

Стаття 19. Умови укладення договорів про трансфер технологій

1. Істотними умовами укладення договорів про трансфер технологій є:

1) перелік складових технологій, що передаються (з визначенням їх функціональних властивостей та гарантованих показників);

2) ціна технологій чи розмір плати за їх використання;

3) строки, місце та спосіб передачі технологій та/або їх складових;

4) умови передачі технічних знань, необхідних для монтажу, експлуатації та забезпечення функціонування обладнання, придбання чи оренди, монтажу і використання машин, обладнання, комплектувальних частин та матеріалів;

5) розмір, порядок та умови виплати винагороди за використання технологій, а також вид виплат (разові платежі – паушальні, періодичні відрахування – роялті або інші види виплат);

6) відповідальність сторін за порушення умов договору;

7) порядок вирішення спірних питань стосовно виконання умов договору.

Договори про трансфер технологій повинні включати також умови щодо:

1) ліцензії та її умови на використання технологій та їх складових;

2) територіальних обмежень (заборона використовувати передані за договором технології, її складові на території, не передбаченій у договорі);

3) обмежень галузі застосування технологій та їх складових;

4) порядку надання субліцензій на складові технології третім особам (у разі потреби включення третіх осіб у технологічний процес виробництва продукції), крім випадків передачі прав на використання знаків для товарів і послуг, комерційних (фірмових) найменувань, з визначенням обмежень права на використання технологій та її складових, включаючи обмеження кола осіб, яким дозволено використовувати складові технологій і мати доступ до інформації про них;

5) передачі прав на ноу-хау, техніко-економічні обґрунтування, плани, інструкції, специфікації, креслення та інші інформаційні матеріали про технології та їх складові, необхідні для ефективного їх використання, включаючи обмеження, пов'язані з умовами збереження конфіденційності інформації про технології та їх складові під час їх використання;

6) проведення робіт з удосконалення технологій та їх складових і порядок надання сторонами інформації про ці вдосконалення;

7) надання консультацій та послуг з проектування, асистування та навчання кадрів, які забезпечують реалізацію технологій, і управлінського персоналу особи, якій передаються права на технологію та її складові;

8) страхування технологій та їх складових;

9) порядку компенсації витрат, пов'язаних з трансфером технологій, включаючи пристосування технологій та їх складових до умов підприємства, наукової установи, організації та вищого навчального закладу, де вони будуть використовуватися, навчання персоналу;

10) обмежень, що стосуються діяльності сторін у разі закінчення строку дії договору, його розірвання або виникнення форс-мажорних обставин (обставин непереборної сили).

Стаття 20. Особливості укладення договорів про трансфер технологій

1. Під час передачі (трансферу) технологій укладаються договори, визначені Цивільним кодексом України, щодо розпорядження майновими правами інтелектуальної власності з урахуванням вимог статті 19 цього Закону.

2. Разом з договором про трансфер технологій можуть укладатися договори про:

- 1) гарантії осіб, які передають технології та їх складові, стосовно можливості досягнення економічних показників і виробництва продукції із застосуванням цих технологій та складових;
- 2) гарантії осіб, які передають технології та їх складові, стосовно конфіденційності та нерозголошення інформації третім особам;
- 3) проведення комплексу інженерних, екологічних або інших робіт, необхідних для застосування технологій та їх складових;
- 4) обслуговування обладнання.

Стаття 21. Обмеження щодо укладення договорів про трансфер технологій

1. Не допускається укладення договорів про трансфер технологій, які передбачають:

- 1) ввезення в Україну технологій та/або їх складових, які можуть завдати шкоди навколишньому природному середовищу або здоров'ю людей;
- 2) здійснення виплат, що значно перевищують ціну технології та її складових;
- 3) встановлення зобов'язань щодо придбання в особи, яка передає технологію та/або її складові, сировини, напівфабрикатів, обладнання та його комплектувальних частин, що не застосовуються під час виробництва відповідної продукції;
- 4) встановлення зобов'язань щодо переважного продажу продукції, виготовленої із застосуванням технології, покупцям, визначеним особою, яка передає цю технологію, та використання визначеного нею персоналу;
- 5) право особи, яка передає технологію, визначати ціну продажу або реекспорту продукції, виготовленої із застосуванням цієї технології;
- 6) встановлення необґрунтованих обмежень обсягу виробництва продукції;
- 7) встановлення обмежень, які суперечать законодавству, стосовно використання майнових прав на технології та їх складові;
- 8) заборону використання аналогічних або більш досконалих технологій та їх складових;
- 9) заборону або обмеження експорту продукції, виготовленої із застосуванням технології;
- 10) встановлення зобов'язань щодо використання запатентованого об'єкта права інтелектуальної власності, який не використовується у процесі застосування технологій.

Розділ V

ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ У СФЕРІ ТРАНСФЕРУ ТЕХНОЛОГІЙ

Стаття 22. Винагорода авторам технологій та/або їх складових та особам, які здійснюють їх трансфер

1. Між підприємством, науковою установою, організацією чи вищим навчальним закладом, де створено технологію та/або її складові та/або куди здійснюється її трансфер, і авторами технології або її складових укладається договір, в якому визначаються майнові права, що передаються за цим договором, умови виплати та розмір винагороди за передачу і використання майнових прав на технологію або її складові.

2. Підприємство, наукова установа, організація та вищий навчальний заклад, яким передано майнові права на технології чи їх складові, не рідше ніж один раз на рік і не пізніше ніж через місяць після закінчення бюджетного року, а у разі надання ліцензії на використання запатентованих складових технологій іншим особам – протягом місяця після одержання ліцензійних платежів виплачують авторам технологій винагороду.

3. Розмір, строки і порядок виплати винагороди авторам технологій та/або їх складових у разі відсутності договору з ними і особам, які здійснюють їх трансфер, визначаються колективними договорами, що укладаються в організаціях, які є розробниками технологій та їх складових, з урахуванням творчого вкладу авторів у їх створення, обсягу і доцільності виконання певних робіт особами, які здійснюють трансфер технологій.

4. Розмір винагороди авторам технологій та їх складових визначається як частка доходу, одержаного внаслідок їх використання, або у фіксованій сумі на одиницю продукції відповідно до її ціни, або у фіксованій сумі частини доходів, одержаних від передачі технологій або їх складових, або з урахуванням іншої вигоди, яка може бути отримана за використання технологій, що підтверджено відповідними документами.

Авторам технологій або їх складових винагорода розраховується і виплачується:

- 1) у разі використання технологій, при цьому розмір винагороди співвідноситься з обсягом продажу продукції, одержаної в результаті їх використання, та/або з іншою вигодою, яка може бути одержана від їх використання;
- 2) в інших випадках, що визначаються договором з автором.

5. Кабінет Міністрів України встановлює мінімальні ставки винагороди авторам технологій та особам, які здійснюють їх трансфер.

6. Спори щодо розміру і порядку виплати винагороди авторам технологій та особам, які здійснюють їх трансфер, вирішуються у судовому порядку.

Стаття 23. Використання коштів, одержаних у результаті трансферу технологій

1. Кошти, одержані у результаті трансферу технологій, створених за рахунок бюджетних коштів (у вигляді періодичних та/або разових виплат (роялті)), майнові права на які має організація-розробник згідно із статтею 11 цього Закону, підлягають використанню організацією-розробником для виплати винагороди авторам технологій та/або об'єктів права інтелектуальної власності, для розвитку інноваційної діяльності та трансферу технологій організації, зокрема оплати закордонного патентування.

2. Порядок і напрями використання коштів, одержаних у результаті трансферу технологій, створених за рахунок бюджетних коштів, визначаються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 24. Державна підтримка та особливості кредитування трансферу технологій

1. Підприємствам, що належать до сфери управління центральних органів виконавчої влади, до відання Національної академії наук України та галузевих академій наук, що здійснюватимуть випуск продукції за державним замовленням, за рішенням Кабінету Міністрів України, виключно у межах повноважень, встановлених законом про Державний бюджет України, можуть надаватися державні гарантії щодо погашення кредитів комерційних банків, наданих для придбання технологій та їх складових, необхідність застосування яких визначена потребами держави і суспільства у цих технологіях.

2. Державою запроваджуються заходи щодо підтримки трансферу технологій як пріоритетного напрямку інноваційної діяльності відповідно до статті 6 Закону України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні».

Розділ VI
ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

2. Кабінету Міністрів України протягом трьох місяців з дня набрання чинності цим Законом: внести на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо приведення законів України у відповідність із цим Законом;

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити приведення міністерствами, іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом;

забезпечити прийняття нормативно-правових актів, необхідних для реалізації цього Закону.

Президент України

м. Київ

14 вересня 2006 року

№ 143-V

В. ЮЩЕНКО

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

П О С Т А Н О В А

від 1 серпня 2007 р. № 995

Київ

**ДЕЯКІ ПИТАННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ЗАКОНУ УКРАЇНИ
«ПРО ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ
У СФЕРІ ТРАНСФЕРУ ТЕХНОЛОГІЙ»**

Із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ

№ 99 від 06.02.2013

№ 271 від 15.04.2013

№ 781 від 23.09.2015

Відповідно до Закону України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій» Кабінет Міністрів України **п о с т а н о в л я є**:

1. Затвердити Типове положення про структурний підрозділ з питань трансферу технологій, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності міністерства, іншого центрального органу виконавчої влади, Національної академії наук та національної галузевої академії наук, що додається.

(Пункт 1 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 271 від 15.04.2013)
(Пункт 2 втратив чинність на підставі Постанови КМ № 99 від 06.02.2013)
(Пункт 3 виключено на підставі Постанови КМ № 271 від 15.04.2013)
(Пункт 4 виключено на підставі Постанови КМ № 271 від 15.04.2013)

Прем'єр-міністр України

В. ЯНУКОВИЧ

Інд. 42

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 1 серпня 2007 р. № 995

ТИПОВЕ ПОЛОЖЕННЯ
про структурний підрозділ з питань трансферу технологій, інноваційної діяльності
та інтелектуальної власності міністерства, іншого центрального органу виконавчої влади,
Національної академії наук та національної галузевої академії наук

(Назва Типового положення із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 271 від 15.04.2013)

(У тексті Типового положення слова «Національна або галузева академія наук» та «підприємства, установи та організації» в усіх відмінках замінено відповідно словами «Національна академія наук або національна галузева академія наук» та «підприємства, наукові установи, організації та вищі навчальні заклади» у відповідному відмінку, а слова «на підприємствах, в установах та організаціях» – словами «на підприємствах, в наукових установах, організаціях та вищих навчальних закладах» згідно з Постановою КМ № 271 від 15.04.2013)

1. Структурний підрозділ з питань трансферу технологій, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності міністерства, іншого центрального органу виконавчої влади, Національної академії наук та національної галузевої академії наук (далі – структурний підрозділ) утворюється відповідно до частини третьої статті 8 Закону України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій» з метою забезпечення виконання цими органами завдань, визначених відповідними законодавчими актами.

(Пункт 1 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 271 від 15.04.2013)

2. У своїй діяльності структурний підрозділ керується Конституцією та законами України, указами Президента України та постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України, актами Кабінету Міністрів України, наказами Міністерства освіти і науки з питань трансферу технологій, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності, наказами відповідного міністерства, іншого центрального органу виконавчої влади, Національної академії наук або національної галузевої академії наук, а також положенням про нього.

(Пункт 2 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 271 від 15.04.2013)

3. Основними завданнями структурного підрозділу є забезпечення виконання функцій, пов'язаних з розробленням технологій та їх складових частин (далі – технології), набуттям, ліцензуванням і захистом прав інтелектуальної власності на них, трансфером і використанням нових технологій.

4. Структурний підрозділ відповідно до покладених на нього завдань:

1) забезпечує розроблення галузевих комплексних програм технологічного оновлення підприємств, що належать до сфери управління відповідного міністерства, іншого центрального органу виконавчої влади чи перебувають у віданні Національної академії наук або національної галузевої академії наук, та їх виконання;

(Підпункт 1 пункту 4 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 271 від 15.04.2013)

2) проводить моніторинг стану використання технологій на підприємствах, в наукових установах, організаціях та вищих навчальних закладах, що належать до сфери управління відповідного міністерства, іншого центрального органу виконавчої влади чи перебувають у віданні Національної академії наук або національної галузевої академії наук, узагальнює практику застосування законодавства з питань трансферу технологій, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності, додержання вимог цього законодавства суб'єктами, що провадять діяльність, пов'язану з передачею технологій, готує пропозиції щодо поліпшення стану використання технологій та удосконалення зазначеного законодавства;

3) вживає у межах своїх повноважень заходів для забезпечення розроблення технологій, що відповідають сучасному світовому науково-технологічному рівню та міжнародним, зокрема європейським стандартам, а також для виробництва і реалізації конкурентоспроможної та імпортозамінної продукції з урахуванням потреб економіки;

4) забезпечує відповідно до своєї компетенції:

формування баз даних про технології, майнові права, зокрема про майнові права інтелектуальної власності, які належать підприємствам, науковим установам, організаціям та вищим навчальним закладам, що належать до сфе-

ри управління відповідного центрального органу виконавчої влади або перебувають у віданні Національної академії наук чи національної галузевої академії наук, забезпечують доступ до них осіб, заінтересованих у використанні певної технології;

(Абзац другий підпункту 4 пункту 4 в редакції Постанови КМ № 271 від 15.04.2013)

участь у підготовці проектів договорів про трансфер технологій;

(Абзац третій підпункту 4 пункту 4 в редакції Постанови КМ № 271 від 15.04.2013)

подання МОН;

(Абзац підпункту 4 пункту 4 в редакції Постанови КМ № 271 від 15.04.2013; із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 781 від 23.09.2015)

– інформації про завершені технології, зокрема створені або придбані за рахунок бюджетних коштів, про технології, створені або придбані підприємствами державної форми власності, а також про технології, що пропонуються для реєстрації суб'єктами трансферу технологій (власниками технологій), для включення їх до реєстру технологій;

(Абзац підпункту 4 пункту 4 в редакції Постанови КМ № 271 від 15.04.2013)

– інформації про передані технології, створені за рахунок бюджетних коштів підприємствами, науковими установами, організаціями та вищими навчальними закладами, що належать до сфери управління відповідного центрального органу виконавчої влади або перебувають у віданні Національної академії наук чи національної галузевої академії наук;

(Абзац підпункту 4 пункту 4 в редакції Постанови КМ № 271 від 15.04.2013)

– клопотання про необхідність підтримання патентування технологій за межами України;

(Абзац підпункту 4 пункту 4 в редакції Постанови КМ № 271 від 15.04.2013)

– звітів про проведення патентно-кон'юнктурних, наукових досліджень, конструкторських, проектних, випробувальних робіт, пов'язаних із створенням і використанням технологій, патентуванням та ліцензуванням прав на них, про виплату винагороди їх авторам;

(Абзац підпункту 4 пункту 4 в редакції Постанови КМ № 271 від 15.04.2013)

диверсифікацію результатів завершених прикладних наукових досліджень та інноваційної діяльності, проектних, конструкторських та випробних робіт насамперед таких, що відповідають сучасному світовому науково-технологічному рівню;

формування галузевих баз даних та фондів науково-технічної інформації про технології, розроблені з використанням коштів загального фонду державного бюджету, а також доступ до таких баз даних і фондів фізичним та юридичним особам, заінтересованим у використанні відповідних технологій;

економічну безпеку виробництва і детінізацію операцій з купівлі та продажу товарів, що виготовляються, та послуг, що надаються, з використанням відповідних технологій;

підготовку та опрацювання проектів нормативно-правових актів з питань трансферу технологій, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності;

5) надає у межах своїх повноважень консультативно-методичну допомогу:

у проведенні патентно-кон'юнктурних досліджень, пов'язаних з розробленням нових технологій, набуттям, ліцензуванням і захистом прав інтелектуальної власності на них, використанням таких технологій, а також з реалізацією на внутрішньому та зовнішньому ринку продукції, виготовленої з їх використанням;

у визначенні порядку набуття, ліцензування і захисту прав інтелектуальної власності на технології в Україні та за її межами;

у визначенні умов і порядку набуття майнових прав на технології, зокрема на результати завершених прикладних наукових досліджень, проектну, конструкторську та технологічну документацію, об'єкти права інтелектуальної власності, а також умов і порядку передачі цих прав третім особам;

6) забезпечує в установленому порядку додержання вимог міжнародних договорів щодо запобігання техногенному ризику, впровадження потенційно небезпечних технологій, а також екологічної безпеки технологій;

7) готує та подає в установленому порядку пропозиції щодо:

визначення основних напрямів діяльності та пріоритетів у сфері трансферу технологій, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності виходячи з потреб економіки та розвитку суспільства;

реалізації інноваційної політики відповідним міністерством, іншим центральним органом виконавчої влади, Національною академією наук або національною галузевою академією наук;

уточнення середньострокових пріоритетів інноваційної діяльності загальнодержавного та галузевого рівня;

залучення інвестицій для виконання програм технологічного оновлення підприємств, що належать до сфери управління відповідного міністерства, іншого центрального органу виконавчої влади чи перебувають у віданні Національної академії наук або національної галузевої академії наук;

(Абзац п'ятий підпункту 7 пункту 4 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 271 від 15.04.2013)

закупівлі на конкурсних (тендерних) засадах технологій з метою задоволення потреб підприємств, наукових установ, організацій та вищих навчальних закладів, що належать до сфери управління відповідного міністерства,

іншого центрального органу виконавчої влади чи перебувають у віданні Національної академії наук або національної галузевої академії наук;

найбільш ефективних шляхів використання та/або трансферу технологій (насамперед вітчизняних), що відповідають світовому науково-технологічному рівню і міжнародним стандартам;

порядку проведення вартісної оцінки майнових прав на технології;

підготовки проектів міжнародних договорів України про співробітництво у сфері трансферу технологій, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності, а також відповідних цивільно-правових договорів, які передбачають розроблення технологій (зокрема договорів про проведення прикладних наукових досліджень, розроблення проектної, конструкторської та технологічної документації, створення об'єктів права інтелектуальної власності), передачу та використання майнових прав на них;

притягнення до відповідальності осіб, які допустили порушення прав інтелектуальної власності та неправомірне поширення інформації з обмеженим доступом про технології;

удосконалення системи підготовки (перепідготовки) спеціалістів з питань трансферу технологій, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності, налагодження співробітництва із зазначених питань з МОН, а у разі потреби стосовно організації підготовки і підвищення кваліфікації таких спеціалістів, а також обміну практичним досвідом роботи у зазначеній сфері;

(Абзац одинадцятий підпункту 7 пункту 4 із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ № 271 від 15.04.2013, № 781 від 23.09.2015)

утворення координаційних і дорадчих органів для розв'язання проблем, пов'язаних з трансфером технологій, виконанням інноваційних проектів та забезпеченням захисту прав інтелектуальної власності, а також для розгляду наукових і методичних рекомендацій з питань провадження основної діяльності структурного підрозділу;

8) забезпечує в установленому порядку здійснення контролю за:

підготовкою підприємствами, науковими установами, організаціями та вищими навчальними закладами, що належать до сфери управління відповідного міністерства, іншого центрального органу виконавчої влади чи перебувають у віданні Національної академії наук або національної галузевої академії наук, проектів договорів про трансфер технологій, розроблених за рахунок коштів загального фонду державного бюджету;

цільовим використанням фінансових та матеріальних ресурсів, які спрямовуються на проведення патентно-кон'юнктурних досліджень щодо технологій і продукції, виконання фундаментальних і прикладних наукових досліджень, проектних, конструкторських та випробних робіт, набуття, ліцензування і забезпечення захисту прав інтелектуальної власності на технології, а також на здійснення їх трансферу в Україні та за її межами;

веденням обліку інтелектуальних складових частин технологій як нематеріальних активів, що розроблені за рахунок коштів загального фонду державного бюджету або придбані за рахунок таких коштів згідно з укладеними договорами про трансфер технологій, на підприємствах, в наукових установах, організаціях та вищих навчальних закладах, що належать до сфери управління відповідного міністерства, іншого центрального органу виконавчої влади чи перебувають у віданні Національної академії наук або національної галузевої академії наук, а також за проведенням інвентаризації цих складових частин та вартісної оцінки майнових прав на них;

правильністю нарахування підприємствами, науковими установами, організаціями та вищими навчальними закладами, що належать до сфери управління відповідного міністерства, іншого центрального органу виконавчої влади чи перебувають у віданні Національної академії наук або національної галузевої академії наук, і виплати винагороди авторам технологій і особам, яким належать виключні майнові права на них, у вигляді частки ліцензійних платежів (паушальних, роялті або комбінованих) від доходів, одержаних в результаті реалізації продукції, виготовленої з використання цих технологій;

збереженням інформації з обмеженим доступом про технології на підприємствах, в наукових установах, організаціях та вищих навчальних закладах, що належать до сфери управління відповідного міністерства, іншого центрального органу виконавчої влади чи перебувають у віданні Національної академії наук або національної галузевої академії наук;

9) бере участь в організації виставок, ярмарок, аукціонів технологій та продукції, яку виготовлено в результаті їх використання підприємствами, науковими установами, організаціями та вищими навчальними закладами, що належать до сфери управління відповідного міністерства, іншого центрального органу виконавчої влади чи перебувають у віданні Національної академії наук або національної галузевої академії наук, забезпечує в установленому порядку додержання прав інтелектуальної власності на відповідні технології, продукцію і послуги, що експонуються та/або реалізуються на таких виставках, ярмарках та аукціонах;

(Підпункт 9 пункту 4 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 271 від 15.04.2013)

10) організовує та забезпечує проведення конференцій, семінарів, інших заходів з питань, що належать до його компетенції;

11) живає в установленому порядку заходів для запобігання на підприємствах, в наукових установах, організаціях та вищих навчальних закладах, що належать до сфери управління відповідного міністерства, іншого центрального органу виконавчої влади чи перебувають у віданні Національної академії наук або національної галузевої академії наук:

розробленню, передачі та використанню технологій, що не відповідають програмам технологічного оновлення підприємств, реалізації їх з порушенням вимог законодавства з питань трансферу технологій, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності;

(Абзац другий підпункту 11 пункту 4 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 271 від 15.04.2013)

проявам недобросовісної конкуренції, контрафакції та монополізму щодо трансферу і використання технологій (насамперед інтелектуальних), а також під час виробництва і реалізації продукції;

наданню послуг з трансферу технологій, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності, що не відповідають вимогам законодавства і міжнародних договорів з цих питань;

12) забезпечує виконання інших функцій відповідно до законодавства.

5. Структурний підрозділ відповідно до покладених на нього завдань має право:

одержувати від підприємств, наукових установ, організацій та вищих навчальних закладів, що належать до сфери управління відповідного міністерства, іншого центрального органу виконавчої влади чи перебувають у віданні Національної академії наук або національної галузевої академії наук, інформацію, необхідну для забезпечення виконання покладених на нього завдань, а у разі потреби – документи, довідки, розрахунки, письмові та усні пояснення, що стосуються їх виконання;

брати в установленому порядку участь у засіданнях координаційних та дорадчих органів, утворених у відповідному міністерстві, іншому центральному органі виконавчої влади, Національній академії наук або національній галузевій академії наук, а також у нарадах з питань, що належать до його компетенції;

представляти за дорученням керівника інтереси відповідного міністерства, іншого центрального органу виконавчої влади, Національної академії наук або національної галузевої академії наук у судових органах під час розгляду спірних питань, що стосуються трансферу технологій, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності;

проводити у разі потреби і в межах своїх повноважень науково-технічну експертизу технологій, що пропонуються для використання на підприємствах, в наукових установах, організаціях та вищих навчальних закладах, що належать до сфери управління відповідного міністерства, іншого центрального органу виконавчої влади чи перебувають у віданні Національної академії наук або національної галузевої академії наук.

6. Структурний підрозділ під час виконання покладених на нього завдань взаємодіє з іншими структурними підрозділами апарату відповідного міністерства, іншого центрального органу виконавчої влади, Національної академії наук або національної галузевої академії наук, а також із структурними підрозділами інших органів, підприємств, наукових установ, організацій та вищих навчальних закладів, що забезпечують виконання аналогічних функцій, органами місцевого самоврядування, об'єднаннями громадян.

7. Структурний підрозділ підпорядковується керівнику міністерства, іншого центрального органу виконавчої влади, Національної академії наук або національної галузевої академії наук або одному з його заступників відповідно до розподілу обов'язків.

Очолює структурний підрозділ керівник, якого призначає на посаду та звільняє з посади в установленому порядку керівник відповідного міністерства, іншого центрального органу виконавчої влади, Національної академії наук або національної галузевої академії наук.

На посаду керівника структурного підрозділу призначається фахівець, що має базову (галузеву) вищу освіту та вищу освіту з питань інтелектуальної власності, стаж роботи у сфері трансферу технологій, інноваційної діяльності чи інтелектуальної власності не менше ніж три роки.

Структуру підрозділу визначає керівник міністерства, іншого центрального органу виконавчої влади, Національної академії наук або національної галузевої академії наук.

8. Керівник структурного підрозділу:

здійснює керівництво діяльністю підрозділу, несе персональну відповідальність за виконання покладених на підрозділ завдань та функцій;

забезпечує у межах своїх повноважень збереження у підрозділі інформації з обмеженим доступом;

подає в установленому порядку пропозиції щодо заохочення та нагородження працівників підрозділу та фахівців з питань трансферу технологій, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності підприємств, наукових установ, організацій та вищих навчальних закладів, що належать до сфери управління відповідного міністерства, іншого центрального органу виконавчої влади чи перебувають у віданні Національної академії наук або національної галузевої академії наук;

забезпечує відповідно до своєї компетенції розгляд звернень фізичних та юридичних осіб і в разі потреби врахування їх пропозицій;

розробляє і здійснює заходи, спрямовані на поліпшення організації та підвищення ефективності роботи підрозділу;

забезпечує виконання інших завдань, покладених на підрозділ.

**ЗМІНИ,
що вносяться до Типового положення про Головне управління освіти і науки
Київської міської державної адміністрації, управління освіти і науки обласної,
Севастопольської міської державної адміністрації**

1. Доповнити абзац другий пунктів 2 і 3 після слів «інноваційної діяльності» словами «, трансферу технологій».
2. У пункті 3:
 - 1) доповнити абзац шостий після слова «освітнього,» словами «творчого (інтелектуального),»;
 - 2) доповнити абзац сьомий після слів «професійно-технічної освіти» словами «, а також за дотриманням актів законодавства у сфері трансферу технологій, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності»;
 - 3) абзац дев'ятий викласти у такій редакції:
«забезпечення моніторингу у сфері освіти, наукової, науково-технічної, інноваційної діяльності, трансферу технологій та інтелектуальної власності, сприяння захисту прав інтелектуальної власності в області, місті»;
 - 4) доповнити абзац десятий після слів «інноваційних заходів,» словами «здійснення трансферу технологій,»;
 - 5) доповнити пункт після абзацу десятого новим абзацом такого змісту:
«сприяння розробленню і використанню технологій та їх складових частин згідно з потребами області, міста»;
У зв'язку з цим абзаци одинадцятий і дванадцятий вважати відповідно абзацами дванадцятим і тринадцятим;
 - 6) абзац дванадцятий викласти у такій редакції:
«сприяння функціонуванню і розвитку системи науково-технічної та економічної інформації в області, місті, формуванню баз даних і фондів науково-технічної інформації про технології та їх складові частини, що відповідають потребам області, міста»;
 - 7) в абзаци тринадцятому слова «збереженням і захистом національних інтересів» замінити словами «забезпеченням збереження і захисту прав інтелектуальної власності та національних інтересів».
3. У пункті 4:
 - 1) підпункт 3 викласти у такій редакції:
«3) аналізує стан освіти, наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності, трансферу технологій, забезпечення захисту прав інтелектуальної власності в області, місті, розробляє відповідні регіональні програми із зазначених питань, організовує і контролює виконання цих програм»;
 - 2) доповнити підпункт 4 після слів «освіти і науки,» словами «трансферу технологій, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності,», а після слів «професійно-технічними» – словами «та вищими»;
 - 3) доповнити підпункт 5 після слів «педагогічних працівників» словами «, а також фахівців з питань трансферу технологій, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності»;
 - 4) підпункт 26 викласти у такій редакції:
«26) сприяє активізації творчості та винахідницької діяльності, забезпечує в межах своїх повноважень виконання актів законодавства з питань трансферу технологій, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності, створює належні умови для впровадження в практику нових технологій та їх складових частин виходячи з потреб області, міста, вживає заходів для забезпечення в області, місті захисту прав інтелектуальної власності, а також інтересів держави і суспільства»;
 - 5) доповнити підпункт 27 після слів «інноваційної діяльності» словами «, трансферу технологій»;
 - 6) доповнити підпункт 28 після слова «програм» словами «, а також у науково-технічній експертизі технологій та їх складових частин з метою включення до державного реєстру технологій»;
 - 7) доповнити підпункт 29 після слова «програм» словами «, а також регіональних та місцевих програм технологічного переоснащення підприємств і трансферу технологій відповідно до потреб області, міста»;
 - 8) доповнити підпункт 30 після слів «державного бюджету,» словами «у сфері трансферу технологій, інноваційної діяльності, а також щодо додержання та забезпечення захисту прав інтелектуальної власності в області, місті,»;
 - 9) у підпункті 32 слова «і науки» замінити словами «, сфери наукової, науково-технічної, інноваційної діяльності, трансферу технологій та інтелектуальної власності»;
 - 10) підпункт 34 викласти у такій редакції:
«34) готує та в установленому порядку подає статистичну звітність про стан і розвиток освіти і науки, стан реалізації інноваційних проектів, виконання програм технологічного переоснащення підприємств, а також щодо трансферу технологій та забезпечення захисту прав інтелектуальної власності в області, місті»;
 - 11) доповнити пункт підпунктами 34¹–34⁴ такого змісту:
«34¹) надає у межах своїх повноважень консультаційно-методичну допомогу;
34²) подає пропозиції щодо налагодження міжнародного технологічного співробітництва, залучення іноземних інвестицій для технологічного переоснащення підприємств області, міста;

34³) забезпечує в установленому порядку поширення інформації про технологічні потреби області, міста з метою залучення інвестицій для їх максимального задоволення;

34⁴) бере участь у межах своїх повноважень в організації на відповідній території виставково-ярмаркових заходів;».

4. У пункті 5:

доповнити абзац четвертий після слів «наукового і науково-технічного» словами «, інноваційного та творчого (інтелектуального)»;

абзаци п'ятий-восьмий замінити абзацами такого змісту:

«створювати авторські колективи для підготовки регіональних посібників і за погодженням з МОН впроваджувати їх у практику;

організовувати випуск видань інформаційного та науково-методичного характеру;

залучати працівників інших структурних підрозділів держадміністрації, підприємств, установ та організацій (за погодженням з їх керівниками) для розгляду питань, що належать до його компетенції;

укладати в установленому порядку угоди про співпрацю, встановлювати прямі зв'язки з навчальними закладами і науковими установами зарубіжних країн, міжнародними організаціями, фондами тощо;

представляти в установленому порядку інтереси держадміністрації в судових органах під час розгляду спірних питань, що належать до його компетенції;

готувати у межах своїх повноважень пропозиції щодо визначення видатків під час формування місцевого бюджету;

організовувати і проводити в установленому порядку конференції, семінари, наради тощо з питань, що належать до його компетенції.»

5. У пункті 10:

абзац четвертий викласти у такій редакції:

«особисто відповідає за виконання покладених на управління завдань з реалізації державної політики у сфері освіти, наукової, науково-технічної, інноваційної діяльності, трансферу технологій та інтелектуальної власності;»;

доповнити пункт після абзацу четвертого новим абзацом такого змісту:

«забезпечує у межах своїх повноважень збереження в управлінні інформації з обмеженим доступом;».

У зв'язку з цим абзаци п'ятий-десятий вважати відповідно абзацами шостим-одинадцятим.

КАБІNET МІНІСТРІВ УКРАЇНИ ПОСТАНОВА

від 7 вересня 2011 р. № 942

Київ

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПЕРЕЛІКУ ПРІОРИТЕТНИХ ТЕМАТИЧНИХ НАПРЯМІВ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ І НАУКОВО-ТЕХНІЧНИХ РОЗРОБОК НА ПЕРІОД ДО 2020 РОКУ

(Назва Постанови із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 556 від 23.08.2016)

Із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ

№ 970 від 24.10.2012

№ 741 від 23.09.2015

№ 556 від 23.08.2016)

Відповідно до статті 5 Закону України «Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки» Кабінет Міністрів України постановляє:

1. Затвердити перелік пріоритетних тематичних напрямів наукових досліджень і науково-технічних розробок на період до 2020 року (далі – напрями), згідно з додатком.

(Пункт 1 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 556 від 23.08.2016)

2. Головним розпорядникам бюджетних коштів враховувати напрями під час формування і виконання замовлення на проведення наукових досліджень і розробок, проектних та конструкторських робіт за рахунок коштів державного бюджету згідно з Порядком, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 25 серпня

2004 р. № 1084 (Офіційний вісник України, 2004 р., № 34, ст. 2252), надаючи перевагу науковим дослідженням і розробкам, результати яких мають подвійне використання.

(Пункт 2 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 556 від 23.08.2016)

(Пункт 3 виключено на підставі Постанови КМ № 970 від 24.10.2012)

4. Міністерству освіти і науки:

(Абзац перший пункту 4 в редакції Постанови КМ № 741 від 23.09.2015)

забезпечити проведення системного моніторингу реалізації напрямів головними розробниками бюджетних коштів;

інформувати Кабінет Міністрів України щороку до 15 червня про результати зазначеного моніторингу.

Прем'єр-міністр України

М. АЗАРОВ

Інд. 70

Додаток
до постанови Кабінету Міністрів України
від 7 вересня 2011 р. № 942

ПЕРЕЛІК

пріоритетних тематичних напрямів наукових досліджень і науково-технічних розробок на період до 2020 року

**Фундаментальні наукові дослідження з найбільш важливих проблем розвитку
науково-технічного, соціально-економічного, суспільно-політичного, людського потенціалу
для забезпечення конкурентоспроможності України у світі та сталого розвитку суспільства і держави**

Найважливіші фундаментальні проблеми фізико-математичних і технічних наук

Фундаментальні проблеми сучасного матеріалознавства

Найважливіші фундаментальні проблеми хімії та розвитку хімічних технологій

Фундаментальні проблеми наук про життя та розвиток біотехнологій

Фундаментальні дослідження з актуальних проблем суспільних та гуманітарних наук

Найважливіші фундаментальні проблеми розвитку ракетно-космічних технологій

Інформаційні та комунікаційні технології

Нові апаратні рішення для перспективних засобів обчислювальної техніки, інформаційних та комунікаційних технологій

Інтелектуальні інформаційні та інформаційно-аналітичні технології. Інтегровані системи баз даних та знань. Національні інформаційні ресурси

Суперкомп'ютерні програмно-технічні засоби, телекомунікаційні мережі та системи. Грід- та клауд-технології

Технології та засоби розробки програмних продуктів і систем

Технології та засоби математичного моделювання, оптимізації та системного аналізу розв'язання надскладних завдань державного значення

Технології та інструментальні засоби електронного урядування. Інформаційно-аналітичні системи, системи підтримки прийняття рішень. Ситуаційні центри

Технології та засоби захисту інформації

Енергетика та енергоефективність

Технології ефективного енергозабезпечення будівель і споруд

Технології електроенергетики та теплоенергетики

Технології атомної енергетики та методи оцінки її безпеки

Технології енергетичного машинобудування

Технології розроблення та використання нових видів палива, відновлюваних і альтернативних джерел енергії та видів палива. Технології використання сквидних енергоресурсів. Теплонасосні технології

Нанотехнології створення нового покоління мастильних матеріалів для промисловості. Технології та засоби експертно-аналітичного контролю якості моторних палив (автомобільних бензинів та дизельного палива згідно з вимогами «Євро-4», «Євро-5»; скрапленого нафтового газу і біопалива)

Способи застосування сучасного енергоменеджменту. Технології забезпечення енергобезпеки

Енергоефективні технології на транспорті

Рациональне природокористування

Технології сталого використання, збереження і збагачення біоресурсів та покращення їх якості і безпечності, збереження біорізноманіття

Технології моделювання та прогнозування стану навколишнього природного середовища та змін клімату

Технології утилізації та видалення побутових і промислових відходів

Технології раціонального водокористування, підвищення ефективності очищення стічних вод та запобігання забрудненню водних об'єктів

Технології очищення та запобігання забрудненню атмосферного повітря

Технології раціонального використання ґрунтів і збереження їх родючості

Технології виявлення і оцінки корисних копалин, їх раціонального екологічно безпечного видобування

Перспективні технології агропромислового комплексу та переробної промисловості

Проблеми забезпечення продовольчої безпеки і збереження та розширення генофонду сільськогосподарських сортів рослин і порід тварин

Науки про життя, нові технології профілактики та лікування найпоширеніших захворювань

Цільові прикладні дослідження з питань гармонізації системи “людина – світ” та створення новітніх технологій покращення якості життя

Створення стандартів і технології запровадження здорового способу життя, технології підвищення якості та безпеки продуктів харчування

Проблеми розвитку особистості, суспільства, демографія та соціально-економічна політика

Геномні технології в сільському господарстві

Молекулярні біотехнології створення нових організмів та продуктів для сільського господарства, фармацевтичної та харчової промисловості

Конструювання та технології створення нових лікарських засобів на основі спрямованого дизайну біологічно активних речовин та використання наноматеріалів

Технології створення молекулярно-діагностичних систем та терапевтичних засобів, ферментних та бактеріальних препаратів

Генетична і регенеративна медицина

Імунобіотехнологічні дослідження з розробки вітчизняних профілактичних і діагностичних препаратів для виявлення маркерів інфікування збудниками інфекційних хвороб

Технології забезпечення донорства крові в Україні та підвищення її якості

Проблеми впливу на людський організм випромінювання різних частотних діапазонів та захисту населення і військовослужбовців від нелетальних видів зброї

Найважливіші проблеми у сфері цивільного захисту

Нові речовини і матеріали

Цільові прикладні дослідження щодо отримання нових матеріалів, їх з'єднання і оброблення

Створення та застосування технологій отримання, зварювання, з'єднання, діагностики та оброблення конструкційних, функціональних і композиційних матеріалів

Створення та застосування нанотехнологій і технологій наноматеріалів

Створення та застосування технологій отримання нових речовин хімічного виробництва

(Додаток із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 556 від 23.08.2016)

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

Н А К А З

01.06.2006 № 422

Зареєстровано
в Міністерстві юстиції України
10 листопада 2006 р. за № 1197/13071

ЩОДО ПОЛОЖЕННЯ ПРО ОРГАНІЗАЦІЮ НАУКОВОЇ, НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ III ТА IV РІВНІВ АКРЕДИТАЦІЇ

Відповідно до Законів України «Про освіту», «Про вищу освіту», «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки» та з метою підвищення рівня ефективності наукової, науково-технічної діяльності вищих навчальних закладів

Н А К А З У Ю:

1. Затвердити Положення про організацію наукової, науково-технічної діяльності у вищих навчальних закладах III та IV рівнів акредитації (додається).

2. Контроль за виконанням цього наказу покласти на першого заступника Міністра освіти і науки України А. М. Гуржія.

Міністр освіти і науки України

С. М. Ніколаєнко

ПОГОДЖЕНО:

Заступник Міністра фінансів України

С. О. Рибак

ЗАТВЕРДЖЕНО

Наказ Міністерства освіти і науки України
01.06.2006 № 422

Зареєстровано
в Міністерстві юстиції України
10 листопада 2006 р.
за № 1197/13071

ПОЛОЖЕННЯ про організацію наукової, науково-технічної діяльності у вищих навчальних закладах III та IV рівнів акредитації

1. Загальні положення

1.1. Це Положення регламентує наукову, науково-технічну діяльність (далі – ННТД) вищих навчальних закладів III–IV рівнів акредитації, що є у підпорядкуванні Міністерства освіти і науки України (далі – ВНЗ).

1.2. ННТД є невід’ємною складовою діяльності ВНЗ, що забезпечує інтеграцію освіти і науки.

1.3. При організації та проведенні ННТД ВНЗ керуються Конституцією та законами України, актами Президента України, Кабінету Міністрів України, Міністерства освіти і науки України, цим Положенням, власними статутами.

2. Мета, основні завдання та принципи організації

2.1. Основною метою ННТД ВНЗ є одержання і використання нових наукових знань з метою створення суспільно корисних наукових результатів, забезпечення якісної підготовки фахівців для відповідних галузей економіки, наукових та науково-педагогічних кадрів вищої кваліфікації; розв’язання комплексних задач у сфері наукового, технологічного розвитку; впровадження та використання в Україні і на світовому ринку наукових і науково-практичних результатів.

2.2. Основними завданнями ВНЗ у галузі наукової, науково-технічної діяльності є:

2.2.1. Розвиток фундаментальних досліджень у галузі природничих, гуманітарних, психолого-педагогічних, соціально-економічних наук з метою їх подальшого використання для розвитку пріоритетних напрямів науки і техніки, суспільного розвитку та розбудови економіки країни. Виконання прикладних досліджень і розробок з метою ефективного використання і розвитку наукового потенціалу, залучення додаткових коштів для вирішення соціальних та інших завдань галузі.

2.2.2. Дослідження і розробка теоретичних та методологічних основ формування і розвитку вищої освіти, підсилення впливу науки на вирішення завдань освіти і виховання, збереження і зміцнення визначального характеру науки в розвитку суспільства, культури, економіки.

2.2.3. Підтримка існуючих та формування нових наукових шкіл.

2.2.4. Здійснення заходів щодо підтримки наукових досліджень молодих учених та обдарованих студентів, залучення їх до наукових шкіл.

2.2.5. Забезпечення підготовки у ВНЗ кваліфікованих фахівців, наукових та науково-педагогічних кадрів вищої кваліфікації на основі новітніх досягнень науково-технічного прогресу.

2.2.6. Ефективне використання наукового і науково-технічного потенціалу вищої школи для вирішення пріоритетних завдань оновлення виробництва та проведення соціально-економічних перетворень.

2.2.7. Розвиток нових, прогресивних форм науково-технічного співробітництва із закордонними і вітчизняними осередками академічної та галузевої науки з метою спільного вирішення найважливіших науково-технічних завдань, створення високих технологій і розширення використання наукових розробок ВНЗ у промисловості.

2.2.8. Розвиток інноваційної діяльності для створення наукоємної науково-технічної продукції та конкурентоспроможних зразків нової техніки і матеріалів, орієнтованих на ринок високих технологій.

2.2.9. Сприяє захисту інтелектуальної власності та авторських прав дослідників як основи зміцнення і розвитку науки, виходу на світовий ринок високотехнологічної продукції.

2.2.10. Модернізація та оновлення експериментально-виробничої бази ВНЗ та ефективне її використання.

2.2.11. Організація інформаційної та видавничої діяльності, популяризація досягнень науки вищої школи через засоби масової інформації, мережу інтернет.

2.2.12. Проведення кон'юнктурних досліджень ринку наукових послуг, патентно-ліцензійної роботи, здійснення маркетингового, інформаційного забезпечення та трансферу науково-технічної продукції відповідно до міжнародних стандартів.

2.2.13. Розроблення та наповнення змісту стандартів вищої освіти з урахуванням досягнень світової науки і техніки.

3. Науково-організаційні структури та керівництво

3.1. Для організації та координації ННТД у ВНЗ згідно зі статутом можуть створюватись науково-дослідні частини, науково-дослідні сектори, науково-дослідні інститути, наукові відділи.

3.2. До складу зазначених структурних одиниць можуть входити наукові підрозділи факультетів і кафедр, навчально-науково-виробничі центри, проектні та конструкторські бюро, проблемні лабораторії, наукові та науково-технічні відділи, підрозділи з організації, координації та забезпечення ННТД та інші структурні підрозділи, спрямовані на здійснення ННТД; науково-дослідні інститути (для закладів IV рівня акредитації).

3.3. Структурні наукові підрозділи ВНЗ діють на основі статуту ВНЗ, створюються наказом ректора і знаходяться в підпорядкуванні проректора з наукової роботи.

3.4. Структурні наукові підрозділи ВНЗ здійснюють свою діяльність відповідно до затверджених ректором положень про них, які регламентують права і обов'язки керівників цих підрозділів.

3.5. Виконання програм та проектів фундаментальних і прикладних досліджень, прикладних розробок у ВНЗ здійснюються колективами (тематичними групами, творчими колективами тощо), до складу яких входять наукові та науково-педагогічні працівники, докторанти і аспіранти, студенти, допоміжний персонал та в разі потреби залучаються фахівці інших організацій.

3.6. Організацію та безпосереднє керівництво виконанням програми або проекту досліджень і розробок здійснюють наукові керівники. У разі потреби можуть призначатись також відповідальні виконавці програм і проектів, наукові консультанти, інші відповідальні особи.

3.7. Організацію ННТД у ВНЗ та її безпосереднє керівництво, планування, поточне управління здійснює проректор з наукової роботи в межах делегованих ректором повноважень.

Функції управління та організації наукової діяльності проректор з наукової роботи здійснює через створені у ВНЗ наукові підрозділи та дорадчі наукові структури (науково-технічні ради, наукові секції за пріоритетними напрямками, експертні комісії тощо).

3.8. ВНЗ, діяльність яких має важливе значення для розвитку науки, економіки і виробництва, можуть бути включені до Державного реєстру наукових установ, яким надається підтримка держави.

4. Фінансування

4.1. Для здійснення ННТД запроваджується принцип багатоканального фінансування, у тому числі з використанням можливостей, які надає входження України в міжнародний науковий простір.

4.2. Джерелами фінансування ННТД у ВНЗ є кошти державного бюджету та кошти, одержані на виконання науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт, надання освітніх і наукових послуг на замовлення юридичних та фізичних осіб, інші джерела відповідно до чинного законодавства.

4.3. Наукові дослідження і розробки ВНЗ, що проводяться за рахунок коштів державного бюджету, фінансуються Міністерством освіти і науки України за відповідною бюджетною програмою.

5. Планування, організація і облік

5.1. Управління науковою і науково-технічною діяльністю здійснює Міністерство освіти і науки України в межах його повноважень. Поточне та перспективне планування наукової та науково-технічної діяльності здійснює ВНЗ.

5.2. Планування наукових досліджень і розробок у ВНЗ здійснюється відповідно до основних науково-технічних напрямів даного ВНЗ. Основою планування науково-дослідної діяльності має бути тематичний план науково-дослідних робіт.

5.3. ВНЗ самостійно здійснює поточне та перспективне планування ННТД відповідно до затвердженого ректором і узгодженого з Міністерством освіти і науки України тематичного плану.

Фундаментальні дослідження, прикладні розробки, розробки, що сприяють розвитку інноваційної діяльності ВНЗ та фінансуються за рахунок коштів загального фонду державного бюджету, включаються до тематичного плану на підставі проходження конкурсного відбору.

5.4. Фінансово-господарська діяльність у сфері ННТД здійснюється на підставі затверджених Міністерством освіти і науки України кошторисів ВНЗ за відповідними бюджетними програмами.

5.5. Кошторис є основним плановим документом бюджетної установи, який надає повноваження щодо отримання надходжень і здійснення видатків, визначає обсяг і спрямування коштів для виконання бюджетною установою своїх функцій та досягнення цілей, визначених на бюджетний період відповідно до бюджетних призначень.

5.6. Планування витрат на проведення науково-дослідних та науково-конструкторських робіт (далі – НДДКР) здійснюється ВНЗ самостійно на основі розрахунків, результати яких відображаються в калькуляції кошторисної вартості в цілому за темою, з виділенням вартості робіт (послуг), які підлягають виконанню у поточному бюджетному році.

5.7. Документальне оформлення операцій, пов'язаних з виконанням НДДКР або наданням платних послуг у сфері наукової, науково-технічної діяльності, забезпечення їх обліку та складання звітності здійснюється відповідно до вимог Бюджетного кодексу України, Порядку складання, розгляду, затвердження та основних вимог до виконання кошторисів бюджетних установ, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 28.02.2002 № 228 (із змінами), та інших нормативно-правових актів.

5.8. Науково-дослідні, дослідно-конструкторські роботи, що виконуються за рахунок коштів державного бюджету, підлягають обов'язковій реєстрації в Українському інституті науково-технічної і економічної інформації відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 31.03.92 № 162 «Про державну реєстрацію науково-дослідних, дослідно-конструкторських робіт і дисертацій».

5.9. За підсумками виконаних наукових досліджень ВНЗ складають відповідні звіти, видають збірки наукових праць, доповідей і тез доповідей на наукових конференціях, анотацій завершених НДДКР.

6. Виконавці науково-дослідних, дослідно-конструкторських робіт

6.1. Суб'єктами наукової, науково-технічної діяльності у ВНЗ є штатні наукові та науково-педагогічні працівники, науково-технічні працівники, докторанти, аспіранти, студенти, стажисти-дослідники, керівний склад навчального закладу, працівники, що здійснюють організацію та координацію досліджень і розробок, підготовку фахівців вищої кваліфікації.

6.2. До виконання наукових, науково-технічних робіт у ВНЗ можуть залучатися фахівці наукових установ, підприємств та організацій Національної та галузевих академій наук, інші фахівці, що мають відповідну кваліфікацію.

6.3. Науково-педагогічні, наукові працівники виконують дослідження та розробки відповідно до національних, державних, галузевих та інших програм і проектів, тематичних та координаційних планів, договорів, завдань (технічних завдань), індивідуальних планів, несуть відповідальність за якість і своєчасність їх виконання, наукову та практичну цінність, суспільну та економічну корисність наукових і науково-практичних результатів.

6.4. Складовою науково-технічного потенціалу ВНЗ є науковий доробок студентів, який відповідно до чинного законодавства передбачає: науково-дослідну роботу, що включена в графік навчального процесу (курсові, дипломні роботи, практичні лабораторні заняття, виробнича практика з елементами дослідницького характеру), та роботу, що індивідуально виконується поза графіком навчального процесу.

7. Міжнародне наукове та науково-технічне співробітництво

7.1. ВНЗ здійснюють науково-технічне співробітництво з навчальними закладами, організаціями, фірмами та фондами зарубіжних країн, інші види наукового співробітництва відповідно до чинного законодавства України.

7.2. Міжнародне наукове та науково-технічне співробітництво ВНЗ спрямовано на:

- залучення до співпраці закордонних замовників та інвесторів, укладання та виконання угод про співробітництво із закордонними університетами, фірмами, фондами та іншими організаціями на проведення досліджень і розробок;

- залучення коштів закордонних замовників та міжнародних фондів і грантів для фінансування ННТД у ВНЗ України;

- одержання конкурентоспроможних на світовому ринку науково-прикладних результатів, розробку високо-ефективної науково-технічної продукції;

- трансфер на світовий ринок наукової та науково-технічної продукції, здійснення маркетингу, участь у міжнародних виставках та ярмарках;

- забезпечення проходження науковими, науково-педагогічними працівниками, докторантами, аспірантами та обдарованими студентами наукового стажування за кордоном, ознайомлення з передовими світовими досягненнями техніки і технологій, приладами та науковим обладнанням;

- публікацію за кордоном у провідних наукових та науково-технічних виданнях наукових результатів, які не є конфіденційною інформацією;

- організацію та участь у міжнародних наукових та науково-практичних конференціях, семінарах, симпозіумах;

- висування провідних учених ВНЗ України на здобуття міжнародних премій.

Перший заступник Міністра

А. М. Гуржій

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

П О С Т А Н О В А

від 4 червня 2008 р. № 520

КИЇВ

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ МІНІМАЛЬНИХ СТАВОК ВИНАГОРОДИ АВТОРАМ ТЕХНОЛОГІЙ І ОСОБАМ, ЯКІ ЗДІЙСНЮЮТЬ ЇХ ТРАНСФЕР

*Із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ
№ 205 від 27.03.2013*

Відповідно до статті 22 Закону України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій» Кабінет Міністрів України **п о с т а н о в л я є**:

(Вступна частина із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 205 від 27.03.2013)

1. Затвердити мінімальні ставки винагороди авторам технологій і особам, які здійснюють їх трансфер, згідно з додатком.

2. Міністерствам та іншим органам виконавчої влади, Національній академії наук та галузевим академіям наук, які беруть участь у закупівлі, трансфері та використанні технологій, провести протягом 2008–2009 років моніторинг впливу виплати мінімальних ставок винагороди авторам технологій і особам, які здійснюють їх трансфер, на фінансовий стан підприємств, установ та організацій, що належать до сфери управління органів виконавчої влади та перебувають у віданні академій наук, забезпечити надіслання МОН до 1 лютого наступного року звіту про його результати для узагальнення та подання Кабінетові Міністрів України до 15 березня зазначеного періоду.

Прем'єр-міністр України

Ю. ТИМОШЕНКО

Інд. 42

Додаток
до постанови Кабінету Міністрів України
від 4 червня 2008 р. № 520

МІНІМАЛЬНІ СТАВКИ винагороди авторам технологій і особам, які здійснюють їх трансфер

Продукція (товари, що виготовляються, і послуги, що надаються з використанням нової технології)	Мінімальна ставка винагороди, відсотків доходу, одержаного від реалізації продукції
1. Продукція масового виробництва	0,5
2. Продукція індивідуального виробництва (спеціального призначення для обмеженого кола споживачів)	1
3. Продукція з унікальними ознаками та властивостями (товари, що виготовляються, та послуги, що надаються виходячи з нагальних потреб економіки або для невідкладного забезпечення безпеки держави та охорони життя і здоров'я людей; обсяги такої продукції обмежені, її споживачі визначені в установленому порядку, а освоєння технології потребує безпосередньої участі її автора (авторів))	3

Примітки: 1. Мінімальна ставка винагороди визначається у відсотках доходу, одержаного від реалізації продукції, в тій частині, одержання якої обумовлене застосуванням нової технології або її складових згідно з умовами договору про трансфер цієї технології.

2. Авторіві (авторам) технології або її складових, що створені в результаті виконання ним творчої (інтелектуальної) роботи, який є власником майнових прав на них, та особам, які здійснюють трансфер технології і є власниками

майнових прав на неї, виплачується по 50 відсотків мінімальної ставки винагороди. У договорі про трансфер технології сторони можуть встановити інший розмір винагороди з визначенням порядку її розподілу.

3. У разі коли технологія містить кілька складових, мінімальна ставка винагороди авторам кожної складової встановлюється в укладених ними договорах залежно від тієї частини, яку визначено сторонами договору про трансфер технології для кожної із складових, а також від творчого вкладу кожного автора у розроблення технології або у створення відповідної її складової. Якщо договір співавторами технології не укладається, винагорода між ними розподіляється в однакових частинах.

4. У разі коли технологія містить складові, що у процесі виготовлення продукції використовуватимуться лише частково (зокрема під час освоєння технології, для виконання налагоджувальних робіт, здійснення контрольних випробувань та визначення характеристик продукції), тобто такі складові можуть тимчасово не використовуватися, але необхідні для здійснення процесу виготовлення товарів і надання послуг, порядок та умови виплати винагороди за їх використання встановлюються у договорі про трансфер технології.

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ, МОЛОДІ ТА СПОРТУ УКРАЇНИ

НАКАЗ

14.09.2011 № 1057

Зареєстровано
в Міністерстві юстиції України
30 вересня 2011 р.
за № 1133/19871

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПЕРЕЛІКУ НАУКОВИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ

Із змінами, внесеними згідно з

Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту

№ 1462 від 21.12.2012

Наказом Міністерства освіти і науки

№ 394 від 06.04.2015)

На виконання Указу Президента України від 09.12.2010 № 1085 «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади», відповідно до Положення про Міністерство освіти і науки, молоді та спорту України, затвердженого Указом Президента України від 08.04.2011 № 410, Положення про підготовку науково-педагогічних і наукових кадрів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 01.03.99 № 309, та Порядку присудження наукових ступенів і присвоєння вченого звання старшого наукового співробітника, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 07.03.2007 № 423,

НАКАЗУЮ:

1. Затвердити Перелік наукових спеціальностей, що додається.
2. Установити, що за науковими спеціальностями здійснюється підготовка наукових кадрів, проводяться захисти дисертацій на здобуття наукових ступенів кандидата наук і доктора наук, присуджуються наукові ступені і присвоюються вчені звання.
3. Визнати таким, що втратив чинність, наказ Вищої атестаційної комісії України від 23.06.2005 № 377 «Про затвердження Переліку спеціальностей, за якими проводяться захист дисертацій на здобуття наукових ступенів кандидата наук і доктора наук, присудження наукових ступенів і присвоєння вчених звань», зареєстрований в Міністерстві юстиції України 05.07.2005 за № 713/10993 (зі змінами).
4. Директору департаменту атестації кадрів (В. Д. Бондаренко) забезпечити державну реєстрацію цього наказу в Міністерстві юстиції України.
5. Контроль за виконанням цього наказу покласти на першого заступника Міністра Є. М. Суліму.
6. Цей наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування.

Міністр

Д. В. Табачник

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства освіти і науки,
молоді та спорту України
14.09.2011 № 1057

Зареєстровано
в Міністерстві юстиції України
30 вересня 2011 р.
за № 1133/19871

ПЕРЕЛІК
наукових спеціальностей

Шифр	Галузь науки, група спеціальностей, спеціальність	Галузь науки, за якою присуджується науковий ступінь
1	2	3
01	ФІЗИКО-МАТЕМАТИЧНІ НАУКИ	
01.01.00	Математика	
01.01.01	Математичний аналіз	фізико-математичні
01.01.02	Диференціальні рівняння	фізико-математичні
01.01.03	Математична фізика	фізико-математичні
01.01.04	Геометрія та топологія	фізико-математичні
01.01.05	Теорія ймовірностей і математична статистика	фізико-математичні
01.01.06	Алгебра та теорія чисел	фізико-математичні
01.01.07	Обчислювальна математика	фізико-математичні
01.01.08	Математична логіка, теорія алгоритмів і дискретна математика	фізико-математичні
01.01.09	Варіаційне числення та теорія оптимального керування	фізико-математичні
01.01.10	Дослідження операцій та теорія ігор	фізико-математичні
01.02.00	Механіка	
01.02.01	Теоретична механіка	фізико-математичні
01.02.04	Механіка деформівного твердого тіла	фізико-математичні, технічні
01.02.05	Механіка рідини, газу та плазми	фізико-математичні, технічні
01.03.00	Астрономія	
01.03.01	Астрометрія і небесна механіка	фізико-математичні
01.03.02	Астрофізика, радіоастрономія	фізико-математичні
01.03.03	Геліофізика і фізика Сонячної системи	фізико-математичні
01.04.00	Фізика	
01.04.01	Фізика приладів, елементів і систем	фізико-математичні
01.04.02	Теоретична фізика	фізико-математичні
01.04.03	Радіофізика	фізико-математичні
01.04.04	Фізична електроніка	фізико-математичні
01.04.05	Оптика, лазерна фізика	фізико-математичні
01.04.06	Акустика	фізико-математичні
01.04.07	Фізика твердого тіла	фізико-математичні, технічні
01.04.08	Фізика плазми	фізико-математичні, технічні
01.04.09	Фізика низьких температур	фізико-математичні
01.04.10	Фізика напівпровідників і діелектриків	фізико-математичні
01.04.11	Магнетизм	фізико-математичні
01.04.13	Фізика металів	фізико-математичні
01.04.14	Теплофізика та молекулярна фізика	фізико-математичні

1	2	3
01.04.15	Фізика молекулярних та рідких кристалів	фізико-математичні
01.04.16	Фізика ядра, елементарних частинок і високих енергій	фізико-математичні, технічні
01.04.17	Хімічна фізика, фізика горіння та вибуху	фізико-математичні, хімічні
01.04.18	Фізика і хімія поверхні	фізико-математичні, хімічні
01.04.19	Фізика полімерів	фізико-математичні
01.04.20	Фізика пучків заряджених частинок	фізико-математичні, технічні
01.04.21	Радіаційна фізика та ядерна безпека	фізико-математичні
01.04.22	Надпровідність	фізико-математичні
01.04.24	Фізика колоїдних систем	фізико-математичні
01.05.00	Інформатика і кібернетика	
01.05.01	Теоретичні основи інформатики та кібернетики	фізико-математичні
01.05.02	Математичне моделювання та обчислювальні методи	фізико-математичні, технічні
01.05.03	Математичне та програмне забезпечення обчислювальних машин і систем	фізико-математичні, технічні
01.05.04	Системний аналіз і теорія оптимальних рішень	фізико-математичні, технічні
<i>(Групу спеціальностей 01.06.00 виключено на підставі Наказу Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 1462 від 21.12.2012)</i>		
<i>(Спеціальність 01.06.01 виключено на підставі Наказу Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 1462 від 21.12.2012)</i>		
02	ХІМІЧНІ НАУКИ	
02.00.01	Неорганічна хімія	хімічні
02.00.02	Аналітична хімія	хімічні
02.00.03	Органічна хімія	хімічні
02.00.04	Фізична хімія	хімічні
02.00.05	Електрохімія	хімічні
02.00.06	Хімія високомолекулярних сполук	хімічні
02.00.08	Хімія елементоорганічних сполук	хімічні
02.00.09	Хімія високих енергій	хімічні
02.00.10	Біоорганічна хімія	хімічні, біологічні
02.00.11	Колоїдна хімія	хімічні
02.00.13	Нафтохімія і вуглехімія	хімічні
02.00.15	Хімічна кінетика і каталіз	хімічні
02.00.19	Хімія високочистих речовин	хімічні
02.00.21	Хімія твердого тіла	хімічні
<i>(Спеціальність 02.00.22 виключено на підставі Наказу Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 1462 від 21.12.2012)</i>		
03	БІОЛОГІЧНІ НАУКИ	
03.00.01	Радіобіологія	біологічні, медичні
03.00.02	Біофізика	біологічні, фізико-математичні, медичні
03.00.03	Молекулярна біологія	біологічні
03.00.04	Біохімія	біологічні, сільськогосподарські, медичні, ветеринарні
03.00.05	Ботаніка	біологічні
03.00.06	Вірусологія	біологічні, медичні
03.00.07	Мікробіологія	біологічні, сільськогосподарські, медичні

1	2	3
03.00.08	Зоологія	біологічні
03.00.09	Імунологія	біологічні
03.00.10	Іхтіологія	біологічні
03.00.11	Цитологія, клітинна біологія, гістологія	біологічні
03.00.12	Фізіологія рослин	біологічні, сільськогосподарські
03.00.13	Фізіологія людини і тварин	біологічні, сільськогосподарські, ветеринарні
03.00.14	Біологія розвитку	біологічні, медичні
03.00.15	Генетика	біологічні, сільськогосподарські, медичні
03.00.16	Екологія	біологічні, сільськогосподарські, медичні
03.00.17	Гідробіологія	біологічні
03.00.18	Ґрунтознавство	біологічні
03.00.19	Кріобіологія	біологічні
03.00.20	Біотехнологія	біологічні, технічні, сільськогосподарські
03.00.21	Мікологія	біологічні, медичні
03.00.22	Молекулярна генетика	біологічні
<i>(Спеціальність 03.00.23 виключено на підставі Наказу Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 1462 від 21.12.2012)</i>		
03.00.24	Ентомологія	біологічні
03.00.25	Паразитологія, гельмінтологія	біологічні
04	ГЕОЛОГІЧНІ НАУКИ	
04.00.01	Загальна та регіональна геологія	геологічні
04.00.02	Геохімія	геологічні, хімічні
04.00.04	Геотектоніка	геологічні
04.00.05	Геологічна інформатика	геологічні, фізико-математичні
04.00.06	Гідрогеологія	геологічні
04.00.07	Інженерна геологія	геологічні
04.00.08	Петрологія	геологічні
04.00.09	Палеонтологія і стратиграфія	геологічні
04.00.10	Геологія океанів і морів	геологічні
04.00.11	Геологія металевих і неметалевих корисних копалин	геологічні, технічні
04.00.16	Геологія твердих горючих копалин	геологічні
04.00.17	Геологія нафти і газу	геологічні
04.00.19	Економічна геологія	геологічні, економічні
04.00.20	Мінералогія, кристалографія	геологічні
04.00.21	Літологія	геологічні
04.00.22	Геофізика	геологічні, фізико-математичні
<i>(Спеціальність 04.00.23 виключено на підставі Наказу Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 1462 від 21.12.2012)</i>		
05	ТЕХНІЧНІ НАУКИ	
05.01.00	Прикладна геометрія, інженерна графіка та ергономіка	
05.01.01	Прикладна геометрія, інженерна графіка	технічні

1	2	3
05.01.02	Стандартизація, сертифікація та метрологічне забезпечення	технічні
05.01.03	Технічна естетика	технічні
05.01.04	Ергономіка	технічні, біологічні, психологічні
05.02.00	Машинознавство	
05.02.01	Матеріалознавство	технічні
05.02.02	Машинознавство	технічні
05.02.04	Тертя та зношування в машинах	технічні
05.02.08	Технологія машинобудування	технічні
05.02.09	Динаміка та міцність машин	технічні
05.02.10	Діагностика матеріалів і конструкцій	технічні
05.03.00	Обробка матеріалів у машинобудуванні	
05.03.01	Процеси механічної обробки, верстати та інструменти	технічні
05.03.05	Процеси та машини обробки тиском	технічні
05.03.06	Зварювання та споріднені процеси і технології	технічні
05.03.07	Процеси фізико-технічної обробки	технічні
05.05.00	Галузеве машинобудування	
05.05.01	Машини і процеси поліграфічного виробництва	технічні
05.05.02	Машини для виробництва будівельних матеріалів і конструкцій	технічні
05.05.03	Двигуни та енергетичні установки	технічні
05.05.04	Машини для земляних, дорожніх і лісотехнічних робіт	технічні
05.05.05	Піднімально-транспортні машини	технічні
05.05.06	Гірничі машини	технічні
05.05.08	Машини для металургійного виробництва	технічні
05.05.10	Машини легкої промисловості	технічні
05.05.11	Машини і засоби механізації сільськогосподарського виробництва	технічні
05.05.12	Машини нафтової та газової промисловості	технічні
05.05.13	Машини та апарати хімічних виробництв	технічні
05.05.14	Холодильна, вакуумна та компресорна техніка, системи кондиціонування	технічні
05.05.16	Турбомашини та турбоустановки	технічні
05.05.17	Гідравлічні машини та гідропневмоагрегати	технічні
05.05.18	Машини та обладнання промислового рибальства	технічні
05.07.00	Авіаційна та ракетно-космічна техніка	
05.07.01	Аеродинаміка та газодинаміка літальних апаратів	технічні
05.07.02	Проектування, виробництво та випробування літальних апаратів	технічні
05.07.06	Наземні комплекси, стартове обладнання	технічні
05.07.12	Дистанційні аерокосмічні дослідження	технічні, фізико-математичні, геологічні
05.07.14	Авіаційно-космічні тренажери	технічні
05.08.00	Кораблебудування	
05.08.01	Теорія корабля	технічні
05.08.03	Конструювання та будування суден	технічні
05.09.00	Електротехніка	

1	2	3
05.09.01	Електричні машини й апарати	технічні
05.09.03	Електротехнічні комплекси та системи	технічні
05.09.05	Теоретична електротехніка	технічні
05.09.07	Світлотехніка та джерела світла	технічні
05.09.08	Прикладна акустика та звукотехніка	технічні
05.09.12	Напівпровідникові перетворювачі електроенергії	технічні
05.09.13	Техніка сильних електричних та магнітних полів	технічні
05.11.00	Прилади	
05.11.01	Прилади та методи вимірювання механічних величин	технічні
05.11.03	Гіроскопи та навігаційні системи	технічні
05.11.04	Прилади та методи вимірювання теплових величин	технічні
05.11.05	Прилади та методи вимірювання електричних та магнітних величин	технічні
05.11.07	Оптичні прилади та системи	технічні
05.11.08	Радіовимірювальні прилади	технічні
05.11.13	Прилади і методи контролю та визначення складу речовин	технічні
05.11.17	Біологічні та медичні прилади і системи	технічні
05.12.00	Радіотехніка та телекомунікації	
05.12.02	Телекомунікаційні системи та мережі	технічні
05.12.07	Антени та пристрої мікрохвильової техніки	технічні
05.12.13	Радіотехнічні пристрої та засоби телекомунікацій	технічні
05.12.17	Радіотехнічні та телевізійні системи	технічні
05.12.20	Оптоелектронні системи	технічні
05.13.00	Інформатика, обчислювальна техніка та автоматизація	
05.13.03	Системи та процеси керування	технічні
05.13.05	Комп'ютерні системи та компоненти	технічні
05.13.06	Інформаційні технології	технічні
05.13.07	Автоматизація процесів керування	технічні
05.13.09	Медична та біологічна інформатика і кібернетика	технічні
05.13.12	Системи автоматизації проектувальних робіт	технічні
05.13.21	Системи захисту інформації	технічні
05.13.22	Управління проектами і програмами	технічні
05.13.23	Системи та засоби штучного інтелекту	технічні
05.14.00	Енергетика	
05.14.01	Енергетичні системи та комплекси	технічні
05.14.02	Електричні станції, мережі і системи	технічні
05.14.06	Технічна теплофізика та промислова теплоенергетика	технічні
05.14.08	Перетворювання відновлюваних видів енергії	технічні
05.14.14	Теплові та ядерні енергоустановки	технічні
05.15.00	Розробка корисних копалин	
05.15.01	Маркшейдерія	технічні
05.15.02	Підземна розробка родовищ корисних копалин	технічні
05.15.03	Відкрита розробка родовищ корисних копалин	технічні
05.15.04	Шахтне та підземне будівництво	технічні
05.15.06	Розробка нафтових та газових родовищ	технічні
05.15.08	Збагачення корисних копалин	технічні

1	2	3
05.15.09	Геотехнічна і гірнича механіка	технічні
05.15.10	Буріння свердловин	технічні
05.15.12	Розробка морських родовищ корисних копалин	технічні
05.15.13	Трубопровідний транспорт, нафтогазосховища	технічні
05.16.00	Металургія	
05.16.01	Металознавство та термічна обробка металів	технічні
05.16.02	Металургія чорних і кольорових металів та спеціальних сплавів	технічні
05.16.04	Ливарне виробництво	технічні
05.16.06	Порошкова металургія та композиційні матеріали	технічні
05.17.00	Хімічні технології	
05.17.01	Технологія неорганічних речовин	технічні
05.17.03	Технічна електрохімія	технічні
05.17.04	Технологія продуктів органічного синтезу	технічні
05.17.06	Технологія полімерних і композиційних матеріалів	технічні
05.17.07	Хімічна технологія палива і паливно-мастильних матеріалів	технічні
05.17.08	Процеси та обладнання хімічної технології	технічні
05.17.11	Технологія тугоплавких неметалічних матеріалів	технічні
05.17.14	Хімічний опір матеріалів та захист від корозії	технічні
05.17.15	Технологія хімічних волокон	технічні
05.17.18	Мембрани та мембранна технологія	технічні
05.17.21	Технологія водоочищення	технічні
05.18.00	Технологія харчової та легкої промисловості	
05.18.01	Технологія хлібопекарських продуктів, кондитерських виробів та харчових концентратів	технічні
05.18.02	Технологія зернових, бобових, круп'яних продуктів і комбікормів, олійних і луб'яних культур	технічні
05.18.04	Технологія м'ясних, молочних продуктів і продуктів з гідробіонтів	технічні
05.18.05	Технологія цукристих речовин та продуктів бродіння	технічні
05.18.06	Технологія жирів, ефірних масел і парфумерно-косметичних продуктів	технічні
05.18.08	Товарознавство непродовольчих товарів	технічні
05.18.12	Процеси та обладнання харчових, мікробіологічних та фармацевтичних виробництв	технічні
05.18.13	Технологія консервованих і охолоджених харчових продуктів	технічні
05.18.15	Товарознавство харчових продуктів	технічні
05.18.16	Технологія харчової продукції	технічні
05.18.18	Технологія взуття, шкіряних виробів і хутра	технічні
05.18.19	Технологія текстильних матеріалів, швейних і трикотажних виробів	технічні
05.22.00	Транспорт	
05.22.01	Транспортні системи	технічні
05.22.02	Автомобілі та трактори	технічні
05.22.06	Залізнична колія	технічні
05.22.07	Рухомий склад залізниць та тяга поїздів	технічні
05.22.09	Електротранспорт	технічні
05.22.11	Автомобільні шляхи та аеродроми	технічні

1	2	3
05.22.12	Промисловий транспорт	технічні
05.22.13	Навігація та управління рухом	технічні
05.22.20	Експлуатація та ремонт засобів транспорту	технічні
05.23.00	Будівництво	
05.23.01	Будівельні конструкції, будівлі та споруди	технічні
05.23.02	Основи і фундаменти	технічні
05.23.03	Вентиляція, освітлення та теплогазопостачання	технічні
05.23.04	Водопостачання, каналізація	технічні
05.23.05	Будівельні матеріали та вироби	технічні
05.23.06	Технологія деревообробки, виготовлення меблів та виробів з деревини	технічні
05.23.08	Технологія та організація промислового та цивільного будівництва	технічні
05.23.16	Гідравліка та інженерна гідрологія	технічні
05.23.17	Будівельна механіка	технічні
05.23.20	Містобудування та територіальне планування	технічні
05.24.00	Геодезія	
05.24.01	Геодезія, фотограмметрія та картографія	технічні
05.24.04	Кадастр та моніторинг земель	технічні, біологічні
05.26.00	Безпека життєдіяльності	
05.26.01	Охорона праці	технічні
05.27.00	Електроніка	
05.27.01	Твердотільна електроніка	технічні
05.27.02	Вакуумна, плазмова та квантова електроніка	технічні
05.27.06	Технологія, обладнання та виробництво електронної техніки	технічні
<i>(Групу спеціальностей 05.28.00 виключено на підставі Наказу Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 1462 від 21.12.2012)</i>		
<i>(Спеціальність 05.28.01 виключено на підставі Наказу Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 1462 від 21.12.2012)</i>		
06	СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКІ НАУКИ	
06.01.00	Агрономія	
06.01.01	Загальне землеробство	сільськогосподарські
06.01.02	Сільськогосподарські меліорації	сільськогосподарські, технічні
06.01.03	Агрогрунтознавство і агрофізика	сільськогосподарські
06.01.04	Агрохімія	сільськогосподарські
06.01.05	Селекція і насінництво	сільськогосподарські
06.01.06	Овочівництво	сільськогосподарські
06.01.07	Плодівництво	сільськогосподарські
06.01.08	Виноградарство	сільськогосподарські
06.01.09	Рослинництво	сільськогосподарські
06.01.10	Субтропічні культури	сільськогосподарські
06.01.11	Фітопатологія	сільськогосподарські, біологічні
06.01.12	Кормовиробництво і луковництво	сільськогосподарські
06.01.13	Герботологія	сільськогосподарські
06.01.15	Первинна обробка продуктів рослинництва	сільськогосподарські
06.02.00	Зоотехнія	

1	2	3
06.02.01	Розведення та селекція тварин	сільськогосподарські, ветеринарні
06.02.02	Годівля тварин і технологія кормів	сільськогосподарські
06.02.03	Рибицтво	сільськогосподарські
06.02.04	Технологія виробництва продуктів тваринництва	сільськогосподарські
06.03.00	Лісове господарство	
06.03.01	Лісові культури та фітомеліорація	сільськогосподарські, біологічні
06.03.02	Лісовпорядкування і лісова таксація	сільськогосподарські
06.03.03	Лісознавство і лісівництво	сільськогосподарські, біологічні
<i>(Групу спеціальностей 06.04.00 виключено на підставі Наказу Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 1462 від 21.12.2012)</i>		
<i>(Спеціальність 06.04.01 виключено на підставі Наказу Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 1462 від 21.12.2012)</i>		
07	ІСТОРИЧНІ НАУКИ	
07.00.01	Історія України	історичні
07.00.02	Всесвітня історія	історичні
07.00.04	Археологія	історичні
07.00.05	Етнологія	історичні
07.00.06	Історіографія, джерелознавство та спеціальні історичні дисципліни	історичні
07.00.07	Історія науки й техніки	історичні
07.00.09	Антропологія	історичні
08	ЕКОНОМІЧНІ НАУКИ	
08.00.01	Економічна теорія та історія економічної думки	економічні
08.00.02	Світове господарство і міжнародні економічні відносини	економічні
08.00.03	Економіка та управління національним господарством	економічні
08.00.04	Економіка та управління підприємствами (за видами економічної діяльності)	економічні
08.00.05	Розвиток продуктивних сил і регіональна економіка	економічні
08.00.06	Економіка природокористування та охорони навколишнього середовища	економічні
08.00.07	Демографія, економіка праці, соціальна економіка і політика	економічні
08.00.08	Гроші, фінанси і кредит	економічні
08.00.09	Бухгалтерський облік, аналіз та аудит (за видами економічної діяльності)	економічні
08.00.10	Статистика	економічні
08.00.11	Математичні методи, моделі та інформаційні технології в економіці	економічні
09	ФІЛОСОФСЬКІ НАУКИ	
09.00.01	Онтологія, гносеологія, феноменологія	філософські
09.00.02	Діалектика і методологія пізнання	філософські
09.00.03	Соціальна філософія та філософія історії	філософські, історичні
09.00.04	Філософська антропологія, філософія культури	філософські
09.00.05	Історія філософії	філософські, історичні
09.00.06	Логіка	філософські

1	2	3
09.00.07	Етика	філософські, історичні, соціологічні
09.00.08	Естетика	філософські, історичні, соціологічні
09.00.09	Філософія науки	філософські
09.00.10	Філософія освіти	філософські
09.00.11	Релігієзнавство	філософські, історичні, соціологічні
09.00.12	Українознавство	філософські, історичні
09.00.14	Богослов'я	філософські
10	ФІЛОЛОГІЧНІ НАУКИ	
10.01.00	Літературознавство	
10.01.01	Українська література	філологічні
10.01.02	Російська література	філологічні
10.01.03	Література слов'янських народів	філологічні
10.01.04	Література зарубіжних країн	філологічні
10.01.05	Порівняльне літературознавство	філологічні
10.01.06	Теорія літератури	філологічні
10.01.07	Фольклористика	філологічні, мистецтвознавство
10.01.09	Літературне джерелознавство і текстологія	філологічні
10.01.10	Кримськотатарська література	філологічні
10.02.00	Мовознавство	
10.02.01	Українська мова	філологічні
10.02.02	Російська мова	філологічні
10.02.03	Слов'янські мови	філологічні
10.02.04	Германські мови	філологічні
10.02.05	Романські мови	філологічні
10.02.06	Балтійські мови	філологічні
10.02.07	Індоіранські мови	філологічні
10.02.08	Тюркські мови	філологічні
10.02.09	Фінно-угорські та самодійські мови	філологічні
10.02.10	Іберійсько-кавказькі мови	філологічні
10.02.11	Монгольські мови	філологічні
10.02.12	Семітські мови	філологічні
10.02.13	Мови народів Азії, Африки, аборигенних народів Америки та Австралії	філологічні
10.02.14	Класичні мови. Окремі індоевропейські мови	філологічні
10.02.15	Загальне мовознавство	філологічні
10.02.16	Перекладознавство	філологічні
10.02.17	Порівняльно-історичне і типологічне мовознавство	філологічні
10.02.21	Структурна, прикладна та математична лінгвістика	філологічні, фізико-математичні, технічні
11	ГЕОГРАФІЧНІ НАУКИ	
11.00.01	Фізична географія, геофізика і геохімія ландшафтів	географічні
11.00.02	Економічна та соціальна географія	географічні
11.00.04	Геоморфологія та палеогеографія	географічні

1	2	3
11.00.05	Біогеографія та географія ґрунтів	географічні
11.00.07	Гідрологія суші, водні ресурси, гідрохімія	географічні
11.00.08	Океанологія	географічні
11.00.09	Метеорологія, кліматологія, агрометеорологія	географічні
11.00.11	Конструктивна географія і раціональне використання природних ресурсів	географічні
11.00.12	Географічна картографія	географічні
<i>(Спеціальність 11.00.13 виключено на підставі Наказу Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 1462 від 21.12.2012)</i>		
12	ЮРИДИЧНІ НАУКИ	
12.00.01	Теорія та історія держави і права; історія політичних і правових учень	юридичні
12.00.02	Конституційне право; муніципальне право	юридичні
12.00.03	Цивільне право і цивільний процес; сімейне право; міжнародне приватне право	юридичні
12.00.04	Господарське право, господарсько-процесуальне право	юридичні
12.00.05	Трудове право; право соціального забезпечення	юридичні
12.00.06	Земельне право; аграрне право; екологічне право; природоресурсне право	юридичні
12.00.07	Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право	юридичні
12.00.08	Кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право	юридичні
12.00.09	Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність	юридичні
12.00.10	Судоустрій; прокуратура та адвокатура	юридичні
12.00.11	Міжнародне право	юридичні
12.00.12	Філософія права	юридичні, філософські
13	ПЕДАГОГІЧНІ НАУКИ	
13.00.01	Загальна педагогіка та історія педагогіки	педагогічні
13.00.02	Теорія та методика навчання (з галузей знань)	педагогічні
13.00.03	Корекційна педагогіка	педагогічні
13.00.04	Теорія і методика професійної освіти	педагогічні
13.00.05	Соціальна педагогіка	педагогічні
13.00.06	Теорія і методика управління освітою	педагогічні
13.00.07	Теорія і методика виховання	педагогічні
13.00.08	Дошкільна педагогіка	педагогічні
13.00.09	Теорія навчання	педагогічні
13.00.10	Інформаційно-комунікаційні технології в освіті	педагогічні
14	МЕДИЧНІ НАУКИ	
14.01.00	Клінічна медицина	
14.01.01	Акушерство та гінекологія	медичні
14.01.02	Внутрішні хвороби	медичні
14.01.03	Хірургія	медичні
14.01.04	Серцево-судинна хірургія	медичні
14.01.05	Нейрохірургія	медичні

1	2	3
14.01.06	Урологія	медичні
14.01.07	Онкологія	медичні, біологічні
14.01.08	Трасплантологія та штучні органи	медичні, технічні
14.01.09	Дитяча хірургія	медичні
14.01.10	Педіатрія	медичні
14.01.11	Кардіологія	медичні
14.01.12	Ревматологія	медичні
14.01.13	Інфекційні хвороби	медичні
14.01.14	Ендокринологія	медичні, біологічні
14.01.15	Нервові хвороби	медичні
14.01.16	Психіатрія	медичні
14.01.17	Наркологія	медичні
14.01.18	Офтальмологія	медичні
14.01.19	Оториноларингологія	медичні
14.01.20	Шкірні та венеричні хвороби	медичні
14.01.21	Травматологія та ортопедія	медичні
14.01.22	Стоматологія	медичні
14.01.23	Променева діагностика та променева терапія	медичні
14.01.24	Лікувальна фізкультура та спортивна медицина	медичні
14.01.25	Судова медицина	медичні
14.01.26	Фтизіатрія	медичні
14.01.27	Пульмонологія	медичні
14.01.28	Клінічна фармакологія	медичні
14.01.29	Клінічна алергологія	медичні
14.01.30	Анестезіологія та інтенсивна терапія	медичні
14.01.31	Гематологія та трансфузіологія	медичні, біологічні
14.01.32	Медична біохімія	медичні, біологічні
14.01.33	Медична реабілітація, фізіотерапія та курортологія	медичні
14.01.34	Космічна медицина	медичні
14.01.35	Кріомедицина	медичні
14.01.36	Гастроентерологія	медичні
14.01.37	Нефрологія	медичні
14.01.38	Загальна практика – сімейна медицина	медичні
14.01.39	Клінічна лабораторна діагностика	медичні, біологічні
14.02.00	Профілактична медицина	
14.02.01	Гігієна та професійна патологія	медичні, біологічні
14.02.02	Епідеміологія	медичні
14.02.03	Соціальна медицина	медичні
<i>(Спеціальність 14.02.04 виключено на підставі Наказу Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 1462 від 21.12.2012)</i>		
14.03.00	Теоретична медицина	
14.03.01	Нормальна анатомія	медичні, біологічні
14.03.02	Патологічна анатомія	медичні
14.03.03	Нормальна фізіологія	медичні
14.03.04	Патологічна фізіологія	медичні, біологічні

1	2	3
14.03.05	Фармакологія	медичні, біологічні, фармацевтичні
14.03.06	Токсикологія	медичні, біологічні
14.03.07	Фізіологічно активні сполуки	медичні, біологічні
14.03.08	Імунологія та алергологія	медичні
14.03.09	Гістологія, цитологія, ембріологія	медичні
14.03.10	Біомеханіка	медичні, технічні
14.03.11	Медична та біологічна інформатика і кібернетика	медичні, біологічні
15	ФАРМАЦЕВТИЧНІ НАУКИ	
15.00.01	Технологія ліків, організація фармацевтичної справи та судова фармація	фармацевтичні
15.00.02	Фармацевтична хімія та фармакогнозія	фармацевтичні
15.00.03	Стандартизація та організація виробництва лікарських засобів	фармацевтичні
<i>(Спеціальність 15.00.04 виключено на підставі Наказу Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 1462 від 21.12.2012)</i>		
16	ВЕТЕРИНАРНІ НАУКИ	
16.00.01	Діагностика і терапія тварин	ветеринарні
16.00.02	Патологія, онкологія і морфологія тварин	ветеринарні
16.00.03	Ветеринарна мікробіологія, епізоотологія, інфекційні хвороби та імунологія	ветеринарні
16.00.04	Ветеринарна фармакологія та токсикологія	ветеринарні
16.00.05	Ветеринарна хірургія	ветеринарні
16.00.06	Гігієна тварин та ветеринарна санітарія	ветеринарні, сільськогосподарські
16.00.07	Ветеринарне акушерство	ветеринарні
16.00.09	Ветеринарно-санітарна експертиза	ветеринарні
16.00.10	Ентомологія	ветеринарні, сільськогосподарські
16.00.11	Паразитологія	ветеринарні, медичні
<i>(Спеціальність 16.00.12 виключено на підставі Наказу Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 1462 від 21.12.2012)</i>		
17	МИСТЕЦТВОЗНАВСТВО	
17.00.02	Театральне мистецтво	мистецтвознавство
17.00.03	Музичне мистецтво	мистецтвознавство
17.00.04	Кіномистецтво. Телебачення	мистецтвознавство
17.00.05	Образотворче мистецтво	мистецтвознавство
17.00.06	Декоративне і прикладне мистецтво	мистецтвознавство
17.00.07	Дизайн	мистецтвознавство
18	АРХІТЕКТУРА	
18.00.01	Теорія архітектури, реставрація пам'яток архітектури	архітектура
18.00.02	Архітектура будівель та споруд	архітектура
18.00.04	Містобудування та ландшафтна архітектура	архітектура
19	ПСИХОЛОГІЧНІ НАУКИ	
19.00.01	Загальна психологія, історія психології	психологічні
19.00.02	Психофізіологія	психологічні

1	2	3
19.00.03	Психологія праці; інженерна психологія	психологічні, технічні
19.00.04	Медицина психологія	психологічні, медичні
19.00.05	Соціальна психологія; психологія соціальної роботи	психологічні
19.00.06	Юридична психологія	психологічні, юридичні
19.00.07	Педагогічна та вікова психологія	психологічні
19.00.08	Спеціальна психологія	психологічні
19.00.09	Психологія діяльності в особливих умовах	психологічні
19.00.10	Організаційна психологія; економічна психологія	психологічні
19.00.11	Політична психологія	психологічні
20	ВІЙСЬКОВІ НАУКИ	
20.01.00	Військово-теоретичні науки	
20.01.01	Воєнне мистецтво	військові
20.01.05	Будівництво Збройних Сил	військові, технічні, економічні
20.01.07	Оборонна економіка	військові, економічні
20.01.08	Тил Збройних Сил	військові, хімічні, технічні
20.01.10	Розвідка та іноземні армії	військові
20.01.12	Радіoeлектронна боротьба, способи та засоби	військові, технічні
20.02.00	Військово-спеціальні науки	
20.02.04	Військова географія	військові, фізико-математичні, технічні, географічні
20.02.05	Інженерне обладнання театрів воєнних дій	військові, технічні
20.02.11	Засоби та методи військової навігації	військові
20.02.12	Військова кібернетика, системи управління та зв'язок	військові
20.02.14	Озброєння і військова техніка	військові, технічні
20.02.15	Гідроаеродинаміка, динаміка руху та маневрування бойових засобів	військові
20.02.20	Теорія стрільби	військові, фізико-математичні
20.02.22	Військова історія	військові, історичні
20.02.23	Засоби захисту від зброї масового ураження	військові, хімічні, біологічні, технічні, медичні, ветеринарні
21	НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА	
21.01.00	Основи національної безпеки	
21.01.01	Основи національної безпеки держави	соціологічні, політичні
21.02.00	Воєнна безпека	
21.02.01	Воєнна безпека держави	військові, технічні
21.02.02	Охорона державного кордону	військові, технічні
21.02.03	Цивільний захист	хімічні, біологічні, технічні, медичні, військові, ветеринарні
21.03.00	Гуманітарна і політична безпека	
21.03.01	Гуманітарна і політична безпека держави	філософські, політичні
21.03.02	Регіональна безпека держави	політичні
21.03.03	Геополітика	історичні, політичні
21.04.00	Економічна безпека	
21.04.01	Економічна безпека держави	економічні, політичні
21.04.02	Економічна безпека суб'єктів господарської діяльності	економічні

1	2	3
21.05.00	Інформаційна безпека	
21.05.01	Інформаційна безпека держави	технічні
21.06.00	Техногенна безпека	
21.06.01	Екологічна безпека	технічні, хімічні, геологічні
21.06.02	Пожежна безпека	технічні
21.07.00	Державна безпека України	
21.07.01	Забезпечення державної безпеки України	технічні, юридичні
21.07.02	Розвідувальна діяльність органів державної безпеки	фізико-математичні, технічні, юридичні, психологічні, військові, соціологічні, політичні
21.07.03	Кадри органів та військ державної безпеки	педагогічні, юридичні, психологічні
21.07.04	Оперативно-розшукова діяльність	технічні
21.07.05	Службово-бойова діяльність сил охорони правопорядку	технічні, військові, юридичні, державне управління
21.08.00	Міжнародна безпека	
21.08.01	Іноземні держави та їхні потенціали	технічні, економічні, географічні, військові
22	СОЦІОЛОГІЧНІ НАУКИ	
22.00.01	Теорія та історія соціології	соціологічні
22.00.02	Методологія та методи соціологічних досліджень	соціологічні
22.00.03	Соціальні структури та соціальні відносини	соціологічні
22.00.04	Спеціальні та галузеві соціології	соціологічні
23	ПОЛІТИЧНІ НАУКИ	
23.00.01	Теорія та історія політичної науки	політичні, історичні
23.00.02	Політичні інститути та процеси	політичні, соціологічні
23.00.03	Політична культура та ідеологія	політичні
23.00.04	Політичні проблеми міжнародних систем та глобального розвитку	політичні
23.00.05	Етнополітологія та етнодержавознавство	політичні
24	ФІЗИЧНЕ ВИХОВАННЯ ТА СПОРТ	
24.00.01	Олімпійський і професійний спорт	фізичне виховання і спорт
24.00.02	Фізична культура, фізичне виховання різних груп населення	фізичне виховання і спорт
24.00.03	Фізична реабілітація	фізичне виховання і спорт
25	ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ	
25.00.01	Теорія та історія державного управління	державне управління
25.00.02	Механізми державного управління	державне управління
25.00.03	Державна служба	державне управління
25.00.04	Міське самоврядування	державне управління
25.00.05	Державне управління у сфері державної безпеки та охорони громадського порядку	державне управління
26	КУЛЬТУРОЛОГІЯ	
26.00.01	Теорія та історія культури	культурологія, історичні, філософські, мистецтвознавство

1	2	3
26.00.02	Світова культура і міжнародні культурні зв'язки	культурологія
26.00.04	Українська культура	культурологія, мистецтвознавство
26.00.05	Музеєзнавство. Пам'яткознавство	культурологія, історичні, мистецтвознавство
26.00.06	Прикладна культурологія. Культурні практики	культурологія
27	СОЦІАЛЬНІ КОМУНІКАЦІЇ	
27.00.01	Теорія та історія соціальних комунікацій	соціальні комунікації
27.00.02	Документознавство, архівознавство	соціальні комунікації, історичні
27.00.03	Книгознавство, бібліотекознавство, бібліографознавство	соціальні комунікації, історичні
27.00.04	Теорія та історія журналістики	соціальні комунікації
27.00.05	Теорія та історія видавничої справи та редагування	соціальні комунікації
27.00.06	Прикладні соціально-комунікаційні технології	соціальні комунікації
27.00.07	Соціальна інформатика	соціальні комунікації

(Перелік із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 1462 від 21.12.2012, Наказом Міністерства освіти і науки № 394 від 06.04.2015)

Директор Департаменту роботи з персоналом та керівними кадрами
Директор Департаменту атестації кадрів

І. А. Некрасса
В. Д. Бондаренко

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ, МОЛОДІ ТА СПОРТУ УКРАЇНИ
НАКАЗ
11.01.2012 № 10

Зареєстровано
в Міністерстві юстиції України
30 січня 2012 р.
за № 146/20459

**ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОРЯДКУ НАДАННЯ ВІДОМОСТЕЙ
ПРО ОСНОВНІ РЕЗУЛЬТАТИ НАУКОВОЇ, НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ,
ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТА У СФЕРІ ТРАНСФЕРУ ТЕХНОЛОГІЙ**

Із змінами, внесеними згідно з
Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту
№ 1329 від 27.11.2012
Наказами Міністерства освіти і науки
№ 1689 від 29.12.2016
№ 1294 від 21.09.2017)

Відповідно до пункту 15 Порядку формування і виконання замовлення на проведення фундаментальних наукових досліджень, прикладних наукових досліджень та виконання науково-технічних (експериментальних) розробок за рахунок коштів державного бюджету, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 25.08.2004 № 1084, та з метою посилення відповідальності замовників – головних розпорядників бюджетних коштів за впровадження результатів замовлення та моніторингу реалізації ними пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки, інноваційної діяльності та трансферу технологій **НАКАЗУЮ:**

1. Затвердити Порядок надання відомостей про основні результати наукової, науково-технічної, інноваційної діяльності та у сфері трансферу технологій (далі – Порядок), що додається.

(Пункт 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 1689 від 29.12.2016)

2. Визнати таким, що втратив чинність, наказ Міністерства освіти і науки України від 22.12.2008 № 1180 «Про затвердження Порядку надання відомостей про основні результати виконання замовлення на проведення наукових досліджень і розробок, проектних та конструкторських робіт, заходи щодо забезпечення їх практичного застосування та про підсумки моніторингу впровадження наукової (науково-технічної) продукції», зареєстрований в Міністерстві юстиції України 20.01.2009 за № 33/16049.

3. Департаменту науково-технічного розвитку (Чеберкус Д. В.), департаменту інноваційної діяльності та трансферу технологій (Шовкалюк В. С.) згідно з компетенцією щороку:

здійснювати перевірку відповідності показників звітності, отриманої від головних розпорядників бюджетних коштів, вимогам, визначеним у Порядку;

узагальнювати показники, що містяться у звітності, отриманій від головних розпорядників бюджетних коштів;

готувати на підставі аналізу узагальнених показників, що містяться у звітності, отриманій від головних розпорядників бюджетних коштів, та розмішувати до 15 червня року, наступного за звітним, на офіційному веб-сайті Міністерства освіти і науки України аналітичні довідки щодо стану наукової та науково-технічної діяльності; стану інноваційної діяльності та діяльності у сфері трансферу технологій; реалізації пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки; реалізації пріоритетних напрямів інноваційної діяльності;

забезпечувати інформування до 15 червня Кабінету Міністрів України про результати реалізації головними розпорядниками бюджетних коштів пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки та пріоритетних напрямів інноваційної діяльності.

(Пункт 3 в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 1689 від 29.12.2016)

4. Контроль за виконанням цього наказу залишаю за собою.

5. Наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування.

Міністр

Д. В. Табачник

ЗАТВЕРДЖЕНО

Наказ Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України
11.01.2012 № 10

Зареєстровано в Міністерстві юстиції України
30 січня 2012 р.
за № 146/20459

ПОРЯДОК

надання відомостей про основні результати наукової, науково-технічної, інноваційної діяльності та у сфері трансферу технологій

I. Загальні положення

1.1. Цей Порядок розроблено відповідно до пункту 15 Порядку формування і виконання замовлення на проведення фундаментальних наукових досліджень, прикладних наукових досліджень та виконання науково-технічних (експериментальних) розробок за рахунок коштів державного бюджету, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 25.08.2004 № 1084.

1.2. Цей Порядок спрямований на посилення відповідальності замовників за впровадження результатів замовлення, забезпечення безперервності виконання етапів наукового процесу (фундаментальних досліджень, прикладних досліджень та науково-технічних розробок) та здійснення контролю за доведенням результатів замовлення до стадії їх практичного застосування, а також визначає основні вимоги до організації підготовки, структури та форм подання замовниками відомостей про основні результати виконання замовлення (зокрема в частині реалізації пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки), заходи щодо забезпечення їх практичного застосування та про підсумки моніторингу впровадження наукової (науково-технічної) продукції (далі – НТП), який здійснюється протягом трьох років з моменту її створення, про результати провадження інноваційної діяльності та трансферу технологій за звітний період (далі – відомості).

II. Організація підготовки та подання відомостей

2.1. Для організації підготовки та подання відомостей про основні результати виконання замовлення замовники забезпечують:

надання інформації про фінансування замовлення, результати його виконання та впровадження (зокрема в частині реалізації пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки) за формами згідно з додатками 1–8;

надання інформації про фінансування та провадження інноваційної діяльності та трансферу технологій за формою згідно з додатком 9;

надання інформації про основні напрями та результати трансферу технологій за формою згідно з додатком 10;

підготовку аналітичної записки за формою згідно з додатком 11 за результатами узагальнення та аналізу інформації, наданої згідно з додатками 1–10;

подання відомостей МОН на паперових та електронних носіях за встановленими формами не пізніше 15 березня року, що настає за звітним.

(Абзац шостий пункту 2.1 розділу II із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 1689 від 29.12.2016)

2.2. МОН узагальнює подані замовниками відомості, проводить аналіз результативності виконання замовлення у різних сферах суспільного виробництва, ефективності застосування суб'єктами господарювання науково-технічних розробок та готує аналітичні довідки щодо стану наукової та науково-технічної діяльності; стану інноваційної діяльності та діяльності у сфері трансферу технологій; реалізації пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки; реалізації пріоритетних напрямів інноваційної діяльності.

(Пункт 2.2 розділу II в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 1689 від 29.12.2016)

III. Загальні вимоги до заповнення форм №№ 1–11

3.1. У формі № 1 «Динаміка фінансування сфери наукової і науково-технічної діяльності в розрізі напрямів бюджетного фінансування» (далі – форма № 1) наводяться дані щодо планових і фактичних видатків державного бюджету у звітному році (з урахуванням змін), планові показники наступного року в розрізі бюджетних програм замовника і напрямів бюджетного фінансування.

3.2. У формі № 2 «Бюджетне фінансування наукової сфери у розрізі базового та програмно-цільового методів, видів робіт та секторів науки» (далі – форма № 2) наводяться дані щодо фактичних обсягів базового та програмно-цільового фінансування (видатки загального фонду державного бюджету) за напрямками бюджетного фінансування, секторами науки та видами наукових і науково-технічних робіт.

3.3. У формі № 3 «Основні дані про стан виконання та фінансування проектів за державними цільовими науковими і науково-технічними програмами та науковими частинами державних цільових програм» (далі – форма № 3) наводяться дані щодо стану виконання та фактичного фінансування робіт (проектів) за державними цільовими науковими і науково-технічними програмами та науковими частинами державних цільових програм (ДЦНТП) у розрізі ДЦНТП, бюджетних програм, пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки.

3.4. У формі № 4 «Основні результати виконання замовлення» (далі – форма № 4) наводяться показники результативності виконання замовлення у звітному році в розрізі напрямів бюджетного фінансування за загальним і спеціальним фондами.

3.5. У формі № 5 «Дані щодо найбільш вагомих результатів виконання замовлення» (далі – форма № 5) наводяться дані щодо найбільш вагомих результатів виконання замовлення.

3.6. У формі № 6 «Дані щодо створення наукової (науково-технічної) продукції та підсумків моніторингу її впровадження» (далі – форма № 6) наводяться дані щодо створення НТП та моніторингу її впровадження протягом трьох років з моменту створення.

3.7. У формі № 7 «Дані щодо забезпечення безперервності етапів (видів) наукового процесу» (далі – форма № 7) наводяться дані щодо забезпечення практичного застосування результатів замовлення та безперервності етапів (видів) наукового процесу.

3.8. У формі № 8 «Фінансове забезпечення і стан реалізації наукових досліджень і розробок» (далі – форма № 8) наводяться дані щодо фактичних обсягів фінансування за загальним фондом державного бюджету, кількісної оцінки виконуваних у звітному році наукових робіт, створеної та впровадженої НТП за пріоритетними напрямками розвитку науки і техніки.

(Пункт 3.8 розділу III із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 1689 від 29.12.2016)

3.9. У формі № 9 «Фінансування інноваційної діяльності і трансферу технологій» (далі – форма № 9) наводяться дані (за загальним і спеціальним фондами державного бюджету) щодо фактичних обсягів фінансування інноваційної діяльності і трансферу технологій у звітному році та планових показників наступного року за пріоритетними напрямками інноваційної діяльності (у розрізі напрямів інноваційної діяльності та трансферу технологій).

3.10. У формі № 10 «Основні напрями та результати трансферу технологій» (далі – форма № 10) наводяться дані щодо фактичного обсягу витрат на здійснення трансферу технологій та надходжень від передання нових технологій за звітний період у розрізі пріоритетних напрямів інноваційної діяльності і форм придбання (передання) технологій.

3.11. Дані щодо обсягів фінансування, основних результатів замовлення та впровадження НТП, результатів провадження інноваційної діяльності і трансферу технологій наводяться у таблицях за формами № № 1–10. Таблиці готуються у Microsoft Excel (шрифт Times New Roman).

3.12. У формах № № 1–10 обов'язково мають бути заповнені всі графи та рядки. У разі відсутності значення показника проставляється нуль. За умов неможливості визначення значення показника замовник у розділах аналітичної записки пояснює причини відсутності інформації.

3.13. Форма № 11 «Аналітична записка про основні результати виконання замовлення на проведення наукових досліджень та науково-технічних (експериментальних) розробок, інших напрямів фінансової підтримки сфери наукової, науково-технічної, інноваційної діяльності і трансферу технологій» (далі – форма № 11) містить аналітичну інформацію про основні результати виконання замовлення та інших напрямів фінансової підтримки сфери наукової, науково-технічної, інноваційної діяльності і трансферу технологій.

3.13.1. За кожним напрямом бюджетного фінансування замовлення на проведення наукових досліджень і розробок наводяться дані щодо:

особливостей бюджетного фінансування, зокрема причин наявності залишку невикористаних бюджетних коштів на рахунках у органах Державної казначейської служби України; залишку річних бюджетних призначень, а також обсяги видатків, на які було зменшено бюджетні асигнування відповідно до Порядку зменшення бюджетних асигнувань розпорядникам бюджетних коштів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 17.03.2011 № 255, чи повернуто відповідно до Порядку повернення бюджетних коштів до відповідного бюджету в разі їх нецільового використання, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 22.12.2010 № 1163 (за даними форм № № 1–3);

результативності виконання замовлення (за даними форми № 4) з детальною розшифровкою показника «інше» (звіт, наукова праця, наукова доповідь, наукове відкриття, програмний продукт тощо);

найбільш вагомим результатом (до п'яти прикладів) із зазначенням основних характеристик створеної НТП (за даними форми № 5);

підсумків моніторингу впровадження у звітному році НТП, яку створено протягом звітного та попередніх трьох років (за даними форми № 6);

ужитих заходів для забезпечення практичного застосування основних результатів виконання замовлення, зокрема безперервності етапів (видів) наукового процесу (за даними форми № 7);

фінансування та стан реалізації наукових досліджень і розробок (у розрізі напрямів наукових досліджень і розробок) (за даними форми № 8).

(Абзац сьомий підпункту 3.13.1 пункту 3.13 розділу III в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 1689 від 29.12.2016)

3.13.2. За кожним напрямом бюджетного фінансування підтримки сфери наукової і науково-технічної діяльності наводяться дані щодо:

особливостей бюджетного фінансування, зокрема причин наявності залишку невикористаних бюджетних коштів на рахунках у органах Державної казначейської служби України; залишку річних бюджетних призначень, а також обсяги видатків, на які було зменшено бюджетні асигнування відповідно до Порядку зменшення бюджетних асигнувань розпорядникам бюджетних коштів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 17.03.2011 № 255, чи повернуто відповідно до Порядку повернення бюджетних коштів до відповідного бюджету в разі їх нецільового використання, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 22.12.2010 № 1163 (за даними форм № № 1, 2);

основних результатів підтримки розвитку наукової інфраструктури, оновлення матеріально-технічної бази, інших напрямів підтримки сфери наукової і науково-технічної діяльності.

3.13.3. За кожним напрямом інноваційної діяльності та трансферу технологій наводяться дані щодо:

особливостей бюджетного фінансування, зокрема причин наявності залишку невикористаних бюджетних коштів на рахунках у органах Державної казначейської служби України; залишку річних бюджетних призначень, а також обсяги видатків, на які було зменшено бюджетні асигнування відповідно до Порядку зменшення бюджетних асигнувань розпорядникам бюджетних коштів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 17.03.2011 № 255, чи повернуто відповідно до Порядку повернення бюджетних коштів до відповідного бюджету в разі їх нецільового використання, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 22.12.2010 № 1163;

результатів використання бюджетних коштів за кожним пріоритетним напрямом інноваційної діяльності з детальною розшифровкою всіх показників (за даними форми № 9);

результатів створення та розвитку інноваційної інфраструктури за кожним пріоритетним напрямом інноваційної діяльності у розрізі її елементів (за даними форми № 9);

результатів трансферу технологій за кожним пріоритетним напрямом інноваційної діяльності та формами придбання (передання) технологій (за даними форми № 10);

ужитих заходів для розвитку інноваційної діяльності і трансферу технологій.

3.13.4. Надаються пропозиції щодо вдосконалення нормативно-правового забезпечення для підвищення результативності виконання замовлення, ефективності впровадження НТП, провадження інноваційної діяльності та трансферу технологій.

3.13.5. Текст аналітичної записки (форма № 11) поділяється на розділи та підрозділи, які мають назву та нумеруються. Замовник не заповнює розділи (підрозділи) у разі відсутності діяльності за відповідними напрямками, не змінюючи при цьому їхні назви та нумерацію.

3.13.6. У всіх розділах та підрозділах аналітичної записки (форма № 11) обов'язково вказуються коди бюджетних програм (КПКВК). Дані щодо фінансування, результативності замовлення, упровадження НТП, результатів провадження інноваційної діяльності та трансферу технологій мають відповідати значенням показників форм № 1–10.

3.13.7. Обсяг аналітичної записки не повинен перевищувати 15 сторінок, що готуються у Microsoft Word (шрифт Times New Roman чотирнадцятого кегля). До неї може додаватися інформаційно-довідковий матеріал, який замовник вважає доцільним для поглиблення аналізу, обсягом не більше ніж 5 сторінок.

**Директор департаменту наукової діяльності та ліцензування
Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України**

О. В. Якименко

Додатки 1–10
до Порядку надання відомостей
про основні результати наукової,
науково-технічної, інноваційної діяльності
та у сфері трансферу технологій

Форми №№ 1–10

(Додатки 9 та 10 в редакції Наказу Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 1329 від 27.11.2012)

(Додаток 8 в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 1689 від 29.12.2016)

(Додаток 9 в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 1294 від 21.09.2017)

Додаток 11
до Порядку надання відомостей
про основні результати наукової, науково-
технічної, інноваційної діяльності
та у сфері трансферу технологій

Форма № 11

АНАЛІТИЧНА ЗАПИСКА

**про основні результати виконання замовлення на проведення
наукових досліджень та науково-технічних (експериментальних) розробок,
інших напрямів фінансової підтримки сфери наукової, науково-технічної,
інноваційної діяльності і трансферу технологій у _____ році**

(назва головного розпорядника бюджетних коштів)

1. Основні результати виконання замовлення на проведення наукових досліджень і науково-технічних розробок за пріоритетними напрямками розвитку науки і техніки та пріоритетними тематичними напрямками наукових досліджень і науково-технічних розробок та їх практичне застосування у розрізі напрямів бюджетного фінансування:

- 1.1 фундаментальні дослідження;
- 1.2 прикладні дослідження та науково-технічні розробки;
- 1.3 державні цільові наукові і науково-технічні програми та наукові частини державних цільових програм (ДЦНТП);
- 1.4 розробки найважливіших новітніх технологій за державним замовленням;
- 1.5 програми і проекти у сфері міжнародного наукового і науково-технічного співробітництва.

2. Основні результати підтримки розвитку наукової інфраструктури, оновлення матеріально-технічної бази, інших напрямів підтримки сфери наукової та науково-технічної діяльності у розрізі піднапрямів бюджетного фінансування:

- 2.1 технічне забезпечення наукової бази та придбання обладнання;
- 2.2 національне надбання;
- 2.3 розвиток інфраструктури;
- 2.4 виставки, конференції;
- 2.5 випуск та придбання друкованої продукції;
- 2.6 підготовка наукових кадрів;
- 2.7 державні премії та державні стипендії в галузі науки і техніки;
- 2.8 наукова й організаційна діяльність апарату президій академій наук;
- 2.9 сплата внесків України до міжнародних організацій;
- 2.10 спецінформації.

3. Основні результати інноваційної діяльності за пріоритетними напрямками інноваційної діяльності, видами фінансування у розрізі напрямів інноваційної діяльності та трансферу технологій:

- 3.1 реалізація інноваційних проектів, програм;
- 3.2 придбання машин, обладнання та програмного забезпечення;
- 3.3 придбання нових технологій (у матеріальній та нематеріальній формі);
- 3.4 навчання та підготовка персоналу;
- 3.5 створення і розвиток інноваційної інфраструктури;
- 3.6 маркетинг, реклама;
- 3.7 інше.

4. Основні результати здійснення трансферу технологій за пріоритетними напрямками інноваційної діяльності у розрізі форм придбання (передання) технологій (з обов'язковим зазначенням КПКВК та назви бюджетної програми):

- 4.1 виключних майнових прав власності на винаходи, промислові зразки, корисні моделі;
- 4.2 ліцензій, ліцензійних договорів на використання винаходів, промислових зразків, корисних моделей;
- 4.3 ноу-хау, угод на придбання (передання) технологій.

5. Пропозиції щодо вдосконалення нормативно-правового забезпечення для підвищення результативності виконання замовлення, ефективності впровадження наукової (науково-технічної) продукції, провадження інноваційної діяльності та трансферу технологій.

Відповідальний виконавець

(підпис)

(прізвище)

Контактний телефон

Керівник структурного підрозділу

(підпис)

(прізвище)

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ НАКАЗ

15.01.2018 № 32

Зареєстровано
в Міністерстві юстиції
України
06 лютого 2018 р.
за № 148/31600

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОРЯДКУ ФОРМУВАННЯ ПЕРЕЛІКУ НАУКОВИХ ФАХОВИХ ВИДАНЬ УКРАЇНИ

Відповідно до пункту 8 Положення про Міністерство освіти і науки України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 16 жовтня 2014 року № 630, та пункту 12 Порядку присудження наукових ступенів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24 липня 2013 року № 567, НАКАЗУЮ:

1. Затвердити Порядок формування Переліку наукових фахових видань України, що додається.
2. Визнати таким, що втратив чинність, наказ Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України від 17 жовтня 2012 року № 1111 «Про затвердження Порядку формування Переліку наукових фахових видань України», зареєстрований в Міністерстві юстиції України 02 листопада 2012 року за № 1850/22162.
3. Установити, що науковим фаховим виданням, включеним до Переліку наукових фахових видань України на день набрання чинності цим наказом, присвоюється категорія «В» строком на два роки. Якщо протягом цього строку стосовно видань категорії «В» до МОН подані документи, що підтверджують дотримання вимог для присвоєння категорії «А» або категорії «Б», їм присвоюються ці категорії.
4. Департаменту атестації кадрів вищої кваліфікації та ліцензування (Шевцов А. Г.) забезпечити державну реєстрацію цього наказу в Міністерстві юстиції України в установленому законодавством порядку.
5. Контроль за виконанням цього наказу покласти на першого заступника Міністра Ковтунця В. В.
6. Цей наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування.

Міністр

Л. М. Гриневич

ЗАТВЕРДЖЕНО

Наказ Міністерства освіти і науки України
15.01.2018 № 32

Зареєстровано в Міністерстві юстиції України
06 лютого 2018 р.
за № 148/31600

ПОРЯДОК формування Переліку наукових фахових видань України

1. Цей Порядок встановлює умови формування Переліку наукових фахових видань України (далі – Перелік), а також класифікації та моніторингу видань, включених до Переліку. Видання, яке відповідає визначенню у цьому Порядку вимогам, включається до Переліку.

2. Метою об'єктивної оцінки, класифікації та моніторингу наукових фахових видань є підвищення якості опублікованої у них наукової інформації та інтеграція цих видань до світового наукового простору. Під публікацією розуміється випуск друкованого видання накладом не менше 50 примірників або оприлюднення видання в електронному вигляді в мережі Інтернет у форматі, не призначеному для редагування, з вільним або платним доступом.

3. Наукові фахові видання з Переліку застосовуються для:

1) розвитку вітчизняного наукового потенціалу та інтеграції його у світовий науковий простір;

2) створення простору якісної публічної комунікації вчених, зокрема якісного донесення результатів їх діяльності до вітчизняної і світової наукової спільноти;

3) офіційного визнання наукових публікацій, зокрема:

опублікування основних наукових результатів дисертацій здобувачами наукових ступенів та досліджень претендентів на присвоєння вчених звань;

врахування при оцінюванні результатів наукової діяльності закладів вищої освіти і наукових установ;

врахування при оцінюванні результатів наукової діяльності та атестації наукових та науково-педагогічних працівників;

врахування при оцінюванні проектів науково-дослідних робіт, поданих на конкурси для фінансування за кошти державного чи місцевих бюджетів.

4. Засновниками (співзасновниками) наукового фахового видання можуть бути суб'єкти наукової і науково-технічної діяльності, які діють відповідно до Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність», серед яких має бути принаймні одна юридична особа.

5. При включенні наукового періодичного видання до Переліку зазначаються спеціальності, за якими видання здійснює публікації.

6. До Переліку включаються наукові періодичні видання України, що входять до наукометричних баз Scopus та/або Web of Science Core Collection (категорія «А»), видання, які відповідають вимогам підпунктів 1–8 цього пункту (категорія «Б»), і видання, які відповідають вимогам підпунктів 1–5 цього пункту, з урахуванням вимог підпункту 3 пункту 11 цього Порядку (категорія «В»):

1) наявність свідоцтва про державну реєстрацію засобу масової інформації із загальнодержавною та/або зарубіжною сферою його розповсюдження (для періодичних друкованих наукових видань);

2) ISSN-номер, що використовується для ідентифікації друкованого та/або електронного періодичного видання та дотримання заявленої періодичності;

3) присвоєння кожному опублікованому матеріалу міжнародного цифрового ідентифікатора DOI (Digital Object Identifier);

4) наявність web-сайта видання з українським та англійським інтерфейсами (інтерфейс може мати інші іноземні мови, пов'язані зі сферою поширення видання) або web-сторінки видання на web-сайті засновника (співзасновника) видання з такою інформацією:

політика (мета та завдання) наукового видання;

склад редакційної колегії (редакційної ради (за наявності)) із зазначенням наукового ступеня, звання та основного місця роботи;

процедура рецензування та дотримання редакційної етики;

порядок оформлення та подання публікації для оприлюднення;

у разі відкритого доступу – повні тексти за умови розповсюдження за передплатою – інформація про умови доступу та анотації до кожної статті відповідно до змісту випусків, оприлюднених на web-сторінці видання;

якщо видання не є повністю англійським, кожна публікація не англійською мовою супроводжується анотацією англійською мовою обсягом не менш як 1800 знаків, включаючи ключові слова. Якщо видання не є повністю українським, кожна публікація не українською мовою супроводжується анотацією українською мовою обсягом не менш як 1800 знаків, включаючи ключові слова;

5) розміщення на платформі «Наукова періодика України» в Національній бібліотеці України імені В. І. Вернадського НАН України та в Національному репозитарії академічних текстів у разі відкритого доступу електронних

копій видання, а за умови розповсюдження за передплатою – повного бібліографічного опису та анотації до статей, які розміщуються у відповідних номерах видань, для формування реєстру академічних текстів;

6) забезпечення якісного незалежного рецензування поданих для публікації матеріалів вченими, які здійснюють дослідження за спеціальністю і мають за останні три роки не менше однієї публікації у виданнях, включених до Переліку, або закордонних виданнях, включених до Web of Science Core Collection та/або Scopus, або мають монографії чи розділи монографій, видані міжнародними видавництвами, що належать до категорій «А», «В» або «С» за класифікацією Research School for Socio-Economic and Natural Sciences of the Environment (SENSE); рецензії, підписані рецензентом звичайним або цифровим електронним підписом, мають зберігатися в редакції не менше трьох років;

7) наявність у складі редакційної колегії видання не менше семи вчених, які мають науковий ступінь за однією із спеціальностей, що відповідають науковому профілю видання згідно з пунктом 5 цього Порядку. Кожен з цих фахівців, включаючи головного редактора видання, повинен мати не менше трьох публікацій за останні п'ять років або не менше семи публікацій (статті, монографії, розділи монографій, що відповідають науковому профілю видання) за останні п'ятнадцять років, у тому числі не менше однієї за останні три роки, опублікованих щонайменше у двох різних виданнях, включених до Web of Science Core Collection та/або Scopus, або мати монографії чи розділи монографій, видані міжнародними видавництвами, що належать до категорій «А», «В» або «С» за класифікацією Research School for Socio-Economic and Natural Sciences of the Environment (SENSE).

У складі редакційної колегії має бути не менше трьох вчених, що працюють за основним місцем роботи в українських наукових установах або закладах вищої освіти, і щонайменше – один науковець, що працює за основним місцем роботи в закордонній науковій установі або закладі вищої освіти. Для включення вченого до складу редакційної колегії потрібна його письмова згода. Вчений може входити до складу не більш як трьох редакційних колегій видань, включених до Переліку;

8) включення до профільних міжнародних наукометричних баз даних, рекомендованих МОН.

7. Для включення періодичного наукового фахового видання до Переліку (категорії «А» та «Б») до МОН подаються такі документи:

1) клопотання засновника (співзасновників) наукового фахового видання про включення до Переліку на офіційному бланку, засвідчене підписом керівника;

2) заповнений бланк заявки на включення наукового видання до Переліку наукових фахових видань України (додаток) на паперовому та електронному носіях;

3) ксерокопія свідоцтва про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації (для друкованих періодичних видань) або витяг з наказу засновника про утворення електронного наукового періодичного видання;

4) документ про здійснення обов'язкового розсилання періодичного видання відповідно до додатка до постанови Кабінету Міністрів України від 10 травня 2002 року № 608 «Про порядок доставляння обов'язкових примірників документів»;

5) два останні номери видання по одному примірнику з копіями рецензій на опубліковані матеріали (з забезпеченням анонімності особи рецензента).

8. Подані документи розглядаються відповідною експертною радою з питань проведення експертизи дисертаційних робіт МОН відповідно до підпункту 4 пункту 8 Положення про експертну раду з питань проведення експертизи дисертаційних робіт Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України, затвердженого наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України від 14 вересня 2011 року № 1058, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 10 жовтня 2011 року за № 1167/19905 (далі – Положення). За наявності позитивного висновку експертної ради з питань проведення експертизи дисертаційних робіт, затвердженого відповідно до Положення, матеріали подаються на розгляд атестаційної колегії МОН для прийняття рішення.

9. Наказ про включення наукового видання до Переліку МОН оприлюднює на офіційному web-сайті. У разі відмови про включення до Переліку або передчасного виключення видання з Переліку МОН офіційним листом інформує засновника (співзасновників) про причини відмови щодо включення або виключення.

10. Рішення МОН про відмову у включенні наукового видання до Переліку може бути оскаржене протягом місяця з дня отримання засновником (співзасновниками) листа з підставами про відмову шляхом подання до МОН апеляційної заяви або до суду в порядку, передбаченому законодавством.

11. Під час включення наукового видання до Переліку йому присвоюється відповідна категорія, яку разом з датою включення до Переліку необхідно вказувати у вихідних відомостях видання:

1) категорія «А» присвоюється науковим фаховим виданням, включеним до міжнародних наукометричних баз даних Web of Science Core Collection та/або Scopus;

2) категорія «Б» присвоюється іншим науковим фаховим виданням, які відповідають вимогам підпунктів 1–8 пункту 6 цього Порядку;

3) категорія «В» присвоюється всім науковим фаховим виданням, включеним до Переліку на день затвердження цього Порядку наказами МОН, а також може присвоюватись виданням, які були виключені з категорії «А» або категорії «Б» на два роки.

Видання категорії «В», яке протягом двох років не отримало права на присвоєння категорії «А» чи категорії «Б», виключається з Переліку без права поновлення.

12. У разі перереєстрації друкованого видання зі зміною свідоцтва про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації або змін в електронному виданні засновник (співзасновники) має(ють) впродовж одного місяця подати до МОН клопотання щодо внесення змін до Переліку та ксерокопію нового свідоцтва про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації або витяг з наказу засновника про зміни в електронному науковому періодичному виданні.

13. Видання, яке отримало статус фахового із визначенням певної категорії, обов'язково підлягає моніторингу МОН щодо дотримання ним вимог цього Порядку. За результатами моніторингу видання може залишитись у відповідній категорії, бути переведеним до іншої категорії або виключеним з Переліку, про що МОН інформує засновника (співзасновників) наукового видання та висвітлює цю інформацію на офіційному web-сайті.

14. Наукове фахове видання виключається з Переліку або переводиться до нижчої категорії за рішенням МОН у разі виявлення порушень вимог, передбачених одним із підпунктів 1–8 (виключення з категорії «Б»), або підпунктів 1–5 (виключення з категорії «В») пункту 6 цього Порядку. У разі виключення наукового видання з Переліку засновник (співзасновники) може(уть) подавати нове клопотання після виправлення зауважень МОН не раніше ніж через рік з дня прийняття такого рішення.

У разі повторного виявлення цих порушень видання виключається з Переліку без права поновлення.

Підставами для виключення видання з Переліку за рішенням МОН також є:

порушення при опублікуванні видання редакцією, авторами публікацій, рецензентами принципів академічної доброчесності, передбачених законами України;

систематичні публікації матеріалів, які не містять нових наукових результатів, і водночас не містять інформації про те, що вони є оглядовими чи науково-методичними.

15. Голова та члени редакційної колегії є відповідальними за організацію рецензування статей та дотримання академічної доброчесності.

16. При виключенні видання категорії «А» з наукометричних баз Web of Science Core Collection та/або Scopus воно набуває статусу видання категорії «Б». При виявленні підстав для виключення видання з категорії «Б» воно виключається з Переліку або набуває статусу видання категорії «В». У цих випадках видання підлягає перевірці на наявність підстав для виключення його з Переліку відповідно до пункту 14 цього Порядку.

Директор департаменту атестації кадрів вищої кваліфікації та ліцензування

А. Г. Шевцов

Додаток
до Порядку формування Переліку
наукових фахових видань України
(підпункт 2 пункту 7)

БЛАНК

заявки на включення наукового видання до Переліку наукових фахових видань України

1. Назва наукового видання (відповідно до свідоцтва про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації) або наказу засновника про утворення електронного наукового періодичного видання	
2. Міжнародний стандартний номер періодичного друкованого та/або електронного видання (ISSN)	
3. Web-сайт (web-сторінка) наукового видання	
4. Контактні дані засновника (співзасновників):	
найменування установи/закладу (організації)	
місцезнаходження	
телефон/факс/e-mail	
web-сайт	
контактна особа	
e-mail контактної особи	
5. Періодичність і наклад видання	

6. Тематична спрямованість наукового фахового видання – спеціальності, за якими видання публікує наукові праці	
1	
2	
3	
7. Мова видання	
Статті	
Анотації	
8. Міжнародні, закордонні і національні реферативні та наукометричні бази даних, до яких включено наукове видання, і дата включення. Зазначити імпакт-фактор та/або SNIP і SJR (за наявності)	
9. Головний редактор видання (прізвище та ініціали, науковий ступінь, вчене звання, посада, установа, країна, h-індекс (Scopus та/або Web of Science Core Collection), ORCID або ResearcherID, посилання на відповідні профілі вченого, перелік посилань на публікації, що відповідають вимогам підпункту 7 пункту 6 Порядку формування Переліку наукових фахових видань України, затвердженого наказом Міністерства освіти і науки України від 15 січня 2018 року № 32)	
10. Редакційна колегія (П. І. Б., науковий ступінь, вчене звання, посада, установа, країна, h-індекс (Scopus та/або Web of Science Core Collection), ORCID або ResearcherID, посилання на відповідні профілі вченого, перелік посилань на публікації, що відповідають вимогам підпункту 7 пункту 6 Порядку формування Переліку наукових фахових видань України, затвердженого наказом Міністерства освіти і науки України від 15 січня 2018 року № 32)	
1	
2	
3	
....	
n	

Головний редактор

Керівник установи засновника (засновників)

(підпис)

(підпис)

(П.І.Б.)

(П.І.Б.)

Директор департаменту атестації кадрів вищої кваліфікації та ліцензування

А. Г. Шевцов

ВИЩА АТЕСТАЦІЙНА КОМІСІЯ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 12.03.98 м.Київ

vd980312

Про функціонування державної мови у науковій сфері

Заслухавши і обговоривши доповідь члена Головної ради та президії Вищої атестаційної комісії України, доктора філологічних наук, професора, директора Інституту українознавства Київського університету імені Тараса Шевченка П. П. Кононенка «Про мову дисертаційних досліджень», Головна рада Вищої атестаційної комісії Укра-

їни відзначає низький рівень функціонування державної мови у науковій сфері, недосконалість сучасної української наукової термінології, незначну кількість захищених дисертацій, написаних українською мовою.

З метою сприяння процесу активного функціонування державної мови у науковій сфері, активізації процесу становлення української наукової термінології в усіх галузях науки, зважаючи на недостатні темпи зростання числа захищених дисертацій, написаних державною мовою, Головна рада Вищої атестаційної комісії України

ПОСТАНОВЛЯЄ:

1. Звернути увагу спеціалізованих учених рад на недостатній рівень виконання вимог Конституції України та інших законодавчих актів про використання української мови в науковій сфері.

2. Рекомендувати керівникам вищих навчальних закладів та наукових установ організувати та систематично проводити роботу зі здобувачами наукових ступенів з метою забезпечення вільного володіння ними українською науковою фаховою термінологією та підготовки рукописів дисертаційних досліджень державною мовою.

3. Вважати професійним обов'язком здобувачів наукового ступеня – громадян України досконале володіння українською фаховою науковою термінологією і сприяння її широкому впровадженню в практику наукової та педагогічної роботи.

Голова Головної ради ВАК України
«Бюлетень ВАК України», № 2, 1998

М. І. Панчук

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ НАУК УКРАЇНИ **ПОСТАНОВА № 2**

м. Київ

15 квітня 2009 р.

ПРО ЕТИЧНИЙ КОДЕКС УЧЕНОГО УКРАЇНИ

Враховуючи результати розгляду проекту Етичного кодексу вченого України на загальних зборах відділень та постанову Президії НАН України від 08.04.09

№ 105 Загальні збори Національної академії наук України відзначають актуальність і своєчасність цього Кодексу та постановляють:

1. Схвалити проект Етичного кодексу вченого України.
2. Доручити робочій групі з підготовки проекту Етичного кодексу при остаточному редагуванні тексту зазначеного кодексу врахувати пропозиції, що надійшли при його обговоренні на загальних зборах відділень НАН України.
3. Розмістити текст Етичного кодексу вченого України на інтернет-сайті НАН України та опублікувати його в журналі «Вісник НАН України»
4. Кодекс є відкритим для приєднання вчених галузевих академій, установ Міністерства освіти і науки України, інших міністерств і відомств та громадських наукових організацій.

Голова Загальних зборів НАН України академік НАН України
Секретар Загальних зборів НАН України академік НАН України

Б. Є. Патон
А. П. Шпак

ЗАТВЕРДЖЕНО
Загальними зборами
Національної академії наук України
15 квітня 2009 р.

ЕТИЧНИЙ КОДЕКС УЧЕНОГО УКРАЇНИ **м. Київ – 2009 р.**

ПЕРЕДМОВА

Метою Етичного кодексу вченого України є утвердження в науковому співтоваристві етичних принципів та свідоме їх дотримання науковцями та викладачами у своїй роботі. Він регулює відносини науковців між собою та із суспільством, встановлює основні засади для оцінки вченими власної роботи та діяльності колег з моральної

точки зору. Викладені у ньому принципи повинні слугувати основою для етичного виховання молодих науковців. Основним завданням Етичного кодексу є надання пріоритету моральним вимірам науки та громадській відповідальності співтовариства вчених і кожного вченого зокрема. Проблема особистої відповідальності вченого набула особливого значення у зв'язку з тим, що суспільні інститути не встигають за стрімкими темпами розвитку науки і технологій.

В усьому світі етичні кодекси базуються на розумінні того, що існуюча практика у сфері науки сприяє довірі в науковому середовищі та між ним і суспільством, що є необхідною умовою розвитку науки. Вчені повинні бути впевнені в надійності результатів роботи своїх колег. У свою чергу, суспільство має бути впевненим у чесності науковців та достовірності результатів їх досліджень. На жаль, останнім часом у багатьох країнах спостерігаються серйозні порушення етики, що ставить під загрозу авторитет науки та довіру суспільства до вчених. Щоб унеможливити такий розвиток подій в Україні необхідно, щоб усі науковці усвідомлювали важливість високоетичної поведінки, власну відповідальність за формування громадської думки щодо науки.

1. ЗАГАЛЬНІ ПРИНЦИПИ

1.1. Етика науки виходить з основоположних людських цінностей, норм та принципів і визначає моральну поведінку вченого, його відповідальність перед колегами та суспільством.

1.2. У своїй роботі вчений має керуватися визнаними стандартами належної практики, загальні положення яких наведено у цьому Кодексі.

1.3. Учений несе моральну відповідальність за наслідки своєї діяльності, що можуть впливати на розвиток людства, збереження природи та духовно-культурної спадщини. Вчений повинен протидіяти проведенню наукових досліджень, які суперечать принципам гуманізму, шляхом:

- відмови у співпраці;
- попередження суспільства про можливі негативні наслідки досягнень науки;
- вжиття заходів щодо недопущення використання наукових досягнень в антигуманних цілях.

1.4. Учений має дотримуватися принципу рівності в своїй діяльності. Будь-яка дискримінація на підставі статі, раси, політичних та релігійних поглядів чи культурної та соціальної приналежності є несумісною з цим принципом. Наука має бути неполітизованою.

1.5. Обов'язок ученого протидіяти конформізму в науковому співтоваристві, брати активну участь в атестації наукових кадрів, протидіяти присудженню наукових ступенів і звань за роботи, які не відповідають досягненням світової науки або виконані з порушенням норм етики, зокрема рішуче викривати плагіат та інші форми порушень авторського права.

1.6. Учений має активно протидіяти псевдонауковій діяльності, виступати проти розповсюдження в суспільстві її поглядів і рекомендацій.

1.7. Учений має спрямовувати свої зусилля на подальше застосування отриманих знань задля блага людства, збереження навколишнього середовища, ощадливого використання природних ресурсів.

1.8. Свобода в науці – це в першу чергу свобода вибору наукових напрямів дослідження, концепцій, гіпотез, парадигм, проблем та методів їх вирішення, і, понад усе, свобода думки та слова. Свобода в науковій творчості в своїй основі повинна базуватись на високому професіоналізмі. Вчений має захищати свободу наукової думки, засуджувати цензуру щодо наукової творчості та будь-які намагання монополізувати ті чи інші напрямки науки.

1.9. Учений має усвідомлювати відповідальність за виникнення небезпеки для окремої людини, суспільства, економіки або природи, яку може заподіяти застосування неперевіраних нових наукових знань.

1.10. Учений не чинить дій, які можуть завдати шкоду професійній репутації колег. За наявності неспростовних доказів неетичних чи непрофесійних дій ученого, наукове співтовариство має у відкритій неупередженій дискусії дати їм відповідну оцінку.

1.11. Наукове співтовариство має докладати зусиль до підготовки та розвитку молодих вчених. Виховання наукової зміни не повинно обмежуватися тільки досягненням технічних навичок, необхідних для проведення дослідження, але обов'язково мусить включати основні етичні стандарти та норми науки. Наукові співробітники та викладачі мають слугувати взірцем моральності для молодих вчених щодо ставлення до науки та до авторських прав.

2. УЧЕНИЙ ЯК ДОСЛІДНИК

2.1. Учений має пам'ятати, що наукове дослідження – це процес отримання нового знання. Він має прагнути до належної ерудиції і компетентності, за яких можливий критичний аналіз найсучасніших наукових знань. Планування та проведення наукових досліджень здійснюється на основі глибоких знань про доробок світової науки в даній галузі.

2.2. Учений має вишукувати найприйнятніші з огляду на адекватність та економічну виправданість шляхи вирішення досліджуваної проблеми. Висновки завершеного дослідження вчений зобов'язаний викладати об'єктивно, незважаючи на очікування замовника.

2.3. Учений має забезпечувати бездоганну чесність та прозорість на всіх стадіях наукового дослідження і вважати неприпустимим прояви шахрайства, зокрема фабрикування та фальшування даних, піратства та плагіату.

Неприпустимими є втручання у науковий процес владних інституцій та їх керівних осіб, а також упереджений вплив на характер отримуваних в дослідженні даних та висновків. Учений служить лише об'єктивній істині.

2.4. Учений має здійснювати необхідний захист інтелектуальної власності.

2.5. Учений має прагнути до якнайповнішого використання результатів своєї праці в інтересах суспільства та збереження довкілля і культурно-історичної спадщини.

2.6. Наукові дослідження жодним чином не повинні ображати гідність або йти всупереч правам людини. У медико-біологічних дослідженнях слід керуватися принципами біоетики.

2.7. Наукове дослідження має проводитися таким чином, щоб не спричиняти шкоди навколишньому середовищу. Якщо такого негативного впливу неможливо уникнути, він має бути зведений до мінімуму, а природне середовище після завершення дослідження відновлене до його первинного стану.

3. УЧЕНИЙ ЯК АВТОР

3.1. Основною мотивацією діяльності вченого має бути прагнення до пізнання та до збагачення науки і суспільства новими знаннями. При цьому найвищою нагородою вченого є досягнення істини та визнання наукового співтовариства. Вчений має право та обов'язок захищати свій науковий пріоритет. Разом з тим публікація неточних і непереконливих наукових результатів, а також публікація в ненаукових виданнях з метою досягнення пріоритету неприпустимі.

3.2. Учений визнає міжнародні та національні правові норми щодо авторських прав. Учений може використовувати інформацію з будь-яких публікацій за умови, що вказує джерело та проводить чітку межу між власними даними та здобутками інших. Запозичення для власних публікацій будь-яких текстів, фотографій, рисунків, таблиць, схем, формул тощо потребує згідно з існуючими правилами дозволу автора та/або видавництва.

3.3. При публікації результатів дослідження, що проводилося групою вчених, всі, хто брав творчу участь у роботі, мають бути зазначеними як автори; у разі необхідності може бути зазначено їхній особистий внесок. Тільки реальний творчий внесок у наукову роботу може слугувати критерієм авторства. Поступатися авторством на наукову роботу іншій особі, приймати авторство або співавторство та, особливо, вимагати його є неприпустимим.

3.4. Учений не повинен повторювати свої наукові публікації з метою збільшення їх кількості. Якщо для пропаганди наукових досягнень доцільна публікація однієї і тієї ж роботи в різних журналах, автор обов'язково мусить поінформувати редакторів про факт публікації її в інших виданнях.

3.5. Учений повинен бути максимально об'єктивним в оцінці власних досягнень. Преса, радіо та телебачення можуть бути використані для пропаганди наукових досягнень, але не власної особи. При публікації роботи вчений підкоряється вимогам видавця, але бажано, щоб наукові ступені та звання автора не вказувалися. Така інформація може бути подана у примітці.

4. УЧЕНИЙ ЯК КЕРІВНИК

4.1. Для наукової праці вчений-керівник формує колектив співробітників на основі неупередженої оцінки їхніх інтелектуальних, етичних і персональних рис. Учений повинен протидіяти усім проявам протекціонізму, корупції і дискримінації.

4.2. Як керівник, учений будує взаємини зі співробітниками на принципах справедливості, виявляє доброзичливість і підтримку своїм учням та оцінює кожного з них об'єктивно. Він має сприяти службовому зростанню підпорядкованих йому співробітників відповідно до їх кваліфікації і ставлення до праці.

4.3. Учений не перекладає на своїх співробітників виконання завдань, які він повинен виконувати сам.

4.4. Учений-керівник має обґрунтовувати власне наукове бачення проблеми, але не нав'язувати його адміністративно членам наукового колективу.

4.5. Учений повинен докладати всіх зусиль для створення доброзичливої творчої атмосфери в колективі.

5. УЧЕНИЙ ЯК ВИКЛАДАЧ

5.1. Учений має з повагою ставитися до своїх учнів, всіляко сприяти розвитку їх вільного й критичного мислення.

5.2. Учений у своїй викладацькій роботі повинен не лише доносити до аудиторії достовірну наукову інформацію, а й сприяти становленню активної громадської позиції молоді.

5.3. Учений не повинен перешкоджати спілкуванню своїх учнів з іншими вченими та науковими інституціями. Він має поважати їхнє право на вільне об'єднання, самоврядування та членство в колегіальних академічних організаціях, прислухатися до думки студентського співтовариства щодо форми та методів навчання.

5.4. Учений повинен проводити заняття в прийнятній для широкого кола учнів формі. Він має переконатися в належному забезпеченні лабораторій та бібліотек. Розклад занять повинен бути зручним для учнів, а заняття – проводитися у відповідності з розкладом. Зміст лекцій повинен відображати сучасні досягнення світової науки і не супроводжуватися тиском упередженої думки.

5.5. Учений має об'єктивно ставитися до учнів. Будь-які стосунки, що порушують етичні норми між вченим та учнем, є неприпустимими.

5.6. Учений має усвідомлювати, що він повинен бути взірцем найвищої інтелігентності, в якій відтворюються традиції визнаних українських і світових наукових шкіл.

5.7. Учений мусить приділяти особливу увагу обдарованим студентам, залучати їх до наукової праці. Він має виховувати у своїх учнях відповідальність за наукову діяльність.

5.8. Учений не повинен розголошувати інформацію особистого характеру щодо своїх учнів.

5.9. Учений не повинен отримувати оплати чи іншого доходу безпосередньо від своїх студентів.

6. УЧЕНИЙ ЯК КОНСУЛЬТАНТ ЧИ ЕКСПЕРТ

6.1. Учений має виступати експертом тільки у сфері своєї компетенції відповідно до своїх знань та досвіду.

6.2. Учений висловлює свою думку про роботу та наукові досягнення колег чесно, чітко та неупереджено. Підготовка об'єктивного критичного висновку повинна розглядатися як обов'язок, від виконання якого вчений не має права ухилятися.

6.3. Учений несе персональну відповідальність за чесну й об'єктивну оцінку кандидатських та докторських дисертацій. Виступаючи в ролі опонента при захисті дисертаційних робіт, вчений має бути неупередженим.

6.4. Під час обговорення, полеміки та висловлювання критичних зауважень вчений повинен дотримуватися принципів рівноправності, фактичної обґрунтованості та достовірності. Принцип рівноправності гарантує рівні права усім учасникам дискусії або полеміки незалежно від наукових ступенів та звань. Принцип фактичної обґрунтованості виключає необ'єктивну критику. Принцип достовірності забороняє будь-які перекручування з метою приниження або дискредитації.

6.5. При проведенні експертного розгляду вчений має дотримуватися принципу конфіденційності.

6.6. В ході експертного розгляду вчений має зберігати незалежність та не піддаватися тиску при підготовці та винесенні висновків.

6.7. Обираючи кандидатів для проведення дослідження або на наукові посади, вчений як експерт має об'єктивно оцінювати претендентів. Він не повинен надавати перевагу своїм учням, представникам своєї наукової школи тощо. При конфлікті інтересів вчений повинен ставити загальні інтереси вище особистих та інтересів замовників дослідження.

7. УЧЕНИЙ ЯК ГРОМАДЯНИН

7.1. Учений має присвятити себе пошуку нових наукових знань, сприяти їх розповсюдженню та застосуванню на благо суспільства та для збереження природи. Інформація, яка надається суспільству, має бути достовірною, а рекомендації – обґрунтованими.

7.2. Учений сприяє розповсюдженню наукових знань та протидіє поширенню псевдонаукових і науково необґрунтованих теорій, хибних концепцій та уявлень.

7.3. Учений має оприлюднювати результати своїх досліджень не лише у спеціальних наукових виданнях, а й у науково-популярній формі, щоб зробити їх максимально доступними для широких верств суспільства.

7.4. Учений повинен брати активну участь у житті наукового співтовариства та у роботі колегіальних органів. При цьому він має діяти, насамперед, виходячи із загальних інтересів науки і тільки потім з інтересів особистих.

7.5. Учений не дозволяє використовувати авторитет науки чи свій власний в рекламних або пропагандистських цілях з особистою корисливою метою.

7.6. Учений, що займає урядову чи адміністративну посаду, має дотримуватися етичних норм, прийнятих в науковому співтоваристві.

7.7. Учений, який порушує Етичний кодекс, несе моральну відповідальність перед науковим співтовариством та суспільством.

ДЕРЖАВНИЙ КОМІТЕТ УКРАЇНИ З ПИТАНЬ НАУКИ, ІННОВАЦІЙ ТА ІНФОРМАТИЗАЦІЇ **НАКАЗ 13.09.2010 № 18** **ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ МЕТОДИЧНИХ РЕКОМЕНДАЦІЙ**

Для реалізації Закону України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій» та з метою методичного забезпечення процесу комерціалізації розробок, створених в результаті науково-технічної діяльності, наказую:

1. Затвердити Методичні рекомендації з комерціалізації розробок, створених в результаті науково-технічної діяльності (додається).

2. Департаменту інноваційної політики довести цей наказ до відома центральних органів виконавчої влади, Ради міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій та національних академій наук України для врахування в роботі ними, а також підпорядкованими їм науковими установами та вищими навчальними закладами.

3. Контроль за виконанням наказу покласти на заступника голови комітету Чеботарьова В. П.

Голова

В. П. Семиноженко

МЕТОДИЧНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ З КОМЕРЦІАЛІЗАЦІЇ РОЗРОБОК, СТВОРЕНИХ В РЕЗУЛЬТАТІ НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Розділ 1. Загальні положення

1. Методичні рекомендації з комерціалізації розробок, створених в результаті науково-технічної діяльності, (далі – Методичні рекомендації) розроблено з метою підвищення ефективності їх комерціалізації.

2. Методичні рекомендації визначають можливі шляхи комерціалізації результатів розробок та методичні підходи, критерії і показники, які застосовуються для оцінки їх ефективності. У методичних рекомендаціях враховано світовий досвід у сфері комерціалізації результатів науково-технічної діяльності, економічного обґрунтування науково-технічних проєктів, спрямованих на створення розробок, та оцінки ефективності їх використання у виробництві.

3. Положення Методичних рекомендацій спрямовані на визначення наукової та економічної доцільності впровадження (ефективності комерціалізації) розробок, які повністю або частково фінансувались за рахунок бюджетних коштів; залучення в господарський обіг об'єктів права інтелектуальної власності та інших результатів науково-технічної діяльності; сприяння розвитку імпортозаміщення та експортної орієнтації національних підприємств.

4. Методичні рекомендації можуть бути використані для організації роботи із впровадження результатів науково-технічної діяльності ВНЗ та наукових установ у реальному секторі економіки.

5. Оцінка ефективності комерціалізації розробок ВНЗ та наукових установ державної форми власності проводиться з врахуванням чинного законодавства (зокрема, Господарського кодексу України, Цивільного кодексу України, законів України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій», «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про ліцензування певних видів господарської діяльності», «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі», «Про охорону прав на промислові зразки», інших нормативно-правових актах з питань інтелектуальної власності, міжнародних договорах, учасницею яких є Україна), даних методичних рекомендацій, Методичних рекомендацій з розроблення бізнес-плану підприємств, затверджених наказом Мінекономіки України від 06.09.2006 № 290, Національного стандарту № 4 «Оцінка майнових прав інтелектуальної власності», затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 03.10.2007 № 1185, Методики оцінки майнових прав інтелектуальної власності, затвердженої наказом Фонду державного майна України від 25.06.2008 № 740, зареєстрованим в Міністерстві юстиції України 06.08.2008 за № 726/15417, Примірного положення про підРозділ з питань інтелектуальної власності вищих навчальних закладів III–IV рівнів акредитації, затвердженого наказом МОН України від 01.11.2005 № 631, Типового положення про структурний підРозділ з питань трансферу технологій, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності міністерства, іншого центрального органу виконавчої влади, Національної та галузевих академій наук, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 01.08.2007 № 995.

6. Оцінка розробок проводиться на основі аналізу і зіставлення показників, що характеризують:

- науковий рівень розробки;
- економічне, соціальне та екологічне значення розробки;
- можливі шляхи комерціалізації та її економічну доцільність.

Розділ II. Терміни та їх визначення

У цих Методичних рекомендаціях терміни вживаються у наведених нижче значеннях:

аналіз-PEST – маркетинговий інструмент, призначений для виявлення політичних, економічних, соціальних і технологічних аспектів зовнішнього середовища, які можуть вплинути на просування розробки;

аналіз-SWOT (сильні і слабкі сторони, можливості і загрози) – метод аналізу, що дає змогу побудувати стратегічний баланс негативних і позитивних факторів та визначити (у загальних рисах) корпоративну стратегію компанії з просування розробки з урахуванням впливу зовнішнього та внутрішнього середовища одночасно;

аналіз-GAP – метод аналізу первинної інформації, який вивчає стратегічне розходження між бажаним (чого підприємство хоче досягнути в своєму розвитку) і реальним (чого фактично може досягти підприємство не змінюючи свою нинішню політику) і надає можливість на основі дослідження фактичних та потенційних потоків прибутку від виробництва та реалізації різних видів продукції виділити слабкі місця (неосвоєні частини) ринку, що можуть бути заповнені новою продукцією;

грошовий потік – сума прогнозованих або фактичних надходжень від діяльності (використання) об'єкта оцінки;

екологічний вплив – вплив результатів упровадження розробки, який характеризується зміною оточуючого середовища (екологічна чистота застосування розробки, зменшення/збільшення забруднення довкілля, застосування енергозберігаючих технологій або технологій, що використовують альтернативні та відновлювальні джерела енергії тощо);

економічний аудит розробки (технології) – це контроль дотримання економічних норм, правил розрахунків і звітності;

економічний ефект – результат від впровадження розробки, визначений в абсолютних показниках (людино-годин, грн., одиниць, тон, тощо);

експерт – особа, яка має кваліфікацію в певній галузі науки та техніки і залучається до проведення експертизи та оцінювання розробки;

ефективність – відношення абсолютного значення ефекту до ресурсів, які його забезпечили;

комерціалізація прав на об'єкти інтелектуальної власності – організація руху інтелектуального капіталу з метою отримання прибутку;

конкурентоспроможність продукції – здатність розробки, задовольняти потреби споживача за технікотехнологічними, екологічними, ергономічними, економічними та іншими параметрами;

маркетингові дослідження – систематизований процес визначення, збирання, накопичування, оброблення та аналізу інформації щодо поточного стану та прогнозу ринку товарів і послуг, попиту та пропозиції, поведінки споживачів, ринкової кон'юнктури, динаміки цін з метою кращого просування товарів на ринок, збільшення їх збуту, продажів.

матриця БКГ (англ. Boston Consult Group, BCG) – інструмент для стратегічного аналізу і планування у маркетингу, призначений для аналізу актуальності продуктів компанії, виходячи з динаміки ринку даної продукції і частки на ринку вибраної для аналізу компанії;

науково-технічний рівень розробки (технології) – сукупність усіх характеристик розробки (наукових та технічних), які відрізняють її від аналогів, та її готовність до впровадження;

науково-технічні (експериментальні) розробки – науково-технічна діяльність, спрямована на створення нових матеріалів, продуктів, процесів, пристроїв, систем і надання нових послуг або значне удосконалення тих, що вже виробляються (надаються), або введені у дію;

ноу-хау – інформація, що отримана завдяки досвіду та випробуванням, яка: не є загальновідомою чи легкодоступною на день укладення договору про трансфер технологій; є істотною, тобто важливою та корисною для виробництва продукції та/або надання послуг; є визначеною, тобто описаною достатньо вичерпно, щоб можливо було перевірити її відповідність критеріям незагальновідомості та істотності;

об'єкти оцінки – майно та майнові права, які підлягають оцінці;

об'єкт права інтелектуальної власності – винаходи, корисні моделі, промислові зразки; раціоналізаторські пропозиції; сорти рослин, породи тварин; комп'ютерні програми; компонування (топографії) інтегральних мікросхем;

патент – охоронний документ, що засвідчує пріоритет, авторство і право власності на винахід (корисну модель);

показник – кількісна і (або) якісна характеристика ступеню прояву критеріїв при оцінці результатів науково-технічної діяльності;

попит – економічна категорія, що характеризує представлену на ринку потребу споживача в придбанні товару, яка забезпечена можливістю сплатити за покупку наявними грошовими чи іншими платіжними засобами;

пропозиція – економічна категорія, що характеризує продукт, який є на ринку або може бути доставлений на нього, та бажання виробника запропонувати його у продаж;

процес комерціалізації розробок – комплекс організаційно-економічних заходів, спрямованих на отримання прибутку від ринкової реалізації наявних знань та розробок у певній галузі науки і техніки;

ринок товару – сфера обороту товару (взаємозамінних товарів), на який протягом певного часу і в межах певної території є попит і пропозиція;

розробки – результат науково-технічної діяльності, спрямованої на створення нових матеріалів, продуктів, процесів, пристроїв, систем і надання нових послуг або значне удосконалення тих, що вже виробляються (надаються), або введені у дію;

роялті – ліцензійний платіж у вигляді сум, які сплачуються періодично, залежно від обсягів виробництва або реалізації продукції (товарів, робіт, послуг) з використанням об'єкта права інтелектуальної власності;

собівартість продукції (робіт, послуг) – витрати підприємства, пов'язані з виробництвом і збутом продукції, виконанням робіт та наданням послуг;

соціальний вплив – вплив розробки на загальнополітичні, демографічні та соціокультурні умови у суспільстві (зміни способу життя, поліпшення/погіршення якості життя, здоров'я та збільшення/зменшення тривалості життя, ризику втрати життя чи здоров'я тощо);

ставка дисконту (ставка дисконтування, бар'єрна ставка) – коефіцієнт, що застосовується для визначення поточної вартості виходячи з грошових потоків, які прогнозуються на майбутнє, за умови їх зміни протягом періодів прогнозування. Ставка дисконту характеризує норму доходу на інвестований капітал та норму його повернення в післяпрогнозний період, відповідно до якої на дату оцінки покупець може інвестувати кошти у придбання об'єкта оцінки з урахуванням компенсації всіх своїх ризиків, пов'язаних з інвестуванням

технологічний аудит розробки (технології) – комплексне обстеження розробки (технології), спрямоване на здійснення об'єктивної оцінки рівня розробки (технології). Проводиться аналіз розробки (технології) та її порівняння з відомими аналогами для визначення соціальної та економічної ефективності проекту комерціалізації розробки (технології);

факторний аналіз – метод комплексного вивчення та виміру впливу факторів на результативний показник, який дозволяє представити в компактній формі узагальнену інформацію про структуру зв'язків між ознаками, що спостерігаються на основі виділення деяких прихованих, безпосередньо не спостережуваних факторів;

чиста поточна вартість – сума поточних вартостей усіх прогнозованих грошових потоків з урахуванням ставки дисконтування, яка розраховується як різниця між приведеною (поточною) вартістю всіх передбачених надходжень коштів та приведеною вартістю очікуваних затрат.

Розділ III. Процедура (процес) комерціалізації розробок вищих навчальних закладів та наукових установ державної форми власності

Механізм комерціалізації розробок вищих навчальних закладів та наукових установ державної форми власності складається з 6 етапів:

1. Технологічний аудит (ТА);
2. Маркетингові дослідження (МД);
3. Економічний аудит (ЕА);
4. Отримання охоронних документів;
5. Просування;
6. Укладання договору.

Технологічний та економічний аудит і маркетингові дослідження здійснюються співробітниками відповідних підРозділів вищого навчального закладу або наукової установи (далі – ПідРозділи) та/або незалежними експертами відповідної галузі спільно з авторами розробки. Автори та спеціалісти ПідРозділів та/або експерти проводять технологічний, економічний аудит та маркетингові дослідження, за результатами яких робиться розрахунок балів за таблицею оцінки потенціалу розробки як об'єкта комерціалізації (додаток). Подальші дії доцільно виконувати, починаючи з розробок, що отримали найвищі суми балів.

Незалежні експерти визначаються вченою, науково-експертною, науково-технічною радою або іншим відповідальним за науковотехнічну діяльність органом вищого навчального закладу або наукової установи. Перед проведенням експертизи експерти (у разі залучення), співробітники ПідРозділів та дослідники/розробники підписують угоду про конфіденційність, згідно з якою експерти та співробітники ПідРозділів можуть отримувати інформацію про розробку у визначеному місці, у певному обсязі, від певних фахівців виконавця НДДКР та зобов'язуються не розголошувати отриману інформацію.

1. Технологічний аудит

1.1. Метою ТА є оцінка та ранжування розробок за комерційним потенціалом для організації подальшого їх впровадження з урахуванням встановленого рейтингу.

1.2. Для проведення ТА залучають не менше 2-х незалежних експертів відповідної галузі.

1.3. Збір інформації для технологічного аудиту здійснюється за допомогою документації, що стосується оцінюваної розробки, зустрічей експертів та співробітників ПідРозділу з керівником та виконавцями проекту, а також власних досліджень експертів.

1.4. Технологічний аудит складається з таких стадій:

- оцінка науково-технічного рівня розробки;
- оцінка документів, що підтверджують наявність прав на об'єкти права інтелектуальної власності.

Оцінка науково-технічного рівня розробки та оцінка об'єктів права інтелектуальної власності розробки здійснюється на основі критеріїв, що відображують новизну, значимість для практики, якість, відповідність стандартам. Ступінь відповідності критеріям виражається через значення якісних показників, які можуть бути виражені кількісно з використанням умовних одиниць (балів, коефіцієнтів та ін.). Перелік застосовуваних показників визначається з урахуванням галузі науки (природничі, технічні, суспільні).

1.4.1. Оцінка науково-технічного рівня розробки здійснюється з метою визначення таких розробок, що мають найбільш високий науковий рівень, у такому порядку:

1.4.1.1. Надається опис розробки, який має бути зрозумілий неспеціалістові. При цьому акцентується увага на тому, що реалізує розробка. Надається перелік з не менш ніж 5 технічних параметрів, за якими слід оцінювати розробку і у яких можуть бути зацікавлені майбутні користувачі розробки.

1.4.1.2. Визначається галузь, до якої належить розробка (військова продукція, біотехнологічна продукція, нова система управління, нове програмне забезпечення тощо), бажано за чинним класифікатором.

1.4.1.3. Визначаються можливі результати комерціалізації розробки, галузі і напрямки практичного (прямого чи допоміжного) застосування. Зазначається потенційний масштаб практичного використання (світовий ринок, галузі національної економіки, галузь (регіон), окреме підприємство). Надається інформація про потенційних клієнтів або партнерів, а також уявлення розробника (експерта) про перспективи застосування розробки.

1.4.1.4. Визначаються бажані та можливі шляхи трансферу розробки (технічні та аналітичні послуги, консалтингові послуги, ліцензійна угода, спільне підприємство, навчальні курси, проектно-конструкторські послуги тощо).

1.4.1.5. Визначається якість розробки та потенційно створеної за допомогою розробки продукції (новизна, ступінь поліпшення функціональних характеристик тощо). Необхідно зазначити відповідність продукції наявним

стандартам (державним та міжнародному стандарту ISO 9001), наявність системи контролю якості, ступінь новизни продукції (нова продукція на міжнародному ринку (немає аналогів у світі); покращення існуючої на міжнародному ринку продукції; існування аналогів у промислово розвинутих країнах (відповідає світовому рівню); існування аналогів у країнах з перехідною економікою та країнах, що розвиваються; поява нової продукції на місцевому ринку (перевищує кращі вітчизняні аналоги); покращення існуючої на місцевому ринку продукції).

1.4.1.6. Зазначається перспективність розробки (першочергова важливість, важлива, корисна).

1.4.1.7. Визначаються конкуруючі розробки. Для цього необхідно провести порівняльний аналіз функціональних характеристик та можливих переваг (описати кожну перевагу декількома реченнями) представленої розробки та параметрів конкуруючих сучасних розробок. Надаються назви та опис конкуруючих розробок для наведення додаткових довідок.

1.4.1.8. Зазначається потенційний соціальний (зміна способу життя, поліпшення якості життя, поліпшення здоров'я та збільшення тривалості життя, зменшення ризику втрати життя чи здоров'я тощо) та екологічний вплив (екологічна чистота застосування розробки, зменшення забруднення навколишнього природного середовища, енергозбереження, зменшення витрат сировини та ін.) розробки. Зазначається, чи передбачатиме впровадження розробки створення нових робочих місць, оцінюється їх можлива кількість та необхідний рівень кваліфікації персоналу.

1.4.1.9. Визначається здійсненність розробки (технічна готовність, регламентні обмеження). Для цього надається інформація щодо ступеню готовності розробки (конструкторська документація, дослідний зразок, промисловий зразок і т. д.), а також про необхідність та обсяги додаткового часу, фінансових та інших ресурсів для провадження додаткових НДДКР з метою розробки прототипів (при необхідності) та їх випробувань.

1.4.1.10. Оцінка наявних матеріально-технічних ресурсів, необхідних для впровадження розробки, здійснюється шляхом виконання наступних кроків:

- надається характеристика ринку необхідних матеріальнотехнічних ресурсів, зокрема оцінюється зв'язок реалізації розробки з використанням будь-яких дефіцитних або відсутніх на вільному ринку ресурсів, можливість не впровадження розробки з причини відсутності деяких ресурсів;

- проводиться аналіз наявності державного регулювання сфер ринку споживаних ресурсів, зокрема проводиться аналіз необхідності отримання квот і ліцензій на ввезення сировини, матеріалів тощо.

1.4.1.11. Оцінка рівня кваліфікації трудових ресурсів здійснюється шляхом аналізу інформації щодо фахівців, здатних працювати з розробкою (необхідність у спеціальному навчанні, його тривалість і вартість, подальша необхідність у співпраці з авторами розробки з метою підтримки її функціонування).

1.4.1.12. Зазначаються вже виконані кроки з комерціалізації розробки (чи були контакти або переговори з потенційними партнерами, інвесторами, підприємствами, зацікавленими в придбанні ліцензій на використання розробки, наявні або можливі причини неуспішності здійснених кроків з комерціалізації).

1.4.2. Проводиться оцінка документів, що підтверджують наявність прав на об'єкти права інтелектуальної власності (ОПІВ) розробки, метою якої є аналіз майнових та правових аспектів.

1.4.2.1. Надається інформація щодо існування документів, що підтверджують наявність об'єктів права інтелектуальної власності (патенти, свідоцтва).

1.4.2.2. Зазначається власник об'єктів права інтелектуальної власності та джерело фінансування розробки.

1.4.2.3. Надається інформація щодо оприлюднення даних про розробку (перелік публікацій, в яких представлені результати розробки, виставки, конференції та інші заходи, у яких розробники брали участь з матеріалами розробки).

1.4.2.4. Зазначається існування підписаних угод у сфері інтелектуальної власності (ліцензійні угоди та інші угоди), фінансової та організаційної підтримки з боку сторонніх організацій.

1.4.2.5. Надається інформація щодо використання інших об'єктів права інтелектуальної власності у розробці або кінцевому продукті (власники інших об'єктів права інтелектуальної власності, існування патентів, здатних блокувати кінцевий продукт).

2. Проведення маркетингових досліджень

Метою проведення маркетингових досліджень є вивчення ринкового потенціалу. Маркетингові дослідження проводяться для всіх розробок по черзі починаючи з тих, що отримали найвищу оцінку згідно з попередніми підрозділами.

Маркетингові дослідження можуть проводитися співробітниками Підрозділу або залученими організаціями та фахівцями. Як правило, маркетингові дослідження проводяться у такому порядку:

2.1. Проводиться оцінка ринку збуту (впровадження) розробки:

- визначаються потенційні ринки збуту та їх ємність, надається характеристика учасників ринку, їх частки на ринку;

- визначається ступінь монополізації ринку;

- проводиться аналіз державного регулювання сфер ринку, пов'язаних із застосуванням розробки;

- визначаються техніко-економічні параметри, необхідні для створення ринкового попиту на розробку;

- визначається динаміка потенційних ринків збуту;

- визначається доступність потенційних ринків збуту;
- визначається рівень прибутковості потенційних ринків збуту;
- робиться прогноз частки ринку, яку можна зайняти;
- оцінюється можливий розмір роялті за використання ОПВ;
- зазначається інерція споживчого ринку – ступінь чутливості до технологічних інновацій;
- надається інформація про непрямих конкурентів (наприклад, розробки, які використовують інші підходи для задоволення тієї ж потреби).

- надається інформація про прямих конкурентів (назвати їх, визначити їх головні переваги та недоліки, порівняти якість і ціну розробок конкурентів з розробкою, наданою авторами для комерціалізації, відзначити основні переваги. Вказати споживачів продукції та потреби, які необхідно задовольнити).

2.2. Проводиться оцінка конкурентоспроможності видів продукції, які можуть бути отримані з використанням розробки та видів-аналогів:

- типи продукції, які можуть бути отримані з використанням розробки, що пропонується (далі – продукція);
- надається інформація про непрямих конкурентів (іншу продукцію, яка використовується для задоволення тієї ж потреби);
- надається інформація про прямих конкурентів (назвати їх, визначити їх головні переваги та недоліки, порівняти якість і ціну їх продукції з тією, що буде вироблена за допомогою наданої авторами для комерціалізації розробки).

2.3. Проводиться оцінка ринку ресурсів, необхідних для впровадження розробки:

- оцінюється попит та пропозиція, еластичність попиту на ресурси;
- проводиться оцінка ступеня монополізації ринку ресурсів;
- визначається ємність ринку;
- надається оцінка ступеня сегментування ринку;
- розробляються стратегії та програми забезпечення стійкості впровадження розробки в частині надійності постачальників, наявності ліцензій, обмеженості ресурсів.

2.4. Проводиться аналіз перешкод і ризиків, пов'язаних з комерціалізацією конкретної розробки.

2.4.1. Визначається існування обмежень на експлуатацію технології (необхідність отримання ліцензій, дозволів, сертифікатів наглядових органів для виробництва та продажу продукції або послуг).

2.4.2. За допомогою SWOT-аналізу, GAP-аналізу, PEST-аналізу, матриці БКГ (BCG) або інших інструментів і методів стратегічного аналізу і планування виявляються сильні та слабкі сторони розробки, а також фактори, які можуть вплинути на стратегію її просування на ринок.

2.5. Проводиться факторний аналіз показників галузі, в якій буде реалізована розробка.

2.6. Надається інформація про основних споживачів продукції та стратегії співпраці з ними.

2.7. Надається опис способів виходу на ринок і прийомів збуту, пов'язаних з інноваційною спрямованістю розробки. Здійснюється оцінка витрат та заходів, необхідних для кожної форми (використання на власному підприємстві, передача прав власності (продаж) або передача прав на використання, спільне використання) та методу (використання розробки у власному виробництві, за ліцензійним договором, за договором франчайзингу, повна відмова від прав на розробку на користь контрагента, продаж або здача в оренду обладнання, угода «під ключ», створення спільних підприємств, венчурне підприємництво, інші форми кооперації розробників та партнерів) комерціалізації розробки. Остаточний вибір здійснюється за максимальним значенням співвідношення результат/витрати.

3. Економічний аудит

3.1. Показниками комерційної ефективності використання розробок є ефективність вкладених інвестицій і період їх окупності. Проводиться оцінка суми, дохідності, індексу дохідності та строку окупності впровадження розробки. Розрахунки економічних показників можуть проводитися за допомогою програмного забезпечення «Project Expert», «Інвестиційний аналіз (бізнес – план)» та інших.

3.1.1. З метою визначення ефективності інвестиції в абсолютному значенні (гривня, долар, євро) розраховується оцінка суми поточних вартостей усіх прогнозованих, з урахуванням бар'єрної ставки (ставки дисконтування), грошових потоків NPV (критерієм прийнятності є значення $NPV \geq 0$):

$$NPV = PV - I;$$

I – поточна вартість витрат, необхідних для впровадження розробки. $I = I_0$ – величина вхідних інвестицій, у випадку разового вкладення коштів. У випадку, коли інвестиції здійснюються у декілька етапів It знаходиться при введенням витрат за кожний рік до поточної дати за формулою

$$I = \sum_{t=0}^n I_t = \sum_{t=0}^n \frac{I_t}{(1+r)^t};$$

Σ – знак суми;

I_t – витрати коштів (сума інвестицій) в t-му періоді (за абсолютною величиною);

PV – поточна вартість прибутків, яка знаходиться приведенням доходу за кожний рік до поточної дати

$$PV = \sum_{t=0}^n PV_t = \sum_{t=0}^n \frac{CF_t}{(1+r)^t};$$

де \sum – знак суми;

CF_t – надходження коштів у періоді;

n – кількість періодів;

r – бар'єрна ставка (ставка дисконтування).

Якщо $NPV > 0$, то використання розробки (технології) принесе прибуток, якщо $NPV < 0$, то впровадження розробки (технології) є збитковим, якщо $NPV = 0$, то впровадження є не прибутковим і не збитковим.

Витрати на створення та комерціалізацію розробок включають в себе поточні та інвестиційні витрати.

Поточні витрати на виробництво нової продукції з використанням розробки розраховуються відповідно до нормативних документів з калькулювання з урахуванням:

- діючих оптових, роздрібних цін і тарифів на продукцію та послуги;
- встановлених чинним законодавством нормативів оплати за трудові та природні ресурси;
- чинних нормативів відрахувань від собівартості, фонду оплати праці та прибутку організацій до державного та місцевих бюджетів, вищим організаціям для формування державних, місцевих і галузевих бюджетних фондів;
- правил і норм розрахунків організацій з банком за наданий кредит або зберігання власних коштів;
- інших видатків, необхідних для виробництва продукції.

До складу інвестиційних витрат на комерціалізацію розробок включаються:

- витрати на науково-дослідні, експериментальні, конструкторські, технологічні, проектні роботи;
- витрати на освоєння виробництва нових видів продукції (виготовлення та випробування дослідних зразків нової продукції та технологій, технічна та технологічна підготовка виробництва);
- плата за «ноу-хау», ліцензії;
- витрати на придбання, транспортування, монтаж, наладку та освоєння нового обладнання;
- витрати на створення виробничих площ, безпосередньо пов'язаних з комерціалізацією розробок;
- витрати на набір і навчання персоналу;
- витрати на запобігання негативних соціальних та екологічних наслідків;
- інші видатки, необхідні для початку виробництва продукції (наприклад, постановка на серійне виробництво, сертифікація продукції).

Для попередньої оцінки проекту розробки (за рекомендаціями науковців) можна використовувати такий показник, як приведений оціночний ефект (ПОЕ), який можна розрахувати на підставі аналізу проекту. Показник є аналогом чистої поточної вартості, однак його розрахунок проводиться з використанням меншої кількості даних. Цей показник можна розраховувати за формулою:

$$ПОЕ = \sum \frac{BP + LB \pm CP \pm EP - PB + A - B}{(1 + r_{альт})^t},$$

де \sum – знак суми;

BP – виручка від реалізації на внутрішньому та зовнішньому ринках нової продукції в реальних цінах;

LB – вигоду від продажу майна по ліквідаційній вартості та інтелектуальної власності, що створюється учасниками проекту в ході його реалізації;

CP – вартісна оцінка соціального результату проекту, розрахована в частині, що відноситься до працівників підприємства та членів їх сімей;

EP – вартісна оцінка екологічного результату проекту у розмірі зменшення/збільшення плати за забруднення навколишнього середовища;

PB – поточні витрати проекту, у складі яких враховується орендна плата за основні засоби, які тимчасово використовуються в процесі здійснення проекту, якщо вони не враховуються в одноразових витратах, та оцінка витрат на заробітну плату працівників;

A – амортизаційні відрахування;

B – планований обсяг вкладень, необхідний для реалізації проекту;

$r_{альт}$ – ставка дисконту, що характеризує максимально можливу прибутковість альтернативних джерел вкладення;

$ЖЦП$ – життєвий цикл проекту (планований).

Критерієм прийнятності для подальшого розгляду проекту є значення $ПОЕ > 0$. У випадку, коли $ПОЕ < 0$, розробки здійснювати недоцільно як такі, що мають ознаку неприбутковості. Доцільність реалізації розробки може бути повторно розглянута після внесення певних корегувань у саму розробку, засоби чи спосіб її впровадження.

3.1.2. З метою визначення ефективності інвестицій у відносному значенні (%) використовуються зазначені нижче показники:

3.1.2.1. Модифікована (скоригована з урахуванням бар'єрної ставки та норми реінвестиції) внутрішня норма прибутковості (рентабельності) $MIRR$ тобто норма прибутку, при якій чиста поточна вартість інвестиції дорівнює нулю, або ставка дисконту, при якій дисконтовані прибутки від проекту рівні інвестиційним видаткам (показник

визначає максимально прийнятну ставку дисконту, за якої можна інвестувати кошти без будь-яких втрат для власника) розраховується з формули

$$\sum_{t=0}^n \frac{I_t}{(1+r)^t} = \frac{\sum_{t=1}^n CF_t \times (1+d)^{n-t}}{(1+MIRR)^n};$$

де d – рівень реінвестицій, визначений як частка одиниці (відсоткова ставка, заснована на можливих доходах від реінвестиції отриманих позитивних грошових потоків, або норма рентабельності реінвестицій).

Проект є прийнятним для ініціатора, якщо MIRR більше бар'єрної ставки.

3.1.2.2. Дисконтований індекс прибутковості DPI – відношення суми всіх дисконтованих грошових потоків (доходів від інвестиції) до дисконтованих інвестиційних витрат. Критерієм прийнятності є значення DPI і 1 (DPI < 1 свідчить про збитки; при DPI = 1 немає ні прибутків, ні збитків; при DPI > 1 впровадження є прибутковим).

Формула для розрахунку дисконтованого індексу прибутковості:

$$DPI = \frac{\sum_{t=0}^n \frac{CF_t}{(1+r)^t}}{\sum_{t=0}^n \frac{I_t}{(1+r)^t}}.$$

Даний показник дозволяє ранжувати проекти, які мають приблизно однакові значення NPV, але різні обсяги необхідних інвестицій. У цьому випадку вигідніший той з них, що забезпечує більшу ефективність вкладень.

3.1.3. Для оцінки фінансових ризиків використовуються наступні показники:

3.1.3.1. Час, необхідний для відшкодування інвестиційних витрат з урахуванням часової вартості грошей PV-payback (роки). Значення PV-payback має бути мінімальним.

Загальна формула для розрахунку терміну окупності інвестицій в поточній вартості:

$$PV\text{-}payback = n, \text{ при якому } \sum_{t=0}^n \frac{CF_t}{(1+r)^t} > I_0.$$

3.1.3.2. Коефіцієнт безпеки фінансування проекту (F_{sec}) – показник, який може набувати значення від 0 до 1, що характеризує відносну міру резерву безпеки проекту, використовується для оптимізації структури джерел фінансування проекту та розраховується за формулою:

$$F_{sec} = \frac{IRR - WACC}{IRR},$$

де IRR – внутрішня норма прибутковості,

WACC – середньозважена вартість капіталу.

Різниця (IRR – WACC) характеризує запас фінансової стійкості проекту.

Внутрішня норма прибутковості (IRR) – норма прибутку (ставка дисконтування), при якій чиста поточна вартість інвестиції дорівнює нулю, або така ставка дисконту, при якій дисконтовані доходи від проекту рівні інвестиційним витратам. Внутрішня норма прибутковості визначає максимально прийнятну ставку дисконту, за якої можна інвестувати кошти без будь-яких втрат для власника. Її значення знаходять з формули:

$$\sum_{t=0}^n \frac{CF_t - I_t}{(1+IRR)^t} = 0.$$

Середньозважена вартість капіталу (WACC, %) використовується для визначення можливості збільшення прибутковості компанії при реалізації певних інвестицій, стратегій, проектів. Середньозважена вартість капіталу може бути розрахована за формулою:

$$WACC = \frac{E \cdot y \cdot D \cdot b \cdot (1 - R_{Tax})}{D + E},$$

де E – обсяг власного капіталу (грн.),

D – обсяг запозичених коштів (грн.),

y – необхідна або очікувана прибутковість від власного капіталу (%),

b – необхідна або очікувана прибутковість від запозичених коштів (%),

R_{Tax} – ставка податку на прибуток для компанії (%).

Формула використовується для однорідних власного і запозиченого капіталу. Якщо в капіталі присутні привілейовані акції зі своєю вартістю, то необхідно ввести в формулу додаткові складові для кожного джерела капіталу.

3.2. Прогноз фінансових результатів та поріг рентабельності визначається згідно з методичними рекомендаціями з розроблення бізнес-плану підприємств, затвердженими наказом Міністерства економіки від 06.09.2006 № 290.

4. Отримання охоронних документів

Забезпечення правової охорони результатів науково-технічної діяльності є однією з найважливіших умов введення їх у господарський обіг і створення ринку інновацій. Правова охорона розробок ВНЗ та наукових установ

спрямована на захист інтересів інвестора – держави, авторів-науковців та власника від недобросовісної конкуренції у процесі їх обігу.

Після проведення оцінки науково-технічного рівня розробки, економічної ефективності розробки та оцінки згідно п. 1.4.2, за необхідністю провадяться додаткові дії по отриманню охоронних документів (оформлення патентів, свідоцтв).

Для цього проводиться пошук патентів існуючих аналогічних розробок, а також інших рішень тієї ж проблеми.

Вимоги до регламенту пошуку та форми звіту про пошук передбачено ДСТУ 3575-97 «Патентні дослідження. Основні положення та порядок проведення», роз'яснення основних положень якого та пояснення щодо їх використання для роботи надаються у посібнику «Патентні дослідження. Методичні рекомендації», розробленому Державним патентним відомством України.

Патентний пошук рекомендується проводити використовуючи доступні бази патентів Державного департаменту інтелектуальної власності України та державного підприємства «Український інститут промислової власності», бази російських патентів на сервері Федеральної служби з інтелектуальної власності, патентів та товарних знаків (Роспатент), бази патентів на серверах Європейської патентної організації за допомогою безкоштовної пошукової системи Espacenet, скористатися послугами патентного повіреного. Повний Реєстр патентних повірених України, а також адреси веб-сайтів відомств інтелектуальної власності та міжнародних організацій, перелік адрес зарубіжних патентних баз даних, перелік науково-технічних баз даних та довідкових ресурсів, до яких надається безоплатний доступ в Інтернеті та інша корисна інформація щодо об'єктів права інтелектуальної власності знаходиться на сайті державного підприємства «Український інститут промислової власності».

5. Просування

5.1. На основі інформації, отриманої в пунктах 1–4, заповнюється таблиця оцінки науково-технічного рівня розробки як об'єкта комерціалізації (додаток). Оцінка проводиться за допомогою додавання отриманих для кожного рядка таблиці балів. Кожна розробка отримує бали в межах від 0 до 48. При цьому для кожного рядка таблиці знаходиться середнє арифметичне значення балів, що були виставлені авторами, кожним експертом (у випадку їх залучення) та працівниками ПідРозділу.

5.2. На основі інформації, отриманої в пунктах 1–3, розробляється бізнес-план впровадження розробки та виробництва продукції з її застосуванням.

5.3. Організовується просування розробки на ринок (участь у виставкових заходах, розповсюдження друкованої (буклети, рекламні листівки та ін.) та електронної (за допомогою Інтернету, зокрема шляхом розміщення в національній мережі трансферу технологій) інформації щодо розробки), починаючи з розробки, що отримала максимальну кількість балів за оцінкою науково-технічного рівня.

6. Укладання договору

Відбуваються тристоронні зустрічі авторів, представників Підрозділу та покупців розробок. Метою зустрічей є обговорення умов договору, визначення обсягів винагороди або розподіл доходів від використання інтелектуальної власності та укладання договору. Договори укладаються відповідно до норм та вимог Закону України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій».

Додаток

ТАБЛИЦЯ
оцінки потенціалу розробки як об'єкта комерціалізації

Бали				
0	1	2	3	4
1. Технічна здійсненність концепції				
Достовірність концепції не підтверджена	Концепція підтверджена експертними висновками	Концепція підтверджена розрахунками	Концепція перевірена на практиці	Перевірено працездатність продукту в реальних умовах
2. Ринкові переваги				
Багато аналогів на малому ринку	Мало аналогів на малому ринку	Кілька аналогів на великому ринку	Один аналог на великому ринку	Продукт не має аналогів на великому ринку
Ціна продукту (собівартість) значно вища за ціни аналогів	Ціна продукту дещо вища за ціни аналогів	Ціна продукту приблизно дорівнює цінам аналогів	Ціна продукту дещо нижче за ціни аналогів	Ціна продукту значно нижчі за ціни аналогів

Бали				
0	1	2	3	4
Технічні та споживчі властивості продукту значно гірше, ніж в аналогів	Технічні та споживчі властивості продукту трохи гірші, ніж в аналогів	Технічні та споживчі властивості продукту на рівні аналогів	Технічні та споживчі властивості продукту трохи кращі, ніж в аналогів	Технічні та споживчі властивості продукту значно кращі, ніж в аналогів
Експлуатаційні витрати значно вищі, ніж в аналогів	Експлуатаційні витрати дещо вищі, ніж в аналогів	Експлуатаційні витрати на рівні експлуатаційних витрат аналогів	Експлуатаційні витрати трохи нижчі, ніж в аналогів	Експлуатаційні витрати значно нижче, ніж в аналогів
3. Ринкові перспективи				
Ринок малий і не має позитивної динаміки	Ринок малий, але має позитивну динаміку	Середній ринок з позитивною динамікою	Великий стабільний ринок	Великий ринок з позитивною динамікою
Активна конкуренція великих компаній на ринку	Активна конкуренція	Помірна конкуренція	Незначна конкуренція	Конкурентів немає
4. Практична здійсненність				
Відсутні фахівці як з технічної, так і з комерційної реалізації ідеї	Необхідно наймати фахівців або витратити значні матеріальні та часові ресурси на навчання наявних працівників	Необхідне незначне навчання працівників та збільшення штату	Необхідне незначне навчання працівників	Є фахівці як з технічної, так і з комерційної реалізації ідеї
Для здійснення ідеї потрібні значні фінансові ресурси; джерела фінансування відсутні	Потрібні незначні фінансові ресурси; джерела фінансування відсутні	Потрібні значні фінансові ресурси; джерела фінансування	Потрібні незначні фінансові ресурси; є джерела фінансування	Не потребує додаткового фінансування
Для реалізації ідеї необхідна розробка нових матеріалів	Потрібні матеріали, що використовуються у військово-промисловому комплексі	Потрібні дорогі матеріали	Матеріали для реалізації ідеї дешеві і досяжні	Всі матеріали, необхідні для реалізації ідеї, вже використовуються у виробництві
Термін комерційної реалізації ідеї неприпустимо великий	Значний час комерційної реалізації ідеї	Малий час комерційної реалізації ідеї; значний термін окупності вкладених коштів	Малий час комерційної реалізації ідеї; середній термін окупності вкладених коштів	Малий час комерційної реалізації ідеї; малий термін окупності вкладених коштів
Під малим часом розуміється строк до 3 років, під середнім часом розуміється строк від 3 до 5 років, під значним – більше 5 років. Неприпустимо великий термін – більше 5 років.				
Необхідна розробка регламентних документів та отримання великої кількості дозвільних документів на виробництво і реалізацію продукту	Необхідно отримання великої кількості дозвільних документів для виробництва та реалізації продукту, що вимагає значних часових та матеріальних витрат	Процедура отримання дозвільних документів для виробництва та реалізації продукту вимагає незначних часових і матеріальних витрат	Необхідно повідомлення регулюючих органів для виробництва та реалізації продукту	Відсутні регламентні обмеження на виробництво і реалізацію продукту

ПАРАГРАФ 2 ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ В УКРАЇНІ, НАУКОВІ ТА ТЕХНОЛОГІЧНІ ПАРКИ

ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО ІННОВАЦІЙНУ ДІЯЛЬНІСТЬ

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 36, ст. 266)

Із змінами, внесеними згідно із Законами

№ 380-IV від 26.12.2002, ВВР, 2003, № 10–11, ст. 86

№ 1344-IV від 27.11.2003, ВВР, 2004, № 17–18, ст. 250

№ 2285-IV від 23.12.2004, ВВР, 2005, № 7–8, ст. 162

№ 2505-IV від 25.03.2005, ВВР, 2005, № 17, № 18–19, ст. 267

№ 2314-VI від 03.06.2010, ВВР, 2010, № 34, ст. 484

№ 3715-VI від 08.09.2011, ВВР, 2012, № 19–20, ст. 166

№ 5460-VI від 16.10.2012, ВВР, 2014, № 2-3, ст. 41

Цей Закон визначає правові, економічні та організаційні засади державного регулювання інноваційної діяльності в Україні, встановлює форми стимулювання державою інноваційних процесів і спрямований на підтримку розвитку економіки України інноваційним шляхом.

Згідно із цим Законом державну підтримку одержують суб'єкти господарювання всіх форм власності, що реалізують в Україні інноваційні проекти, і підприємства всіх форм власності, які мають статус інноваційних.

Розділ I ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

1. У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються в такому значенні:

інновації – новостворені (застосовані) і (або) вдосконалені конкурентоздатні технології, продукція або послуги, а також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного або іншого характеру, що істотно поліпшують структуру та якість виробництва і (або) соціальної сфери;

інноваційна діяльність – діяльність, що спрямована на використання і комерціалізацію результатів наукових досліджень та розробок і зумовлює випуск на ринок нових конкурентоздатних товарів і послуг;

інноваційний продукт – результат науково-дослідної і (або) дослідно-конструкторської розробки, що відповідає вимогам, встановленим цим Законом;

інноваційна продукція – нові конкурентоздатні товари чи послуги, що відповідають вимогам, встановленим цим Законом;

інноваційний проект – комплект документів, що визначає процедуру і комплекс усіх необхідних заходів (у тому числі інвестиційних) щодо створення і реалізації інноваційного продукту і (або) інноваційної продукції;

пріоритетний інноваційний проект – інноваційний проект, що реалізується в рамках пріоритетних напрямів інноваційної діяльності;

(Абзац сьомий частини першої статті 1 в редакції Закону № 3715-VI від 08.09.2011)

інноваційне підприємство (інноваційний центр, технопарк, технополіс, інноваційний бізнес-інкубатор тощо) – підприємство (об'єднання підприємств), що розробляє, виробляє і реалізує інноваційні продукти і (або) продукцію чи послуги, обсяг яких у грошовому вимірі перевищує 70 відсотків його загального обсягу продукції і (або) послуг;

інноваційна інфраструктура – сукупність підприємств, організацій, установ, їх об'єднань, асоціацій будь-якої форми власності, що надають послуги із забезпечення інноваційної діяльності (фінансові, консалтингові, маркетингові, інформаційно-комунікативні, юридичні, освітні тощо).

Стаття 2. Законодавство України у сфері інноваційної діяльності

1. Законодавство України у сфері інноваційної діяльності базується на Конституції України і складається із законів України «Про інвестиційну діяльність», «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про наукову і науко-

во-технічну експертизу», «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків», «Про спеціальну економічну зону «Яворів», «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні», цього Закону та інших нормативно-правових актів, що регулюють суспільні відносини у цій сфері.

(Стаття 2 із змінами, внесеними згідно із Законом № 3715-VI від 08.09.2011)

Стаття 3. Мета і принципи державної інноваційної політики

1. Головною метою державної інноваційної політики є створення соціально-економічних, організаційних і правових умов для ефективного відтворення, розвитку й використання науково-технічного потенціалу країни, забезпечення впровадження сучасних екологічно чистих, безпечних, енерго- та ресурсозберігаючих технологій, виробництва та реалізації нових видів конкурентоздатної продукції.

2. Основними принципами державної інноваційної політики є:

орієнтація на інноваційний шлях розвитку економіки України;

визначення державних пріоритетів інноваційного розвитку;

формування нормативно-правової бази у сфері інноваційної діяльності;

створення умов для збереження, розвитку і використання вітчизняного науково-технічного та інноваційного потенціалу;

забезпечення взаємодії науки, освіти, виробництва, фінансово-кредитної сфери у розвитку інноваційної діяльності;

ефективне використання ринкових механізмів для сприяння інноваційній діяльності, підтримка підприємництва у науково-виробничій сфері;

здійснення заходів на підтримку міжнародної науково-технологічної кооперації, трансферу технологій, захисту вітчизняної продукції на внутрішньому ринку та її просування на зовнішній ринок;

фінансова підтримка, здійснення сприятливої кредитної, податкової і митної політики у сфері інноваційної діяльності;

сприяння розвитку інноваційної інфраструктури;

інформаційне забезпечення суб'єктів інноваційної діяльності;

підготовка кадрів у сфері інноваційної діяльності.

Стаття 4. Об'єкти інноваційної діяльності

1. Об'єктами інноваційної діяльності є:

інноваційні програми і проекти;

нові знання та інтелектуальні продукти;

виробниче обладнання та процеси;

інфраструктура виробництва і підприємництва;

організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного або іншого характеру, що істотно поліпшують структуру і якість виробництва і (або) соціальної сфери;

сировинні ресурси, засоби їх видобування і переробки;

товарна продукція;

механізми формування споживчого ринку і збуту товарної продукції.

Стаття 5. Суб'єкти інноваційної діяльності

1. Суб'єктами інноваційної діяльності можуть бути фізичні і (або) юридичні особи України, фізичні і (або) юридичні особи іноземних держав, особи без громадянства, об'єднання цих осіб, які провадять в Україні інноваційну діяльність і (або) залучають майнові та інтелектуальні цінності, вкладають власні чи запозичені кошти в реалізацію в Україні інноваційних проектів.

Розділ II

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ У СФЕРІ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Стаття 6. Державне регулювання інноваційної діяльності

1. Державне регулювання інноваційної діяльності здійснюється шляхом:

визначення і підтримки пріоритетних напрямів інноваційної діяльності;

(Абзац другий статті 6 із змінами, внесеними згідно із Законом № 3715-VI від 08.09.2011)

формування і реалізації державних, галузевих, регіональних і місцевих інноваційних програм;

створення нормативно-правової бази та економічних механізмів для підтримки і стимулювання інноваційної діяльності;

захисту прав та інтересів суб'єктів інноваційної діяльності;

фінансової підтримки виконання інноваційних проектів;

стимулювання комерційних банків та інших фінансово-кредитних установ, що кредитують виконання інноваційних проєктів;
встановлення пільгового оподаткування суб'єктів інноваційної діяльності;
підтримки функціонування і розвитку сучасної інноваційної інфраструктури.

Стаття 7. Повноваження Верховної Ради України, Верховної Ради Автономної Республіки Крим та органів місцевого самоврядування у сфері інноваційної діяльності

1. Верховна Рада України визначає єдину державну політику у сфері інноваційної діяльності, а саме:
створює законодавчу базу для сфери інноваційної діяльності;
визначає стратегічні пріоритетні напрями інноваційної діяльності;
(Абзац третій частини першої статті 7 в редакції Закону № 3715-VI від 08.09.2011)
в межах Державного бюджету України визначає обсяг асигнувань для фінансової підтримки інноваційної діяльності.

2. Верховна Рада Автономної Республіки Крим, обласні і районні ради відповідно до їх компетенції:
затверджують середньострокові пріоритетні напрями інноваційної діяльності регіонального рівня та регіональні інноваційні програми, що кредитуються з бюджету Автономної Республіки Крим, обласних і районних бюджетів;

(Абзац другий частини другої статті 7 із змінами, внесеними згідно із Законом № 3715-VI від 08.09.2011)
визначають кошти бюджету Автономної Республіки Крим, обласних і районних бюджетів для фінансової підтримки регіональних інноваційних програм і доручають Раді міністрів Автономної Республіки Крим, делегують повноваження обласним і районним державним адміністраціям фінансування регіональних інноваційних програм через державні інноваційні фінансово-кредитні установи (їх регіональні відділення) у межах виділених у цих бюджетах коштів;

контролюють фінансування регіональних інноваційних програм за кошти бюджету Автономної Республіки Крим, обласних і районних бюджетів.

3. Представницькі органи місцевого самоврядування – сільські, селищні, міські ради відповідно до їх компетенції:

затверджують місцеві інноваційні програми;
у межах коштів бюджету розвитку визначають кошти місцевих бюджетів для фінансової підтримки місцевих інноваційних програм;

створюють комунальні інноваційні фінансово-кредитні установи для фінансової підтримки місцевих інноваційних програм за кошти місцевих бюджетів, затверджують їх статuti чи положення про них, підпорядковують їх своїм виконавчим органам;

доручають своїм виконавчим органам фінансування місцевих інноваційних програм за рахунок коштів місцевого бюджету через державні інноваційні фінансово-кредитні установи (їх регіональні відділення) або через комунальні інноваційні фінансово-кредитні установи;

затверджують порядок формування і використання коштів комунальних інноваційних фінансово-кредитних установ;

контролюють фінансування місцевих інноваційних програм за кошти місцевого бюджету через державні інноваційні фінансово-кредитні установи (їх регіональні відділення);

контролюють діяльність комунальних інноваційних фінансово-кредитних установ.

Стаття 8. Повноваження Кабінету Міністрів України у сфері інноваційної діяльності

1. Кабінет Міністрів України:

здійснює державне управління та забезпечує реалізацію державної політики у сфері інноваційної діяльності;
готує та подає Верховній Раді України пропозиції щодо стратегічних пріоритетних напрямів інноваційної діяльності та затверджує середньострокові пріоритетні напрями інноваційної діяльності загальнодержавного і галузевого рівнів;

(Абзац третій статті 8 в редакції Закону № 3715-VI від 08.09.2011)

здійснює заходи щодо реалізації пріоритетних напрямів інноваційної діяльності;

сприяє створенню ефективної інфраструктури у сфері інноваційної діяльності;

створює спеціалізовані державні інноваційні фінансово-кредитні установи для фінансової підтримки інноваційних програм і проєктів, затверджує їх статuti чи положення про них, підпорядковує ці установи центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інноваційної діяльності;

(Абзац шостий частини першої статті 8 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

готує та подає Верховній Раді України як складову частину проєкту закону про Державний бюджет України на відповідний рік пропозиції щодо обсягів бюджетних коштів для фінансової підтримки виконання інноваційних проєктів через спеціалізовані державні інноваційні фінансово-кредитні установи;

затверджує положення про порядок державної реєстрації інноваційних проектів і ведення Державного реєстру інноваційних проектів;

інформує Верховну Раду України про виконання інноваційних проектів, які кредитувалися за кошти Державного бюджету України, і про повернення до бюджету наданих раніше кредитів.

Стаття 9. Повноваження центральних органів виконавчої влади у сфері інноваційної діяльності

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інновацій: здійснює заходи щодо проведення єдиної науково-технічної та інноваційної політики; координує роботу у сфері інноваційної діяльності інших центральних органів виконавчої влади; подає Кабінету Міністрів України пропозиції щодо стратегічних пріоритетних напрямів інноваційної діяльності, середньострокових пріоритетних напрямів інноваційної діяльності загальнодержавного рівня, державних інноваційних програм, а також стосовно необхідних обсягів бюджетних коштів для їх кредитування;

подає Кабінету Міністрів України пропозиції щодо створення спеціалізованих державних інноваційних фінансово-кредитних установ для фінансової підтримки інноваційних програм і проектів, розробляє статuti чи положення про ці установи;

здійснює нормативно-правове забезпечення у сфері інновацій, забезпечує розвиток інноваційного потенціалу України та національної інноваційної системи;

здійснює інші повноваження, передбачені законом та покладені на нього актами Президента України відповідно до законів.

2. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері науково-технічної та інноваційної діяльності:

готує пропозиції щодо визначення пріоритетних напрямів розвитку інноваційної діяльності; організовує прогнозно-аналітичні дослідження тенденцій інноваційного розвитку; здійснює державну реєстрацію інноваційних проектів і веде Державний реєстр інноваційних проектів; проводить у встановленому порядку конкурсний відбір інноваційних проектів; готує пропозиції щодо проектів інноваційних програм і визначення обсягу коштів державного бюджету для їх фінансування;

готує пропозиції щодо утворення спеціалізованих державних інноваційних фінансово-кредитних установ для фінансової підтримки інноваційних програм і проектів;

бере участь у здійсненні в установленому порядку проведення державної наукової та науково-технічної експертизи інноваційних проектів;

організовує підвищення кваліфікації спеціалістів у сфері інноваційної діяльності; здійснює інші повноваження, передбачені законом та покладені на нього актами Президента України.

3. Інші центральні органи виконавчої влади:

здійснюють підготовку пропозицій щодо реалізації інноваційної політики у відповідній галузі економіки, створюють організаційно-економічні механізми підтримки її реалізації;

готують та подають у встановленому порядку відповідно до компетенції пропозиції щодо середньострокових пріоритетних напрямів інноваційної діяльності галузевого рівня;

доручають державним інноваційним фінансово-кредитним установам проведення конкурсного відбору пріоритетних інноваційних проектів, що реалізуються в рамках середньострокових пріоритетних напрямів галузевого рівня, і здійснення фінансової підтримки цих проектів у межах коштів, передбачених законом про Державний бюджет України на відповідний рік;

здійснюють інші повноваження, передбачені законом та покладені на нього актами Президента України.

(Стаття 9 із змінами, внесеними згідно із Законом № 3715-VI від 08.09.2011; в редакції Закону № 5460-VI від 16.10.2012)

Стаття 10. Повноваження Ради міністрів Автономної Республіки Крим, місцевих державних адміністрацій, виконавчих органів місцевого самоврядування у сфері інноваційної діяльності

1. Рада міністрів Автономної Республіки Крим, місцеві державні адміністрації (у межах делегованих їм органами місцевого самоврядування повноважень) відповідно до їх компетенції:

готують та подають Верховній Раді Автономної Республіки Крим, відповідним радам пропозиції щодо середньострокових пріоритетних напрямів інноваційної діяльності регіонального рівня;

(Частину першу статті 10 доповнено новим абзацом згідно із Законом № 3715-VI від 08.09.2011)

розробляють проекти регіональних інноваційних програм і подають їх для затвердження відповідно Верховній Раді Автономної Республіки Крим, обласним і районним радам;

вживають заходів щодо виконання регіональних інноваційних програм;

сприяють інноваційній діяльності у своєму регіоні і створенню сучасної інфраструктури у цій сфері;

залучають підприємства, установи і організації, розташовані на підпорядкованій їм території, за їх згодою, до розв'язання проблем інноваційного розвитку регіонів;

доручають державним інноваційним фінансово-кредитним установам (їх регіональним відділенням) проведення конкурсного відбору інноваційних проектів регіональних інноваційних програм і здійснення їх фінансової підтримки у межах коштів, передбачених у бюджеті Автономної Республіки Крим і обласних та районних бюджетах; подають пропозиції спеціально уповноваженому центральному органу виконавчої влади у сфері інноваційної діяльності стосовно включення інноваційних проектів за регіональними програмами до державних програм і їх фінансування шляхом кредитування із державного бюджету.

2. Виконавчі органи місцевого самоврядування відповідно до їх компетенції:

розробляють проекти місцевих інноваційних програм і подають їх для затвердження відповідним місцевим радам;

вживають заходів щодо виконання місцевих інноваційних програм;

залучають підприємства, установи і організації, розташовані на підпорядкованій їм території, за їх згодою, до розв'язання проблем інноваційного розвитку населених пунктів;

доручають державним інноваційним фінансово-кредитним установам (їх регіональним відділенням) або комунальним інноваційним фінансово-кредитним установам проведення конкурсного відбору інноваційних проектів місцевих інноваційних програм і здійснення фінансової підтримки цих проектів у межах коштів, передбачених у відповідному місцевому бюджеті;

готують і подають відповідним місцевим радам пропозиції щодо створення комунальних спеціалізованих інноваційних фінансово-кредитних установ для фінансової підтримки місцевих інноваційних програм;

подають пропозиції спеціально уповноваженому центральному органу виконавчої влади у сфері інноваційної діяльності стосовно включення інноваційних проектів за місцевими програмами до державних програм і їх фінансування шляхом кредитування із державного бюджету через державні інноваційні фінансово-кредитні установи.

Стаття 11. Державний контроль у сфері інноваційної діяльності

1. Державний контроль у сфері інноваційної діяльності здійснюється для забезпечення дотримання всіма її суб'єктами вимог законодавства щодо інноваційної діяльності.

2. Державний контроль у сфері інноваційної діяльності здійснюється:

а) центральним органом виконавчої влади, що реалізує єдину державну податкову політику;

(Пункт «а» частини другої статті 11 в редакції Закону № 5460-VI від 16.10.2012)

б) Верховною Радою Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування у межах їх повноважень;

в) щодо визначених статтями розділу V цього Закону особливостей оподаткування – центральним органом виконавчої влади, що реалізує єдину державну податкову політику.

(Пункт «в» частини другої статті 11 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

Розділ III

ПРАВОВИЙ РЕЖИМ ІННОВАЦІЙНИХ ПРОЕКТІВ, ПРОДУКТІВ І ПРОДУКЦІЇ, ІННОВАЦІЙНИХ ПІДПРИЄМСТВ ТА ДЕРЖАВНА РЕЄСТРАЦІЯ ІННОВАЦІЙНИХ ПРОЕКТІВ

Стаття 12. Інноваційний проект

1. Інноваційним визнається проект, яким передбачаються розробка, виробництво і реалізація інноваційного продукту і (або) інноваційної продукції, що відповідають вимогам статей 14 і 15 цього Закону.

2. Передбачена цим Законом державна підтримка реалізації інноваційного проекту надається за умови його державної реєстрації.

3. Державна реєстрація інноваційного проекту здійснюється за ініціативою суб'єкта інноваційної діяльності відповідно до положень статті 13 цього Закону.

Стаття 13. Державна реєстрація інноваційних проектів

1. Державна реєстрація інноваційних проектів здійснюється у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

2. Державну реєстрацію інноваційних проектів здійснює, за поданням суб'єктів інноваційної діяльності, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інноваційної діяльності. Цей орган веде Державний реєстр інноваційних проектів.

(Частина друга статті 13 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

3. Необхідною умовою занесення проекту до Державного реєстру інноваційних проектів є його кваліфікування.

(Частина третя статті 13 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

(Частина четверту статті 13 виключено на підставі Закону № 5460-VI від 16.10.2012)

5. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інноваційної діяльності, для кваліфікування інноваційних проектів організує проведення експертизи прийнятих до розгляду проектів. Експертиза при кваліфікуванні інноваційних проектів виконується за рахунок коштів суб'єктів інноваційної діяльності,

які заявляють проекти на державну реєстрацію, і відповідно до Закону України «Про наукову і науково-технічну експертизу».

(Частина п'ята статті 13 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

6. Проекти, що визнані за результатами експертизи інноваційними, заносяться центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інноваційної діяльності, до Державного реєстру інноваційних проектів.

Інноваційні проекти з пріоритетних напрямів інноваційної діяльності визнаються центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інноваційної діяльності, пріоритетними інноваційними проектами.

(Абзац другий частини шостої статті 13 із змінами, внесеними згідно із Законом № 3715-VI від 08.09.2011)

(Частина шоста статті 13 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

7. Інформація про занесення інноваційного проекту до Державного реєстру інноваційних проектів публікується центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інноваційної діяльності, у його бюлетені.

(Частина сьома статті 13 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

8. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інноваційної діяльності, видає суб'єкту інноваційної діяльності свідоцтво про державну реєстрацію інноваційного проекту. Форма свідоцтва затверджується Кабінетом Міністрів України.

(Частина восьма статті 13 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

9. Свідоцтво про державну реєстрацію інноваційного проекту є чинним протягом семи років від дати його видачі. Після завершення цього строку державна реєстрація інноваційного проекту і відповідний запис у Державному реєстрі інноваційних проектів анулюються. Інформація про це публікується центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інноваційної діяльності, у його бюлетені.

(Частина дев'ята статті 13 із змінами, внесеними згідно із Законами № 2314-VI від 03.06.2010, № 5460-VI від 16.10.2012)

10. Державна реєстрація інноваційного проекту не передбачає будь-яких зобов'язань щодо бюджетного кредитування його виконання чи іншої державної фінансової підтримки.

11. Строк розгляду центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інноваційної діяльності, проекту, поданого для державної реєстрації як інноваційного, не повинен перевищувати шість місяців від дати його прийняття.

(Частина одинадцята статті 13 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

12. Особливості експертизи і державної реєстрації інноваційних проектів, на які поширюються положення Закону України «Про державну таємницю», визначаються спеціальним Положенням.

13. У разі незгоди суб'єкта інноваційної діяльності чи будь-якої іншої фізичної або юридичної особи з рішенням щодо кваліфікації інноваційного проекту і (або) з його державною реєстрацією ці акти можуть бути оскаржені до суду (господарського суду).

14. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інноваційної діяльності несе відповідальність за повноту і достовірність експертизи і за збереження конфіденційної інформації, пов'язаної з інноваційними проектами.

(Частина чотирнадцята статті 13 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

15. Неправомірні кваліфікація і державна реєстрація проекту як інноваційного тягнуть за собою відповідальність згідно із законом.

16. Правопорушеннями при кваліфікуванні і державній реєстрації інноваційних проектів вважаються:

а) прийняття рішення про кваліфікування інноваційного проекту і його державну реєстрацію без проведення експертизи;

б) фальсифікація висновків експертизи;

в) вчинення дій, що перешкоджають проведенню експертизи;

г) умисне примушування або створення для експертів чи експертних комісій обставин, які зумовлюють необ'єктивне проведення експертизи;

д) переслідування експертів за підготовлені ними висновки, несприятливі для тієї чи іншої особи чи організації;

е) залучення до експертизи посадових осіб та фахівців, безпосередньо заінтересованих у результатах експертизи;

є) розголошення конфіденційної інформації, пов'язаної з розглядуваними інноваційними проектами.

Стаття 14. Інноваційний продукт

1. Інноваційний продукт є результатом виконання інноваційного проекту і науково-дослідною і (або) дослідно-конструкторською розробкою нової технології (в тому числі – інформаційної) чи продукції з виготовленням експериментального зразка чи дослідної партії і відповідає таким вимогам:

а) він є реалізацією (впровадженням) об'єкта інтелектуальної власності (винаходу, корисної моделі, промислового зразка, топографії інтегральної мікросхеми, селекційного досягнення тощо), на які виробник продукту має державні охоронні документи (патенти, свідоцтва) чи одержані від власників цих об'єктів інтелектуальної власності ліцензії, або реалізацією (впровадженням) відкриттів. При цьому використаний об'єкт інтелектуальної власності має бути визначальним для даного продукту;

б) розробка продукту підвищує вітчизняний науково-технічний і технологічний рівень;

в) в Україні цей продукт вироблено (буде вироблено) вперше, або якщо не вперше, то порівняно з іншим аналогічним продуктом, представленим на ринку, він є конкурентоздатним і має суттєво вищі техніко-економічні показники.

2. Рішення про кваліфікування продукту інноваційним приймає центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інноваційної діяльності, за результатами експертизи.

(Частина друга статті 14 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI (5460-17) від 16.10.2012)

Стаття 15. Інноваційна продукція

1. Інноваційною може бути визнана продукція, яка відповідає таким вимогам:

а) вона є результатом виконання інноваційного проекту;

б) така продукція виробляється (буде вироблена) в Україні вперше, або якщо не вперше, то порівняно з іншою аналогічною продукцією, представленою на ринку, є конкурентоздатною і має суттєво вищі техніко-економічні показники.

2. Інноваційна продукція може бути результатом тиражування чи застосування інноваційного продукту.

3. Інноваційною продукцією може бути визнано інноваційний продукт, якщо він не призначений для тиражування.

4. Рішення про кваліфікування продукції інноваційною приймає центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інноваційної діяльності, за результатами експертизи.

(Частина четверта статті 15 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

Стаття 16. Інноваційні підприємства

1. Інноваційним підприємством визнається підприємство (об'єднання підприємств) будь-якої форми власності, якщо більше ніж 70 відсотків обсягу його продукції (у грошовому вимірі) за звітний податковий період є інноваційні продукти і (або) інноваційна продукція.

2. Інноваційне підприємство може функціонувати у вигляді інноваційного центру, бізнес-інкубатора, технополісу, технопарку тощо.

(Частина третю статті 16 виключено на підставі Закону № 2505-IV від 25.03.2005)

Розділ IV

ФІНАНСОВА ПІДТРИМКА ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Стаття 17. Види фінансової підтримки інноваційної діяльності

1. Суб'єктам інноваційної діяльності для виконання ними інноваційних проектів може бути надана фінансова підтримка шляхом:

а) повного безвідсоткового кредитування (на умовах інфляційної індексації) пріоритетних інноваційних проектів за рахунок коштів Державного бюджету України, коштів бюджету Автономної Республіки Крим та коштів місцевих бюджетів;

б) часткового (до 50 %) безвідсоткового кредитування (на умовах інфляційної індексації) інноваційних проектів за рахунок коштів Державного бюджету України, коштів бюджету Автономної Республіки Крим та коштів місцевих бюджетів за умови залучення до фінансування проекту решти необхідних коштів виконавця проекту і (або) інших суб'єктів інноваційної діяльності;

в) повної чи часткової компенсації (за рахунок коштів Державного бюджету України, коштів бюджету Автономної Республіки Крим та коштів місцевих бюджетів) відсотків, сплачуваних суб'єктами інноваційної діяльності комерційним банкам та іншим фінансово-кредитним установам за кредитування інноваційних проектів;

г) надання державних гарантій комерційним банкам, що здійснюють кредитування пріоритетних інноваційних проектів;

д) майнового страхування реалізації інноваційних проектів у страховиків відповідно до Закону України «Про страхування» (85/96-ВР).

2. Фінансова підтримка інноваційної діяльності за рахунок Державного бюджету України, бюджету Автономної Республіки Крим, місцевих бюджетів надається у межах коштів, передбачених відповідними бюджетами.

Стаття 18. Джерела фінансування інноваційної діяльності

1. Джерелами фінансової підтримки інноваційної діяльності є:

а) кошти Державного бюджету України;

- б) кошти місцевих бюджетів і кошти бюджету Автономної Республіки Крим;
- в) власні кошти спеціалізованих державних і комунальних інноваційних фінансово-кредитних установ;
- г) власні чи запозичені кошти суб'єктів інноваційної діяльності;
- д) кошти (інвестиції) будь-яких фізичних і юридичних осіб;
- е) інші джерела, не заборонені законодавством України.

Стаття 19. Державні інноваційні фінансово-кредитні установи

1. Для здійснення фінансової підтримки інноваційної діяльності суб'єктів господарювання різних форм власності Кабінет Міністрів України за поданням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інновацій, створює спеціалізовані державні небанківські інноваційні фінансово-кредитні установи.

(Частина перша статті 19 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

2. Державна інноваційна фінансово-кредитна установа підпорядковується центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інноваційної діяльності, і діє на основі Положення (Статуту), що затверджується Кабінетом Міністрів України.

(Частина друга статті 19 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

3. Кошти Державної інноваційної фінансово-кредитної установи формуються за рахунок коштів Державного бюджету України, визначених законом про Державний бюджет України на відповідний рік, залучених згідно з чинним законодавством вітчизняних та іноземних інвестицій юридичних та фізичних осіб, добровільних внесків юридичних та фізичних осіб, від власної чи спільної фінансово-господарської діяльності та інших джерел, не заборонених законодавством України.

4. Державна інноваційна фінансово-кредитна установа за рахунок коштів Державного бюджету України може надавати суб'єктам інноваційної діяльності для реалізації ними інноваційних проектів фінансову підтримку, види якої передбачені статтею 17 цього Закону.

Кошти від повернення виданих Державною інноваційною фінансово-кредитною установою суб'єктам інноваційної діяльності кредитів за рахунок коштів Державного бюджету України зараховуються до спеціального фонду Державного бюджету України і використовуються для надання фінансової інноваційної підтримки, якщо законом про Державний бюджет України не встановлено інше.

Кошти Державної інноваційної фінансово-кредитної установи, одержані нею з бюджету Автономної Республіки Крим чи із обласних і районних бюджетів відповідно до абзацу шостого частини першої статті 10 цього Закону, витрачаються нею виключно для фінансування відповідних регіональних чи місцевих інноваційних програм і проектів.

Кошти Державної інноваційної фінансово-кредитної установи, що формуються за рахунок добровільних внесків юридичних та фізичних осіб, від власної чи спільної фінансово-господарської діяльності та інших джерел, не заборонених законодавством України, можуть витрачатися нею як на всі перераховані у статті 17 цього Закону види інвестування інноваційної діяльності, так і на інші види інвестування, передбачені Положенням (Статутом).

5. Для отримання фінансової підтримки суб'єкти інноваційної діяльності, інноваційні проекти яких занесені до Державного реєстру інноваційних проектів, подають до Державної інноваційної фінансово-кредитної установи (її регіональних відділень) інноваційні проекти та всі необхідні документи, перелік яких визначається нею.

6. Державна інноваційна фінансово-кредитна установа організовує на конкурсних засадах у порядку, що визначається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інновацій, відбір інноваційних проектів для їх фінансової підтримки. Конкурсні відбори інноваційних проектів здійснюються на засадах прозорості, відкритості, гласності.

(Частина шоста статті 19 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

7. Суб'єкт інноваційної діяльності, інноваційний проект якого пройшов конкурсний відбір, залежно від встановленого конкурсною процедурою рейтингу може отримати від Державної інноваційної фінансово-кредитної установи один чи кілька передбачених статтею 17 цього Закону видів фінансової підтримки.

8. Фінансова підтримка Державною інноваційною фінансово-кредитною установою інноваційних проектів шляхом надання кредитів чи передавання майна у лізинг здійснюється за умови наявності гарантій повернення коштів у вигляді застави майна, договору страхування, банківської гарантії, договору поруки тощо.

9. Державна інноваційна фінансово-кредитна установа здійснює супроводження реалізації інноваційних проектів, які нею фінансуються, та контролює цільове використання суб'єктами інноваційної діяльності наданих нею коштів.

10. Фінансова підтримка реалізації інноваційних проектів може надаватися Державною інноваційною фінансово-кредитною установою у формі послідовних траншів за результатами контролю ходу виконання проектів.

11. Державна інноваційна фінансово-кредитна установа подає у засобах масової інформації щорічний звіт про фінансування нею інноваційних проектів та результатів їх виконання, а також періодично інформує громадськість про:

результати конкурсного відбору інноваційних проектів для державної фінансової підтримки і вид наданої фінансової підтримки;

результати контролю виконання фінансованих інноваційних проектів;
завершені інноваційні проекти та проекти, яким продовжені терміни їх реалізації із зазначенням причин;
повернення раніше наданих кредитів.

Інформування щодо інноваційних проектів, на які поширюються положення Закону України «Про державну таємницю» (3855-12), здійснюється з урахуванням цього Закону.

Стаття 20. Комунальні інноваційні фінансово-кредитні установи

1. Для здійснення фінансової підтримки місцевих інноваційних програм органи місцевого самоврядування можуть створювати комунальні спеціалізовані небанківські інноваційні фінансово-кредитні установи і підпорядковувати їх виконавчим органам місцевого самоврядування.

2. Комунальні інноваційні фінансово-кредитні установи діють на основі положень (статутів) про них, що розробляються і затверджуються органами місцевого самоврядування.

3. Кошти комунальної інноваційної фінансово-кредитної установи формуються за рахунок коштів відповідного місцевого бюджету, залучених вітчизняних та іноземних інвестицій юридичних та фізичних осіб, добровільних внесків юридичних та фізичних осіб, власної чи спільної фінансово-господарської діяльності та інших джерел, не заборонених законодавством України.

4. Комунальна інноваційна фінансово-кредитна установа за рахунок коштів відповідного місцевого бюджету може надавати суб'єктам інноваційної діяльності для реалізації ними інноваційних проектів фінансову підтримку, види якої передбачені статтею 17 цього Закону.

Кошти комунальної інноваційної фінансово-кредитної установи, що формуються за рахунок залучених вітчизняних та іноземних інвестицій фізичних і юридичних осіб, добровільних внесків юридичних та фізичних осіб, від власної чи спільної фінансово-господарської діяльності та інших джерел, не заборонених законодавством України, можуть витрачатися нею як на всі перераховані у статті 17 цього Закону види інвестування інноваційної діяльності, так і на інші види інвестування, передбачені Положенням (Статутом).

5. Для отримання фінансової підтримки суб'єкти інноваційної діяльності, інноваційні проекти яких занесені до Державного реєстру інноваційних проектів, подають до комунальної інноваційної фінансово-кредитної установи інноваційні проекти та всі необхідні документи, перелік яких визначається цією установою.

6. Комунальна інноваційна фінансово-кредитна установа організовує конкурсний відбір інноваційних проектів для їх фінансової підтримки. Конкурсні відбори інноваційних проектів здійснюються на засадах прозорості, відкритості, гласності.

7. Суб'єкт інноваційної діяльності, інноваційний проект якого пройшов конкурсний відбір, залежно від встановленого конкурсною процедурою рейтингу може отримати від комунальної інноваційної фінансово-кредитної установи один чи кілька передбачених статтею 17 цього Закону видів фінансової підтримки.

8. Фінансова підтримка комунальною інноваційною фінансово-кредитною установою інноваційних проектів шляхом надання кредитів чи передавання майна у лізинг здійснюється за умов наявності гарантій повернення коштів у вигляді застави майна, договору страхування, банківської гарантії, договору поруки тощо.

9. Комунальна інноваційна фінансово-кредитна установа здійснює супроводження реалізації інноваційних проектів, які нею фінансуються, та контролює цільове використання суб'єктами інноваційної діяльності наданих нею коштів.

10. Фінансова підтримка реалізації інноваційних проектів може надаватися комунальною інноваційною фінансово-кредитною установою у формі послідовних траншів за результатами контролю ходу виконання проектів.

11. Комунальна інноваційна фінансово-кредитна установа подає у місцевих засобах масової інформації щорічний звіт щодо профінансованих нею інноваційних проектів та результатів їх виконання, а також періодично інформує громадськість про:

результати конкурсного відбору інноваційних проектів для фінансової підтримки і вид наданої фінансової підтримки;

результати контролю виконання фінансованих інноваційних проектів;
завершені інноваційні проекти та проекти, яким продовжені терміни їх реалізації із зазначенням причин;
повернення раніше наданих кредитів.

Інформування щодо інноваційних проектів, на які поширюються положення Закону України «Про державну таємницю», здійснюється з урахуванням цього Закону.

Розділ V ОСОБЛИВОСТІ В ОПОДАТКУВАННІ ТА МИТНОМУ РЕГУЛЮВАННІ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Стаття 21. Виключена

(Статтю 21 виключено на підставі Закону № 2505-IV від 25.03.2005)

Стаття 22. Виключена

(Статтю 22 виключено на підставі Закону № 2505-IV від 25.03.2005)

Розділ VI
МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО У СФЕРІ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Стаття 23. Міжнародні договори про співробітництво у сфері інноваційної діяльності

1. Якщо міжнародними договорами, учасником яких є Україна і згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, встановлені інші правила, ніж ті, що передбачені законодавством України у сфері інноваційної діяльності, застосовуються правила міжнародних договорів.

Розділ VII
ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування, крім частини третьої статті 16, статей 21 та 22, які набирають чинності з 1 січня 2003 року. Передбачені пунктом 3 розділу VII «Прикінцеві положення» зміни до законів України набирають чинності з 1 січня 2003 року.

2. Кабінету Міністрів України у шестимісячний строк з дня опублікування цього Закону привести свої нормативно-правові акти у відповідність з цим Законом і подати Верховній Раді України пропозиції щодо внесення відповідних змін до законів України.

(Пункт 3 розділу VII виключено на підставі Закону № 2505-IV від 25.03.2005)

Президент України
м. Київ,
4 липня 2002 року
№ 40-IV

Л. КУЧМА

ЗАКОН УКРАЇНИ
ПРО ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМИ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2012, № 19–20, ст. 166)

*Із змінами, внесеними згідно із Законом
№ 5460-VI від 16.10.2012, ВВР, 2014, № 2–3, ст. 41*

Цей Закон визначає правові, економічні та організаційні засади формування цілісної системи пріоритетних напрямів інноваційної діяльності та їх реалізації в Україні.

Метою закону є забезпечення інноваційної моделі розвитку економіки шляхом концентрації ресурсів держави на пріоритетних напрямках науково-технічного оновлення виробництва, підвищення конкурентоспроможності вітчизняної продукції на внутрішньому і зовнішньому ринках.

Стаття 1. Законодавство України з питань формування та реалізації пріоритетних напрямів інноваційної діяльності

1. Правовою основою формування та реалізації пріоритетних напрямів інноваційної діяльності є Конституція України, закони України «Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України», «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про інноваційну діяльність», «Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки» та інші нормативно-правові акти, що регулюють відносини у цій сфері.

Стаття 2. Пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні

1. Пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні (далі – пріоритетні напрями) – науково і економічно обґрунтовані та визначені відповідно до цього Закону напрями провадження інноваційної діяльності, що спрямовані на забезпечення економічної безпеки держави, створення високотехнологічної конкурентоспроможної екологічно чистої продукції, надання високоякісних послуг та збільшення експортного потенціалу держави з ефективним використанням вітчизняних та світових науково-технічних досягнень.

2. Пріоритетні напрями інноваційної діяльності поділяються на стратегічні та середньострокові пріоритетні напрями.

Стратегічні пріоритетні напрями затверджуються Верховною Радою України на період до 10 років.

Середньострокові пріоритетні напрями визначаються на період до 5 років і спрямовані на виконання стратегічних пріоритетних напрямів.

Стаття 3. Формування стратегічних пріоритетних напрямів

1. Пропозиції щодо стратегічних пріоритетних напрямів та їх прогнозно-аналітичне обґрунтування готує центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері науково-технічної та інноваційної діяльності, та подає їх на розгляд центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інновацій, який у встановленому порядку вносить їх на розгляд Кабінету Міністрів України.

(Абзац перший частини першої статті 3 в редакції Закону № 5460-VI від 16.10.2012)

Підготовка пропозицій щодо стратегічних пріоритетних напрямів та їх прогнозно-аналітичне обґрунтування здійснюються в рамках державних цільових програм прогнозування науково-технічного та інноваційного розвитку України, що розробляються згідно із законами України «Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки» та «Про державні цільові програми». Підготовка зазначених пропозицій здійснюється із залученням Національної академії наук України, національних галузевих академій наук України, вищих навчальних закладів і науково-дослідних інститутів.

2. Подані центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інновацій, пропозиції стратегічних пріоритетних напрямів та їх обґрунтування схвалюються Кабінетом Міністрів України і подаються до Верховної Ради України у вигляді проектів законів до 1 березня передостаннього року дії попередніх стратегічних пріоритетних напрямів.

(Частина друга статті 3 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

3. Порядок підготовки пропозицій щодо стратегічних пріоритетних напрямів затверджується Кабінетом Міністрів України.

Стаття 4. Стратегічні пріоритетні напрями інноваційної діяльності на 2011–2021 роки

1. Стратегічними пріоритетними напрямами на 2011–2021 роки є:

- 1) освоєння нових технологій транспортування енергії, впровадження енергоефективних, ресурсозберігаючих технологій, освоєння альтернативних джерел енергії;
- 2) освоєння нових технологій високотехнологічного розвитку транспортної системи, ракетно-космічної галузі, авіа- і суднобудування, озброєння та військової техніки;
- 3) освоєння нових технологій виробництва матеріалів, їх оброблення і з'єднання, створення індустрії наноматеріалів та нанотехнологій;
- 4) технологічне оновлення та розвиток агропромислового комплексу;
- 5) впровадження нових технологій та обладнання для якісного медичного обслуговування, лікування, фармацевтики;
- 6) широке застосування технологій більш чистого виробництва та охорони навколишнього природного середовища;
- 7) розвиток сучасних інформаційних, комунікаційних технологій, робототехніки.

Стаття 5. Формування середньострокових пріоритетних напрямів

1. Середньострокові пріоритетні напрями формуються на основі стратегічних пріоритетних напрямів, визначених цим Законом, з метою поетапного забезпечення їх реалізації на загальнодержавному, галузевому та регіональному рівнях.

2. Середньострокові пріоритетні напрями можуть бути загальнодержавного, галузевого та регіонального рівнів.

3. Середньострокові пріоритетні напрями загальнодержавного рівня та їх обґрунтування формуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інновацій, за пропозиціями центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері науково-технічної та інноваційної діяльності, із залученням Національної академії наук України та національних галузевих академій наук України, вищих навчальних закладів і науково-дослідних інститутів за результатами прогнозно-аналітичних досліджень у сфері науки і техніки та інноваційної діяльності, прогнозів економічного та соціального розвитку України і спрямовані на забезпечення інноваційного розвитку міжгалузевого та міжрегіонального характеру.

(Частина третя статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

4. Середньострокові пріоритетні напрями галузевого рівня формуються відповідними центральними органами виконавчої влади на основі стратегічних пріоритетних напрямів і середньострокових пріоритетних напрямів загальнодержавного рівня з урахуванням прогнозу розвитку галузей економіки і спрямовані на вирішення питань забезпечення інноваційного розвитку окремих галузей економіки.

5. Середньострокові пріоритетні напрями загальнодержавного і галузевого рівнів затверджуються Кабінетом Міністрів України за поданням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної по-

літики у сфері інновацій, протягом трьох місяців з дня визначення законом стратегічних пріоритетних напрямів інноваційної діяльності.

(Постанови КМ № 294, № 1056, № 980)

(Частина п'ята статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

6. Середньострокові пріоритетні напрями регіонального рівня спрямовані на вирішення питань забезпечення інноваційного розвитку окремих регіонів.

7. Середньострокові пріоритетні напрями регіонального рівня затверджуються Верховною Радою Автономної Республіки Крим, місцевими радами за поданням Ради міністрів Автономної Республіки Крим, місцевих державних адміністрацій на основі стратегічних пріоритетних напрямів, середньострокових пріоритетних напрямів загальнодержавного рівня з урахуванням прогнозу економічного і соціального розвитку відповідного регіону.

Стаття 6. Реалізація середньострокових пріоритетних напрямів інноваційної діяльності

1. Середньострокові пріоритетні напрями загальнодержавного і галузевого рівнів реалізуються шляхом формування та виконання державних цільових програм, державного замовлення та окремих інноваційних проектів.

Обсяги коштів, що спрямовуються на реалізацію пріоритетних напрямів загальнодержавного і галузевого рівнів, щорічно визначаються законом про Державний бюджет України.

2. Середньострокові пріоритетні напрями регіонального рівня реалізуються шляхом формування та виконання регіональних, місцевих інноваційних програм та окремих інноваційних проектів.

Обсяги коштів, що спрямовуються на реалізацію пріоритетних напрямів регіонального рівня, щорічно визначаються відповідними бюджетами, у тому числі з урахуванням статті 105 Бюджетного кодексу України.

3. Для реалізації середньострокових пріоритетних напрямів державою запроваджуються заходи щодо:

1) розвитку інноваційної інфраструктури (інноваційних центрів, технологічних парків, наукових парків, технополісів, інноваційних бізнес-інкубаторів, центрів трансферу технологій, інноваційних кластерів, венчурних фондів тощо);

2) першочергового розгляду заявок на винаходи, що відповідають середньостроковим пріоритетним напрямам загальнодержавного рівня;

3) прямого бюджетного фінансування та співфінансування;

4) відшкодування відсоткових ставок за кредитами, отриманими суб'єктами господарювання у банках;

5) часткової компенсації вартості виробництва продукції;

6) кредитів за рахунок коштів державного бюджету, кредитів (позик) і грантів міжнародних фінансових організацій, залучених державою або під державні гарантії;

7) субвенцій з державного бюджету місцевим бюджетам;

8) податкових, митних та валютних преференцій.

Стаття 7. Моніторинг реалізації пріоритетних напрямів інноваційної діяльності

1. Моніторинг реалізації пріоритетних напрямів інноваційної діяльності в Україні здійснює центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері науково-технічної та інноваційної діяльності, в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

(Частина перша статті 7 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

Стаття 8. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

2. Визнати таким, що втратив чинність, Закон України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 13, ст. 93; 2006 р., № 5–6, ст. 73, № 22, ст. 199; 2009 р., № 16, ст. 219).

3. Внести до Закону України «Про інноваційну діяльність» (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 36, ст. 266) такі зміни:

1) абзац сьомий частини першої статті 1 викласти в такій редакції:

«пріоритетний інноваційний проект – інноваційний проект, що реалізується в рамках пріоритетних напрямів інноваційної діяльності»;

2) у статті 2 слова «Про спеціальний режим інвестиційної та інноваційної діяльності технологічних парків», «Про спеціальну економічну зону «Яворів», цього Закону та інших законодавчих актів, що регулюють суспільні відносини у цій сфері» замінити словами «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків», «Про спеціальну економічну зону «Яворів», «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні», цього Закону та інших нормативно-правових актів, що регулюють суспільні відносини у цій сфері»;

3) в абзаці другому статті 6 слова «державного, галузевого, регіонального і місцевого рівнів» виключити;

4) у статті 7:

абзац третій частини першої викласти в такій редакції:

«визначає стратегічні пріоритетні напрями інноваційної діяльності»;

абзац другий частини другої після слова «затверджують» доповнити словами «середньострокові пріоритетні напрями інноваційної діяльності регіонального рівня та»;

5) абзац третій статті 8 викласти в такій редакції:

«готує та подає Верховній Раді України пропозиції щодо стратегічних пріоритетних напрямів інноваційної діяльності та затверджує середньострокові пріоритетні напрями інноваційної діяльності загальнодержавного і галузевого рівнів»;

6) у статті 9:

в абзаці третьому частини першої слова «пріоритетних напрямів інноваційної діяльності» замінити словами «стратегічних пріоритетних напрямів інноваційної діяльності, середньострокових пріоритетних напрямів інноваційної діяльності загальнодержавного рівня»;

у частині другій:

після абзацу другого доповнити новим абзацом такого змісту:

«відповідно до компетенції готують та подають Кабінету Міністрів України пропозиції щодо середньострокових пріоритетних напрямів інноваційної діяльності галузевого рівня».

У зв'язку з цим абзац третій вважати абзацом четвертим;

в абзаці четвертому слова «із пріоритетних галузевих напрямів інноваційної діяльності» замінити словами «що реалізуються в рамках середньострокових пріоритетних напрямів галузевого рівня»;

7) частину першу статті 10 після абзацу першого доповнити новим абзацом такого змісту:

«готують та подають Верховній Раді Автономної Республіки Крим, відповідним радам пропозиції щодо середньострокових пріоритетних напрямів інноваційної діяльності регіонального рівня».

У зв'язку з цим абзаци другий – сьомий вважати відповідно абзацами третім – восьмим;

8) в абзаці другому частини шостої статті 13 слова «затверджених Верховною Радою України» виключити.

4. Кабінету Міністрів України протягом шести місяців з дня набрання чинності цим Законом привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом, передбачивши заходи першочергової підтримки реалізації пріоритетних напрямів, визначених Законом.

Президент України

м. Київ

8 вересня 2011 року

№ 3715-VI

В. ЯНУКОВИЧ

ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО СПЕЦІАЛЬНИЙ РЕЖИМ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТЕХНОЛОГІЧНИХ ПАРКІВ

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 40, ст.363)

Із змінами, внесеними згідно із Законами

№ 2743-III від 04.10.2001, ВВР, 2002, № 3–4, ст. 28

№ 3118-III від 07.03.2002, ВВР, 2002, № 33, ст. 238

№ 1702-IV від 11.05.2004, ВВР, 2004, № 32, ст. 393

Додатково див. Закон № 1801-IV від 17.06.2004, ВВР, 2004, № 43–44, ст. 493

Із змінами, внесеними згідно із Законом

№ 2505-IV від 25.03.2005, ВВР, 2005, № 17, № 18–19, ст. 267)

В редакції Закону № 3333-IV від 12.01.2006, ВВР, 2006, № 22, ст. 182

Із змінами, внесеними згідно із Законами

№ 2756-VI від 02.12.2010, ВВР, 2011, № 23, ст. 160

№ 5460-VI від 16.10.2012, ВВР, 2014, № 2–3, ст. 41

У тексті Закону слова «центральный орган виконавчої влади з питань науки» в усіх відмінках замінено словами «центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері науково-технічної та інноваційної діяльності» у відповідному відмінку згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012

Цей Закон визначає правові та економічні засади запровадження та функціонування спеціального режиму інноваційної діяльності технологічних парків «Напівпровідникові технології і матеріали, оптоелектроніка та сенсорна техніка» (м. Київ), «Інститут електрозварювання імені Є.О. Патона» (м. Київ), «Інститут монокристалів» (м. Харків), «Вуглемаш» (м. Донецьк), «Інститут технічної теплофізики» (м. Київ), «Київська політехніка» (м. Київ), «Інтелектуальні інформаційні технології» (м. Київ), «Укрінфотех» (м. Київ), «Агротехнопарк» (м. Київ), «Еко-Україна» (м. Донецьк), «Наукові і навчальні прилади» (м. Суми), «Текстиль» (м. Херсон), «Ресурси Донбасу» (м. Донецьк), «Український мікробіологічний центр синтезу та новітніх технологій» (УМБІЦЕНТ) (м. Одеса), «Яворів» (Львівська область), «Машинобудівні технології» (м. Дніпропетровськ) (далі – технологічні парки).

Розділ I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Терміни, які вживаються в цьому Законі

Для цілей цього Закону терміни вживаються в такому значенні:

1) технологічний парк (технопарк) – юридична особа або група юридичних осіб (далі – учасники технологічного парку), що діють відповідно до договору про спільну діяльність без створення юридичної особи та без об'єднання вкладів з метою створення організаційних засад виконання проектів технологічних парків з виробничого впровадження наукоємних розробок, високих технологій та забезпечення промислового випуску конкурентоспроможної на світовому ринку продукції;

2) договір про спільну діяльність без створення юридичної особи та без об'єднання вкладів учасників технологічного парку (далі – договір) – договір між юридичними особами – учасниками технологічного парку, що містить відомості про склад учасників технологічного парку, їх права та обов'язки, пріоритетні напрями діяльності технологічного парку, органи управління і керівний орган технологічного парку, їх повноваження та порядок прийняття ними рішень, порядок фінансування діяльності органів управління і керівного органу, порядок прийняття нових учасників технологічного парку та виключення з числа учасників технологічного парку, порядок ліквідації технологічного парку (припинення дії договору);

3) учасники технологічного парку – юридичні особи – суб'єкти наукової, науково-технічної, підприємницької діяльності, що уклали між собою договір згідно з цим Законом;

4) керівний орган технологічного парку – юридична особа – один з учасників технологічного парку, який від імені учасників технопарку відкриває спеціальний рахунок технологічного парку і на якого за договором покладені функції поточного керівництва діяльністю технологічного парку, у тому числі щодо оформлення проектів технологічного парку, використання в установленому цим Законом порядку коштів спеціального рахунку технологічного парку, контролю за використанням коштів спеціальних рахунків учасників технологічного парку, перевірки та підготовки пропозицій щодо внесення змін або припинення виконання проектів технологічного парку, підготовки звітів про діяльність технологічного парку, представлення інтересів учасників технологічного парку в органах державної влади та органах місцевого самоврядування, укладання відповідно до законодавства договорів від імені технологічного парку, та інші функції відповідно до договору;

5) спільне підприємство – підприємство, створене для виконання проектів технологічного парку, одним із засновників якого є технологічний парк або учасник технологічного парку, а іншими – резиденти чи нерезиденти, сумарний внесок яких до статутного фонду становить суму в національній валюті, еквівалентну не менше 50 000 доларів США;

6) проект технологічного парку – підготовлений технологічним парком комплект документів, який включає опис взаємозв'язаних заходів технологічного парку, визначає його учасників та спільні підприємства (виконавців проекту), співвиконавців і виробників продукції щодо проведення наукових досліджень, технічного, технологічного, конструкторського проектування, випуску дослідних партій та промислового виробництва інноваційної продукції, а також щодо фінансового, кадрового, маркетингового та комерційного забезпечення виробничого впровадження нових товарів і надання послуг, що пройшов у встановленому Кабінетом Міністрів України порядку експертизу і внесений до державного реєстру, який веде центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері науково-технічної та інноваційної діяльності. Номенклатура та обсяги ввезення в Україну необхідних для реалізації проекту технологічного парку матеріалів, устаткування, обладнання, комплектуючих та інших товарів, а також об'єми експериментального, дослідного та промислового виробництва інноваційної продукції визначаються центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері науково-технічної та інноваційної діяльності, індивідуально для кожного проекту;

7) спеціальний режим інноваційної діяльності – правовий режим, який передбачає надання державної підтримки щодо стимулювання діяльності технологічних парків, їх учасників та спільних підприємств при реалізації проектів за пріоритетними напрямками діяльності технологічних парків;

8) пріоритетні напрями діяльності технологічного парку – економічно і соціально зумовлені напрями науково-технічної та інноваційної діяльності технологічного парку, що відповідають визначеним законодавством науково-технічним та інноваційним пріоритетам і спрямовані на промислове виробництво конкурентоспроможної високотехнологічної та інноваційної продукції і насичення нею внутрішнього ринку та забезпечення експортного потенціалу держави.

Стаття 2. Сфера дії цього Закону

Дія цього Закону поширюється на технологічні парки, їх учасників та спільні підприємства, що виконують проекти технологічних парків за пріоритетними напрямками діяльності технологічних парків.

Розділ II **СПЕЦІАЛЬНИЙ РЕЖИМ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ**

Стаття 3. Спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків

Спеціальний режим інноваційної діяльності запроваджується для технологічного парку строком на 15 років і діє при виконанні проектів технологічного парку.

Державне сприяння інноваційній діяльності технологічних парків здійснюється шляхом державної фінансової підтримки та цільового субсидювання проектів технологічних парків.

Стаття 4. Державна реєстрація технологічного парку

Державна реєстрація технологічного парку здійснюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері науково-технічної та інноваційної діяльності. Технопарку видається свідоцтво про державну реєстрацію встановленого зразка. Підставою для державної реєстрації технологічного парку є включення його до переліку технопарків, що наведений у преамбулі цього Закону.

Стаття 5. Проекти технологічних парків

Проекти технологічних парків, реалізація яких здійснюється згідно з вимогами цього Закону, розробляються відповідно до пріоритетних напрямів діяльності технологічних парків.

Пріоритетні напрями діяльності для кожного з технологічних парків розробляються відповідно до законів України «Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки» та «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні», розглядаються Президією Національної академії наук України та затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері науки.

(Частина друга статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

Розгляд, експертиза, державна реєстрація проектів технологічних парків здійснюються центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері науково-технічної та інноваційної діяльності, за поданням Національної академії наук України в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

Центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері науково-технічної та інноваційної діяльності, на проекти технологічних парків, що пройшли розгляд, експертизу і відповідно до встановленого Кабінетом Міністрів України порядку включені до державного реєстру, видається свідоцтво встановленого зразка про державну реєстрацію проекту технологічного парку.

Свідоцтво про державну реєстрацію проекту технологічного парку видається у строк, що не може перевищувати 90 днів з дня подачі проекту технологічного парку до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері науково-технічної та інноваційної діяльності.

Свідоцтво про державну реєстрацію проекту технологічного парку видається на строк реалізації цього проекту, але не більш як на п'ять років, і є підставою для запровадження спеціального режиму інноваційної діяльності відповідно до цього Закону та відкриття спеціальних рахунків технологічних парків, їх учасників та спільних підприємств.

Стаття 6. Фінансова підтримка проектів технологічних парків

Для фінансової підтримки проектів технологічних парків запроваджується бюджетна програма підтримки діяльності технологічних парків.

Для реалізації проектів технологічних парків щорічно в Державному бюджеті України за бюджетною програмою підтримки діяльності технологічних парків визначаються кошти, що спрямовуються на:

повне або часткове (до 50 відсотків) безвідсоткове кредитування (на умовах інфляційної індексації) проектів технологічних парків;

повну або часткову компенсацію відсотків, сплачуваних виконавцями проектів технологічних парків комерційним банкам та іншим фінансово-кредитним установам за кредитування проектів технологічних парків.

Порядок надання фінансової підтримки технологічним паркам, їх учасникам та спільним підприємствам для реалізації проектів технологічних парків встановлюється Кабінетом Міністрів України відповідно до закону.

Стаття 7. Цільові субсидії технологічних парків

Для реалізації проектів технологічних парків технологічним паркам, їх учасникам та спільним підприємствам, що виконують проекти технологічних парків, державою надаються цільові субсидії у вигляді:

сум ввізного мита, що нараховуються згідно з митним законодавством України, при ввезенні в Україну для реалізації проектів технологічних парків нових устаткування, обладнання та комплектуючих, а також матеріалів, які не виробляються в Україні.

(Абзац другий частини першої статті 7 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2756-VI від 02.12.2010)

(Абзац третій частини першої статті 7 виключено на підставі Закону № 2756-VI від 02.12.2010)

(Абзац четвертий частини першої статті 7 виключено на підставі Закону № 2756-VI від 02.12.2010)

Суми ввізного мита, що нараховуються згідно з митним законодавством України при ввезенні в Україну для реалізації проектів технологічних парків нових устаткування, обладнання та комплектуючих, а також матеріалів, які не виробляються в Україні, технологічні парки, їх учасники та спільні підприємства не перераховують до бюджету, а зараховують на спеціальні рахунки технологічних парків, їх учасників та спільних підприємств.

(Частина друга статті 7 в редакції Закону № 2756-VI від 02.12.2010)

При цьому на спеціальні рахунки учасників технологічних парків та спільних підприємств, які є виконавцями проектів технологічних парків, зараховуються 50 відсотків сум ввізного мита, а решта 50 відсотків сум ввізного мита зараховуються на спеціальний рахунок керівного органу відповідного технологічного парку.

(Частина третя статті 7 в редакції Закону № 2756-VI від 02.12.2010)

Порядок зарахування сум ввізного мита на спеціальні рахунки технологічних парків, їх учасників та спільних підприємств, порядок використання коштів цільових субсидій та порядок контролю за їх використанням встановлюються Кабінетом Міністрів України.

(Частина четверта статті 7 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2756-VI від 02.12.2010)

Стаття 8. Використання коштів цільових субсидій

Зараховані на спеціальні рахунки технологічних парків, їх учасників та спільних підприємств кошти цільових субсидій використовуються технологічними парками, їх учасниками та спільними підприємствами при реалізації проектів технологічних парків на:

проведення наукових, науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт за пріоритетними напрямками діяльності технологічних парків;

створення, розвиток, модернізацію та реконструкцію науково-технологічних, експериментальних та дослідно-промислових дільниць, у тому числі на інструменти, обладнання та устаткування, що використовуються для цілей інноваційної діяльності;

підготовку конструкторської та технологічної документації, технічних умов, технічних проектів та витрати на підготовку виробництва інноваційної продукції;

патентування розробок, придбання прав на об'єкти права інтелектуальної власності (патентів, ліцензій на використання винаходів, корисних моделей, промислових зразків, ноу-хау тощо);

накладні та поточні витрати (на матеріали, технічне забезпечення тощо), що виникають у ході інноваційної діяльності;

придбання обладнання, устаткування та інших засобів виробництва, пов'язаних з впровадженням інновацій;

науково-організаційну діяльність керівного органу технопарку, проведення та участь у роботі наукових, науково-технічних конференцій, семінарів та виставок, публікацію результатів наукових досліджень за пріоритетними напрямками діяльності технологічних парків.

Кошти цільових субсидій, зараховані при реалізації проекту технологічного парку на спеціальні рахунки його учасників та спільних підприємств і не використані протягом наступних трьох місяців після закінчення строку виконання проекту технологічного парку, підлягають зарахуванню до Державного бюджету України.

Кошти цільових субсидій, зараховані при реалізації проектів технологічного парку на спеціальний рахунок технологічного парку (або керівного органу технопарку) і не використані протягом строку дії свідоцтва про державну реєстрацію технологічного парку, після закінчення строку дії свідоцтва про державну реєстрацію технологічного парку підлягають зарахуванню до Державного бюджету України.

Реалізація проекту технологічного парку не може бути підставою для зниження податкових зобов'язань за основним видом діяльності виконавця цього проекту технологічного парку.

Стаття 9. Кредити для проектів технологічних парків

Проекти технологічних парків є пріоритетними для залучення коштів Української державної інноваційної компанії та її регіональних відділень.

(Статтю 10 виключено на підставі Закону № 2756-VI від 02.12.2010)

Стаття 11. Особливості валютного регулювання

Розрахунки за експортно-імпортними операціями, що здійснюються при виконанні відповідно до цього Закону проектів технологічних парків, проводяться у строк до 150 календарних днів.

Кошти, що надійшли в іноземній валюті від реалізації продукції (продажу товарів, виконання робіт, надання послуг) технологічних парків, їх учасників та спільних підприємств, не підлягають обов'язковому продажу.

Стаття 12. Контроль і відповідальність за реалізацію проектів технологічних парків

Контроль та моніторинг за реалізацією проектів технологічних парків здійснює центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері науково-технічної та інноваційної діяльності, в установленому Кабінетом Міністрів України порядку.

Технологічні парки, їх учасники та спільні підприємства здійснюють окремий бухгалтерський та податковий облік операцій, пов'язаних з реалізацією проектів технологічних парків.

Суми цільових субсидій, зараховані на спеціальний рахунок технологічного парку, їх учасників та спільних підприємств і використані не за призначенням, підлягають стягненню до Державного бюджету України.

У разі нецільового використання ввезених на територію України матеріалів, устаткування, обладнання, комплектуючих та інших товарів, не для потреб реалізації проектів технологічних парків, суми ввізного мита, що нараховуються згідно з митним законодавством України, підлягають стягненню до Державного бюджету України. При цьому платник податку зобов'язаний збільшити податкові зобов'язання за наслідками податкового періоду, в якому відбулося таке порушення, на суму ввізного мита, що мала бути сплачена при ввезенні на територію України таких товарів, а також сплатити пеню, нараховану на таку суму ввізного мита, виходячи з 120 відсотків облікової ставки Національного банку України, що діяла на день збільшення податкового зобов'язання, за період їх нецільового використання.

(Частина четверта статті 12 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2756-VI від 02.12.2010)

Відповідальність за нецільове використання ввезених на територію України матеріалів, устаткування, обладнання, комплектуючих та інших товарів, а також коштів цільових субсидій, зарахованих на спеціальні рахунки технологічних парків, їх учасників та спільних підприємств, несуть керівники технологічних парків, їх учасників та спільних підприємств згідно із законом.

У разі якщо при реалізації проектів технологічних парків виявлені порушення технологічними парками, їх учасниками та спільними підприємствами вимог статей 7 і 8 цього Закону, державна реєстрація таких проектів технологічних парків скасовується за рішенням центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері науково-технічної та інноваційної діяльності. При цьому технологічні парки, їх учасники та спільні підприємства – виконавці таких проектів зобов'язані за наслідками податкового періоду, на який припадає скасування державної реєстрації проектів технологічного парку, збільшити свої податкові зобов'язання на суму зарахованих на спеціальний рахунок коштів цільових субсидій з дати виникнення такого порушення до дати прийняття рішення про скасування державної реєстрації проекту технологічного парку, а також сплатити пеню, нараховану на зазначену суму, виходячи з 120 відсотків облікової ставки Національного банку України, що діяла на день збільшення податкового зобов'язання.

(Частина шоста статті 12 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2756-VI від 02.12.2010)

Стаття 13. Особливості дії законодавства України при запровадженні спеціального режиму інноваційної діяльності

Відносини, пов'язані з виконанням проектів технологічних парків за пріоритетними напрямками діяльності технологічних парків, регулюються цим Законом, а також пов'язаними з ним іншими нормативно-правовими актами.

При запровадженні спеціального режиму інноваційної діяльності технологічних парків законодавство України з питань, урегульованих статтями 5–11 цього Закону, діє з урахуванням особливостей, передбачених цим Законом.

Держава гарантує стабільність встановленого цим Законом спеціального режиму інноваційної діяльності технологічних парків. Внесення змін до законодавства не повинно погіршувати умови діяльності технологічних парків, їх учасників та спільних підприємств щодо виконання проектів технологічних парків у спеціальному режимі інноваційної діяльності технологічних парків.

Розділ III ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з 1 лютого 2006 року.

2. Для інноваційних та інвестиційних проектів технологічних парків, спеціальний режим інноваційної діяльності яких припинений Законом України «Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2005 рік» та деяких інших законодавчих актів України», продовжується термін їх виконання на інтервал часу від 31 березня 2005 року до дня вступу у дію цього Закону.

3. Проекти технологічних парків, зареєстровані в установленому порядку до 1 січня 2005 року, продовжують свою чинність з дня вступу в дію цього Закону на умовах, сформованих у цьому Законі.

4. Внести зміни до таких законів України:

1) статтю 19 Закону України «Про Єдиний митний тариф» (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 19, ст. 259; 1996 р., № 41, ст. 192; 1999 р., № 31, ст. 253; 2000 р., № 3, ст. 20, № 21, ст. 163, № 35, ст. 283, № 38, ст. 318, № 48, ст. 406; 2001 р., № 11, ст. 46, № 30, ст. 143, № 50, ст. 261; 2002 р., № 11, ст. 81, № 33, ст. 236, ст. 238, № 35, ст. 259, № 36, ст. 266; 2004 р., № 14, ст. 195, № 25, ст. 346, № 29, ст. 368; 2005 р., № 17–19, ст. 267, № 46–47, ст. 468) доповнити частиною другою такого змісту:

«Для проектів технологічних парків, зареєстрованих у встановленому Кабінетом Міністрів України порядку, справляння ввізного мита здійснюється з урахуванням положень, установлених Законом України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків»;

2) пункт 11.5 статті 11 Закону України «Про податок на додану вартість» (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 21, ст. 156; 2005 р., № 34, ст. 441) доповнити абзацом такого змісту:

«Платниками податку, що виконують проекти технологічних парків згідно із Законом України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків», при імпорті нових устаткування, обладнання, комплектуючих надається органам митного контролю податковий вексель зі строком погашення на 720 календарний день, а при імпорті матеріалів, які не виробляються в Україні, надається податковий вексель на суму податкового зобов'язання зі строком погашення на 180 календарний день з дня надання векселя органу митного контролю»;

3) у Законі України «Про оподаткування прибутку підприємств» (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 27, ст. 181; 2000 р., № 22, ст. 172; 2003 р., № 12, ст. 88; 2005 р., № 33, ст. 430):

пункт 8.6 статті 8 доповнити підпунктом 8.6.4 такого змісту:

«8.6.4. Установити для технологічних парків, їх учасників та спільних підприємств при виконанні зареєстрованих у встановленому Законом України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» порядку проектів технологічних парків щорічну 20-відсоткову норму прискореної амортизації основних фондів груп 3 і 4.

При цьому амортизація основних фондів групи 3 проводиться до досягнення балансовою вартістю групи нульового значення»;

пункт 22.31 статті 22 доповнити абзацом третім такого змісту:

«Для технологічних парків, їх учасників та спільних підприємств при виконанні зареєстрованих у встановленому Законом України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» порядку проектів технологічних парків оподаткування їх прибутку здійснюється з урахуванням положень, установлених Законом України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків».

5. Кабінету Міністрів України:

внести на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо приведення законів України у відповідність із цим Законом;

у тримісячний строк привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити приведення міністерствами, іншими центральними органами виконавчої влади їхніх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом;

з 2007 року запровадити в Державному бюджеті України бюджетну програму «Державна підтримка діяльності технологічних парків».

Президент України
м. Київ,
16 липня 1999 року
№ 991-XIV

Л. КУЧМА

ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО НАУКОВІ ПАРКИ

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2009, № 51, ст. 757)

Із змінами, внесеними згідно із Законами

№ 2850-VI від 22.12.2010, ВВР, 2011, № 28, ст. 252

№ 3524-VI від 16.06.2011, ВВР, 2012, № 4, ст. 19

Кодексом

№ 4495-VI від 13.03.2012, ВВР, 2012, № 44–45, № 46–47, № 48, ст. 552

Законами

№ 4496-VI від 13.03.2012, ВВР, 2013, № 2, ст. 4

№ 5460-VI від 16.10.2012, ВВР, 2014, № 2–3, ст. 41

У тексті Закону слова «статутний фонд» в усіх відмінках і числах замінено словами «статутний капітал» у відповідному відмінку і числі № 2850-VI від 22.12.2010

Цей Закон регулює правові, економічні, організаційні відносини, пов'язані із створенням та функціонуванням наукових парків, і спрямований на інтенсифікацію процесів розроблення, впровадження, виробництва інноваційних продуктів та інноваційної продукції на внутрішньому та зовнішньому ринках.

Розділ I ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

У цьому Законі нижченаведені терміни вживаються в такому значенні:

договір про партнерство з науковим парком – договір між науковим парком і суб'єктами господарювання щодо умов участі суб'єктів господарювання у процесі розроблення та виконання проектів наукового парку;

(Абзац другий статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 3524-VI від 16.06.2011)

засновники наукового парку – вищий навчальний заклад IV рівня акредитації (далі – вищий навчальний заклад) та/або наукова установа та інші юридичні особи, що уклали засновницький договір про створення наукового парку;

науковий парк – юридична особа, що створюється з ініціативи вищого навчального закладу та/або наукової установи шляхом об'єднання внесків засновників для організації, координації, контролю процесу розроблення і виконання проектів наукового парку;

партнери наукового парку – суб'єкти господарювання, що уклали з науковим парком договір про партнерство;

пріоритетні напрями діяльності наукового парку – економічно і соціально зумовлені наукові, науково-технічні та інноваційні напрями діяльності, що відповідають меті створення наукового парку, галузевому профілю та/або спеціалізації вищого навчального закладу та/або наукової установи (які є базовими елементами наукового парку), враховують потреби регіону (території), в якому створено науковий парк, та узгоджуються з напрямками діяльності, визначеними законами України «Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки», «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» та іншими законодавчими актами України в науковій, науково-технічній та інноваційній сферах;

проект наукового парку – пакет документів, що визначає процедуру і комплекс необхідних заходів щодо розроблення, створення та реалізації інноваційного продукту чи інноваційної продукції і містить дані про матеріально-технічні, фінансові, кадрові ресурси, необхідні для виконання науковим парком та його партнерами проекту наукового парку згідно з вимогами цього Закону.

(Абзац сьомий статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 3524-VI від 16.06.2011)

Стаття 2. Законодавство про науковий парк

Науковий парк створюється та діє відповідно до Господарського та Цивільного кодексів України, законів України «Про вищу освіту», «Про інвестиційну діяльність», «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про інноваційну діяльність», «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій», інших нормативно-правових актів, що регулюють відносини в науково-технічній та інноваційній сферах, з урахуванням особливостей, передбачених цим Законом.

Розділ II ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗАСАДИ СТВОРЕННЯ ТА ДІЯЛЬНОСТІ НАУКОВОГО ПАРКУ

Стаття 3. Мета створення наукового парку

Науковий парк створюється з метою розвитку науково-технічної та інноваційної діяльності у вищому навчальному закладі та/або науковій установі, ефективного та раціонального використання наявного наукового потенціалу, матеріально-технічної бази для комерціалізації результатів наукових досліджень і їх впровадження на вітчизняному та закордонному ринках.

Стаття 4. Функції наукового парку

Основними функціями наукового парку є:

створення нових видів інноваційного продукту, здійснення заходів щодо їх комерціалізації, організація та забезпечення виробництва наукоємної, конкурентоспроможної на внутрішніх і зовнішніх ринках інноваційної продукції;

інформаційно-методичне, правове та консалтингове забезпечення засновників і партнерів наукового парку, надання патентно-ліцензійної допомоги;

залучення студентів, випускників, аспірантів, науковців та працівників вищого навчального закладу та/або наукової установи до розроблення і виконання проектів наукового парку;

сприяння розвитку та підтримка малого інноваційного підприємництва;

організація підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації спеціалістів, необхідних для розроблення і реалізації проектів наукового парку;

залучення і використання у своїй діяльності ризикового (венчурного) капіталу, підтримка наукоємного виробництва;

захист та представництво інтересів засновників і партнерів наукового парку в органах державної влади та органах місцевого самоврядування, а також у відносинах з іншими суб'єктами господарювання під час організації та виконання проектів наукового парку в межах, визначених установчими документами наукового парку;

розвиток міжнародного і вітчизняного співробітництва у сфері науково-технічної та інноваційної діяльності, сприяння залученню іноземних інвестицій;

виконання інших функцій, не заборонених законодавством України.

Стаття 5. Установчі документи наукового парку

1. Науковий парк створюється і діє на основі засновницького договору та статуту, вимоги до яких визначаються цим Законом.
2. У засновницькому договорі про створення наукового парку визначаються зобов'язання засновників створити науковий парк, порядок їх спільної діяльності щодо його створення, умов передання науковому парку майна та нематеріальних активів засновників з урахуванням особливостей, встановлених цим Законом.
3. У статуті наукового парку зазначаються найменування юридичної особи, мета, завдання та функції наукового парку згідно з вимогами цього Закону, відомості про склад засновників, розмір і порядок створення статутного та інших фондів, порядок розподілу прибутку і збитків, органи управління науковим парком, їх компетенція, порядок прийняття ними рішень, порядок вступу до наукового парку та виходу з нього, порядок ліквідації та інші відомості, що відповідають законодавству України та цьому Закону.

Стаття 6. Обмеження діяльності наукового парку

У рамках діяльності наукового парку не допускається здійснення таких видів діяльності як торговельно-посередницька діяльність, надання послуг побутового призначення, виробництво і переробка піддакцизних товарів та інших, що не відповідають меті наукового парку.

Стаття 7. Створення наукового парку

1. Рішення про створення наукового парку приймається його засновниками за погодженням із центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері науки та інновацій, в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

(Частина перша статті 7 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

2. У разі якщо засновниками наукового парку є суб'єкти господарювання державної або комунальної власності, що здійснюють свою діяльність на основі права господарського відання або права оперативного управління, рішення про участь таких засновників у заснуванні наукового парку приймається за погодженням з відповідними органами, в управлінні яких перебуває державна або комунальна власність, закріплена за такими суб'єктами господарювання.
3. Для погодження рішення про створення наукового парку подаються:
 - проекти установчих документів наукового парку;
 - перелік пріоритетних напрямів діяльності наукового парку;
 - дані про наукові результати, реалізація яких забезпечить розвиток наукового парку;
 - відомості про засновників наукового парку, наявну та потенційну виробничу, інженерну, транспортну і соціальну інфраструктуру, що будуть використовуватися в діяльності наукового парку.
4. Науковий парк набуває статусу юридичної особи з дня його державної реєстрації у встановленому законом порядку.
5. У найменуваннях інших юридичних осіб забороняється використовувати слова «науковий парк».

Стаття 8. Пріоритетні напрями діяльності наукового парку

1. Перелік пріоритетних напрямів діяльності наукового парку формується згідно із законами України «Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки» та «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» відповідно до напрямів наукової діяльності вищого навчального закладу та/або наукової установи з урахуванням потреб регіону (території), де розташований науковий парк.

2. Перелік пріоритетних напрямів діяльності наукового парку затверджується центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері науки та інновацій, при погодженні рішення про створення наукового парку.

(Частина друга статті 8 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

Стаття 9. Статус засновників наукового парку

1. Засновники наукового парку зберігають статус юридичної особи і на них поширюється дія законів щодо регулювання їх діяльності.

2. Засновник наукового парку має право:

добровільно вийти з наукового парку на умовах і в порядку, визначених статутом наукового парку, із збереженням взаємних зобов'язань та укладених договорів з іншими суб'єктами господарювання;
одержувати від наукового парку в установленому порядку інформацію, пов'язану з його діяльністю;
одержувати частину прибутку від діяльності наукового парку в порядку, встановленому статутом наукового парку.

Стаття 10. Органи управління наукового парку

Науковий парк має вищий орган управління наукового парку та виконавчий орган управління наукового парку. Функції органів управління наукового парку визначаються його статутом.

Стаття 11. Вищий орган управління наукового парку

1. Вищим органом управління наукового парку є загальні збори засновників наукового парку, функції яких визначаються статутом наукового парку.

2. Вищий орган управління наукового парку:

затверджує статут наукового парку та вносить зміни до нього;
утворює виконавчий орган наукового парку;
вирішує фінансові та інші питання відповідно до статуту наукового парку.

Стаття 12. Виконавчий орган управління наукового парку

1. Виконавчий орган управління наукового парку формується загальними зборами засновників у порядку, встановленому статутом наукового парку.

2. Виконавчий орган управління наукового парку вирішує питання поточної діяльності з метою координації діяльності його засновників і партнерів щодо виконання проектів наукового парку.

Стаття 13. Особливості статусу вищого навчального закладу або наукової установи – засновника наукового парку

1. Вищий навчальний заклад та/або наукова установа можуть бути засновниками юридичних осіб та/або їх об'єднань для організації та виконання проектів наукового парку.

2. Вищий навчальний заклад та/або наукова установа мають право бути орендодавцем приміщень та обладнання для наукового парку та його партнерів на строк реалізації проектів наукового парку згідно із статтею 20 цього Закону.

(Частина друга статті 13 із змінами, внесеними згідно із Законом № 3524-VI від 16.06.2011)

3. Вищий навчальний заклад та/або наукова установа беруть участь у формуванні статутного капіталу наукового парку шляхом внесення до нього нематеріальних активів (майнових прав на об'єкти інтелектуальної власності) у порядку, встановленому законодавством України.

4. У разі ліквідації наукового парку за рішенням засновників або на підставі рішення суду, в тому числі про визнання наукового парку банкрутом, майнові права на об'єкти інтелектуальної власності, створені за рахунок бюджетних коштів, не включаються до складу ліквідаційної маси і повертаються вищому навчальному закладу та/або науковій установі, що вносили їх до статутного капіталу наукового парку.

5. Певний вищий навчальний заклад та/або певна наукова установа можуть бути засновниками одного наукового парку.

6. Вищий навчальний заклад та/або наукова установа здійснюють контроль за діяльністю наукового парку, щорічно заслуховують звіти про його діяльність.

Розділ III

ОСОБЛИВОСТІ РОЗРОБЛЕННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОЕКТІВ НАУКОВОГО ПАРКУ

Стаття 14. Розроблення та прийняття проектів наукового парку

1. Проекти наукового парку розробляються на конкурсних засадах у рамках пріоритетних напрямів діяльності наукового парку з урахуванням вимог законів України «Про інноваційну діяльність», «Про державне ре-

гулювання діяльності у сфері трансферу технологій», «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків».

2. Проекти наукового парку подаються до виконавчого органу управління наукового парку юридичними та/або фізичними особами відповідно до умов конкурсу пропозицій щодо реалізації пріоритетних напрямів діяльності наукового парку (далі – конкурс).

3. Положення про проведення конкурсу розробляється та затверджується виконавчим органом управління наукового парку.

4. За результатами конкурсу виконавчий орган управління наукового парку приймає рішення про виконання проекту наукового парку та укладає договір про партнерство.

Стаття 15. Реєстрація проектів наукового парку

1. Виконавчим органом управління наукового парку здійснюється реєстрація всіх проектів наукового парку, на реалізацію яких укладено договір про партнерство.

2. Проекти наукового парку, реалізація яких потребує державної підтримки згідно із статтею 19 цього Закону, підлягають державній реєстрації центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері наукової та науково-технічної діяльності, в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

(Частина друга статті 15 із змінами, внесеними згідно із Законами № 3524-VI від 16.06.2011, № 5460-VI від 16.10.2012)

3. Проекти наукового парку, що виконуються за рахунок коштів наукового парку та його партнерів і не передбачають державної підтримки, не потребують державної реєстрації.

(Статтю 15 доповнено новою частиною згідно із Законом № 3524-VI від 16.06.2011)

4. До проектів наукового парку, що потребують ввезення наукового, лабораторного і дослідницького обладнання, а також комплектуючих та матеріалів, що не виробляються в Україні, додаються документи з номенклатурою та обсягами ввезення такого наукового, лабораторного і дослідницького обладнання, а також комплектуючих та матеріалів. Ці документи є невід'ємною частиною проекту наукового парку.

5. Строк реалізації проекту наукового парку не може перевищувати семи років з дня його державної реєстрації.

Стаття 16. Моніторинг реалізації проектів наукових парків

1. Виконавчий орган управління наукового парку здійснює моніторинг реалізації проектів наукового парку.

2. За результатами виконання проектів наукового парку партнери наукового парку подають звіти до виконавчого органу управління наукового парку відповідно до умов договору про партнерство.

3. Виконавчий орган управління наукового парку подає узагальнений звіт про результати роботи наукового парку відповідному вищому навчальному закладу або науковій установі та центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері науки та інновацій, щорічно, до 1 лютого кожного наступного року, або на їх вимогу.

(Частина третя статті 16 в редакції Закону № 3524-VI від 16.06.2011; із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

4. У разі недотримання партнером наукового парку вимог проекту наукового парку, показників та строків його реалізації виконавчий орган управління наукового парку може прийняти рішення про припинення виконання проекту наукового парку в повному обсязі або частково внаслідок односторонньої відмови від виконання умов договору про партнерство, що вважатиметься відповідно розірваним або зміненим.

5. Виконавчий орган управління наукового парку за проектом наукового парку, якому відповідно до цього Закону надано державну підтримку, у триденний строк з дня прийняття рішення про припинення виконання проекту наукового парку в повному обсязі або частково подає до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері наукової та науково-технічної діяльності, обґрунтоване подання про скасування державної реєстрації проекту наукового парку або внесення змін до державного реєстру проектів наукового парку.

(Частина п'ята статті 16 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

6. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері наукової та науково-технічної діяльності, за обґрунтованим поданням виконавчого органу наукового парку у встановленому законодавством порядку скасовує державну реєстрацію проекту наукового парку або вносить відповідні зміни до державного реєстру проектів наукового парку.

(Частина шоста статті 16 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

7. У разі скасування державної реєстрації проекту наукового парку щодо нього припиняється дія статей 19, 20 цього Закону.

8. Майнові, фінансові та інші наслідки, що можуть виникнути між партнерами наукового парку в разі припинення виконання проекту наукового парку в повному обсязі або частково, визначаються у договорі про партнерство.

9. Результати виконання проекту наукового парку приймаються виконавчим органом управління наукового парку відповідно до умов договору про партнерство та технічних завдань проекту наукового парку.

Розділ IV

ДЕРЖАВНА ПІДТРИМКА ДІЯЛЬНОСТІ НАУКОВИХ ПАРКІВ

Стаття 17. Майнові права на технології та об'єкти права інтелектуальної власності

1. Розроблення і реалізація проектів наукового парку здійснюються за рахунок коштів наукового парку і його партнерів та/або за рахунок коштів державного і місцевих бюджетів.

(Частина другу статті 17 виключено на підставі Закону № 3524-VI від 16.06.2011)

3. Майнові права на технології та об'єкти права інтелектуальної власності, створені під час виконання проектів наукового парку, є власністю наукового парку та/або його партнерів, крім випадків, зазначених у частині четвертій цієї статті.

4. Центральний орган виконавчої влади, у сфері управління якого перебуває вищий навчальний заклад або наукова установа, може обмежити в порядку, встановленому законом, майнові права на використання і розпорядження технологій та об'єктів права інтелектуальної власності, створених із залученням державних коштів, у разі якщо технологію та/або об'єкт права інтелектуальної власності:

віднесено до сфери національної безпеки і оборони держави;

визнано такими, що мають використовуватися в публічних інтересах;

доведено до промислового використання та реалізації готової продукції виключно за рахунок державних коштів.

5. У випадках, зазначених у частині четвертій цієї статті, науковий парк та/або його партнери мають право використовувати технологію та/або об'єкт права інтелектуальної власності, створений із залученням державних коштів, для власних потреб, якщо інше не визначено центральним органом виконавчої влади, у сфері управління якого перебуває вищий навчальний заклад або наукова установа.

6. Науковий парк та/або його партнери протягом місяця з дня створення із залученням державних коштів технології та/або об'єкта права інтелектуальної власності зобов'язані повідомити центральному органу виконавчої влади, у сфері управління якого перебуває вищий навчальний заклад або наукова установа, про створену технологію та/або об'єкт права інтелектуальної власності.

7. Центральний орган виконавчої влади, у сфері управління якого перебуває вищий навчальний заклад або наукова установа, протягом двох місяців з дня отримання повідомлення, передбаченого частиною шостою цієї статті, має повідомити науковому парку та/або його партнерам про своє рішення щодо обмеження майнових прав на технологію та/або об'єкт права інтелектуальної власності і підстави такого обмеження відповідно до частини четвертої цієї статті.

8. Якщо центральний орган виконавчої влади, у сфері управління якого перебуває вищий навчальний заклад або наукова установа, протягом строку, зазначеного в частині сьомій цієї статті, не повідомив про прийняте ним рішення науковому парку та/або його партнерам, виключні майнові права на технологію та/або об'єкт права інтелектуальної власності без обмежень належать науковому парку та/або його партнерам відповідно до законодавства України.

9. У разі порушення центральним органом виконавчої влади, у сфері управління якого перебуває вищий навчальний заклад або наукова установа, вимог частин третьої – восьмої цієї статті науковий парк та/або його партнери можуть звернутися до суду з позовом про захист своїх прав.

Стаття 18. Державне замовлення на поставку науковими парками продукції, виконання робіт і надання послуг

1. Звернення наукових парків щодо державного замовлення на поставку продукції, виконання робіт і надання послуг для забезпечення пріоритетних державних потреб розглядається у пріоритетному порядку.

2. Виконання науковим парком державного замовлення здійснюється на договірній (контрактній) основі у порядку, визначеному законом.

Стаття 19. Особливості оподаткування ввізним митом наукового, лабораторного і дослідницького обладнання, комплектуючих та матеріалів для виконання проектів наукових парків

У разі реалізації проекту наукового парку, зареєстрованого згідно з частиною другою статті 15 цього Закону, наукове, лабораторне і дослідницьке обладнання, а також комплектуючі та матеріали, передбачені проектом наукового парку, що ввозяться науковим парком та партнерами наукового парку для його виконання, звільняються від сплати ввізного мита у порядку, встановленому Митним кодексом України.

(Стаття 19 із змінами, внесеними згідно із Законом № 3524-VI від 16.06.2011; в редакції Закону № 4496-VI від 13.03.2012)

Стаття 20. Оренда приміщень вищого навчального закладу та/або наукової установи – засновника наукового парку

1. За проектами наукового парку, зареєстрованими згідно із статтею 15 цього Закону, реалізація яких передбачає використання приміщень та обладнання вищого навчального закладу та/або наукової установи, за поданням виконавчого органу управління наукового парку між вищим навчальним закладом та/або науковою установою

і науковим парком та/або партнером наукового парку укладається договір оренди на строк, передбачений умовами реалізації проекту наукового парку.

Засновники та партнери наукових парків, у господарському віданні чи управлінні яких знаходиться державне майно, можуть надавати його в оренду для виконання проектів наукових парків.

Кошти, що отримані від оренди такого державного майна, спрямовуються орендодавцю на реалізацію проектів наукового парку.

У разі виникнення необхідності у використанні приміщень вищого навчального закладу та/або наукової установи для розміщення наукового парку між науковим парком і вищим навчальним закладом та/або науковою установою укладається договір оренди.

(Частина перша статті 20 в редакції Закону № 3524-VI від 16.06.2011)

2. У договорах оренди, що укладаються відповідно до частини першої цієї статті, може визначатися особливий порядок сплати комунальних послуг та орендної плати. Розміри та умови їх оплати встановлюються вищим навчальним закладом та/або науковою установою за погодженням з центральним органом виконавчої влади, у сфері управління якого перебуває цей вищий навчальний заклад та/або наукова установа.

Розділ V

ЕКОНОМІЧНІ ЗАСАДИ ДІЯЛЬНОСТІ НАУКОВОГО ПАРКУ

Стаття 21. Майнові відносини та фінансування наукового парку

1. Для виконання статутних завдань науковий парк може створювати статутний і резервний фонди, фонд підтримки інноваційної діяльності та інші фонди, не заборонені законодавством України.

2. Статутний капітал наукового парку поділений на частки між засновниками відповідно до розміру їх вкладу.

3. Вкладом до статутного капіталу наукового парку можуть бути гроші, цінні папери та інші речі або майнові чи інші відчужувані права, що мають грошову оцінку.

4. Суб'єкт господарювання державної або комунальної власності, що здійснює свою діяльність на основі права господарського відання, може передавати належне йому майно до статутного капіталу наукового парку лише за попередньою згодою центрального органу виконавчої влади, у сфері управління якого він перебуває.

5. Передача до статутного капіталу наукового парку нерухомого майна, а також повітряних і морських суден, суден внутрішнього плавання та рухомого складу залізничного транспорту, що перебувають на балансі державних суб'єктів господарювання, здійснюється за умови додаткового погодження з Фондом державного майна України.

6. Не можуть бути об'єктами передавання до статутного капіталу наукового парку об'єкти державної власності, що мають загальнодержавне значення і не підлягають приватизації відповідно до частини другої статті 5 Закону України «Про приватизацію державного майна», а також об'єкти, включені до переліку об'єктів права державної власності, що не підлягають приватизації, затвердженого Законом України «Про перелік об'єктів права державної власності, що не підлягають приватизації».

7. До джерел фінансування наукового парку належать:

кошти статутного та інших фондів наукового парку;

фінансові надходження від діяльності наукового парку;

інвестиції, надані науковому парку;

благодійні внески для розвитку наукового парку та забезпечення реалізації проектів наукового парку;

кошти державного та місцевих бюджетів;

кошти замовників;

інші надходження, не заборонені законодавством України.

Стаття 22. Розрахункове обслуговування діяльності наукового парку

Науковий парк має право відкривати рахунки в національній та іноземній валютах у банківських та інших фінансових установах.

Стаття 23. Припинення наукового парку

1. Припинення наукового парку здійснюється виключно шляхом його ліквідації за рішенням засновників або на підставі рішення суду.

2. Реорганізація наукового парку забороняється.

Розділ VI

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з 1 січня 2010 року.

2. Внести зміни до таких законів України:

(Підпункт 1 пункту 2 розділу VI втратив чинність на підставі Кодексу № 4495-VI від 13.03.2012)

2) у Законі України «Про оренду державного та комунального майна» (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 15, ст. 99; 1998 р., № 18, ст. 88; 1999 р., № 29, ст. 239, № 48, ст. 411; 2002 р., № 2, ст. 5, № 30, ст. 205; 2004 р., № 50, ст. 539, № 51, ст. 547; 2009 р., № 24, ст. 296):

статтю 1 після частини третьої доповнити новою частиною такого змісту:

«4. Відносини оренди рухомого та нерухомого майна, що належить вищим навчальним закладам та/або науковим установам, що є засновниками наукового парку, регулюються цим Законом з урахуванням особливостей, передбачених Законом України «Про наукові парки».

У зв'язку з цим частину четверту вважати частиною п'ятою;

абзац другий статті 5 доповнити словами «а також майна, що належить вищим навчальним закладам та/або науковим установам, що надається в оренду партнерам наукових парків».

3. Питання, не врегульовані цим Законом, вирішуються відповідно до законодавства України.

4. Кабінету Міністрів України у тримісячний строк з дня набрання чинності цим Законом:

встановити ставки плати за оренду для партнерів наукових парків, яким надається в оренду державне майно, що належить вищим навчальним закладам та/або науковим установам, що є засновниками наукового парку, з метою державної підтримки реалізації проектів наукового парку;

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

підготувати пропозиції щодо внесення змін до законодавчих актів, що суперечать цьому Закону.

Президент України

м. Київ

25 червня 2009 року

№ 1563-VI

В. ЮЩЕНКО

ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО НАУКОВИЙ ПАРК «КИЇВСЬКА ПОЛІТЕХНІКА»

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2007, № 10, ст. 86)

Із змінами, внесеними згідно із Законом

№ 5460-VI від 16.10.2012, ВВР, 2014, № 2–3, ст. 41

Цей Закон регулює правові, економічні, організаційні відносини, пов'язані із створенням і функціонуванням наукового парку «Київська політехніка» (далі – науковий парк), і спрямований на інтенсифікацію процесів розроблення, виробництва, впровадження високотехнологічної продукції на внутрішньому та зовнішньому ринках, підвищення надходжень до державного та місцевих бюджетів шляхом поєднання освіти, науки і виробництва з метою прискорення інноваційного розвитку економіки України.

Розділ I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

У цьому Законі нижченаведені терміни вживаються в такому значенні:

договір про партнерство з науковим парком – договір між науковим парком і суб'єктами господарювання, що висловили бажання брати участь у процесі розроблення та виконання проектів наукового парку;

замовники продукції наукового парку – установи, організації, підприємства, вітчизняні та іноземні компанії усіх форм власності, що замовляють і повністю сплачують вартість виконання конкретних розробок чи послуг за проектами наукового парку;

засновники наукового парку – Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут» (далі – Університет) та інші суб'єкти господарювання, що уклали засновницький договір про утворення наукового парку (далі – засновницький договір) і можуть виконувати проекти наукового парку;

науковий парк – договірне об'єднання суб'єктів господарювання, створене з метою організації, координації та контролю процесу виконання проектів наукового парку;

партнери наукового парку – суб'єкти господарювання, що уклали з науковим парком договір про партнерство та беруть участь у виконанні проектів наукового парку;

пріоритетні напрями діяльності наукового парку – економічно і соціально зумовлені напрями науково-технічної та інноваційної діяльності, що відповідають меті створення наукового парку і визначаються законами України «Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки» та «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні»;

проект наукового парку – інноваційний або науково-технологічний проект, що складається з комплексу документів, який визначає процедуру і комплекс необхідних заходів щодо розроблення та реалізації інноваційних продуктів та/або продукції і включає в себе інформацію про матеріальні, фінансові, кадрові ресурси, необхідні для виконання інноваційного проекту.

Стаття 2. Законодавство про науковий парк та його партнерів

Науковий парк та його партнери діють відповідно до Конституції України, Господарського, Цивільного кодексів України, законів України «Про вищу освіту», «Про інвестиційну діяльність», «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про інноваційну діяльність», «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій», цього Закону та інших нормативно-правових актів, що регулюють відносини в науково-технічній та інноваційній сферах.

Розділ II. ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗАСАДИ ДІЯЛЬНОСТІ НАУКОВОГО ПАРКУ

Стаття 3. Установчі документи та функції наукового парку

1. Установчими документами наукового парку є засновницький договір та статут наукового парку (далі – Статут).

2. Мета і предмет діяльності наукового парку, склад і повноваження його органу управління, порядок вступу до наукового парку та виходу з нього, формування його майна, порядок реорганізації та ліквідації наукового парку та інші засади його діяльності визначаються Статутом.

3. Науковий парк виконує такі функції:

здійснення повного комплексу заходів, спрямованих на інтенсифікацію процесів розроблення, виробництва та впровадження наукоємної, конкурентоспроможної продукції на внутрішні та зовнішні ринки;

координація наукової, інноваційної, виробничої та комерційної діяльності засновників і партнерів наукового парку;

організація і здійснення заходів щодо розвитку міжнародного та вітчизняного співробітництва у сфері інноваційної діяльності;

сприяння залученню іноземних інвестицій;

інформаційно-методичне, правове та консалтингове забезпечення засновників і партнерів наукового парку, надання патентно-ліцензійної допомоги;

залучення і використання у своїй діяльності ризикового (венчурного) капіталу, підтримка наукоємного бізнесу;

залучення студентів, випускників та науковців Університету до виконання робіт з реалізації проектів наукового парку;

організація підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації спеціалістів, необхідних для реалізації проектів наукового парку;

захист інтересів засновників та партнерів наукового парку в органах державної влади та органах місцевого самоврядування, а також у відносинах з іншими суб'єктами господарювання;

інші функції, не заборонені законодавством.

Стаття 4. Особливості статусу Університету як учасника наукового парку

1. Університет як провідний вищий навчальний заклад може виступати засновником (учасником) юридичних осіб та/або їх об'єднань з метою розроблення та реалізації інноваційних продуктів та/або продукції.

2. Університет має право на строк виконання проектів наукового парку надавати суб'єктам господарювання, які створені науковими та науково-педагогічними працівниками Університету, необхідні їм приміщення та обладнання відповідно до договорів, які укладаються між Університетом та зазначеними суб'єктами господарювання, в яких визначається порядок сплати комунальних послуг та орендної плати.

3. Університет бере участь у формуванні статутного фонду наукового парку шляхом внесення до нього нематеріальних активів (майнових прав на об'єкти інтелектуальної власності) у порядку, встановленому законодавством.

4. Орган управління наукового парку щорічно звітує перед Університетом про результати своєї діяльності.

Стаття 5. Проекти наукового парку

1. Проекти наукового парку подаються до органу управління наукового парку юридичними особами згідно з умовами та вимогами, що розробляються і затверджуються органом управління наукового парку.

2. Рішення про прийняття до виконання проекту наукового парку приймається органом управління наукового парку і є підставою для укладення договору про партнерство з юридичними особами, зазначеними в частині першій цієї статті.

3. Контроль за виконанням проектів наукового парку та реалізацією інноваційних продуктів та/або продукції здійснюється органом управління наукового парку.

4. Результати виконаного проекту приймаються органом управління наукового парку чи замовником продукції наукового парку відповідно до умов договору.

Стаття 6. Особливості розроблення та реалізації проектів наукового парку

1. Розроблення та реалізація проектів наукового парку здійснюються за рахунок власних коштів наукового парку, його партнерів чи замовників та/або за рахунок коштів Державного бюджету України.

2. Виконання проектів наукового парку чи розробок за кошти замовників проектів наукового парку, що не передбачає будь-яких пільг чи спеціального режиму, здійснюється без їх державної реєстрації.

3. Майнові права на технології та об'єкти права інтелектуальної власності, набуті в результаті виконання проектів наукового парку, є власністю наукового парку та/або його партнерів, крім випадків, зазначених у частині четвертій цієї статті.

4. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері науково-технічної діяльності (далі – державний орган), може обмежити майнові права на технології та об'єкти права інтелектуальної власності, створені за рахунок коштів Державного бюджету України, у таких випадках:

(Абзац перший частини четвертої статті 6 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

технологію та/або об'єкт права інтелектуальної власності віднесено до сфери національної безпеки та оборони держави;

технологію та/або об'єкт права інтелектуальної власності визнано таким, що має використовуватися в публічних інтересах;

державний орган у повному обсязі здійснює фінансування доведення технології та/або об'єкта права інтелектуальної власності до промислового використання та реалізації готової продукції.

5. У випадках, зазначених у частині четвертій цієї статті, науковий парк та/або його партнери мають право використовувати технологію та/або об'єкт права інтелектуальної власності, створений із залученням коштів Державного бюджету України, для власних потреб, якщо інше не визначено договором між ними та державним органом.

6. Науковий парк та/або його партнери зобов'язані протягом місяця з дня отримання ними повідомлення про створення технології та/або об'єкта права інтелектуальної власності із залученням коштів Державного бюджету України сповістити державний орган про створену технологію та/або об'єкт права інтелектуальної власності.

7. Державний орган протягом двох місяців з дня отримання повідомлення, передбаченого частиною шостою цієї статті, має повідомити науковий парк та/або його партнерів, чи буде віднесено технологію та/або об'єкт права інтелектуальної власності, створений за рахунок коштів Державного бюджету України, до сфери національної безпеки та оборони, чи відповідну технологію та/або об'єкт права інтелектуальної власності буде використано в публічних інтересах.

8. Якщо державний орган протягом строку, зазначеного в частині сьомій цієї статті, не повідомив про прийняття ним рішення науковий парк та/або його партнерів, виключні майнові права на технологію та/або об'єкт права інтелектуальної власності без обмежень належать науковому парку та його партнерам.

9. У разі порушення державним органом положень частин третьої-восьмої цієї статті науковий парк та/або його партнер можуть звернутися до суду з позовом про захист своїх прав.

Розділ III. ЕКОНОМІЧНІ ЗАСАДИ ДІЯЛЬНОСТІ НАУКОВОГО ПАРКУ

Стаття 7. Джерела фінансування діяльності наукового парку

1. Для виконання своїх статутних завдань науковий парк може створювати статутний, резервний фонди, фонд підтримки інноваційної діяльності малих підприємств та інші фонди, не заборонені законодавством.

2. Джерела фінансування наукового парку:

внески засновників наукового парку;

кошти від діяльності наукового парку;

фінансові надходження від партнерів, замовників наукового парку та інших юридичних осіб;

благодійні внески на розвиток наукового парку та забезпечення реалізації проектів наукового парку;

кошти Державного бюджету України;

інші надходження, не заборонені законодавством.

Стаття 8. Розрахункове обслуговування діяльності наукового парку

1. Науковий парк має право відкривати рахунки в національній та іноземній валютах в банківських та інших фінансових установах.

Розділ IV. ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

2. Кабінету Міністрів України у тримісячний термін з дня набрання чинності цим Законом: привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом; подати до Верховної Ради України пропозиції щодо приведення законодавчих актів України у відповідність із цим Законом.

Президент України
м. Київ,
22 грудня 2006 року
№ 523-V

В. ЮЩЕНКО

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

П О С Т А Н О В А

від 3 лютого 2010 р. № 93

Київ

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОРЯДКУ ПОГОДЖЕННЯ РІШЕННЯ ПРО СТВОРЕННЯ НАУКОВОГО ПАРКУ

Відповідно до статті 7 Закону України «Про наукові парки» Кабінет Міністрів України **п о с т а н о в л я є**:
Затвердити Порядок погодження рішення про створення наукового парку, що додається.

Прем'єр-міністр України

Ю. ТИМОШЕНКО

Інд. 42

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 3 лютого 2010 р. № 93

ПОРЯДОК

погодження рішення про створення наукового парку

1. Цей Порядок визначає процедуру погодження рішення про створення наукового парку.
2. Рішення про створення наукового парку погоджується МОН.
3. Засновники наукового парку або уповноважена ними особа для погодження рішення про його створення подають МОН заяву за затвердженою Міністерством формою і такі документи:
 - проекти установчих документів наукового парку (статут і засновницький договір про створення наукового парку);
 - перелік пріоритетних напрямів діяльності наукового парку (формується згідно із Законами України «Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки» та «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні»);
 - перелік наукових розробок, впровадження яких забезпечить розвиток наукового парку, за підписом засновників наукового парку;
 - відомості про засновників наукового парку, наявну та потенційну виробничу, інженерну, транспортну і соціальну інфраструктуру, необхідні для використання в діяльності наукового парку.
- У разі коли засновниками наукового парку є суб'єкти господарювання державної або комунальної власності, що провадять свою діяльність на основі права господарського відання або права оперативного управління, зазначені суб'єкти господарювання подають до МОН рішення про створення наукового парку за погодженням органів, в управлінні яких перебуває державна або комунальна власність, закріплена за такими суб'єктами господарювання.
4. МОН у п'ятиденний строк з дня подання документів, зазначених у пункті 3 цього Порядку, розглядає їх і проводить перевірку відповідності документів вимогам, установленим законодавством.
 - МОН повертає засновникам для доопрацювання документи у разі:
 - подання документів не в повному обсязі;
 - невідповідності документів вимогам, установленим законодавством.

У разі відповідності документів установленим вимогам МОН погоджує рішення про створення наукового парку і повідомляє про це засновників.

5. Засновники наукового парку, яким повернуто документи для доопрацювання, мають право після доопрацювання повторно подати їх на розгляд.

**КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ
ПОСТАНОВА**

від 14 листопада 2012 р. № 1101 Київ

**ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОРЯДКУ ДЕРЖАВНОЇ РЕЄСТРАЦІЇ
ПРОЕКТІВ НАУКОВИХ ПАРКІВ, РЕАЛІЗАЦІЯ ЯКИХ
ПОТРЕБУЄ ДЕРЖАВНОЇ ПІДТРИМКИ**

Із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ

№ 538 від 07.08.2013

№ 781 від 23.09.2015

Відповідно до частини другої статті 15 Закону України «Про наукові парки» Кабінет Міністрів України постановляє:

Затвердити Порядок державної реєстрації проектів наукових парків, реалізація яких потребує державної підтримки, що додається.

Прем'єр-міністр України
Інд. 70

М. АЗАРОВ

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 14 листопада 2012 р. № 1101

ПОРЯДОК
державної реєстрації проектів наукових парків,
реалізація яких потребує державної підтримки

(У тексті Порядку слово «Держінформнауки» замінено словом «МОН» згідно з Постановою КМ № 781 від 23.09.2015)

1. Цей Порядок визначає процедуру розгляду та державної реєстрації проектів наукових парків, реалізація яких потребує державної підтримки, передбаченої Законом України «Про наукові парки» (далі – проекти).

2. Для проведення державної реєстрації проекту виконавчий орган управління наукового парку (далі – заявник) подає МОН такі документи:

1) заява за формою, затвердженою МОН;

(Підпункт 1 пункту 2 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 781 від 23.09.2015)

2) підписаний керівником виконавчого органу управління наукового парку проект за формою, затвердженою МОН. Проект прошивається, нумерується і скріплюється печаткою наукового парку (за наявності);

(Підпункт 2 пункту 2 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 781 від 23.09.2015)

3) копії установчих документів партнерів наукового парку, які беруть участь у реалізації проекту;

4) копія договору про партнерство між науковим парком та партнерами наукового парку, які беруть участь у реалізації проекту;

5) ліцензія на право провадження виду діяльності, що передбачений проектом, якщо такий вид передбачає ліцензування;

6) документи із зазначенням номенклатури та обсягів ввезення наукового, лабораторного і дослідницького обладнання, а також комплектувальних виробів та матеріалів, що не виробляються в Україні, із зазначенням коду згідно з УКТЗЕД та обґрунтуванням доцільності їх ввезення в Україну.

(Пункт 2 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 538 від 07.08.2013)

3. МОН проводить перевірку комплектності поданих документів, обліковує їх та протягом п'яти робочих днів з моменту їх обліку передає експертній організації для проведення експертизи.

У разі коли документи подано не в повному обсязі, МОН повертає їх заявнику протягом п'яти робочих днів з моменту їх обліку з обґрунтуванням причини відмови.

Заявник для проведення експертизи має право запропонувати експертну організацію, яка повинна відповідати нормам Закону України «Про наукову і науково-технічну експертизу».

Експертна організація складає за результатами експертизи висновок, копія якого надсилається заявникові, а оригінал – МОН.

Експертиза проекту проводиться експертною організацією відповідно до Закону України “Про наукову та науково-технічну експертизу” за рахунок коштів заявника у строк, визначений договором про її проведення.

Висновок експертної організації чинний протягом строку, визначеного у висновку.

4. У разі отримання негативного висновку експертної організації МОН у триденний строк повертає документи заявнику з обґрунтуванням причин відмови.

Заявник після врахування зауважень та пропозицій має право подати повторно документи на розгляд МОН.

5. У разі отримання позитивного висновку експертної організації МОН передає документи Міністерству економіки, Мінфіну, ДФС, Фонду державного майна, які розглядають їх з урахуванням критеріїв, затверджених МОН, та у місячний строк подають МОН висновки щодо реєстрації або відмови у реєстрації проекту.

(Абзац перший пункту 5 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 781 від 23.09.2015)

Номенклатура ввезення надсилається ДФС для опрацювання в частині відповідності устаткування, обладнання, комплектувальних виробів та матеріалів кодам УКТЗЕД та центральному органу виконавчої влади, відповідальному за формування та забезпечення реалізації державної промислової політики, науково-технічної політики у промисловості, для подання МОН обґрунтованих висновків стосовно того, що в Україні не виробляються зазначені у номенклатурі устаткування, обладнання, комплектувальні вироби та матеріали.

(Абзац другий пункту 5 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 781 від 23.09.2015)

(Пункт 5 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 538 від 07.08.2013)

6. На підставі позитивних висновків центральних органів виконавчої влади щодо реєстрації проекту та висновку експертної організації МОН протягом 10 робочих днів з дня їх надходження приймає рішення про державну реєстрацію проекту, видає наказ про реєстрацію та вносить його до державного реєстру проектів і видає заявникові свідоцтво про державну реєстрацію проекту (далі – свідоцтво) за формою, затвердженою МОН, про що робиться запис у журналі про державну реєстрацію проектів.

(Абзац перший пункту 6 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 781 від 23.09.2015)

(Абзац другий пункту 6 виключено на підставі Постанови КМ № 781 від 23.09.2015)

(Абзац третій пункту 6 виключено на підставі Постанови КМ № 781 від 23.09.2015)

(Пункт 6 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 538 від 07.08.2013)

7. У разі надходження зауважень від центральних органів виконавчої влади МОН подає копії документів, висновків центральних органів виконавчої влади щодо реєстрації проекту та висновку експертної організації на розгляд Міжвідомчої комісії з питань реалізації проектів наукових парків (далі – Міжвідомча комісія).

Міжвідомча комісія утворюється Кабінетом Міністрів України в установленому порядку.

8. Міжвідомча комісія розглядає за участю представників центральних органів виконавчої влади, що висловили зауваження, подані МОН документи та у місячний строк подає МОН рекомендації щодо державної реєстрації проекту або відмови у реєстрації.

9. МОН з урахуванням рекомендацій Міжвідомчої комісії приймає у триденний строк рішення про державну реєстрацію проекту або повертає документи заявнику з обґрунтуванням причин відмови.

У разі прийняття рішення про державну реєстрацію проекту МОН здійснює таку реєстрацію та видає свідоцтво про державну реєстрацію проекту відповідно до пункту 6 цього Порядку.

10. Після закінчення строку дії свідоцтва МОН видає наказ про скасування державної реєстрації проекту, про що робиться відповідний запис у державному реєстрі проектів. МОН у триденний строк з дня прийняття рішення повідомляє заявника і партнера наукового парку про скасування державної реєстрації проекту.

11. У разі прийняття рішення про припинення реалізації проекту в повному обсязі або частково відповідно до положень частини четвертої статті 16 Закону України “Про наукові парки” заявник надсилає у триденний строк з дня прийняття такого рішення МОН подання про скасування державної реєстрації проекту або внесення змін до державного реєстру проектів.

МОН скасовує державну реєстрацію проекту або вносить зміни до державного реєстру проектів, про що робить відповідний запис у зазначеному реєстрі та повідомляє про це ДФС, Фонд державного майна, заявника і партнера наукового парку.

(Абзац другий пункту 11 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 781 від 23.09.2015)

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ
ПОСТАНОВА

від 21 березня 2007 р. № 517

Київ

**ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОРЯДКУ ПРОВЕДЕННЯ МОНІТОРИНГУ
ТА ЗДІЙСНЕННЯ КОНТРОЛЮ ЗА РЕАЛІЗАЦІЄЮ
ПРОЕКТІВ ТЕХНОЛОГІЧНИХ ПАРКІВ**

Із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ

№ 118 від 02.02.2011 № 968 від 07.09.2011

№ 882 від 04.12.2013 № 781 від 23.09.2015

№ 950 від 14.12.2016

(Установити, що технологічні парки, їх учасники та спільні підприємства подають звітність за 2010 рік відповідно до Порядку, затвердженого цією Постановою, без урахування змін, внесених до нього згідно з Постановою КМ № 118 від 02.02.2011)

Відповідно до статті 12 Закону України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» Кабінет Міністрів України **п о с т а н о в л я є**:

Затвердити Порядок проведення моніторингу та здійснення контролю за реалізацією проектів технологічних парків, що додається.

Прем'єр-міністр України
Інд. 42

В. ЯНУКОВИЧ

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 21 березня 2007 р. № 517

ПОРЯДОК
проведення моніторингу та здійснення контролю
за реалізацією проектів технологічних парків

(У тексті Порядку слова «МОН» і «Мінекономіки» замінено відповідно словами «Держінформнауки» і «Мін-економрозвитку» згідно з Постановою КМ № 882 від 04.12.2013)

(У тексті Порядку слова «Держінформнауки» і «Міндоходів» замінено відповідно словами «МОН» і «ДФС» згідно з Постановою КМ № 781 від 23.09.2015)

1. Цей Порядок визначає процедуру проведення МОН моніторингу та здійснення контролю за реалізацією проектів технологічних парків (далі – проект), які спрямовані на дослідження соціально-економічних результатів функціонування технологічних парків шляхом проведення перевірок виконання зобов'язань щодо реалізації проектів.

2. У цьому Порядку терміни застосовуються у значенні, наведеному в Законі України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків».

3. Для проведення моніторингу технологічний парк, його учасник та спільне підприємство, що безпосередньо реалізують проект (далі – виконавець проекту), подають звітність про реалізацію проекту відповідно до цього Порядку.

4. Виконавець проекту подає щокварталу до 15 числа другого місяця, що настає за звітним періодом, та щороку до 10 березня наступного року технологічному парку або його керівному органу для узагальнення:

1) копії податкових звітів за відповідний період за основним видом діяльності та за проектом з відміткою територіального органу ДФС про отримання;

(Підпункт 1 пункту 4 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 882 від 04.12.2013)

2) звіт про діяльність на основі бухгалтерських та податкових звітів згідно з додатком 1 у трьох примірниках;

3) звіт про наукову та науково-технічну діяльність у трьох примірниках, який містить відомості щодо:

наукових, науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт (із зазначенням ступеня завершеності робіт та конкретних результатів);

робіт з розвитку, модернізації та реконструкції науково-технологічної, експериментальної та дослідно-промислової бази;

інноваційної продукції, яка випускається згідно з проектом (найменування, тип, марка, шифр, обсяг випуску – окремо дослідних партій та промислового виробництва), разом з копіями сертифікатів продукції;

технічної та технологічної документації, розробленої відповідно до проекту;

опублікованих наукових і науково-технічних розробок, патентів та договорів про передачу технологій;

4) звіт про впровадження нових прогресивних технологічних процесів і видів продукції, придбання нових технологій, патентів та ліцензій під час реалізації проекту згідно з додатком 2.

Технологічний парк або його керівний орган на підставі поданих звітів складає узагальнений звіт про реалізацію проекту за відповідний період згідно з додатком 3 у трьох примірниках.

5. Технологічний парк або його керівний орган подає щокварталу до 30 числа другого місяця, що настає за звітним періодом, та щороку до 20 березня наступного року в письмовій та електронній формі МОН та Мінфіну:

копії податкових звітів за відповідний період виконавця проекту та технологічного парку або його керівного органу за основним видом діяльності та за проектом з відміткою територіального органу ДФС про отримання;

(Абзац другий пункту 5 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 882 від 04.12.2013)

звіт про діяльність виконавця проекту та узагальнений звіт про реалізацію проекту;

звіт про діяльність технологічного парку згідно з додатком 4;

звіт про наукову та науково-технічну діяльність виконавця проекту, який МОН подає щокварталу до 15 числа третього місяця, що настає за звітним періодом, та щороку до 10 квітня наступного року ДФС та Мінекономрозвитку;

(Абзац п'ятий пункту 5 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 882 від 04.12.2013)

звіт про впровадження нових прогресивних технологічних процесів і нових видів продукції, придбання нових технологій, патентів та ліцензій під час реалізації проекту та узагальнений звіт про впровадження нових прогресивних технологічних процесів і видів продукції, придбання нових технологій, патентів та ліцензій під час реалізації проекту згідно з додатком 5.

Технологічний парк або його керівний орган подає МОН щороку до 20 березня наступного періоду також звіт про наукову та науково-технічну діяльність технологічного парку за результатами аналізу звіту про наукову та науково-технічну діяльність виконавця проекту.

Звіти підписуються керівником і головним бухгалтером технологічного парку або його керівного органу та виконавця проекту і скріплюються печаткою.

6. Відповідальність за достовірність відомостей, що містяться у звітах, несуть керівник і головний бухгалтер технологічного парку або його керівного органу та виконавця проекту згідно із законодавством.

7. Контроль за реалізацією проектів здійснює МОН шляхом проведення планової чи позапланової виїзної перевірки технологічного парку або його керівного органу та виконавця проекту (далі – об'єкт перевірки).

До участі в перевірці за письмовим зверненням МОН можуть залучатися спеціалісти міністерств, інших центральних органів виконавчої влади, їх територіальних підрозділів, підприємств та організацій.

МОН не пізніше ніж за 14 днів до початку перевірки надає спеціалістам, які беруть участь в її проведенні, копії необхідних документів.

8. Підставою для проведення планової виїзної перевірки є річний план-графік, затверджений МОН за погодженням з Мінфіном, Мінекономрозвитку та ДФС.

(Абзац перший пункту 8 в редакції Постанови КМ № 882 від 04.12.2013; із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 781 від 23.09.2015)

МОН надсилає об'єкту перевірки не пізніше ніж за три тижні до її початку повідомлення про планову виїзну перевірку із зазначенням дати проведення.

Якщо виконавець проекту, який є об'єктом перевірки, на дату проведення планової виїзної перевірки не розпочав реалізацію проекту, він зобов'язаний протягом трьох днів після отримання повідомлення про проведення перевірки надіслати МОН лист-пояснення із зазначенням причин затримки, заходів, що вживалися для їх усунення, та перспектив реалізації проекту.

9. Підставою для проведення позапланової виїзної перевірки є наявність однієї з таких обставин:

рекомендація Комісії з організації діяльності технологічних парків та інноваційних структур інших типів, утвореної відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 9 серпня 2001 р. № 961 (Офіційний вісник України, 2001 р., № 32, ст. 1483);

неподання виконавцем проекту в установлений строк документів, передбачених пунктами 4 і 5 цього Порядку;

неповнота або недостовірність відомостей у поданих документах;

письмове звернення технологічного парку або його керівного органу про скасування державної реєстрації проекту;

звернення Мінфіну, Мінекономрозвитку, ДФС, Держаудитслужби, її міжрегіональних територіальних органів, інших органів виконавчої влади, контролюючих і правоохоронних органів у межах їх компетенції;

(Абзац шостий пункту 9 із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ № 968 від 07.09.2011, № 882 від 04.12.2013, № 950 від 14.12.2016)

невиконання зобов'язань щодо реалізації проекту.

Рішення про проведення позапланової виїзної перевірки оформляється наказом МОН, про що повідомляється об'єкт перевірки не пізніше ніж за три дні до її початку.

10. У ході планової чи позапланової виїзної перевірки з'ясовується:

наявність і правильність оформлення договорів про виконання науково-технічних робіт, робіт, спрямованих на створення, розвиток, модернізацію та реконструкцію науково-технологічної експериментальної та дослідно-промислової бази, які фінансуються за рахунок коштів, що перебувають на спеціальному рахунку об'єкта перевірки;

відповідність витрат коштів, що перебувають на спеціальному рахунку об'єкта перевірки, кошторисам договорів та вимогам статті 8 Закону України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків»;

наявність технічної та патентної документації на інноваційну продукцію і технологію її виготовлення;

відповідність продукції вимогам, передбаченим проектом;

правильність ведення звітності;

відповідність фактичних показників плановим;

науковий та науково-технічний рівень продукції.

11. За результатами планової чи позапланової виїзної перевірки складається акт (далі – акт перевірки), підписується керівником групи, що провела перевірку, і реєструється у журналі, який ведеться за формою, затвердженою МОН.

12. Акт перевірки складається у трьох примірниках і візується керівником групи, яка провела перевірку, на кожній сторінці із зазначенням на останній загальної кількості сторінок.

Два примірники акта подаються об'єкту перевірки для ознайомлення і підписання протягом п'яти робочих днів після її закінчення:

особисто керівнику або головному бухгалтеру під розписку;

через канцелярію (загальний відділ) з відміткою на примірниках акта про дату реєстрації в журналі вхідної кореспонденції об'єкта перевірки та підписом працівника, який провів реєстрацію;

рекомендованим поштовим відправленням з повідомленням. При цьому на примірнику акта, що залишається в МОН, зазначаються реквізити поштового повідомлення, яке долучається до матеріалів виїзної перевірки.

13. Керівник і головний бухгалтер об'єкта перевірки зобов'язані ознайомитися з актом перевірки та підписати його. У разі незгоди із змістом акта керівник і головний бухгалтер підписують його із застереженням.

Один з підписаних примірників акта об'єкт перевірки зобов'язаний надіслати МОН не пізніше ніж протягом п'яти робочих днів після надходження. Якщо до МОН у визначений строк не надійшов підписаний акт перевірки, члени робочої групи складають акт про відмову в підписанні у трьох примірниках, один з яких надсилається об'єкту перевірки.

14. На підставі зафіксованих в акті перевірки фактів порушення вимог законодавства або недодержання затверджених умов реалізації проекту МОН може за наявності передбачених законодавством підстав скасувати державну реєстрацію проекту до закінчення строку дії свідоцтва про його державну реєстрацію згідно з Порядком розгляду, експертизи та державної реєстрації проектів технологічних парків, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 17 грудня 1999 р. № 2311 (Офіційний вісник України, 1999 р., № 51, ст. 2534; 2006 р., № 48, ст. 3199).

15. Результати перевірки можуть бути оскаржені в установленому законодавством порядку.

Додаток 1 до Порядку

ЗВІТ

про діяльність виконавця проекту технологічного парку

за _____
(квартал, рік)

Технологічний парк _____
(найменування технологічного парку)

Проект технологічного парку _____
(найменування проекту, серія, номер свідоцтва про реєстрацію проекту,

стадія освоєння – виробництво розпочато/не розпочато/припинено, наявність субсидій

на кінець звітного періоду – використовуються / не використовуються / скасовані через порушення)

Виконавець проекту _____
(найменування юридичної особи, ідентифікаційний код згідно з ЄДРПОУ)

Адреса виконавця проекту _____

Розділ 1. Показники діяльності підприємства в цілому (за даними податкового обліку)

Показник	За звітний період	Наростаючим підсумком з початку 20__ року (поточний рік)	Наростаючим підсумком за весь час реалізації проекту
1. Загальний обсяг реалізованої продукції підприємства з ПДВ, тис. гривень			
у тому числі:			
реалізовано на внутрішньому ринку			
реалізовано на зовнішньому ринку			
нараховано ПДВ			
2. Загальна сума валових доходів, тис. гривень			
3. Загальна сума валових витрат, тис. гривень			
4. Прибуток підприємства, тис. гривень			
5. Перераховано податків, зборів, обов'язкових платежів до бюджетів та державних цільових фондів, тис. гривень			
6. Кількість робочих місць, усього		X	X
з них створено нових			

Розділ 2. Показники виконання проекту технологічного парку

	Показник	За звітний період	Наростаючим підсумком з початку 20__ року (поточний рік)	Наростаючим підсумком за весь час реалізації проекту
1.	Сума інвестицій, що передбачена проектом, тис. гривень			
2.	Сума одержаних інвестицій, усього тис. гривень			
	у тому числі іноземних			
3.	Сума одержаних кредитів, тис. гривень			
4.	Сума коштів, одержаних з державного бюджету, тис. гривень			
5.	Фінансова підтримка, всього, тис. гривень			
	у тому числі:			
	повне або часткове безвідсоткове кредитування			
	повна або часткова компенсація відсотків, сплачуваних банкам та іншим фінансово-кредитним установам за кредитування проектів			
6.	Загальна сума витрат за проектом, тис. гривень			
7.	Витрати на НДДКР та виробництво дослідних зразків, тис. гривень			

	Показник	За звітний період	Наростаючим підсумком з початку 20__ року (поточний рік)	Наростаючим підсумком за весь час реалізації проекту
8.	Обсяг реалізованої інноваційної продукції з ПДВ, тис. гривень			
	у тому числі:			
	реалізовано на внутрішньому ринку без ПДВ			
	нараховано ПДВ			
	реалізовано на зовнішньому ринку			
9.	Валові доходи від реалізації проекту, тис. гривень			
10.	Валові витрати за проектом, тис. гривень			
11.	Отримано прибуток від реалізації проекту, тис. гривень			
12.	Отримано цільові субсидії у вигляді ввізного мита, тис. гривень			
13.	Митна вартість імпортованих товарів, усього, тис. гривень			
	у тому числі митна вартість використаних імпортованих товарів			
14.	Зараховано на спеціальні рахунки ввізного мита, усього, тис. гривень			
	у тому числі:			
	на спеціальний рахунок технологічного парку			
	на спеціальний рахунок виконавця проекту			
15.	Використано коштів зі спеціального рахунка виконавця проекту, тис. гривень			
16.	Перераховано платежів до бюджетів та державних цільових фондів, усього, тис. гривень			
	у тому числі:			
	до бюджетів, усього			
	з них:			
	податок на прибуток підприємств			
	податок на додану вартість			
	податок з доходів фізичних осіб			
	плата за землю			
	інші (детально)			
	до державних цільових фондів, усього			
	з них:			
	Фонд страхування на випадок безробіття			

	Показник	За звітний період	Наростаючим підсумком з початку 20__ року (поточний рік)	Наростаючим підсумком за весь час реалізації проекту
	Фонд страхування на випадок втрати працездатності			
	Фонд страхування від нещасних випадків на виробництві			
	Пенсійний фонд			
17.	Заборгованість з платежів до бюджетів усіх рівнів, тис. гривень			
18.	Заборгованість з платежів до державних цільових фондів, тис. гривень			
19.	Заявлено до відшкодування ПДВ, тис. гривень			
20.	Фактично відшкодовано ПДВ, тис. гривень			
21.	Кількість робочих місць, усього		X	X
	з них створено нових			

Керівник виконавця проекту _____

(підпис)

(ініціали та прізвище)

Головний бухгалтер _____

(підпис)

(ініціали та прізвище)

(Додаток 1 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 118 від 02.02.2011)

Додаток 2 до Порядку

ЗВІТ

про впровадження нових прогресивних технологічних процесів і видів продукції, придбання нових технологій, патентів та ліцензій під час реалізації проекту технологічного парку

за _____ (квартал, рік)

Технологічний парк _____
(найменування технологічного парку)

Проект технологічного парку _____
(найменування проекту, серія, номер свідоцтва про реєстрацію проекту)

Виконавець проекту _____
(найменування юридичної особи, ідентифікаційний код згідно з ЄДРПОУ)

Адреса виконавця проекту _____

Вид діяльності	Кількість, одиниць	Найменування, тип, марка, шифр продукції, процесу, об'єкта
Впроваджено інноваційної продукції (товарів, послуг), усього		
у тому числі за рахунок державних цільових субсидій		
Впроваджено нових технологічних процесів		
у тому числі за рахунок державних цільових субсидій		

Вид діяльності	Кількість, одиниць	Найменування, тип, марка, шифр продукції, процесу, об'єкта
Отримано прав на об'єкти інтелектуальної власності, усього		
у тому числі:		
на патенти на винаходи		X
на патенти на промислові зразки і корисні моделі		X
на свідоцтва, знаки товарів і послуг (товарні знаки)		X
Подано заявок:		X
на патенти		
на свідоцтва		
Продано ліцензій:		
одиниць		X
у вартісному виразі, тис. гривень		X
Кількість виставок (конференцій) семінарів/інших заходів, що проходили за участю виконавця проекту, включаючи участь, фінансування та організацію заходів		
Кількість підготовлених і виданих книг/наукових статей з питань науково-технічної та інноваційної діяльності		
Придбано обладнання для виконання проектів, усього		
у тому числі:		
на внутрішньому ринку:		
одиниць		X
у вартісному виразі, тис. гривень		X
на зовнішньому ринку:		
одиниць		X
у вартісному виразі, тис. гривень		X
Придбано патентів:		
одиниць		X
у вартісному виразі, тис. гривень		X
Придбано ліцензій:		
одиниць		X
у вартісному виразі, тис. гривень		X

Керівник виконавця проекту

(підпис)

(ініціали та прізвище)

Головний бухгалтер

(підпис)

(ініціали та прізвище)

М.П.

УЗАГАЛЬНЕНИЙ ЗВІТ про реалізацію проекту

технологічного парку _____

(найменування технологічного парку)

за _____ (квартал, рік)

Проект технологічного парку _____

(найменування проекту, серія, номер свідоцтва про реєстрацію проекту)

стадія освоєння – виробництво розпочато/не розпочато/припинено, наявність субсидій на кінець

звітного періоду – використовуються/не використовуються/скасовані через порушення)

	Показник	Плановий показник		Фактично		
		за весь час реалізації проекту	на поточний рік	за звітний період	наростаючим підсумком з початку 20__ року (поточний рік)	наростаючим підсумком за весь час реалізації проекту
1.	Кількість виконавців проекту, суб'єктів					
2.	Сума інвестицій, що передбачена проектом, тис. гривень					
3.	Сума одержаних інвестицій, усього, тис. гривень					
	у тому числі іноземних					
4.	Сума одержаних кредитів, тис. гривень					
5.	Сума коштів, одержаних з державного бюджету, тис. гривень					
6.	Фінансова підтримка, усього, тис. гривень					
	у тому числі:					
	повне або часткове безвідсоткове кредитування					
	повна або часткова компенсація відсотків, сплачуваних банкам та іншим фінансово-кредитним установам за кредитування проектів					
7.	Загальна сума витрат за проектом, тис. гривень					
8.	Витрати на НДДКР та виробництво дослідних зразків, тис. гривень					
9.	Обсяг реалізованої інноваційної продукції з ПДВ, усього, тис. гривень					

	Показник	Плановий показник		Фактично		
		за весь час реалізації проекту	на поточний рік	за звітний період	наростаючим підсумком з початку 20__ року (поточний рік)	наростаючим підсумком за весь час реалізації проекту
	у тому числі реалізовано на внутрішньому ринку без ПДВ					
	з них:					
	нараховано ПДВ					
	реалізовано на зовнішньому ринку					
10.	Валові доходи від реалізації проекту, тис. гривень					
11.	Валові витрати за проектом, тис. гривень					
12.	Отримано прибуток від реалізації проекту, тис. гривень					
13.	Отримано цільові субсидії у вигляді ввізного мита, тис. гривень					
14.	Митна вартість імпортованих товарів, усього, тис. гривень					
	у тому числі митна вартість використаних імпортованих товарів					
15.	Зараховано на спеціальні рахунки ввізного мита, усього, тис. гривень					
	у тому числі:					
	на спеціальний рахунок технологічного парку					
	на спеціальні рахунки виконавців проекту (окремо по кожному виконавцю)					
16.	Використано коштів зі спеціального рахунка виконавця проекту, тис. гривень					
17.	Перераховано платежів до бюджетів та державних цільових фондів, усього, тис. гривень					
	у тому числі:					
	до бюджетів, усього					
	з них:					
	податок на прибуток підприємств					
	податок на додану вартість					
	податок з доходів фізичних осіб					
	плата за землю					

	Показник	Плановий показник		Фактично		
		за весь час реалізації проекту	на поточний рік	за звітний період	наростаючим підсумком з початку 20__ року (поточний рік)	наростаючим підсумком за весь час реалізації проекту
	інші (детально)					
	до державних цільових фондів, усього					
	з них:					
	Фонд страхування на випадок безробіття					
	Фонд страхування на випадок втрати працездатності					
	Фонд страхування від нещасних випадків на виробництві					
	Пенсійний фонд					
18.	Заборгованість з платежів до бюджетів усіх рівнів, тис. гривень					
19.	Заборгованість з платежів до державних цільових фондів, тис. гривень					
20.	Заявлено до відшкодування ПДВ, тис. гривень					
21.	Фактично відшкодовано ПДВ, тис. гривень					
22.	Кількість робочих місць, усього			X	X	
	з них створено нових					

Керівник технологічного парку

(підпис)

(ініціали та прізвище)

Головний бухгалтер

(підпис)

(ініціали та прізвище)

М.П.

(Додаток 3 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 118 від 02.02.2011)

Додаток 4 до Порядку

ЗВІТ про діяльність технологічного парку

(найменування, місцезнаходження, ідентифікаційний код згідно з ЄДРПОУ)

за _____ (квартал, рік)

	Показник	За звітний період	Наростаючим підсумком з початку 20__ року (поточний рік)	Наростаючим підсумком за весь час реалізації проекту
1.	Кількість зареєстрованих проектів, штук			
2.	Кількість проектів, що виконуються, штук			

	Показник	За звітний період	Наростаючим підсумком з початку 20__ року (поточний рік)	Наростаючим підсумком за весь час реалізації проекту
3.	Кількість виконавців проектів суб'єктів			
4.	Сума інвестицій, що передбачена проектами, тис. гривень			
5.	Сума одержаних інвестицій, усього, тис. гривень			
	у тому числі іноземних			
6.	Сума одержаних кредитів, тис. гривень			
7.	Сума одержаних коштів державного бюджету, тис. гривень			
8.	Фінансова підтримка проектів технологічних парків, усього, тис. гривень			
	у тому числі:			
	повне або часткове безвідсоткове кредитування			
	повна або часткова компенсація відсотків, сплачуваних банкам та іншим фінансово-кредитним установам за кредитування проектів			
9.	Загальна сума витрат на виконання проектів, тис. гривень			
10.	Витрати на НДДКР та виробництво дослідних зразків, тис. гривень			
11.	Загальний обсяг реалізованої інноваційної продукції з ПДВ, усього, тис. гривень			
	у тому числі:			
	реалізовано на внутрішньому ринку без ПДВ			
	з них:			
	нараховано ПДВ			
	реалізовано на зовнішньому ринку			
12.	Валові доходи від реалізації проектів, тис. гривень			
13.	Валові витрати на реалізацію проектів, тис. гривень			
14.	Отримано прибутку від реалізації проектів, тис. гривень			
15.	Отримано цільові субсидії у вигляді ввізного мита, тис. гривень			

	Показник	За звітний період	Наростаючим підсумком з початку 20__ року (поточний рік)	Наростаючим підсумком за весь час реалізації проекту
16.	Митна вартість імпортованих товарів, тис. гривень			
	з них використаних товарів			
17.	Зараховано на спеціальні рахунки ввізного мита, усього, тис. гривень			
	у тому числі:			
	на спеціальні рахунки технопарку			
	на спеціальні рахунки виконавців (окремо по кожному виконавцю)			
18.	Використано коштів зі спеціальних рахунків виконавців проектів, тис. гривень			
19.	Використано коштів зі спеціального рахунка технологічного парку, тис. гривень			
20.	Перераховано платежів до бюджетів та державних цільових фондів, усього, тис. гривень			
	у тому числі:			
	до бюджетів, усього			
	з них:			
	податок на прибуток підприємств			
	податок на додану вартість			
	податок з доходів фізичних осіб			
	плата за землю			
	інші (детально)			
	до державних цільових фондів, усього			
	з них:			
	Фонд страхування на випадок безробіття			
	Фонд страхування на випадок втрати працездатності			
	Фонд страхування від нещасних випадків на виробництві			
	Пенсійний фонд			
21.	Заборгованість з платежів до бюджетів усіх рівнів, тис. гривень			
22.	Заборгованість з платежів до державних цільових фондів, тис. гривень			

	Показник	За звітний період	Наростаючим підсумком з початку 20__ року (поточний рік)	Наростаючим підсумком за весь час реалізації проекту
23.	Заявлено до відшкодування ПДВ, тис. гривень			
24.	Фактично відшкодовано ПДВ, тис. гривень			
25.	Кількість робочих місць, усього		X	X
	з них створено нових			

Керівник технологічного парку

_____ (підпис)

_____ (ініціали та прізвище)

Головний бухгалтер

_____ (підпис)

_____ (ініціали та прізвище)

М.П.

(Додаток 4 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 118 від 02.02.2011)

Додаток 5 до Порядку

УЗАГАЛЬНЕНИЙ ЗВІТ

щодо впровадження нових прогресивних технологічних процесів і нових видів продукції, придбання нових технологій, патентів та ліцензій під час реалізації проектів технологічного парку

_____ (найменування технологічного парку)

за _____ (квартал, рік)

Вид діяльності	Номер та серія проекту, дата реєстрації	Кількість, одиниць	Найменування, тип, марка, шифр продукції, процесу, об'єкта
Впроваджено інноваційної продукції (товарів, послуг), усього			
у тому числі за рахунок державних цільових субсидій			
Впроваджено нових технологічних процесів, усього			
у тому числі за рахунок державних цільових субсидій			
Отримано прав на об'єкти інтелектуальної власності, усього			
у тому числі:			
на патенти на винаходи			X
на патенти на промислові зразки і корисні моделі			X
на свідоцтва на знаки товарів і послуг (товарні знаки)			X
Подано заявок:			X
на патенти			
на свідоцтва			

Вид діяльності	Номер та серія проекту, дата реєстрації	Кількість, одиниць	Найменування, тип, марка, шифр продукції, процесу, об'єкта
Продано ліцензій:			
одиниць			X
у вартісному виразі, тис. гривень			X
Кількість виставок/конференцій/семінарів/інших заходів, що проходили за участю виконавця проекту, включаючи участь, фінансування та організацію заходів			
Кількість підготовлених і виданих книг/наукових статей з питань науково-технічної та інноваційної діяльності			
Придбано обладнання для виконання проектів, усього			
у тому числі:			
на внутрішньому ринку:			
одиниць			X
у вартісному виразі, тис. гривень			X
на зовнішньому ринку:			
одиниць			X
у вартісному виразі, тис. гривень			X
Придбано патентів:			
одиниць			X
у вартісному виразі, тис. гривень			X
Придбано ліцензій:			
одиниць			X
у вартісному виразі, тис. гривень			X

Керівник технологічного парку

М.П.

(підпис)

(ініціали та прізвище)

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 22 травня 1996 р. № 549

Київ

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОЛОЖЕННЯ ПРО ПОРЯДОК СТВОРЕННЯ І ФУНКЦІОНУВАННЯ ТЕХНОПАРКІВ ТА ІННОВАЦІЙНИХ СТРУКТУР ІНШИХ ТИПІВ

Із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ

№ 199 від 04.03.97

№ 1308 від 22.08.2000

№ 961 від 09.08.2001

№ 1082 від 25.08.2004

На виконання розпорядження Президента України від 23 січня 1996 р. № 17 «Питання створення технопарків та інноваційних структур інших типів» Кабінет Міністрів України

п о с т а н о в л я є:

1. Затвердити Положення про порядок створення і функціонування технопарків та інноваційних структур інших типів, що додається.

2. Державному комітетові з питань науки, техніки та промислової політики за погодженням з Міжвідомчою радою з координації діяльності щодо організації та функціонування технопарків та інноваційних структур інших типів затвердити в місячний термін Порядок ведення Державного реєстру технопарків та інноваційних структур інших типів.

Прем'єр-міністр України
Міністр Кабінету Міністрів України
Інд. 31

Є. МАРЧУК
В. ПУСТОВОЙТЕНКО

ЗАТВЕРДЖЕНЕ
постановою Кабінету Міністрів України
від 22 травня 1996 р. № 549

ПОЛОЖЕННЯ **про порядок створення і функціонування технопарків** **та інноваційних структур інших типів**

(У тексті Положення слово «Міннауки» замінено словом «МОН», а слова «державної виконавчої» замінено словом «виконавчої» згідно з Постановою КМ № 1308 від 22.08.2000)

(У тексті Положення слова «Міжвідомча Рада» в усіх відмінках замінено словами «Комісія з організації діяльності технологічних парків та інноваційних структур інших типів» у відповідному відмінку згідно з Постановою КМ № 961 від 09.08.2001)

1. Це Положення визначає загальний порядок створення і функціонування технопарків та інноваційних структур інших типів (далі – інноваційні структури), їх правовий статус, основи взаємовідносин учасників цих структур.

2. Інноваційна структура – це юридична особа будь-якої організаційно-правової форми, що створена відповідно до законодавства (вид А), або група юридичних осіб, яка діє на основі договору про спільну діяльність без створення юридичної особи та без об'єднання вкладів її учасників (далі – договір про спільну діяльність) (вид Б), з визначеними галуззю діяльності та типом функціонування, орієнтованим на створення та впровадження наукоємної конкурентоспроможної продукції. (Абзац перший пункту 2 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 1082 від 25.08.2004)

Учасниками інноваційної структури можуть бути будь-які підприємства, організації та установи незалежно від форм власності (з урахуванням обмежень, встановлених законодавчими актами), зокрема:

науково-дослідні та проектно-конструкторські організації, які працюють за профілем інноваційної структури;

навчальні заклади, які працюють за профілем інноваційної структури або спеціалізуються на підготовці та підвищенні кваліфікації фахівців з базових спеціальностей інноваційної структури;

виробничі підприємства, які впроваджують результати науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт та винаходів;

інноваційні фонди, комерційні банки, страхові фірми;

суб'єкти підприємницької діяльності, що надають юридичні послуги, послуги в галузі науково-технічної експертизи, менеджменту, маркетингу, транспорту, рекламної, видавничої та інформаційної діяльності.

Іноземні юридичні особи, міжнародні організації можуть бути учасниками інноваційної структури нарівні з іншими юридичними особами, якщо інше не передбачено законодавством України.

(Абзац пункту 2 в редакції Постанови КМ № 1082 від 25.08.2004)

3. Метою створення інноваційної структури є інтенсифікація розроблення, виробництва та впровадження наукоємної конкурентоспроможної продукції із спрямуванням взаємоузгоджених дій наукових організацій, закладів освіти, промислових підприємств та інших суб'єктів на задоволення потреб внутрішнього ринку і нарощування експортного потенціалу країни. Ця мета досягається шляхом державного регулювання інноваційної діяльності з реалізацією принципу свободи підприємництва в цій сфері.

4. Ініціаторами створення інноваційної структури можуть бути центральні та місцеві органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, організації та установи незалежно від форм власності.

(Пункт 4 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 1082 від 25.08.2004)

5. Організаційне та методичне забезпечення створення і функціонування інноваційних структур здійснюється Комісією з організації діяльності технологічних парків та інноваційних структур інших типів з координації діяльності щодо організації та функціонування технопарків та інноваційних структур інших типів (далі – Комісія з організації діяльності технологічних парків та інноваційних структур інших типів), яка діє відповідно до положення, що затверджується Кабінетом Міністрів України.

6. Інноваційні структури виду А створюються в порядку, встановленому законодавством для відповідних організаційних форм суб'єктів підприємництва (підприємство, об'єднання підприємств, господарські товариства тощо).

7. Інноваційні структури виду Б створюються шляхом укладення учасниками інноваційної структури договору про спільну діяльність. Договір повинен містити відомості про склад учасників, їх права та обов'язки, пріоритетні напрями діяльності, органи управління і керівний орган, їх повноваження та порядок прийняття ними рішень, порядок фінансування діяльності органів управління і керівного органу, порядок прийняття нових учасників та виключення з числа учасників інноваційної структури, порядок ліквідації інноваційної структури (припинення дії договору).

(Абзац перший пункту 7 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 1082 від 25.08.2004)

Для провадження наукової і науково-технічної діяльності, розвитку власних науково-технологічних і дослідно-експериментальних баз зазначені інноваційні структури відкривають спеціальні рахунки в установленому законодавством порядку.

(Пункт 7 доповнено абзацом згідно з Постановою КМ № 1308 від 22.08.2000)

8. Основними джерелами фінансування інноваційної структури є:

вклади учасників;

бюджетне фінансування за умови виконання державного замовлення;

кредити банків;

інвестиції, в тому числі іноземні;

прибуток від підприємницької діяльності інноваційної структури;

випуск в обіг цінних паперів.

Вкладами учасників інноваційної структури, за винятком технопарків, можуть бути будинки, споруди, обладнання та інші матеріальні цінності, права користування землею, водою та іншими природними ресурсами, цінні папери, а також інші майнові права (в тому числі на інтелектуальну власність), кошти, в тому числі в іноземній валюті.

(Абзац пункту 8 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 1082 від 25.08.2004)

9. Інноваційна структура будь-якого виду розробляє і затверджує проект своєї діяльності, який повинен містити: визначення концепції та цілей функціонування інноваційної структури;

визначення основного інноваційного продукту (товару, виду послуг);

(Пункт 9 доповнено абзацом третім згідно з Постановою КМ № 199 від 04.03.97)

техніко-економічне обґрунтування;

інформацію про її учасників;

інформацію про її органи управління та положення про орган управління науково-технічною діяльністю інноваційної структури, погоджене з МОН;

бізнес-план, який передбачає комплекс підготовчих робіт з розгортання інноваційної структури (проведення необхідної інформаційно-рекламної роботи, залучення коштів заінтересованих українських та іноземних інвесто-

рів, виділення відповідної земельної ділянки тощо), робоче освоєння території, будівництво і оснащення конкретних об'єктів, формування творчих колективів, опрацювання організаційно-економічного механізму функціонування інноваційної структури, створення бізнес-центру, технологічних інкубаторів, інноваційних фондів, навчальних закладів, консалтингових і страхових фірм тощо, міжнародне співробітництво, виробничу та комерційну діяльність.

Проект діяльності інноваційної структури розробляється відповідно до типового проекту, який затверджується Комісією з організації діяльності технологічних парків та інноваційних структур інших типів.

10. Статут інноваційної структури (для виду А) і договір про спільну діяльність (для виду Б) та проект діяльності інноваційної структури подаються до Комісії з організації діяльності технологічних парків та інноваційних структур інших типів.

Комісія з організації діяльності технологічних парків та інноваційних структур інших типів організує проведення експертизи зазначених документів протягом не більш як 90 днів з моменту їх подання і визначає відповідність критеріям діяльності інноваційної структури для набуття відповідного статусу. Критерії визначаються Комісією з організації діяльності технологічних парків та інноваційних структур інших типів для конкретних функціональних типів інноваційних структур виходячи з вимог забезпечення світового рівня продукції (послуг), яку мають виробляти ці структури.

Комісія з організації діяльності технологічних парків та інноваційних структур інших типів готує експертний висновок та пропозиції щодо надання інноваційній структурі відповідного статусу.

11. МОН за поданням Комісії з організації діяльності технологічних парків та інноваційних структур інших типів здійснює реєстрацію інноваційної структури та її основного інноваційного продукту шляхом включення її до Державного реєстру інноваційних структур та видачі відповідного свідоцтва. Форма свідоцтва затверджується МОН.

(Абзац перший пункту 11 в редакції Постанови КМ № 199 від 04.03.97)

Свідоцтво про реєстрацію інноваційної структури дає право на отримання податкових, валютно-фінансових та інших пільг і переваг, установлених законодавством.

12. Інноваційна структура може бути позбавлена статусу шляхом виключення її з Державного реєстру інноваційних структур.

Підставою для виключення інноваційної структури з Державного реєстру є невідповідність її діяльності критеріям, визначеним Комісією з організації діяльності технологічних парків та інноваційних структур інших типів, або ліквідація інноваційної структури.

Рішення про виключення інноваційної структури з Державного реєстру приймає МОН за поданням Комісії з організації діяльності технологічних парків та інноваційних структур інших типів.

13. Ліквідація інноваційних структур виду А проводиться у порядку, передбаченому їх установчими документами, з дотриманням вимог, установлених законодавством для юридичних осіб відповідних організаційно-правових форм.

Ліквідація інноваційних структур виду Б проводиться шляхом припинення дії договору про спільну діяльність.

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ ПОСТАНОВА

від 18 жовтня 2017 р. № 980

Київ

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ВИЗНАЧЕННЯ СЕРЕДНЬОСТРОКОВИХ ПРІОРИТЕТНИХ НАПРЯМІВ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ГАЛУЗЕВОГО РІВНЯ НА 2017–2021 РОКИ

Відповідно до частини п'ятої статті 5 Закону України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» Кабінет Міністрів України постановляє:

1. Затвердити середньострокові пріоритетні напрями інноваційної діяльності галузевого рівня на 2017–2021 роки згідно з додатком.

2. Головним розпорядникам бюджетних коштів:

враховувати затверджені цією постановою напрями під час відбору інвестиційних проектів, формування і визначення тематики наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок, які виконуватимуть-

ся в межах видатків, передбачених у Державному бюджеті України на відповідний рік, а також розроблення державних цільових програм і окремих інноваційних проектів та формування державного замовлення на підготовку фахівців відповідних спеціальностей;

подавати щороку до 15 квітня Міністерству освіти і науки інформацію про результати реалізації напрямів для узагальнення та подання до 15 липня Кабінетові Міністрів України.

Прем'єр-міністр України
Інд. 67

В. ГРОЙСМАН

Додаток
до постанови Кабінету Міністрів України
від 18 жовтня 2017 р. № 980

СЕРЕДНЬОСТРОКОВІ **пріоритетні напрями інноваційної діяльності галузевого рівня на 2017–2021 роки**

I. Освоєння нових технологій транспортування енергії, впровадження енергоефективних, ресурсозберігаючих технологій, освоєння альтернативних джерел енергії

1. Освоєння нових технологій удосконалення енергетичних мереж та обладнання з урахуванням намірів їх гармонізації з енергетичною системою країн ЄС:

впровадження високотехнологічного обладнання для забезпечення надійності енергопостачання та підвищення ефективності роботи електричних мереж;

будівництво багатоланцюгових повітряних ліній;

встановлення пристроїв компенсації реактивної потужності;

впровадження новітніх полімерних ізоляторів;

впровадження сучасних типів дротів;

будівництво кабельних ліній з ізоляцією із зшитого поліетилену;

застосування елегазових розподільних пристроїв;

впровадження пристроїв релейного захисту і автоматики, реклоузерів;

впровадження інтелектуальних систем обліку електричної енергії;

заміна застарілого електротехнічного обладнання на сучасне енергозберігаюче;

впровадження технологій та обладнання високоефективного нагрівання у металургійній промисловості, машинобудуванні з використанням альтернативних джерел енергії;

використання маловитратних методів реконструкції існуючих промислово-опалювальних котлів з продовженням ресурсу на 15 років;

впровадження енергоефективних освітлювальних приладів;

впровадження енергоефективного обладнання;

впровадження енергозберігаючих технологій в металургійній та хімічній промисловості;

впровадження енергоефективних двигунів та електроприводів для базових галузей економіки;

створення і впровадження пристроїв для автоматизованого управління електроспоживанням у період пікових навантажень.

2. Освоєння нових технологій створення енергогенеруючих потужностей на основі когенераційних установок:

освоєння технології раціонального використання електричної та теплової енергії когенераційних комбінованих фотоелектричних модулів та біогазових установок;

освоєння технологій та устаткування для когенерації на твердому біопаливі;

освоєння технологій та устаткування для когенерації на біогазі сміттєзвалищ і полігонів твердих побутових відходів.

3. Освоєння нових технологій отримання альтернативних видів палива:

видобування та використання як альтернативних видів палива метану вугільних родовищ та газу сланцевих товщ;

розвиток технологій видобування, використання та комплексної переробки торфу і бурого вугілля як альтернативних видів палива;

розвиток технологій спалювання водовугільних сумішей як альтернативних видів палива для заміщення природного газу.

4. Освоєння нових технологій будівництва енергоефективних житлових та комунально-побутових будівель і приміщень:

впровадження інноваційних технологій будівництва житлових будівель з близьким до нульового рівнем споживання енергії шляхом освоєння технологій облаштування теплової ізоляції стінових фасадів протягом календарного року;

освоєння технологій використання високоефективних світлопрозорих конструкцій з високим термічним опором теплопередачі та з локальною пасивною вентиляцією повітря;

освоєння технологій забезпечення належного рівня енергетичної ефективності будівель відповідно до технічних регламентів, державних стандартів, норм і правил;

впровадження технологій зменшення споживання енергетичних ресурсів у будівлях;

освоєння технологій термомодернізації будівель із застосуванням енергогенеруючих систем та систем теплових мереж.

5. Освоєння нових технологій отримання та накопичення енергії з відновлюваних джерел:

впровадження технології прогнозування обсягу виробітку електричної енергії вітровими та сонячними (фотоелектричними) електростанціями для забезпечення їх роботи у складі енергосистеми;

освоєння технології накопичення енергії вітро- та фотоелектричних станцій на гідроакumuлювальних електростанціях з використанням морської води;

розроблення та створення нових типів вітро- та гідротурбін, які мають підвищений коефіцієнт корисної дії;

освоєння технологій акумулювання теплоти протягом доби і її використання на основі твердотільних нагрівальних приладів.

6. Освоєння нових технологій енергоефективного спалювання різних видів палива:

впровадження нових технологій спалювання різних видів палива на промислових підприємствах з метою зменшення обсягів енергії та зменшення викидів CO₂;

освоєння технологій та устаткування для спалювання рослинних пілет в «киплячому шарі»;

освоєння технологій та устаткування для спалювання стебел соняшника і кукурудзи.

7. Освоєння нових технологій використання теплових насосів:

створення технологій та устаткування із застосуванням багатоступеневих теплових насосів;

створення технологій та устаткування для теплозабезпечення на основі геліотеплонасосних систем.

II. Освоєння нових технологій високотехнологічного розвитку транспортної системи, ракетно-космічної галузі, авіа- і суднобудування, озброєння та військової техніки

1. Розроблення агрегатів і систем нового покоління для швидкісного та високошвидкісного залізничного транспорту:

оновлення та розвиток якісних характеристик рухомого складу, розвиток прогресивних технологій ремонту;

розвиток швидкісного та високошвидкісного руху пасажирських поїздів;

впровадження енергоефективних, ресурсозберігаючих технологій.

2. Розвиток транспортної логістики, розроблення та впровадження інтелектуальних та цифрових систем:

розвиток транспортних коридорів шляхом освоєння та впровадження інтелектуальних транспортних систем і цифрових технологій;

розроблення та впровадження геоінформаційних систем та систем інтелектуального моделювання у дорожньому господарстві;

створення та впровадження інформаційних і навігаційних систем нового покоління та засобів захисту інформації;

розбудова міжнародних транспортних коридорів та модернізація інфраструктури, електрифікація окремих ділянок залізниць України;

удосконалення технологій процесу перевезень.

3. Створення нових поколінь техніки і технологій в авіа-, судно- та ракетно-космічній галузі:

розроблення методів удосконалення несучої здатності елементів конструкції суден на основі проведення чисельного аналізу їх механічної поведінки в експлуатаційних умовах;

науково-технічне супроводження створення перспективних ракет-носіїв і космічних апаратів, космічних систем дистанційного зондування Землі та глобальних навігаційних супутникових систем;

впровадження нових плазмових технологій і технологічного обладнання для підвищення технічного рівня і конкурентоспроможності продукції ракетно-космічної та авіаційної галузі;

створення багатофункціональних технічних засобів;

створення космічних ракетних комплексів з ракетою-носієм «Циклон-4» та ракетою-носієм з екологічно чистим паливом «Маяк»;

створення універсальної космічної платформи з вітчизняною системою управління для використання в супутниках дистанційного зондування Землі та проведення наукових космічних досліджень, зокрема досліджень Місяця;

створення універсального автономного космічного буксира «Кречет» для доставки космічних апаратів на навколоземну та навколomisячну орбіту з використанням ракет-носіїв «Дніпро» і «Маяк»;

створення авіаційно-космічного комплексу «Повітряний старт»;

створення космічних апаратів для дистанційного зондування Землі, забезпечення космічного зв'язку, проведення наукових космічних досліджень, технологічних експериментів на орбіті Землі, космічних досліджень на навколomisячній орбіті та науково-освітніх експериментів;

створення наукових приладів для проведення космічних експериментів, перспективних агрегатів і систем для проведення досліджень навколоземного та навколомісячного простору, поверхні Землі та Місяця;

створення складових частин ракет-носіїв, космічних апаратів (системи управління, ракетні двигуни, нові технології та матеріали), які дадуть можливість підвищити тактико-технічні характеристики наявних та перспективних зразків ракетно-космічної техніки;

створення виробництва для утилізації ракетно-космічної техніки та її елементів з урахуванням вимог міжнародних стандартів;

створення наземної інфраструктури для проведення атестації засобів дистанційного зондування Землі та валідації їх інформації.

4. Розвиток систем навігації та керування авіаційною, корабельною і ракетною технікою:

впровадження навігації, заснованої відповідно до вимог Міжнародної організації цивільної авіації (ІКАО);

створення національної системи геоінформаційного забезпечення та проведення моніторингу надзвичайних ситуацій як складової частини європейської (GMES) і світової (GEOS) систем і забезпечення експлуатації її інформаційних сервісів заінтересованими користувачами;

створення та забезпечення експлуатації загальнодержавної цифрової супутникової телекомунікаційної інфраструктури трансляції загальнонаціональних телерадіопрограм до синхронних зон ефірного цифрового телерадіомовлення України з використанням угруповання геостационарних космічних апаратів зв'язку та мовлення «Либідь»;

створення системи координатно-часового та навігаційного забезпечення України з використанням інформації, отриманої від глобальних навігаційних супутникових систем інших держав, і поширенням такої інформації з використанням наземних і супутникових каналів зв'язку;

створення інтегрованої багатофункціональної системи здійснення контролю та проведення аналізу космічного простору;

створення внутрішнього ринку космічних інформаційних послуг і продуктів дистанційного зондування Землі, супутникової навігації та супутникового зв'язку.

III. Освоєння нових технологій виробництва матеріалів, їх оброблення і з'єднання, створення індустрії наноматеріалів та нанотехнологій

1. Освоєння нових технологій отримання, оброблення і застосування композиційних та функціонально-градієнтних матеріалів:

створення композиційних та функціонально-градієнтних матеріалів для транспортних засобів з підвищеним строком використання;

заміна традиційних матеріалів на композиційні та функціонально-градієнтні матеріали з метою підвищення економічності та ефективності двигунів;

створення технологій, спрямованих на зниження вагових характеристик елементів конструкції транспортних засобів;

створення композиційних матеріалів з інтерметалідною матрицею;

створення нових полімерно-вуглецевих композитів (зміцнених нанотрубками).

2. Нові прогресивні матеріали та вироби з них для підприємств військово-промислового комплексу:

створення матеріалів з підвищеною жароміцністю та жаростійкістю в умовах агресивного середовища;

створення матеріалів з підвищеною бронестійкістю;

створення нових композиційних матеріалів для літальних апаратів і лопатей гелікоптерів;

впровадження технології створення та виробництва броньованих сталей та сплавів легких металів;

створення нових технологій зварювання тонкостінних корпусів;

розроблення матеріалів для створення нових засобів ураження.

3. Промислове освоєння нових технологій отримання, обробки і з'єднання конструкційних, функціональних та інструментальних матеріалів:

розроблення та освоєння нових легованих марок сталі для виробництва литих, кованих та прокатних виробів з високим комплексом міцнісних та в'язких властивостей, методів їх обробки та з'єднання;

створення нових вискоєфективних інструментальних матеріалів, зокрема карбідосталі;

створення «розумних» матеріалів для конструкцій, які можуть адаптуватися до умов використання;

розробка нових матеріалів для електронної техніки, спінтроніки.

4. Створення індустрії нанотехнологій, наноматеріалів та виробництво продукції з них:

створення матеріалів для конструкцій виробів довготривалої безпечної експлуатації;

створення нанотехнологій та матеріалів на основі наноструктурних форм вуглецю;

створення нанокомпозитів багатофункціонального призначення;

створення сенсорів для технологій моніторингу безпеки транспорту, енергетики, у сфері медицини та навколишнього природного середовища.

5. Освоєння нових технологій отримання, оброблення і застосування функціональних матеріалів у біології та медицині:

створення нових біосумісних матеріалів і технологій виготовлення імплантатів, ендо- та екзопротезів для хірургії і реабілітації;

створення матеріалів і технологій для припинення кровотечі, лікування ран і травматичних уражень;
створення спеціалізованої апаратури та біосумісного інструментарію для різних галузей медицини;
створення медичних маркерів, біосумісних носіїв та біоостеоіндукторів.

6. Створення нових матеріалів із застосуванням хімічних технологій:

створення технології отримання полімерних матеріалів нового покоління;
створення технології хіміко-термічної обробки перспективних матеріалів та деталей з них;
створення малотоннажного хімічного синтезу речовин та матеріалів;
створення енерго- та ресурсозберігаючих технологій саморозповсюджуючого синтезу;
створення технології отримання ультрависокотемпературної кераміки та виробів із неї.

7. Створення і виготовлення матеріалів для виробництва, акумуляції, збереження енергії, заміщення критичних матеріалів та охорони навколишнього природного середовища:

створення монокристалів та керамічних енергетичних вузлів нового покоління для електронно-променевих, лазерних та газорозрядних пристроїв електронної техніки;

розвиток технологій створення накопичувачів водню на основі вуглецевих наноструктур;

створення новітніх економічних теплоізоляційних матеріалів.

8. Створення матеріалів та технологій для 3D-прототипування:

створення технологій отримання порошків та металевих гранул для 3D-прототипування;

розробка режимів 3D-прототипування, які забезпечують оптимальний комплекс фізико-механічних характеристик виробів та зниження їх ваги.

IV. Технологічне оновлення та розвиток агропромислового комплексу

1. Розроблення та впровадження технологій виробництва, збереження і переробки високоякісної рослинної продукції:

створення енергоощадних та ресурсозберігаючих технологій вирощування сільськогосподарських культур з елементами точного землеробства;

впровадження адаптивних енергоощадних екологічно чистих технологій вирощування овочевих культур;

розроблення технологій вирощування та переробки біоенергетичних культур та використання їх у системі отримання біопалива;

розвиток технологій вирощування рису;

2. Розроблення та впровадження технологій адаптивного ґрунтоохоронного землеробства:

технологічне оновлення діагностики стану ґрунтів;

створення науково обґрунтованої системи ведення землеробства, адаптованої до ґрунтово-кліматичних умов господарств різних форм власності;

впровадження технології проведення моніторингу агроресурсів з використанням космічних знімків поверхні Землі;

розвиток технології виробництва орґано-мінеральних добрив на основі місцевих сировинних ресурсів.

3. Розроблення та впровадження новітніх біотехнологій у рослинництві, тваринництві та ветеринарії:

впровадження технології ідентифікації генів морозостійкості, тривалості періоду колосіння, якості зерна пшениці м'якої озимої;

розроблення технології отримання та використання подвоєних гапloidів кукурудзи, ріпаку;

впровадження технології збереження генотипів буряку цукрового, рису, малопоширених сільськогосподарських рослин (in vitro);

відтворення тварин з використанням біотехнологічних методів;

виготовлення високоефективних ветеринарних препаратів з використанням біотехнологічних методів;

формування єдиної методології оцінки стану запасів водних біоресурсів у Чорному морі.

4. Технологічне оновлення виробництва продукції скотарства та свинарства:

впровадження енергоощадних екологічно безпечних технологічних процесів і технічних засобів для виробництва продукції тваринництва;

освоєння новітніх технологій застосування композиційних та функціональних матеріалів у тваринництві.

5. Розроблення та впровадження технологій створення високопродуктивних альтернативних джерел для отримання пального:

проведення селекції в насінництві і розсадництві, оновлення технології вирощування та використання біоенергетичних культур як сировини для виробництва рідких, твердих і газоподібних видів біопалива;

впровадження технології виробництва біогазу з органічних відходів рослинного та тваринного походження.

6. Розроблення та впровадження технологій виробництва діагностикумів захворювань тварин і засобів їх захисту, у тому числі:

технології отримання вітчизняних конкурентоспроможних засобів специфічної профілактики вірус-бактеріальних пневмоентеритів (парагрип, інфекційний ринотрахеїт, колібактеріоз, пастерильоз, сальмонельоз, інфекційна агалактія овець);

технології отримання високоефективних діагностикумів африканської чуми свиней, вузликового дерматиту великої рогатої худоби та паратуберкульозу, пташиного грипу;

дезінфекційних засобів, які забезпечують належний ефект за низьких температур;

нових технологій утилізації продукції тваринного походження.

7. Розроблення та впровадження технологій виробництва діагностикумів захворювань рослин, у тому числі впровадження методів прогнозу фітосанітарного стану агроценозів на базі використання сучасних інформаційних технологій – геоінформаційних систем для визначення доцільності застосування засобів захисту рослин.

V. Впровадження нових технологій та обладнання для якісного медичного обслуговування, лікування, фармацевтики

1. Впровадження нових технологій створення диференційованих діагностикумів для різних видів мікобактерій – збудників туберкульозу, у тому числі:

молекулярних та клітинних технологій розроблення методів діагностики та лікування, зокрема створення диференційованих діагностикумів для різних видів мікобактерій – збудників туберкульозу;

технологій спрямованого дизайну біологічно активних речовин з протипухлинною дією та біологічно активних речовин з протитуберкульозною активністю та їх високопропускну скринінгу; отримання нових гліколіпідних антибіотиків – інгібіторів синтезу клітинної стінки бактерій та їх лікувальних форм.

2. Розроблення нових методів діагностики, лікування та профілактики найбільш поширених захворювань людини, у тому числі:

тест-систем для ДНК-діагностики поширених в Україні важких спадкових захворювань моногенної природи, діагностики онкологічних захворювань людини на основі РНК/ДНК-мікрочіпів;

штучних еквівалентів шкіри медичного призначення з використанням клітин людини;

технологій виробництва нових ферментних препаратів, а саме визначення активності діагностично та терапевтично значущих ферментів у біологічних рідинах;

ферментів вітчизняного виробництва гліколітичної та протеолітичної дії; рекомбінантного гормону росту, цитокінів та інтерферонів; рекомбінантних препаратів для лікування цукрового діабету, потенціювання пробіотичної дії штамів лакто- та біфідобактерій;

інформаційних та телекомунікаційних технологій у медицині.

VI. Широке застосування технологій більш чистого виробництва та охорони навколишнього природного середовища

1. Застосування технологій раціонального надро- та землекористування:

впровадження екологічно безпечних технологій проведення гірничих робіт і обов'язкової рекультивациі та екологічної реабілітації територій, порушених внаслідок провадження виробничої діяльності підприємств хімічної, гірничо-видобувної, нафтопереробної промисловості;

впровадження технологій кріоконсервування з відтворення популяцій рідкісних, зникаючих та зниклих видів рослин та тварин.

2. Впровадження прогресивних технологій водозабезпечення, водокористування та водовідведення:

розроблення та впровадження технологій і обладнання для одержання високоякісної питної води;

впровадження новітніх технологій очищення та знезараження стічних вод.

3. Застосування технологій замкнутого циклу, технологій очищення, переробки та утилізації промислових і побутових відходів:

використання високоефективних ресурсозберігаючих і природоохоронних технологій;

запровадження сучасних нормативів екологічної безпеки у промисловості;

впровадження технологій повторного використання відходів;

впровадження маловідходних, безвідходних технологій, стимулювання роздільного збирання та утилізації відходів;

впровадження сучасних методів та технологій поводження з побутовими відходами.

4. Застосування технологій поводження з радіоактивними відходами та зменшення їх негативного впливу на навколишнє природне середовище:

впровадження технологій зберігання осклованих високоактивних відходів, що утворилися після переробки відпрацьованого ядерного палива вітчизняних атомних електростанцій;

виробництво приладів для проведення екологічного та радіаційного моніторингу.

5. Застосування технологій зменшення шкідливих викидів та скидів:

розроблення та запровадження екологічно безпечних технологій та обладнання для високоякісного очищення атмосферного повітря від забруднюючих речовин;

заміна існуючих пилоочисних споруд на сучасні з високою ефективністю очищення;
будівництво та введення в дію сучасних газоочисних установок і споруд.

VII. Розвиток сучасних інформаційних, комунікаційних технологій, робототехніки

1. Розвиток інформаційно-телекомунікаційної інфраструктури, впровадження новітніх інформаційних технологій, зокрема, грид- та хмарних технологій, комп'ютерних навчальних систем, систем електронного бізнесу: застосування національних інформаційних ресурсів, інтегрованих систем баз даних; використання комп'ютерних програмно-технічних засобів, телекомунікаційних мереж та систем, грид- та хмарних технологій;

впровадження технологій та інструментальних засобів електронного урядування;

розробка та впровадження механізмів забезпечення доступу осіб з інвалідністю та інших маломобільних груп населення, в тому числі з порушенням функцій мовлення, зору і слуху, до архітектурної, транспортної, інформаційної інфраструктури.

2. Розвиток систем інтелектуального моделювання для розв'язання задач у галузях економіки; обороноздатності держави; управління складними об'єктами в екології, біології та медицині; освіті; робототехніки та складних техногенних систем:

застосування технологій та засобів виробництва програмного забезпечення;

використання інформаційно-аналітичних систем, систем підтримання прийняття рішень;

розроблення інформаційно-комунікаційних технологій інтелектуального управління автономними мобільними роботами багатопільового призначення для розв'язання широкого спектра актуальних прикладних завдань.

3. Впровадження новітніх технологій захисту інформації в телекомунікаційних та інформаційних системах різного призначення, у тому числі технологій та засобів захисту інформації.

4. Розвиток технологій довгострокового зберігання інформації та управління «великими даними» (big data), у тому числі технологій, системи та засобів оброблення, зберігання і передавання цифрової інформації.

5. Розробка та стандартизація технологій зв'язку п'ятого покоління – 5G, у тому числі інтерфейсу 5G-технологій, та створення програмного забезпечення для їх функціонування.

6. Розвиток та впровадження систем Інтернету речей, у тому числі:

технологій ідентифікації об'єктів;

технологій обміну інформацією між пристроями та об'єктами;

розробка систем захисту елементів Інтернету речей від несанкціонованого втручання.

7. Освоєння технологій квантових обчислень:

розроблення та запровадження технологій квантових обчислень шляхом розв'язання інженерних проблем створення кубітів, здатних довгий час зберігати «переплутаний» квантовий стан, що не залежить від зовнішніх впливів;

створення на основі кубітів великих когерентних систем з надпотужними обчислювальними можливостями;

розроблення для квантових комп'ютерів елементів з вищою, ніж у кубітів, розмірністю;

розроблення методів генерації та детектування неklasичних станів в оптичному та мікрохвильовому діапазонах;

розроблення ефективних методів неруйнівного вимірювання та керування ними, створення ліній зв'язку, захищених від підслуховування.

8. Розвиток та впровадження систем штучного інтелекту, у тому числі:

нових інтелектуальних технологій транспорту (безпілотні автомобільні засоби, управління і планування транспортними потоками у місті);

технологій, алгоритмів і програмно-технічних засобів інтелектуальних сервісів побутового, медичного, соціального призначення;

інтелектуальних систем військового призначення (солдат майбутнього, мобільні роботи для розмінування, інтелектуальні системи керування озброєнням);

інтелектуальних систем керування автономними роботами та робототехнічними комплексами;

інтелектуальних систем підтримки прийняття рішень в умовах невизначеності;

систем розпізнавання образів (технічного зору, мовлення тощо);

інтелектуальних веб-технологій, хмарних обчислень.

**КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ
ПОСТАНОВА**

від 17 вересня 2003 р. № 1474

Київ

**ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОРЯДКУ ДЕРЖАВНОЇ РЕЄСТРАЦІЇ
ІННОВАЦІЙНИХ ПРОЕКТІВ І ВЕДЕННЯ
ДЕРЖАВНОГО РЕЄСТРУ ІННОВАЦІЙНИХ ПРОЕКТІВ**

Зміни до Постанови див. в Постанові КМ

№ 1315 від 05.10.2004

Із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ

№ 650 від 28.07.2010

№ 573 від 06.06.2012

№ 781 від 23.09.2015

Відповідно до Закону України «Про інноваційну діяльність» Кабінет Міністрів України постановляє:
Затвердити Порядок державної реєстрації інноваційних проектів і ведення Державного реєстру інноваційних проектів (додається).

Прем'єр-міністр України

Інд. 28

В. ЯНУКОВИЧ

ЗАТВЕРДЖЕНО

постановою Кабінету Міністрів України
від 17 вересня 2003 р. № 1474

ПОРЯДОК

**державної реєстрації інноваційних проектів і ведення
Державного реєстру інноваційних проектів**

(У тексті Порядку слово «МОН» замінено словом «Комітет» у відповідному відмінку згідно з Постановою КМ № 650 від 28.07.2010)

(У тексті Порядку слово «Комітет» у всіх відмінках замінено словом «Держінформнауки» згідно з Постановою КМ № 573 від 06.06.2012)

(У тексті Порядку слова «МОНмолодьспортом за поданням Держінформнауки» і «Держінформнауки» замінено словом «МОН» згідно з Постановою КМ № 781 від 23.09.2015)

1. Згідно з цим Порядком проводиться державна реєстрація інноваційних проектів, ведеться Державний реєстр інноваційних проектів (далі – Реєстр) та публікується інформація про інноваційні проекти в офіційному бюлетені МОН.

(Пункт 1 із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ № 650 від 28.07.2010, № 573 від 06.06.2012)

2. Суб'єкт інноваційної діяльності, який заявляє інноваційний проект на державну реєстрацію, подає до МОН такі документи:

(Абзац перший пункту 2 в редакції Постанови КМ № 573 від 06.06.2012)

1) заяву про розгляд інноваційного проекту за формою, затвердженою МОН;

(Підпункт 1 пункту 2 в редакції Постанови КМ № 573 від 06.06.2012)

2) інноваційний проект за формою, затвердженою МОН, прошитий, пронумерований, засвідчений підписом і скріплений печаткою заявника;

(Підпункт 2 пункту 2 в редакції Постанови КМ № 573 від 06.06.2012)

3) бізнес-план інноваційного проекту на паперовому та електронному носіях;

(Підпункт 4 пункту 2 виключено на підставі Постанови КМ № 573 від 06.06.2012)

5) фізична особа, крім того, – копію документа, що посвідчує особу, та копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера;

(Підпункт 5 пункту 2 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 573 від 06.06.2012)

(Підпункт 6 пункту 2 виключено на підставі Постанови КМ № 573 від 06.06.2012)

Відповідальність за достовірність інформації, що міститься в поданих документах, покладається на заявника.

3. Рішення про державну реєстрацію інноваційного проекту приймається МОН на підставі висновку організації з проведення експертизи інноваційних проектів (далі – експертна організація).

(Пункт 3 в редакції Постанови КМ № 573 від 06.06.2012)

4. Подані згідно з пунктом 2 цього Порядку документи розглядаються у підрозділі, визначеному МОН для кваліфікування інноваційних проектів (далі – установа).

5. Установа проводить перевірку комплектності документів, зазначених у пункті 2 цього Порядку, обліковує їх у спеціальному журналі, видає заявнику письмове підтвердження факту одержання документів та передає завірені в установленому порядку копії зареєстрованих документів до експертної організації.

Заявник для проведення експертизи має право запропонувати експертну організацію, яка має право на проведення наукової і науково-технічної експертизи.

У разі коли документи подано не в повному обсязі, МОН повертає їх заявнику протягом п'яти робочих днів з моменту реєстрації із зазначенням причини повернення.

(Пункт 5 в редакції Постанови КМ № 573 від 06.06.2012)

6. Експертиза інноваційного проекту проводиться експертною організацією відповідно до Закону України «Про наукову та науково-технічну експертизу» та порядку, затвердженого МОН, за рахунок коштів заявника у строк, визначений договором про її проведення.

(Пункт 6 в редакції Постанови КМ № 573 від 06.06.2012)

7. Експертна організація складає за результатами експертизи висновок, оригінал якого надсилається установі, а копія – заявникові.

Висновок експертної організації чинний протягом строку, визначеного договором про проведення експертизи.

(Пункт 7 в редакції Постанови КМ № 573 від 06.06.2012)

8. У разі позитивного висновку експертизи установа протягом місяця після його надходження з експертної організації розглядає інноваційний проект та готує рішення про кваліфікування його інноваційним або пріоритетним інноваційним затверджується наказом МОН.

(Абзац перший пункту 8 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 573 від 06.06.2012)

(Абзац другий пункту 8 виключено на підставі Постанови КМ № 573 від 06.06.2012)

9. У разі виявлення під час проведення експертизи інноваційного проекту порушень, які могли вплинути на її повноту та достовірність результатів, установа готує рішення стосовно проведення повторної експертизи, про що заявнику повідомляється в десятиденний строк з моменту прийняття відповідного рішення, затвердженого наказом МОН.

Повторна експертиза проводиться за кошти експертної організації.

10. Порушеннями під час проведення експертизи є:

створення для окремих експертів, груп експертів та експертних рад умов, що спричиняють необ'єктивне проведення експертизи;

залучення до експертизи посадових осіб та фахівців, безпосередньо заінтересованих в її результатах;

фальсифікація висновків експертизи.

11. За наявності позитивного висновку експертної організації МОН у п'ятиденний строк приймає рішення про кваліфікування проекту як інноваційного або пріоритетного інноваційного та проводить його державну реєстрацію і вносить проект до Реєстру, який ведеться на паперовому та електронному носіях і складається з кваліфікаційних розділів – «Інноваційні проекти» та «Пріоритетні інноваційні проекти».

(Пункт 11 в редакції Постанови КМ № 573 від 06.06.2012)

12. Одночасно з внесенням інноваційного (пріоритетного інноваційного) проекту до Реєстру МОН видає заявнику свідоцтво про державну реєстрацію інноваційного проекту або про державну реєстрацію пріоритетного інноваційного проекту за формою згідно з додатками 1 і 2.

13. Факт видачі МОН свідоцтва про державну реєстрацію інноваційного (пріоритетного інноваційного) проекту фіксується у спеціальному журналі та засвідчується підписом особи, яка видала, і особи, яка одержала свідоцтво.

14. У триденний строк після видачі свідоцтва про державну реєстрацію інноваційного (пріоритетного інноваційного) проекту МОН надсилає до ДФС копію свідоцтва про державну реєстрацію інноваційного (пріоритетного інноваційного) проекту.

(Пункт 14 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 781 від 23.09.2015)

15. У десятиденний строк після видачі свідоцтва про державну реєстрацію пріоритетного інноваційного проекту, згідно з яким передбачається ввезення на митну територію України товарів, необхідних для його виконання, МОН надсилає ДФС копію цього свідоцтва, пріоритетний інноваційний проект, номенклатуру товарів, необхідних для його виконання, з інформацією про обсяги їх ввезення на митну територію України.

(Пункт 15 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 781 від 23.09.2015)

16. Інформація про внесення інноваційного (пріоритетного інноваційного) проекту до Реєстру публікується протягом місяця в офіційному бюлетені МОН і включає такі відомості:

назву зареєстрованого інноваційного (пріоритетного інноваційного) проекту;
номер у Реєстрі та дату державної реєстрації інноваційного (пріоритетного інноваційного) проекту;
для юридичної особи – найменування виконавця інноваційного (пріоритетного інноваційного) проекту, код згідно з ЄДРПОУ та юридичну адресу;
для фізичної особи – прізвище, ім'я та по батькові виконавця інноваційного (пріоритетного інноваційного) проекту, його громадянство;
розділ Реєстру, до якого внесено проект;
строк дії свідоцтва про реєстрацію інноваційного (пріоритетного інноваційного) проекту.

17. Особливості державної реєстрації інноваційного проекту, на який поширюється дія Закону України «Про державну таємницю», визначаються згідно з частиною дванадцятою статті 13 Закону України «Про інноваційну діяльність».

18. Свідоцтво про державну реєстрацію інноваційного (пріоритетного інноваційного) проекту є чинним протягом семи років після дати його видачі. Після закінчення цього строку державна реєстрація і відповідний запис у реєстрі анулюються за рішенням МОН, затвердженим відповідним наказом. Інформація про це публікується в офіційному бюлетені МОН.

(Пункт 18 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 650 від 28.07.2010)

19. У разі негативного висновку експертизи інноваційного проекту або коли у поданих згідно з пунктом 2 цього Порядку документах наведено недостовірні відомості, установа готує рішення про вмотивовану відмову в реєстрації інноваційного проекту, яке затверджується наказом МОН, та у триденний строк повідомляє про це заявника.

У разі незгоди з таким рішенням заявник може повторно звернутися до МОН з клопотанням про його перегляд, яке повинне бути розглянуто в місячний строк.

20. Перегляд рішення про відмову в державній реєстрації інноваційного проекту може бути здійснено у разі усунення заявником недоліків та порушень, виявлених під час експертизи або кваліфікування, і внесення відповідних змін до інноваційного проекту.

Інноваційний проект, до якого внесено зміни, підлягає реєстрації згідно з цим Порядком.

21. Анулювання МОН державної реєстрації інноваційного (пріоритетного інноваційного) проекту та запису про реєстрацію у Реєстрі до закінчення строку дії свідоцтва про державну реєстрацію інноваційного (пріоритетного інноваційного) проекту здійснюється за результатами аналізу даних моніторингу виконання інноваційного (пріоритетного інноваційного) проекту на підставі рішення, затвердженого наказом МОН.

(Абзац перший пункту 21 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 573 від 06.06.2012)

Моніторинг виконання інноваційного (пріоритетного інноваційного) проекту проводиться МОН щороку починаючи від дати його реєстрації згідно з відповідним порядком, затвердженим МОН.

(Абзац другий пункту 21 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 573 від 06.06.2012)

Анулювання державної реєстрації проекту здійснюється у разі невиконання запланованих показників інноваційного (пріоритетного інноваційного) проекту.

(Абзац третій пункту 21 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 573 від 06.06.2012)

22. Про анулювання державної реєстрації інноваційного (пріоритетного інноваційного) проекту до закінчення строку дії свідоцтва про його державну реєстрацію МОН повідомляє виконавця інноваційного (пріоритетного інноваційного) проекту та ДФС у триденний строк.

(Абзац перший пункту 22 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 781 від 23.09.2015)

У разі анулювання державної реєстрації пріоритетного інноваційного проекту, згідно з яким передбачено ввезення на митну територію України товарів, необхідних для його виконання, МОН інформує про це ДФС у триденний строк.

(Абзац другий пункту 22 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 781 від 23.09.2015)

23. Спори, пов'язані з реєстрацією, відмовою в реєстрації або анулюванням рішення про державну реєстрацію інноваційного (пріоритетного інноваційного) проекту, розглядаються відповідно до законодавства.

Зразок

Додаток 1 до Порядку

СВІДОЦТВО про реєстрацію інноваційного проекту

(Додаток 1 із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ № 650 від 28.07.2010, № 573 від 06.06.2012, № 781 від 23.09.2015)

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

СВІДОЦТВО
про реєстрацію інноваційного проекту№ _____
м. Київ

Серія _____

Інноваційний проект _____
(назва)

занесено до Державного реєстру інноваційних проектів на підставі рішення про кваліфікування проекту інноваційним, затвердженого наказом МОН _____

(номер і дата затвердження наказу)

Строк виконання проекту _____
(дата початку і закінчення)Виконавець проекту _____
(для юридичної особи – найменування, юридична адреса, код згідно з ЄДРПОУ;для фізичної особи – прізвище, ім'я та по батькові, громадянство,
номер і дата видачі документа, що посвідчує особу)

Інноваційний продукт (продукція) за проектом _____

Це Свідоцтво є підставою для надання державної підтримки у реалізації інноваційного проекту згідно із статтями 17, 19 (частина 4), 20 (частини 4 і 7) Закону України «Про інноваційну діяльність».

_____ 20__ р.
(дата видачі)

Міністр освіти і науки

(підпис)

(ініціали та прізвище)

М. П.

(Додаток 1 із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ № 650 від 28.07.2010, № 573 від 06.06.2012, № 781 від 23.09.2015)

СВІДОЦТВО

про реєстрацію пріоритетного інноваційного проекту

(Додаток 2 із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ № 650 від 28.07.2010, № 573 від 06.06.2012, № 781 від 23.09.2015)

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

СВІДОЦТВО
про реєстрацію пріоритетного інноваційного проекту№ _____
м. Київ

Серія _____

Пріоритетний інноваційний проект _____
(назва)

занесено до Державного реєстру інноваційних проектів на підставі рішення про кваліфікування проекту пріоритетним інноваційним, затвердженого наказом МОН _____

(номер і дата затвердження наказу)

Пріоритетний інноваційний проект відповідає середньостроковому пріоритетному напрямку інноваційної діяльності загальнодержавного рівня _____

(назва)

_____, затвердженому Кабінетом Міністрів України.

Строк виконання проекту _____
(дата початку і закінчення)

Виконавець проекту _____
(для юридичної особи – найменування, юридична адреса, код згідно з ЄДРПОУ;

_____ для фізичної особи – прізвище, ім'я та по батькові, громадянство, номер і дата
видачі документа, що посвідчує особу)

Інноваційний продукт (продукція) за проектом

Це Свідоцтво є підставою для надання державної підтримки у реалізації пріоритетного інноваційного проекту згідно із статтями 17, 19 (частина 4), 20 (частини 4 і 7) Закону України «Про інноваційну діяльність».

_____ 20__ р.

(дата видачі)

Міністр освіти і науки

(підпис)

(ініціали та прізвище)

(Додаток 2 із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ № 650 від 28.07.2010, № 573 від 06.06.2012, № 781 від 23.09.2015)

МІНІСТЕРСТВО ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ І ТОРГІВЛІ УКРАЇНИ

НАКАЗ

13.03.2013 № 243

Зареєстровано в Міністерстві юстиції України
18 березня 2013 р. за № 437/22969

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ МЕТОДИКИ ПРОВЕДЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ ЕКСПЕРТИЗИ ІНВЕСТИЦІЙНИХ ПРОЕКТІВ ТА ФОРМИ ВИСНОВКУ ЗА ЇЇ РЕЗУЛЬТАТАМИ

Відповідно до пункту 3 Порядку проведення державної експертизи інвестиційних проектів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 09 червня 2011 року № 701, **НАКАЗУЮ:**

1. Затвердити такі, що додаються:

Методику проведення державної експертизи інвестиційних проектів;

форму висновку за результатами проведення державної експертизи інвестиційних проектів.

2. Директору департаменту інвестиційно-інноваційної політики та розвитку державно-приватного партнерства Коваленку В. М. забезпечити подання цього наказу на державну реєстрацію до Міністерства юстиції України в установленому законодавством порядку.

3. Цей наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування.

4. Контроль за виконанням цього наказу покласти на першого заступника Міністра економічного розвитку і торгівлі України Максюту А. А.

Міністр економічного розвитку і торгівлі України

І. М. Прасолов

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства
економічного розвитку
і торгівлі України
13.03.2013 № 243

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
18 березня 2013 р.
за № 437/22969

МЕТОДИКА проведення державної експертизи інвестиційних проектів

І. Загальні положення

1.1. Відповідно до цієї Методики проводиться експертиза інвестиційних проектів, що реалізуються із залученням бюджетних коштів, коштів державних підприємств, установ і організацій, а також за рахунок кредитів, наданих під державні гарантії (далі – державна експертиза).

1.2. Ця Методика застосовується при проведенні державної експертизи центральними органами виконавчої влади, які реалізують державну політику у сфері, якої стосується інвестиційний проект, або Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями в разі, коли інвестиційний проект стосується розвитку відповідного регіону (далі – органи, що проводять державну експертизу).

1.3. У цій Методиці терміни вживаються у значенні, наведеному в Порядку проведення державної експертизи інвестиційних проектів, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 09 червня 2011 року № 701 (далі – Порядок).

II. Процедура (стадії) проведення державної експертизи

2.1. Проведення державної експертизи передбачає експертне дослідження, перевірку техніко-економічних розрахунків, аналіз і оцінку інвестиційного проекту та підготовку обґрунтованого висновку державної експертизи.

2.2. Процедура проведення державної експертизи складається з трьох стадій: підготовчої, основної та заключної.

2.3. На підготовчій стадії проведення державної експертизи здійснюється перевірка складу документації, яка подається до органу, що проводить державну експертизу, на відповідність вимогам пункту 4 Порядку.

У разі коли інвестиційний проект не відповідає Формі інвестиційного проекту, для реалізації якого може надаватися державна підтримка, затвердженій наказом Міністерства економічного розвитку і торгівлі України від 19 червня 2012 року № 724, зареєстрованій у Міністерстві юстиції України 02 серпня 2012 року за № 1310/21622 (далі – Форма), та/або документи подано не в повному обсязі згідно з пунктом 4 Порядку, орган, що проводить експертизу, повертає їх замовнику протягом п'яти робочих днів від дати їх надходження до органу, що проводить державну експертизу.

2.4. Основна стадія проведення державної експертизи передбачає:

2.4.1. Отримання органом, що проводить державну експертизу, експертного висновку за результатами проведеної Міністерством економічного розвитку і торгівлі України оцінки економічної ефективності інвестиційного проекту відповідно до Порядку та критеріїв оцінки економічної ефективності проектних (інвестиційних) пропозицій та інвестиційних проектів, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 18 липня 2012 року № 684.

2.4.2. Визначення актуальності інвестиційного проекту.

При визначенні актуальності інвестиційного проекту аналізується відповідність проекту: стратегічним програмним документам держави; пріоритетним напрямам структурної перебудови економіки; напрямам, визначеним концепцією (програмою) розвитку відповідної галузі; визначеним законодавством напрямам пріоритетного інвестування; тенденціям розвитку ринку і попиту на товар (послуги), виробництво (надання) якого (яких) передбачається інвестиційним проектом.

Під час проведення такого аналізу розглядаються:
мета інвестиційного проекту та механізми її досягнення;
проблеми, які будуть розв'язані внаслідок реалізації інвестиційного проекту, та результати, які планується досягти;

стан конкурентного середовища, ступінь задоволення попиту на продукцію (товари, послуги), виробництво (надання) якої (яких) передбачається інвестиційним проектом, ринки збуту.

Результатом проведеного аналізу є обґрунтоване узагальнене судження за одним з нижченаведених варіантів:
інвестиційний проект є актуальним;
інвестиційний проект є неактуальним.

2.4.3. Визначення соціальної спрямованості інвестиційного проекту.

При визначенні соціальної спрямованості інвестиційного проекту аналізується можливість розв'язання соціальних проблем та наявність позитивних соціальних ефектів, пов'язаних з реалізацією інвестиційного проекту.

Соціальні ефекти можуть виявлятися (і відповідно аналізуватися) в національному, галузевому та регіональному масштабах.

Позитивні соціальні ефекти від реалізації інвестиційного проекту можуть виявлятися в його потенційному впливі на:

оптимізацію мережі соціальної інфраструктури з урахуванням під час будівництва нових об'єктів (їх перепрофілювання) показника фактичного забезпечення об'єктами соціального призначення на одного мешканця відповідної адміністративно-територіальної одиниці порівняно із середньою в регіоні;

кількість збережених або новостворених робочих місць;

покращення умов роботи працівників;

зміну структури виробничого персоналу;

збільшення обсягів реалізації товарів (робіт, послуг);

підвищення рівня забезпечення населення житлом;

поліпшення культурно-побутових умов населення;

поліпшення стану здоров'я населення;

доступність для населення послуг на безоплатній основі;

економію вільного часу;

підвищення рівня і якості освіти та її доступності для населення;

підвищення творчого і професійного потенціалу населення, розширення можливостей духовного розвитку особистості;

збереження і розвиток науково-технічного потенціалу, упровадження інновацій.

У разі наявності позитивних соціальних ефектів та відсутності негативних соціальних наслідків проект вважається соціально спрямованим.

Результатом проведеного аналізу є обґрунтоване узагальнене судження за одним з нижченаведених варіантів:
інвестиційний проект є соціально спрямованим та в результаті його реалізації досягається позитивний соціальний ефект;

інвестиційний проект не є соціально спрямованим та/або в результаті його реалізації не досягається позитивний соціальний ефект.

2.4.4. Визначення ефективності використання бюджетних коштів.

Основним показником оцінки ефективності інвестиційних проектів, які передбачають державну підтримку, є бюджетний ефект (Б). Для року (t) здійснення проекту річний бюджетний ефект (Б_t) визначається як перевищення доходів відповідного бюджету (Д_t) над витратами (В_t) унаслідок реалізації проекту за такою формулою:

$$Б_t = Д_t - В_t$$

Показники бюджетної ефективності розраховуються на підставі визначення потоку бюджетних коштів.

Бюджетний ефект (Б) за весь період реалізації проекту розраховується як сума дисконтованих річних бюджетних ефектів.

До надходжень для розрахунку бюджетної ефективності належать:

надходження від податків, зборів та інших обов'язкових платежів;

кошти від сплати за отримання ліцензій, проведення конкурсів і тендерів на розвідку, будівництво та експлуатацію об'єктів;

погашення кредитів, виданих з відповідного бюджету;

плата за надання кредиту та/або державної гарантії виконання зобов'язань юридичних осіб – резидентів;

дивіденди.

До видатків бюджетних коштів належить надання:

коштів для викупу державою акцій додаткових емісій або внесення додаткових вкладів до статутних капіталів господарських товариств, у яких державі належать корпоративні права;

компенсації сум відсоткових ставок за користування кредитом;

бюджетних коштів на безоплатній основі;

бюджетних дотацій, пов'язаних з проведенням певної цінової політики і забезпеченням дотримання певних соціальних пріоритетів.

Ефективність витрачання бюджетних коштів може аналізуватися для державного бюджету в цілому або бюджетів різних рівнів.

Результатом проведеного аналізу є обґрунтоване узагальнене судження за одним з нижченаведених варіантів: використання бюджетних коштів є ефективним ($B > 0$);

використання бюджетних коштів є неефективним ($B < 0$).

Показники бюджетної ефективності інвестиційного проекту наводяться у висновку експертизи.

2.4.5. Визначення достовірності техніко-економічних розрахунків інвестиційного проекту.

Визначення достовірності техніко-економічних розрахунків здійснюється шляхом:

аналізу вихідних даних (припущень) у частині їх реалістичності;

перевірки правильності формул, арифметичних дій;

перевірки відповідності інтерпретування.

Результатом проведеного аналізу є обґрунтоване узагальнене судження за одним з нижченаведених варіантів: техніко-економічні розрахунки є достовірними;

техніко-економічні розрахунки є недостовірними або потребують уточнення.

У разі виявлення недостовірності техніко-економічних розрахунків або необхідності їх уточнення у висновку експертизи надаються чітко сформульовані зауваження та пропозиції щодо можливості їх усунення.

2.4.6. Визначення обґрунтованості обсягу і форми надання державної підтримки для реалізації інвестиційного проекту.

Обґрунтованість обсягу і форми надання державної підтримки для реалізації інвестиційного проекту визначається шляхом:

порівняльного аналізу показників ефективності від реалізації інвестиційного проекту як за наявності державної підтримки, так і без неї;

аналізу можливості реалізації інвестиційного проекту при наданні іншої форми державної підтримки.

Обґрунтуванням неможливості реалізації інвестиційного проекту без державної підтримки може бути хоча б одна з таких підстав:

необхідність створення чи реконструкції в межах реалізації проекту об'єктів, які перебувають в державній або комунальній власності;

від'ємне значення чистого дисконтованого доходу проекту, розрахованого без урахування використання державної підтримки;

неможливість залучення позикових фінансових ресурсів з причини тривалого строку окупності проекту.

Результатом проведеного аналізу є обґрунтоване узагальнене судження за одним з нижченаведених варіантів:

обсяг і форма надання державної підтримки є обґрунтованими;

обсяг і форма надання державної підтримки є необґрунтованими або недостатньо обґрунтованими.

У разі необґрунтованості або недостатньої обґрунтованості обсягу і форми надання державної підтримки для реалізації інвестиційного проекту у висновку експертизи надаються чітко сформульовані зауваження та пропозиції щодо їх усунення.

2.4.7. Визначення наявності належного кадрового, матеріально-технічного забезпечення для реалізації інвестиційного проекту.

При визначенні наявності належного кадрового, матеріально-технічного забезпечення для реалізації інвестиційного проекту враховуються:

технологічний або науково-технічний рівень інвестиційного проекту;

доступність технологій, необхідних для його реалізації;

наявність виробничих потужностей, необхідність їх модернізації, реконструкції чи створення;

доступність сировини та ресурсів, обладнання та устаткування, необхідних для реалізації інвестиційного проекту;

забезпеченість кваліфікованим персоналом;

можливість залучення консультантів, радників, експертів тощо.

Результатом проведеного аналізу є обґрунтоване узагальнене судження за одним з нижченаведених варіантів:

належне кадрове та матеріально-технічне забезпечення для реалізації інвестиційного проекту наявне;

кадрове та/або матеріально-технічне забезпечення для реалізації інвестиційного проекту не є достатнім.

У разі виявлення недостатності кадрового та/або матеріально-технічного забезпечення для реалізації інвестиційного проекту у висновку експертизи надається відповідне обґрунтування.

2.4.8. Визначення узгодженості екологічних, економічних і соціальних інтересів.

При визначенні екологічних інтересів аналізуються:

вплив реалізації інвестиційного проекту на навколишнє природне середовище;

наявність чи відсутність споруд, устаткування, пристроїв для очищення викидів і скидів або їх знешкодження;

супроводження інвестиційного проекту впровадженням ресурсозберігаючих технологій;

заходи з контролю та зменшення потенційно можливих негативних наслідків реалізації інвестиційного проекту на навколишнє природне середовище.

Для визначених законодавством видів діяльності та об'єктів, що становлять підвищену екологічну небезпеку, обов'язковим є здійснення державної екологічної експертизи, висновок якої додається замовником до інвестиційного проекту (пункт 1.8 Форми).

Узгодженість з економічними та соціальними інтересами визначається шляхом оцінки витрат на природоохоронні заходи, аналізу місця розташування забудови і наявності ризиків для населення при його створенні та/або функціонуванні тощо.

Результатом проведеного аналізу є обґрунтоване узагальнене судження за одним з нижченаведених варіантів: екологічні, економічні та соціальні інтереси узгоджуються; екологічні, економічні та соціальні інтереси не узгоджуються.

У разі виявлення неузгодженостей екологічних, економічних та соціальних інтересів у висновку експертизи викладається їх суть.

2.4.9. Визначення відповідності інвестиційного проекту вимогам законодавства.

Аналізується інвестиційний проект на відповідність актам законодавства у сферах інвестиційної, господарської, містобудівної діяльності, санітарного та епідеміологічного благополуччя населення, екології, поводження з відходами, охорони праці, енергозбереження, пожежної, техногенної, ядерної та радіаційної безпеки тощо.

Результатом проведеного аналізу є обґрунтоване узагальнене судження за одним з нижченаведених варіантів: інвестиційний проект відповідає вимогам законодавства і може бути реалізований; інвестиційний проект не відповідає вимогам законодавства і не може бути реалізований.

У разі виявлення невідповідностей інвестиційного проекту вимогам законодавства, зокрема нормативам з питань санітарного та епідеміологічного благополуччя населення, екології, охорони праці, енергозбереження, пожежної, техногенної, ядерної та радіаційної безпеки, у висновку експертизи викладається їх суть з посиланням на акти законодавства та відповідним обґрунтуванням.

2.5. Заключна стадія державної експертизи передбачає:

2.5.1. Узагальнення результатів експертних досліджень, підготовку висновку експертизи за встановленою формою.

2.5.2. Зведення підготовлених висновків державної експертизи до трьох можливих варіантів з урахуванням вимог пункту 8 Порядку:

позитивний висновок експертизи, яким рекомендується реалізація інвестиційного проекту;

позитивний висновок експертизи, яким рекомендується реалізація інвестиційного проекту з урахуванням зауважень та пропозицій щодо необхідності

внесення до проекту змін, які не потребують істотного доопрацювання, не пов'язані з додатковими витратами і можуть бути враховані в робочому порядку;

негативний висновок експертизи, який містить чітко сформульовані та обґрунтовані зауваження, урахування яких потребує істотного доопрацювання інвестиційного проекту, або обґрунтування неможливості реалізації інвестиційного проекту.

**Директор департаменту
інвестиційно-інноваційної політики та розвитку
державно-приватного партнерства**

В. М. Коваленко

**ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства
економічного розвитку і торгівлі
України
13.03.2013 № 243**

ВИСНОВОК

за результатами проведення державної експертизи інвестиційних проектів

**ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства
економічного розвитку і торгівлі України
13.03.2013 № 243**

Форма

ВИСНОВОК

**за результатами проведення
державної експертизи інвестиційних проектів
від _____ 20__ року № _____**

Підготовлений: _____
(повне найменування органу, який провів експертизу)

Виданий: _____
(повне найменування замовника, його місцезнаходження та код за ЄДРПОУ)

Об'єкт експертизи: _____
(назва інвестиційного проекту, поданого для проведення державної експертизи)

Розроблений: _____
(найменування, місцезнаходження, код за ЄДРПОУ (прізвище, ім'я, по батькові,
місце проживання) особи, яка є розробником інвестиційного проекту)

Перелік документів, які були надані органу, що проводить державну експертизу інвестиційного проекту: _____
(найменування документів та їх реквізити)

Потреба в інвестиціях _____
(тис. гривень)
(зазначається загальний обсяг інвестицій, необхідний для реалізації
інвестиційного проекту, у тому числі обсяг державної підтримки)

1. Результати оцінки економічної ефективності інвестиційного проекту: _____
(дата та номер експертного висновку за результатами проведеної Міністерством економічного
розвитку і торгівлі України оцінки економічної ефективності інвестиційного проекту,
позитивний/негативний)

Показники економічної ефективності інвестиційного проекту:
чиста приведена вартість _____ (тис. гривень);
внутрішня норма дохідності _____ (відсотків);
дисконтований період окупності _____ (років);
індекс прибутковості _____.

2. Актуальність інвестиційного проекту: _____
(зазначається, чи є інвестиційний проект
актуальним/неактуальним, та надається відповідне обґрунтування. У разі визначення
інвестиційного проекту неактуальним він не може бути рекомендований до реалізації)

3. Соціальна спрямованість інвестиційного проекту: _____
(надається висновок щодо
соціальної спрямованості інвестиційного проекту із зазначенням позитивних
соціальних ефектів, які передбачається досягти в результаті його реалізації)

4. Ефективність використання бюджетних коштів: _____
(наводяться показники
бюджетної ефективності інвестиційного проекту, розраховані для державного бюджету в цілому
або бюджетів різних рівнів)

5. Достовірність техніко-економічних розрахунків: _____
(надається висновок щодо

достовірності техніко-економічних розрахунків. У разі виявлення їх недостовірності надаються

чітко сформульовані зауваження та пропозиції щодо можливості їх усунення)

6. Обґрунтованість обсягу і форми надання державної підтримки для реалізації інвестиційного проекту: _____

(надається висновок щодо достатності обґрунтування)

обсягу та форми надання державної підтримки для реалізації інвестиційного проекту. У разі

необґрунтованості або недостатньої обґрунтованості надаються чітко

сформульовані зауваження та пропозиції щодо їх усунення)

7. Наявність належного кадрового, матеріально-технічного забезпечення для реалізації інвестиційного проекту: _____

(надається висновок щодо достатності

кадрового, матеріально-технічного забезпечення для реалізації

інвестиційного проекту. У разі виявлення недостатності кадрового та/або

матеріально-технічного забезпечення надається відповідне обґрунтування)

8. Визначення узгодженості екологічних, економічних і соціальних інтересів: _____

(надається висновок щодо узгодженості екологічних, економічних і соціальних

інтересів. У разі виявлення неузгодженостей між ними викладається їх суть)

9. Відповідність інвестиційного проекту вимогам законодавства: _____

(зазначається, чи відповідає інвестиційний проект вимогам законодавства, у тому

числі нормативам з питань санітарного та епідеміологічного благополуччя

населення, екології, охорони праці, енергозбереження, пожежної, техногенної,

ядерної та радіаційної безпеки. У разі виявлення невідповідності інвестиційного

проекту вимогам законодавства викладається її суть з посиланням на акти

законодавства та відповідним обґрунтуванням)

Узагальнений висновок:

позитивний: _____

(рекомендується реалізація інвестиційного проекту. За потреби

надаються зауваження та пропозиції щодо внесення до проекту змін, які не потребують

істотного доопрацювання, не пов'язані з додатковими витратами і можуть бути

враховані в робочому порядку)

або

негативний: _____

(надаються чітко сформульовані та обґрунтовані зауваження, урахування яких

потребує істотного доопрацювання інвестиційного проекту, або обґрунтування

неможливості реалізації інвестиційного проекту

(посада)

(підпис)

(ініціали та прізвище)

М. П.

**Директор департаменту
інвестиційно-інноваційної політики та розвитку
державно-приватного партнерства**

В. М. Коваленко

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

НАКАЗ

07.11.2000 № 522

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
26 грудня 2000 р.
за № 946/5167

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОЛОЖЕННЯ ПРО ПОРЯДОК ЗДІЙСНЕННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ОСВІТНЬОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

*Із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства
освіти і науки, молоді та спорту
№ 1352 від 30.11.2012*

*Наказами Міністерства освіти і науки
№ 380 від 31.03.2015
№ 994 від 11.07.2017)*

Відповідно до п.3 Положення про Міністерство освіти і науки України, затвердженого Указом Президента України від 07.06.2000 № 773/2000, з метою встановлення порядку здійснення інноваційної освітньої діяльності НАКАЗУЮ:

1. Затвердити Положення про порядок здійснення інноваційної освітньої діяльності (додається).
2. Структурним підрозділам Міністерства освіти і науки України, Міністерству освіти Автономної Республіки Крим, Головному управлінню освіти і науки Київської міської державної адміністрації, управлінням освіти і науки обласних, Севастопольської міської державних адміністрацій, ректорам, директорам вищих навчальних закладів, закладів післядипломної освіти забезпечити організацію інноваційної освітньої діяльності, у тому числі розпочатої на підставі Положення про експериментальний педагогічний майданчик, відповідно до норм цього Положення.
3. Наказ Міністерства освіти України від 25.11.99 № 399 «Про затвердження Положення про порядок здійснення інноваційної освітньої діяльності» скасувати як такий, що не пройшов державної реєстрації у Міністерстві юстиції України.
4. Контроль за виконанням наказу покласти на заступника Міністра Огнев'юка В. О.

Міністр

В. Г. Кремень

ЗАТВЕРДЖЕНО

Наказ Міністерства освіти і науки України

07.11.2000 № 522

**(у редакції наказу Міністерства
освіти і науки України**

11.07.2017 № 994)

**Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України**

26 грудня 2000 р.

за № 946/5167

ПОЛОЖЕННЯ

про порядок здійснення інноваційної освітньої діяльності

I. Загальні положення

1. Це Положення визначає порядок здійснення інноваційної освітньої діяльності у системі освіти.
2. Інноваційною освітньою діяльністю у системі освіти є діяльність, що спрямована на розроблення й використання у сфері освіти результатів наукових досліджень та розробок.
3. Інноваційним освітнім продуктом є результат науково-дослідної розробки, що відповідає вимогам Закону України «Про інноваційну діяльність».
4. Освітніми інноваціями є новостворені (застосовані) або вдосконалені освітні, навчальні, виховні, психолого-педагогічні та управлінські технології, методи, моделі, продукція, освітні, а також технічні рішення у галузі освіти, що істотно підвищують якість, результативність та ефективність освітньої діяльності.
5. Об'єктами інноваційної освітньої діяльності є: нові емпіричні та/або теоретичні знання, навчальний та виховний процеси, освітні (педагогічні), дидактичні, виховні, управлінські системи, моделі, методи, інноваційні освітні програми і проекти, інші інтелектуальні продукти, засоби навчання та обладнання, організаційні та адміністративні рішення, а також рішення іншого характеру, що істотно поліпшують якість освіти, результативність та ефективність освітньої діяльності педагогічних та науково-педагогічних працівників, навчальних закладів.
6. Суб'єктами інноваційної освітньої діяльності є фізичні та юридичні особи: педагогічні, науково-педагогічні працівники навчальних закладів, наукові працівники, працівники органів управління освітою, навчальні заклади, наукові установи, підприємства, установи та організації, що надають освітні послуги.
7. Інноваційна освітня діяльність здійснюється на всеукраїнському рівні, рівні окремої адміністративно-територіальної одиниці (далі – регіон), а також на рівні навчального закладу. Рівень інноваційної освітньої діяльності визначається її змістом та масштабністю змін, що будуть внесені у систему освіти внаслідок удосконалення педагогічної діяльності, використання запропонованої освітньої інновації.
8. Інноваційна освітня діяльність на всеукраїнському рівні здійснюється у системі освіти України і передбачає розроблення та використання в установленому законодавством порядку:
 - освітніх, навчальних, виховних, управлінських систем;
 - базового компонента дошкільної освіти, інваріантної складової змісту загальної середньої освіти, загальнодержавного компонента змісту професійно-технічної освіти, змісту позашкільної освіти,
 - нормативної частини змісту вищої (зокрема післядипломної педагогічної) освіти;
 - експериментальних навчальних програм, підручників, посібників, розроблених у процесі експерименту і спрямованих на поліпшення результатів освітньої діяльності;
 - освітніх технологій, форм, методів і засобів навчання, виховання та управління освітою;
 - науково-методичного, кадрового, матеріально-технічного та фінансового забезпечення навчально-виховного процесу у навчальних закладах;
 - систем, технологій, форм і методів підвищення кваліфікації керівних, педагогічних та науково-педагогічних працівників;
 - форм і засобів співпраці між органами управління освітою, адміністрацією навчальних закладів, педагогічними працівниками, учнями та батьками, технологій взаємодії з інститутами громадянського суспільства, врахування та формування громадської думки щодо перетворень у галузі освіти.
9. Інноваційна освітня діяльність на регіональному рівні здійснюється в системі освіти окремого регіону і передбачає розроблення та використання:
 - варіативної складової змісту дошкільної, загальної середньої освіти, регіонального компонента змісту професійно-технічної освіти, змісту позашкільної освіти;
 - освітніх технологій, форм, методів і засобів навчання, виховання та управління освітою;
 - науково-методичного, матеріально-технічного та фінансового забезпечення навчально-виховного процесу.
10. Інноваційна освітня діяльність на рівні навчального закладу здійснюється у дошкільних, загальноосвітніх, позашкільних, професійно-технічних, вищих навчальних закладах (зокрема у закладах післядипломної педагогічної освіти) і передбачає використання освітніх інновацій, перевірених у ході експериментів всеукраїнського та

регіонального рівнів, а також розроблення, експериментальну перевірку варіативної частини змісту вищої (зокрема післядипломної педагогічної) освіти.

11. Умовами здійснення інноваційної освітньої діяльності є:

дотримання законодавства України, вимог державних стандартів освіти;
наявність відповідного ресурсного забезпечення та ефективне його використання;
збереження життя і здоров'я суб'єктів інноваційної освітньої діяльності;
погодження учасників навчально-виховного процесу, органів управління освітою на здійснення інноваційної освітньої діяльності.

II. Розроблення освітніх інновацій

1. Розроблення освітніх інновацій включає:

опис та обґрунтування запропонованих ідей та підходів, чітке і повне розкриття їх змісту, очікуваних результатів;

перевірку їх ефективності шляхом проведення експерименту або реалізації інноваційного освітнього (науково-педагогічного, науково-психологічного, психолого-педагогічного) проекту.

2. Експериментом є комплексний метод дослідження, який забезпечує об'єктивну і доказову перевірку висунутої на початку дослідження гіпотези і дає змогу з'ясувати необхідні умови реалізації запропонованої інновації.

Інноваційним освітнім проектом (далі – Проект) є процедура і комплекс усіх необхідних заходів щодо створення і реалізації інноваційного освітнього продукту.

3. З ініціативою щодо проведення експерименту виступає суб'єкт інноваційної діяльності, що має намір запропонувати нові освітні ідеї, педагогічні та управлінські технології, удосконалити освітню діяльність.

4. Ініціатива реалізується шляхом організації та проведення у навчальних закладах експерименту (або реалізації Проекту) всеукраїнського, регіонального рівнів та в окремому вищому навчальному закладі (зокрема закладі післядипломної педагогічної освіти).

5. Рішення про організацію та проведення експерименту (або реалізацію Проекту) всеукраїнського рівня приймає Міністерство освіти і науки України (далі – МОН) на підставі клопотання Міністерства освіти і науки, молоді та спорту Автономної Республіки Крим, департаментів (управлінь) освіти і науки обласних державних адміністрацій, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій (далі – органи управління освітою), заявки на проведення експерименту (або реалізацію Проекту), програми експерименту (або реалізації Проекту), які розробляє науковий керівник, та висновку відповідної комісії Науково-методичної ради МОН (далі – відповідна комісія Науково-методичної ради).

Рішення про організацію та проведення експерименту (або реалізацію Проекту) всеукраїнського рівня, що здійснюється на основі науково-дослідних робіт, які виконуються в установах Національної академії педагогічних наук України (далі – НАПН) за кошти державного бюджету, приймає МОН на підставі відповідного подання Президії НАПН, заявки, програми експерименту (або реалізації Проекту), клопотання органів управління освітою про проведення експерименту (або реалізацію Проекту) на базі навчальних закладів.

6. Рішення про організацію та проведення експерименту (або реалізацію Проекту) регіонального рівня приймають органи управління освітою на підставі клопотання відділів (управлінь) освіти районних та міських державних адміністрацій, об'єднаних територіальних громад, заявки на проведення експерименту (або реалізацію Проекту), програми експерименту (або реалізації Проекту), які розробляє науковий керівник, та висновку експертної комісії, утвореної органом управління освітою.

7. МОН видає наказ про проведення експерименту (або реалізацію Проекту) всеукраїнського рівня; орган управління освітою видає наказ про проведення експерименту (або реалізацію Проекту) регіонального рівня.

8. Заявка на проведення експерименту (або реалізацію Проекту) включає: опис основних ідей, об'єкт, предмет, мету, гіпотезу, завдання, теоретико-методологічну основу, базу дослідження (перелік базових навчальних закладів), методи дослідження, наукову новизну, теоретичне і практичне значення експерименту; визначення етапів та строків його проведення, очікуваних результатів; інформацію про наукового керівника (місце роботи, посада, кваліфікаційна категорія, науковий ступінь, вчене звання, контактний телефон); опис організаційного, науково-методичного, кадрового, матеріально-технічного, фінансового забезпечення експерименту.

Програма експерименту (або реалізації Проекту) містить заходи, спрямовані на реалізацію завдань, які визначені у заявці, строки їх виконання та очікувані результати.

9. Про виконання програми кожного етапу експерименту (або реалізації Проекту) науковий керівник готує звіт.

Проміжний звіт включає опис виконання завдань у відповідні строки та підкріплюється розробленими учасниками експерименту програмами, посібниками, методичними розробками, іншими практичними матеріалами, які розкривають сутність виконаної роботи.

У разі потреби вносяться зміни до програми, розширення бази проведення, припинення експерименту відповідного рівня.

10. Експертиза виконання програми кожного етапу експерименту (або реалізації Проекту) всеукраїнського рівня здійснюється відповідною комісією Науково-методичної ради, відділенням НАПН (у разі якщо експеримент

проводиться установами НАПН); регіонального рівня – експертною комісією відповідного органу управління освітою.

За умови позитивного експертного висновку комісія надає пропозиції, що мають рекомендаційний характер і принципово не впливають на перебіг експерименту. Окремі рішення комісії Науково-методичної ради, постанови Президії НАПН, що стосуються внесення змін до змістової частини програми експерименту (або реалізації Проєкту), розширення бази його проведення, затверджуються наказом МОН.

У разі невиконання програми експерименту (реалізації Проєкту) всеукраїнського рівня, потреби його припинення МОН приймає рішення щодо його припинення і видає відповідний наказ.

Відповідні рішення щодо експерименту регіонального рівня приймає орган управління освітою.

11. Для проведення експертизи підсумків експерименту (або реалізації Проєкту) науковий керівник готує звіт про його завершення. Звіт про завершення експерименту (реалізацію Проєкту) всеукраїнського рівня подається до МОН, регіонального рівня – до відповідного органу управління освітою.

12. На підставі висновків відповідних комісій Науково-методичної ради, відділення НАПН (у разі якщо експеримент проводиться установами НАПН) експертних комісій щодо результатів експерименту (або реалізації Проєкту) всеукраїнського рівня МОН видає наказ про його завершення, знімає з навчального закладу статус базового навчального закладу-учасника експерименту, визначає умови поширення освітньої інновації.

За результатами експертизи щодо завершення експерименту (Проєкту) регіонального рівня відповідні рішення приймає орган управління освітою, що видав наказ про його проведення.

13. Результати проведення експерименту (або реалізації Проєкту) оприлюднюються на всеукраїнських, регіональних науково-практичних конференціях, семінарах, круглих столах, сторінках педагогічної преси, міжнародних виставках.

III. Використання освітніх інновацій

1. На підставі висновків відповідної комісії Науково-методичної ради МОН приймає рішення про запровадження освітніх інновацій у систему освіти України на всеукраїнському рівні. На регіональному рівні рішення ухвалює відповідний орган управління освітою.

Експериментальним навчальним програмам, підручникам та посібникам, що апробуються в процесі інноваційної діяльності, за рішенням відповідної комісії Науково-методичної ради надається схвалення до використання у дошкільних, загальноосвітніх, професійно-технічних, позашкільних навчальних закладах на період проведення експерименту відповідно до Порядку надання навчальній літературі, засобам навчання і навчальному обладнанню грифів та свідоцтв Міністерства освіти і науки України, затвердженого наказом Міністерства освіти і науки України від 17 червня 2008 року № 537, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 10 липня 2008 року за № 628/15319.

2. Використанням освітніх інновацій у системі освіти є:

забезпечення доступу до них суб'єктам інноваційної освітньої діяльності;

зберігання інформації про освітні інновації;

створення банків освітніх інновацій;

поширення інформації про освітні інновації;

підготовка суб'єктів інноваційної освітньої діяльності до використання освітніх інновацій.

3. Інформація про освітні інновації, їх розробку зберігається у спеціальних банках освітніх інновацій.

4. Банки освітніх інновацій створюються в державній науковій установі «Інститут модернізації змісту освіти», органах управління освітою, які забезпечують вільний доступ до освітніх інновацій, розроблених та рекомендованих до використання в Україні.

5. Освітні інновації використовуються суб'єктами інноваційної освітньої діяльності згідно з рекомендаціями МОН.

IV. Фінансування інноваційної освітньої діяльності

1. Фінансування інноваційної освітньої діяльності здійснюється відповідними органами управління освітою, іншими юридичними та фізичними особами.

2. Фінансування інноваційної освітньої діяльності може здійснюватися за рахунок коштів державного та місцевих бюджетів, а також інших джерел, не заборонених законодавством України.

(Положення в редакції Наказу Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 1352 від 30.11.2012, Наказу Міністерства освіти і науки № 994 від 11.07.2017)

**Завідувач сектору педагогічного досвіду та інновацій
Науково-методичного центру середньої освіти
Міністерства освіти і науки України**

В. І. Довбищенко

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

НАКАЗ

30.07.2013 № 1052

Зареєстровано
в Міністерстві юстиції України
8 серпня 2013 р.
за № 1351/23883

**ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ФОРМИ ЗАЯВИ ПРО РОЗГЛЯД ІННОВАЦІЙНОГО
ПРОЕКТУ, ФОРМИ ІННОВАЦІЙНОГО ПРОЕКТУ ТА ПОРЯДКУ ПРОВЕДЕННЯ
ДЕРЖАВНОЇ ЕКСПЕРТИЗИ ІННОВАЦІЙНИХ ПРОЕКТІВ**

*Із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки
№ 1325 від 21.12.2015)*

На виконання підпунктів 1–3 пункту 2 та пунктів 6, 21 Порядку державної реєстрації інноваційних проектів і ведення Державного реєстру інноваційних проектів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 17 вересня 2003 р. № 1474, **НАКАЗУЮ:**

1. Затвердити такі, що додаються:
форму заяви про розгляд інноваційного проекту (форма 1);
форму інноваційного проекту (форма 2);
Порядок проведення державної експертизи інноваційних проектів.
2. Держінформнауки України (Семиноженко В. П.):
 - 1) забезпечити державну реєстрацію цього наказу в Міністерстві юстиції України;
 - 2) розробити та подати на затвердження Міністерству:
у двотижневий строк – примірну структуру бізнес-плану інноваційного проекту;
у двомісячний строк – Порядок проведення моніторингу виконання інноваційного (пріоритетного інноваційного) проекту.
3. Наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування.
4. Контроль за виконанням цього наказу залишаю за собою.

Міністр

Д. В. Табачник

ЗАТВЕРДЖЕНО

Наказ Міністерства освіти і науки України
30.07.2013 № 1052

ЗАЯВА

про розгляд інноваційного проекту

(Форма Заяви із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 1325 від 21.12.2015)

Директор департаменту наукової діяльності та ліцензування

О. В. Якименко

ЗАТВЕРДЖЕНО

Наказ Міністерства освіти і науки України
30.07.2013 № 1052

ІННОВАЦІЙНИЙ ПРОЕКТ

Директор департаменту наукової діяльності та ліцензування

О. В. Якименко

ЗАТВЕРДЖЕНО

**Наказ Міністерства освіти і науки України
30.07.2013 № 1052**

**Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України 8 серпня 2013 р.
за № 1351/23883**

ПОРЯДОК проведення державної експертизи інноваційних проектів

(У тексті Порядку слова «Держінформнауки України» замінено словом «МОН» згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 1325 від 21.12.2015)

1. Цей Порядок визначає процедуру проведення державної експертизи інноваційних проектів з метою їх кваліфікування як інноваційних (далі – експертиза).

2. Експертиза здійснюється організацією з проведення експертизи інноваційних проектів (далі – Експертна організація) відповідно до Законів України «Про наукову і науково-технічну експертизу», «Про інноваційну діяльність», постанови Кабінету Міністрів України від 17 вересня 2003 р. № 1474 «Про затвердження Порядку державної реєстрації інноваційних проектів і ведення Державного реєстру інноваційних проектів» (далі – Постанова).

Експертиза проводиться Експертною організацією за рахунок коштів заявника у строк, визначений договором про її проведення.

3. МОН:
організовує проведення експертизи;
визначає підрозділ для кваліфікування інноваційних проектів (далі – Установа);
забезпечує реалізацію права заявника пропонувати і обирати Експертну організацію, сприяє заявникові в укладанні з Експертною організацією договору;
сприяє своєчасному отриманню від Експертної організації висновку експертизи інноваційного проекту;
забезпечує у випадку необхідності проведення повторної експертизи інноваційного проекту за кошти Експертної організації.

4. Для проведення експертизи заявник подає МОН такі документи:
1) заяву про розгляд інноваційного проекту за формою 1;
2) інноваційний проект за формою 2;
3) бізнес-план інноваційного проекту на паперовому та електронному носіях відповідно до затвердженої в установленому порядку примірної структури бізнес-плану інноваційного проекту;
4) фізична особа, крім того, – копію документа, що посвідчує особу, та копію реєстраційного номера облікової картки платника податків або паспорта (для фізичних осіб, які через свої релігійні переконання відмовляються від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків та повідомили про це відповідний орган державної податкової служби і мають відмітку у паспорті).

5. Надані відповідно до пункту 4 цього Порядку документи передаються Установі, яка:
проводить перевірку комплектності документів;
обліковує документи у спеціальному журналі;
видає заявнику письмове підтвердження факту одержання документів.

У випадку відсутності зауважень до комплектності документів та отримання від Заявника інформації щодо укладення Заявником договору на проведення експертизи з Експертною організацією (далі – договір) Установа протягом трьох робочих днів передає завірені в установленому порядку копії зареєстрованих документів до обраної заявником Експертної організації для проведення експертизи, попередньо отримавши підтвердження її повноважень щодо можливості проведення експертизи.

У разі коли документи подано не в повному обсязі, вони повертаються заявникові протягом п'яти робочих днів з моменту реєстрації із зазначенням причини повернення.

6. Експертна організація укладає з заявником договір, де, зокрема, визначаються формат та строк її проведення з урахуванням кількості продуктів та/або продукції, які заявлені як інноваційні, строк дії експертного висновку і вартість експертизи. У договір також включаються положення про право отримання Експертною організацією додаткової інформації щодо проекту, яка необхідна для проведення об'єктивної експертизи.

7. Експертна організація визначає персонал, відповідальний за проведення експертизи та підготовку висновку експертизи, кількість зовнішніх експертів (фахових експертних організацій) з проведення експертизи залежно від об'єкта експертизи.

Результати експертних досліджень персоналу Експертної організації, залученого до проведення експертизи, оформлюються у вигляді окремих висновків експертів або окремих висновків спеціалізованих фахових експертних організацій.

На основі отриманих окремих експертних висновків Експертна організація оформлює висновок експертизи, який затверджується керівником Експертної організації. Оригінал висновку експертизи надсилається Установі, а копія – заявникові.

8. У разі виявлення під час проведення експертизи інноваційного проекту порушень, зазначених у пункті 10 Порядку державної реєстрації інноваційних проектів і ведення Державного реєстру інноваційних проектів, затвердженого Постановою, Установа готує рішення стосовно проведення Експертною організацією повторної експертизи, про що заявникові повідомляється в десятиденний строк з моменту прийняття відповідного рішення, затвердженого наказом МОН.

9. Особливості експертизи інноваційного проекту, на який поширюється дія Закону України «Про державну таємницю», визначаються згідно з частиною дванадцятою статті 13 Закону України «Про інноваційну діяльність».

Інноваційний проект, на який поширюються положення Закону України «Про державну таємницю», поступає до режимно-секретного підрозділу МОН, який здійснює реєстрацію такого об'єкта в установленому законодавством порядку.

Експертиза проекту проводиться Експертною організацією відповідно до пунктів 5–8 цього Порядку та з урахуванням вимог Закону України «Про державну таємницю».

Директор департаменту наукової діяльності та ліцензування

О. В. Якименко

ЗАТВЕРДЖЕНО

Наказ Міністерства освіти і науки України
30 липня 2013 року № 1052

Форма 1

Міністерство освіти і науки України

(найменування / прізвище, ім'я, по батькові,

місцезнаходження/місце проживання, реєстраційний номер облікової картки платника податків або серія та номер паспорта (для фізичних осіб, які через свої релігійні переконання відмовляються від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків та повідомили про це відповідний орган державної податкової служби і мають відмітку у паспорті) суб'єкта інноваційної діяльності)

ЗАЯВА

про розгляд інноваційного проекту

З метою внесення до Державного реєстру інноваційних проектів просимо розглянути проект

(назва проекту)

Кваліфікаційні розділи, за якими заявляється проект:

- ☐ «Інноваційні проекти»
- ☐ «Пріоритетні інноваційні проекти»

Термін реалізації проекту _____

Найменування інноваційної продукції _____

Найменування інноваційного продукту _____

Для фізичних осіб

Виконавець проекту

(підпис, П.І.Б.)

Для юридичних осіб

Керівник організації – виконавець проекту

(підпис, П.І.Б.)

М.П.

«_____» _____ 20__ р.

«_____» _____ 20__ р.

(Форма Заяви із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 1325 від 21.12.2015)

ІННОВАЦІЙНИЙ ПРОЕКТ

1. Назва інноваційного проекту _____

2. Виконавець проекту _____
(найменування організації/П.І.Б. для фізичної особи, місцезнаходження/місце проживання)

3. Характеристика інноваційної продукції (продукту) _____
(назва, тип/модель,
науково-технічний рівень, ступінь новизни, загальнодержавне значення,
результат науково-дослідної і (або) дослідно-конструкторської розробки)
4. Відповідність пріоритетним напрямам інноваційної діяльності _____

5. Права інтелектуальної власності _____
(наявні патенти та їх номери; подано заявку на отримання патенту або патент відсутній)
6. Терміни реалізації проекту:
початок –
завершення –
7. Строк окупності проекту:
простий –
дисконтований –
8. Основні виробничі показники за період реалізації інноваційного проекту:
загальний обсяг виробництва (у вартісних і натуральних показниках) _____
експорт продукції (у вартісних і натуральних показниках) _____
постачання за імпортом (вартість) _____
9. Основні ринки збуту інноваційної продукції (продукту): _____
(описати цінність для потенційного споживача та технічні параметри,
потенційні споживачі на внутрішньому та зовнішньому ринках)
10. Фінансово-економічні показники:
10.1. Загальна вартість інноваційного проекту (тис. гривень) _____
у тому числі: (роки, витрати)
проведення наукових досліджень _____
дослідно-конструкторські роботи _____
підготовка дослідного виробництва і випуск дослідної та дослідно-промислової партії інноваційного продукту
створення промислового виробництва _____
промислове виробництво _____
обладнання _____
обігові кошти _____
інші _____
- 10.2. Джерела та умови фінансування інноваційного проекту:
власні кошти _____
у т.ч.
витрачені на впровадження _____ тис. гривень;
інвестиційні _____ тис. гривень;

матеріальні ресурси _____ тис. гривень;
кредити банків та умови їх залучення _____ тис. гривень;
інші залучені кошти _____ тис. гривень;
10.3. Сума зборів і відрахувань за період реалізації інноваційного проекту:
надійдуть до державного та місцевих бюджетів та державних цільових фондів (тис. гривень) _____

11. Інформація про кількість та кваліфікацію спеціалістів у сфері інноваційної діяльності _____

12. Оцінка ефективності проекту:

економічний ефект:

термін окупності проекту _____

індекс прибутковості _____

соціальний ефект:

кількість задіяних робочих місць _____

у т.ч. буде створених додатково _____

підвищення кваліфікації працівників _____

інше _____

13. Інші види ефектів _____

14. Інші відомості про проект (можна подати фотокартки та інший ілюстративний матеріал, рекламні проспекти нової продукції, її відмінності від аналогічних товарів конкурентів, патенти чи авторські свідоцтва, що лежать в основі комерційного продукту чи технології його виробництва, та інше)

Додаток: Бізнес-план інноваційного проекту – на _____ арк. в 1 прим.

Для фізичних осіб

Виконавець проекту

(підпис, П.І.Б.)

«_____» _____ 20 ____ р.

Для юридичних осіб

Керівник організації – виконавця проекту

(підпис, П.І.Б.)

М.П.

«_____» _____ 20 ____ р.

Директор департаменту

наукової діяльності та ліцензування

О. В. Якименко

МЕТОДИЧНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ ЩОДО СТВОРЕННЯ ТА ДІЯЛЬНОСТІ ЦЕНТРІВ ТРАНСФЕРУ ТЕХНОЛОГІЙ

1. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Методичні рекомендації щодо створення та діяльності центрів трансферу технологій (далі – Методичні рекомендації) розроблено на виконання Програми соціально-економічного розвитку на 2010 рік та Державної цільової програми «розвиток інноваційної інфраструктури» з метою вдосконалення роботи елементів інноваційної інфраструктури, залучення в господарський обіг результатів науково-технічної діяльності та об'єктів інтелектуальної власності у сфері науки та технологій; сприяння розвитку імпортозаміщення та експортної орієнтації національних підприємств.

2. Методичні рекомендації визначають можливі шляхи створення та основні напрями діяльності центрів трансферу технологій і враховують світовий досвід у сфері розвитку центрів трансферу технологій.

3. Методичні рекомендації можуть бути використані для організації роботи із впровадження результатів науково-технічної діяльності ВНЗ та наукових установ у реальному секторі економіки.

2. ВИЗНАЧЕННЯ ОСНОВНИХ ТЕРМІНІВ

Комерціалізація технологій (досліджень і розробок) – діяльність, яка спрямована на створення доходу від використання результатів науково-технічної діяльності. Основними формами комерціалізації є: використання прав

на інтелектуальну власність (договори про передачу патенту і ліцензійні договори); створення нових компаній, заснованих на технологіях (що використовують результати науково-технічної діяльності); дослідні контракти.

Трансфер технології – передача технології, що оформляється шляхом укладення двостороннього або багатостороннього договору між фізичними та/або юридичними особами, яким установлюються, змінюються або припиняються майнові права і обов'язки щодо технології та/або її складових. Метою трансферу технологій може бути як комерційне використання технологій (у виробництві товарів та послуг, залучення додаткових ресурсів для подальших досліджень і розробок тощо), так і некомерційне їх використання.

Центр трансферу технологій (ЦТТ) – це організація, діяльність якої спрямована на впровадження результатів науково-технічної діяльності у реальний сектор економіки та орієнтована на отримання прибутку від використання результатів наукових досліджень, які виконуються в державних наукових організаціях та приватних компаніях.

3. Створення ЦТТ

3.1. При створенні ЦТТ розробляється бізнес-план розвитку центру, у якому необхідно, зокрема, визначити:

- мету центру (для кого працюватиме, які проблеми вирішуватиме, яким чином);
- види діяльності, які здійснюватиме центр;
- можливих клієнтів (ВНЗ, наукові установи, промислові та приватні підприємства);
- можливих партнерів (інші центри або мережі трансферу технологій);
- можливих спонсорів;
- потенційні можливості організації (фінансові, матеріальні, людські ресурси);
- провести SWOT – аналіз зовнішнього середовища;
- визначити потреби кадрового забезпечення центру.

При розробці зазначеного документу необхідно підготувати стан існуючої моделі організації, опис бажаної моделі та визначення необхідних кроків для її досягнення.

3.2. Засновниками ЦТТ може виступати будь-яка організація та фізичні особи, однак, як правило, засновниками центрів є:

- наукові установи (ВНЗ, НДІ) – в цьому випадку основною метою центрів є трансфер результатів науково-технічної діяльності відповідних установ або групи установ;
- органи виконавчої влади – метою центрів є сприяння державній інноваційній політиці та розвитку трансферу технологій у певному регіоні або у певній галузі економіки;
- приватні компанії.

3.3. Центр трансферу технологій може провадити свою діяльність у всіх сферах науки і техніки або зробити наголос на регіональному (сфокусувавшись на науково-технічному та промисловому потенціалі регіону) або тематичному (сфокусувавшись на діяльності у певній технологічній тематиці) аспекті.

3.4. Організаційно-правовими формами ЦТТ, як правило, є структурний підрозділ організації (не є самостійним господарюючим суб'єктом) та окрема юридична особа. Примірні статuti таких центрів додаються. Кожен розділ зазначених статутів може бути змінений або доповнений або включено новий розділ з урахуванням специфіки діяльності центрів трансферу технологій та вимог чинного законодавства.

3.5. Основними напрямками діяльності центру трансферу технологій є, зокрема, наступні напрями діяльності:

- аналіз та оцінка можливостей використання результатів НДДКР;
- підтримка у отриманні патентів;
- вироблення стратегії комерціалізації (бізнес-планування);
- навчання персоналу дослідних організацій;
- розміщення технологічних пропозицій і запитів у мережах трансферу технологій;
- сприяння в укладанні договорів трансферу технологій та інших результатів НДДКР;
- технологічний аудит;
- юридичні послуги;
- консультування, навчання, управління проектом;
- інформаційні послуги;
- розробка маркетингової стратегії та просування результатів науково-технічних досліджень на ринок;
- менеджмент проекту та організаційна підтримка;
- створення та підтримка новостворених компаній.

3.6. Структурними підрозділами ЦТТ можуть бути відділи трансферу технологій, юридичний, фінансовий, інформаційний та інші, до складу яких входять: адміністративно-управлінський персонал; менеджери за напрямками; технологічні брокери, керівники проектів, наукові співробітники і інженерно-технічні працівники; патентні повірені; економісти; юрист; маркетолог; методист-аналітик; програміст; допоміжний персонал, які забезпечують безпосередньо діяльність ЦТТ або взаємодію з іншими підрозділами та організаціями.

3.7. ЦТТ укомплектовується кваліфікованими спеціалістами, які мають вищу освіту, досвід роботи, а також мають спеціальну освіту або пройшли підвищення кваліфікації у сфері інноваційної діяльності, трансферу технологій та інтелектуальної власності. Крім того, до роботи можуть бути залучені сторонні фахівці.

4. МОНІТОРИНГ ДІЯЛЬНОСТІ ЦТТ

- Для оцінювання діяльності центру трансферу технологій можуть бути використані, зокрема, такі індикатор:
- кількість укладених договорів про трансфер технологій та зростання їх кількості у відсотках до попереднього періоду;
 - доходи від провадження діяльності у відсотках до попереднього періоду;
 - загальна кількість клієнтів та кількість нових клієнтів, які звернулись до ЦТТ;
 - кількість оформлених патентів;
 - кількість створених нових інноваційних підприємств;
 - зростання кількості залучених інвестицій у відсотках до попереднього періоду.

ПАРАГРАФ 3 ДЕРЖАВНІ ІНСТИТУЦІЇ У СФЕРІ НАУКИ І ТЕХНІКИ

ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕЖИМУ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ НАУК УКРАЇНИ, НАЦІОНАЛЬНИХ ГАЛУЗЕВИХ АКАДЕМІЙ НАУК ТА СТАТУСУ ЇХ МАЙНОВОГО КОМПЛЕКСУ

(Назва Закону із змінами, внесеними згідно із Законом № 848-VIII від 26.11.2015)

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 30, ст. 205)

Закон в редакції Закону

№ 1911-IV від 29.06.2004, ВВР, 2004, № 51, ст. 547

Із змінами, внесеними згідно із Законом

№ 233-V від 05.10.2006, ВВР, 2006, № 49, ст. 487

Кодексом

№ 2755-VI від 02.12.2010, ВВР, 2011, № 13–14, № 15–16, № 17, ст. 112

Законом

№ 848-VIII від 26.11.2015, ВВР, 2016, № 3, ст. 25)

(У тексті Закону слова «галузева академія наук» в усіх відмінках і числах замінено словами «національна галузева академія наук» у відповідному відмінку і числі згідно із Законом № 848-VIII від 26.11.2015)

Цей Закон визначає особливості правового режиму діяльності Національної академії наук України, національних галузових академій наук – Національної академії аграрних наук України, Національної академії медичних наук України, Національної академії педагогічних наук України, Національної академії правових наук України, Національної академії мистецтв України – та особливості управління державним майном, яке закріплено за установами, організаціями та підприємствами, що перебувають у віданні Національної академії наук України та національних галузових академій наук.

(Абзац перший преамбули в редакції Закону № 848-VIII від 26.11.2015)

Метою цього Закону є забезпечення ефективного використання державних коштів та майнового комплексу Національної академії наук України, національних галузових академій наук щодо задоволення державних і суспільних потреб.

Стаття 1. Загальнодержавний статус Національної академії наук України та статус національних галузових академій наук

Національна академія наук України є вищою державною науковою організацією України, яка організовує і здійснює фундаментальні та прикладні наукові дослідження, а також координує проведення фундаментальних досліджень у наукових установах та організаціях України.

Національні галузеві академії наук є державними науковими організаціями України, які здійснюють фундаментальні дослідження, організовують, проводять та координують прикладні дослідження у відповідних галузях науки.

Національна академія наук України, національні галузеві академії наук засновані на державній власності, фінансуються з Державного бюджету України, а також з інших, не заборонених законодавством України, джерел фінансування.

З Державного бюджету України фінансування Національної академії наук України, національних галузових академії наук здійснюється шляхом базового та програмно-цільового фінансування.

Базове фінансування Національної академії наук України, національних галузових академії наук забезпечує проведення фундаментальних наукових досліджень, розвиток інфраструктури та оновлення матеріально-технічної бази наукової і науково-технічної діяльності, збереження унікальних наукових об'єктів та об'єктів, що становлять національне надбання, підготовку наукових кадрів.

Програмно-цільове фінансування здійснюється на конкурсних засадах у порядку, визначеному законодавством України.

У віданні Національної академії наук України та національних галузових академії наук перебувають установи, організації, підприємства (далі – організації, що віднесені до відання Національної академії наук України та національних галузових академії наук) згідно з переліком, що затверджується Кабінетом Міністрів України за поданням Національної академії наук України та національних галузових академії наук.

Стаття 2. Правовий режим майнового комплексу Національної академії наук України та майнового комплексу національних галузових академії наук

Майновий комплекс Національної академії наук України та майновий комплекс національних галузових академії наук складають усі матеріальні та нематеріальні активи (далі – об'єкти майнового комплексу), що обліковуються на балансах Національної академії наук України та на балансах відповідних національних галузових академії наук і організацій, віднесених до відання Національної академії наук України та національних галузових академії наук, і які закріплені державою за Національною академією наук України та за національними галузовими академіями наук в безстрокове користування, або придбані за рахунок бюджетних коштів, а також коштів від фінансово-господарської діяльності та/або набуті іншим шляхом, не забороненим законом.

Об'єкти майнового комплексу Національної академії наук України та об'єкти майнового комплексу національних галузових академії наук належать відповідно Національній академії наук України та національним галузовим академіям наук на праві господарського відання і передаються ними організаціям, що віднесені до відання Національної академії наук України та до відання національних галузових академії наук, на праві оперативного управління з урахуванням особливостей, встановлених цим Законом.

Безоплатна передача майна, яке перебуває на балансі однієї організації, на баланс іншої організації, що віднесені до відання Національної академії наук України або національних галузових академії наук, здійснюється без оподаткування, якщо підставою для такої передачі є рішення Національної академії наук України або національної галузової академії наук.

Стаття 3. Управління об'єктами майнового комплексу Національної академії наук України

Національна академія наук України, здійснюючи повноваження з управління об'єктами майнового комплексу Національної академії наук України, забезпечує реалізацію прав держави як власника цих об'єктів, пов'язаних з ефективним їх використанням та розпорядженням у межах, визначених законодавством України, з метою задоволення державних та суспільних потреб.

Національна академія наук України:

створює, реорганізовує, ліквідує організації, що перебувають у віданні Національної академії наук України, виступає засновником підприємств із змішаною формою власності, дає дозвіл організаціям, що віднесені до відання Національної академії наук України, на створення підприємств, до статутних фондів яких передаються належні їм майнові права;

затверджує статuti (положення) організацій, що віднесені до відання Національної академії наук України, здійснює контроль за їх дотриманням;

призначає (обирає), відповідно до свого статуту, директорів наукових установ, укладає і розриває контракти з керівниками інших організацій, що віднесені до відання Національної академії наук України;

веде облік об'єктів майнового комплексу Національної академії наук України, здійснює контроль за ефективністю використання таких об'єктів;

надає дозвіл на списання майна, яке знаходиться на балансі організацій, що віднесені до відання Національної академії наук України;

надає дозвіл на безоплатну передачу майна, яке перебуває на балансі однієї організації, на баланс іншої організації, які віднесені до відання Національної академії наук України;

вносить пропозиції до Кабінету Міністрів України щодо передачі об'єктів майнового комплексу Національної академії наук України до сфери управління інших органів, уповноважених управляти державним майном, у комунальну власність, а також щодо передачі об'єктів комунальної власності у державну власність з наступним їх віднесенням до майнового комплексу Національної академії наук України;

виступає орендодавцем цілісних майнових комплексів та нерухомого майна, що передано державою у безстрокове користування Національній академії наук України;

надає дозвіл організаціям, що віднесені до відання Національної академії наук України, на укладення договорів оренди майна, у тому числі нерухомого, що обліковується на балансах їх організацій;

надає дозвіл на продаж майна організацій, що перебувають у віданні Національної академії наук України;

приймає рішення про розміщення організацій, що перебувають у віданні Національної академії наук України, в адміністративних будинках і нежилых приміщеннях організацій, що перебувають у віданні Національної академії наук України, та визначає розмір плати за користування цими будинками і приміщеннями, що не може перевищувати фактичних витрат на їх утримання;

здійснює інші повноваження з управління, передбачені законодавством України, щодо об'єктів державної власності, які належать до майнового комплексу Національної академії наук України.

Кошти, що отримані від оренди об'єктів майнового комплексу Національної академії наук України, в повному обсязі спрямовуються на виконання статутних завдань Національної академії наук України та організацій, що віднесені до відання Національної академії наук України.

Стаття 4. Управління об'єктами майнового комплексу національних галузевих академій наук

Національні галузеві академії наук, здійснюючи повноваження з управління об'єктами майнового комплексу національних галузевих академій наук, забезпечують реалізацію прав держави як власника цих об'єктів, ефективно їх використовують та розпоряджаються цими об'єктами майнового комплексу у межах, визначених законодавством.

Національні галузеві академії наук:

за погодженням з Кабінетом Міністрів України створюють, реорганізують, ліквідовують організації, що перебувають у їх віданні, виступають засновниками підприємств із змішаною формою власності, надають дозвіл організаціям, що віднесені до їх відання, на створення підприємств, до статутних фондів яких передаються належні їм майнові права;

приймають на загальних зборах статуту національних галузевих академій наук та вносять до них зміни і доповнення з наступним затвердженням їх Кабінетом Міністрів України;

призначають (обирають) керівників наукових та науково-дослідних установ згідно із законодавством та діючи-ми статутами національних галузевих академій;

ведуть облік об'єктів майнового комплексу національних галузевих академій наук, здійснюють контроль за ефективністю використання таких об'єктів;

надають дозвіл на списання майна, яке знаходиться на балансі організацій, що віднесені до відання національних галузевих академій наук;

надають дозвіл на безоплатну передачу майна, яке перебуває на балансі однієї організації, на баланс іншої організації, які віднесені до відання національних галузевих академій наук;

вносять пропозиції до Кабінету Міністрів України щодо передачі об'єктів майнового комплексу національних галузевих академій наук до сфери управління інших органів, уповноважених управляти державним майном, у комунальну власність, а також щодо передачі об'єктів комунальної власності у державну власність з наступним їх віднесенням до майнового комплексу національних галузевих академій наук;

виступають орендодавцями цілісних майнових комплексів та нерухомого майна, що передано державою у безстрокове користування національним галузевим академіям наук;

надають дозвіл організаціям, що віднесені до відання національних галузевих академій наук, на укладення договорів оренди майна, у тому числі нерухомого, що обліковується на балансах їх організацій;

надають дозвіл на продаж майна організацій, що перебувають у віданні національних галузевих академій наук;

приймають рішення про розміщення організацій, що перебувають у віданні національних галузевих академій наук, в адміністративних будинках і нежилых приміщеннях організацій, що перебувають у віданні національних галузевих академій наук, та визначають розмір плати за користування цими будинками і приміщеннями, який не може перевищувати фактичних витрат на їх утримання.

Кошти, що отримані від оренди об'єктів майнового комплексу національних галузевих академій наук, у повному обсязі спрямовуються на виконання статутних завдань національних галузевих академій наук та організацій, що віднесені до відання національних галузевих академій наук.

Стаття 5. Особливості відчуження об'єктів майнового комплексу Національної академії наук України та національних галузевих академій наук

Об'єкти майнового комплексу Національної академії наук України та національних галузевих академій наук використовуються відповідно до законодавства України, а також статуту Національної академії наук України та статутів національних галузевих академій наук, а також статутів організацій, що віднесені до їх відання.

Національна академія наук України, національні галузеві академії наук та організації, що віднесені до їх відання, мають право використовувати належне їм майно для участі у цивільних відносинах, у тому числі для ведення фінансово-господарської діяльності, відповідно до цілей їх утворення та в межах їх цивільної правоздатності.

Вилучення земельних ділянок Національної академії наук України та національних галузевих академій наук може здійснюватися лише за згодою Президії Національної академії наук України та президій національних галузевих академій наук відповідно до Земельного кодексу України.

На нерухоме майно Національної академії наук України та національних галузевих академій наук і організацій, що віднесені до їх відання, не може бути звернено стягнення за претензіями кредиторів.

Відчуження нерухомого майна Національної академії наук України та національних галузевих академій наук і організацій, що віднесені до їх відання, здійснюється в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

Продаж основних засобів Національної академії наук України та національних галузевих академій наук і організацій, що віднесені до їх відання, здійснюється лише на конкурсних засадах.

Кошти, отримані від використання та реалізації майна Національної академії наук України, національних галузевих академій наук та організацій, що віднесені до їх відання, спрямовуються на виконання їх статутних завдань.

Установи, організації та підприємства, що перебувають у віданні Національної академії наук України і державних національних галузевих академій наук, самостійно розпоряджаються доходами та іншими надходженнями, одержаними від надання дозволених законодавством платних послуг. Кошти, отримані від надання дозволених законодавством платних послуг, не можуть бути вилучені в дохід держави або місцевих бюджетів. Установи, організації та підприємства, що перебувають у віданні Національної академії наук України і державних національних галузевих академій наук, мають право спрямовувати отримані від надання дозволених законодавством платних послуг кошти, за виключенням тієї частини, яка відповідно до закону має перераховуватися до Державного бюджету України на відповідний рік, на реконструкцію та капітальне будівництво основних фондів і соціально-побутових об'єктів, розвиток соціально-побутової бази та соціальну підтримку наукових працівників.

(Статтю 5 доповнено частиною восьмою згідно із Законом № 233-V від 05.10.2006)

Стаття 6. Відповідальність за порушення цього Закону

Особи, що порушують вимоги цього Закону, підлягають кримінальній, адміністративній, дисциплінарній чи цивільно-правовій відповідальності згідно із законом.

Стаття 7. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

2. Закони України та інші нормативно-правові акти, введені в дію до набрання чинності цим Законом, діють у частині, що не суперечить цьому Закону.

3. Внести зміни до таких законів України:

1) у частині другій статті 1 та абзаці другому статті 5 Закону України «Про оренду державного та комунального майна» (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 15, ст. 99; 1998 р., № 18, ст. 88; 1999 р., № 29, ст. 239; 2002 р., № 2, ст. 5, № 30, ст. 205) після слів «Національної академії наук України» доповнити словами «та галузевих академій наук».

(Підпункт 2 пункту 3 статті 7 втратив чинність на підставі Кодексу № 2755-VI від 02.12.2010)

4. Кабінету Міністрів України:

у двомісячний строк з дня набрання чинності цим Законом внести до Верховної Ради України пропозиції щодо приведення законодавчих актів України у відповідність із цим Законом;

у місячний термін з дня набрання чинності цим Законом привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити перегляд та скасування міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів, що суперечать цьому Закону.

Президент України

м. Київ 7 лютого 2002 року
№ 3065-III

Л. КУЧМА

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ
ПОСТАНОВА
від 26 липня 2018 р. № 589
Київ

ДЕЯКІ ПИТАННЯ НАУКОВИХ УСТАНОВ
(ОРГАНІЗАЦІЙ, ПІДПРИЄМСТВ),
ЩО ПЕРЕБУВАЮТЬ У ВІДАННІ НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ НАУК,
НАЦІОНАЛЬНИХ ГАЛУЗЕВИХ АКАДЕМІЙ НАУК

Відповідно до абзацу першого частини сьомої статті 18 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» Кабінет Міністрів України **постановляє**:

1. Затвердити Порядок утворення, реорганізації та ліквідації державних наукових установ (організацій, підприємств), що перебувають у віданні національних галузових академій наук, що додається.

2. Міністерству охорони здоров'я, Міністерству аграрної політики та продовольства, Міністерству юстиції, Міністерству освіти і науки, Міністерству культури у двомісячний строк після набрання чинності цією постановою за участю Національної академії наук, національних галузових академій наук розробити та внести в установленому порядку Кабінетові Міністрів України нормативно-правові акти щодо упорядкування переліків установ, організацій, підприємств, що перебувають у віданні Національної академії наук, національних галузових академій наук.

Прем'єр-міністр України
Інд. 73

В. ГРОЙСМАН

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 26 липня 2018 р. № 589

ПОРЯДОК
утворення, реорганізації та ліквідації державних наукових установ
(організацій, підприємств), що перебувають у віданні
національних галузових академій наук

1. Цей Порядок визначає процедуру утворення, реорганізації та ліквідації державних наукових установ (організацій, підприємств), що перебувають у:

віданні національних галузових академій наук;

подвійному підпорядкуванні національній галузевій академії наук та центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у відповідній сфері (далі – подвійне підпорядкування).

2. У цьому Порядку терміни вживаються у значенні, наведеному в Законах України «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про особливості правового режиму діяльності Національної академії наук України, національних галузових академій наук та статусу їх майнового комплексу».

3. Утворення, реорганізація та ліквідація державних наукових установ (організацій, підприємств), що перебувають у віданні національних галузових академій наук (подвійному підпорядкуванні), здійснюються такими академіями за погодженням з Кабінетом Міністрів України на підставі подання відповідної національної галузевої академії наук, внесеного на розгляд Кабінету Міністрів України центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у відповідній сфері (далі – заінтересований орган), разом з проектом відповідного акта.

Утворення, реорганізація та ліквідація державних наукових установ (організацій, підприємств), що перебувають у віданні національних галузових академій наук (подвійному підпорядкуванні), здійснюються з урахуванням норм Закону України «Про особливості правового режиму діяльності Національної академії наук України, національних галузових академій наук та статусу їх майнового комплексу» в межах виділених національній галузевій академії наук бюджетних асигнувань за наявності достатніх матеріально-технічних та інших ресурсів.

4. Проект акта Кабінету Міністрів України про погодження утворення, реорганізації та ліквідації державної наукової установи (організації, підприємства), що перебуває у віданні національної галузевої академії наук (подвійному підпорядкуванні), розробляється національною галузевою академією наук разом із заінтересованим органом та подається Кабінетові Міністрів України в установленому порядку.

5. До проекту акта Кабінету Міністрів України про погодження утворення, реорганізації та ліквідації державної наукової установи (організації, підприємства), що перебуває у віданні національної галузевої академії наук (подвійному підпорядкуванні), додаються:

клопотання національної галузевої академії наук з обґрунтуванням щодо утворення, реорганізації та ліквідації державної наукової установи (організації, підприємства);

рекомендації (у разі наявності) Міжвідомчої ради з координації фундаментальних і прикладних досліджень в Україні, утвореної Національною академією наук разом з МОН та національними галузевими академіями наук (далі – Міжвідомча рада).

6. В обґрунтуванні щодо утворення, реорганізації та ліквідації державної наукової установи (організації, підприємства), що перебуває у віданні національної галузевої академії наук (подвійному підпорядкуванні), обов'язково зазначаються:

мета, цілі, завдання, прогнозований соціально-економічний ефект, можливі наслідки, у тому числі вплив на розвиток (гальмування розвитку) відповідної галузі науки та/або напряму наукових досліджень;

відомості про задіяння в необхідному обсязі людських, організаційних, матеріально-технічних, наукових, науково-технічних ресурсів;

пропозиції з відповідними розрахунками щодо фінансово-економічної діяльності державної наукової установи (організації, підприємства); джерела покриття витрат, пов'язаних з функціонуванням державної наукової установи (організації, підприємства), а також їх обсяги;

інформація (у разі потреби) про дотримання вимог пункту 7 Порядку ведення Реєстру неприбуткових установ та організацій, включення неприбуткових підприємств, установ та організацій до Реєстру та виключення з Реєстру, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 13 липня 2016 р. № 440 (Офіційний вісник України, 2016 р., № 56, ст. 1945; 2017 р., № 29, ст. 855).

У разі реорганізації (ліквідації) державної наукової установи (організації, підприємства), що перебуває у віданні національної галузевої академії наук (подвійному підпорядкуванні), обґрунтування доповнюється:

витягом (витягами) з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань з інформацією про повне найменування, місцезнаходження та ідентифікаційний код державної наукової установи (організації, підприємства);

відомостями про результати наукової, науково-технічної, фінансово-господарської діяльності державної наукової установи (організації, підприємства) за попередні три роки;

пропозицією про правонаступника (правонаступників), якому (яким) будуть передані відповідні функції у разі реорганізації, та у разі потреби інформацією про його (їх) організаційно-правову форму;

гарантіями дотримання відповідно до трудового законодавства прав та інтересів працівників, у тому числі наукових, які будуть вивільнені.

7. Обґрунтування щодо утворення, реорганізації та ліквідації державної наукової установи (організації, підприємства) національна галузева академія наук подає Міжвідомчій раді для отримання рекомендації.

Міжвідомча рада у строк, що не перевищує 30 календарних днів, надає рекомендацію, в якій зазначаються позиція щодо доцільності утворення, реорганізації та ліквідації державної наукової установи (організації, підприємства), що перебуває у віданні національної галузевої академії наук (подвійному підпорядкуванні), для проведення за пріоритетними напрямками розвитку науки і техніки відповідних фундаментальних наукових досліджень та ефективного використання їх результатів у прикладних наукових дослідженнях і науково-технічних розробках та інформація про результати обговорення членами Міжвідомчої ради та про результати їх голосування.

8. Державна наукова установа (організація, підприємство), що перебуває у віданні національної галузевої академії наук (подвійному підпорядкуванні), вважається утвореною, реорганізованою чи ліквідованою з дня внесення відповідних даних про неї до Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань.

Після внесення відповідних даних до зазначеного Реєстру національна галузева академія наук забезпечує у двомісячний строк в установленому порядку внесення змін до переліку установ, організацій, підприємств, що перебувають у віданні національної галузевої академії наук, затвердженого Кабінетом Міністрів України, відповідно до частини сьомої статті 1 Закону України «Про особливості правового режиму діяльності Національної академії наук України, національних галузевих академій наук та статусу їх майнового комплексу».

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ ПОСТАНОВА
від 16 жовтня 2014 р. № 630
Київ
ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОЛОЖЕННЯ
ПРО МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

Із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ

№ 743 від 23.09.2015

№ 225 від 05.04.2017

№ 642 від 22.08.2018

№ 838 від 11.09.2019)

Кабінет Міністрів України **постановляє:**

Затвердити Положення про Міністерство освіти і науки України, що додається.

Прем'єр-міністр України

Інд. 18

А. ЯЦЕНЮК

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 16 жовтня 2014 р. № 630

ПОЛОЖЕННЯ
про Міністерство освіти і науки України

(У тексті Положення слова «навчальний заклад», «загальноосвітній навчальний заклад», «професійно-технічний навчальний заклад», «вищий навчальний заклад» в усіх відмінках і формах числа замінено відповідно словами «заклад освіти», «заклад загальної середньої освіти», «заклад професійної (професійно-технічної) освіти», «заклад вищої освіти» у відповідному відмінку і числі, а слова «навчально-виховний процес» в усіх відмінках і формах числа замінено словами «освітній процес» у відповідному відмінку і числі згідно з Постановою КМ № 642 від 22.08.2018)

1. Міністерство освіти і науки України (МОН) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України.

МОН є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сферах освіти і науки, наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності в науковій сфері, трансферу (передачі) технологій, а також забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері здійснення державного нагляду (контролю) за діяльністю закладів освіти, підприємств, установ та організацій, які надають послуги у сфері освіти або провадять іншу діяльність, пов'язану з наданням таких послуг, незалежно від їх підпорядкування і форми власності.

(Абзац другий пункту 1 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 838 від 11.09.2019)

2. МОН у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, указами Президента України і постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України, актами Кабінету Міністрів України, іншими актами законодавства.

3. Основними завданнями МОН є:

1) забезпечення формування та реалізація державної політики у сферах освіти і науки, наукової, науково-технічної діяльності та інноваційної діяльності в науковій сфері, трансферу (передачі) технологій;

(Підпункт 1 пункту 3 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 838 від 11.09.2019)

2) забезпечення формування та реалізації державної політики у сфері здійснення державного нагляду (контролю) за діяльністю закладів освіти, підприємств, установ та організацій, які надають послуги у сфері освіти або провадять іншу діяльність, пов'язану з наданням таких послуг, незалежно від їх підпорядкування і форми власності.

4. МОН відповідно до покладених на нього завдань:

1) узагальнює практику застосування законодавства з питань, що належать до його компетенції, розробляє пропозиції щодо вдосконалення законодавчих актів, актів Президента України, Кабінету Міністрів України та в установленому порядку вносить їх на розгляд Кабінету Міністрів України;

- 2) розробляє проекти законів та інших нормативно-правових актів з питань, що належать до його компетенції;
- 3) погоджує проекти законів, інших актів законодавства, які надходять на погодження від інших міністерств та центральних органів виконавчої влади, готує в межах повноважень, передбачених законом, висновки і пропозиції до проектів законів, інших актів законодавства, які подаються на розгляд Кабінету Міністрів України, та проектів законів, внесених на розгляд Верховної Ради України іншими суб'єктами права законодавчої ініціативи, нормативно-правових актів Верховної Ради Автономної Республіки Крим;
- 4) готує в межах повноважень, передбачених законом, зауваження і пропозиції до прийнятих Верховною Радою України законів, що надійшли на підпис Президентів України;
- 5) здійснює нормативно-правове регулювання у сферах освіти і науки, наукової, науково-технічної діяльності та інноваційної діяльності в науковій сфері, трансферу (передачі) технологій, а також у сфері здійснення державного нагляду (контролю) за діяльністю закладів освіти, підприємств, установ та організацій, які надають послуги у сфері освіти або провадять іншу діяльність, пов'язану з наданням таких послуг, незалежно від їх підпорядкування і форми власності;
(Підпункт 5 пункту 4 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 838 від 11.09.2019)
- 6) забезпечує інтеграцію вітчизняних освіти і науки, інших сфер, що належать до його компетенції, з неухильним дотриманням принципів збереження і захисту національних інтересів;
- 7) визначає перспективи і пріоритетні напрями розвитку дошкільної, повної загальної середньої, позашкільної, професійно-технічної і вищої освіти, інклюзивного навчання та освіти протягом життя, інших сфер, що належать до його компетенції;
- 8) розробляє стратегію та програми розвитку вищої освіти і подає їх на розгляд Кабінету Міністрів України;
- 9) провадить аналітично-прогностичну діяльність у сфері вищої освіти, визначає тенденції її розвитку, вплив демографічної, етнічної, соціально-економічної ситуації, інфраструктури виробничої та невиробничої сфери, формує стратегічні напрями розвитку вищої освіти з урахуванням науково-технічного прогресу та інших факторів, узагальнює світовий і вітчизняний досвід розвитку вищої освіти;
- 10) здійснює в межах повноважень, передбачених законом, координацію діяльності органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування у сферах, що належать до його компетенції;
- 11) створює умови для здобуття громадянами дошкільної, повної загальної середньої, позашкільної, професійно-технічної і вищої освіти, інклюзивного навчання та освіти протягом життя, наукових ступенів та вчених звань;
- 12) затверджує стандарти освіти та оприлюднює їх на своєму офіційному веб-сайті;
(Підпункт 12 пункту 4 в редакції Постанови КМ № 642 від 22.08.2018)
- 12¹) затверджує положення про форми здобуття освіти;
(Пункт 4 доповнено підпунктом 12¹ згідно з Постановою КМ № 642 від 22.08.2018)
- 13) затверджує типові освітні програми;
(Підпункт 13 пункту 4 в редакції Постанови КМ № 642 від 22.08.2018)
- 14) розробляє Державні стандарти загальної середньої освіти та здійснює навчально-методичне забезпечення їх реалізації;
(Підпункт 14 пункту 4 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 225 від 05.04.2017; в редакції Постанови КМ № 642 від 22.08.2018)
- 15) розробляє та затверджує державні освітні стандарти з конкретних професій;
- 16) координує діяльність місцевих органів управління освітою в частині формування оптимальної мережі закладів дошкільної, загальної середньої, позашкільної освіти та забезпечує формування оптимальної мережі закладів професійної (професійно-технічної) освіти, експериментальних закладів освіти для задоволення освітніх потреб населення з урахуванням потреб особистості і регіональної специфіки;
(Підпункт 16 пункту 4 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 642 від 22.08.2018)
- 16¹) надає методичні рекомендації щодо освітньої діяльності та управління закладами освіти;
(Пункт 4 доповнено підпунктом 16¹ згідно з Постановою КМ № 642 від 22.08.2018)
- 17) організовує діяльність державної психологічної служби та соціально-педагогічного патронажу в системі освіти;
- 17¹) затверджує положення про психологічну службу у системі освіти;
(Пункт 4 доповнено підпунктом 17¹ згідно з Постановою КМ № 642 від 22.08.2018)
- 18) визначає основні цілі та завдання виховного процесу в закладах освіти;
- 19) розробляє та затверджує умови прийому до закладів освіти;
- 20) здійснює нормативно-правове та навчально-методичне забезпечення функціонування закладів освіти;
- 20¹) затверджує положення про заклади дошкільної освіти;
(Пункт 4 доповнено підпунктом 20¹ згідно з Постановою КМ № 642 від 22.08.2018)
- 20²) затверджує типові положення про конкурс на посаду керівника державного, комунального закладу загальної середньої освіти;
(Пункт 4 доповнено підпунктом 20² згідно з Постановою КМ № 642 від 22.08.2018)

20³) затверджує положення про міжшкільний ресурсний центр;

(Пункт 4 доповнено підпунктом 20³ згідно з Постановою КМ № 642 від 22.08.2018)

20⁴) затверджує порядок зарахування осіб з особливими освітніми потребами до спеціальних закладів освіти, переведення з одного типу закладу до іншого та відрахування таких осіб, а також порядок надання психолого-педагогічних та корекційно-розвиткових послуг особам з особливими освітніми потребами;

(Пункт 4 доповнено підпунктом 20⁴ згідно з Постановою КМ № 642 від 22.08.2018)

20⁵) затверджує типові положення про філію закладу освіти;

(Пункт 4 доповнено підпунктом 20⁵ згідно з Постановою КМ № 642 від 22.08.2018)

20⁶) затверджує типові штатні нормативи закладів загальної середньої освіти;

(Пункт 4 доповнено підпунктом 20⁶ згідно з Постановою КМ № 642 від 22.08.2018)

20⁷) затверджує порядок зарахування, відрахування та переведення вихованців до державних та комунальних закладів освіти для здобуття дошкільної освіти;

(Пункт 4 доповнено підпунктом 20⁷ згідно з Постановою КМ № 642 від 22.08.2018)

20⁸) затверджує порядок зарахування, відрахування та переведення учнів до державних та комунальних закладів освіти для здобуття повної загальної середньої освіти;

(Пункт 4 доповнено підпунктом 20⁸ згідно з Постановою КМ № 642 від 22.08.2018)

21) погоджує проекти концепцій державних програм розвитку галузей економіки та державних програм у частині трансферу (передачі) технологій;

22) розробляє засади наукового і науково-технічного розвитку;

23) забезпечує розвиток наукового і науково-технічного потенціалу;

24) здійснює заходи щодо проведення єдиної науково-технічної та інноваційної політики в науковій сфері;

(Підпункт 24 пункту 4 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 838 від 11.09.2019)

25) формує пріоритетні напрями розвитку науки і техніки та інноваційної діяльності в науковій сфері на підставі довгострокових і середньострокових прогнозів науково-технічного та інноваційного розвитку;

(Підпункт 25 пункту 4 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 838 від 11.09.2019)

26) організовує та координує інноваційну діяльність в науковій сфері;

(Підпункт 26 пункту 4 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 838 від 11.09.2019)

27) формує державні цільові наукові та науково-технічні програми з пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки;

28) забезпечує формування державної політики щодо трансферу технологій, передачі майнових прав на технології та/або їх складові;

29) здійснює керівництво системою наукової і науково-технічної експертизи;

30) забезпечує інтеграцію вітчизняної науки у світовий науковий простір із збереженням і захистом національних пріоритетів;

31) забезпечує організацію діяльності у сфері науково-технічної інформації;

32) здійснює функціональне управління національною системою науково-технічної інформації;

33) організовує використання державних ресурсів науково-технічної інформації, здійснює її пошук і передачу на безприбуткових засадах;

34) погоджує рішення про створення наукових парків та затверджує пріоритетні напрями їх діяльності;

35) подає державним замовникам пропозиції до проектів державних програм розвитку галузей економіки стосовно набуття або передачі майнових прав на технології та/або їх складові;

36) готує пропозиції щодо законодавчого стимулювання діяльності із створення та впровадження високих технологій;

37) визначає порядок та проводить державну акредитацію фізичних і юридичних осіб на право проведення наукової та науково-технічної експертизи, а також визначає форму свідоцтва на право проведення зазначеної експертизи та перелік документів державного зразка, що дають фізичним особам право на провадження експертної діяльності і надання експертних послуг без отримання свідоцтва;

38) забезпечує розвиток наукового і науково-технічного потенціалу у сфері генетично-інженерної діяльності, розробляє критерії безпеки поводження з генетично модифікованими організмами та провадження генетично-інженерної діяльності в замкнених системах, розробляє та вдосконалює систему контролю за дотриманням правил безпеки генетично-інженерної діяльності;

39) затверджує типові положення про комісію з біологічної та генетичної безпеки проведення генетично-інженерних робіт;

40) установлює разом з Мінприроди порядок утилізації, знищення та знешкодження облікового матеріалу генетично модифікованих організмів, отриманого під час випробувань, непридатних або заборонених до використання генетично модифікованих організмів, а також тари від них;

41) розробляє та затверджує перелік альтернативних методів та об'єктів для використання замість експериментальних тварин;

42) установлює порядок проведення наукових дослідів, експериментів на тваринах, затверджує альтернативні методи та об'єкти для отримання наукових даних;

43) затверджує порядок, види та форми проведення моніторингу якості освіти;

(Підпункт 43 пункту 4 в редакції Постанови КМ № 642 від 22.08.2018)

44) здійснює ліцензування освітньої діяльності закладів вищої, післядипломної, фахової передвищої, професійної (професійно-технічної) освіти, а також перевірку дотримання ними ліцензійних умов та атестацію закладів професійної (професійно-технічної) освіти незалежно від їх підпорядкування і форми власності;

(Підпункт 44 пункту 4 в редакції Постанови КМ № 225 від 05.04.2017, № 642 від 22.08.2018)

44¹) розробляє ліцензійні умови провадження освітньої діяльності та подає їх Кабінетові Міністрів України для затвердження;

(Пункт 4 доповнено підпунктом 44¹ згідно з Постановою КМ № 225 від 05.04.2017; в редакції Постанови КМ № 642 від 22.08.2018)

44²) здійснює контроль за додержанням ліцензіатами вимог ліцензійних умов та за результатами перевірки приймає рішення;

(Пункт 4 доповнено підпунктом 44² згідно з Постановою КМ № 225 від 05.04.2017)

(Підпункт 45 пункту 4 виключено на підставі Постанови КМ № 225 від 05.04.2017)

(Підпункт 46 пункту 4 виключено на підставі Постанови КМ № 225 від 05.04.2017)

47) формує та забезпечує функціонування системи атестації педагогічних, зокрема керівних, наукових і науково-педагогічних кадрів, організовує їх атестацію щодо присвоєння їм кваліфікаційних категорій, педагогічних та вчених звань і підвищення їх кваліфікації;

47¹) подає за погодженням з Мінекономрозвитку на розгляд Кабінету Міністрів України пропозиції про державні пріоритети з підготовки фахівців, педагогічних, наукових, науково-педагогічних та робітничих кадрів, підвищення кваліфікації та перепідготовки кадрів у розрізі галузей знань;

(Пункт 4 доповнено підпунктом 47¹ згідно з Постановою КМ № 642 від 22.08.2018)

47²) формує та забезпечує функціонування системи сертифікації педагогічних працівників, забезпечує створення умов для підвищення їх кваліфікації, затверджує положення про акредитацію центрів сертифікації педагогічних працівників;

(Пункт 4 доповнено підпунктом 47² згідно з Постановою КМ № 642 від 22.08.2018)

48) утворює атестаційну колегію, яка на принципах прозорості та відкритості затверджує рішення вчених рад закладів вищої освіти (наукових установ) про присвоєння науковим і педагогічним працівникам вчених звань старшого дослідника, доцента та професора, організовує її роботу, розглядає питання про позбавлення зазначених звань, оформляє та видає відповідні атестати, а також розглядає апеляції на рішення атестаційної колегії;

49) за поданням Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти схвалює порядок присудження наукових ступенів спеціалізованими вченими радами закладів вищої освіти (наукових установ) та подає його на розгляд Кабінету Міністрів України;

49¹) погоджує за поданням Мінкультури порядок здобуття освітньо-творчого ступеня доктора мистецтва та навчання в асистентурі-стажуванні;

(Пункт 4 доповнено підпунктом 49¹ згідно з Постановою КМ № 642 від 22.08.2018)

49²) затверджує положення про акредитацію спеціалізованих вчених рад (спеціалізованих рад з присудження ступеня доктора мистецтва);

(Пункт 4 доповнено підпунктом 49² згідно з Постановою КМ № 642 від 22.08.2018)

49³) розробляє порядок підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у закладах вищої освіти (наукових установах) та подає їх Кабінетові Міністрів України для затвердження;

(Пункт 4 доповнено підпунктом 49³ згідно з Постановою КМ № 642 від 22.08.2018)

50) встановлює порядок присвоєння вченими радами закладів вищої освіти та науково-технічними радами наукових установ вчених звань науковим і науково-педагогічним працівникам, а також порядок позбавлення вчених звань;

51) затверджує за поданням Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти положення про акредитацію освітніх програм вищої освіти та порядок проведення інституційної акредитації;

(Підпункт 51 пункту 4 в редакції Постанови КМ № 642 від 22.08.2018)

52) призначає в установленому порядку на посади директорів державних закладів загальної середньої та позашкільної освіти;

(Підпункт 52 пункту 4 в редакції Постанови КМ № 642 від 22.08.2018)

53) призначає на посаду за результатами конкурсу та звільняє з посади керівників закладів вищої та професійної (професійно-технічної) освіти, що перебувають у сфері його управління;

(Підпункт 53 пункту 4 в редакції Постанови КМ № 642 від 22.08.2018)

54) затверджує статuti закладів вищої, професійної (професійно-технічної), загальної середньої та позашкільної освіти, що перебувають у сфері його управління;

(Підпункт 54 пункту 4 в редакції Постанови КМ № 642 від 22.08.2018)

55) погоджує статuti закладів професійної (професійно-технічної) освіти державної форми власності, що підпорядковані іншим центральним органам виконавчої влади, закладів професійної (професійно-технічної) освіти, що належать Автономній Республіці Крим, закладів професійної (професійно-технічної) освіти комунальної форми власності;

56) погоджує статuti закладів професійної (професійно-технічної) освіти приватної форми власності;

57) формує перелік галузей знань і перелік спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти, зокрема за поданням Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти, та подає їх на розгляд Кабінету Міністрів України;

58) затверджує перелік спеціальностей, прийом на навчання за якими здійснюється з урахуванням рівня творчих та/або фізичних здібностей вступників;

59) за дорученням і в межах, встановлених Кабінетом Міністрів України, реалізує права і обов'язки уповноваженого органу стосовно заснованих державою закладів вищої освіти;

60) розробляє положення про порядок реалізації права на академічну мобільність та подає його на розгляд Кабінету Міністрів України;

61) систематично відстежує та аналізує потреби вітчизняного ринку праці, вносить пропозиції щодо обсягів і напрямів державної підтримки підготовки фахівців з вищою освітою;

62) формує щороку пропозиції та доводить до підпорядкованих закладів освіти державне замовлення на підготовку фахівців, наукових, науково-педагогічних та робітничих кадрів, на підвищення кваліфікації та перепідготовку кадрів для державних потреб з урахуванням середньострокового прогнозу потреби у фахівцях та робітничих кадрах на ринку праці у порядку, встановленому законодавством;

63) сприяє працевлаштуванню випускників закладів вищої освіти;

64) здійснює заходи щодо матеріального та морального стимулювання працівників освіти і науки, інших учасників освітнього процесу та вживає заходів до поліпшення матеріальних і житлових умов студентів, учнів, слухачів, вихованців, молодих вчених, працівників освіти, науки і науково-технічної сфери, організації їх медичного та побутового обслуговування;

65) бере участь у визначенні мінімальних нормативів матеріально-технічного, фінансового забезпечення закладів освіти;

66) організовує навчання державних службовців з питань, що належать до його компетенції;

67) забезпечує організацію та проведення експертизи освітніх програм, підручників і навчальних посібників для закладів освіти, у тому числі щодо відповідності принципу забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків;

(Підпункт 67 пункту 4 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 642 від 22.08.2018)

68) забезпечує підготовку і видання підручників, посібників, методичної літератури для закладів освіти, у тому числі схвалює їх видання для закладів загальної середньої освіти;

69) розробляє та затверджує порядок підтвердження відповідності навчальних видань, засобів навчання і обладнання державним освітнім стандартам, психолого-педагогічним вимогам та визначає доцільність їх впровадження у освітній процес закладів освіти України;

69¹) розробляє та затверджує примірні переліки матеріально-технічного оснащення закладів дошкільної освіти, ігрового, навчально-дидактичного обладнання;

(Пункт 4 доповнено підпунктом 69¹ згідно з Постановою КМ № 642 від 22.08.2018)

70) затверджує порядок виготовлення, видачі та обліку документів про освіту, вимоги до їх форми та/або змісту;

(Підпункт 70 пункту 4 в редакції Постанови КМ № 642 від 22.08.2018)

(Підпункт 71 пункту 4 виключено на підставі Постанови КМ № 225 від 05.04.2017)

72) подає в установленому порядку на розгляд Кабінету Міністрів України пропозиції щодо створення та реорганізації державних наукових установ, які повністю або частково фінансуються з державного бюджету, а також пропозиції щодо віднесення наукових об'єктів до таких, що становлять національне надбання;

73) здійснює організаційно-методичне забезпечення державної атестації наукових установ, веде Державний реєстр наукових установ, яким надається підтримка держави;

74) забезпечує розвиток загальнодержавної системи науково-технічної інформації, національної інноваційної системи, системи наукової і науково-технічної експертизи проектів державних, міжнародних та регіональних програм;

75) формує тематику державного замовлення на найважливіші науково-технічні (експериментальні) розробки та науково-технічну продукцію у вигляді переліку науково-технічних (експериментальних) розробок;

(Підпункт 75 пункту 4 в редакції Постанови КМ № 225 від 05.04.2017)

75¹) здійснює фінансову підтримку виконання державного замовлення на найважливіші науково-технічні (експериментальні) розробки та науково-технічну продукцію;

(Пункт 4 доповнено підпунктом 75¹ згідно з Постановою КМ № 225 від 05.04.2017)

76) затверджує програми зовнішнього незалежного оцінювання, перелік навчальних предметів та строки проведення зовнішнього незалежного оцінювання за погодженням з громадськими об'єднаннями керівників закладів вищої освіти, організовує проведення моніторингових досліджень якості освіти;

(Підпункт 76 пункту 4 в редакції Постанови КМ № 225 від 05.04.2017)

76¹) затверджує порядок, форми проведення і перелік навчальних предметів, з яких проводиться державна підсумкова атестація;

(Пункт 4 доповнено підпунктом 76¹ згідно з Постановою КМ № 642 від 22.08.2018)

77) розробляє пропозиції щодо обсягів матеріально-технічного і фінансового забезпечення закладів освіти;

77¹) формує пропозиції про обсяг освітніх субвенцій, державного фінансування середньої, професійної, вищої освіти та стипендійного фонду;

(Пункт 4 доповнено підпунктом 77¹ згідно з Постановою КМ № 642 від 22.08.2018)

77²) розподіляє освітні субвенції та державне фінансування середньої, професійної (професійно-технічної), фахової передвищої, вищої освіти та стипендійний фонд закладів освіти, що перебувають у сфері його управління;

(Пункт 4 доповнено підпунктом 77² згідно з Постановою КМ № 642 від 22.08.2018)

78) забезпечує ведення та функціонування Єдиної державної електронної бази з питань освіти, інших державних електронних баз та реєстрів, інших інформаційних систем у сфері, що належить до його компетенції;

79) проводить роботу, пов'язану з визнанням виданих в інших державах документів про освіту, наукові ступені та вчені звання;

80) затверджує за погодженням з Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти порядок визнання здобутих в іноземних закладах вищої освіти ступенів вищої освіти та наукових ступенів і проводить процедуру їх визнання, крім випадків, передбачених Законом України "Про вищу освіту";

81) реалізує державну політику в частині стипендіального забезпечення, нагородження та преміювання відповідно до законодавства (у тому числі нагородження переможців інтелектуальних змагань, турнірів, олімпіад тощо), висуває кандидатів на здобуття Державної премії України в галузі освіти, державних стипендій для видатних діячів освіти, державних стипендій для видатних діячів науки;

(Підпункт 81 пункту 4 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 743 від 23.09.2015)

82) проводить в межах повноважень, передбачених законом, спеціальну перевірку відомостей щодо освіти, наявності наукового ступеня, вченого звання в осіб, які претендують на зайняття посад, пов'язаних з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування;

83) бере участь у реалізації державної політики з національно-патріотичного виховання, фізичного виховання і спорту в закладах освіти;

(Підпункт 83 пункту 4 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 225 від 05.04.2017; в редакції Постанови КМ № 642 від 22.08.2018)

83¹) забезпечує розвиток фізичного виховання та спорту в закладах освіти;

(Пункт 4 доповнено підпунктом 83¹ згідно з Постановою КМ № 642 від 22.08.2018)

84) забезпечує організацію освітнього процесу і проведення серед учнівської і студентської молоді спортивних заходів, пов'язаних з підготовкою спортивного резерву для національних збірних команд;

85) забезпечує комплектацію національних збірних команд студентів і учнів з видів спорту для забезпечення їх участі у міжнародних та всеукраїнських змаганнях, організацію і проведення міжнародних і всеукраїнських змагань серед учнівської та студентської молоді;

86) визначає порядок набору іноземців та осіб без громадянства для навчання в Україні, здійснює контроль за його дотриманням українськими закладами освіти незалежно від їх підпорядкування і форми власності, організовує ведення обліку таких осіб;

87) визначає пріоритетні та перспективні напрями освітніх послуг, що надаються українськими закладами освіти іноземцям та особам без громадянства;

88) здійснює розгляд звернень громадян з питань, пов'язаних з діяльністю МОН, підприємств, установ та організацій, що належать до сфери його управління;

89) здійснює управління об'єктами державної власності, що належать до сфери його управління;

90) здійснює міжнародне співробітництво, забезпечує виконання зобов'язань, взятих за міжнародними договорами України з питань, що належать до його компетенції;

90¹) забезпечує співробітництво України з Європейським Співтовариством у сфері освіти, науки, інновацій і технологій;

(Пункт 4 доповнено підпунктом 90¹ згідно з Постановою КМ № 225 від 05.04.2017)

90²) забезпечує участь України у Рамковій програмі Європейського Союзу з досліджень та інновацій «Горизонт 2020», Програмі наукових досліджень та навчання Євратом;

(Пункт 4 доповнено підпунктом 90² згідно з Постановою КМ № 225 від 05.04.2017)

90³) організовує збір та обробку освітньої статистики, здійснює її аналіз та прогнозує розвиток системи освіти;

(Пункт 4 доповнено підпунктом 90³ згідно з Постановою КМ № 642 від 22.08.2018)

90⁴) затверджує порядок проведення інституційного аудиту закладу освіти;

(Пункт 4 доповнено підпунктом 90⁴ згідно з Постановою КМ № 642 від 22.08.2018)

90⁵) затверджує порядок скликання Всеукраїнського з'їзду учасників освітнього процесу та їх об'єднань;

(Пункт 4 доповнено підпунктом 90⁵ згідно з Постановою КМ № 642 від 22.08.2018)

91) здійснює інші повноваження, визначені законом.

5. МОН з метою організації своєї діяльності:

1) забезпечує в межах повноважень, передбачених законом, здійснення заходів щодо запобігання корупції і контроль за їх виконанням в апараті МОН, на підприємствах, в установах та організаціях, що належать до сфери його управління;

2) здійснює добір кадрів в апарат МОН та на керівні посади підприємств, установ і організацій, що належать до сфери його управління, організовує роботу з підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації державних службовців та працівників апарату МОН;

(Підпункт 2 пункту 5 в редакції Постанови КМ № 225 від 05.04.2017)

3) контролює діяльність підприємств, установ та організацій, що належать до сфери його управління;

4) організовує планово-фінансову роботу в апараті МОН, на підприємствах, в установах та організаціях, що належать до сфери його управління, здійснює контроль за використанням фінансових і матеріальних ресурсів, забезпечує організацію та вдосконалення бухгалтерського обліку;

5) забезпечує ефективне і цільове використання бюджетних коштів;

6) забезпечує в межах повноважень, передбачених законом:

реалізацію державної політики стосовно державної таємниці, захист інформації з обмеженим доступом, а також технічний захист інформації, контроль за їх збереженням в апараті МОН;

виконання завдань з мобілізаційної підготовки, мобілізаційної готовності держави та територіальної оборони;

(Абзац третій підпункту 6 пункту 5 в редакції Постанови КМ № 225 від 05.04.2017)

виконання завдань у сфері цивільного захисту, охорони праці, пожежної та техногенної безпеки, захисту населення і територій від надзвичайних ситуацій;

(Підпункт 6 пункту 5 доповнено новим абзацом згідно з Постановою КМ № 225 від 05.04.2017; із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 642 від 22.08.2018)

залучення громадян до участі в управлінні державними справами, ефективну взаємодію з інститутами громадянського суспільства, здійснення громадського контролю за діяльністю МОН, врахування громадської думки під час формування та реалізації державної політики у сферах, що належать до компетенції МОН.

6. МОН для виконання покладених на нього завдань має право:

1) залучати в установленому порядку спеціалістів центральних і місцевих органів виконавчої влади, підприємств, установ та організацій (за погодженням з їх керівниками), вчених, представників інститутів громадянського суспільства (за згодою) до розгляду питань, що належать до його компетенції;

2) отримувати безоплатно від міністерств, інших центральних та місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування необхідні для виконання покладених на нього завдань інформацію, документи і матеріали, зокрема від органів статистики – статистичні дані;

3) скликати наради, утворювати комісії та робочі групи, проводити наукові конференції, семінари з питань, що належать до його компетенції;

4) користуватися відповідними інформаційними базами даних державних органів, державною системою урядового зв'язку та іншими технічними засобами.

7. МОН у процесі виконання покладених на нього завдань взаємодіє в установленому порядку з іншими державними органами, допоміжними органами і службами, утвореними Президентом України, тимчасовими консультативними, дорадчими та іншими допоміжними органами, утвореними Кабінетом Міністрів України, органами місцевого самоврядування, об'єднаннями громадян, громадськими спілками, профспілками та організаціями роботодавців, відповідними органами іноземних держав і міжнародних організацій, а також з підприємствами, установами та організаціями.

8. МОН в межах повноважень, передбачених законом, на основі і на виконання Конституції та законів України, постанов Верховної Ради України та актів Президента України, прийнятих відповідно до Конституції та законів України, актів Кабінету Міністрів України видає накази, організовує та контролює їх виконання.

Накази МОН, які відповідно до закону є регуляторними актами, розробляються, розглядаються, видаються та оприлюднюються з урахуванням вимог Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності».

Нормативно-правові акти МОН підлягають державній реєстрації в установленому законодавством порядку.

Накази МОН, видані в межах повноважень, передбачених законом, є обов'язковими для виконання центральними органами виконавчої влади, їх територіальними органами, місцевими держадміністраціями, органами влади Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями незалежно від форми власності та громадянами.

9. МОН очолює Міністр, який призначається на посаду за поданням Прем'єр-міністра України і звільняється з посади Верховною Радою України.

Міністр має першого заступника, заступників, які призначаються на посаду та звільняються з посади Кабінетом Міністрів України за поданням Прем'єр-міністра України відповідно до пропозицій Міністра.

(Абзац другий пункту 9 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 225 від 05.04.2017)

10. Міністр:

1) очолює МОН, здійснює керівництво його діяльністю;

2) спрямовує і координує здійснення іншими центральними органами виконавчої влади заходів з питань, що належать до компетенції МОН;

3) спрямовує та координує діяльність визначених Кабінетом Міністрів України центральних органів виконавчої влади, зокрема:

забезпечує формування державної політики у відповідній сфері та контролює її реалізацію центральними органами виконавчої влади, діяльність яких спрямовує і координує Міністр;

погоджує та подає на розгляд Кабінету Міністрів України розроблені центральними органами виконавчої влади, діяльність яких спрямовує і координує Міністр, проекти законів, актів Президента України та Кабінету Міністрів України;

визначає пріоритетні напрями роботи центральних органів виконавчої влади, діяльність яких спрямовує і координує Міністр, та шляхи виконання покладених на них завдань, затверджує плани роботи таких центральних органів виконавчої влади;

(Абзац п'ятий підпункту 3 пункту 10 виключено на підставі Постанови КМ № 225 від 05.04.2017)

погоджує структуру апарату центральних органів виконавчої влади, діяльність яких спрямовує і координує Міністр;

видає обов'язкові для виконання центральними органами виконавчої влади, діяльність яких спрямовує і координує Міністр, накази та доручення з питань, що належать до компетенції таких органів;

погоджує призначення на посаду і звільнення з посади керівників і заступників керівників самостійних структурних підрозділів апарату центральних органів виконавчої влади, діяльність яких спрямовує і координує Міністр;

порушує перед Кабінетом Міністрів України питання щодо скасування актів центральних органів виконавчої влади, діяльність яких спрямовує і координує Міністр, повністю чи в окремій частині;

порушує перед Кабінетом Міністрів України питання щодо притягнення до дисциплінарної відповідальності керівників центральних органів виконавчої влади, діяльність яких спрямовує і координує Міністр, та їх заступників;

ініціює питання щодо притягнення до дисциплінарної відповідальності керівників структурних підрозділів апарату центральних органів виконавчої влади, діяльність яких спрямовує і координує Міністр, а також керівників підприємств, установ та організацій, що належать до сфери управління таких органів;

ініціює питання щодо проведення службового розслідування стосовно керівників центральних органів виконавчої влади, діяльність яких спрямовує і координує Міністр, їх заступників, інших державних службовців і працівників апарату таких центральних органів виконавчої влади, підприємств, установ та організацій, що належать до сфери їх управління;

приймає рішення щодо проведення перевірки діяльності центральних органів виконавчої влади, діяльність яких спрямовує і координує Міністр;

заслуховує звіти про виконання покладених на центральні органи виконавчої влади, діяльність яких спрямовує і координує Міністр, завдань та планів їх роботи;

визначає структурний підрозділ апарату МОН, що відповідає за взаємодію з центральними органами виконавчої влади, діяльність яких спрямовує і координує Міністр;

визначає посадових осіб МОН, які включаються до складу колегії центральних органів виконавчої влади, діяльність яких спрямовує і координує Міністр;

визначає порядок обміну інформацією між МОН та центральними органами виконавчої влади, діяльність яких спрямовує і координує Міністр, періодичність її подання;

вирішує інші питання, пов'язані із спрямуванням і координацією діяльності центральних органів виконавчої влади, діяльність яких спрямовує і координує Міністр;

4) визначає пріоритети роботи МОН та шляхи виконання покладених на нього завдань, затверджує плани роботи МОН, звіти про їх виконання;

5) організовує та контролює виконання МОН Конституції та законів України, актів Президента України та Кабінету Міністрів України;

(Підпункт 5 пункту 10 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 225 від 05.04.2017)

6) подає на розгляд Кабінету Міністрів України проекти законів, актів Президента України, Кабінету Міністрів України, розробником яких є МОН;

7) представляє в установленому порядку проекти законів України, розробником яких є МОН та центральні органи виконавчої влади, діяльність яких спрямовує і координує Міністр, і доповідає з інших питань, що належать до компетенції МОН, під час їх розгляду на пленарних засіданнях Верховної Ради України;

8) веде переговори і підписує міжнародні договори України у межах наданих йому повноважень;

9) затверджує положення про самостійні структурні підрозділи апарату МОН;

(Підпункт 10 пункту 10 виключено на підставі Постанови КМ № 225 від 05.04.2017)

(Підпункт 11 пункту 10 виключено на підставі Постанови КМ № 225 від 05.04.2017)

12) порушує в установленому порядку питання щодо заохочення та притягнення до дисциплінарної відповідальності першого заступника, заступників Міністра та державного секретаря МОН;

(Підпункт 12 пункту 10 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 225 від 05.04.2017)

12¹) порушує в установленому порядку питання щодо присвоєння рангу державного службовця державному секретарю МОН;

(Пункт 10 доповнено підпунктом 12¹ згідно з Постановою КМ № 225 від 05.04.2017)

(Підпункт 13 пункту 10 виключено на підставі Постанови КМ № 225 від 05.04.2017)

(Підпункт 14 пункту 10 виключено на підставі Постанови КМ № 225 від 05.04.2017)

15) утворює, ліквідує, реорганізовує підприємства, установи та організації, що належать до сфери управління МОН, затверджує їх положення (статuti), здійснює в межах повноважень, передбачених законом, інші функції з управління об'єктами державної власності;

(Підпункт 15 пункту 10 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 225 від 05.04.2017)

16) визначає обов'язки першого заступника Міністра, заступників Міністра, розподіл повноважень Міністра між першим заступником Міністра та заступниками Міністра, які вони здійснюють за його відсутності;

(Підпункт 16 пункту 10 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 225 від 05.04.2017)

17) дає обов'язкові для виконання працівниками апарату МОН доручення;

18) приймає рішення щодо розподілу бюджетних коштів, головним розпорядником яких є МОН;

19) організовує внутрішній контроль і внутрішній аудит та забезпечує їх здійснення в МОН та бюджетних установах, що належать до сфери його управління;

20) представляє МОН у відносинах з іншими органами, підприємствами, установами та організаціями в Україні та за її межами;

21) скликає та проводить наради з питань, що належать до його компетенції;

22) підписує накази МОН;

23) здійснює інші повноваження, визначені законом.

10¹. Повноваження керівника державної служби у МОН здійснює державний секретар МОН.

Державний секретар МОН є вищою посадовою особою з числа державних службовців МОН. Державний секретар МОН підзвітний і підконтрольний Міністру.

Державний секретар МОН призначається на посаду Кабінетом Міністрів України за поданням Комісії з питань вищого корпусу державної служби строком на п'ять років з правом повторного призначення.

(Положення доповнено пунктом 10¹ згідно з Постановою КМ № 225 від 05.04.2017)

10². Державний секретар МОН відповідно до покладених на нього завдань:

1) організовує роботу апарату МОН;

2) забезпечує підготовку пропозицій щодо виконання завдань МОН та подає їх на розгляд Міністра;

3) організовує та контролює виконання апаратом МОН Конституції та законів України, актів Президента України, актів Кабінету Міністрів України, наказів МОН та доручень Міністра, його першого заступника та заступників, звітує про їх виконання;

4) готує та подає Міністру для затвердження плани роботи МОН, звітує про їх виконання;

5) забезпечує реалізацію державної політики стосовно державної таємниці, контроль за її збереженням в апараті МОН;

6) у межах своїх повноважень запитує та одержує в установленому порядку від державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій в Україні та за її межами безоплатно інформацію, документи і матеріали, а від органів державної статистики – статистичну інформацію, необхідну для виконання покладених на МОН завдань;

7) призначає на посаду та звільняє з посади у порядку, передбаченому законодавством про державну службу, державних службовців апарату МОН, присвоює їм ранги державних службовців, приймає рішення щодо їх заохочення та притягнення до дисциплінарної відповідальності;

8) приймає на роботу та звільняє з роботи у порядку, передбаченому законодавством про працю, працівників апарату МОН, приймає рішення щодо їх заохочення, притягнення до дисциплінарної відповідальності;

9) погоджує у передбачених законом випадках призначення на посаду та звільнення з посади керівників відповідних структурних підрозділів обласних, Київської та Севастопольської міських держадміністрацій;

10) призначає на посаду та звільняє з посади працівників патронатної служби Міністра за його поданням, а також у зв'язку із звільненням Міністра;

11) призначає на посаду та звільняє з посади керівників підприємств, установ, організацій, що належать до сфери управління МОН;

12) притягує до дисциплінарної відповідальності керівників державних підприємств, установ та організацій, що належать до сфери управління МОН;

13) забезпечує в установленому порядку організацію підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації державних службовців та інших працівників МОН;

14) представляє МОН як юридичну особу в цивільно-правових відносинах;

15) у межах повноважень, передбачених законом, дає обов'язкові для виконання державними службовцями та іншими працівниками МОН доручення;

16) видає з питань, що належать до його компетенції, накази організаційно-розпорядчого характеру та контролює їх виконання;

17) вносить подання щодо представлення в установленому порядку державних службовців та інших працівників апарату МОН до відзначення державними нагородами України.

(Положення доповнено пунктом 10² згідно з Постановою КМ № 225 від 05.04.2017)

10³. На час відсутності державного секретаря МОН чи неможливості здійснення ним своїх повноважень з інших причин його обов'язки виконує один із керівників самостійних структурних підрозділів апарату МОН відповідно до наказу державного секретаря МОН.

(Положення доповнено пунктом 10³ згідно з Постановою КМ № 225 від 05.04.2017)

11. Для погодженого вирішення питань, що належать до компетенції МОН, обговорення найважливіших напрямів його діяльності у МОН може утворюватися колегія.

Рішення колегії можуть бути реалізовані шляхом видання відповідного наказу МОН.

Для розгляду наукових рекомендацій та проведення фахових консультацій з основних питань діяльності у МОН можуть утворюватись інші постійні або тимчасові консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи.

Рішення про утворення чи ліквідацію колегії, інших постійних або тимчасових консультативних, дорадчих та інших допоміжних органів, їх кількісний та персональний склад, положення про них затверджує Міністр.

12. Граничну чисельність державних службовців і працівників апарату МОН затверджує Кабінет Міністрів України.

Структуру апарату МОН затверджує Міністр.

Штатний розпис та кошторис МОН затверджує державний секретар МОН за погодженням з Мінфіном.

(Абзац третій пункту 12 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 225 від 05.04.2017)

13. МОН є юридичною особою публічного права, має печатку із зображенням Державного Герба України та своїм найменуванням, власні бланки, рахунки в органах Казначейства.

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 5 квітня 2017 р. № 226

Київ

ПРО УТВОРЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ УКРАЇНИ З ПИТАНЬ РОЗВИТКУ НАУКИ І ТЕХНОЛОГІЙ

Відповідно до частини третьої статті 20 та пункту 2 частини першої статті 41 Закону України “Про наукову і науково-технічну діяльність” Кабінет Міністрів України **постановляє**:

1. Утворити Національну раду України з питань розвитку науки і технологій.
2. Затвердити Положення про Національну раду України з питань розвитку науки і технологій, що додається.
3. Господарсько-фінансовому департаменту Секретаріату Кабінету Міністрів України разом з Міністерством фінансів передбачати під час підготовки проекту Державного бюджету України на 2018 і наступні роки видатки для забезпечення організації роботи Національної ради України з питань розвитку науки і технологій.

Прем'єр-міністр України

Інд. 73

В. ГРОЙСМАН

ПОЛОЖЕННЯ ПРО НАЦІОНАЛЬНУ РАДУ УКРАЇНИ З ПИТАНЬ РОЗВИТКУ НАУКИ І ТЕХНОЛОГІЙ

Загальна частина

1. Національна рада України з питань розвитку науки і технологій (далі – Національна рада) є постійно діючим консультативно-дорадчим органом, що утворюється при Кабінетові Міністрів України з метою забезпечення ефективної взаємодії представників наукової громадськості, органів виконавчої влади та реального сектору економіки у формуванні та реалізації єдиної державної політики у сфері наукової і науково-технічної діяльності.

2. Національна рада у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, указами Президента України і постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України, актами Кабінету Міністрів України, а також цим Положенням.

3. Основними функціями Національної ради є:

1) підготовка та подання Кабінетові Міністрів України пропозицій щодо формування засад державної політики у сфері наукової та науково-технічної діяльності;

2) підготовка пропозицій щодо визначення пріоритетів розвитку науки і техніки та заходів з їх реалізації;

3) підготовка пропозицій щодо інтеграції вітчизняної науки у світовий науковий простір та Європейський дослідницький простір з урахуванням національних інтересів;

4) підготовка пропозицій щодо засад функціонування в Україні системи незалежної експертизи державних цільових наукових та науково-технічних програм, наукових проектів, державної атестації наукових установ, присудження наукових ступенів і присвоєння вчених звань;

5) розгляд та надання висновків щодо проектів концепцій державних цільових наукових та науково-технічних програм і проектів таких програм;

6) надання Кабінетові Міністрів України рекомендацій щодо формування державного бюджету в частині визначення загальних обсягів фінансування наукової і науково-технічної діяльності та його розподілу між базовим та конкурсним фінансуванням наукових досліджень, а також у частині визначення структури розподілу між напрямками грантової підтримки Національного фонду досліджень;

7) заслуховування та оцінювання звітів центральних органів виконавчої влади, Національного фонду досліджень, Національної академії наук, національних галузевих академій наук та інших головних розпорядників бюджетних коштів, що провадять наукову та науково-технічну діяльність

або є замовниками наукових досліджень і розробок, про стан використання коштів на наукову та науково-технічну діяльність та отримані результати і внесення пропозицій за результатами їх розгляду;

8) підготовка та оприлюднення щорічної доповіді про стан і перспективи розвитку сфери наукової та науково-технічної діяльності, а також про стан виконання Україною пріоритетів Європейського дослідницького простору та надання пропозицій щодо плану їх реалізації на наступний рік;

9) підготовка пропозицій щодо принципів створення та стратегії розвитку державної дослідницької інфраструктури, системи державних ключових лабораторій;

10) взаємодія в установленому порядку з відповідними органами іноземних держав і міжнародних організацій;

11) ініціювання і замовлення прогностичних та форсайтних досліджень у галузі науки, технологій, інновацій, організації та проведення наукової експертизи рішень центральних органів виконавчої влади, що стосуються наукової сфери, а також проектів концепцій державних цільових наукових та науково-технічних програм і проектів таких програм;

12) подання пропозицій щодо принципів наукової етики та механізмів контролю за їх дотриманням;

13) розроблення разом з представниками реального та фінансового секторів економіки та іншими заінтересованими сторонами пропозицій щодо створення механізмів комерціалізації результатів наукових досліджень;

14) надання рекомендацій щодо оптимальних шляхів реалізації проектів і програм міжнародної технічної допомоги у сфері наукової і науково-технічної діяльності;

15) подання пропозицій щодо розвитку наукової та науково-технічної сфери в Україні;

16) розроблення пропозицій щодо стратегії розвитку системи залучення та підготовки учнівської молоді до наукової і науково-технічної діяльності.

Стратегія розвитку системи спеціалізованих загальноосвітніх і позашкільних навчальних закладів, зокрема наукових ліцеїв і наукових ліцеїв-інтернатів, Малої академії наук, еколого-натуралістичних центрів учнівської молоді, центрів науково-технічної творчості школярів або інших подібних позашкільних навчальних закладів, критерії створення таких закладів та моніторингу ефективності їх діяльності розробляються МОН та Національною радою.

4. Національна рада виконує свої функції, керуючись принципами субсидіарності та пропорційності міри впливу, діє на засадах відкритості та гласності. Інформація про діяльність Національної ради, проекти її рішень та прийняті рішення систематично розміщуються на її офіційному веб-сайті. Інформація про прийняті Національною радою рішення розміщується на її офіційному веб-сайті протягом п'яти робочих днів з дня їх підписання.

5. Національна рада складається з Наукового та Адміністративного комітетів, що мають однаковий кількісний склад.

6. Національну раду очолює Голова, яким за посадою є Прем'єр-міністр України. Голова Національної ради має двох заступників, якими є голова Наукового комітету та голова Адміністративного комітету. Головою Адміністративного комітету за посадою є Міністр освіти і науки.

Члени Національної ради виконують свої обов'язки на громадських засадах.

Відшкодування витрат, пов'язаних з виконанням обов'язків членів Національної ради, забезпечує Секретаріат Кабінету Міністрів України.

7. Секретаря Національної ради призначає Голова Національної ради з числа працівників Секретаріату Кабінету Міністрів України.

Секретар Національної ради:

забезпечує ведення протоколів спільних засідань Наукового та Адміністративного комітетів;

підписує протоколи спільних засідань Наукового та Адміністративного комітетів;

забезпечує взаємодію Наукового та Адміністративного комітетів;

забезпечує формування персонального складу робочих груп, що утворюються Національною радою для підготовки рішень з питань, що належать до її компетенції;

забезпечує взаємодію Національної ради з органами державної влади, органами місцевого самоврядування, з вітчизняними та іноземними науковими установами, науковими організаціями, громадськими науковими організаціями, науковими фондами, а також міжнародними та національними радами з питань науки;

забезпечує збереження протоколів спільних засідань Наукового та Адміністративного комітетів, рішень та інших документів Національної ради, протоколів засідань Адміністративного комітету.

8. Основною формою роботи Національної ради є спільне засідання Наукового та Адміністративного комітетів (далі – спільне засідання), на якому Національна рада ухвалює рекомендації для Кабінету Міністрів України з питань, що належать до її компетенції. Національна рада проводить спільні засідання у разі потреби, але не менше чотирьох разів на рік.

Рішення про проведення спільного засідання та порядок денний такого засідання приймається Головою Національної ради на підставі узгоджених пропозицій голів Наукового та Адміністративного комітетів.

Спільному засіданню обов'язково передують засідання Наукового комітету, який розглядає та готує проекти рішень з питань порядку денного спільного засідання.

9. Головує на спільних засіданнях Голова Національної ради або за його дорученням один із заступників Голови.

Спільне засідання є правоможним, якщо на ньому присутні більш як дві третини складу Національної ради.

10. Спільні засідання проводяться відкрито, на них можуть бути присутні суб'єкти наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності, представники засобів масової інформації та бізнесу, крім випадків, коли розглядаються питання, що містять інформацію з обмеженим доступом.

Оголошення про проведення спільного засідання, проекти порядку денного та рішень Національної ради оприлюднюються на її офіційному веб-сайті, як правило, не менш як за два тижні до їх розгляду на спільному засіданні.

11. За результатами спільного засідання оформляється протокол, який підписують головуючий та секретар Національної ради.

Рішення Національної ради вважається прийнятим, якщо за нього проголосувало більш як дві третини присутніх на засіданні її членів.

У разі потреби для забезпечення виконання рішення Національної ради може надаватися доручення Прем'єр-міністра України або прийматися рішення Кабінету Міністрів України, проект якого вносить центральний орган виконавчої влади, до компетенції якого належить питання, порушене у рішенні Національної ради.

Рішення Національної ради, прийняті в межах її повноважень, що стосуються окремих центральних органів виконавчої влади, є обов'язковими для розгляду такими органами.

Протоколи спільних засідань та прийняті рішення оприлюднюються на офіційному веб-сайті Національної ради протягом п'яти робочих днів з дня їх підписання.

12. Члени Національної ради мають право:

1) ознайомлюватися з матеріалами, що належать до сфери повноважень Національної ради;

2) висловлювати свою позицію під час спільних засідань та брати участь у прийнятті рішень шляхом голосування;

3) отримувати в установленому порядку від органів державної влади, наукових установ, наукових організацій, громадських наукових організацій, наукових фондів інформацію, необхідну для виконання її функцій;

4) здійснювати інші повноваження, які пов'язані із забезпеченням діяльності Національної ради.

13. Члени Національної ради зобов'язані:

1) брати участь у спільних засіданнях та засіданнях відповідних комітетів;

2) дотримуватися вимог цього Положення та забезпечувати виконання рішень Національної ради;

3) бути неупередженими та об'єктивними;

4) не допускати розголошення інформації з обмеженим доступом, що стала їм відома у зв'язку з виконанням своїх функцій;

5) не допускати конфлікту інтересів;

6) сумлінно виконувати свої обов'язки;

7) дотримуватися високої культури спілкування.

14. Національна рада для підготовки рішень з питань, що належать до її компетенції, утворює постійні або тимчасові робочі групи. Персональний склад робочих груп формується з числа членів Національної ради з обов'язковим представництвом членів Наукового та Адміністративного комітетів, а також осіб, рекомендованих для участі в робочій групі Головою Національної ради або його заступниками. До складу робочих груп можуть включатися вчені, викладачі вищих навчальних закладів, представники державного та приватного секторів економіки, вітчизняні та іноземні експерти.

Рішення про утворення робочої групи приймається на спільному засіданні.

Персональний склад робочої групи затверджується Головою Національної ради.

Члени робочих груп працюють на громадських засадах.

15. Робочі групи Національної ради діють на принципах відкритості та прозорості. Розроблені робочими групами проекти документів подаються на розгляд Наукового комітету.

16. Національна рада під час виконання своїх функцій взаємодіє з органами державної влади, з вітчизняними та іноземними науковими установами, науковими організаціями, громадськими науковими організаціями, науковими фондами, а також міжнародними та національними радами з питань науки іноземних держав.

17. Організаційне, матеріально-технічне, інформаційне та інше забезпечення діяльності Національної ради здійснює Секретаріат Кабінету Міністрів України.

З метою належного забезпечення діяльності Національної ради Секретаріат Кабінету Міністрів України, зокрема:

організовує підготовку матеріалів до спільних засідань та засідань комітетів;

здійснює технічну підтримку спільних засідань та засідань комітетів;

забезпечує в установленому порядку координацію роботи центральних органів виконавчої влади, спрямованої на виконання доручень Прем'єр-міністра України та рішень Кабінету Міністрів України, прийнятих для забезпечення виконання рішення Національної ради;

проводить моніторинг стану виконання центральними органами виконавчої влади рішень Національної ради, прийнятих в межах її повноважень.

18. Національна рада у роботі використовує бланк із своїм найменуванням.

Науковий комітет

19. Науковий комітет – це робочий колегіальний орган Національної ради, що представляє інтереси наукової громадськості.

Склад Наукового комітету формується із 24 вчених, які представляють наукову спільноту, є науковими лідерами, мають визначні наукові здобутки, бездоганну наукову репутацію та довіру в науковому середовищі.

20. Науковий комітет очолює голова, який має одного заступника. Голова Наукового комітету, його заступник та секретар обираються членами Наукового комітету з його складу.

21. Члени Наукового комітету обираються Ідентифікаційним комітетом з питань науки, який керується тим, що склад Наукового комітету має бути здатним реалізувати наукове лідерство, бути авторитетним і незалежним, збалансовано представляти всю наукову спільноту.

22. Членами Наукового комітету не можуть бути керівники наукових установ та організацій, вищих навчальних закладів.

Члени Наукового комітету не можуть працювати в одній науковій установі, об'єднанні наукових установ, підрозділі (на факультеті, в інституті) вищого навчального закладу та не можуть бути близькими особами відповідно до Закону України «Про запобігання корупції».

Не може бути обрана членом Наукового комітету особа:

яка за рішенням суду визнана недієздатною або дієздатність якої обмежена;

яка має судимість за вчинення злочину, якщо така судимість не погашена або не знята в установленому законом порядку;

яка за вироком суду позбавлена права займати відповідні посади;

яка за рішенням суду визнана винною у вчиненні корупційного правопорушення – протягом року з дня набрання відповідним рішенням суду законної сили;

яка піддавалася адміністративному стягненню за корупційне правопорушення – протягом року з дня набрання відповідним рішенням суду законної сили;

яка підпадає під дію частин третьої і четвертої статті 1 Закону України «Про очищення влади»;

відомості про яку внесені до Єдиного державного реєстру осіб, щодо яких застосовано положення Закону України «Про очищення влади»;

яка є керівником наукової установи або організації, вищого навчального закладу.

23. Строк повноважень кожного з членів Наукового комітету не може перевищувати чотирьох років. Кожні два роки повинне відбуватися оновлення не менш як половини персонального складу Наукового комітету. Одна і та сама особа не може бути членом Наукового комітету більше двох строків.

Перший склад Наукового комітету затверджується Кабінетом Міністрів України за пропозицією Ідентифікаційного комітету з питань науки у кількості 24 осіб, з яких 12 осіб включаються строком на чотири роки, 12 осіб – на два роки.

Порядок проведення оновлення складу Наукового комітету визначається у Положенні про конкурс щодо обрання членів Наукового комітету Національної ради з питань розвитку науки і технологій, затверджене постановою Кабінету Міністрів України від 28 грудня 2016 р. № 1042 (Офіційний вісник України, 2017 р., № 4, ст. 146).

Дострокове припинення повноважень члена Наукового комітету здійснюється за таких підстав:

виникнення випадків, передбачених пунктом 22 цього Положення;

припинення громадянства України;

подання ним заяви про припинення повноважень за власним бажанням;

неможливість виконувати свої повноваження за станом здоров'я;

його смерть.

Про дострокове припинення повноважень члена (членів) Наукового комітету голова Наукового комітету інформує голову Ідентифікаційного комітету з питань науки.

Порядок заміщення членів Наукового комітету, які достроково припинили повноваження, визначається у Положенні про конкурс щодо обрання членів Наукового комітету Національної ради з питань розвитку науки і технологій, затверджене постановою Кабінету Міністрів України від 28 грудня 2016 р. № 1042.

24. Науковий комітет з метою виконання Національною радою своїх функцій:

1) розглядає проекти документів, розроблені робочими групами з питань, що належать до компетенції Національної ради, та приймає щодо них рішення, які вносяться на розгляд Національної ради;

2) ініціює утворення постійних або тимчасових робочих груп, а також експертних комісій з окремих питань;

3) делегує своїх членів та пропонує кандидатури експертів для включення до складу робочих груп;

4) виконує функції наглядової ради Національного фонду досліджень;

5) виконує функцію Ідентифікаційного комітету для Наукової ради Національного фонду досліджень;

6) проводить експертизу нормативно-правових актів Кабінету Міністрів України та центральних органів виконавчої влади на предмет відповідності інтересам і засадам державної політики у сфері наукової та науково-технічної діяльності, надає відповідні рекомендації.

Проекти нормативно-правових актів Кабінету Міністрів України та центральних органів виконавчої влади, що стосуються сфери наукової та науково-технічної діяльності, в обов'язковому порядку надсилаються до Наукового комітету для проведення їх експертизи та підготовки відповідних рекомендацій.

За результатами проведеної експертизи проектів нормативно-правових актів Науковий комітет готує відповідні рекомендації.

Науковий комітет зобов'язаний розглянути надісланий проект нормативно-правового акта на предмет відповідності інтересам і засадам державної політики у сфері наукової та науково-технічної діяльності та надати відповідні рекомендації протягом строку, встановленого головним розробником такого проекту, але не менш як за три дні та не більш як за 21 день з дня його надходження.

Якщо протягом строку, встановленого головним розробником проекту нормативно-правового акта, Науковий комітет не розглянув і не надав відповідних рекомендацій, такий проект акта вважається погодженим Науковим комітетом.

Рекомендації підписує голова Наукового комітету, а у разі його відсутності – заступник голови.

Рекомендації, які надаються Науковим комітетом до проектів нормативно-правових актів, що стосуються сфери наукової та науково-технічної діяльності, є обов'язковими для розгляду головними розробниками таких проектів.

Під час подання зазначеного проекту нормативно-правового акта на розгляд Кабінету Міністрів України до нього додаються рекомендації Наукового комітету (за наявності).

Голова Наукового комітету або за його дорученням член Наукового комітету може брати участь у встановленому порядку в засіданнях урядових комітетів, у нарадах, які проводяться органами виконавчої влади, з питань, що стосуються сфери наукової та науково-технічної діяльності.

Науковий комітет під час виконання своїх функцій зобов'язаний запобігати виникненню конфлікту інтересів.

25. Основною формою роботи Наукового комітету є засідання, які проводяться у разі потреби, але не менше ніж чотири рази на рік.

Рішення про проведення засідання приймається головою Наукового комітету, а у разі його відсутності – заступником голови.

Ініціювати проведення засідання Наукового комітету можуть Голова Національної ради, голова Наукового комітету, його заступник або член (група членів) Наукового комітету.

Оголошення про скликання засідання Наукового комітету оприлюднюється за два тижні до його початку на офіційному веб-сайті Національної ради.

Засідання Наукового комітету веде його голова, а у разі його відсутності – заступник голови.

Підготовку проекту рішення для розгляду на засіданні Наукового комітету та інших інформаційно-аналітичних матеріалів, необхідних для його проведення, забезпечує секретар Наукового комітету.

Засідання Наукового комітету є правоможним, якщо у ньому беруть участь більше двох третин його загального кількісного складу.

Засідання Наукового комітету можуть проводитись у режимі відеоконференції.

Під час засідання може здійснюватися відео- та/або аудіозапис.

26. Рішення Наукового комітету приймаються шляхом досягнення консенсусу. У разі недосягнення консенсусу рішення вважається прийнятим, якщо за нього проголосувало не менше двох третин складу Наукового комітету. В такому разі на розгляд Національної ради виносяться рішення Наукового комітету разом з аргументованою окремою думкою членів Наукового комітету, які не підтримали таке рішення.

Окрема думка членів Наукового комітету, які не підтримали його рішення та брали участь у засіданні Наукового комітету в режимі відеоконференції, додається до протоколу у вигляді сканованих листів за підписом таких членів Наукового комітету, отриманих в електронному вигляді у форматі *.pdf (де *- назва файлу).

27. Рішення Наукового комітету фіксуються у протоколі засідання.

Ведення протоколу засідання Наукового комітету здійснюється секретарем Наукового комітету.

Протокол підписується головою Наукового комітету, а у разі його відсутності – заступником голови та секретарем Наукового комітету.

Протокол засідання надсилається усім членам Наукового комітету.

Протокол засідання розміщується на офіційному веб-сайті Національної ради протягом п'яти робочих днів з дня його підписання.

28. Питання, що виносяться на розгляд спільного засідання, проходять обов'язковий попередній розгляд у Науковому комітеті.

29. Науковий комітет використовує у роботі бланк із своїм найменуванням.

Адміністративний комітет

30. Адміністративний комітет – це робочий колегіальний орган Національної ради, персональний склад якого у кількості 24 осіб затверджується Кабінетом Міністрів України.

31. Члени Адміністративного комітету представляють центральні органи виконавчої влади (не нижче заступників керівників), Національну академію наук та національні галузеві академії наук (не нижче віце-президентів), обласні (міські) держадміністрації регіонів, на території яких зосереджено значний науковий потенціал (не нижче заступників голів держадміністрацій), державні органи, що відповідають за наукову сферу, великі наукоємні підприємства, наукові установи, університети, академії, інститути, інноваційні структури.

Пропозиції щодо персонального складу Адміністративного комітету готує МОН.

32. Головою Адміністративного комітету є Міністр освіти і науки. Голова має заступника, яким за посадою є заступник Міністра освіти і науки.

Секретаря Адміністративного комітету призначає голова Адміністративного комітету з числа працівників МОН.

33. Дострокове припинення повноважень члена Адміністративного комітету здійснюється за таких підстав:

звільнення із займаної посади;

припинення громадянства України;

подання ним заяви про припинення повноважень за власним бажанням (для представників великих наукоємних підприємств, наукових установ, університетів, академій, інститутів, інноваційних структур);

неможливість виконувати свої повноваження за станом здоров'я;

його смерть.

Заміщення членів Адміністративного комітету, які достроково припинили повноваження, здійснюється на підставі рішення Кабінету Міністрів України, проект якого готує МОН.

34. Адміністративний комітет з метою виконання Національною радою своїх функцій:

1) ініціює утворення постійних або тимчасових робочих груп, а також експертних комісій з окремих питань;

2) делегує та координує участь членів Адміністративного комітету в робочих групах, а також пропонує кандидатури експертів для включення до складу робочих груп;

3) подає Науковому комітету пропозиції щодо розгляду питань, пов'язаних з виконанням Національною радою своїх функцій.

Крім того, Адміністративний комітет розглядає питання, пов'язані із забезпеченням здійснення центральними органами виконавчої влади повноважень у сфері наукової і науково-технічної діяльності.

35. Основною формою роботи Адміністративного комітету є засідання, які проводяться у разі потреби.

Рішення про проведення засідання приймається головою Адміністративного комітету, а у разі його відсутності – заступником голови.

Ініціювати проведення засідання Адміністративного комітету можуть Голова Національної ради, голова Адміністративного комітету, його заступник або член (група членів) Адміністративного комітету.

Оголошення про скликання засідання Адміністративного комітету оприлюднюється за два тижні до його початку на офіційному веб-сайті Національної ради.

Засідання Адміністративного комітету веде його голова, а у разі його відсутності – заступник голови.

Підготовку проекту рішення для розгляду на засіданні Адміністративного комітету та інших інформаційно-аналітичних матеріалів, необхідних для його проведення, забезпечує секретар Адміністративного комітету.

Засідання Адміністративного комітету є правоможним, якщо у ньому беруть участь більше двох третин його загального кількісного складу.

Засідання Адміністративного комітету можуть проводитись у режимі відеоконференції.

Під час засідання може здійснюватися відео- та/або аудіозапис.

36. Рішення Адміністративного комітету вважається прийнятим за умови його підтримки не менш як двома третинами членів Адміністративного комітету, що взяли участь у засіданні.

37. Рішення Адміністративного комітету фіксуються у протоколі засідання.

Ведення протоколу засідання Адміністративного комітету здійснюється секретарем Адміністративного комітету.

Протокол підписується головою Адміністративного комітету або його заступником у разі відсутності голови.

Протокол засідання надсилається усім членам Адміністративного комітету.

Протокол засідання розміщується на офіційному веб-сайті Національної ради протягом п'яти робочих днів з дня його підписання.

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 28 грудня 2016 р. № 1042

Київ

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОЛОЖЕННЯ ПРО КОНКУРС ЩОДО ОБРАННЯ ЧЛЕНІВ НАУКОВОГО КОМІТЕТУ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ З ПИТАНЬ РОЗВИТКУ НАУКИ І ТЕХНОЛОГІЙ

Відповідно до частини другої та пункту 1 частини сьомої статті 22 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» Кабінет Міністрів України **постановляє**:

Затвердити Положення про конкурс щодо обрання членів Наукового комітету Національної ради з питань розвитку науки і технологій, що додається.

Прем'єр-міністр України

Інд. 73

В. ГРОЙСМАН

ЗАТВЕРДЖЕНО

**постановою Кабінету Міністрів України
від 28 грудня 2016 р. № 1042**

ПОЛОЖЕННЯ

про конкурс щодо обрання членів Наукового комітету Національної ради з питань розвитку науки і технологій

Загальна частина

1. Це Положення визначає процедуру обрання членів Наукового комітету Національної ради з питань розвитку науки і технологій (далі – Науковий комітет).

2. Науковий комітет є робочим колегіальним органом Національної ради з питань розвитку науки і технологій, що представляє інтереси наукової громадськості. Науковий комітет виконує функції, що визначаються Законом України «Про наукову і науково-технічну діяльність», з питань наукової і науково-технічної сфери та реалізації наукової і науково-технічної політики.

3. Склад Наукового комітету формується з учених, які представляють наукову спільноту, є науковими лідерами, мають визначні наукові здобутки, бездоганну наукову репутацію та довіру в науковому середовищі. Члени Наукового комітету мають представляти основні напрями наукової і науково-технічної діяльності в Україні.

4. Члени Наукового комітету обираються на конкурсній основі Ідентифікаційним комітетом з питань науки (далі – Ідентифікаційний комітет), який керується тим, що склад Наукового комітету має бути здатним забезпечити наукове лідерство, бути авторитетним і незалежним, збалансовано представляти всю наукову спільноту.

5. Члени Наукового комітету повинні відповідати кваліфікаційним вимогам до кандидатів у члени Наукового комітету, які формуються Ідентифікаційним комітетом за результатами проведених консультацій з вітчизняними та іноземними науковими організаціями та оприлюднюються на офіційних веб-сайтах Кабінету Міністрів України та МОН.

Кваліфікаційні вимоги до кандидатів у члени Наукового комітету затверджуються Ідентифікаційним комітетом на своєму засіданні.

6. Члени Наукового комітету не можуть працювати в одній науковій установі, об'єднанні наукових установ, підрозділі (факультеті, інституті) вищого навчального закладу та не можуть бути близькими особами відповідно до Закону України «Про запобігання корупції».

Члени Наукового комітету також не можуть працювати в одній науковій установі, об'єднанні наукових установ, підрозділі (факультеті, інституті) вищого навчального закладу з членами Ідентифікаційного комітету та не можуть бути з ними близькими особами відповідно до Закону України «Про запобігання корупції».

7. Не може бути обрано членом Наукового комітету особа, яка:

1) за рішенням суду визнана недієздатною або дієздатність якої обмежена;

2) має судимість за вчинення злочину, якщо така судимість не погашена або не знята в установленому законом порядку;

3) за вироком суду позбавлена права обіймати відповідні посади;

4) за рішенням суду визнана винною у вчиненні корупційного правопорушення – протягом року з дня набрання відповідним рішенням суду законної сили;

5) піддавалася адміністративному стягненню за корупційне правопорушення – протягом року з дня набрання відповідним рішенням суду законної сили;

6) підпадає під дію частин третьої і четвертої статті 1 Закону України «Про очищення влади»;

7) є керівником наукової установи або організації, вищого навчального закладу.

Також не може бути обрано членом Наукового комітету особу, відомості про яку внесені до Єдиного державного реєстру осіб, щодо яких застосовано положення Закону України «Про очищення влади».

8. Строк повноважень кожного з членів Наукового комітету не може перевищувати чотирьох років. Кожні два роки має відбуватися оновлення не менше половини персонального складу Наукового комітету. Одна і та сама особа не може бути членом Наукового комітету більше двох строків.

Склад Наукового комітету затверджується Кабінетом Міністрів України за пропозицією Ідентифікаційного комітету. Склад Наукового комітету становить 24 особи.

Дострокове припинення повноважень члена Наукового комітету відбувається за таких підстав:

виникнення випадків, передбачених частиною шостою статті 21 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність»;

припинення його громадянства України;

подання ним заяви про припинення повноважень за власним бажанням;

неможливість виконувати свої повноваження за станом здоров'я;

смерть члена Наукового комітету.

9. Конкурс щодо обрання членів Наукового комітету (далі – конкурс) проводиться один раз на два роки з метою забезпечення оновлення складу Наукового комітету.

Тривалість конкурсу під час обрання першого складу Наукового комітету не може перевищувати 45 календарних днів, а тривалість наступних конкурсів – 90 календарних днів.

Датою початку конкурсу вважається дата його оголошення. Конкурс вважається таким, що закінчився, з дня прийняття Ідентифікаційним комітетом рішення про схвалення результатів конкурсного відбору кандидатів у члени Наукового комітету.

10. Право висунення кандидатів у члени Наукового комітету (далі – кандидати) на конкурс мають такі суб'єкти:

1) вчені (наукові, науково-технічні, технічні) ради вітчизняних наукових установ;

2) вчені ради вітчизняних вищих навчальних закладів (університетів, академій, інститутів) та (або) їх структурних підрозділів (факультетів, інститутів тощо);

3) вчені (наукові, науково-технічні, технічні) ради або загальні збори наукових працівників інших вітчизняних юридичних осіб усіх організаційно-правових форм та форм власності, що мають відповідні наукові підрозділи;

4) збори пов'язаних з науковою діяльністю працівників малих та середніх наукових і науково-виробничих підприємств, які не мають наукових або науково-технічних рад у своїй структурі;

5) постійно-діючі протягом не менше двох років тематичні або проблемно-орієнтовані міжвідомчі, міжінститутські наукові семінари (за підписом голови семінару), ради з наукових проблем при Національній академії наук, національних галузевих академіях наук;

6) статутні органи вітчизняних фахових наукових товариств, зареєстрованих як громадські наукові організації;

7) групи вчених у кількості не менше ніж вісім осіб, що мають науковий ступінь доктора філософії (кандидата наук) або доктора наук.

Висування кандидатів у інший, не передбачений цим Положенням спосіб, не допускається.

11. Ідентифікаційний комітет формує склад Наукового комітету за такими основними напрямками наукової і науково-технічної діяльності:

1) природничі науки фізико-математичного та хімічного профілю, науки про Землю;

2) технічні науки і технології, матеріалознавство;

3) науки про життя, медичні науки і пов'язані з ними технології;

4) сільськогосподарські науки, харчові та біотехнології;

5) соціогуманітарні, економічні і правові науки.

Під час формування складу Наукового комітету Ідентифікаційним комітетом враховується інформація, отримана від суб'єктів подання, щодо напрямку (напрямів) наукової і науково-технічної діяльності, який (які) можуть репрезентувати запропоновані ними кандидати.

Кількість представників кожного напрямку наукової і науково-технічної діяльності у складі Наукового комітету не є заздалегідь регламентованою та визначається Ідентифікаційним комітетом на етапі проведення конкурсного відбору з урахуванням необхідності максимально збалансованого представництва в ньому всієї наукової спільноти.

12. У разі висунення кандидата кожен із суб'єктів подання зазначає, який (які) напрям (напрями) наукової і науково-технічної діяльності представлятиме у Науковому комітеті запропонований ним кандидат.

Етапи проведення конкурсу

13. Конкурс проводиться за такими етапами:

1) прийняття рішення про проведення конкурсу;

2) підготовка оголошення про проведення конкурсу та його оприлюднення;

3) подання документів на конкурс;

4) оприлюднення переліку кандидатів, які були висунуті і подали заяву із згодою на участь у конкурсі;

5) проведення конкурсного відбору кандидатів;

6) оприлюднення переліку осіб, обраних до складу Наукового комітету.

Прийняття рішення про проведення конкурсу

14. Рішення про проведення конкурсу приймає Ідентифікаційний комітет.

15. Рішення про проведення конкурсу для визначення першого складу Наукового комітету приймається на засіданні Ідентифікаційного комітету не пізніше ніж у тижневий строк після затвердження цього Положення.

16. Для визначення кандидатів з метою оновлення складу Наукового комітету, передбаченого пунктом 8 цього Положення, рішення про проведення конкурсу приймається Ідентифікаційним комітетом не пізніше ніж за чотири місяці до завершення строку повноважень членів Наукового комітету.

17. Ідентифікаційний комітет приймає рішення про проведення додаткового конкурсу у разі:

1) висунення для участі у конкурсі під час обрання першого складу Наукового комітету менше ніж 24 кандидатів;

2) висунення для участі у конкурсі під час оновлення складу Наукового комітету менше ніж 12 кандидатів;

3) вичерпання списку визначених на попередньому конкурсі осіб на заміщення достроково вибулих членів Наукового комітету з підстав, передбачених у пункті 8 цього Положення.

Додатковий конкурс щодо обрання або оновлення складу Наукового комітету проводиться відповідно до цього Положення.

Підготовка оголошення про проведення конкурсу та його оприлюднення

18. Оголошення про проведення конкурсу (далі – оголошення) готує Ідентифікаційний комітет.

Оголошення має містити:

загальні положення щодо конкурсу;

вичерпний перелік документів щодо кандидата, що подаються суб'єктом подання;

форми анкети кандидата, яка, зокрема, містить основні дані щодо його наукової, науково-технічної, науково-педагогічної та (або) освітньої діяльності (Curriculum vitae) (далі – анкета кандидата), та згоди на обробку персональних даних, а також вимоги щодо її заповнення та оформлення;

кінцевий строк подання документів для участі у конкурсі;

строк проведення конкурсу, орієнтовну дату і місце оприлюднення його результатів;

поштову та електронну адреси, за якими подаються документи;

номер телефону для довідок.

Оголошення підписується головою Ідентифікаційного комітету та подається МОН для його оприлюднення.

Форми анкети кандидата та згоди на обробку персональних даних, а також вимоги щодо їх заповнення та оформлення розробляються та затверджуються Ідентифікаційним комітетом.

МОН забезпечує оприлюднення оголошення на офіційних веб-сайтах Кабінету Міністрів України та МОН протягом двох робочих днів з дня його отримання від Ідентифікаційного комітету.

Подання документів на конкурс

19. Документи на конкурс щодо кандидата подаються суб'єктом подання у строк та на адресу, що зазначені в оголошенні. Перелік документів щодо кандидата включає:

1) витяг з протоколу засідання вченої (науково-технічної, технічної) ради (загальних зборів, статутного органу тощо) суб'єкта подання щодо висунення кандидата з обґрунтуванням його відповідності оприлюдненим кваліфікаційним вимогам до кандидатів і його компетентності за напрямом (напрямами) наукової і науково-технічної діяльності, який (які) він має представляти на думку суб'єкта подання. У витязі також зазначаються форма голосування (відкрите чи таємне) та результати голосування щодо висунення кандидата із зазначенням загальної кількості присутніх на засіданні, кількості голосів «за», «проти» та «утримались».

У разі висунення кандидата групою вчених подаються: протокол зібрання учасників цієї групи, який має містити прізвище, ім'я та по батькові учасників групи, місце їх основної роботи, основний напрям наукової та (або) науково-технічної діяльності учасників групи, обґрунтування відповідності кандидата оприлюдненим кваліфікаційним вимогам до кандидатів і його компетентності за напрямом (напрямами) наукової і науково-технічної діяльності, який (які) він має представляти на думку суб'єкта подання; копії документів про присудження найвищого наукового ступеня кожного учасника групи;

2) заяву кандидата із згодою на участь у конкурсі, адресовану на ім'я голови Ідентифікаційного комітету;

3) анкету кандидата;

4) список вибраних кандидатом основних публікацій та (або) патентів (власних або за його участю) з напрямку (напрямів) наукової і науково-технічної діяльності, який (які) він, на думку суб'єкта подання, має репрезентувати в Науковому комітеті (не більше 15);

5) копію паспорта громадянина України;

6) копії документів про вищу освіту, про присудження кандидату найвищого наукового ступеня, найвищого вченого звання;

7) дві рекомендації від науковців, працівників наукового чи науково-виробничого сектору, які є представниками напрямку (напрямів) наукової і науково-технічної діяльності, який (які) представлятиме в Науковому комітеті кандидат, та котрі особисто знають кандидата, але не підпорядковані йому, не є співавторами його наукових праць, не мають і не мали з ним спільного бізнесу, інших форм спільної діяльності та (або) спільної власності чи конфлікту інтересів, не працюють в одній науковій установі, об'єднанні наукових установ, підрозділі вищого навчального закладу та не є близькими особами згідно із Законом України «Про запобігання корупції»;

8) перелік основних проектів, у яких кандидат брав участь як учасник або керівник;

9) інформацію про участь за останні п'ять років у міжнародних наукових проектах та досвід керівництва такими проектами, участь у міжнародних конференціях, симпозіумах, наукових експедиціях тощо;

10) письмову згоду кандидата на обробку персональних даних.

Документи на конкурс щодо кандидата складаються українською мовою та подаються у паперовому та електронному вигляді. Кандидат також подає перекладені англійською мовою документи, передбачені підпунктами 1, 3, 4, 7–9 цього пункту.

20. Відповідальність за достовірність документів, що подаються на конкурс, несуть суб'єкт подання та кандидат.

21. Документи, подані на конкурс, можуть бути відкликані суб'єктом подання чи кандидатом до моменту затвердження Ідентифікаційним комітетом результатів конкурсу, або кандидат може подати у цей період до МОН (на адресу подання документів) заяву з його підписом, завіреним відповідно до законодавства, про зняття своєї кандидатури з розгляду.

Оприлюднення переліку кандидатів, які були висунуті і подали заяву із згодою на участь у конкурсі

22. Ідентифікаційний комітет після закінчення строку отримання від суб'єктів подання документів для участі у конкурсі формує перелік кандидатів, які були висунуті і подали заяву із згодою на участь у конкурсі, та подає

його МОН для оприлюднення на офіційних веб-сайтах Кабінету Міністрів України та МОН протягом двох робочих днів з дня отримання від Ідентифікаційного комітету. Зазначений перелік має містити таку інформацію:

1) прізвище, ім'я, по батькові та рік народження кандидата, суб'єкт подання, напрям (напрями) наукової і науково-технічної діяльності, який (які), на думку суб'єкта подання, репрезентуватиме кандидат у Науковому комітеті;

2) основне місце роботи кандидата (із зазначенням назви підприємства, установи, організації та їх юридичної адреси) та його посада на момент подання документів;

3) спеціальність за документом про вищу освіту, найвищий науковий ступінь, найвище вчене звання кандидата.

23. Протягом двох тижнів з дня оприлюднення переліку кандидатів, які були висунуті і подали заяву із згодою на участь у конкурсі, наукова спільнота може надавати відгуки щодо цих кандидатів. Відгуки можуть використовуватися членами Ідентифікаційного комітету як допоміжна інформація під час проведення конкурсного відбору. Відгуки, не підписані автором (авторами), а також такі, щодо яких неможливо встановити авторство, визнаються анонімними і врахуванню не підлягають.

Відгуки щодо кандидатів надсилаються в електронному вигляді на адресу МОН, зазначену в повідомленні, що оприлюднюється одночасно з переліком кандидатів, які були висунуті і подали заяву із згодою на участь у конкурсі, на офіційних веб-сайтах Кабінету Міністрів України та МОН.

Проведення конкурсного відбору кандидатів

24. Ідентифікаційний комітет:

1) розглядає документи, подані кандидатами, з можливим проведенням експертних оцінок наукових і науково-організаційних здобутків кандидата та наведених ним публікацій;

2) у разі надходження відгуків фахівців щодо кандидатів бере їх до уваги;

3) проводить у разі необхідності та можливості співбесіди з кандидатами;

4) може проводити консультації з провідними вітчизняними та (або) зарубіжними науковими установами та організаціями;

5) упорядковує списки кандидатів за напрямками наукової і науково-технічної діяльності, визначеними у пункті 11 цього Положення, з урахуванням конкретного напрямку діяльності кандидата та його досвіду роботи у цій сфері;

6) обговорює можливості кандидата представляти напрями наукової і науково-технічної діяльності, визначені у пункті 11 цього Положення;

7) здійснює з урахуванням проведеного обговорення рейтингове голосування за структурованим списком та формує рейтинговий список кандидатів, які представлятимуть максимально широкий спектр напрямів наукової і науково-технічної діяльності;

8) визначає з урахуванням бажаної відносної кількості членів Наукового комітету за кожним напрямом наукової і науково-технічної діяльності кандидатів, що увійдуть до складу Наукового комітету.

Під час обрання першого складу Наукового комітету Ідентифікаційний комітет визначає 24 особи (з них 12 осіб – із строком повноважень чотири роки та 12 осіб – із строком повноважень два роки), а під час оновлення складу Наукового комітету – 12 осіб (із строком повноважень чотири роки), які збалансовано представлятимуть всю наукову спільноту України, мають найкращі професійний досвід, знання і авторитет у науковому середовищі, для виконання ними функцій члена Наукового комітету.

Під час обрання першого складу Наукового комітету та під час його оновлення одночасно визначається додатково 10 осіб з метою забезпечення у період між проведенням конкурсів заміщення членів Наукового комітету, які достроково припинили свої повноваження.

25. Результати конкурсного відбору схвалюються Ідентифікаційним комітетом і фіксуються у протоколі засідання.

26. Рішення щодо включення кандидата до складу Наукового комітету вважається прийнятим за умови підтримки його кандидатури всіма членами Ідентифікаційного комітету, що взяли участь у засіданні.

Оприлюднення переліку осіб, обраних до складу Наукового комітету

27. У разі обрання першого складу Наукового комітету Ідентифікаційний комітет протягом трьох робочих днів з дня схвалення результатів конкурсного відбору подає МОН перелік осіб, обраних до складу Наукового комітету, та протокол засідання щодо схвалення результатів конкурсного відбору.

МОН забезпечує оприлюднення переліку осіб, обраних Ідентифікаційним комітетом до складу Наукового комітету, та протоколу засідання щодо ухвалення результатів конкурсного відбору на офіційних веб-сайтах Кабінету Міністрів України та МОН протягом двох робочих днів з дня їх отримання від Ідентифікаційного комітету.

28. У разі оновлення складу Наукового комітету Ідентифікаційний комітет протягом трьох робочих днів з дня ухвалення результатів конкурсного відбору подає МОН перелік осіб, обраних до складу Наукового комітету, та протокол засідання щодо ухвалення результатів конкурсного відбору.

29. Перелік осіб, обраних до складу Наукового комітету, повинен містити таку інформацію:

1) прізвище, ім'я, по батькові особи, рік народження, суб'єкт подання;

- 2) найвищий науковий ступінь, найвище вчене звання;
- 3) основний напрям наукової та (або) науково-технічної діяльності, а також напрям (напрями) наукової і науково-технічної діяльності особи, який (які) вона представлятиме у Науковому комітеті;
- 4) основне місце роботи особи (із зазначенням назви підприємства, установи, організації та їх юридичної адреси) та посада на момент подання документів.

Порядок заміщення членів Наукового комітету, які достроково припинили повноваження

30. Заміщення членів Наукового комітету, які достроково припинили повноваження, здійснюється на підставі рішення Ідентифікаційного комітету, яке приймається не пізніше ніж через 20 календарних днів після отримання від голови Наукового комітету звернення щодо необхідності внесення змін до складу Наукового комітету в установленому порядку у зв'язку з достроковим припиненням повноважень члена (членів) Наукового комітету.

31. Відбір кандидатур для заміщення членів Наукового комітету, які достроково припинили повноваження, здійснюється на строк до закінчення строку повноважень інших членів Наукового комітету з числа осіб, визначених з цією метою відповідно до пункту 24 цього Положення або шляхом проведення додаткового конкурсу у разі, коли визначених додатково 10 осіб виявиться недостатньо.

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ ПОСТАНОВА
від 4 липня 2018 р. № 528
Київ

ПРО НАЦІОНАЛЬНИЙ ФОНД ДОСЛІДЖЕНЬ УКРАЇНИ

Відповідно до статті 49, пунктів 8, 9 та абзацу чотирнадцятого пункту 14 розділу VI “Прикінцеві та перехідні положення” Закону України “Про наукову і науково-технічну діяльність” Кабінет Міністрів України **постановляє**:

1. Утворити Національний фонд досліджень України.
2. Затвердити:
Положення про Національний фонд досліджень України, що додається;
граничну чисельність працівників Національного фонду досліджень у кількості 60 одиниць.
3. Установити, що:
функції з управління Національним фондом досліджень виконує Кабінет Міністрів України;
умови оплати праці працівників Національного фонду досліджень визначаються Кабінетом Міністрів України;
Державний фонд фундаментальних досліджень продовжує функціонувати до державної реєстрації Національного фонду досліджень;
Державний фонд фундаментальних досліджень припиняється в результаті реорганізації шляхом приєднання до Національного фонду досліджень;
Національний фонд досліджень є правонаступником прав та обов'язків Державного фонду фундаментальних досліджень.
4. Визнати такими, що втратили чинність, постанови Кабінету Міністрів України згідно з переліком, що додається.
5. Національному фонду досліджень разом з Фондом державного майна внести в установленому порядку Кабінетом Міністрів України пропозиції щодо розміщення Національного фонду досліджень.
6. Науковому комітету Національної ради з питань розвитку науки і технологій у двомісячний строк сформувати персональний склад наукової ради Національного фонду досліджень та подати його на розгляд Національної ради з питань розвитку науки і технологій.
7. Ця постанова набирає чинності з дня її опублікування, крім:
абзаців п'ятого та шостого пункту 3, які набирають чинності з дня державної реєстрації Національного фонду досліджень;
пункту 4, який набирає чинності з дня державної реєстрації припинення Державного фонду фундаментальних досліджень.

Прем'єр-міністр України
Інд. 73

В. ГРОЙСМАН

ПОЛОЖЕННЯ
про Національний фонд досліджень України

Загальна частина

1. Національний фонд досліджень України (далі – Фонд) є державною бюджетною установою, утвореною відповідно до Закону України “Про наукову і науково-технічну діяльність” з метою стимулювання фундаментальних та прикладних наукових досліджень, розвитку національного дослідницького простору та його інтеграції до світового дослідницького простору, розбудови дослідницької інфраструктури в Україні та її інтеграції до світової дослідницької інфраструктури, сприяння налагодженню науково-технічного співробітництва між науковими установами, закладами вищої освіти та представниками реального сектора економіки і сфери послуг, сприяння міжнародному обміну інформацією та вченими, залученню учнівської та студентської молоді до наукової та науково-технічної діяльності, сприяння виробничо-орієнтованим (галузевим) науковим установам шляхом організації конкурсів за запитом центральних органів виконавчої влади або інших замовників за умови виділення такими центральними органами виконавчої влади або замовниками відповідних коштів, популяризації наукової і науково-технічної діяльності, та уповноваженою на реалізацію державної політики у сфері наукової і науково-технічної діяльності в межах, визначених законодавством та цим Положенням.

Фонд є некомерційною організацією і не має на меті отримання прибутку.

2. Фонд у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, міжнародними договорами України, згода на обов’язковість яких надана Верховною Радою України, іншими нормативно-правовими актами, а також цим Положенням.

3. Фонд є юридичною особою, що утворена Кабінетом Міністрів України.

Фонд має самостійний баланс, свою печатку і штамп.

4. Офіційне найменування:

українською мовою: повне – Національний фонд досліджень України; скорочене – НФДУ;

англійською мовою: повне – National Research Foundation of Ukraine; скорочене – NRFU.

5. Місцезнаходження Фонду: м. Київ.

6. Основним завданням Фонду є грантова підтримка:

1) фундаментальних наукових досліджень у галузі природничих, технічних, суспільних та гуманітарних наук;

2) прикладних наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок за пріоритетними напрямками розвитку науки і техніки.

7. Фонд в межах своїх повноважень забезпечує:

стимулювання фундаментальних та прикладних наукових досліджень;

реалізацію державної політики у сфері наукової і науково-технічної діяльності;

розвиток національного дослідницького простору та його інтеграцію до світового дослідницького простору;

розбудову дослідницької інфраструктури в Україні та її інтеграцію до світової дослідницької інфраструктури;

сприяння налагодженню науково-технічного співробітництва між науковими установами, закладами вищої освіти та представниками реального сектора економіки і сфери послуг;

сприяння міжнародному обміну інформацією та вченими;

сприяння діяльності, спрямованій на залучення учнівської та студентської молоді до наукової і науково-технічної діяльності;

сприяння виробничо-орієнтованим (галузевим) науковим установам шляхом організації конкурсів за запитом центральних органів виконавчої влади або інших замовників за умови виділення такими центральними органами виконавчої влади або замовниками відповідних коштів;

популяризацію наукової і науково-технічної діяльності.

8. Відповідно до покладених завдань Фонд:

1) надає грантову підтримку у вигляді індивідуальних, колективних та інституційних грантів на:

виконання наукових досліджень і розробок;

розвиток матеріально-технічної бази наукових досліджень і розробок високого рівня;

розвиток наукової співпраці, у тому числі наукової мобільності, організації, проведення та участі у конференціях, симпозіумах, спільних дослідженнях університетів та наукових установ тощо;

наукове стажування наукових працівників, аспірантів і докторантів, зокрема за кордоном;

створення, функціонування та розвиток дослідницької інфраструктури;

трансфер знань та їх поширення;

підтримку проектів молодих вчених;

підтримку діяльності, спрямованої на залучення учнівської молоді до наукової і науково-технічної діяльності;

- популяризацію науки;
інші напрями, погоджені з наглядовою радою Фонду;
- 2) забезпечує фінансування згідно з укладеними договорами з переможцями конкурсів та здійснення контролю за їх виконанням;
- 3) бере участь у міжнародному науково-технічному співробітництві відповідно до законодавства, зокрема у міжнародних двосторонніх та багатосторонніх міждержавних наукових програмах;
- 4) налагоджує наукові контакти і розповсюджує інформацію про наукові дослідження в Україні та за кордоном;
- 5) здійснює фінансову підтримку наукової і науково-технічної діяльності державних ключових лабораторій на конкурсних засадах;
- 6) проводить наукові заходи, у тому числі міжнародні;
- 7) проводить оцінку якості та результативності реалізації підтриманих ним проектів;
- 8) створює і підтримує базу даних наукових розробок та досліджень, що ним фінансувалися.
9. Основними принципами діяльності Фонду є:
- максимальна відкритість та прозорість;
 - незалежність та об'єктивність наукової і науково-технічної експертизи проектів з виконання наукових досліджень і розробок;
 - повага і дотримання авторських та суміжних прав, а також принципів наукової етики;
 - дотримання засад доброчесної конкуренції;
 - запобігання конфлікту інтересів під час вибору членів органів управління Фонду та під час організації конкурсного відбору і фінансування проектів з виконання наукових досліджень і розробок.
10. Для виконання своїх завдань Фонд має право:
- проводити конкурсний відбір проектів, що фінансуватимуться за рахунок грантової підтримки, та визначати умови його проведення;
 - укладати відповідно до законодавства договори про виконання наукових досліджень і розробок за рахунок грантової підтримки та здійснювати контроль за їх виконанням;
 - утворювати постійні або тимчасові консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи, до яких можуть входити члени наукової та наглядової рад Фонду та зовнішні експерти;
 - залучати для проведення наукової і науково-технічної експертизи проектів з виконання наукових досліджень і розробок провідних вчених, представників центральних органів виконавчої влади, закладів вищої освіти, Національної академії наук, національних галузевих академій наук як експертів за їх згодою;
 - брати участь у міжнародному науково-технічному співробітництві відповідно до законодавства, зокрема у міжнародних двосторонніх та багатосторонніх міждержавних наукових програмах;
 - надавати платні послуги відповідно до законодавства, зокрема послуги з оцінювання наукової і науково-технічної діяльності, проведення наукової і науково-технічної експертизи;
 - розробляти програми конкурсів та вимоги до проектів, що подаються на конкурси;
 - здійснювати інші повноваження відповідно до цього Положення.
11. Обов'язками Фонду є:
- 1) організація та проведення відкритого конкурсного відбору проектів, що фінансуватимуться за рахунок грантової підтримки, з обов'язковим проведенням незалежної та об'єктивної наукової і науково-технічної експертизи, у тому числі із залученням іноземних експертів;
 - 2) забезпечення цільового, ефективного та раціонального використання коштів Фонду.

Кошти Фонду та порядок їх формування і використання

12. Фонд є головним розпорядником бюджетних коштів.
13. Кошти Фонду формуються за рахунок:
- коштів державного бюджету;
 - добровільних внесків юридичних і фізичних осіб, у тому числі нерезидентів України;
 - інших джерел, не заборонених законодавством.
- Порядок формування та використання коштів Фонду затверджується Кабінетом Міністрів України на основі рекомендацій Національної ради з питань розвитку науки і технологій.
- Фінансування Фонду з державного бюджету здійснюється згідно з рекомендаціями Національної ради з питань розвитку науки і технологій.
- Кошти, що розподіляються Фондом для підтримки проектів, є грантами. Кошти розподіляються на конкурсній основі з урахуванням вимог, передбачених Законом України «Про публічні закупівлі» і порядком формування та використання коштів Фонду, затвердженим в установленому порядку.

Управління Фондом

14. Функції з управління Фондом виконує Кабінет Міністрів України.
- Затвердження штатного розпису Фонду, кошторису доходів та видатків Фонду та управління майном Фонду здійснюється відповідно до законодавства.

15. Органами управління Фонду є:

голова;
наглядова рада;
наукова рада;
дирекція.

16. Наукова рада Фонду є колегіальним органом управління Фондом.

17. Наукова рада Фонду складається з усіх членів наукових рад секцій Фонду, включно з головою Фонду та його заступниками.

Кількісний та персональний склад наукових рад секцій Фонду формується наглядовою радою Фонду, яка виконує функції Ідентифікаційного комітету Фонду.

Ідентифікаційний комітет Фонду за результатами відкритих консультацій із світовими та вітчизняними науковими організаціями визначає вимоги до кандидатів, критерії їх відбору, процедуру конкурсу та проводить його.

До складу наукових рад секцій Фонду обираються вчені, які мають вагомі наукові здобутки, бездоганну наукову репутацію та довіру в науковому середовищі. Право на висунування кандидатур у члени наукових рад секцій Фонду мають Національна академія наук, національні галузеві академії наук, наукові установи, заклади вищої освіти, громадські наукові організації. Самовисунування кандидатів у члени наукової ради Фонду не допускається.

Звіт Ідентифікаційного комітету Фонду щодо процедури та обрання членів наукової ради Фонду подається Національній раді з питань розвитку науки і технологій та оприлюднюється.

Персональний склад обраної в установленому порядку наукової ради Фонду затверджує Кабінет Міністрів України за пропозицією Національної ради з питань розвитку науки і технологій.

18. Наукову раду очолює голова Фонду, якого обирає із свого складу наукова рада Фонду. Голова Фонду призначається на посаду та звільняється з посади Кабінетом Міністрів України.

Заступниками голови наукової ради Фонду є голови наукових рад секцій Фонду, яких обирають із свого складу наукові ради секцій Фонду.

Кандидатури на посаду голови наукової ради Фонду та його заступників погоджуються з наглядовою радою Фонду. У разі непогодження наукова рада Фонду подає інші кандидатури.

Голова Фонду, його заступники та члени наукової ради Фонду виконують свої обов'язки на громадських засадах.

Витрати, пов'язані з відрядженнями членів наукової ради Фонду, відшкодовуються відповідно до порядку формування та використання коштів Фонду, затвердженого в установленому порядку.

19. Наукова рада Фонду:

1) розробляє:

проект загальної стратегії роботи Фонду;

пропозиції щодо переліку напрямів грантової підтримки Фонду відповідно до пункту 10 частини другої статті 51 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність»;

порядок та методичне забезпечення проведення експертизи проектів з виконання наукових досліджень і розробок, що подаються Фонду для участі в конкурсному відборі;

положення про дотримання наукових етичних принципів та запобігання конфлікту інтересів під час проведення Фондом експертизи та конкурсного відбору проектів з виконання наукових досліджень і розробок;

порядок конкурсного відбору та фінансування Фондом проектів з виконання наукових досліджень і розробок;

2) за поданням наукових рад секцій Фонду затверджує:

тематичні напрями та умови проведення конкурсного відбору Фондом проектів з виконання наукових досліджень і розробок;

результати конкурсного відбору Фондом проектів з виконання наукових досліджень і розробок;

3) погоджує проект порядку формування та використання коштів Фонду, який розробляється дирекцією Фонду;

4) приймає рішення про обрання на посади та звільнення з посад виконавчого директора та його заступників відповідно до пунктів 29 і 30 цього Положення;

5) контролює виконання прийнятих нею рішень.

Технічна та організаційна підтримка діяльності наукових рад секцій Фонду покладається на дирекцію Фонду.

20. Організаційною формою роботи наукової ради Фонду є засідання, які скликаються і проводяться головою наукової ради Фонду або за його дорученням одним із заступників голови Фонду, або за рішенням наукової ради Фонду у разі неспроможності голови наукової ради Фонду здійснювати свої повноваження за станом здоров'я. Засідання проводяться у разі потреби, але не рідше одного разу на три місяці.

Засідання наукової ради Фонду є правоможним, якщо на ньому присутні не менше двох третин загального складу наукової ради Фонду. Рішення наукової ради Фонду вважається прийнятим, якщо за нього проголосувало не менш як дві третини членів наукової ради Фонду, присутніх на засіданні.

21. Рішення наукової ради Фонду, прийняті відповідно до компетенції, є обов'язковими для виконання науковими радами секцій Фонду та дирекцією Фонду. Рішення наукової ради Фонду оформлюється протоколом, який

підписує голова Фонду або його заступник, який головував на засіданні наукової ради, та секретар наукової ради Фонду.

22. Рішення та інформаційні повідомлення про засідання наукової ради Фонду підлягають обов'язковому оприлюдненню на офіційному веб-сайті Фонду протягом 20 робочих днів після їх прийняття та передаються на збереження до дирекції Фонду.

23. Наукова рада секції Фонду:

бере участь у всіх напрямках роботи наукової ради Фонду;

після оголошення науковою радою Фонду конкурсу організовує проведення конкурсного відбору проектів з виконання наукових досліджень і розробок за науковими напрямами відповідно до компетенції секції.

24. Організаційною формою роботи наукової ради секції Фонду є засідання, які скликаються і проводяться головою наукової ради секції Фонду або за його дорученням одним із членів наукової ради секції Фонду, або за рішенням наукової ради секції Фонду у разі неспроможності голови наукової ради секції Фонду здійснювати свої повноваження за станом здоров'я. Засідання проводяться у разі потреби, але не рідше одного разу на три місяці.

Засідання наукової ради секції Фонду є правоможним, якщо на ньому присутні не менше двох третин загального складу наукової ради секції Фонду.

Рішення наукової ради секції Фонду приймаються відкритим голосуванням. Рішення вважається прийнятим, якщо за нього проголосувала більшість загального складу членів наукової ради секції Фонду.

У разі рівного розподілу голосів голосуючого на засіданні є вирішальним.

Рішення, прийняте під час засідання наукової ради секції Фонду, оформлюється протоколом, який підписує головуючий на засіданні та секретар, та передається на збереження до дирекції Фонду. Функції секретаря наукової ради секції Фонду виконує один із закріплених за секцією працівників дирекції Фонду.

25. Персональний склад наукової ради Фонду оновлюється кожні два роки не менш як на 50 відсотків.

Під час проведення першого конкурсу не менше 50 відсотків членів обираються до наукової ради Фонду строком на два роки, а решта – строком на чотири роки.

Наступні чергові конкурси з обрання членів наукової ради Фонду проводяться Ідентифікаційним комітетом Фонду кожні два роки, на яких члени наукових рад секцій Фонду обираються на вакантні місця строком на чотири роки.

Члени наукової ради Фонду не можуть виконувати свої обов'язки більш як два строки.

Функції секретаря наукової ради Фонду за рішенням наукової ради виконує один із працівників дирекції Фонду.

26. Голова Фонду:

очолює наукову раду Фонду;

організовує роботу Фонду;

представляє Фонд у межах своїх повноважень у Національній раді з питань розвитку науки і технологій, органах державної влади, органах місцевого самоврядування, установах, організаціях, підприємствах, а також у міжнародних відносинах;

координує роботу секцій Фонду;

визначає функціональні обов'язки працівників Фонду;

укладає договори за результатами проведення конкурсів;

звітує перед Національною радою з питань розвитку науки і технологій про діяльність Фонду;

видає накази відповідно до своєї компетенції;

відповідає за діяльність Фонду згідно із законодавством;

на підставі рішення наукової ради Фонду за погодженням з наглядовою радою Фонду опрацьовує в установленому порядку подання до Кабінету Міністрів України про призначення на посаду та про звільнення з посади виконавчого директора Фонду з урахуванням вимог законодавства про працю;

погоджує порядок формування та використання коштів Фонду, який розробляється дирекцією Фонду;

делегує у разі потреби частину своїх повноважень виконавчому директору Фонду.

27. Голова Фонду призначається на посаду строком на три роки і може перебувати на посаді не більш як два строки. Голова Фонду не може перебувати на посаді після завершення строку його повноважень як члена наукової ради Фонду.

28. Дирекція Фонду забезпечує виконання рішень наукової ради Фонду, прийнятих у межах її повноважень, і провадить свою діяльність відповідно до законодавства та цього Положення, а також положення про дирекцію Фонду, яке розробляє і затверджує наукова рада Фонду. Гранична чисельність працівників дирекції Фонду встановлюється Кабінетом Міністрів України на основі пропозицій наглядової ради Фонду. Працівники дирекції Фонду є штатними працівниками Фонду як державної бюджетної установи.

Дирекція Фонду:

забезпечує технічну та організаційну підтримку проведення та організації конкурсів Фондом;

здійснює правове, організаційне, документальне, інформаційне, експертно-аналітичне, фінансове і матеріально-технічне забезпечення діяльності Фонду;

створює і підтримує базу даних наукових досліджень та розробок, що фінансуються або фінансувалися Фондом; розробляє порядок формування та використання коштів Фонду.

29. Дирекцію очолює виконавчий директор Фонду.

Виконавчий директор Фонду обирається на конкурсній основі науковою радою Фонду та призначається на посаду Кабінетом Міністрів України строком на п'ять років.

Кандидатура на посаду виконавчого директора Фонду погоджується з наглядовою радою Фонду. У разі непогодження науковою радою Фонду подається інша кандидатура.

Виконавчий директор та дирекція Фонду щороку проходять процедуру підтвердження довіри з боку наукової ради Фонду.

Наслідком оголошення науковою радою Фонду недовіри виконавчому директору Фонду є позачерговий розгляд науковою радою Фонду питання про звільнення виконавчого директора Фонду.

Виконавчий директор Фонду має двох заступників.

30. Порядок обрання, призначення та звільнення виконавчого директора, його заступників, керівників структурних підрозділів дирекції Фонду затверджується науковою радою Фонду.

31. Виконавчий директор Фонду:

здійснює управління поточною діяльністю Фонду;

забезпечує виконання рішень наукової ради Фонду, прийнятих у межах її повноважень;

представляє у межах своїх повноважень Фонд у Національній раді з питань розвитку науки і технологій, органах державної влади, органах місцевого самоврядування, установах, організаціях, підприємствах, а також у міжнародних відносинах;

організовує роботу дирекції Фонду;

укладає відповідно до законодавства договори та здійснює контроль за їх виконанням;

забезпечує фінансування наукових досліджень та розробок за укладеними договорами;

забезпечує організацію та ведення бухгалтерського обліку, складення та подання фінансової, бюджетної та іншої звітності у порядку, встановленому законодавством;

здійснює контроль за цільовим використанням коштів Фонду;

укладає договори про міжнародне науково-технічне співробітництво/партнерство;

подає на погодження наглядовій раді Фонду пропозиції щодо структури Фонду та чисельності працівників, проекти штатного розпису, кошторису доходів та видатків, бюджетних запитів Фонду;

затверджує положення про структурні підрозділи дирекції Фонду, погоджену з наглядовою радою структуру Фонду та визначає функціональні обов'язки працівників дирекції Фонду;

вирішує питання добору, розстановки та підвищення кваліфікації працівників дирекції Фонду, призначає їх на посаду та звільняє з посади;

здійснює управління майном Фонду відповідно до законодавства;

звітує перед науковою радою Фонду про діяльність дирекції Фонду з питань, що належать до компетенції наукової ради Фонду;

бере участь з правом дорадчого голосу у роботі наукової ради Фонду;

видає накази, пов'язані з організацією поточної діяльності Фонду;

здійснює інші повноваження, визначені законом.

32. Координацію та контроль за діяльністю Фонду здійснює наглядова рада Фонду.

Функції наглядової ради Фонду виконує Науковий комітет Національної ради з питань розвитку науки і технологій, який під час здійснення повноважень наглядової ради Фонду керується Положенням про Національну раду України з питань розвитку науки і технологій, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 5 квітня 2017 р. № 226 (Офіційний вісник України, 2017 р., № 31, ст. 942), та цим Положенням.

Членам наглядової ради Фонду у встановленому порядку відшкодовуються витрати на відрядження, пов'язані з виконанням ними їх обов'язків.

33. Наглядова рада Фонду відповідно до покладених на неї завдань:

1) розробляє проект положення про Фонд та вносить до нього зміни, які подає на затвердження Кабінету Міністрів України;

2) затверджує загальну стратегію роботи Фонду;

3) формує структуру Фонду, визначає кількість секцій Фонду та напрями їх діяльності;

4) виконує функцію Ідентифікаційного комітету Фонду, розробляє та затверджує положення про конкурс щодо обрання членів наукової ради Фонду, визначає кількісний та персональний склад наукових рад секцій Фонду;

5) має право ініціювати проведення аудиторської перевірки діяльності Фонду;

6) вирішує питання щодо участі Фонду в міжнародних організаціях, що фінансують дослідження;

7) погоджує:

рішення наукової ради Фонду щодо обрання на посаду та відкликання з посади голови наукової ради Фонду та його заступників;
щорічний звіт про діяльність Фонду;
розподіл фінансування між секціями, план роботи та звіт Фонду;
порядок розгляду та експертизи проектів з виконання наукових досліджень і розробок, що подаються Фонду для участі в конкурсному відборі;
розроблене науковою радою Фонду положення про дотримання наукових етичних принципів та запобігання конфлікту інтересів під час проведення Національним фондом досліджень експертизи та конкурсного відбору проектів з виконання наукових досліджень та розробок;
розроблений науковою радою Фонду порядок конкурсного відбору та фінансування Фондом проектів з виконання наукових досліджень і розробок та готує звернення до Кабінету Міністрів України щодо його затвердження;
пропозиції наукової ради Фонду щодо переліку напрямів грантової підтримки Фонду;
чисельність працівників Фонду, проекти структури Фонду, штатного розпису, кошторису доходів та видатків, бюджетних запитів Фонду;
кандидатуру виконавчого директора Фонду;
8) приймає рішення щодо підтвердження довіри або оголошення недовіри виконавчому директору Фонду.

Припинення Фонду

34. Фонд припиняється шляхом його реорганізації (злиття, приєднання, поділу, перетворення) або ліквідації згідно із законодавством.

35. Припинення Фонду шляхом реорганізації або ліквідації здійснюється відповідно до закону комісією з припинення (комісією з реорганізації, ліквідаційною комісією), призначеною Кабінетом Міністрів України, а в разі припинення Фонду за рішенням суду – комісією, утвореною відповідно до його рішення.

36. Комісія з припинення (комісія з реорганізації, ліквідаційна комісія) здійснює в установленому законодавством порядку заходи з припинення Фонду.

37. Майно, що залишилося після задоволення вимог кредиторів, використовується згідно з рішенням Кабінету Міністрів України.

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ ПОСТАНОВА

від 19 березня 1994 р. № 174

Київ

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОЛОЖЕННЯ ПРО НАЦІОНАЛЬНИЙ НАУКОВИЙ ЦЕНТР

Із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ

№ 1487 від 13.08.99

№ 1044 від 14.11.2012

№ 538 від 07.08.2013

№ 741 від 23.09.2015)

Кабінет Міністрів України ПОСТАНОВЛЯЄ:

Затвердити Положення про національний науковий центр, що додається.

**Виконуючий обов'язки
Прем'єр-міністра України**

Міністр Кабінету Міністрів України

Інд.31

Ю. ЗВЯГІЛЬСЬКИЙ

І. ДОЦЕНКО

ПОЛОЖЕННЯ про національний науковий центр

(У тексті Положення слово «МОНмолодьспорт» в усіх відмінках замінено словом «МОН» згідно з Постановою КМ № 538 від 07.08.2013)

(У тексті Положення слово «Держінформнауки» замінено словом «МОН», а слова і цифри «вищий навчальний заклад IV рівня акредитації» в усіх відмінках і формах числа замінено словами «університет, академія, інститут» у відповідному відмінку і числі згідно з Постановою КМ № 741 від 23.09.2015)

1. Статус національного наукового центру може бути надано науково-дослідній (науково-технічній) установі, університету, академії, інституту (об'єднанню науково-дослідних, науково-технічних установ чи університетів, академій, інститутів), що проводять комплексні наукові дослідження загальнодержавного значення, визнані на світовому рівні (далі – Центр).

(Пункт 1 в редакції Постанови КМ № 1487 від 13.08.99)

2. Метою надання науково-дослідній (науково-технічній) установі, університету, академії, інституту (об'єднанню науково-дослідних, науково-технічних установ чи університетів, академій, інститутів) статусу національного наукового центру є:

реалізація державної підтримки установ, наукові дослідження яких мають світове визнання або в проведенні яких держава має особливу потребу;

сприяння розвитку науково-технічного потенціалу загальнодержавного значення та забезпечення його ефективного використання;

наукове забезпечення розв'язання найважливіших завдань розвитку економіки і соціальної сфери.

(Пункт 2 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 1487 від 13.08.99)

3. Надання і позбавлення статусу національного наукового центру провадиться Указом Президента України за поданням Кабінету Міністрів України.

Пропозиції щодо надання зазначеного статусу вносяться Кабінетові Міністрів України МОН на підставі звернення органу, до сфери управління якого належить науково-дослідна (науково-технічна) установа, університет, академія, інститут, а за відсутності такого органу – безпосередньо науково-дослідної установи, університету, академії, інституту.

(Абзац другий пункту 3 в редакції Постанови КМ № 1044 від 14.11.2012; із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 741 від 23.09.2015)

Для розгляду звернення МОН утворює комісію з числа працівників центральних органів виконавчої влади, до сфери управління яких належать науково-дослідні (науково-технічні) установи та університети, академії, інститути, Національної академії наук, національних галузевих академій наук. Організаційно-методичне забезпечення діяльності комісії здійснює МОН. На підставі рішення комісії МОН в установленому порядку готує проект акта.

(Абзац пункту 3 в редакції Постанови КМ № 1044 від 14.11.2012; із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 741 від 23.09.2015)

(Пункт 3 в редакції Постанови КМ № 1487 (1487-99-н) від 13.08.99)

4. Надання науково-дослідній (науково-технічній) установі, університету, академії, інституту (об'єднання науково-дослідних, науково-технічних установ чи університетів, академій, інститутів) статусу національного наукового центру не змінює організаційно-правових форм її діяльності і взаємовідносин з органами, до сфери управління яких вона належить, а також фінансового і матеріально-технічного забезпечення, що існували до цього.

При наданні науково-дослідній (науково-технічній) установі, університету, академії, інституту (об'єднання науково-дослідних, науково-технічних установ чи університетів, академій, інститутів) статусу національного наукового центру визначаються наукові та науково-технічні завдання, що відповідають економічним, екологічним, культурним, оборонним та іншим потребам держави і розв'язання яких покладається на цю установу як провідну у відповідній галузі.

Перелік цільових завдань за поданням органу, до сфери управління якого належить Центр, затверджується МОН. Обов'язкові для виконання цільові завдання можуть також установлюватися Центру Кабінетом Міністрів України.

(Абзац третій пункту 4 із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ № 1044 від 14.11.2012, № 741 від 23.09.2015)

За працівниками Центру зберігаються пільги, якими вони користувалися до надання установі статусу національного наукового центру.

(Абзац четвертий пункту 4 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 741 від 23.09.2015)

(Пункт 4 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 1487 від 13.08.99)

5. Науково-дослідні (науково-технічні) установи, університети, академії, інститути (об'єднання науково-дослідних, науково-технічних установ чи університетів, академії, інститутів) із статусом національного наукового центру подають щороку до 1 березня МОН звіт про результати наукової діяльності.

МОН разом з відповідними центральними органами виконавчої влади, Національною академією наук, національними галузевими академіями наук організує раз на чотири роки перевірку діяльності зазначених організацій і в разі потреби подає Кабінетові Міністрів України пропозиції щодо позбавлення наданого їм статусу національного наукового центру.

(Абзац другий пункту 5 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 741 від 23.09.2015)

(Пункт 5 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 1487 від 13.08.99; в редакції Постанови КМ № 1044 від 14.11.2012)

6. Центр здійснює свою діяльність відповідно до законодавства і свого статуту, який затверджується органом, що виконує функції з управління майном цього Центру, за погодженням з МОН.

(Пункт 6 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 1044 від 14.11.2012)

7. В установленому порядку Центру можуть надаватися пільги щодо конкретних науково-технічних розробок і досліджень.

Усі пільги, отримані науково-дослідною (науково-технічною) установою, університетом, академією, інститутом (об'єднанням науково-дослідних, науково-технічних установ чи університетів, академії, інститутів) організацією при наданні їй статусу національного наукового центру, втрачаються у разі позбавлення цього статусу.

(Абзац другий пункту 7 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 1044 від 14.11.2012)

(Пункт 7 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 1487 від 13.08.99)

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ ПОСТАНОВА

від 10 липня 2019 р. № 607

Київ

ПИТАННЯ ДЕРЖАВНИХ КЛЮЧОВИХ ЛАБОРАТОРІЙ

Відповідно до частин третьої – п'ятої статті 15 Закону України “Про наукову і науково-технічну діяльність” Кабінет Міністрів України **постановляє:**

Затвердити такі, що додаються:

Порядок надання статусу державної ключової лабораторії з відповідного напрямку наукових досліджень і науково-технічних розробок;

Типове положення про державну ключову лабораторію;

Примірне положення про наукову раду державної ключової лабораторії;

Примірне положення про наглядову раду державної ключової лабораторії.

Прем'єр-міністр України

Інд. 67

В. ГРОЙСМАН

ЗАТВЕРДЖЕНО

постановою Кабінету Міністрів України
від 10 липня 2019 р. № 607

ПОРЯДОК

**надання статусу державної ключової лабораторії
з відповідного напрямку наукових досліджень і науково-технічних розробок**

1. Цей Порядок визначає процедуру надання (продовження) статусу державної ключової лабораторії з відповідного напрямку наукових досліджень і науково-технічних розробок.

2. У цьому Порядку терміни вживаються в такому значенні:

заявник – нова юридична особа або об'єднання наукових груп наукових установ та/або університетів, академії, інститутів на основі договору про спільну наукову діяльність;

наукова група – структурний підрозділ юридичної особи, основним завданням якого є провадження наукової, науково-технічної діяльності за відповідним напрямом, у штаті якого посади наукових працівників становлять не менш як 50 відсотків.

Інші терміни вживаються у значенні, наведеному в Цивільному кодексі України, Законах України “Про наукову і науково-технічну діяльність” та “Про вищу освіту”.

3. Статус державної ключової лабораторії з відповідного напрямку наукових досліджень і науково-технічних розробок (далі – статус державної ключової лабораторії) надається з дня її державної реєстрації МОН.

Статус державної ключової лабораторії надається вперше на п’ять років.

Напрямок наукових досліджень і науково-технічних розробок, за яким надається статус державної ключової лабораторії, визначається з урахуванням принципів створення системи державних ключових лабораторій та стратегії її розвитку згідно з пропозиціями Національної ради з питань розвитку науки і технологій.

4. Заявник для державної реєстрації подає до МОН такі документи:

лист про надання статусу державної ключової лабораторії з визначеного напрямку наукових досліджень і науково-технічних розробок;

обґрунтування надання статусу державної ключової лабораторії;

план наукової і науково-технічної діяльності заявника за визначеним напрямом наукових досліджень і науково-технічних розробок (на період надання статусу державної ключової лабораторії);

положення про державну ключову лабораторію, розроблене та затверджене відповідно до Типового положення про державну ключову лабораторію, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 10 липня 2019 р. № 607;

копії установчих документів (для юридичної особи) або копію договору про спільну наукову діяльність, засвідчену в установленому порядку (для об’єднання наукових груп наукових установ та/або університетів, академій, інститутів);

інформаційну довідку щодо можливих джерел фінансування діяльності.

5. В обґрунтуванні надання статусу державної ключової лабораторії зазначається інформація про:

мету та завдання утворення державної ключової лабораторії;

доцільність надання статусу державної ключової лабораторії;

достатній обсяг наявних фінансових, матеріально-технічних та кадрових ресурсів за визначеним напрямом наукових досліджень і науково-технічних розробок для забезпечення мети утворення державної ключової лабораторії;

врахування під час провадження діяльності принципів створення системи державних ключових лабораторій та стратегії її розвитку;

стан наукових досліджень і науково-технічних розробок за визначеним напрямом наукових досліджень і науково-технічних розробок, у тому числі тих, що здійснюються за новими перспективними міждисциплінарними напрямами у світі та в Україні, їх актуальність і тенденції розвитку;

прогноз щодо очікуваних результатів діяльності.

6. МОН у двотижневий строк здійснює попереднє опрацювання поданих заявником документів, за результатами якого письмово інформує заявника про прийняття до розгляду документів чи про їх повернення у разі неотримання вимог пунктів 4 і 5 цього Порядку.

7. Після письмового інформування заявника про прийняття документів МОН протягом 45 календарних днів забезпечує їх розгляд міжвідомчою комісією з питань державних ключових лабораторій (далі – міжвідомча комісія), до складу якої входять представники заінтересованих центральних органів виконавчої влади, Національної академії наук, національних галузевих академій наук, Національного фонду досліджень, Наукового комітету Національної ради з питань розвитку науки і технологій, закладів вищої освіти та наукових установ.

Положення про міжвідомчу комісію та її склад затверджуються МОН.

8. Міжвідомча комісія приймає рішення про надання заявнику статусу державної ключової лабораторії, в якому зазначається строк, на який такий статус може бути наданий, або про відмову в наданні такого статусу.

Міжвідомча комісія під час прийняття рішення керується, зокрема, принципами створення та стратегією розвитку системи державних ключових лабораторій та інформацією, зазначеною в документах, поданих відповідно до пункту 4 та абзацу другого пункту 10 цього Порядку.

Рішення міжвідомчої комісії вважається прийнятим, якщо за нього проголосувало не менше двох третин її складу.

9. Рішення міжвідомчої комісії про надання заявнику статусу державної ключової лабораторії затверджується наказом МОН, на підставі якого здійснюється державна реєстрація та надається такий статус на визначений строк.

Рішення комісії про відмову в наданні заявнику статусу державної ключової лабораторії затверджується наказом МОН, на підставі якого протягом 14 календарних днів документи повертаються заявникові.

Відповідна інформація розміщується МОН на власному офіційному веб-сайті.

10. Статус державної ключової лабораторії може бути продовжений за результатами звіту про діяльність державної ключової лабораторії у порядку, передбаченому для надання такого статусу.

Заявник для продовження статусу державної ключової лабораторії подає документи, зазначені у пункті 4 цього Порядку, та звіт про діяльність державної ключової лабораторії за попередній період, підготовлений з урахуванням принципів створення системи державних ключових лабораторій та стратегії її розвитку.

У такому випадку комісія відповідно до пункту 8 цього Порядку приймає рішення про продовження статусу державної ключової лабораторії.

Інформація про продовження статусу державної ключової лабораторії розміщується МОН на власному офіційному веб-сайті.

11. Датою надання (продовження) статусу державної ключової лабораторії є дата державної реєстрації згідно з відповідним наказом МОН.

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 10 липня 2019 р. № 607

ТИПОВЕ ПОЛОЖЕННЯ **про державну ключову лабораторію**

1. Це Типове положення визначає загальні засади утворення та діяльності державної ключової лабораторії (далі – лабораторія).

2. У цьому Типовому положенні терміни вживаються у значенні, наведеному в Цивільному кодексі України, Законах України “Про наукову і науково-технічну діяльність”, “Про вищу освіту” та Порядку надання статусу державної ключової лабораторії з відповідного напрямку наукових досліджень і науково-технічних розробок, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 10 липня 2019 р. № 607.

3. Лабораторія у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, іншими актами законодавства, цим Типовим положенням та положенням про державну ключову лабораторію, затвердженим заявником відповідно до цього Типового положення.

4. Лабораторія вважається утвореною з дати надання їй статусу державної ключової лабораторії.

5. Метою утворення лабораторії є:

підтримка та розвиток фундаментальних досліджень на світовому рівні;
здійснення нових перспективних міждисциплінарних напрямів наукових досліджень і науково-технічних розробок;

координація спільної діяльності та ефективного використання фінансових, матеріально-технічних та кадрових ресурсів за визначеним напрямом наукових досліджень і науково-технічних розробок.

6. Наукова і науково-технічна діяльність лабораторії провадиться відповідно до затвердженого науковою радою лабораторії плану наукової і науково-технічної діяльності лабораторії за визначеним напрямом наукових досліджень і науково-технічних розробок (далі – план діяльності лабораторії).

7. Основними завданнями лабораторії за визначеним напрямом наукових досліджень і науково-технічних розробок є:

1) проведення:

фундаментальних наукових досліджень, у тому числі міждисциплінарних та тих, результати яких сприятимуть започаткуванню важливих прикладних наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок;

прикладних наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок за новими перспективними напрямками, у тому числі міждисциплінарними;

2) забезпечення ефективного використання наукового та науково-педагогічного потенціалу, матеріально-технічної бази лабораторії;

3) сприяння використанню результатів діяльності лабораторії в освітньому, навчальному, науковому та інноваційному процесах;

4) залучення студентів, магістрів, інтернів, аспірантів та молодих вчених до проведення наукових досліджень в лабораторії;

5) популяризація вітчизняної науки, інформування громадськості про результати діяльності лабораторії;

6) участь у:

проведенні спільних наукових досліджень;

міжнародному науково-технічному співробітництві;

взаємному обміні науковою та науково-технічною інформацією;

міжнародних та державних дослідницьких інфраструктурах.

Науковою радою лабораторії можуть бути визначені інші завдання лабораторії.

8. Лабораторія відповідно до покладених на неї завдань:

1) формує та виконує план діяльності лабораторії;

2) готує пропозиції щодо ефективного використання фінансових, матеріально-технічних та кадрових ресурсів;
3) підтримує та розвиває науково-дослідну та дослідно-експериментальну базу, оновлює виробничі фонди;
4) здійснює ефективне використання наявного наукового і науково-педагогічного потенціалу лабораторії та дослідно-експериментальної бази;

5) бере участь у:
виконанні науково-технічних програм і проектів, у тому числі міжнародних, шляхом укладення угод і контрактів з іноземними організаціями та юридичними особами;
роботі іноземних та міжнародних наукових товариств, асоціацій, спілок, союзів;
проведенні спільних досліджень та розробок у рамках міжнародного науково-технічного співробітництва з дотриманням права власності на науковий та науково-технічний (прикладний) результат на основі договорів між суб'єктами наукової і науково-технічної діяльності;

проведенні наукових форумів, конгресів, симпозіумів, конференцій та тематичних наукових семінарів, у тому числі міжнародних;

6) сприяє взаємному обміну науковими, науково-технічними та науково-педагогічними кадрами, у тому числі молодими вченими, а також спільній підготовці спеціалістів у рамках міжнародного науково-технічного співробітництва.

9. Органом управління науковою та науково-технічною діяльністю лабораторії є наукова рада лабораторії, що діє на підставі положення про неї.

Лабораторія з інших питань діяльності, крім наукової та науково-технічної діяльності, може мати інші органи управління, що утворюються відповідно до законодавства.

10. Положення про наукову раду лабораторії розробляється з урахуванням Примірного положення про наукову раду державної ключової лабораторії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 10 липня 2019 р. № 607.

11. При лабораторії може утворюватися наглядова рада, до складу якої можуть входити іноземні вчені.

Положення про наглядову раду розробляється з урахуванням Примірного положення про наглядову раду державної ключової лабораторії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 10 липня 2019 р. № 607.

12. У разі надання статусу державної ключової лабораторії об'єднанню наукових груп наукових установ та/або університетів, академій, інститутів на основі договору про спільну наукову діяльність зазначеним договором на одного з учасників такого об'єднання можуть покладатися необхідні організаційно-управлінські функції.

13. Фінансова підтримка наукової та науково-технічної діяльності лабораторії здійснюється в рамках виконання цільових програм Національного фонду досліджень, інших державних коштів, фондів підтримки наукової та науково-технічної діяльності, міжнародних грантів, інших джерел, не заборонених законодавством.

14. Фінансування Національним фондом досліджень фундаментальних наукових досліджень, прикладних наукових досліджень, науково-технічних (експериментальних) розробок, виконавцями яких є лабораторія, та надання їй грантів здійснюється на договірних засадах за результатами відповідних конкурсів проектів таких досліджень і розробок, що подаються лабораторією до Національного фонду досліджень відповідно до законодавства.

15. Лабораторія:

подає статистичну та іншу звітність в установленому порядку;

оприлюднює не менш як один раз на рік плани діяльності лабораторії та звіти про надходження коштів і майна, про напрями їх використання, про дотримання під час провадження діяльності принципів створення та стратегії розвитку системи державних ключових лабораторій;

щороку до 1 березня подає МОН звіт про свою діяльність за попередній рік за встановленою Міністерством формою.

16. Лабораторія може мати та використовувати власну символіку, офіційні бланки, знаки для товарів і послуг, порядок затвердження та використання яких визначається відповідно до законодавства.

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 10 липня 2019 р. № 607

ПРИМІРНЕ ПОЛОЖЕННЯ **про наукову раду державної ключової лабораторії**

1. Наукова рада державної ключової лабораторії (далі – наукова рада) є органом управління науковою і науково-технічною діяльністю державної ключової лабораторії (далі – лабораторія).

2. Терміни у цьому Примірному положенні вживаються у значенні, наведеному в Цивільному кодексі України, Законах України «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про вищу освіту», Порядку надання статусу державної ключової лабораторії з відповідного напрямку наукових досліджень і науково-технічних розробок, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 10 липня 2019 р. № 607.

3. Наукова рада у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, іншими актами законодавства, положенням про лабораторію, договором про спільну наукову діяльність (у разі надання статусу державної ключової лабораторії об'єднанню наукових груп наукових установ та (або) університетів, академій, інститутів).

4. Повноваженнями наукової ради є:

- 1) визначення стратегії розвитку та перспективних напрямів наукової і науково-технічної діяльності лабораторії;
- 2) проведення наукової і науково-технічної оцінки тематики та результатів фундаментальних наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок;
- 3) затвердження поточних (щорічних) планів діяльності лабораторії;
- 4) удосконалення провадження наукової і науково-технічної діяльності лабораторії;
- 5) сприяння ефективному використанню фінансових, матеріально-технічних та кадрових ресурсів лабораторії;
- 6) сприяння використанню результатів наукових досліджень і науково-технічних розробок за відповідним напрямом у навчальному процесі та залученню студентів, магістрів, інтернів, аспірантів та молодих вчених до їх проведення;
- 7) сприяння популяризації вітчизняної науки, інформування громадськості про результати наукових досліджень і науково-технічних розробок за відповідним напрямом;
- 8) сприяння міжнародному науково-технічному співробітництву, взаємному обміну науковою та науково-технічною інформацією, використанню об'єднаних міжнародних інформаційних фондів, банків даних;
- 9) вирішення питань щодо розвитку лабораторії, забезпечення ефективної взаємодії з державними органами та органами місцевого самоврядування, науковою громадськістю, підприємствами, установами та організаціями в інтересах розвитку науки в Україні;
- 10) затвердження річних звітів про діяльність лабораторії;
- 11) висування видатних наукових праць для присудження премій, медалей та інших видів відзнак, у тому числі міжнародних.

5. До складу наукової ради входять голова, заступники голови, вчений секретар та члени наукової ради.

Кількісний склад наукової ради визначається положенням про наукову раду лабораторії.

6. Три чверті складу наукової ради обирається шляхом таємного голосування науковими працівниками лабораторії з числа осіб, що мають науковий ступінь доктора наук, доктора філософії (кандидата наук).

7. Голова, його заступники та вчений секретар наукової ради обираються таємним голосуванням з числа її членів простою більшістю голосів від кількісного складу наукової ради.

8. Персональний склад наукової ради лабораторії затверджується:

керівником юридичної особи – у разі надання статусу державної ключової лабораторії юридичній особі;

керівником юридичної особи, якій іншими юридичними особами – учасниками об'єднання доручено здійснення організаційно-управлінських повноважень – у разі надання статусу державної ключової лабораторії об'єднанню наукових груп наукових установ та (або) університетів, академій, інститутів на основі договору про спільну наукову діяльність без створення юридичної особи.

9. Організаційною формою роботи наукової ради є засідання, які проводяться за необхідності. Члени наукової ради беруть участь у засіданнях особисто. Засідання наукової ради оформлюються протоколом засідання, який підписує голова і вчений секретар наукової ради.

10. Наукова рада правомочна приймати рішення, якщо у засіданні бере участь не менше двох третин її кількісного складу. Рішення приймають відкритим голосуванням, якщо науковою радою не встановлено інший порядок, і таке рішення вважається прийнятим за умови, якщо за нього проголосувало більше половини кількісного складу наукової ради.

Рішення набувають чинності після їх підписання головою наукової ради та вченим секретарем.

11. Документи наукової ради зберігаються протягом усього періоду діяльності лабораторії.

12. Голова наукової ради і її вчений секретар забезпечують систематичну перевірку виконання прийнятих рішень та інформують про результати такого виконання членів наукової ради.

Голова наукової ради планує роботу наукової ради, проводить засідання, контролює виконання завдань наукової ради.

Організація підготовки та проведення засідань наукової ради, підготовка проекту рішення засідання наукової ради покладається на вченого секретаря.

13. Члени наукової ради мають право:

- 1) висловлювати свою думку і вносити пропозиції щодо внесення змін до порядку денного засідань та проектів рішень наукової ради;
- 2) брати участь у складенні, обговоренні та затвердженні планів роботи наукової ради;
- 3) попередньо знайомитися з матеріалами і доповідями, що заплановані до розгляду на засіданнях наукової ради;
- 4) ініціювати внесення змін до положення про лабораторію.

14. Члени наукової ради зобов'язані:

- 1) не пропускати без поважних причин засідання наукової ради;
- 2) брати активну участь в обговоренні питань порядку денного засідання наукової ради;
- 3) своєчасно виконувати рішення наукової ради.

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 10 липня 2019 р. № 607

ПРИМІРНЕ ПОЛОЖЕННЯ **про наглядову раду державної ключової лабораторії**

1. Це Примірне положення регулює діяльність наглядової ради державної ключової лабораторії (далі – наглядова рада).

У цьому Примірному положенні терміни вживаються у значенні, наведеному в Цивільному кодексі України, Законах України «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про вищу освіту», Порядку надання статусу державної ключової лабораторії з відповідного напрямку наукових досліджень і науково-технічних розробок, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 10 липня 2019 р. № 607.

2. Наглядова рада у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, іншими актами законодавства, положенням про державну ключову лабораторію (далі – лабораторія), договором про спільну наукову діяльність (у разі надання статусу державної ключової лабораторії об'єднанню наукових груп наукових установ та (або) університетів, академій, інститутів).

3. Основною метою діяльності наглядової ради є проведення незалежної оцінки результатів наукової та науково-технічної діяльності лабораторії.

4. Основними завданнями наглядової ради є:

- 1) сприяння діяльності лабораторії щодо:
 - розв'язання перспективних завдань розвитку лабораторії;
 - інтеграції у світовий науковий простір, пошуку шляхів розширення та удосконалення міжнародного науково-технічного співробітництва;
 - створення позитивного іміджу лабораторії, зокрема, за визначеним напрямом наукових досліджень і науково-технічних розробок та у сфері наукової діяльності в цілому;
- 2) подання органам управління діяльністю лабораторії рекомендацій і пропозицій стосовно:
 - шляхів реалізації лабораторією державної політики у відповідній галузі науки;
 - напрямів удосконалення діяльності лабораторії, її фінансового та матеріально-технічного забезпечення, міжнародного науково-технічного співробітництва;
 - розвитку лабораторії за визначеним напрямом наукових досліджень і науково-технічних розробок;
 - залучення фінансових та інших інвестиційних ресурсів для забезпечення провадження діяльності та розвитку лабораторії за визначеним напрямом наукових досліджень і науково-технічних розробок;
 - запровадження у діяльності лабораторії принципів створення системи державних ключових лабораторій та стратегії її розвитку.

5. Наглядова рада відповідно до покладених на неї завдань:

- готує і подає органам управління діяльністю лабораторії пропозиції щодо забезпечення досліджень за визначеним напрямом наукових досліджень і науково-технічних розробок;
- бере участь у розробленні проектів програм, спрямованих на розвиток матеріально-технічної бази лабораторії та її наукової інфраструктури;
- подає пропозиції щодо оптимізації організаційної структури лабораторії за визначеним напрямом наукових досліджень і науково-технічних розробок;
- проводить моніторинг та оцінку стану діяльності лабораторії, сприяє впровадженню інноваційних технологій, зокрема щодо організації наукового процесу;
- сприяє залученню інвестицій і надходженню додаткових коштів, матеріальних цінностей та нематеріальних активів для провадження діяльності лабораторії;
- розглядає проекти документів, розроблені робочими групами, приймає рішення щодо них;
- подає обґрунтування про відкликання керівника лабораторії відповідно до законодавства;
- вносить з урахуванням міжнародних вимог пропозиції щодо критеріїв оцінювання результатів діяльності лабораторії;
- бере участь у формуванні тематики наукових досліджень у лабораторії, подає пропозиції щодо їх структури та відповідності визначеному напрямку наукових досліджень і науково-технічних розробок;
- розглядає в межах компетенції річний звіт про діяльність лабораторії.

6. Наглядова рада має право:

отримувати в установленому порядку від органів управління діяльністю лабораторії інформацію і матеріали, необхідні для виконання покладених на лабораторію завдань;

утворювати для вивчення питань, що належать до її компетенції, постійні або тимчасові робочі групи та експертні групи, залучати до участі в них представників центральних органів виконавчої влади, наукових установ і організацій, закладів вищої освіти (за згодою їх керівників) та експертів;

залучати для проведення незалежної оцінки результатів діяльності лабораторії провідних вчених, представників органів державної влади та органів місцевого самоврядування, закладів вищої освіти, Національної академії наук, національних галузевих академій наук як експертів (за їх згодою);

інформувати заявника та МОН про стан діяльності та ефективність управління в лабораторії, подавати їм пропозиції щодо вжиття заходів для усунення виявлених порушень;

висвітлювати свою діяльність у засобах масової інформації, оприлюднювати результати своєї роботи на зборах, конференціях, спеціальних стендах, офіційних веб-сайтах.

7. До складу наглядової ради можуть входити вітчизняні та іноземні вчені, представники органів державної влади та органів місцевого самоврядування, роботодавців, бізнесу, підприємств, установ і організацій.

Членами наглядової ради не можуть бути працівники лабораторії.

8. До складу наглядової ради входять голова, заступник голови, секретар і члени наглядової ради, які виконують свої обов'язки на громадських засадах, безоплатно та обираються таємним голосуванням з числа її членів простою більшістю голосів членів наглядової ради.

9. Персональний склад наглядової ради затверджується заявником за власною ініціативою або за поданням керівника лабораторії.

10. Строк повноважень членів наглядової ради становить не більш як п'ять років. Одна і та сама особа не може бути членом наглядової ради більше двох строків підряд.

11. Члени наглядової ради мають право:

брати участь у засіданнях наукової ради лабораторії (з правом дорадчого голосу);

ініціювати розгляд питань на чергових та позачергових засіданнях наглядової ради шляхом внесення їх до порядку денного;

подавати пропозиції до проектів рішень наглядової ради;

надавати керівництву наглядової ради рекомендації з усіх питань, що віднесені до її компетенції.

12. Член наглядової ради може достроково припинити свої повноваження, звернувшись з відповідною заявою до її голови.

13. Член наглядової ради персонально відповідає за достовірність, повноту та об'єктивність інформації, яка подається ним наглядовій раді для розгляду.

14. Наглядову раду очолює її голова, який персонально відповідає за виконання покладених на наглядову раду завдань.

15. Наглядова рада проводить роботу за перспективними і річними планами робіт. Плани робіт формуються на підставі пропозицій її членів і затверджуються головою наглядової ради.

16. Засідання наглядової ради проводить її голова, а в разі його відсутності – заступник голови.

17. Голова наглядової ради:

організовує роботу наглядової ради;

визначає функціональні обов'язки заступника голови, секретаря і членів наглядової ради;

планує та координує роботу наглядової ради;

скликає і веде її чергові та позачергові (у тому числі за пропозиціями членів наглядової ради) засідання, виносить на розгляд наглядової ради пропозиції щодо порядку денного чергового засідання, підписує рішення наглядової ради;

підписує запити, листи та інші документи наглядової ради;

представляє наглядову раду на підприємствах, в установах та організаціях;

здійснює інші функції, необхідні для організації діяльності наглядової ради в межах її повноважень.

18. Секретар наглядової ради:

готує проект плану робіт наглядової ради з урахуванням пропозицій її членів і подає його для затвердження голові наглядової ради;

організовує підготовку, проведення і протоколювання засідань наглядової ради;

забезпечує подання членам наглядової ради не пізніше ніж за п'ять робочих днів до планового засідання відповідні інформаційні матеріали;

веде і зберігає протоколи засідань наглядової ради та іншу документацію;

веде облік присутності членів наглядової ради на її засіданнях;

здійснює інші повноваження і виконує доручення голови наглядової ради, пов'язані з організацією її діяльності.

19. Організаційною формою роботи наглядової ради є засідання, які скликаються не рідше одного разу на рік.

20. Наглядова рада приймає рішення в межах своїх повноважень.

21. Засідання наглядової ради є правоможним, якщо на ньому присутні не менше двох третин її складу. Рішення вважається прийнятим, якщо за нього проголосувала проста більшість голосів складу наглядової ради.
- Питання, які розглядаються наглядовою радою, та прийняті рішення фіксуються у протоколах засідань, які підписують голова і секретар наглядової ради.
22. Член наглядової ради може запропонувати зміни та доповнення до проекту порядку денного засідання наглядової ради не пізніше ніж за три робочих дні до дати його проведення, якщо інше не передбачено положенням про наглядову раду.
23. Позачергові засідання наглядової ради скликаються її головою, а також на письмову вимогу засновника або третини складу наглядової ради. Вимога про скликання позачергового засідання наглядової ради повинна містити обґрунтування питання, яке вимагає обговорення та прийняття наглядовою радою рішення.
24. Член наглядової ради бере участь у засіданні особисто і не може передавати свій голос іншій особі. Кожен член наглядової ради під час голосування має один голос та повинен керуватися такими принципами: колегіальності та максимальної відкритості під час прийняття рішень; неупередженості і рівноправності членів наглядової ради; розмежування повноважень і відповідальності між наглядовою радою, науковою радою та іншими органами управління діяльністю лабораторії; незалежності від політичних партій, релігійних організацій, громадських об'єднань.
25. Члени наглядової ради, які не згодні з рішенням наглядової ради, можуть викласти окрему думку, яка вноситься до протоколу та додається до рішення.
26. Протоколи засідань наглядової ради надсилаються членам наглядової ради.
27. Рішення наглядової ради доводяться до відома засновника та органів управління діяльністю лабораторії для розгляду та вжиття відповідних заходів і оприлюднюються на офіційному веб-сайті лабораторії.
28. Організаційне та матеріально-технічне забезпечення діяльності наглядової ради здійснює лабораторія.

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ
ПОСТАНОВА

від 19 жовтня 2016 р. № 723

Київ

**ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОЛОЖЕННЯ ПРО ПОРЯДОК ВИЗНАЧЕННЯ
НАУКОВИХ ОБ'ЄКТІВ, ЩО СТАНОВЛЯТЬ НАЦІОНАЛЬНЕ НАДБАННЯ,
ТА ВИЗНАННЯ ТАКИМИ, ЩО ВТРАТИЛИ ЧИННІСТЬ,
ДЕЯКИХ ПОСТАНОВ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ**

Відповідно до частини другої статті 16 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» Кабінет Міністрів України **постановляє**:

1. Затвердити Положення про порядок визначення наукових об'єктів, що становлять національне надбання, що додається.
2. Визнати такими, що втратили чинність, постанови Кабінету Міністрів України згідно з переліком, що додається.

Прем'єр-міністр України
Інд. 73

В. ГРОЙСМАН

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 19 жовтня 2016 р. № 723

ПОЛОЖЕННЯ
про порядок визначення наукових об'єктів, що становлять національне надбання

1. Це Положення встановлює порядок визначення наукових об'єктів, що становлять національне надбання, та вирішення пов'язаних з цим організаційних, фінансових і матеріально-технічних питань.

2. У цьому Положенні поняття «науковий об'єкт, що становить національне надбання» вживається у значенні, наведеному в статті 16 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність».

3. До наукових об'єктів, що становлять національне надбання, можуть бути віднесені:

1) унікальні об'єкти музейних, архівних фондів, колекції, особливо цінні та рідкісні видання, інші пам'ятки історії та культури;

2) інформаційні фонди;

3) дослідні установки, обладнання, полігони;

4) природні та біосферні заповідники, національні природні парки, заказники, пам'ятки природи, ботанічні сади, дендрологічні парки, інші природні території та об'єкти, штучно створені об'єкти природно-заповідного фонду, що потребують підтримки, не передбаченої Законом України «Про природно-заповідний фонд України», або їх окремі частини, зокрема ботанічні, зоологічні, мікробіологічні та інші колекції;

5) інші унікальні наукові об'єкти.

4. МОН:

1) готує та подає в установленому порядку Кабінетові Міністрів України проекти актів про надання науковому об'єкту статусу такого, що становить національне надбання, або про позбавлення наукового об'єкта такого статусу;

2) затверджує порядок ведення Державного реєстру наукових об'єктів, що становлять національне надбання (далі – Реєстр);

3) забезпечує вільний і безкоштовний доступ до Реєстру через свій офіційний веб-сайт;

4) видає свідоцтва про включення наукових об'єктів, яким надано статус таких, що становлять національне надбання, до Реєстру;

5) затверджує порядки вирішення організаційних, фінансових і матеріально-технічних питань, пов'язаних з: наданням науковому об'єкту статусу такого, що становить національне надбання;

позбавленням наукового об'єкта статусу такого, що становить національне надбання;

утриманням, збереженням та розвитком об'єктів, що становлять національне надбання.

5. Ініціатором надання науковому об'єкту статусу такого, що становить національне надбання, або позбавлення наукового об'єкта такого статусу (далі – ініціатор) може бути орган державної влади, орган місцевого самоврядування, Національна академія наук та національні галузеві академії наук, громадське об'єднання, інша юридична особа.

Ініціатор подає МОН у порядку, визначеному зазначеним Міністерством, обґрунтування необхідності надання науковому об'єкту статусу такого, що становить національне надбання, в якому, зокрема, зазначаються:

результати первинної науково-технічної експертизи щодо унікальності та складу наукового об'єкта, що претендує на отримання статусу такого, що становить національне надбання;

заходи, необхідні для утримання, збереження та розвитку наукового об'єкта, що претендує на отримання статусу такого, що становить національне надбання;

фінансово-економічні розрахунки відповідних обсягів фінансування з державного бюджету та інших джерел, не заборонених законодавством, на плановий та два наступні за ним бюджетні періоди та інших ресурсів, необхідних для утримання, збереження та розвитку наукового об'єкта, що претендує на отримання статусу такого, що становить національне надбання;

інформація про унікальність та важливість наукового об'єкта, що претендує на отримання статусу такого, що становить національне надбання, необхідність і доцільність забезпечення його утримання, збереження та розвитку;

пропозиція (у разі потреби) щодо юридичної особи, яка може забезпечити утримання, збереження та розвиток наукового об'єкта, що претендує на отримання статусу такого, що становить національне надбання (далі – відповідальна установа), за її згодою.

Ініціатор у встановленому МОН порядку подає до Міністерства обґрунтування необхідності позбавлення наукових об'єктів статусу таких, що становлять національне надбання.

6. МОН у визначеному ним порядку розглядає подані ініціатором обґрунтування та за результатами розгляду готує та подає Кабінетові Міністрів України проект акта про надання науковому об'єкту статусу такого, що становить національне надбання, або про позбавлення наукового об'єкта такого статусу.

В акті Кабінету Міністрів України про надання науковому об'єкту статусу такого, що становить національне надбання, зазначаються відповідальна установа та з урахуванням її підпорядкування один з головних розпорядників бюджетних коштів, якому передбачатимуться видатки на утримання, збереження та розвиток наукового об'єкта, якому надано статус такого, що становить національне надбання (далі – відповідальний орган).

У разі коли відповідальна установа не підпорядкована одному з головних розпорядників бюджетних коштів, у акті Кабінету Міністрів України про надання науковому об'єкту статусу такого, що становить національне надбання, визначається за поданням МОН відповідальний орган.

7. У разі реорганізації, ліквідації або приватизації відповідальної установи та/або реорганізації (ліквідації) відповідального органу рішення щодо подальшого збереження їх об'єкта (об'єктів), що становить національне

надбання, для забезпечення належного функціонування об'єкта (об'єктів) приймає Кабінет Міністрів України за поданням МОН.

8. Утримання, збереження та розвиток наукових об'єктів, що становлять національне надбання, здійснюються за рахунок коштів державного бюджету та інших джерел, не заборонених законодавством.

Відповідальні органи подають щороку в установленому порядку Мінекономрозвитку та Мінфіну пропозиції з детальними розрахунками та обґрунтуваннями про обсяги фінансування на плановий та два наступні за ним бюджетні періоди за рахунок коштів державного бюджету та інформують МОН про наявні та/чи можливі обсяги фінансування за рахунок інших джерел, не заборонених законодавством, необхідні для утримання, збереження та розвитку наукових об'єктів, що становлять національне надбання.

Кошти державного бюджету, передбачені для утримання, збереження та розвитку об'єктів, що становлять національне надбання, є цільовими асигнуваннями і не можуть бути використані відповідальними установами на будь-яку іншу мету.

9. Відповідальна установа подає щороку до 1 березня МОН акт про склад і стан наукового об'єкта, що становить національне надбання, звіт про наукові результати його використання за звітний період, погоджений з відповідальним органом.

На підставі поданих матеріалів у разі виявлення втрати науковим об'єктом, що становить національне надбання, ознак унікальності або неналежного забезпечення відповідальною установою його утримання, збереження та розвитку МОН може ініціювати позбавлення цього об'єкта статусу такого, що становить національне надбання, або передачу його іншій відповідальній установі.

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ ПОСТАНОВА

від 4 липня 2018 р. № 529

Київ

ПРО УТВОРЕННЯ, РЕОРГАНІЗАЦІЮ ТА ЛІКВІДАЦІЮ ДЕРЖАВНИХ НАУКОВИХ УСТАНОВ

Відповідно до абзацу першого частини другої статті 7 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» Кабінет Міністрів України **постановляє**:

1. Затвердити Порядок утворення, реорганізації та ліквідації державних наукових установ, що додається.

2. Визнати такими, що втратили чинність:

постанову Кабінету Міністрів України від 14 квітня 1997 р. № 321 «Питання створення, реорганізації та ліквідації державних наукових установ» (Офіційний вісник України, 1997 р., число 16, с. 25);

пункт 9 змін, що вносяться до постанов Кабінету Міністрів України, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 7 серпня 2013 р. № 538 (Офіційний вісник України, 2013 р., № 63, ст. 2283).

Прем'єр-міністр України
Інд. 73

В. ГРОЙСМАН

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 4 липня 2018 р. № 529

ПОРЯДОК утворення, реорганізації та ліквідації державних наукових установ

1. Цей Порядок визначає процедуру утворення, реорганізації та ліквідації державних наукових (науково-дослідних, науково-технологічних, науково-технічних, науково-практичних) установ, у тому числі подвійного підпорядкування, які повністю або частково фінансуються з державного бюджету, а також державних комерційних

підприємств та казенних підприємств, організацій, які відповідно до статті 1 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» належать до наукових установ (далі – державні наукові установи).

Цей Порядок не поширюється на утворення, реорганізацію та ліквідацію державних наукових установ (організацій, підприємств), що перебувають у віданні Національної академії наук та національних галузевих академій наук, у тому числі їх подвійного підпорядкування, утворення, реорганізація, ліквідація яких здійснюється відповідно до законодавства.

2. У цьому Порядку терміни вживаються у значенні, наведеному в Законі України «Про наукову і науково-технічну діяльність».

3. Утворення, реорганізація, ліквідація державних наукових установ:

здійснюється відповідно до законодавства в межах виділених центральним органам виконавчої влади бюджетних асигнувань за наявності достатніх матеріально-технічних та інших ресурсів;

погоджується Кабінетом Міністрів України за поданням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у відповідній сфері (далі – заінтересований орган).

4. Проект акта Кабінету Міністрів України про погодження утворення, реорганізації, ліквідації державної наукової установи розробляється заінтересованим органом в установленому порядку та подається Кабінетові Міністрів України.

До проекту акта додаються:

обґрунтування щодо утворення, реорганізації, ліквідації державної наукової установи (далі – обґрунтування); рекомендації (у разі наявності) Міжвідомчої ради з координації фундаментальних і прикладних досліджень в Україні (далі – Міжвідомча рада).

5. В обґрунтуванні обов'язково зазначаються:

мета, цілі, завдання, прогнозований соціально-економічний ефект, можливі наслідки, у тому числі вплив на розвиток (гальмування розвитку) відповідної галузі науки та/або напряму наукових досліджень;

підтвердження, що людські, організаційні, матеріально-технічні, наукові, науково-технічні ресурси задіяні в необхідних і достатніх обсягах;

пропозиції з відповідними розрахунками щодо фінансово-економічної діяльності державної наукової установи; відомості про джерела покриття витрат, пов'язаних з функціонуванням такої установи, а також їх обсяги;

інформація (у разі потреби) про дотримання вимог пункту 7 Порядку ведення Реєстру неприбуткових установ та організацій, включення неприбуткових підприємств, установ та організацій до Реєстру та виключення з Реєстру, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 13 липня 2016 р. № 440 (Офіційний вісник України, 2016 р., № 56, ст. 1945).

У разі реорганізації, ліквідації державної наукової установи до обґрунтування додаються:

витяг (витяги) з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань з інформацією про повне найменування, місцезнаходження та ідентифікаційний код;

відомості про результати наукової, науково-технічної, фінансово-господарської діяльності за попередні три роки;

пропозиція про правонаступника (правонаступників), якій (яким) будуть передані відповідні функції у разі реорганізації, та у разі потреби інформація про його (їх) організаційно-правову форму;

гарантії дотримання відповідно до трудового законодавства прав та інтересів працівників, у тому числі наукових, які будуть вивільнені.

6. Обґрунтування надсилається Міжвідомчій раді для отримання рекомендації.

Міжвідомча рада у строк, що не перевищує 30 календарних днів, надає рекомендацію, в якій зазначаються позиція щодо доцільності утворення, реорганізації, ліквідації державної наукової установи для проведення за пріоритетними напрямками розвитку науки і техніки відповідних фундаментальних наукових досліджень та ефективного використання їх результатів у прикладних наукових дослідженнях і науково-технічних розробках та інформація про результати обговорення обґрунтування членами Міжвідомчої ради та їх голосування.

7. У разі утворення, реорганізації, ліквідації державних наукових установ у системі військових формувань, розвідувальних та правоохоронних органів:

норми, визначені абзацом четвертим пункту 4 та пунктом 6 цього Порядку, не застосовуються;

зміст та обсяг інформації, що повинна зазначатися в обґрунтуванні відповідно до пункту 5 цього Порядку, визначається заінтересованим органом.

8. Державна наукова установа вважається утвореною, реорганізованою чи ліквідованою з дня внесення відповідних відомостей про неї до Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань.

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ
ПОСТАНОВА

від 23 травня 2018 р. № 404

Київ

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПРИМІРНОГО ПОЛОЖЕННЯ
ПРО ПОРЯДОК ПРОВЕДЕННЯ КОНКУРСУ НА ЗАМІЩЕННЯ
ВАКАНТНИХ НАУКОВИХ ПОСАД ДЕРЖАВНОЇ НАУКОВОЇ УСТАНОВИ

Відповідно до абзацу другого частини п'ятої статті 6 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» Кабінет Міністрів України **постановляє**:

Затвердити Примірне положення про порядок проведення конкурсу на заміщення вакантних наукових посад державної наукової установи, що додається.

Прем'єр-міністр України
Інд. 73

В. ГРОЙСМАН

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 23 травня 2018 р. № 404

ПРИМІРНЕ ПОЛОЖЕННЯ
про порядок проведення конкурсу на заміщення
вакантних наукових посад державної наукової установи

Загальна частина

1. Це Примірне положення визначає загальний порядок проведення конкурсу на заміщення (комплектування) вакантних наукових посад у державних наукових установах, юридичних особах державної форми власності, у складі яких є науковий підрозділ (далі – конкурс), крім випадків, передбачених законодавством.

Державні наукові установи та юридичні особи державної форми власності, у складі яких є науковий підрозділ, які належать до сфери управління центральних органів виконавчої влади, інших державних органів або перебувають у віданні Національної академії наук та національних галузевих академій наук, під час затвердження порядків проведення конкурсу можуть за погодженням із органом (організацією), до сфери управління якого належать (у віданні якого перебувають), керуючися цим Примірним положенням, встановлювати вимоги до учасників конкурсу, відмінні від тих, що передбачені цим Примірним положенням.

У разі необхідності своєчасного вжиття заходів, адекватних характеру і масштабам загроз національним інтересам і національній безпеці в економічній та науково-технологічній сферах, виробничій необхідності, у системі військових формувань, розвідувальних та правоохоронних органів, центральні органи виконавчої влади, інші державні органи під час затвердження порядків проведення конкурсу в юридичних особах державної форми власності, у складі яких є науковий підрозділ (наукові підрозділи), у державних наукових установах, військових наукових (науково-дослідних) установах, вищих військових навчальних закладах (закладах вищої освіти із специфічними умовами навчання), військових навчальних підрозділах закладів вищої освіти, які належать до сфери їх управління, керуючися цим Примірним положенням, мають право своїми актами встановлювати порядки проведення конкурсу та вимоги до його учасників відмінні від тих, що передбачені цим Примірним положенням.

Це Примірне положення відповідно до частин другої і четвертої статті 19 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» та частини другої статті 57 Закону України «Про вищу освіту» може застосовуватися закладами вищої освіти державної форми власності під час затвердження власних порядків проведення конкурсу на заміщення вакантних наукових посад.

У цьому Примірному положенні терміни вживаються у значенні, наведеному у Цивільному кодексі України, Кодексі законів про працю України, Законах України «Про наукову і науково-технічну діяльність» та «Про вищу освіту».

2. Конкурс проводиться у разі:

- звільнення наукового працівника на підставах, передбачених законодавством;
- уведення нової наукової посади до штатного розпису державної наукової установи, юридичної особи державної форми власності, у складі якої є науковий підрозділ, в установленому порядку;
- припинення трудового договору (контракту).

3. Конкурс на посади наукових працівників, визначених частиною першою статті 31 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» (далі – Закон), проводиться з урахуванням:

частини тринадцятої статті 7 Закону щодо обрання керівників структурних підрозділів наукової установи;

частини другої статті 9 Закону щодо обрання керівника державної наукової установи;

частин восьмої, одинадцятої статті 17 (частини другої статті 18) Закону щодо обрання президента Національної академії наук (національної галузевої академії наук), першого віце-президента, віце-президентів та головного ученого секретаря Національної академії наук (національної галузевої академії наук), інших членів президії Національної академії наук (національної галузевої академії наук);

частини дванадцятої статті 17 (частини другої статті 18) Закону щодо обрання академіків – секретарів відділень Національної академії наук (національних галузевих академій наук);

статутів Національної академії наук (національних галузевих академій наук);

статуту (положення), інших установчих документів державної наукової установи, юридичної особи державної форми власності, у складі якої є науковий підрозділ.

Конкурс на заміщення вакантних наукових посад на умовах сумісництва проводиться з урахуванням постанов Кабінету Міністрів України від 3 квітня 1993 р. № 245 «Про роботу за сумісництвом працівників державних підприємств, установ і організацій» (ЗП України, 1993 р., № 9, ст. 184), від 4 березня 2015 р. № 81 «Про роботу за сумісництвом працівників державних підприємств, установ і організацій, які переміщуються з районів проведення антитерористичної операції» (Офіційний вісник України, 2015 р., № 20, ст. 554) та інших нормативно-правових актів.

Особливості порядку проведення конкурсу на умовах сумісництва встановлюються державною науковою установою, юридичною особою державної форми власності, у складі якої є науковий підрозділ.

4. Конкурс не проводиться у разі заміщення вакантних наукових посад:

за переведенням наукового працівника на рівнозначну або нижчу (за його згодою) наукову посаду з іншої державної наукової установи, юридичної особи державної форми власності, у складі якої є науковий підрозділ;

у разі повернення на наукову посаду особи у зв'язку із закінченням її повноважень за виборною посадою;

у разі переведення особи, звільненої від виконання обов'язків на керівній науковій посаді, на наукову посаду у тій самій державній науковій установі, юридичній особі державної форми власності, у складі якої є науковий підрозділ;

випускниками:

– докторантури у разі повернення на наукові посади, які вони обіймали до вступу в докторантуру;

– аспірантури (ад'юнктури, інтернатури), які працюють в установленому порядку;

– вищих військових навчальних закладів (закладів вищої освіти із специфічними умовами навчання), направлених на роботу для подальшого проходження служби.

Конкурс не проводиться у разі заміщення вакантних наукових посад на умовах трудового договору, укладеного відповідно до пунктів 2 і 3 частини першої статті 23 Кодексу законів про працю України, або контракту:

керівниками та авторами проекту переможця відповідного конкурсу на виконання фундаментальних досліджень, прикладних досліджень, науково-технічних (експериментальних) розробок (далі – дослідження і розробки) за рахунок коштів державного бюджету на період виконання досліджень і розробок, передбачених проектом, в установленому порядку;

тимчасово відсутніх наукових працівників, які підвищують кваліфікацію або проходять стажування з відривом від виробництва; перебувають у відпустці для догляду за дитиною до досягнення нею трирічного або шестирічного віку відповідно до частини шостої статті 179 Кодексу законів про працю України; у науковому відрядженні, у тому числі пов'язаному з довготривалою науковою експедицією; у довгостроковому науковому стажуванні, у тому числі закордонному; виконують державні або громадські обов'язки тощо;

у новоутворених (реорганізованих) державних наукових установах, юридичних особах державної форми власності, у складі яких є науковий підрозділ, до початку діяльності вченої (наукової, науково-технічної, технічної) ради (далі – рада);

на період проведення конкурсу та затвердження його результатів;

на строк менш як один рік.

У разі реорганізації або ліквідації наукових підрозділів у державній науковій установі, юридичній особі державної форми власності, у складі якої є науковий підрозділ, або за результатами атестації наукового працівника на відповідність займаній посаді переведення наукового працівника на рівнозначну або нижчу (за його згодою) наукову посаду, крім посади керівників новоутворених наукових підрозділів, здійснюється без проведення конкурсу.

Умови проведення конкурсу

5. Наукова посада стає вакантною наступного дня за днем настання події, зазначеної у пункті 2 цього Порядку.

Рішення про проведення конкурсу приймається керівником державної наукової установи, юридичної особи державної форми власності, у складі якої є науковий підрозділ (далі – керівник), у разі потреби, але не раніше ніж три місяці (не пізніше ніж 12 місяців) з дня, коли посада стає (стала) вакантною.

6. Конкурс проводиться з дотриманням принципів законності, відкритості, гласності, прозорості, недискримінації, доброчесності, ефективного і справедливого відбору.

7. Оголошення про проведення конкурсу з інформацією про строки та умови його проведення (далі – оголошення) з метою забезпечення найбільш широкого доступу до конкурсу заінтересованих осіб публікується у засобах масової інформації, розміщується на спеціалізованих Інтернет-ресурсах, оприлюднюється на офіційному веб-сайті державної наукової установи, юридичної особи державної форми власності, у складі якої є науковий підрозділ, в якій оголошується проведення конкурсу, та доводиться до відома її працівників.

Відповідно до статті 15 Закону України «Про доступ до публічної інформації» оголошення, інформація про вакантні наукові посади, про проведення конкурсу, про результати конкурсу підлягають обов'язковому оприлюдненню на офіційному веб-сайті державної наукової установи, юридичної особи державної форми власності, у складі якої є науковий підрозділ, в якій оголошується проведення конкурсу, у разі його наявності невідкладно, але не пізніше п'яти робочих днів з дня затвердження із зазначенням дати оприлюднення і дати оновлення.

8. В оголошенні зазначаються такі відомості:

1) повне найменування державної наукової установи, юридичної особи державної форми власності, у складі якої є науковий підрозділ, із зазначенням місцезнаходження, офіційного веб-сайту, номерів телефонів та адреси електронної пошти;

2) вакантні наукові посади, на які оголошено конкурс, та вимоги до таких посад;

3) перелік необхідних документів, що подаються для участі у конкурсі;

4) строк прийняття заяв та документів, який не може бути меншим ніж 30 календарних днів з дня оприлюднення оголошення;

5) адреса прийняття документів;

6) прізвище, ім'я та по батькові, найменування посади особи, уповноваженої для надання роз'яснень щодо проведення конкурсу.

В оголошенні може міститися інша додаткова інформація, що не суперечить законодавству.

9. Зміна умов проведення конкурсу або його скасування здійснюються за рішенням керівника.

10. Датою оголошення конкурсу є дата оприлюднення оголошення.

Прийняття та розгляд документів для участі у конкурсі

11. Особа, яка виявила бажання взяти участь у конкурсі (далі – кандидат), подає особисто або надсилає поштою такі документи:

1) письмову заяву на ім'я керівника про участь у конкурсі, написану власноруч;

2) копію документа, що посвідчує особу;

3) заповнену особову картку (встановленого зразка);

4) автобіографію;

5) копію трудової книжки (за наявності);

6) копії документів про вищу освіту, підвищення кваліфікації, присудження наукового ступеня, присвоєння вченого звання, військового квитка (для військовослужбовців або військовозобов'язаних);

7) перелік наукових праць, опублікованих у вітчизняних та/або іноземних (міжнародних) рецензованих фахових виданнях;

8) письмову згоду на обробку персональних даних.

Кандидати, які працюють у державній науковій установі, юридичній особі державної форми власності, у складі якої є науковий підрозділ, в якій оголошено конкурс, подають лише заяву про участь у конкурсі.

Кандидати, які виявили бажання взяти участь у конкурсі, можуть подавати додаткову інформацію про освіту, досвід роботи, професійний рівень і репутацію, а також своє бачення розвитку досліджень і розробок на посаді (характеристики, рекомендації, копії наукових публікацій, реферати тощо).

12. У разі надсилання кандидатом документів поштою датою подання документів вважається дата, зазначена на поштовому штемпелі.

Документи, які надіслані кандидатом поштою і надійшли після закінчення встановленого строку подання заяв та документів, повертаються кандидатові без розгляду.

13. Облік та реєстрацію документів, поданих кандидатами, перевірку документів щодо відповідності встановленим вимогам у триденний строк з дня надходження забезпечує служба управління персоналом (далі – служба) державної наукової установи, юридичної особи державної форми власності, у складі якої є науковий підрозділ.

Кандидати, документи яких відповідають встановленим вимогам, допускаються до участі у конкурсі (далі – учасники конкурсу).

Кандидати, документи яких не відповідають встановленим вимогам, до участі у конкурсі не допускаються, про що їм повідомляється службою протягом п'яти робочих днів з дня отримання документів. Після усунення недоліків кандидат має право у зазначений в оголошенні строк повторно подати документи для участі у конкурсі.

14. Рішенням керівника затверджується протягом п'яти робочих днів після закінчення строку подання заяв та документів перелік учасників конкурсу, який оприлюднюється на офіційному веб-сайті державної наукової установи, юридичної особи державної форми власності, у складі якої є науковий підрозділ.

15. Вимоги до учасників конкурсу встановлюються державною науковою установою, юридичною особою державної форми власності, у складі якої є науковий підрозділ, з урахуванням пропозицій (за наявності) ради такої установи, юридичної особи та таких вимог:

1) учасник конкурсу повинен мати вищу освіту не нижче другого (магістерського) рівня та залежно від наукової посади:

мати науковий ступінь та вчене звання з відповідного наукового напрямку;

мати досвід наукової, науково-технічної, науково-педагогічної, науково-організаційної діяльності, якого потребує робота на посаді (далі – досвід);

мати навчально-методичні та/або наукові праці, які опубліковані протягом встановленого періоду у вітчизняних та/або іноземних (міжнародних) рецензованих фахових виданнях, у тому числі у періодичних виданнях, включених до міжнародних наукометричних баз (далі – публікації);

бути автором (співавтором) або автором (співавтором) та власником (співвласником) діючих патентів на винахід та/або корисну модель, у тому числі виданих іноземними державами та/або за процедурою Договору про патентну кооперацію (РСТ), і отриманих протягом встановленого періоду (далі – патенти);

2) на заміщення вакантної наукової посади може претендувати:

завідувача відділу/лабораторії – доктор наук або доктор філософії (кандидат наук), який має вчене звання, не менше 10 років досвіду, за останні п'ять років не менше 10 публікацій, у тому числі не менше однієї у періодичних виданнях, включених до міжнародних наукометричних баз, та/або патентів;

заступника керівника (завідувача) наукового підрозділу – доктор наук або доктор філософії (кандидат наук), який має вчене звання, не менше 10 років досвіду, за останні 10 років не менше 10 публікацій, у тому числі не менше однієї у періодичних виданнях, включених до міжнародних наукометричних баз, та/або патентів;

головного наукового співробітника – доктор наук, який має вчене звання, не менше 10 років досвіду, за останні п'ять років не менше 10 публікацій, у тому числі не менше однієї у періодичних виданнях, включених до міжнародних наукометричних баз, та/або патентів;

провідного наукового співробітника – доктор наук або доктор філософії (кандидат наук), який має вчене звання, не менше 10 років досвіду, за останні 10 років не менше 10 публікацій, у тому числі не менше однієї у періодичних виданнях, включених до міжнародних наукометричних баз, та/або патентів;

старшого наукового співробітника – доктор наук або доктор філософії (кандидат наук), який має не менше п'ять років досвіду, за останні п'ять років не менше 10 публікацій та/або патентів;

завідувача сектору – доктор філософії (кандидат наук), який має не менше п'яти років досвіду, за останні п'ять років не менше п'яти публікацій та/або патентів;

наукового співробітника – доктор філософії (кандидат наук), який має не менше п'яти років досвіду, за останні п'ять років не менше п'яти публікацій та/або патентів;

молодшого наукового співробітника – доктор філософії (кандидат наук) або магістр;

головного конструктора, головного інженера, головного технолога з основного напрямку діяльності – доктор наук або доктор філософії (кандидат наук), який має не менше 10 років досвіду, за останні п'ять років не менше 10 публікацій та/або патентів;

заступника головного конструктора, заступника головного інженера, заступника головного технолога з основного напрямку діяльності – доктор наук або доктор філософії (кандидат наук), який має не менше 10 років досвіду, за останні 10 років не менше 10 публікацій та/або патентів;

провідного конструктора, провідного інженера, провідного технолога з основного напрямку діяльності – доктор філософії (кандидат наук) або магістр, який має не менше п'яти років досвіду, за останні п'ять років не менше п'яти публікацій та/або патентів;

керівника (завідувача), головного редактора редакції наукового видання, наукового видавництва, періодичного наукового видання – доктор філософії (кандидат наук) або магістр, який має не менше п'яти років досвіду, за останні п'ять років не менше трьох публікацій та/або патентів;

заступника керівника (заступника завідувача), заступника головного редактора, провідного редактора редакції наукового видання, наукового видавництва, періодичного наукового видання – доктор філософії (кандидат наук) або магістр, який має не менше п'яти років досвіду;

відповідального секретаря редакції наукового видання, наукового видавництва, періодичного наукового видання – магістр, який має не менше трьох років досвіду.

Порядок роботи та повноваження конкурсної комісії

16. Для проведення конкурсу наказом керівника утворюється конкурсна комісія (далі – комісія) у складі не менш як сім осіб.

17. До складу комісії входять члени ради, провідні фахівці окремих структурних підрозділів державної наукової установи, юридичної особи державної форми власності, у складі якої є науковий підрозділ.

Головою комісії призначається заступник керівника, відповідальний за провадження наукової (науково-технічної, науково-педагогічної, науково-організаційної) діяльності в державній науковій установі, юридичній особі державної форми власності, у складі якої є науковий підрозділ.

До роботи комісії з правом дорадчого голосу можуть залучатися експерти (фахівці) у відповідній галузі (сфері), а також представник виборного органу первинної профспілкової організації (за наявності).

18. Діяльність комісії здійснюється на засадах:
відкритості та гласності;
рівності прав членів комісії;
колегіальності прийняття рішень комісією;
незалежності, об'єктивності та обґрунтованості рішень комісії, неупередженого ставлення до учасників конкурсу.

19. Засідання комісії є правоможним, якщо на ньому присутні не менш як дві третини її членів.

20. Про час і місце проведення засідання комісії служба повідомляє учасникам конкурсу.

21. Комісія проводить співбесіду з кожним учасником конкурсу.

22. Комісія за результатами опрацювання поданих документів, додаткової інформації, наданої кандидатом, співбесіди проводить оцінку професійного рівня учасника конкурсу і приймає рішення щодо нього шляхом таємного голосування простою більшістю голосів від затвердженого складу комісії.

Під час оцінювання відомостей, наданих учасником конкурсу, також враховуються:
актуальність, практичне значення отриманої наукової (науково-технічної) продукції;
наукова новизна та обґрунтованість одержаних результатів досліджень і розробок та висновків;
особистий внесок у розроблення сучасних методологій та методик виконання досліджень і розробок;
володіння сучасними методами та методологіями досліджень і розробок;
досвід участі у підготовці звітних матеріалів про виконання досліджень і розробок, проведення експертизи за міжнародними програмами, звітів за результатами експертних оцінювань (peer review); участь в редколегіях міжнародних видань, членство у міжнародних фахових товариствах;
рівень володіння іноземною мовою (іноземними мовами).

23. У разі коли два або більше учасників конкурсу, які претендують на одну і ту ж вакантну наукову посаду, отримали рівну кількість голосів, переможець конкурсу визначається комісією шляхом відкритого голосування.

При цьому комісією можуть братися до уваги переваги учасника конкурсу у рівні присудженого ступеня вищої освіти, присвоєного вченого звання, досвіді фахової роботи, кількості наукових публікацій, статистичних даних щодо індексу цитування тощо.

У разі рівного розподілу голосів членів комісії голос головуючого на засідання є вирішальним.

24. Засідання комісії оформляється протоколом, який підписується усіма присутніми на засіданні членами комісії. Кожний член комісії має право додати до протоколу свою окрему думку.

25. Результати конкурсу не пізніше 30 календарних днів з дня затвердження переліку учасників конкурсу виносяться на розгляд та затвердження ради.

Витяг з протоколу засідання ради про затвердження результатів конкурсу долучається до конкурсних справ учасників конкурсу.

26. Конкурс вважається таким, що не відбувся, і у разі потреби оголошується повторно, якщо:

під час проведення конкурсу не подано жодної заяви;

жодна з осіб, які виявили бажання взяти участь у конкурсі, не була до нього допущена;

жоден з учасників конкурсу (єдиний учасник конкурсу) не набрав більше половини голосів складу комісії;

переможця конкурсу не виявлено за результатами голосування.

27. Інформація про переможців конкурсу оприлюднюється на офіційному веб-сайті державної наукової установи, юридичної особи державної форми власності, у складі якої є науковий підрозділ, а результати конкурсу затверджуються наказом керівника протягом трьох робочих днів після затвердження радою результатів конкурсу.

28. Якщо протягом 20 календарних днів з дня затвердження результатів конкурсу заяву на призначення на вакантну наукову посаду переможцем конкурсу не подано, посада вважається вакантною.

На підставі прийнятого рішення та заяви переможця конкурсу з урахуванням статей 21 і 23 Кодексу законів про працю України з ним укладається контракт або трудовий договір (безстроковий, що укладається на невизначений строк; на визначений строк, встановлений за погодженням сторін; такий, що укладається на час виконання певної роботи).

Обрані за конкурсом наукові працівники, з якими укладено трудовий договір на невизначений строк або укладено контракт або трудовий договір на строк, встановлений за погодженням сторін, більше п'яти років, проходять атестацію у встановленому законодавством порядку.

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ
ПОСТАНОВА

від 14 грудня 2016 р. № 998

Київ

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ОБРАННЯ ТА ПРИЗНАЧЕННЯ
КЕРІВНИКА ДЕРЖАВНОЇ НАУКОВОЇ УСТАНОВИ

Відповідно до частини шостої статті 9 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» Кабінет Міністрів України **постановляє:**

Затвердити такі, що додаються:

Методичні рекомендації щодо особливостей обрання керівника державної наукової установи;

Типову форму контракту з керівником державної наукової установи.

Прем'єр-міністр України В. ГРОЙСМАН

Інд. 73

ЗАТВЕРДЖЕНО

постановою Кабінету Міністрів України
від 14 грудня 2016 р. № 998

МЕТОДИЧНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ
щодо особливостей обрання керівника державної наукової установи

Загальна частина

1. Ці Методичні рекомендації визначають особливості обрання керівника державної наукової установи незалежно від її підпорядкування.

Методичні рекомендації не поширюються на державні комерційні підприємства та казенні підприємства, які відповідно до статті 1 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» належать до наукових установ.

2. Керівник державної наукової установи (далі – керівник) обирається шляхом таємного голосування на зборах колективу штатних наукових працівників державної наукової установи на строк до п'яти років у межах строку, визначеного статутом (положенням) державної наукової установи, з правом бути переобраним і призначається на посаду власником (власниками) наукової установи або уповноваженим ним (ними) органом, або засновником (далі – уповноважений орган управління) у порядку, передбаченому Законом України «Про наукову і науково-технічну діяльність» і статутом (положенням) державної наукової установи.

Особливості призначення та звільнення керівників наукових установ, що входять до складу Національної академії наук та національних галузевих академій наук, визначаються статутами відповідних академій наук.

3. Вибори керівника (далі – вибори) проводяться з дотриманням таких принципів:

відкритості;

гласності;

таємного та вільного волевиявлення;

добровільної участі у виборах;

демократичності;

забезпечення рівності прав учасників виборів;

перебування на посаді однієї і тієї самої особи не більше двох строків підряд.

4. Забезпечення проведення виборів здійснюється власником (власниками) або засновником (засновниками) державної наукової установи або уповноваженим ним (ними) органом (особою).

5. Процедура обрання керівника проводиться у три етапи:

оголошення конкурсу та прийом документів від претендентів на посаду керівника (далі – претенденти);

підготовка виборів;

проведення виборів.

Оголошення про проведення конкурсу та прийом документів від претендентів

6. Конкурс оголошується уповноваженим органом управління.

7. Уповноважений орган управління не пізніше ніж за два місяці до закінчення строку контракту особи, яка займає посаду керівника, або протягом тижня з дня утворення вакансії опубліковує в офіційному друкованому

виданні оголошення про проведення конкурсу з одночасним розміщенням його на своєму веб-сайті (за наявності), офіційному веб-сайті органу, до сфери управління якого він належить (у віданні якого перебуває), та інформує про це МОН.

Уповноважений орган управління може оприлюднювати таке оголошення також в інших друкованих засобах масової інформації.

8. Оголошення про проведення конкурсу містить:
повне найменування державної наукової установи;
інформацію про строк подання претендентами документів, перелік яких зазначений у пункті 10 цих Методичних рекомендацій;
адресу, за якою здійснюється прийом документів;
контактну інформацію (номер телефону, адресу електронної пошти);
інформацію про дату проведення виборів.

9. Претенденти можуть бути висунуті трудовим колективом державної наукової установи чи її структурним підрозділом, первинною профспілковою організацією працівників, колективом штатних наукових працівників державної наукової установи шляхом самовисування або в іншому порядку, визначеному статутом (положенням) державної наукової установи.

10. Претенденти подають для участі у конкурсі такі документи:
заяву про участь у конкурсі на ім'я керівника уповноваженого органу управління, в якій зазначається інформація про застосування або незастосування до претендента обмежень, установлених частиною третьою статті 9 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність»;
особовий листок з обліку кадрів з фотографією розміром 3 x 4 сантиметри;
автобіографію;
копії документів про вищу освіту, науковий ступінь та вчене звання;
довідку про проходження попереднього (періодичного) психіатричного огляду, яка видається відповідно до Порядку проведення обов'язкових попередніх та періодичних психіатричних оглядів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 27 вересня 2000 р. № 1465 (Офіційний вісник України, 2000 р., № 39, ст. 1656);
довідку про наявність або відсутність судимості;
інформаційну довідку з Єдиного державного реєстру осіб, які вчинили корупційні правопорушення;
копію паспорта, засвідчену претендентом;
копію трудової книжки;
письмову згоду на обробку персональних даних.
Копії документів, які подаються претендентом (крім копії паспорта), мають бути засвідчені в установленому порядку.

Уповноважений орган управління може установити додаткові кваліфікаційні та інші вимоги до претендента на посаду керівника державної наукової установи, що впливають із специфіки діяльності державної наукової установи.

11. Прийом документів претендентів здійснюється уповноваженим органом управління протягом двох місяців з дня опублікування оголошення про проведення конкурсу.

У разі надіслання документів поштою датою подання документів вважається дата, зазначена на поштовому штемпелі.

Документи, подані претендентами після закінчення встановленого строку, не розглядаються та повертаються особам, які їх подали.

Особа, яка перемогла у конкурсі на заміщення посади керівника, надає уповноваженому органу управління для ознайомлення оригінали документів, зазначених у пункті 10 цих Методичних рекомендацій.

12. Уповноважений орган управління проводить перевірку відповідності претендентів вимогам до керівника, встановленим частиною третьою статті 9 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність», додатковим вимогам, установленим уповноваженим органом управління, і протягом 20 календарних днів з дати завершення строку подання претендентами документів подає перелік претендентів на посаду керівника, які відповідають зазначеним вимогам (далі – кандидат), на розгляд зборів колективу наукових працівників державної наукової установи.

13. Уповноважений орган управління письмово повідомляє усім претендентам, які своєчасно подали документи для участі в конкурсі, про прийняте рішення щодо їх кандидатур не пізніше ніж протягом десяти календарних днів з дати закінчення строку подання претендентами документів.

14. Кандидат має право:
проводити зустрічі з працівниками державної наукової установи;
визначати не більше двох спостерігачів за ходом голосування;
бути присутнім під час голосування за місцем його проведення;
бути присутнім під час проведення підрахунку голосів та складення протоколу про результати голосування.
Кандидат може мати інші права, які впливають з його участі у виборах і передбачені статутом державної наукової установи.

Усі кандидати мають рівні права.

15. Оприлюднення кандидатами виборчих програм та їх обговорення здійснюються на зустрічах та зборах трудового колективу державної наукової установи без будь-яких обмежень.

16. Виборчі програми кандидатів розміщуються на офіційному веб-сайті державної наукової установи не пізніше ніж за десять календарних днів до дати проведення виборів.

Підготовка виборів

17. Вибори призначаються не пізніше ніж на двадцятий день з дати закінчення строку прийому документів претендентів.

18. Брати участь у виборах має право кожний штатний науковий працівник державної наукової установи.

19. Штатний науковий працівник державної наукової установи, який на момент проведення виборів перебуває у відпустці, має право брати участь у виборах. Якщо на посаді, яку займає такий штатний науковий працівник, у період його відпустки (у випадках, передбачених законом) перебуває інша особа, вона також має право брати участь у виборах.

20. Керівник видає протягом семи календарних днів з дати опублікування оголошення про проведення конкурсу наказ про організацію виборів, в якому, зокрема, визначається:

персональний склад організаційного комітету з проведення виборів (далі – організаційний комітет);
персональний склад виборчої комісії.

21. Організаційний комітет і виборча комісія діють відповідно до статуту (положення) державної наукової установи та положень про них, які затверджуються вченою радою державної наукової установи за погодженням з виборним органом первинної профспілкової організації державної наукової установи.

До складу організаційного комітету та виборчої комісії включаються наукові та інші працівники державної наукової установи. Кандидат не може бути членом організаційного комітету чи виборчої комісії. Одна і та сама особа не може бути одночасно членом організаційного комітету і виборчої комісії.

Організаційний комітет і виборча комісія обирають на першому засіданні із свого складу голову, заступника голови та секретаря.

Особи, які є членами організаційного комітету або виборчої комісії, здійснюють свої повноваження на громадських засадах і на час виконання ними зазначених повноважень звільняються від основної роботи у державній науковій установі, у якій проводяться вибори, із збереженням за ними заробітної плати відповідно до умов колективного договору.

22. У разі коли у виборах беруть участь більш як 500 осіб, а також за наявності у структурі державної наукової установи відокремлених структурних підрозділів, у тому числі територіальних, організаційний комітет може утворювати виборчі дільниці та дільничні виборчі комісії, склад яких затверджується наказом керівника. При цьому виборча комісія, утворена наказом про організацію виборів керівника, має статус головної виборчої комісії.

Організаційний комітет оприлюднює в одноденний строк з використанням інформаційних ресурсів державної наукової установи (дошки оголошень, офіційного веб-сайту тощо) рішення про утворення виборчих дільниць та дільничних виборчих комісій.

23. Керівник зобов'язаний забезпечити створення належних умов для роботи організаційного комітету та виборчої комісії, подавати інформацію і документи, необхідні для виконання покладених на них завдань, а також надати організаційному комітету та виборчій комісії окремі придатні для роботи приміщення, забезпечити наявність у таких приміщеннях необхідних засобів зв'язку, оргтехніки тощо.

24. Організаційний комітет складає та подає виборчій комісії список осіб, які мають право брати участь у виборах (далі – список виборців), не пізніше ніж за сім календарних днів до дати проведення виборів.

У разі утворення дільничних виборчих комісій список виборців передається головною виборчою комісією дільничним виборчим комісіям не пізніше наступного дня після його надходження від організаційного комітету.

25. Кандидат має право зняти свою кандидатуру шляхом подання письмової заяви до організаційного комітету не пізніше ніж за 24 години до початку виборів. Така інформація невідкладно доводиться організаційним комітетом до відома виборчої комісії (головною виборчою комісією – до відома дільничних виборчих комісій) для внесення відповідних змін до бюлетенів для голосування.

26. Бюлетені для голосування виготовляються виборчою комісією (у разі утворення дільничних виборчих комісій – дільничними виборчими комісіями) не раніше ніж за 20 і не пізніше ніж за 12 годин до початку виборів у кількості, що відповідає кількості осіб, які мають право брати участь у виборах (далі – виборці) та включені до списку виборців (у разі утворення виборчих дільниць – у кількості, що відповідає кількості осіб, включених до списку виборців на виборчій дільниці), посвідчуються на зворотному боці підписом голови та секретаря виборчої комісії, що виготовляє бюлетені, та скріплюються печаткою державної наукової установи або її відокремленого структурного підрозділу.

Кандидати та спостерігачі мають право бути присутніми під час виготовлення бюлетенів для голосування.

27. Форма бюлетеня для голосування затверджується уповноваженим органом управління.

Бюлетені для голосування зберігаються у приміщенні виборчої комісії у закритому сейфі (металевій шафі), який опечатується стрічкою з проставленням на ній підписів голови комісії, а також його заступника або секретаря. Персональна відповідальність за відповідність кількості бюлетенів кількості виборців та збереження бюлетенів покладається на голову виборчої комісії.

28. Скриньки для голосування повинні бути прозорі, опломбовані та опечатані печаткою державної наукової установи або його відокремленого структурного підрозділу.

29. Порядок організації роботи спостерігачів визначається організаційним комітетом.

Проведення виборів

30. Вибори проводяться шляхом таємного голосування, яке здійснюється з 9 до 15 години у приміщенні державної наукової установи та його відокремлених структурних підрозділах.

Інформація про дату, час і місце проведення виборів оприлюднюється виборчою комісією не пізніше ніж за сім календарних днів до дати проведення виборів з використанням інформаційних ресурсів державної наукової установи (дошки оголошень, офіційного веб-сайту тощо).

31. Під час голосування та підрахунку голосів має право бути присутнім представник уповноваженого органу управління. У разі утворення головної та дільничних виборчих комісій уповноважений орган управління може делегувати до таких комісій своїх представників.

МОН може делегувати свого представника на вибори до державної наукової установи незалежно від підпорядкування.

Під час голосування та підрахунку голосів мають право бути присутніми не більше двох спостерігачів від кожного кандидата, а також не більше трьох громадських спостерігачів, акредитованих організаційним комітетом, а в разі утворення виборчих дільниць – не більше двох спостерігачів від кожного кандидата і трьох громадських спостерігачів на кожній виборчій дільниці.

Порядок акредитації громадських спостерігачів визначається організаційним комітетом.

32. Приміщення для голосування повинне бути обладнане достатньою кількістю кабін для таємного голосування. Розміщення обладнання у приміщенні для голосування здійснюється у такий спосіб, щоб місця видачі бюлетенів для голосування, вхід і вихід із кабін для таємного голосування, виборчі скриньки перебували у полі зору членів виборчої комісії та осіб, які мають право бути присутніми у приміщенні для голосування. У кабінах для таємного голосування необхідно забезпечити наявність належного освітлення та засобів для заповнення бюлетеня для голосування.

33. Організація проведення голосування, підтримання належного порядку у приміщенні для голосування та забезпечення таємності голосування покладаються на виборчу комісію або дільничну виборчу комісію.

Голова виборчої комісії або дільничної виборчої комісії перед початком голосування:

надає для огляду членам виборчої комісії, присутнім кандидатам, а також спостерігачам усі наявні на виборчій дільниці виборчі скриньки;

передає необхідну кількість бюлетенів для голосування членам виборчої комісії, які видають бюлетені виборцям;

передає членам виборчої комісії, які видають бюлетені для голосування, список виборців. Відповідні члени виборчої комісії забезпечують їх збереження і дотримання порядку використання.

34. Член виборчої комісії здійснює видачу бюлетеня для голосування за умови пред'явлення виборцем документа, що посвідчує особу. Особа, яка отримує бюлетень для голосування, ставить у списку виборців навпроти свого прізвища підпис.

35. Бюлетень для голосування заповнюється виборцем особисто в кабіні для таємного голосування. Під час заповнення бюлетенів забороняється присутність у кабіні для таємного голосування інших осіб, здійснення фото- та відеофіксації у будь-який спосіб. Особа, яка внаслідок фізичних вад не може самостійно заповнити бюлетень для голосування, має право за дозволом голови виборчої комісії скористатися допомогою іншої особи, крім членів виборчої комісії, кандидатів, а також спостерігачів.

У бюлетені для голосування виборець у квадраті навпроти прізвища кандидата, за якого він голосує, проставляє позначку ("+" або іншу), що засвідчує його волевиявлення. Виборець може голосувати лише за одного кандидата або не підтримувати жодної з кандидатур.

Виборець опускає заповнений бюлетень для голосування у скриньку. Забороняється висувати вимогу або висловлювати прохання до виборця оприлюднити своє волевиявлення.

36. Після завершення голосування приміщення для голосування зачиняється і в ньому мають право перебувати тільки члени виборчої комісії, представники уповноваженого органу управління, кандидати і спостерігачі.

37. Скриньки для голосування після перевірки цілісності пломб та печаток відкриваються членами виборчої комісії по чергові. Під час відкриття скриньки її вміст викладається на стіл, за яким розміщуються члени виборчої комісії.

38. Підрахунок голосів членами виборчої комісії починається відразу після закінчення голосування та проводиться відкрито у тому ж приміщенні, де відбувалося голосування, без перерви і закінчується після складення та підписання протоколу про результати голосування.

39. Члени виборчої комісії підраховують загальну кількість виданих для голосування бюлетенів та кількість бюлетенів, наявних у скриньках для голосування. Бюлетені для голосування розкладаються на місця, позначені окремими табличками, що містять з обох боків прізвища та ініціали кандидатів. Окремо робиться табличка з написом «Недійсні». Під час розкладання бюлетенів визначений виборчою комісією член комісії показує кожний бюлетень усім членам комісії та особам, які присутні під час підрахунку голосів, та оголошує прізвище кандидата, за якого подано голос. У разі виникнення сумнівів щодо змісту бюлетеня виборча комісія приймає рішення шляхом голосування. При цьому кожен член виборчої комісії має право оглянути бюлетень особисто. На час огляду бюлетеня робота з іншими бюлетенями припиняється.

40. Бюлетень для голосування може бути визнаний недійсним, якщо:

у бюлетені проставлено більш як одну позначку;

не проставлена жодна позначка;

зміст волевиявлення виборця неможливо встановити з інших причин.

У разі коли члени виборчої комісії не можуть дійти згоди щодо визнання бюлетеня недійсним, зазначене питання вирішується шляхом голосування. Такий бюлетень повинен бути продемонстрований членам комісії та особам, присутнім під час підрахунку голосів. При цьому кожен член виборчої комісії має право особисто оглянути зазначений бюлетень. На час огляду такого бюлетеня підрахунок інших бюлетенів припиняється.

41. Після розкладання окремо бюлетенів, поданих за кожного з кандидатів, а також визнаних недійсними, визначений виборчою комісією член комісії вголос підраховує кількість відповідних бюлетенів. На вимогу члена виборчої комісії, кандидата чи спостерігача може бути проведено повторний підрахунок бюлетенів, поданих за кожного з кандидатів, а також визнаних недійсними. Під час підрахунку голосів кожен член виборчої комісії має право перевірити або перерахувати відповідні бюлетені. Результати підрахунку голосів оголошуються головою виборчої комісії і включаються секретарем до протоколу про результати голосування.

42. Виборча комісія зобов'язана під час підрахунку голосів перевірити відповідність кількості осіб, які взяли участь у голосуванні, кількості бюлетенів, поданих за кожного з кандидатів, а також кількості бюлетенів, визнаних недійсними.

43. Виборча комісія за результатами підрахунку голосів складає протокол за формою, затвердженою уповноваженим органом управління.

Протокол про результати голосування складається виборчою комісією у двох примірниках. Копії протоколу надаються кожному членові виборчої комісії, кандидатам та спостерігачам.

Кожен примірник протоколу підписується головою, заступником голови, секретарем та присутніми членами виборчої комісії. У разі незгоди з результатами підрахунку голосів, зафіксованими у протоколі, член виборчої комісії має право письмово викласти свою окрему думку, яка обов'язково додається до протоколу. Відмова від підписання протоколу не допускається.

Перший примірник протоколу про результати голосування передається організаційному комітетові з подальшою їх передачею уповноваженому органу управління, другий – залишається у державній науковій установі.

44. Дільничні виборчі комісії передають протокол про результати голосування на виборчій дільниці головній виборчій комісії відразу після його складення. У разі коли дільнична виборча комісія розміщується в іншому населеному пункті, допускається передача такого протоколу головній виборчій комісії за допомогою засобів зв'язку з подальшою передачею оригіналів бюлетенів та протоколу протягом доби з моменту його складення. Головна виборча комісія після прийняття і розгляду протоколів дільничних виборчих комісій складає підсумковий протокол про результати голосування і передає його організаційному комітетові.

Разом з протоколом організаційному комітетові передаються усі заяви та скарги, подані кандидатами, спостерігачами, а також рішення, прийняті за результатами їх розгляду.

45. Процес голосування і підрахунку голосів фіксується за допомогою відеозасобів. При цьому таке фіксування не може порушувати таємницю голосування.

46. Результати виборів оприлюднюються протягом 24 годин після складення протоколу про результати голосування шляхом розміщення у друкованому вигляді відповідної інформації на інформаційних стендах у доступних для загального огляду місцях, розташованих у приміщеннях державної наукової установи, а також на офіційному веб-сайті державної наукової установи та веб-сайті уповноваженого органу управління.

47. Якщо у виборах брали участь кілька кандидатів і жоден з них не набрав більше 50 відсотків голосів виборців, організаційний комітет приймає рішення про проведення другого туру виборів, який проводиться через сім календарних днів після проведення першого туру. У разі коли дата другого туру виборів припадає на святковий (неробочий) день, вибори проводяться у робочий день, що настає після святкового (неробочого) дня. До бюлетенів для голосування включаються два кандидати, які в першому турі набрали найбільшу кількість голосів. У разі коли за результатами першого туру виборів на другому місці (за кількістю набраних голосів) опинилися два і більше кандидатів з однаковою кількістю голосів, між ними проводиться міжтурове голосування для відбору кандидата, який братиме участь у другому турі виборів.

48. Вибори вважаються такими, що не відбулися, якщо:

участь у виборах взяли менш як дві третини виборців;

у першому турі виборів брав участь один кандидат і він не набрав більш як 50 відсотків голосів виборців;
у другому турі виборів жоден з кандидатів не набрав більш як 50 відсотків голосів виборців.

49. У разі прийняття виборчою комісією рішення про визнання виборів такими, що не відбулися, уповноважений орган управління протягом двох тижнів з дня прийняття зазначеного рішення оголошує проведення нового конкурсу.

50. Документація щодо проведення виборів зберігається у державній науковій установі протягом п'яти років.

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 14 грудня 2016 р. № 998

ТИПОВА ФОРМА
контракту з керівником державної наукової установи

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 14 грудня 2016 р. № 998

ТИПОВА ФОРМА
контракту з керівником державної наукової установи

_____ 20__ р.
(найменування населеного пункту)

(повне найменування державного органу)

в особі _____
(найменування посади)

(прізвище, ім'я та по батькові)

(далі – уповноважений орган управління), з однієї сторони, та громадянин _____

(прізвище, ім'я та по батькові)

(далі – керівник), з іншої сторони, уклали цей контракт про таке.
Керівник _____
(прізвище, ім'я та по батькові)

призначається на посаду _____
(найменування посади керівника державної наукової установи)

Загальні положення

1. Цей контракт є особливою формою трудового договору, на підставі якого виникають трудові відносини між уповноваженим органом управління та керівником.

2. Керівник здійснює безпосереднє управління діяльністю державної наукової установи та є представником державної наукової установи у відносинах з державними органами, органами місцевого самоврядування, юридичними та фізичними особами і діє без довіреності в межах наданих повноважень.

Права та обов'язки сторін

3. Керівник у межах наданих йому повноважень організовує діяльність державної наукової установи.

4. Керівник відповідає перед уповноваженим органом управління за виконання обов'язків, передбачених цим контрактом, статутом (положенням) державної наукової установи, а також законодавством.

5. Керівник має право:

1) розпоряджатися майном та коштами у межах та у спосіб, що передбачені цим контрактом, статутом (положенням) державної наукової установи та законодавством;

2) відкривати від імені державної наукової установи поточні та депозитні рахунки в банках, рахунки в органах Казначейства у порядку, встановленому законодавством;

3) укладати від імені державної наукової установи договори відповідно до законодавства;

4) приймати на роботу та звільняти з роботи працівників державної наукової установи, визначати їх функціональні обов'язки, застосовувати до них заходи заохочення та стягнення;

5) перевіряти якість роботи працівників державної наукової установи та організацію виробничого процесу;

6) утворювати робочі та дорадчі органи державної наукової установи у порядку, визначеному статутом (положенням) державної наукової установи;

- 7) делегувати відповідно до статуту (положення) державної наукової установи частину своїх повноважень своїм заступникам та керівникам структурних підрозділів;
 - 8) видавати у межах своїх повноважень накази та розпорядження, давати обов'язкові для виконання всіма учасниками виробничого процесу і структурними підрозділами державної наукової установи доручення;
 - 9) вирішувати інші питання, що згідно із законодавством, статутом (положенням) державної наукової установи і цим контрактом належать до компетенції керівника.
6. Керівник зобов'язаний забезпечити:
- 1) підготовку та перепідготовку, підвищення кваліфікації працівників державної наукової установи;
 - 2) виконання державного замовлення та інших договірних зобов'язань державної наукової установи;
 - 3) дотримання державною науковою установою ліцензійних умов провадження діяльності, на яку отримані відповідні ліцензії;
 - 4) ефективну наукову, науково-технічну та інноваційну діяльність державної наукової установи, в тому числі впровадження результатів його наукових досліджень, міжнародне наукове та науково-технічне співробітництво;
 - 5) одержання конкурентоспроможних наукових і науково-прикладних результатів;
 - 6) захист прав інтелектуальної власності на результати наукової та науково-технічної діяльності, отримані за рахунок коштів державного бюджету;
 - 7) застосування нових наукових, науково-технічних знань під час підготовки кадрів з вищою освітою (за умови провадження такої діяльності);
 - 8) організацію виробничого процесу відповідно до міжнародних та галузевих стандартів;
 - 9) дотримання прав та законних інтересів осіб з особливими потребами;
 - 10) підготовку разом із виборними органами первинних профспілкових організацій працівників державної наукової установи правил внутрішнього трудового розпорядку та колективного договору і після затвердження загальними зборами (конференцією) трудового колективу зобов'язаний підписати їх;
 - 11) стабільне фінансово-економічне становище державної наукової установи та ефективне використання майна, закріпленого за державною науковою установою, дотримання вимог законодавства під час надання в користування іншим особам зазначеного майна;
 - 12) подання уповноваженому органу управління щоквартальної звітності про використання майна, закріпленого за державною науковою установою, зокрема майна, наданого у користування іншим особам;
 - 13) дотримання умов колективного договору, статуту (положення) державної наукової установи;
 - 14) захист інформації відповідно до законодавства;
 - 15) дотримання державною науковою установою вимог законодавства, забезпечення виконання в установлені строки вимог Держаудитслужби та її територіальних органів;
 - 16) виконання державною науковою установою вимог органів державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності, а також вимог уповноваженого органу управління;
 - 17) життя заходів до вдосконалення управління державною науковою установою, зміцнення фінансово-господарської, трудової дисципліни;
 - 18) виконання виробничих планів і програм, дотримання всіма підрозділами державної наукової установи штатно-фінансової дисципліни, організацію та здійснення контролю за виробничою діяльністю;
 - 19) створення належних умов праці відповідно до вимог законодавства про працю;
 - 20) дотримання прав працівників відповідно до законодавства про працю;
 - 21) своєчасність проведення розрахунків з юридичними та фізичними особами;
 - 22) цільове та ефективне використання коштів державного бюджету;
 - 23) своєчасне та у повному обсязі виконання державною науковою установою зобов'язань перед державним бюджетом, органами Пенсійного фонду України, державними соціальними фондами;
 - 24) виконання кошторису доходів і видатків державної наукової установи, недопущення виникнення заборгованості із заробітної плати, за спожиті послуги з енергопостачання та комунальні послуги;
 - 25) життя у межах своїх повноважень заходів до запобігання проявам корупційних правопорушень у державній науковій установі;
 - 26) подання на затвердження уповноваженому органу управління річного кошторису доходів і видатків державної наукової установи;
 - 27) подання уповноваженому органу управління щороку до _____, а також на його вимогу звіту про результати виконання умов контракту та дотримання державною науковою установою вимог законодавства;
 - 28) щорічне звітування перед колективом наукових працівників державної наукової установи про результати своєї роботи, зокрема про виконання колективного договору.
7. Уповноважений орган управління має право:
- 1) здійснювати у межах своїх повноважень контроль за виконанням керівником умов цього контракту;
 - 2) вимагати у разі невиконання або неналежного виконання керівником обов'язків, передбачених пунктом 6 цього контракту та статутом (положенням) державної наукової установи, подання керівником у встановлений строк звіту про його діяльність;

3) притягати керівника до дисциплінарної відповідальності у випадках, передбачених статутом (положенням) державної наукової установи та законодавством.

Оплата праці та соціально-побутове забезпечення керівника

8. За виконання обов'язків, передбачених цим контрактом, керівникові виплачуються:

- 1) посадовий оклад у розмірі, передбаченому нормативно-правовими актами з оплати праці;
- 2) надбавка за вислугу років у розмірі, передбаченому законодавством;
- 3) надбавки за високі досягнення у праці в розмірі _____ відсотків посадового окладу, за виконання особливо важливої роботи – _____ відсотків посадового окладу, за складність і напруженість у роботі – _____ відсотків посадового окладу. Зазначені надбавки можуть виплачуватися керівникові за рішенням уповноваженого органу управління за умови належного виконання керівником обов'язків, передбачених пунктом 6 цього контракту.

Граничний розмір зазначених надбавок для керівника встановлюється відповідно до законодавства.

У разі невиконання або неналежного виконання керівником обов'язків, передбачених цим контрактом, або застосування до керівника дисциплінарних стягнень зазначені надбавки скасовуються або зменшуються;

4) надбавки за почесне звання _____ у розмірі _____ відсотків посадового окладу відповідно до законодавства;

5) доплати за вчене звання у розмірі _____ відсотків посадового окладу, за науковий ступінь – _____ відсотків посадового окладу відповідно до законодавства;

6) премія за належне виконання обов'язків, передбачених цим контрактом, статутом (положенням) державної наукової установи та законодавством.

Преміювання керівника, встановлення йому надбавок та доплат до посадового окладу, надання матеріальної допомоги здійснюються за рішенням уповноваженого органу управління у межах наявних коштів на оплату праці у порядку, визначеному законодавством.

9. Керівникові надається щорічна оплачувана відпустка згідно із законодавством та затвердженим в установленому порядку графіком.

Під час надання щорічної оплачуваної відпустки керівникові виплачується допомога на оздоровлення у розмірі місячного посадового окладу.

Відповідальність сторін, розв'язання спорів

10. У разі невиконання або неналежного виконання обов'язків, передбачених пунктом 6 цього контракту, сторони несуть відповідальність згідно із законом та цим контрактом.

11. Спори між сторонами розв'язуються у визначеному законодавством порядку.

12. Інші умови: _____.

Внесення змін до контракту, припинення його дії

13. Зміни до цього контракту вносяться тільки за угодою сторін та оформляються у письмовій формі.

14. Дія цього контракту припиняється:

1) із закінченням строку дії контракту, на який його укладено;

2) до закінчення строку дії контракту:

за угодою сторін;

з ініціативи уповноваженого органу управління до закінчення строку дії контракту у випадках, передбачених статтями 40 і 41 Кодексу законів про працю України та цим контрактом;

з ініціативи керівника до закінчення строку дії контракту у випадках, передбачених статтею 39 Кодексу законів про працю України та цим контрактом;

у зв'язку з невиконанням керівником обов'язків, покладених на нього контрактом;

у разі виникнення або виявлення уповноваженим органом управління обставин, передбачених частиною третьою статті 9 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність»;

3) з інших підстав, передбачених законодавством та цим контрактом.

15. Додаткові підстави для припинення контракту:

1) _____;

2) _____;

3) _____.

Якщо розірвання контракту проводиться на підставах, установлених у цьому контракті, але не передбачених законодавством, про це зазначається у трудовій книжці керівника з посиланням на пункт 8 частини першої статті 36 Кодексу законів про працю України.

16. У разі дострокового розірвання контракту у зв'язку з невиконанням або неналежним виконанням сторонами обов'язків, передбачених цим контрактом, він розривається з попередженням за два тижні відповідної сторони.

Строк дії та інші умови контракту

17. Строк дії цього контракту з _____ 20__ р. до _____ 20__ року. Цей контракт набирає чинності з дня підписання його сторонами.

Місцезнаходження сторін та інші відомості

18. Відомості про державну наукову установу:

повне найменування _____;

місцезнаходження _____.

19. Відомості про уповноважений орган управління:

повне найменування державного органу _____;

місцезнаходження _____;

прізвище, ім'я та по батькові керівника _____.

20. Відомості про керівника:

прізвище, ім'я та по батькові _____;

місце проживання (реєстрації) _____;

номер службового телефону _____;

номер контактного телефону _____;

серія, номер паспорта, ким і коли виданий _____.

21. Цей контракт укладено у двох примірниках по одному для кожної із сторін, які мають однакову юридичну силу.

Уповноважений орган управління

Керівник

(прізвище, ім'я та по батькові)

(підпис)

(прізвище, ім'я та по батькові)

(підпис)

_____ 20__ р.

_____ 20__ р.

МП

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 14 грудня 2016 р. № 953

Київ

**ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ТИПОВОГО ПОЛОЖЕННЯ
ПРО НАГЛЯДОВУ РАДУ ПРИ ДЕРЖАВНІЙ НАУКОВІЙ УСТАНОВІ**

Відповідно до частини восьмої статті 7 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» Кабінет Міністрів України **постановляє:**

Затвердити Типове положення про наглядову раду при державній науковій установі, що додається.

Прем'єр-міністр України

Інд. 73

В. ГРОЙСМАН

ЗАТВЕРДЖЕНО

постановою Кабінету Міністрів України

від 14 грудня 2016 р. № 953

ТИПОВЕ ПОЛОЖЕННЯ

про наглядову раду при державній науковій установі

Загальна частина

1. Наглядова рада при державній науковій установі (далі – наглядова рада) може утворюватися за рішенням власника або засновника державної наукової установи (далі – установа).

2. Наглядова рада у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, указами Президента України і постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України, ак-

тами Кабінету Міністрів України, статутом (положенням) чи іншим установчим документом установи і своїм положенням.

3. Основними принципами діяльності наглядової ради є:
- колегіальність та максимальна відкритість у прийнятті рішень;
 - прозорість діяльності;
 - неупередженість і рівноправність членів наглядової ради;
 - розмежування прав, повноважень і відповідальності між наглядовою радою та керівником установи;
 - незалежність від політичних партій, релігійних організацій, громадських об'єднань.

Мета діяльності, основні завдання, функції та права наглядової ради

4. Основною метою діяльності наглядової ради є проведення незалежної оцінки результатів наукової (науково-технічної, науково-педагогічної, науково-організаційної) діяльності (далі – діяльність) установи.

5. Основними завданнями наглядової ради є:

- 1) сприяння діяльності установи щодо:
- розв'язання перспективних завдань розвитку установи;
 - інтеграції у світовий науковий простір, пошуку шляхів розширення та удосконалення міжнародного науково-технічного співробітництва;
 - створення позитивного іміджу, зокрема у відповідній галузі науки та сфері наукової діяльності в цілому;
- 2) подання керівникові установи рекомендацій і пропозицій стосовно:
- шляхів реалізації установою державної політики у відповідній галузі науки;
 - напрямів удосконалення діяльності установи, її фінансового та матеріально-технічного забезпечення, міжнародного науково-технічного співробітництва;
 - пріоритетних напрямів розвитку установи у сфері наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності;
 - залучення фінансових та інших інвестиційних ресурсів для забезпечення реалізації основних напрямів діяльності та розвитку установи.

6. Наглядова рада відповідно до покладених на неї завдань:

- готує і подає керівникові установи пропозиції щодо визначення пріоритетних напрямів розвитку діяльності установи;
- бере участь у розробленні проектів програм, спрямованих на розвиток матеріально-технічної бази установи та її наукової інфраструктури;
- подає пропозиції щодо оптимізації організаційної структури установи за напрямками її діяльності;
- проводить моніторинг та оцінку стану діяльності установи, сприяє впровадженню інноваційних технологій, зокрема щодо організації наукового процесу;
- сприяє залученню інвестицій і надходженню додаткових коштів, матеріальних цінностей та нематеріальних активів для провадження діяльності установи;
- розглядає проекти документів, розроблені робочими групами, приймає рішення щодо них;
- готує обґрунтоване подання про відкликання керівника установи відповідно до законодавства;
- вносить з урахуванням міжнародних вимог пропозиції щодо критеріїв оцінювання результатів діяльності установи;
- бере участь у формуванні тематики наукових досліджень в установі, подає пропозиції щодо їх структури та відповідності пріоритетним напрямкам розвитку науки і техніки та інноваційної діяльності в Україні;
- розглядає в межах компетенції річний звіт про діяльність установи.

7. Наглядова рада має право:

- отримувати в установленому порядку від керівника установи та керівників її структурних підрозділів інформацію і матеріали, необхідні для виконання покладених на установу завдань;
- утворювати для вивчення питань, що належать до її компетенції, постійні або тимчасові робочі групи та експертні групи, залучати до участі в них представників центральних органів виконавчої влади, наукових установ і організацій, вищих навчальних закладів (за згодою їх керівників) та експертів;
- залучати для проведення незалежної оцінки результатів діяльності установи провідних вчених, представників органів державної влади та органів місцевого самоврядування, вищих навчальних закладів, Національної академії наук, національних галузевих академій наук як експертів (за їх згодою);
- інформувати власника або засновника установи про стан діяльності та ефективність управління в установі, подавати їм пропозиції щодо вжиття заходів для усунення виявлених порушень;
- висвітлювати свою діяльність у засобах масової інформації, оприлюднювати результати своєї роботи на зборах, конференціях, спеціальних стендах, офіційних веб-сайтах.

Склад та порядок формування наглядової ради

8. До складу наглядової ради можуть входити вітчизняні та іноземні вчені, представники органів державної влади та органів місцевого самоврядування, роботодавців, бізнесу, підприємств, установ і організацій у кількості від 7 до 15 осіб.

Членами наглядової ради не можуть бути працівники установи.

9. До складу наглядової ради входять голова, заступник голови, секретар і члени наглядової ради, які виконують свої обов'язки на громадських засадах і безоплатно.

10. Персональний склад наглядової ради затверджується власником або засновником установи за власною ініціативою або за поданням керівника установи.

11. Строк повноважень членів наглядової ради не може перевищувати п'яти років. Одна і та сама особа не може бути членом наглядової ради більше двох строків підряд.

12. Члени наглядової ради мають право:

брати участь у засіданнях вченої ради установи (з правом дорадчого голосу);

ініціювати розгляд питань на чергових та позачергових засіданнях наглядової ради шляхом внесення їх до порядку денного;

подавати пропозиції до проектів рішень наглядової ради;

надавати керівництву наглядової ради рекомендації з усіх питань, що віднесені до її компетенції.

13. Член наглядової ради може достроково припинити свої повноваження, звернувшись з відповідною заявою до її голови.

14. Член наглядової ради персонально відповідає за достовірність, повноту та об'єктивність інформації, яка подається ним наглядовій раді для розгляду.

Організація роботи наглядової ради

15. Наглядову раду очолює її голова, який персонально відповідає за виконання покладених на неї завдань.

16. Наглядова рада проводить роботу за перспективними і річними планами робіт. Плани робіт формуються на підставі пропозицій її членів і затверджуються головою наглядової ради.

17. Засідання наглядової ради проводить її голова, у разі його відсутності – заступник голови.

18. Голова наглядової ради:

організовує роботу наглядової ради;

визначає функціональні обов'язки заступника голови, секретаря і членів наглядової ради;

планує та координує роботу наглядової ради;

скликає і веде її чергові та позачергові (у тому числі за пропозиціями членів наглядової ради) засідання, виносить на розгляд наглядової ради пропозиції щодо порядку денного чергового засідання, підписує рішення наглядової ради;

підписує запити, листи та інші документи наглядової ради;

представляє наглядову раду на підприємствах, в установах та організаціях;

здійснює інші функції, необхідні для організації діяльності наглядової ради в межах її повноважень.

19. Секретар наглядової ради:

готує проект плану робіт наглядової ради з урахуванням пропозицій її членів і подає його для затвердження голові наглядової ради;

організовує підготовку, проведення і протоколювання засідань наглядової ради;

забезпечує подання членам наглядової ради не пізніше ніж за п'ять робочих днів до планового засідання відповідні інформаційні матеріали;

веде і зберігає протоколи засідань наглядової ради та іншу документацію;

веде облік присутності членів наглядової ради на її засіданнях;

здійснює інші повноваження і виконує доручення голови наглядової ради, пов'язані з організацією її діяльності.

20. Організаційною формою роботи наглядової ради є засідання, які скликаються не рідше одного разу на рік.

21. Наглядова рада приймає рішення в межах своїх повноважень.

22. Засідання наглядової ради є правоможним, якщо на ньому присутні не менше двох третин її членів.

Рішення наглядової ради приймаються простою більшістю голосів членів наглядової ради.

Рішення вважається прийнятим, якщо за нього проголосувало не менш як половина складу наглядової ради.

У разі рівного розподілу голосів вирішальним є голос головуєчого на засіданні.

Питання, які розглядаються наглядовою радою, та прийняті рішення фіксуються в протоколах засідань, які підписують голова і секретар наглядової ради.

23. Член наглядової ради може запропонувати зміни та доповнення до проекту порядку денного засідання наглядової ради не пізніше ніж за три робочих дні до дати його проведення, якщо інше не передбачено положенням про наглядову раду.

24. Позачергові засідання наглядової ради скликаються головою, а також на письмову вимогу власника або засновника, або третини членів наглядової ради. Вимога про скликання позачергового засідання наглядової ради повинна містити обґрунтування питання, яке вимагає обговорення та прийняття наглядовою радою рішення.

25. Член наглядової ради бере участь у засіданні особисто і не може передавати свій голос іншій особі. Кожен член наглядової ради під час голосування має один голос.

26. Члени наглядової ради, які не згодні з рішенням наглядової ради, можуть викласти особливу думку, яка вноситься до протоколу та додається до рішення.
27. Протоколи засідань наглядової ради надсилаються членам наглядової ради.
28. Рішення наглядової ради доводяться до відома власника або засновника та керівника установи для розгляду та вжиття відповідних заходів і оприлюднюються на офіційному веб-сайті установи.
29. Організаційне та матеріально-технічне забезпечення діяльності наглядової ради здійснює установа.

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ
ПОСТАНОВА

від 16 листопада 2016 р. № 822

Київ

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ТИПОВОГО ПОЛОЖЕННЯ
ПРО РАДУ МОЛОДИХ ВЧЕНИХ ПРИ ОРГАНАХ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ

Відповідно до частини четвертої статті 24 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» Кабінет Міністрів України **постановляє**:

1. Затвердити Типове положення про раду молодих вчених при органах виконавчої влади, що додається.
2. Рекомендувати Національній академії наук, національним галузевим академіям наук, науковим центрам, ключовим лабораторіям, вищим навчальним закладам та науковим установам під час утворення рад молодих вчених керуватися затвердженням цієї постановою Типовим положенням про раду молодих вчених при органах виконавчої влади.

Прем'єр-міністр України

Інд. 73

В. ГРОЙСМАН

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 16 листопада 2016 р. № 822

ТИПОВЕ ПОЛОЖЕННЯ
про раду молодих вчених при органах виконавчої влади

1. Рада молодих вчених (далі – рада) при органі виконавчої влади є колегіальним виборним дорадчим органом, що може утворюватися при центральних органах виконавчої влади, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київській та Севастопольській міських держадміністраціях для забезпечення захисту прав та інтересів молодих вчених.

2. Рада у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, указами Президента України і постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України, актами Кабінету Міністрів України, а також положенням про раду молодих вчених при органах виконавчої влади, розробленим на основі цього Типового положення.

3. У цьому Положенні терміни вживаються у значенні, наведеному в Законах України «Про вищу освіту», «Про наукову і науково-технічну діяльність».

4. Положення про раду та зміни до нього затверджуються органом виконавчої влади, при якому утворюється рада (далі – орган виконавчої влади).

5. Метою діяльності ради є сприяння реалізації прав молодих вчених щодо їх участі у формуванні та реалізації державної політики у відповідній сфері, забезпечення їх активної участі у проведенні наукових досліджень та захисту їх прав та інтересів.

6. Основними завданнями ради є:

- сприяння взаємодії між органом виконавчої влади та молодими вченими;
- підготовка пропозицій щодо створення правових і соціально-економічних умов для залучення молодих вчених до роботи в різних галузях науки, стимулювання професійної діяльності молодих вчених, сприяння підвищенню їх професійного рівня і реалізації їх творчої та професійної активності;

консультативна підтримка молодих вчених щодо здійснення наукової діяльності, співробітництво з іноземними замовниками наукової продукції тощо;

сприяння залученню молодих вчених до участі у конкурсах наукових робіт, формуванню колективів молодих вчених для виконання перспективних наукових проєктів;

підтримка молодих вчених у проведенні ними, науково-організаційних, наукових та освітніх заходів;

сприяння розвитку і вдосконаленню наукової сфери України та її інтеграції до світового та Європейського дослідницького простору.

7. Рада відповідно до покладених на неї завдань:

представляє інтереси молодих вчених в органі виконавчої влади та органі місцевого самоврядування, державних та громадських організаціях і сприяє наданню допомоги у вирішенні проблем молодих вчених;

бере участь у розробленні проєктів нормативно-правових актів з питань, що належать до її компетенції;

забезпечує інформаційний обмін між молодими вченими;

сприяє налагодженню професійних контактів між науковими установами, вищими навчальними закладами України та іноземними науковими установами та організаціями для поглиблення наукової співпраці та спільного проведення заходів з наукової, освітньої діяльності.

8. Рада має право:

подавати пропозиції до органу виконавчої влади щодо удосконалення державної політики у відповідній сфері в частині, що стосується молодих вчених;

одержувати від органу виконавчої влади необхідну інформацію для забезпечення своєї діяльності;

залучати представників центральних і місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, установ та організацій (за погодженням з їх керівниками), а також незалежних експертів (за згодою);

утворювати у разі потреби для виконання покладених на неї завдань постійні або тимчасові робочі групи, комісії тощо;

організовувати проведення наукових конференцій, семінарів, нарад, громадських слухань та інших заходів, що спрямовані на підвищення наукової та громадської активності молодих вчених;

делегувати членів ради до складу вищого колегіального керівного органу виконавчої влади.

Порядок відбору членів ради та їх делегування до складу відповідного вищого колегіального керівного органу виконавчої влади визначається у положенні про раду при органі виконавчої влади.

9. Склад ради формується установчими зборами за галузевим або територіальним принципом з представників рад і товариств молодих вчених наукових центрів, ключових лабораторій, вищих навчальних закладів, наукових установ та організацій (далі – товариства молодих вчених), що належать до сфери управління органу виконавчої влади або розташовані на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці, із розрахунку по одному представнику від товариства молодих вчених, яке виявило бажання делегувати свого представника до складу ради.

До складу ради може бути обрано не більше ніж по одному представнику від кожного товариства молодих вчених.

10. Склад ради формується установчими зборами представників товариств молодих вчених шляхом рейтингового голосування за кандидатури, які виявили бажання взяти участь у роботі ради та подані товариствами молодих вчених.

11. Склад ради обирається строком на п'ять років.

12. Для формування складу ради орган виконавчої влади утворює ініціативну робочу групу з підготовки установчих зборів для формування складу ради (далі – ініціативна група).

Якщо при органі виконавчої влади вже утворена рада, то не пізніше ніж за 60 календарних днів до закінчення її повноважень рада для формування нового складу утворює ініціативну групу.

До складу ініціативної групи входять представники товариств молодих вчених та органу виконавчої влади.

13. Орган виконавчої влади оприлюднює на своєму офіційному веб-сайті оголошення про утворення ініціативної групи.

14. Перші 10 представників товариств молодих вчених, які виявили бажання працювати в ініціативній групі та подали в електронному вигляді заявку про участь у ній, включаються до її складу.

Не пізніше ніж за 30 календарних днів до проведення установчих зборів для формування складу ради орган виконавчої влади оприлюднює на своєму офіційному веб-сайті підготовлене ініціативною групою повідомлення про дату, час і місце проведення установчих зборів представників товариств молодих вчених, відомості про склад ініціативної групи та прізвище, ім'я, електронну адресу і номер телефону відповідальної особи.

Для участі в установчих зборах до ініціативної групи подається лист, підписаний керівником наукового центру, ключової лабораторії, вищого навчального закладу, наукової установи та організації, товариства молодих вчених яких делегують своїх представників до ради, та витяги з протоколів зборів товариств молодих вчених про делегування представників для участі в установчих зборах.

15. Кількісний склад ради, що не може перевищувати 30 осіб, визначається установчими зборами представників товариств молодих вчених і протягом строку повноважень членів ради може бути змінений за рішенням ради та погодженням з органом виконавчої влади, при якому її утворено.

16. Склад ради затверджується органом виконавчої влади на підставі протоколу установчих зборів.
17. Зміни до складу ради вносяться органом виконавчої влади за поданням президії ради на підставі пропозицій товариств молодих вчених.
18. До складу ради входять голова ради, його перший заступник, заступник (заступники) та секретар ради, які обираються із членів ради на її засіданні шляхом таємного голосування, а також можуть входити асоційовані члени.
19. Голова ради:
годує на засіданнях ради;
розподіляє обов'язки між першим заступником, заступником (заступниками), секретарем та іншими членами ради;
представляє раду у відносинах з органами державної влади, органами місцевого самоврядування, вищими навчальними закладами, науковими установами, громадськими об'єднаннями, організаціями, засобами масової інформації, виконує інші представницькі функції;
звітує про діяльність ради перед керівництвом органу виконавчої влади;
здійснює інші повноваження, які передбачені положенням про раду.
20. Голова ради обирається строком на два з половиною роки з правом подальшого переобрання.
21. Для оперативного вирішення актуальних питань утворюється президія ради, яка діє у період між її засіданнями.
22. До складу президії входять голова ради, його перший заступник, заступник (заступники), секретар ради та окремі члени ради.
23. Склад президії ради затверджується головою ради за поданням його першого заступника.
24. Секретар ради відповідає за інформаційну підтримку діяльності ради.
25. Члени ради виконують свої обов'язки на громадських засадах.
26. Члени ради зобов'язані брати активну участь у роботі ради і мають право порушувати на її засіданнях будь-які питання, які належать до компетенції ради відповідно до положення про раду.
27. Повноваження члена ради припиняються за рішенням ради:
у разі перевищення віку молодого вченого, визначеного Законом України «Про наукову і науково-технічну діяльність». У цьому разі перебування члена ради у її складі може бути продовжено до кінця строку повноважень ради як асоційованого члена з правом дорадчого голосу за рішенням ради, яке приймається двома третинами її складу;
у разі систематичної відсутності члена ради на її засіданнях без поважних причин, який тричі підряд не брав участі у засіданнях ради;
у разі відкликання за рішенням товариства молодих вчених, представником якого він був;
у разі, коли член ради письмово повідомив про своє рішення вийти з її складу.
28. Діяльність ради координується заступником керівника органу виконавчої влади, який за розподілом повноважень відповідає за роботу з молодими вченими.
29. Рада провадить свою діяльність відповідно до затверджених нею планів і напрямів роботи.
30. Основною формою роботи ради є її засідання. Головуючим на засіданні ради є голова ради, а в разі його відсутності – один із його заступників.
31. Рада визначає та затверджує регламент, приймає у межах своїх повноважень рішення та організовує їх виконання.
32. Засідання ради можуть бути: чергові (проводяться не рідше одного разу на квартал) та позачергові (скликаються головою ради або на вимогу не менше ніж однієї третини від загальної кількості членів ради).
33. Засідання ради вважається правоможним, якщо на ньому присутні більше половини її членів.
34. На засіданнях ради розглядаються пропозиції з питань, що належать до її компетенції. Пропозиції ради вважаються схваленими, якщо за них проголосувало більшість від її складу.
- У разі рівного розподілу голосів вирішальним є голос головуєчого на засіданні.
35. Прийняття рішень з робочих питань, які не стосуються особового складу ради, відбувається шляхом відкритого голосування.
36. Пропозиції ради оформляються у формі протоколу засідання, який підписується головуєчим на її засіданні та секретарем ради.
37. Член ради, який не підтримує пропозиції, ухвалені рішенням ради, може викласти у письмовій формі свою окрему думку, що додається до протоколу засідання.
38. Рада інформує громадськість про свою роботу шляхом розміщення на офіційному веб-сайті органу виконавчої влади та оприлюднення в інший прийнятний спосіб плану роботи, керівного складу, складу постійних та тимчасових робочих органів, прийнятих рішень, протоколів засідань, щорічних звітів про свою роботу тощо.
39. Орган виконавчої влади сприяє діяльності ради та може фінансувати заходи і проекти, що ініціюються нею.

НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК УКРАЇНИ
05.04.2002

ЗАТВЕРДЖЕНО
Загальними Зборами
Національної академії наук України
5 квітня 2002 р.

Зареєстровано
наказом Міністерства
юстиції України
11 червня 2002 р.
за № 47/5

СТАТУТ
НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ НАУК УКРАЇНИ

(Статут Національної академії наук України (нову редакцію) див. в документі від 14.04.2016)

I. Загальні положення

1. Національна академія наук України (далі НАН України) є вищою державною науковою організацією України, що заснована на державній власності та користується правами самоврядності. НАН України діє у відповідності із чинним законодавством України та цим Статутом.

2. Метою діяльності НАН України є отримання нових та узагальнення наявних знань про природу, людину та суспільство; створення наукових основ науково-технічного, соціально-економічного та культурного розвитку країни; підготовка висококваліфікованих наукових кадрів.

3. НАН України організовує і здійснює фундаментальні та прикладні дослідження з найважливіших проблем природничих, технічних і соціогуманітарних наук, а також координує здійснення фундаментальних досліджень у наукових установах та організаціях України незалежно від форм власності. При НАН України діє міжвідомча рада з координації фундаментальних досліджень в Україні.

4. Статус НАН України як державної організації ґрунтується на всебічній підтримці її статутної діяльності з боку держави, безстроковій та безоплатній передачі їй у користування (без права зміни форми власності) державного майна, наданні їй у постійне користування відповідно до земельного законодавства України земельних ділянок, визначенні у Державному бюджеті України окремим рядком коштів на забезпечення її діяльності. НАН України, здійснюючи повноваження з управління об'єктами майнового комплексу Національної академії наук України, забезпечує реалізацію прав держави як власника цих об'єктів, пов'язаних з ефективним їх використанням та розпорядженням у межах, визначених законодавством України, з метою задоволення державних та суспільних потреб.

5. НАН України щорічно звітує перед Кабінетом Міністрів України про результати своєї наукової і науково-технічної діяльності та використання коштів, виділених їй із Державного бюджету.

6. Державне управління науковою та науково-технічною діяльністю НАН України здійснюється згідно з чинним законодавством України і не порушує свободи наукової творчості та самоврядності НАН України у вирішенні питань статутної діяльності.

7. Самоврядність НАН України полягає у:

1) самостійному визначенні тематики досліджень, своєї структури, вирішенні науково-організаційних, господарських, кадрових питань, здійсненні міжнародних наукових зв'язків;

2) виборності та колегіальності органів управління, здійсненні Загальними зборами НАН України функцій найвищого органу управління.

8. НАН України об'єднує членів НАН України – дійсних членів (академіків), членів-кореспондентів та іноземних членів, які обираються Загальними зборами НАН України, та наукових працівників НАН України.

9. У віданні НАН України перебувають установи, організації, підприємства (далі – установи, що віднесені до відання НАН України) згідно з переліком, що затверджується Кабінетом Міністрів України за поданням НАН України.

10. НАН України є юридичною особою, має рахунки в установах банків України, круглу печатку із зображенням Державного Герба України, інші печатки та штампи, необхідні для ведення діловодства. НАН України є правонаступницею Академії наук України.

Як юридичну особу НАН України представляє президент НАН України. Юридична адреса НАН України: 01601, Київ-30, вул. Володимирська, 54.

II. Основні завдання Національної академії наук України

11. Основними завданнями НАН України є:

- 1) організація, проведення та координація наукових досліджень з фундаментальних і прикладних проблем природничих, технічних і соціогуманітарних наук;
- 2) виконання на світовому рівні фундаментальних і прикладних досліджень на пріоритетних напрямках науки та посилення впливу їх результатів на інноваційний розвиток економіки, освіти і культури в Україні;
- 3) участь у формуванні державної політики у сфері наукової та науково-технічної діяльності;
- 4) підготовка наукових оцінок і прогнозів суспільно-політичного, соціально-економічного і культурного розвитку держави, її економічного стану, розроблення відповідних пропозицій і рекомендацій з цих питань;
- 5) сприяння розвитку та інтеграції науки, освіти й виробництва в Україні;
- 6) об'єднання вчених НАН України, вищих навчальних закладів та інших наукових організацій у наукових радах, комітетах, комісіях та інших дорадчо-консультативних органах НАН України;
- 7) підготовка наукових кадрів вищої кваліфікації, залучення обдарованої молоді, виявлення і підтримка талановитих дослідників, сприяння творчому зростанню молодих науковців, забезпечення спадкоємності поколінь учених;
- 8) сприяння інтеграції вітчизняного інтелектуального потенціалу у світовий науковий простір;
- 9) захист прав членів НАН України та працівників її установ.

12. Для виконання своїх завдань НАН України:

- 1) визначає пріоритетні напрями фундаментальних і прикладних досліджень у галузі природничих, технічних і соціогуманітарних наук та відповідні основні напрями досліджень наукових установ НАН України;
- 2) створює наукові ради, комітети, комісії та інші дорадчо-консультативні органи НАН України з найважливіших проблем у галузі природничих, технічних і соціогуманітарних наук;
- 3) скликає наукові сесії, з'їзди, конференції тощо;
- 4) здійснює підготовку наукових кадрів, вживає заходів щодо підвищення кваліфікації наукових працівників, створює умови для творчої і продуктивної праці вчених;
- 5) здійснює видавничу діяльність;
- 6) здійснює пропаганду досягнень науки і техніки, сприяє поширенню наукових знань;
- 7) зберігає рукописи вчених і діячів культури, архівні матеріали установ НАН України та інші матеріали, що мають наукову, культурну та історичну цінність;
- 8) здійснює на неприбутковій основі обмін друкованими виданнями та іншими видами інформації з організаціями та фондами в Україні і за кордоном;
- 9) встановлює і присуджує почесні звання НАН України, а також премії за видатні наукові праці, стипендії для молодих учених та студентів;
- 10) здійснює міжнародне наукове та науково-технічне співробітництво, укладає угоди з іноземними науковими центрами, бере участь у роботі міжнародних наукових організацій, в тому числі на правах національного члена;
- 11) визначає свою структуру, у т.ч. створює, реорганізовує і ліквідує науково-дослідні інститути та інші установи НАН України;
- 12) здійснює повноваження щодо управління об'єктами майнового комплексу НАН України, передбачені цим Статутом та чинним законодавством.

III. Структура та персональний склад Національної академії наук України

13. НАН України має в своїй структурі Президію НАН України, секції, відділення з галузей наук, регіональні наукові центри, а також установи НАН України, визначені статтею 9 цього Статуту.

14. Основною ланкою структури НАН України є науково-дослідні інститути та прирівняні до них інші наукові установи (обсерваторії, ботанічні сади, заповідники, бібліотеки тощо). Наукові установи НАН України є юридичними особами. Вони діють на підставі власних статутів, які розробляються відповідно до цього Статуту й «Основних принципів організації та діяльності науково-дослідного інституту НАН України» і підлягають затвердженню та реєстрації в Президії НАН України.

Директори науково-дослідних інститутів і прирівняних до них наукових установ обираються за конкурсом відповідними відділеннями наук та затверджуються Президією НАН України в порядку, встановленому в НАН України.

Інші установи, віднесені до відання НАН України, діють на підставі статутів або положень, що затверджуються та реєструються у Президії НАН України, а також у встановленому чинним законодавством порядку в органах місцевого самоврядування. Порядок заміщення посад керівників цих установ встановлюється Президією НАН України згідно з чинним законодавством.

15. Секція НАН України – колегіальний координаційний орган НАН України, який об'єднує відповідні відділення наук та окремі установи НАН України для вирішення найважливіших загальноакадемічних наукових і науково-технічних проблем міждисциплінарного характеру.

16. Відділення НАН України об'єднує за відповідними галузями та напрямками наук членів НАН України, наукові установи НАН України та всіх наукових працівників установ НАН України, які входять до відділення.

Відділення НАН України створюються з метою визначення пріоритетних напрямів і тематики фундаментальних і прикладних досліджень, їх всебічного обговорення, підготовки експертних висновків у відповідній галузі науки, організації досліджень з цих напрямів та оцінки їх результатів, координації фундаментальних досліджень у відповідній галузі наук.

17. Секції та відділення НАН України здійснюють свою діяльність згідно з відповідними положеннями, що затверджуються Президією НАН України. Кількість і найменування секцій та відділень визначаються Загальними зборами НАН України.

18. Регіональні наукові центри НАН України створюються з метою підвищення ролі науки у розробці та реалізації в Україні ефективної регіональної політики, орієнтованої на поєднання загальнодержавних і регіональних інтересів.

Створення і ліквідація регіональних наукових центрів НАН України здійснюються Загальними зборами НАН України.

Регіональні наукові центри НАН України діють на підставі статуту (положення), що затверджується Президією НАН України.

19. До персонального складу членів НАН України входять дійсні члени, члени-кореспонденти та іноземні члени НАН України.

Дійсними членами НАН України обираються вчені, які зробили видатний внесок у розвиток відповідних напрямів науки.

Членами-кореспондентами НАН України обираються вчені, які збагатили науку визначними здобутками.

Дійсними членами та членами-кореспондентами НАН України можуть бути обрані громадяни України.

Іноземними членами НАН України обираються вчені – громадяни інших країн, наукові праці яких одержали визнання міжнародної наукової громадськості та які вагомо сприяють розвитку міжнародних наукових зв'язків НАН України.

Члени НАН України обираються довічно.

Члени НАН України об'єднуються у відповідні відділення НАН України.

IV. Загальні збори Національної академії наук України

20. Найвищим органом НАН України є Загальні збори, що складаються з дійсних членів та членів-кореспондентів НАН України. У Загальних зборах з правом дорадчого голосу можуть брати участь іноземні члени НАН України, керівники наукових установ НАН України та представники наукової громадськості.

21. Правом ухвального голосу на Загальних зборах НАН України користуються дійсні члени та члени-кореспонденти НАН України, крім випадків, коли цим Статутом передбачено інше.

22. Загальні збори НАН України:

1) беруть участь у формуванні державної політики у сфері наукової та науково-технічної діяльності, визначають основні напрями наукової роботи НАН України;

2) вирішують питання організації наукової діяльності та внутрішнього життя НАН України;

3) заслуховують доповіді наукового і науково-організаційного характеру;

4) обирають дійсних членів, членів-кореспондентів та іноземних членів НАН України згідно з порядком, встановленим цим Статутом;

5) обирають президента, віце-президентів, головного ученого секретаря НАН України, обирають або затверджують членів Президії НАН України згідно з порядком, встановленим цим Статутом;

6) розглядають питання про бюджет НАН України;

7) розглядають і затверджують звіти про діяльність НАН України;

8) затверджують Статут НАН України, вносять до нього зміни та доповнення;

9) вирішують інші питання, віднесені цим Статутом до компетенції Загальних зборів НАН України.

23. Чергові сесії Загальних зборів НАН України скликаються не рідше ніж один раз на рік.

За рішенням Президії НАН України або на письмову вимогу не менше 1/3 облікового складу дійсних членів і членів-кореспондентів НАН України скликаються позачергові сесії Загальних зборів НАН України.

24. Загальні збори НАН України мають право ухвалювати рішення, якщо на них присутні не менше половини облікового складу дійсних членів та членів-кореспондентів НАН України, за винятком випадків, коли цим Статутом передбачено інше.

Рішення на Загальних зборах НАН України приймаються відкритим голосуванням простою більшістю голосів присутніх дійсних членів та членів-кореспондентів НАН України, за винятком випадків, коли цим Статутом або рішенням Загальних зборів передбачається інший порядок.

Президія НАН України має право спеціальним рішенням на час Загальних зборів виключати з облікового складу тих дійсних членів та членів-кореспондентів НАН України, стан здоров'я яких чи інші обставини не дають можливості їм брати участь у роботі Загальних зборів та голосуванні.

25. Загальні збори НАН України можуть таємним голосуванням простою більшістю голосів облікового складу дійсних членів та членів-кореспондентів НАН України достроково припинити повноваження окремих членів Президії НАН України або Президії в цілому та обрати нових членів або Президію в цілому в порядку, визначеному цим Статутом.

V. Порядок виборів дійсних членів (академіків), членів-кореспондентів та іноземних членів Національної академії наук України

26. Вибори дійсних членів і членів-кореспондентів НАН України проводяться не рідше одного разу на три роки і призначаються Президією НАН України.

27. Повідомлення Президії НАН України про проведення виборів дійсних членів і членів-кореспондентів НАН України (назви спеціальностей, кількість вакансій та їх розподіл) публікується в пресі не пізніше ніж за три місяці до проведення виборів.

Зміна назв спеціальностей, кількості вакансій та їх розподілу по відділеннях після публікації повідомлення не допускається.

28. Право висувати кандидатів у дійсні члени та члени-кореспонденти НАН України надається вченим радам наукових установ і вищих навчальних закладів, державним і громадським організаціям, дійсним членам і членам-кореспондентам НАН України. Відповідні матеріали та обґрунтування надсилаються до НАН України протягом одного місяця від дня публікації.

Списки висунутих та зареєстрованих кандидатів у дійсні члени і члени-кореспонденти НАН України публікуються у пресі не пізніше ніж за місяць до дня виборів.

29. Вибори академіків і членів-кореспондентів проводяться у два етапи – на загальних зборах відділень, а потім на Загальних зборах НАН України. Загальні збори НАН України обирають дійсних членів і членів-кореспондентів НАН України з числа кандидатів, обраних загальними зборами відділень, у межах оголошених вакансій.

30. Вибори і передвиборна кампанія проводяться на демократичній основі, в умовах повної поінформованості наукової громадськості. На Загальних зборах НАН України і загальних зборах відділень забезпечуються необхідні умови для всебічного обговорення кандидатур.

31. Вибори кандидатів у дійсні члени НАН України на загальних зборах відділень проводяться таємним голосуванням дійсних членів НАН України відповідного відділення, а кандидатів у члени-кореспонденти НАН України – таємним голосуванням дійсних членів і членів-кореспондентів НАН України відповідного відділення. Вибори вважаються дійсними в разі наявності на зборах не менше 2/3 облікового складу відповідно дійсних членів або дійсних членів і членів-кореспондентів НАН України, які входять до складу відділення.

32. Обраними кандидатами у члени НАН України вважаються особи, за яких проголосувало не менше 2/3 членів НАН України відповідного відділення, що брали участь у голосуванні.

33. Вибори дійсних членів НАН України проводяться на Загальних зборах НАН України таємним голосуванням дійсних членів НАН України, а членів-кореспондентів НАН України – таємним голосуванням дійсних членів і членів-кореспондентів НАН України. Вибори вважаються правочинними за наявності на зборах не менше 2/3 облікового складу відповідно дійсних членів або дійсних членів і членів-кореспондентів НАН України.

34. Дійсними членами і членами-кореспондентами НАН України вважаються обраними особи, за яких проголосувало не менше 2/3 членів НАН України, які брали участь у голосуванні.

Результати виборів публікуються у пресі.

35. Кандидати в іноземні члени НАН України висувуються на відкриті Президією НАН України вакансії загальними зборами відділень і обираються Загальними зборами НАН України. У виборах іноземних членів НАН України беруть участь дійсні члени та члени-кореспонденти НАН України. Вибори вважаються дійсними в разі наявності на зборах не менше 2/3 облікового складу дійсних членів і членів-кореспондентів НАН України. Обраними вважаються особи, за яких проголосувало не менше 2/3 членів НАН України, які брали участь у голосуванні.

За рішенням відповідно загальних зборів відділення і Загальних зборів НАН України при висуванні кандидатів і обранні в іноземні члени НАН України може бути застосоване відкрите голосування.

VI. Обов'язки та права дійсних членів (академіків) і членів-кореспондентів Національної академії наук України

36. Головний обов'язок дійсних членів і членів-кореспондентів НАН України полягає у збагаченні науки новими досягненнями і відкриттями шляхом особисто здійснюваних наукових досліджень, організації колективної розробки проблем, наукового керівництва роботами.

Члени НАН України повинні брати активну участь у виконанні завдань, покладених на НАН України.

Члени НАН України активно сприяють впровадженню досягнень науки в практику та використанню їх у соціально-економічному і культурному будівництві, ведуть роботу, спрямовану на підготовку і підвищення кваліфікації наукових кадрів, зобов'язані виконувати доручення Президії НАН України і відповідного відділення.

37. Кожний дійсний член і член-кореспондент НАН України є членом одного з відділень НАН України відповідно до своєї наукової спеціальності.

Перехід з одного відділення до іншого здійснюється за власним бажанням та рішенням загальних зборів обох відділень НАН України.

Дійсні члени та члени-кореспонденти НАН України, які входять до складу одного відділення, можуть за згодою загальних зборів іншого відділення одночасно брати участь у його роботі з правом дорадчого голосу.

38. Члени НАН України щороку подають у відповідне відділення НАН України звіт про свою діяльність.

39. Члени НАН України мають переважне право на надання їм умов для здійснення наукових досліджень в установах НАН України.

40. Дійсні члени, члени-кореспонденти НАН України після досягнення 65-річного віку можуть за їх бажанням та рішенням Президії НАН України бути призначені радниками при дирекції відповідної наукової установи НАН України.

VII. Президія Національної академії наук України

41. У період між сесіями Загальних зборів НАН України керівництво роботою НАН здійснює Президія НАН України.

Президія обирається Загальними зборами НАН України терміном на п'ять років у складі президента, віце-президентів, головного ученого секретаря НАН України, академіків-секретарів відділень, голів регіональних наукових центрів, а також інших членів Президії в кількості, що визначається Загальними зборами НАН України.

42. Президент, віце-президенти та головний учений секретар НАН України обираються Загальними зборами НАН України з числа дійсних членів НАН України таємним голосуванням простою більшістю голосів.

Віце-президенти та головний учений секретар НАН України обираються за поданням президента НАН України.

Академіки-секретарі відділень обираються загальними зборами відділень НАН України з числа дійсних членів НАН України і затверджуються Загальними зборами НАН України таємним голосуванням простою більшістю голосів.

Інші члени Президії НАН України обираються Загальними зборами НАН України з числа дійсних членів НАН України таємним голосуванням простою більшістю голосів.

Президія НАН України може мати радників з правом дорадчого голосу.

43. Президент НАН України організовує роботу НАН України, очолює Президію і Бюро Президії НАН України, є розпорядником коштів НАН України, очолює розробку і вирішення питань кадрової політики, здійснює зв'язок НАН України з органами державної влади, представляє НАН України в органах державної влади, державних установах, громадських та інших організаціях.

44. Розподіл обов'язків між членами Президії НАН України встановлюється Президією НАН України.

45. Президія НАН України в установленому порядку:

- 1) скликає сесії Загальних зборів НАН України;
- 2) затверджує кількість і перелік вакансій дійсних членів, членів-кореспондентів й іноземних членів НАН України та призначає вибори членів НАН України;
- 3) подає на обговорення і затвердження Загальних зборів НАН України програми, прогнози й звіти про діяльність НАН України та її установ;
- 4) готує на розгляд Загальних зборів НАН України питання про бюджет НАН України та його виконання;
- 5) організовує координацію наукових досліджень у галузі природничих, технічних і соціогуманітарних наук;

6) створює наукові ради, комітети, комісії та інші дорадчо-консультативні органи НАН України з найважливіших проблем у галузі природничих, технічних і соціогуманітарних наук, заслуховує звіти про їх роботу;

7) сприяє використанню результатів науково-дослідних робіт у народному господарстві, культурі, в соціальній сфері;

8) організовує наукові зв'язки з галузевими академіями наук та іншими науковими установами в країні й за кордоном, встановлює міжнародні наукові та науково-технічні зв'язки, укладає відповідні угоди та договори;

9) затверджує положення про секцію НАН України, відділення НАН України та «Основні принципи організації та діяльності науково-дослідного інституту НАН України»;

10) створює, реорганізує і ліквідує установи НАН України, затверджує основні напрями їх наукової діяльності, визначає їх завдання та належність до структури НАН України;

11) організовує проведення державної атестації наукових установ НАН України та комплексних перевірок їх діяльності;

12) затверджує рішення загальних зборів відділень НАН України про обрання директорів наукових установ НАН України;

13) веде облік об'єктів майнового комплексу НАН України, здійснює управління ними і контроль за ефективністю їх використання та збереження, зокрема:

- закріплює майно НАН України за установами, що перебувають у її віданні;
- визначає відповідно до чинного законодавства України та статутних завдань НАН України межі управління майном, у тому числі з боку установ, на балансі яких воно обліковується;
- здійснює перерозподіл майна між установами НАН України;
- дає дозвіл на передачу прав користування майном, об'єктами інтелектуальної власності тощо як внесків при заснуванні та діяльності суб'єктів підприємницької діяльності й інших організацій, виступає засновником підприємств із змішаною формою власності;
- виступає орендодавцем цілісних майнових комплексів та нерухомого майна, що передане державою у безстрокове користування НАН України;
- надає дозвіл установам, віднесеним до відання НАН України, на укладання договорів оренди майна, у тому числі нерухомого, що обліковується на балансах їх організацій;
- надає дозвіл на списання майна, яке знаходиться на балансах установ НАН України;
- приймає рішення про розміщення установ НАН України в адміністративних будинках і нежилых приміщеннях організацій, що перебувають у віданні НАН України, та визначає розмір плати за користування цими будинками і приміщеннями;

14) вносить пропозиції щодо передачі об'єктів майнового комплексу НАН України до сфери управління інших органів, уповноважених управляти державним майном, у комунальну власність, а також щодо передачі об'єктів комунальної власності у державну власність та віднесення їх до майнового комплексу НАН України;

15) здійснює інші повноваження щодо управління об'єктами майнового комплексу НАН України, передбачені чинним законодавством;

16) визначає згідно з законодавством порядок використання об'єктів інтелектуальної власності, що створюються в установах НАН України;

17) затверджує та реєструє статuti (положення) установ НАН України, здійснює контроль за їх дотриманням і приймає рішення у разі порушення вимог статутів (положень);

18) укладає й розриває контракти з керівниками відповідних установ та договори-доручення з уповноваженими особами;

19) забезпечує в установах НАН України збереження державної таємниці;

20) встановлює і присуджує почесні звання НАН України, премії імені видатних учених України, стипендії та премії молодим ученим та студентам вищих навчальних закладів України за найкращі наукові роботи та інші нагороди НАН України;

21) організовує видавничу діяльність НАН України;

22) вирішує основні завдання соціального розвитку.

46. Президія НАН України є головним розпорядником коштів НАН України, щорічно затверджує зведений кошторис доходів і видатків НАН України, кошториси доходів і видатків та штатні розписи установ НАН України, розподіляє базове бюджетне фінансування між секціями, відділеннями та установами НАН України, контролює правильність витрачання коштів в установах НАН України.

47. Президія НАН України здійснює контроль за дотриманням Статуту НАН України.

48. Для розгляду та оперативного вирішення окремих питань діяльності НАН України створюється Бюро Президії НАН України у складі президента, віце-президентів і головного ученого секретаря НАН України.

Компетенція Бюро Президії НАН України як органу управління визначається Президією НАН України.

49. Президія НАН України має постійно діючий апарат, який забезпечує реалізацію рішень Президії НАН України.

Апарат Президії НАН України діє на підставі положення, затвердженого Президією НАН України. Загальне керівництво діяльністю апарату Президії НАН України здійснює головний учений секретар НАН України, а з окремих питань – члени Президії НАН України за розподілом обов'язків.

VIII. Фінансово-економічні основи діяльності НАН України

50. Економічну основу діяльності НАН України становлять основні фонди, обігові кошти та нематеріальні активи, у тому числі:

1) видатки з Державного бюджету України, що спрямовані на забезпечення статутної діяльності НАН України та визначаються щорічно в Державному бюджеті України окремим рядком;

2) державне майно, що безоплатно передано (і передається) державою у безстрокове користування для забезпечення статутної діяльності НАН України й знаходиться на балансі її установ;

3) кошти, отримані від використання об'єктів майнового комплексу НАН України;

4) майно та кошти, що НАН України та її установи отримують з позабюджетних джерел, у т.ч. в результаті науково-технічної, інформаційної, зовнішньоекономічної діяльності, благодійних внесків і пожертвувань фізичних та юридичних осіб (в т.ч. з-за кордону), дарування й на інших підставах, не заборонених чинним законодавством України.

Майно (майнові права або майнові зобов'язання), надане НАН України або її установам у формі благодійних внесків, дарування, пожертвувань або заповіту, використовується на умовах, що визначаються відповідним актом (угодою) та законодавством України.

51. Суб'єктом права з розпорядження об'єктами майнового комплексу установ, що знаходяться у віданні НАН України, є Президія НАН України.

Порядок володіння, користування і розпорядження майном та коштами НАН України затверджується Президією НАН України.

52. В НАН України за поданням установ НАН України й рішенням Загальних зборів НАН України можуть створюватися фонди фундаментальних досліджень, науково-технічного і соціального розвитку, валютних надходжень, інноваційні, благодійні, страхові та фонди іншого призначення.

Порядок їх створення і використання визначається окремими положеннями про ці фонди та іншими нормативними актами НАН України.

53. Установи НАН України мають право згідно з чинним законодавством України реалізовувати на внутрішньому і зовнішньому ринках прилади, устаткування, матеріали та іншу наукомістку продукцію, права на об'єкти інтелектуальної власності й інші майнові права; здійснювати зовнішньоекономічні зв'язки; проводити наукову і науково-технічну експертизу; надавати науково-технічні послуги, здійснювати рекламні заходи, відповідно до встановленого в НАН України порядку виступати учасниками та засновниками суб'єктів підприємницької діяльності.

IX. Порядок прийняття та внесення змін Статуту НАН України

54. Статут НАН України, зміни та доповнення до нього затверджуються рішенням Загальних зборів НАН України, ухваленим не менше 2/3 голосів облікового складу дійсних членів й членів-кореспондентів НАН України, з попереднім обговоренням в установах НАН України та науковою громадськістю і реєструється Міністерством юстиції України.

ПАРАГРАФ 4
ДЕРЖАВНЕ ФІНАНСУВАННЯ
НАУКОВОЇ ТА НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ
ПОСТАНОВА

від 11 січня 2018 р. № 13

Київ

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОРЯДКУ ФОРМУВАННЯ ТЕМАТИКИ
НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ І НАУКОВО-ТЕХНІЧНИХ
(ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНИХ) РОЗРОБОК, ЩО ФІНАНСУЮТЬСЯ ЗА РАХУНОК
КОШТІВ ДЕРЖАВНОГО БЮДЖЕТУ, ТА ВИЗНАННЯ ТАКИМИ, ЩО ВТРАТИЛИ
ЧИННІСТЬ, ДЕЯКИХ ПОСТАНОВ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Відповідно до частини дев'ятої статті 48 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» Кабінет Міністрів України **постановляє**:

1. Затвердити Порядок формування тематики наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок, що фінансуються за рахунок коштів державного бюджету, що додається.
2. Визнати такими, що втратили чинність, постанови Кабінету Міністрів України згідно з переліком, що додається.
3. Ця постанова набирає чинності з 1 квітня 2018 року.

Прем'єр-міністр України
Інд. 73

В. ГРОЙСМАН

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 11 січня 2018 р. № 13

ПОРЯДОК
формування тематики наукових досліджень і науково-технічних
(експериментальних) розробок, що фінансуються за рахунок коштів державного бюджету

1. Цей Порядок визначає загальні засади формування головними розпорядниками бюджетних коштів (далі – головні розпорядники) тематики наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок, що плануються до виконання за рахунок коштів державного бюджету (далі – тематика).

2. Дія цього Порядку не поширюється на формування:
тематики наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок, що плануються до виконання за рахунок власних надходжень бюджетних установ;
державного оборонного замовлення в частині, що стосується задоволення наукових потреб із забезпечення національної безпеки і оборони;
державних цільових наукових та науково-технічних програм;
державного замовлення на найважливіші науково-технічні (експериментальні) розробки та науково-технічну продукцію;

напрямів грантової підтримки наукової і науково-технічної діяльності за рахунок коштів державного бюджету МОН, іншими центральними органами виконавчої влади, до сфери управління яких належать бюджетні наукові установи, університети, академії, інститути, Національною академією наук, національними галузевими академіями наук, Національним фондом досліджень;

переліку наукових (науково-технічних) робіт, що визначаються відповідно до умов, передбачених міжнародними угодами, договорами та спільними науково-технічними програмами, укладеними у сфері наукової та науково-технічної діяльності.

3. У Порядку термін «тематика» вживається як сукупність напрямів, за якими проводяться наукові дослідження і науково-технічні (експериментальні) розробки.

Інші терміни вживаються у значенні, наведеному у Бюджетному кодексі України, Законах України «Про наукову і науково-технічну діяльність» та «Про вищу освіту».

4. Тематика формується для визначення наукових (науково-технічних) робіт, що плануються до фінансування, з метою:

реалізації законодавчо визначених пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки;

забезпечення виконання основних завдань головних розпорядників, зокрема щодо розроблення наукових засад державної політики та розвитку суспільного виробництва у відповідних сферах.

5. Тематика формується та затверджується головними розпорядниками на строк три – п'ять років протягом першого півріччя року, що передує плановому. Формування та затвердження тематики на наступний період здійснюється протягом першого півріччя останнього року дії тематики, затвердженої на попередній період.

6. Тематика у разі необхідності коригується головними розпорядниками у році, що передує плановому.

7. Головні розпорядники формують тематику відповідно до компетенції з урахуванням:

потреби суспільства і держави у нових наукових знаннях і сучасних технологіях;

світових тенденцій розвитку науки і техніки у відповідних сферах;

кон'юнктури світового ринку наукоємної продукції.

8. Затверджена тематика оприлюднюється на офіційному веб-сайті головного розпорядника.

9. Реалізація тематики здійснюється шляхом виконання наукових (науково-технічних) робіт, замовниками яких можуть бути головні розпорядники або розпорядники бюджетних коштів нижчого рівня.

10. Проведення конкурсного відбору наукових (науково-технічних) робіт здійснюють у випадках, передбачених законодавством.

Визначення наукових (науково-технічних) робіт без конкурсного відбору може здійснюватися у разі їх виконання в рамках основної діяльності бюджетних наукових установ, наукових досліджень університетів, академій, інститутів у межах видатків, передбачених у їх кошторисах на зазначені цілі.

11. Головний розпорядник забезпечує контроль за відповідністю визначених розпорядником бюджетних коштів нижчого рівня наукових (науково-технічних) робіт затвердженій ним тематиці.

Головний розпорядник визначає наукові (науково-технічні) роботи, очікувані результати за якими:

відповідають реальним потребам економіки та розвитку суспільства;

мають високий ступінь готовності та спрямовані на практичне впровадження результатів у галузях економіки.

12. Головні розпорядники щороку не пізніше 15 березня року, що настає за звітним, подають МОН в установленому ним порядку узагальнену інформацію про стан формування та реалізації тематики на підставі даних, отриманих від розпорядників бюджетних коштів нижчого рівня, бюджетних наукових установ та університетів, академій, інститутів, які належать до сфери управління або перебувають у віданні головного розпорядника.

МОН з урахуванням інформації, отриманої від головних розпорядників, щороку формує відповідну аналітичну довідку, яка розміщується на офіційному веб-сайті МОН не пізніше 15 червня року, що настає за звітним.

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ ПОСТАНОВА

від 12 вересня 2018 р. № 739

Київ

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОРЯДКУ ПРОВЕДЕННЯ КОНКУРСНОГО ВІДБОРУ НАУКОВИХ, НАУКОВО-ТЕХНІЧНИХ РОБІТ, ЩО ПЛАНУЮТЬСЯ ДО ВИКОНАННЯ ЗА РАХУНОК КОШТІВ ДЕРЖАВНОГО БЮДЖЕТУ

Відповідно до частини шостої статті 58 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» Кабінет Міністрів України **постановляє**:

Затвердити Порядок проведення конкурсного відбору наукових, науково-технічних робіт, що плануються до виконання за рахунок коштів державного бюджету, що додається.

Прем'єр-міністр України

Інд. 73

В. ГРОЙСМАН

ПОРЯДОК
проведення конкурсного відбору наукових, науково-технічних робіт,
що плануються до виконання за рахунок коштів державного бюджету

1. Цей Порядок визначає процедуру проведення конкурсного відбору наукових, науково-технічних робіт, що плануються до виконання за рахунок коштів державного бюджету (далі – конкурс), та їх виконавців.

2. У цьому Порядку терміни вживаються у такому значенні:

1) виконавець наукової, науково-технічної роботи – підприємство, установа або організація, визначені переможцем за результатами конкурсу;

2) заявка на участь у конкурсі (далі – заявка) – документ, оформлений учасником конкурсу за встановленою організатором конкурсу формою;

3) організатор конкурсу – головний розпорядник бюджетних коштів або розпорядник бюджетних коштів нижчого рівня, виконавець бюджетної програми, який уповноважений головним розпорядником бюджетних коштів на проведення конкурсу;

4) учасник конкурсу – підприємство, установа або організація, яким (якою) подано документи для участі в конкурсі.

Інші терміни вживаються у значенні, наведеному в Законі України «Про наукову і науково-технічну діяльність».

3. Проведення конкурсу відповідно до положень цього Порядку є обов'язковим у випадках:

1) формування державного замовлення на найважливіші науково-технічні (експериментальні) розробки та науково-технічну продукцію за пріоритетними напрямками розвитку науки і техніки;

2) визначення наукових і науково-технічних робіт, що спрямовані на:

реалізацію законодавчо визначених пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки;

на виконання завдань та заходів державних цільових наукових і науково-технічних програм;

3) визначення установ, підприємств або організацій, які виконуватимуть наукові, науково-технічні роботи за рахунок коштів державного бюджету, без проведення процедур закупівлі відповідно до частини третьої статті 2 Закону України «Про публічні закупівлі».

4. Положення цього Порядку щодо конкурсу наукових, науково-технічних робіт у межах міжнародного науково-технічного співробітництва застосовуються в частині, що не суперечить міжнародним договорам України у сфері наукової і науково-технічної діяльності.

5. Дія цього Порядку не поширюється на формування:

державного оборонного замовлення в частині, що стосується задоволення наукових потреб із забезпечення національної безпеки і оборони;

переліку наукових, науково-технічних робіт, що фінансуються Національним фондом досліджень України;

переліку наукових, науково-технічних робіт, що плануються до виконання за рахунок коштів державного бюджету, інформація щодо яких становить державну таємницю.

6. Конкурс проводиться з дотриманням принципів законності, рівності умов для учасників конкурсу, прозорості, відкритості, об'єктивності, уникнення конфлікту інтересів.

7. Метою проведення конкурсу є відбір наукових, науково-технічних робіт, спрямованих на отримання нових наукових і науково-технічних (прикладних) результатів відповідно до актуальних потреб економіки, суспільства та національної безпеки.

8. Для проведення фахових консультацій та надання наукових рекомендацій, підготовки та проведення конкурсу організатор конкурсу утворює конкурсну комісію.

Не менше половини складу конкурсної комісії повинні становити особи, які не є працівниками організатора конкурсу.

Положення про конкурсну комісію та її персональний склад затверджується рішенням організатора конкурсу.

Функції конкурсної комісії можуть бути покладені організатором конкурсу на допоміжний орган, утворений ним в установленому порядку, або на його наукову (науково-технічну) раду за умови дотримання вимог абзацу другого пункту 8 цього Порядку щодо складу конкурсної комісії.

9. Проведення конкурсу здійснюється за такими етапами:

прийняття рішення про проведення конкурсу;

оприлюднення оголошення про проведення конкурсу;

приймання (одержання) документів, поданих учасниками конкурсу, у тому числі здійснення реєстрації заявок;

попередній розгляд поданих учасниками конкурсу заявок та доданих до них документів на відповідність вимогам, встановленим умовами конкурсу;

проведення наукової і науково-технічної експертизи заявок;

формування конкурсною комісією з урахуванням результатів наукової і науково-технічної експертизи заявок пропозицій щодо переліку наукових, науково-технічних робіт, що плануються до виконання за рахунок коштів державного бюджету, та їх виконавців (переможців конкурсу);

прийняття організатором конкурсу рішення щодо затвердження результатів конкурсу;

оприлюднення результатів конкурсу.

10. Організатор конкурсу приймає рішення про проведення конкурсу та розміщує на своєму офіційному веб-сайті оголошення про проведення конкурсу.

11. Оголошення про проведення конкурсу має містити такі розділи:

тематику наукових, науково-технічних робіт, що подаються на конкурс;

умови та місце проведення конкурсу;

вимоги до учасників конкурсу;

відомості про строки розгляду заявок і підбиття результатів конкурсу;

інші обов'язкові умови конкурсу.

Зразок форми заявки та рекомендації щодо її заповнення є обов'язковими додатками до оголошення про проведення конкурсу.

Організатор конкурсу встановлює обов'язкові вимоги для учасників конкурсу щодо надання документального підтвердження з метою встановлення відсутності підстав для відхилення заявки учасника конкурсу відповідно до пункту 5 критеріїв оцінки допустимості державної допомоги суб'єктам господарювання на проведення наукових досліджень, технічний розвиток та інноваційну діяльність, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 7 лютого 2018 р. № 118 (Офіційний вісник України, 2018 р., № 22, ст. 730), із зазначенням способів такого підтвердження.

Організатор конкурсу обов'язково зазначає в оголошенні про проведення конкурсу:

основні відомості щодо порядку виконання за рахунок коштів державного бюджету визначених за результатами конкурсу наукових, науково-технічних робіт;

загальний обсяг видатків державного бюджету, передбачений законом про державний бюджет на відповідний рік для фінансування наукових, науково-технічних робіт, що будуть відібрані за результатами конкурсу.

12. Датою початку конкурсу є дата оприлюднення оголошення про проведення конкурсу на офіційному веб-сайті організатора конкурсу.

На конкурс наукові, науково-технічні роботи подаються у формі заявки, заповненої учасником конкурсу.

Строк подання заявок не може встановлюватися менше ніж 30 календарних днів з дати оприлюднення оголошення про проведення конкурсу.

Кінцевий строк подання заявок зазначається в оголошенні про проведення конкурсу.

13. Тематика, за якою подаються на конкурс наукові, науково-технічні роботи, визначається організатором конкурсу відповідно до цілей та напрямів державної політики у сфері наукової і науково-технічної діяльності, визначених статтею 45 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність», з урахуванням пропозицій конкурсної комісії, зокрема, відповідно до:

законодавчо визначених пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки;

переліку завдань та заходів державної цільової наукової (науково-технічної) програми, на виконання яких спрямовані наукові, науково-технічні роботи;

пріоритету (пріоритетів) у сфері міжнародного науково-технічного співробітництва.

14. У розділі «Умови та місце проведення конкурсу» оголошення про проведення конкурсу наводяться:

загальні положення щодо проведення конкурсу з посиланням на відповідні нормативно-правові акти;

критерії, за якими здійснюється конкурсний відбір наукових, науково-технічних робіт (зокрема відповідність меті, тематиці, умовам конкурсу; відповідність запланованого кінцевого результату актуальним потребам економіки, суспільства та національної безпеки);

перелік документів, які подаються учасником конкурсу разом із заявою;

вимоги до учасників конкурсу (організатор конкурсу може визначити коло підприємств, установ та організацій, які можуть брати участь в конкурсі, наприклад, тільки такі, що належать до сфери його управління або перебувають у його віданні, або не застосовувати жодних обмежень; зазначити вимогу щодо неможливості реєстрації двох або більше заявок, де науковим керівником виступає одна і та сама особа; зазначити вимогу підтвердження факту того, що наукова, науково-технічна робота не подана на інший конкурс з метою отримання фінансування за рахунок коштів державного бюджету; зазначити вимогу щодо того, що основним місцем роботи наукового керівника має бути підприємство, установа або організація, які подають заявку);

перелік підстав для відхилення заявки за результатами попереднього розгляду (зокрема невідповідність форми поданої учасником конкурсу заявки формі, що встановлена організатором конкурсу, подання учасником конкурсу пакета документів не в повному обсязі, наведення у поданих учасником конкурсу документах недостовірних відомостей);

кінцевий строк подання заявок учасниками конкурсу;

спосіб відкликання заявки учасником конкурсу до закінчення кінцевого строку подання заявок;

телефони для довідок з питань конкурсу, спосіб подання документів для участі в конкурсі, поштова та електронна адреси для листування.

15. Зразок форми заявки та рекомендації щодо її заповнення організатор конкурсу розміщує на своєму офіційному веб-сайті разом з оголошенням про проведення конкурсу.

Форма заявки має містити такі обов'язкові поля для заповнення:

назва наукової, науково-технічної роботи;

найменування тематики, за якою подається на конкурс наукова, науково-технічна робота;

інформація про наукового керівника та безпосередніх виконавців наукової, науково-технічної роботи;

найменування учасника конкурсу, його місцезнаходження;

мета наукової, науково-технічної роботи та перелік її основних завдань;

детальний зміст наукової, науково-технічної роботи, обґрунтування спроможності її виконання учасником конкурсу (наявність матеріально-технічної бази, обладнання, кваліфікованих фахівців, відповідного доробку її безпосередніх виконавців – опублікованих результатів попередніх досліджень і напрацювань, покладених в основу наукової, науково-технічної роботи; наявність чинних відповідно до статей 425 та 465 Цивільного кодексу України охоронних документів на об'єкти права інтелектуальної власності, право на використання яких відповідно до статті 426 Цивільного кодексу України належить учаснику конкурсу, наукових публікацій; наявність досвіду роботи безпосередніх виконавців, зокрема наукового керівника, за визначеною тематикою тощо);

календарний план виконання наукової, науково-технічної роботи із зазначенням змісту та обсягу робіт субвиконавця (субвиконавців) відповідно до статті 893 Цивільного кодексу України у разі, коли передбачається його (їх) залучення;

обґрунтування переваг очікуваної наукової або науково-технічної продукції порівняно з існуючими аналогами на підставі порівняльного аналізу;

опис наукової або науково-технічної продукції, яка буде створена в результаті виконання наукової, науково-технічної роботи із наведенням її очікуваних якісних та кількісних (технічних) характеристик та/або параметрів, а також національних стандартів, що застосовуються до такого виду продукції тощо;

обсяг фінансування, необхідний для виконання наукової, науково-технічної роботи з наданням відповідного обґрунтування за статтями витрат;

опис шляхів та способів подальшого використання в суспільній практиці результатів виконання наукової, науково-технічної роботи;

інформація про потенційних споживачів та (або) виробників наукової, науково-технічної продукції, що буде створена в результаті виконання наукової, науково-технічної роботи, тощо.

За рішенням організатора конкурсу форма заявки може містити також додаткові поля для заповнення.

16. Організатор конкурсу за наявності технічної можливості може встановити порядок подання заявок в електронній формі з накладенням електронного цифрового підпису керівника учасника конкурсу відповідно до Закону України «Про електронний цифровий підпис».

17. Організатор конкурсу встановлює процедуру приймання (одержання), реєстрації та попереднього розгляду заявок.

Документи учасника конкурсу, що надійшли після зазначеного в оголошенні про проведення конкурсу кінцевого строку подання заявок, не розглядаються.

Заміна або внесення уточнень до поданих учасником конкурсу документів не допускаються.

Організатор конкурсу може передбачити можливість відкликання учасником конкурсу поданої заявки в межах визначеного оголошенням про проведення конкурсу строку подання заявок.

18. Організатор конкурсу здійснює попередній розгляд поданих учасниками конкурсу заявок та доданих до них документів.

Невідповідність переліку та оформлення поданих учасником конкурсу документів вимогам, визначеним умовами конкурсу, є підставою для їх відхилення організатором конкурсу за формальними ознаками.

19. Заявки, що не відхилені після попереднього розгляду, надсилаються організатором конкурсу для проведення первинної наукової і науково-технічної експертизи відповідно до Закону України «Про наукову і науково-технічну експертизу».

20. Замовником наукової і науково-технічної експертизи заявок виступає організатор конкурсу.

Експертизу кожної заявки здійснюють не менше ніж два експерти, які надають окремі висновки наукової і науково-технічної експертизи.

Перелік найбільш вагомих критеріїв, за якими здійснюється оцінювання заявок, із зазначенням (за потреби) порядку пріоритетності та вагових коефіцієнтів окремих критеріїв оприлюднюється організатором конкурсу разом з умовами конкурсу.

У випадку суттєвої розбіжності оцінок експертів щодо однієї і тієї ж заявки призначається повторна експертиза цієї заявки.

З метою забезпечення прийняття неупереджених рішень під час проведення наукової і науково-технічної експертизи заявок експерти мають уникати конфлікту інтересів відповідно до статей 4 та 21 Закону України «Про наукову і науково-технічну експертизу».

21. Розгляд заявок з урахуванням їх відповідності критеріям, визначеним організатором конкурсу відповідно до абзацу третього пункту 14 цього Порядку, та результатів наукової і науково-технічної експертизи здійснюється на засіданні конкурсної комісії.

За результатами розгляду складається протокол з пропозиціями щодо переліку наукових, науково-технічних робіт, рекомендованих конкурсною комісією до виконання за рахунок коштів державного бюджету, та їх виконавців із зазначенням розподілу коштів за науковими, науково-технічними роботами на відповідні роки виконання у межах видатків загального фонду державного бюджету, передбачених на зазначені цілі.

22. Протокольне рішення конкурсної комісії береться організатором конкурсу за основу під час затвердження результатів конкурсу.

23. Організатор конкурсу оприлюднює рішення про затвердження результатів конкурсу на своєму офіційному веб-сайті не пізніше ніж через десять календарних днів після його прийняття.

КАБІNET МІНІСТРІВ УКРАЇНИ ПОСТАНОВА

від 7 лютого 2018 р. № 118

Київ

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ КРИТЕРІЇВ ОЦІНКИ ДОПУСТИМОСТІ ДЕРЖАВНОЇ ДОПОМОГИ СУБ'ЄКТАМ ГОСПОДАРЮВАННЯ НА ПРОВЕДЕННЯ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ, ТЕХНІЧНИЙ РОЗВИТОК ТА ІННОВАЦІЙНУ ДІЯЛЬНІСТЬ

Відповідно до частини другої статті 6 Закону України «Про державну допомогу суб'єктам господарювання» Кабінет Міністрів України **постановляє**:

Затвердити критерії оцінки допустимості державної допомоги суб'єктам господарювання на проведення наукових досліджень, технічний розвиток та інноваційну діяльність, що додаються.

Прем'єр-міністр України **В. ГРОЙСМАН**

Інд. 67

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 7 лютого 2018 р. № 118

КРИТЕРІЇ

оцінки допустимості державної допомоги суб'єктам господарювання на проведення наукових досліджень, технічний розвиток та інноваційну діяльність

1. До критеріїв оцінки допустимості державної допомоги суб'єктам господарювання на проведення наукових досліджень, технічний розвиток та інноваційну діяльність належать:

недопущення суттєвої нерівності умов діяльності конкуруючих між собою суб'єктів господарювання;
збільшення кількості проектів у сфері наукових досліджень, технічного розвитку та інноваційної діяльності.

2. В цих критеріях під взаємовигідною співпрацею розуміється співробітництво між незалежними сторонами для обміну знаннями та/або науково-технічними результатами для досягнення спільної мети, основою якого є поділ праці, спільно визначена сфера, розподіл ризиків та результатів спільного проекту, при цьому строки та умови спільного проекту, зокрема щодо фінансових внесків, розподілу ризиків і результатів, поширення результатів, прав інтелектуальної власності, повинні бути визначені сторонами на основі договору до початку реалізації проекту.

Інші терміни вживаються у значенні, наведеному в Господарському кодексі України, Законах України «Про державну допомогу суб'єктам господарювання», «Про захист економічної конкуренції», «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про інноваційну діяльність», «Про вищу освіту», «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій», «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі».

3. Державна допомога на проведення наукових досліджень, технічний розвиток та інноваційну діяльність є допустимою у разі, коли:

1) надається з метою сприяння розвитку у сфері наукових досліджень, технічного розвитку та інноваційної діяльності;

2) спрямована на відшкодування суб'єктам господарювання витрат на проведення наукових досліджень, технічний розвиток та інноваційну діяльність, а саме:

витрат на підтримку реалізації проектів у сфері наукових (науково-технічних) робіт, які належать до категорій фундаментальних наукових досліджень, прикладних наукових досліджень, науково-технічних (експериментальних) розробок, а також їх комбінації. До таких витрат належать:

- витрати на оплату праці персоналу за період, протягом якого такий персонал зайнятий у певному проекті;
- вартість інструментів і обладнання та витрати на їх використання під час реалізації проекту;
- витрати на будівлі та землю, які використовуються для реалізації проекту. Для будівель дозволеними вважаються лише амортизаційні витрати, які відповідають строку реалізації проекту, визначені на основі загальноприйнятих принципів бухгалтерського обліку. Для землі дозволеними вважаються витрати на комерційну передачу або фактичні капітальні витрати;

- витрати на дослідження за договором, на знання та патенти, отримані на комерційній основі, а також витрати на консультаційні або еквівалентні послуги, використані з метою реалізації проекту;

- накладні витрати;

- інші операційні витрати;

витрат на проведення техніко-економічного обґрунтування проектів у сфері наукових (науково-технічних) робіт;

витрат на підтримку створення та оновлення дослідницьких інфраструктур, зокрема інвестиційних витрат на нематеріальні та матеріальні активи;

витрат на підтримку інноваційної діяльності суб'єктів середнього та малого підприємництва, до яких належать:

- витрати на отримання та підтримання чинності охоронних документів на об'єкти прав інтелектуальної власності та інші нематеріальні активи;

- витрати на тимчасове залучення персоналу, який має відповідну вищу освіту та не менше п'яти років відповідного професійного досвіду, без заміни іншого персоналу суб'єктів середнього та малого підприємництва;

- витрати на послуги з консультацій, допомоги та навчання в сфері передачі та обміну знань (зокрема консультування, ліцензування, публікації, передача інновацій, переміщення науково-дослідного та іншого персоналу), а також отримання, охорони, використання нематеріальних активів та застосування стандартів і правил для їх впровадження;

- витрати на послуги з надання офісних приміщень, доступу до баз даних, бібліотек, результатів досліджень, лабораторій, послуги з маркування якості, тестування та сертифікації з метою розроблення більш ефективних продуктів, технологій, послуг;

витрат на інноваційну діяльність, пов'язану із створенням нового або більш вдосконаленого виробничого методу (крім зростання виробництва або сервісних можливостей внаслідок додавання виробничих або логістичних ліній, аналогічних чи подібних до тих, які вже використовуються; припинення використання певної технології; звичайної заміни чи розширення обладнання; змін, зумовлених виключно зміною цін на фактори виробництва, налаштування, розміщення; регулярних, сезонних та інших циклічних змін; торгівлі новими та/або більш вдосконаленими продуктами) та/або впровадженням нового методу організації господарської діяльності суб'єкта господарювання, організації робочих місць або зовнішніх зв'язків (крім змін, пов'язаних з організаційними методами, які вже застосовуються суб'єктом господарювання; змін в стратегії управління; злиття та поглинання; змін, пов'язаних із припиненням використання певної технології, із звичайною заміною чи розширенням обладнання; змін, зумовлених виключно зміною цін на фактори виробництва, налаштування, розміщення; регулярних, сезонних та інших циклічних змін; торгівлі новими чи істотно вдосконаленими продуктами). До таких витрат належать:

- фактичні витрати на оплату праці персоналу за час, протягом якого персонал задіяний в проекті;

- витрати на інструменти, обладнання, будівлі та землю, які використовуються під час реалізації проекту;

- витрати на дослідження за договором, на ліцензії та/або патенти, отримані на комерційній основі;

- додаткові накладні та інші операційні витрати, у тому числі витрати на матеріали, товари та подібні продукти, понесені безпосередньо під час реалізації проекту;

витрат на підтримку та розвиток добровільних об'єднань незалежних суб'єктів господарювання, наукових установ, закладів вищої освіти, неприбуткових організацій, що утворюються з метою стимулювання інноваційної діяльності шляхом спільного фінансування об'єктів, обміну знаннями та професійним досвідом, а також для забезпечення процесу обміну та передачі знань (зокрема консультування, ліцензування, публікації, передача інновацій, переміщення науково-дослідного та іншого персоналу), поширення інформації та співпраці в межах таких об'єднань. До таких витрат належать:

- інвестиційні витрати для будівництва і реконструкції об'єктів такого об'єднання, здійснення інвестицій у матеріальні та нематеріальні активи;

– операційні витрати (протягом не більше десяти років з моменту утворення такого об'єднання), а саме витрати на персонал і адміністративні витрати, пов'язані з формуванням такого об'єднання, з обміном інформацією та наданням або спрямуванням спеціалізованих послуг з підтримки бізнесу, просуванням такого об'єднання на ринку з метою залучення нових суб'єктів господарювання або організацій, управління потужностями об'єднання, організацією навчальних програм, семінарів і конференцій з метою сприяння обміну знаннями, розширенню зв'язків і транснаціональній співпраці;

3) спрямована на фінансування некомерційної господарської діяльності наукової установи або закладу вищої освіти, до якої належить:

основна статутна діяльність наукової установи та/або закладу вищої освіти, зокрема:

– надання освітніх і наукових послуг науковою установою або закладом вищої освіти, які повністю або переважно фінансуються за рахунок ресурсів держави чи місцевих ресурсів та контролюються органами державної влади або органами місцевого самоврядування;

– провадження наукової та науково-технічної діяльності, в тому числі здійснення науковою установою або закладом вищої освіти взаємовигідної співпраці в сфері наукової та науково-технічної діяльності;

– надання обладнання в оренду Центром колективного користування науковим обладнанням;

– розповсюдження результатів досліджень на відкритій недискримінаційній основі, зокрема шляхом загальнодоступного навчання, через загальнодоступні бази даних, загальнодоступні публікації та програмне забезпечення; залучення науковою установою або закладом вищої освіти інших суб'єктів господарювання для надання послуг, необхідних для виконання наукових досліджень, науково-технічних розробок або здійснення процесу обміну та передачі знань, з урахуванням вимог законодавства у сфері публічних закупівель та у сфері наукової та науково-технічної діяльності;

4) спрямована на фінансування діяльності наукової установи або закладу вищої освіти, що провадять як некомерційну господарську діяльність, так і комерційну господарську діяльність (зокрема діяльність, що полягає у здачі в оренду приміщень, обладнання, наданні послуг суб'єктам господарювання або проведенні досліджень на підставі договору), за таких умов:

комерційна господарська діяльність необхідна для функціонування наукової установи та/або закладу вищої освіти та нерозривно пов'язана з некомерційною господарською діяльністю такої наукової установи або закладу вищої освіти;

для здійснення обох видів діяльності використовуються одні і ті ж ресурси, зокрема матеріали, обладнання, персонал, основні засоби;

обсяг комерційної господарської діяльності не перевищує 20 відсотків загального обсягу діяльності наукової установи або закладу вищої освіти за рік.

4. До категорій отримувачів державної допомоги на проведення наукових досліджень, технічний розвиток та інноваційну діяльність належать суб'єкти господарювання, що провадять діяльність у будь-якій галузі.

5. Державна допомога на проведення наукових досліджень, технічний розвиток та інноваційну діяльність не надається суб'єктам господарювання, яких визнано банкрутами; стосовно яких порушено справу про банкрутство; які перебувають на стадії ліквідації; які мають прострочену більш як шість місяців заборгованість перед державним (місцевим) бюджетом, Пенсійним фондом України та фондами загальнообов'язкового державного соціального страхування, що підтверджується відповідними органами державної влади; які втратили більш як половину статутного капіталу через накопичені збитки чи з інших причин; обсяг зобов'язань яких (крім суб'єктів малого та/або середнього підприємництва) за останні два роки більш як у 7,5 раза перевищує обсяг власного капіталу; прибуток яких до оподаткування без вирахування відсотків за користування кредитами (позиками) та амортизації є меншим за витрати на сплату відсотків за кредитами (позиками) відповідного періоду; кредитний рейтинг яких характеризується низькою та дуже низькою кредитоспроможністю порівняно з іншими українськими позичальниками або борговими інструментами згідно з Національною рейтинговою шкалою, затвердженою постановою Кабінету Міністрів України від 26 квітня 2007 р. № 665 (Офіційний вісник України, 2007 р., № 32, ст. 1294).

6. Державна допомога на проведення наукових досліджень, технічний розвиток та інноваційну діяльність надається у будь-якій формі.

7. Норми максимального розміру державної допомоги на проведення наукових досліджень, технічний розвиток та інноваційну діяльність, яка може надаватися на відшкодування суб'єктам господарювання витрат на проведення наукових досліджень, технічний розвиток та інноваційну діяльність, визначені згідно з додатком.

8. Один і той самий суб'єкт господарювання може бути отримувачем державної допомоги за кількома програмами державної допомоги та/або індивідуальної державної допомоги.

9. У разі коли суб'єкт господарювання є отримувачем державної допомоги за різними програмами державної допомоги або індивідуальної державної допомоги, з метою визначення сукупного розміру державної допомоги на проведення наукових досліджень, технічний розвиток та інноваційну діяльність враховується розмір державної допомоги, що надається на відшкодування витрат на проведення наукових досліджень, технічний розвиток та інноваційну діяльність, за всіма діючими програмами державної допомоги та/або індивідуальної державної допомоги.

Якщо критеріями оцінки допустимості інших категорій державної допомоги визначений більший, ніж цими критеріями, максимальний розмір державної допомоги на відшкодування витрат на проведення наукових досліджень, технічний розвиток та інноваційну діяльність, такий розмір вважається допустимим для конкуренції і для державної допомоги на проведення наукових досліджень, технічний розвиток та інноваційну діяльність.

10. Визначення максимального розміру державної допомоги на проведення наукових досліджень, технічний розвиток та інноваційну діяльність і витрат, що можуть бути відшкодовані суб'єктам господарювання, здійснюється з урахуванням податків та інших зборів.

Додаток до критеріїв

НОРМИ
максимального розміру державної допомоги,
яка може надаватися суб'єктам господарювання на відшкодування витрат
на проведення наукових досліджень, технічний розвиток та інноваційну діяльність

(відсотків)

Найменування статей витрат	Суб'єкти малого підприємництва	Суб'єкти середнього підприємництва	Суб'єкти великого підприємництва
Витрати на підтримку реалізації проектів у сфері наукових (науково-технічних) робіт:			
фундаментальні дослідження	100	100	100
прикладні дослідження:	70	60	50
- у разі взаємовигідної співпраці між суб'єктами господарювання (для суб'єктів великого підприємництва – співпраці транснаціонального характеру або принаймні з одним суб'єктом середнього та малого підприємництва);	80	75	65
- у разі взаємовигідної співпраці між суб'єктом господарювання і науковою установою чи закладом вищої освіти;	80	75	65
- у разі широкого розповсюдження результатів дослідження	80	75	65
науково-технічні (експериментальні) розробки:	45	35	25
- у разі взаємовигідної співпраці між суб'єктами господарювання (для суб'єктів великого підприємництва – співпраці транснаціонального характеру або принаймні з одним суб'єктом середнього та малого підприємництва);	60	50	40
- у разі взаємовигідної співпраці між суб'єктом господарювання і науковою установою чи закладом вищої освіти;	60	50	40
- у разі широкого розповсюдження результатів	60	50	40
Витрати на проведення техніко-економічного обґрунтування	70	60	50
Витрати на підтримку створення та оновлення дослідницьких інфраструктур	50	50	50
Витрати на підтримку інноваційної діяльності суб'єктів середнього та малого підприємництва	50	50	

Найменування статей витрат	Суб'єкти малого підприємництва	Суб'єкти середнього підприємництва	Суб'єкти великого підприємництва
Витрати на інноваційну діяльність	50	50	15
Витрати на підтримку розвитку добровільних об'єднань незалежних суб'єктів господарювання, наукових установ, закладів вищої освіти, неприбуткових організацій:			
інвестиційні витрати	65	65	65
операційні витрати	50	50	50

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 21 серпня 2019 р. № 776

Київ

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОРЯДКУ НАДАННЯ ГРАНТОВОЇ ПІДТРИМКИ НАУКОВОЇ І НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЗА РАХУНОК КОШТІВ ДЕРЖАВНОГО БЮДЖЕТУ

Відповідно до частини п'ятої статті 59 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» Кабінет Міністрів України **постановляє**:

Затвердити Порядок надання грантової підтримки наукової і науково-технічної діяльності за рахунок коштів державного бюджету, що додається.

Прем'єр-міністр України

Інд. 73

В. ГРОЙСМАН

ЗАТВЕРДЖЕНО

постановою Кабінету Міністрів України
від 21 серпня 2019 р. № 776

ПОРЯДОК

надання грантової підтримки наукової і науково-технічної діяльності за рахунок коштів державного бюджету

1. Цей Порядок визначає загальні засади надання грантової підтримки наукової і науково-технічної діяльності за рахунок коштів державного бюджету (далі – грантова підтримка).

2. Грантова підтримка запроваджується з метою підвищення рівня наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок (далі – дослідження і розробки), розвитку науково-технічного потенціалу та підвищення рівня конкурентоспроможності закладів спеціалізованої освіти наукового профілю (наукових ліцеїв, наукових ліцеїв-інтернатів), наукових установ та закладів вищої освіти, збереження та розвитку матеріально-технічної бази для провадження наукової і науково-технічної діяльності, наукового стажування наукових працівників, у тому числі за кордоном, організації та проведення конференцій, симпозіумів, наукових турнірів, конкурсів наукової творчості, інших науково-комунікативних заходів та заходів з популяризації науки.

3. Грантова підтримка надається на безоплатній та безповоротній основі МОН, іншими центральними органами виконавчої влади, до сфери управління яких належать бюджетні наукові установи, університети, академії, інститути, заклади спеціалізованої освіти наукового профілю (наукові ліцеї, наукові ліцеї-інтернати), Національною академією наук, національними галузевими академіями наук, Національним фондом досліджень України (далі – грантонадавачі).

4. Терміни, що вживаються у цьому Порядку, мають таке значення:

1) заявка на одержання грантової підтримки (далі – заявка) – документ, оформлений відповідно до визначених грантонадавачем переліку та форм, поданий для участі у конкурсному відборі на надання грантової підтримки за рахунок коштів державного бюджету;

2) одержувач грантової підтримки – переможець конкурсного відбору, з яким грантонадавач укладав договір про надання грантової підтримки;

3) проект грантової підтримки – комплекс заходів з проведення досліджень і розробок, розвитку науково-технічного потенціалу та підвищення рівня конкурентоспроможності закладів спеціалізованої освіти наукового профілю (наукових ліцеїв, наукових ліцеїв-інтернатів), наукових установ та закладів вищої освіти, збереження та розвитку матеріально-технічної бази для провадження наукової і науково-технічної діяльності, наукового стажування наукових працівників, у тому числі за кордоном, організації та проведення конференцій, симпозіумів, наукових турнірів, конкурсів наукової творчості, інших науково-комунікативних заходів та заходів з популяризації науки;

4) учасник конкурсного відбору – фізична або юридична особа, яка подала заявку та прийнята до участі у конкурсному відборі.

Інші терміни вживаються у значенні, наведеному у Законах України «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про вищу освіту», «Про освіту».

5. МОН може надавати грантову підтримку юридичним особам за такими напрямками:

1) проведення досліджень і розробок за пріоритетними напрямками розвитку науки і техніки;

2) реалізація проектів у межах міжнародного науково-технічного співробітництва;

3) розвиток матеріально-технічної бази наукових досліджень і розробок;

4) наукове стажування наукових працівників;

5) організація та проведення наукових конференцій, симпозіумів, наукових турнірів, конкурсів наукової творчості, інших науково-комунікативних заходів та заходів з популяризації науки;

6) забезпечення доступу до науково-технічної інформації та наукової літератури на всіх видах носіїв.

6. Центральні органи виконавчої влади, крім МОН, можуть надавати грантову підтримку юридичним особам з метою науково-технічного розвитку відповідних галузей за такими напрямками:

1) проведення досліджень і розробок у сфері наукової і науково-технічної діяльності відповідних галузей;

2) реалізація проектів у межах міжнародного науково-технічного співробітництва;

3) розвиток матеріально-технічної бази наукових досліджень і розробок;

4) наукове стажування наукових працівників;

5) організація та проведення наукових конференцій, симпозіумів, наукових турнірів, конкурсів наукової творчості, інших науково-комунікативних заходів та заходів з популяризації науки;

6) забезпечення доступу до науково-технічної інформації та наукової літератури на всіх видах носіїв.

7. Національна академія наук, національні галузеві академії наук (у відповідних галузях науки і техніки) можуть надавати грантову підтримку бюджетним науковим установам, університетам, академіям, інститутам, що перебувають у їх віданні, за такими напрямками:

1) виконання фундаментальних та прикладних наукових досліджень з найважливіших проблем природничих, технічних, суспільних і гуманітарних наук;

2) розвиток матеріально-технічної бази наукових досліджень і розробок;

3) організація та проведення наукових конференцій, симпозіумів, наукових турнірів, конкурсів наукової творчості, інших науково-комунікативних заходів та заходів з популяризації науки;

4) наукове стажування наукових працівників;

5) забезпечення доступу до науково-технічної інформації та наукової літератури на всіх видах носіїв.

8. Національний фонд досліджень України надає грантову підтримку фізичним або юридичним особам у вигляді індивідуальних, колективних та інституційних грантів за напрямками, визначеними частиною другою статті 51 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність».

9. Грантова підтримка надається виключно на конкурсній основі.

Конкурсний відбір заявок за напрямом грантонадавачами, крім Національного фонду досліджень України, здійснюється з урахуванням вимог Порядку проведення конкурсного відбору наукових, науково-технічних робіт, що плануються до виконання за рахунок коштів державного бюджету, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 вересня 2018 р. № 739 (Офіційний вісник України, 2018 р., № 74, ст. 2481).

Конкурсний відбір заявок Національним фондом досліджень України здійснюється відповідно до порядку проведення конкурсного відбору та фінансування Національним фондом досліджень України проектів з виконання наукових досліджень і розробок.

10. Грантонадавачі розробляють і затверджують за погодженням з МОН порядок проведення конкурсного відбору заявок на надання грантової підтримки за рахунок коштів державного бюджету за напрямками, визначеними підпунктами 2–6 пункту 6 та підпунктами 2–5 пункту 7 цього Порядку.

Порядок проведення конкурсного відбору заявок обов'язково повинен містити критерії, за якими буде здійснюватися конкурсний відбір заявок на надання грантової підтримки грантонадавачем.

У конкурсному відборі на отримання грантової підтримки на збереження та розвиток матеріально-технічної бази для провадження наукової і науково-технічної діяльності, організацію та проведення конференцій, симпозіумів, наукових турнірів, конкурсів наукової творчості, інших науково-комунікативних заходів та заходів з популяризації науки можуть брати участь лише наукові установи та заклади вищої освіти, включені до Державного реєстру наукових установ, яким надається підтримка держави, а також заклади спеціалізованої освіти наукового профілю (наукові ліцеї, наукові ліцеї-інтернати).

11. Грантова підтримка надається на строк, визначений грантонадавачем, але не більш як на три роки.

12. Грантова підтримка може надаватися кількома грантонадавачами на основі співфінансування, особливості процедури якого визначаються спільним рішенням таких грантонадавачів.

13. Обсяги видатків на надання грантової підтримки на бюджетний період передбачаються грантонадавачем в установленому порядку з урахуванням планових обсягів видатків державного бюджету на відповідні цілі та зобов'язань щодо обсягів видатків на надання грантової підтримки, взятих грантонадавачем у попередні бюджетні періоди.

14. Під час надання грантової підтримки на реалізацію проектів в межах міжнародного наукового та науково-технічного співробітництва положення цього Порядку застосовуються з урахуванням відповідних міжнародних договорів України.

15. Грантонадавач забезпечує проведення конкурсного відбору заявок за такими етапами:

прийняття рішення про проведення конкурсного відбору;

оприлюднення оголошення про проведення конкурсного відбору;

приймання (одержання) заявок, у тому числі здійснення їх реєстрації;

попередній розгляд заявок на відповідність вимогам, встановленим умовами конкурсного відбору;

проведення (у разі потреби) наукової і науково-технічної експертизи заявок;

розгляд заявок та прийняття грантонадавачем рішення щодо результатів конкурсного відбору;

оприлюднення результатів конкурсного відбору з переліком одержувачів грантової підтримки та визначенням грантонадавачем обсягом грантової підтримки (фінансування) кожного одержувача грантової підтримки на відповідний рік.

Грантонадавач повинен забезпечити проведення конкурсного відбору з дотриманням принципів прозорості, публічності, об'єктивності, уникнення конфлікту інтересів на всіх його етапах.

16. Оголошення про проведення конкурсного відбору заявок (далі – оголошення), його умови та результати підлягають обов'язковому оприлюдненню на офіційних веб-сайтах грантонадавача та МОН протягом п'яти робочих днів з дати прийняття відповідного рішення грантонадавачем.

17. Оголошення повинно містити:

1) напрям, за яким надаватиметься грантова підтримка грантонадавачем (відповідно до напрямів, визначених у пунктах 5–7 цього Порядку);

2) умови конкурсного відбору, місце його проведення;

3) зразок форми заявки та рекомендації щодо її підготовки;

4) вимоги до учасників конкурсного відбору;

5) відомості про кінцевий строк подання заявок на участь у конкурсному відборі, строки розгляду заявок і підбиття підсумків конкурсного відбору;

6) відомості про істотні умови договору, який буде укладено грантонадавачем з одержувачем грантової підтримки, визначеним за результатами конкурсного відбору;

7) загальний обсяг видатків державного бюджету, передбачений законом про Державний бюджет України на відповідний рік для надання грантової підтримки;

8) відомості щодо організації проведення конкурсного відбору та іншу необхідну інформацію, визначену грантонадавачем.

18. Грантонадавач укладає з одержувачем грантової підтримки договір про надання грантової підтримки (далі – договір) відповідно до напрямку грантової підтримки, зазначеного в оголошенні, та обсягу грантової підтримки (фінансування), визначеного грантонадавачем за результатами конкурсного відбору.

Бюджетні кошти перераховуються на рахунок одержувача грантової підтримки поетапно, визначеними у договорі частинами.

Кошти грантової підтримки можуть бути використані виключно на цілі, передбачені умовами конкурсного відбору та договором.

19. Грантонадавач приймає рішення про припинення надання грантової підтримки та повернення одержувачем грантової підтримки коштів із зазначенням строку повернення у разі виявлення порушення умов договору.

20. Відповідальність за цільове використання бюджетних коштів одержувач грантової підтримки та грантонадавач несуть в установленому законодавством порядку.

21. Відображення у первинному та бухгалтерському обліку інформації про отримані (створені) оборотні та необоротні активи, а також відкриття рахунків, реєстрація, облік бюджетних зобов'язань в органах Казначейства та проведення операцій, пов'язаних з використанням бюджетних коштів, здійснюються одержувачами грантової підтримки в установленому законодавством порядку.

22. Майнові права інтелектуальної власності, створеної під час проведення досліджень і розробок за рахунок грантової підтримки, належать одержувачу грантової підтримки, крім випадків, передбачених частиною другою статті 11 Закону України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій».

Обладнання та устаткування, придбане за рахунок грантової підтримки, після завершення виконання досліджень і розробок залишається у власності одержувача грантової підтримки.

ПАРАГРАФ 5

НАЦІОНАЛЬНЕ РЕГУЛЮВАННЯ

МІЖНАРОДНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА У НАУКОВІЙ СФЕРІ

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 12 серпня 2015 р. № 579

Київ

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОЛОЖЕННЯ

ПРО ПОРЯДОК РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА НА АКАДЕМІЧНУ МОБІЛЬНІСТЬ

Відповідно до пункту 23 частини першої статті 13 Закону України «Про вищу освіту» Кабінет Міністрів України **постановляє:**

Затвердити Положення про порядок реалізації права на академічну мобільність, що додається.

Прем'єр-міністр України
Інд. 73

А. ЯЦЕНЮК

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 12 серпня 2015 р. № 579

ПОЛОЖЕННЯ

про порядок реалізації права на академічну мобільність

1. Це Положення встановлює порядок організації програм академічної мобільності для учасників освітнього процесу вітчизняних вищих навчальних закладів (наукових установ) (далі – вітчизняні учасники освітнього процесу) на території України чи поза її межами та учасників освітнього процесу іноземних вищих навчальних закладів (наукових установ) (далі – іноземні учасники освітнього процесу) на території України.

2. Цілі, завдання та загальні правила забезпечення і реалізації права на академічну мобільність повинні відповідати основним принципам Спільної декларації міністрів освіти Європи «Європейський простір у сфері вищої освіти», вчиненої у м. Болоньї 19 червня 1999 р. (Болонська декларація).

3. Вітчизняні учасники освітнього процесу і вищі навчальні заклади (наукові установи) та іноземні учасники освітнього процесу і навчальні заклади (наукові установи), що беруть участь у програмах академічної мобільності, є учасниками академічної мобільності.

4. Право на академічну мобільність може бути реалізоване на підставі міжнародних договорів про співробітництво в галузі освіти та науки, міжнародних програм та проектів, договорів про співробітництво між вітчизняними вищими навчальними закладами (науковими установами) або їх основними структурними підрозділами, між вітчизняними та іноземними вищими навчальними закладами (науковими установами) та їх основними структурними підрозділами (далі – вищі навчальні заклади (наукові установи) – партнери), а також може бути реалізоване вітчизняним учасником освітнього процесу з власної ініціативи, підтриманої адміністрацією вітчизняного вищого навчального закладу (наукової установи), в якому він постійно навчається або працює, на основі індивідуальних запрошень та інших механізмів.

5. За місцем реалізації права на академічну мобільність вона поділяється на:

внутрішню академічну мобільність – академічна мобільність, право на яку реалізується вітчизняними учасниками освітнього процесу у вищих навчальних закладах (наукових установах) – партнерах в межах України;
міжнародну академічну мобільність – академічна мобільність, право на яку реалізується вітчизняними учасниками освітнього процесу у вищих навчальних закладах (наукових установах) – партнерах поза межами України, а також іноземними учасниками освітнього процесу у вітчизняних вищих навчальних закладах (наукових установах).

Основними видами академічної мобільності є:

ступенева мобільність – навчання у вищому навчальному закладі, відмінному від постійного місця навчання учасника освітнього процесу, з метою здобуття ступеня вищої освіти, що підтверджується документом (документами) про вищу освіту або про здобуття ступеня вищої освіти від двох або більше вищих навчальних закладів;

кредитна мобільність – навчання у вищому навчальному закладі, відмінному від постійного місця навчання учасника освітнього процесу, з метою здобуття кредитів Європейської кредитної трансферно-накопичувальної системи та/або відповідних компетентностей, результатів навчання (без здобуття кредитів Європейської кредитної трансферно-накопичувальної системи), що будуть визнані у вищому навчальному закладі постійного місця навчання вітчизняного чи іноземного учасника освітнього процесу. При цьому загальний період навчання для таких учасників за програмами кредитної мобільності залишається незмінним.

6. Навчання вітчизняних та іноземних учасників освітнього процесу за узгодженими між вищими навчальними закладами (науковими установами) – партнерами освітніми програмами, що включають програми академічної мобільності, може передбачати отримання випускниками документа про вищу освіту вищого навчального закладу (наукової установи) – партнера, а також спільних або подвійних документів про вищу освіту вищих навчальних закладів (наукових установ) – партнерів.

7. Формами академічної мобільності для учасників освітнього процесу, що здобувають освітні ступені молодшого бакалавра, бакалавра, магістра та доктора філософії у вітчизняних вищих навчальних закладах, є:

навчання за програмами академічної мобільності;

мовне стажування;

наукове стажування.

8. Формами академічної мобільності для осіб, що здобувають наукову ступінь доктора наук, науково-педагогічних, наукових і педагогічних працівників та інших учасників освітнього процесу, є:

участь у спільних проектах;

викладання;

наукове дослідження;

наукове стажування;

підвищення кваліфікації.

9. Учасники освітнього процесу, які є здобувачами вищої освіти в межах програм внутрішньої мобільності, зараховуються до вищих навчальних закладів (наукових установ) – партнерів в Україні як такі, що тимчасово допущені до освітнього процесу і мають права та обов'язки здобувачів вищої освіти вітчизняного вищого навчального закладу (наукової установи).

10. За домовленістю між учасниками академічної мобільності:

здійснюється відбір учасників освітнього процесу для участі в програмах академічної мобільності;

регламентуються перелік вимог та документів, необхідних для підтвердження участі в програмі академічної мобільності, процедура і строк їх подання;

визначаються етапи, фінансові умови, види та форми академічної мобільності, тривалість і зміст навчання та стажування у вищих навчальних закладах (наукових установах) – партнерах;

визначаються умови визнання результатів навчання, стажування або проведення наукових досліджень та звітування науково-педагогічних, наукових та педагогічних працівників.

11. За здобувачами вищої освіти на період навчання в іншому вищому навчальному закладі (науковій установі) – партнері на території України чи поза її межами зберігаються відповідно до укладеного договору про академічну мобільність місце навчання та виплата стипендії згідно із законодавством протягом навчання, стажування чи провадження наукової діяльності в іншому вищому навчальному закладі (науковій установі) – партнері на території України чи поза її межами, якщо стипендія не передбачена умовами академічної мобільності.

12. Особи, що уклали договори про навчання за програмою академічної мобільності, не відраховуються із складу здобувачів вищої освіти на період реалізації права на академічну мобільність та обліковуються в Єдиній державній електронній базі з питань освіти.

13. Здобувач вищої освіти, крім вивчення у вищому навчальному закладі – партнері обов'язкових навчальних дисциплін, має право самостійного вибору додаткових навчальних дисциплін за погодженням з вищим навчальним закладом, що направив його на навчання.

14. Іноземні здобувачі вищої освіти, що реалізують право на академічну мобільність в рамках договорів про співробітництво між вітчизняними та іноземними вищими навчальними закладами (науковими установами) – партнерами, можуть бути зараховані на навчання до вітчизняних вищих навчальних закладів:

за рахунок коштів міжнародних програм та організацій;

за рахунок власних надходжень вищих навчальних закладів;
за рахунок коштів фізичних або юридичних осіб;
на умовах безоплатного навчання у разі взаємного обміну здобувачами вищої освіти, в тому числі за спільними освітніми програмами, які передбачають отримання спільного або подвійного документа (документів) про вищу освіту на умовах безоплатного навчання у разі міжнародного обміну здобувачами вищої освіти, якщо кількість таких іноземних здобувачів вищої освіти не перевищує кількість вітчизняних здобувачів вищої освіти, які навчаються в іноземному вищому навчальному закладі – партнері в межах програм академічної мобільності відповідно до укладених між вищими навчальними закладами договорів про міжнародну академічну мобільність.

15. Науково-педагогічні, наукові, педагогічні працівники вищих навчальних закладів (наукових установ) усіх форм власності можуть реалізувати право на академічну мобільність для провадження професійної діяльності відповідно до укладеного договору про участь у програмі академічної мобільності. При цьому за зазначеними працівниками зберігається основне місце роботи у вітчизняному вищому навчальному закладі (науковій установі) до одного року. Оплата праці відповідно до законодавства за основним місцем роботи зберігається на строк до шести місяців, якщо вона не передбачена програмою академічної мобільності.

16. Іноземні наукові, педагогічні працівники вищих навчальних закладів (наукових установ), які залучені до провадження освітньої та наукової діяльності, під час перебування у вітчизняному вищому навчальному закладі (науковій установі) – партнері мають усі права та обов'язки його працівників.

Умови приїзду провідних іноземних науковців та діячів освіти на запрошення вітчизняних вищих навчальних закладів (наукових установ) та їх перебування в Україні можуть визначатися додатковими договорами, укладеними між вітчизняним вищим навчальним закладом (науковою установою) та запрошеною особою.

17. Визнання результатів навчання здійснюється на основі Європейської кредитної трансферно-накопичувальної системи.

Порівняння обсягу навчального навантаження під час здобуття вищої освіти в межах програми академічної мобільності повинне ґрунтуватися на зіставленні результатів навчання, яких було досягнуто здобувачем вищої освіти у вищому навчальному закладі – партнері, та результатів навчання, запланованих освітньою програмою вищого навчального закладу, в якому здобувач навчається на постійній основі.

Якщо здобувач вищої освіти під час перебування у вищому навчальному закладі (науковій установі) – партнері, на базі якого реалізується право на академічну мобільність, не виконав програму навчання, то після повернення до вищого навчального закладу (наукової установи), в якому він навчається на постійній основі, йому може бути запропоновано індивідуальний графік ліквідації академічної заборгованості або повторний курс навчання за рахунок коштів фізичних чи юридичних осіб.

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ ПОСТАНОВА

від 13 квітня 2011 р. № 411

Київ

ПИТАННЯ НАВЧАННЯ СТУДЕНТІВ ТА СТАЖУВАННЯ (НАУКОВОГО СТАЖУВАННЯ) АСПІРАНТІВ, АД'ЮНКТІВ І ДОКТОРАНТІВ, НАУКОВИХ І НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ У ПРОВІДНИХ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ ТА НАУКОВИХ УСТАНОВАХ ЗА КОРДОНОМ

(Назва Постанови із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ № 1411 від 28.12.2011, № 227 від 05.04.2017)

Із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ

№ 1411 від 28.12.2011

№ 538 від 07.08.2013

№ 227 від 05.04.2017)

Кабінет Міністрів України **постановляє**:

1. Затвердити Положення про навчання студентів та стажування (наукове стажування) аспірантів, ад'юнктів і докторантів, наукових і науково-педагогічних працівників у провідних вищих навчальних закладах та наукових установах за кордоном, що додається.

(Пункт 1 із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ № 1411 від 28.12.2011, № 227 від 05.04.2017)

2. Внести до постанов Кабінету Міністрів України від 4 березня 1996 р. № 287 «Про затвердження Положення про умови матеріального забезпечення осіб, направлених за кордон на навчання» (ЗП України, 1996 р., № 8, ст. 249; Офіційний вісник України, 2003 р., № 47, ст. 2439, № 52, ст. 2794; 2005 р., № 31, ст. 1864; 2009 р., № 74, ст. 2541) і від 2 лютого 2011 р. № 98 «Про суми та склад витрат на відрядження державних службовців, а також інших осіб, що направляються у відрядження підприємствами, установами та організаціями, які повністю або частково утримуються (фінансуються) за рахунок бюджетних коштів» (Офіційний вісник України, 2011 р., № 11, ст. 488) зміни, що додаються.

3. Визнати такою, що втратила чинність, постанову Кабінету Міністрів України від 23 вересня 2009 р. № 1015 «Питання стажування аспірантів, докторантів, наукових і науково-педагогічних працівників у провідних вищих навчальних закладах та наукових установах в Україні та за кордоном» (Офіційний вісник України, 2009 р., № 74, ст. 2541).

4. Міністерству освіти і науки надавати роз'яснення щодо застосування норм цієї постанови.

(Постанову доповнено пунктом 4 згідно з Постановою КМ № 1411 від 28.12.2011; із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 538 від 07.08.2013)

Прем'єр-міністр України

Інд. 70

М. АЗАРОВ

ЗАТВЕРДЖЕНО

**постановою Кабінету Міністрів України
від 13 квітня 2011 р. № 411**

ПОЛОЖЕННЯ

про навчання студентів та стажування (наукове стажування) аспірантів, ад'юнктів і докторантів, наукових і науково-педагогічних працівників у провідних вищих навчальних закладах та наукових установах за кордоном

(Назва Положення із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ № 1411 від 28.12.2011, № 227 від 05.04.2017)

(У тексті Положення слова «Міністерство освіти і науки, молоді та спорту» і «МОНмолодьспорт» в усіх відмінках замінено словом «МОН» згідно з Постановою КМ № 538 від 07.08.2013)

1. Це Положення визначає механізм організації навчання студентів та стажування (наукового стажування) аспірантів, ад'юнктів і докторантів, наукових і науково-педагогічних працівників у провідних вищих навчальних закладах та наукових установах за кордоном (далі – навчання та стажування).

(Пункт 1 із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ № 1411 від 28.12.2011, № 227 від 05.04.2017)

2. Метою навчання та стажування є підвищення рівня теоретичної та практичної підготовки студентів, аспірантів, ад'юнктів, докторантів, наукових і науково-педагогічних працівників, проведення авторських досліджень з використанням сучасного обладнання і технологій, опанування новітніми унікальними методами, набуття досвіду провадження науково-дослідної і викладацької діяльності, забезпечення інформаційного обміну та розширення наукових контактів.

(Пункт 2 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 227 від 05.04.2017)

3. Основними завданнями навчання та стажування є:

- 1) оволодіння знаннями у галузях науки, техніки та вищої освіти;
- 2) проведення фундаментальних та/або прикладних наукових досліджень;
- 3) набуття практичного досвіду з трансферу технологій та управління інноваційною діяльністю.

4. На навчання та стажування направляються особи, що мають високі досягнення у навчанні, наукові здобутки, проводять на високому науковому рівні фундаментальні та/або прикладні наукові дослідження та отримали рекомендацію вченої ради вищого навчального закладу або вченої (наукової, науково-технічної, технічної) ради науково-дослідної чи науково-технічної установи (далі – наукова установа).

Направлення на наукове стажування може здійснюватися за ініціативою наукового (науково-педагогічного) працівника.

(Пункт 4 доповнено абзацом згідно з Постановою КМ № 227 від 05.04.2017)

5. Перелік пріоритетних напрямів освіти і науки для навчання та стажування (далі – перелік пріоритетних напрямів освіти і науки) та перелік провідних вищих навчальних закладів та наукових установ за кордоном затверджуються щороку МОН.

6. Строк навчання та стажування не може перевищувати двох років.

(Пункт 6 в редакції Постанов КМ № 1411 від 28.12.2011, № 227 від 05.04.2017)

7. З особами, які направляються на навчання або стажування, укладається договір про направлення їх на навчання або стажування до закордонного навчального закладу, наукової установи. Типовий договір про навчання студентів та стажування (наукове стажування) аспірантів, ад'юнктів, докторантів, наукових і науково-педагогічних працівників у вищих навчальних закладах та наукових установах за кордоном затверджується МОН.

(Пункт 7 в редакції Постанови КМ № 1411 від 28.12.2011; із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 227 від 05.04.2017)

8. МОН оголошує щороку конкурс з відбору осіб на навчання та стажування, визначає порядок, умови і строки його проведення з урахуванням переліку пріоритетних напрямів освіти і науки та переліку провідних вищих навчальних закладів та наукових установ за кордоном.

9. Відбір осіб на навчання та стажування здійснюється конкурсною комісією, що утворюється МОН.

10. Студент, що претендує на проходження навчання у провідному вищому навчальному закладі за кордоном, повинен відповідати таким вимогам:

1) мати високі результати навчання за програмою підготовки бакалавра або магістра;

(Підпункт 1 пункту 10 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 1411 від 28.12.2011)

2) мати досягнення у студентській науково-дослідній роботі;

3) напрям підготовки (спеціальності) студента повинен відповідати переліку пріоритетних напрямів освіти і науки;

4) володіти англійською мовою або мовою країни, в якій передбачається проходження навчання, на необхідному рівні.

11. Аспірант, ад'юнкт, що претендує на проходження стажування у провідному вищому навчальному закладі чи науковій установі за кордоном, повинен відповідати таким вимогам:

1) тематика наукового дослідження повинна відповідати переліку пріоритетних напрямів освіти і науки;

2) мати наукові статті, опубліковані у зарубіжних, міжнародних та вітчизняних фахових виданнях, патенти;

3) брати участь у зарубіжних, міжнародних та національних наукових і науково-практичних конференціях, симпозіумах;

4) володіти англійською мовою або мовою країни, в якій передбачається проходження стажування, на необхідному рівні.

(Пункт 11 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 227 від 05.04.2017)

12. Докторант, науковий або науково-педагогічний працівник, що претендує на проходження стажування у провідному вищому навчальному закладі чи науковій установі за кордоном, повинен відповідати таким вимогам:

(Абзац перший пункту 12 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 227 від 05.04.2017)

1) мати науковий ступінь кандидата наук та стаж наукової або науково-педагогічної роботи не менш як три роки;

2) тематика наукового дослідження повинна відповідати переліку пріоритетних напрямів освіти і науки;

3) мати стаж роботи у вищому навчальному закладі чи науковій установі, що направляє на стажування, не менш як один рік;

4) мати наукові статті, опубліковані у зарубіжних, міжнародних та вітчизняних фахових виданнях, патенти;

5) брати участь у зарубіжних, міжнародних та національних наукових і науково-практичних конференціях, симпозіумах;

6) володіти англійською мовою або мовою країни, в якій передбачається проходження стажування, на необхідному рівні.

13. Пропозиції стосовно осіб, що претендують на проходження навчання та стажування, подаються вищими навчальними закладами та науковими установами до конкурсної комісії.

14. Особа, що претендує на проходження навчання або стажування, подає на ім'я керівника вищого навчального закладу чи наукової установи для розгляду на вченій раді вищого навчального закладу або вченій (науковій, науково-технічній, технічній) раді наукової установи:

1) заяву з проханням про направлення на навчання або стажування;

2) витяг з протоколу засідання кафедри вищого навчального закладу чи структурного підрозділу наукової установи з висновком про рекомендацію такої особи на навчання або стажування;

3) довідку про результати навчання або звіт про результати провадження науково-дослідної (науково-технічної) та/або науково-педагогічної діяльності;

4) проект індивідуального плану навчання або стажування, який повинен містити інформацію про мету, завдання, доцільність та строк навчання або стажування, програму навчання або види запланованої наукової роботи, очікувані результати, а також пропозиції щодо продовження проведення досліджень або впровадження їх результатів.

За результатами розгляду зазначених документів вчена рада вищого навчального закладу або вчена (наукова, науково-технічна, технічна) рада наукової установи приймає рішення щодо доцільності рекомендації даної особи на навчання або стажування.

15. Вищий навчальний заклад чи наукова установа подає конкурсній комісії такі документи особи, що претендує на проходження навчання або стажування:

1) лист-рекомендацію за підписом керівника вищого навчального закладу чи наукової установи;

2) витяг з протоколу засідання вченої ради вищого навчального закладу або вченої (наукової, науково-технічної, технічної) ради наукової установи;

- 3) виписку з особової справи даної особи;
- 4) копії документів, зазначених у пункті 14 цього Положення.

(Пункт 16 виключено на підставі Постанови КМ № 1411 від 28.12.2011)

17. Особи, направлені на навчання або стажування до вищих навчальних закладів та наукових установ за кордоном, мають право на гарантії і грошові виплати, передбачені законодавством.

(Пункт 17 в редакції Постанови КМ № 1411 від 28.12.2011)

18. Фінансування витрат, пов'язаних з навчанням та стажуванням, може здійснюватися за рахунок коштів наукової установи (вищого навчального закладу), що направляє особу на навчання та стажування, коштів, передбачених у державному бюджеті за відповідною програмою, грантів, коштів сторони, що приймає, та інших джерел, не заборонених законодавством.

(Пункт 18 в редакції Постанови КМ № 227 від 05.04.2017)

19. Студенти, аспіранти, ад'юнкти, докторанти, наукові та науково-педагогічні працівники подають протягом місяця після завершення навчання, стажування у закордонному навчальному закладі, науковій установі керівникові навчального закладу (наукової установи), що направив їх на навчання або стажування, письмовий звіт про результати навчання, стажування та виконання завдання, затвердженого в установленому порядку. Після розгляду на засіданні відповідної кафедри вищого навчального закладу чи структурного підрозділу наукової установи звіт підлягає затвердженню вченою радою вищого навчального закладу або вченою (науковою, науково-технічною, технічною) радою наукової установи.

(Абзац перший пункту 19 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 227 від 05.04.2017)

Вітчизняний навчальний заклад, наукова установа приймає в установленому законодавством порядку рішення щодо подальшого проходження та завершення навчання студента, аспіранта, ад'юнкта, докторанта. Строк навчання особи для здобуття відповідного освітньо-кваліфікаційного рівня або наукового ступеня у вітчизняному навчальному закладі, науковій установі не збільшується.

(Абзац другий пункту 19 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 227 від 05.04.2017)

(Пункт 19 в редакції Постанови КМ № 1411 від 28.12.2011)

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

НАКАЗ

20.11.2017 № 1507

Зареєстровано
в Міністерстві юстиції України
27 грудня 2017 р.
за № 1564/31432

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОРЯДКУ РЕЄСТРАЦІЇ МІЖНАРОДНИХ НАУКОВО-ТЕХНІЧНИХ ПРОГРАМ І ПРОЕКТІВ, ЩО ВИКОНУЮТЬСЯ В РАМКАХ МІЖНАРОДНОГО НАУКОВО-ТЕХНІЧНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА УКРАЇНСЬКИМИ ВЧЕНИМИ, А ТАКОЖ ГРАНТІВ, ЩО НАДАЮТЬСЯ В РАМКАХ ТАКОГО СПІВРОБІТНИЦТВА

На виконання частини п'ятої статті 66 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність»

НАКАЗУЮ:

1. Затвердити Порядок реєстрації міжнародних науково-технічних програм і проектів, що виконуються в рамках міжнародного науково-технічного співробітництва українськими вченими, а також грантів, що надаються в рамках такого співробітництва, що додається.
2. Управлінню міжнародного співробітництва та європейської інтеграції (Новосад Г. І.) забезпечити подання цього наказу на державну реєстрацію до Міністерства юстиції України.
3. Цей наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування.
4. Контроль за виконанням цього наказу покласти на заступника Міністра Стріху М. В.

Міністр

Л. М. Гриневич

ПОГОДЖЕНО:

Голова Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України
В.о. Голови Державної регуляторної служби України

Л. О. Євдоченко
В. П. Загородній

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства освіти і науки України
20.11.2017 № 1507

Зареєстровано в Міністерстві юстиції
України 27 грудня 2017 р. за № 1564/31432

ПОРЯДОК
реєстрації міжнародних науково-технічних програм і проектів,
що виконуються в рамках міжнародного науково-технічного співробітництва
українськими вченими, а також грантів, що надаються в рамках такого співробітництва

1. Цей Порядок, розроблений на виконання частини п'ятої статті 66 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність», визначає механізм державної реєстрації міжнародних науково-технічних програм і проектів, що виконуються в рамках міжнародного науково-технічного співробітництва українськими вченими, а також грантів, що надаються в рамках такого співробітництва, усіх рівнів (далі – Міжнародно-технічні програми і проекти) та формування реєстру Міжнародно-технічних програм і проектів (далі – Реєстр).

2. У цьому Порядку терміни вживаються в таких значеннях:

грант – фінансові чи інші ресурси, надані на безоплатній і безповоротній основі іноземними державами та (або) міжнародними організаціями для розвитку матеріально-технічної бази для провадження наукової і науково-технічної діяльності, проведення конкретних фундаментальних та (або) прикладних наукових досліджень, науково-технічних (експериментальних) розробок, зокрема на оплату праці наукових (науково-педагогічних) працівників у рамках їх виконання, за напрямками і на умовах, які визначені надавачами гранту;

міжнародна науково-технічна програма – нормативно визначені організаційні межі реалізації міжнародних науково-технічних проектів, об'єднаних для досягнення спільної мети в рамках пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки країн-партнерів;

міжнародний науково-технічний проект – комплекс взаємопов'язаних, спрямованих на дослідження, розроблення, удосконалення та впровадження науково-технічних досягнень робіт (заходів), що проводяться спільно українськими й іноземними вченими відповідно до законодавства України.

Інші терміни, що використовуються в цьому Порядку, наводяться в значеннях, визначених законодавством у сфері науки і науково-технічної діяльності.

3. Державній реєстрації підлягають Міжнародно-технічні програми і проекти, які виконують суб'єкти наукової і науково-технічної діяльності України (далі – Виконавці/Одержувачі) та щодо яких можуть застосовуватися положення частин восьмої, дев'ятої статті 66 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність».

Реєстрація Міжнародно-технічних програм і проектів здійснюється з метою моніторингу міжнародного науково-технічного співробітництва, його кількісного та якісного аналізу, узагальнення актуальних напрямів і вирішення адміністративних питань організації, планування, контролю, регулювання та стимулювання на державному рівні.

4. Державну реєстрацію Міжнародно-технічних програм і проектів здійснює Міністерство освіти і науки України (далі – Реєстратор).

5. Технічну обробку документів, пов'язаних із підготовкою Міжнародно-технічних програм і проектів до реєстрації, ведення Реєстру здійснює Український інститут науково-технічної експертизи та інформації (далі – УкрІНТЕІ). Використовувані з цією метою інформаційні ресурси та накопичувана інформація, обробляються в системі із застосуванням комплексної системи захисту інформації з підтвердженою відповідністю.

УкрІНТЕІ також здійснює підготовку і видачу в установленому порядку відповідних інформаційних матеріалів на запит органів державної влади, підприємств, установ, організацій та закладів освіти, громадських об'єднань.

6. Для проведення державної реєстрації та обліку Міжнародно-технічних програм і проектів Виконавець/Одержувач у 30-денний строк з дати початку Міжнародно-технічної програми і проекту, зазначеної у відповідному контракті/договорі, подає до УкрІНТЕІ на паперовому й електронному носіях такі документи:

1) заяву щодо реєстрації, в якій наводиться перелік документів і матеріалів, що також подаються до УкрІНТЕІ в довільній формі;

2) підтверджені матеріали участі/отримання щодо Міжнародно-технічної програми або проекту: завірену копію контракту/договору з його неофіційним або офіційним (у разі його наявності) перекладом; завірену копію листа-підтвердження участі/отримання з його неофіційним перекладом (за наявності);

план-графік виконання робіт (за наявності);
кошторис запланованих витрат (за наявності);
перелік співвиконавців (за наявності);
план закупівель наукового обладнання (за наявності);

3) витяг із протоколу засідання колегіального органу управління закладу вищої освіти чи наукової установи з позитивним рішенням щодо доцільності Міжнародно-технічної програми і проекту;

4) заповнену реєстраційну картку Міжнародно-технічної програми або проекту (на паперовому носії – у трьох примірниках) за формою, наведеною у додатку до цього Порядку.

Виконавець/Одержувач також може надати й інші матеріали додатково. Перелік таких додаткових матеріалів визначається самим Виконавцем/Одержувачем відповідно до особливостей Міжнародно-технічної програми і проекту.

7. Витрати, пов'язані з підготовкою та поданням документів на державну реєстрацію Міжнародно-технічних програм і проектів, покриваються за рахунок коштів Виконавців/Одержувачів.

8. Після отримання документів та їх опрацювання УкрІНТЕІ в 20-денний строк надсилає пакет поданих документів до Реєстратора для розгляду та прийняття рішення щодо державної реєстрації.

Реєстратор у 10-денний строк із дати надходження документів від УкрІНТЕІ приймає рішення щодо державної реєстрації.

9. Рішення щодо державної реєстрації Міжнародно-технічної програми і проекту затверджується Реєстратором шляхом видання відповідного наказу.

10. Документи щодо державної реєстрації Міжнародно-технічної програми і проекту, подані без дотримання вимог пункту 6 цього Порядку, у 20-денний строк УкрІНТЕІ повертає Виконавцю/Одержувачу із зазначенням причин повернення.

Після усунення невідповідності Виконавець/Одержувач може надати до УкрІНТЕІ зазначені документи повторно.

11. У разі позитивного рішення Реєстратор видає Виконавцю/Одержувачу витяг з наказу про державну реєстрацію Міжнародно-технічної програми і проекту, завірений в установленому законодавством порядку. УкрІНТЕІ на підставі рішення Реєстратора вносить відповідну інформацію до Реєстру.

12. У разі зміни строку завершення або виникнення потреби припинення чи призупинення виконання Міжнародно-технічної програми або проекту, зміни кошторисної вартості (суми) Виконавець/Одержувач зобов'язаний у 10-денний строк повідомити про це Реєстратора та УкрІНТЕІ, надіславши повідомлення із зазначенням причин відповідних змін.

У разі зміни найменування або місцезнаходження Виконавця/Одержувача Виконавець/Одержувач у 20-денний строк інформує Реєстратора та надсилає УкрІНТЕІ нову відповідним чином оформлену реєстраційну картку на паперовому (в трьох примірниках) та електронному носіях із зазначенням раніше наданого державного реєстраційного номера.

13. УкрІНТЕІ щороку проводить аналіз зареєстрованих Міжнародно-технічних програм і проектів, готує відповідні висновки щодо стану міжнародного науково-технічного співробітництва та до 01 лютого подає відповідний звіт Реєстратору.

Начальник управління міжнародного співробітництва та європейської інтеграції

Г.І. Новосад

Додаток

до Порядку реєстрації міжнародних науково-технічних програм і проектів, що виконуються в рамках міжнародного науково-технічного співробітництва українськими вченими, а також грантів, що надаються в рамках такого співробітництва (підпункт 4 пункту 6)

РЕЄСТРАЦІЙНА КАРТКА Міжнародно-технічної програми або проекту

Додаток

до Порядку реєстрації міжнародних науково-технічних програм і проектів, що виконуються в рамках міжнародного науково-технічного співробітництва українськими вченими, а також грантів, що надаються в рамках такого співробітництва (підпункт 4 пункту 6)

РЕЄСТРАЦІЙНА КАРТКА
Міжнародно-технічної програми або проекту № _____

Сторона, що фінансує _____
(найменування суб'єкта наукової і науково-технічної діяльності українською

та англійською мовами)

Виконавець/Одержувач _____
(найменування, код згідно з ЄДРПОУ або ДРФО (за наявності))

Співвиконавці (за наявності) _____
(найменування, країна, код згідно з ЄДРПОУ або ДРФО (за наявності))

Назва програми, проекту, гранту _____
(українською та англійською мовами)

Стисле резюме програми, проекту, гранту, цілі та зміст _____

Кошторисна вартість (сума) _____

Строк реалізації _____

Етапи реалізації _____

Реєстраційний номер програми, проекту, гранту, визначений стороною, що фінансує, або номер контракту/договору (листа-підтвердження), дата _____

Міжнародна угода _____

Інші відомості щодо програми, проекту, гранту _____

Державна реєстрація від _____ р.

РОЗДІЛ III

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ВИЗНАЧЕННЯ ПОРЯДКУ ЗДОБУТТЯ НАУКОВИХ СТУПЕНІВ ТА ВЧЕНИХ ЗВАНЬ

ПАРАГРАФ 1

ПОРЯДОК ЗДОБУТТЯ НАУКОВИХ СТУПЕНІВ

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ
ПОСТАНОВА

від 23 березня 2016 р. № 261

Київ

**ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОРЯДКУ ПІДГОТОВКИ
ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ СТУПЕНЯ ДОКТОРА ФІЛОСОФІЇ
ТА ДОКТОРА НАУК У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ (НАУКОВИХ УСТАНОВАХ)**

(Назва Постанови із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 283 від 03.04.2019)

*Із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ
№ 283 від 03.04.2019)*

Кабінет Міністрів України **п о с т а н о в л я є**:

1. Затвердити Порядок підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у закладах вищої освіти (наукових установах), що додається.

(Пункт 1 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 283 від 03.04.2019)

2. Установити, що підготовка кандидатів та докторів наук, що здійснюється закладами вищої освіти та науковими установами і започаткована до 1 вересня 2016 р., продовжується в межах передбаченого строку підготовки відповідно до законодавства, чинного на момент набрання чинності Законом України від 1 липня 2014 р. № 1556-VII «Про вищу освіту».

(Пункт 2 в редакції Постанови КМ № 283 від 03.04.2019)

3. Визнати такими, що втратили чинність, постанови Кабінету Міністрів України згідно з переліком, що додається.

4. Ця постанова набирає чинності з дня її опублікування, крім пункту 3 цієї постанови, який набирає чинності з 1 січня 2019 року.

Прем'єр-міністр України
Інд. 73

А. ЯЦЕНЮК

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 23 березня 2016 р. № 261

ПОРЯДОК
підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії
та доктора наук у закладах вищої освіти (наукових установах)

(У назві та тексті Порядку слова «вищий навчальний заклад» в усіх відмінках і формах числа замінено словами «заклад вищої освіти» у відповідному відмінку і числі згідно з Постановою КМ № 283 від 03.04.2019)

(У тексті Порядку слова «державне замовлення» в усіх відмінках замінено словами «державне (регіональне) замовлення» у відповідному відмінку згідно з Постановою КМ № 283 від 03.04.2019)

Загальна частина

1. Цей Порядок визначає механізм підготовки здобувачів вищої освіти на третьому (освітньо-науковому) та науковому рівнях вищої освіти з метою здобуття ступеня вищої освіти доктора філософії та доктора наук відповідно (далі – здобувачі).

2. Підготовка здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії здійснюється:

в аспірантурі (ад'юнктурі) закладу вищої освіти (наукової установи) заочною (денною, вечірньою) або заочною формою навчання;

поза аспірантурою (для осіб, які професійно провадять наукову, науково-технічну або науково-педагогічну діяльність за основним місцем роботи у відповідному закладі вищої освіти (науковій установі)).

Підготовка здобувачів ступеня доктора наук здійснюється:

в докторантурі закладу вищої освіти (наукової установи) заочною (денною) формою навчання;

шляхом самостійної підготовки їх наукових досягнень до захисту.

3. Підготовка осіб в аспірантурі (ад'юнктурі) та докторантурі здійснюється:

за рахунок видатків державного бюджету у державних закладах вищої освіти чи наукових установах (державне замовлення) та за рахунок видатків місцевих бюджетів у державних та комунальних закладах вищої освіти чи наукових установах (регіональне замовлення);

(Абзац другий пункту 3 в редакції Постанови КМ № 283 від 03.04.2019)

за рахунок коштів юридичних чи фізичних осіб (на умовах контракту, зокрема за кошти грантів, які отримав заклад вищої освіти (наукова установа) на проведення наукових досліджень, за якими передбачається підготовка здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії або доктора наук).

4. Для провадження освітньої діяльності на третьому (освітньо-науковому) рівні вищої освіти заклади вищої освіти (наукові установи) зобов'язані отримати відповідну ліцензію.

На науковому рівні вищої освіти підготовка докторів наук закладами вищої освіти (науковими установами) здійснюється без отримання ліцензії.

У разі підготовки докторів філософії за освітньо-науковою програмою, узгодженою між закладом вищої освіти і науковою установою, виконання навчального плану здійснюється закладом вищої освіти, а забезпечення проведення наукових досліджень згідно з індивідуальним планом наукової роботи здійснюється науковою установою або закладом вищої освіти разом з науковою установою. У такому разі під час ліцензування освітньої діяльності закладу вищої освіти (наукової установи) на третьому (освітньо-науковому) рівні вищої освіти за відповідною спеціальністю та під час акредитації відповідної освітньо-наукової програми враховуються показники спільного наукового потенціалу закладу вищої освіти і відповідної наукової установи (зокрема показники кадрового, матеріально-технічного та інформаційного забезпечення).

5. Науково-методичне забезпечення та організацію діяльності аспірантури (ад'юнктури) і докторантури закладів вищої освіти (наукових установ) здійснюють їх вчені (наукові, науково-технічні, технічні) ради (далі – вчені ради).

У закладах вищої освіти (наукових установах) для координації діяльності структурних підрозділів, які здійснюють підготовку здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук, може створюватися відділ аспірантури (ад'юнктури) і докторантури.

Для врегулювання відносин між аспірантом (ад'юнктом) або докторантом та закладом вищої освіти (науковою установою) укладається договір.

6. Вступ до аспірантури (ад'юнктури) та докторантури здійснюється на конкурсній основі відповідно до цього Порядку, Умов прийому на навчання до закладів вищої освіти, затверджених МОН, та правил прийому до відповідного закладу вищої освіти (наукової установи).

Правила прийому до закладу вищої освіти, зокрема щодо прийому до аспірантури (ад'юнктури) та докторантури, затверджує вчена рада закладу вищої освіти на основі Умов прийому на навчання до закладів вищої освіти та в установленні строки оприлюднює їх на офіційному веб-сайті закладу вищої освіти.

Відповідно до Умов прийому на навчання до закладів вищої освіти вчена рада наукової установи, яка здійснює підготовку докторів філософії (згідно з отриманою ліцензією на провадження відповідної освітньої діяльності) та/або докторів наук, затверджує Правила прийому до наукової установи, якими регулюється вступ на відповідні рівні вищої освіти, та в установленні строки оприлюднює їх на офіційному веб-сайті наукової установи.

7. Правила прийому до закладу вищої освіти (наукової установи) діють протягом відповідного календарного року і визначають, зокрема:

(Абзац перший пункту 7 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 283 від 03.04.2019)

порядок, перелік і строки подання документів для вступу до аспірантури (ад'юнктури) та докторантури закладу вищої освіти (наукової установи);

зміст, форму і строки вступних випробувань для конкурсного відбору вступників до аспірантури (ад'юнктури) та докторантури за кожною спеціальністю або відповідною галуззю знань.

8. Нормативний строк підготовки доктора філософії в аспірантурі (ад'юнктурі) незалежно від форми навчання становить чотири роки, а підготовки доктора наук у докторантурі – два роки.

(Пункт 8 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 283 від 03.04.2019)

9. Підготовка в аспірантурі (ад'юнктурі) чи докторантурі передбачає виконання особою відповідної освітньо-наукової або наукової програми закладу вищої освіти (наукової установи) за певною спеціальністю та проведення власного наукового дослідження. Невід'ємною складовою освітньо-наукової програми аспірантури (ад'юнктури) та наукової програми докторантури є підготовка та публікація наукових статей.

10. Аспіранти (ад'юнкти) і докторанти проводять наукові дослідження згідно з індивідуальним планом наукової роботи, в якому визначаються зміст, строки виконання та обсяг наукових робіт, а також запланований строк захисту дисертації протягом строку підготовки в аспірантурі (ад'юнктурі) та докторантурі.

Індивідуальний план наукової роботи погоджується здобувачем з його науковим керівником (консультантом) та затверджується вченою радою закладу вищої освіти (наукової установи) або вченою радою відповідного структурного підрозділу протягом двох місяців з дня зарахування здобувача до закладу вищої освіти (наукової установи).

Індивідуальний план наукової роботи є обов'язковим до виконання здобувачем відповідного ступеня і використовується для оцінювання успішності запланованої наукової роботи.

Невиконання індивідуального плану наукової роботи або порушення строків виконання індивідуального плану наукової роботи без поважних причин, передбачених законодавством, може бути підставою для ухвалення вченою радою закладу вищої освіти (наукової установи) рішення про відрядження аспіранта (ад'юнкта) або докторанта.

(Абзац четвертий пункту 10 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 283 від 03.04.2019)

Особа, яка раніше навчалася в аспірантурі (ад'юнктурі) чи докторантурі за державним (регіональним) замовленням і не захистилася або була відряджена з неї достроково, має право на повторний вступ до аспірантури (ад'юнктури) чи докторантури за державним (регіональним) замовленням лише за умови відшкодування коштів, витрачених на її підготовку, у визначеному Кабінетом Міністрів України порядку.

11. Підготовка в аспірантурі (ад'юнктурі) та докторантурі завершується наданням висновку про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів дисертації. Здобувачі мають право на вибір спеціалізованої вченої ради.

(Пункт 11 в редакції Постанови КМ № 283 від 03.04.2019)

12. Аспірант (ад'юнкт) або докторант, який захистився до закінчення строку підготовки в аспірантурі (ад'юнктурі) або докторантурі, має право за власним вибором:

отримати одноразову виплату в сумі залишку стипендії, передбаченої у бюджеті закладу вищої освіти (наукової установи) на відповідний календарний рік, та за власною заявою бути відрядженим з аспірантури (ад'юнктури) або докторантури;

отримати за власною заявою оплачувану академічну відпустку на строк, що залишився до завершення нормативного строку підготовки в аспірантурі (ад'юнктурі) або докторантурі.

Якщо аспірант (ад'юнкт) захистив дисертацію на другому чи третьому році підготовки в аспірантурі (ад'юнктурі) та був обраний за конкурсом на відповідну посаду наукового (науково-педагогічного) працівника в такому закладі вищої освіти (науковій установі), то загальна сума залишку стипендії нараховується йому як щомісячна надбавка до заробітної плати.

13. Державні органи, до сфери управління яких належать вищі військові навчальні заклади (заклади вищої освіти із специфічними умовами навчання), військові навчальні підрозділи закладів вищої освіти відповідно до закону мають право своїми актами встановлювати особливі вимоги до підготовки та реалізації прав і обов'язків здобувачів в аспірантурі (ад'юнктурі) та докторантурі. Такі особливі вимоги погоджуються з МОН.

Права та обов'язки аспірантів (ад'юнктів) і докторантів

14. Аспіранти (ад'юнкти) і докторанти користуються правами здобувачів вищої освіти, визначеними Законом України «Про вищу освіту». З метою належного проведення наукових досліджень аспіранти (ад'юнкти) і докторанти також мають право на:

вільний доступ до всіх видів відкритої наукової інформації, наявної у закладах вищої освіти (наукових установах), бібліотеках і державних архівах України;

отримання методичного і змістовного наукового консультування щодо власного дослідження від наукового керівника (консультанта), для аспірантів (ад'юнктів) – на чіткий розподіл обов'язків між науковими керівниками у разі призначення вченою радою закладу вищої освіти (наукової установи) двох керівників;

безпечні та нешкідливі умови для проведення наукових досліджень, забезпечення належно обладнаним місцем для наукової роботи;

академічну мобільність, що реалізується відповідно до Положення про порядок реалізації права на академічну мобільність, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 серпня 2015 р. № 579 (Офіційний вісник України, 2015 р., № 66, ст. 2183);

академічну та соціальну відпустку відповідно до законодавства;

(Абзац шостий пункту 14 в редакції Постанови КМ № 283 від 03.04.2019)

трудова діяльність у позанавчальний час відповідно до законодавства.

(Пункт 14 доповнено абзацом згідно з Постановою КМ № 283 від 03.04.2019)

15. Аспіранти (ад'юнкти) і докторанти зобов'язані виконувати всі обов'язки здобувачів вищої освіти, визначені Законом України «Про вищу освіту». З метою забезпечення належного проведення наукових досліджень аспіранти (ад'юнкти) і докторанти також зобов'язані:

дотримуватися принципів академічної доброчесності, морально-етичних норм і стандартів поведінки дослідників у відповідній галузі (професії), встановлених закладом вищої освіти (науковою установою);

(Абзац другий пункту 15 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 283 від 03.04.2019)

виконувати індивідуальний план наукової роботи та систематично звітувати про хід його виконання на засіданнях кафедри, відділу, лабораторії чи іншого підрозділу закладу вищої освіти (наукової установи), який уповноважений для цього його вченою радою;

подати до спеціалізованої вченої ради свої наукові досягнення у вигляді дисертації (для аспірантів і ад'юнктів) та у вигляді дисертації, або опублікованої монографії, або за сукупністю опублікованих у вітчизняних і міжнародних рецензованих фахових виданнях статей (для докторантів) у спеціалізованій вченій раді.

(Абзац четвертий пункту 15 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 283 від 03.04.2019)

16. Покладення закладом вищої освіти (науковою установою) на аспіранта (ад'юнкта) чи докторанта обов'язків, не пов'язаних з виконанням відповідної освітньо-наукової (наукової) програми та підготовкою дисертації (монографії, статей), забороняється.

17. Аспіранти (ад'юнкти) і докторанти мають право брати участь у конкурсах на отримання грантової підтримки наукових досліджень та стипендій, заснованих на честь видатних діячів науки, освіти, культури, громадських діячів, а також заснованих Президентом України, Кабінетом Міністрів України, державними чи недержавними органами, підприємствами, установами чи організаціями.

Порядок та умови вступу до аспірантури (ад'юнктури)

18. Основною формою підготовки здобувачів ступеня доктора філософії на третьому (освітньо-науковому) рівні вищої освіти є аспірантура (ад'юнктура).

19. До аспірантури (ад'юнктури) на конкурсній основі приймаються особи, які здобули вищу освіту ступеня магістра. До вступних випробувань допускаються особи, які вчасно подали всі необхідні для вступу документи згідно з правилами прийому до закладу вищої освіти (наукової установи). Приймальна комісія може відмовити особі в допуску до проходження вступних випробувань до аспірантури (ад'юнктури) виключно у зв'язку з неподанням в установлений строк документів, визначених правилами прийому.

Перелік документів, необхідних для вступу до аспірантури (ад'юнктури), повинен включати:

заяву вступника;

копію диплома магістра (спеціаліста) із зазначенням здобутої спеціальності (кваліфікації);

у разі потреби документ про визнання особи органами медико-соціальної експертизи особою з інвалідністю.

(Пункт 19 доповнено новим абзацом згідно з Постановою КМ № 283 від 03.04.2019)

Для вступу до аспірантури (ад'юнктури) за спеціальностями медичного або ветеринарного спрямування вступник подає диплом магістра із зазначенням відповідної спеціальності медичного або ветеринарного спрямування.

У правилах прийому до закладу вищої освіти (наукової установи) може бути визначено додатковий перелік документів, обов'язкових для допуску до вступних випробувань.

Особа, яка подає для вступу до аспірантури (ад'юнктури) диплом, що виданий іноземним закладом вищої освіти, допускається до вступних випробувань нарівні з іншими особами. Зарахування такого вступника здійснюється в разі успішного складення ним вступних випробувань та прийняття вченою радою відповідного закладу вищої освіти (наукової установи) рішення про визнання його диплома.

Прийом на навчання до аспірантури закладів вищої духовної освіти здійснюється з урахуванням положень їх статутів (положень про них), зареєстрованих у встановленому законодавством порядку.

(Абзац дев'ятий пункту 19 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 283 від 03.04.2019)

20. Вступні випробування до аспірантури (ад'юнктури) закладу вищої освіти (наукової установи) складаються з:

вступного іспиту із спеціальності (в обсязі програми рівня вищої освіти магістра з відповідної спеціальності);

вступного іспиту з іноземної мови (англійської, німецької або французької) в обсязі, який відповідає рівню B2 Загальноєвропейських рекомендацій з мовної освіти. Вступник, який підтвердив свій рівень знання, зокрема англійської мови, дійсним сертифікатом тестів TOEFL, або International English Language Testing System, або сертифікатом Cambridge English Language Assessment, звільняється від складення вступного іспиту з іноземної мови. Під час визначення результатів конкурсу зазначені сертифікати прирівнюються до результатів вступного випробування з іноземної мови з найвищим балом;

(Абзац третій пункту 20 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 283 від 03.04.2019)

інших форм вступних випробувань (іспити, співбесіди, презентації дослідницьких пропозицій чи досягнень).

Вступні випробування для осіб з особливими освітніми потребами проводяться з урахуванням особливих освітніх потреб, зазначених у заяві вступника, та рекомендацій медико-соціальної експертизи.

(Пункт 20 доповнено новим абзацом згідно з Постановою КМ № 283 від 03.04.2019)

Вага бала з кожного вступного випробування під час підрахування результатів конкурсу визначається в правилах прийому до закладу вищої освіти (наукової установи).

Відповідно до правил прийому до закладу вищої освіти (наукової установи) особам, які вступають до аспірантури (ад'юнктури) з іншої галузі знань (спеціальності) ніж та, яка зазначена в їх дипломі магістра (спеціаліста), можуть бути призначені додаткові вступні випробування.

Результати вступних випробувань до аспірантури (ад'юнктури) дійсні для вступу до відповідного закладу вищої освіти (наукової установи) протягом одного календарного року.

21. Вступні випробування до аспірантури (ад'юнктури) проводяться предметними комісіями, до складу яких входить, як правило, три – п'ять осіб, які призначаються керівником закладу вищої освіти (наукової установи).

22. До складу предметних комісій включаються доктори філософії та доктори наук, які проводять наукові дослідження за відповідною спеціальністю та відповідають за виконання відповідної освітньо-наукової програми.

До складу предметних комісій можуть бути призначені також представники інших закладів вищої освіти (наукових установ), з якими укладено договори про ведення спільної наукової діяльності та/або про спільне керівництво дослідженнями аспірантів (ад'юнктів), та/або про спільне виконання освітньо-наукової програми або з якими здійснюється підготовка докторів філософії за спільною освітньо-науковою програмою, узгодженою між закладом вищої освіти і науковою установою.

До складу предметної комісії з іноземної мови можуть включатися також особи, які не мають наукового ступеня і вченого звання, але вільно володіють відповідною іноземною мовою і за рішенням вченої ради можуть кваліфіковано оцінити рівень знання відповідної мови вступником.

23. За результатами проведення вступних випробувань до аспірантури (ад'юнктури) приймальна комісія приймає рішення щодо кожного вступника за процедурою, визначеною правилами прийому до закладу вищої освіти (наукової установи).

Рішення приймальної комісії про зарахування до аспірантури (ад'юнктури) затверджується наказом керівника закладу вищої освіти (наукової установи), який оприлюднюється в установленому порядку.

24. Аспіранту (ад'юнкту) одночасно з його зарахуванням відповідним наказом керівника закладу вищої освіти (наукової установи) призначається науковий керівник з числа наукових або науково-педагогічних працівників з науковим ступенем.

Науковий керівник аспіранта (ад'юнкта) здійснює наукове керівництво роботою над дисертацією, надає консультації щодо змісту і методології наукових досліджень аспіранта (ад'юнкта), контролює виконання індивідуального плану наукової роботи та індивідуального навчального плану аспіранта (ад'юнкта) і відповідає перед вченою радою закладу вищої освіти (наукової установи) за належне та своєчасне виконання обов'язків наукового керівника.

Науковий керівник, який є доктором наук, може здійснювати одночасне наукове керівництво (консультування), як правило, не більше п'яти здобувачів наукових ступенів, включаючи тих, що здобувають науковий ступінь доктора наук.

Науковий керівник, який має ступінь доктора філософії, може здійснювати одночасне наукове керівництво роботою над дисертаціями, як правило, не більше трьох здобувачів наукового ступеня доктора філософії.

На здійснення наукового керівництва роботою над дисертацією одного аспіранта (ад'юнкта) науковому керівникові відводиться щороку 50 академічних годин навчального навантаження. Вчена рада закладу вищої освіти (наукової установи) з урахуванням потреб аспіранта (ад'юнкта) та ефективності роботи наукового керівника з підготовки докторів філософії може відвести більшу кількість годин навчального навантаження керівникові з їх оплатою за рахунок коштів спеціального фонду закладу вищої освіти (наукової установи).

Рішенням вченої ради аспіранту (ад'юнкту) може бути призначено два наукових керівники з відповідним розподілом годин навчального навантаження та обов'язків між ними.

Підготовка здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії в аспірантурі (ад'юнктурі)

25. Підготовка здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії в аспірантурі (ад'юнктурі) здійснюється за освітньо-науковою програмою та навчальним планом, що затверджуються вченою радою закладу вищої освіти (наукової установи) для кожної спеціальності.

Протягом строку навчання в аспірантурі (ад'юнктурі) аспірант (ад'юнкт) зобов'язаний виконати всі вимоги освітньо-наукової програми, зокрема здобути теоретичні знання, уміння, навички та інші компетентності, достатні для продукування нових ідей, розв'язання комплексних проблем у галузі професійної та/або дослідницько-інноваційної діяльності, оволодіти методологією наукової та педагогічної діяльності, а також провести власне науко-

ве дослідження, результати якого мають наукову новизну, теоретичне та/або практичне значення, та захистити дисертацію.

26. Освітньо-наукова програма та навчальний план аспірантури (ад'юнктури) складаються з освітньої та наукової складових.

Навчальний план аспірантури (ад'юнктури) повинен містити інформацію про перелік та обсяг навчальних дисциплін (30–60 кредитів Європейської кредитної трансферно-накопичувальної системи (далі – ЄКТС), послідовність їх вивчення, форми проведення навчальних занять та їх обсяг, графік навчального процесу, форми поточного і підсумкового контролю.

Освітньо-наукова програма та навчальний план аспірантури (ад'юнктури) є основою для формування аспірантом (ад'юнктом) індивідуального навчального плану та індивідуального плану наукової роботи, які погоджуються з науковим керівником та затверджуються вченою радою закладу вищої освіти (наукової установи) протягом двох місяців з дня зарахування особи до аспірантури (ад'юнктури).

Індивідуальний навчальний план аспіранта (ад'юнкта) повинен містити перелік дисциплін за вибором аспіранта (ад'юнкта) в обсязі, що становить не менш як 25 відсотків загальної кількості кредитів ЄКТС. При цьому аспіранти (ад'юнкти) мають право вибирати навчальні дисципліни, що пропонуються для інших рівнів вищої освіти і які пов'язані з тематикою дисертаційного дослідження, за погодженням із своїм науковим керівником та керівником відповідного факультету чи підрозділу.

Засвоєння аспірантами (ад'юнктами) навчальних дисциплін може відбуватися на базі закладу вищої освіти (наукової установи), до якого зарахований аспірант (ад'юнкт), а також в рамках реалізації права на академічну мобільність – на базі інших закладів вищої освіти (наукових установ).

Аспірант (ад'юнкт) має право змінювати свій індивідуальний навчальний план за погодженням із своїм науковим керівником у порядку, який затверджується вченою радою.

Усі аспіранти (ад'юнкти) незалежно від форми навчання зобов'язані відвідувати аудиторні заняття і проходити всі форми поточного та підсумкового контролю, передбачені індивідуальним навчальним планом аспіранта (ад'юнкта) та освітньо-науковою програмою аспірантури (ад'юнктури) закладу вищої освіти (наукової установи).

27. Освітньо-наукова програма аспірантури (ад'юнктури) закладу вищої освіти (наукової установи) має включати не менше чотирьох складових, що передбачають набуття аспірантом (ад'юнктом) таких компетентностей відповідно до Національної рамки кваліфікацій:

здобуття глибинних знань із спеціальності (групи спеціальностей), за якою (якими) аспірант (ад'юнкт) проводить дослідження, зокрема засвоєння основних концепцій, розуміння теоретичних і практичних проблем, історії розвитку та сучасного стану наукових знань за обраною спеціальністю, оволодіння термінологією з досліджуваного наукового напрямку в обсязі кредитів ЄКТС відповідно до стандарту вищої освіти;

(Абзац другий пункту 27 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 283 від 03.04.2019)

оволодіння загальнонауковими (філософськими) компетентностями, спрямованими на формування системного наукового світогляду, професійної етики та загального культурного кругозору в обсязі кредитів ЄКТС відповідно до стандарту вищої освіти;

(Абзац третій пункту 27 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 283 від 03.04.2019)

набуття універсальних навичок дослідника, зокрема усної та письмової презентації результатів власного наукового дослідження українською мовою, застосування сучасних інформаційних технологій у науковій діяльності, організації та проведення навчальних занять, управління науковими проектами та/або складення пропозицій щодо фінансування наукових досліджень, реєстрації прав інтелектуальної власності в обсязі кредитів ЄКТС відповідно до стандарту вищої освіти;

(Абзац четвертий пункту 27 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 283 від 03.04.2019)

здобуття мовних компетентностей, достатніх для представлення та обговорення результатів своєї наукової роботи іноземною мовою (англійською або іншою відповідно до специфіки спеціальності) в усній та письмовій формі, а також для повного розуміння іноземовних наукових текстів з відповідної спеціальності в обсязі кредитів ЄКТС відповідно до стандарту вищої освіти.

(Абзац п'ятий пункту 27 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 283 від 03.04.2019)

Аспірант (ад'юнкт), який підтвердив рівень свого знання іноземної мови, зокрема англійської, дійсним сертифікатом тестів TOEFL, або International English Language Testing System, або сертифікатом Cambridge English Language Assessment, на рівні C1 Загальноєвропейських рекомендацій з мовної освіти, має право:

на зарахування відповідних кредитів, передбачених освітньо-науковою програмою аспірантури (ад'юнктури), як таких, що виконані у повному обсязі;

на використання обсягу навчального навантаження, передбаченого для набуття мовних компетентностей, для здобуття інших компетентностей (за погодженням з науковим керівником).

28. Вчена рада закладу вищої освіти (наукової установи) має право прийняти рішення про визнання набутих аспірантом (ад'юнктом) в інших закладах вищої освіти (наукових установах) компетентностей з однієї чи декількох навчальних дисциплін (зарахувати кредити ЄКТС), обов'язкове здобуття яких передбачено освітньо-науковою програмою аспірантури (ад'юнктури).

29. Наукова складова освітньо-наукової програми передбачає проведення власного наукового дослідження під керівництвом одного або двох наукових керівників та оформлення його результатів у вигляді дисертації.

Дисертація на здобуття ступеня доктора філософії є самостійним розгорнутим дослідженням, що пропонує розв'язання актуального наукового завдання в певній галузі знань або на межі кількох галузей, результати якого становлять оригінальний внесок у суму знань відповідної галузі (галузей) та оприлюднені у відповідних публікаціях.

Наукова складова освітньо-наукової програми оформляється у вигляді індивідуального плану наукової роботи аспіранта (ад'юнкта) і є невід'ємною частиною навчального плану аспірантури (ад'юнктури).

30. Атестація здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії здійснюється постійно діючою або разовою спеціалізованою вченою радою на підставі публічного захисту наукових досягнень у формі дисертації.

Стан готовності дисертації аспіранта (ад'юнкта) до захисту визначається науковим керівником (або консенсусним рішенням двох керівників).

Обов'язковою умовою допуску до захисту є успішне виконання аспірантом (ад'юнктом) його індивідуального навчального плану та індивідуального плану наукової роботи.

Якщо у закладі вищої освіти (науковій установі) не функціонує постійно діюча спеціалізована вчена рада з відповідної спеціальності, вчена рада такого закладу (установи) може утворити разову спеціалізовану вчену раду з відповідної спеціальності та подати до Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти документи для її акредитації або звернутися з клопотанням про прийняття дисертації до захисту до іншого закладу вищої освіти (наукової установи), де функціонує постійно діюча спеціалізована вчена рада з відповідної спеціальності.

(Пункт 30 в редакції Постанови КМ № 283 від 03.04.2019)

31. Підготовка здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії за державним (регіональним) замовленням здійснюється виключно в аспірантурі (ад'юнктурі) за очною (денною, вечірньою) формою навчання.

32. Державне (регіональне) замовлення на підготовку здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії в аспірантурі (ад'юнктурі) за спеціальностями розподіляється на конкурсній основі між закладами вищої освіти та науковими установами. До участі в конкурсі на розміщення державного (регіонального) замовлення допускаються лише заклади вищої освіти та наукові установи, які на момент проведення конкурсу мають ліцензію на провадження освітньої діяльності на третьому (освітньо-науковому) рівні вищої освіти за відповідною спеціальністю.

33. Кількість аспірантів (ад'юнктів), підготовка яких здійснюється поза державним (регіональним) замовленням, та вартість такої підготовки визначаються вченою радою закладу вищої освіти (наукової установи) з урахуванням ліцензійного обсягу, зазначеного в ліцензії закладу вищої освіти (наукової установи), за якою він провадить освітню діяльність на третьому (освітньо-науковому) рівні вищої освіти, та можливостей забезпечення кваліфікованого наукового керівництва та задоволення освітніх потреб аспірантів (ад'юнктів) за відповідною спеціальністю.

Здобуття вищої освіти ступеня доктора філософії поза аспірантурою (ад'юнктурою)

34. Особи, які професійно провадять наукову, науково-технічну або науково-педагогічну діяльність за основним місцем роботи, мають право здобувати вищу освіту ступеня доктора філософії поза аспірантурою (ад'юнктурою) у відповідному закладі вищої освіти (науковій установі) без переривання трудової діяльності або під час перебування у творчій відпустці.

Такі особи прикріплюються строком до п'яти років до закладу вищої освіти (наукової установи), що має ліцензію на провадження освітньої діяльності на третьому (освітньо-науковому) рівні вищої освіти за відповідною спеціальністю.

Здобуття вищої освіти ступеня доктора філософії поза аспірантурою (ад'юнктурою) передбачає повне та успішне виконання відповідної освітньо-наукової програми та навчального плану аспірантури (ад'юнктури) зазначеного закладу вищої освіти (наукової установи) згідно із затвердженими в установленому порядку індивідуальним навчальним планом та індивідуальним планом наукової роботи прикріпленої особи та публічний захист дисертації у спеціалізованій вченій раді.

Правила та процедури прикріплення до закладу вищої освіти (наукової установи) визначаються вченою радою закладу вищої освіти (наукової установи).

35. Навчання на третьому (освітньо-науковому) рівні вищої освіти осіб, які прикріплені до закладу вищої освіти (наукової установи) для реалізації свого права на здобуття вищої освіти ступеня доктора філософії поза аспірантурою (ад'юнктурою), а також їх наукове керівництво здійснюється за кошти відповідного закладу вищої освіти (наукової установи).

Особи, прикріплені до закладу вищої освіти (наукової установи) з метою здобуття вищої освіти ступеня доктора філософії поза аспірантурою (ад'юнктурою), мають всі права і обов'язки, визначені у пунктах 14–17 цього Порядку.

36. У разі звільнення з роботи особа втрачає право здобувати вищу освіту ступеня доктора філософії поза аспірантурою (ад'юнктурою) у відповідному закладі вищої освіти (науковій установі) та має право:

продовжити свою підготовку для здобуття ступеня доктора філософії поза аспірантурою у закладі вищої освіти (науковій установі), до якого особа зарахована на посаду науково-педагогічного чи наукового працівника (за умови прийняття відповідного рішення таким закладом вищої освіти (науковою установою);

вступити до аспірантури (ад'юнктури) закладу вищої освіти (наукової установи) для здобуття відповідного ступеня за очною (денною, вечірньою) або заочною (дистанційною) формою навчання і зарахування їй відповідних кредитів ЄКТС, здобутих поза аспірантурою.

Підготовка здобувачів ступеня доктора наук у докторантурі

37. З метою завершення роботи над науковими дослідженнями та оформлення їх результатів та/або для підготовки публікацій до захисту для здобуття ступеня доктора наук особа має право вступити до докторантури закладу вищої освіти (наукової установи).

Протягом строку перебування в докторантурі докторант повинен подати до постійно діючої спеціалізованої вченої ради результати своїх наукових досягнень у вигляді дисертації або опублікованої монографії, або наукової доповіді за сукупністю статей, опублікованих у вітчизняних і міжнародних рецензованих фахових виданнях, перелік яких затверджується МОН.

(Абзац другий пункту 37 в редакції Постанови КМ № 283 від 03.04.2019)

Здобувач ступеня доктора наук у дисертації (монографії, науковій доповіді за сукупністю статей) повинен представити узагальнення проведених самостійно оригінальних досліджень з отриманими науковими результатами, які забезпечують розв'язання важливої теоретичної або прикладної проблеми, мають загальнонаціональне або світове значення.

(Абзац третій пункту 37 в редакції Постанови КМ № 283 від 03.04.2019)

Перебування в докторантурі не є обов'язковою умовою для подання наукових досягнень до спеціалізованої вченої ради та подальшого їх публічного захисту для здобуття ступеня доктора наук.

38. Докторантура з відповідної спеціальності відкривається за рішенням вченої ради закладу вищої освіти (наукової установи), що затверджується наказом керівника закладу вищої освіти (наукової установи), за умови наявності трьох штатних працівників – докторів наук, які мають наукову кваліфікацію, що відповідає цій спеціальності, та ліцензії на провадження освітньої діяльності на третьому (освітньо-науковому) рівні вищої освіти з відповідної спеціальності.

Кваліфікація особи, що відповідає спеціальності, з якої відкрито докторантуру, визначається за такими критеріями:

наявність у особи документа про присудження ступеня доктора наук з відповідної галузі знань (науки) та/або спеціальності або присвоєння вченого звання професора за відповідною кафедрою (спеціальністю);

наявність за останні п'ять років не менше п'яти наукових публікацій, до яких зараховуються:

– не менше однієї статті у періодичному виданні, включеному до наукометричних баз даних Scopus або Web of Science Core Collection;

– статті у наукових виданнях, включених до переліку наукових фахових видань України;

– монографії або їх розділи;

– не більше двох патентів на винахід;

участь у:

– підготовці наукових кадрів, що підтверджується видачею здобувачеві документа про присудження відповідного наукового ступеня;

– міжнародних наукових проектах або залучення до міжнародної експертизи;

– атестації наукових кадрів як офіційного опонента або члена спеціалізованої вченої ради, або члена експертної ради з питань проведення експертизи дисертацій.

Наявність підстав для відкриття докторантури перевіряється державним (регіональним) замовником під час проведення конкурсу на розміщення державного (регіонального) замовлення.

(Пункт 38 в редакції Постанови КМ № 283 від 03.04.2019)

39. Прийом до докторантури або надання творчої відпустки здійснюється з урахуванням наукових, науково-технічних досягнень за обраною спеціальністю відповідно до встановлених вимог.

До докторантури приймаються особи, які мають ступінь доктора філософії, наукові здобутки та опубліковані праці з обраної спеціальності (зокрема публікації в міжнародних реферованих журналах, індексованих в наукометричних базах, згідно з вимогами до рівня наукової кваліфікації осіб, які здобувають наукові ступені) і які мають наукові результати, що потребують завершення або оформлення у вигляді дисертації, монографії чи наукової доповіді за сукупністю статей.

40. Для вступу до докторантури вступник не менше ніж за два місяці до вступу подає кафедрі, відділу, лабораторії чи іншому структурному підрозділу закладу вищої освіти (наукової установи) розгорнуту пропозицію, в якій міститься план дослідницької роботи та/або інформація про обсяг наукової роботи, необхідної для підготовки ре-

зультатів проведених досліджень до захисту. Протягом місяця з дня надходження документів від усіх вступників відповідний структурний підрозділ заслушує їх наукові доповіді і шляхом голосування визначає можливість зарахування кожного вступника до докторантури та подає висновки на розгляд вченої ради закладу вищої освіти (наукової установи).

Перелік та строк подання документів, необхідних для вступу до докторантури визначається в правилах прийому до закладу вищої освіти (наукової установи). Перелік повинен включати, зокрема:

письмову характеристику наукової діяльності вступника, складену доктором наук, який є штатним науково-педагогічним або науковим працівником відповідного закладу вищої освіти (наукової установи), із згодою бути науковим консультантом в разі його вступу до докторантури;

копію диплома доктора філософії або кандидата наук.

Особа, яка подає для вступу до докторантури диплом, що виданий іноземним закладом вищої освіти, допускається до вступу нарівні з іншими вступниками. У разі позитивного рішення вченої ради закладу вищої освіти (наукової установи) щодо зарахування такого вступника в докторантуру вчена рада відповідного закладу вищої освіти (наукової установи) одночасно приймає рішення про визнання його диплома. У разі відмови вчена рада закладу вищої освіти (наукової установи) надає вступнику обґрунтоване пояснення причин такої відмови.

41. Прийом до докторантури закладу вищої духовної освіти здійснюється з урахуванням положень його статуту (положення про нього), зареєстрованого в установленому законодавством порядку.

(Пункт 41 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 283 від 03.04.2019)

42. Вчена рада закладу вищої освіти (наукової установи) в місячний строк розглядає висновки кафедри, відділу, лабораторії щодо кожного вступника і приймає рішення про його зарахування до докторантури та відповідно до наданої характеристики наукової діяльності вступника призначає докторанту наукового консультанта з числа штатних науково-педагогічних або наукових працівників відповідного закладу вищої освіти (наукової установи) із ступенем доктора наук з відповідної спеціальності. Рішення вченої ради затверджується і оформляється наказом керівника закладу вищої освіти (наукової установи).

На здійснення наукового консультування відводиться щороку 50 академічних годин навантаження на одного докторанта. Науковий консультант може здійснювати підготовку лише одного докторанта.

43. Державне (регіональне) замовлення на підготовку здобувача вищої освіти ступеня доктора наук в докторантурі за спеціальностями розподіляється на конкурсній основі між закладами вищої освіти та науковими установами, у яких діють спеціалізовані вчені ради з відповідних спеціальностей.

Інформація про розподіл державного (регіонального) замовлення оприлюднюється на офіційному веб-сайті МОН та веб-сайтах закладів вищої освіти (наукових установ), що отримали державне (регіональне) замовлення на підготовку здобувачів вищої освіти ступеня доктора наук.

Атестація докторанта здійснюється постійно діючою спеціалізованою вченою радою з відповідної спеціальності, яка функціонує у закладі вищої освіти (науковій установі), до якого зарахований докторант. Якщо у закладі вищої освіти (науковій установі), до якого зарахований докторант, не функціонує спеціалізована вчена рада з відповідної спеціальності, атестацію докторанта може здійснювати постійно діюча спеціалізована вчена рада з відповідної спеціальності іншого закладу вищої освіти (наукової установи) за клопотанням закладу вищої освіти (наукової установи), що здійснював підготовку здобувача вищої освіти ступеня доктора наук, або за заявою докторанта.

Підготовка здобувачів ступеня доктора наук шляхом самостійної підготовки їх наукових досягнень до захисту

44. Здобувач ступеня доктора наук, який самостійно підготував наукові досягнення до захисту у вигляді дисертації (монографії, наукової доповіді за сукупністю статей), повинен:

мати ступінь доктора філософії (кандидата наук);

представити наукові досягнення з узагальненням проведених самостійно оригінальних досліджень з отриманими науковими результатами, які забезпечують розв'язання важливої теоретичної або прикладної проблеми, мають загальнонаціональне або світове значення;

мати опубліковані праці за темою наукових досягнень у вітчизняних і міжнародних рецензованих фахових виданнях.

45. Атестація здобувача ступеня доктора наук, який самостійно підготував наукові досягнення до захисту, здійснюється постійно діючою спеціалізованою вченою радою з відповідної спеціальності, яка функціонує у закладі вищої освіти (науковій установі).

(Порядок доповнено розділом згідно з Постановою КМ № 283 від 03.04.2019)

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 27 серпня 2010 р. № 796

Київ

**ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПЕРЕЛІКУ ПЛАТНИХ ПОСЛУГ,
ЯКІ МОЖУТЬ НАДАВАТИСЯ ЗАКЛАДАМИ ОСВІТИ,
ІНШИМИ УСТАНОВАМИ ТА ЗАКЛАДАМИ СИСТЕМИ ОСВІТИ,
ЩО НАЛЕЖАТЬ ДО ДЕРЖАВНОЇ І КОМУНАЛЬНОЇ ФОРМИ ВЛАСНОСТІ**

(Назва Постанови із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 624 від 22.08.2018)

Із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ

№ 939 від 12.10.2010

Додатково див. Постанову Окружного адміністративного суду міста Києва

№ 2а-14787/10/2670 від 17.03.2011)

Із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ

№ 575 від 01.06.2011

№ 801 від 15.08.2012

№ 1056 від 07.11.2012

№ 305 від 20.05.2015

№ 301 від 26.04.2017

№ 624 від 22.08.2018

№ 681 від 29.08.2018

№ 343 від 30.01.2019

№ 644 від 17.07.2019

Кабінет Міністрів України постановляє:

1. Затвердити перелік платних послуг, які можуть надаватися закладами освіти, іншими установами та закладами системи освіти, що належать до державної і комунальної форми власності, що додається.

(Абзац перший пункту 1 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 624 від 22.08.2018)

Установити, що послуги, передбачені пунктами 5, 13–15, 17 розділу 1, пунктами 1–3 розділу 4, абзацами другим і третім пункту 3 та пунктом 4 розділу 7 зазначеного переліку, надаються на безоплатній основі дітям-сиротам, дітям, позбавленим батьківського піклування, та особам з їх числа.

(Абзац другий пункту 1 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 939 від 12.10.2010)

2. Визнати такими, що втратили чинність, постанови Кабінету Міністрів України згідно з переліком, що додається.

3. Міністерству освіти і науки:

(Абзац перший пункту 3 в редакції Постанов КМ № 1056 від 07.11.2012, № 305 від 20.05.2015)

разом з іншими заінтересованими центральними органами виконавчої влади внести в установленому порядку пропозиції щодо приведення актів Кабінету Міністрів України у відповідність з цією постановою; надавати роз'яснення щодо застосування цієї постанови.

Прем'єр-міністр України

Інд. 28

М. АЗАРОВ

ЗАТВЕРДЖЕНО

**постановою Кабінету Міністрів України
від 27 серпня 2010 р. № 796**

ПЕРЕЛІК

платних послуг, які можуть надаватися закладами освіти, іншими установами та закладами системи освіти, що належать до державної та комунальної форми власності

(Назва Переліку із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 624 від 22.08.2018)

(У тексті Переліку слова «навчальні заклади» в усіх відмінках і формах числа замінити словами «заклади освіти» у відповідному відмінку і числі, а слова «вищі навчальні заклади» в усіх відмінках – словами «заклади вищої освіти» у відповідному відмінку згідно з Постановою КМ № 624 від 22.08.2018)

1. У сфері освітньої діяльності:

1) підготовка понад державне замовлення в межах ліцензійного обсягу відповідно до договорів, укладених з фізичними та юридичними особами, студентів та курсантів невійськових закладів вищої освіти цивільної авіації, морського та річкового флоту (далі – студенти, курсанти), аспірантів і докторантів;

(Підпункт 1 пункту 1 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

2) навчання студентів, курсантів для здобуття другої вищої освіти, крім випадків, коли право на безоплатне здобуття другої вищої освіти надано законодавством;

2¹) викладання здобувачам вищої освіти однієї чи кількох дисциплін (предметів) англійською та/або іншими іноземними мовами поряд з викладанням відповідно до навчального плану зазначеної дисципліни (предмету) державною мовою, крім випадків, коли таке викладання передбачене навчальними планами;

(Пункт 1 доповнено підпунктом 2¹ згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

3) підготовка, перепідготовка, підвищення кваліфікації кадрів, навчання для здобуття громадянами післядипломної освіти понад державне замовлення в межах ліцензійного обсягу;

(Підпункт 3 пункту 1 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

3¹) проведення спеціальних курсів, семінарів, тренінгів, стажування, підвищення професійної компетентності в іншій формі, що не потребує отримання відповідної ліцензії;

(Пункт 1 доповнено підпунктом 3¹ згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

3²) підтвердження кваліфікації, отриманої за результатами неформального професійного навчання;

(Пункт 1 доповнено підпунктом 3² згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

3³) сертифікація авіаційного персоналу відповідно до отриманих ліцензій;

(Пункт 1 доповнено підпунктом 3³ згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

4) підготовка кваліфікованих робітників понад державне замовлення в межах ліцензійного обсягу, крім випадків, коли здобуття освітнього рівня кваліфікованого робітника передбачено навчальним планом підготовки за освітнім рівнем фахової передвищої або вищої освіти;

(Підпункт 4 пункту 1 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 624 від 22.08.2018)

5) підготовка до вступу до закладів вищої освіти та до зовнішнього незалежного оцінювання;

5¹) надання послуг Українським центром оцінювання якості освіти та його регіональними підрозділами, а саме: проведення оцінювання рівня володіння українською та іноземними мовами, вступних випробувань з використанням організаційно-технологічних процесів здійснення зовнішнього незалежного оцінювання, зовнішнього незалежного оцінювання (оцінювання результатів навчання, здобутих на певному освітньому рівні), незалежного тестування професійних компетентностей у процесі сертифікації педагогічних працівників, крім випадків, коли право на їх безоплатне проходження передбачено законодавством;

підготовка та проведення моніторингу якості освіти та інших досліджень у сфері освіти, пробного зовнішнього незалежного оцінювання;

використання комп'ютерних програмно-апаратних засобів;

обробка інформації з використанням програмно-апаратних засобів;

виготворення дублікатів документів, що засвідчують факт проходження та/або підтверджують результати зовнішнього незалежного оцінювання (оцінювання результатів навчання, здобутих на певному освітньому рівні), незалежного тестування професійних компетентностей у процесі сертифікації педагогічних працівників, вступних випробувань з використанням організаційно-технологічних процесів здійснення зовнішнього незалежного оцінювання, оцінювання рівня володіння українською та іноземними мовами і моніторингу якості освіти та інших досліджень у сфері освіти;

надання в оренду будівель, споруд, окремих тимчасово вільних приміщень і площ, іншого рухомого та нерухомого майна або обладнання, що тимчасово не використовується у діяльності Українського центру оцінювання якості освіти, у разі, коли це не погіршує умов праці працівників Українського центру оцінювання якості освіти;

(Розділ 1 доповнено пунктом 5¹ згідно з Постановою КМ № 575 від 01.06.2011; в редакції Постанов КМ № 305 від 20.05.2015, № 624 від 22.08.2018)

5²) проведення закладами вищої освіти, які відповідно до ліцензії здійснюють підготовку здобувачів вищої освіти в галузі знань «Публічне управління та адміністрування», атестації осіб, які претендують на вступ на державну службу, щодо вільного володіння державною мовою;

(Пункт 1 доповнено підпунктом 5² згідно з Постановою КМ № 301 від 26.04.2017)

5³) видача закладами вищої освіти, які відповідно до ліцензії здійснюють підготовку здобувачів вищої освіти в галузі знань «Публічне управління та адміністрування», за результатами атестації посвідчення щодо вільного володіння державною мовою;

(Пункт 1 доповнено підпунктом 5³ згідно з Постановою КМ № 301 від 26.04.2017; із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 343 від 30.01.2019)

5⁴) видача закладами вищої освіти, які відповідно до ліцензії здійснюють підготовку здобувачів вищої освіти в галузі знань «Публічне управління та адміністрування», дубліката посвідчення щодо вільного володіння державною мовою;

(Пункт 1 доповнено підпунктом 5⁴ згідно з Постановою КМ № 301 від 26.04.2017)

(Пункт 6 розділу 1 виключено на підставі Постанови КМ № 939 від 12.10.2010)

(Пункт 7 розділу 1 виключено на підставі Постанови КМ № 939 від 12.10.2010)

(Пункт 8 розділу 1 виключено на підставі Постанови КМ № 939 від 12.10.2010)

9) підготовка та перепідготовка, підвищення кваліфікації кадрів за замовленням центрів зайнятості;

10) навчання студентів, курсантів, аспірантів, докторантів з числа іноземців, осіб без громадянства, які постійно проживають в Україні; осіб, яким надано статус біженця в Україні; осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту; осіб, яким надано статус закордонного українця і які перебувають в Україні на законних підставах; стажування іноземців та осіб без громадянства, крім випадків, коли право на безоплатне здобуття ними вищої освіти передбачено законодавством;

(Підпункт 10 пункту 1 в редакції Постанови КМ № 305 від 20.05.2015)

11) прийом кандидатських іспитів, видання та розповсюдження авторефератів, дисертацій, стенографування під час захисту дисертацій, організація, підготовка до захисту дисертацій на здобуття наукового ступеня доктора філософії (кандидата наук) та його проведення для осіб, які навчаються (навчалися) відповідно до договорів, укладених з фізичними або юридичними особами, у тому числі для осіб, які не навчаються (не навчалися) у відповідному закладі освіти або науковій установі (крім оплати часу проведення засідання членам спеціалізованої вченої ради та оплати часу участі в таких засіданнях офіційних опонентів);

(Підпункт 11 пункту 1 в редакції Постанови КМ № 1056 від 07.11.2012, № 305 від 20.05.2015)

12) здійснення наукового супроводження осіб, які підвищують кваліфікацію самостійно, та стажування таких осіб;

(Підпункт 12 пункту 1 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 1056 від 07.11.2012)

13) проведення лекцій, консультацій, тренінгів, практикумів, занять іншої форми з питань науки, техніки, права, культури, мистецтва, фізичної культури, спорту, туризму, краєзнавства тощо, підготовки кадрів для дитячого та молодіжного туризму;

(Підпункт 13 пункту 1 в редакції Постанови КМ № 305 від 20.05.2015)

14) проведення понад обсяги, встановлені навчальними планами, з видачею або без видачі відповідних документів про освіту тренінгів, курсів, занять у гуртках, факультативів, семінарів, практикумів;

(Підпункт 14 пункту 1 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 939 від 12.10.2010; в редакції Постанови КМ № 305 від 20.05.2015)

15) організація, проведення у позанавчальний час (у тому числі канікули, святкові та вихідні дні) заходів за освітнім, науковим, технічним, художнім, туристичним, екологічним, спортивним, оздоровчим та гуманітарним напрямами, крім тих, що фінансуються за рахунок коштів загального фонду державного та місцевих бюджетів;

(Підпункт 16 пункту 1 виключено на підставі Постанови КМ № 1056 від 07.11.2012)

17) забезпечення обмундируванням студентів, курсантів та працівників закладів вищої освіти, статутами яких передбачено носіння форменого одягу;

18) забезпечення харчуванням дітей у державних і комунальних закладах дошкільної освіти з частковою оплатою відповідно до законодавства;

(Підпункт 18 пункту 1 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 624 від 22.08.2018)

19) утримання вихованців у інтернатних закладах освіти, школах соціальної реабілітації, закладах професійної (професійно-технічної) освіти соціальної реабілітації з частковою оплатою відповідно до законодавства;

(Підпункт 19 пункту 1 в редакції Постанови КМ № 624 від 22.08.2018)

(Підпункт 20 пункту 1 виключено на підставі Постанови КМ № 1056 від 07.11.2012)

21) складення бібліографічних списків для курсових, дипломних і наукових робіт, каталогів для особистих бібліотек, бібліотек підприємств, установ та організацій, підготовка фактографічних, аналітичних і бібліографічних довідок;

(Підпункт 21 пункту 1 в редакції Постанови КМ № 1056 від 07.11.2012)

21¹) надання доступу до бібліотечних фондів для осіб, які не працюють і не навчаються у відповідному закладі (установі);

(Пункт 1 доповнено підпунктом 21¹ згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

(Пункт 22 розділу 1 виключено на підставі Постанови КМ № 939 від 12.10.2010)

(Пункт 23 розділу 1 виключено на підставі Постанови КМ № 939 від 12.10.2010)

24) видання та реалізація навчальної літератури, методичних, науково-методичних, наукових, науково-технічних видань, друкованих засобів масової інформації (газети, часописи, альманахи тощо);

(Підпункт 24 пункту 1 із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ № 1056 від 07.11.2012, № 305 від 20.05.2015)

24¹) розроблення, впровадження та супроводження електронних навчальних матеріалів, курсів дистанційного навчання;

(Пункт 1 доповнено підпунктом 24¹ згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

25) надання послуг організаційного характеру, пов'язаних з проведенням ліцензування, атестації та акредитації;
(Розділ 1 доповнено пунктом 25 згідно з Постановою КМ № 801 від 15.08.2012)

26) надання послуг з проведення експертизи засобів навчання, зокрема навчальних та навчально-методичних видань.

(Пункт 1 доповнено підпунктом 26 згідно з Постановою КМ № 681 від 29.08.2018; в редакції Постанови КМ № 644 від 17.07.2019)

2. У сфері наукової та науково-технічної діяльності:

1) проведення науково-дослідних, дослідно-конструкторських, проектно-конструкторських, технологічних, пошукових та проектно-пошукових робіт;

2) проведення робіт з діагностики, стандартизації і сертифікації технологічних процесів, обладнання та матеріалів, метрологічного забезпечення, технічного захисту інформації;

3) проведення досліджень щодо розвитку окремих галузей економіки;

(Підпункт 3 пункту 2 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

4) проведення наукової, науково-технічної, інших видів експертиз в установленому законодавством порядку;

5) проектування, розроблення та виготовлення експериментальних зразків і дослідних партій матеріалів, речовин, приладів, обладнання;

6) випробування обладнання, конструкцій, виробів, речовин, матеріалів;

7) проведення консультацій з питань наукових досліджень (у тому числі дисертаційних), їх організації та наукового обслуговування;

(Підпункт 7 пункту 2 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

7¹) проведення курсів, консультацій, семінарів, практикумів, тренінгів, стажування;

(Пункт 2 доповнено підпунктом 7¹ згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

8) інформаційно-аналітичне забезпечення наукової діяльності;

(Підпункт 9 пункту 2 виключено на підставі Постанови КМ № 305 від 20.05.2015)

10) забезпечення доступу до локальних і корпоративних комп'ютерних мереж, Інтернету, автоматизованих баз даних та пошукових систем через сегменти локальних і корпоративних мереж;

11) впровадження, виробництво і реалізація дослідної, промислової, наукової, науково-технічної, інноваційної продукції, техніки, обладнання, приладів та устаткування, що виготовлені за власними технологіями;

12) здійснення операцій, пов'язаних із трансфером (передачею) технологій, що розроблені за рахунок коштів державного бюджету;

13) проведення лабораторних аналізів і досліджень зразків, діагностика інфекційних захворювань;

14) забезпечення діяльності технологічних та наукових парків;

15) забезпечення розроблення державних стандартів і технічних умов на виробництво продукції, проведення її сертифікаційних випробувань;

16) розроблення науково-технічної документації;

17) надання дозволів (видача ліцензій) на використання об'єктів права інтелектуальної власності;

18) проектування, розроблення, налаштування, впровадження, тестування, реалізація, модифікація, технічна підтримка та супроводження програмного забезпечення (зокрема, системного, прикладного, баз даних);

(Підпункт 18 пункту 2 в редакції Постанови КМ № 305 від 20.05.2015)

19) організація та проведення наукових заходів (з'їздів, семінарів, конференцій тощо), якщо це не передбачено навчальними планами з підготовки кадрів і не належить до діяльності, яка фінансується за рахунок коштів загального фонду державного та місцевих бюджетів;

20) розроблення комп'ютерних програм (систем) для забезпечення і організації процесів створення, редагування, поповнення і керування вмістом веб-сайтів.

(Пункт 2 доповнено підпунктом 20 згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

3. У сфері міжнародного співробітництва:

1) надання допомоги студентам, курсантам з числа іноземців в отриманні віз;

2) надання організаційних, протокольно-інформаційних, консультаційних послуг, послуг з перекладу, крім випадків, коли такі послуги надаються особі, яка працює або навчається у закладі освіти (установі) і направлена таким закладом освіти (установою) на навчання, стажування або роботу за кордон за бюджетні кошти;

(Підпункт 2 пункту 3 в редакції Постанови КМ № 1056 від 07.11.2012, № 305 від 20.05.2015)

(Підпункт 3 пункту 3 виключено на підставі Постанови КМ № 1056 від 07.11.2012)

(Пункт 4 розділу 3 виключено на підставі Постанови КМ № 939 від 12.10.2010)

(Підпункт 5 пункту 3 виключено на підставі Постанови КМ № 1056 від 07.11.2012)

(Підпункт 6 пункту 3 виключено на підставі Постанови КМ № 1056 від 07.11.2012)

7) надання послуг загальноосвітнього закладу освіти I–III ступеня «Міжнародна українська школа», а саме: навчання осіб, які тимчасово або постійно проживають за кордоном і які не є громадянами України; проведення за згодою батьків або осіб, які їх замінюють, семестрового та річного оцінювання, державної підсумкової атестації учнів на території країн їх перебування.

(Абзац четвертий підпункту 7 пункту 3 виключено на підставі Постанови КМ № 1056 від 07.11.2012)

4. У сфері охорони здоров'я, відпочинку, дозвілля, оздоровлення, туризму, фізичної культури та спорту:

1) забезпечення проживання, відпочинку та оздоровлення у дитячо-юнацьких, спортивно-оздоровчих таборах, дитячих туристичних базах, санаторіях-профілакторіях, пансіонатах, на базах туризму та відпочинку, у тому числі перевезення;

(Підпункт 1 пункту 4 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

2) проведення групових та індивідуальних занять з фізичної культури та спорту з використанням відповідної матеріально-технічної бази закладів освіти, якщо це не передбачено навчальними планами та не належить до діяльності, що фінансується за рахунок коштів загального фонду державного та місцевих бюджетів;

3) надання у тимчасове користування спортивного інвентарю та обладнання, речей особистого користування, предметів для відпочинку, якщо це не передбачено навчальними планами та не належить до діяльності, що фінансується за рахунок коштів загального фонду державного та місцевих бюджетів;

(Підпункт 3 пункту 4 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

4) організація, проведення спортивних, фізкультурно-оздоровчих заходів (у тому числі міжнародних) з використанням відповідної матеріально-технічної бази закладів освіти, якщо це не передбачено навчальними планами та не належить до діяльності, що фінансується за рахунок коштів загального фонду державного та місцевих бюджетів;

5) обслуговування екскурсійних груп і окремих відвідувачів на територіях та в приміщеннях закладів освіти, установ;

(Підпункт 5 пункту 4 в редакції Постанови КМ № 1056 від 07.11.2012; із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

6) організація, проведення концертно-видовищних заходів.

5. У сфері побутових послуг:

1) будівництво, ремонт та облаштування житла, господарсько-побутових споруд та приміщень;

2) ремонт, технічне обслуговування, діагностика, налагодження, переобладнання побутової, комп'ютерної, телекомунікаційної, периферійної, копіювальної, офісної техніки, технічних засобів навчання, приладів, устаткування та багатофункціонального обладнання, фото-, теле-, відео-, аудіообладнання; виготовлення, реалізація та ремонт металовиробів;

(Підпункт 2 пункту 5 в редакції Постанови КМ № 305 від 20.05.2015)

3) виготовлення, реалізація та ремонт меблів, побутових столярних виробів, садово-городнього інвентарю;

4) надання послуг, пов'язаних з проведенням фото-, кіно-, відеозйомки, аудіозапису, а також виробництвом, обробкою, монтажем кіно-, відео-, теле- та аудіопродукції;

(Підпункт 4 пункту 5 в редакції Постанови КМ № 305 від 20.05.2015)

5) виготовлення, реалізація та ремонт взуття, швейних і галантерейних виробів, товарів широкого вжитку, власної сувенірної продукції;

(Підпункт 5 пункту 4 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

6) надання банно-пральних послуг, послуг хімчистки;

7) надання у тимчасове користування предметів культурно-побутового призначення, садово-городнього інвентарю, аудіо- і відеотехніки, театральних та сценічних костюмів, театального реквізиту, інструментів та обладнання, аудіо- і відеозаписів, експозиційного обладнання, відеокomплексів, відеомонтажних студій, фотопавільйонів, звуколабораторій, відеопереглядових аудиторій, інших площ, інвентарю та обладнання, якщо це не передбачено навчальним планом та не належить до діяльності, що фінансується за рахунок коштів загального фонду державного та місцевих бюджетів;

8) надання перукарських послуг;

9) облаштування трав'яних газонів, елементів ландшафтного дизайну, догляд за ними;

(Пункт 5 доповнено підпунктом 9 згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

10) створення лісових насаджень, ділянок зеленого будівництва, висаджування саджанців деревних та чагарникових порід, догляд за ними.

(Пункт 5 доповнено підпунктом 10 згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

(Пункт 6 виключено на підставі Постанови КМ № 1056 від 07.11.2012)

7. У сфері житлово-комунальних послуг:

1) надання спеціально облаштованих* будинків і приміщень, що перебувають на балансі закладів освіти, для тимчасового проживання;

2) надання під час канікул вільних спеціально облаштованих* приміщень гуртожитків для тимчасового проживання;

3) надання спеціально облаштованих* приміщень гуртожитків закладів освіти для проживання:

осіб, які навчаються або працюють у відповідному закладі освіти;

абітурієнтів відповідного закладу освіти під час вступних іспитів;

осіб, які направлені у відрядження до таких закладів освіти;

осіб, які навчаються в інших закладах освіти і проживають у гуртожитках закладу освіти згідно з рішенням його керівника;

(Підпункт 3 пункту 7 доповнено абзацом згідно з Постановою КМ № 1056 від 07.11.2012)

працівників інших закладів освіти, установ та організацій;

(Підпункт 3 пункту 7 доповнено абзацом згідно з Постановою КМ № 1056 від 07.11.2012)

4) надання громадянам, які користуються послугами, зазначеними у підпунктах 1–3 цього пункту, комунальних послуг, послуг з експлуатації та господарського обслуговування будинків і приміщень;

5) заміна сантехнічних виробів, газового, електротехнічного та іншого обладнання:

у разі пошкодження або знищення з вини користувачів;

на вимогу громадян, які користуються послугами, зазначеними у підпунктах 1–3 цього пункту, у встановленні:

– поліпшеного обладнання;

– нового обладнання до закінчення строку експлуатації встановленого обладнання, визначеного технічними нормативами;

6) надання комунальних послуг користувачам приміщень та будівель, що не перебувають на балансі закладів освіти;

7) надання на вимогу осіб, які проживають у спеціально облаштованих* будинках і приміщеннях, що перебувають на балансі закладів освіти, послуг з облаштування та утримання будинків і приміщень, крім тих, що визначені підпунктом 5 цього пункту.

(Підпункт 7 пункту 7 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 1056 від 07.11.2012)

* Спеціально облаштовані будинки і приміщення – будинки і приміщення, що перебувають у належному технічному та санітарно-гігієнічному стані і в яких створено належні умови для проживання та відпочинку.

8. Інші послуги:

1) вирощування, переробка та реалізація сільськогосподарської продукції; збір, переробка та реалізація лікарських рослин;

2) надання в оренду будівель, споруд, окремих тимчасово вільних приміщень і площ, іншого рухомого та нерухомого майна або обладнання, що тимчасово не використовується у освітній, навчально-виховній, навчально-виробничій, науковій діяльності, у разі, коли це не погіршує соціально-побутових умов осіб, які навчаються або працюють у закладі освіти;

(Підпункт 2 пункту 8 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

3) експлуатаційне та господарське обслуговування приміщень, площ, майна та обладнання, зазначених у підпункті 2 цього пункту;

4) надання поліграфічних та рекламних послуг, реалізація власної друкованої продукції, у тому числі інформаційної, рекламної та бланкової (крім видання та реалізації навчальної літератури, методичних, науково-методичних, наукових, науково-технічних видань, друкованих засобів масової інформації (газет, часописів, альманахів тощо), видання та розміщення на веб-сайтах банерів та іншої рекламної продукції в електронній формі; розроблення поліграфічного дизайну;

(Підпункт 4 пункту 8 в редакції Постанови КМ № 305 від 20.05.2015)

4¹) друкування, копіювання, сканування, ламінування, запис інформації на носії;

(Пункт 8 доповнено підпунктом 4¹ згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

5) виробництво та реалізація продукції громадського харчування, організація її споживання;

6) забезпечення оформлення атестатів доцента, професора, старшого наукового співробітника, свідоцтв про закінчення аспірантури, докторантури, інших документів про освіту та вчені звання, їх дублікатів в установленому законодавством порядку;

6-1) забезпечення оформлення посвідчення про складання кандидатських іспитів випускниками минулих років;

(Пункт 8 доповнено підпунктом 6-1 згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

7) забезпечення оформлення студентських та учнівських квитків, залікових книжок осіб, які навчаються відповідно до договорів, укладених з фізичними та юридичними особами; їх дублікатів для всіх категорій осіб, що навчаються у відповідному закладі освіти;

8) забезпечення оформлення документів про освіту державного зразка в установленому законодавством порядку;

9) здійснення в межах повноважень медичної практики, надання ветеринарних послуг, проведення діагностичної медичної та ветеринарної експертизи;

10) здійснення палітурних, брошурувальних робіт;

11) надання послуг банківським установам шляхом розміщення на депозитних рахунках тимчасово вільних власних надходжень вищих та професійно-технічних закладів освіти в установленому законодавством порядку;

12) здійснення заходів, пов'язаних із провадженням виставково-ярмаркової діяльності згідно із законодавством;

13) здійснення доступу до Інтернету, локальних і корпоративних комп'ютерних мереж, автоматизованих баз даних та пошукових систем, користування електронною поштою для осіб, які не працюють і не навчаються у відповідному закладі (установі);

(Пункт 13 розділу 8 в редакції Постанови КМ № 939 від 12.10.2010)

14) виготовлення та реалізація продукції навчально-виробничих майстерень, підсобних господарств, інших навчально-виробничих, виробничих, дослідницьких підрозділів, що виготовлена у позанавчальний час та не за рахунок коштів державного і місцевого бюджетів, які забезпечують провадження освітньої діяльності;

(Пункт 8 доповнено підпунктом 14 згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

15) виготовлення та реалізація продукції, виготовленої в результаті практичного навчання осіб, які навчаються (зокрема, розсади, саджанців, сіянців, насіння, лісоматеріалів, предметів декоративно-прикладного мистецтва, фото-, кіно-, аудіо-, відеопродукції, товарів широкого вжитку);

(Пункт 8 доповнено підпунктом 15 згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

16) надання навчально-виробничими, виробничими, дослідницькими підрозділами послуг, що відповідають профілю підготовки кадрів, зокрема проведення лісосічних робіт, робіт з ремонту, відновлення, технічного обслуговування транспортних засобів і технологічного обладнання, з облаштування трав'яних газонів, елементів ландшафтного дизайну, догляду за ними, із створення лісових насаджень, ділянок зеленого будівництва, висаджування саджанців деревних та чагарникових порід, догляду за ними; з обробки землі, збирання врожаю, допоміжних та післяурожайних робіт, проведення сільськогосподарських та промислових робіт з використанням автомобілів, тракторів, інших механізмів;

(Пункт 8 доповнено підпунктом 16 згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

17) надання у короткострокове (на строк до одного тижня) користування фізичним, юридичним особам площ та/або окремих приміщень, що тимчасово не використовуються в освітній, навчально-виховній, навчально-виробничій, науковій діяльності для проведення освітніх, наукових, спортивних, урочистих, культурних та інших заходів (крім заходів, що проводяться з релігійною метою, або заходів політичних партій), а також іншого рухомого та нерухомого майна або обладнання у разі, коли це не погіршує умов навчання або соціально-побутових умов осіб, які навчаються або працюють у відповідному закладі освіти (установі);

(Пункт 8 доповнено підпунктом 17 згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

18) надання у короткострокове (на строк до одного місяця) користування відповідно до законодавства місць для базування, зберігання транспортних засобів, зокрема пристаней, причалів, аеродромів, місць для стоянки автомобілів у разі, коли це не погіршує умов навчання або соціально-побутових умов осіб, які навчаються або працюють у відповідному закладі освіти (установі);

(Пункт 8 доповнено підпунктом 18 згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

19) перевезення вантажів спеціальними транспортними засобами, включаючи морські, річкові та повітряні судна, а також окремих пасажирів або організованих груп населення;

(Пункт 8 доповнено підпунктом 19 згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

20) виконання вантажно-розвантажувальних робіт;

(Пункт 8 доповнено підпунктом 20 згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

21) забезпечення аеропортового обслуговування повітряних суден, зокрема забезпечення авіаційної безпеки, обслуговування повітряного руху, надання в користування повітряного простору в зоні відповідальності, забезпечення аеронавігаційною інформацією, метеорологічне, медичне, пошукове, аварійно-рятувальне забезпечення польотів;

(Пункт 8 доповнено підпунктом 21 згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

22) надання метеорологічної інформації на замовлення фізичних та юридичних осіб;

(Пункт 8 доповнено підпунктом 22 згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

23) виконання авіаційних робіт в межах території України і за кордоном в установленому законодавством порядку;

(Пункт 8 доповнено підпунктом 23 згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

24) надання у тимчасове користування площ для зберігання обладнання, майна, паливно-мастильних матеріалів, інших цінностей, що належать іншим юридичним або фізичним особам;

(Пункт 8 доповнено підпунктом 24 згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

25) проведення лабораторних аналізів паливно-мастильних матеріалів у встановленому законодавством порядку;

(Пункт 8 доповнено підпунктом 25 згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

26) проведення випробувань електричного обладнання та електропроводки, перевірка приладів обліку води та енергоресурсів, інших технічних приладів, обладнання та систем у встановленому законодавством порядку; проведення робіт з контролю якості води, аналізу стічних вод та опадів;

(Пункт 8 доповнено підпунктом 26 згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

27) проведення робіт з проектування, розроблення, монтажу, діагностики, ремонту, налагодження та технічного обслуговування систем відеоспостереження, внутрішньої сигналізації, структурованих кабельних систем, телефонних мереж, системи єдиного часу та дзвінків у встановленому законодавством порядку;

(Пункт 8 доповнено підпунктом 27 згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

28) розроблення, впровадження та обслуговування проектів мультимедійних аудиторій, конференц-залів, Інтернет-кафе;

(Пункт 8 доповнено підпунктом 28 згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

29) надання послуг з редагування, перекладу наукової, довідкової, технічної, навчальної, навчально-методичної, художньої літератури, комп'ютерного набору, верстання текстів.

(Пункт 8 доповнено підпунктом 29 згідно з Постановою КМ № 305 від 20.05.2015)

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 6 березня 2019 р. № 167

Київ

ПРО ПРОВЕДЕННЯ ЕКСПЕРИМЕНТУ З ПРИСУДЖЕННЯ СТУПЕНЯ ДОКТОРА ФІЛОСОФІЇ

Кабінет Міністрів України постановляє:

1. Погодитися з пропозицією Міністерства освіти і науки про проведення до 31 грудня 2020 р. експерименту з присудження ступеня доктора філософії.

2. Затвердити Порядок проведення експерименту з присудження ступеня доктора філософії, що додається.

3. Установити, що:

дія затвердженого цією постановою Порядку припиняється у разі затвердження в установленому Законом України «Про вищу освіту» порядку присудження наукових ступенів спеціалізованими вченими радами закладів вищої освіти (наукових установ) та набрання ним чинності;

здобувачі, яким присуджено ступінь доктора філософії відповідно до затвердженого цією постановою Порядку, одержують дипломи доктора філософії державного зразка.

4. Міністерству освіти і науки:

надавати роз'яснення щодо застосування затвердженого цією постановою Порядку;

протягом двох місяців після завершення експерименту підготувати звіт про результати його проведення;

оприлюднити звіт на офіційному веб-сайті Міністерства освіти і науки.

Прем'єр-міністр України

Інд. 73

В. ГРОЙСМАН

ЗАТВЕРДЖЕНО

постановою Кабінету Міністрів України

від 6 березня 2019 р. № 167

ПОРЯДОК

проведення експерименту з присудження ступеня доктора філософії

Загальні питання

1. Цей Порядок регулює питання проведення експерименту з присудження ступеня доктора філософії спеціалізованими вченими радами закладів вищої освіти (наукових установ), встановлення вимог до рівня наукової кваліфікації осіб, які здобувають ступінь доктора філософії, утворення спеціалізованих вчених рад закладів вищої освіти (наукових установ) та скасування їх рішень.

2. У цьому Порядку терміни вживаються у такому значенні:

1) атестаційна справа здобувача – справа, яка формується з документів, пов'язаних з атестацією здобувача, згідно із встановленим переліком;

2) атестація здобувача – комплекс послідовних експертних дій щодо оцінки наукового рівня дисертації та наукових публікацій здобувача, встановлення рівня набуття здобувачем теоретичних знань, умінь, навичок та відповідних компетентностей з метою державного визнання рівня наукової кваліфікації здобувача шляхом присудження йому наукового ступеня;

3) голова спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти (наукової установи) (далі – голова ради) – штатний науково-педагогічний (науковий) працівник закладу вищої освіти (наукової установи), де утворюється рада, який має науковий ступінь доктора наук;

4) здобувач ступеня доктора філософії (далі – здобувач) – особа, яка навчається у закладі вищої освіти (науковій установі) на третьому (освітньо-науковому) рівні вищої освіти з метою здобуття ступеня доктора філософії з галузі знань та/або спеціальності;

5) опонент – особа, яка не є штатним працівником закладу вищої освіти (наукової установи), де утворюється рада, та має науковий ступінь і є компетентним вченим з наукового напрямку, за яким підготовлено дисертацію здобувача. Компетентність вченого підтверджується присудженням йому науковим ступенем з відповідної галузі знань (науки) та/або спеціальності або присвоєнням йому вченим званням за відповідною кафедрою (спеціальністю) та/або науковими публікаціями з наукового напрямку, за яким підготовлено дисертацію здобувача;

6) спеціалізована вчена рада закладу вищої освіти (наукової установи) (далі – рада) – спеціалізована вчена рада, яка утворюється МОН з правом прийняття до розгляду та проведення разового захисту дисертації особи, яка здобуває ступінь доктора філософії, з метою присудження їй зазначеного ступеня;

7) рецензент – особа, яка є штатним працівником закладу вищої освіти (наукової установи), де утворюється рада, та має науковий ступінь і є компетентним вченим з наукового напрямку, за яким підготовлено дисертацію здобувача.

У цьому Порядку термін «близькі особи» вживається у значенні, наведеному у Законі України «Про запобігання корупції».

3. Ступінь доктора філософії присуджується радою в результаті успішного виконання здобувачем відповідної освітньо-наукової програми та за результатами публічного захисту наукових досягнень у формі дисертації.

Здобуття ступеня доктора філософії передбачає набуття особою теоретичних знань, умінь, навичок та інших компетентностей, достатніх для продукування нових ідей, розв'язання комплексних проблем у галузі професійної та/або дослідницько-інноваційної діяльності, оволодіння методологією наукової та педагогічної діяльності, а також проведення власного наукового дослідження, результати якого мають наукову новизну, теоретичне та практичне значення.

Ступінь доктора філософії здобувається на основі ступеня магістра (спеціаліста). Ступінь доктора філософії з галузі знань та/або спеціальності медичного та ветеринарного спрямування присуджується здобувачу, який має відповідно вищу медичну або ветеринарну освіту, що відповідає другому (магістерському) рівню вищої освіти.

4. Документом, який засвідчує присудження ступеня доктора філософії, є диплом доктора філософії державного зразка, що видається закладом вищої освіти (науковою установою) після затвердження атестаційною колегією МОН рішення ради.

Утворення ради

5. Рада утворюється із спеціальності, з якої заклад вищої освіти (наукова установа) має ліцензію на провадження освітньої діяльності на третьому (освітньо-науковому) рівні вищої освіти.

Заклад вищої освіти (наукова установа), в якому здобувач виконав освітньо-наукову програму, подає МОН клопотання про утворення ради. Таке клопотання заклад вищої освіти (наукова установа) може подавати також щодо дисертації здобувача, який виконав освітньо-наукову програму в іншому закладі вищої освіти (науковій установі).

У закладі вищої освіти (науковій установі) може утворюватися структурний підрозділ, однією з функцій якого є забезпечення діяльності рад. В іншому разі такі повноваження покладаються на працівника закладу вищої освіти (наукової установи).

Якщо здобувач виконав освітньо-наукову програму, окремі елементи якої, крім закладу вищої освіти, забезпечуються і науковою установою, рада може утворюватися в одному із зазначених суб'єктів підготовки з можливим залученням до складу ради вченого, який є штатним працівником іншого суб'єкта підготовки, як рецензента з урахуванням вимог цього Порядку до кваліфікації такого вченого.

МОН протягом місяця з дати надходження клопотання приймає рішення про утворення ради, про що видається відповідний наказ.

Контроль за діяльністю рад здійснює МОН.

6. Рада утворюється у складі голови та членів ради – двох рецензентів і двох опонентів.

Голова ради забезпечує дотримання вимог законодавства під час функціонування ради.

Головою ради не може бути призначено:

наукового керівника здобувача;

керівника (заступника керівника) закладу вищої освіти (наукової установи), в якій утворюється рада;

співавтора наукових публікацій здобувача;

рецензента монографії здобувача;

близьких осіб здобувача.

Опоненти не можуть бути співробітниками одного закладу вищої освіти (наукової установи). Оponentами можуть бути іноземні вчені з наукового напрямку, за яким підготовлено дисертацію здобувача.

Вчений, який пропонується до складу ради, повинен мати не менше трьох наукових публікацій, опублікованих за останні п'ять років, за науковим напрямком, за яким підготовлено дисертацію здобувача, з яких не менше однієї публікації у виданнях, проіндексованих у базах даних Scopus та/або Web of Science Core Collection. До таких публікацій зараховуються монографії, розділи монографій, статті у періодичних наукових виданнях, включених до переліку наукових фахових видань України, затвердженого МОН, або у періодичних наукових виданнях інших держав.

Рецензентом або опонентом не може бути призначено близьких осіб здобувача, його наукового керівника та співавтора будь-якої наукової публікації здобувача.

Близькі особи керівника закладу вищої освіти (наукової установи) з метою захисту дисертації звертаються до іншого закладу вищої освіти (наукової установи) для утворення ради.

Один вчений може бути головою (членом) не більше восьми раз протягом календарного року.

Голова та члени ради мають рівні права під час захисту дисертації здобувачем.

Якщо один із членів ради не може взяти участі у засіданні ради, заклад вищої освіти (наукова установа) надсилає МОН клопотання про зміну складу ради. МОН протягом місяця з дати надходження клопотання приймає рішення про зміну складу ради, про що видається відповідний наказ.

Оплата праці голови та членів ради і відшкодування витрат на відрядження опонентів здійснюються відповідно до законодавства, що регулює оплату праці голови та членів екзаменаційної комісії закладу вищої освіти та відшкодування витрат на відрядження членів екзаменаційної комісії, призначених з інших міст.

7. У складі ради не менше трьох вчених повинні мати ступінь доктора наук (голова ради, один з рецензентів, один з опонентів). Вчений може бути включений до складу ради не раніше ніж через п'ять років після здобуття ступеня доктора філософії (кандидата наук).

Голова та члени ради забезпечують високий рівень вимогливості під час розгляду дисертацій, проведення їх захисту та прийняття радою обґрунтованих рішень.

8. Для утворення ради заклад вищої освіти (наукова установа) подає МОН:

клопотання про утворення ради з відповідним обґрунтуванням та інформуванням про наявність належних умов для функціонування ради;

персональний склад ради із зазначенням прізвища, імені, по батькові, місця основної роботи та наукових публікацій відповідно до абзацу десятого пункту 6 цього Порядку;

копії дипломів про наукові ступені, атестатів про вчене звання голови та членів ради.

Якщо підготовка здобувача здійснювалася відповідно до угоди між вітчизняним та іноземним закладами вищої освіти (науковими установами), рада може утворюватися на базі одного із зазначених суб'єктів підготовки. У разі коли рада утворюється на базі закладу вищої освіти (наукової установи) України, утворення такої ради здійснюється відповідно до цього Порядку. Працівник іноземного закладу вищої освіти, що був стороною зазначеної угоди, може бути рецензентом щодо дисертації здобувача. На базі іноземного закладу вищої освіти (наукової установи) рада утворюється відповідно до законодавства іноземної держави.

Вимоги до рівня наукової кваліфікації здобувача

9. Здобувач повинен підготувати дисертацію, опублікувати основні наукові результати у наукових публікаціях, набути теоретичні знання, уміння, навички та відповідні компетентності.

10. Дисертація подається у вигляді спеціально підготовленої кваліфікаційної наукової праці на правах рукопису, виконується здобувачем особисто, повинна містити наукові положення, нові науково обґрунтовані теоретичні та/або експериментальні результати проведених здобувачем досліджень, що мають істотне значення для певної галузі знань та підтверджуються документами, які засвідчують проведення таких досліджень, а також свідчити про особистий внесок здобувача в науку та характеризуватися єдністю змісту.

Вимоги щодо оформлення дисертації встановлюються МОН. Освітньо-наукова програма закладу вищої освіти (наукової установи) може встановлювати максимальний та/або мінімальний обсяг основного тексту дисертації відповідно до специфіки відповідної галузі знань та/або спеціальності.

11. Основні наукові результати дисертації повинні бути висвітлені не менше ніж у трьох наукових публікаціях, які розкривають основний зміст дисертації. До таких наукових публікацій зараховуються:

не менше однієї статті у періодичних наукових виданнях інших держав, які входять до Організації економічного співробітництва та розвитку та/або Європейського Союзу, з наукового напрямку, за яким підготовлено дисертацію здобувача;

статті у наукових виданнях, включених до переліку наукових фахових видань України (замість однієї статті може бути зараховано монографію або розділ монографії, опублікованої у співавторстві).

Наукова публікація у виданні, віднесеному до першого – третього квартилів (Q1–Q3) відповідно до класифікації SCImago Journal and Country Rank або Journal Citation Reports, прирівнюється до двох публікацій, які зараховуються відповідно до абзацу першого цього пункту.

Наукові публікації зараховуються за темою дисертації з дотриманням таких умов: обґрунтування отриманих наукових результатів відповідно до мети статті (поставленого завдання) та висновків; опублікування статей у наукових фахових виданнях, які на дату їх опублікування внесені до переліку наукових фахових видань України, затвердженого в установленому законодавством порядку; опублікування статей у наукових періодичних виданнях інших держав з наукового напрямку, за яким підготовлено дисертацію здобувача, за умови повноти викладу матеріалів дисертації, що визначається радою; опублікування не більше ніж однієї статті в одному випуску (номері) наукового видання.

За темою дисертації не зараховуються наукові публікації, в яких повторюються наукові результати, опубліковані раніше в інших наукових публікаціях, що вже зараховані за темою дисертації.

12. Якщо в дисертації використано ідеї або розробки, що належать співавторам, разом з якими здобувач має спільні наукові публікації та документи про проведення дисертаційних досліджень, здобувач повинен відзначити такий факт у дисертації з обов'язковим зазначенням особистого внеску в такі публікації та документи.

Здобувач засвідчує власним підписом на титульній сторінці дисертації, що подані до захисту наукові досягнення є його власним напрацюванням і всі запозичені ідеї, наукові результати, цитати супроводжуються належними посиланнями на їх авторів та джерела опублікування.

Виявлення радою порушення академічної доброчесності (академічного плагіату, самоплагіату, фабрикації, фальсифікації) (далі – академічна доброчесність) в дисертації та/або наукових публікаціях, у яких висвітлені основні наукові результати дисертації, є підставою для відмови у присудженні ступеня доктора філософії без права її повторного захисту.

13. Після завершення здобувачем відповідної освітньо-наукової програми науковий керівник (керівники) здобувача готує (готують) висновок з оцінкою його роботи у процесі підготовки дисертації та виконання індивідуального плану наукової роботи та індивідуального навчального плану (далі – висновок наукового керівника (керівників)). Науковий керівник (керівники) забезпечує (забезпечують) належне та своєчасне виконання своїх обов'язків.

Якщо науковий керівник (керівники) відмовляється (відмовляються) підготувати висновок, здобувач звертається з письмовою заявою до вченої ради закладу вищої освіти (наукової установи) про надання висновку структурного підрозділу, де здійснювалася підготовка здобувача. Вчена рада закладу вищої освіти (наукової установи) доручає відповідному структурному підрозділу розглянути таку заяву. Відповідний структурний підрозділ протягом місяця з дня надходження заяви розглядає подані здобувачем документи щодо завершення його підготовки і проводить засідання, яке вважається правоможним, якщо в ньому взяли участь не менш як дві третини складу відповідного структурного підрозділу. На засіданні відповідного структурного підрозділу заслуховується наукова доповідь здобувача і шляхом відкритого голосування простою більшістю голосів присутніх на засіданні наукових (науково-педагогічних) працівників приймається рішення про надання/відмову в наданні такого висновку. У такому разі висновок підписує керівник відповідного структурного підрозділу. Якщо науковий керівник є керівником структурного підрозділу, де здійснювалася підготовка здобувача, висновок структурного підрозділу підписує заступник керівника такого підрозділу.

14. Попередня експертиза дисертації проводиться у закладі вищої освіти (науковій установі), де здійснювалася підготовка здобувача. Заклад вищої освіти (наукова установа) за дорученням МОН може проводити попередню експертизу дисертації здобувача, підготовка якого здійснювалася в іншому закладі вищої освіти (науковій установі).

Для проведення такої експертизи здобувач звертається з письмовою заявою на ім'я голови вченої ради закладу вищої освіти (наукової установи) щодо проведення попередньої експертизи дисертації та надання висновку про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів дисертації.

Для підготовки висновку про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів дисертації вчена рада закладу вищої освіти (наукової установи) призначає двох рецензентів, кандидатури яких пропонуються до складу ради, та визначає структурний підрозділ, де проводитиметься попередня експертиза дисертації.

До такого структурного підрозділу здобувач подає дисертацію, висновок наукового керівника (керівників) та академічну довідку про виконання відповідної освітньо-наукової програми, зразок якої затверджується МОН.

Керівник структурного підрозділу закладу вищої освіти (наукової установи), де проводиться попередня експертиза дисертації, за участю рецензентів організовує та проводить на базі такого структурного підрозділу фаховий семінар для апробації дисертації.

Рецензенти, розглянувши дисертацію та наукові публікації, у яких висвітлені основні наукові результати дисертації, а також за результатами фахового семінару готують висновок про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів дисертації. Рецензенти забезпечують об'єктивність підготовленого ними висновку. У висновку, зокрема, зазначається інформація про відповідність дисертації вимогам, передбаченим пунктом 10 цього Порядку, кількість наукових публікацій, повноту опублікування результатів дисертації та особистий внесок здобувача до всіх наукових публікацій, опублікованих із співавторами та зарахованих за темою дисертації. Для здобувачів з галузей знань «Біологія», «Ветеринарна медицина» та «Охорона здоров'я» висновок повинен містити відомості щодо проведення біоетичної експертизи дисертаційних досліджень.

Попередня експертиза дисертації проводиться протягом двох місяців з дня надходження до закладу вищої освіти (наукової установи) письмової заяви здобувача щодо проведення такої експертизи.

У разі відмови (у письмовій формі) закладу вищої освіти (наукової установи) провести попередню експертизу та підготувати зазначений висновок здобувач має право звернутися до МОН для визначення подальшої процедури захисту дисертації.

15. Висновок наукового керівника (керівників) або структурного підрозділу (у двох примірниках) та висновок про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів дисертації (у двох примірниках) видаються здобувачеві.

У разі коли такі висновки є позитивними, здобувач подає заяву на ім'я голови вченої ради закладу вищої освіти (наукової установи) щодо утворення ради для проведення захисту дисертації з метою присудження ступеня доктора філософії і подає засвідчені в установленому порядку копії одержаних ним академічної довідки про виконання відповідної освітньо-наукової програми, висновку наукового керівника (керівників) або структурного підрозділу і висновку про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів дисертації.

Після видачі здобувачеві зазначених висновків забороняється вносити зміни до тексту дисертації.

Подання документів до ради, проведення захисту дисертації і присудження ступеня доктора філософії

16. Здобувач подає до ради такі документи, перелік яких є вичерпним:

- 1) заяву щодо проведення його атестації;
- 2) копію першої сторінки паспорта громадянина України або паспортного документа іноземця;
- 3) копію диплома магістра (спеціаліста). У разі коли документ про вищу освіту видано іноземним закладом вищої освіти, додатково подається копія документа про визнання іноземного документа про вищу освіту;
- 4) копію свідоцтва про зміну імені (у разі потреби);
- 5) витяг з наказу про зарахування до аспірантури (прикріплення до закладу вищої освіти (наукової установи), засвідчений в установленому порядку;
- 6) академічну довідку про виконання відповідної освітньо-наукової програми;
- 7) висновок наукового керівника (керівників) або відповідного структурного підрозділу у двох примірниках;
- 8) висновок про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів дисертації у двох примірниках;
- 9) дисертацію в друкованому (три примірники) та електронному вигляді;
- 10) копії наукових публікацій, зарахованих за темою дисертації, на яких повинні бути зазначені вихідні дані відповідних видань. Копії зазначених публікацій засвідчуються в установленому порядку.

Оригінали документів, що подаються до ради відповідно до підпунктів 2–4 цього пункту, надаються раді і після прийняття заяви повертаються здобувачеві. Копії зазначених документів засвідчуються в установленому порядку.

Працівник відповідного структурного підрозділу закладу вищої освіти (наукової установи), який забезпечує діяльність рад, або працівник закладу вищої освіти (наукової установи), на якого покладені такі повноваження, перевіряє наявність документів відповідно до цього пункту та їх оформлення.

У разі оформлення документів іноземця або особи без громадянства повне ім'я та прізвище наводяться в тому порядку, в якому вони записані в паспортному документі іноземця.

Голова ради приймає документи до розгляду, наносить на заяву здобувача відповідну резолюцію, проставляє дату їх прийняття та свій підпис.

17. У тижневий строк після прийняття документів до розгляду:

працівником відповідного структурного підрозділу закладу вищої освіти (наукової установи), який забезпечує діяльність рад, або працівником закладу вищої освіти (наукової установи), на якого покладені такі повноваження, на офіційному веб-сайті закладу вищої освіти (наукової установи) в розділі, в якому міститься інформація про діяльність рад, розміщуються інформація про прийняття дисертації до розгляду та анотація дисертації, а також надсилається МОН повідомлення про прийняття дисертації до розгляду, яке разом з іншими такими повідомленнями, що надійшли до МОН протягом місяця, розміщується на офіційному веб-сайті МОН третього робочого дня наступного місяця;

головою ради дисертація та наукові публікації, зараховані за її темою, надаються для вивчення опонентам.

У місячний строк після прийняття документів до розгляду опоненти подають голові ради підписані ними відгуки.

У відгуку опонента визначається ступінь актуальності обраної теми, обґрунтованості наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації, їх новизна, повнота викладу в наукових публікаціях, зарахованих за темою дисертації, відсутність (наявність) порушення академічної доброчесності.

У разі коли відгук не подано своєчасно або він не відповідає вимогам абзацу п'ятого цього пункту, голова ради може повернути його опонентові для доопрацювання або замінити опонента. У разі заміни опонента МОН надсилається вмотивоване клопотання про внесення змін до складу ради.

18. Після надходження до ради відгуків опонентів члени ради у робочому порядку погоджують дату проведення захисту дисертації, яка призначається не пізніше ніж у тижневий строк з дня одержання другого відгуку

опонента головою ради. Протягом трьох робочих днів після погодження дати проведення захисту дисертації наукова громадськість інформується про дату проведення захисту дисертації.

19. Працівник структурного підрозділу закладу вищої освіти (наукової установи), який забезпечує діяльність рад, або працівник закладу вищої освіти (наукової установи), на якого покладені такі повноваження, не пізніше ніж за десять робочих днів до дати захисту дисертації розміщує в електронному вигляді на офіційному веб-сайті закладу вищої освіти (наукової установи), рада якого прийняла заяву про атестацію здобувача, у розділі, в якому міститься інформація про діяльність рад, примірник дисертації (із забезпеченням відкритих форматів текстових даних), висновок про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів дисертації та відгуки опонентів.

Зазначені матеріали зберігаються у відкритому доступі на офіційному веб-сайті закладу вищої освіти (наукової установи) протягом трьох місяців з дати набрання чинності наказом закладу вищої освіти (наукової установи) про видачу здобувачеві диплома доктора філософії.

Вимоги, передбачені абзацом першим цього пункту, не поширюються на дисертації, що містять інформацію, віднесenu до державної таємниці, або інформацію для службового користування.

20. За бажанням здобувача рада зобов'язана проводити захист дисертації за наявності негативного відгуку одного з опонентів. Якщо негативні відгуки надійшли від двох опонентів, дисертація знімається з розгляду, а здобувачеві повертаються всі подані ним матеріали, крім його заяви та одного примірника дисертації.

Про зняття дисертації з розгляду рада повідомляє МОН протягом трьох робочих днів.

21. Публічний захист дисертації проводиться на засіданні ради. Захист дисертації повинен мати характер відкритої наукової дискусії, в якій зобов'язані взяти участь голова та члени ради, а також за бажанням присутні на засіданні. Під час захисту відповідно до законодавства радою забезпечується аудіофіксація (запис фонограми) та відеофіксація. Запис (звукзапис, відеозапис) такого засідання ради оприлюднюється на офіційному веб-сайті закладу вищої освіти (наукової установи) не пізніше наступного робочого дня з дати проведення засідання та зберігається на відповідному веб-сайті не менше трьох місяців з дати набрання чинності наказом закладу вищої освіти (наукової установи) про видачу здобувачеві диплома доктора філософії.

У ході засідання рада встановлює рівень набуття здобувачем теоретичних знань, умінь, навичок та інших компетентностей, що дало йому можливість одержати нові науково обґрунтовані теоретичні або експериментальні результати проведених ним досліджень та розв'язати конкретне наукове завдання у відповідній галузі знань, та оволодіння здобувачем методологією наукової та педагогічної діяльності.

Засідання ради вважається правоможним у разі участі у ньому та голосуванні повного складу ради.

У разі потреби один з опонентів, який надав позитивний відгук, може брати участь у засіданні ради з використанням засобів відеозв'язку в режимі реального часу.

22. Засідання ради проводиться головою ради державною мовою за такою процедурою:

голова ради інформує її членів згідно з даними реєстраційної картки присутності членів ради про правоможність засідання;

голова ради інформує її членів про погоджену із здобувачем мову, якою він буде викладати основні положення дисертації та відповідати на запитання, та доповідає про подані здобувачем документи, їх відповідність встановленим вимогам;

здобувач викладає основні положення дисертації та відповідає на запитання, подані в усній чи письмовій формі;

здобувач відповідає на зауваження, які містяться у відгуках опонентів та зверненнях інших осіб, що надійшли до закладу вищої освіти (наукової установи) у письмовому вигляді чи електронною поштою;

обговорюється проект рішення ради щодо присудження ступеня доктора філософії;

проводиться таємне голосування щодо присудження здобувачеві ступеня доктора філософії (у разі участі в засіданні одного з опонентів з використанням засобів відеозв'язку його голос зараховується за результатами відкритого голосування);

голова ради оголошує результати голосування (рішення вважається позитивним, якщо за нього проголосували не менш як чотири члени ради);

голова ради оголошує рішення ради щодо присудження здобувачеві ступеня доктора філософії з відповідної галузі знань та/або спеціальності.

23. Здобувач має право зняти дисертацію із захисту за письмовою заявою, поданою на засіданні ради до початку таємного голосування. У такому разі здобувачеві повертаються документи, які він подав до ради, крім заяви та одного примірника дисертації.

Якщо рада встановила порушення академічної доброчесності в дисертації та/або наукових публікаціях, у яких висвітлені основні наукові результати дисертації, заява про зняття дисертації із захисту не приймається. У такому разі рада приймає рішення про відмову у присудженні ступеня доктора філософії.

24. У разі прийняття радою рішення про відмову у присудженні ступеня доктора філософії усі виявлені радою протягом розгляду дисертації та висловлені під час її захисту недоліки, порушення та зауваження, що стали підставою для прийняття такого рішення, зазначаються у рішенні ради.

Здобувачеві надається засвідчена в установленому порядку копія зазначеного рішення та повертаються подані ним документи, крім заяви, висновку наукового керівника (керівників) або відповідного структурного підрозділу, висновку про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів дисертації та одного примірника дисертації.

У такому разі МОН надсилаються разом із супровідним листом засвідчені в установленому порядку копії рішення про відмову у присудженні ступеня доктора філософії та стенограми (розшифрованої фонограми) засідання ради.

Дисертація, за результатами захисту якої радою прийнято рішення про відмову у присудженні ступеня доктора філософії, може бути подана до захисту повторно після доопрацювання не раніше ніж через один рік з дня прийняття такого рішення (крім випадків, передбачених абзацом третім пункту 12 цього Порядку).

25. Дисертації, що містять інформацію, віднесenu до державної таємниці, або інформацію для службового користування, розглядаються з урахуванням вимог законодавства з питань державної таємниці та службової інформації.

26. Рада оформлює протягом 15 робочих днів рішення про присудження ступеня доктора філософії (у двох примірниках).

Усі документи, що стосуються розгляду дисертації та проведення її захисту в раді, формуються в перший примірник атестаційної справи здобувача, який зберігається у відповідному структурному підрозділі закладу вищої освіти (наукової установи) протягом десяти років з дати набрання чинності наказом закладу вищої освіти (наукової установи) про видачу диплома доктора філософії, а рішення ради щодо присудження ступеня доктора філософії та один примірник дисертації підлягають постійному зберіганню.

27. Другий примірник атестаційної справи здобувача, що надсилається до МОН протягом місяця з дня захисту дисертації, формується з таких документів, перелік яких є вичерпним:

- 1) супровідного листа на бланку закладу вищої освіти (наукової установи);
- 2) копії першої сторінки паспорта громадянина України або паспортного документа іноземця, засвідченої в установленому порядку;
- 3) рішення ради про присудження ступеня доктора філософії;
- 4) висновку про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів дисертації;
- 5) відгуків опонентів;
- 6) копії диплома магістра (спеціаліста), засвідченої в установленому порядку. У разі коли документ про вищу освіту видано іноземним закладом вищої освіти, додатково подається копія документа про визнання іноземного документа про вищу освіту, засвідчена в установленому порядку;
- 7) копії свідоцтва про зміну імені (у разі потреби), засвідченої в установленому порядку;
- 8) копії академічної довідки про виконання здобувачем освітньо-наукової програми, засвідченої в установленому порядку;
- 9) копії документа про передачу друкованого примірника дисертації до Національної бібліотеки імені В. І. Вернадського Національної академії наук та електронного примірника до Національного репозитарію академічних текстів або Державної наукової установи «Український інститут науково-технічної експертизи та інформації»;
- 10) анотації дисертації державною мовою з наведенням наукових публікацій, зарахованих за темою дисертації;
- 11) копії реєстраційної картки присутності членів ради, засвідченої в установленому порядку;
- 12) стенограми (розшифрованої фонограми) засідання ради, підписаної головою ради та скріпленої печаткою закладу вищої освіти (наукової установи).

Обкладинка атестаційної справи здобувача, супровідний лист, рішення ради про присудження ступеня доктора філософії та реєстраційна картка присутності членів ради оформлюються за формою, затвердженою МОН.

Другий примірник атестаційної справи здобувача, оформлений з порушенням установлених вимог, МОН до розгляду не приймається.

Атестаційна справа здобувача, прийнята МОН до розгляду, не може бути знята з розгляду здобувачем чи відкликана радою, в якій здійснювався захист дисертації.

28. МОН з метою здійснення контролю за дотриманням радою вимог нормативно-правових актів з питань атестації здобувача:

розглядає документи атестаційної справи здобувача щодо дотримання радою процедури розгляду дисертації; проводить експертизу дисертації щодо актуальності обраної теми, обґрунтованості наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації, їх новизни, повноти викладу в наукових публікаціях, зарахованих за темою дисертації, відсутності (наявності) порушення академічної доброчесності.

До проведення експертизи дисертації МОН може залучати:

членів експертних рад МОН з проведення експертизи дисертацій з відповідного наукового напрямку; працівників закладів вищої освіти (наукових установ) шляхом утворення групи експертів; окремих вчених шляхом призначення їх експертами.

Суб'єкт експертизи проводить експертизу дисертації, розміщеної в електронному вигляді на офіційному веб-сайті закладу вищої освіти (наукової установи), готує висновок, подає його МОН. Зазначений висновок долучається до матеріалів атестаційної справи здобувача.

У МОН готується узагальнений висновок, який подається на розгляд атестаційної колегії МОН.

29. Атестаційна колегія МОН розглядає узагальнений висновок та затверджує рішення ради про присудження ступеня доктора філософії.

Наказ МОН про затвердження рішення ради на підставі рішення атестаційної колегії МОН розміщується на офіційному веб-сайті МОН.

Строк розгляду МОН дисертації та атестаційної справи здобувача не повинен перевищувати чотирьох місяців.

Пропозиції і заяви фізичних та юридичних осіб щодо додаткової оцінки дисертації та атестаційної справи здобувача розглядаються МОН до прийняття рішення.

За особливих обставин, які потребують більш тривалого строку для проведення експертизи дисертації, про продовження такого строку МОН інформує заклад вищої освіти (наукову установу), в якому утворена рада.

30. Вчена рада закладу вищої освіти (наукової установи) після набрання чинності наказом МОН про затвердження рішення ради про присудження ступеня доктора філософії приймає рішення про видачу диплома доктора філософії, яке затверджується наказом закладу вищої освіти (наукової установи) та оприлюднюється на офіційному веб-сайті такого закладу (установи).

Рішення ради, ухвалене за результатами захисту дисертації на засіданні, проведеному в іноземному закладі вищої освіти (науковій установі), затверджується відповідно до законодавства іноземної держави.

31. Рішення ради про присудження ступеня доктора філософії набирає чинності з дати набрання чинності наказом закладу вищої освіти (наукової установи) про видачу диплома доктора філософії.

32. Диплом доктора філософії видається здобувачеві у порядку, встановленому закладом вищої освіти (науковою установою).

Здобувачеві, підготовка якого здійснювалася відповідно до угоди між вітчизняним та іноземним закладами вищої освіти (науковими установами) та якому присуджено ступінь доктора філософії, видається два дипломи доктора філософії відповідно до законодавства держав – сторін угоди.

Відшкодування витрат на виготовлення бланків диплома доктора філософії здійснюється відповідно до законодавства.

33. У разі втрати, знищення або пошкодження диплома доктора філософії заклад вищої освіти (наукова установа) видає його дублікат з новим порядковим номером та інформацією відповідно до раніше виданого диплома за рахунок коштів особи, яка отримує дублікат.

Для видачі дублікату диплома до закладу вищої освіти (наукової установи) подаються:

заява особи про видачу дублікату диплома доктора філософії;

довідка органу внутрішніх справ про втрату диплома доктора філософії (у разі наявності);

копія першої сторінки паспорта громадянина України або паспортного документа іноземця;

копія втраченого, знищеного або пошкодженого диплома доктора філософії (у разі наявності).

У разі зміни особою імені диплом на новий не обмінюється.

34. Визнання здобутого в іноземному закладі вищої освіти ступеня доктора філософії і проведення процедури його визнання здійснюється відповідно до законодавства.

Скасування рішення ради

35. У разі виявлення порушення радою вимог цього Порядку МОН скасовує рішення ради про присудження ступеня доктора філософії.

Наказ МОН про скасування зазначеного рішення ради на підставі рішення атестаційної колегії МОН розміщується на офіційному веб-сайті МОН.

36. Виявлення МОН академічного плагіату у захищеній дисертації є підставою для позбавлення на два роки наукового керівника права участі у підготовці здобувачів, позбавлення голови та членів ради на два роки права участі в атестації здобувачів.

37. Здобувач має право ознайомитися з узагальненим висновком МОН після прийняття МОН рішення про скасування рішення ради про присудження ступеня доктора філософії. Копія такого висновку надається здобувачеві у місячний строк на його прохання.

38. Якщо рішення ради про присудження ступеня доктора філософії скасовано МОН у зв'язку з порушенням радою процедури розгляду дисертації, така дисертація може бути подана здобувачем до захисту повторно.

Якщо рішення ради про присудження ступеня доктора філософії скасовано МОН у зв'язку з порушенням вимог до дисертації та наукових публікацій, у яких висвітлені основні наукові результати дисертації, така дисертація може бути подана до захисту здобувачем повторно після її доопрацювання не раніше ніж через рік з дати прийняття рішення про скасування такого рішення ради.

Якщо рішення ради про присудження ступеня доктора філософії скасовано МОН у зв'язку з порушенням академічної доброчесності в дисертації та/або наукових публікаціях, у яких висвітлені основні наукові результати дисертації, така дисертація не може повторно подаватися до захисту.

Розгляд апеляцій

39. На рішення ради про відмову у присудженні ступеня доктора філософії здобувач може подати протягом двох місяців з дня захисту дисертації апеляцію до закладу вищої освіти (наукової установи), в якому утворена рада, або до МОН.

Розгляд апеляції у закладі вищої освіти (науковій установі), в якому утворена рада, здійснюється у порядку, встановленому таким закладом вищої освіти (науковою установою).

40. На рішення МОН про скасування рішення ради про присудження ступеня доктора філософії здобувач може подати апеляцію до МОН не пізніше ніж через два місяці з дня його прийняття.

41. У разі надходження апеляції МОН утворює апеляційну комісію із залученням фахівців за науковим напрямом, за яким підготовлено дисертацію здобувача. Головою апеляційної комісії призначається, як правило, член атестаційної колегії МОН.

Апеляційна комісія готує висновок, який підписується усіма членами комісії, для розгляду атестаційною колегією МОН.

У разі коли апеляція не містить аргументів по суті виявлених недоліків, апеляційна комісія не утворюється.

42. Рішення МОН за результатами розгляду апеляції може бути оскаржено у судовому порядку.

43. У разі прийняття рішення суду щодо повторного розгляду дисертації та атестаційної справи здобувача такий розгляд здійснюється МОН із залученням фахівців, які не брали участі у попередній експертизі дисертації.

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ ПОСТАНОВА

від 24 липня 2013 р. № 567

Київ

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОРЯДКУ ПРИСУДЖЕННЯ НАУКОВИХ СТУПЕНІВ

(Назва Постанови із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 656 від 19.08.2015)

Із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ

№ 656 від 19.08.2015 № 1159 від 30.12.2015 № 567 від 27.07.2016

(Установлено, що дія Порядку, затвердженого цією Постановою, поширюється на осіб, які продовжують здобувати наукові ступені відповідно до підпункту 7 пункту 2 розділу XV «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про вищу освіту», згідно з Постановою КМ № 567 від 27.07.2016)

Кабінет Міністрів України постановляє:

1. Затвердити Порядок присудження наукових ступенів, що додається.

(Пункт 1 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 656 від 19.08.2015)

2. Міністерству освіти і науки забезпечити надання роз'яснень щодо застосування Порядку, затвердженого цією постановою.

3. Визнати такими, що втратили чинність, постанови Кабінету Міністрів України згідно з переліком, що додається.

Прем'єр-міністр України

Інд. 70

М. АЗАРОВ

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 24 липня 2013 р. № 567

ПОРЯДОК присудження наукових ступенів

(Назва Порядку із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 656 від 19.08.2015)

Загальні питання

1. Цей Порядок регулює питання присудження наукових ступенів доктора і кандидата наук.

(Пункт 1 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 656 від 19.08.2015)

2. Наукові ступені доктора і кандидата наук присуджуються особам, які мають повну вищу освіту, глибокі фахові знання і значні досягнення в певній галузі науки.

(Пункт 2 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 656 від 19.08.2015)

3. Розгляд і вирішення питань атестації наукових кадрів здійснює МОН за участю атестаційної колегії, яка діє відповідно до затвердженого ним положення.

4. Документом, що засвідчує присудження наукового ступеня, є диплом доктора (кандидата) наук, зразок якого затверджено Кабінетом Міністрів України.

(Пункт 4 в редакції Постанови КМ № 656 від 19.08.2015)

5. Розгляд дисертацій, що містять державну таємницю, здійснюється з урахуванням вимог Закону України «Про державну таємницю». Особливості розгляду дисертацій, що містять державну таємницю, визначаються рішенням МОН за погодженням з СБУ.

Присудження наукових ступенів

6. Наукові ступені доктора і кандидата наук присуджують спеціалізовані вчені ради за результатами прилюдного захисту дисертацій.

МОН затверджує рішення спеціалізованих вчених рад про присудження наукових ступенів і видає дипломи доктора та кандидата наук.

7. (Абзац перший пункту 7 виключено на підставі Постанови КМ № 567 від 27.07.2016)

(Абзац другий пункту 7 виключено на підставі Постанови КМ № 567 від 27.07.2016)

Спеціалізована вчена рада несе відповідальність за обґрунтованість прийнятих нею рішень і забезпечує високий рівень вимогливості під час розгляду дисертацій та проведення їх захисту.

У разі порушення спеціалізованою вченою радою вимог нормативно-правових актів з питань присудження наукових ступенів доктора або кандидата наук МОН вживає відповідних заходів аж до скасування рішення ради.

Головою ради призначається доктор наук із спеціальності відповідно до профілю ради, що є штатним працівником вищого навчального закладу або наукової установи, в якій утворено раду.

Доктор наук може призначатися головою лише однієї спеціалізованої вченої ради у разі, коли у вищому навчальному закладі або науковій установі утворено кілька рад.

Керівники вищих навчальних закладів, наукових установ, в яких утворені ради, забезпечують їх ефективне функціонування.

Персональну відповідальність за дотримання спеціалізованими вченими радами вимог нормативно-правових актів з питань атестації наукових кадрів вищої кваліфікації, науковий рівень захищених у радах дисертацій несуть керівники рад.

8. Вищі навчальні заклади, наукові установи створюють належні умови для роботи спеціалізованих вчених рад, оформляють атестаційні справи і засвідчують їх своєю печаткою.

Оплата видатків, пов'язаних з підготовкою та проведенням захисту дисертацій, здійснюється відповідно до законодавства.

Кошти на оплату праці офіційних опонентів, їх відрядження можуть надаватися:

за місцем захисту дисертації;

за місцем роботи здобувача;

за місцем прикріплення здобувача для підготовки дисертації.

Норми оплати праці офіційних опонентів визначають МОН і Мінсоцполітики за погодженням з Мінфіном.

9. Дисертація на здобуття наукового ступеня є кваліфікаційною науковою працею, виконаною особисто здобувачем у вигляді спеціально підготовленого рукопису або опублікованої монографії. Підготовлена до захисту дисертація повинна містити висунуті здобувачем науково обґрунтовані теоретичні або експериментальні результати, наукові положення, а також характеризуватися єдністю змісту і свідчити про особистий внесок здобувача в науку.

До дисертації, що містить науково-прикладні результати, повинні додаватися документи, що підтверджують практичне використання отриманих здобувачем результатів – впровадження у виробництво, достатню дослідно-виробничу перевірку, отримання нових кількісних і якісних показників, суттєві переваги запропонованих технологій, зразків продукції, матеріалів тощо, а до дисертації, що містить теоретичні наукові результати, – рекомендації щодо їх використання.

Дисертація виконується з галузі науки та за науковою спеціальністю відповідно до переліку, який затверджує МОН, і повинна відповідати паспорту наукової спеціальності, затвердженому МОН.

Теми дисертацій пов'язуються, як правило, з основними науково-дослідними роботами, що виконуються вищими навчальними закладами або науковими установами і затверджуються вченими (науково-технічними) радами для кожного здобувача окремо з одночасним призначенням наукового консультанта в разі підготовки докторської чи наукового керівника в разі підготовки кандидатської дисертації.

10. Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора наук повинна мати обсяг основного тексту 11–13, а для суспільних і гуманітарних наук – 15–17 авторських аркушів, оформлених відповідно до вимог, установлених МОН.
(Абзац перший пункту 10 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 1159 від 30.12.2015)

Докторська дисертація:

може бути подана до захисту у вигляді опублікованої монографії;

повинна містити наукові положення та науково обґрунтовані результати у певній галузі науки, що розв'язують важливу наукову або науково-прикладну проблему і щодо яких здобувач є суб'єктом авторського права;

може бути подана до захисту за однією або двома спеціальностями однієї галузі науки і повинна відповідати за кожною спеціальністю вимогам, зазначеним в абзаці четвертому цього пункту.

У разі коли дисертація виконана за двома спеціальностями, а спеціалізована вчена рада, до якої подана дисертація, має право проводити захист дисертацій лише за однією з них, то за відсутності в Україні спеціалізованих вчених рад з правом проведення захисту дисертацій за такими двома спеціальностями за рішенням МОН може проводитися разовий захист. Разовий захист може проводитися також у разі відсутності в Україні спеціалізованих вчених рад з правом проведення захисту докторських дисертацій з відповідної наукової спеціальності. Склад спеціалізованої вченої ради для проведення разового захисту формується відповідно до положення про спеціалізовану вчену раду.

Інформація про отримані результати у кандидатській дисертації здобувача наукового ступеня доктора наук може бути наведена лише в оглядовій частині докторської дисертації.

Докторська дисертація може бути подана до спеціалізованої вченої ради для проведення захисту не раніше ніж через п'ять років після здобуття особою наукового ступеня кандидата наук.

Допускається за рішенням МОН подання до спеціалізованої вченої ради докторської дисертації раніше п'ятирічного строку після здобуття наукового ступеня кандидата наук у разі вагомого особистого внеску здобувача у забезпечення розвитку відповідної галузі науки. Підтвердженням вагомого особистого внеску здобувача у забезпечення розвитку галузі науки, з якої підготовлено дисертацію, може бути:

наявність патенту на винахід або диплома на наукове відкриття;

висновок вищого навчального закладу або наукової установи, що є провідними з напрямку, з якого підготовлено дисертацію;

відзначення державними нагородами (преміями) України або інших держав.

Науковий ступінь доктора наук в галузі медичних та ветеринарних наук може бути присуджений здобувачу, який має науковий ступінь кандидата наук в галузі медичних та ветеринарних наук відповідно.

11. Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата наук повинна мати обсяг основного тексту 4,5–7, а для суспільних і гуманітарних наук – 6,5–9 авторських аркушів, оформлених відповідно до вимог, установлених МОН.
(Абзац перший пункту 11 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 1159 від 30.12.2015)

Кандидатська дисертація:

може бути подана до захисту у вигляді опублікованої монографії;

повинна містити нові науково обґрунтовані результати проведених здобувачем досліджень, які розв'язують конкретне наукове завдання, що має істотне значення для певної галузі науки;

подається до захисту лише за однією спеціальністю.

За відсутності в Україні спеціалізованих вчених рад з правом проведення захисту кандидатських дисертацій за відповідною науковою спеціальністю за рішенням МОН може проводитися разовий захист.

12. До опублікованих праць, які відображають основні наукові результати дисертації, з відповідної галузі науки належать:

монографії;

посібники (для дисертацій з педагогічних наук);

статті у наукових, зокрема електронних, фахових виданнях України;

статті у наукових періодичних виданнях інших держав з напрямку, з якого підготовлено дисертацію.

Перелік наукових фахових видань України затверджується в установленому МОН порядку.

До опублікованих праць, які додатково відображають наукові результати дисертації, належать дипломи на відкриття; патенти і авторські свідоцтва на винаходи, державні стандарти, промислові зразки, алгоритми та програми, що пройшли експертизу на новизну; рукописи праць, депонованих в установах державної системи науково-технічної інформації та анотованих у наукових журналах; брошури, препринти, технологічні частини проектів на будівництво, розширення, реконструкцію та технічне переоснащення підприємств; інформаційні карти на нові матеріали, що внесені до державного банку даних; друковані тези, доповіді та інші матеріали наукових конференцій, конгресів, симпозіумів, семінарів, шкіл тощо.

Повноту викладу матеріалів дисертації в опублікованих працях здобувача визначає спеціалізована вчена рада.

Мінімальну кількість та обсяг публікацій, які розкривають основний зміст дисертацій, визначає МОН.

Апробація матеріалів дисертації на наукових конференціях, конгресах, симпозіумах, семінарах, школах тощо обов'язкова.

13. Докторська і кандидатська дисертації супроводжуються окремими авторефератами обсягом відповідно 1,3–1,9 і 0,7–0,9 авторського аркуша, які подаються державною мовою. Вимоги до оформлення автореферату встановлює МОН.

Автореферат дисертації видається друкарським способом з обов'язковим зазначенням вихідних відомостей видання у кількості, визначеній спеціалізованою вченою радою, і надсилається членам спеціалізованої вченої ради та заінтересованим організаціям не пізніше ніж за місяць до захисту дисертації. Список адресатів визначає спеціалізована вчена рада, яка прийняла дисертацію до захисту. Перелік установ та організацій, яким обов'язково надсилається автореферат, визначає МОН.

14. Якщо у дисертації використано ідеї або розробки, що належать співавторам, разом з якими опубліковані наукові праці, здобувач повинен відзначити цей факт у дисертації та в авторефераті з обов'язковим зазначенням конкретного особистого внеску в такі праці або розробки.

У разі виявлення текстових запозичень, використання ідей, наукових результатів і матеріалів інших авторів без посилання на джерело дисертація знімається з розгляду незалежно від стадії проходження без права її повторного захисту.

Виявлення в дисертації, авторів якої вже видано диплом доктора чи кандидата наук, текстових запозичень без посилання на джерело, є підставою для прийняття рішення про позбавлення його наукового ступеня.

15. Здобувач наукового ступеня кандидата наук допускається до захисту дисертації після складення кандидатських іспитів, перелік яких визначає МОН.

Здобувач наукового ступеня кандидата наук, який не має повної вищої освіти в галузі науки, з якої підготовлено дисертацію, складає додатковий кандидатський іспит, що визначається спеціалізованою вченою радою відповідно до переліку наукових спеціальностей за програмами, затвердженими МОН.

Про дату складення додаткових кандидатських іспитів спеціалізована вчена рада повідомляє МОН протягом місяця з дня прийняття рішення.

Наукові ступені в галузі медичних та ветеринарних наук можуть бути присуджені здобувачам, які мають відповідно повну вищу медичну та ветеринарну освіту.

16. Вищий навчальний заклад або наукова установа, в якій виконувалася дисертація або до якої був прикріплений здобувач, проводить попередню експертизу дисертації та робить висновок про наукову та практичну цінність її результатів. Висновок видається здобувачеві не пізніше ніж через два місяці після надходження для попередньої експертизи кандидатської та не пізніше ніж через три місяці – докторської дисертації і включається до переліку документів, які подаються здобувачем до спеціалізованої вченої ради. Керівник вищого навчального закладу або наукової установи несе персональну відповідальність за якість, об'єктивність і своєчасність підготовки висновку.

У разі відмови вищого навчального закладу або наукової установи підготувати обґрунтований висновок здобувач має право звернутися до МОН для визначення подальшої процедури захисту дисертації.

17. Спеціалізована вчена рада:

приймає для попереднього розгляду дисертацію за наявності супровідних документів за переліком, який визначає МОН. Процедура попереднього розгляду дисертації регулюється положенням про спеціалізовану вчену раду;

має право приймати до розгляду докторську дисертацію не раніше ніж через два місяці, а кандидатську – не раніше ніж через місяць з дня розсилання виготовлювачем обов'язкових примірників видань, в яких опубліковано праці здобувача, що відображають основні результати дисертації;

приймає до захисту докторську дисертацію не пізніше ніж через три місяці після подання здобувачем усіх документів, а кандидатську – не пізніше ніж через два місяці.

Ректорам і проректорам вищих навчальних закладів, керівникам наукових установ та їх заступникам не дозволяється захищати дисертації у спеціалізованих вчених радах, утворених за місцем основної роботи зазначених осіб.

Забороняється усувати недоліки, виявлені у дисертації спеціалізованою вченою радою після прийняття її до захисту, та в авторефераті – після його розсилання.

18. З метою забезпечення незалежності експертизи для захисту дисертації спеціалізованою вченою радою призначаються офіційні опоненти з числа компетентних учених із спеціальності, за якою подано дисертацію.

Для розгляду докторської дисертації призначаються три офіційних опоненти – доктори наук, причому тільки один з них може бути членом спеціалізованої вченої ради, де проводитиметься захист, чи штатним працівником вищого навчального закладу або наукової установи, в якій утворено спеціалізовану вчену раду.

Для розгляду кандидатської дисертації призначаються два офіційних опоненти, з яких один – доктор наук, а другий – доктор або кандидат наук, причому тільки один з них може бути членом спеціалізованої вченої ради, де проводитиметься захист, чи співробітником вищого навчального закладу або наукової установи, в якій утворено спеціалізовану вчену раду.

Офіційними опонентами не можуть бути:

голови, заступники голів і вчені секретарі спеціалізованих вчених рад, в яких проводитиметься захист; наукові керівники; співавтори опублікованих праць здобувача;

керівники вищих навчальних закладів або наукових установ та їх заступники за основним місцем роботи здобувача або за місцем виконання дисертації, або за місцем прикріплення здобувача для підготовки дисертації, або за місцем її захисту;

співробітники кафедр, лабораторій, секторів, відділів, де виконувалася дисертація, де працює здобувач, де він прикріплений або де проводилися науково-дослідні роботи, щодо яких здобувач є замовником або виконавцем (співвиконавцем);

члени атестаційної колегії МОН;

члени експертних рад з питань проведення експертизи дисертацій.

Офіційні опоненти та науковий керівник (консультант) не можуть бути співробітниками однієї і тієї самої організації. Члени експертних рад з питань проведення експертизи дисертацій МОН можуть бути призначені офіційними опонентами за виняткових обставин за погодженням з МОН.

Протягом року особа може бути призначена офіційним опонентом для захисту не більш як п'яти дисертацій.

19. Офіційний опонент на основі вивчення дисертації та праць, опублікованих за темою дисертації, подає спеціалізованій вченій раді відгук, оформлений відповідно до вимог МОН. У разі коли відгук не відповідає визначеним вимогам, спеціалізована вчена рада повертає його офіційному опоненту для доопрацювання або замінює офіційного опонента.

Копії письмових відгуків офіційних опонентів спеціалізована вчена рада видає здобувачеві не пізніше ніж за 10 календарних днів до захисту дисертації.

20. Про прийняття дисертації до захисту і призначення офіційних опонентів спеціалізована вчена рада надсилає МОН повідомлення у порядку, встановленому МОН.

Повідомлення про прийняття дисертації до захисту публікуються в офіційному друкованому виданні та на офіційному веб-сайті МОН.

21. Для ознайомлення наукової громадськості з доробком здобувача один примірник дисертації та два примірники автореферату не пізніше ніж за місяць до захисту передаються у бібліотеку того вищого навчального закладу або наукової установи, де спеціалізованою вченою радою прийнято дисертацію до захисту.

За бажанням здобувача спеціалізована вчена рада зобов'язана проводити захист дисертації за наявності негативних відгуків, проте, якщо два з них надійшли від офіційних опонентів, захист дисертації не проводиться, а рада приймає рішення про зняття її з розгляду.

22. Прилюдний захист дисертації проводиться на засіданні спеціалізованої вченої ради, яке вважається правомочним у разі, коли в його проведенні взяло участь не менш як дві третини складу, а також не менш як чотири доктори наук з кожної спеціальності докторської і не менш як три доктори наук із спеціальності кандидатської дисертації.

Рішення спеціалізованої вченої ради про присудження наукового ступеня вважається позитивним, якщо за нього проголосувало не менш як три чверті членів ради, які брали участь у засіданні.

23. Захист дисертації повинен мати характер наукової дискусії, в якій зобов'язані взяти участь більше половини присутніх на засіданні членів спеціалізованої вченої ради – доктори наук з кожної спеціальності, за якою виконано дисертацію.

Офіційні опоненти зобов'язані бути присутні на засіданні ради під час захисту дисертації. Якщо з поважної причини відсутній один з офіційних опонентів, то захист дисертації може проводитися за наявності позитивного відгуку відсутнього опонента. У такому разі на засіданні ради оголошується відгук відсутнього офіційного опонента і заслуховується виступ офіційного опонента, призначеного додатково керівництвом ради не пізніше ніж за три календарних дні до засідання. Захист дисертації не проводиться, якщо таке призначення відбулося пізніше встановленого строку.

Здобувач може ознайомитися з копією письмового відгуку призначеного додатково офіційного опонента за день до захисту або перед захистом дисертації.

Захист дисертації не може проводитися у разі відсутності двох офіційних опонентів або офіційного опонента, який подав негативний відгук про дисертацію.

Після закінчення захисту дисертації спеціалізована вчена рада проводить таємне голосування щодо присудження наукового ступеня. Протокол лічильної комісії затверджується відкритим голосуванням простою більшістю голосів членів ради, які брали участь у засіданні.

Здобувач має право за письмовою заявою зняти дисертацію з розгляду на засіданні спеціалізованої вченої ради до початку таємного голосування та у подальшому подати її до захисту як нову працю, крім випадків, зазначених у пункті 14 цього Порядку.

Процедура засідання спеціалізованої вченої ради для проведення захисту дисертації визначається положенням про ради.

24. Спеціалізована вчена рада у місячний строк після захисту дисертації надсилає:

адміністратору (розпоряднику) Єдиної державної електронної бази з питань освіти електронний примірник заповненої облікової картки дисертації за встановленою формою та електронний примірник дисертації;

МОН паперовий примірник дисертації разом з атестаційною справою здобувача наукового ступеня, що оформляється згідно з вимогами, встановленими МОН.

Другий примірник атестаційної справи здобувача наукового ступеня зберігається у спеціалізованій вченій раді протягом десяти років.

Після прийняття МОН рішення про видачу диплома доктора, кандидата наук:

паперовий примірник дисертації передається для зберігання до Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського Національної академії наук;

електронний примірник облікової картки дисертації за встановленою формою адміністратором (розпорядником) Єдиної державної електронної бази з питань освіти надсилається Українському інституту науково-технічної та економічної інформації.

25. У разі прийняття спеціалізованою вченою радою негативного рішення щодо присудження наукового ступеня документи за визначеним МОН переліком повертаються здобувачеві.

Відгуки про дисертацію та автореферат, стенограма (розшифрована і засвідчена фонограма) засідання та протокол голосування залишаються у спеціалізованій вченій раді. У разі потреби зазначені матеріали можуть бути надіслані за місцем повторного захисту.

Про негативне рішення щодо захисту дисертації спеціалізована вчена рада повідомляє МОН у місячний строк з дня його прийняття. Одночасно надсилаються МОН автореферат і стенограма (розшифрована та засвідчена фонограма) засідання ради.

Дисертація, за результатами захисту якої спеціалізованою вченою радою прийнято негативне рішення, може бути подана до захисту повторно після доопрацювання не раніше ніж через рік з дня прийняття такого рішення. Захист такої дисертації відбувається за погодженням з МОН.

26. У МОН розглядаються документи атестаційних справ здобувачів наукових ступенів та проводиться експертиза дисертацій з метою здійснення контролю за дотриманням спеціалізованими вченими радами вимог нормативно-правових актів з питань атестації наукових кадрів, про що готується висновок, який подається на розгляд атестаційної колегії МОН.

МОН може надсилати дисертацію та атестаційну справу здобувача для додаткового розгляду (колективного рецензування):

до іншої спеціалізованої вченої ради в установленому МОН порядку;

до вищого навчального закладу або наукової установи.

Додатковому розгляду (колективному рецензуванню) обов'язково підлягає докторська дисертація, яка за рішенням МОН подана спеціалізованій вченій раді раніше п'ятирічного строку після здобуття наукового ступеня кандидата наук.

Якщо під час проведення експертизи дисертації встановлено порушення спеціалізованою вченою радою вимог нормативно-правових актів з питань атестації наукових кадрів, то МОН скасовує рішення ради про присудження наукового ступеня, вживає заходів, зокрема:

вказує на недоліки під час розгляду дисертації та проведення її захисту;

звужує профіль ради;

пропонує керівнику вищого навчального закладу або наукової установи, в якій утворено раду, подати інші кандидатури для призначення голови ради, його заступника або вченого секретаря;

позбавляє офіційних опонентів, членів комісії ради з попереднього розгляду права участі в атестації наукових кадрів;

припиняє діяльність ради з визначенням строку, протягом якого нове клопотання про утворення ради не подається.

Атестаційна справа здобувача наукового ступеня та дисертація, які розглядаються МОН, не можуть бути зняті з розгляду здобувачем чи відкликані радою, у якій відбувся захист дисертації.

Здобувач має право ознайомитися з висновком після прийняття рішення МОН про видачу (відмову у видачі) відповідного диплома. Копія висновку видається МОН у місячний строк на прохання здобувача.

Якщо рішення ради про присудження наукового ступеня скасовано МОН, то дисертація може бути подана до захисту повторно до іншої спеціалізованої вченої ради після доопрацювання не раніше ніж через рік з дня прийняття такого рішення МОН. Захист такої дисертації відбувається за погодженням з МОН.

27. Контроль за науковим рівнем дисертацій МОН здійснює за участю експертних рад з питань проведення експертизи дисертацій.

(Абзац перший пункту 27 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 567 від 27.07.2016)

Порядок утворення, функціонування та діяльності експертних рад з питань проведення експертизи дисертацій визначається положенням про експертну раду, яке затверджує МОН.

Експертні ради з питань проведення експертизи дисертацій проводять експертизу захищених дисертацій, розглядають питання, що належать до їх компетенції, готують експертні висновки про відповідність встановленим вимогам і відповідають за якість та об'єктивність підготовлених ними висновків.

У разі потреби МОН запрошує на засідання експертної ради з питань проведення експертизи дисертацій здобувача, наукового керівника, керівника спеціалізованої вченої ради, де проводився захист дисертації.

28. Строк розгляду у МОН дисертації та атестаційної справи здобувача наукового ступеня доктора наук не повинен перевищувати шести місяців, а наукового ступеня кандидата наук – чотирьох місяців.

Будь-які пропозиції і заяви щодо додаткової оцінки дисертацій та атестаційних справ розглядаються МОН до прийняття рішення.

За особливих обставин, які потребують більш тривалого строку для проведення експертизи дисертації, питання щодо його продовження вирішує МОН у кожному конкретному випадку, про що інформується спеціалізована вчена рада.

29. Повторний розгляд дисертації та атестаційної справи у МОН здійснюється за рішенням суду із залученням фахівців, які не брали участі у попередній експертизі дисертації.

30. Рішення спеціалізованої вченої ради про присудження наукових ступенів доктора або кандидата наук набирає чинності з дати набрання чинності наказом МОН про затвердження рішення спеціалізованої вченої ради та видачу відповідного диплома на підставі рішення атестаційної колегії.

(Розділ «Присвоєння вченого звання старшого наукового співробітника» виключено на підставі Постанови КМ № 656 від 19.08.2015)

Визнання документів про наукові ступені

37. Визнання документів про наукові ступені (кваліфікаційних документів) державного зразка, які видані громадянам України органами атестації інших держав, здійснюється МОН в установленому ним порядку.

Документом, що засвідчує визнання документа про науковий ступінь, є Свідчення про визнання документа про науковий ступінь, форма якого затверджується МОН.

38. Власники дипломів про наукові ступені, виданих органами атестації іноземних держав, набувають прав на державні гарантії, встановлені законодавством для наукових працівників, з дати прийняття МОН рішення про їх визнання.

(Розділ в редакції Постанови КМ № 1159 від 30.12.2015)

Виготовлення і видача дипломів

(Назва розділу із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 656 від 19.08.2015)

39. Виготовлення і видача дипломів, а також їх дублікатів здійснюється в установленому МОН порядку.

(Абзац перший пункту 39 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 656 від 19.08.2015)

Відшкодування витрат на виготовлення бланків диплома доктора, кандидата наук здійснюється за рахунок коштів осіб, які їх отримують.

(Абзац другий пункту 39 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 656 від 19.08.2015)

40. Особам, що втратили диплом, за рахунок їх коштів видається дублікат з новим порядковим номером.

(Абзац перший пункту 40 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 656 від 19.08.2015)

У разі зміни особою прізвища (імені) диплом на новий не обмінюється.

(Абзац другий пункту 40 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 656 від 19.08.2015)

(Розділ «Позбавлення наукових ступенів» виключено на підставі Постанови КМ № 567 від 27.07.2016)

(Розділ «Розгляд апеляцій» виключено на підставі Постанови КМ № 567 від 27.07.2016)

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

ВІД 19 СЕРПНЯ 2015 Р. № 656

КИЇВ

**ДЕЯКІ ПИТАННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ СТАТТІ 54 ЗАКОНУ УКРАЇНИ
«ПРО ВИЩУ ОСВІТУ»**

Із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ

№ 173 від 02.03.2016 № 308 від 25.04.2018

Відповідно до частин четвертої та п'ятої статті 54 Закону України «Про вищу освіту» Кабінет Міністрів України постановляє:

1. Затвердити такі, що додаються:

Порядок затвердження рішень про присвоєння вчених звань;

зразки державних документів про присвоєння вчених звань.

2. Установити, що в Україні визнаються дійсними та не підлягають обміну атестати, видані:

атестаційними органами СРСР і Російської Федерації за рішеннями вчених рад до 1 вересня 1992 р.;

Вищою атестаційною комісією та Міністерством освіти і науки, молоді та спорту.

3. Міністерству освіти і науки затвердити протягом двох місяців порядок присвоєння вищими навчальними закладами та науковими установами вчених звань науковим і науково-педагогічним працівникам, а також порядок позбавлення вчених звань.

4. Внести до постанови Кабінету Міністрів України від 24 липня 2013 р. № 567 «Про затвердження Порядку присудження наукових ступенів і присвоєння вченого звання старшого наукового співробітника» (Офіційний вісник України, 2013 р., № 64, ст. 2328) зміни, що додаються.

5. Визнати такими, що втратили чинність, постанови Кабінету Міністрів України згідно з переліком, що додається.

6. Ця постанова набирає чинності з 1 січня 2016 року.

Прем'єр-міністр України

Інд. 73

А. ЯЦЕНЮК

ЗАТВЕРДЖЕНО

постановою Кабінету Міністрів України

від 19 серпня 2015 р. № 656

ПОРЯДОК

затвердження рішень про присвоєння вчених звань

(У тексті Порядку слова «вищий навчальний заклад» в усіх відмінках і формах числа замінено словами «заклад вищої освіти» у відповідному відмінку і числі згідно з Постановою КМ № 308 від 25.04.2018)

1. Цей Порядок визначає механізм затвердження атестаційною колегією МОН рішень про присвоєння вчених звань професора, доцента та старшого дослідника (далі – вчені звання) вченими радами закладів вищої освіти або вченими (науково-технічними) радами наукових установ (далі – вчені ради).

2. Вчені звання професора та доцента присвоюються особам, які професійно провадять науково-педагогічну або творчу мистецьку діяльність, а старшого дослідника – особам, які професійно провадять наукову або науково-технічну діяльність.

3. Вчені звання присвоюють вчені ради.

Рішення вчених рад затверджує атестаційна колегія МОН.

Головою атестаційної колегії МОН є Міністр освіти і науки, який затверджує склад атестаційної колегії в установленому законодавством порядку. Положення про атестаційну колегію МОН затверджується МОН.

4. Вчена рада закладу вищої освіти, якому в установленому порядку надано статус дослідницького, приймає остаточне рішення щодо присвоєння вченого звання, яке надсилається протягом двох тижнів МОН для затвердження (без розгляду атестаційної справи кандидата на присвоєння вченого звання (далі – атестаційна справа) на засіданні атестаційної колегії МОН) відповідно до цього Порядку.

5. Порядок присвоєння науковим і науково-педагогічним працівникам вчених звань вченими радами, основні критерії оцінки їх науково-педагогічної або наукової діяльності, а також порядок позбавлення вчених звань затверджує в установленому порядку МОН.

6. Науковим, науково-педагогічним працівникам (далі – працівники), які працюють у двох або більше закладах вищої освіти (наукових установах), вчені звання присвоюються за основним місцем роботи.

7. Строк розгляду атестаційних справ у МОН не перевищує трьох місяців.

8. Вчене звання професора присвоюється:

1) працівникам закладів вищої освіти (наукових установ):

які мають:

– науковий ступінь;

– вчене звання доцента або старшого дослідника (старшого наукового співробітника);

– період роботи на посадах науково-педагогічних та/або наукових працівників, визначений МОН;

– сертифікат відповідно до Загальноєвропейської рекомендації з мовної освіти (на рівні не нижче B2) або кваліфікаційні документи, пов'язані з використанням іноземної мови (крім осіб з інвалідністю I групи);

– документи, які підтверджують міжнародний досвід кандидата на отримання звання (крім осіб з інвалідністю I групи);

які опублікували наукові праці у виданнях, що включені до міжнародних наукометричних баз, рекомендованих МОН, у кількості, визначеній МОН;

які підготували докторів філософії (кандидатів наук) у кількості, визначеній МОН;

(Підпункт 1 пункту 8 в редакції Постанови КМ № 308 від 25.04.2018)

2) діячам культури і мистецтв, які працюють у закладах вищої освіти та педагогічна робота яких відповідно до навчальних планів передбачає індивідуальну роботу з опанування мистецьких вмінь і навичок та безпосередньо впливає на формування професійної майстерності майбутнього митця:

які мають:

– відповідно почесне звання «Народний артист України», «Народний художник України», «Народний архітектор України», «Заслужений діяч мистецтв України»;

– вчене звання доцента;

– період роботи на посадах науково-педагогічних та/або наукових працівників, визначений МОН;

(Абзац п'ятий підпункту 2 пункту 8 в редакції Постанови КМ № 308 від 25.04.2018)

– значні особисті творчі досягнення;

– сертифікат відповідно до Загальноєвропейської рекомендації з мовної освіти (на рівні не нижче B2) або кваліфікаційні документи, пов'язані з використанням іноземної мови;

які опублікували наукові праці у фахових наукових виданнях України чи провідних наукових виданнях інших держав у кількості, визначеній МОН;

(Абзац восьмий підпункту 2 пункту 8 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 308 від 25.04.2018)

які підготували лауреатів міжнародних чи державних премій України, конкурсів, виставок, оглядів, фестивалів або осіб, яким присвоєно почесні звання України, у кількості, визначеній МОН.

(Підпункт 2 пункту 8 доповнено абзацом згідно з Постановою КМ № 308 від 25.04.2018)

9. Вчене звання доцента присвоюється:

1) працівникам закладів вищої освіти:

які мають:

– науковий ступінь;

– період роботи на посадах науково-педагогічних та/або наукових працівників, визначений МОН;

– сертифікат відповідно до Загальноєвропейської рекомендації з мовної освіти (на рівні не нижче B2) або кваліфікаційні документи, пов'язані з використанням іноземної мови (крім осіб з інвалідністю I групи);

– документи, які підтверджують міжнародний досвід кандидата на отримання звання (крім осіб з інвалідністю I групи);

які опублікували наукові праці у виданнях, що включені до міжнародних наукометричних баз, рекомендованих МОН, у кількості, визначеній МОН;

(Підпункт 1 пункту 9 в редакції Постанови КМ № 308 від 25.04.2018)

2) діячам культури і мистецтв, які працюють у закладах вищої освіти, педагогічна робота яких відповідно до навчальних планів передбачає індивідуальну роботу з опанування мистецьких вмінь і навичок та безпосередньо впливає на формування професійної майстерності майбутнього митця:

які мають:

– відповідно почесне звання «Народний артист України», «Народний художник України», «Народний архітектор України», «Заслужений діяч мистецтв України», «Заслужений артист України», «Заслужений художник України», «Заслужений архітектор України», «Заслужений працівник культури України», «Заслужений майстер народної творчості України»;

(Абзац третій підпункту 2 пункту 9 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 308 від 25.04.2018)

– період роботи на посадах науково-педагогічних та/або наукових працівників, визначений МОН;

(Абзац четвертий підпункту 2 пункту 9 в редакції Постанови КМ № 308 від 25.04.2018)

– значні особисті творчі досягнення;

які опублікували наукові праці у фахових наукових виданнях України чи провідних наукових виданнях інших держав у кількості, визначеній МОН;

(Абзац шостий підпункту 2 пункту 9 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 308 від 25.04.2018)

які підготували лауреатів міжнародних чи державних премій України, конкурсів, виставок, оглядів, фестивалів у кількості, визначеній МОН.

(Підпункт 2 пункту 9 доповнено абзацом згідно з Постановою КМ № 308 від 25.04.2018)

10. Вчене звання старшого дослідника присвоюється працівникам закладів вищої освіти та наукових установ, які мають науковий ступінь; період роботи на посадах науково-педагогічних та/або наукових працівників, визначений МОН; наукові праці у виданнях, що включені до міжнародних наукометричних баз, рекомендованих МОН, у кількості, визначеній МОН; сертифікат відповідно до Загальноєвропейської рекомендації з мовної освіти (на рівні не нижче B2) або кваліфікаційні документи, пов'язані з використанням іноземної мови, та документи, які підтверджують міжнародний досвід кандидата на отримання звання (крім осіб з інвалідністю I групи).

(Пункт 10 в редакції Постанови КМ № 308 від 25.04.2018)

11. Атестаційні справи надсилаються до МОН для розгляду атестаційною колегією МОН.

Формою роботи атестаційної колегії МОН є засідання, яке є правоможним, якщо на ньому присутні не менш як дві третини її складу.

Рішення атестаційної колегії оформляється протоколом, затверджується наказом МОН та оприлюднюється на офіційному веб-сайті МОН.

12. Рішення вченої ради про присвоєння вченого звання набирає чинності з дати набрання чинності наказом МОН про затвердження рішення вченої ради та видачу відповідного державного документа про присвоєння вченого звання на підставі рішення атестаційної колегії МОН.

13. У разі недотримання вимог законодавства з питань присвоєння вчених звань, у тому числі за порушення академічної доброчесності, атестаційна колегія МОН скасовує рішення вченої ради та відмовляє у видачі державного документа про присвоєння вченого звання.

(Пункт 13 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 308 від 25.04.2018)

14. У разі скасування атестаційною колегією МОН рішення вченої ради про присвоєння вченого звання вчена рада може повторно прийняти рішення про присвоєння вченого звання не раніше ніж через один рік після скасування МОН рішення.

15. Державним документом про присвоєння вченого звання є атестат про вчене звання, зразок якого затверджується Кабінетом Міністрів України. Зазначений атестат оформляється і видається МОН.

Інформація про серію та номер атестата про вчене звання заноситься МОН до Єдиної державної електронної бази з питань освіти.

Відшкодування витрат на виготовлення бланків атестатів про вчене звання здійснюється за рахунок коштів осіб, які їх отримують.

16. Особи, які отримали атестати про вчене звання до набрання чинності цим Порядком і отримують надбавку за вчене звання у розмірі, меншому за граничний розмір, за бажанням мають право пройти переатестацію з 1 січня 2017 р. відповідно до порядку, встановленого МОН.

Результати переатестації працівників враховуються керівниками закладів вищої освіти (наукових установ) під час встановлення доплат за вчене звання в межах фонду заробітної плати.

17. У разі втрати, знищення або пошкодження атестата про вчене звання МОН видає його дублікат з новим порядковим номером відповідно до раніше виданого атестата за рахунок коштів особи, яка отримує дублікат.

Для розгляду питання про видачу дублікату атестата до МОН подаються:

особиста заява особи;

довідка органу внутрішніх справ про втрату атестата (за наявності);

копія першої сторінки паспорта;

копія втраченого, знищеного або пошкодженого атестата (за наявності).

18. На рішення вченої ради про відмову у присвоєнні вченого звання до МОН може бути подана апеляція не пізніше ніж протягом двох місяців після прийняття вченою радою такого рішення.

19. У разі надходження апеляції МОН утворює із залученням фахівців відповідної галузі знань апеляційну комісію, крім випадків, коли апеляція не містить аргументів по суті виявлених недоліків.

Апеляційна комісія формується у складі голови та членів комісії. Члени апеляційної комісії призначаються за пропозицією голови. Апеляційна комісія готує висновок, який підписується всіма членами комісії.

20. Рішення МОН щодо апеляції може бути оскаржене у судовому порядку.

21. У разі виявлення МОН порушення вимог законодавства з питань присвоєння вчених звань, у тому числі за порушення академічної доброчесності, особа, якій присвоєно вчене звання, може бути позбавлена такого звання шляхом:

(Абзац перший пункту 21 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 308 від 25.04.2018)

затвердження атестаційною колегією МОН рішення вченої ради про позбавлення вченого звання в установленому МОН порядку;

скасування атестаційною колегією МОН рішення про затвердження рішення вченої ради про присвоєння вченого звання.

МОН має право одержувати в установленому законодавством порядку інформацію, документи і матеріали, необхідні для розгляду питання про позбавлення вченого звання.

(Зразки державних документів)

(Зразки документів із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 308 від 25.04.2018)

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 19 серпня 2015 р. № 656

Зразок

**АТЕСТАТ
ДОЦЕНТА**

Видано на підставі рішення
атестаційної колегії

від _____ 20__ р.

АД № 000000

УКРАЇНА
Міністерство освіти і науки
Рішенням вченої ради

(повне найменування закладу

вищої освіти (наукової установи)
від _____ 20__ р. протокол №

(прізвище, ім'я, по батькові)

присвоєно вчене звання
ДОЦЕНТА

(назва кафедри)

Голова атестаційної колегії
Вчений секретар

МП

м. Київ

м. Київ

(Зразок атестата доцента із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 308 від 25.04.2018)

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 19 серпня 2015 р. № 656

Зразок

**АТЕСТАТ
ПРОФЕСОРА**

Видано на підставі рішення атестаційної колегії

від _____ 20__ р.

АП № 000000

УКРАЇНА
Міністерство освіти і науки
Рішенням вченої ради

(повне найменування закладу

вищої освіти (наукової установи)
від _____ 20__ р. протокол №

(прізвище, ім'я, по батькові)

присвоєно вчене звання
ПРОФЕСОРА

(назва кафедри)

Голова атестаційної колегії
Вчений секретар

МП

м. Київ

м. Київ

(Зразок атестата професора із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 308 від 25.04.2018)

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 19 серпня 2015 р. № 656

Зразок

АТЕСТАТ
СТАРШОГО ДОСЛІДНИКА

Видано на підставі рішення
атестаційної колегії

від 20__ р.

АД № 000000

УКРАЇНА
Міністерство освіти і науки
Рішенням вченої ради

(повне найменування закладу

вищої освіти (наукової установи)
від 20__ р. протокол №

(прізвище, ім'я, по батькові)

присвоєно вчене звання
СТАРШОГО ДОСЛІДНИКА

(назва спеціальності)

Голова атестаційної колегії
Вчений секретар

МП

м. Київ

м. Київ

(Зразок атестата старшого дослідника із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 308 від 25.04.2018)

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ
ПОСТАНОВА
від 10 травня 2002 р. № 608
Київ
ПРО ПОРЯДОК ДОСТАВЛЯННЯ
ОБОВ'ЯЗКОВИХ ПРИМІРНИКІВ ДОКУМЕНТІВ

Із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ

№ 978 від 27.06.2003

№ 1479 від 17.09.2003

№ 387 від 24.03.2004

№ 1128 від 30.11.2005

№ 341 від 09.04.2008

№ 1321 від 08.12.2009

№ 586 від 30.10.2014

№ 839 від 07.10.2015)

З метою здійснення бібліографічного та статистичного обліку, забезпечення відповідального збереження видань, аудіо-, візуальної, аудіовізуальної продукції, поповнення національного інформаційного фонду Кабінет Міністрів України постановляє:

1. Затвердити переліки одержувачів обов'язкового безоплатного примірника видань і аудіо-, візуальної, аудіовізуальної продукції України згідно з додатками 1 і 2.

2. Державному комітетові зв'язку та інформатизації забезпечити приймання обов'язкових примірників видань, аудіо-, візуальної, аудіовізуальної продукції рекомендованими бандеролями з відміткою «обов'язковий примірник» і доставляння одержувачам, переліки яких затверджені цією постановою.

Плату за пересилання таких відправлень справляти відповідно до діючих тарифів на послуги поштового зв'язку.

3. Взяти до відома, що при Національній бібліотеці імені В.І. Вернадського буде створено Державний центр комплектування бібліотек обов'язковим платним примірником документів.

4. Визнати такими, що втратили чинність:

постанову Кабінету Міністрів України від 6 липня 1992 р. № 376 «Про впорядкування розсилки контрольних примірників творів друку»;

постанову Кабінету Міністрів України від 27 червня 1998 р. № 967 «Про внесення доповнення до постанови Кабінету Міністрів України від 6 липня 1992 р. № 376» (Офіційний вісник України, 1998 р., № 26, ст. 945);

постанову Кабінету Міністрів України від 31 березня 1999 р. № 499 «Про доповнення додатка до постанови Кабінету Міністрів України від 6 липня 1992 р. № 376» (Офіційний вісник України, 1999 р., № 13, ст. 528).

Прем'єр-міністр України

Інд. 51

А. КІНАХ

Додаток 1

до постанови Кабінету Міністрів України
від 10 травня 2002 р. № 608

ПЕРЕЛІК

одержувачів обов'язкового безоплатного примірника видань України

Найменування одержувача	Види видань
Президент України	суспільно-політичні, економічні, юридичні, універсального змісту (довідкові), літературно-художні видання; всеукраїнські газети та журнали
Верховна Рада України	суспільно-політичні, економічні, юридичні, універсального змісту (довідкові), літературно-художні видання; всеукраїнські газети та журнали
Кабінет Міністрів України	суспільно-політичні, економічні, юридичні, універсального змісту (довідкові), літературно-художні видання; всеукраїнські газети та журнали
Міністерство юстиції	усі періодичні та продовжувані видання (газети, видання газетного типу, журнали і видання журнального типу) всіма мовами
Державний комітет телебачення і радіомовлення	усі видання всіма мовами, що вийшли в Україні
Національна бібліотека імені В. І. Вернадського	усі видання всіма мовами, що вийшли в Україні, у тому числі малотиражні (до 100 примірників) – у двох примірниках; нормативно-правові акти у сфері стандартизації, метрології та сертифікації – у двох примірниках, усі періодичні та продовжувані видання всіма мовами – у двох примірниках
Національна парламентська бібліотека	усі видання всіма мовами, що вийшли в Україні, у тому числі малотиражні (до 100 примірників); нормативно-правові акти у сфері стандартизації, метрології та сертифікації; усі періодичні та продовжувані видання всіма мовами
Книжкова палата	усі видання всіма мовами, що вийшли в Україні, у тому числі малотиражні (до 100 примірників); нормативно-правові акти у сфері стандартизації, метрології та сертифікації; усі періодичні та продовжувані видання
Харківська державна наукова бібліотека імені В. Г. Короленка	усі видання, що вийшли в Україні; всеукраїнські газети і журнали; газети і журнали, що вийшли на території Харківської області
Львівська наукова бібліотека імені В. Стефаника	усі видання, що вийшли в Україні; всеукраїнські газети і журнали; газети і журнали, що вийшли на території Львівської області
Одеська державна наукова бібліотека імені М. Горького	усі видання, що вийшли в Україні; всеукраїнські газети і журнали; газети і журнали, що вийшли на території Одеської області

Найменування одержувача	Види видань
Кримська республіканська універсальна наукова бібліотека імені І. Франка, Автономна Республіка Крим	усі видання, що вийшли на території Автономної Республіки Крим
Державна науково-технічна бібліотека	усі видання науково-технічної тематики, нормативно-правові акти у сфері стандартизації, метрології та сертифікації, патентні видання
Державна історична бібліотека	усі видання історичної тематики
Центральна наукова сільськогосподарська бібліотека Української академії аграрних наук	усі видання сільськогосподарської тематики
Державна медична бібліотека	усі видання з питань медицини, охорони здоров'я та екології
Центральна державна науково-технічна бібліотека гірничо-металургійного комплексу	усі видання з питань гірничої справи та металургії, нормативно-правові акти у сфері стандартизації, метрології та сертифікації в гірничо-металургійній галузі
Державна бібліотека для дітей	усі видання для дітей та юнацтва, в тому числі навчальні
Державна бібліотека для юнацтва	усі науково-популярні та універсальні видання, навчальна література для старшокласників і студентів
Державна науково-педагогічна бібліотека	усі навчальні, навчально-методичні видання для навчальних закладів усіх типів, наукові видання з питань педагогіки і психології
Національна юридична бібліотека	усі видання з питань держави і права
Державна наукова архітектурно-будівельна бібліотека імені В. Г. Заболотного	усі видання з питань архітектури і будівництва нормативно-правові акти у сфері стандартизації в галузі будівництва та будівельних матеріалів
Центральна бібліотека імені М. Островського Українського товариства сліпих	усі видання для сліпих та слабозорих, виготовлені шрифтом Брайля, збільшеним шрифтом, способом теплографіки
Головні територіальні управління юстиції Міністерства юстиції в Автономній Республіці Крим, в областях, мм. Києві та Севастополі	усі періодичні та продовжувані видання (газети, видання газетного типу, журнали і видання журнального типу) всіма мовами, що вийшли на території Автономної Республіки Крим, відповідних областей, мм. Києва та Севастополя
Республіканський комітет по інформації Автономної Республіки Крим, обласні управління у справах преси та інформації	усі видання, що вийшли на території Автономної Республіки Крим, відповідних областей
Національний автоматизований інформаційний фонд стандартів	нормативно-правові акти у сфері стандартизації, метрології та сертифікації
Універсальні обласні бібліотеки	усі видання, що вийшли на відповідній території
Державні центри науково-технічної та економічної інформації	патентні документи
Конституційний Суд України	нормативно-правові акти, довідкові, енциклопедичні, історичні та наукові видання у сфері правознавства

Примітка. Під поняттям «усі видання» слід розуміти обов'язкові примірники всіх видів видань: текстових, нотних, картографічних, образотворчих, електронних, крім видань для сліпих, виготовлених шрифтом Брайля, збільшеним шрифтом для слабозорих, способом теплографіки, видань нормативно-правових актів у сфері стандартизації, метрології та сертифікації.

(Додаток 1 із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ № 978 від 27.06.2003, № 1479 від 17.09.2003, № 387 від 24.03.2004, № 1128 від 30.11.2005, № 341 від 09.04.2008, № 1321 від 08.12.2009, № 586 від 30.10.2014, № 839 від 07.10.2015)

ПЕРЕЛІК
одержувачів обов'язкового безоплатного примірника
аудіо-, візуальної, аудіовізуальної продукції України

Найменування одержувача	Види аудіо-, візуальної, аудіовізуальної продукції
Національний центр Олександра Довженка Мінкультури	фільмокопії та вихідні матеріали кіно- і відеофільмів, створених повністю або частково за рахунок державного бюджету; фільмокопії кіно- і відеофільмів, створених в Україні за рахунок юридичних осіб з приватною формою власності або фізичних осіб (крім фільмів документального характеру, кіноперіодики, творів кіно- і відеолітопису)
Центральний державний кінофотофоноархів	фільмокопії та вихідні матеріали кіно- і відеофільмів документального характеру, кіноперіодики, творів кіно- і відеолітопису, фото-, фонодокументи, створені повністю або частково за рахунок державного бюджету, а також фільмокопії документального характеру, кіноперіодики, творів кіно- і відеолітопису, фото-, фонодокументи, створені за рахунок юридичних осіб з приватною формою власності або фізичних осіб
Національна бібліотека імені В. І. Вернадського	уся аудіопродукція довідкового, навчального, науково-просвітницького, виробничо-професійного характеру – у двох примірниках
Національна парламентська бібліотека	уся аудіопродукція довідкового, навчального, науково-просвітницького, виробничо-професійного характеру
Харківська державна наукова бібліотека імені В. Г. Короленка	уся аудіопродукція довідкового, навчального, науково-просвітницького, виробничо-професійного характеру*
Львівська наукова бібліотека імені В. Стефаника	-»-
Одеська державна наукова бібліотека імені М. Горького	-»-
Державна науково-технічна бібліотека	-»-
Державна історична бібліотека	уся аудіопродукція довідкового характеру історичної тематики*
Центральна наукова сільськогосподарська бібліотека Української академії аграрних наук	уся аудіопродукція довідкового, навчального, науково-просвітницького, виробничо-професійного характеру сільськогосподарської тематики*
Державна медична бібліотека	уся аудіопродукція довідкового, навчального, науково-просвітницького, виробничо-професійного характеру з питань медицини, охорони здоров'я та екології*
Державна бібліотека для дітей	уся аудіопродукція довідкового, навчального характеру для дітей та юнацтва*
Державна бібліотека для юнацтва	уся аудіопродукція довідкового, науково-просвітницького, навчального характеру для старшокласників і студентів*
Державна науково-педагогічна бібліотека	уся аудіопродукція навчального, науково-просвітницького, виробничо-професійного характеру для вчителів*
Національна юридична бібліотека	уся аудіопродукція довідкового, навчального, науково-просвітницького, виробничо-професійного характеру з питань держави і права*
Державна наукова архітектурно-будівельна бібліотека імені В. Г. Заболотного	уся аудіопродукція довідкового, навчального, науково-просвітницького, виробничо-професійного характеру з питань архітектури і будівництва*

Найменування одержувача	Види аудіо-, візуальної, аудіовізуальної продукції
Центральна бібліотека імені М. Островського Українського товариства сліпих	уся аудіопродукція довідкового, навчального, науково-просвітницького, виробничо-професійного характеру*
Кримська республіканська універсальна наукова бібліотека імені І. Франка Автономної Республіки Крим та універсальні обласні бібліотеки	уся аудіопродукція краєзнавчого характеру, виготовлена на відповідній території*

* Крім аудіопродукції, створеної державними телерадіоорганізаціями.

(Додаток 2 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 387 від 24.03.2004)

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
НАКАЗ
12.01.2017 № 40

Зареєстровано
в Міністерстві юстиції України
03 лютого 2017 р. за № 155/30023

**ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ВИМОГ
ДО ОФОРМЛЕННЯ ДИСЕРТАЦІЇ**

*Із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки
№ 759 від 31.05.2019*

Відповідно до пунктів 10, 11 Порядку присудження наукових ступенів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24 липня 2013 року № 567,

НАКАЗУЮ:

1. Затвердити Вимоги до оформлення дисертації, що додаються.
2. Установити, що дисертації здобувачів, які здобувають ступінь доктора філософії відповідно до Порядку проведення експерименту з присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 06 березня 2019 року № 167, оформлюються відповідно до затверджених цим наказом Вимог до оформлення дисертації.

(Наказ доповнено новим пунктом 2 згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 759 від 31.05.2019)

3. Департаменту атестації кадрів вищої кваліфікації та ліцензування (Шевцов А. Г.) забезпечити державну реєстрацію цього наказу в Міністерстві юстиції України в установленому законодавством порядку.

4. Цей наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування.

5. Контроль за виконанням цього наказу покласти на першого заступника Міністра Ковтунця В. В.

Міністр

Л. М. Гриневич

ВИМОГИ **до оформлення дисертації**

I. Загальні положення

Ці Вимоги визначають структуру та правила оформлення дисертації.

Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора наук, доктора філософії (кандидата наук) готується державною мовою у вигляді спеціально підготовленої наукової праці на правах рукопису в твердій або м'якій палітурці та в електронній формі. За бажанням здобувача дисертація може бути перекладена англійською мовою або іншою мовою, пов'язаною з предметом дослідження, з поданням перекладу до спеціалізованої вченої ради.

II. Структура дисертації

Дисертація повинна мати такі основні структурні елементи:

титульний аркуш;
анотація;
зміст;
перелік умовних позначень (за необхідності);
основна частина;
список використаних джерел;
додатки.

Кожен з цих елементів, а також розділи основної частини та додатки мають починатися з нової сторінки.

III. Вимоги до структурних елементів

1. Титульний аркуш дисертації оформляється за формою, наведеною у додатку 1 до цих Вимог.

2. Для ознайомлення зі змістом та результатами дисертації подається державною та англійською мовами анотація – узагальнений короткий виклад її основного змісту. В анотації дисертації мають бути стисло представлені основні результати дослідження із зазначенням наукової новизни та за наявності практичного значення.

В анотації також вказуються:

прізвище та ініціали здобувача;
назва дисертації;
вид дисертації та науковий ступінь, на який претендує здобувач;
спеціальність (шифр і назва);
найменування вищого навчального закладу або найменування наукової установи, у якому (якій) здійснювалася підготовка;
найменування наукової установи або найменування вищого навчального закладу, у спеціалізованій вченій раді якої (якого) відбудеться захист;
місто, рік.

Зразок анотації наведено у додатку 2 до цих Вимог

Обсяг анотації становить 0,2–0,3 авторських аркуша.

Анотація може подаватися також третьою мовою, пов'язаною з предметом дослідження.

3. Наприкінці анотації наводяться ключові слова відповідною мовою. Сукупність ключових слів повинна відповідати основному змісту наукової праці, відображати тематику дослідження і забезпечувати тематичний пошук роботи. Кількість ключових слів становить від п'яти до п'ятнадцяти. Ключові слова подають у називному відмінку, друкують в рядок через кому.

4. Після ключових слів наводиться список публікацій здобувача за темою дисертації. Вказуються наукові праці: в яких опубліковані основні наукові результати дисертації; які засвідчують апробацію матеріалів дисертації; які додатково відображають наукові результати дисертації.

5. Зміст повинен містити назви всіх структурних елементів, заголовки та підзаголовки (за їх наявності) із зазначенням нумерації та номери їх початкових сторінок.

6. Перелік умовних позначень, символів, одиниць вимірювання, скорочень подається за необхідності у вигляді окремого списку. Додатково їхнє пояснення наводиться у тексті при першому згадуванні. Скорочення, символи, позначення, які повторюються не більше двох разів, до переліку не вносяться.

7. Основна частина дисертації має містити:

вступ;
розділи дисертації;
висновки.

Обсяг основного тексту дисертації вираховується авторськими аркушами.

8. У вступі подається загальна характеристика дисертації, а саме:

обґрунтування вибору теми дослідження (висвітлюється зв'язок теми дисертації із сучасними дослідженнями у відповідній галузі знань шляхом критичного аналізу з визначенням сутності наукової проблеми або завдання);

мета і завдання дослідження відповідно до предмета та об'єкта дослідження;

методи дослідження (перераховуються використані наукові методи дослідження та змістовно відзначається, що саме досліджувалось кожним методом; обґрунтовується вибір методів, що забезпечують достовірність отриманих результатів та висновків);

наукова новизна отриманих результатів (аргументовано, коротко та чітко представляються основні наукові положення, які виносяться на захист, із зазначенням відмінності одержаних результатів від відомих раніше);

особистий внесок здобувача (якщо у дисертації використано ідеї або розробки, що належать співавторам, разом з якими здобувачем опубліковано наукові праці, обов'язково зазначається конкретний особистий внесок здобувача в такі праці або розробки; здобувач має також додати посилання на дисертації співавторів, у яких було використано результати спільних робіт);

апробація матеріалів дисертації (зазначаються назви конференції, конгресу, симпозіуму, семінару, школи, місце та дата проведення);

структура та обсяг дисертації (анонсується структура дисертації, зазначається її загальний обсяг).

За наявності у вступі можуть також вказуватися:

зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами, грантами – вказується, в рамках яких програм, тематичних планів, наукових тематик і грантів, зокрема галузевих, державних та/або міжнародних, виконувалося дисертаційне дослідження, із зазначенням номерів державної реєстрації науково-дослідних робіт і найменуванням організації, де виконувалася робота;

практичне значення отриманих результатів – надаються відомості про використання результатів досліджень або рекомендації щодо їх практичного використання.

9. У розділах дисертації має бути вичерпно і повно викладено зміст власних досліджень здобувача наукового ступеня, зроблено посилання на всі наукові праці здобувача, наведені в анотації. Список цих праць має також міститися у списку використаних джерел.

У разі використання наукових результатів, ідей, публікацій та інших матеріалів інших авторів у тексті дисертації обов'язково повинні бути посилання на публікації цих авторів. Фрагменти оприлюднених (опублікованих) текстів інших авторів (цитати) можуть включатися до дисертації виключно із посиланням на джерело (крім фрагментів, які не несуть самостійного змістовного навантаження).

Розділи дисертації можуть поділятися на підрозділи (нумерація складається з номера розділу і порядкового номера підрозділу, відокремлених крапкою), пункти (нумерація – з номера розділу, порядкового номера підрозділу і порядкового номера пункту, відокремлених крапкою), підпункти (нумерація – з номера розділу, порядкового номера підрозділу, порядкового номера пункту і порядкового номера підпункту, відокремлених крапкою). Розділи, підрозділи, пункти і підпункти нумеруються арабськими цифрами.

При нумерації формул і рисунків за наявності посилань на них у тексті дисертації проставляються через крапку номер розділу та номер формули (рисунка). Формула, що нумерується, наводиться посередині нового рядка (нумерація – з правого боку в дужках). Номер та назва рисунка наводяться знизу/з правого боку рисунка.

10. У висновках викладаються найбільш важливі наукові та практичні результати дисертації, вказуються наукові проблеми, для розв'язання яких можуть бути застосовані результати дослідження, а також можливі напрями продовження досліджень за тематикою дисертації.

За наявності практичного значення отриманих результатів надаються відомості про використання результатів досліджень або рекомендації щодо їх використання. У разі якщо результати досліджень впроваджено, відомості подаються із зазначенням найменувань організацій, в яких здійснено впровадження. У цьому випадку додатки можуть містити копії відповідних документів.

11. Список використаних джерел формується здобувачем наукового ступеня за його вибором (опціонально – в кінці кожного розділу основної частини дисертації) одним із таких способів:

у порядку появи посилань у тексті;
в алфавітному порядку прізвищ перших авторів або заголовків;
у хронологічному порядку.

Бібліографічний опис списку використаних джерел у дисертації може оформлятися здобувачем наукового ступеня за його вибором з урахуванням Національного стандарту України ДСТУ 8302:2015 «Інформація та документація. Бібліографічне посилання. Загальні положення та правила складання» або одним зі стилів, віднесених до рекомендованого переліку стилів оформлення списку наукових публікацій, наведеного у додатку 3 до цих Вимог.

Бібліографічний опис використаного джерела може обмежуватися обов'язковою інформацією, необхідною для однозначної ідентифікації цього джерела.

12. До додатків може включатися допоміжний матеріал, необхідний для повноти сприйняття дисертації:

проміжні формули і розрахунки;

таблиці допоміжних цифрових даних;

протоколи та акти випробувань, впровадження, розрахунки економічного ефекту, листи підтримки результатів дисертаційної роботи;

інструкції та методики, опис алгоритмів, які не є основними результатами дисертації, описи і тексти комп'ютерних програм вирішення задач за допомогою електронно-обчислювальних засобів, які розроблені у процесі виконання дисертації;

ілюстрації допоміжного характеру;

інші дані та матеріали.

13. Обов'язковим додатком до дисертації є список публікацій здобувача за темою дисертації та відомості про апробацію результатів дисертації (зазначаються назви конференції, конгресу, симпозіуму, семінару, школи, місце та дата проведення, форма участі).

Вказуються наукові праці автора у послідовності, наведених у пункті 4 розділу III цих Вимог.

Додатки можуть бути надані у вигляді окремої частини (том, книга).

14. Дисертація оформляється відповідно до правил, наведених у додатку 4 до цих Вимог.

Директор департаменту атестації кадрів вищої кваліфікації та ліцензування

А. Г. Шевцов

Додаток 1

до Вимог до оформлення дисертації
(пункт 1 розділу III)

ДИСЕРТАЦІЯ

Додаток 2

до Вимог до оформлення дисертації
(пункт 2 розділу III)

Зразок

АНОТАЦІЯ

Сорокіна Н.В. Формування професійної іншомовної компетентності майбутніх філологів засобами мультимедійних технологій. – Кваліфікаційна наукова праця на правах рукопису.

Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук (доктора філософії) за спеціальністю 13.00.04 «Теорія і методика професійної освіти» (012 – Дошкільна освіта). – Інститут педагогіки НАПН України, Київ, 2016.

Зміст анотації

Ключові слова

Список публікацій здобувача

1.

Додаток 3

до Вимог до оформлення дисертації
(пункт 11 розділу III)

РЕКОМЕНДОВАНИЙ ПЕРЕЛІК стилів оформлення списку наукових публікацій

1. MLA (Modern Language Association) style.

2. APA-1,2 (American Psychological Association) style.

3. Chicago/Turabianstyle-1.

4. Harvard style-1.

5. ACS (American Chemical Society) style.

6. AIP (American Institute of Physics) style.
7. IEEE (Institute of Electrical and Electronics Engineers) style.
8. Vancouver style¹.
9. OSCOLA.
10. APS (American Physics Society) style¹.
11. Springer MathPhys Style¹.

¹ Springer Style <http://resource-cms.springer.com/springer-cms/rest/v1/content/51958/data/v1/Guidelines+for+Contributions+to+Major+Reference+Works>

² Elsevier Style <https://www.elsevier.com/journals/learning-and-instruction/0959-4752/guide-for-authors#68000>

Додаток 4
до Вимог до оформлення дисертації
(пункт 14 розділу III)

ПРАВИЛА оформлення дисертації

Обсяг	Обсяг основного тексту дисертації визначається пунктами 10, 11 Порядку присудження наукових ступенів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24 липня 2013 року № 567, або може встановлюватися освітньо-науковою програмою закладу вищої освіти (наукової установи) відповідно до специфіки відповідної галузі знань та/або спеціальності. До загального обсягу дисертації не включаються таблиці та ілюстрації, які повністю займають площу сторінки. Один авторський аркуш дорівнює 40 тис. друкованих знаків, враховуючи цифри, розділові знаки, проміжки між словами, що становить близько 24 сторінок друкованого тексту при оформленні дисертації за допомогою комп'ютерної техніки з використанням текстового редактора Word: шрифт – Times New Roman, розмір шрифту – 14 pt
Інтервал	Дисертацію друкують на одному або на двох (за бажанням) боках аркуша білого паперу формату А4 (210х297 мм) через 1,5 міжрядкового інтервалу
Шрифт	Кегель – мітел (14 типографських пунктів). Допускається підготовка дисертаційної роботи в форматі LaTeX з відповідним стильовим оформленням
Поля	Текст дисертації необхідно друкувати, залишаючи поля таких розмірів: ліве – не менше 20–25 мм, праве – не менше 10 мм, верхнє – не менше 20 мм, нижнє – не менше 20 мм

(Додаток 4 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 759 від 31.05.2019)

Титульний аркуш дисертації

Найменування вищого навчального закладу або наукової установи, де здійснювалася підготовка здобувача, органу, до сфери управління якого належить заклад, установа

Найменування вищого навчального закладу або наукової установи,
у спеціалізованій вченій раді якого (якої) проводився захист дисертації,
органу, до сфери управління якого належить заклад, установа

Кваліфікаційна наукова
праця на правах рукопису

(прізвище, ім'я, по батькові)

Гриф
Прим. № ____
УДК ____
(індекс)

ДИСЕРТАЦІЯ

(назва дисертації)

(шифр і назва спеціальності)

(галузь знань)

Подається на здобуття наукового ступеня _____

Дисертація містить результати власних досліджень. Використання ідей, результатів і текстів інших авторів мають посилання на відповідне джерело _____

(підпис, ініціали та прізвище здобувача)

Науковий керівник (консультант) _____
(прізвище, ім'я, по батькові, науковий ступінь, вчене звання)

Місто – рік

Примітка. Відомості щодо грифа секретності та напис «Прим. № ____» наводять за необхідності.

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства освіти
і науки, молоді та спорту України
17.10.2012 № 1112

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
2 листопада 2012 р.
за № 1852/22164

ВИМОГИ
до опублікованої монографії, що подається на здобуття
наукового ступеня доктора і кандидата наук

*Із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту
№ 365 від 21.03.2013*

(Заголовок із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 365 від 21.03.2013)

Опублікована монографія, що подається на здобуття наукового ступеня доктора наук, повинна:

- бути надрукованою без співавторів;
- містити узагальнені результати наукових досліджень автора, опубліковані раніше в наукових фахових виданнях України або інших держав, у кількості відповідно до підпункту 2.1 пункту 2 цього наказу;
- мати обсяг основного тексту для здобуття наукового ступеня доктора наук у галузі гуманітарних та суспільних наук не менше 15 авторських аркушів, а в галузі природничих та технічних наук – не менше 10 авторських аркушів;
- містити відомості про рецензентів – не менше двох докторів наук, фахівців за спеціальністю дисертації;
- містити інформацію про рекомендацію до друку вченої ради наукової установи або вищого навчального закладу III–IV рівнів акредитації;
- випускатися тиражем не менше 300 примірників;
- мати міжнародний стандартний номер книги ISBN;
- надсилатися до фондів таких бібліотек України:
 - Національна бібліотека України імені В. І. Вернадського НАН України (03039, Київ, проспект 40-річчя Жовтня, 3);
 - Національна парламентська бібліотека України (01001, Київ, вул. М. Грушевського, 1);
 - Державна наукова установа «Книжкова палата України імені Івана Федорова» (02660, Київ, проспект Ю. Гагаріна, 27);
 - Львівська національна наукова бібліотека України імені В. Стефаника (79000, Львів, вул. В. Стефаника, 2);
 - Державний заклад «Одеська національна ордена Дружби народів наукова бібліотека імені М. Горького» (65023, Одеса, вул. Л. Пастера, 13);
 - Державний заклад «Харківська державна наукова бібліотека ім. В. Г. Короленка» (61003, Харків, провулок В. Г. Короленка, 18);
- бути оформленою з дотриманням вимог державних стандартів України.

Опублікована монографія, що подається на здобуття наукового ступеня кандидата наук, повинна:

- бути надрукованою без співавторів;
- містити узагальнені результати наукових досліджень автора, опубліковані раніше в наукових фахових виданнях України та інших держав, у кількості 12 публікацій;
- мати обсяг основного тексту для здобуття наукового ступеня кандидата наук у галузі гуманітарних та суспільних наук не менше 8 авторських аркушів, а в галузі природничих та технічних наук – не менше 6 авторських аркушів;
- містити відомості про рецензентів – фахівців за спеціальністю дисертації, один з яких повинен бути доктором наук;
- відповідати положенням, передбаченим абзацами шостим – двадцять другим цих Вимог.

(Вимоги із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 365 від 21.03.2013)

Директор Департаменту атестації кадрів

В. Бондаренко

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

НАКАЗ

23.09.2019 м. Київ № 1220

Зареєстровано
в Міністерстві юстиції України
08 жовтня 2019 р.
за № 1086/34057

ПРО ОПУБЛІКУВАННЯ РЕЗУЛЬТАТІВ ДИСЕРТАЦІЙ НА ЗДОБУТТЯ НАУКОВИХ СТУПЕНІВ ДОКТОРА І КАНДИДАТА НАУК

Відповідно до підпункту 47 пункту 4 Положення про Міністерство освіти і науки України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 16 жовтня 2014 року № 630, і пункту 12 Порядку присудження наукових ступенів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24 липня 2013 року № 567,

НАКАЗУЮ:

1. Затвердити такі, що додаються:

- 1) Вимоги до опублікування результатів дисертацій на здобуття наукових ступенів доктора і кандидата наук;
- 2) Вимоги до опублікованої монографії, що подається на здобуття наукових ступенів доктора і кандидата наук.

2. Установити, що:

1) основні наукові результати дисертації (виконаної у формі рукопису, монографії, наукової доповіді) на здобуття наукового ступеня доктора наук має бути висвітлено не менше ніж у 20 наукових публікаціях, які розкривають основний зміст дисертації. До таких наукових публікацій належать:

статті у наукових виданнях, включених до Переліку наукових фахових видань України;

статті у наукових періодичних виданнях інших держав із напрямку, з якого підготовлено дисертацію;

не менше ніж три статті, а з 01 вересня 2022 року не менше ніж п'ять статей з наукового напрямку, за яким підготовлено дисертацію здобувача, опублікованих щонайменше у двох різних періодичних виданнях, включених до категорії «А» Переліку наукових фахових видань України, або у закордонних виданнях, проіндексованих у базах даних Web of Science Core Collection та/або Scopus;

не більше ніж два патенти на винахід, що пройшли кваліфікаційну експертизу;

не більше ніж дві (два) монографії (розділи у колективних монографіях);

не більше ніж один посібник (для дисертацій з галузі педагогічних наук).

Наукова публікація у виданні, віднесеному до першого і другого квартилів (Q1 і Q2) відповідно до класифікації SCImago Journal and Country Rank або Journal Citation Reports, прирівнюється до трьох публікацій, у виданні, віднесеному до третього квартиля (Q3), – до двох публікацій. Мінімальна кількість публікацій, які розкривають основні наукові результати дисертації, має становити не менше ніж десять.

За наявності не менше ніж десять публікацій, які розкривають основні наукові результати дисертації, у виданнях, віднесених до першого і другого квартилів (Q1 і Q2) відповідно до класифікації SCImago Journal and Country Rank або Journal Citation Reports, захист може відбуватися у формі наукової доповіді. Під науковою доповіддю розуміють дисертацію, оформлену відповідно до розділу II Вимог до оформлення дисертації, затверджених наказом Міністерства освіти і науки України 12 січня 2017 року № 40, зареєстрованих в Міністерстві юстиції України від 03 лютого 2017 року за № 155/30023. Розділами дисертації є публікації здобувача наукового ступеня;

2) основні наукові результати дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата наук має бути висвітлено не менше ніж у трьох наукових публікаціях, які розкривають основний зміст дисертації. До таких наукових публікацій належать:

щонайменше одна стаття у періодичних наукових виданнях інших держав, які входять до Організації економічного співробітництва та розвитку та/або Європейського Союзу, з наукового напрямку, за яким підготовлено дисертацію здобувача;

статті у наукових виданнях, включених до переліку наукових фахових видань України (замість однієї статті може бути зараховано монографію або розділ монографії, опублікованої у співавторстві).

Наукова публікація у виданні, віднесеному до першого – третього квартилів (Q1–Q3) відповідно до класифікації SCImago Journal and Country Rank або Journal Citation Reports, прирівнюється до двох публікацій.

3. Визначити, що основні наукові результати дисертації на здобуття наукових ступенів доктора і кандидата наук, яка містить державну таємницю, висвітлюються у наукових публікаціях, у тому числі призначених для опублікування матеріалів, що містять державну таємницю, відповідно до законодавства.

4. Спеціалізованим вченим радам, приймаючи до розгляду дисертації на здобуття наукових ступенів доктора і кандидата наук, враховувати вимоги цього наказу.

5. Визнати таким, що втратив чинність, наказ Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України від 17 жовтня 2012 року № 1112 «Про опублікування результатів дисертацій на здобуття наукових ступенів доктора і кандидата наук», зареєстрований в Міністерстві юстиції України 02 листопада 2012 року за № 1851/22163.

6. Департаменту атестації кадрів вищої кваліфікації (Криштоф С. Д.) забезпечити подання цього наказу на державну реєстрацію до Міністерства юстиції України.

7. Цей наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування, крім абзацу четвертого підпункту 1 пункту 2, який набирає чинності з 01 вересня 2021 року, та абзацу другого підпункту 2 пункту 2, який набирає чинності з 01 вересня 2020 року.

8. Контроль за виконанням цього наказу залишаю за собою.

Міністр

Г. Новосад

ПОГОДЖЕНО:

Уповноважений Верховної Ради України з прав людини

Л. Денісова

Заступник голови Наукового комітету

Національної ради України

з питань розвитку науки і технологій

О. К. Колежук

ЗАТВЕРДЖЕНО

Наказ Міністерства освіти і науки України

23 вересня 2019 року N 1220

Зареєстровано

в Міністерстві юстиції України

08 жовтня 2019 р. за N 1086/34057

ВИМОГИ

до опублікування результатів дисертацій на здобуття наукових ступенів доктора і кандидата наук

1. Наукові публікації зараховуються за темою дисертації у разі дотримання таких умов: обґрунтування отриманих наукових результатів відповідно до мети статті (поставленого завдання) та висновків;

опублікування статей у наукових фахових виданнях, які на дату їх опублікування внесено до Переліку наукових фахових видань України, затвердженого в установленому законодавством порядку;

опублікування не більше ніж однієї статті в одному випуску (номері) наукового видання;

опублікування статей у наукових періодичних виданнях інших держав з наукового напрямку, за яким підготовлено дисертацію здобувача, за умови повноти викладу матеріалів дисертації, що визначає спеціалізована вчена рада.

2. Зарахування статей, опублікованих у наукових періодичних виданнях інших держав з наукового напрямку, за яким підготовлено дисертацію здобувача, покладається на спеціалізовану вчену раду за умови відповідності такого видання тематичній спрямованості з певної галузі науки (знань), спеціалізації видання, наявності у складі редколегії фахівців з відповідної галузі науки (знань), за якою планується захист дисертації; наявності активного ISSN-номера видання; наявності процедури рецензування публікацій та дотримання виданням редакційної етики.

3. За темою дисертації не зараховуються наукові публікації, у яких повторюються наукові результати, опубліковані раніше в інших наукових публікаціях, що вже зараховані за темою дисертації.

4. До статей у періодичних наукових виданнях інших держав, які входять до Організації економічного співробітництва та розвитку та/або Європейського Союзу, з наукового напрямку, за яким підготовлено дисертацію здобувача, прирівнюються публікації у наукових виданнях, включених до категорії «А» Переліку наукових фахових видань України, або у закордонних виданнях, проіндексованих у базах даних Web of Science Core Collection та/або Scopus.

5. За відповідність змісту публікацій та конкретного особистого внеску здобувача (у разі опублікування наукових праць у співавторстві) результатам дисертації несе відповідальність спеціалізована вчена рада, яка встановлює, чи були основні результати, винесені на захист, вже захищені співавторами наукових праць здобувача.

Директор департаменту атестації кадрів вищої кваліфікації

С. Криштоф

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

НАКАЗ

14.07.2015 № 758

Зареєстровано
в Міністерстві юстиції України
22 липня 2015 р.
за № 885/27330

ПРО ОПРИЛЮДНЕННЯ ДИСЕРТАЦІЙ ТА ВІДГУКІВ ОФІЦІЙНИХ ОПОНЕНТІВ

Відповідно до частини п'ятої статті 6 Закону України «Про вищу освіту» та з метою ознайомлення наукової громадськості з доробком здобувачів наукових ступенів та відгуками офіційних опонентів, призначених для розгляду дисертацій в установленому законодавством порядку, **НАКАЗУЮ:**

1. Установити, що:

1) на офіційному веб-сайті вищого навчального закладу (наукової установи), спеціалізована вчена рада якого прийняла дисертацію (опубліковану монографію) до захисту, у розділі, в якому міститься інформація про роботу ради, розміщуються в режимі читання:

примірник дисертації в електронному вигляді, крім дисертації, що містить державну таємницю або інформацію для службового користування, не пізніше ніж за 10 календарних днів до дати захисту дисертації, зазначеної в авторефераті дисертації, а у разі підготовки дисертації у вигляді опублікованої монографії – автореферат дисертації в електронному вигляді;

відгуки офіційних опонентів в електронному вигляді, крім відгуків на дисертацію, що містить державну таємницю або інформацію для службового користування, не пізніше ніж за 10 календарних днів до дати захисту дисертації, зазначеної в авторефераті дисертації;

автореферат дисертацій, крім автореферату дисертації, що містить державну таємницю або інформацію для службового користування, не пізніше ніж за 30 календарних днів до дати захисту дисертації, зазначеної в авторефераті дисертації;

2) розміщені відповідно до підпункту 1 пункту 1 цього наказу матеріали зберігаються у відкритому доступі на офіційному веб-сайті вищого навчального закладу (наукової установи) протягом трьох місяців з дати видачі диплома доктора філософії або доктора наук.

2. Забезпечення дотримання вимог, передбачених пунктом 1 цього наказу, покладатиметься на голів спеціалізованих вчених рад.

3. Департаменту атестації кадрів вищої кваліфікації (Криштоф С. Д.) забезпечити державну реєстрацію цього наказу в Міністерстві юстиції України в установленому законодавством порядку.

4. Цей наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування.

5. Контроль за виконанням цього наказу покласти на заступника Міністра Гевка А. Є.

Міністр

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ, МОЛОДІ ТА СПОРТУ УКРАЇНИ

ЗАТВЕРДЖЕНО

Наказ Міністерства освіти і науки,
молоді та спорту України
14.09.2011 № 1059

Зареєстровано

в Міністерстві юстиції України
10 жовтня 2011 р.
за № 1170/19908

ПОЛОЖЕННЯ ПРО СПЕЦІАЛІЗОВАНУ ВЧЕНУ РАДУ

*Із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту
№ 270 від 12.03.2012)*

І. Загальні положення

1.1. Спеціалізована вчена рада (далі – рада) утворюється МОНмолодьспортом у вищих навчальних закладах III–IV рівня акредитації та наукових установах (далі – вищі навчальні заклади, наукові установи), що проводять фундаментальні та прикладні наукові дослідження, мають достатній рівень кадрового та матеріально-технічного забезпечення для підготовки наукових кадрів вищої кваліфікації, за клопотанням центральних органів виконавчої влади, у сфері управління яких є вищі навчальні заклади та наукові установи, національних академій наук, а також вищих навчальних закладів та наукових установ, що належать до сфери управління МОНмолодьспорту.

МОНмолодьспорт приймає до розгляду клопотання про утворення спеціалізованих вчених рад з наданням права присудження наукових ступенів лише в одній галузі науки, крім випадків, коли у клопотанні зазначені наукові спеціальності, за якими передбачено присудження наукових ступенів у кількох галузях науки.

1.2. У клопотанні про утворення ради зазначаються:

а) статус ради: рада для захисту дисертацій на здобуття наукового ступеня доктора наук (далі – докторська рада) чи кандидата наук (далі – кандидатська рада);

б) профіль ради (перелік спеціальностей і галузі науки, з якої рада має право проводити захист дисертацій);

в) потреба у створенні та доцільність функціонування ради в даному вищому навчальному закладі, науковій установі;

г) наявність докторантури при утворенні докторської ради або аспірантури при утворенні кандидатської ради;

г) наявність належних умов для роботи ради.

До клопотання додаються відомості про членів ради за формою, наведеною в додатку 1 до Положення.

Створюючи раду, МОНмолодьспорт установлює її статус, профіль, строк дії та затверджує її персональний склад.

1.3. Докторські ради можуть приймати до захисту дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата наук.

1.4. Зміну профілю ради та призначення голови ради здійснює МОНмолодьспорт у порядку, передбаченому абзацом першим пункту 1 розділу I цього Положення. Зміну складу ради МОНмолодьспорт проводить за клопотанням керівника вищого навчального закладу чи наукової установи, в якій утворено раду.

У цьому випадку до клопотання додаються відомості про нових членів ради за формою, наведеною в додатку 1 до Положення.

1.5. Зі спеціальності, яка не входить до профілю ради, за відсутності в Україні ради з правом захисту за цією спеціальністю проводиться разовий захист дисертації за рішенням МОНмолодьспорту.

Голова ради разом з клопотанням про утворення спеціалізованої вченої ради для проведення разового захисту надсилає до МОНмолодьспорту пропозиції щодо додаткового введення до складу ради докторів наук – фахівців за спеціальністю дисертації та відомості про них за формою, наведеною в додатку 1 до Положення.

Для проведення разового захисту докторської (кандидатської) дисертації до складу ради додатково вводяться з правом голосу доктори наук з таким розрахунком, щоб загальна кількість присутніх на разовому захисті докторів наук з даної спеціальності була не меншою чотирьох осіб. Присутність докторів наук на засіданні ради обов'язкова.

У клопотанні про утворення спеціалізованої вченої ради для проведення разового захисту повинна бути обґрунтована доцільність розгляду дисертації саме в цій раді. До звернення додається один примірник автореферату, підготовлений за допомогою комп'ютерної техніки.

Якщо докторська дисертація виконана за двома спеціальностями, то дисертація за кожною спеціальністю повинна містити проведені автором дослідження, у яких отримано нові науково обґрунтовані результати в певній галузі науки, які в сукупності розв'язують важливу наукову або науково-прикладну проблеми і які раніше не захищалися. Зазначені спеціальності повинні належати одній галузі науки.

1.6. Кандидатська дисертація подається до захисту лише за однією спеціальністю.

1.7. Рада має право звертатися до вищого навчального закладу чи наукової установи, в якій виконувалась робота, для отримання додаткових матеріалів, необхідних для повного, всебічного й об'єктивного розгляду дисертації та прийняття обґрунтованого рішення.

1.8. Робота ради має відкритий характер. Про її засідання інформується наукова громадськість. Обмеження щодо присутності на захисті дисертації будь-яких осіб не допускаються.

Здобувач має право ознайомитися з усіма матеріалами ради щодо захисту його дисертації, а також одержати кваліфіковану допомогу від голови ради, його заступника, вченого секретаря ради з усіх питань, пов'язаних із захистом дисертації.

1.9. У разі порушення радою вимог нормативно-правових актів з питань присудження наукового ступеня доктора чи кандидата наук МОНмолодьспорт скасовує прийняте радою рішення і може вжити до неї заходи в межах своєї компетенції, у тому числі до зупинення діяльності цієї ради.

II. Вимоги до персонального складу спеціалізованої вченої ради

2.1. Персональний склад ради формується з працівників наукових установ, вищих навчальних закладів, що проводять наукові дослідження. Членами ради можуть бути вчені, які активно проводять наукову роботу у відповідній галузі науки, а також іноземні фахівці з відповідної спеціальності у разі недостатньої кількості в Україні фахівців з цієї спеціальності та на підставі міжнародних угод і домовленостей.

Член ради повинен мати науковий ступінь з однієї із спеціальностей, за якими раді надано право присудження наукових ступенів. Введення до складу ради фахівців з інших спеціальностей має бути обґрунтованим.

Член ради, у якого спеціальність у дипломі про науковий ступінь відповідає одній із спеціальностей за профілем ради, за рішенням МОНмолодьспорту може представляти в цій раді другу спеціальність за умови наявності в них опублікованих за останні п'ять років наукових статей, монографій з цієї спеціальності.

У разі відсутності в країні докторів наук з відповідної спеціальності МОНмолодьспорт приймає рішення про утворення ради шляхом залучення фахівців, які мають наукові статті, монографії з даної спеціальності.

2.2. Рада формується таким чином, щоб в її складі кількість штатних працівників наукової установи, вищого навчального закладу, в якому вона утворюється, становила дві третини від загальної кількості фахівців (з округленням до цілого числа в бік збільшення) з кожної спеціальності, за якою рада приймає дисертації до захисту.

Серед докторів наук, які входять до складу кандидатської ради, дві третини мають бути штатними працівниками наукової установи, вищого навчального закладу, в якому утворюється рада.

У разі відсутності в країні наукової установи, вищого навчального закладу з достатньою кількістю штатних працівників – докторів наук з окремих спеціальностей МОНмолодьспорт приймає рішення про утворення ради шляхом залучення фахівців, які не є штатними фахівцями наукової установи, вищого навчального закладу.

2.3. Членами докторських рад можуть бути тільки доктори наук. Ученим секретарем ради може бути кандидат наук.

2.4. Членами кандидатських рад можуть бути доктори та кандидати наук, при цьому кількість докторів наук повинна бути не менше ніж половина складу ради.

2.5. Склад докторської ради становить не менше шести докторів наук із кожної спеціальності за профілем ради, з них дві третини – доктори наук із даної спеціальності, які активно проводять наукову роботу і мають публікації у відповідній галузі науки, решта – фахівці, які мають наукові статті, монографії з даної спеціальності, опубліковані за останні п'ять років.

2.6. Склад кандидатської ради становить не менше п'яти фахівців з кожної спеціальності за профілем ради, серед них – не менше чотирьох докторів наук, з них дві третини – доктори наук з даної спеціальності, які активно проводять наукову роботу і мають публікації у відповідній галузі науки, решта – фахівці, які мають наукові статті, монографії з даної спеціальності, опубліковані за останні п'ять років.

2.7. Для введення фахівця до складу ради потрібна його письмова згода. Фахівець може входити до складу не більш як двох рад.

2.8. Рада формується у складі 15–25 осіб з рівномірним представництвом фахівців з кожної спеціальності.

2.9. Головою ради та заступником голови ради призначаються провідні вчені, доктори наук (із спеціальностей, за якими раді надано право присудження наукових ступенів), які є штатними працівниками наукової установи, вищого навчального закладу, в якому утворена рада.

Ученим секретарем ради призначається доктор або кандидат наук – фахівець за профілем ради, який є штатним працівником наукової установи, вищого навчального закладу, в якому утворена рада.

2.10. Члени ради, які пропустили протягом року більше половини її засідань, виводяться із складу ради за клопотанням керівника вищого навчального закладу чи наукової установи, в якій утворено раду.

III. Попередній розгляд дисертації у спеціалізованій ученій раді

3.1. Рада приймає дисертацію для попереднього розгляду за наявності документів, визначених у переліку (додаток 2), і доручає комісії (не менше трьох осіб) з членів ради (фахівцям за профілем дисертації) подати висновок про науковий рівень дисертації, відповідність її профілю ради, про кількість і обсяг публікацій та про повноту опублікованих матеріалів дисертації, а також пропозиції щодо призначення офіційних опонентів, у тому числі іноземних фахівців з відповідної спеціальності, і на випадок разового захисту щодо поповнення ради науковцями відповідного профілю та щодо розсилання автореферату дисертації.

Рада приймає до розгляду докторську дисертацію не раніше ніж через два місяці, а кандидатську – не раніше ніж через місяць з дня розсилання виготовлювачами обов'язкових примірників видань, в яких опубліковано праці здобувача, що відображають основні результати дисертації.

3.2. Розглядаючи докторську дисертацію, комісія ради визначає, якою мірою в ній використані матеріали і висновки кандидатської дисертації здобувача.

Наукові положення і результати, які виносилися на захист у кандидатській дисертації, не можуть повторно виноситися на захист здобувачем наукового ступеня доктора наук у його докторській дисертації. Ці положення і результати можуть бути наведені лише в оглядовій частині докторської дисертації. Докторську дисертацію не може захищати здобувач, який не має наукового ступеня кандидата наук.

Комісія може залучати до підготовки проекту висновку фахівців кафедр, лабораторій та інших структурних підрозділів даної організації чи інших наукових установ. Комісія визначає фахові семінари для апробації дисертації.

3.3. У разі позитивного висновку комісії рада приймає рішення про прийняття дисертації до захисту.

Рішення ради про прийняття дисертації до захисту вважається позитивним, якщо за нього в результаті відкритого голосування висловились більш як половина присутніх на засіданні членів ради.

3.4. У разі негативного висновку комісії рада не приймає дисертацію до захисту і видає здобувачеві витяг з протоколу засідання ради з мотивуванням відмови у прийнятті дисертації до захисту та повертає всі подані матеріали.

За бажанням здобувача рада повинна прийняти до захисту дисертацію, якщо вона відповідає профілю ради.

3.5. Попередній розгляд дисертацій у раді не повинен тривати понад два місяці для кандидатської і три місяці для докторської дисертації з дня подання документів.

3.6. Рада приймає дисертацію до захисту та призначає офіційних опонентів, затверджує додатковий список установ і організацій, до яких обов'язково надсилаються автореферати, дозволяє друкувати автореферат і за потреби порушує клопотання перед МОНмолодьспортом про додаткове введення в установленому порядку до складу ради науковців відповідного профілю.

Про прийняття дисертації до захисту рада надсилає до МОНмолодьспорту повідомлення, в якому зазначаються всі відомості про наукового керівника та призначених офіційних опонентів.

Повідомлення про захист докторських і кандидатських дисертацій публікуються в офіційному друкованому виданні МОНмолодьспорту.

Захист дисертації на здобуття наукового ступеня доктора чи кандидата наук проводиться не раніше ніж через місяць після опублікування такого повідомлення.

Якщо з об'єктивних причин засідання ради у призначений день не може відбутися, то рада має право призначити нову дату захисту дисертації, але не раніше ніж через місяць після опублікування повідомлення, поінформувавши про це МОНмолодьспорт, установи та організації, яким було розіслано автореферат.

3.7. Автореферат із зазначенням адреси, дати і часу захисту розсилають не пізніше ніж за місяць до захисту за переліком установ і організацій, до яких обов'язково надсилаються автореферати дисертацій, затвердженим МОНмолодьспортом в установленому порядку, і за додатковим списком, затвердженим радою, який включає ради, наукові установи, вищі навчальні заклади за профілем дисертації та відомих фахівців у даній галузі науки.

Виправлення в дисертації недоліків, виявлених радою після того, як дисертацію було прийнято до захисту, та в авторефераті після його розсилання заборонено.

3.8. Офіційний опонент на основі вивчення дисертації та праць, опублікованих за темою дисертації, подає до ради відгук, у якому визначаються ступінь актуальності обраної теми, обґрунтованості наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації, їх достовірність і новизна, повнота їх викладу в опублікованих працях, а також робить висновок про відповідність дисертації вимогам Порядку присудження наукових ступенів і присвоєння вченого звання старшого наукового співробітника, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 07.03.2007 № 423 (423-2007-п) (далі – Порядок).

Офіційний опонент відповідає за об'єктивність і якість підготовленого ним відгуку. Рада має право повернути офіційному опоненту для доопрацювання відгук, якщо він не відповідає вказаним вимогам, або замінити офіційного опонента.

Копії письмових відгуків офіційних опонентів рада видає здобувачеві не пізніше ніж за десять днів до захисту дисертації.

3.9. Прилюдний захист дисертації відбувається на засіданні спеціалізованої вченої ради, яке вважається правом можним, якщо в його проведенні взяли участь не менш як дві третини її складу, а також за умови обов'язкової

участі не менш як чотирьох докторів наук з кожної спеціальності докторської дисертації і не менш як трьох докторів наук зі спеціальності кандидатської дисертації.

За бажанням здобувача рада зобов'язана призначити захист дисертації і за наявності негативних відгуків. Якщо наявні два негативні відгуки від офіційних опонентів, то захист дисертації не проводиться і рада приймає рішення про зняття її з розгляду.

Про зняття дисертації з розгляду рада повідомляє МОНмолодьспорт і надсилає до Міністерства автореферат дисертації разом з копіями відгуків офіційних опонентів.

Здобувачеві рада повертає документи за переліком документів, які повертаються здобувачу, за результатами захисту дисертації якого спеціалізованою вченою радою прийнято негативне рішення (за винятком одного примірника дисертації, який зберігається в раді протягом десяти років).

IV. Засідання спеціалізованої вченої ради для захисту дисертації

4.1. Рада проводить не більш як 12 засідань на рік. У разі потреби засідання можуть проводитися сесійно. На одному засіданні може проводитися захист не більше двох дисертацій, з яких тільки одна може бути докторською дисертацією.

Засідання записується на фонограму. Розшифрована фонограма є стенограмою засідання ради. Фонограма зберігається в раді до прийняття МОНмолодьспортом остаточного рішення.

4.2. Засідання ради для захисту дисертації проводиться під керівництвом голови ради, а за його відсутності – заступника голови ради.

Голова (заступник голови) ради не може бути головуючим на засіданні, якщо проводиться захист дисертації, щодо якої він є науковим керівником чи консультантом. У такому разі головуючим на засіданні обирається член ради – штатний співробітник вищого навчального закладу чи наукової установи, в якій утворена рада, про що обов'язково робиться запис у стенограмі засідання ради.

Близькі особи керівників ради та вищого навчального закладу чи наукової установи, у якій утворена рада, свої дисертації подають на розгляд рад інших вищих навчальних закладів чи наукових установ.

4.3. Учений секретар ради не може виконувати свої обов'язки на засіданні ради, на якому розглядається дисертація здобувача, щодо якої він є науковим керівником чи консультантом.

У такому разі, а також на час відсутності вченого секретаря виконання його обов'язків покладається на одного із членів ради – штатного працівника вищого навчального закладу чи наукової установи. Призначення оформлюється наказом керівника вищого навчального закладу чи наукової установи, в якій утворена рада. У наказі зазначається строк повноважень (до трьох місяців) виконуючого обов'язки вченого секретаря. Один примірник наказу надсилається до МОНмолодьспорту.

4.4. Якщо один з офіційних опонентів відсутній з поважної причини, то захист дисертації може відбутися за умови його позитивного відгуку. У цьому разі на засіданні ради оголошують відгук відсутнього опонента і заслуховують виступ додаткового офіційного опонента, призначеного додатково керівництвом ради не пізніше ніж за три дні до захисту дисертації та відгук якого долучається до матеріалів атестаційної справи.

Захист дисертації не проводиться, якщо:

одночасно відсутні голова і заступник голови;

відсутні два офіційні опоненти;

відсутній опонент, який подав негативний відгук на дисертацію;

призначення додаткового офіційного опонента відбулося пізніше встановленого строку.

4.5. Засідання ради для захисту дисертації проводиться державною мовою за такою процедурою: до відкриття засідання члени ради мають бути ознайомлені з проектом висновку щодо дисертації, підготовленим комісією ради;

головуючий за даними реєстраційної картки присутності членів спеціалізованої вченої ради за формою, наведеною у додатку 3 до Положення, інформує членів ради про правоможність зібрання і за наявності кворуму відкриває засідання;

головуючий інформує членів ради про погоджену зі здобувачем мову захисту дисертації;

оголошуються порядок денний, назва дисертації, відомості про офіційних опонентів;

учений секретар доповідає про подані здобувачем документи та про їх відповідність вимогам, установленим законодавством;

здобувач викладає основні положення дисертації та відповідає на запитання, подані усно чи письмово;

виступ наукового керівника (консультанта);

учений секретар оголошує висновок організації, де виконувалась дисертація або до якої був прикріплений здобувач, відгуки на дисертацію про її наукову і практичну цінність і на автореферат;

здобувач відповідає на зауваження, які містяться у відгуках;

виступ офіційних опонентів;

після виступу кожного опонента здобувачеві надають слово для відповіді;

після кожного виступу здобувача для відповіді на зауваження офіційних опонентів головуючий пересвідчується, чи задоволений опонент цією відповіддю;

прилюдне обговорення дисертації, у якому мають право взяти участь усі присутні на засіданні; члени ради – доктори наук зі спеціальності, за якою підготовлена дисертація, повинні під час засідання обов'язково встановити рівень теоретичної підготовки здобувача, його особистий внесок у розв'язання наукової проблеми чи у вирішення конкретного наукового завдання, обізнаність здобувача з результатами наукових досліджень інших учених із зазначених у дисертації наукових проблем чи наукових завдань та їх порівнянність з результатами наукових досліджень здобувача;

прикінцеве слово здобувача;

вибори лічильної комісії для проведення таємного голосування;

таємне голосування членів ради щодо присудження здобувачеві наукового ступеня;

оголошення результатів таємного голосування (рішення вважається позитивним, якщо за нього проголосували не менш як три чверті від кількості присутніх на засіданні членів ради);

затвердження протоколу лічильної комісії простою більшістю голосів членів ради, присутніх на засіданні. Підставою для незатвердження протоколу лічильної комісії може бути лише виявлене порушення процедури голосування. У разі незатвердження протоколу лічильної комісії рада проводить повторне голосування;

обговорення проекту та прийняття висновку ради;

головуючий оголошує рішення ради щодо присудження здобувачу наукового ступеня з відповідної галузі науки та за відповідною спеціальністю.

4.6. При позитивному рішенні щодо присудження наукового ступеня приймається висновок ради шляхом відкритого голосування простою більшістю голосів присутніх на засіданні членів ради. У висновку повинні бути викладені найсуттєвіші наукові результати, які одержав здобувач особисто, оцінка їх достовірності та новизни, значення для теорії і практики та рекомендації щодо використання, а також вказується, яким вимогам Порядку присудження наукових ступенів і присвоєння вченого звання старшого наукового співробітника (423-2007-п) відповідає дисертація.

На цьому захист дисертації вважається закінченим.

4.7. Здобувач має право зняти дисертацію з розгляду за письмовою заявою, поданою на засіданні ради до початку таємного голосування. У такому разі здобувачеві повертаються документи, які він подав до ради, за винятком заяви, одного примірника дисертації та автореферату.

Якщо рада встановила, що здобувач використав ідеї та розробки, текстові запозичення, наукові результати та матеріали інших авторів без посилання на джерело, то рада знімає дисертацію з розгляду незалежно від стадії проходження без права її повторного захисту. У цьому разі заява про зняття дисертації з розгляду не приймається, а до МОНмолодьспорту надсилається рішення ради разом з авторефератом і стенограмою засідання.

Атестаційна справа здобувача наукового ступеня та дисертація, які розглядаються у МОНмолодьспорті, не можуть бути зняті з розгляду здобувачем чи відкликані радою, у якій відбувся захист дисертації.

4.8. Рада протягом місяця після захисту надсилає до МОНмолодьспорту перший та електронний примірники докторської (кандидатської) дисертації з двома примірниками облікової картки дисертації за встановленою відповідно до законодавства формою та атестаційну справу здобувача наукового ступеня, що забезпечує вчений секретар ради.

Електронний примірник захищеної докторської (кандидатської) дисертації надсилається до Українського інституту науково-технічної та економічної інформації (далі – УкрІНТЕІ) (01171, м. Київ, вул. В. Антоновича, 180).

Після ухвалення МОНмолодьспортом рішення про видачу здобувачеві диплома доктора (кандидата) наук примірник дисертації передається на зберігання до Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського (03039, м. Київ, просп. 40-річчя Жовтня, 3).

Атестаційна справа здобувача наукового ступеня зберігається в раді згідно з переліком документів (додаток 4) протягом десяти років.

Атестаційна справа здобувача оформляється державною мовою згідно з переліком документів атестаційної справи здобувача наукового ступеня доктора наук, яка подається до МОНмолодьспорту (додаток 5), та переліком документів атестаційної справи здобувача наукового ступеня кандидата наук, яка подається до МОНмолодьспорту (додаток 6).

Обкладинка атестаційної справи, супровідний лист, рішення ради щодо присудження здобувачу наукового ступеня, відомості про офіційних опонентів, реєстраційно-облікова картка та опис документів атестаційної справи оформляються згідно з додатками 7–12 до Положення.

Атестаційна справа, оформлена з порушенням установлених вимог, до розгляду МОНмолодьспортом не приймається.

4.9. Про негативне рішення ради щодо присудження наукового ступеня повідомляють МОНмолодьспорт протягом місяця з дня його прийняття, надсилаючи атестаційну справу, оформлену згідно з переліком документів атестаційної справи здобувача наукового ступеня, за результатами захисту дисертації якого спеціалізованою вченою радою прийнято негативне рішення (додаток 13). Здобувачеві, за результатами захисту дисертації якого

спеціалізованою вченою радою прийнято негативне рішення, повертаються документи за встановленим переліком (додаток 14).

Дисертація, за результатами захисту якої рада прийняла негативне рішення, може бути подана до повторного захисту після доопрацювання не раніш як через рік з дати такого рішення.

До повторного захисту може бути також подана дисертація, за результатами захисту якої МОНмолодьспортом скасовано рішення ради про присудження автору наукового ступеня. У цьому випадку дисертація після доопрацювання подається до іншої ради не раніш як через рік з дати прийняття рішення МОНмолодьспортом.

При повторному захисті склад офіційних опонентів повинен бути повністю змінений.

4.10. Якщо висновок ради недостатньо аргументований, то МОНмолодьспорт може повернути його до ради для доопрацювання або надіслати на додатковий розгляд до іншої ради чи наукової установи. У цьому разі участь здобувача не обов'язкова.

4.11. Після закінчення строку повноважень рада протягом двох тижнів подає до МОНмолодьспорту звіт про роботу спеціалізованої вченої ради за формою, наведеною у додатку 15 до Положення.

Рада подає щорічні звіти про свою роботу до вченої ради вищого навчального закладу, наукової установи, в якій вона утворена.

V. Таємне голосування та робота лічильної комісії

5.1. Лічильна комісія (не менше трьох осіб) обирається відкритим голосуванням більшістю від кількості присутніх на засіданні членів ради.

5.2. Після завершального слова здобувача лічильна комісія видає членам ради під розпис заготовлені бюлетені для таємного голосування за формою, наведеною у додатку 16 до Положення.

Члени ради, які запізнилися на початок захисту дисертації або залишили засідання до його закінчення, у визначенні кворуму і в таємному голосуванні участі не беруть, що забезпечується головуючим на засіданні ради.

Здобувач, який захищає дисертацію в раді, членом якої він є, участі в голосуванні не бере і до списку членів ради на даному засіданні не вноситься.

Член ради висловлює свою думку щодо дисертації, викреслюючи в графі бюлетеня «Результати голосування» одне з двох запропонованих визначень: «згоден» чи «не згоден» і опускає бюлетень в опечатану урну.

5.3. Члени лічильної комісії відкривають урну, підраховують бюлетені й складають за наслідками голосування протокол засідання лічильної комісії за формою, наведеною у додатку 17 до Положення.

Нероздані бюлетені залишаються в лічильній комісії з відповідною поміткою, зробленою до початку таємного голосування, про що зазначається в протоколі. Бюлетені, що не дають змоги виявити думку члена ради, який взяв участь у голосуванні, вважаються недійсними, про що також зазначається в протоколі лічильної комісії.

Після оформлення протоколу про результати голосування лічильна комісія опечатує всі бюлетені й додає їх до свого протоколу, який затверджується відкритим голосуванням простою більшістю голосів членів ради, які брали участь у засіданні.

VI. Розгляд дисертації, надісланої до спеціалізованої вченої ради для додаткового розгляду (колективного рецензування)

6.1. Дисертацію, яку надіслано МОНмолодьспортом до ради для додаткового розгляду (колективного рецензування), рада повинна розглянути протягом двох місяців з дня її одержання. Рада з числа своїх членів утворює комісію, доручає їй ознайомитися з дисертацією і подати проект відгуку або висновку щодо дисертації, у тому числі щодо наявності чи відсутності текстових запозичень.

Якщо дисертацію надіслано для додаткового розгляду (колективного рецензування) з метою підготовки відгуку, то вона розглядається на засіданні ради без участі здобувача.

Якщо дисертацію разом з атестаційною справою надіслано для додаткового розгляду (колективного рецензування) з метою поглибленого аналізу, то вона розглядається обов'язково у присутності здобувача. У разі неявки здобувача на засідання без поважної причини спеціалізована вчена рада дисертацію без нього не розглядає.

Якщо здобувач завчасно повідомить, що не може взяти участі в засіданні з поважної причини, то засідання ради переноситься.

(Пункт 6.1 розділу VI в редакції Наказу Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 270 від 12.03.2012)

6.2. Відкриваючи засідання ради, голова ради за даними реєстраційної картки присутності членів спеціалізованої вченої ради за встановленою законодавством формою сповіщає членів ради про правоможність засідання та інформує їх про перебіг розгляду дисертації, поданої на додатковий розгляд (колективне рецензування) для поглибленого аналізу.

Присутність членів ради (із зазначенням їх спеціальності) обов'язково слід занотувати у протоколі засідання.

У засіданні також можуть брати участь опоненти та інші особи, яких у разі потреби запрошує рада.

6.3. Після виступу вченого секретаря, який коротко доповідає про основний зміст документів атестаційної справи здобувача наукового ступеня, надається слово здобувачу. Він викладає суть та основні положення дисертації і відповідає на усні та письмові запитання.

6.4. Обговоривши дисертацію та висновок комісії з попереднього розгляду щодо неї, рада бюлетенями за формою, наведеною у додатку 16 до Положення, проводить таємне голосування. Рішення ради вважається позитивним, якщо за нього проголосувало не менш як три чверті членів ради, що взяли участь у засіданні. Протокол лічильної комісії затверджується відкритим голосуванням більшістю голосів присутніх на засіданні членів ради.

6.5. Після затвердження протоколу лічильної комісії рада відкритим голосуванням більшістю голосів присутніх на засіданні членів ради приймає висновок додаткового розгляду (колективного рецензування).

На цьому засіданні ради вважається закінченим.

6.6. Підписані головою і вченим секретарем ради стенограма (розшифрована фонограма), висновок додаткового розгляду (колективного рецензування), у якому наводяться результати таємного голосування, разом з дисертацією та атестаційною справою протягом місяця надсилаються до МОНмолодьспорту.

VII. Проведення засідання спеціалізованої вченої ради для переатестації вченого

7.1. Дисертація вченого, надіслана до ради разом з атестаційною справою для переатестації вченого, якому присуджено науковий ступінь в іншій державі, розглядається радою протягом двох місяців.

7.2. Якщо спеціальність, за якою захищена дисертація, не узгоджується зі спеціальностями, з яких раді надано право приймати дисертації до захисту, то надсилання дисертації для переатестації є одночасно наданням права на проведення разового захисту дисертації за іншою спеціальністю.

7.3. Рада з числа своїх членів створює комісію, доручає їй ознайомитися з дисертацією та матеріалами атестаційної справи і подати висновок.

На засідання ради запрошується вчений, який має право перед засіданням ради ознайомитися з попередніми висновками комісії, дати додаткові пояснення щодо матеріалів дисертації та атестаційної справи. У разі неявки вченого на засідання без поважної причини спеціалізована вчена рада розглядає дисертацію без нього.

У засіданні можуть брати участь інші особи, яких за потреби запрошує рада. Присутність членів ради (із зазначенням їх спеціальності) обов'язково слід занотувати у протоколі засідання.

7.4. Відкриваючи засідання ради, голова на підставі реєстраційної картки присутності членів спеціалізованої вченої ради за формою, наведеною у додатку 3 до Положення, сповіщає членів ради про правоможність засідання та інформує членів ради про хід розгляду дисертації, отриманої для переатестації.

7.5. Учений секретар доповідає основний зміст документів атестаційної справи.

Далі оголошується висновок комісії.

Потім вчений викладає суть та основні положення дисертації і відповідає на усні та письмові запитання.

Після цього мають право виступати всі присутні на засіданні ради. Наприкінці дискусії вченому надається завершальне слово.

7.6. Якщо при переатестації вченого, який одержав в іншій державі диплом доктора наук, не маючи наукового ступеня кандидата наук, рада встановить, що дисертація на здобуття наукового ступеня доктора наук не відповідає вимогам пункту 12, а відповідає вимогам пункту 13 Порядку (423-2007-п), то рада переатестовує вченого на науковий ступінь кандидата наук.

7.7. Після закінчення дискусії рада проводить таємне голосування бюлетенями за формою, наведеною у додатку 16 до Положення. Рішення ради вважається позитивним, якщо за нього проголосували не менш як три чверті членів ради, що взяли участь у засіданні. Протокол лічильної комісії затверджується відкритим голосуванням більшістю голосів присутніх на засіданні членів ради.

Після затвердження протоколу лічильної комісії рада відкритим голосуванням більшістю присутніх на засіданні членів ради приймає рішення щодо переатестації.

7.8. Підписані головою і вченим секретарем ради стенограма та рішення щодо переатестації вченого разом з дисертацією та атестаційною справою в тридизтижневий строк надсилаються до МОНмолодьспорту.

7.9. Вчений має право за письмовою заявою зняти дисертацію з розгляду у процесі переатестації до початку таємного голосування у раді, крім випадків виявлення у дисертації текстових запозичень, використання ідей, наукових результатів і матеріалів інших авторів без посилання на джерело. У такому випадку вчений переатестації не підлягає.

VIII. Засідання спеціалізованої вченої ради для розгляду питань про позбавлення наукових ступенів

8.1. Питання про позбавлення наукового ступеня порушується у випадку, коли до ради надійшли матеріали, які дають для цього підставу. Голова ради доручає комісії з членів ради перевірити такі матеріали щодо обґрунтованості справи. У разі потреби рада запитує у відповідних наукових установ, вищих навчальних закладів додаткові матеріали.

За наслідками перевірки комісія складає висновок, який подається на розгляд ради.

8.2. Рада повинна протягом місяця розглянути матеріали, які підготувала комісія.

8.3. Засідання ради проводиться у присутності особи, про позбавлення наукового ступеня якої порушується питання та яка повідомляється про це не пізніше як за 10 днів до засідання.

Якщо вказана особа відмовляється з'явитися на засідання ради без поважних причин або якщо викликати її неможливо, то рада приймає рішення про проведення засідання без неї.

Якщо вказана особа завчасно повідомить, що не може взяти участі в засіданні з поважної причини, то засідання ради переноситься.

8.4. Відкриваючи засідання ради, голова інформує членів ради про правоможність засідання й оголошує розгляд питання. З доповіддю від комісії виступає член ради, який входив до її складу. Потім слово надається особі, про позбавлення наукового ступеня якої порушено питання, після чого можуть виступати всі присутні на засіданні ради.

8.5. Після обговорення рада проводить таємне голосування про позбавлення наукового ступеня. Голосування проводиться бюлетенями за формою, наведеною у додатку 16 до Положення. Рішення ради про позбавлення наукового ступеня вважається прийнятим, якщо за нього проголосувало не менш як три чверті від кількості членів ради, які взяли участь у засіданні.

Після затвердження протоколу лічильної комісії рада, спираючись на результати таємного голосування, відкритим голосуванням більшістю голосів членів ради, які взяли участь у засіданні, приймає текст рішення з чітко сформульованим висновком про наявність чи відсутність підстав для порушення перед МОНмолодьспортом клопотання щодо позбавлення наукового ступеня.

8.6. Результати таємного голосування і рішення ради оголошуються особі, щодо якої ставилося питання про позбавлення наукового ступеня.

8.7. Якщо рада прийняла рішення клопотати перед МОНмолодьспортом про позбавлення особи наукового ступеня, то до МОНмолодьспорту протягом трьох тижнів надсилають підписані головою і вченим секретарем протокол засідання ради і рішення, в якому наводяться результати таємного голосування. Вказані матеріали надсилають до МОНмолодьспорту і в тому випадку, коли МОНмолодьспортом дано доручення раді розглянути питання про позбавлення наукового ступеня.

IX. Проведення засідання спеціалізованої вченої ради для розгляду апеляції

9.1. При надходженні до ради апеляції голова ради доручає комісії з членів ради вивчити її аргументованість та підготувати проект висновку.

Розгляд апеляції в раді не повинен тривати понад місяць, причому в разі потреби проводиться позапланове засідання.

9.2. На засідання ради запрошується автор апеляції, про що він повідомляється не пізніше як за 10 днів до засідання.

У разі неявки автора апеляції з поважної причини засідання переноситься. Якщо автор апеляції не з'явився на засідання ради без поважної причини, то засідання проводиться без нього.

Присутність членів ради (із зазначенням їх спеціальності) обов'язково занотовується у протоколі засідання.

9.3. Відкриття засідання ради починається повідомленням голови про правоможність засідання.

Потім голова ради оголошує розгляд апеляції і надає слово вченому секретареві для її зачитування. Після цього один з членів комісії доповідає про результати роботи комісії і пропонує проект висновку. Далі мають право виступати всі присутні.

9.4. Після закінчення дискусії рада приймає рішення шляхом таємного голосування. Рішення вважається прийнятим, якщо за нього проголосувало не менш як три чверті присутніх на засіданні членів ради. Висновок приймається відкритим голосуванням простою більшістю голосів членів ради, які взяли участь у засіданні.

Підписані головою і вченим секретарем ради стенограма і текст висновку щодо розгляду апеляції, у якому наводяться результати голосування, разом з текстом апеляції протягом 10 робочих днів надсилаються до МОНмолодьспорту.

Директор Департаменту атестації кадрів

В. Бондаренко

Додаток 1
до Положення про спеціалізовану вчену раду

ВІДОМОСТІ

**про членів спеціалізованої вченої ради для захисту дисертацій
на здобуття наукового ступеня доктора (кандидата) наук**

за спеціальностями _____
(шифри, назви спеціальностей та галузей наук)

в _____
(повне найменування наукової установи чи вищого навчального закладу III або IV рівня акредитації,
підпорядкування, адреса для надсилання кореспонденції, телефон)

№ з/п	Прізвище, імя, по батькові	Рік народження	Місце основної роботи, підпорядкування, посада	Науковий ступінь, шифр спеціальності, за якою захищена дисертація, із зазначенням шифру спеціальності, в яку вона трансформована, рік присудження	Учене звання, (за спеціальністю, кафедрою), рік присвоєння	Шифр спеціальності в раді	Основні праці (назви 3 наукових монографій, статей, опублікованих за спеціальністю, за якою фахівця пропонується включити до складу ради)	Членство в інших спецрадах (шифр ради, установа, у якій створена рада)
1	2	3	4	5	6	7	8	9

Директор (ректор) _____
(підпис) (прізвище, ініціали)

Печатка
Дата

Примітки:

1. На початку списку подаються відомості про голову ради, заступника голови, вченого секретаря (ці посади вказуються в дужках після прізвища, імені та по батькові), а далі подаються відомості про членів ради за абеткою.
2. У графах 5, 6, 7 спеціальності вказуються за чинним Переліком наукових спеціальностей. Якщо науковий ступінь (графа 5) або вчене звання (графа 6) присуджено (присвоєно) після 1 вересня 1992 року, то у відповідній графі вказується країна, атестаційним органом якої видано диплом (атестат). 3. До МОНмолодьспорту надсилається перший примірник «Відомостей». 4. У графі 8 наводять назви праць, опублікованих за останні п'ять років.

Додаток 2
до Положення про спеціалізовану вчену раду

ПЕРЕЛІК документів, які подає до спеціалізованої вченої ради здобувач наукового ступеня

1. Заява на ім'я голови спеціалізованої вченої ради про прийняття дисертації до розгляду, в якій необхідно зазначити, чи вперше захищається ця дисертація.

2. Ксерокопія першої сторінки паспорта здобувача (2 примірники).

3. Особова картка (форма П-2ДС), затверджена наказом Міністерства статистики України від 26.12.95 № 343, зареєстрованим у Міністерстві юстиції України 28.12.95 за № 484/1020, з відомостями станом на час подання документів до спеціалізованої вченої ради, засвідчена підписом керівника кадрової служби та печаткою за основним місцем роботи, з фотокарткою, на якій проставлена печатка цієї установи (2 примірники).

4. Копія диплома магістра (спеціаліста) (2 примірники).

У разі якщо документ про вищу освіту виданий навчальним закладом іноземної держави, то додатково надаються переклад документа українською мовою, засвідчений нотаріально, та копія довідки про визнання іноземного документа про освіту, виданої МОНмолодьспортом (2 примірники).

Копія свідоцтва про зміну імені (2 примірники) (у разі зміни здобувачем імені).

5. Посвідчення про складання кандидатських іспитів за формою, визначеною Положенням про підготовку науково-педагогічних і наукових кадрів, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 01.03.99 № 309 (309-99-п).

6. Витяг з наказу про зарахування до аспірантури, засвідчений в установленому порядку, у випадку якщо здобувач наукового ступеня кандидата наук навчався в аспірантурі.

7. Копія диплома про науковий ступінь кандидата наук (2 примірники) (для здобувачів наукового ступеня доктора наук).

У разі якщо документ про науковий ступінь виданий уповноваженим органом іноземної держави, з якою підписана міжнародна угода про взаємовизнання документів про наукові ступені, і легалізований, якщо інше не передбачено міжнародними угодами та конвенціями, то додатково подають переклад документа українською мовою, нотаріальнозасвідчений (для іноземців).

8. Висновок про наукову і практичну цінність дисертації, виданий організацією, де виконувалася дисертація або до якої був прикріплений здобувач (2 примірники).

Висновок оформлюється як витяг з протоколу засідання кафедри (міжкафедрального семінару), лабораторії, відділу, підписується завідувачем кафедри (керівником семінару), лабораторії, відділу, як правило, доктором наук, затверджується керівником наукової установи, вищого навчального закладу і скріплюється печаткою. У висновку поряд з іншими аспектами характеристики дисертації та особистості здобувача має бути зазначено, ким і коли була затверджена тема дисертації, визначено конкретний персональний внесок здобувача до всіх наукових праць, опублікованих із співавторами. Висновок повинен містити відомості щодо проведення біоетичної експертизи дисертаційних досліджень (для здобувачів наукових ступенів з медичних, біологічних та ветеринарних наук).

Висновок чинний протягом одного року з дня його затвердження до моменту подання дисертації до розгляду у спеціалізовану вчену раду.

9. Відгук наукового керівника (наукового консультанта) з оцінкою здобувача та його роботи у процесі підготовки дисертації, засвідчений печаткою за основним місцем роботи наукового керівника (наукового консультанта).

Оригінали документів, копії яких подаються до спеціалізованої вченої ради відповідно до цього переліку, пред'являються у спеціалізовану вчену раду і після прийняття заяви повертаються здобувачу.

До документів додаються:

дисертація, оформлена згідно зі встановленими вимогами, у кількості примірників, переплетених і підписаних автором, необхідних для передавання на зберігання до Національної бібліотеки України ім. В. І. Вернадського НАН України, до бібліотеки наукової установи, вищого навчального закладу, де утворено спеціалізовану вчену раду, та для відправки опонентам;

автореферат дисертації, оформлений згідно зі встановленими вимогами та підписаний автором на обкладинці (2 примірники);

монографії, авторські свідоцтва (копії), статті (копії), друковані тези, доповіді та інші матеріали наукових конференцій, конгресів, симпозіумів, семінарів, шкіл (копії), перераховані в авторефераті. У випадку подання копій наукових праць на них повинні бути зазначені точні і повні вихідні дані відповідних видань. Копії наукових праць подають на паперовому носії і засвідчують підписом вченого секретаря;

автореферат захищеної здобувачем кандидатської дисертації (для здобувачів наукового ступеня доктора наук);

примірник захищеної кандидатської дисертації (для здобувачів наукового ступеня доктора наук);

чотири поштові картки з марками із зазначенням місця проживання здобувача (2 картки) та місцезнаходження наукової установи чи вищого навчального закладу, в якому діє спеціалізована вчена рада (2 картки).

На зворотному боці поштових карток у верхньому кутку вказуються прізвище, ім'я, по батькові здобувача, галузь науки та науковий ступінь, на який він претендує;

компакт-диск типу CD-R або CD-RW, на якому міститься файл з текстом автореферату. Ім'я файлу – aref.doc (2 примірники);

компакт-диск, на якому міститься файл з текстом дисертації. Ім'я файлу – dis.doc (2 примірники).

При оформленні документів іноземця його повне ім'я та прізвище наводяться в тому порядку, в якому вони записані в паспортному документі.

Додаток 3
до Положення про спеціалізовану вчену раду

РЕЄСТРАЦІЙНА КАРТКА

присутності членів спеціалізованої вченої ради _____
(шифр ради)

«___» _____ 20__ р. Протокол № _____

Розглядається дисертація _____
(прізвище, ім'я, по батькові)

на здобуття наукового ступеня доктора (кандидата) _____ наук
(галузь)

за спеціальністю _____
(шифр, назва спеціальності)

Прізвище, ім'я, по батькові	Науковий ступінь, шифр спеціальності в раді	Присутність на засіданні (підпис)	Одержання бюлетеня (підпис)

Учений секретар
спеціалізованої вченої ради _____
(підпис) (прізвище, ініціали)

Примітки:

1. У графі «Прізвище, ім'я, по батькові» вказують усіх членів спеціалізованої вченої ради в тому самому порядку, який подано в наказі про утворення ради. 2. Науковий ступінь та шифр спеціальності в раді подають згідно з наказом про утворення ради.

Додаток 4
до Положення про спеціалізовану вчену раду

ПЕРЕЛІК документів атестаційної справи, які зберігаються в спеціалізованій вченій раді

1. Копія супровідного листа до атестаційної справи здобувача наукового ступеня, поданої до МОНмолодьспорту, за встановленою формою.
 2. Заява здобувача на ім'я голови спеціалізованої вченої ради про прийняття дисертації до розгляду.
 3. Ксерокопія першої сторінки паспорта здобувача, засвідчена підписом вченого секретаря спеціалізованої вченої ради.
 4. Особова картка (форма П-2ДС), затверджена наказом Міністерства статистики України від 26.12.95 № 343, зареєстрованим у Міністерстві юстиції України 28.12.95 за № 484/1020, з відомостями станом на час подання документів до спеціалізованої вченої ради, засвідчена підписом керівника кадрової служби та печаткою за основним місцем роботи, з фотокарткою, на якій проставлена печатка цієї установи.
 5. Копії дипломів магістра (спеціаліста), кандидата наук (за наявності), засвідчені підписом вченого секретаря спеціалізованої вченої ради та печаткою наукової установи чи вищого навчального закладу.
 - Копія свідоцтва про зміну імені, засвідчена підписом вченого секретаря спеціалізованої вченої ради та печаткою наукової установи чи вищого навчального закладу (у разі зміни здобувачем імені).
 6. Висновок про наукову і практичну цінність дисертації, виданий організацією, де виконувалася дисертація або до якої був прикріплений здобувач.
 7. Висновок комісії спеціалізованої вченої ради про дисертацію за результатами попереднього розгляду, підписаний всіма членами комісії.
 8. Витяг з протоколу засідання спеціалізованої вченої ради з рішенням ради про прийняття дисертації до захисту та призначення офіційних опонентів.
 9. Відомості про офіційних опонентів за встановленою формою.
 10. Реєстраційна картка присутності членів спеціалізованої вченої ради за встановленою формою.
 11. Стенограма (розшифрована фонограма) засідання спеціалізованої вченої ради, підписана головою членів спеціалізованої вченої ради і вченим секретарем спеціалізованої вченої ради та засвідчена печаткою наукової установи чи вищого навчального закладу III або IV рівня акредитації, в якій функціонує рада.
 12. Протокол засідання лічильної комісії за встановленою формою.
 13. Опечатаний і скріплений підписами членів лічильної комісії конверт з бюлетенями для таємного голосування.
 14. Відгук наукового керівника (консультанта) з оцінкою здобувача та його роботи у процесі підготовки дисертації, відгуки офіційних опонентів, засвідчені печатками установ, в яких вони працюють, із зазначенням дати їх надходження до ради, та всі відгуки, які надійшли на дисертацію та автореферат.
 15. Рішення спеціалізованої вченої ради щодо присудження наукового ступеня за встановленою формою.
 16. Облікова картка дисертації (з відміткою УкрІНТЕІ).
 17. Список установ і організацій, до яких надіслано автореферат дисертації, із зазначенням дати розсилки з відміткою на кожній сторінці відділення зв'язку або канцелярії (експедиції) наукової установи чи вищого навчального закладу, підписаний вченим секретарем ради.
- Разом з атестаційною справою зберігаються:
- дисертація (в бібліотеці наукової установи чи вищого навчального закладу III або IV рівня акредитації, де функціонує спеціалізована вчена рада);
 - автореферат дисертації (2 примірники);
 - один компакт-диск типу CD-R або CD-RW з файлами, що містять:
 - рішення спеціалізованої вченої ради щодо присудження наукового ступеня. Ім'я файла – file.xls;
 - текст автореферату. Ім'я файла – aref.doc;
 - зауваження, які містяться у відгуках опонентів та інших відгуках на дисертацію та автореферат, а також зауваження, які висловлювались членами спеціалізованої вченої ради та фахівцями під час захисту. Ім'я файла – notes.doc;
 - фонограма захисту дисертації.
- При оформленні документів іноземця його повне ім'я та прізвище наводяться в тому порядку, в якому вони записані в паспортному документі.

ПЕРЕЛІК**документів атестаційної справи здобувача наукового ступеня доктора наук,
яка подається до МОНмолодьспорту**

1. Супровідний лист на бланку наукової установи чи вищого навчального закладу за встановленою формою.
 2. Ксерокопія першої сторінки паспорта здобувача, засвідчена підписом вченого секретаря спеціалізованої вченої ради
 3. Рішення спеціалізованої вченої ради щодо присудження наукового ступеня за встановленою формою.
 4. Особова картка (форма П-2ДС), затверджена наказом Міністерства статистики України від 26.12.95 № 343, зареєстрованим в Міністерстві юстиції України 28.12.95 за № 484/1020, з відомостями станом на час подання документів до спеціалізованої вченої ради, засвідчена підписом керівника кадрової служби та печаткою за основним місцем роботи, з фотокарткою, на якій проставлена печатка цієї установи.
 5. Копії дипломів магістра (спеціаліста), кандидата наук, засвідчені підписом вченого секретаря спеціалізованої вченої ради та печаткою наукової установи чи вищого навчального закладу.
 - Копія свідоцтва про зміну імені, засвідчена підписом вченого секретаря спеціалізованої вченої ради та печаткою наукової установи чи вищого навчального закладу (у разі зміни здобувачем імені).
 - У разі якщо ці документи видані навчальними закладами та уповноваженими органами іноземної держави і легалізовані, якщо інше не передбачено міжнародними угодами та конвенціями, то додатково надаються переклади цих документів українською мовою, засвідчені нотаріально.
 6. Висновок про наукову і практичну цінність дисертації, виданий організацією, де виконувалася дисертація або до якої був прикріплений здобувач.
 7. Висновок комісії спеціалізованої вченої ради про дисертацію за результатами попереднього розгляду, підписаний всіма членами комісії.
 8. Відгуки офіційних опонентів, засвідчені печатками установ, в яких вони працюють, із зазначенням дати їх надходження до ради.
 9. Відомості про офіційних опонентів за встановленою формою.
 10. Реєстраційна картка присутності членів спеціалізованої вченої ради за встановленою формою.
 11. Стенограма (розшифрована фонограма) засідання спеціалізованої вченої ради, підписана головуючим на засіданні спеціалізованої вченої ради і вченим секретарем спеціалізованої вченої ради та засвідчена печаткою наукової установи чи вищого навчального закладу, в якому функціонує рада.
 12. Опис документів атестаційної справи за встановленою формою.
- Атестаційну справу брошурують у швидкозшивач з картону без зав'язок, на внутрішньому боці обкладинки якого наклеюють конверт, до якого вкладають:
- автореферат дисертації (5 примірників), підписаний на обкладинці автором;
 - автореферат захищеної здобувачем дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата наук;
 - облікову картку дисертації (2 примірники, один з яких повинен бути з відміткою УкрІНТЕІ) за встановленою УкрІНТЕІ формою;
 - реєстраційно-облікову картку (2 примірники) за встановленою формою; чотири поштові картки з марками із зазначенням місця проживання здобувача (2 картки) та місцезнаходження наукової установи чи вищого навчального закладу, в якій діє спеціалізована вчена рада (2 картки). На зворотному боці поштових карток вказують прізвище, ім'я, по батькові здобувача, галузь науки та науковий ступінь, на який він претендує;
 - два не підписані поштові конверти формату 230x160 мм з марками;
 - компакт-диски типу CD-R або CD-RW з файлами, що містять:
 - рішення спеціалізованої вченої ради щодо присудження наукового ступеня. Ім'я файла – file.xls;
 - текст автореферату. Ім'я файла – aref.doc;
 - текст дисертації. Ім'я файла – dis.doc;
 - реєстраційно-облікова картка. Ім'я файла – append9.doc;
 - зауваження, які містяться у відгуках опонентів та інших відгуках на дисертацію та автореферат, а також зауваження, які висловлювались членами спеціалізованої вченої ради та фахівцями під час захисту. Ім'я файла – notes.doc.
- Документи атестаційної справи повинні розміщуватися послідовно відповідно до цього переліку.
- Обкладинка атестаційної справи здобувача наукового ступеня оформляється за встановленою формою.
- До атестаційної справи додають перший примірник дисертації, переплетений і підписаний автором та засвідчений підписом вченого секретаря спеціалізованої вченої ради щодо його ідентичності за змістом з іншими примірниками дисертації, що були подані до ради.
- При оформленні документів іноземця його повне ім'я та прізвище наводяться в тому порядку, в якому вони записані в паспортному документі.

ПЕРЕЛІК
документів атестаційної справи здобувача наукового ступеня кандидата наук,
яка подається до МОНмолодьспорту

1. Супровідний лист на бланку наукової установи чи вищого навчального закладу за встановленою формою.
 2. Ксерокопія першої сторінки паспорта здобувача, засвідчена підписом вченого секретаря спеціалізованої вченої ради
 3. Рішення спеціалізованої вченої ради щодо присудження наукового ступеня за встановленою формою.
 4. Особова картка (форма П-2ДС), затверджена наказом Міністерства статистики України від 26.12.95 № 343, зареєстрованим в Міністерстві юстиції України 28.12.95 за № 484/1020, з відомостями станом на час подання документів до спеціалізованої вченої ради, засвідчена підписом керівника кадрової служби та печаткою за основним місцем роботи, з фотокарткою, на якій проставлена печатка цієї установи.
 5. Копія диплома магістра (спеціаліста), засвідчена підписом вченого секретаря спеціалізованої вченої ради та печаткою наукової установи чи вищого навчального закладу.
 - Копія свідоцтва про зміну імені, засвідчена підписом вченого секретаря спеціалізованої вченої ради та печаткою наукової установи чи вищого навчального закладу (у разі зміни здобувачем імені).
 - У разі якщо документ про вищу освіту виданий навчальним закладом іноземної держави, то додатково надаються переклад документа українською мовою, засвідчений нотаріально, та копія довідки про визнання іноземного документа про освіту, виданої МОНмолодьспортом.
 6. Посвідчення про складання кандидатських іспитів за формою, визначеною Положенням про підготовку науково-педагогічних і наукових кадрів, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 01.03.99 № 309.
 7. Витяг з наказу про зарахування до аспірантури, засвідчений в установленому порядку, у випадку якщо здобувач наукового ступеня кандидата наук навчався в аспірантурі.
 8. Висновок про наукову і практичну цінність дисертації, виданий організацією, де виконувалася дисертація або до якої був прикріплений здобувач.
 9. Висновок комісії спеціалізованої вченої ради про дисертацію за результатами попереднього розгляду, підписаний всіма членами комісії.
 10. Відгуки офіційних опонентів, засвідчені печатками установ, в яких вони працюють, із зазначенням дати їх надходження до ради.
 11. Відомості про офіційних опонентів за встановленою формою.
 12. Реєстраційна картка присутності членів спеціалізованої вченої ради за встановленою формою.
 13. Стенограма (розшифрована фонограма) засідання спеціалізованої вченої ради, підписана головуючим на засіданні спеціалізованої вченої ради і вченим секретарем спеціалізованої вченої ради та засвідчена печаткою наукової установи чи вищого навчального закладу, де функціонує рада.
 14. Опис документів атестаційної справи за встановленою формою.
- Атестаційну справу брошурують у швидкозшивач з картону без зав'язок, на внутрішньому боці обкладинки якого наклеюють конверт, до якого вкладають:
- автореферат дисертації (5 примірників), підписаний на обкладинці автором;
 - облікову картку дисертації (2 примірники, один з яких повинен бути з відміткою УкрІНТЕІ);
 - реєстраційно-облікову картку (2 примірники) за встановленою формою;
 - чотири поштові картки з марками із зазначенням місця проживання здобувача (2 картки) та місцезнаходження наукової установи чи вищого навчального закладу, в якій діє спеціалізована вчена рада (2 картки). На зворотному боці поштових карток вказують прізвище, ім'я, по батькові здобувача, галузь науки та науковий ступінь, на який він претендує;
 - два не підписані поштові конверти формату 230x160 мм з марками;
 - компакт-диски типу CD-R або CD-RW з файлами, що містять:
 - рішення спеціалізованої вченої ради щодо присудження наукового ступеня. Ім'я файла – file.xls;
 - текст автореферату. Ім'я файла – aref.doc;
 - текст дисертації. Ім'я файла – dis.doc;
 - реєстраційно-облікова картка. Ім'я файла – append9.doc;
 - зауваження, які містяться у відгуках опонентів та інших відгуках на дисертацію та автореферат, а також зауваження, які висловлювались членами спеціалізованої вченої ради та фахівцями під час захисту. Ім'я файла – notes.doc.
- Документи атестаційної справи повинні розміщуватися послідовно відповідно до цього переліку.
- Обкладинка атестаційної справи здобувача наукового ступеня оформляється за встановленою формою.
- До атестаційної справи додають перший примірник дисертації, переплетений і підписаний автором та засвідчений вченим секретарем спеціалізованої вченої ради щодо його ідентичності за змістом з іншими примірниками дисертації, що були подані до ради.

При оформленні документів іноземця його повне ім'я та прізвище наводяться в тому порядку, в якому вони записані в паспортному документі.

Додаток 7

до Положення про спеціалізовану вчену раду

ОБКЛАДИНКА
атестаційної справи здобувача наукового ступеня

Підпорядкування

**Найменування наукової установи
чи вищого навчального закладу
III або IV рівня акредитації, в якому відбувся захист**

АТЕСТАЦІЙНА СПРАВА

здобувача наукового ступеня доктора (кандидата) _____ наук

(галузь науки)

за спеціальністю _____

(шифр і назва за Переліком наукових спеціальностей)

(прізвище, ім'я, по батькові у родовому відмінку)

громадянина _____

(назва країни, громадянином якої є здобувач, у родовому відмінку)

Назва дисертації _____

№ справи _____

(заповнює МОНмолодьспорт)

Рік

Додаток 8

до Положення про спеціалізовану вчену раду

СУПРОВІДНИЙ ЛИСТ

до атестаційної справи здобувача наукового ступеня

(на бланку наукової установи чи вищого навчального закладу III або IV рівня акредитації)

Міністерство освіти і науки, молоді та спорту України
Департамент атестації кадрів

Про атестаційну справу

Надсилаємо атестаційну справу здобувача наукового ступеня доктора (кандидата) _____ наук

(галузь науки)

за спеціальністю _____

(шифр і назва спеціальності)

(прізвище, ім'я, по батькові здобувача в родовому відмінку)

Назва дисертації – _____

Файли з текстом дисертації на компакт-диску надіслані до Українського інституту науково-технічної та економічної інформації _____.

(дата)

Повідомлення про захист дисертації надруковано в _____ № ___, 20__ року, стор. ____.

Додатки: 1. Атестаційна справа згідно з описом.

2. Дисертація (перший примірник).

Голова спеціалізованої вченої ради _____

(шифр ради)

(підпис)

(прізвище, ініціали)

Вчений секретар _____

(прізвище, ініціали, телефон)

РІШЕННЯ**щодо присудження наукового ступеня доктора (кандидата) наук**

Спеціалізована вчена рада _____
 (шифр ради, повне найменування наукової установи чи вищого навчального
 закладу III або IV рівня акредитації, підпорядкування (у родовому відмінку), місто)
 прийняла рішення
 щодо присудження наукового ступеня доктора (кандидата) _____ наук
 (галузь)

_____ (прізвище, ім'я, по батькові здобувача у давальному відмінку)
 на підставі прилюдного захисту дисертації « _____ »
 (назва дисертації)

у вигляді _____ */ з грифом
 (на правах рукопису, опублікованої монографії) (таємно, для службового користування)
 за спеціальністю _____

(шифр і назва наукової спеціальності за чинним переліком)
 « _____ » _____ 20 _____ року, протокол № _____.

_____ 19 _____ року народження,
 (прізвище, ім'я, по батькові здобувача)

громадянин _____,
 (вказується назва держави, громадянином якої є здобувач)

освіта вища: закінчив у _____ році _____
 (найменування навчального закладу)

за спеціальністю _____ .
 (за дипломом)

Наукові ступені і вчені звання (перелічуються у порядку їх присудження чи присвоєння за наявності):

кандидат _____ наук з _____ року,
 доцент (професор) кафедри _____ з _____ року.

Якщо здобувач закінчив аспірантуру (для кандидатів наук) чи докторантуру (для докторів наук), то вказується рік її закінчення, відомче підпорядкування та найменування вищого навчального закладу III або IV рівня акредитації, наукової установи, в якій вона діяла.

Працює _____ в _____
 (посада) (місце роботи, відомче підпорядкування, місто)

з _____ р. до теперішнього часу.
 Дисертація виконана у _____.

(найменування вищого навчального закладу III або IV рівня акредитації,
 наукової установи, відомче підпорядкування, місто)

Науковий керівник (для кандидатів наук) або науковий консультант (для докторів наук) _____

_____ (прізвище, ім'я, по батькові, науковий ступінь, вчене звання, місце роботи, посада)

Здобувач має _____ опублікованих праць за темою дисертації, з них _____ праць написано без співавторів, _____ монографій, _____ статей в наукових фахових виданнях, _____ авторських свідоцтв на винаходи, у тому числі (наводиться три праці для кандидатів наук і чотири найбільш значні праці – для докторів наук):

1. _____

2. _____

Офіційні опоненти: _____
 (прізвище, ім'я, по батькові, науковий ступінь за спеціальністю,

_____ вчене звання за спеціальністю (по кафедрі), місце роботи, посада)
 дав _____ відгук із зауваженнями: _____

(негативний, позитивний) (наводяться)

На дисертацію та автореферат надійшли відгуки: _____
 (перелічуються всі відгуки з обов'язковим зазначенням

місць роботи, посад, наукових ступенів, вчених звань, прізвищ та ініціалів

авторів відгуків, характеру відгуків (негативний чи позитивний) та критичних зауважень)

У дискусії взяли участь члени спеціалізованої вченої ради: _____
(прізвища, ініціали, наукові ступені, спеціальності,
_____ та присутні на захисті фахівці _____
(прізвища, ініціали, наукові ступені,
_____ зауваження)
_____ місця роботи, посади, зауваження)

При проведенні таємного голосування виявилось, що із _____ членів спеціалізованої вченої ради, які взяли участь у голосуванні (з них _____ докторів наук за профілем дисертації), проголосували:

«За» _____ членів ради,
«Проти» _____ членів ради, недійсних бюлетенів _____.

Далі наводиться висновок спеціалізованої вченої ради з обґрунтуванням прийнятого рішення із зазначенням відповідності/невідповідності дисертації вимогам Порядку присудження наукових ступенів і присвоєння вченого звання старшого наукового співробітника, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 07.03.2007 № 423. При негативному рішенні щодо присудження наукового ступеня висновок не наводиться і не приймається.

На підставі результатів таємного голосування та прийнятого висновку спеціалізована вчена рада присуджує / не присуджує _____

(прізвище, ім'я, по батькові здобувача у давальному відмінку)
науковий ступінь доктора/кандидата _____ наук
(галузь)

за спеціальністю _____
(шифр і назва спеціальності за переліком)

Головуючий на засіданні спеціалізованої вченої ради _____
(шифр ради) (підпис) (прізвище, ініціали)

Вчений секретар спеціалізованої вченої ради _____
(підпис) (прізвище, ініціали)

М.П. «_____» _____ 20__ року

Атестаційна справа зареєстрована у МОНмолодьспорту України під № _____

Затверджено рішення спеціалізованої вченої ради про присудження наукового ступеня доктора (канди-
дата) наук рішенням атестаційної колегії МОНмолодьспорту України від «_____»
_____ 20__ року.

Видано диплом _____
(серія, номер)

Начальник відділу _____
(підпис) (прізвище, ініціали)

Примітки: 1. Номер справи, дату прийняття рішення атестаційною колегією МОНмолодьспорту України, серію та номер диплома проставляють у МОНмолодьспорту України.
2. Відомості щодо грифа секретності (після позначки */) наводять при необхідності.

Додаток 10
до Положення про спеціалізовану вчену раду

ВІДОМОСТІ
про офіційних опонентів, призначених спеціалізованою вченою радою для захисту дисертації
на здобуття наукового ступеня доктора (кандидата) _____ наук
(галузь)

_____ (прізвище, ім'я, по батькові в родовому відмінку)
за спеціальністю _____
(шифр, назва наукової спеціальності)

№ з/п	П.І.Б.	Рік народження	Місце основної роботи, під-порядкування, посада	Науковий ступінь, шифр, назва спеціальності, за якою захищена дисертація, рік присудження	Вчене звання (за спеціальністю, кафедрою), рік присвоєння	Монографії, статті (2–3 назви) за спеціальністю (профілем) дисертації здобувача
1	2	3	4	5	6	7

Вчений секретар спеціалізованої вченої ради _____
(підпис) (прізвище, ініціали)
М.П. «_____» _____ 20__ року

РЕЄСТРАЦІЙНО-ОБЛІКОВА КАРТКА

Реєстраційно-облікова картка		
Прізвище, ім'я, по батькові	Стать	Громадянство
Рік народження	Дата надходження	Індекс відділу
Шифр спецради	Дата рішення ради	Номер протоколу
Повне найменування наукової установи чи вищого навчального закладу III або IV рівня акредитації		
Науковий ступінь (вчене звання), галузь наук		Шифр і назва спеціальності
Номер атестаційної справи	Ким і коли присуджено науковий ступінь (присвоєно вчене звання)	Номер диплома (атестата)
	Кандидат Доктор Старший науковий співробітник	

Примітки:

1. Картку виконують на світлому цупкому папері формату 148 (ширина) x 105 (висота) мм, заповнюють за допомогою комп'ютерної техніки.
2. Назви граф «Прізвище, ім'я, по батькові», «Стать», «Громадянство», «Рік народження», «Дата надходження», «Індекс відділу», «Шифр спецради», «Дата рішення ради», «Номер протоколу», «Повне найменування наукової установи чи вищого навчального закладу III або IV рівня акредитації», «Науковий ступінь (вчене звання), галузь наук», «Шифр і назва спеціальності» не друкують.
3. Графи «Номер справи», «Дата надходження», «Індекс відділу» заповнюють у МОНмолодьспорту України.
4. Для іноземців, яким відповідно до міжнародних угод та конвенцій на підставі захисту дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата наук видають диплом доктора філософії з відповідної галузі наук, на зворотному боці реєстраційної картки необхідно надрукувати латинськими літерами англійською мовою офіційне найменування установи, де відбувся захист дисертації; назву країни, громадянином якої є здобувач; повне ім'я здобувача в тому порядку, в якому воно записано в паспортному документі. Згадану інформацію засвідчують підписом вченого секретаря спеціалізованої вченої ради та печаткою наукової установи чи вищого навчального закладу III або IV рівня акредитації.

ОПИС документів атестаційної справи

(прізвище, ім'я та по батькові здобувача в родовому відмінку)

№ з/п	Назва документа	Кількість аркушів	Порядкові номери аркушів документів атестаційної справи (з ____ по ____)
1	2	3	4

До опису внесено _____ документів на _____ аркушах.

Вчений секретар ради _____
(підпис) (прізвище, ініціали)

М. П.

(число, місяць, рік)

Примітки:

1. Чисті аркуші справи не нумерують й до опису не вносять.
2. Всі виправлення в описі мають бути зазначені, завірені вченим секретарем та скріплені печаткою установи.
3. Нумерація аркушів атестаційної справи повинна бути наскрізною.

ПЕРЕЛІК
документів атестаційної справи здобувача наукового ступеня,
за результатами захисту дисертації якого спеціалізованою вченою радою прийнято негативне рішення

1. Супровідний лист до МОНмолодьспорту на бланку наукової установи чи вищого навчального закладу за встановленою формою.
 2. Рішення спеціалізованої вченої ради щодо присудження наукового ступеня за встановленою формою.
 3. Стенограма (розшифрована фонограма) засідання спеціалізованої вченої ради, підписана головуючим на засіданні спеціалізованої вченої ради і вченим секретарем спеціалізованої вченої ради та засвідчена печаткою наукової установи чи вищого навчального закладу, де функціонує рада.
 4. Опис документів атестаційної справи за встановленою формою.
- Атестаційна справа брошується у швидкозшивач з картону без зав'язок, на внутрішньому боці обкладинки якого наклеюється конверт, до якого вкладаються:
- автореферат дисертації, підписаний автором (2 примірники);
 - компакт-диск типу CD-R або CD-RW з файлом з рішенням спеціалізованої вченої ради щодо присудження наукового ступеня. Ім'я файла – out.xls.
- Обкладинка атестаційної справи оформляється за встановленою формою.

ПЕРЕЛІК
документів, які повертають здобувачу, за результатами захисту дисертації якого
спеціалізованою вченою радою прийнято негативне рішення

1. Особова картка (форма П-2ДС), затверджена наказом Міністерства статистики України від 26.12.95 № 343, зареєстрованим в Міністерстві юстиції України 28.12.95 за № 484/1020, з відомостями станом на час подання документів до спеціалізованої вченої ради, засвідчена підписом керівника кадрової служби та печаткою за основним місцем роботи, з фотокарткою, на якій проставлена печатка цієї установи (1 примірник).
 2. Копії документів про вищу освіту, науковий ступінь, їх переклади українською мовою, копія свідоцтва про зміну імені, копія першої сторінки паспорта, копія довідки про визнання іноземного документа про освіту, виданої центральним органом виконавчої влади в галузі освіти і науки (по 1 примірнику).
 3. Посвідчення про складання кандидатських іспитів за формою, визначеною Положенням про підготовку науково-педагогічних і наукових кадрів, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 01.03.99 № 309.
 4. Висновок про наукову і практичну цінність дисертації, виданий організацією, де виконувалася дисертація або до якої був прикріплений здобувач (1 примірник).
- Крім документів, здобувачу повертаються:
- монографії, авторські свідоцтва (копії), статті (копії), друковані тези, доповіді та інші матеріали наукових конференцій, конгресів, симпозіумів, семінарів, шкіл (копії), перераховані в авторефераті;
 - примірники дисертації, за винятком одного, який вилучається з фонду бібліотеки наукової установи, вищого навчального закладу, де відбувався захист, та залишається у спеціалізованій вченій раді;
 - автореферат захищеної здобувачем кандидатської дисертації для здобувачів наукового ступеня доктора наук;
 - компакт-диск з текстом автореферату дисертації та текстом дисертації.

ЗВІТ
про роботу спеціалізованої вченої ради _____
(шифр ради)

у _____
(повне найменування наукової установи чи вищого навчального закладу
III або IV рівня акредитації, відомче підпорядкування)
у 20__ році

1. Наказом МОНмолодьспорту України від __. __. 20__ № __ спеціалізованій вченій раді надано право на період до « __ » _____ 20__ р. проводити захисти дисертацій за спеціальностями _____

(шифри і назви спеціальностей за чинним переліком, галузі науки)

2. За звітний період спеціалізована вчена рада провела _____ засідань, на яких проведено захист _____ докторських (із зазначенням спеціальностей) та _____ кандидатських (із зазначенням спеціальностей) дисертацій (з них докторських _____ та кандидатських _____ дисертацій написано українською мовою), проведено переатестацію _____ докторських (із зазначенням спеціальностей) та _____ кандидатських (із зазначенням спеціальностей) дисертацій, розглянуто _____ апеляцій, проведено колективне рецензування _____ дисертацій (із зазначенням спеціальностей), проведено _____ разових захистів дисертацій, прийнято до захисту _____ докторських (із зазначенням спеціальностей) та _____ кандидатських (із зазначенням спеціальностей) дисертацій.

3. Кількість відхилених докторських і кандидатських дисертацій, причини відхилення на всіх етапах їх розгляду.

4. Дані про кількість проведених засідань.

5. Прізвища членів спеціалізованих учених рад, які відвідали менше половини засідань рад.

Голова ради _____

(підпис)

(прізвище, ініціали)

Учений секретар _____

(підпис)

(прізвище, ініціали)

Печатка установи _____

Дата _____

Додаток 16
до Положення про спеціалізовану вчену раду

ФОРМА бюлетеня для таємного голосування

Спеціалізована вчена рада _____
(шифр ради)

« ____ » _____ 20 ____ р.

протокол № _____

Прізвище, ім'я, по батькові	Заслугує наукового ступеня	Результати голосування
		ЗГОДЕН НЕ ЗГОДЕН

Примітки:

1. У графі «Заслугує наукового ступеня» зазначити науковий ступінь, на який претендує здобувач, і галузь науки.

2. Бюлетені не підписують. У графі «Результати голосування» викреслити непотрібне.

Додаток 17
до Положення про спеціалізовану вчену раду

ПРОТОКОЛ засідання лічильної комісії, обраної спеціалізованою вченою радою _____ (шифр ради)

« ____ » _____ 20 ____ р.

Склад обраної комісії: _____
(прізвище, ім'я, по батькові)

Комісія обрана для підрахунку голосів при таємному голосуванні щодо присудження _____
(прізвище, ім'я, по батькові)

наукового ступеня доктора (кандидата) _____ наук.
(галузь науки)

Склад спеціалізованої вченої ради, затверджений у кількості _____ осіб. До складу спеціалізованої вченої ради додатково залучено _____ осіб з правом голосу.

Були присутні на засіданні _____ членів спеціалізованої вченої ради, зокрема _____ докторів наук за профілем розглянутої дисертації.

Роздано бюлетенів _____.

Залишилось нерозданих бюлетенів _____.

Виявлено в урні бюлетенів _____.

Результати голосування про присудження наукового ступеня доктора (кандидата) _____ наук
(галузь науки)

(прізвище, ім'я, по батькові)

подано голосів:

«За» – _____
«Проти» – _____
недійсних бюлетенів – _____

Члени лічильної комісії: _____
(підпис) (прізвище, ініціали)

(підпис) (прізвище, ініціали)

(підпис) (прізвище, ініціали)

Учений секретар _____
(шифр ради) (підпис) (прізвище, ініціали)

Примітки:

1. Протокол заповнюється від руки членом лічильної комісії у двох примірниках.
2. Один з протоколів укладається разом з бюлетенями в конверт, який заклеюється до оголошення результатів голосування і підписується по лінії склеювання членами лічильної комісії.

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

НАКАЗ

22.04.2019 № 533

Зареєстровано
в Міністерстві юстиції України
08 травня 2019 р.
за № 474/33445

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ФОРМ ДОКУМЕНТІВ АТЕСТАЦІЙНОЇ СПРАВИ ЗДОБУВАЧА СТУПЕНЯ ДОКТОРА ФІЛОСОФІЇ

Відповідно до пункту 27 Порядку проведення експерименту з присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 06 березня 2019 року № 167, **НАКАЗУЮ:**

1. Затвердити такі, що додаються:
 - 1) форму обкладинки атестаційної справи здобувача ступеня доктора філософії;
 - 2) форму супровідного листа;
 - 3) форму рішення спеціалізованої вченої ради про присудження ступеня доктора філософії;
 - 4) форму реєстраційної картки присутності членів спеціалізованої вченої ради.
2. Департаменту атестації кадрів вищої кваліфікації (Криштоф С. Д.) забезпечити державну реєстрацію цього наказу в Міністерстві юстиції України в установленому законодавством порядку.
3. Цей наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування.
4. Контроль за виконанням цього наказу покласти на заступника Міністра Рашкевича Ю. М.

Міністр

Л. М. Гриневич

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства освіти і науки України
22 квітня 2019 року № 533

ФОРМА

обкладинки атестаційної справи здобувача ступеня доктора філософії

Виконуюча обов'язки
директора департаменту атестації кадрів вищої кваліфікації

С. Д. Криштоф

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства освіти і науки України
22 квітня 2019 року № 533

ФОРМА супровідного листа

Виконуюча обов'язки
директора департаменту атестації кадрів вищої кваліфікації

С. Д. Криштоф

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства освіти і науки України
22 квітня 2019 року № 533

ФОРМА

рішення спеціалізованої вченої ради про присудження ступеня доктора філософії

Виконуюча обов'язки
директора департаменту атестації кадрів вищої кваліфікації

С. Д. Криштоф

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства освіти і науки України
22 квітня 2019 року № 533

ФОРМА

реєстраційної картки присутності членів спеціалізованої вченої ради

Виконуюча обов'язки
директора департаменту атестації кадрів вищої кваліфікації

С. Д. Криштоф

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства освіти і науки України
22 квітня 2019 року № 533

ФОРМА

обкладинки атестаційної справи здобувача ступеня доктора філософії

Підпорядкування

Найменування закладу вищої освіти (наукової установи),
в якому відбувся захист дисертації

АТЕСТАЦІЙНА СПРАВА

здобувача ступеня доктора філософії з галузі знань _____
(галузь знань)

за спеціальністю _____
(код і найменування спеціальності відповідно до Переліку галузей знань і спеціальностей,
за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти)

_____ (прізвище, ім'я, по батькові (у разі наявності) у родовому відмінку)
громадянина _____
_____ (назва держави, громадянином якої є здобувач, у родовому відмінку)
Назва дисертації _____

Рік

**Виконуюча обов'язки директора
департаменту атестації кадрів вищої кваліфікації**

С. Д. Криштоф

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства освіти і науки України
22 квітня 2019 року № 533

ФОРМА
супровідного листа
(на бланку закладу вищої освіти (наукової установи))

Міністерство освіти і науки України
Департамент атестації кадрів вищої кваліфікації

Про атестаційну справу

Надсилаємо атестаційну справу здобувача ступеня доктора філософії з галузі знань _____
_____ за спеціальністю
(галузь знань)

_____ (код і найменування спеціальності відповідно до Переліку галузей знань і спеціальностей,
за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти)

_____ (прізвище, ім'я, по батькові (у разі наявності) у родовому відмінку)
Захист дисертації «_____»
(назва дисертації)
_____» проведено спеціалізованою вченою радою, утвореною відповідно
до наказу Міністерства освіти і науки України від _____ 20__ року № _____
Повідомлення про захист дисертації розміщено на офіційному веб-сайті МОН _____ 20__ року.
Додаток: атестаційна справа згідно з встановленим переліком.

Керівник (уповноважена особа)

закладу вищої освіти

(наукової установи)

Виконавець _____

(прізвище, ініціали, телефон)

_____ (підпис)

_____ (прізвище, ініціали)

**Виконуюча обов'язки директора
департаменту атестації кадрів вищої кваліфікації**

С. Д. Криштоф

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства освіти і науки України
22 квітня 2019 року № 533

ФОРМА
рішення спеціалізованої вченої ради
про присудження ступеня доктора філософії

Спеціалізована вчена рада _____
(повне найменування закладу вищої освіти (наукової установи),
_____ прийняла рішення
підпорядкування (у родовому відмінку), місто)
про присудження ступеня доктора філософії галузі знань _____
(галузь знань)
на підставі прилюдного захисту дисертації «_____»
(назва дисертації)

за спеціальністю _____

(код і найменування спеціальності відповідно до Переліку галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти)

«__» _____ 20__ року.

_____ 19__ року народження,

(прізвище, ім'я, по батькові (у разі наявності) здобувача)
громадянин _____,

(назва держави, громадянином якої є здобувач)

освіта вища: закінчив у _____ році _____

(найменування закладу вищої освіти)

за спеціальністю _____

(за дипломом)

Працює _____ в _____

(посада)

(місце основної роботи, відомче підпорядкування, місто)

з _____ р. до цього часу.

Дисертацію виконано у _____

(найменування закладу вищої освіти (наукової установи), підпорядкування, місто)

Науковий керівник (керівники) _____

(прізвище, ім'я, по батькові (у разі наявності),

науковий ступінь, вчене звання, місце роботи, посада)

Здобувач має _____ наукових публікацій за темою дисертації, з них _____ статей у періодичних наукових виданнях інших держав, _____ статей у наукових фахових виданнях України, _____ монографій (зазначити три наукові публікації):

1. _____

2. _____

3. _____

У дискусії взяли участь голова і члени спеціалізованої вченої ради та присутні на захисті фахівці _____

(прізвища, ініціали, наукові ступені, місця роботи, посади, зауваження)

Результати таємного голосування: «За» _____ членів ради,

«Проти» _____ членів ради,

недійсних бюлетенів _____

На підставі результатів таємного голосування спеціалізована вчена рада присуджує / відмовляє у присудженні

(прізвище, ім'я, по батькові (у разі наявності) здобувача у давальному відмінку)

ступінь / ступеня доктора філософії з галузі знань _____

(галузь знань)

за спеціальністю _____

(код і найменування спеціальності відповідно до Переліку галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти)

Голова спеціалізованої вченої ради

(підпис)

(прізвище, ініціали)

Рецензент

(підпис)

(прізвище, ініціали)

Рецензент

(підпис)

(прізвище, ініціали)

Опонент

(підпис)

(прізвище, ініціали)

Опонент

(підпис)

(прізвище, ініціали)

**Виконуюча обов'язки директора департаменту
атестації кадрів вищої кваліфікації**

С. Д. Криштоф

ФОРМА

реєстраційної картки присутності членів спеціалізованої вченої ради _____

_____ 20__ року

Протокол № _____

Розглядається дисертація _____
(прізвище, ім'я, по батькові (у разі наявності) здобувача)
на здобуття ступеня доктора філософії з галузі знань _____
(галузь знань)
за спеціальністю _____
(код і найменування спеціальності відповідно до Переліку галузей знань
і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти)

Прізвища, імена, по батькові (у разі наявності) голови та членів ради	Науковий ступінь, спеціальність (за дипломом) із зазначенням спеціальності, якій вона відповідає, рік присудження	Підтвердження присутності на засіданні (підпис)	Підтвердження одержання бюлетеня (підпис)

Голова спеціалізованої вченої ради _____
(підпис) (прізвище, ініціали)

**Виконуюча обов'язки директора департаменту
атестації кадрів вищої кваліфікації**

С. Д. Криштоф

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ, МОЛОДІ ТА СПОРТУ УКРАЇНИ
НАКАЗ
14.09.2011 № 1059

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
10 жовтня 2011 р.
за № 1169/19907

**ДЕЯКІ ПИТАННЯ ПРИСУДЖЕННЯ НАУКОВИХ СТУПЕНІВ
І ПРИСВОЄННЯ ВЧЕНИХ ЗВАНЬ**

Відповідно до підпунктів 26 і 28 пункту 4 Положення про Міністерство освіти і науки, молоді та спорту України, затвердженого Указом Президента України від 08.04.2011 № 410, пункту 2 Порядку присвоєння вченого звання професора і доцента, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 27.12.2008 № 1149, та пункту 9 Порядку присудження наукових ступенів і присвоєння вченого звання старшого наукового співробітника, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 07.03.2007 № 423, **НАКАЗУЮ:**

1. Затвердити такі, що додаються:
Положення про атестаційну колегію Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України;
Положення про спеціалізовану вчену раду.
2. Установити, що спеціалізовані вчені ради, утворені Вищою атестаційною комісією України, діють до закінчення строку своїх повноважень.
3. Визнати такими, що втратили чинність, накази Вищої атестаційної комісії України згідно з переліком, що додається.

4. Директору департаменту атестації кадрів (В. Д. Бондаренку) забезпечити державну реєстрацію цього наказу в Міністерстві юстиції України.

5. Контроль за виконанням цього наказу покласти на першого заступника Міністра Є. М. Суліму.

6. Цей наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування.

Міністр

Д. В. Табачник

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства освіти
і науки,
молоді та спорту України
14.09.2011 № 1059

Зареєстровано
в Міністерстві юстиції України
10 жовтня 2011 р.
за № 1169/19907

ПОЛОЖЕННЯ

про атестаційну колегію Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України

1. Атестаційна колегія Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України (далі – атестаційна колегія) є до-
радчим органом МОНмолодьспорту, що утворюється з метою виконання повноважень щодо підготовки та атеста-
ції наукових і науково-педагогічних кадрів вищої кваліфікації, покладених на МОНмолодьспорт.

2. Атестаційна колегія у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, актами Президента
України, Кабінету Міністрів України, МОНмолодьспорту, а також цим Положенням.

3. Основним завданням атестаційної колегії є участь у:

забезпеченні функціонування системи підготовки та атестації наукових і науково-педагогічних кадрів вищої
кваліфікації;

прийнятті рішень щодо діяльності аспірантури, ад'юнктури, докторантури у вищих навчальних закладах III–
IV рівня акредитації, закладах післядипломної освіти III–IV рівня акредитації, наукових установах (за винятком
наукових установ Національної академії наук України);

формуванні мережі спеціалізованих вчених рад;

затвердженні рішень спеціалізованих вчених рад про присудження наукового ступеня доктора наук і кандида-
та наук;

присвоєнні вчених звань старшого наукового співробітника, доцента і професора науковим і науково-педаго-
гічним працівникам вищих навчальних закладів III–IV рівня акредитації, закладів післядипломної освіти III–IV рів-
ня акредитації та наукових установ.

4. Атестаційна колегія відповідно до покладених на неї завдань бере участь у:

1) прийнятті рішень щодо:

відкриття, перереєстрації та закриття аспірантури, ад'юнктури та докторантури у вищих навчальних закладах
III–IV рівня акредитації, науково-дослідних (науково-технічних) установах, крім установ, підпорядкованих Націо-
нальній академії наук України;

утворення спеціалізованих вчених рад у вищих навчальних закладах III–IV рівня акредитації, наукових уста-
новах, у тому числі для проведення разових захистів, а також щодо зміни профілю спеціалізованої вченої ради та
змін у її складі;

проведення додаткової експертизи атестаційних справ здобувачів вчених звань шляхом надсилання атестацій-
ної справи до наукометодичної комісії, положення про яку затверджено МОНмолодьспортом;

розгляду дисертацій, які розглянуті експертною радою з порушенням встановленої процедури або щодо яких
до МОНмолодьспорту надійшла додаткова інформація, яка не була врахована експертною радою, шляхом повер-
нення до експертної ради для повторного розгляду або надсилання на додатковий розгляд до однієї зі спеціалізо-
ваних вчених рад або провідним ученим, фахівцям з відповідного наукового напрямку;

присвоєння вчених звань старшого наукового співробітника, доцента і професора науковим і науково-педаго-
гічним працівникам вищих навчальних закладів III–IV рівня акредитації або закладів післядипломної освіти III–
IV рівня акредитації та наукових установ на підставі розгляду атестаційних справ здобувачів вчених звань;

утворення апеляційних комісій щодо присудження наукових ступенів чи присвоєння вчених звань або їх по-
збавлення;

2) затвердженні рішень спеціалізованих вчених рад про присудження наукових ступенів, у тому числі щодо
переатестації вчених, яким присуджено наукові ступені в інших державах, та нострифікації дипломів про наукові
ступені, виданих в інших державах, або скасує такі рішення;

3) проведенні переатестації вчених, яким присвоєно вчені звання в інших державах, і нострифікації атестатів про присвоєння вчених звань, виданих в інших державах;

4) позбавленні наукових ступенів і вчених звань в установленому МОНмолодьспортом порядку;

5) розгляді питань щодо затвердження:

типових програм кандидатських іспитів;

переліку наукових спеціальностей;

паспортів наукових спеціальностей;

переліку наукових фахових видань України (друкованих та електронних) та механізму визнання фаховими наукових праць, опублікованих у наукових виданнях інших держав.

5. Атестаційна колегія має право:

одержувати в установленому порядку від вищих навчальних закладів II–IV рівня акредитації, закладів післядипломної освіти III–IV рівня акредитації, наукових установ інформацію, документи, матеріали і статистичні дані, необхідні для виконання покладених на неї завдань;

заслуховувати на своїх засіданнях керівників вищих навчальних закладів III–IV рівня акредитації, закладів післядипломної освіти III–IV рівня акредитації, наукових установ, спеціалізованих вчених рад, а також здобувачів наукових ступенів і вчених звань.

6. Атестаційна колегія утворюється у складі Голови атестаційної колегії, його заступника, двох учених секретарів та членів колегії.

Головою атестаційної колегії є Міністр освіти і науки, молоді та спорту України.

Заступника Голови атестаційної колегії призначає Голова атестаційної колегії з числа членів колегії.

Ученими секретарями атестаційної колегії є керівники відповідних структурних підрозділів МОНмолодьспорту.

Членами атестаційної колегії є керівники та провідні вчені вищих навчальних закладів III–IV рівня акредитації або закладів післядипломної освіти III–IV рівня акредитації, наукових установ та представники національних академій наук.

Персональний склад атестаційної колегії затверджується наказом МОНмолодьспорту України.

7. Формою роботи атестаційної колегії є засідання, які проводяться за рішенням Голови атестаційної колегії.

8. Засідання атестаційної колегії проводить її Голова, а за його відсутності – заступник Голови.

Засідання атестаційної колегії є правоможним, якщо на ньому присутні не менш як дві третини її складу.

9. Рішення атестаційної колегії приймається відкритим голосуванням або таємно – на вимогу третини членів атестаційної колегії і вважається прийнятим, якщо за нього проголосували дві третини присутніх на засіданні членів атестаційної колегії.

Рішення атестаційної колегії оформляється протоколом, що підписується головуючим на засіданні та ученими секретарями. У випадку рівного розподілу голосів вирішальним є голос головуючого на засіданні.

10. Рішення атестаційної колегії затверджується наказом МОНмолодьспорту України.

Директор Департаменту роботи з персоналом та керівними кадрами
Директор Департаменту атестації кадрів

І. А. Некрасса
В. Д. Бондаренко

Додаток
до наказу Міністерства освіти і науки,
молоді та спорту України
14.09.2011 № 1059

ПЕРЕЛІК

наказів Вищої атестаційної комісії України, що втратили чинність

1. Наказ Вищої атестаційної комісії України від 20.03.2000 № 119 «Про термін чинності повідомлень про захист дисертацій», зареєстрований в Міністерстві юстиції України 23.05.2000 за № 299/4520.

2. Наказ Вищої атестаційної комісії України від 04.04.2000 № 175 «Про затвердження Переліку установ і організацій, куди обов'язково належить надсилати наукові видання, у яких публікуються основні результати дисертаційних робіт», зареєстрований в Міністерстві юстиції України 14.06.2000 за № 352/4573.

3. Наказ Вищої атестаційної комісії України від 04.04.2000 № 176 «Про затвердження Переліку установ і організацій, куди обов'язково належить надсилати наукові монографії, у яких опубліковані основні результати дисертаційних робіт», зареєстрований в Міністерстві юстиції України 14.06.2000 за № 353/4574.

4. Наказ Вищої атестаційної комісії України від 04.04.2000 № 178 «Про опублікування результатів дисертацій на здобуття наукових ступенів доктора і кандидата наук та про їх апробацію», зареєстрований в Міністерстві юстиції України 18.07.2000 за № 431/4652 (зі змінами).

5. Наказ Вищої атестаційної комісії України від 29.08.2000 № 429 «Про затвердження Положення про спеціалізовані вчені ради», зареєстрований в Міністерстві юстиції України 14.12.2000 за № 918/5139 (зі змінами).

6. Наказ Вищої атестаційної комісії України від 21.09.2000 № 440 «Про прийняття рішень щодо присвоєння вченого звання старшого наукового співробітника вченими радами наукових установ та вищих навчальних закладів», зареєстрований в Міністерстві юстиції України 17.10.2000 за № 718/4939 (зі змінами).

7. Наказ Вищої атестаційної комісії України від 21.09.2000 № 441 «Щодо прийняття до розгляду документів, які подаються до ВАК України з питань переатестації вченого, якому присуджено науковий ступінь в іншій країні», зареєстрований в Міністерстві юстиції України 09.11.2000 за № 789/5010.

8. Наказ Вищої атестаційної комісії України від 03.12.2007 № 845 «Про затвердження Переліку установ і організацій, до яких обов'язково надсилаються автореферати дисертацій», зареєстрований в Міністерстві юстиції України 18.12.2007 за № 1377/14644.

9. Наказ Вищої атестаційної комісії України від 21.03.2008 № 208 «Про затвердження переліку спеціальностей, за якими можуть бути присуджені наукові ступені в галузі медичних та ветеринарних наук здобувачам, які мають повну вищу біологічну освіту та здобули кваліфікацію біолога», зареєстрований в Міністерстві юстиції України 15.04.2008 за № 311/15002.

10. Наказ Вищої атестаційної комісії України від 07.05.2010 № 278 «Про затвердження Порядку внесення друкованих та електронних наукових видань до Переліку наукових фахових видань України, в яких можуть публікуватися основні результати дисертаційних робіт», зареєстрований в Міністерстві юстиції України 03.06.2010 за № 354/17649.

11. Наказ Вищої атестаційної комісії України від 19.07.2010 № 559 «Про затвердження Переліку документів атестаційної справи, що подається до ВАК України з питань переатестації вченого, якому присуджено науковий ступінь в іншій державі, або нострифікації диплома про науковий ступінь, виданого в іншій державі, та вимог до її оформлення», зареєстрований в Міністерстві юстиції України 06.08.2010 за № 645/17940.

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ, МОЛОДІ ТА СПОРТУ УКРАЇНИ

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства освіти
і науки,
молоді та спорту України
14.09.2011 № 1058

Зареєстровано
в Міністерстві юстиції України
10 жовтня 2011 р.
за № 1168/19906

ПЕРЕЛІК ЕКСПЕРТНИХ РАД З ПИТАНЬ ПРОВЕДЕННЯ ЕКСПЕРТИЗИ ДИСЕРТАЦІЙНИХ РОБІТ МІНІСТЕРСТВА ОСВІТИ І НАУКИ, МОЛОДІ ТА СПОРТУ УКРАЇНИ

Експертні ради з питань проведення експертизи дисертаційних робіт МОНмолодьспорту України з:

- агрономії та лісового господарства;
- архітектури, будівництва та геодезії;
- біологічних наук;
- геологічних та географічних наук;
- електротехніки, енергетики, електроніки та радіотехніки;
- зоотехнії та ветеринарної медицини;
- інформатики, кібернетики та приладобудування;
- історичних наук;
- клінічної медицини (внутрішні хвороби);
- клінічної медицини (хірургічні хвороби);
- культурологій та мистецтвознавства;
- математики і механіки;
- машинознавства та машинобудування;

медико-біологічних та фармацевтичних наук;
національної безпеки та спеціальних проблем оборони та оборонно-промислового комплексу (таємно);
педагогічних, психологічних наук, фізичного виховання та спорту;
питань макроекономіки, світового господарства і соціально-економічного розвитку (економічні науки);
проблем секторального розвитку та підприємництва;
профілактичної медицини;
розробки корисних копалин та металургії;
технологій та проблем транспортного комплексу;
технологій харчової, легкої та хімічної промисловості;
фізики та астрономії;
філологічних наук та з соціальних комунікацій;
філософських, політичних та соціологічних наук;
хімічних наук;
юридичних наук;
з державного управління.
Директор Департаменту атестації кадрів В. Бондаренко

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ, МОЛОДІ ТА СПОРТУ УКРАЇНИ
Н А К А З
14.09.2011 № 1058

Зареєстровано
в Міністерстві юстиції України
10 жовтня 2011 р.
за № 1167/19905

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ЕКСПЕРТНИХ РАД
З ПИТАНЬ ПРОВЕДЕННЯ ЕКСПЕРТИЗИ ДИСЕРТАЦІЙНИХ РОБІТ
МІНІСТЕРСТВА ОСВІТИ І НАУКИ, МОЛОДІ ТА СПОРТУ УКРАЇНИ

*Із змінами, внесеними згідно з Наказом
Міністерства освіти і науки, молоді та спорту
№ 665 від 07.06.2012*

Відповідно до підпункту 26 пункту 4 Положення про Міністерство освіти і науки, молоді та спорту України, затвердженого Указом Президента України від 08.04.2011 № 410, та пункту 29 Порядку присудження наукових ступенів і присвоєння вченого звання старшого наукового співробітника, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 07.03.2007 № 423, **Н А К А З У Ю:**

1. Затвердити такі, що додаються:

Положення про експертну раду з питань проведення експертизи дисертаційних робіт Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України;

Перелік експертних рад з питань проведення експертизи дисертаційних робіт Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України.

2. Установити, що експертні ради, утворені Вищою атестаційною комісією України, припиняють свою діяльність з дня набрання чинності цим наказом.

3. Визнати таким, що втратив чинність, наказ Вищої атестаційної комісії України від 23.03.2010 № 170 «Про затвердження Положення про експертну раду Вищої атестаційної комісії України» (зі змінами).

4. Директору департаменту атестації кадрів (В. Д. Бондаренко) забезпечити внесення відповідних відміток у справу архіву.

5. Контроль за виконанням цього наказу покласти на першого заступника Міністра Є. М. Суліму.

6. Цей наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування.

Міністр

Д. В. Табачник

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства освіти і науки,
молоді та спорту України
14.09.2011 № 1058

Зареєстровано
в Міністерстві юстиції України
10 жовтня 2011 р.
за № 1167/19905

ПОЛОЖЕННЯ
про експертну раду з питань проведення експертизи дисертаційних робіт
Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України

1. Експертна рада з питань проведення експертизи дисертаційних робіт Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України (далі – експертна рада) є дорадчим органом МОНмолодьспорту, що утворюється для проведення експертизи дисертацій з метою здійснення контролю за їх науковим рівнем, науковою та практичною цінністю, роботою спеціалізованих вчених рад та дотриманням єдиних вимог до здобувачів наукових ступенів.

2. Експертна рада у своїй діяльності керується Конституцією (254к/96-ВР) та законами України, актами Президента України, Кабінету Міністрів України, нормативно-правовими актами МОНмолодьспорту, у тому числі цим Положенням.

3. Експертні ради утворюються МОНмолодьспортом за галузями науки або за групами спеціальностей.

Експертні ради формуються МОНмолодьспортом з провідних учених певної галузі науки, які мають досвід з підготовки здобувачів наукових ступенів та беруть участь у процесі атестації наукових кадрів, за пропозиціями національних академій наук, центральних органів виконавчої влади, у сфері управління яких є вищі навчальні заклади III–IV рівня акредитації та наукові установи, а також вищих навчальних закладів III–IV рівня акредитації та наукових установ, що належать до сфери управління МОНмолодьспорту.

4. Вищий навчальний заклад III–IV рівня акредитації, наукова установа, наукового працівника якої введено до складу експертної ради, забезпечує його участь в засіданнях експертної ради.

5. Експертна рада утворюється у складі голови експертної ради, його заступника (заступників), вченого секретаря та членів експертної ради – експертів, які є докторами наук, крім вченого секретаря ради, який може бути кандидатом наук.

Персональний та кількісний склад експертної ради затверджується МОНмолодьспортом.

Голова та вчений секретар експертної ради відповідають за зберігання дисертацій, атестаційних справ та клопотань, переданих на розгляд експертної ради, вчасний їх розгляд, ведуть облік роботи експертів.

Вчений секретар експертної ради веде протокол засідання експертної ради.

6. Голова експертної ради і його заступник (заступники) не можуть бути працівниками одного і того самого вищого навчального закладу III–IV рівня акредитації, наукової установи чи їх відокремлених підрозділів.

Член експертної ради не може бути головою спеціалізованої вченої ради і входити до складу двох чи більше експертних рад.

Експерт може бути членом тільки однієї спеціалізованої вченої ради.

(Пункт 6 доповнено новим абзацом згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 665 від 07.06.2012)

7. Головним завданням експертної ради є участь у:

проведенні експертизи захищених дисертацій;

розгляді документів атестаційних справ;

розгляді клопотань про утворення спеціалізованих вчених рад та проведення разових захистів;

(Пункт 7 доповнено новим абзацом згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 665 від 07.06.2012)

розгляді питань щодо присудження наукових ступенів.

8. Експертна рада відповідно до покладених на неї завдань бере участь у:

1) проведенні експертизи захищених дисертацій, якщо:

дисертація містить таємну інформацію;

дисертація надійшла до МОНмолодьспорту у порядку переатестації;

дисертація за рішенням МОНмолодьспорту надсилалась до іншої спеціалізованої вченої ради для додаткового розгляду (колективного рецензування);

здобувач наукового ступеня кандидата наук не має повної вищої освіти в галузі, з якої підготовлено дисертацію (із запрошенням здобувача);

здобувач наукового ступеня за основним місцем роботи не є науковим або науково-педагогічним працівником (із запрошенням здобувача);

2) розгляді документів атестаційних справ здобувачів наукових ступенів, дисертації яких розглядаються експертною радою;

3) розгляді клопотань про утворення спеціалізованих вчених рад та проведення разових захистів;

4) розгляді питань щодо:

формування переліку наукових спеціальностей;

підготовки паспортів наукових спеціальностей;

внесення друкованих та електронних наукових видань до переліку наукових фахових видань України, публікації в яких зараховуються до числа основних публікацій за темою дисертації;

визначення спеціалізованих вчених рад для додаткового розгляду, проведення переатестації вчених, яким присуджено наукові ступені в інших державах, та нострифікації дипломів про наукові ступені, виданих в інших державах.

(Пункт 8 в редакції Наказу Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 665 від 07.06.2012)

9. Експертна рада має право:

одержувати в установленому порядку від спеціалізованої вченої ради додаткові документи та матеріали, необхідні для виконання покладених на неї завдань;

запрошувати на свої засідання та заслуховувати здобувачів, керівників спеціалізованих вчених рад, офіційних опонентів, наукових керівників і наукових консультантів;

вносити пропозиції МОНмолодьспорту щодо залучення до роботи докторів наук – фахівців з відповідних спеціальностей.

10. Засідання експертної ради проводить її голова, а за його відсутності – один з його заступників. Засідання експертної ради вважається правоможним, якщо на ньому присутні більше як половина її складу.

Засідання проводиться за умови обов'язкової присутності представників МОНмолодьспорту, які беруть участь у засіданні експертної ради без права голосу.

Засідання експертної ради проводиться відповідно до графіка, затвердженого МОНмолодьспортом.

11. Для розгляду дисертації та документів атестаційної справи, що надходять до експертної ради, голова експертної ради (за його відсутності – заступник) за узгодженням з МОНмолодьспортом призначає експерта (експертів).

Експертами не можуть призначатися:

співавтори наукових праць здобувача;

працівники одного й того самого підрозділу однієї установи (кафедри, сектора, лабораторії, відділу тощо);

близькі особи здобувача;

члени спеціалізованої вченої ради, в якій розглядалася дисертація здобувача;

офіційні опоненти здобувача;

науковий консультант (керівник) здобувача.

Експерти отримують дисертацію, її електронну копію та атестаційну справу на засіданні експертної ради або у робочому порядку.

12. Експерт:

аналізує якість підготовки документів атестаційної справи (відгуки офіційних опонентів, відгуки на автореферат, висновок спеціалізованої вченої ради, публікації);

визначає глибину обговорення дисертації під час захисту;

аналізує якість підготовки дисертаційної роботи та автореферату щодо відповідності змісту роботи вимогам до кваліфікаційних наукових праць рівня кандидата чи доктора наук, відповідності паспорту наукової спеціальності, за якою захищено дисертацію, а також на наявність текстових запозичень;

оцінює наукову та практичну цінність дисертації, а також ступінь новизни отриманих результатів, достовірність її висновків та рекомендацій.

За результатами експертизи експерт готує проект атестаційного висновку.

Якщо атестаційний висновок експертної ради позитивний, то експертна рада вносить МОНмолодьспорту пропозиції щодо затвердження рішення спеціалізованої вченої ради і видачі диплома про науковий ступінь.

Якщо встановлено, що експертизу дисертації у спеціалізованій вченій раді проведено неякісно, висновок зазначеної ради недостатньо аргументований, то експертна рада вносить МОНмолодьспорту пропозиції щодо скасування рішення спеціалізованої вченої ради і відмови у видачі диплома про науковий ступінь.

У разі потреби експертна рада вносить МОНмолодьспорту пропозиції щодо запрошення на засідання експертної ради здобувача, наукового керівника (консультанта), голову спеціалізованої вченої ради, в якій проведено захист дисертації, чи надсилання дисертації та атестаційної справи здобувача наукового ступеня для додаткового розгляду, а також проведення повторної експертизи.

13. При розгляді докторської дисертації експерти зобов'язані визначити, якою мірою в ній використані матеріали кандидатської дисертації здобувача, які можуть використовуватися лише в оглядовій частині докторської дисертації.

14. Експертиза докторських дисертацій, виконаних за двома спеціальностями, проводиться за кожною з них.
15. В обговоренні дисертації і в голосуванні не можуть брати участь члени експертної ради, які є офіційними опонентами, а також науковий керівник (консультант) і співавтори здобувача.
16. Атестаційні висновки експертної ради приймаються шляхом відкритого голосування більшістю голосів. За пропозицією хоча б одного з членів експертної ради проводиться таємне голосування.
17. Голова експертної ради, його заступники і вчений секретар не можуть бути офіційними опонентами.
- Призначення члена експертної ради офіційним опонентом можливе лише за виняткових обставин з дозволу МОНмолодьспорту.
18. Протокол, атестаційні висновки встановленого зразка, підписані головуючим на засіданні, експертом і вченим секретарем експертної ради, протягом п'яти днів після засідання передаються до МОНмолодьспорту для затвердження.
19. Строк розгляду в експертній раді не повинен перевищувати:
- дисертації та атестаційної справи здобувача наукового ступеня доктора наук – трьох місяців;
 - дисертації та атестаційної справи здобувача наукового ступеня кандидата наук – двох місяців;
 - питань щодо переліку та паспортів наукових спеціальностей, наукових фахових видань та інших питань процесу атестації наукових кадрів – одного місяця.
20. Інформація, пов'язана з розглядом дисертацій та атестаційних справ, розголошенню не підлягає.
- У разі порушення цієї вимоги, неякісної експертизи дисертацій та атестаційних справ, порушень Порядку присудження наукових ступенів і присвоєння вченого звання старшого наукового співробітника, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 07.03.2007 № 423 (423-2007-п), та цього Положення МОНмолодьспорт може прийняти рішення про виведення експерта зі складу експертної ради.

Директор Департаменту атестації кадрів

В. Бондаренко

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

НАКАЗ

14.01.2016 № 13

Зареєстровано
в Міністерстві юстиції України
03 лютого 2016 р.
за № 183/28313

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОРЯДКУ ПРИСВОЄННЯ ВЧЕНИХ ЗВАНЬ НАУКОВИМ І НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНИМ ПРАЦІВНИКАМ

*Із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки
№ 174 від 06.02.2017*

Відповідно до пункту 3 постанови Кабінету Міністрів України від 19 серпня 2015 року № 656 «Деякі питання реалізації статті 54 Закону України «Про вищу освіту» **НАКАЗУЮ:**

1. Затвердити Порядок присвоєння вчених звань науковим і науково-педагогічним працівникам, що додається.
2. Визнати таким, що втратив чинність, наказ Міністерства освіти України від 13 листопада 1997 року № 406 «Про Порядок розгляду атестаційних справ про присвоєння вчених звань професора і доцента», зареєстрований у Міністерстві юстиції України 22 грудня 1997 року за № 616/2420.
3. Департаменту атестації кадрів вищої кваліфікації (Криштоф С. Д.) забезпечити подання на державну реєстрацію цього наказу до Міністерства юстиції України в установленому законодавством порядку.
4. Цей наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування.
5. Контроль за виконанням цього наказу покласти на заступника Міністра Гевка А. Є.

Міністр

С. Квіт

ПОРЯДОК присвоєння вчених звань науковим і науково-педагогічним працівникам

I. Загальні положення

1. Цей Порядок визначає механізм присвоєння науковим і науково-педагогічним працівникам вчених звань вченими радами вищих навчальних закладів або вченими (науково-технічними) радами наукових установ (далі – вчені ради), основні критерії оцінки їх науково-педагогічної або наукової діяльності, а також порядок позбавлення вчених звань.

2. Рішення про присвоєння вчених звань професора, доцента та старшого дослідника (далі – вчені звання) науковим і науково-педагогічним працівникам вищих навчальних закладів та наукових установ приймаються вченими радами.

Рішення про присвоєння вчених звань науково-педагогічним працівникам вищих духовних навчальних закладів може прийматися вченими радами вищих духовних навчальних закладів, статuti (положення) яких зареєстровані у встановленому законодавством порядку та які пройшли процедуру ліцензування освітньої діяльності, за умови дотримання вимог, встановлених цим Порядком.

3. Рішення вченої ради наукової установи про присвоєння вченого звання професора працівникам наукових установ (зі спеціальності) приймається з урахуванням відгуків не менше шести працівників цієї наукової установи – фахівців, яким з відповідної галузі знань (науки) та спеціальності присуджено науковий ступінь доктора наук, доктора філософії (кандидата наук) та/або присвоєно вчене звання професора.

Рішення вченої ради вищого навчального закладу або наукової установи про присвоєння вченого звання старшого дослідника приймається з урахуванням відгуків не менше шести працівників цього вищого навчального закладу або наукової установи – фахівців, яким з відповідної галузі знань (науки) та спеціальності присуджено науковий ступінь доктора наук, доктора філософії (кандидата наук) та/або присвоєно вчене звання професора, доцента чи старшого дослідника (старшого наукового співробітника).

Якщо у вищому навчальному закладі або науковій установі, в якій працює здобувач вченого звання старшого дослідника:

немає достатньої кількості висококваліфікованих фахівців з відповідної спеціальності, то вчена рада може розглядати питання щодо присвоєння вченого звання здобувачу із врахуванням відгуків фахівців інших вищих навчальних закладів або наукових установ, які відповідають вимогам абзацу другого цього пункту;

немає висококваліфікованих фахівців з відповідної спеціальності, то за клопотанням вищого навчального закладу або наукової установи, в якій працює здобувач вченого звання, питання щодо присвоєння вченого звання старшого дослідника може розглядати вчена рада іншого вищого навчального закладу або наукової установи.

4. Рішення вченої ради про присвоєння вченого звання приймається таємним голосуванням. Засідання вченої ради вважається правомочним, якщо на ньому присутні не менше ніж дві третини її членів. Рішення вченої ради вважається прийнятим, якщо за нього проголосувало не менше ніж три чверті від кількості членів вченої ради, присутніх на засіданні. Рішення вченої ради дійсне протягом одного календарного року.

5. Рішення вченої ради про присвоєння вченого звання затверджується атестаційною колегією МОН.

II. Основні критерії оцінки науково-педагогічної або наукової діяльності здобувачів вчених звань

1. Вчене звання професора присвоюють працівникам вищих навчальних закладів, у тому числі закладів післядипломної освіти, які здійснюють освітню діяльність за відповідною спеціальністю на відповідному рівні вищої освіти, та вищих духовних навчальних закладів:

1) яким присуджено науковий ступінь доктора наук;

2) яким присвоєно вчене звання доцента або старшого дослідника (старшого наукового співробітника);

(Підпункт 3 пункту 1 розділу II виключено на підставі Наказу Міністерства освіти і науки № 174 від 06.02.2017)

(Підпункт 4 пункту 1 розділу II виключено на підставі Наказу Міністерства освіти і науки № 174 від 06.02.2017)

3) які пройшли навчання, стажування або працювали у вищому навчальному закладі, науковій (або науково-технічній) установі в країні, яка входить до Організації економічного співробітництва та розвитку (далі – ОЕСР) та/або Європейського Союзу (далі – ЄС), або є (чи були) керівниками/виконавцями проектів, які фінансуються зазначеними країнами, та мають відповідні сертифікати, свідоцтва, дипломи чи інші документи, які це підтверджують;

4) які викладають навчальні дисципліни державною мовою та/або мовою країни, яка входить до ОЕСР, на високому науково-методичному рівні, що підтверджено висновком кафедри вищого навчального закладу;

5) які мають:

стаж роботи не менш як 10 років на посаді асистента, викладача, старшого викладача, доцента, професора, завідувача (начальника або його заступника) кафедри, у тому числі останній календарний рік на одній кафедрі (одного вищого навчального закладу) на посаді доцента, професора, завідувача (начальника або його заступника) кафедри, зокрема за сумісництвом або за трудовим договором (контрактом) з погодинною оплатою. Для наукових працівників, які займаються науково-педагогічною діяльністю, стаж роботи може становити не менше п'ятнадцяти років на посадах наукових (відповідно до підпункту 1 пункту 2 цього розділу) та науково-педагогічних (відповідно до абзацу першого цього підпункту) працівників. Для науково-педагогічних працівників вищих духовних навчальних закладів враховується стаж педагогічної роботи у вищих духовних навчальних закладах, статуту (положення) яких зареєстровані у встановленому законодавством порядку;

навчально-методичні та наукові праці, які опубліковані після захисту докторської дисертації у вітчизняних та/або іноземних (міжнародних) рецензованих фахових виданнях, з яких не менше двох публікацій у періодичних виданнях, включених до наукометричних баз Scopus або Web of Science, та не є перекладами з інших мов;

сертифікат відповідно до Загальноєвропейської рекомендації з мовної освіти (на рівні не нижче B2) з мов країн Європейського Союзу або кваліфікаційні документи (диплом про вищу освіту, науковий ступінь), пов'язані з використанням цих мов, або не менш як 10 праць, які опубліковані англійською мовою у періодичних виданнях, включених до наукометричних баз Scopus або Web of Science, та не є перекладами з інших мов.

(Пункт 1 розділу II доповнено новим підпунктом 5 згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 174 від 06.02.2017)

2. Вчене звання професора присвоюється працівникам наукових установ:

1) які працюють у наукових установах Національної академії наук та національних галузевих академіях наук, іншого підпорядкування, наукових організаціях, наукових підрозділах вищих навчальних закладів на посаді завідуючого (начальника) науковим відділом (відділенням, сектором, лабораторією), головного наукового співробітника, провідного наукового співробітника, старшого наукового співробітника або директора, заступника директора, вченого секретаря;

2) яким присуджено науковий ступінь доктора наук;

3) яким присвоєно вчене звання доцента або старшого дослідника (старшого наукового співробітника);

4) які мають:

стаж наукової та науково-педагогічної роботи не менш як 10 років, у тому числі останній календарний рік на одній із зазначених вище посад;

наукові праці, опубліковані після захисту докторської дисертації у вітчизняних та/або іноземних (міжнародних) рецензованих фахових виданнях, з яких не менше трьох публікацій у періодичних виданнях, включених до наукометричних баз Scopus або Web of Science, та які не є перекладами з інших мов (за рішенням вченої ради вищого навчального закладу відсутність достатньої кількості таких наукових праць може бути замінена публікацією монографії англійською мовою в одному з міжнародних видавництв, перелік яких визначається рішенням вченої ради);

сертифікат відповідно до Загальноєвропейської рекомендації з мовної освіти (на рівні не нижче B2) з мов країн Європейського Союзу або кваліфікаційні документи (диплом про вищу освіту, науковий ступінь), пов'язані з використанням цих мов, або наявність у здобувача не менше ніж 10 праць, опублікованих англійською мовою у періодичних виданнях, які включені до наукометричних баз Scopus або Web of Science та не є перекладами з інших мов;

(Абзац четвертий підпункту 4 пункту 2 розділу II із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 174 від 06.02.2017)

5) які пройшли навчання, стажування або працювали у вищому навчальному закладі, науковій (або науково-технічній) установі в країні, яка входить до ОЕСР та/або ЄС, або є (чи були) керівниками/виконавцями проектів, які фінансуються зазначеними країнами, та мають відповідні сертифікати, свідоцтва, дипломи чи інші документи, які це підтверджують;

6) які підготували не менше ніж трьох докторів філософії (кандидатів наук).

3. Вчене звання професора присвоюється працівникам вищих навчальних закладів, у тому числі закладів післядипломної освіти, які здійснюють освітню діяльність за відповідною спеціальністю на відповідному рівні вищої освіти, та вищих духовних навчальних закладів, яким не присуджено ступінь доктора наук, але:

1) які мають науковий ступінь доктора філософії (кандидата наук);

2) яким присвоєно вчене звання доцента або старшого дослідника (старшого наукового співробітника);

3) які провадять навчальну діяльність не менш як 15 навчальних років на посаді асистента, викладача, старшого викладача, доцента, професора, завідуючого (начальника або його заступника) кафедрою, у тому числі останній календарний рік на одній кафедрі (в одному вищому навчальному закладі) на посаді доцента, професора, завідуючого (начальника або його заступника) кафедрою, зокрема за сумісництвом або за трудовим договором (контрактом) з погодинною оплатою. Для науково-педагогічних працівників вищих духовних навчальних закладів враховується

стаж педагогічної роботи у вищих духовних навчальних закладах, статuti (положення) яких зареєстровані у встановленому законодавством порядку;

4) які мають:

навчально-методичні та наукові праці, опубліковані у вітчизняних та/або іноземних (міжнародних) рецензованих фахових виданнях, у тому числі не менше чотирьох публікацій у періодичних виданнях, включених до наукометричних баз Scopus або Web of Science, та які не є перекладами з інших мов;

сертифікат відповідно до Загальноєвропейської рекомендації з мовної освіти (на рівні не нижче B2) з мов країн Європейського Союзу або кваліфікаційні документи (диплом про вищу освіту, науковий ступінь), пов'язані з використанням цих мов;

(Абзац третій підпункту 4 пункту 3 розділу II із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 174 від 06.02.2017)

5) які пройшли навчання, стажування або працювали у вищому навчальному закладі, науковій (або науково-технічній) установі в країні, яка входить до ОЕСР та/або ЄС, або є (чи були) керівниками/виконавцями проєктів, які фінансуються зазначеними країнами, та мають відповідні сертифікати, свідоцтва, дипломи чи інші документи, які це підтверджують;

6) які викладають навчальні дисципліни державною мовою та/або мовою країни, яка входить до ОЕСР, на високому науково-методичному рівні, що підтверджено висновком кафедри вищого навчального закладу;

7) які підготували не менше трьох докторів філософії (кандидатів наук).

4. Вчене звання професора присвоюється діячам культури і мистецтв, педагогічна діяльність яких у відповідності з навчальним планом передбачає індивідуальну роботу з опанування мистецьких вмінь і навичок та безпосередньо впливає на формування професійної майстерності майбутнього митця, та:

1) які провадять навчальну діяльність не менш як 10 навчальних років на посадах асистента, викладача, старшого викладача, доцента, професора, завідуючого кафедрою, у тому числі останній календарний рік на одній кафедрі (в одному вищому навчальному закладі) на посаді доцента, професора, завідуючого кафедрою, зокрема за сумісництвом або за трудовим договором (контрактом) з погодинною оплатою;

2) які удостоєні відповідно почесного звання «Народний артист України», «Народний художник України», «Народний архітектор України», «Заслужений діяч мистецтв України»;

3) яким присвоєно вчене звання доцента;

4) які мають:

сертифікат відповідно до Загальноєвропейської рекомендації з мовної освіти (на рівні не нижче B2) з мов країн Європейського Союзу або кваліфікаційні документи (диплом про вищу освіту, науковий ступінь), пов'язані з використанням цих мов;

(Абзац другий підпункту 4 пункту 4 розділу II із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 174 від 06.02.2017)

значні особисті творчі досягнення:

у музичній сфері – масштабна концертна діяльність, фондові аудіо-, відеозаписи, наявність звання лауреата міжнародних конкурсів і фестивалів;

в образотворчій, декоративно-прикладній, дизайнерській та реставраційній сфері – персональні виставки, видання каталогів, альбомів, буклетів;

у театральній сфері, сфері кіно і телебачення – записи концертів, театральні постановки, фільми, інші творчі роботи, що використовуються у педагогічній діяльності;

наукові праці у фахових наукових виданнях України чи провідних наукових виданнях інших держав;

5) які викладають навчальні дисципліни державною мовою та/або мовою країни, яка входить до ОЕСР, на високому науково-методичному рівні, що підтверджено висновком кафедри вищого навчального закладу;

6) які особисто підготували не менше п'яти осіб, удостоєних почесних звань України, або лауреатів міжнародних та державних премій, конкурсів, виставок, оглядів, фестивалів.

5. Вчене звання доцента присвоюється працівникам вищих навчальних закладів, у тому числі закладів післядипломної освіти, які здійснюють освітню діяльність за відповідною спеціальністю на відповідному рівні вищої освіти, та вищих духовних навчальних закладів, які здійснюють науково-педагогічну діяльність, та:

1) яким присуджено науковий ступінь доктора філософії (кандидата наук), доктора наук;

(Підпункт 2 пункту 5 розділу II виключено на підставі Наказу Міністерства освіти і науки № 174 від 06.02.2017)
(Підпункт 3 пункту 5 розділу II виключено на підставі Наказу Міністерства освіти і науки № 174 від 06.02.2017)

2) які пройшли навчання, стажування або працювали у вищому навчальному закладі, науковій (або науково-технічній) установі в країні, яка входить до ОЕСР та/або ЄС, або є (чи були) керівниками/виконавцями проєктів, які фінансуються зазначеними країнами, та мають відповідні сертифікати, свідоцтва, дипломи чи інші документи, які це підтверджують, або взяли участь у роботі не менш як однієї наукової конференції (конгресу, симпозіуму, семінару), проведеної у країні, що входить до ОЕСР та/або ЄС;

3) які викладають навчальні дисципліни державною мовою та/або мовою країни, яка входить до ОЕСР, на високому науково-методичному рівні, що підтверджено висновком кафедри вищого навчального закладу;

4) які мають:

стаж роботи не менше ніж п'ять навчальних років на посадах асистента, викладача, старшого викладача, доцента, професора, завідувача (начальника або його заступника) кафедри, у тому числі останній календарний рік на одній кафедрі (в одному вищому навчальному закладі), зокрема за сумісництвом або за трудовим договором (контрактом) з погодинною оплатою. Для науково-педагогічних працівників вищих духовних навчальних закладів враховується стаж педагогічної роботи у вищих духовних навчальних закладах, статuti (положення) яких зареєстровані у встановленому законодавством порядку;

навчально-методичні та наукові праці, які опубліковані після захисту дисертації у вітчизняних та/або іноземних (міжнародних) рецензованих фахових виданнях, з яких не менше однієї публікації у періодичних виданнях, включених до наукометричних баз Scopus або Web of Science, та не є перекладами з інших мов;

сертифікат відповідно до Загальноєвропейської рекомендації з мовної освіти (на рівні не нижче B2) з мов країн Європейського Союзу або кваліфікаційні документи (диплом про вищу освіту, науковий ступінь), пов'язані з використанням цих мов, або не менш як 10 праць, які опубліковані англійською мовою у періодичних виданнях, включених до наукометричних баз Scopus або Web of Science, та не є перекладами з інших мов.

(Пункт 5 розділу II доповнено новим підпунктом 4 згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 174 від 06.02.2017)

6. Вчене звання доцента присвоюється діячам культури і мистецтв, педагогічна діяльність яких у відповідності з навчальним планом передбачає індивідуальну роботу з опанування мистецьких вмій і навичок та безпосередньо впливає на формування професійної майстерності майбутнього митця, та:

1) які провадять навчальну діяльність не менш як п'ять навчальних років на посаді асистента, викладача, старшого викладача, доцента, професора, завідувача кафедрою, у тому числі останній календарний рік на одній кафедрі (в одному вищому навчальному закладі), зокрема за сумісництвом або за трудовим договором (контрактом) з погодинною оплатою;

2) які удостоєні відповідно почесного звання «Народний артист України», «Народний художник України», «Народний архітектор України», «Заслужений діяч мистецтв України»;

3) які мають:

стаж роботи не менш як рік після удостоєння зазначеного почесного звання;

значні особисті творчі досягнення:

у музичній сфері – масштабна концертна діяльність, фондові аудіо-, відеозаписи, наявність звання лауреата міжнародних конкурсів і фестивалів;

в образотворчій, декоративно-прикладній, дизайнерській та реставраційній сфері – персональні виставки, видання каталогів, альбомів, буклетів;

у театральній сфері, сфері кіно і телебачення – записи концертів, театральні постановки, фільми, інші творчі праці, що використовуються у педагогічній діяльності;

наукові праці у фахових наукових виданнях України чи провідних наукових виданнях інших держав;

4) які викладають навчальні дисципліни державною мовою та/або мовою країн, які входять до ОЕСР, на високому науково-методичному рівні, що підтверджено висновком кафедри вищого навчального закладу;

5) які особисто підготували не менш як трьох лауреатів міжнародних або державних премій, конкурсів, виставок, оглядів, фестивалів.

7. Вчене звання старшого дослідника присвоюється працівникам вищих навчальних закладів або наукових установ, зарахованих на посади після обрання за конкурсом чи в порядку атестації, зокрема за сумісництвом:

1) яким присуджено науковий ступінь доктора філософії (кандидата наук), доктора наук;

2) які мають:

стаж наукової роботи не менш як п'ять років на посаді старшого наукового співробітника, провідного наукового співробітника, головного наукового співробітника, доцента, професора, заступника завідувачого (начальника) та завідувачого (начальника) науково-дослідним відділом (відділенням, сектором, лабораторією), завідувачого кафедрою, призначені на посади ректора, проректора з наукової роботи, директора, заступника директора з наукової роботи, вченого секретаря, за умови успішної роботи на зазначених посадах не менше календарного року;

наукові праці, опубліковані після захисту дисертації у вітчизняних та/або іноземних (міжнародних) рецензованих фахових виданнях, з яких не менше двох публікацій у періодичних виданнях, які включені до наукометричних баз Scopus або Web of Science та не є перекладами з інших мов;

сертифікат відповідно до Загальноєвропейської рекомендації з мовної освіти (на рівні не нижче B2) з мов країн Європейського Союзу або кваліфікаційні документи (диплом про вищу освіту, науковий ступінь), пов'язані з використанням цих мов, або не менш як 10 праць, які опубліковані англійською мовою у періодичних виданнях, включених до наукометричних баз Scopus або Web of Science, та не є перекладами з інших мов;

(Абзац четвертий підпункту 2 пункту 7 розділу II в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 174 від 06.02.2017)

3) які пройшли навчання, стажування або працювали у вищому навчальному закладі, науковій (або науково-технічній) установі в країні, яка входить до ОЕСР та/або ЄС, або є (чи були) керівниками/виконавцями проєктів,

які фінансуються зазначеними країнами, та мають відповідні сертифікати, свідоцтва, дипломи чи інші документи, які це підтверджують, або взяли участь у роботі не менш як однієї наукової конференції (конгресу, симпозіуму, семінару), проведеної у зазначених країнах.

8. Вчене звання старшого дослідника може бути присвоєно за спеціальністю, яка належить до іншої галузі, ніж галузь, у якій здобувачеві присуджено науковий ступінь доктора філософії (кандидата наук), за умови, що опубліковані наукові праці містять отримані здобувачем нові науково обґрунтовані результати, які у сукупності розв'язують конкретне наукове завдання, що має істотне значення для відповідної галузі знань.

III. Розгляд атестаційних матеріалів

1. Атестація здобувачів вчених звань професора і доцента, які ведуть навчально-методичну роботу у вищих навчальних закладах, у тому числі закладах післядипломної освіти, здійснюється на кафедрі, де вони працюють. При цьому профіль педагогічної роботи здобувача повинен відповідати основному напрямку діяльності даної кафедри. Якщо здобувач працює на багатопрофільній кафедрі, то у рішенні щодо присвоєння вченого звання вказується основний курс, який він викладає.

2. Атестація здобувачів вченого звання професора та старшого дослідника, які працюють у наукових установах або у наукових підрозділах вищих навчальних закладів, здійснюється зі спеціальності за профілем їх основної діяльності відповідно до галузей знань і спеціальностей з урахуванням трансформації галузей науки та наукових спеціальностей відповідно до законодавства.

3. Розгляд атестаційних матеріалів здобувачів вчених звань здійснюється вченими радами вищих навчальних закладів, у тому числі закладів післядипломної освіти, наукових установ, за висновком кафедри, відповідного структурного підрозділу наукової установи.

4. Розгляду атестаційних матеріалів на кафедрі вищого навчального закладу має передувати проведення відкритої лекції для студентів відповідного напрямку підготовки (спеціальності) за умови присутності на ній не менше трьох викладачів кафедри.

5. На засіданні кафедри у присутності не менше ніж двох третин членів кафедри заслуховується звіт про науково-педагогічну діяльність здобувача та результати проведення відкритої лекції.

За результатами розгляду атестаційних матеріалів кафедра:

готує висновок, яким підтверджуються високий науково-методичний рівень викладання навчальних дисциплін та відповідність здобувача заявленому вченому званню, і передає секретарю вченої ради вищого навчального закладу;

рекомендує доопрацювати атестаційні матеріали.

Рішення кафедри приймається більшістю голосів від складу кафедри відкритим або таємним голосуванням (за вибором членів кафедри).

Повторно атестаційні матеріали розглядаються на кафедрі вищого навчального закладу після доопрацювання.

6. Порядок розгляду атестаційних матеріалів здобувачів вчених звань відповідним структурним підрозділом наукової установи визначається вченою радою наукової установи.

7. Порядок розгляду атестаційних матеріалів здобувачів вчених звань на засіданні вченої ради щодо присвоєння вчених звань професора, доцента і старшого дослідника у вищому навчальному закладі, у тому числі закладі післядипломної освіти, науковій установі, визначається вченою радою.

8. Вчений секретар після прийняття вченою радою рішення про присвоєння здобувачу вченого звання протягом 15 днів оформляє атестаційну справу здобувача вченого звання відповідно до вимог розділу IV «Оформлення атестаційної справи» цього Порядку та надсилає її до МОН.

9. Вчена рада на запити МОН надає додаткову інформацію і матеріали про діяльність здобувача вченого звання, процедуру його атестації.

10. На рішення вченої ради про присвоєння/відмову у присвоєнні вченого звання здобувач вченого звання протягом двох місяців з дня прийняття рішення вченою радою може подати апеляцію до вченої ради або до МОН.

У разі надходження апеляції до вченої ради формується склад апеляційної комісії, крім випадків, коли апеляція не містить аргументів по суті виявлених недоліків. Апеляційна комісія формується у складі голови та членів комісії. Рішення щодо утворення апеляційної комісії та затвердження її складу приймає вчена рада.

Апеляційна комісія готує висновок, який підписується всіма членами комісії.

11. На підставі висновку апеляційної комісії вчена рада приймає рішення про задоволення або про відмову у задоволенні апеляції.

Якщо апеляцію здобувача вченого звання задоволено, то вчена рада може прийняти рішення про присвоєння вченого звання та в установленому порядку надіслати до МОН атестаційну справу здобувача вченого звання.

IV. Оформлення атестаційної справи

1. Атестаційна справа здобувача вченого звання складається з таких документів:

- 1) супровідний лист до атестаційної справи здобувача вченого звання (додаток 1);
- 2) копія першої сторінки паспорта здобувача, засвідчена підписом ученого секретаря вченої ради;

3) копія свідоцтва про зміну імені, засвідчена в установленому порядку (у разі зміни здобувачем вченого звання імені);

4) рішення вченої (науково-технічної) ради щодо присвоєння вченого звання згідно з додатком 3 (для здобувачів вченого звання по кафедрі), додатком 4 (для здобувачів вченого звання зі спеціальності) або додатком 5 (для діячів культури і мистецтв) до цього Порядку;

5) копії дипломів доктора наук, доктора філософії (кандидата наук), атестатів доцента, старшого дослідника (старшого наукового співробітника) (для здобувачів вченого звання професора), документів про удостоєння відповідного почесного звання або інших нагород (для діячів культури і мистецтв), засвідчені підписом ученого секретаря вченої ради та скріплені печаткою вищого навчального закладу або наукової установи;

6) протокол засідання лічильної комісії (додаток 6);

7) список навчально-методичних праць та/або наукових праць (додаток 7);

8) копія сертифіката, який підтверджує достатньо високий рівень володіння іноземною мовою;

9) довідка з основного місця роботи та витяги з наказів про зарахування на посаду та звільнення з посади додатково для осіб, які працюють за сумісництвом;

10) довідка про науково-педагогічну, наукову діяльність на посадах у вищих навчальних закладах, у тому числі закладах післядипломної освіти, наукових установах (додаток 8).

2. Атестаційна справа здобувача вченого звання, який працює у вищому навчальному закладі, що має статус дослідницького, складається з таких документів:

1) супровідний лист до атестаційної справи здобувача вченого звання, який працює у вищому навчальному закладі, що має статус дослідницького (додаток 2);

2) копія першої сторінки паспорта здобувача, засвідчена підписом ученого секретаря вченої ради;

3) копія свідоцтва про зміну імені, засвідчена в установленому порядку (у разі зміни здобувачем вченого звання імені);

4) рішення вченої (науково-технічної) ради щодо присвоєння вченого звання згідно з додатком 3 (для здобувачів вченого звання по кафедрі), додатком 4 (для здобувачів вченого звання зі спеціальності) або додатком 5 (для діячів культури і мистецтв) до цього Порядку;

5) протокол засідання лічильної комісії (додаток 6).

3. Обкладинки атестаційних справ здобувачів вчених звань оформляються згідно з додатками 9, 10 до цього Порядку.

4. Якщо особа виконує роботу за закритою тематикою, атестаційна справа здобувача вченого звання комплектується нетаємними документами.

V. Оформлення та видача атестатів

1. Після затвердження відповідно до законодавства атестаційною колегією МОН рішень вчених рад про присвоєння вчених звань МОН виписує і видає атестати за зразком, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 19 серпня 2015 року № 656.

2. Атестат, виданий МОН, є документом, який засвідчує рівень професійної кваліфікації науково-педагогічного, наукового працівника при вирішенні питань зайняття ним відповідної посади та оплати його праці.

3. Оформлення атестатів здійснюється протягом двох місяців після прийняття рішення атестаційною колегією МОН.

4. Атестати видаються відповідальним особам (ученим секретарям вчених рад) для вручення їх працівникам, яким присвоєні вчені звання.

5. У випадку втрати, знищення або пошкодження виданого атестата про присвоєння вченого звання видається дублікат атестата з новим порядковим номером. Дублікат оформляється у повній відповідності до раніше виданого атестата.

У разі зміни працівником прізвища, імені, по батькові (так само, як і зміни кафедри, галузі професійної діяльності) виписаний атестат обміну і переоформленню не підлягає.

VI. Позбавлення вчених звань

1. Позбавлення вчених звань здійснюється відповідно до порядку їх присвоєння.

Питання про позбавлення вченого звання розглядається атестаційною колегією МОН:

у разі надходження до МОН рішення вченої ради про позбавлення вченого звання;

за клопотанням вченої ради, яка надсилає до МОН документи щодо присвоєння вченого звання;

у разі виявлення МОН порушення вимог законодавства з питань присвоєння вчених звань;

відповідно до рішення суду.

2. Для вивчення обставин, пов'язаних з порушенням питання про позбавлення вченого звання, на засіданні вченої ради із числа її членів утворюється комісія, кількісний та персональний склад якої визначається вченою радою.

3. У 15-денний строк після розгляду питання про позбавлення працівника вченого звання до МОН надсилаються такі документи:

рішення (клопотання) вченої ради про позбавлення вченого звання;

оригінал протоколу засідання лічильної комісії;

копії документів про присвоєння вченого звання;

інші документи, що підтверджують порушення вимог законодавства з питань присвоєння вчених звань.

4. Атестаційна колегія МОН відповідно до законодавства затверджує рішення вченої ради про позбавлення (позбавляє) вченого звання з урахуванням всіх матеріалів справи і результатів попереднього експертного розгляду.

На підставі рішення атестаційної колегії МОН атестат особи, позбавленої вченого звання, визнається недійсним.

5. Вчена рада на запити МОН надає інформацію, документи і матеріали, необхідні для розгляду питання про позбавлення вченого звання.

Директор департаменту атестації кадрів вищої кваліфікації

С. Д. Криштоф

(Додаток 1 виключено на підставі Наказу Міністерства освіти і науки № 174 від 06.02.2017)

Додаток 1

до Порядку присвоєння вчених звань
науковим і науково-педагогічним працівникам
(підпункт 1 пункту 1 розділу IV)

СУПРОВІДНИЙ ЛИСТ

до атестаційної справи здобувача вченого звання

Додаток 2

до Порядку присвоєння вчених звань
науковим і науково-педагогічним працівникам
(підпункт 1 пункту 2 розділу IV)

СУПРОВІДНИЙ ЛИСТ

**до атестаційної справи здобувача вченого звання,
який працює у вищому навчальному закладі, що має статус дослідницького**

Додаток 3

до Порядку присвоєння вчених звань
науковим і науково-педагогічним працівникам
(підпункт 4 пункту 1 розділу IV)

РІШЕННЯ

вченої (науково-технічної) ради щодо присвоєння вченого звання

Додаток 4

до Порядку присвоєння вчених звань
науковим і науково-педагогічним працівникам
(підпункт 4 пункту 1 розділу IV)

РІШЕННЯ

вченої (науково-технічної) ради щодо присвоєння вченого звання

Додаток 5

до Порядку присвоєння вчених звань
науковим і науково-педагогічним працівникам
(підпункт 4 пункту 1 розділу IV)

РІШЕННЯ

вченої (науково-технічної) ради щодо присвоєння вченого звання

Додаток 6

до Порядку присвоєння вчених звань
науковим і науково-педагогічним працівникам
(підпункт 6 пункту 1 розділу IV)

ПРОТОКОЛ

засідання лічильної комісії щодо присвоєння вченого звання

СПИСОК навчально-методичних праць та/або наукових праць

(прізвище, ім'я, по батькові здобувача вченого звання)

№ з/п	Назва	Характер роботи	Вихідні дані	Обсяг (у сторінках)/ авторський доробок	Співавтори
1	2	3	4	5	6

Здобувач вченого звання

(підпис)

(прізвище, ініціали)

(число, місяць, рік)

Засвідчено:

Завідуючий (начальник)
кафедрою

(підпис)

(прізвище, ініціали)

Заступник директора
з наукової роботи (для
працівників НДІ)

(підпис)

(прізвище, ініціали)

Вчений секретар

М.П.

(підпис)

(прізвище, ініціали)

Примітки:

1. У колонці 2 подається повна назва публікації мовою оригіналу.
2. У колонці 3 зазначається характер роботи: стаття, тези доповідей, авторські свідоцтва, патенти, методичні розробки, підручники, навчальні посібники тощо.
3. У колонці 4 конкретизуються місце і час публікації (видавництво, журнал – номер або серія, рік); дається характеристика збірників (міжвузівський, тематичний тощо), місце і рік видання; зазначаються тематика, категорія, місце і рік проведення наукових і методичних конференцій, симпозіумів, семінарів та з'їздів, інших зібрань наукового характеру, у матеріалах яких розміщено тези доповіді (виступу, повідомлення): міжнародні, республіканські, регіональні галузеві, обласні, міжвузівські, вузівські (науково-педагогічного напрямку); авторське свідоцтво на винахід, рік видачі; номери реєстрації і дати оформлення патентів, ліцензій.
Вихідні дані записуються відповідно до правил бібліографічного опису літератури. Наукова публікація у періодичних виданнях, включених до наукометричних баз **Scopus** або **Web of Science**, або у **фаховому виданні** (виділяється жирним шрифтом).
4. У колонці 5 вказується кількість сторінок публікації. Якщо праця велика і видана у співавторстві, то кількість сторінок вказується дробом: у чисельнику – загальний обсяг, у знаменнику – частка автора.
5. У колонці 6 наводяться прізвища та ініціали співавторів. Зі складу великих авторських колективів наводяться прізвища перших трьох осіб, після чого вказується: та інші, всього ____ осіб.
Список формується у хронологічній послідовності опублікування робіт з наскрізною нумерацією праць за такими розділами:
наукові праці за профілем кафедри, опубліковані до захисту дисертації;
наукові праці за профілем кафедри, опубліковані після захисту дисертації;
авторські свідоцтва, дипломи, патенти;
основні навчально-методичні праці (за період науково-педагогічної діяльності) за профілем кафедри.

ДОВІДКА
про науково-педагогічну, наукову діяльність на посадах у вищих навчальних закладах,
у тому числі закладах післядипломної освіти, наукових установах

(прізвище, ім'я, по батькові здобувача вченого звання)

№ з/п	Дата			Відомості про науково-педагогічну, наукову діяльність на посадах у вищих навчальних закладах, у тому числі закладах післядипломної освіти, наукових установах	Документ про зарахування на посаду (звільнення з посади), його дата і номер
	число	місяць	рік		
1	2	3	4	5	6
1					
2					
3					

Засвідчено:

Начальник відділу кадрів

(підпис)

(прізвище, ініціали)

М.П.

Примітки:

1. У колонці 5: зазначається повне найменування вищого навчального закладу, наукової установи та скорочене найменування органу, до сфери управління якого належить заклад, установа; у разі звільнення зазначається його причина з посиланням на статтю (пункт) закону; наводяться відомості про науково-педагогічну, наукову діяльність на посаді у вищому навчальному закладі, у тому числі закладі післядипломної освіти, науковій установі, в якій особа працює за сумісництвом або за трудовим договором (контрактом) з погодинною оплатою.
2. У колонці 6 вказуються документи, внесені до трудової книжки.

АТЕСТАЦІЙНА СПРАВА
здобувача вченого звання

АТЕСТАЦІЙНА СПРАВА
здобувача вченого звання

СУПРОВІДНИЙ ЛИСТ
до атестаційної справи здобувача вченого звання
(на бланку вищого навчального закладу або наукової установи)

Про атестаційну справу

Надсилаємо атестаційну справу здобувача вченого звання _____
(прізвище, ім'я, по батькові)

по кафедрі / за спеціальністю _____
(назва кафедри / шифр і назва наукової спеціальності)

Додаток: атестаційна справа.

Ректор
(директор, начальник) _____
(підпис) (прізвище, ініціали)

Вчений секретар _____
(прізвище, ініціали, телефон)

Додаток 2
до Порядку присвоєння вчених звань
науковим і науково-педагогічним працівникам
(підпункт 1 пункту 2 розділу IV)

СУПРОВІДНИЙ ЛИСТ
до атестаційної справи здобувача вченого звання,
який працює у вищому навчальному закладі, що має статус дослідницького
(на бланку вищого навчального закладу)

Міністерство освіти і науки України
проспект Перемоги, 10,
м. Київ, 01135

Про атестаційну справу

Надсилаємо атестаційну справу здобувача вченого звання _____
(прізвище, ім'я, по батькові)

як _____ працює у вищому навчальному закладі, що має статус дослідницького, по кафедрі / за спеціальністю _____
(назва кафедри / шифр і назва наукової спеціальності)

Додаток: атестаційна справа.

Ректор
(директор, начальник) _____
(підпис) (прізвище, ініціали)

Вчений секретар _____
(прізвище, ініціали, телефон)

Додаток 3
до Порядку присвоєння вчених звань
науковим і науково-педагогічним працівникам
(підпункт 4 пункту 1 розділу IV)

РІШЕННЯ
вченої (науково-технічної) ради щодо присвоєння вченого звання

Вчена (науково-технічна) рада _____
(повне найменування вищого навчального закладу,

органу, до сфери управління якого належить заклад, установа)
прийняла рішення щодо присвоєння вченого звання _____
(прізвище, ім'я, по батькові здобувача)
по кафедрі _____
(назва кафедри)
у складі _____ осіб з _____ членів ради.
Результати голосування: «за» – _____, «проти» – _____, недійсних бюлетенів – _____.
Протокол засідання № _____ від «_____» _____ 20__ року.

Основні дані про здобувача

1. Прізвище, ім'я та по батькові, рік народження.
2. Рік закінчення вищого навчального закладу, його повне найменування, спеціальність (кваліфікація) за дипломом.
3. Кандидат _____ наук з _____ року. Дисертацію захищено «_____» _____ року у спеціалізованій вченій раді _____,
(повне найменування вищого навчального закладу, наукової установи, органу, до сфери управління якого належить заклад, установа)
отримано диплом _____.
(серія, номер)
Доктор _____ наук з _____ року. Дисертацію захищено «_____» _____ року у спеціалізованій вченій раді _____,
(повне найменування вищого навчального закладу, наукової установи, органу, до сфери управління якого належить заклад, установа)
отримано диплом _____.
(серія, номер)
4. Вчене звання доцента кафедри _____ або старшого дослідника (старшого наукового співробітника) зі спеціальності _____ присвоєно у _____ році.
(шифр та назва спеціальності)
Отримано атестат _____.
(серія, номер)
5. Призначений на посаду _____ кафедри
(професора, доцента)
з «_____» _____ 20__ року.
Наказ від «_____» _____ 20__ року № _____.
6. Стаж науково-педагогічної (наукової та науково-педагогічної роботи – для наукових працівників) роботи у вищих навчальних закладах – _____ років, у тому числі у даному навчальному закладі (науковій установі) – _____ років.
7. Основні етапи науково-педагогічної діяльності у вищих навчальних закладах освіти із зазначенням посади та місця роботи.
(Наприклад:
01.09.2002 – 31.08.2006 – асистент кафедри _____;
01.09.2006 – до цього часу (якщо в контракті вказано термін перебування на посаді, зазначити у витязі з трудової книжки) – доцент кафедри _____).
8. Основні навчальні курси, які веде здобувач (указати кількість лекційних годин), керівництво курсовими роботами, дипломним проектуванням, семінарськими та лабораторними заняттями. Методичне забезпечення основних навчальних курсів.
9. Наукова робота здобувача, участь у науково-дослідній роботі.
10. Участь у підготовці та атестації науково-педагогічних кадрів.
- Підготував докторів філософії (кандидатів наук), докторів наук:

(прізвища, ініціали, назви спеціальностей, дата присудження наукових ступенів)
Керує підготовкою аспірантів, здобувачів, докторантів (кількість, прізвища та ініціали): _____.
11. Участь у виконанні науково-технічних програм та у роботі науково-методичних та технічних рад.
12. Отримав сертифікат, який підтверджує достатньо високий рівень володіння іноземною мовою, у _____ році.

Основні навчально-методичні та наукові публікації

Має _____ публікацій, з них _____ наукових та _____ навчально-методичного характеру, у тому числі наукові праці, опубліковані у вітчизняних і міжнародних рецензованих фахових виданнях.

Після захисту _____ дисертації опубліковано _____ праць, з них _____ наукових та _____ навчально-методичного характеру, у т.ч. після захисту публікації у періодичних виданнях, які включені до наукометричних баз Scopus або Web of Science.

Дані апробації професійної діяльності

Відкрита лекція на тему _____ була проведена для студентів _____ (курс, факультет)

«_____» _____ 20__ року. Лекція була обговорена на засіданні кафедри _____.
Дана позитивна оцінка. Протокол № _____ від _____ року.

Брав участь у _____ (кількість) конференціях (за профілем кафедри), у тому числі: три останні конференції із зазначенням назви, міста та року проведення конференції. За результатами конференцій опубліковані: стаття, тези, доповідь.

Звіт про науково-педагогічну діяльність заслуханий на засіданні кафедри _____. Дана позитивна оцінка.

Рекомендовано присвоїти вчене звання _____ на засіданні кафедри «_____» _____ року, протокол № _____ та на засіданні науково-методичної комісії факультету (інституту) «_____» _____ року, протокол № _____.

На підставі результатів голосування вчена (науково-технічна) рада прийняла рішення про присвоєння/відмову у присвоєнні _____

(прізвище, ім'я та по батькові здобувача)
вченого звання _____ по кафедрі _____ (назва кафедри)

Голова вченої ради _____
(підпис) (прізвище, ініціали)

Вчений секретар _____
(підпис) (прізвище, ініціали)

М. П.

Додаток 4
до Порядку присвоєння вчених звань
науковим і науково-педагогічним працівникам
(підпункт 4 пункту 1 розділу IV)

РІШЕННЯ

вченої (науково-технічної) ради щодо присвоєння вченого звання

Вчена (науково-технічна) рада _____
(повне найменування вищого навчального закладу,

наукової установи, органу, до сфери управління якого належить заклад, установа)
прийняла рішення щодо присвоєння вченого звання _____
(прізвище, ім'я, по батькові здобувача)

зі спеціальності _____
(шифр, назва спеціальності)

у складі _____ осіб з _____ членів ради.

Результати голосування: «за» – _____, «проти» – _____, недійсних бюлетенів – _____.

Протокол засідання № _____ від «_____» _____ 20__ року.

Основні дані про здобувача

1. Прізвище, ім'я та по батькові, рік народження.

2. Рік закінчення вищого навчального закладу, його повне найменування, спеціальність (кваліфікація) за дипломом.

3. Кандидат _____ наук з _____ року. Дисертацію захищено «_____» _____ року у спеціалізованій вченій раді _____,
(повне найменування вищого навчального закладу, наукової установи, органу, до сфери управління якого належить заклад, установа)

отримано диплом _____
(серія, номер)

Доктор _____ наук з _____ року. Дисертацію захищено «_____» _____ року у спеціалізованій вченій раді _____,
(повне найменування вищого навчального закладу, наукової установи, органу, до сфери управління якого належить заклад, установа)

отримано диплом _____.
(серія, номер)

4. Вчене звання доцента кафедри _____ або старшого дослідника (старшого наукового співробітника) зі спеціальності _____ присвоєно у _____ році.
(шифр та назва спеціальності)

отримано диплом _____.
(серія, номер)

5. Стаж наукової та науково-педагогічної роботи у наукових установах та вищих навчальних закладах – _____ років.

6. Наукова і науково-педагогічна діяльність: перелічити займані наукові і науково-педагогічні посади у хронологічному порядку із зазначенням строків перебування на цих посадах, у тому числі після обрання за конкурсом чи у порядку атестації, зокрема за сумісництвом.

7. Участь у підготовці та атестації науково-педагогічних кадрів.

Підготував докторів філософії (кандидатів наук), докторів наук:

(прізвища, ініціали, назви спеціальностей, дата присудження наукових ступенів)

Керує підготовкою аспірантів, здобувачів, докторантів (кількість, прізвища та ініціали): _____.

8. Участь у виконанні науково-технічних програм та у роботі науково-методичних та технічних рад.

9. Отримав сертифікат, який підтверджує достатньо високий рівень володіння іноземною мовою, у _____ році.

Основні навчально-методичні та наукові публікації

Має _____ публікацій, з них _____ наукових, у тому числі наукові праці, опубліковані у вітчизняних і міжнародних рецензованих фахових виданнях.

Після захисту _____ дисертації опубліковано _____ праць, з них _____ наукових, у тому числі після захисту публікації у періодичних виданнях, які включені до наукометричних баз Scopus або Web of Science.

Дані апробації професійної діяльності

Брав участь у _____ (кількість) конференціях (за профілем кафедри), у тому числі: три останні конференції із зазначенням назви, міста та року проведення конференції. За результатами конференцій опубліковані: стаття, тези, доповідь.

Рішення ради підтримали працівники _____,
(найменування вищого навчального закладу або наукової установи)

які є фахівцями з _____:
(назва галузі знань (науки))

1. _____;
(прізвище, ім'я та по батькові, посада, науковий ступінь (шифр, назва спеціальності), вчене звання)
2. _____;
(прізвище, ім'я та по батькові, посада, науковий ступінь (шифр, назва спеціальності), вчене звання)
3. _____;
(прізвище, ім'я та по батькові, посада, науковий ступінь (шифр, назва спеціальності), вчене звання)
4. _____;
(прізвище, ім'я та по батькові, посада, науковий ступінь (шифр, назва спеціальності), вчене звання)
5. _____;
(прізвище, ім'я та по батькові, посада, науковий ступінь (шифр, назва спеціальності), вчене звання)
6. _____.
(прізвище, ім'я та по батькові, посада, науковий ступінь (шифр, назва спеціальності), вчене звання)

На підставі результатів голосування вчена (науково-технічна) рада прийняла рішення про присвоєння/відмову у присвоєнні _____

(прізвище, ім'я та по батькові здобувача)

вченого звання _____ зі спеціальності _____
(назва спеціальності)

Голова вченої

(науково-технічної) ради _____
(підпис) (прізвище, ініціали)

Вчений секретар _____
(підпис) (прізвище, ініціали)

М. П.

РІШЕННЯ
вченої (науково-технічної) ради щодо присвоєння вченого звання

Вчена (науково-технічна) рада _____
(повне найменування вищого навчального закладу,

_____ органу, до сфери управління якого належить заклад, установа)

прийняла рішення щодо присвоєння вченого звання _____
(прізвище, ім'я, по батькові здобувача)

по кафедрі _____
(назва кафедри)

у складі _____ осіб з _____ членів ради.

Результати голосування: «за» – _____, «проти» – _____, недійсних бюлетенів – _____.

Протокол засідання № _____ від «_____» _____ 20____ року.

Основні дані про здобувача

1. Прізвище, ім'я та по батькові, рік народження.
2. Рік закінчення вищого навчального закладу, його повне найменування, спеціальність (кваліфікація) за дипломом.
3. Наявність наукових ступенів та вчених звань у послідовності їх присудження та присвоєння.
4. Наявність почесного звання _____, послідовність їх одержання (ксерокопії додаються).
5. Стаж науково-педагогічної (наукової та науково-педагогічної роботи – для наукових працівників) роботи у вищих навчальних закладах – _____ років, у тому числі у даному навчальному закладі (науковій установі) – _____ років.
6. Основні етапи науково-педагогічної діяльності у вищих навчальних закладах освіти із зазначенням посади та місця роботи.
(Наприклад:
01.09.2002 – 31.08.2006 – асистент кафедри _____;
01.09.2006 – до цього часу (якщо в контракті вказано термін перебування на посаді, зазначити у витязі з трудової книжки) – доцент кафедри _____).
7. Основні навчальні курси, які веде здобувач (указати кількість лекційних годин), керівництво курсовими роботами, дипломним проектуванням, семінарськими та лабораторними заняттями. Методичне забезпечення основних навчальних курсів.
8. Підготовлені учні, фахівці вищої кваліфікації (лауреати міжнародних та державних премій, конкурсів, виставок, оглядів, фестивалів).
9. Значні особисті творчі досягнення у сфері своєї діяльності.

Основні навчально-методичні та наукові публікації

Має _____ публікацій, з них _____ наукових та _____ навчально-методичного характеру, у тому числі наукові праці, опубліковані у вітчизняних і міжнародних рецензованих фахових виданнях.

Дані апробації професійної діяльності

Відкрита лекція на тему _____ була проведена для студентів _____
(курс, факультет)

«_____» _____ 20____ року. Лекція була обговорена на засіданні кафедри _____.
Дана позитивна оцінка. Протокол № _____ від _____ року.

Звіт про науково-педагогічну діяльність заслуханий на засіданні кафедри _____. Дана позитивна оцінка.

Рекомендовано присвоїти вчене звання _____ на засіданні кафедри «_____» _____ року, протокол № _____ та на засіданні науково-методичної комісії факультету (інституту) «_____» _____ року, протокол № _____.

На підставі результатів голосування вчена (науково-технічна) рада прийняла рішення про присвоєння/відмову у присвоєнні _____
(прізвище, ім'я та по батькові здобувача)

вченого звання _____ по кафедрі _____
(назва кафедри)

Голова вченої ради _____
(підпис) (прізвище, ініціали)

Вчений секретар _____
(підпис) (прізвище, ініціали)
М. П.

Додаток 6
до Порядку присвоєння вчених звань
науковим і науково-педагогічним працівникам
(підпункт 6 пункту 1 розділу IV)

Протокол засідання лічильної комісії

ПРОТОКОЛ № _____
засідання лічильної комісії щодо присвоєння вченого звання _____

Лічильна комісія обрана вченою радою _____
(повне найменування вищого навчального закладу або наукової установи)
на засіданні «___» _____ 20__ року у складі:

_____ (прізвища, імена та по батькові членів лічильної комісії)
На засіданні присутні _____ з _____ членів вченої ради.

Здобувач вченого звання _____
(прізвище, ім'я та по батькові)
_____ по кафедрі / зі спеціальності _____

Роздано бюлетенів: _____.

Виявилося бюлетенів в урні: _____.

Результати голосування: «за» _____,
«проти» _____,
недійсних бюлетенів _____.

Члени лічильної комісії: _____

_____ (підписи) _____ (прізвище, ініціали)

Підписи членів лічильної комісії

ЗАВІРЯЮ: _____
(підпис (прізвище, ініціали) вченого секретаря та гербова печатка)

Додаток 9
до Порядку присвоєння вчених звань
науковим і науково-педагогічним працівникам
(пункт 3 розділу IV)

Обкладинка атестаційної справи здобувача вченого звання

Підпорядкування
Найменування вищого навчального закладу або наукової установи

АТЕСТАЦІЙНА СПРАВА здобувача вченого звання

(прізвище, ім'я, по батькові здобувача)

по кафедрі _____
(назва кафедри)
або зі спеціальності _____
(шифр і назва спеціальності, галузь знань)

Місто, рік

Додаток 10
до Порядку присвоєння вчених звань
науковим і науково-педагогічним працівникам
(пункт 3 розділу IV)

**Обкладинка атестаційної справи
здобувача вченого звання, який працює у вищому навчальному закладі,
що має статус дослідницького**

Підпорядкування
Найменування вищого навчального закладу

**АТЕСТАЦІЙНА СПРАВА
здобувача вченого звання**

(прізвище, ім'я, по батькові здобувача)
як _____ працює у вищому навчальному закладі, що має статус дослідницького,
по кафедрі _____
(назва кафедри)
або зі спеціальності _____
(шифр і назва спеціальності, галузь знань)

Місто, рік

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
НАКАЗ
05.08.2016 № 952**

Зареєстровано
в Міністерстві юстиції України
26 серпня 2016 р.
за № 1188/29318

**ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОРЯДКУ ВИЗНАННЯ ЗДОБУТИХ
В ІНОЗЕМНИХ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ НАУКОВИХ СТУПЕНІВ**

Відповідно до частини третьої статті 64 Закону України «Про освіту», пункту 17 частини першої статті 13 Закону України «Про вищу освіту», Закону України «Про ратифікацію Конвенції про визнання кваліфікацій з вищої освіти в Європейському регіоні», пунктів 37 і 38 Порядку присудження наукових ступенів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24 липня 2013 року № 567, та постанови Кабінету Міністрів України від 22 липня 1999 року № 1329 «Про деякі питання визнання в Україні дипломів про присудження наукових ступенів»
НАКАЗУЮ:

1. Затвердити Порядок визнання здобутих в іноземних вищих навчальних закладах наукових ступенів, що додається.

2. Департаменту атестації кадрів вищої кваліфікації та ліцензування (Шевцов А. Г.) забезпечити державну реєстрацію цього наказу в Міністерстві юстиції України в установленому законодавством порядку.

3. Цей наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування.

4. Контроль за виконанням цього наказу покласти на заступника Міністра Ковтунця В. В.

Міністр

Л. М. Гриневич

ПОГОДЖЕНО:

Президент Співки ректорів вищих навчальних закладів України

Л. В. Губерський

ЗАТВЕРДЖЕНО

**Наказ Міністерства освіти і науки
України**

05.08.2016 № 952

Зареєстровано

в Міністерстві юстиції України

26 серпня 2016 р.

за № 1188/29318

ПОРЯДОК

визнання здобутих в іноземних вищих навчальних закладах наукових ступенів

І. Загальні положення

1. Цим Порядком визначаються правові та організаційні основи визнання в Україні документів про наукові ступені (кваліфікаційних документів), які видані громадянам України та іноземцям органами атестації інших держав.

2. Цей Порядок поширюється на:

дипломи доктора наук і доктора філософії, які є документами державного (встановленого) зразка і видані уповноваженими органами атестації інших держав;

документи про присудження наукових ступенів, які є еквівалентними таким документам, що видаються в Україні, а саме:

доктора з галузі наук, кандидата наук, що відповідають кваліфікації доктора філософії;

доктора габілітованого, що відповідає кваліфікації доктора наук.

3. Не потребують визнання документи, які видані атестаційними органами СРСР і Російської Федерації за результатами захисту дисертацій до 01 вересня 1992 року.

При цьому громадяни України, які є власниками таких документів, мають право на державні гарантії, встановлені законодавством України для наукових працівників.

4. Визнанню не підлягають:

дипломи про наукові ступені, які не є документами державного (встановленого) зразка;

диплом доктора наук без визнання диплома доктора філософії або прирівняного до нього, виданого громадянину України органами атестації іншої держави;

документи, які засвідчують кваліфікацію, що за рівнем не відповідає кваліфікації доктора наук (доктора філософії), на яку претендує особа;

документи, які видані за результатами неправомірно проведеного захисту дисертації іноземним вищим навчальним закладом;

документи, що є неавтентичними;

документи, які не можуть бути співвіднесені з третім освітньо-науковим або науковим рівнями вищої освіти відповідно до законодавства України.

У цьому разі матеріали повертаються заявнику без розгляду.

5. Процедура визнання в Україні здобутих в іноземних вищих навчальних закладах наукових ступенів проводиться такими суб'єктами:

вищим навчальним закладом або науковою установою;

Міністерством освіти і науки України.

Вчений має право самостійно вибрати суб'єкта проведення процедури визнання здобутого ним в іноземному вищому навчальному закладі наукового ступеня з урахуванням положень пункту 1 розділу II та пункту 1 розділу III цього Порядку.

Документи, стосовно визнання яких вчений подав заяву до суб'єкта визнання, повинні бути легалізовані в установленому законодавством порядку, якщо інше не передбачено міжнародними угодами та конвенціями.

Документи (атестаційна справа), оформлені з порушенням вимог, передбачених пунктом 3 розділу II та пунктами 4, 6 розділу III цього Порядку, повертаються заявнику суб'єктом визнання для доопрацювання.

6. У випадку встановлення на будь-якому етапі проходження документів (атестаційної справи) факту подання недостовірної інформації, зазначеної у поданих для визнання документах про здобуття в іноземних вищих навчальних закладах наукових ступенів (крім орфографічних та технічних помилок), суб'єкт визнання приймає рішення про відмову у визнанні здобутого в іноземному вищому навчальному закладі наукового ступеня, а відомості про неавтентичний документ, особу, яка зазначена у ньому як власник, передаються до правоохоронних органів України.

II. Проведення процедури визнання здобутих в іноземних вищих навчальних закладах наукових ступенів вищим навчальним закладом або науковою установою

1. Вчена рада вищого навчального закладу або наукової установи приймає остаточні рішення про визнання іноземних документів про наукові ступені під час прийняття на роботу педагогічних, наукових, науково-педагогічних та інших працівників, а також під час зарахування вступників на навчання.

2. Вищий навчальний заклад або наукова установа проводить процедуру визнання здобутих в іноземних вищих навчальних закладах наукових ступенів:

іноземцями, у тому числі такими, що мають посвідку на постійне проживання в Україні, статус біженця, особи без громадянства, які претендують на продовження навчання та/або на посаду наукового чи науково-педагогічного працівника цього вищого навчального закладу або наукової установи;

громадянами України, які претендують на посаду наукового чи науково-педагогічного працівника цього вищого навчального закладу або наукової установи.

У разі наявності у вченого Свідоцтва про визнання документа про науковий ступінь, виданого Міністерством освіти і науки України, за формою згідно з додатком 1 до цього Порядку вищий навчальний заклад або наукова установа не проводить процедуру визнання.

3. Вчений або інша особа, яка представляє його інтереси з питань процедури визнання, подає до вищого навчального закладу або наукової установи документи щодо визнання здобутого в іноземному вищому навчальному закладі наукового ступеня відповідно до переліку (додаток 2).

4. Для проведення процедури визнання вищий навчальний заклад або наукова установа доручає розглянути дисертацію та атестаційну справу одному з органів:

спеціалізованій вченій раді, що функціонує у цьому вищому навчальному закладі або науковій установі, зі спеціальності, з якої здобуто науковий ступінь;

структурному підрозділу, де працюють доктори наук, доктори філософії (кандидати наук), які є компетентними вченими зі спеціальності, з якої здобуто науковий ступінь, та є штатними працівниками цього вищого навчального закладу або наукової установи.

У разі відсутності у вищому навчальному закладі або науковій установі достатньої кількості докторів наук, докторів філософії (кандидатів наук), які є компетентними вченими зі спеціальності, з якої здобуто науковий ступінь, відповідний структурний підрозділ проводить розширене засідання із залученням фахівців інших вищих навчальних закладів або наукових установ, які є докторами наук, докторами філософії (кандидатами наук) або мають наукові статті, монографії зі спеціальності, з якої здобуто науковий ступінь.

Визнання дипломів про наукові ступені, виданих освітніми установами, що входять до академічного рейтингу університетів світу – Academic Ranking of World Universities (ARWU), проводиться без розгляду відповідним органом.

5. Визначений вищим навчальним закладом або науковою установою орган:

встановлює співвіднесення здобутих в іноземних вищих навчальних закладах наукових ступенів з рівнями вищої освіти України;

звертається до відповідних офіційних органів інших держав щодо достовірності та правомірності видачі поданих для визнання документів про присудження наукових ступенів;

проводить співбесіду для визначення професійної підготовленості вченого до роботи за відповідним напрямом; відстежує наявність публікацій, в яких відображені основні наукові результати дисертації.

6. Рішення щодо визнання приймається Вченою радою вищого навчального закладу (наукової установи) відкритим голосуванням на підставі рекомендації органу і підписується керівником та вченим секретарем відповідної Вченої ради вищого навчального закладу (наукової установи).

7. На підставі рішення Вченої ради вищого навчального закладу (наукової установи) про визнання/відмову у визнанні здобутого в іноземному вищому навчальному закладі наукового ступеня видається наказ вищого навчального закладу (наукової установи), який розміщується на його веб-сайті.

8. Наказ вищого навчального закладу або наукової установи про визнання здобутого в іноземному вищому навчальному закладі наукового ступеня підтверджує право особи на продовження навчання та/або працевлаштування у цьому вищому навчальному закладі або науковій установі.

9. На рішення вищого навчального закладу або наукової установи щодо визнання/невизнання здобутого в іноземному вищому навчальному закладі наукового ступеня вчений може подати апеляцію до вищого навчального закладу або наукової установи не пізніше ніж через два місяці з дня його прийняття.

10. У разі надходження апеляції вищий навчальний заклад або наукова установа утворює апеляційну комісію із залученням фахівців з відповідної галузі науки.

До складу апеляційної комісії вищий навчальний заклад або наукова установа може залучати фахівців інших вищих навчальних закладів або наукових установ за їх згодою.

11. Апеляційна комісія протягом місяця готує висновок, що підписується всіма членами комісії. На підставі висновку апеляційної комісії вищий навчальний заклад або наукова установа приймає рішення про задоволення/відмову у задоволенні апеляції, про що видається наказ вищого навчального закладу або наукової установи.

У разі задоволення апеляції питання про визнання здобутого в іноземному вищому навчальному закладі наукового ступеня розглядається повторно із залученням фахівців, які не брали участі у розгляді цього питання раніше.

ІІІ. Проведення Міністерством освіти і науки України процедури визнання здобутих в іноземних вищих навчальних закладах наукових ступенів

1. Міністерство освіти і науки України проводить процедуру визнання здобутих в іноземних вищих навчальних закладах наукових ступенів громадянами України, які на території України претендують на продовження навчання, на посади наукових чи науково-педагогічних працівників та на набуття прав на державні гарантії, встановлені законодавством України для наукових працівників.

2. Міністерство освіти і науки України проводить процедуру визнання здобутих в іноземних вищих навчальних закладах наукових ступенів відповідно до законодавства України, міжнародних угод та конвенцій, а також цього Порядку.

Наявність міжнародних угод між Україною та державою, уповноваженим органом якої видано документ про присудження наукового ступеня, не скасовує необхідності проведення Міністерством освіти і науки України процедури визнання здобутих в іноземних вищих навчальних закладах наукових ступенів для набуття прав на державні гарантії, встановлені законодавством України для наукових працівників.

3. Процедура визнання здобутих в іноземних вищих навчальних закладах наукових ступенів проводиться Міністерством освіти і науки України за особистою заявою вченого, у якій:

вказуються найменування іноземного вищого навчального закладу або наукової установи, в якому (якій) здобуто науковий ступінь, і дата захисту;

зазначається, що до атестаційної справи включено документи з метою визнання здобутого в іноземному вищому навчальному закладі наукового ступеня з використанням таких категорій персональних даних: прізвище, ім'я, по батькові, паспортні дані, освіта, спеціальність, кваліфікація.

4. Вчений або інша особа, яка представляє його інтереси з питань процедури визнання, подає до Міністерства освіти і науки України документи щодо визнання здобутого в іноземному вищому навчальному закладі наукового ступеня відповідно до переліку (додаток 2).

5. Копії документів, легалізованих в установленому законодавством порядку, якщо інше не передбачено міжнародними угодами та конвенціями, засвідчуються в установленому порядку.

Обкладинка атестаційної справи щодо визнання здобутого в іноземному вищому навчальному закладі наукового ступеня оформлюється згідно з додатком 3 до цього Порядку.

6. До атестаційної справи щодо визнання здобутого в іноземному вищому навчальному закладі наукового ступеня додаються:

один примірник дисертації (наукових досягнень), переплетений і підписаний вченим на титульному аркуші, у паперовому та електронному вигляді;

автореферат іноземною мовою та його переклад державною мовою, засвідчений підписом вченого. Якщо законодавством держави, у вищому навчальному закладі якої вчений здобув науковий ступінь, не передбачено друкування автореферату, вчений подає паперовий примірник анотації дисертації державною мовою, засвідчений його підписом, та його електронний примірник;

автореферат дисертації (наукових досягнень) доктора філософії (кандидатської дисертації) при визнанні здобутого в іноземному вищому навчальному закладі наукового ступеня доктора наук. Якщо законодавством держави, у вищому навчальному закладі якої вчений здобув науковий ступінь, не передбачено друкування автореферату, вчений подає паперовий примірник анотації цієї дисертації державною мовою, засвідчений його підписом, та його електронний примірник.

7. Для проведення процедури визнання здобутих в іноземних вищих навчальних закладах наукових ступенів Міністерство освіти і науки України:

встановлює співвіднесення здобутих в іноземних вищих навчальних закладах наукових ступенів з рівнями вищої освіти України;

звертається до відповідних офіційних органів інших держав щодо достовірності та правомірності видачі поданих для визнання документів про присудження наукових ступенів або використовує інформацію, наведену у на-

ціональних офіційних джерелах (реєстри органів акредитації/забезпечення якості освіти, міністерств освіти, асоціацій агенцій з акредитації/забезпечення якості освіти, офіційні національні публікації про освітню систему), або у міжнародних офіційних джерелах (веб-сайти визнаних міжнародних організацій, веб-сайти мереж оцінювачів дипломів).

8. Після отримання підтвердження автентичності поданого для визнання диплома про науковий ступінь та правомірності проведення захисту в іноземному вищому навчальному закладі з метою підготовки висновку щодо наукової і практичної цінності дисертації протягом десяти робочих днів дисертація та атестаційна справа надсилаються до вищого навчального закладу або наукової установи, де функціонує спеціалізована вчена рада зі спеціальності, з якої здобуто науковий ступінь, або працюють доктори наук, доктори філософії (кандидати наук), які є компетентними вченими зі спеціальності, з якої здобуто науковий ступінь, та є штатними фахівцями цього вищого навчального закладу або наукової установи.

Визнання здобутих в іноземних вищих навчальних закладах, що входять до академічного рейтингу університетів світу – Academic Ranking of World Universities (ARWU), наукових ступенів проводиться без підготовки висновку щодо наукової і практичної цінності дисертації.

9. Вищий навчальний заклад або наукова установа розглядає дисертацію вченого, надіслану разом з атестаційною справою для визнання здобутого в іноземному вищому навчальному закладі наукового ступеня, протягом двох місяців за участю одного з органів:

спеціалізованої вченої ради, що функціонує у цьому вищому навчальному закладі або науковій установі, зі спеціальності, з якої здобуто науковий ступінь;

структурного підрозділу цього вищого навчального закладу або наукової установи, де працюють доктори наук, доктори філософії (кандидати наук), які є компетентними вченими зі спеціальності, з якої здобуто науковий ступінь, та є штатними фахівцями цього вищого навчального закладу або наукової установи.

10. Визначений вищим навчальним закладом або науковою установою орган з числа своїх членів створює комісію, доручає їй ознайомитися з дисертацією та матеріалами атестаційної справи і подати висновок щодо наукових результатів і практичного значення дисертації із зазначенням щодо відсутності (наявності) академічного плагіату.

11. Засідання органу для визнання здобутого в іноземному вищому навчальному закладі наукового ступеня може проводитися без участі вченого за його згодою.

У засіданні можуть брати участь інші особи, яких за потреби запрошує орган.

12. Висновок вищого навчального закладу або наукової установи щодо наукових результатів і практичного значення дисертації приймається відкритим голосуванням більшістю присутніх на засіданні членів органу, затверджується керівником вищого навчального закладу або наукової установи, скріплюється печаткою вищого навчального закладу або наукової установи (за її наявності) і разом з дисертацією та атестаційною справою протягом десяти робочих днів надсилається до Міністерства освіти і науки України.

13. На підставі висновку вищого навчального закладу або наукової установи Міністерство освіти і науки України приймає рішення про:

визнання/відмову у визнанні здобутого в іноземному вищому навчальному закладі наукового ступеня;

видачу/відмову у видачі Свідоцтва про визнання документа про науковий ступінь.

Рішення Міністерства освіти і науки України щодо визнання здобутих в іноземних вищих навчальних закладах наукових ступенів розміщуються на веб-сайті Міністерства освіти і науки України.

14. Свідоцтво про визнання документа про науковий ступінь оформлюється за формою згідно з додатком 1 до цього Порядку;

15. Інформація про Свідоцтво про визнання документа про науковий ступінь заноситься Міністерством освіти і науки України до Реєстру документів про вищу освіту Єдиної державної електронної бази з питань освіти.

16. Копії визнаного іноземного документа про науковий ступінь та виданого вченому Свідоцтва про визнання документа про науковий ступінь зберігаються в Міністерстві освіти і науки України.

Після прийняття Міністерством освіти і науки України рішення про видачу Свідоцтва про визнання документа про науковий ступінь атестаційна справа щодо визнання здобутого в іноземному вищому навчальному закладі наукового ступеня передається до архіву Міністерства освіти і науки України, а дисертація (наукові досягнення) повертається(ються) вченому.

17. У разі втрати, знищення або пошкодження Свідоцтва про визнання документа про науковий ступінь видається його дублікат з новим реєстраційним номером.

Для розгляду питання про видачу дублікату Свідоцтва про визнання документа про науковий ступінь до Міністерства освіти і науки України подаються:

особиста заява особи;

довідка органу внутрішніх справ про втрату атестата (за наявності);

копія першої сторінки паспорта або копія документа, що посвідчує особу (в разі необхідності);

копія втраченого, знищеного або пошкодженого Свідоцтва про визнання документа про науковий ступінь (за наявності).

18. На рішення Міністерства освіти і науки України щодо визнання/не визнання здобутого в іноземному вищому навчальному закладі наукового ступеня вчений може подати апеляцію до Міністерства освіти і науки України не пізніше ніж через два місяці з дня його прийняття або до суду.

19. У разі надходження апеляції утворюється апеляційна комісія із залученням фахівців з відповідної галузі науки.

Головою апеляційної комісії призначається, як правило, член атестаційної колегії Міністерства освіти і науки України. Члени апеляційної комісії призначаються за пропозицією голови.

Апеляційна комісія готує висновок, що підписується всіма членами комісії, для розгляду атестаційною колегією Міністерства освіти і науки України.

У разі задоволення апеляції питання про визнання здобутого в іноземному вищому навчальному закладі наукового ступеня Міністерство освіти і науки України розглядає повторно із залученням іншого вищого навчального закладу або наукової установи та фахівців, які не брали участі у розгляді цього питання раніше.

Директор департаменту атестації кадрів вищої кваліфікації та ліцензування

А. Г. Шевцов

Додаток 1
до Порядку визнання здобутих
в іноземних вищих навчальних закладах
наукових ступенів (пункт 2 розділу II)

СВІДОЦТВО **про визнання документа про науковий ступінь**

Додаток 2
до Порядку визнання здобутих
в іноземних вищих навчальних закладах
наукових ступенів (пункт 3 розділу II)

ПЕРЕЛІК **документів щодо визнання здобутого в іноземному** **вищому навчальному закладі наукового ступеня**

1. Особиста заява вченого (у довільній формі) про визнання здобутого в іноземному вищому навчальному закладі наукового ступеня.
2. Копія першої сторінки паспорта або копія документа, що посвідчує особу (в разі необхідності);
3. Копії диплома про науковий ступінь, здобутий в іноземному вищому навчальному закладі, який підлягає визнанню, та його переклад державною мовою, засвідчений нотаріально.
4. Копія документа про зміну імені у разі зміни вченим імені.

Додаток 3
до Порядку визнання здобутих
в іноземних вищих навчальних закладах
наукових ступенів (пункт 5 розділу III)

АТЕСТАЦІЙНА СПРАВА **щодо визнання здобутого в іноземному вищому навчальному закладі наукового ступеня**

Додаток 1
до Порядку визнання здобутих
в іноземних вищих навчальних
закладах наукових ступенів
(пункт 2 розділу II)

Форма

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

СВІДОЦТВО
про визнання документа про науковий ступінь

ВНС № _____

Документ про науковий ступінь
галузь знань
спеціальність
виданий на ім'я
іноземним навчальним закладом (держава)

наказом Міністерства освіти і науки України
від _____ 20__ року № _____
визнано еквівалентним відповідно до системи вищої освіти України:
ступінь
спеціальність
спеціалізація
Дійсне з оригіналом документів про науковий ступінь та діє безстроково

(посада керівника)

М. П.

(підпис)

(ініціали, прізвище)

Додаток 3
до Порядку визнання здобутих
в іноземних вищих навчальних
закладах наукових ступенів
(пункт 5 розділу III)

**Обкладинка атестаційної справи
щодо визнання здобутого в іноземному вищому навчальному закладі наукового ступеня**

**АТЕСТАЦІЙНА СПРАВА
щодо визнання здобутого в іноземному вищому навчальному закладі наукового ступеня**

(прізвище, ім'я, по батькові)

(науковий ступінь, галузь науки)

(держава, найменування іноземного вищого навчального закладу,

в якому здобуто науковий ступінь)

Назва дисертації _____

№ справи _____
(заповнює МОН)

Рік

Примітка. Якщо подається клопотання вищого навчального закладу, наукової установи або організації, в якій працює вчений, у верхній частині обкладинки атестаційної справи щодо визнання здобутого в іноземному вищому навчальному закладі наукового ступеня наводиться повне найменування вищого навчального закладу, наукової установи або організації, в якій працює вчений.

ПРЕЗИДІЯ ВИЩОЇ АТЕСТАЦІЙНОЇ КОМІСІЇ УКРАЇНИ

ЗАТВЕРДЖЕНО
Постанова президії ВАК України
14.10.2009 № 1-05/4

ПЕРЕЛІК НАУКОВИХ ФАХОВИХ ВИДАНЬ УКРАЇНИ, В ЯКИХ МОЖУТЬ ПУБЛІКУВАТИСЯ РЕЗУЛЬТАТИ ДИСЕРТАЦІЙНИХ РОБІТ НА ЗДОБУТТЯ НАУКОВИХ СТУПЕНІВ ДОКТОРА І КАНДИДАТА НАУК

Із змінами, внесеними згідно з Постановами Вищої атестаційної комісії

№ 1-05/5 (v1-05330-09) від 18.11.2009
 № 9-08/5-з (v08_5330-09) від 18.11.2009
 № 1-05/6 (v05_6330-09) від 16.12.2009
 № 7-08/6-з (v08_6330-09) від 16.12.2009
 № 1-05/1 (v1-05330-10) від 10.02.2010
 № 13-08/1-з (v13-0330-10) від 10.02.2010
 № 1-05/2 (v05_2330-10) від 10.03.2010
 № 1-05/3 (v05_3330-10) від 14.04.2010
 № 12-08/3-з (v12-0330-10) від 14.04.2010
 № 1-05/4 (v05_4330-10) від 26.05.2010
 № 5-08/4-з (v08_4330-10) від 26.05.2010
 № 1-05/5 (vb5_5330-10) від 01.07.2010
 № 8-08/5-з (v08_5330-10) від 01.07.2010
 № 1-05/6 (v05_6330-10) від 06.10.2010
 № 3-05/6 (vb05_330-10) від 06.10.2010
 № 1-05/7 (v05_7330-10) від 10.11.2010
 № 2-05/7 (vd05_330-10) від 10.11.2010
 № 1-05/8 (v05_8330-10) від 22.12.2010
 № 1-05/1 (v1-05330-11) від 26.01.2011
 № 14-08/2-з (v14-0330-11) від 23.02.2011
 № 1-05/2 (v05_2330-11) від 23.02.2011
 № 1-05/3 (v05_3330-11) від 30.03.2011
 № 1-05/4 (v05_4330-11) від 22.04.2011
 № 12-08/4-з (v08_4330-11) від 22.04.2011
 № 1-05/5 (v05_5330-11) від 31.05.2011

Наказами Вищої атестаційної комісії

№ 658 (v0658330-11) від 12.09.2011
 № 659 (v0659330-11) від 12.09.2011

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
ЗБІРНИКИ НАУКОВИХ ПРАЦЬ			
1	Автомобільний транспорт. Автомобильный транспорт. Automobile Transport	Харківський національний автомобільно-дорожній університет	технічні
2	Агрохімія і ґрунтознавство	Українська академія аграрних наук.	біологічні, сільськогосподарські

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
3	Актуальні проблеми державного управління	Харківський регіональний інститут державного управління Національної академії державного управління при Президентові України	державне управління
4	Бюлетень Міжнародного Нобелівського економічного форуму	ТОВ Дніпропетровський університет економіки та права ім. Альфреда Нобеля	економічні
5	Викладання мов у вищих навчальних закладах освіти на сучасному етапі. Міжпредметні зв'язки	Харківський національний університет імені В.Н.Каразіна	педагогічні
6	Виноградарство і виноробство	Інститут виноградарства і виноробства ім. В. Є. Таїрова Української академії аграрних наук	сільськогосподарські
7	Вісник економіки транспорту і промисловості. Вестник экономики транспорта и промышленности	Українська державна академія залізничного транспорту	економічні
8	Вісник Інституту археології	Львівський національний університет імені Івана Франка	історичні
9	Вісник Запорізького національного університету. Серія «Фізико-математичні науки».	ДВНЗ Запорізький національний університет МОН України	фізико-математичні
10	Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	юридичні
11	Вісник Львівського університету. Серія механіко-математична	Львівський національний університет імені Івана Франка	фізико-математичні
12	Вісник Львівського університету. Серія юридична	Львівський національний університет імені Івана Франка	юридичні
13	Вісник Луганського національного університету імені Тараса Шевченка. Історичні науки	Луганський національний університет імені Тараса Шевченка	історичні
14	Вісник Луганського національного університету імені Тараса Шевченка. Педагогічні науки	Луганський національний університет імені Тараса Шевченка	педагогічні
15	Вісник Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут», серія «Хімічна інженерія, екологія та ресурсозбереження». Вестник Национального технического университета Украины «Киевский политехнический институт», Серия «Химическая инженерия, экология и ресурсосбережение»	Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут»	технічні
16	Вісник Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут». Політологія. Соціологія. Право	Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут»	соціологічні, політичні
17	Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія «Автоматика, вимірювання та керування»	Національний університет «Львівська політехніка»	технічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
18	Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія «Архітектура»	Національний університет «Львівська політехніка»	технічні
19	Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія «Держава та армія»	Національний університет «Львівська політехніка»	історичні
20	Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія «Динаміка, міцність та проектування машин і приладів»	Національний університет «Львівська політехніка»	технічні
21	Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія «Електроенергетичні та електромеханічні системи»	Національний університет «Львівська політехніка»	технічні
22	Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія «Інформаційні системи та мережі»	Національний університет «Львівська політехніка»	технічні
23	Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія «Комп'ютерні науки та інформаційні технології»	Національний університет «Львівська політехніка»	технічні
24	Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія «Комп'ютерні системи та мережі»	Національний університет «Львівська політехніка»	технічні
25	Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія «Комп'ютерні системи проектування. Теорія і практика»	Національний університет «Львівська політехніка»	технічні
26	Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія «Логістика»	Національний університет «Львівська політехніка»	економічні
27	Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія «Менеджмент та підприємництво в Україні: етапи становлення і проблеми розвитку»	Національний університет «Львівська політехніка»	економічні
28	Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія «Оптимізація виробничих процесів і технічний контроль у машинобудуванні та приладобудуванні»	Національний університет «Львівська політехніка»	технічні
29	Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія «Проблеми економіки та управління»	Національний університет «Львівська політехніка»	економічні
30	Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія «Теорія і практика будівництва»	Національний університет «Львівська політехніка»	технічні
31	Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія «Теплоенергетика. Інженерія довкілля. Автоматизація»	Національний університет «Львівська політехніка»	технічні
32	Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія «Філософські науки»	Національний університет «Львівська політехніка»	філософські
33	Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Хімія, технологія речовин та їх застосування	Національний університет «Львівська політехніка»	хімічні, технічні
34	Вісник Харківського національного автомобільно-дорожнього університету. Вестник Харьковского национального автомобильно-дорожного университета. Bulletin of Kharkov National Automobile and Highway University	Харківський національний автомобільно-дорожній університет	технічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
35	Вісник Харківського національного аграрного університету ім. В. В. Докучаєва. Серія: Економічні науки	Харківський національний аграрний університет ім. В. В. Докучаєва.	економічні
36	Вісник Харківського національного аграрного університету ім. В. В. Докучаєва. Серія: Рослинництво, селекція і насінництво, плодовоовочівництво	Харківський національний аграрний університет ім. В. В. Докучаєва.	сільськогосподарські
37	Вісник Харківського національного аграрного університету ім. В. В. Докучаєва. Серія: Ґрунтознавство, агрохімія, землеробство, лісове господарство, екологія ґрунтів	Харківський національний аграрний університет ім. В. В. Докучаєва.	сільськогосподарські
38	Вісник Харківського національного аграрного університету ім. В. В. Докучаєва. Серія: Фітопатологія та ентомологія	Харківський національний аграрний університет ім. В. В. Докучаєва.	сільськогосподарські
39	Вісник Харківського національного педагогічного університету. Психологія	Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди	психологічні
40	Вісник Харківського національного університету Серія: економічна	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна	економічні
41	Вісник Харківського національного університету Серія «Історія»	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна	історичні
42	Вісник Харківського національного університету Серія «Математика, прикладна математика і механіка»	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна	фізико-математичні
43	Вісник Харківського національного університету Серія «Математичне моделювання. Інформаційні технології. Автоматизовані системи управління»	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна	фізико-математичні, технічні
44	Вісник Харківського національного університету Серія «Медицина»	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна	медичні
45	Вісник Харківського національного університету. Серія «Хімія»	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна	хімічні
46	Вісник Харківського національного університету. Серія «Питання політології»	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна	політичні
47	Вісник Харківського національного університету Серія «Психологія»	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна	психологічні
48	Вісник Харківського національного університету Серія «Соціологічні дослідження сучасного суспільства: методологія, теорія, методи»	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна	соціологічні
49	Вісник Харківського національного університету Серія «Теорія культури і філософія науки»	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна	філософські
50	Вісник Харківського національного університету Серія «Право»	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна	юридичні
51	Вісник Центру наукового забезпечення агропромислового виробництва Харківської області	Інститут рослинництва ім. В. Я. Юр'єва Української академії аграрних наук	сільськогосподарські
52	Вісті автомобільно-дорожнього інституту	Автомобільно-дорожній інститут Донецького національного технічного університету	технічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
53	Гуманітарний часопис	Національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського «Харківський авіаційний інститут»	філософські
54	Державне управління та місцеве самоврядування	Дніпропетровський регіональний інститут державного управління Національної академії державного управління при Президентові України	державне управління
55	Дидактика математики: проблеми і дослідження	Донецький національний університет	педагогічні
56	Економіка та управління АПК	Білоцерківський національний аграрний університет	економічні
57	Економіка та управління підприємствами машинобудівної галузі: проблеми теорії та практики	Національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського «Харківський авіаційний інститут»	економічні
58	Економіко-математичне моделювання соціально-економічних систем	Міжнародний науково-навчальний центр інформаційних технологій та систем Національної Академії наук України та Міністерства освіти і науки України	економічні
59	Економічна стратегія і перспективи розвитку сфери торгівлі та послуг	Харківський державний університет харчування та торгівлі	економічні
60	Економічний аналіз	Тернопільський національний економічний університет	економічні
61	Економічний простір	ДВНЗ «Придністровська державна академія будівництва і архітектури»	економічні
62	Економічні науки. Серія: Економіка та менеджмент	Луцький державний технічний університет	економічні
63	Економічні науки. Серія: Економічна теорія та економічна історія	Луцький державний технічний університет	економічні
64	Економічні науки. Серія: Облік і фінанси	Луцький державний технічний університет	економічні
65	Економічні науки. Серія: Регіональна економіка	Луцький державний технічний університет	економічні
66	Збірник наукових праць ВАТ «УкрНДІВогнетривів імені А. С. Бережного» Collection of scientific proceedings of the OJSC «The Ukrainian research institute of refractories named after A. S. Berezhnoy»	Відкрите акціонерне товариство «Український науково-дослідний інститут вогнетривів імені А. С. Бережного»	технічні
67	Збірник наукових праць, серія: Галузеве машинобудування, будівництво	Полтавський національний технічний університет імені Юрія Кондратюка	технічні
68	Збірник наукових праць Донецького інституту залізничного транспорту. Сборник научных трудов Донецкого института железнодорожного транспорта. Collection of Scientific Works of Donetsk Railway Transport Institute	Донецький інститут залізничного транспорту Української державної академії залізничного транспорту	технічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
69	Збірник наукових праць Інституту проблем моделювання в енергетиці ім. Г. Є. Пухова НАН України	НАН України, Інститут проблем моделювання в енергетиці Національної академії наук України	технічні
70	Збірник наукових праць Кіровоградського національного технічного університету. Техніка в сільськогосподарському виробництві, галузеве машинобудування, автоматизація	Кіровоградський національний технічний університет	технічні
71	Збірник наукових праць Харківського університету Повітряних Сил	Харківський університет Повітряних Сил імені Івана Кожедуба	технічні, військові
72	Збірник наукових праць Уманського державного аграрного університету	Уманський державний аграрний університет	сільськогосподарські
	Збірник наукових праць Центрального науково-дослідного інституту озброєння та військової техніки Збройних Сил України Міністерства оборони України	Центральний науково-дослідний інститут озброєння та військової техніки Збройних Сил України Міністерства оборони України	технічні
	Збірник наукових праць Науково-дослідного інституту Головного управління розвідки Міністерства оборони України	Науково-дослідний інститут Головного управління розвідки Міністерства оборони України	технічні
	Збірник наукових праць Національної академії Служби безпеки України	Національна академія Служби безпеки України	педагогічні, психологічні, технічні та юридичні науки
	Збірник наукових праць Військового інституту Київського національного університету імені Тараса Шевченка Міністерства оборони України	Військовий інститут Київського національного університету імені Тараса Шевченка Міністерства оборони України	технічні, географічні та педагогічні науки
	Збірник наукових праць Центрального науково-дослідного інституту Збройних Сил України Міністерства оборони України	Центральний науково-дослідний інститут Збройних Сил України Міністерства оборони України	військові та технічні науки
	Науковий збірник Головного управління розвідки Міністерства оборони України	Головне управління розвідки Міністерства оборони України	технічні, військові, політичні та педагогічні науки
	Збірник наукових праць Севастопольського національного університету ядерної енергії та промисловості Міністерства палива та енергетики України	Севастопольський національний університет ядерної енергії та промисловості Міністерства палива та енергетики України	технічні та фізико-математичні науки
	Збірник наукових праць «Труди університету» Національної академії оборони України Міністерства оборони України	Національна академія оборони України/та історичні науки Міністерства оборони України	військові, технічні
	Збірник наукових праць Української військово-медичної академії Міністерства оборони України «Проблеми військової охорони здоров'я»	Українська військово-медичної академії Міністерства оборони України «Проблеми військової охорони здоров'я»	медичні та фармацевтичні науки
	Збірник наукових праць Інституту спеціального зв'язку та захисту інформації Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут» Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України	Інститут спеціального зв'язку та захисту інформації Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут» Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України	технічні науки
	Збірник наукових праць Національної академії наук України та Служби безпеки України «Державна безпека України»	Національна академія наук України та Служба безпеки України	юридичні, психологічні, політичні, економічні, історичні і технічні науки

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
73	Інтелект. Особистість. Цивілізація. Интеллект. Личность. Цивилизация	Донецький національний університет економіки і торгівлі імені Михайла Туган- Барановського	філософські
74	Інформаційні системи, механіка та керування	Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут»	технічні
75	Історичні записки: збірник наукових праць національний	Східноукраїнський університет імені Володимира Даля	історичні
76	Кам'яна доба України	Інститут археології Національної академії наук України	історичні
77	Київське музикознавство	Національна музична академія України імені П. І. Чайковського, Київський інститут музики ім. Р. М. Глієра	мистецтвознавство
78	Кібернетика та обчислювальна техніка. Кибернетика и вычислительная техника. Cybernetics and computer engineering	НАН України, Міжнародний науково-навчальний центр інформаційних технологій та систем НАН та МОН України, Інститут кібернетики імені В. М. Глушкова НАН України.	медико-біологічні
79	Кримський юридичний вісник	Кримський юридичний інститут Одеського державного уніве- рситету внутрішніх справ	юридичні
80	Комп'ютерні засоби, мережі та системи. Компьютерные средства, сети и системы	НАН України, Інститут кіберне- тики імені В. М. Глушкова НАН України	технічні
81	Магістеріум. Археологічні студії	Національний університет «Києво-Могилянська Академія»	історичні
82	Магістеріум. Політичні студії	Національний університет «Києво-Могилянська Академія»	політичні
83	Математичне та комп'ютерне моделювання. Серія: Фізико-математичні науки	Кам'янець-Подільський національний університет Інститут кібернетики імені В. М. Глушкова НАН України	фізико-математичні
84	Міжвідомчий науково-технічний збірник «Геодезія, картографія і аерофотознімання»	Національний університет «Львівська політехніка»	технічні
85	Міжвідомчий науково-технічний збірник «Вимірювальна техніка та метрологія»	Національний університет «Львівська політехніка»	технічні
86	Мінералогічний збірник	Львівський національний університет імені Івана Франка	геологічні
87	Моделювання та інформаційні технології	НАН України, Інститут проблем моделювання в енергетиці Національної академії наук України	технічні
88	Мультиверсум. Філософський альманах	Інститут філософії імені Г. С. Сковороди Національної академії наук України	філософські
89	Наука молода	Тернопільський національний економічний університет	економічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
90	Науковий вісник Академії муніципального управління, серія «Управління»	Академія муніципального управління	державне управління
91	Науковий вісник ветеринарної медицини	Білоцерківський національний аграрний університет	сільськогосподарські, ветеринарні
92	Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ (серія психологічна)	Львівський державний університет внутрішніх справ	психологічні
93	Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ (серія юридична)	Львівський державний університет внутрішніх справ	юридичні
94	Науковий вісник Миколаївського державного університету імені В. О. Сухомлинського. Научный вестник Николаевского государственного университета имени В. А. Сухомлинского. Wissenschaftsblatt der W. O. Suchomlinskij Staatsuniversität Mykolaiv, Scientific Bulletin of V. O. Sukhomlynsky Mykolaiv State University	Миколаївський державний університет імені В. О. Сухомлинського	педагогічні
95	Науковий вісник Національної музичної академії України імені П. І. Чайковського	Національна музична академія України імені П. І. Чайковського	мистецтвознавство
96	Науковий вісник Ужгородського університету. Серія «Хімія»	Ужгородський національний університет	хімічні
97	Науковий вісник Ужгородського університету. Серія «Математика і інформатика»	Ужгородський національний університет	фізико-математичні
98	Науковий вісник Ужгородського університету. Серія «Історія»	Ужгородський національний університет	історичні
	Науковий вісник Національної академії Служби безпеки України	Національна академія Служби безпеки України	педагогічні, психологічні та юридичні науки
99	Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія Науково-педагогічні проблеми фізичної культури (фізична культура і спорт)	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова	фізичне виховання і спорт
100	Наукові записки НАУКМА. Соціологічні науки	Національний університет «Києво-Могилянська Академія»	соціологічні
101	Наукові записки НАУКМА. Філософія та релігієзнавство	Національний університет «Києво-Могилянська Академія»	філософські
102	Наукові записки НАУКМА. Юридичні науки	Національний університет «Києво-Могилянська Академія»	юридичні
103	Наукові праці Донецького національного технічного університету. Серія економічна	Донецький національний технічний університет	економічні
104	Наукові праці Донецького національного технічного університету. Серія «Інформатика, кібернетика та обчислювальна техніка»	Донецький національний технічний університет	технічні
105	Наукові праці Інституту цукрових буряків	Інститут цукрових буряків УААН	сільськогосподарські
106	Наукові праці НДФІ	Науково-дослідний фінансовий інститут при Міністерстві фінансів України	економічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
107	Обладнання та технології харчових виробництв. Оборудование и технологии пищевых производств	Донецький національний університет економіки і торгівлі імені Михайла Туган-Барановського	технічні
108	Палеонтологічний збірник	Львівський національний університет імені Івана Франка	геологічні
109	Педагогічна освіта: теорія і практика. Психологія. Педагогіка.	Інститут проблем виховання Академії педагогічних наук України, Київський міський педагогічний університет імені Б. Д. Грінченка	педагогічні
110	Педагогічний процес: теорія і практика	Інститут педагогічної освіти і освіти дорослих АПН України, Благодійний фонд імені Антона Макаренка	психологічні, педагогічні
111	Перспективні напрямки проектування житлових та громадських будівель	ВАТ «Український зональний науково-дослідний і проектний інститут по цивільному будівництву» – ВАТ «КиївЗНДІЕП»	архітектура, технічні
112	Питання прикладної математики і математичного моделювання.	Дніпропетровський національний університет ім. Олеса Гончара	фізико-математичні
113	Праці Інституту електродинаміки Національної академії наук України	Інститут електродинаміки Національної академії наук України	технічні
114	Приватне право і підприємництво. Частное право и предпринимательство. Privat Law and Business	Науково-дослідний інститут приватного права і підприємництва	юридичні
115	Проблеми екологічної та медичної генетики і клінічної імунології.	Луганський державний медичний університет	медико-біологічні, фармацевтичні
116	Проблеми етномузикології	Національна музична академія України імені П. І. Чайковського	мистецтвознавство
117	Проблеми інформатизації та управління	Національний авіаційний університет	технічні
118	Проблеми створення, випробування, застосування та експлуатації складних інформаційних систем.	Житомирський військовий інститут імені С. П. Корольова Національного авіаційного університету	технічні
119	Проблеми сучасної педагогічної освіти. Серія: педагогіка і психологія.	Республіканський вищий навчальний заклад «Кримський гуманітарний інститут»	психологічні педагогічні
120	Проблеми теорії та методології бухгалтерського обліку, контролю і аналізу	Житомирський державний технологічний університет	економічні
121	Прогресивні техніка та технології харчових виробництв ресторанного господарства і торгівлі	Харківський державний університет харчування та торгівлі	технічні
122	Сборник научных трудов Донбасского государственного технического университета	Донбаський державний технічний університет	технічні
123	Селекція і насінництво	Інститут рослинництва ім. В. Я. Юр'єва УААН	сільськогосподарські

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
124	Системи обробки інформації	Харківський університет Повітряних Сил	технічні
125	Соціальні технології: актуальні проблеми теорії та практики	Класичний приватний університет	соціологічні
126	Соціологічні дослідження	Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля	соціологічні
127	Строительство, материаловедение, машиностроение	Придніпровська державна академія будівництва та архітектури	технічні
128	Теорія і практика державного управління	Харківський регіональний інститут державного управління Національної академії державного управління при Президентові України	державне управління, економічні
129	Теорія оптимальних рішень. Теория оптимальных решений	НАН України, Інститут кібернетики ім. В.М.Глушкова Національної Академії наук України	фізико-математичні
130	Торгівля і ринок України. Торговля и рынок Украины	Донецький національний університет економіки і торгівлі імені Михайла Туган-Барановського	економічні
131	Українська культура: минуле, сучасне, шляхи розвитку: наукові записки Рівненського державного гуманітарного університету	Рівненський державний гуманітарний університет	мистецтвознавство
132	Українське музикознавство	Національна музична академія України імені П. І. Чайковського	мистецтвознавство
133	Український міжвідомчий науково-технічний збірник «Автоматизація виробничих процесів у машинобудуванні та приладобудуванні»	Національний університет «Львівська політехніка»	технічні
134	Філософські дослідження	Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля	філософські
135	Філософські проблеми гуманітарних наук	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	філософські
136	Финансы, учет, банки	Донецький національний університет	економічні
137	Формування ринкових відносин в Україні	ДП «Науково-дослідний економічний інститут Міністерства економіки України»	економічні
ЖУРНАЛИ			
1	Algebra and discrete mathematics	Луганський національний університет імені Тараса Шевченка	фізико-математичні
2	Авіаційно-космічна техніка і технологія. Авиационно-космическая техника и технология. Aerospace technic and technology	Національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського «Харківський авіаційний інститут»	технічні
3	Актуальні проблеми економіки. Актуальные проблемы экономики	Національна академія управління	економічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
4	Актуальні проблеми транспортної медицини	ДП Український науково-дослідний інститут медицини транспорту Міністерства охорони здоров'я України, Фізико-хімічний інститут ім. О. В. Богатського НАН України	медико-біологічні
5	Буковинський медичний вісник	Буковинський державний медичний університет	медичні
6	Biomedical and biosocial anthropology	Міжнародна академія Інтегративної Антропології, Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова	медико-біологічні
7	Вісник Бердянського університету менеджменту і бізнесу	ТОВ «Бердянський університет менеджменту і бізнесу»	економічні
8	Вісник Вінницького політехнічного інституту	Вінницький національний технічний університет	педагогічні, технічні
9	Вісник Вінницького національного медичного університету	Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова	медичні
10	Вісник ДІТБ. Вестник ДИТБ. DITB's Bulletin	ПВНЗ Донецький інститут туристичного бізнесу	економічні
11	Вісник Дніпропетровського університету. Серія: математика	Дніпропетровський національний університет	фізико-математичні
12	Вісник Дніпропетровського університету. Серія механіка	Дніпропетровський національний університет	фізико-математичні
13	Вісник Донецького національного університету економіки і торгівлі імені Михайла Туган-Барановського. Вестник Донецкого национального университета экономики и торговли имени Михаила Туган-Барановского. Філософські науки	Донецький національний університет економіки і торгівлі імені Михайла Туган-Барановського	філософські
14	Вісник Донецького національного університету економіки і торгівлі імені Михайла Туган-Барановського. Вестник Донецкого национального университета экономики и торговли имени Михаила Туган-Барановского. Економічні науки	Донецький національний університет економіки і торгівлі імені Михайла Туган-Барановського	економічні
15	Вісник Донецького національного університету економіки і торгівлі імені Михайла Туган-Барановського. Вестник Донецкого национального университета экономики и торговли имени Михаила Туган-Барановского. Технічні науки	Донецький національний університет економіки і торгівлі імені Михайла Туган-Барановського	технічні
16	Вісник економічної науки України	Академія економічних наук України. Інститут економіки промисловості НАН України	економічні
17	Вісник зоології. Вестник зоологии	Національна академія наук України, Інститут зоології ім. І. І. Шмальгаузена НАН України	біологічні
18	Вісник Київського національного торговельно-економічного університету	Київський національний торговельно-економічний університет	економічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
19	Вісник Київського національного університету технологій та дизайну	Київський національний університет технологій та дизайну	технічні, економічні
20	Вісник Львівської державної фінансової академії	Львівська державна фінансова академія	економічні
21	Вісник морфології	Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова	медико-біологічні
22	Вісник Одеського національного університету. Біологія	Одеський національний університет імені І. І. Мечникова	біологічні
23	Вісник Прикарпатського університету. Серія «Фізична культура»	ДВНЗ «Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника»	фізичне виховання та спорт
24	Вісник проблем біології і медицини	Українська академія наук, Українська медична стоматологічна академія	медико-біологічні
25	Вісник Сумського державного університету. Серія «Технічні науки»	Сумський державний університет	технічні
26	Вісник Тернопільського державного технічного університету	Тернопільський державний технічний університет імені Івана Пулюя	технічні
27	Вісник Тернопільського національного економічного університету.	Тернопільський національний економічний університет	економічні
28	Вопросы химии и химической технологии. Питання; хімії та хімічної технології	Український державний хіміко-технологічний університет	хімічні, технічні
29	Генетичні ресурси рослин	Інститут рослинництва ім. В. Я. Юр'єва УААН	сільськогосподарські
30	Держава та регіони. Серія «Державне управління»	Класичний приватний університет	державне управління
31	Держава та регіони. Серія «Економіка та підприємництво»	Класичний приватний університет	економічні
32	Довкілля та здоров'я	Інститут гігієни та медичної екології ім. О. М. Марзєєва	медико-біологічні
33	Економіка і регіон. Науковий вісник Полтавського національного технічного університету імені Юрія Кондратюка. Экономика и регион. Научный вестник Полтавского национального технического университета им. Юрия Кондратюка	Полтавський національний технічний університет імені Юрія Кондратюка.	економічні
34	Економіка та право. Экономика и право.	Інститут економіко-правових досліджень НАН України, Донецький державний технічний університет	економічні
35	Економічний вісник Донбасу	Луганський національний університет імені Тараса Шевченка	економічні
36	Експериментальна та клінічна фізіологія і біохімія	Львівський національний медичний університет імені Данила Галицького, Державне підприємство «Всеукраїнське спеціалізоване видавництво «Світ»	медико-біологічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
37	Запорізький медичний журнал. Запорожский медицинский журнал	Запорізький державний медичний університет	медичні, фармацевтичні
38	Клінічна анатомія та оперативна хірургія	Буковинський державний медичний університет	медичні
39	Клінічна та експериментальна патологія	Буковинський державний медичний університет	медико-біологічні
40	Клінічна фармація. Клиническая фармация. Clinical pharmacy	МОЗ України, ДП «Державний фармакологічний центр Міністерства охорони здоров'я України», Національний фармацевтичний університет	медичні, фармацевтичні
41	Математичні машини і системи	Національна академія наук України, Інститут проблем математичних машин і систем НАН України	технічні, фізико-математичні
42	Математичні студії. Праці Львівського математичного товариства	Львівське математичне товариство	фізико-математичні
43	Методи та об'єкти хімічного аналізу	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	хімічні
44	Мікробіологічний журнал. Микробиологический журнал. Mikrobiologichny Zhurnal	Національна академія наук України, Інститут мікробіології і вірусології імені Д. К. Заболотного НАН України, Національний аграрний університет	медико-біологічні
45	Наука та інновації	Національна академія наук України	економічні, технічні
46	Наукове пізнання: методологія та технологія	Південноукраїнський державний університет ім. К. Д. Ушинського	філософські
47	Науковий вісник Київського національного університету внутрішніх справ Науково-практичний журнал «Сучасна спеціальна техніка» Державного науково-дослідного інституту Міністерства внутрішніх справ України	Київський національний університет внутрішніх справ Державний науково-дослідний інститут Міністерства внутрішніх справ України	юридичні технічні
48	Неперервна професійна освіта: теорія і практика	Інститут педагогічної освіти і освіти дорослих Академії педагогічних наук України, Благодійний фонд імені Антона Макаренка	психологічні
49	Нова тема	Київський національний університет будівництва і архітектури, Асоціація інженерів енерго-ефективних технологій України	технічні
50	Ноосфера і цивілізація	Донецький національний технічний університет	філософські
51	Ортопедія, травматологія та протезування. Ортопедия, травматология и протезирование	Інститут патології хребта та суглобів імені професора М. І. Ситенка Академії медичних наук України	медичні
52	Освіта Донбасу	Луганський національний університет імені Тараса Шевченка	педагогічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
53	Патологія	Запорізький державний медичний університет, Асоціація патологів України	медичні
54	Проблемы старения и долголетия	Інститут геронтології Академії медичних наук України	медико-біологічні
55	Проблеми сучасної медичної науки та освіти. Проблемы современной медицинской науки и образования	Харківська медична академія післядипломної освіти, ТОВ «Видавництво ФОЛІО»	медичні
56	Світ фінансів	Тернопільський національний економічний університет	економічні
57	Системи озброєння і військова техніка	Харківський університет Повітряних Сил імені Івана Кожедуба	технічні, військові
58	Системні дослідження та інформаційні технології. Системные исследования и информационные технологии. System research & information technologies	Національна академія наук України, Навчально-науковий комплекс «Інститут прикладного системного аналізу» Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут»	технічні, фізико-математичні
59	Слобожанський науково-спортивний вісник	Харківська державна академія фізичної культури	фізичне виховання і спорт
60	Соціальна педагогіка: теорія та практика	Луганський національний університет імені Тараса Шевченка	педагогічні
61	Спортивна медицина	Національний університет фізичного виховання і спорту України /НУФВСУ/	фізичне виховання і спорт, медичні
62	Сучасні інформаційні технології у сфері безпеки та оборони	Національна академія оборони України	технічні, військові
63	Сучасні медичні технології. Современные медицинские технологии	Запорізька медична академія післядипломної освіти	медичні
64	Технічна електродинаміка. Техническая электродинамика	Інститут електродинаміки Національної академії наук України	технічні
65	«Товари і ринки» Міжнародний науково-практичний журнал	Київський національний торговельно-економічний університет	економічні
66	Углекислотный журнал Вуглекислотный журнал.	Український державний науково-дослідний вуглекислотний інститут «УХІН», Державний інститут з проектування підприємств коксохімічної промисловості «Дніпрококс» Українська науково-промислова асоціація «Укркокс»	технічні
67	Український морфологічний альманах	Луганський державний медичний університет, «Всеукраїнська громадська організація «Товариство анатомів, гістологів, ембріологів та топографоанатомів України»	медичні
68	Філософія і політологія в контексті сучасної культури. Философия и политология в контексте современной культуры	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара	політичні, філософські

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
69	Холодильна техніка і технологія. Холодильная техника и технология	Одеська державна академія холоду	технічні
70	Юридична психологія та педагогіка	Київський національний університет внутрішніх справ	юридичні, педагогічні, психологічні
71	Ядерна та радіаційна безпека	Державний науково-технічний центр з ядерної та радіаційної безпеки, Одеський державний політехнічний університет	технічні
ЖУРНАЛИ ТА ЗБІРНИКИ НАУКОВИХ ПРАЦЬ			
1	Агробіологія	Білоцерківський національний аграрний університет	сільськогосподарські (агрономія)
2	Актуальні проблеми державного управління. Збірник наукових праць Одеського регіонального інституту державного управління	Одеський регіональний інститут державного управління Української академії державного управління при Президентові України	державне управління
3	Актуальні проблеми сучасної медицини: Вісник Української медичної стоматологічної академії	ВДНЗ «Українська медична стоматологічна академія»	медичні
4	Англїстика та американїстика. Anglistics and Americanistics	Дніпропетровський національний університет	філологічні (літературознавство)
6	Бізнес-навігатор	Приватний вищий навчальний заклад «Міжнародний університет бізнесу і права»	економічні
7	Біологія та валеологія	Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди	біологічні
8	Вісник академії митної служби України. Серія «Право»	Академія митної служби України	юридичні
9	Вісник Дніпропетровського університету. Серія: Літературознавство. Журналістика	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара	філологічні (літературознавство)
10	Вісник Дніпропетровського університету. Серія: Історія і філософія науки і техніки	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара	філософські, історичні (історія науки й техніки, філософія науки)
11	Вісник Запорізького національного університету	ДВНЗ «Запорізький національний університет» Міністерства освіти і науки України	економічні
12	Вісник Луганського національного університету імені Тараса Шевченка	Луганський національний університет імені Тараса Шевченка	філологічні (мовознавство)
13	Вісник Національного авіаційного університету. Серія: Філософія. Культурологія	Національний авіаційний університет	філософські
14	Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія «Проблеми української термінології»	Національний університет «Львівська політехніка»	філологічні (мовознавство)
15	Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія «Електроніка»	Національний університет «Львівська політехніка»	технічні (електроніка)

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
16	Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія «Радіoeлектроніка та телекомунікації»	Національний університет «Львівська політехніка»	технічні
17	Вісник Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут». Серія: приладобудування	Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут»	технічні (приладобудування)
18	Вісник Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут». Серія машинобудування	Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут»	технічні (машинознавство, машинобудування)
19	Вісник Одеського національного університету. Правознавство	Одеський національний університет імені І. І. Мечникова	юридичні
20	Вісник Одеського національного університету. Психологія	Одеський національний університет імені І. І. Мечникова	психологічні
21	Вісник СевНТУ. Серія «Педагогіка»	Севастопольський національний технічний університет	педагогічні
22	Вісник СевНТУ. Серія «Політологія»	Севастопольський національний технічний університет	політичні
23	Вісник соціально-економічних досліджень	Одеський державний економічний університет	економічні
24	Вісник Харківського національного університету. Серія «Біологія»	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна	біологічні
26	Вісник Харківського національного університету. Серія «Історія України. Українознавство: історичні та філософські науки»	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна	історичні, філософські
27	Вісник Харківського національного університету. Серія «Філологія»	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна	філологічні (літературознавство)
28	Вісник Харківського національного університету. Серія «Філософія. Філософські перипетії»	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна	філософські
29	Держава та регіони. Серія: Право	Класичний приватний університет	юридичні
30	Економіка і організація управління	Донецький національний університет	економічні
31	Економіка транспортного комплексу. Экономика транспортного комплекса. Economics of Transport Complex	Харківський національний автомобільно-дорожній університет	економічні
32	Ефективність державного управління	Львівський регіональний інститут державного управління при Президентові України	державне управління
33	Історія та географія	Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди	історія
34	Квалілогія книги	Українська академія друкарства	технічні
35	Збірник наукових праць Державного економіко-технологічного університету транспорту. Серія «Транспортні системи і ехнології»	Державний економіко-технологічний університет транспорту	технічні (транспорт)

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
36	Збірник наукових праць Донецького державного університету управління	Донецький державний університет управління	державне управління
37	Збірник наукових праць Національного університету кораблебудування	Національний університет кораблебудування імені адмірала Макарова	технічні, економічні
38	Лінгвістика	Луганський національний університет імені Тараса Шевченка	філологічні (українська, російська мови)
39	Лінгвістичні студії	Донецький національний університет	філологічні (мовознавство)
40	Людина та довкілля. Проблеми неоекології	Харківський національний університет ім. В. Н. Каразіна	географічні
41	Магістеріум. Історико-філософські студії	Національний університет «Києво-Могилянська Академія»	філософські
42	Магістеріум. Культурологія	Національний університет «Києво-Могилянська Академія»	культурологія
43	Медицинская психология. Медична психологія	Харківська медична академія післядипломної освіти, Харківське медичне товариство	психологічні
44	Міжнародний медичний журнал. Международный медицинский журнал.	Харківська медична академія післядипломної освіти, Інститут проблем кріобіології і кріомедицини НАН України, Харківське медичне товариство	медичні
45	Методи та прилади контролю якості	Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу	технічні
46	Металургія	Запорізька державна інженерна академія	технічні (металургія)
47	Мова і культура. Язык и культура. Language & culture	Київський національний університет імені Тараса Шевченка, ТОВ «Видавничий дім Дмитра Бураго»	філологічні
48	Моделювання та інформаційні системи в економіці	ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»	економічні
49	Наука і оборона	Міністерство оборони України	військові
50	Науковий вісник Київського національного університету театру, кіно і телебачення імені І. Карпенка-Карого	Київський національний університет театру, кіно і телебачення імені І. Карпенка-Карого	мистецтвознавство
51	Науковий вісник Миколаївського державного університету імені В. О. Сухомлинського. Серія «Психологічні науки» Научный вестник Николаевского государственного университета имени В. А. Сухомлинского Wissenschaftsblatt der W. O. Suchomlinskij Staatsuniversitat Mykolaiv, Scientific Bulletin of V.O.Sukhomlynsky Mykolaiv State University	Миколаївський державний університет імені В. О. Сухомлинського	психологічні
52	Науковий вісник Національного медичного університету імені О. О. Богомольця	Національний медичний університет імені О. О. Богомольця	медичні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
53	Науковий вісник Південноукраїнського державного педагогічного університету ім. К. Д. Ушинського Научный вестник Южноукраинского государственного педагогического университета им. К. Д. Ушинского	Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського	педагогічні, психологічні
54	Наукові записки	Українська академія друкарства	технічні
55	Наукові записки НАУКМА. Історичні науки.	Національний університет «Києво-Могилянська Академія»	історичні
56	Наукові записки НАУКМА. Комп'ютерні науки.	Національний університет «Києво-Могилянська Академія»	фізико-математичні (інформатика і кібернетика)
57	Наукові записки НАУКМА. Філологічні науки.	Національний університет «Києво-Могилянська Академія»	філологічні (літературознавство)
58	Наукові записки НАУКМА. Теорія та історія культури.	Національний університет «Києво-Могилянська Академія»	культурологія
59	Наукові записки Національного університету «Острозька академія». Серія «Філософія»	Національний університет «Острозька академія»	філософські
60	Наукові записки з української історії	Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет імені Григорія Сковороди	історичні
61	Наукові записки Українського науково-дослідного інституту зв'язку	ДП «Український науково-дослідний інститут зв'язку»	технічні (телекомунікаційні системи та мережі, радіотехнічні пристрої та засоби телекомунікацій)
62	Наукові записки Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди. «Літературознавство»	Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди	філологічні (літературознавство)
63	Нафтогазова енергетика	Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу	технічні
64	Неперервна професійна освіта: теорія і практика	Інститут педагогічної освіти і освіти дорослих Академії педагогічних наук України, Благодійний фонд імені Антона Макаренка	педагогічні
65	Освіта регіону	ВНЗ «Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна»	політичні, соціальні комунікації
66	Пам'ятки	Український науково-дослідний інститут архівної справи та документознавства	історичні
67	Педагогіка та психологія	Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди	педагогічні
68	Педагогічний дискурс	Інститут педагогіки АПН України, Хмельницька гуманітарно- педагогічна академія	педагогічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
69	Поліграфія і видавнича справа	Українська академія друкарства	технічні
70	Проблеми безпеки атомних електростанцій і Чорнобиля	Інститут проблем безпеки атомних електростанцій НАН України	технічні (екологічна безпека)
71	Проблеми екології та медицини. Проблемы экологии и медицины. Medical and ecological problems	Українська медична стоматологічна академія, Українська Академія наук національного прогресу	медичні
72	Проблеми законності	Національна юридична академія України імені Ярослава Мудрого	юридичні
73	Проблеми клінічної педіатрії	ДВНЗ «Ужгородський національний університет»	медичні
74	Проблеми харчування	ДП «Інститут екології і токсикології ім. Л. І. Медведя»	медичні, біологічні
75	Проблемы и перспективы развития сотрудничества между странами Юго-Восточной Европы в рамках Черноморского экономического сотрудничества и ГУАМ	Донецький національний університет	економічні
76	Проблемы развития внешнеэкономических связей и привлечения иностранных инвестиций: региональный аспект	Донецький національний університет	економічні
77	Промислове будівництво та інженерні споруди	ВАТ «Український науково-дослідний та проектний інститут сталевих конструкцій імені В. М. Шимановського», Українська державна корпорація по виконанню монтажних і спеціальних будівельних робіт «Укрмонтажспецбуд»	технічні (будівництво) архітектура
78	Соціально-економічні проблеми сучасного періоду України. Социально-экономические проблемы современного периода Украины. Social and Economic Problem of modern Period of Ukraine	НАН України, Інститут регіональних досліджень Національної академії наук України	економічні
79	Статистика України	Міністерство статистики України, Науково-дослідний інститут статистики Міністерства статистики України	економічні
80	Сторінки історії	Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут»	історичні
81	Студії з архівної справи та документознавства	Український науково-дослідний інститут архівної справи та документознавства	історичні
82	Теорія і практика інтелектуальної власності	Науково-дослідний інститут інтелектуальної власності	юридичні
83	Українська культура: минуле, сучасне, шляхи розвитку: наукові записки Рівненського державного гуманітарного університету	Рівненський державний гуманітарний університет	культурологія (теорія та історія культури)
84	Українська полоністика	Житомирський державний університет імені Івана Франка	філологічні (слов'янські мови)
85	Український журнал з проблем медицини праці	ДУ «Інститут медицини праці АМН України»	біологічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
86	Український журнал нефрології та діалізу	Інститут нефрології АМН України, Національний нирковий фонд України	медичні
87	Український метрологічний журнал	ННЦ «Інститут метрології»	технічні
88	Фізика и техника высоких давлений. Фізика і техніка високих тисків	НАН України, Донецький фізико-технічний інститут НАН України ім. О. О. Галкіна	фізико-математичні (фізика)
89	Фізіологія та біохімія культурних рослин. Физиология и биохимия культурных растений	НАН України, Інститут фізіології рослин і генетики НАН України	біологічні
90	Філософські обрії	Інститут філософії імені Г. С. Сковороди Національної академії наук України, Полтавський державний педагогічний університет імені В. Г. Короленка	філософські
91	Часопис соціально-економічної географії	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна	географічні
92	Юридична Україна	Київський регіональний центр Академії правових наук України, Науково-дослідний інститут приватного права і підприємництва, Українсько-люксембурзьке підприємство у формі ТОВ «ЮРІНКОН Інтер»	юридичні
93	Biopolymers and cell	НАН України, Інститут молекулярної біології і генетики НАН України	біологічні
94	Chemistry & Chemical Technology	Національний університет «Львівська політехніка»	хімічні, технічні (хімічні технологи)
	Агроекологічний журнал Агроекологический журнал Agroecological journal	Інститут агроекології УААН, Державна екологічна академія післядипломної освіти та управління, державний технологічний центр охорони родючості ґрунтів Мінагрополітики України «Центр Держродючість»	біологічні, сільськогосподарські
	Альгологія. Альгология. Algologia	Інститут ботаніки ім. М. Г. Холодного НАН України	біологічні
	Бізнес Інформ. Бизнес Информ	Харківський національний економічний університет та Науково-дослідний центр індустріальних проблем розвитку Національної академії наук України	економічні
	Біофізичний вісник	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна МОН України	біологічні, фізико-математичні (фізика)
	Біологія тварин	Інститут біології тварин УААН	біологічні, ветеринарні
	Біоніка інтелекту. Бионика интеллекта. Bionics of Intelligence	Харківський національний університет радіоелектроніки МОН України	технічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
	Бухгалтерський облік, аналіз та аудит: проблеми теорії, методології, організації	Державна академія статистики, обліку та аудиту Держкомстату України	економічні
	Ветеринарна біотехнологія	Інститут ветеринарної медицини УААН, Державний науково-контрольний інститут біотехнології і штамів мікроорганізмів	ветеринарні, сільськогосподарські
	Військова медицина України	Міністерство оборони України	медичні
	Вісник Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту імені академіка В. Лазаряна	Дніпропетровський національний університет залізничного транспорту імені академіка В. Лазаряна Міністерства транспорту та зв'язку України	технічні (транспорт)
	Вісник Житомирського національного агроєкологічного університету	Житомирський національний агроєкологічний університет	сільськогосподарські
	Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Філософія. Політологія	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	філософські
	Вісник Криворізького економічного інституту КНЕУ	Криворізький економічний інститут Київського національного економічного університету	геологічні (економічна геологія)
	Вісник Національної академії оборони України	Національна академія оборони України Міністерства оборони України	педагогічні
	Вісник Українського товариства генетиків і селекціонерів	Українське товариство генетиків і селекціонерів ім. М. І. Вавилова	сільськогосподарські (генетика, селекція)
	Вісник Черкаського державного технологічного університету. Вестник Черкаського государственного технологического университета	Черкаський державний технологічний університет МОН України	технічні (інформатика)
	Вісник Чернігівського державного педагогічного університету ім. Т. Г. Шевченка. Серія: педагогічні науки	Чернігівський державний педагогічний університет ім. Т. Г. Шевченка МОН України	педагогічні
	Вісник Харківської державної академії культури	Харківська державна академія культури Міністерства культури і туризму України	історичні
	Вісник Харківського національного університету. Серія «Фізика»	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна МОН України	фізико-математичні (фізика)
	Вісник Харківського національного університету. Серія «Геологія. Географія. Екологія»	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна МОН України	геологічні, географічні
	Вісник Хмельницького національного університету. Серія: економічні науки	Хмельницький національний університет МОН України	економічні
	Вісник фармації News of pharmacy	МОЗ України, Національний фармацевтичний університет	фармацевтичні
	Галицький економічний вісник	Тернопільський державний технічний університет імені Івана Пулюя МОН України	економічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
	Геологія і корисні копалини Світового океану. Геология и полезные ископаемые Мирового океана. Geology and Mineral Resources of the World Ocean	Національна академія наук України, Відділення морської геології та осадового рудоутворення Національного науково- природничого музею НАН України	геологічні
	Гуманітарні студії	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	філософські
	Дослідження з лексикології і граматики української мови	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара МОН України	філологічні (українська мова)
	Економіка. Менеджмент. Підприємництво	Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля МОН України	економічні
	Ейдос. Эйдос. Ejdos	Національна академія наук України, Інститут історії НАН України	історичні
	Збірник наукових праць Інституту геохімії навколишнього середовища. Сборник научных трудов Института геохимии окружающей среды. Collected papers of Institute of environmental geochemistry	Національна академія наук України, Інститут геохімії навколишнього середовища НАН України та МНС України	геологічні
	Збірник наукових праць Севастопольського національного університету ядерної енергії та промисловості	Севастопольський національний університет ядерної енергії та промисловості Міністерства палива та енергетики України	технічні (енергетика)
	Збірник наукових праць Селекційно-генетичного інституту – Національного центру насіннезнавства та сортовивчення	Селекційно-генетичний інститут – Національний центр насіннезнавства та сортовивчення УААН	сільськогосподарські (генетика, селекція рослин, насінництво) біологічні (генетика)
	Збірник наукових праць Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини	Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини МОН України	педагогічні
	Збірник праць Науково-дослідного центру пресознавства Proceedings of Research and Centre for Periodicals	Національна академія наук України, Львівська національна наукова бібліотека України імені В. Стефаника	соціальні комунікації
	Збірник наукових праць Військового інституту Київського національного університету імені Тараса Шевченка	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	технічні (інформаційні технології, комп'ютерні системи та компоненти)
	Інтродукція рослин	Національна академія наук України, Національний ботанічний сад ім. М. М. Гришка НАН України, Національний дендрологічний парк «Софіївка» НАН України, Державний дендрологічний парк «Олександрія» НАН України, Державний дендрологічний парк «Тростянець» НАН України	біологічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
	Історико- педагогічний альманах	Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини МОН України	педагогічні (загальна педагогіка, історія педагогіки)
	Кібернетика та обчислювальна техніка. Кибернетика и вычислительная техника. Cybernetics and computer engineering	НАН України, Міжнародний науково-навчальний центр інформаційних технологій та систем НАН та МОН України, Інститут кібернетики імені В. М. Глушкова НАН України	технічні
	Клінічна ендокринологія та ендокринна хірургія	Український науково-практичний центр ендокринної хірургії, трансплантації ендокринних органів і тканин МОЗ України	медичні
	Культура і сучасність	Державна академія керівних кадрів культури і мистецтв Міністерства культури і туризму України	філософські
	Лінгвістика XXI століття: нові дослідження і перспективи	Центр наукових досліджень та викладання іноземних мов НАН України	філологічні (мовознавство)
	Літопис травматології та ортопедії	МОЗ України, Національний медичний університет ім. О. О. Богомольця, Українська асоціація травматологів-ортопедів	медичні
	Магістеріум. Літературознавчі студії	Національний університет «Києво-Могилянська академія»	філологічні (літературознавство)
	Мандрівець	Національний університет «Києво-Могилянська академія»	історичні
	Медична психологія Медицинская психология	Харківська медична академія післядипломної освіти МОЗ України, Харківське медичне товариство	медичні
	Механіка твердого тіла	Інститут прикладної математики і механіки НАН України	фізико-математичні (механіка)
	Методи розв'язування прикладних задач механіки деформівного твердого тіла. Методы решения прикладных задач механики деформируемого твердого тела. Methods Solving Applied Problems in Solid Mechanics	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара МОН України	технічні (механіка деформівного твердого тіла)
	Мінералогічний журнал Mineralogical Journal (Ukraine)	Національна академія наук України, Інститут геохімії, мінералогії та рудоутворення імені М. Н. Семененка НАН України	Геологічні (геохімія, петрологія, геологія металевих та неметалевих корисних копалин, мінералогія, кристалографія)
	Науковий вісник Івано- Франківського національного технічного університету нафти і газу	Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу МОН України	геологічні (геологія нафти і газу, геофізика), технічні (розробка корисних копалин)

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
	Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ (серія економічна)	Львівський державний університет внутрішніх справ МВС України	економічні
	Науковий вісник Миколаївського державного університету імені В. О. Сухомлинського. Серія «Історичні науки» Научный вестник Николаевского государственного университета имени В. А. Сухомлинского Wissenschaftsblatt der W. O. Suchomlinskij Staatsuniversitat Mykolaiv, Scientific Bulletin of V. O. Sukhomlynsky Mykolaiv State University	Миколаївський державний університет імені В. О. Сухомлинського МОН України	історичні
	Науковий вісник Миколаївського державного університету імені В. О. Сухомлинського. Серія «Філологічні науки» Научный вестник Николаевского государственного университета имени В. А. Сухомлинского Wissenschaftsblatt der W. O. Suchomlinskij Staatsuniversitat Mykolaiv, Scientific Bulletin of V. O. Sukhomlynsky Mykolaiv State University	Миколаївський державний університет імені В. О. Сухомлинського МОН України	філологічні (літературознавство)
	Науковий вісник Ужгородського університету. Серія «Економіка»	Ужгородський національний університет МОН України	економічні
	Науковий вісник Чернівецького національного університету ім. Юрія Федьковича. Серія: філософія	Чернівецький національний університет ім. Юрія Федьковича МОН України	філософські
	Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України	НАН України, Інститут політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України	політичні, історичні
	Наукові записки НАУКМА. Політичні науки	Національний університет «Києво-Могилянська академія»	політичні
	Наукові записки. Серія: педагогічні науки	Кіровоградський державний педагогічний університет імені Володимира Винниченка МОН України	педагогічні
	Наукові праці Національного університету харчових технологій	Національний університет харчових технологій МОН України	технічні (технологія харчової промисловості)
	Оптимізація виробничих процесів	Севастопольський національний технічний університет МОН України	технічні
	Освіта регіону	ВНЗ «Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна»	психологічні
	Педагогічний альманах	Південноукраїнський регіональний інститут післядипломної освіти педагогічних кадрів МОН України	педагогічні
	Підприємництво, господарство і право	Науково-дослідний інститут приватного права і підприємництва Академії правових наук України, ТОВ «Гарантія»	юридичні
	Прикладна статистика: проблеми теорії та практики	Державна академія статистики, обліку та аудиту Держкомстату України	економічні (статистика)

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
	Проблеми інформаційних технологій	Херсонський національний технічний університет МОН України	технічні
	Проблеми обчислювальної механіки і міцності конструкцій. Проблемы вычислительной механики и прочности конструкций. Problems of Computational Mechanics and Strength of Structures	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара МОН України	фізико-математичні (механіка)
	Проблеми трибології. Problem of tribology	Хмельницький національний університет МОН України	технічні (машинознавство, машинобудування)
	Прогресивні технології та системи машинобудування	Донецький національний технічний університет МОН України	технічні
	Проектування, виробництво та експлуатація автотранспортних засобів і поїздів	Національний транспортний університет МОН України	технічні
	Психолого-педагогічні проблеми сільської школи	Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини МОН України	педагогічні
	Регіональна економіка	Національна академія наук України, Міністерство економіки України, Інститут регіональних досліджень НАН України, Інститут економіки промисловості НАН України, Українська асоціація регіональних наук	економічні
	Реєстрація, зберігання і обробка даних. Регистрация, хранение и обработка данных	Інститут проблем реєстрації інформації НАН України	технічні (інформаційні технології, комп'ютерні системи та компоненти)
	Релігія та Соціум	Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича МОН України	філософські
	Ресурсозберігаючі технології виробництва та обробки тиском матеріалів у машинобудуванні	Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля МОН України	технічні
	Розвідка та розробка нафтових і газових родовищ	Івано-Франківський технічний університет нафти і газу МОН України	Технічні (розробка корисних копалин), геологічні (геологія нафти і газу, геофізика)
	Сенсорна електроніка і мікросистемні технології	Одеський національний університет ім. І. І. Мечникова МОН України	фізико-математичні (фізика)
	Системи управління, навігації та зв'язку	ДП «Центральний науково-дослідний інститут навігації і управління» Мінпромполітики України	технічні
	Старожитності степового Причорномор'я і Криму	ДВНЗ «Запорізький національний університет» МОН України	історичні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
	Судовожделение	Одеська національна морська академія МОН України	технічні
	Сучасні аспекти військової медицини	Головний військово-медичний клінічний орден Червоної Зірки центр «Головний військовий клінічний госпіталь» Міністерства оборони України	медичні
	Східноєвропейський журнал громадського здоров'я	Національний медичний університет імені О. О. Богомольця МОЗ України	медичні (соціальна медицина)
	Технологія і техніка друкарства	Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут» МОН України	технічні (машини і процеси поліграфічного виробництва)
	Технологические системы	ВАТ «Український науково-дослідний інститут авіаційної технології» Міністерства промислової політики України, ТОВ «Компанія «Індустріальні технології»	технічні
	Управління проектами та розвиток виробництва	Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля МОН України	економічні
	Управління проектами, системний аналіз і логістика	Національний транспортний університет МОН України	технічні
	Харківська хірургічна школа	ДУ «Інститут загальної та невідкладної хірургії Академії медичних наук України»	медичні
	Харчова промисловість Цитологія і генетика Цитология и генетика Cytology and Genetics	Національний транспортний університет МОН України Національна академія наук України, Інститут клітинної біології та генетичної інженерії НАН України	технічні біологічні
	Ядерна фізика та енергетика	Інститут ядерних досліджень НАН України	фізико-математичні (фізика), біологічні (радіобіологія, екологія)
	Журнал «Військова медицина України» Науково-технічний журнал «Артиллерийское и стрелковое вооружение» Державного підприємства «Конструкторське бюро «Артилерійське Озброєння»	Міністерство оборони України Міністерство промислової політики України	медичні і фармацевтичні технічні
	Науково-технічний журнал «Механіка та машинобудування» Національного технічного університету «Харківський політехнічний інститут»	Міністерство освіти і науки України	технічні
	Збірник наукових праць Центру воєнно-стратегічних досліджень	Національний університет оборони України	технічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
1	Аграрний вісник Причорномор'я	Одеський державний аграрний університет Міністерства аграрної політики України	сільськогосподарські, ветеринарні, технічні (геодезія, картографія, землевпорядкування)
2	Адаптивні системи автоматичного управління. Міжвідомчий науково-технічний збірник	Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут» МОН України	технічні
3	Адгезия расплавов и пайка материалов	Інститут проблем матеріалознавства імені І. М. Францевича НАН України	хімічні, технічні
4	Актуальні проблеми навчання та виховання людей з особливими потребами	ВНЗ «Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна», Інститут вищої освіти АПН України, Інститут спеціальної педагогіки АПН України	педагогічні, психологічні
5	Актуальні проблеми політики	Одеська національна юридична академія МОН України, Південно-український центр гендерних проблем	політичні, юридичні
6	Архів клінічної та експериментальної медицини. Архив клинической и экспериментальной медицины. Archives of clinical and experimental medicine	Донецький національний медичний університет ім. М. Горького МОЗ України	медичні
7	Библиотеки национальных академий наук: проблемы функционирования, тенденции развития	Національна бібліотека України імені В. І. Вернадського	історичні
8	Бібліотекознавство. Документознавство. Інформологія	Державна Академія керівних кадрів культури і мистецтв Міністерства культури і туризму України	історичні
9	Біль, знеболювання і інтенсивна терапія	Національний медичний університет імені О. О. Богомольця, Асоціація анестезіологів України	медичні
10	Бюлетень Інституту зернового господарства	Інститут зернового господарства УААН	сільськогосподарські
11	Взрывозащищенное электрооборудование	Український науково-дослідний, проектно-конструкторський та технологічний інститут вибухо-захищеного та рудникового електрообладнання з дослідно-експериментальним виробництвом	технічні
12	Вимірювальна та обчислювальна техніка в технологічних процесах	Хмельницький національний університет МОН України, Українська Технологічна Академія	технічні
13	Відбір і обробка інформації. Information Extraction and Processing	Національна академія наук України, Фізико-механічний інститут ім. Г. В. Карпенка НАН України	технічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
14	Відновлювана енергетика	Інститут відновлюваної енергетики НАН України	технічні
15	Вісник Академії митної служби України. Серія: Економіка	Академія митної служби України	економічні
16	Вісник Вищого адміністративного суду України	Вищий адміністративний суд України	юридичні
17	Вісник гігієни та епідеміології. Вестник гигиены и эпидемиологии. Vestnik of Hygiene and Epidemiology	Донецький національний медичний університет ім. М. Горького МОЗ України, Донецька обласна санітарно-епідеміологічна станція	медичні
18	Вісник господарського судочинства	Вищий господарський суд України	юридичні
19	Вісник Державного університету інформаційно-комунікаційних технологій	Державний університет інформаційно-комунікаційних технологій Міністерства транспорту та зв'язку України	технічні
20	Вісник двигунобудування	Запорізький національний технічний університет, ВАТ «Мотор Січ», Національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського «Харківський авіаційний інститут»	технічні
21	Вісник Дніпропетровського університету. Мовознавство	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара МОН України	філологічні (українська, російська мови, загальне мовознавство, перекладознавство)
22	Вісник Дніпропетровського університету. Серія: моделювання	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара МОН України	фізико-математичні (теоретичні основи інформатики та кібернетики, математичне моделювання та обчислювальні методи)
23	Вісник Дніпропетровського університету. Серія: Ракетно-космічна техніка	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара МОН України	технічні
24	Вісник Дніпропетровської державної фінансової академії. Економічні науки	Дніпропетровська державна фінансова академія Міністерства фінансів України	економічні
25	Вісник Донбаської державної машинобудівної академії	Донбаська державна машинобудівна академія МОН України	технічні, економічні
26	Вісник Донецького університету економіки та права. Серія: економіка та управління.	ПВНЗ «Донецький університет економіки та права»	економічні
27	Вісник Донецької академії автомобільного транспорту	ПВНЗ «Донецька академія автомобільного транспорту»	технічні
28	Вісник Житомирського державного технологічного університету. Серія: економічні науки	Житомирський державний технологічний університет МОН України	економічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
29	Вісник Запорізького національного університету. Педагогічні науки	ДВНЗ «Запорізький національний університет» МОН України	педагогічні
30	Вісник Запорізького національного університету. Фізичне виховання	ДВНЗ «Запорізький національний університет» МОН України	фізичне виховання та спорт
31	Вісник Запорізького національного університету. Юридичні науки	ДВНЗ «Запорізький національний університет» МОН України	юридичні
32	Вісник Запорізького юридичного інституту Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ	Запорізький юридичний інститут Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ МВС України	юридичні
33	Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Серія: Біологія	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	біологічні
34	Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Радіофізика та електроніка.	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	фізико-математичні (фізика)
35	Вісник Львівського державного університету безпеки життєдіяльності	Львівський державний університет безпеки життєдіяльності Міністерства України з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків чорнобильської катастрофи	технічні (управління проектами і програмами, екологічна безпека), педагогічні
36	Вісник Львівського університету. Серія: геологічна	Львівський національний університет імені Івана Франка МОН України	геологічні
37	Вісник Львівського університету. Серія: економічна	Львівський національний університет імені Івана Франка МОН України	економічні
38	Вісник Львівського університету. Серія: мистецтвознавство	Львівський національний університет імені Івана Франка МОН України	мистецтвознавство
39	Вісник Львівського університету. Серія: міжнародні відносини	Львівський національний університет імені Івана Франка МОН України	історичні, економічні, юридичні
40	Вісник Національного банку України	Національний банк України	економічні
41	Вісник Національного технічного університету «Харківський політехнічний інститут». Вестник Национального технического университета «Харьковский политехнический институт»	Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут» МОН України	економічні
42	Вісник Національної академії державного управління при Президентові України	Національна академія державного управління при Президентові України	державне управління
43	Вісник Національної юридичної академії України ім. Ярослава Мудрого. Серія: Філософія, філософія права, політологія, соціологія	Національна юридична академія України ім. Ярослава Мудрого МОН України	філософські, політичні, соціологічні
44	Вісник Прокуратури	Генеральна прокуратура України, Національна юридична академія України імені Ярослава Мудрого, Київський національний університет імені Тараса Шевченка	юридичні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
45	Вісник Одеського національного університету. Соціологія і політичні науки	Одеський національний університет імені І. І. Мечникова МОН України	соціологічні, політичні
46	Вісник Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля.	Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля МОН України	технічні, економічні
47	Вісник Українського матеріалознавчого товариства	Громадська організація «Українське матеріалознавче товариство». Інститут проблем матеріалознавства імені І. М. Францевича НАН України	технічні (матеріалознавство)
48	Вісник Української академії банківської справи	ДВНЗ «Українська академія банківської справи Національного банку України»	економічні
49	Вісник Харківського національного аграрного університету	Харківський національний аграрний університет ім. В. В. Докучаєва Міністерства аграрної політики України	сільськогосподарські
50	Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ	Харківський національний університет внутрішніх справ МВС України	юридичні
51	Вісник Харківської державної академії дизайну і мистецтв	Харківська державна академія дизайну і мистецтв МОН України	мистецтвознавство
52	Вісник Харківської державної академії культури	Харківська державна академія культури Міністерства культури і туризму України	педагогічні, соціальні комунікації
53	Вісник Хмельницького національного університету. Серія: технічні науки	Хмельницький національний університет МОН України	технічні (технологія легкої промисловості)
54	Вісник Черкаського університету. Серія: історичні науки	Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького МОН України	історичні
55	Вісник Черкаського університету. Серія: педагогічні науки	Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького МОН України	педагогічні
56	Вісник Черкаського університету. Серія: філологічні науки	Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького МОН України	філологічні
57	Вісник Черкаського університету. Серія: філософія	Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького МОН України	філософські
58	Вісті вищих учбових закладів. Радіoeлектроніка. Известия высших учебных заведений. Радиоэлектроника.	Міністерство освіти і науки України, Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут»	технічні
59	Вісті Донецького гірничого інституту	Донецький національний технічний університет МОН України	технічні
60	Вопросы проектирования и производства конструкций летательных аппаратов. Питання проектування та виробництва конструкцій літальних апаратів.	Національний аерокосмічний університет ім. М. С. Жуковського «Харківський авіаційний інститут» МОН України	технічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
61	Вчені записки Університету «Крок». Серія «Економіка»	ВНЗ «Університет економіки та права «Крок»	економічні
62	Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського. Серія «Філософія. Культурологія. Політологія. Соціологія». Ученые записки Таврического национального университета имени В. И. Вернадского. Серия «Философия. Культурология. Политология. Социология». Scientific notes of Taurida National V. I. Vernadsky University. Series «Philosophy. Culturology. Political Sciences. Sociology».	Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського МОН України	філософські, політичні, соціологічні, культурологія
63	Гематологія і переливання крові	ДУ «Інститут гематології та трансфузіології Академії медичних наук України»	медичні, біологічні
64	Гидробиологический журнал. Гідробіологічний журнал. Hydrobiological journal	Національна академія наук України, Інститут гідробіології НАН України	біологічні
65	Гірничя електромеханіка та автоматика	Національний гірничий університет МОН України	технічні
66	Гуманітарні науки	Державне інформаційно-виробниче підприємство Видавництва «Педагогічна преса», Кримський державний гуманітарний інститут	педагогічні
67	Гуманізація навчально-виховного процесу	Слов'янський державний педагогічний університет	педагогічні
68	Горноспасательное дело	Науково-дослідний інститут гірничорятувальної справи та пожежної безпеки «Респіратор» Міністерства вугільної промисловості	технічні
69	Двигатели внутреннего сгорания	Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут» МОН України	технічні
70	Демографія та соціальна економіка	Інститут демографії та соціальних досліджень НАН України	економічні
71	Держава і право	Інститут держави і права ім. В. М. Корецького НАН України	політичні, юридичні
72	Досвід та перспективи розвитку міст України	ДП Український державний науково-дослідний інститут проектування міст «Діпромісто» Міністерства регіонального розвитку та будівництва України	архітектура
73	Екологія довкілля та безпека життєдіяльності	Товариство «Знання» України, НАН України, МОН України, Міністерство охорони навколишнього природного середовища	геологічні
74	Економічний вісник Національного гірничого університету	Національний гірничий університет МОН України, Інститут економіки промисловості НАН України	економічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
75	Економічний вісник університету	ДВНЗ «Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет імені Григорія Сковороди МОН України»	економічні
76	Економічні інновації	Інститут проблем ринку та економіко-екологічних досліджень НАН України	економічні
77	Електроніка та зв'язок. Электроника и связь. Electronics and Communications	Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут» МОН України, Державний університет інформаційно-комунікаційних технологій Міністерства транспорту та зв'язку України	технічні
78	Електротехніка і електромеханіка. Электротехника и электромеханика. Electrical engineering & Electromechanics	Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут» МОН України	технічні
79	Електротехніка та електроенергетика.	Запорізький національний технічний університет МОН України	технічні
80	Енерготехнології та ресурсозбереження. Энерготехнологии и ресурсосбережение. Energy Technologies and Resource Saving	Національна академія наук України, Інститут газу НАН України, Інститут вугільних енерготехнологій НАН України	технічні
81	Журнал дерматовенерології та косметології ім. М.О.Торсуєва	Донецький національний медичний університет ім. М. Горького МОЗ України, ГО «Асоціація дерматовенерологів та косметологів Донецької області «Здоровий світ»	медичні
82	Журнал нано- та електронної фізики. Журнал нано- и электронной физики	Сумський державний університет МОН України	фізико-математичні (фізика)
83	Журнал органічної та фармацевтичної хімії. Журнал органической и фармацевтической химии. Journal of Organic and Pharmaceutical Chemistry	Національна академія наук України, Інститут органічної хімії НАН України, МОЗ України, Національний фармацевтичний університет	хімічні
84	Журнал фізичних досліджень	Львівський національний університет імені Івана Франка МОН України	фізико-математичні (фізика)
85	Загальна патологія та патологічна фізіологія	Луганський державний медичний університет МОЗ України	медичні, біологічні
86	Записки Львівської національної наукової бібліотеки України імені В. Стефаника. Записки Львовской национальной научной библиотеки Украины имени В. Стефаника. Prace Lwowskiej Narodowej Naukowej Biblioteki Ukrainy im. V. Stefanyka. Proceedings of Vasyl Stefanyk National Scientific Library of Ukraine in Lviv	Національна академія наук України, Львівська національна наукова бібліотека України імені В. Стефаника	історичні, соціальні комунікації
87	Засоби навчальної та науково-дослідної роботи	Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди МОН України	педагогічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
88	Збірник наукових праць. Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії	Запорізька державна інженерна академія МОН України	філософські
89	Збірник наукових праць Інституту математики НАН України	Інститут математики Національної академії наук України	фізико-математичні (математика)
90	Збірник наукових праць Національної академії державного управління при Президентові України	Національна академія державного управління при Президентові України	державне управління
91	Збірник наукових праць (педагогічні науки)	Херсонський державний університет МОН України	педагогічні
92	Збірник наукових праць співробітників НМАПО імені П. Л. Шупика	Національна медична академія післядипломної освіти імені П. Л. Шупика	медичні, фармацевтичні
93	Збірник наукових праць Таврійського державного агротехнологічного університету (економічні науки)	Таврійський державний агротехнологічний університет Міністерства аграрної політики України	економічні
94	Збірник наукових праць: філософія, соціологія, психологія	ДВНЗ «Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника»	філософські, психологічні
95	Збірник наукових праць Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди «Право»	Харківський національний педагогічний університет імені Г.С. Сковороди МОН України	юридичні
96	Збірник наукових праць Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди «Лінгвістичні дослідження»	Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди МОН України	філологічні (мовознавство, українська мова)
97	Збірник наукових праць Черкаського державного технологічного університету. Серія: Економічні науки Сборник научных трудов Черкаского государственного технологического университета. Серия: Экономические науки	Черкаський державний технологічний університет МОН України	економічні
98	Збірник праць Науково-дослідного центру періодики Сборник трудов Научно-исследовательского центра периодики. Proceedings of Research and Centre for Periodicals	Національна академія наук України, Львівська національна наукова бібліотека України імені В. Стефаника	історичні
99	Здоровье ребенка. Здоров'я дитини. Child's Health	Донецький національний медичний університет ім. М. Горького МОЗ України	медичні
100	Зрошуване землеробство	Інститут землеробства південного регіону Української академії аграрних наук	сільськогосподарські
101	Інтродукція рослин	Національна академія наук України, Національний ботанічний сад ім. М. М. Гришка НАН України, Національний дендрологічний парк «Софіївка» НАН України, Державний дендрологічний парк «Олександрія» НАН України, Державний дендрологічний парк «Тростянець» НАН України	сільськогосподарські

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
102	Історична панорама	Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича МОН України	історичні
103	Кераміка: наука і життя, Керамика: наука и жизнь	Інститут технічної теплофізики НАН України, ДП «Інженерний центр «Сушка» Інституту технічної теплофізики НАН України, ТОВ «Асоціація кераміки»	технічні
104	Клінічна інформатика і Телемедицина. Клиническая информатика и Телемедицина. Clinical Informatics and Telemedicine	ГО «Українська Асоціація Комп'ютерна Медицина», ТОВ «Інститут медичної інформатики і Телемедицини»	медичні
105	Клінічна хірургія. Клиническая хирургия	МОЗ України, Асоціація хірургів України, Національний інститут хірургії та трансплантології імені О. О. Шалімова	медичні
106	Культура народів Причорномор'я	Таврійський національний університет ім. В. І. Вернадського, Кримський науковий центр НАН України і МОН України, Міжвузівський центр «Крым»	культурологія, філософські, історичні
107	Культурологічний вісник: Науково-теоретичний щорічник Нижньої Наддніпрянщини	ДВНЗ «Запорізький національний університет» МОН України	історичні, філософські
108	«Магарач». Виноградарство та виноробство. «Магарач». Виноградарство и виноделие	Інститут винограду і вина УААН «Магарач»	технічні (технологія харчової промисловості)
109	Маркетинг в Україні. Маркетинг в Украине. Marketing in Ukraine	Всеукраїнська громадська організація «Українська асоціація маркетингу», Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана МОН України	економічні
110	Математичне моделювання	Дніпродзержинський державний технічний університет МОН України	технічні
111	Медико-соціальні проблеми сім'ї	Донецький національний медичний університет ім. М. Горького МОЗ України	медичні
112	Медичні перспективи	Дніпропетровська державна медична академія МОЗ України	медичні
113	Механіка гіроскопічних систем	Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут»	технічні
114	Мистецтвознавчі записки	Державна академія керівних кадрів культури і мистецтв	мистецтвознавство
115	Міжнародний науковий журнал «Механізм регулювання економіки». Международный научный журнал «Механизм регулирования экономики». International Scientific Journal «Mechanism of economic regulation»	Сумський державний університет МОН України, ПНП «Центр наукових досліджень», Сумське регіональне відділення Академії підприємництва та менеджменту України, ТОВ «Видавничо-торговий дім «Університетська книга»	економічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
116	Міжнародний неврологічний журнал. Международный неврологический журнал, International Neurological Journal	Донецький національний медичний університет ім. М. Горького	медичні
117	Містобудування та територіальне планування	Київський національний університет будівництва і архітектури МОН України	технічні, архітектури
118	Молода спортивна наука України	Львівський державний університет фізичної культури Міністерства України у справах сім'ї, молоді і спорту	фізичне виховання і спорт
119	Науковий вісник Волинського національного університету імені Лесі Українки. Економічні науки	Волинський національний університет імені Лесі Українки МОН України	економічні
120	Науковий вісник Волинського національного університету імені Лесі Українки. Філологічні науки.	Волинський національний університет імені Лесі Українки МОН України	філологічні (літературознавство)
121	Науковий вісник Волинського національного університету імені Лесі Українки. Міжнародні відносини	Волинський національний університет імені Лесі Українки МОН України	політичні
122	Науковий вісник Волинського національного університету імені Лесі Українки. Філософські науки	Волинський національний університет імені Лесі Українки МОН України	філософські
123	Науковий вісник Волинського національного університету імені Лесі Українки. Хімічні науки	Волинський національний університет імені Лесі Українки МОН України	хімічні
124	Науковий вісник Мелітопольського державного педагогічного університету. Серія Педагогіка	Мелітопольський державний педагогічний університет МОН України	педагогічні
125	Науковий вісник Національного гірничого університету	Національний гірничий університет МОН України	технічні, геологічні (геологія металевих і неметалевих корисних копалин), економічні
126	Науковий вісник Національного університету державної податкової служби України (економіка, право)	Національний університет державної податкової служби України Державної податкової адміністрації України	економічні, юридичні
127	Науковий вісник Полтавського університету споживчої кооперації України. Серія: економічні науки	Полтавський університет споживчої кооперації України МОН України	економічні
128	Науковий вісник Чернівецького національного університету. Біологія (Біологічні системи)	Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича МОН України	біологічні
129	Науковий вісник Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича. Серія: історія, політологія, міжнародні відносини	Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича МОН України	історичні, політичні
130	Науковий вісник Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича. Серія: хімія	Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича МОН України	хімічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
131	Науковий журнал «Менеджер. Вісник Донецького державного університету управління»	Донецький державний університет управління МОН України	економічні, державне управління
132	Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія Педагогічні науки: реальність та перспективи	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова МОН України	педагогічні
133	Наукові записки	Українська академія друкарства МОН України	економічні
134	Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського. Серія: педагогіка і психологія	Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського	педагогічні
135	Наукові записки Національного університету «Острозька академія» Серія «Психологія і педагогіка»	Національний університет «Острозька академія»	педагогічні, психологічні
136	Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка. Серія: Мовознавство	Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка МОН України	філологічні (українська мова)
137	Наукові нотатки	Луцький національний технічний університет МОН України	технічні (матеріалознавство, механіка деформівного твердого тіла, динаміка та міцність)
138	Наукові праці. Серія: педагогіка	Чорноморський державний університет імені Петра Могили МОН України	педагогічні
139	Наукові праці. Серія: комп'ютерні технології	Чорноморський державний університет імені Петра Могили МОН України	технічні
140	Наукові праці Донецького національного технічного університету Серія: «Гірничо-геологічна»	Донецький національний технічний університет МОН України	технічні
141	Наукові праці історичного факультету Запорізького національного університету	ДВНЗ «Запорізький національний університет» МОН України	історичні
142	Наукові праці Лісівничої академії наук України	Лісівнича академія наук України, ДВНЗ (Національний лісотехнічний університет України) МОН України	біологічні, сільськогосподарські
143	Наукові праці Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського	Національна бібліотека України імені В. І. Вернадського НАН України	історичні, соціальні комунікації
144	Наукові праці УкрНДМІ НАН України	Український державний науково-дослідний і проектно-конструкторський інститут гірничої геології, геомеханіки і маркшейдерської справи (УкрНДМІ) НАН України	технічні (розробка корисних копалин)
145	Науково-теоретичний і громадсько-політичний альманах «Грані»	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара МОН України, Об'єднання громадян «Центр соціально-політичних досліджень»	історичні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
146	Науково-технічний бюлетень. Научно-технический бюллетень	Інститут тваринництва Української академії аграрних наук	сільськогосподарські
147	Нейронауки: теоретичні та клінічні аспекти. Нейронауки: теоретические и клинические аспекты. Neuroscience theoretical and clinical aspects	Донецький національний медичний університет ім. М. Горького МОЗ України	медичні
148	Нелинейные граничные задачи	Інститут прикладної математики і механіки НАН України	фізико-математичні (диференціальні рівняння, математична фізика)
149	Нелінійні коливання. Нелинейные колебания. Nonlinear oscillations	Інститут математики Національної академії наук України	фізико-математичні (математика)
150	Нова парадигма	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова МОН України	філософські, політичні, соціологічні
151	Новини стоматології	Львівський національний медичний університет імені Данила Галицького МОЗ України, ТОВ «Галдент» /ЛТД/	медичні
152	Нові матеріали і технології в металургії та машинобудуванні	Запорізький національний технічний університет МОН України	технічні (матеріалознавство, металознавство, машинознавство)
153	Опір матеріалів і теорія споруд	Київський національний університет будівництва і архітектури МОН України	технічні
154	Оптико-електронні інформаційно-енергетичні технології	Вінницький національний технічний університет	технічні
155	Освіта на Луганщині	Луганський обласний інститут післядипломної педагогічної освіти	педагогічні
156	Педагогіка вищої та середньої школи	Криворізький державний педагогічний університет МОН України	педагогічні
157	Педагогічні науки	Полтавський державний педагогічний університет імені В. Г. Короленка МОН країни	педагогічні
158	Передгірне та гірське землеробство і тваринництво	Українська академія аграрних наук	сільськогосподарські
159	Питання експериментальної та клінічної медицини	Донецький національний медичний університет ім. М. Горького МОЗ України	медичні
160	Питання історії науки і техніки	Центр пам'яткознавства Національної академії наук України і Українського товариства охорони пам'яток історії культури	історичні (історія науки і техніки, музеєзнавство, пам'яткознавство)
161	Питання історії України	Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича МОН України	історичні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
162	Питання стародавньої та середньовічної історії, археології й етнології	Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича МОН України	історичні
163	Правничий вісник Університету «Крок»	ВНЗ «Університет економіки та права Крок»	юридичні, психологічні
164	Правова інформатика	Науково-дослідний центр правової інформатики АПрН України, Інститут законодавства Верховної Ради України	технічні
165	Право і Безпека	Харківський національний університет внутрішніх справ МВС України	юридичні, соціологічні
166	Проблеми археології Подніпров'я	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара МОН України	історичні
167	Проблеми безпеки атомних електростанцій і Чорнобиля	Інститут проблем безпеки атомних електростанцій НАН України	технічні (енергетика)
168	Проблеми експлуатації обладнання шахтних стаціонарних установок	ВАТ «Науково- дослідний інститут гірничої механіки ім. М. М. Федорова»	технічні
169	Проблеми екстремальної та кризової психології	Університет цивільного захисту України МНС України	психологічні
170	Проблеми інженерно- педагогічної освіти	Українська інженерно- педагогічна академія МОН України	педагогічні
171	Проблеми і перспективи розвитку банківської системи України	ДВНЗ «Українська академія банківської справи Національного банку України»	економічні
172	Проблеми кріобіології. Проблемы криобиологии	Національна академія наук України, Інститут проблем кріобіології кріомедицини	медичні, біологічні
173	Проблеми обчислювальної механіки і міцності конструкцій. Проблемы вычислительной механики и прочности конструкций. Problems of Computational Mechanics and Strength of Structures	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара МОН України	технічні
174	Проблеми семантики, прагматики та когнітивної лінгвістики	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	філологічні (мовознавство)
175	Проблеми семантики слова, речення та тексту	Київський національний лінгвістичний університет МОН України	філологічні (мовознавство)
176	Проблеми системного підходу в економіці	Національний авіаційний університет МОН України	технічні (інформатика), економічні
177	Проблеми техніки. Проблемы техники	Одеський національний морський університет МОН України, Хмельницький національний університет МОН України	технічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
178	Промислова гідравліка і пневматика	Вінницький державний аграрний університет Міністерства аграрної політики України, Міжнародне громадське науково-технічне об'єднання «Асоціація спеціалістів промислової гідравліки пневматики»	технічні
179	Промышленная теплотехника. Промислова теплотехніка	Національна академія наук України, Інститут технічної теплофізики НАН України	технічні
180	Процеси механічної обробки в машинобудуванні	Житомирський державний технологічний університет МОН України	технічні
181	Профілактична медицина (епідеміологія, мікробіологія, вірусологія, паразитологія, інфекційні хвороби) Preventive medicine (epidemiology, microbiology, virology, parasitology, infectious diseases)	ДУ «Інститут епідеміології та інфекційних хвороб ім. Л. В. Громашевського Академії медичних наук України»	медичні
182	Птахівництво	Інститут птахівництва Української академії аграрних наук	сільськогосподарські
183	Рукописна та книжкова спадщина України. Археологічні дослідження унікальних архівних та бібліотечних фондів	Національна бібліотека України імені В. І. Вернадського НАН України	історичні, соціальні комунікації
184	Русская филология. Вестник Харьковского национального педагогического университета имени Г. С. Сковороды	Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди МОН України	філологічні (літературознавство)
185	Сверхтвердые материалы Надтверді матеріали	Національна академія наук України, Інститут надтвердих матеріалів ім. В. М. Бакуля НАН України	технічні
186	Світ геотехніки. Мир геотехники.	Державний науково-дослідний інститут будівельних конструкцій, Київський національний університет будівництва і архітектури МОН України, Всеукраїнська громадська організація «Українське товариство з механіки ґрунтів, геотехніки і фундаментобудування»	технічні
187	Системні технології	Національна металургійна академія України	технічні (інформаційні технології, математичне моделювання та обчислювальні методи)
188	Сільськогосподарська мікробіологія	Інститут сільсько-господарської мікробіології УААН, Інститут мікробіології і вірусології ім. Д. К. Заболотного НАН України	сільськогосподарські
189	Сільськогосподарські машини	Луцький національний технічний університет МОН України	технічні (галузево машинобудування)

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
190	Стандартизація, сертифікація, якість	Державний комітет України з питань технічного регулювання та споживчої політики, ДП український науково-дослідний і навчальний центр проблем стандартизації, сертифікації та якості	технічні
191	Сторінки воєнної історії України. Страницы военной истории Украины	Національна академія наук України, Інститут історії НАН України	історичні
192	Стратегічна панорама	Національний інститут проблем міжнародної безпеки	політичні (національна безпека), економічні (національна безпека)
193	Судовые энергетические установки	Одеська національна морська академія МОН України	технічні
194	Сучасна стоматологія. Современная стоматология	Національна медична академія післядипломної освіти імені П. Л. Шупика, ТОВ «Експерт ЛТД»	медичні
195	Сучасні досягнення геодезичної науки та виробництва	Західне геодезичне товариство Українського товариства геодезії та картографії	технічні
196	Сучасні інфекції	Національний медичний університет імені О. О. Богомольця, ТОВ «Медицина України»	медичні
197	Сучасні інформаційні технології та інноваційні методики навчання в підготовці фахівців: методологія, теорія, досвід, проблеми	Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського МОН України	педагогічні
198	Схід	Український культурологічний центр, Інститут економіки промисловості НАН України. Інститут філософії імені Г. С. Сковороди НАН України, Запорізький національний університет МОН України	економічні, історичні, філософські
199	Східний Світ. The Word of the Orient	Національна академія наук України, інститут сходознавства ім. А. Ю. Кримського НАН України	історичні
200	Теоретико-методичні проблеми виховання дітей та учнівської молоді	Інститут проблем виховання Академії педагогічних наук України	педагогічні
201	Теорія і практика управління соціальними системами	Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди МОН України, Українська інженерно-педагогічна академія МОН України, Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут» МОН України	педагогічні, психологічні, філософські

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
202	Теорія та методика навчання та виховання	Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди МОН України	педагогічні
203	Техніко-технологічні аспекти розвитку та випробування нової техніки і технологій для сільського господарства України	Український науково-дослідний інститут прогнозування та випробування техніки і технологій для сільсько-господарського виробництва імені Леоніда Погорілого Міністерства аграрної політики України	сільськогосподарські
204	Технологія виробництва і переробки продукції тваринництва	Білоцерківський національний аграрний університет Міністерства аграрної політики України	сільськогосподарські (зоотехнія)
205	«Товари і ринки»	Київський національний торговельно-економічний університет МОН України	технічні (технологія продуктів харчування, товаровознавство)
206	Товарознавчий вісник	Луцький національний технічний університет МОН України	технічні (товарознавство)
207	Україна ХХ ст.: культура, ідеологія, політика	Національна академія наук України, Інститут історії НАН України	історичні
208	Українська біографістика. Biographistica ukrainica	Національна бібліотека України імені В. І. Вернадського	соціальні комунікації
209	Українське літературознавство	Львівський національний університет імені Івана Франка МОН України	філологічні (літературознавство)
210	Український біофармацевтичний журнал	Національний фармацевтичний університет МОЗ України, ПП «Фармітек»	фармацевтичні, біологічні
211	Український журнал малоінвазивної та ендоскопічної хірургії	Український фонд підтримки та розвитку нейроендоскопії та ендоскопічної нейрохірургії	медичні
212	Український історичний збірник	Національна академія наук України, Інститут історії НАН України	історичні
213	Український математичний журнал	Національна академія наук України, Інститут математики Національної академії наук України	фізико-математичні (математика)
214	Український медичний альманах	Луганський державний медичний університет МОЗ України	фармацевтичні
215	Український морфологічний альманах	Луганський державний медичний університет МОЗ України, «Всеукраїнська громадська організація «Товариство анатомів, гістологів, ембріологів та топографо-анатомів України»	біологічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
216	Український нейрохірургічний журнал	Академія медичних наук України, Інститут нейрохірургії ім. академіка А. П. Ромоданова АМН України, ГО «Українська асоціація нейрохірургів»	медичні
217	Університетська клініка. Университетская клиника. University Clinic	Донецький національний медичний університет ім. М. Горького МОЗ України	медичні
218	Управління, економіка та забезпечення якості в фармації	Національний фармацевтичний університет МОЗ України, ПП «Фармітек»	фармацевтичні
219	Управління проектами, системний аналіз і логістика	Національний транспортний університет МОН України	економічні (економіка та управління підприємствами)
220	Керуючі системи та машини Управляющие системы и машины.	Національна академія наук України, Інститут кібернетики ім. В. М. Глушкова НАН України	фізико-математичні (інформатика і кібернетика)
221	Фармаком	ДП «Державний науковий центр лікарських засобів», ДП «Науково-експертний фармакопейний центр»	фармацевтичні
222	Фізика напівпровідників, квантова електроніка та оптоелектроніка. Semiconductor Physics, Quantum Electronics & Optoelectronics	Національна академія наук України, Інститут фізики напівпровідників імені В. Є. Лашкарьова НАН України, Українське відділення міжнародного товариства оптичної техніки «SPIE/Ukraine», ТОВ «Технологічний парк «Напівпровідникові технології і матеріали, оптоелектроніка та сенсорна техніка»	фізико-математичні (фізика)
223	Фізика низьких температур. Фізика низьких температур. Fizika Nizkikh Temperatur	Національна академія наук України, Фізико-технічний інститут низьких температур ім. Б. І. Веркіна НАН України	фізико-математичні (фізика)
224	Фізико-технические проблемы горного производства	Інститут фізики гірничих процесів Національної академії наук України	технічні
225	Фізична інженерія поверхні. Физическая инженерия поверхности. Physical Surface Engineering	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна МОН України, Науковий фізико-технологічний центр МОН України та НАН України, Концерн «Центр нових технологій», Харківський фізико-технічний інститут, ЗАТ «Центр науково-технічних досліджень»	технічні (матеріалознавство), фізико-математичні (фізика)
226	Фізична культура, спорт та здоров'я нації	Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського МОН України	фізичне виховання і спорт

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
227	Фізичне виховання, спорт і культура здоров'я у сучасному суспільстві	Волинський національний університет імені Лесі Українки МОН України	фізичне виховання і спорт
228	Фінанси, облік і аудит	Київський національний економічний університет МОН України	економічні
229	Фінанси України	Міністерство фінансів України	економічні
230	Фотобіологія та фотомедицина	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна МОН України	медичні, біологічні
231	Формування ринкової економіки в Україні	Львівський національний університет імені Івана Франка МОН України	економічні
232	Химия и технология воды. Хімія і технологія води. Journal of water chemistry and technology (Ukraine)	Національна академія наук України, Інститут колоїдної хімії та хімії води ім. А. В. Думанського НАН України	хімічні, технічні, біологічні
233	Чорноморський ботанічний журнал	Херсонський державний університет МОН України	біологічні
234	Шляхи підвищення ефективності будівництва в умовах формування ринкових відносин	Київський національний університет будівництва і архітектури МОН України	економічні, технічні (технологія та організація промислового та цивільного будівництва)
235	Methods of functional analysis and topology	Інститут математики НАН України, МП «ТВ і МС»	фізико-математичні (математика)
236	Theory of Stochastic Processes	Інститут математики НАН України, Інститут прикладної математики і механіки НАН України, МП «ТВ і МС»	фізико-математичні (теорія ймовірностей і математична статистика)
237	Ukrainica Bioorganica Acta	Інститут молекулярної біології генетики НАН України	біологічні
238	Бюлетень Міністерства юстиції України	Міністерство юстиції України	юридичні
239	Вісник Академії правових наук України Вестник Академии правовых наук Украины	Академія правових наук України	юридичні
240	Право України	Міністерство юстиції України, Конституційний Суд України, Верховний Суд України, Вищий господарський суд України, Генеральна Прокуратура України, Інститут держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, Академія правових наук України, Національна юридична академія України імені Ярослава Мудрого	юридичні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
1	Актуальні питання масової комунікації	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	соціальні комунікації
2	Актуальні проблеми акушерства і гінекології, клінічної імунології та медичної генетики	Луганський державний медичний університет МОЗ України	медичні
3	Актуальні проблеми вдосконалення чинного законодавства України	Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника МОН України	юридичні
4	Актуальні проблеми розвитку економіки регіону	ДВНЗ «Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника» МОН України	економічні
5	Библиотеки национальных академий наук: проблемы функционирования, тенденции развития	Національна бібліотека України імені В. І. Вернадського	соціальні комунікації
6	Бібліотекознавство. Документознавство. Інформологія	Державна Академія керівних кадрів культури і мистецтв Міністерства культури і туризму України	соціальні комунікації
7	Біблія і культура	Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича МОН України	філологічні (літературознавство)
8	Борьба с организованной преступностью и коррупцией (теория и практика)	Міжвідомчий науково-дослідний центр з проблем боротьби з організованою злочинністю РНБО України	юридичні
9	Вісник Вінницького політехнічного інституту	Вінницький національний технічний університет МОН України	економічні
10	Вісник Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту імені академіка В. Лазаряна	Дніпропетровський національний університет залізничного транспорту імені академіка В. Лазаряна Міністерства транспорту та зв'язку України	економічні
11	Вісник Дніпропетровського університету. Серія: Геологія. Географія	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара МОН України	геологічні
12	Вісник Донецького національного університету. Серія В: Економіка і право	Донецький національний університет МОН України	економічні, юридичні
13	Вісник Житомирського національного агроекологічного університету	Житомирський національний агроекологічний університет Міністерства аграрної політики	економічні
14	Вісник Інституту розвитку дитини. Вестник Института развития ребенка	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова МОН України	психологічні, філософські
15	Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Географія	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	географічні
16	Вісник Львівського інституту економіки та туризму	Львівський інститут економіки та туризму МОН України	економічні
17	Вісник Львівського університету. Серія: географічна	Львівський національний університет імені Івана Франка МОН України	географічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
18	Вісник Львівської національної академії мистецтв	Львівська національна академія мистецтв МОН України	мистецтвознавство, культурологія
19	Вісник Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут». Серія «Гірництво»	Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут» МОН України, ЗАТ «Експериментально-промислова технологія вибухових робіт»	технічні (розробка корисних копалин)
20	Вісник Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут». Серія «Радіотехніка. Радіоапаратобудування»	Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут» МОН України	технічні
21	Вісник Національного транспортного університету	Національний транспортний університет МОН України	технічні
22	Вісник Національної академії державного управління при Президентові України	Національна академія державного управління при Президентові України	політичні, філософські
23	Вісник Одеського національного університету. Математика і механіка	Одеський національний університет імені І. І. Мечникова МОН України	фізико-математичні
24	Вісник СевНТУ. Серія «Економіка і фінанси»	Севастопольський національний технічний університет МОН України	економічні
25	Вісник СевНТУ. Серія «Інформатика, електроніка, зв'язок»	Севастопольський національний технічний університет МОН України	технічні
26	Вісник Харківського національного технічного університету сільського господарства імені Петра Василенка. Економічні науки	Харківський національний технічний університет сільського господарства імені Петра Василенка Міністерства аграрної політики	економічні
27	Вісник Харківського національного технічного університету сільського господарства імені Петра Василенка	Харківський національний технічний університет сільського господарства імені Петра Василенка Міністерства аграрної політики	технічні
28	Вісник Черкаського університету. Серія: біологічні науки	Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького МОН України	біологічні
29	Вісник Чернігівського державного технологічного університету. Серія: економічні науки	Чернігівський державний технологічний університет МОН України	економічні
30	Волинські історичні записки	Житомирський державний університет імені Івана Франка МОН України	історичні
31	Вопросы германской истории. Питання німецької історії. Fragen zur deutschen Geschichte Questions of German history	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара МОН України	історичні
32	Вчені записки Кримського інженерно-педагогічного університету. Економічні науки. Ученые записки Крымского инженерно- педагогического университета. Экономические науки	Республіканський ВНЗ «Кримський інженерно-педагогічний університет» МОН України	економічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
33	Вчені записки Кримського інженерно-педагогічного університету. Технічні науки. Ученые записки Крымского инженерно-педагогического университета. Технические науки	Республіканський ВНЗ «Кримський інженерно-педагогічний університет» МОН України	технічні
34	Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського. Серія «Біологія, хімія». Ученые записки Таврического национального университета имени В. И. Вернадского. Серия «Биология, химия». Scientific notes of Taurida National V. I. Vernadsky University. Series «Biology and Chemistry»	Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського МОН України	хімічні, біологічні
35	Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського. Серія «Географія». Ученые записки Таврического национального университета имени В. И. Вернадского. Серия «География». Scientific notes of Taurida National V. I. Vernadsky University. Series «Geography»	Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського МОН України	географічні
36	Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського. Серія «Економіка і управління». Ученые записки Таврического национального университета имени В. И. Вернадского. Серия «Экономика и управление». Scientific notes of Taurida National V. I. Vernadsky University. Series «Economy and Management»	Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського МОН України	економічні
37	Вчені записки Таврійського національного університету імені В.І.Вернадського. Серія «Юридичні науки». Ученые записки Таврического национального университета имени В. И. Вернадского. Серия «Юридические науки». Scientific notes of Taurida National V. I. Vernadsky University. Series «Juridical Sciences»	Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського МОН України	юридичні
38	Географія та туризм	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	географічні
39	Геополітика і екогеодинаміка регіонів. Геополітика і екогеодинаміка регіонів	Кримський науковий центр НАН України і МОН України, Таврійський національний університет ім. В. І. Вернадського	географічні
40	Геохімія та рудоутворення. Геохимия и рудообразование. Geochemistry and Ore Formation	Національна академія наук України, Інститут геохімії, мінералогії та рудоутворення імені М. П. Семененка НАН України	геологічні (геохімія, петрологія, мінералогія, кристалографія)
41	Гігієна населених місць	Інститут гігієни та медичної екології ім. О. М. Марзєєва АМН України	медичні, біологічні
42	Гідрологія, гідрохімія і гідроекологія	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	географічні
43	Гілея: науковий вісник. Гилея: научный вестник. Gileya: scientific herald. Gileya: wissenschaftsblatt	Всеукраїнська громадська організація Українська академія наук, Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова МОН України	філософські, політичні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
44	Гірничі, будівельні, дорожні та меліоративні машини	Київський національний університет будівництва і архітектури МОН України	технічні
45	Держава та регіони. Серія: Гуманітарні науки	Класичний приватний університет	соціальні комунікації
46	Економічна кібернетика. Экономическая кибернетика. Economic cybernetics	Донецький національний університет МОН України	економічні
47	Економічна та соціальна географія	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	географічні
48	Етнічна історія народів Європи	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	історичні
49	Ефективність державного управління	Львівський регіональний інститут державного управління при Президентові України	економічні
50	Журнал європейської економіки	Тернопільський національний економічний університет МОН України	економічні
51	Журнал математической физики, анализа, геометрии. Журнал математичної фізики, аналізу, геометрії. Journal of Mathematical Physics, Analysis, Geometry	Національна академія наук України, Фізико-технічний інститут низьких температур ім. Б. І. Веркіна НАН України	фізико-математичні
52	Журнал органічної та фармацевтичної хімії. Журнал органической и фармацевтической химии. Journal of Organic and Pharmaceutical Chemistry	Національна академія наук України, Інститут органічної хімії НАН України, МОЗ України, Національний фармацевтичний університет	фармацевтичні
53	Записки Українського мінералогічного товариства. Proceedings of the Ukrainian mineralogical society	Українське мінералогічне товариство	геологічні
54	Заповідна справа в Україні	Канівський природний заповідник	біологічні
55	3 архівів ВУНК – НКВС – КДБ	Головна редакційна колегія науково-документальної серії книг «Реабілітовані історією»	історичні
56	Збірник наукових праць Інституту психології ім. Г.С.Костюка АПН України «Проблеми загальної та педагогічної психології»	Інститут психології ім. Г. С. Костюка Академії педагогічних наук України	психологічні
57	Збірник наукових праць Севастопольського національного університету ядерної енергії та промисловості	Севастопольський національний університет ядерної енергії та промисловості Міністерства палива та енергетики України	технічні (нац. безпека, екологічна безпека)
58	Збірник праць зоологічного музею	Національний науково-природничий музей НАН України	біологічні
59	Зв'язок	Міністерство зв'язку України	технічні
60	Зовнішня торгівля: економіка, фінанси, право	Український державний університет фінансів та міжнародної торгівлі	економічні
61	Індуктивне моделювання складних систем	Міжнародний науково-навчальний центр інформаційних технологій та систем Національної академії наук України та Міністерства освіти і науки України	технічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
62	Інноваційна економіка	Тернопільський інститут агропромислового виробництва Української академії аграрних наук	економічні
63	Інтелігенція і влада	Одеський національний політехнічний університет МОН України	історичні
64	Інформаційне суспільство	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	соціальні комунікації
65	Інформаційно-керуючі системи на залізничному транспорті. Информационно-управляющие системы на железнодорожном транспорте	Українська державна академія залізничного транспорту Міністерства транспорту та зв'язку України	технічні
66	Історичний архів. Наукові студії	Чорноморський державний університет імені Петра Могили МОН України, Інститут української археографії та джерелознавства ім. М. С. Грушевського НАН України	історичні
67	Історичні студії Волинського національного університету імені Лесі Українки	Волинський національний університет імені Лесі Українки МОН України	історичні
68	Культура і сучасність	Державна академія керівних кадрів культури і мистецтв Міністерства культури і туризму України	мистецтвознавство, культурологія
69	Лісове господарство, лісова, паперова і деревообробна промисловість	ДВНЗ «Національний лісотехнічний університет України» МОН України	технічні, сільсько-господарські
70	Маркетинг: теорія і практика	Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля МОН України	економічні
71	Международный научно-технический журнал «Проблемы управления и информатики». Міжнародний науково-технічний журнал «Проблеми керування та інформатики» International Scientific Technical Journal «Problems of Control and Informatics»	Національна академія наук України, Інститут кібернетики імені В. М. Глушкова НАН України, Інститут космічних досліджень НАН України та Національного космічного агентства України	фізико-математичні, технічні
72	Медицина сьогодні і завтра. Медицина сегодня и завтра	Харківський національний медичний університет МОЗ України	медичні
73	Металлургическая и горнорудная промышленность. Металургійна та гірничорудна промисловість	Міністерство промислової політики України, Науково-технічне товариство металургів України, Державна металургійна академія України	технічні
74	Металлургическая теплотехника	Національна металургійна академія України МОН України	технічні
75	Метрологія та прилади	Харківський національний університет радіоелектроніки, ТОВ Фірма «ФАВОР», ЛТД»	технічні (інформатика)
76	Механізація та електрифікація сільського господарства	Українська академія аграрних наук	технічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
77	Митна справа	Одеська національна юридична академія, ТОВ «Митна газета»	юридичні
78	Міжнародний медичний журнал. Международный медицинский журнал.	Харківська медична академія післядипломної освіти МОЗ України, Інститут проблем кріобіології і кріомедицини НАН України, Харківське медичне товариство	психологічні
79	Морской гидрофизический журнал. Морський гідрофізичний журнал	Національна академія наук України, Морський гідрофізичний інститут НАН України	фізико-математичні (геофізика, механіка), географічні
80	Музичне мистецтво і культура. Науковий вісник ОДМА імені А. В. Нежданової	Одеська державна музична академія імені А. В. Нежданової Міністерства культури і туризму України	мистецтвознавство
81	Наука та наукознавство	Національна академія наук України, Центр досліджень науково-технічного потенціалу та історії науки ім. Г. М. Доброва НАН України	економічні
82	Науковий вісник Академії муніципального управління. Серія «Економіка»	Академія муніципального управління Міністерства регіонального розвитку та будівництва України	економічні
83	Науковий вісник Волинського національного університету імені Лесі Українки. Історичні науки	Волинський національний університет імені Лесі Українки МОН України	історичні
84	Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ	Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ МВС України	юридичні
85	Науковий вісник Львівського національного університету ветеринарної медицини та біотехнологій імені С. З. Гжицького	Львівський національний університет ветеринарної медицини та біотехнологій імені С. З. Гжицького Міністерства аграрної політики	ветеринарні, сільськогосподарські
86	Науковий вісник Львівського національного університету ветеринарної медицини та біотехнологій імені С. З. Гжицького	Львівський національний університет ветеринарної медицини та біотехнологій імені С. З. Гжицького Міністерства аграрної політики	економічні
87	Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України	Національний університет біоресурсів і природокористування України	сільськогосподарські
88	Науковий вісник НЛТУ України	ДВНЗ «Національний лісотехнічний університет України»	біологічні
89	Науковий вісник Ужгородського університету. Серія «Філологія»	Ужгородський національний університет МОН України	філологічні (мовознавство)
90	Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія «Лінгвістика»	Херсонський державний університет МОН України	філологічні (мовознавство)
91	Науковий вісник Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича. Серія: правознавство	Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича МОН України	юридичні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
92	Науковий вісник Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича. Серія: математика	Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича МОН України	фізико-математичні
93	Науковий вісник Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича. Серія: фізика, електроніка	Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича МОН України	технічні
94	Науковий і культурно-просвітній краєзнавчий часопис «Галичина»	Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника МОН України	історичні
95	Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія: Політичні науки та методика викладання соціально-політичних дисциплін	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова МОН України	політичні
96	Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія: Біологія	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова МОН України	біологічні
97	Наукові записки	Українська академія друкарства МОН України	соціальні комунікації
98	Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського. Серія: Історія	Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського МОН України	історичні
99	Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського. Серія: філологія	Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського МОН України	філологічні (мовознавство)
100	Наукові записки Інституту журналістики	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	соціальні комунікації
101	Наукові записки Національного університету «Острозька академія». Серія «Історичні науки»	Національний університет «Острозька академія»	історичні
102	Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка. Серія: біологія	Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка МОН України	біологічні
103	Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка. Серія: історія	Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка МОН України	історичні
104	Наукові записки. Серія: Історичні науки	Кіровоградський державний педагогічний університет імені Володимира Винниченка МОН України	історичні
105	Наукові записки. Серія: Філологічні науки	Кіровоградський державний педагогічний університет імені Володимира Винниченка МОН України	філологічні (мовознавство)
106	Наукові праці Донецького національного технічного університету. Серія: «Гірничо-геологічна»	Донецький національний технічний університет МОН України	геологічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
107	Наукові праці Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Історичні науки	Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка МОН України	історичні
108	Наукові праці Кіровоградського національного технічного університету. Економічні науки	Кіровоградський національний технічний університет МОН України	економічні
109	Наукові праці Донецького національного технічного університету. Серія: «Гірничо-електромеханічна»	Донецький національний технічний університет МОН України	технічні
110	Наукові праці Національного університету харчових технологій	Національний університет харчових технологій МОН України	економічні
111	Наукові праці. Серія: історія	Чорноморський державний університет імені Петра Могили МОН України	історичні
112	Наукові праці. Серія: техногенна безпека	Чорноморський державний університет імені Петра Могили МОН України	технічні
113	Наукові праці. Серія: Філологія. Мовознавство	Чорноморський державний університет імені Петра Могили МОН України	філологічні (мовознавство)
114	Науково-технічний бюлетень Інституту біології тварин і Державного науково-дослідного контрольного інституту ветеринарних препаратів та кормових добавок	Інститут біології тварин Української академії аграрних наук, Державний науково-дослідний контрольний інститут ветеринарних препаратів та кормових добавок Міністерства аграрної політики України	ветеринарні, сільськогосподарські
115	Образ	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	соціальні комунікації
116	Освіта, наука і культура на Поділлі. Збірник наукових праць.	Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка МОН України	історичні
117	Педагогіка формування творчої особистості у вищій і загальноосвітній школах	Класичний приватний університет	педагогічні
118	Політологічні та соціологічні студії	Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича МОН України	політичні
119	Пошукова та екологічна геохімія. Поисковая и экологическая геохимия. Exploration and Environmental Geochemistry	Національна академія наук України, інститут геохімії, мінералогії та рудоутворення імені М. П. Семененка НАН України	геологічні
120	Правове, нормативне та метрологічне забезпечення системи захисту інформації в Україні. Правовое. Нормативное и метрологическое обеспечение системы защиты информации в Украине. Legal normative and metrological support of the information protection in Ukraine	Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут» МОН України	технічні
121	Право і суспільство. Право и общество	Київський національний університет внутрішніх справ, Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ,	юридичні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
		«Всеукраїнський фонд юридичної науки академіка права В. В. Сташиса», ТОВ «Фонд Юрнауки АПС»	
122	Правничий часопис Донецького університету	Донецький національний університет МОН України	юридичні
123	Прикладна радіоелектроніка. Прикладная радиоэлектроника. Applied Radio Electronics	Академія наук прикладної радіоелектроніки, Харківський національний університет радіоелектроніки МОН України	технічні
124	Проблеми безперервної географічної освіти і картографії	Харківський національний університет ім. В. Н. Каразіна МОН України	географічні
125	Проблеми військової охорони здоров'я	Українська військово-медична академія	медичні, фармацевтичні
126	Проблеми нафтогазової промисловості	ДП «Науково-дослідний інститут нафтогазової промисловості «Національної акціонерної компанії» «Нафтогаз України»	технічні
127	Проблеми правознавства та правоохоронної діяльності	Донецький юридичний інститут Луганського державного університету внутрішніх справ імені Є. О. Дідоренка МВС України	юридичні
128	Процессы литья. Процеси лиття. Casting Processes	Національна академія наук України, Фізико-технологічний інститут металів і сплавів НАН України	технічні
129	Психолінгвістика	ДВНЗ «Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет імені Григорія Сковороди» МОН України	психологічні
130	Розробка рудних родовищ. Разработка рудных месторождений	Криворізький технічний університет МОН України	технічні
131	Сверхтвердые материалы. Надтверді матеріали	Національна академія наук України, Інститут надтвердих матеріалів ім. В. М. Бакуля НАН України	хімічні
132	Способы и средства создания безопасных и здоровых условий труда в угольных шахтах. Способи та засоби створення безпечних та здорових умов праці у вугільних шахтах	Державний Макіївський науково-дослідний інститут з безпеки робіт у гірничій промисловості Міністерства вугільної промисловості України	технічні
133	Стиль і текст	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	соціальні комунікації
134	Судова апеляція	Апеляційний суд м. Києва, Інститут держави і права ім. В. М. Корецького НАН України	юридичні
135	Сучасні дослідження з іноземної філології	Ужгородський національний університет МОН України	філологічні (мовознавство)
136	Сучасні літературознавчі студії	Київський національний лінгвістичний університет МОН України	філологічні (літературознавство)

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
137	Сучасні проблеми металургії	Національна металургійна академія України МОН України	технічні
138	Сучасні ресурсозберігаючі технології гірничого виробництва	Кременчуцький державний політехнічний університет імені Михайла Остроградського МОН України	технічні
139	Сучасні технології, матеріали і конструкції в будівництві	Вінницький національний технічний університет МОН України	технічні
140	Сходознавство	Інститут сходознавства ім. А. Кримського НАН України	історичні
141	Теоретичні та прикладні питання економіки	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	економічні
142	Теорії мікро- макроекономіки	Академія муніципального управління Міністерства регіонального розвитку та будівництва України	економічні
143	Техніко-технологічні аспекти розвитку та випробування нової техніки і технологій для сільського господарства України	Український науково-дослідний інститут прогнозування та випробування техніки і технологій для сільськогосподарського виробництва імені Леоніда Погорілого Міністерства аграрної політики України	технічні
144	Україна – Європа – Світ. Міжнародний збірник наукових праць. Серія: Історія, міжнародні відносини	Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка МОН України	історичні
145	Українська біографістика. Biographistica ukrainica	Національна бібліотека України імені В. І. Вернадського	історичні
146	Українська полоністика	Житомирський державний університет імені Івана Франка МОН України	філософські
147	Українське журналістикознавство	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	соціальні комунікації
148	Український вісник психоневрології	Державна установа «Інститут неврології, психіатрії та наркології Академії медичних наук України»	медичні
149	Фізична географія та геоморфологія	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	географічні
150	Філософська думка	Національна академія наук України, Інститут філософії імені Г. С. Сковороди НАН України	філософські
151	Фітотерапія. Часопис	ДП «Комітет з питань народної і нетрадиційної медицини МОЗ України», ПВНЗ «Київський медичний університет УАНМ»	медичні, фармацевтичні, біологічні
152	Фотобіологія та фотомедицина	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна МОН України	технічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
153	Хімічна промисловість України. Химическая промышленность Украины	Міністерство промислової політики України, Українське хімічне товариство, Союз хіміків України, АТ «ВНДІХімпроект»	технічні
154	Часопис української історії	Київський національний університет імені Тараса Шевченка, ТОВ видавництва «Книги – XXI»	історичні
155	Studia Germanistica et Romanica. Іноземні мови. Зарубіжна література. Методика викладання	Донецький національний університет МОН України	філологічні (мовознавство)
156	Germanistik in der Ukraine. Германістика в Україні	Українська спілка германістів вищої школи, Київський національний лінгвістичний університет МОН України	філологічні (мовознавство)
№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
1	Автоматизация судовых технических средств	Одеська національна морська академія МОН України	технічні
2	Автомобільні дороги і дорожнє будівництво	Національний транспортний університет МОН України	технічні
3	Автошляховик України Автомодорожник Украины	ДП «Державний автотранспортний науково-дослідний і проектний інститут» Міністерства транспорту і зв'язку України, Державна служба автомобільних доріг України	технічні
4	Актуальні проблеми акушерства і гінекології, клінічної імунології та медичної генетики	Луганський державний медичний університет МОЗ України	біологічні
5	Актуальні проблеми вітчизняної та всесвітньої історії. Збірник наукових праць Рівненського державного гуманітарного університету	Рівненський державний гуманітарний університет МОН України	історичні
6	Актуальні проблеми духовності. Актуальные проблемы духовности	Криворізький державний педагогічний університет МОН України	філософські
7	Актуальні проблеми історії, теорії та практики художньої культури	Державна академія керівних кадрів культури і мистецтв Міністерства культури і туризму України	філософські, мистецтвознавство, культурологія
8	Актуальні проблеми права: теорія і практика	Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля МОН України	юридичні
9	Актуальні проблеми слов'янської філології. Серія: Лінгвістика і літературознавство	Бердянський державний педагогічний університет МОН України, Інститут літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України	філологічні (мовознавство, літературознавство)
10	Актуальні проблеми фізичної культури і спорту	Державний науково-дослідний інститут фізичної культури і спорту Міністерства України у справах сім'ї, молоді та спорту	фізичне виховання та спорт

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
11	Бібліотечний вісник	Національна академія наук України, Національна бібліотека України імені В. І. Вернадського	історичні, соціальні комунікації
12	Боспорські дослідження. Боспорские исследования	Національна академія наук України, Кримське відділення Інституту сходознавства ім. А. Ю. Кримського	історичні
13	Бюлетень ДНБС. Бюллетень ГНБС	Державний Нікітський ботанічний сад Української академії аграрних наук	біологічні
14	Вентиляція, освітлення та теплогазопостачання. Вентиляция, освещение и теплогазоснабжение	Київський національний університет будівництва і архітектури МОН України	технічні
15	Ветеринарна медицина	Національний науковий центр «Інститут експериментальної і клінічної ветеринарної медицини» НААН України	ветеринарні
16	Вибори та демократія	Національний університет «Києво-Могилянська Академія», Інститут виборчого права	юридичні, політичні
17	Вісник аграрної науки Причорномор'я	Миколаївський державний аграрний університет Мінагрополітики України	економічні, технічні, сільськогосподарські
18	Вісник Академії митної служби України. Серія: Технічні науки	Академія митної служби України	технічні
19	Вісник Дніпропетровського університету. Серія: Історія та археологія	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара МОН України	історичні
20	Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка	Житомирський державний університет імені Івана Франка МОН України	філософські
21	Вісник інженерної академії України	Інженерна академія України, Кіровоградський національний технічний університет МОН України, Університет внутрішніх справ	технічні
22	Вісник Київського національного лінгвістичного університету. Серія «Педагогіка та психологія»	Київський національний лінгвістичний університет МОН України	педагогічні
23	Вісник Київського національного лінгвістичного університету. Серія «Філологія»	Київський національний лінгвістичний університет МОН України	філологічні (мовознавство)
24	Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Серія: Проблеми регуляції фізіологічних функцій	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	біологічні
25	Вісник Львівського університету. Серія: Журналістика	Львівський національний університет імені Івана Франка МОН України	соціальні комунікації
26	Вісник Львівського університету. Серія: іноземні мови	Львівський національний університет імені Івана Франка МОН України	філологічні (мовознавство)

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
27	Вісник наукових досліджень	ДВНЗ «Тернопільський державний медичний університет імені І. Я. Горбачевського» МОЗ України	медичні
28	Вісник Національного авіаційного університету. Вестник Национального авиационного университета. Proceedings of the National Aviation University	Національний авіаційний університет МОН України	технічні
29	Вісник Національного транспортного університету	Національний транспортний університет МОН України	економічні
30	Вісник Одеського державного екологічного університету	Одеський державний екологічний університет МОН України	економічні
31	Вісник ортопедії, травматології та протезування	ДУ «Інститут травматології та ортопедії АМН України», ВГО «Українська асоціація ортопедів-травматологів», ВГО «Українська асоціація спортивної травматології, хірургії колінного суглоба та артроскопії»	медичні
32	Вісник Прикарпатського університету. Серія. Економіка	Прикарпатський національний університет імені В. С. Стефаника МОН України	економічні
33	Вісник Прикарпатського університету. Історія	Прикарпатський національний університет імені В. С. Стефаника МОН України	історичні
34	Вісник Прикарпатського університету. Мистецтвознавство	Прикарпатський національний університет імені В. С. Стефаника МОН України	мистецтвознавство
35	Вісник Прикарпатського університету. Педагогіка	Прикарпатський національний університет імені В. С. Стефаника МОН України	педагогічні
36	Вісник Прикарпатського університету. Філологія (літературознавство)	Прикарпатський національний університет імені В. С. Стефаника МОН України	філологічні
37	Вісник Прикарпатського університету. Філософські і психологічні науки	Прикарпатський національний університет імені В. С. Стефаника МОН України	філософські, психологічні
38	Вісник соціальної гігієни та організації охорони здоров'я України	ДУ «Український інститут стратегічних досліджень МОЗ України», Тернопільський державний медичний університет ім. І. Я. Горбачевського	медичні
39	Вісник Сумського національного аграрного університету. Серія «Ветеринарна медицина»	Сумський національний аграрний університет Мінагрополітики України	ветеринарні
40	Вісник Сумського національного аграрного університету. Серія «Агрономія і біологія»	Сумський національний аграрний університет Мінагрополітики України	сільськогосподарські
41	Вісник Сумського національного аграрного університету. Серія «Економіка та менеджмент»	Сумський національний аграрний університет Мінагрополітики України	економічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
42	Вісник Сумського національного аграрного університету. Серія «Тваринництво»	Сумський національний аграрний університет Мінагрополітики України	сільськогосподарські
43	Вісник Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля	Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля МОН України	історичні
44	Вісник Харківського національного аграрного університету ім. В. В. Докучаєва	Харківський національний аграрний університет ім. В. В. Докучаєва Мінагрополітики України	економічні, сільськогосподарські
45	Вісник Харківського національного університету. Серія «Радіофізика та електроніка»	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна МОН України	фізико-математичні (фізика)
46	Вісник Харківського національного університету. Серія «Філологія»	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна МОН України	філологічні (літературознавство, мовознавство)
47	Вісник Харківського національного університету. Серія «Ядра, частинки, поля»	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна МОН України	фізико-математичні (фізика)
48	Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського. Серія «Філологія. Соціальні комунікації» Ученые записки Таврического национального университета имени В. И. Вернадского. Серия «Филология. Социальные коммуникации». Scientific notes of Taurida National V. I. Vernadsky University. Series «Philology. Social Communications»	Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського МОН України	філологічні (мовознавство, літературознавство)
49	Гілея: науковий вісник. Гілея: научный вестник. Gileya: scientific herald. Gileya: wissenschaftsblatt Guileia: le messenger scientifique	Всеукраїнська громадська організація Українська академія наук, Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова	історичні
50	Гуманітарний вісник Переяслав-Хмельницького державного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди	Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди МОН України	психологічні, філософські
51	Держава та регіони. Серія: Гуманітарні науки	Класичний приватний університет	філологічні (літературознавство)
52	Державне будівництво та місцеве самоврядування	Академія правових наук України	юридичні
53	Екологія довкілля та безпека життєдіяльності	Товариство «Знання» України, НАН України, МОН України, Міністерство охорони навколишнього природного середовища	технічні
54	Екологія і промисловість. Экология и промышленность	Український державний науково-технічний центр з технології та обладнання, обробки металів, захисту навколишнього середовища та використання вторинних ресурсів для металургії та машинобудування «Енергосталь»	технічні
55	Екологічна безпека прибережної та шельфової зон та комплексне використання ресурсів шельфу. Экологическая безопасность	Національна академія наук України, Морський гідрофізичний інститут НАН України,	технічні (екологічна безпека), геологічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
	прибрежной и шельфовой зон и комплексное использование ресурсов шельфа. Ecological safety of coastal and shelf zones and comprehensive use of shelf resources	Одеський філіал Інституту біології південних морів ім. О. О. Ковалевського НАН України, Інститут геологічних наук НАН України	
56	Екологічна безпека та природокористування	Київський національний університет будівництва і архітектури МОН України; Інститут телекомунікацій і глобального інформаційного простору НАН України	технічні
57	Економіка природокористування і охорони довкілля	Рада по вивченню продуктивних сил України НАН України	економічні
58	Економіка та підприємництво	ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана» МОН України	економічні
59	Економіка харчової промисловості. Экономика пищевой промышленности. Food industry Economics	Одеська національна академія харчових технологій МОН України. Інститут проблем ринку та економіко-екологічних досліджень НАН України	економічні
60	Економічний часопис – XXI. Экономический журнал – XXI. Economic Annals – XXI. Czasopys Ekonomiczny – XXI	ТОВ «інститут суспільної трансформації», Інститут світової економіки і міжнародних відносин НАН України	політичні, економічні
61	Електромашинобудування та електрообладнання	Одеський національний політехнічний університет МОН України	технічні
62	Журнал психіатрії та медичної психології	Донецький національний медичний університет ім. М. Горького МОЗ України	медичні
63	Загальнодержавний міжвідомчий науково-технічний збірник. Конструювання, виробництво та експлуатація сільськогосподарських машин	Кіровоградський національний технічний університет МОН України	технічні
64	Записки з ономастики	Одеський національний університет імені І. І. Мечникова МОН України	філологічні (мовознавство)
65	Збірник наукових праць Бердянського державного педагогічного університету (Педагогічні науки)	Бердянський державний педагогічний університет МОН України	педагогічні
66	Збірник наукових праць Державного економіко-технологічного університету транспорту. Серія «Економіка і управління»	Державний економіко-технологічний університет транспорту Міністерства транспорту та зв'язку України	економічні
67	Збірник наукових праць ДНБС. Сборник научных трудов ГНБС	Державний Нікітський ботанічний сад Української академії аграрних наук	біологічні
68	Збірник наукових праць Дніпродзержинського державного технічного університету (технічні науки). Сборник научных трудов Днепропетровского государственного технического университета (технические науки)	Дніпродзержинський державний технічний університет МОН України	технічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
69	Збірник наукових праць Інституту геохімії навколишнього середовища. Сборник научных трудов Института геохимии окружающей среды. Collected papers of Institute of environmental geochemistry	Національна академія наук України, Інститут геохімії навколишнього середовища НАН України та МНС України	технічні
70	Збірник наукових праць Науково-дослідного інституту українознавства	Науково-дослідний інститут українознавства МОН України	філологічні (мовознавство)
71	Збірник наукових праць Національної академії державного управління при Президентові України	Національна академія державного управління при Президентові України	філософські
72	Збірник наукових праць Національної академії Державної прикордонної служби України. Серія: військові та технічні науки	Національна академія Державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького	військові, технічні
73	Здобутки клінічної і експериментальної медицини	ДВНЗ «Тернопільський державний медичний університет імені І. Я. Горбачевського» МОЗ України	медичні, біологічні, фармацевтичні
74	Землеробство	Українська академія аграрних наук	сільськогосподарські
75	Зернові продукти і комбікорми. Зерновые продукты и комбикорма. Grain Products and Mixed Fodder's	Одеська національна академія харчових технологій МОН України	технічні
76	Іван Огієнко і сучасна наука та освіта. Науковий збірник. Серія: Історична та філологічна	Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка МОН України	філологічні (літературознавство), історичні
77	Інженерна геодезія	Київський національний університет будівництва і архітектури МОН України	технічні
78	Інтегровані технології та енергозбереження. Интегрированные технологии и энергосбережения	Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут» МОН України	технічні
79	Інформаційна безпека	Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля МОН України	технічні
80	Інформаційні технології в освіті	Херсонський державний університет МОН України	педагогічні
81	Історико-політичні проблеми сучасного світу	Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича МОН України	історичні, політичні
82	Історичні і політичні дослідження	Донецький національний університет МОН України	історичні
83	Історія і культура Придніпров'я: Невідомі та маловідомі сторінки. Науковий щорічник	Національний гірничий університет МОН України	історичні
84	Історія України. Маловідомі імена, події, факти	Національна академія наук України, Інститут історії України НАН України	історичні
85	Клінічна інформатика і Телемедицина. Клиническая информатика и Телемедицина. Clinical Informatics and Telemedicine	ГО «Українська Асоціація Комп'ютерна Медицина», ТОВ «Інститут медичної інформатики і Телемедицини»	фармацевтичні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
86	Клінічна фармація, фармакотерапія та медична стандартизація Clinical Pharmacy, Pharmacotherapy & Medical Standartization	Львівський національний медичний університет імені Данила Галицького МОЗ України	медичні, фармацевтичні
87	Компаративні дослідження слов'янських мов і літератур. Пам'яті академіка Леоніда Булаховського	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	філологічні
88	Комп'ютерні технології друкарства	Українська академія друкарства МОН України	технічні
89	Комп'ютинг	Тернопільський національний економічний університет МОН України	технічні
90	Література в контексті культури	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара МОН України	філологічні (літературознавство)
91	Литературоведческий сборник. Літературознавчий збірник	Донецький національний університет МОН України	філологічні (літературознавство)
92	Мандрівець	Національний університет «Києво-Могилянська академія»	філологічні, філософські
93	Математичний вісник НТШ	Наукове товариство ім. Шевченка	фізико-математичні (математика)
94	Матеріали з археології, історії та етнографії Таврії. Материалы по археологии, истории и этнографии Таврии	Національна академія наук України, Кримське відділення Інституту сходознавства ім. А. Ю. Кримського	історичні
95	Медична хімія	ДВНЗ «Тернопільський державний медичний університет імені І. Я. Горбачевського» МОЗ України	медичні, біологічні
96	Менеджмент	Міжгалузовий інститут управління МОН України	економічні
97	Металл и литье Украины	Фізико-технологічний інститут металів та сплавів НАН України	технічні
98	Методологія досліджень та сучасні соціальні, економічні і психологічні проблеми розвитку суспільства. Методология исследований и современные социальные, экономические и психологические проблемы развития общества. Methods of researches and present social, economic and psychological problems development of the society	ВНЗ «Донецький інститут ринку та соціальної політики»	економічні
99	Методологія, теорія та практика соціологічного аналізу сучасного суспільства	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна МОН України	соціологічні
100	Мистецтво та освіта	Міністерство освіти і науки України, Академія педагогічних наук України, Київська дитяча академія мистецтв	педагогічні
101	Міжнародні зв'язки України: наукові пошуки і знахідки	Національна академія наук України, Інститут історії України НАН України	історичні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
102	Моделювання регіональної економіки	Прикарпатський національний університет імені В. С. Стефаника МОН України	економічні
103	Наддніпрянська Україна: історичні процеси, події, постаті	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара МОН України	історичні
104	Надійність інструменту та оптимізація технологічних систем	Донбаська державна машинобудівна академія МОН України	технічні
105	Народознавчі зошити	Національна академія наук України, Інститут народознавства НАН України	мистецтвознавство
106	Наука в олімпійському спорті. Наука в олімпійському спорті	Національний університет фізичного виховання і спорту України Міністерства України у справах сім'ї, молоді та спорту	фізичне виховання та спорт
107	Наука та наукознавство	Національна академія наук України, Центр досліджень науково-технічного потенціалу та історії науки ім. Г. М. Доброва НАН України	історичні
108	Науковий вісник Волинського національного університету імені Лесі Українки. Міжнародні відносини	Волинський національний університет імені Лесі Українки МОН України	економічні
109	Науковий вісник Волинського національного університету імені Лесі Українки. Філологічні науки. Мовознавство	Волинський національний університет імені Лесі Українки МОН України	філологічні (мовознавство)
110	Науковий вісник Івано-Франківського національного технічного університету нафти і газу	Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу МОН України	економічні, технічні
111	Науковий вісник Луганського національного аграрного університету	Луганський національний аграрний університет Мінагрополітики України	економічні, технічні
112	Науковий вісник Львівського національного університету ветеринарної медицини та біотехнологій імені С. З. Гжицького	Львівський національний університет ветеринарної медицини та біотехнологій імені С. З. Гжицького Мінагрополітики України	технічні
113	Науковий вісник НЛТУ України	ДВНЗ «Національний лісотехнічний університет України» МОН України	технічні
114	Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України	Національний університет біоресурсів і природокористування України	біологічні
115	Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України	Національний університет біоресурсів і природокористування України	ветеринарні
116	Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України	Національний університет біоресурсів і природокористування України	сільськогосподарські
117	Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України	Національний університет біоресурсів і природокористування України	економічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
118	Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України	Національний університет біоресурсів і природокористування України	технічні
119	Науковий вісник Південноукраїнського державного педагогічного університету ім. К. Д. Ушинського: Лінгвістичні науки. Научный вестник Южноукраинского государственного педагогического университета им. К. Д. Ушинского: Лингвистические науки	Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського	філологічні (мовознавство)
120	Науковий вісник Ужгородського університету. Серія «Філологія»	Ужгородський національний університет МОН України	філологічні (літературознавство)
121	Науковий вісник Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича. Серія: германська філологія	Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича МОН України	філологічні (мовознавство)
122	Науковий вісник Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича. Серія: географія	Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича МОН України	географічні
123	Науковий вісник Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича. Серія: економіка	Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича МОН України	економічні
124	Науковий вісник Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича. Серія: слов'янська філологія	Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича МОН України	філологічні (літературознавство, мовознавство)
125	Науковий вісник Чернігівського державного інституту економіки і управління	Чернігівський державний інститут економіки і управління МОН України	економічні
126	Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія: Економіка і право	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова МОН України	економічні
127	Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія: Психологічні науки	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова МОН України	психологічні
128	Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія: Соціологія. Соціальна робота. Соціальна педагогіка, управління	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова МОН України	педагогічні
129	Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія: Творча особистість вчителя: проблеми теорії і практики	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова МОН України	педагогічні
130	Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія: Теорія і практика навчання та виховання	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова МОН України	педагогічні
131	Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія: Фізико-математичні науки	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова МОН України	фізико-математичні
132	Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія Філологічні науки (мовознавство і літературознавство)	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова МОН України	філологічні (мовознавство)
133	Наукові записки. Збірник праць молодих вчених та аспірантів	Інститут української археографії та джерелознавства імені М. С. Грушевського НАН України	історичні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
134	Наукові записки НАУКМА. Фізико-математичні науки.	Національний університет «Києво-Могилянська Академія»	фізико-математичні (математика)
135	Наукові записки Національного університету «Острозька академія» Серія «Економіка»	Національний університет «Острозька академія»	економічні
136	Наукові праці. Научные труды	Одеська національна академія харчових технологій МОН України	технічні
137	Наукові праці Донецького національного технічного університету. Серія: «Металургія»	Донецький національний технічний університет МОН України	технічні
138	Наукові праці Лісівничої академії наук України	Лісівнича академія наук України, ДВНЗ «Національний лісотехнічний університет України» МОН України	економічні
139	Наукові праці Національного авіаційного університету. Серія: Юридичний вісник «Повітряне і космічне право»	Національний авіаційний університет МОН України	юридичні
140	Наукові праці ОНАЗ ім. О. С. Попова	Одеська національна академія зв'язку ім. О. С. Попова Міністерства транспорту та зв'язку України	економічні, технічні
141	Науково-теоретичний і громадсько-політичний альманах «Грані»	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара МОН України, Об'єднання громадян «Центр соціально-політичних досліджень»	соціологічні, філософські, політичні
142	Науково-технічний журнал «Металознавство та обробка металів». Научно-технический журнал «Металловедение и обработка металлов». Scientific Technical Journal «Metal Science and Treatment of Metals»	Фізико-технологічний інститут металів і сплавів НАН України	технічні
143	Національне господарство України: теорія та практика управління	Рада по вивченню продуктивних сил України НАН України	економічні
144	Нові сторінки історії Донбасу	Донецький національний університет МОН України	історичні
145	Панорама політологічних студій: науковий вісник Рівненського державного гуманітарного університету	Рівненський державний гуманітарний університет МОН України	політичні
146	Питання боротьби зі злочинністю	Академія правових наук України, Національна юридична академія України імені Ярослава Мудрого, Інститут вивчення проблем злочинності Академії правових наук України	юридичні
147	Питання степового лісознавства та лісової рекультивації земель. Вопросы степного лесоведения и лесной рекультивации земель	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара МОН України	біологічні
148	Полімерний журнал	Національна академія наук України, Інститут хімії високомолекулярних сполук (ІХВС)	хімічні, фізико-математичні (фізика)
149	Політичний менеджмент. Политический менеджмент	Український центр політичного менеджменту, Інститут політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України	історичні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
150	Політологічний вісник	МП «Політологічний центр при КНУ імені Тараса Шевченка»	політичні, філософські
151	Правова держава	Одеський національний університет імені І. І. Мечникова	юридичні
152	Практична медицина	Львівський національний медичний університет імені Данила Галицького МОЗ України	медичні
153	Прикладна статистика. Актуарна та фінансова математика	Донецький національний університет МОН України	фізико-математичні (інформатика і кібернетика, теорія ймовірності і математична статистика)
154	Прикладні проблеми механіки і математики. Прикладные проблемы механики и математики. Applied Problems of Mechanics and Mathematics	Національна академія наук України, Інститут прикладних проблем механіки і математики ім. Я. С. Підстригача НАН України	фізико-математичні (математика, механіка)
155	Проблеми високотемпературної техніки Проблемы высокотемпературной техники	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара МОН України	технічні
156	Проблеми водопостачання, водовідведення та гідраліки	Київський національний університет будівництва і архітектури МОН України	технічні
157	Проблеми надзвичайних ситуацій Проблемы чрезвычайных ситуаций	Університет цивільного захисту України МНС України	технічні
158	Проблеми пожежної безпеки Проблемы пожарной безопасности	Університет цивільного захисту України МНС України	технічні
159	Проблеми політичної історії України	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара МОН України	історичні
160	Проблеми транспорту	Національний транспортний університет МОН України	технічні
161	Проблеми слов'язнознавства	Львівський національний університет імені Івана Франка МОН України	філологічні
162	Проблеми філософії права	Інститут держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, Інститут філософії імені Г. С. Сковороди НАН України, Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича МОН України	юридичні, філософські
163	Продовольча індустрія АПК	Національний університет біоресурсів і природокористування України КМ України, ПП «Видавниче представництво «Паралель»	технічні
164	Продуктивні сили і регіональна економіка	Рада по вивченню продуктивних сил України НАН України	економічні
165	Продуктивні сили України	Рада по вивченню продуктивних сил України НАН України	економічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
166	Психолінгвістика	ДВНЗ «Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет імені Григорія Сковороди» МОН України	соціальні комунікації
167	Психологія і суспільство	Тернопільський національний економічний університет МОН України	психологічні
168	Радіофізика і радіоастрономія	Національна академія наук України, Радіоастрономічний інститут НАН України, Український комітет радіосоюзу	фізико-математичні (фізика, астрономія)
169	Радіофізика та електроніка	Національна академія наук України, Інститут радіофізики та електроніки ім. О. Я. Усикова НАН України	фізико-математичні (фізика)
170	Ринок праці та зайнятість населення	Інститут підготовки кадрів державної служби зайнятості України Міністерства праці та соціальної політики України	економічні, соціологічні, психологічні
171	«Ринок цінних паперів України», Вісник Державної комісії з цінних паперів та фондового ринку. «Рынок ценных бумаг Украины», Вестник Государственной комиссии по ценным бумагам и фондовому рынку	Державна комісія з цінних паперів та фондового ринку	економічні
172	Рідна школа	Міністерство освіти України	педагогічні
173	Розведення і генетика тварин	Українська академія аграрних наук	сільськогосподарські
174	Розвідка та розробка нафтових і газових родовищ	Івано-Франківський технічний університет нафти і газу МОН України	технічні
175	Слово і час	Національна академія наук України, Інститут літератури ім. Т. Г. Шевченка, Національна спілка письменників України	філологічні (літературознавство)
176	Слов'янський вісник	Рівненський державний гуманітарний університет, Рівненський інститут слов'янознавства Київського славістичного університету	історичні, політичні
177	Слов'янський світ	Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського НАН України	мистецтвознавство
178	Соціальна економіка. Социальная экономика	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна МОН України	економічні
179	Соціальна робота в Україні: теорія і практика	Державна соціальна служба сім'ї, дітей та молоді, Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова МОН України, Благодійна організація «Фонд соціальної роботи», ВГО «Ліга соціальних працівників України»	педагогічні (соціальна педагогіка)

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
180	Соціальні виміри суспільства	Інститут соціології НАН України	соціологічні
181	Соціологія: теорія, методи, маркетинг. Социология: теория, методы, маркетинг	Інститут соціології НАН України	соціологічні
182	Сучасні проблеми архітектури та містобудування	Київський національний університет будівництва і архітектури МОН України	технічні, архітектура
183	Сучасні проблеми мовознавства та літературознавства	Ужгородський національний університет МОН України	філологічні
184	Таврійський науковий вісник	ДВНЗ «Херсонський державний аграрний університет» Мінагрополітики України	сільськогосподарські
185	Тайни художнього тексту (до проблеми поетики тексту)	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара МОН України	філологічні
186	Тваринництво України	Міністерство аграрної політики, Українська академія аграрних наук, ПП «Видавниче представ- ництво «Паралель», Національне об'єднання по племінній справі у тваринництві «Укрплемоб'єд- нання»	ветеринарні, сільськогосподарські
187	Теоретическая и экспериментальная химия. Теоретична і експериментальна хімія	Національна академія наук України, Інститут фізичної хімії ім. Л. В. Писаржевського НАН України	хімічні
188	Теорія ймовірностей та математична статистика	Київський університет імені Тараса Шевченка, МП «ТВІМС»	фізико-математичні (математика)
189	Теорія і практика металургії. Теория и практика металлургии	Центр (відділення) матеріало- знавства і металургії Академії інженерних наук України	технічні
190	Травма. Trauma	Донецький національний медичний університет ім. М. Горького МОЗ України	медичні
191	Українська академія мистецтва. Дослідницькі та науково-методичні праці	Національна академія образотворчого мистецтва і архітектури Міністерства культури і туризму України	мистецтвознавство
192	Українська література в загальноосвітній школі	Інститут педагогіки Академії педагогічних наук України	педагогічні
193	Українська мова	Національна академія наук України, Інститут української мови НАН України	філологічні
194	Українська національна ідея: реалії та перспективи розвитку	Інститут народознавства НАН України, Інститут українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України, Національний університет «Львівська політехніка» МОН України	політичні
195	Українське мовознавство	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	філологічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
196	Український вісник психоневрології	Державна установа «Інститут неврології, психіатрії та наркології Академії медичних наук України»	фармацевтичні
197	Український журнал нефрології та діалізу	ДУ «Інститут нефрології АМН України», Національний нирковий фонд України	біологічні
198	Український історичний журнал	Національна академія наук України, Інститут історії України НАН України, Інститут політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса	історичні
199	Український кардіологічний журнал	ННЦ «Інститут кардіології імені академіка М. Д. Стражеска АМН України»	медичні
200	Український математичний вісник Украинский математический вестник. Ukrainian Mathematical Bulletin	Інститут математики НАН України, Інститут прикладної математики і механіки НАН України, Луганський національний педагогічний університет імені Тараса Шевченка МОН України, Українське математичне товариство	фізико-математичні (математика)
201	Український радіологічний журнал	ДУ «Інститут медичної радіології ім. С. П. Григор'єва АМН України»	медичні
202	Українознавчі студії	Прикарпатський національний університет імені В. С. Стефаника МОН України	філологічні
203	Управляющие системы и машины. Керуючі системи та машини	Національна академія наук України, Інститут кібернетики ім. В. М. Глушкова НАН України	технічні, економічні
204	Урологія	Інститут урології Академії медичних наук України, Дніпропетровська державна медична академія	медичні
205	Філологічні науки	Полтавський державний педагогічний університет імені В. Г. Короленка МОН України	філологічні
206	Філологічні студії: Науковий вісник Криворізького державного педагогічного університету	Криворізький державний педагогічний університет МОН України	педагогічні
207	Функціональні матеріали. Функциональные материалы	Національна академія наук України, Інститут монокристалів НАН України	технічні
208	Харчова наука і технологія. Пищевая наука и технология. Food science and technology	Одеська національна академія харчових технологій МОН України	технічні
209	Хірургія дитячого віку. Хирургия детского возраста	Національна медична академія післядипломної освіти ім. П. Л. Шупика МОЗ України, Благодійний фонд допомоги дітям з травмами та хірургічними хворобами «ХІТОД», Всеукраїнська асоціація дитячих хірургів	медичні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
210	Часопис Київського університету права	Інститут держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, Київський університет права НАН України	юридичні
211	Шевченкознавчі студії	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	філологічні (мовознавство, літературознавство)
212	Щорічник наукових праць Асоціації серцево-судинних хірургів України	Асоціація серцево-судинних хірургів України	медичні
213	Юридичний вісник. Юридический вестник	Одеська національна юридична академія МОН України	юридичні
214	Ядерна фізика та енергетика	Інститут ядерних досліджень НАН України	технічні
215	Proceedings of International Geometry Center Праці міжнародного геометричного центру. Труды международного геометрического центра	Одеська національна академія харчових технологій МОН України, Благодійний фонд наукових досліджень «Наука»	фізико-математичні (математика)

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
1	Аграрний вісник Причорномор'я	Одеський державний аграрний університет Міністерства аграрної політики України	економічні
2	Актуальні проблеми української лінгвістики: теорія і практика	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	філологічні (мовознавство)
3	Актуальні проблеми української літератури і фольклору	Донецький національний університет МОН України	філологічні (літературознавство)
4	Акустичний вісник	Інститут гідромеханіки НАН України	фізико-математичні (акустика, механіка деформованого твердого тіла; механіка рідини, газу та плазми)
5	Альманах Полтавського державного педагогічного університету – «Рідний край»	Полтавський державний педагогічний університет імені В. Г. Короленка МОН України	філологічні (мовознавство)
6	Біоресурси і природокористування	Національний університет біоресурсів і природокористування України, Міністерство охорони навколишнього природного середовища, Міністерство аграрної політики України	педагогічні
7	Від бароко до постмодернізму	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара МОН України	філологічні (літературознавство)
8	Військово-науковий вісник	Академія сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного Міністерства оборони України	історичні
9	Вісник Державної академії керівних кадрів культури і мистецтв	Національна академія керівних кадрів культури і мистецтв Міністерства культури і туризму України	культурологія, мистецтвознавство, філософські

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
10	Вісник Донецького національного університету. Серія Б: Гуманітарні науки	Донецький національний університет МОН України	філологічні, історичні
11	Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка	Житомирський державний університет імені Івана Франка МОН України	педагогічні
12	Вісник Житомирського національного агроєкологічного університету	Житомирський національний агроєкологічний університет Міністерства аграрної політики України	технічні (машини і засоби механізації сільсько-господарського виробництва), ветеринарні
13	Вісник Інституту розвитку дитини. Вестник Інститута развития ребенка	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова МОН України	педагогічні
14	Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Математика. Механіка	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	фізико-математичні (математика, механіка)
15	Вісник Криворізького технічного університету	Криворізький технічний університет МОН України	технічні, економічні
16	Вісник Львівського національного аграрного університету. Агрономія	Львівський національний аграрний університет Міністерства аграрної політики України	сільськогосподарські
17	Вісник Львівського національного аграрного університету. Економіка АПК	Львівський національний аграрний університет Міністерства аграрної політики України	економічні
18	Вісник Львівського національного аграрного університету. Агроінженерні дослідження	Львівський національний аграрний університет Міністерства аграрної політики України	технічні
19	Вісник Львівського університету. Серія: прикладна математика та інформатика	Львівський національний університет імені Івана Франка МОН України	фізико-математичні (інформатика і кібернетика, обчислювальна математика)
20	Вісник Національного технічного університету «Харківський політехнічний інститут»	Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут» МОН України	історичні, технічні, економічні
21	Вісник Одеського державного екологічного університету	Одеський державний екологічний університет МОН України	географічні
22	Вісник післядипломної освіти	ДВНЗ «Університет менеджменту освіти»	педагогічні
23	Вісник Тернопільського державного технічного університету	Тернопільський державний технічний університет імені Івана Пулюя МОН України	фізико-математичні (механіка деформівного тіла)
24	Вісник Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди. «Філософія»	Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди МОН України	філософські
25	Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ	Харківський національний університет внутрішніх справ МВС України	соціологічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
26	Вісник Харківського національного університету. Серія «Екологія»	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна МОН України	географічні
27	Вісник Черкаського університету. Серія: Прикладна математика. Інформатика	Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького	технічні
28	Вісник Чернігівського державного педагогічного університету ім. Т. Г. Шевченка. Серія: історичні науки	Чернігівський державний педагогічний університет імені Т. Г. Шевченка МОН України	історичні
29	Гепатологія	Львівський національний медичний університет імені Данила Галицького МОЗ України, Благодійний фонд «Антигепатичний Центр імені С. П. Боткіна»	медичні
30	Гуманітарна освіта у технічних вищих навчальних закладах	Національний авіаційний університет МОН України	філологічні
31	Економіка розвитку. Экономика развития	Харківський національний економічний університет МОН України	економічні
32	Економічний вісник Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут»	Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут»	економічні
33	Екосистеми, їх оптимізація та охорона. Экосистемы, их оптимизация и охрана. Optimization and protection of Ecosystems	Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського МОН України	географічні
34	Експериментальна і клінічна медицина	Харківський національний медичний університет МОЗ України	медичні
35	Електронне моделювання. Электронное моделирование. Electronic modeling	Національна академія наук України, Інститут проблем моделювання в енергетиці ім. Г. Є. Пухова НАН України	технічні
36	Залізничний транспорт України	Державна адміністрація залізничного транспорту України Міністерства транспорту та зв'язку України	технічні
37	Збірник наукових праць Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Серія: педагогічна	Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка МОН України	педагогічні
38	Збірник наукових праць Науково-дослідного інституту українознавства	Науково-дослідний інститут українознавства МОН України	філософські, історичні
39	Збірник наукових праць Національного гірничого університету	Національний гірничий університет МОН України	технічні
40	Збірник наукових праць Національної академії Державної прикордонної служби України. Серія: педагогічні та психологічні науки	Національна академія Державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького	педагогічні, психологічні
41	Збірник наукових праць «Педагогічна освіта: теорія і практика»	Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка МОН України, Інститут педагогіки АПН України	педагогічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
42	Збірник наукових праць Української державної академії залізничного транспорту	Українська державна академія залізничного транспорту Міністерства транспорту та зв'язку України	технічні
43	Інфекційні хвороби	Тернопільський державний медичний університет імені І. Я. Горбачевського, Інститут епідеміології та інфекційних хвороб імені Л. В. Громашевського АМН України, Академія наук вищої освіти України, Тернопільський науково-дослідний інститут «Проблеми людини», Представництво ООН в Україні	медичні
44	Інформаційна безпека людини, суспільства, держави	Національна академія Служби безпеки України	юридичні
45	Історична пам'ять	Полтавський державний педагогічний університет імені В. Г. Короленка МОН України	історичні
46	Карпатика	Ужгородський національний університет МОН України	історичні
47	Кібернетика та системний аналіз. Кибернетика и системный анализ	Національна академія наук України, Інститут кібернетики імені В. М. Глушкова НАН України	технічні, фізико-математичні (інформатика та кібернетика)
48	Клінічна інформатика і телемедицина Клиническая информатика и телемедицина	ГО «Українська Асоціація Комп'ютерна Медицина», ТОВ «Інститут медичної інформатики і Телемедицини»	біологічні, технічні
49	Корми і кормовиробництво	Українська академія аграрних наук	сільськогосподарські
50	Культура народів Причорномор'я	Таврійський національний університет ім. В. І. Вернадського, Кримський науковий центр НАН України і МОН України, Міжвузівський центр «Крым»	географічні
51	Лісівництво і агролісомеліорація	Український науково-дослідний інститут лісового господарства та агролісомеліорації імені Г. М. Висоцького Державного комітету лісового господарства України та Національної академії наук України	сільськогосподарські
52	Література. Фольклор. Проблеми поетики	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	філологічні (літературознавство)
53	Математичні методи та фізико-механічні поля	Інститут прикладних проблем механіки і математики імені Я. С. Підстригача НАН України	фізико-математичні (математика, механіка деформівного твердого тіла), технічні (математичне моделювання та обчислювальні методи)

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
54	Медицина транспорту України. Медицина транспорта Украины. Medicin of the Ukrainian transport	Міністерство транспорту та зв'язку України, Державна адміністрація залізничного транспорту України (Укрзалізниця), Львівський національний медичний університет імені Данила Галицького, ТОВ «ВІТ-А-ПОЛ»	медичні
55	Международный научный журнал «Прикладная механика». Міжнародний науковий журнал «Прикладна механіка»	Національна академія наук України, Інститут механіки ім. С. П. Тимошенка НАН України	фізико-математичні (механіка деформівного тіла, теоретична механіка)
56	Меліорація і водне господарство	Українська академія аграрних наук	технічні, сільськогосподарські
57	Металознавство та обробка металів	Фізико-технологічний інститут металів та сплавів НАН України	технічні
58	Механізація, екологізація та конвертація біосировини у тваринництві	Інститут механізації тваринництва УААН	технічні
59	Міжнародна економічна політика. Международная экономическая политика. International Economic Policy	Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана МОН України	економічні
60	Мовознавчий вісник	Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького МОН України	філологічні (мовознавство)
61	Музикознавчі студії Інституту мистецтв Волинського національного університету імені Лесі Українки та Національної музичної академії України імені П. І. Чайковського	Волинський національний університет імені Лесі Українки, Національна музична академія України імені П. І. Чайковського	мистецтвознавство
62	Наука. Релігія. Суспільство	Інститут проблем штучного інтелекту МОН України та НАН України, Головне управління взаємодії з громадськістю та у справах національностей і релігій Донецької облдержадміністрації, Державний університет інформатики і штучного інтелекту	філософські
63	Науковий вісник Волинського національного університету імені Лесі Українки. Біологічні науки	Волинський національний університет імені Лесі Українки МОН України	біологічні
64	Науковий вісник Волинського національного університету імені Лесі Українки. Фізичні науки	Волинський національний університет імені Лесі Українки МОН України	фізико-математичні (фізика)
65	Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України. Серія: Педагогіка. Психологія. Філософія	Національний університет біоресурсів і природокористування України	педагогічні
66	Науковий вісник Ужгородського університету. Серія Педагогіка. Соціальна робота	Ужгородський національний університет МОН України	педагогічні
67	Науковий вісник: Фінанси, банки, інвестиції. Научный вестник: Финансы, банки, инвестиции	Національна академія природоохоронного та курортного будівництва МОН України	економічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
68	Науковий вісник Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича. Серія: педагогіка і психологія	Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича МОН України	педагогічні, психологічні
69	Науковий і культурно-просвітній красназничий часопис «Галичина»	Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника МОН України	мистецтвознавство
70	Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія: Комп'ютерно-орієнтовані системи навчання	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова МОН України	педагогічні
71	Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія: Релігієзнавство. Культурологія. Філософія	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова МОН України	філософські
72	Наукові вісті Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут»	Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут»	фізико-математичні (фізика), технічні
73	Наукові записки кафедри педагогіки. Научные записки кафедры педагогики. Scientific notes of the pedagogical department	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна МОН України, Харківський гуманітарно-педагогічний інститут МОН України	педагогічні
74	Наукові записки (серія педагогічні та історичні науки)	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова МОН України	педагогічні
75	Наукові записки Тернопільського національного університету імені Володимира Гнатюка. Серія: літературознавство	Тернопільський національний університет імені Володимира Гнатюка МОН України	філологічні (літературознавство)
76	Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка. Серія: мистецтвознавство	Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка МОН України	мистецтвознавство
77	Наукові записки Тернопільського національного університету імені Володимира Гнатюка. Серія: педагогіка	Тернопільський національний університет імені Володимира Гнатюка МОН України	педагогічні
78	Наукові записки Тернопільського національного університету імені Володимира Гнатюка. Серія: географія	Тернопільський національний університет імені Володимира Гнатюка МОН України	географічні
79	Наукові праці. Серія: політологія	Чорноморський державний університет імені Петра Могили МОН України	політичні
80	Наукові праці. Серія: соціологія	Чорноморський державний університет імені Петра Могили МОН України	соціологічні
81	Наукові праці Донецького національного технічного університету. Серія: «Машинобудування і машинознавство»	Донецький національний технічний університет МОН України	технічні
82	Наукові праці Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Філологічні науки	Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка	філологічні
83	Наукові праці МАУП	Міжрегіональна академія управління персоналом	політичні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
84	Наукові студії із соціальної та політичної психології	Інститут соціальної та політичної психології АПН України	психологічні
85	Науково-практичний журнал «Архів психіатрії»	Український науково-дослідний інститут соціальної і судової психіатрії та наркології МОЗ України	медичні
86	Оптоэлектроника и полупроводниковая техника. Оптоелектроніка та напівпровідникова техніка. Optoelectronics and Semiconductor Technique	Національна академія наук України, Інститут фізики напівпровідників імені В. Є. Лашкарьова НАН України	технічні, фізико-математичні (фізика)
87	Педагогічна теорія і практика	Інститут педагогіки АПН України, ПВНЗ «Київський міжнародний університет»	педагогічні
88	Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології	Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка МОН України	педагогічні
89	Перинатологія та педіатрія. Перинатология и педиатрия	ДУ «Інститут педіатрії, акушерства і гінекології АМН України»	медичні
90	Питання літературознавства	Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича МОН України	філологічні (літературознавство)
91	Прикладна гідромеханіка	Інститут гідромеханіки НАН України	фізико-математичні (механіка рідини, газу та плазми), технічні (механіка рідини, газу та плазми)
92	Прикладні проблеми механіки і математики. Прикладные проблемы механики и математики. Applied Problems of Mechanics and Mathematics	Національна академія наук України, Інститут прикладних проблем механіки і математики ім. Я. С. Підстригача НАН України	технічні (механіка, математичне моделювання та обчислювальні методи)
93	Проблеми екології та охорони природи техногенного регіону	Донецький національний університет МОН України	біологічні
94	Проблеми історії України XIX – початку XX ст.	Національна академія наук України, Інститут історії України НАН України	історичні
95	Проблеми зіставної семантики	Київський національний лінгвістичний університет МОН України	філологічні (мовознавство)
96	Проблеми охорони праці в Україні	ДУ «Національний науково-дослідний інститут промислової безпеки та охорони праці»	технічні (охорона праці)
97	Проблеми політичної психології та її роль у становленні громадянина української держави	Інститут соціальної та політичної психології АПН України	психологічні
98	Проблеми слов'язнавства	Львівський національний університет імені Івана Франка МОН України	історичні, філологічні
99	Прометей	Інститут економіко-правових досліджень НАН України, Донецький економіко-гуманітарний інститут МОН України	економічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
100	Психологічні перспективи	Волинський національний університет імені Лесі Українки МОН України, Інститут соціальної та політичної психології АПН України	психологічні
101	Радіoeлектроніка, інформатика, управління	Запорізький національний технічний університет МОН України	технічні, фізико-математичні (фізика)
102	Резание и инструмент в технологических системах	Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут» МОН України	технічні
103	Ресурсоекономні матеріали, конструкції, будівлі та споруди	Національний університет водного господарства та природокористування МОН України	технічні (будівництво)
104	Світлотехніка та електроенергетика	Харківська національна академія міського господарства	технічні
105	Серце і судини. Сердце и сосуды. Heart & Vessels	Асоціація кардіологів, судинних та серцевих хірургів м. Києва	медичні
106	Системи контролю навколишнього середовища. Системы контроля окружающей среды. Monitoring systems of environment	Національна академія наук України, Морський гідрофізичний інститут НАН України	технічні
107	Системні технології	Національна металургійна академія України МОН України	технічні
108	Сіверянський літопис	Чернігівський державний педагогічний університет імені Т. Г. Шевченка МОН України, Всеукраїнське товариство «Просвіта», Інститут української археографії та джерелознавства ім. М. С. Грушевського НАН України	історичні
109	Современные строительные конструкции из металла и древесины	Одеська державна академія будівництва та архітектури МОН України	технічні
110	Спортивний вісник Придніпров'я	Дніпропетровський державний інститут фізичної культури і спорту Міністерства України у справах сім'ї, молоді та спорту	фізичне виховання та спорт
111	Статистика України	Міністерство статистики України, Науково-технічний комплекс (НТК) статистичних досліджень	державне управління
112	Сучасна педіатрія. Современная педиатрия	Національна медична академія післядипломної освіти імені П. Л. Шупика МОЗ України, ДУ «Український інститут стратегічних досліджень МОЗ України»	медичні
113	Сучасні технології в машинобудуванні. Современные технологии в машиностроении. Modern technologies in mechanical engineering	Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут» МОН України	технічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
114	Таврійський вісник інформатики і математики. Таврический вестник информатики и математики	Кримський науковий центр НАН України і МОН України, Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського МОН України	фізико-математичні (математика, інформатика і кібернетика)
115	Таврійський науковий вісник	ДВНЗ «Херсонський державний аграрний університет» Мінагрополітики України	економічні
116	Теоретична і дидактична філологія	ДВНЗ «Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет імені Григорія Сковороди МОН України»	педагогічні, філологічні (літературознавство)
117	Теоретичні і прикладні проблеми психології	Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля МОН України	психологічні
118	Теоретичні основи будівництва. Theoretical Foundations of Civil Engineering	ДВНЗ «Придніпровська державна академія будівництва та архітектури» МОН України	технічні
119	Технічна механіка Техническая механика	Національна академія наук України, Інститут технічної механіки Національної академії наук України і Національного космічного агентства України	технічні, фізико-математичні (механіка рідини, газу та плазми)
120	Технология и конструирование в электронной аппаратуре	Міністерство промислової політики України, Інститут фізики напівпровідників імені В. Є. Лашкарьова НАН України, ВАТ «Науково-виробниче підприємство «Сатурн», Одеський національний політехнічний університет, Видавництво «Політехперіодика»	технічні, фізико-математичні (фізика)
121	Труды Института прикладной математики и механики НАН Украины. Праці Інституту прикладної математики і механіки НАН України	Національна академія наук України, Інститут прикладної математики і механіки НАН України	фізико-математичні (математика, механіка), технічні (механіка, інформатика)
122	Україна в Центральній-Східній Європі: Студії з історії XIV–XVIII ст.	Національна академія наук України, Інститут історії України НАН України	історичні
123	Україна. Здоров'я нації	Український інститут стратегічних досліджень МОЗ України	медичні (соціальна медицина)
124	Українська академія мистецтва. Дослідницькі та науково-методичні праці	Національна академія образотворчого мистецтва і архітектури Міністерства культури і туризму України	архітектури
125	Український географічний журнал	Національна академія наук України, Інститут географії НАН України, Українське географічне товариство	географічні
126	Український гідрометеорологічний журнал	Одеський державний екологічний університет МОН України	географічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
127	Український журнал дерматології, венерології, косметології. Украинский журнал дерматологии, венерологии, косметологии. Ukrainian Journal of Dermatology, Venerology, Cosmetology	Національний медичний університет імені О. О. Богомольця, Українська асоціація лікарів-дерматовенерологів і косметологів, ПП «ІНПОЛ ЛТМ»	медичні
128	Український журнал телемедицини та медичної телематики. Украинский журнал телемедицины и медицинской телематики. Ukrainian Journal of Telemedicine and Medical Telematics	Донецький національний медичний університет ім. М. Горького МОЗ України	медичні
129	Український неврологічний журнал. Украинский неврологический журнал. Ukrainian Neurological Journal	Національний медичний університет імені О. О. Богомольця, ПП «ІНПОЛ ЛТМ»	медичні
130	Університетські наукові записки	Хмельницький університет управління та права, Національна академія державного управління при Президентові України, Інститут законодавства Верховної Ради України	юридичні
131	Управління розвитком. Управление развитием	Харківський національний економічний університет МОН України	економічні
132	Управління сучасним містом	Національна академія державного управління при Президентові України	економічні
133	Фізика і хімія твердого тіла. Physics and Chemistry of Solid State	Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника МОН України	фізико-математичні (фізика), хімічні, технічні
134	Фізичне виховання, спорт і культура здоров'я у сучасному суспільстві	Волинський національний університет імені Лесі Українки МОН України	педагогічні
135	Філологічні трактати	Сумський державний університет МОН України, Харківський національний університет імені В. І. Каразіна МОН України	філологічні
136	Філософія науки: традиції та інновації	Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка МОН України	філософські
137	Хірургія України	Асоціація хірургів-гепатологів України, Асоціація кардіологів, судинних та серцевих хірургів м. Києва, ПП «ІНПОЛ ЛТМ»	медичні
138	Цитологія і генетика Цитология и генетика Cytology and Genetics	Національна академія наук України, Інститут клітинної біології та генетичної інженерії НАН України	медичні
139	Штучний інтелект. Искусственный интеллект	Національна академія наук України, Інститут проблем штучного інтелекту НАН України і МОН України	технічні, фізико-математичні (інформатика і кібернетика)
140	Ukrainica Bioorganica Acta	Інститут молекулярної біології і генетики НАН України	хімічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
141	Semiconductor Physics, Quantum Electronics & Optoelectronics. Фізика напівпровідників, квантова електроніка та оптоелектроніка.	Національна академія наук України, Інститут фізики напівпровідників НАН України, Українське відділення міжнародного товариства оптичної техніки «SPIE/Ukraine», ТОВ «Технологічний парк «Напівпровідникові технології і матеріали, оптоелектроніка та сенсорна техніка»	технічні, фізико-математичні (фізика)
142	Photoelectronics. Фотоелектроніка Науковий журнал «Честь і закон»	Одеський національний університет імені І. І. Мечникова МОН України Академія внутрішніх військ МВС України	технічні, фізико-математичні (фізика) військові

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
1	Аграрний вісник Причорномор'я. Серія: біологічні науки	Одеський державний аграрний університет Міністерства аграрної політики України	біологічні
2	Агроінком	Науково-виробниче акціонерне товариство «Агроінком»	економічні
3	Актуальні проблеми психології: Збірник наукових праць Інституту психології ім. Г. С. Костюка НАПН України	Інститут психології ім. Г. С. Костюка Академії педагогічних наук України	психологічні
4	АСУ та прилади автоматики. АСУ и приборы автоматики. Management Information System and Devises	Харківський національний університет радіоелектроніки МОН України	технічні
5	Археологічні дослідження Львівського університету	Львівський національний університет імені Івана Франка МОН України	історичні
6	Біологія тварин	Інститут біології тварин УААН	сільськогосподарські
7	Біоресурси і природокористування	Національний університет біоресурсів і природокористування України, Міністерство охорони навколишнього природного середовища України, Міністерство аграрної політики України	сільськогосподарські, хімічні
8	Вища школа	Міністерство освіти і науки України	філософські
9	Вібрації в техніці та технологіях	Вінницький національний аграрний університет Міністерства аграрної політики України	технічні
10	Вісник Академії праці і соціальних відносин Федерації профспілок України	Академія праці і соціальних відносин Федерації профспілок України	юридичні
11	Вісник Академії управління МВС	Академія управління Міністерства внутрішніх справ	психологічні
12	Вісник Державної академії керівних кадрів культури і мистецтв	Національна академія керівних кадрів культури і мистецтв Міністерства культури і туризму України	історичні
13	Вісник Дніпропетровського державного аграрного університету	Дніпропетровський державний аграрний університет Міністерства аграрної політики України	сільськогосподарські
14	Вісник Донецького національного університету. Серія А: Природничі науки	Донецький національний університет МОН України	хімічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
15	Вісник Донецького національного університету. Серія Б: Гуманітарні науки	Донецький національний університет МОН України	філософські
16	Вісник Житомирського державного технологічного університету/ Технічні науки	Житомирський державний технологічний університет МОН України	технічні (машинознавство, обробка матеріалів у машинобудуванні)
17	Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка	Житомирський державний університет імені Івана Франка МОН України	філологічні
18	Вісник Запорізького національного університету. Біологічні науки	ДВНЗ «Запорізький національний університет» МОН України	біологічні
19	Вісник Запорізького національного університету. Філологічні науки	ДВНЗ «Запорізький національний університет» МОН України	філологічні
20	Вісник Інституту економіки та прогнозування	ДУ «Інститут економіки та прогнозування НАН України»	економічні
21	Вісник Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Історичні науки	Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка МОН України	історичні
22	Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Геологія	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	геологічні, фізико-математичні (геологічна інформатика, геофізика)
23	Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Астрономія	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	астрономія
24	Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Іноземна філологія	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	філологічні (мовознавство)
25	Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Серія: фізико-математичні науки	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	фізико-математичні (фізика)
26	Вісник Конституційного Суду України	Конституційний Суд України	юридичні
27	Вісник Львівського державного аграрного університету. Архітектура і сільськогосподарське виробництво	Львівський державний аграрний університет Міністерства аграрної політики	технічні (будівництво)
28	Вісник Львівського університету. Серія: історична	Львівський національний університет імені Івана Франка МОН України	історичні
29	Вісник Львівського університету. Серія фізична	Львівський національний університет імені Івана Франка МОН України	фізико-математичні (фізика)
30	Вісник Львівської комерційної академії. Серія товаровознавча	Львівська комерційна академія	технічні (технологія харчової та легкої промисловості)
31	Вісник Міжнародного Слов'янського університету. Харків. Серія: економічні науки Вестник Международного славянского университета. Харьков. Journal of the International Slavonic University. Kharkov	ВЗО «Міжнародний Слов'янський університет. Харків»	економічні
32	Вісник Міжнародного Слов'янського університету. Харків. Серія: мистецтвознавство Вестник Международного славянского университета. Харьков. Journal of the International Slavonic University. Kharkov	ВЗО «Міжнародний Слов'янський університет. Харків»	мистецтвознавство

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
33	Вісник Міжнародного Слов'янського університету. Харків. Серія: соціологічні науки Вестник Международного славянского университета. Харьков. Journal of the International Slavonic University. Kharkov	ВЗО «Міжнародний Слов'янський університет. Харків»	соціологічні
34	Вісник Національного авіаційного університету. Вестник Национального авиационного университета. Proceedings of the National Aviation University	Національний авіаційний університет МОН України	хімічні (екологічна безпека)
35	Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія «фізико-математичні науки»	Національний університет «Львівська політехніка» МОН України	фізико-математичні (математика)
36	Вісник Національної академії оборони України	Національна академія оборони України Міністерства оборони України	психологічні
37	Вісник післядипломної освіти	ДВНЗ «Університет менеджменту освіти» АПН України	психологічні
38	Вісник Приазовського державного технічного університету	Приазовський державний технічний університет МОН України	технічні
39	Вісник СевНТУ. Серія «Механіка, енергетика, екологія»	Севастопольський національний технічний університет МОН України	технічні (енергетика)
40	Вісник СевНТУ. Серія «Філософія»	Севастопольський національний технічний університет МОН України	філософські
41	Вісник стоматології	ДУ «Інститут стоматології АМН України», Асоціація стоматологів України, Одеська обласна клінічна стоматологічна поліклініка	медичні
42	Вісник фармації News of pharmacy	МОЗ України, Національний фармацевтичний університет	медичні
43	Вісник Черкаського університету. Серія: хімічні науки	Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького МОН України	хімічні
44	Вісник Чернівецького торговельно-економічного інституту	Чернівецький торговельно-економічний інститут Київського державного торговельно-економічного університету МОН України	економічні
45	Вісник Чернігівського державного педагогічного університету імені Т. Г. Шевченка. Серія: психологічні науки	Чернігівський державний педагогічний університет імені Т. Г. Шевченка МОН України	психологічні
46	Вісник Чернігівського державного технологічного університету. Серія: технічні науки	Чернігівський державний технологічний університет МОН України	технічні (математичне та програмне забезпечення обчислювальних машин і систем, машинознавство, обробка матеріалів в машинобудуванні)
47	Волинь – Житомирщина. Історико-філологічний збірник з регіональних проблем	Житомирський державний університет імені Івана Франка МОН України	філологічні
48	Генеалогічні записки	Інститут української археографії та джерелознавства ім. М. С. Грушевського НАН України	історичні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
49	Геодинаміка	Національний університет «Львівська політехніка» МОН України, Державна служба геодезії, картографії та кадастру України, Інститут геофізики ім. С. І. Субботіна НАН України, Інститут геології і геохімії горючих копалин НАН України, Львівське астрономо-геодезичне товариство	технічні (геодезія), геологічні
50	Геоінформатика. Геоинформатика. Geoinformatika	Національна академія наук України, Центр менеджменту та маркетингу в галузі наук про Землю Інституту геологічних наук НАН України	географічні, геологічні, фізико-математичні (геофізика, геологічна інформатика)
51	Геолог України	Спілка геологів України	геологічні
52	Геологічний журнал. Геологический журнал. Geological journal	Національна академія наук України, Інститут геологічних наук НАН України	геологічні
53	Геологія і геохімія горючих копалин	Національна академія наук України, Інститут геології і геохімії горючих копалин НАН України, Українська нафтогазова академія	геологічні
54	Геотехнічна механіка. Геотехническая механика. Geo-Technical Mechanics	Інститут геотехнічної механіки імені М. С. Полякова НАН України	геологічні
55	Геофізичний журнал. Геофизический журнал	Національна академія наук України, Інститут геофізики ім. С. І. Субботіна НАН України	фізико-математичні (геофізика), геологічні
56	Дерматологія та венерологія. Дерматология и венерология	Український науково-дослідний інститут дерматології та венерології АМН України	медичні
57	Дрогобицький краєзнавчий вісник. Дрогобычский краеведческий сборник	Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка МОН України	історичні
58	Екологічна безпека прибережної та шельфової зон та комплексне використання ресурсів шельфу. Экологическая безопасность прибрежной и шельфовой зон и комплексное использование ресурсов шельфа. Ecological safety of coastal and shelf zones and comprehensive use of shelf resources	Національна академія наук України, Морський гідрофізичний інститут НАН України, Одеський філіал Інституту біології південних морів ім. О. О. Ковалевського НАН України, Інститут геологічних наук НАН України	фізико-математичні (геофізика), географічні
59	Економіка і прогнозування	ДУ «Інститут економіки та прогнозування НАН України»	економічні
60	Економічна теорія. Экономическая теория. Economic Theory	Національна академія наук України, Міністерство освіти і науки України, ДУ «Інститут економіки та прогнозування НАН України», ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»	економічні
61	Екосистеми, їх оптимізація та охорона. Экосистемы, их оптимизация и охрана. Optimization and protection of Ecosystems	Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського МОН України	біологічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
62	Електроніка та системи управління	Національний авіаційний університет МОН України	технічні
63	Енергетика: економіка, технології, екологія. Энергетика: экономика, технологии, экология	Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут» МОН України	технічні
64	Енергозбереження. Энергетика. Энергоаудит. Энергосбережение. Энергетика. Энергоаудит. Energy saving. Power engineering. Energy audit	ТОВ «Північно-східна енергетична компанія «СВЕКО»	технічні
65	Журнал обчислювальної та прикладної математики	Київський національний університет імені Тараса Шевченка, МП «ТВ і МС»	фізико-математичні (математика)
66	Журнал Хроматографічного товариства	Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Інститут геохімії навколишнього середовища НАН України та Міністерства України з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи, ГО «Хроматографічне товариство», ДП «Центр розвитку експериментальних методів дослідження якості «Хроматос»	технічні, хімічні
67	Записки з романо-германської філології	Одеський національний університет імені І. І. Мечникова МОН України	філологічні (мовознавство)
68	Збірник наукових праць Вінницького національного аграрного університету. Серія: економічні науки	Вінницький національний аграрний університет Міністерства аграрної політики України	економічні
69	Збірник наукових праць Вінницького національного аграрного університету. Серія: сільськогосподарські науки	Вінницький національний аграрний університет Міністерства аграрної політики України	сільськогосподарські
70	Збірник наукових праць Вінницького національного аграрного університету. Серія: технічні науки	Вінницький національний аграрний університет Міністерства аграрної політики України	технічні
71	Збірник наукових праць «Вісник Придніпровської державної академії будівництва та архітектури»	Придніпровська державна академія будівництва та архітектури/ПДАБА/ МОН України	технічні (будівництво), архітектура
72	Збірник наукових праць. Економічні науки	ПВНЗ «Буковинський університет»	економічні
73	Збірник наукових праць Інституту геологічних наук НАН України. Сборник научных трудов Института геологических наук НАН Украины. Collection of scientific works of the Institute of Geological Sciences NAS of Ukraine	Інститут геологічних наук Національної академії наук України	геологічні
74	Збірник наукових праць Національного гірничого університету	Національний гірничий університет МОН України	геологічні
75	Известия Крымской Астрофизической обсерватории. Відомості Кримської астрофізичної обсерваторії. Bulletin of the Crimean Astrophysical Observatory	Кримська астрофізична обсерваторія МОН України	астрономія

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
76	Імунологія та алергологія: наука і практика	Українське товариство фахівців з імунології, алергології та імуноореабілітації, ДУ «Інститут урології Академії медичних наук України»	медичні, біологічні (медико-біологічні спеціальності)
77	Історико-географічні дослідження в Україні	Національна академія наук України, Інститут історії України НАН України	історичні
78	Історіографічні та джерелознавчі проблеми історії України	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара МОН України	історичні
79	Карпатські математичні публікації. Карпатские математические публикации. Carpathian mathematical publications	ДВНЗ «Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника» МОН України	фізико-математичні (математика)
80	Компресорне і енергетичне машинобудування. Компрессорное и энергетическое машиностроение. Compressor and Power Machine Industry	ТОВ «Міжнародний інститут компресорного і енергетичного машинобудування»	технічні
81	Кровообіг та гемостаз. Кровообращение и гемостаз. Circulation and haemostasis	Інститут геронтології Академії медичних наук України, Українська асоціація «Мікроциркуляція, гемореологія, тромбоутворення»	медичні
82	Література та культура Полісся	Ніжинський державний університет імені Миколи Гоголя МОН України	філологічні (літературознавство), історичні
83	Літературознавчі студії	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	філологічні (літературознавство)
84	Людинознавчі студії. Збірник наукових праць ДДПУ	Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка МОН України	педагогічні
85	Magisterium. Хімічні науки Magisterium.	Національний університет «Києво-Могилянська академія»	хімічні
86	Матеріали та дослідження з археології Прикарпаття і Волині	Інститут українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України	історичні
87	Методи розв'язування прикладних задач механіки деформівного твердого тіла. Методы решения прикладных задач механики деформируемого твердого тела. Methods Solving Applied Problems in Solid Mechanics	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара МОН України	фізико-математичні (механіка)
88	Мовні і концептуальні картини світу	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	філологічні (мовознавство)
89	Моделі управління в ринковій економіці	Донецький національний університет МОН України	економічні
90	Молодіжний науковий вісник Волинського національного університету імені Лесі Українки	Волинський національний університет імені Лесі Українки МОН України	педагогічні, фізичне виховання і спорт
91	Молодь і ринок	Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка МОН України	педагогічні
92	Мультиверсум. Філософський альманах	Інститут філософії імені Г. С. Сковороди НАН України	соціологічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
93	Наноструктурное материаловедение. Nanostructured Materials Science	Інститут проблем матеріалознавства ім. І. М. Францевича НАН України	фізико-математичні (фізика), технічні
94	Наука. Релігія. Суспільство	Інститут проблем штучного інтелекту МОН України та НАН України, Головне управління взаємодії з громадськістю та у справах національностей і релігій Донецької облдержадміністрації, Державний університет інформатики і штучного інтелекту	історичні
95	Науковий вісник Волинського національного університету імені Лесі Українки. Педагогічні науки	Волинський національний університет імені Лесі Українки МОН України	педагогічні
96	Науковий вісник Луганського національного аграрного університету Серія: сільськогосподарські науки	Луганський національний аграрний університет Мінагрополітики України	сільськогосподарські
97	Науковий вісник НЛТУ України	ДВНЗ «Національний лісотехнічний університет України» МОН України	сільськогосподарські
98	Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України. Серія: біологія, біотехнологія, екологія.	Національний університет біоресурсів і природокористування України	біологічні
99	Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України. Серія: ветеринарна медицина, якість і безпека продукції тваринництва	Національний університет біоресурсів і природокористування України	ветеринарні
100	Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України. Серія: агрономія	Національний університет біоресурсів і природокористування України	сільськогосподарські
101	Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України. Серія: технологія виробництва і переробки продукції тваринництва	Національний університет біоресурсів і природокористування України	сільськогосподарські
102	Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України. Серія: Лісівництво та декоративне садівництво	Національний університет біоресурсів і природокористування України	сільськогосподарські
103	Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України. Серія: економіка, аграрний менеджмент, бізнес	Національний університет біоресурсів і природокористування України	економічні
104	Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України. Серія: техніка та енергетика АПК	Національний університет біоресурсів і природокористування України	технічні
105	Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія: Корекційна педагогіка та психологія	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова МОН України	психологічні
106	Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія: Сучасні тенденції розвитку мов	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова МОН України	філологічні (мовознавство)
107	Наукові вісті Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут»	Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут»	хімічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
108	Наукові записки Київського університету туризму, економіки і права. Серія: філософські науки	Київський університет туризму, економіки і права	філософські
109	Наукові записки НАУКМА. Серія: Хімічні науки і технології	Національний університет «Києво-Могилянська Академія»	хімічні
110	Наукові записки (серія педагогічні та історичні науки)	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова МОН України	історичні
111	Наукові записки Українського науково-дослідного інституту зв'язку	ДП «Український науково-дослідний інститут зв'язку» Міністерства транспорту та зв'язку України	технічні
112	Наукові зошити історичного факультету Львівського університету	Львівський національний університет імені Івана Франка МОН України	історичні
113	Наукові праці Донецького національного технічного університету. Серія: «Обчислювальна техніка та автоматизація»	Донецький національний технічний університет МОН України	технічні
114	Наукові праці Донецького національного технічного університету. Серія: «Хімія і хімічна технологія»	Донецький національний технічний університет МОН України	технічні, хімічні
115	Наукові праці. Серія «Філологія. Літературознавство»	Чорноморський державний університет імені Петра Могили МОН України	філологічні (літературознавство)
116	Наукові праці Лісівничої академії наук України	Лісівнича академія наук України, ДВНЗ «Національний лісотехнічний університет України» МОН України	технічні (технологія деревообробки)
117	Науково-технічна інформація	Міністерство освіти і науки України, Український інститут науково-технічної і економічної інформації, Міжнародний науково-навчальний центр інформаційних технологій та систем Національної академії наук України та Міністерства освіти і науки України	технічні
118	Науково-технічний бюлетень Інституту олійних культур УААН	Інститут олійних культур Української академії аграрних наук	сільськогосподарські
119	Нова педагогічна думка	Рівненський обласний інститут післядипломної педагогічної освіти, Рівненський державний гуманітарний університет МОН України	педагогічні
120	Нове в економічній кібернетиці	Донецький національний університет МОН України	економічні
121	Нові технології в будівництві	Науково-дослідний інститут будівельного виробництва, Академія будівництва України	технічні
122	Новітня філологія	Чорноморський державний університет імені Петра Могили МОН України	філологічні
123	Овочівництво і баштанництво	Українська академія аграрних наук	сільськогосподарські

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
124	Освіта і управління	ТОВ «Редакція науково-практичного журналу «Освіта і управління»	педагогічні, психологічні
125	Офтальмологический журнал. Офтальмологічний журнал	Академія медичних наук України, Міністерство охорони здоров'я України, Товариство офтальмологів України, Інститут очних хвороб і тканинної терапії ім. В. П. Філатова	медичні
126	Педагогічна освіта: теорія і практика. Психологія. Педагогіка.	Інститут проблем виховання Академії педагогічних наук України, Київський міський педагогічний університет імені Б. Д. Грінченка	психологічні
127	Питання біоіндикації та екології	ДВНЗ «Запорізький національний університет» МОН України	біологічні
128	Підйомно-транспортна техніка. Подъемно-транспортная техника. Hebezeuge und Fordemittel	Одеський державний політехнічний університет МОН України, Підйомно-транспортна академія наук України	технічні
129	Політичний менеджмент. Политический менеджмент	Український центр політичного менеджменту	політичні
130	Порівняльно- педагогічні студії	Інститут педагогіки Академії педагогічних наук України, Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини МОН України	педагогічні
131	Праці Одеського політехнічного університету	Одеський політехнічний університет МОН України	технічні, економічні
132	Праці Центру пам'яткознавства	Центр пам'яткознавства НАН України, Українське товариство охорони пам'яток історії та культури	історичні
133	Прикладна радіоелектроніка. Прикладная радиоэлектроника. Applied Radio Electronics	Академія наук прикладної радіоелектроніки, Харківський національний університет радіоелектроніки МОН України	фізико-математичні (фізика)
134	Проблеми вивчення історії Української революції 1917–1921 рр.	Інститут історії України НАН України	історичні
135	Проблеми гуманітарних наук	Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка МОН України	філософські, психологічні
136	Проблеми екології. Проблемы экологии. Problems of Ecology	Донецький національний технічний університет МОН України	технічні (національна безпека), хімічні (національна безпека)
137	Проблеми легкої і текстильної промисловості України. Проблемы легкой и текстильной промышленности Украины. Problems of light and textile Industry Ukraine	Херсонський національний технічний університет МОН України	технічні
138	Проблеми раціонального використання соціально- економічного та природно-ресурсного потенціалу регіону: фінансова політика та інвестиції	Спілка економістів України, Національний університет водного господарства та природокористування МОН України, Інститут Європейської інтеграції	економічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
139	Продовольча індустрія АПК	Національний університет біо-ресурсів і природокористування України КМ України, ПП «Видавниче представництво «Паралель»	сільськогосподарські
140	Промислова ботаніка	Національна академія наук України, Донецький ботанічний сад НАН України	біологічні
141	Психічне здоров'я	Національна медична академія післядипломної освіти імені П. Л. Шупика, Київська міська клінічна психоневрологічна лікарня № 1	медичні
142	Радіoeлектроніка та інформатика. Радиоэлектроника и информатика. Radioelektronika & informatica	Харківський національний університет радіoeлектроніки МОН України	технічні
143	Радіотехніка. Радиотехника. Radiotekhnika	Харківський національний університет радіoeлектроніки МОН України	технічні, фізико-математичні (фізика)
144	Релігія та Соціум	Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича МОН України	історичні
145	Рибне господарство України	Керченський державний морський технологічний університет Міністерства аграрної політики України	технічні (технологія харчової промисловості)
146	Розвиток методів управління та господарювання на транспорті	Одеський державний морський університет МОН України	економічні
147	Системи контролю навколишнього середовища. Системы контроля окружающей среды. Monitoring systems of environment	Національна академія наук України, Морський гідрофізичний інститут НАН України	географічні (океанологія), технічні
148	Системне проектування та аналіз характеристик аерокосмічної техніки	Дніпропетровський національний університет імені Олеса Гончара МОН України	технічні
149	Слов'янський світ	Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського НАН України	філологічні (літературознавство)
150	Соціальна психологія	Український центр психологічного менеджменту	філософські, соціологічні, психологічні
151	Сумська старовина	Сумський державний університет МОН України, Чернігівський державний педагогічний університет імені Т. Г. Шевченка МОН України	історичні
152	Сучасний захист інформації	Державний університет інформаційно-комунікаційних технологій Міністерства транспорту та зв'язку України	технічні
153	Старожитності. Древности	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна МОН України	історичні
154	Східний Світ. The Word of the Orient	Національна академія наук України, Інститут сходознавства ім. А. Ю. Кримського НАН України	філологічні (мовознавство)
155	Сходознавство	Інститут сходознавства ім. А. Кримського НАН України	філологічні (мовознавство)

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
156	Таврический медико-биологический вестник. Таврійський медико-біологічний вісник	Кримський науковий центр НАН України і МОН України, Кримський державний медичний університет імені С. І. Георгієвського МОЗ України	медичні
157	Тектоніка і стратиграфія. Тектоника и стратиграфия. Tectonics and stratigraphy	Інститут геологічних наук НАН України	геологічні
158	Теоретична та прикладна механіка. Теоретическая и прикладная механика	Донецький національний університет МОН України	фізико-математичні (механіка)
159	Теорія і практика будівництва. Теория и практика строительства	Київський національний університет будівництва і архітектури, Українська Академія наук національного прогресу	технічні
160	Техніка будівництва. Техника строительства	Академія будівництва України	технічні
161	Техніка і технології АПК	Український науково-дослідний інститут прогнозування та випробування техніки і технологій для сільськогосподарського виробництва імені Леоніда Погорілого, ДП «Український державний центр по випробуванню та прогнозуванню техніки і технологій для сільськогосподарського виробництва», МГО «Український міжнародний Інститут Агропромислового Інжинірингу»	сільськогосподарські
162	Труды Института проблем материаловедения НАН Украины. Серия: Композиционные, слоистые и градиентные материалы и покрытия. Электрические контакты и электроды	Інститут проблем матеріалознавства ім. І. М. Францевича НАН України	технічні
163	Українознавство	Науково-дослідний Інститут українознавства МОН України	філологічні (мовознавство)
164	Українське релігієзнавство	Українська асоціація релігієзнавців	філософські, соціологічні, історичні
165	Український археографічний щорічник	Інститут української археографії та джерелознавства імені М. С. Грушевського НАН України	історичні
166	Український медичний часопис. Украинский медицинский журнал. Ukrainian medical journal	Національна медична академія післядипломної освіти імені П. Л. Шупика МОЗ України, ТОВ «Моріон»	медичні
167	Український стоматологічний альманах	Українська медична стоматологічна академія МОЗ України	медичні
168	Український фізичний журнал	Національна академія наук України, Інститут фізики НАН України	фізико-математичні (фізика)
169	Український щорічник міжнародного права	ВГО «Українська асоціація міжнародного права»	юридичні
170	Університетські наукові записки	Хмельницький університет управління та права МОН України, Національна академія державного управління при Президентові України, Інститут законодавства Верховної Ради України	економічні, державне управління

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
171	Управління проектами та розвиток виробництва	Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля МОН України	технічні
172	Управління сучасним містом	Національна академія державного управління при Президентові України	державне управління
173	Фармацевтичний часопис	ДВНЗ «Тернопільський державний університет імені І. Я. Горбачевського», Національний фармацевтичний університет	фармацевтичні
174	Фізіологічний журнал	Національна академія наук України, Інститут фізіології ім. О. О. Богомольця НАН України	медичні, біологічні
175	Філологічні студії: Науковий вісник Криворізького державного педагогічного університету	Криворізький державний педагогічний університет МОН України	філологічні (мовознавство)
176	Химия и технология производств основной химической промышленности	Державний науково-дослідний і проектний інститут основної хімії/НІОХІМ/ Міністерства промислової політики України	технічні
177	Центральноукраїнський правничий часопис	Кіровоградський юридичний інститут Харківського національного університету внутрішніх справ МВС України	юридичні
178	Studia metodologica (з латинської: – Методологічні дослідження)	Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка МОН України	філологічні
	Збірник наукових праць	Національна академія Державної прикордонної служби України	технічні, військові науки
	Наукове видання «Військово-технічний збірник»	Академія сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного	технічні науки
	Науково-технічний журнал «Наука і техніка Повітряних Сил Збройних Сил України»	Харківський університет Повітряних Сил імені Івана Кожедуба Міністерства оборони України	технічні, військові науки
№	Назва видання	Засновник	Галузі науки
1	Актуальні питання фармацевтичної і медичної науки та практики	Запорізький державний медичний університет МОЗ України	медичні, фармацевтичні
2	Актуальні проблеми держави і права. Актуальные проблемы государства и права. Actual Problems of State and Law	Одеська національна юридична академія МОН України	юридичні
3	Бахмутський шлях	Луганський національний університет імені Тараса Шевченка МОН України	історичні, філологічні (українська література)
4	Біоресурси і природокористування	Національний університет біоресурсів і природокористування України, Міністерство охорони навколишнього природного середовища, Міністерство аграрної політики України	біологічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
5	Вісник аграрної науки. Вестник аграрной науки	Українська академія аграрних наук	економічні, сільськогосподарські
6	Вісник Академії праці і соціальних відносин Федерації профспілок України	Академія праці і соціальних відносин Федерації профспілок України	історичні
7	Вісник Київського національного лінгвістичного університету Серія «Історія, економіка, філософія»	Київський національний лінгвістичний університет МОН України	історичні
8	Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Літературознавство. Мовознавство. Фольклористика	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	філологічні
9	Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Східні мови та літератури	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	філологічні
10	Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е. О. Дідоренка	Луганський державний університет внутрішніх справ імені Е. О. Дідоренка МВС України	юридичні
11	Вісник Луганського національного університету імені Тараса Шевченка. Медико-біологічні науки	Луганський національний університет імені Тараса Шевченка МОН України	медичні
12	Вісник Львівського університету. Серія: книгознавство, бібліотекознавство та інформаційні технології	Львівський національний університет імені Івана Франка МОН України	історичні
13	Вісник Львівської комерційної академії. Серія економічна	Львівська комерційна академія Центральної спілки споживчих товариств України	економічні
14	Вісник Приазовського державного технічного університету. Серія: економічні науки	Приазовський державний технічний університет МОН України	економічні
15	Вісник Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля	Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля МОН України	хімічні
16	Вісник Черкаського університету. Серія: Прикладна математика. Інформатика	Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького МОН України	технічні, фізико-математичні
17	Гуманітарний вісник Переяслав-Хмельницького державного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди	Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди МОН України	педагогічні
18	Дослідження з історії техніки	Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут» МОН України	історичні
19	Дослідження світової політики. Збірник наукових праць	Інститут світової економіки і міжнародних відносин НАН України	політичні
20	Економіка і управління	ПВНЗ «Європейський університет», Асоціація навчальних закладів України приватної форми власності	економічні
21	Економіка. Фінанси. Право	Академія муніципального управління, ТОВ «Аналітик»	економічні
22	Європейські перспективи	ГО «Західно-регіональна асоціація клубів ЮНЕСКО»	юридичні, економічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
23	Журнал обчислювальної та прикладної математики	Київський національний університет імені Тараса Шевченка, МП «ТВ і МС»	фізико-математичні (інформатика і кібернетика), технічні
24	Захист металургійних машин від поломок	Приазовський державний технічний університет МОН України	технічні
25	Збірник наукових праць ННЦ «Інституту землеробства УААН»	Національний науковий центр «Інститут землеробства УААН»	сільськогосподарські
26	Збірник наукових праць Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди. «Економіка»	Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди МОН України	економічні
27	Зовнішня торгівля: економіка, фінанси, право	Український державний університет фінансів та міжнародної торгівлі Міністерства фінансів України	юридичні
28	Київська старовина	ВНЗ «Київський славистичний університет»	історичні
29	Комунальне господарство міст. Серія «Економічні науки»	Харківська національна академія міського господарства МОН України	економічні
30	Комунальне господарство міст. Серія «Технічні науки та архітектура»	Харківська національна академія міського господарства МОН України	технічні, архітектура
31	Культура народів Причорномор'я. Экономические науки	Таврійський національний університет ім. В. І. Вернадського, Кримський науковий центр НАН України і МОН України, Міжвузівський центр «Крым»	економічні
32	Культурологічна думка: щорічник наукових праць	Інститут культурології Академії мистецтв України	мистецтвознавство, культурологія
33	Людинознавчі студії. Збірник наукових праць ДДПУ	Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка МОН України	філософські
34	Математичні методи та фізико-механічні поля	Інститут прикладних проблем механіки і математики ім. Я. С. Підстригача НАН України	фізико-математичні (математичне моделювання та обчислювальні методи)
35	Матеріали та дослідження з археології Східної України	Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля МОН України	історичні
36	Медична реабілітація, курортологія, фізіотерапія	Український науково-дослідний інститут медичної реабілітації та курортології, ГО «Фахівці у галузі природних лікувальних ресурсів»	медичні
37	Міжнародний науково-виробничий журнал «Економіка АПК»	ТОВ «Редакція журналу «Економіка АПК» (Сумський національний аграрний університет, ННЦ «Інститут аграрної економіки», Луганський національний аграрний університет, Миколаївський державний аграрний університет Мінагрополітики України)	економічні
38	Морський екологічний журнал. Морской экологический журнал. Marine Ecological Journal	Національна академія наук України, Інститут біології південних морів НАН України	біологічні
39	Наука і освіта	Південний науковий центр Академії педагогічних наук України	педагогічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
40	Науковий вісник Буковинської державної фінансової академії. Економічні науки	Буковинська державна фінансова академія Міністерства фінансів України	економічні
41	Науковий вісник кафедри ЮНЕСКО КНЛУ. Серія «Філологія, педагогіка, психологія»	Київський національний лінгвістичний університет МОН України	педагогічні
42	Науковий вісник НЛТУ України	ДВНЗ «Національний лісотехнічний університет України» МОН України	економічні
43	Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія: Теорія і методика мистецької освіти	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова МОН України	педагогічні
44	Наукові записки Національного університету «Острозька академія». Серія «Історичне релігієзнавство»	Національний університет «Острозька академія»	історичні
45	Науково-технічна інформація	Міністерство освіти і науки України, Український інститут науково-технічної і економічної інформації, Міжнародний науково-навчальний центр інформаційних технологій та систем Національної академії наук України та Міністерства освіти і науки України	економічні
46	Наше право	ГО «Західно-регіональна асоціація клубів «ЮНЕСКО», Спеціалізоване видавництво «ЮНЕСКО-СОЦІО»	юридичні
47	Облік і фінанси АПК	Національний університет біоресурсів і природокористування України, Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана МОН України, Уманський національний університет садівництва, ННЦ «Інститут аграрної економіки» НААН	економічні
48	Педагогіка і психологія професійної освіти	Інститут педагогічної освіти і освіти дорослих АПН України, Національний університет «Львівська політехніка», Львівський науково-практичний центр професійно-технічної освіти АПН України	педагогічні
49	Породоразрушающий и металлообрабатывающий инструмент – техника и технология его изготовления и применения	Інститут надтвердих матеріалів ім. В. М. Бакуля НАН України	технічні
50	Порошковая металлургия. Порошковая металлургия	Інститут проблем матеріалознавства ім. І. М. Францевича НАН України	хімічні
51	Правове регулювання економіки	Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана	юридичні
52	Праці Центру пам'яткознавства	Центр пам'яткознавства НАН України, Українське товариство охорони пам'яток історії та культури	мистецтвознавство

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
53	Прикладні проблеми механіки і математики. Прикладные проблемы механики и математики. Applied Problems of Mechanics and Mathematics	Національна академія наук України, Інститут прикладних проблем механіки і математики ім. Я. С. Підстригача НАН України	фізико-математичні (математичне моделювання та обчислювальні методи)
54	Проблеми взаємодії мистецтв, педагогіки та теорії і практики освіти	Харківський державний університет мистецтв ім. І. П. Котляревського Міністерства культури і туризму України	мистецтвознавство
55	Проблеми обчислювальної механіки і міцності конструкцій. Проблемы вычислительной механики и прочности конструкций. Problems of Computational Mechanics and Strength of Structures	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара МОН України	фізико-математичні (математичне моделювання та обчислювальні методи)
56	Проблеми програмування. Проблемы программирования. Problems in Programming	Національна академія наук України, Інститут програмних систем НАН України	технічні, фізико-математичні
57	Регіональні аспекти розвитку продуктивних сил України	Тернопільський національний економічний університет МОН України	економічні
58	Ренесансні студії	Класичний приватний університет, Інститут літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України	філологічні (літературознавство)
59	Русская литература. Исследования	Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Інститут літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України	філологічні (літературознавство)
60	Свинарство. Міжвідомчий тематичний науковий збірник	Інститут свинарства імені О. В. Квасницького УААН	сільськогосподарські
61	Современные проблемы физического материаловедения	Інститут проблем матеріалознавства ім. І. М. Францевича НАН України	хімічні, технічні
62	Спеціальні історичні дисципліни: питання теорії та методики	Національна академія наук України, Інститут історії України НАН України	історичні
63	Степи Європи в епоху середньовіччя	Донецький національний університет МОН України	історичні
64	Сумський історико-архівний журнал	Інститут української археографії та джерелознавства ім. Грушевського НАН України, Сумський Державний університет, Державний архів Сумської області	історичні
65	Сучасне птахівництво	Національний університет біоресурсів і природокористування України	сільськогосподарські, ветеринарні
66	Таврический медико-биологический вестник. Таврійський медико-біологічний вісник	Кримський науковий центр НАН України і МОН України, Кримський державний медичний університет імені С. І. Георгієвського МОЗ України	біологічні (групи спеціальностей 14.01.2000 – 14.03.2000)
67	Теоретичні питання культури, освіти та виховання	Київський національний лінгвістичний університет МОН України	педагогічні
68	Торгівля, комерція, підприємництво	Львівська комерційна академія Центральної спілки споживчих товариств України	економічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
69	Труды Института прикладной математики и механики НАН Украины Праці Інституту прикладної математики і механіки НАН України	Національна академія наук України, Інститут прикладної математики і механіки НАН України	фізико-математичні (інформатика і кібернетика)
70	Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність	Інститут українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України	історичні
71	Українознавство	Науково-дослідний Інститут українознавства МОН України	історичні
72	Українська полоністика	Житомирський державний університет імені Івана Франка МОН України	педагогіка
73	«Університет» науковий історико-філософський журнал. «Університет» научный историко-философский журнал	ВНЗ «Київський славістичний університет»	історичні
74	Харківський історіографічний збірник	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна МОН України	історичні
75	Цукрові буряки	Інститут цукрових буряків УААН	сільськогосподарські
76	Школа першого ступеня: теорія і практика. Школа первой ступени: теория и практика.	Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет імені Григорія Сковороди МОН України	педагогічні
№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
1	Актуальні проблеми вітчизняної та всесвітньої історії	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна МОН України	історичні
2	Вісник Академії праці і соціальних відносин Федерації профспілок України	Академія праці і соціальних відносин Федерації профспілок України	економічні
3	Вісник Дніпропетровського університету. Серія: світове господарство і міжнародні економічні відносини	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара МОН України	економічні
4	Вісник Національної академії наук. Вестник Национальной академии наук. Herald of the National Academy Ukraine	Національна академія наук України	економічні, хімічні, біологічні, фізико-математичні (фізика, механіка), технічні науки
5	Вісник СевНТУ. Серія «Механіка, енергетика, екологія»	Севастопольський національний технічний університет МОН України	технічні (механіка деформівного твердого тіла; динаміка та міцність машин; процеси механічної обробки, верстати та інструменти)
6	Вчені записки	Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана МОН України	економічні
7	Економіка Криму. Экономика Крыма. Economy of Crimea	Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського МОН України	економічні
8	Збірник наукових праць Академії військово-морських сил імені П. С. Нахімова	Академія військово-морських сил імені П. С. Нахімова Міністерства оборони України	технічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
9	Лаврський альманах. Лаврский альманах	Національний Києво-Печерський історико-культурний заповідник	історичні
10	Наукові праці Одеської національної юридичної академії. Научные труды Одесской национальной юридической академии. Scientific Works of Odessa National Academy of Law	Одеська національна юридична академія МОН України	юридичні
11	Основи та фундаменти	Київський національний університет будівництва і архітектури МОН України	технічні
12	Українська наука: минуле, сучасне, майбутнє	Тернопільський національний економічний університет МОН України	економічні
13	Формування ринкової економіки	Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана МОН України	економічні
14	Фундаментальні та прикладні проблеми чорної металургії. Фундаментальные и прикладные проблемы черной металлургии	Інститут чорної металургії ім. З. І. Некрасова НАН України	технічні
№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
1	Агропромислове виробництво Полісся	Інститут сільського господарства Полісся НААН України	сільськогосподарські
2	Архів клінічної медицини	Івано-Франківський національний медичний університет МОЗ України	медичні
3	Біоресурси і природокористування	Національний університет біоресурсів і природокористування України, Міністерство охорони навколишнього природного середовища, Міністерство аграрної політики України	технічні (механізація сільськогосподарського виробництва), економічні
4	Вісник Академії праці і соціальних відносин Федерації профспілок України	Академія праці і соціальних відносин Федерації профспілок України	соціологічні
5	Вісник геодезії та картографії	Державна служба геодезії, картографії та кадастру, Українське товариство геодезії і картографії, ДП «Науково-дослідний інститут геодезії і картографії», ВГО «Українська картографічна асоціація»	технічні, географічні
6	Вісник Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Фізичне виховання, спорт і здоров'я людини	Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка МОН України	педагогічні, фізичне виховання і спорт
7	Вісник Київського інституту бізнесу та технологій	Київський інститут бізнесу та технологій	економічні
8	Вісник Київського національного лінгвістичного університету. Серія «Історія, економіка, філософія»	Київський національний лінгвістичний університет МОН України	філософські
9	Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Серія: Економіка	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	економічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
10	Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Серія: фізико-математичні науки	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	фізико-математичні (математика, механіка, інформатика і кібернетика)
11	Вісник Луганського національного університету імені Тараса Шевченка. Медико-біологічні науки	Луганський національний університет імені Тараса Шевченка МОН України	біологічні (група спеціальностей 14.03.00)
12	Вісник Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут». Філософія. Психологія. Педагогіка	Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут» МОН України	філософські
13	Вісник Національної академії наук. Вестник Национальной академии наук. Herald of the National Academy of Ukraine	Національна академія наук України	геологічні
14	Вісник Одеського національного університету. Географічні та геологічні науки	Одеський національний університет імені І. І. Мечникова МОН України	геологічні
15	Вісник Одеської державної академії будівництва та архітектури	Одеська державна академія будівництва та архітектури МОН України	технічні (будівництво), архітектура
16	Вісник СевНТУ. Серія «Автоматизація процесів та управління»	Севастопольський національний технічний університет МОН України	технічні
17	Вісник Східноєвропейського університету економіки і менеджменту. Серія «Економіка і менеджмент»	Східноєвропейський університет економіки і менеджменту	економічні
18	Вісник Харківського національного університету. Серія «Валеологія: сучасність і майбутнє»	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна МОН України	педагогічні
19	Вісник Черкаського державного технологічного університету. Вестник Черкаского государственного технологического университета	Черкаський державний технологічний університет МОН України	технічні
20	Вісті Харківського ентомологічного товариства. Известия Харьковского энтомологического общества. The Kharkov Entomological Society Gazette	Харківське ентомологічне товариство, Харківський національний аграрний університет ім. В. В. Докучаєва Міністерства аграрної політики України	біологічні, сільськогосподарські
21	Вода і водоочисні технології. Науково-технічні вісті. Вода и водоочистные технологии. Научно-технические вести. Water and water purification technologies. Scientific and technical news	Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут» МОН України, ТОВ Українська спілка фахівців в галузі очистки води	технічні
22	Галицький лікарський вісник	Івано-Франківський національний медичний університет МОЗ України	медичні
23	Гастроентерологія	Інститут гастроентерології НАМН України, Українська гастроентерологічна асоціація	медичні
24	Геолого-мінералогічний вісник Криворізького технічного університету	Криворізький технічний університет МОН України	геологічні
25	Геоінформатика. Геоінформатика. Geoinformatica	НАН України, Центр менеджменту та маркетингу в галузі наук про Землю Інституту геологічних наук НАН України	технічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
26	Доповіді Національної академії наук. Доклады Национальной академии наук. Reports of the National Academy of Sciences Ukraine	Національна академія наук України	фізико-математичні (математика, механіка, геофізика), геологічні
27	Захист інформації	Національний авіаційний університет МОН України	технічні
28	Збірник наукових праць Кам'янець- Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Серія: соціально- педагогічна	Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка МОН України	педагогічні
29	Іноземні мови	Київський національний лінгвіс- тичний університет МОН Украї- ни, ТОВ «Видавництво «Ленвіт»	педагогічні (іноземні мови)
30	Історія української географії	Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка МОН України	географічні
31	Картоплярство	Національна академія аграрних наук України	сільськогосподарські
32	Картоплярство України	Інститут картоплярства НААН України	сільськогосподарські
33	Коштовне та декоративне каміння	Державний гемологічний центр при Міністерстві фінансів України	геологічні
34	Кримський терапевтичний журнал. Крымский терапевтический журнал.	Кримський державний медичний університет ім. С. І. Георгієвсь- кого МОЗ України	медичні
35	Лісівництво і агролісомеліорація	Український науково-дослідний інститут лісового господарства та агролісомеліорації ім. Г. М. Ви- соцького Державного комітету лісового господарства України та Національної академії наук України	біологічні (група спеціальностей «лісове господарство»)
36	Металознавство та термічна обробка металів. Металловедение и термическая обработка металлов	Придніпровська державна академія будівництва та архітектури МОН України	технічні
37	Методи та засоби управління розвитком транспортних систем. Методы и средства управления развитием транспортных систем	Одеський національний морський університет МОН України	економічні
38	Міжнародний науковий форум: соціологія, психологія, педагогіка, менеджмент	Національний педагогічний університет імені М. П. Драго- манова МОН України	педагогічні, психологічні, соціологічні
39	МІСТ: Мистецтво, історія, сучасність, теорія: збірник наукових праць з мистецтвознавства і культурології	Інститут проблем сучасного мистецтва Національної академії мистецтв України	архітектура, мистецтвознавство
40	Музейний вісник	Запорізький обласний красназничий музей Запорізької обласної ради	історичні
41	Наука і освіта	Південний науковий центр Національної академії педагогічних наук України	психологічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
42	Науковий вісник Волинського національного університету імені Лесі Українки, Географічні науки.	Волинський національний університет імені Лесі Українки МОН України	географічні
43	Науковий вісник Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича. Серія: Комп'ютерні системи та компоненти	Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича МОН України	технічні, фізико-математичні
44	Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія: Географія і сучасність	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова МОН України	географічні
45	Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України	Інститут законодавства Верховної Ради України	юридичні
46	Наукові праці Донецького національного технічного університету. Серія «Проблеми моделювання та автоматизації проектування»	Донецький національний технічний університет МОН України	технічні
47	Наукові праці Українського науково-дослідного гідрометеорологічного інституту	Український науково-дослідний гідро-метеорологічний інститут НАН України і Міністерства України з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи	географічні, фізико-математичні (геофізика)
48	Освіта дорослих: теорія, досвід, перспективи	Інститут педагогічної освіти і освіти дорослих Національної академії педагогічних наук України	педагогічні
49	Педагогіка і психологія професійної освіти	Інститут педагогічної освіти і освіти дорослих НАПН України, Національний університет «Львівська політехніка», Львівський науково-практичний центр професійно-технічної освіти НАПН України	психологічні
50	Перспективи медицини та біології	Луганський державний медичний університет МОЗ України	медичні, біологічні (14.01.00 – 14.03.00 спеціальності)
51	Практична філософія	Центр практичної філософії, Інститут філософії ім. Г. С. Сковороди НАН України	філософські
52	Порошкова металургія. Порошковая металлургия	Інститут проблем матеріалознавства ім. І. М. Францевича НАН України	технічні (металургія)
53	Продуктивність агропромислового виробництва	Український науково-дослідний інститут продуктивності агропромислового комплексу Міністерства аграрної політики України	економічні
54	Психологія і суспільство	Тернопільський національний економічний університет МОН України	соціологічні, філософські
55	Садівництво	Національна академія аграрних наук України	сільськогосподарські
56	Сімейна медицина	Національна медична академія післядипломної освіти ім. П. Л. Шупика МОЗ України, Українська асоціація сімейної медицини	медичні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
57	Сучасна гастроентерологія. Современная гастроэнтерология. Contemporary gastroenterology	Інститут терапії ім. Л. Т. Малої НАМН України, Інститут гастроентерології НАМН України, ПП «ІНПОЛ ЛТМ»	медичні
58	Техніка і технології АПК	Український науково-дослідний інститут прогнозування та випробування техніки і технологій для сільсько-господарського виробництва імені Леоніда Погорілого Міністерства аграрної політики України, ДП «Український державний центр по випробуванню та прогнозуванню техніки і технологій для сільсько-господарського виробництва», МГО «Український міжнародний Інститут Агропромислового Інжинірингу»	технічні
59	Технічні гази. Технические газы	Одеська державна академія холоду МОН України, Українська асоціація виробників технічних газів «УА-СІГМА»	технічні
60	Український соціум. Украинский социум. Ukrainian society	ДУ «Інститут економіки та прогнозування НАН України», ГО «Український інститут соціальних досліджень імені Олександра Яременка», ГО «Центр «Соціальний моніторинг», ПВНЗ «Київський міжнародний університет», Інститут демографії та соціальних досліджень НАН України, Міністерство України у справах сім'ї, молоді та спорту, Державний інститут проблем сім'ї та молоді	соціологічні, економічні
61	Український терапевтичний журнал. Украинский терапевтический журнал. Ukrainian Therapeutic Journal	Інститут терапії імені Л. Т. Малої НАМН України, ПП «ІНПОЛ ЛТМ»	медичні
62	Український хімічний журнал. Украинский химический журнал	Національна академія наук України, Інститут загальної та неорганічної хімії ім. В. І. Вернадського НАН України, Київський національний університет імені Тараса Шевченка	хімічні
63	Упаковка	Національний університет харчових технологій МОН України, ТОВ «Інформаційно-аналітичний центр «Упаковка»	технічні
64	Управління розвитком складних систем	Київський національний університет будівництва і архітектури МОН України	технічні
65	Физическое воспитание студентов	Харківська державна академія дизайну і мистецтв МОН України, Харківське відділення НОК України	педагогічні
66	Фізико-хімічна механіка матеріалів	Національна академія наук України, Фізико-механічний інститут ім. Г. В. Карпенка НАН України	технічні, фізико-математичні (механіка деформівного твердого тіла)

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
67	Філологічні семінари	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	філологічні (літературознавство)
68	Totallogy-XXI. Постнекласичні дослідження	Центр гуманітарної освіти НАН України	філософські
№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
1	Біологія і хімія в школі	Міністерство освіти і науки України, Національна академія педагогічних наук України, ТОВ «Зодіак-ЕКО», Видавництво «Освіта України»	педагогічні (теорія та методика навчання)
2	Всесвітня література в середніх навчальних закладах України	Міністерство освіти і науки України, Видавництво «Педагогічна преса», ТОВ «Зодіак-ЕКО», Видавництво «Освіта України»	педагогічні (теорія та методика навчання)
3	Географія та основи економіки в школі	Міністерство освіти і науки України, Національна академія педагогічних наук України, ТОВ «Зодіак-ЕКО», Видавництво «Освіта України»	педагогічні (теорія та методика навчання)
4	Дефектологія	Міністерство освіти і науки України, Національна академія педагогічних наук України	педагогічні (корекційна педагогіка)
5	Історія в школах України	Міністерство освіти і науки України, Видавництво «Педагогічна преса», ТОВ «Зодіак-ЕКО», Видавництво «Освіта України»	педагогічні (теорія та методика навчання)
6	Іноземні мови в навчальних закладах	Міністерство освіти і науки України, Видавництво «Педагогічна преса», ТОВ «Зодіак-ЕКО»	педагогічні (теорія та методика навчання)
7	Математика в школі	Міністерство освіти і науки України, Національна академія педагогічних наук України, Видавництво «Педагогічна преса», ТОВ «Зодіак-ЕКО», Видавництво «Освіта України»	педагогічні (теорія та методика навчання)
8	Русская словесность в школах Украины	Міністерство освіти і науки України, Інститут педагогіки Національної академії педагогічних наук України, Видавництво «Педагогічна преса», Асоціація вчителів російської мови та літератури України	педагогічні (теорія та методика навчання)
9	Трудова підготовка в закладах освіти	Міністерство освіти і науки України	педагогічні (теорія та методика навчання)
10	Фізика та астрономія в школі	Міністерство освіти і науки України, Національна академія педагогічних наук України, ТОВ «Зодіак-ЕКО», Видавництво «Освіта України»	педагогічні (теорія та методика навчання)

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
11	Фізичне виховання в школі	Міністерство освіти і науки України	педагогічні (теорія та методика навчання)
№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
1	Актуальні проблеми міжнародних відносин	Інститут міжнародних відносин Київського національного університету імені Тараса Шевченка	юридичні, політичні, економічні
2	Актуальні проблеми соціології, психології, педагогіки	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	соціологічні, психологічні
3	Американські літературні студії в Україні	Інститут літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України	філологічні (літературознавство)
4	Аналітика і влада	Національна академія державного управління при Президентові України	державне управління, соціологічні, політичні
5	Аркадія	Одеський національний політехнічний університет, ТОВ «Студія «Негоціант»	мистецтвознавство, культурологія
6	Аспекти історичного музикознавства	Харківський державний університет мистецтв ім. І. П. Котляревського	мистецтвознавство
7	Будівельне виробництво	Науково-дослідний інститут будівельного виробництва	технічні
8	Бухгалтерський облік та аудит. Бухгалтерский учет и аудит	ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана», ТОВ «Екаунтінг»	економічні
9	Витоки педагогічної майстерності	Полтавський державний педагогічний університет імені В. Г. Короленка	педагогічні
10	Вища школа	Міністерство освіти і науки України	педагогічні
11	Вісник аграрної науки. Вестник аграрной науки	Національна академія аграрних наук України	біологічні
12	Вісник Державної академії керівних кадрів культури і мистецтв	Національна академія керівних кадрів культури і мистецтв	політичні
13	Вісник Дніпропетровського університету. Серія: Педагогіка, психологія	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара	психологічні
14	Вісник Дніпропетровського університету. Серія: філософія, соціологія, політологія	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара МОН України	політичні
15	Вісник Донецького національного університету. Серія А: Природничі науки	Донецький національний університет	фізико-математичні (механіка)
16	Вісник Житомирського державного технологічного університету. Технічні науки	Житомирський державний технологічний університет МОН України	технічні
17	Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Історія	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	історичні
18	Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Міжнародні відносини	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	юридичні, економічні, політичні
19	Вісник Книжкової палати	Книжкова палата України	технічні, історичні, соціальні комунікації

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
20	Вісник Луганського національного університету імені Тараса Шевченка. Філологічні науки	Луганський національний університет імені Тараса Шевченка	філологічні (літературознавство)
21	Вісник Національного університету водного господарства та природокористування. Економіка	Національний університет водного господарства та природокористування	економічні
22	Вісник Національного університету водного господарства та природокористування	Національний університет водного господарства та природокористування	сільськогосподарські, технічні
23	Вісник Національного університету України «Київський політехнічний Інститут». Інформатика, управління та обчислювальна техніка	Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут»	технічні
24	Вісник Національної академії наук. Вестник Национальной академии наук. Herald of the National Academy Ukraine	Національна академія наук України	географічні
25	Вісник Національної юридичної академії України імені Ярослава Мудрого. Серія: Економічна теорія та право	Національна юридична академія України імені Ярослава Мудрого	юридичні
26	Вісник невідкладної і відновної медицини. Вестник неотложной и восстановительной медицины	Національна академія медичних наук України, Міністерство охорони здоров'я України, ДУ «Інститут невідкладної і відновної хірургії ім. В. К. Гусака НАМН України», Донецький національний медичний університет ім. М. Горького МОЗ України	медичні
27	Вісник Одеського національного університету. Географічні та геологічні науки	Одеський національний університет імені І. І. Мечникова	географічні
28	Вісник Полтавської державної аграрної академії	Полтавська державна аграрна академія	технічні (техніка та енергетика аграрного виробництва)
29	Вісник Харківського національного університету. Серія «Романо-германська філологія. Методика викладання іноземних мов»	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна	філологічні (мовознавство)
30	Віче	Верховна Рада України	юридичні
31	Водний транспорт	Київська державна академія водного транспорту	технічні, економічні
32	Вопросы русской литературы. Межвузовский научный сборник	Кримський центр гуманітарних досліджень, Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського	філологічні (літературознавство)
33	Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського. Серія «Фізико-математичні науки». Ученые записки Таврического национального университета имени В. И. Вернадского. Серія «Фізико-математические науки». Scientific notes of Taurida National V. I. Vernadsky University. Series «Physics and Mathematics Sciences»	Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського	фізико-математичні (фізика)
34	Вчені записки Харківського гуманітарного університету «Народна українська академія»	Харківський гуманітарний університет «Народна українська академія»	філософські, соціологічні
35	Гоголезнавчі студії	Ніжинський державний університет імені Миколи Гоголя	філологічні (літературознавство)

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
36	Грані історії	Горлівський державний педагогічний інститут іноземних мов, Донецький національний університет	історичні
37	Гуманітарний журнал	Національний гірничий університет	історичні
38	Гуржіївські історичні читання	Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького	історичні
39	Держава та регіони. Серія: Соціальні комунікації	Класичний приватний університет	соціальні комунікації
40	Дефектологія	Міністерство освіти і науки України, Національна академія педагогічних наук України	психологічні
41	Динамічні системи. Динамические системы. Dynamic systems	Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського	фізико-математичні (математика, механіка)
42	Доповіді Національної академії наук України. Доклады Национальной академии наук Украины. Reports of the National Academy of Sciences Ukraine	Національна академія наук України	біологічні, хімічні, фізико-математичні (фізика), технічні
43	Екологічна безпека	Кременчуцький державний політехнічний університет імені Михайла Остроградського	технічні (екологічна безпека)
44	Екологічна безпека та природокористування	Київський національний університет будівництва і архітектури; Інститут телекомунікацій і глобального інформаційного простору НАН України	геологічні (екологічна безпека)
45	Екологія і природокористування	Національна академія наук України, Інститут проблем природокористування та екології НАН України	технічні (розробка корисних копалин, екологічна безпека)
46	Електротехнічні та комп'ютерні системи	Одеський національний політехнічний університет	технічні
47	Журнал практикуючого психолога. Журнал практикующего психолога	Київський національний лінгвістичний університет	психологічні
48	Журнал фізичних досліджень	Львівський національний університет імені Івана Франка	фізико-математичні (астрономія)
49	Записки історичного факультету	Одеський національний університет імені І. І. Мечникова	історичні
50	Збірник наукових праць Донецького державного університету управління. Серія «Економіка»	Донецький державний університет управління	економічні
51	Збірник наукових праць Українського державного геологорозвідувального інституту	Український державний геологорозвідувальний інститут	технічні, геологічні
52	Збірник наукових праць Хмельницького інституту соціальних технологій Університету «Україна»	Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна»	педагогічні
53	Зовнішня торгівля. Економічна безпека. Внешняя торговля. Экономическая безопасность. Foreign trade. Economic security	Університет економіки та права «Крок»	економічні
54	Іноземна філологія	Львівський національний університет імені Івана Франка	філологічні (мовознавство)

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
55	Інформатика та інформаційні технології в навчальних закладах	Видавництво «Освіта України»	педагогічні (теорія та методика навчання)
56	Кібернетика та обчислювальна техніка. Кибернетика и вычислительная техника. Cybernetics and computer engineering	НАН України, Міжнародний науково-навчальний центр інформаційних технологій та систем НАН та МОН України, Інститут кібернетики імені В. М. Глушкова НАН України	фізико-математичні (математика)
57	Кібернетика та системний аналіз. Кибернетика и системный анализ	Національна академія наук України, Інститут кібернетики імені В. М. Глушкова НАН України	фізико-математичні (математика)
58	Лексикографічний бюлетень	Інститут української мови НАН України	філологічні
59	Леся Українка і сучасність	Волинський національний університет імені Лесі Українки	філологічні
60	Літопис Волині	Волинський національний університет імені Лесі Українки	філологічні (літературознавство)
61	Металофізика та новітні технології. Металлофизика и новейшие технологии	Національна академія наук України, Інститут металофізики ім. Г. В. Курдюмова НАН України	фізико-математичні (фізика), технічні
62	Міжнародний інформаційний науково-технічний журнал «Вагонний парк». Международный информационный научно-технический журнал «Вагонный парк». «Car Fleet» International Informational Science-and-Technology Journal	Корпорація «Техностандарт»	технічні
63	Міжнародний інформаційний науково-технічний журнал «Локомотив-інформ». Международный информационный научно-технический журнал «Локомотив-информ». «Locomotive Inform» International Informational Science-and-Technology Journal	Корпорація «Техностандарт»	технічні
64	Мова	Одеський національний університет імені І. І. Мечникова	філологічні (мовознавство)
65	Музичне мистецтво	Донецька державна музична академія імені С. С. Прокоф'єва, Львівська національна музична академія імені М. В. Лисенка	мистецтвознавство
66	Навчання і виховання обдарованої особистості: теорія і практика	Інститут обдарованої дитини НАПН України	педагогічні, психологічні
67	Наносистеми, наноматеріали, нанотехнології	Національна академія наук України, Інститут металофізики ім. Г. В. Курдюмова НАН України	фізико-математичні (фізика), хімічні
68	Науковий вісник будівництва	Харківський державний технічний університет будівництва та архітектури, Харківське обласне територіальне відділення Академії будівництва України	технічні
69	Науковий вісник кафедри ЮНЕСКО КНЛУ. Серія «Філологія, педагогіка, психологія»	Київський національний лінгвістичний університет	філологічні (мовознавство)
70	Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України. Серія: Право	Національний університет біоресурсів і природокористування України	юридичні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
71	Науковий вісник Ужгородського університету. Серія «Фізика»	Ужгородський національний університет	фізико-математичні (фізика)
72	Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія: Економіка і право	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова	юридичні
73	Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія: Історичні науки	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова	історичні
74	Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія: Проблеми граматики і лексикології української мови	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова	філологічні (мовознавство)
75	Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія: Фізика і математика у вищій середній школі	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова	педагогічні
76	Наукові вісті Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут»	Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут»	фізико-математичні (математика)
77	Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України	Інститут законодавства Верховної Ради України	економічні, державне управління
78	Наукові записки. Філологічні науки	Ніжинський державний університет імені Миколи Гоголя	філологічні
79	Наукові збірки Львівської національної музичної академії імені М. В. Лисенка	Львівська національна музична академія імені М. В. Лисенка	мистецтвознавство, культурологія
80	Наукові праці Донецького національного технічного університету. Серія «Електротехніка і енергетика»	Донецький національний технічний університет	технічні
81	Наукові праці. Серія: Державне управління	Чорноморський державний університет імені Петра Могили	державне управління
82	Наукові праці Південного філіалу Національного університету біоресурсів і природокористування України «Кримський агротехнологічний університет». Економічні науки	Національний університет біоресурсів і природокористування України	економічні
83	Наукові праці Південного філіалу Національного університету біоресурсів і природокористування України «Кримський агротехнологічний університет». Сільськогосподарські науки	Національний університет біоресурсів і природокористування України	сільськогосподарські
84	Наукові праці Південного філіалу Національного університету біоресурсів і природокористування України «Кримський агротехнологічний університет». Технічні науки	Національний університет біоресурсів і природокористування України	технічні
85	Наукові праці Полтавської державної аграрної академії	Полтавська державна аграрна академія	економічні
86	Наукоємні технології	Національний авіаційний університет	технічні (системи захисту інформації)
87	Нова філологія	ДВНЗ «Запорізький національний університет» МОН України	філологічні (мовознавство)
88	Новий колегіум. Новый коллегиум. New collegium	Харківський національний університет радіоелектроніки, Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди	педагогічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
89	Ономастичні науки <...>	Донецький національний університет, Інститут української мови НАН України, Горлівський державний педагогічний інститут іноземних мов, ПВНЗ «Донецький інститут соціальної освіти», Донецький національний медичний університет ім. М. Горького МОЗ України	філологічні (мовознавство)
90	Освіта і управління	ТОВ «Редакція науково-практичного журналу «Освіта і управління» (Академія наук вищої школи України, Українсько-американський гуманітарний інститут «Вісконсінський міжнародний університет (США) в Україні»)	державне управління
91	Педагогіка і психологія. Вісник Академії педагогічних наук України	Національна академія педагогічних наук України, Державне інформаційно-виробниче підприємство видавництва «Педагогічна преса»	педагогічні, психологічні
92	Питання атомної науки і техніки. Вопросы атомной науки и техники. Problems of Atomic Science and Technology	Національний науковий центр «Харківський фізико-технічний інститут»	фізико-математичні (фізика)
93	Питання культурології: Збірник наукових праць	Київський національний університет культури і мистецтв	мистецтвознавство, культурологія
94	Південний архів /філологічні науки/	Херсонський державний університет	філологічні (літературознавство)
95	Поверхня. Поверхность. Surface	Інститут хімії поверхні ім. О. О. Чуйка НАН України	хімічні
96	Порівняльно-правові дослідження	Інститут держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, Маріупольський державний гуманітарний університет	юридичні, політичні
97	Порошковая металлургия. Порошковая металлургия	Інститут проблем матеріалознавства ім. І. М. Францевича НАН України	фізико-математичні (фізика)
98	Природа Західного Полісся та прилеглих територій	Волинський національний університет імені Лесі Українки	географічні
99	Проблеми гуманітарних наук. Історія	Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка	історичні
100	Проблеми машинобудування. Проблемы машиностроения. Journal of Mechanical Engineering	Національна академія наук України, Інститут проблем машинобудування ім. А. М. Підгорного НАН України	технічні, фізико-математичні (механіка)
101	Проблеми науки. Проблемы науки. Problems of science	ДП «Київський державний центр науково-технічної і економічної інформації»	економічні
102	Проблеми охорони навколишнього природного середовища та екологічної безпеки	Український науково-дослідний інститут екологічних проблем	географічні, технічні (екологічна безпека)
103	Проблеми сучасності: мистецтво, культура, педагогіка	Луганський державний інститут культури і мистецтв	мистецтвознавство

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
104	Професійно-технічна освіта	Міністерство освіти і науки України, Національна академія педагогічних наук України, Інститут педагогіки і психології професійної освіти України НАПН України	педагогічні (теорія та методика навчання)
105	Психолінгвістика	ДВНЗ «Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет імені Григорія Сковороди»	філологічні (мовознавство)
106	Психологічні науки: проблеми і здобутки	Київський міжнародний університет, Інститут соціальної та політичної психології НАПН України	психологічні
107	Релігія та Соціум	Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича	соціологічні
108	Світова література на перехресті культур і цивілізацій	Кримський центр гуманітарних досліджень, Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського	філологічні (літературознавство)
109	Сіверщина в історії України	Національний заповідник «Глухів», Центр пам'яткознавства Національної академії наук України і Українського товариства охорони пам'яток історії та культури	історичні
110	Слов'янський збірник	Одеський національний університет ім. І. І. Мечникова	філологічні (мовознавство)
111	Соціально-психологічні проблеми тифлопедагогіки	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова	педагогічні
112	Сталий розвиток економіки	ПВНЗ «Університет економіки і підприємництва», ПП «Інститут економіки, технологій і підприємництва»	економічні
113	Строительство, материаловедение, машиностроение. Стародубовские чтения	Придніпровська державна академія будівництва та архітектури	технічні
114	Судово-медична експертиза	Національна медична академія післядипломної освіти імені П. Л. Шупика МОЗ України	медичні
115	Сучасна українська політика	Інститут політичних та етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України, Асоціація політичних наук України, ГО «Українська академія політичних наук», Український центр політичного менеджменту, Чорноморський державний університет ім. П. Могили	філософські, політичні
116	Сучасні проблеми дослідження, реставрації та збереження культурної спадщини	Інститут проблем сучасного мистецтва Академії мистецтв України	мистецтвознавство, культурологія
117	Східноукраїнський лінгвістичний збірник. Восточноукраинский лингвистический сборник	Донецький національний університет	філологічні (мовознавство)

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
118	Теоретичні та прикладні аспекти геоінформатики. Теоретические и прикладные аспекты геоинформатики. Theoretical and applied aspects of geoinformatics	Всеукраїнська асоціація геоінформатики, Центр менеджменту та маркетингу в галузі наук про Землю Інституту геологічних наук НАН України	геологічні (геофізика, геоінформатика), фізико-математичні (геофізика, геоінформатика)
119	Теорія і практика викладання української мови як іноземної	Львівський національний університет імені Івана Франка	філологічні (мовознавство)
120	Теорія і практика фізичного виховання. Теория и практика физического воспитания	Донецький національний університет	фізичне виховання
121	Термоелектрика. Термоэлектричество. Journal of Thermoelectricity	Національна академія наук України, Інститут термоелектрики НАН України та МОН України	фізико-математичні (фізика)
122	Типологія мовних значень у діахронічному та зіставному аспектах	Донецький національний університет	філологічні (мовознавство)
123	Туберкульоз, легеневі хвороби, ВІЛ-інфекція. Туберкулез, легочные болезни, ВИЧ-инфекция. Tuberculosis, Lung diseases, HIV infection	Національний медичний університет ім. О. О. Богомольця, ПП «ІНПОЛ ЛТМ»	медичні
124	Українська мова й література в середніх школах, гімназіях, ліцеях та колегіумах	Міністерство освіти і науки України, Державне інформаційно-виробниче підприємство видавництва «Педагогічна преса»	педагогічні (13.00.02)
125	Український антарктичний журнал	Державне науково-виробниче підприємство «Український антарктичний центр»	геологічні
126	Український науково-медичний молодіжний журнал. Украинский научно-медицинский молодежный журнал. Ukrainian Scientific Medical Youth Journal	Національний медичний університет імені О. О. Богомольця МОЗ України	медичні
127	Український селянин	Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького	історичні
128	Український пульмонологічний журнал. Украинский пульмонологический журнал	Національний інститут фтизіатрії і пульмонології імені Ф. Г. Яновського Національної академії медичних наук України	медичні
129	Успіхи фізики металів. Успехи физики металлов	Національна академія наук України, Інститут металофізики ім. Г. В. Курдюмова НАН України	фізико-математичні (фізика)
130	Фізика конденсованих систем. Condensed Matter Physics	Інститут фізики конденсованих систем НАН України	фізико-математичні (фізика)
131	Філологічні дослідження. Филологические исследования	Донецький національний університет	філологічні
132	Функціональні матеріали. Функциональные материалы. Functional Materials	Національна академія наук України, Інститут монокристалів НАН України	фізико-математичні (фізика)
133	Хімія, фізика та технологія поверхні. Химия, физика и технология поверхности. Chemistry, Physics and Technology of Surface	Національна академія наук України, Інститут хімії поверхні ім. О. О. Чуйка НАН України	хімічні, фізико-математичні (фізика)
134	Часопис картографії	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	географічні
135	Шлях освіти	Міністерство освіти і науки України, Національна академія педагогічних наук України, Асоціація працівників гімназій і ліцеїв України	педагогічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
136	<...>/Докса. Збірник наукових праць з філософії та філології	Одеський національний університет імені І. І. Мечникова	філологічні, філософські
№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
1	Адвокат	ВГО «Спілка адвокатів України», «Академія адвокатури України», Українська іноземна юридична колегія, Українська адвокатська корпорація, Редакція журналу «Адвокат», ТОВ «Прецедент»	юридичні
2	Актуальні проблеми іноземної філології: Лінгвістика та літературознавство	Бердянський державний педагогічний університет, ДВНЗ «Запорізький національний університет»	філологічні
3	Будівельні матеріали та вироби. Строительные материалы и изделия	Український науково-дослідний і проектно- конструкторський інститут будівельних матеріалів та виробів «НДІБМВ», Акціонерне товариство «Київміськбудматеріали»	технічні
4	Вища освіта України. Высшее образование Украины. Higher education of Ukraine (з додатками)	Міністерство освіти і науки України, Національна академія педагогічних наук України, Інститут вищої освіти НАПН України, Державне інформа- ційно-виробниче підприємство видавництва «Педагогічна преса»	педагогічні, філософські
5	Вісник Академії праці і соціальних відносин Федерації профспілок України	Академія праці і соціальних відносин Федерації профспілок України	державне управління
6	Вісник Дніпропетровського державного аграрного університету	Дніпропетровський державний аграрний університет	ветеринарні
7	Вісник Дніпропетровського університету. Серія: біологія, медицина	Дніпропетровський національний університет імені Олеса Гончара	біологічні, медичні
8	Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Інтродукція та збереження рослинного різноманіття	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	біологічні
9	Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Серія: Кібернетика	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	фізико-математичні, технічні
10	Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Серія: фізико-математичні науки	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	технічні
11	Вісник Львівської комерційної академії. Серія: Гуманітарні науки	Львівська комерційна академія	історичні
12	Вісник Національної юридичної академії України імені Ярослава Мудрого. Серія: Економічна теорія та право	Національна юридична академія України імені Ярослава Мудрого	економічні
13	Вісник Одеського національного морського університету	Одеський національний морський університет	технічні
14	Вчені записки Харківського гуманітарного університету «Народна українська академія»	Харківський гуманітарний університет «Народна українська академія»	філологічні (літературознавство)

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
15	Гідравліка і гідротехніка	Національний транспортний університет	технічні
16	Директор школи, ліцею, гімназії. Директор школи, лицея, гимназии	Міністерство освіти і науки України, Національна академія педагогічних наук України, Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова, Видавництво «Педагогічна преса», Центр сприяння суспільному розвитку ім. Миколи Пирогова	філософські, психологічні
17	Діалог: Медіа-студії	Одеський національний університет імені І. І. Мечникова	філологічні
18	Духовні студії	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова, Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна», Генеральна дирекція Київської міської ради з обслуговування іноземних представництв, Історичний клуб «Планета»	історичні, філософські
19	Електромеханічні і енергозберігаючі системи	Кременчуцький державний університет імені Михайла Остроградського	технічні
20	Електронне моделювання. Электронное моделирование. Electronic modeling	Національна академія наук України, Інститут проблем моделювання в енергетиці ім. Г. Є. Пухова НАН України	фізико-математичні
21	Журналістика	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	соціальні комунікації
22	Збірник наукових праць Академії внутрішніх військ Міністерства внутрішніх справ України	Академія внутрішніх військ Міністерства внутрішніх справ України	технічні
23	Криміналістичний вісник	Державний науково-дослідний експертно-криміналістичний центр МВС України, Національна академія внутрішніх справ	юридичні
24	Кримський юридичний вісник	Кримський юридичний інститут Одеського державного університету внутрішніх справ МВС України	державне управління
25	Культура народів Причорномор'я. Филологические науки	Таврійський національний університет ім. В. І. Вернадського, Кримський науковий центр НАН України і МОН України, Міжвузівський центр «Крым»	філологічні
26	Літопис Волині	Волинський національний університет імені Лесі Українки	історичні
27	Малий і середній бізнес (право, держава, економіка)	Інститут законодавчих передбачень і правової експертизи, Рада по вивченню продуктивних сил НАН України, Науково-дослідний інститут приватного права і підприємництва НАПрН України, Українська спілка підприємців малого і середнього бізнесу, АО «Василь Костицький і Партнери»	економічні, юридичні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
28	Мінеральні ресурси України	Міністерство охорони навколишнього природного середовища, Український державний геолого-розвідувальний інститут	геологічні
29	Музична україністика: сучасний вимір	Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського НАН України	мистецтвознавство
30	Наносистеми, наноматеріали, нанотехнології	Інститут металофізики ім. Г. В. Курдюмова НАН України	технічні
31	Наноструктурное материаловедение	Інститут проблем матеріалознавства ім. І. М. Францевича НАН України	хімічні
32	Науковий вісник Академії муніципального управління. Серія «Право»	Академія муніципального управління	юридичні
33	Науковий вісник	Одеський державний економічний університет	економічні
34	Науковий вісник Луганського національного аграрного університету Серія: ветеринарні науки	Луганський національний аграрний університет	ветеринарні
35	Науковий вісник Ужгородського університету. Серія «Математика і інформатика»	Ужгородський національний університет	фізико-математичні (інформатика)
36	Науковий вісник Українського науково-дослідного інституту пожежної безпеки	Український науково-дослідний інститут пожежної безпеки	технічні
37	Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія: Науково-педагогічні проблеми фізичної культури (фізична культура і спорт)	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова	педагогічні
38	Наукові вісті Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут»	Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут»	біологічні
39	Наукові записки Луганського національного університету. Серія «Філологічні науки»	Луганський національний університет імені Тараса Шевченка	філологічні
40	Наукові записки. Серія: Психолого-педагогічні науки	Ніжинський державний університет імені Миколи Гоголя	педагогічні
41	Наукові записки. Серія: Філологічні науки	Кіровоградський державний педагогічний університет імені Володимира Винниченка	філологічні (літературознавство)
42	Науково-інформаційний вісник Івано-Франківського університету права імені Короля Данила Галицького	Івано-Франківський університет права імені Короля Данила Галицького	юридичні, економічні
43	Ніжинська старовина	Центр пам'яткознавства НАН України Українського товариства охорони пам'яток історії та культури	історичні
44	Нові технології навчання	ДНУ «Інститут інноваційних технологій і змісту освіти»	педагогічні
45	Обрії	Івано-Франківський обласний інститут післядипломної освіти педагогічних працівників	педагогічні
46	Перспективи. Соціально-політичний журнал	Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського	філософські, політичні, соціологічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
47	Питання атомної науки і техніки. Вопросы атомной науки и техники	Національний науковий центр «Харківський фізико-технічний інститут»	технічні
48	Правова держава. Щорічник наукових праць	Інститут держави і права ім. В. М. Корецького НАН України	юридичні
49	Правовий вісник Української академії банківської справи	Українська академія банківської справи Національного банку України	юридичні
50	Прикладна радіоелектроніка. Прикладная радиоэлектроника. Applied Radio Electronics	Академія наук прикладної радіоелектроніки, Харківський національний університет радіоелектроніки МОН України	фізико-математичні (математичне моделювання та обчислювальні методи)
51	Проблеми гуманітарних наук. Філологія	Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка	філологічні
52	Проблеми нафтогазової промисловості	ДП «Науково-дослідний інститут нафтогазової промисловості «Національної акціонерної компанії «Нафтогаз України»	геологічні
53	Проблеми освіти	ДНУ «Інститут інноваційних технологій і змісту освіти»	педагогічні
54	Проблеми остеології. Проблемы остеологии	Українська Асоціація остеопорозу	медичні
55	Проблеми підвищення ефективності інфраструктури	Національний авіаційний університет	економічні
56	Проблеми розвитку міського середовища	Національний авіаційний університет	технічні
57	Проблеми трудової і професійної підготовки	Слов'янський державний педагогічний університет	педагогічні
58	Радіоелектроніка та інформатика	Харківський національний університет радіоелектроніки	фізико-математичні
59	Система і структура східнослов'янських мов	Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова	філологічні (мовознавство)
60	Стратегічні пріоритети	Національний інститут стратегічних досліджень	економічні
61	Стратегія економічного розвитку України	ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»	економічні
62	Студії мистецтвознавчі	Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського НАН України	архітектура
63	Сучасна ортодонція. Современная ортодонтия	Національний медичний університет імені О. О. Богомольця, ТОВ «Юнімед»	медичні
64	Сучасні проблеми дослідження, реставрації та збереження культурної спадщини	Інститут проблем сучасного мистецтва Академії мистецтв України	архітектура
65	Східнослов'янська філологія	Горлівський державний педагогічний інститут іноземних мов, Донецький національний університет	філологічні
66	Технічна теплофізика та промислова теплоенергетика	Національна металургійна академія України	технічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
67	Теоретична електротехніка	Львівський національний університет імені Івана Франка МОН України	технічні
68	Українська мова і література в школі	Інститут педагогіки НАПН України	педагогічні
69	Український антарктичний журнал	Державне науково-виробниче підприємство «Український антарктичний центр»	біологічні
70	Українське мистецтвознавство: матеріали, дослідження, рецензії	Національна академія наук України, Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського НАН України	архітектура
71	Український біохімічний журнал	НАН України, Інститут біохімії ім. О. В. Палладіна НАН України	біологічні
72	Університетські наукові записки. Часопис Івано-Франківського університету права імені Короля Данила Галицького	Івано-Франківський університет права імені Короля Данила Галицького	юридичні
73	Художня культура. Актуальні проблеми	Інститут проблем сучасного мистецтва Національної академії мистецтв України, Державний центр театрального мистецтва імені Леся Курбаса	архітектура, мистецтвознавство, культурологія
74	Цукор України. Сахар Украины. Ukrainian Sugar	Національна асоціація цукровиків України, Національний університет харчових технологій, Український науково-дослідний інститут цукрової промисловості	технічні, економічні (економіка та управління підприємствами)
№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
1	Аграрна економіка	Львівський національний аграрний університет	економічні
2	Актуальні проблеми державного управління, педагогіки та психології	Херсонський національний технічний університет	державне управління, педагогічні
3	Археологічний альманах. Археологический альманах	Кримський філіал Інституту археології НАН України, Донецький обласний краєзнавчий музей	історичні
4	Виноградарство и виноделие	Національний інститут винограду і вина «Магарач»	технічні, сільськогосподарські (виноградарство, селекція рослин)
5	Високі технології в машинобудуванні	Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут»	технічні
6	Вісник астрономічної школи	Національний авіаційний університет	фізико-математичні (астрономія)

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
7	Вісник Дніпропетровського державного аграрного університету	Дніпропетровський державний аграрний університет	економічні, технічні
8	Вісник Донецького національного університету. Серія А: Природничі науки	Донецький національний університет	біологічні
9	Вісник Львівського університету. Серія: філологічна	Львівський національний університет імені Івана Франка	філологічні
10	Вісник Полтавської державної аграрної академії	Полтавська державна аграрна академія	економічні
11	Вісник Сумського національного аграрного університету. Серія «Будівництво»	Сумський національний аграрний університет	технічні
12	Вугілля України. Уголь Украины	Міністерство вугільної промисловості. Спілка гірничих спеціалістів України	технічні
13	Дерматовенерология. Косметология. Сексопатология	Асоціація дерматологів, венерологів та косметологів Дніпропетровщини	медичні
14	Директор школи, ліцею, гімназії. Директор школи, лицея, гимназии	Міністерство освіти і науки України, Національна академія педагогічних наук України, Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова, Видавництво «Педагогічна преса», Центр сприяння суспільному розвитку ім. Миколи Пирогова	педагогічні
15	Діалог: Медіа-студії	Одеський національний університет імені І. І. Мечникова	соціальні комунікації
16	Донецький археологічний збірник	Донецький національний університет	історичні
17	Дриновський збірник	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна	історичні
18	Екологічна безпека та збалансоване ресурсокористування	Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу	технічні (розробка корисних копалин)
19	Економічний форум	Луцький національний технічний університет	економічні
20	Енергозбереження. Энергетика. Энергоаудит. Энергосбережение. Энергетика. Энергоаудит. Energy saving. Power engineering. Energy audit	ТОВ «Північно-східна енергетична компанія «СВЕКО»	економічні
21	Зберігання та переробка зерна. Хранение и переработка зерна	ТОВ «АПК-Зерно»	технічні
22	Збірник наукових праць центру воєнно-стратегічних досліджень Національного університету оборони України	Національний університет оборони України	технічні, військові
23	Зерно і хліб	Інститут аграрної економіки НААНУ, АТ «Київхліб», Державна акціонерна компанія «Хліб України», АТ «Київхліб», Редакційно-видавничий центр «ЗіХ»	економічні, технічні, сільськогосподарські
24	Кінематика і фізика небесних тіл. Кинематика и физика небесных тел	Національна академія наук України, Головна астрономічна обсерваторія	фізико-математичні (астрономія), технічні
25	Княжа доба: історія і культура	Інститут українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України	історичні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
26	Космічна наука і технологія. Space science and technology	Національне космічне агентство України, Національна академія наук України	фізико-математичні (астрономія), технічні
27	Крымский архив. Историко-краеведческий и литературно-философский журнал	Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського, ТОВ «Кримський центр гуманітарних досліджень»	історичні
28	«Магарач». Виноградарство та виноробство. «Магарач». Виноградарство и виноделие	Інститут винограду і вина УААН «Магарач»	сільськогосподарські (виноградарство, селекція рослин)
29	Magisterium. Хімічні науки	Національний університет «Києво-Могилянська академія»	технічні
30	Маркетинг і менеджмент інновацій. Маркетинг и менеджмент инноваций. Marketing and management of innovations	Сумський державний університет	економічні
31	Машинобудування	Українська інженерно-педагогічна академія	технічні
32	Медицина невідкладних станів. Медицина неотложных состояний. Emergency medicine	ДУ «Інститут загальної та невідкладної хірургії НАМН України»	медичні
33	Международный научный журнал «Прикладная механика». Міжнародний науковий журнал «Прикладна механіка»	Національна академія наук України, Інститут механіки ім. С. П. Тимошенка НАН України	технічні
34	Мінеральні ресурси України	Міністерство охорони навколишнього природного середовища, Український державний геолого-розвідувальний інститут	технічні
35	Науковий вісник	Одеський державний економічний університет	політичні
36	Науковий вісник Луганського національного аграрного університету Серія: біологічні науки	Луганський національний аграрний університет	біологічні (за спеціальностями: біохімія; ботаніка; цитологія; клітинна біологія, гістологія; фізіологія рослин; генетика; екологія)
37	Наукові записки НАУКМА. Хімічні науки і технології	Національний університет «Києво-Могилянська академія»	технічні
38	Наукоємні технології	Національний авіаційний університет	технічні
39	Одеські астрономічні публікації. Odessa Astronomical Publications	Науково-дослідний інститут «Астрономічна обсерваторія» при Одеському національному університеті імені І. І. Мечникова	фізико-математичні (астрономія)
40	Право та державне управління	Класичний приватний університет	юридичні, державне управління
41	Природничий альманах, серія: біологічні науки	Херсонський державний університет	біологічні
42	Проблеми історії України: факти, судження, пошуки	Інститут історії України НАН України	історичні
43	Проблеми зооінженерії та ветеринарної медицини	Харківська державна зооветеринарна академія	ветеринарні, сільськогосподарські науки

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
44	Проблеми міжнародних відносин	ПВНЗ «Київський міжнародний університет», Інститут світової економіки і міжнародних відносин НАН України	політичні
45	Проблеми підготовки сучасного вчителя	Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини	педагогічні
46	Сортовивчення та охорона прав на сорти рослин	Державна служба з охорони прав на сорти рослин, Український інститут експертизи сортів рослин	сільськогосподарські
47	Стратегічні пріоритети	Національний інститут стратегічних досліджень	державне управління
48	Студії мистецтвознавчі. Researches of Fine Arts	Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського НАН України	мистецтвознавство
49	Техногенно-екологічна безпека та цивільний захист	Інститут геохімії навколишнього середовища НАН України та Міністерства України з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи, Виконавчий комітет Кременчуцької міської ради	геологічні, технічні (екологічна безпека)
50	Технологічні комплекси	Луцький національний технічний університет	технічні
51	Товарознавство та інновації. Товароведение и инновации	Донецький національний університет економіки і торгівлі імені Михайла Туган-Барановського	технічні
52	Українознавчий альманах	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	політичні, філософські, історичні, філологічні
53	Українське мистецтвознавство: матеріали, дослідження, рецензії	Національна академія наук України, Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського НАН України	мистецтвознавство
54	Фізична активність, здоров'я і спорт	Львівський державний університет фізичної культури	фізична культура і спорт
55	Хлібопекарська і кондитерська промисловість України	Національний університет харчових технологій, Державний департамент з продовольства України, Укрхлібпром, АТ «Київхліб», Редакційно-видавничий центр «ЗіХ»	технічні
№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
1	Банківська справа	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	економічні
2	Будівельне виробництво	Науково-дослідний інститут будівельного виробництва	економічні
3	Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Філософія. Політологія	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	політичні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
4	Вісник Херсонського національного технічного університету. Вестник Херсонского национального технического университета. Visnyk of Kherson National Technical University	Херсонський національний технічний університет	технічні (технологія харчової та легкої промисловості)
5	Вчені записки Харківського гуманітарного університету «Народна українська академія»	Харківський гуманітарний університет «Народна українська академія»	економічні
6	Економіка. Менеджмент. Бізнес	Державний університет інформаційно- комунікаційних технологій	економічні
7	Збірник наукових праць Рівненського державного гуманітарного університету «Оновлення змісту, форм та методів навчання і виховання в закладах освіти»	Рівненський державний гуманітарний університет	педагогічні
8	Землевпорядний вісник	Державний комітет України по земельних ресурсах	економічні
9	Імідж сучасного педагога	Полтавський державний педагогічний університет імені В. Г. Короленка, Полтавський обласний інститут післядипломної освіти ім. М. В. Остроградського, ТОВ «АСМІ»	педагогічні
10	Комп'ютерно- інтегровані технології: освіта, наука, виробництво	Луцький національний технічний університет	технічні
11	Медична освіта	ДВНЗ «Тернопільський державний медичний університет імені І. Я. Горбачевського», Національна медична академія післядипломної освіти ім. П. Л. Шупика	педагогічні
12	Механіка та машинобудування	Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут», Академія наук вищої школи, відділення механіки та машинобудування	технічні
13	Науковий вісник ХДМІ. Научный вестник ХГМИ. Scientific Bulletin KSMI	Херсонський державний морський інститут	технічні
14	Науковий вісник Академії муніципального управління, серія «Техніка»	Академія муніципального управління	технічні
15	Наукові праці Південного філіалу Національного університету біоресурсів і природокористування України «Кримський агротехнологічний університет». Ветеринарні науки	Національний університет біоресурсів і природокористування України	ветеринарні
16	Нейрофізіологія. Нейрофизиология. Neurophysiology	Національна академія наук України, Інститут фізіології ім. О. О. Богомольця	біологічні, медичні
17	Освіта осіб з особливими потребами: шляхи розбудови	Інститут спеціальної педагогіки Національної академії педагогічних наук України	педагогічні, психологічні
18	Проблеми машинобудування. Проблемы машиностроения. Journal of Mechanical Engineering	Національна академія наук України, Інститут проблем машинобудування ім. А. М. Підгорного НАН України	фізико-математичні (інформатика)
19	Проблеми сучасного літературознавства	Одеський національний університет ім. І. І. Мечникова	філологічні (літературознавство)

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
20	Публічне управління: теорія та практика	Харківський регіональний інститут державного управління, Асоціація докторів наук з державного управління	державне управління
21	Стратегічні пріоритети	Національний інститут стратегічних досліджень	політичні, філософські
22	Теорія і практика судової експертизи і криміналістики	Харківський науково-дослідний інститут судових експертиз ім. Засл. проф. М. С. Бокаріуса, Національна юридична академія України імені Ярослава Мудрого	юридичні
23	Фармацевтичний журнал	Національний фармацевтичний університет, ДП «Державний науковий центр лікарських засобів і медичної продукції», ДП «Державний експертний центр Міністерства охорони здоров'я України»	медичні (фармакологія), фармацевтичні
№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
1	Археологія і давня історія України	Інститут археології Національної академії наук України	історичні
2	Вісник Донецького національного університету. Серія А: Природничі науки	Донецький національний університет	технічні (інформаційні технології)
3	Вісник Київського національного торговельно-економічного університету	Київський національний торговельно- економічний університет	філософські
4	Вісник Національного авіаційного університету. Вестник Национального авиационного университета. Proceedings of the National Aviation University	Національний авіаційний університет	педагогічні
5	Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія «Архітектура»	Національний університет «Львівська політехніка»	архітектура
6	Вісник Херсонського національного технічного університету. Вестник Херсонского национального технического университета. Visnyk of Kherson National Technical University	Херсонський національний технічний університет	технічні
7	Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського. Серія «Фізико-математичні науки». Ученые записки Таврического национального университета имени В. И. Вернадского. Серия «Физико-математические науки». Scientific notes of Taurida National V. I. Vernadsky University. Series «Physics and Mathematics Sciences»	Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського	фізико-математичні (математика)
8	Гідроенергетика України	Інститут електродинаміки НАН України, ВАТ «Укргідроенерго», ПАТ «Укргідропроєкт», ДП «НЕК «Укренерго», ЗАТ АК «Енпаселектро»	технічні
9	Гуманітарні студії	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	політичні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
10	Економіст	Інститут економіки та прогнозування НАН України, ПП «Колегіум»	економічні
11	Клінічна онкологія	Національний інститут раку, ТОВ «Моріон»	медичні
12	Космическая техника. Ракетное вооружение	ДП «Конструкторське бюро «Південне» імені М. К. Янгеля»	технічні
13	Криминалистика и судебная экспертиза	Київський науково-дослідний інститут судових експертиз Міністерства юстиції України	юридичні
14	Легка промисловість	Міністерство промислової політики України, Київський національний університет технологій і дизайну, Центральне бюро технічної інформації з легкої та текстильної промисловості	технічні
15	Луб'яні та технічні культури	Інститут луб'яних культур Української академії аграрних наук	сільськогосподарські
16	Машинознавство	ТОВ «Кінпатрі ЛТД»	технічні
17	Мистецтвознавство	Спілка критиків і істориків мистецтва, Інститут народознавства НАН України	мистецтвознавство
18	Морской гидрофизический журнал	Національна академія наук України, Морський гідрофізичний інститут НАН України	технічні
19	Наукові записки Національного університету «Острозька академія», серія «Філологічна»	Національний університет «Острозька академія»	філологічні
20	Політологічні записки	Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля	політичні
21	Початкова школа	Міністерство освіти і науки України, ТОВ «Видавництво «Початкова школа»	педагогічні
22	Природа Західного Полісся та прилеглих територій	Волинський національний університет імені Лесі Українки	біологічні
23	Публічне право. Публичное право. Public Law	ДВНЗ «Ужгородський національний університет», ВГО «Майбутнє країни»	юридичні
24	Стратегія розвитку України	Національний авіаційний університет, ТОВ «Науково-видавничий центр «Стратегія»	соціологічні, економічні
25	Традиції та інновації у вищій архітектурно-художній освіті	Харківська державна академія дизайну і мистецтв	мистецтвознавство, архітектура
26	Філософія. Культура. Життя	Дніпропетровська державна фінансова академія, Національна металургійна академія України	філософські
27	Юридичний вісник Причорномор'я	Херсонський юридичний інститут Харківського національного університету внутрішніх справ	юридичні
	Науково-практичний журнал «Інформаційна безпека людини, суспільства, держави»	Національна академія СБ України	технічні
	Автохтонні та інтродуковані рослини	Національний дендрологічний парк «Софіївка» Національної академії наук України	сільськогосподарські, біологічні

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
	Актуальні проблеми мистецької практики і мистецтвознавчої науки (Мистецькі обрії)	Інститут проблем сучасного мистецтва Академії мистецтв України	архітектура, культурологія, мистецтвознавство
	Актуальні проблеми соціології, психології, педагогіки	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	педагогічні
	Біоніка інтелекту. Бионика интеллекта. Bionics of Intelligence	Харківський національний університет радіоелектроніки МОН України	фізико-математичні
	Вісник Дніпропетровського університету. Серія: фізика, радіоелектроніка	Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара МОН України	фізико-математичні (фізика)
	Вісник КНУКІМ. Збірник наукових праць. Серія «мистецтвознавство»	Київський національний університет культури і мистецтв	мистецтвознавство, культурологія
	Вісник СевНТУ. Серія «Машино-приладобудування та транспорт»	Севастопольський національний технічний університет МОН України	технічні (транспорт)
	Вісник Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля	Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля	фізико-математичні
	Вісник Чернігівського державного технологічного університету. Серія: Економічні науки	Чернігівський державний технологічний університет МОН України	державне управління
	Вісник Чернігівського національного педагогічного університету. Серія: Педагогічні науки. Фізичне виховання та спорт	Чернігівський національний педагогічний університет імені Т. Г. Шевченка	фізичне виховання та спорт
	Вугілля України. Уголь Украины	Міністерство вугільної промисловості. Спілка гірничих спеціалістів України	економічні
	Горизонти освіти. Горизонты образования	Севастопольський міський гуманітарний університет, ДВНЗ «Університет менеджменту освіти»	педагогічні, психологічні
	Доповіді Національної академії наук України. Доклады Национальной академии наук Украины. Reports of the National Academy of Sciences Ukraine	Національна академія наук України	фізико-математичні (інформатика та кібернетика)
	Екологічна безпека та збалансоване ресурсокористування	Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу	технічні (екологічна безпека)
	Збірник наукових праць Державного підприємства «Науково-дослідний гірничорудний інститут»	Державне підприємство «Науково-дослідний гірничорудний інститут»	технічні
	Інформація і право	Науково-дослідний центр правової інформатики, Національна бібліотека ім. В. І. Вернадського, ВНЗ «Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна»	юридичні
	Історія торгівлі, податків та мита	Академія митної служби України, Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара	історичні
	Київське музикознавство	Національна музична академія України імені П. І. Чайковського Міністерства культури і туризму України, Київський інститут музики ім. Р. М. Глієра Міністерства культури і туризму України	культурологія

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
	Культура і мистецтво у сучасному світі: збірник наукових праць	Київський національний університет культури і мистецтв	мистецтвознавство, культурологія
	Машинознавство	ТОВ «Кінпатрі ЛТД»	фізико-математичні (механіка деформівного твердого тіла)
	Мистецтвознавство України	Інститут проблем сучасного мистецтва Академії мистецтв України	архітектура, культурологія, мистецтвознавство
	Науковий вісник Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича. Серія: фізика, електроніка	Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича МОН України	фізико-математичні
	Наукові записки Київського університету туризму, економіки і права. Серія: філософські науки	Київський університет туризму, економіки і права	соціологічні, політичні
	Наукові записки НАУКМА. Серія: Біологія та екологія	Національний університет «Києво-Могилянська академія»	біологічні
	Наукові праці МАУП	Міжрегіональна Академія управління персоналом	юридичні
	Одеський медичний журнал	МОЗ України, Одеський державний медичний університет МОЗ України	фармацевтичні
	Поліграфія і видавнича справа	Українська академія друкарства МОН України	соціальні комунікації
	Постметодика	Полтавський обласний інститут післядипломної освіти ім. М. В. Остроградського	педагогічні
	Проблеми безперервної медичної освіти та науки	Харківська медична академія післядипломної освіти	медичні
	Проблеми гірського тиску	Донецький національний технічний університет	технічні
	Сільський господар	Львівська обласна державна адміністрація, Львівська академія ветеринарної медицини імені С. З. Гжицького, Інститут землеробства і тваринництва західного регіону НААНУ, Львівський сільсько-господарський інститут, Редакція журналу «Український пасічник», Приватна науково-виробнича фірма «Галатович», Виробничо-комерційне об'єднання	сільськогосподарські, ветеринарні
	Сучасне мистецтво	Інститут проблем сучасного мистецтва Національної академії мистецтв України	мистецтвознавство, культурологія
	Таврический журнал психиатрии. Таврійський журнал психіатрії	Кримська республіканська Асоціація психіатрів, психотерапевтів та психологів	медичні
	Український соціологічний журнал. Украинский социологический журнал. Ukrainian sociological journal	Соціологічна асоціація України, Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна	соціологічні
	Фізико-математичне моделювання та інформаційні технології	Національна академія наук України, Центр математичного моделювання Інституту прикладних проблем механіки і математики ім. Я. С. Підстригача НАН України	фізико-математичні (механіка)

№	Назва видання	Засновник (співзасновники)	Галузі науки
	Часопис економічних реформ	Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля	економічні
	Чорноморський літопис	Чорноморський державний університет імені Петра Могили, Інститут історії Національної академії наук України	історичні
	Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ	Національна академія внутрішніх справ	юридичні
	Юрист України. Юрист Украины	Національний університет «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого», Національна академія правових наук України, Харківський національний університет внутрішніх справ, Харківська обласна організація Спілки юристів України, ТОВ «Юридична міжнародна служба», ТОВ «Український науково-практичний консалтинг»	юридичні
	Электронная микроскопия и прочность материалов	Інститут проблем матеріалознавства ім. І. М. Францевича НАН України	фізико-математичні
	Experimental Oncology	Національна академія наук України, Інститут експериментальної патології, онкології та радіобіології ім. Р. Є. Кавецького	медичні
	журнал «Вісник академії митної служби України. Серія «Державне управління»	Академія митної служби України	державне управління
	збірник наукових праць «Культура слова»	Національна академія наук України Інститут Української мови НАН України	філологічні науки
	збірник наукових праць «Літературознавство. Фольклористика. Культурологія»	Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького	філологічні науки (літературознавство)
	збірник наукових праць «Шевченків світ»	Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького	філологічні науки (літературознавство)
	журнал «Онкологія»	Національна академія наук України, Інститут експериментальної патології, онкології та радіобіології ім. Р. Є. Кавецького НАН України та ТОВ «Моріон»	медичні науки
	журнал «Проблеми економіки» The problems of economy	Науково-дослідний центр індустріальних проблем розвитку Національної академії наук України	філологічні науки (літературознавство)

(Перелік із змінами, внесеними згідно з Постановами Вищої атестаційної комісії № 1-05/5 від 18.11.2009, № 9-08/5-з від 18.11.2009, № 1-05/6 від 16.12.2009, № 7-08/6-з від 16.12.2009, № 1-05/1 від 10.02.2010, № 13-08/1-з від 10.02.2010, № 1-05/2 від 10.03.2010, № 1-05/3 від 14.04.2010, № 12-08/3-з від 14.04.2010, № 1-05/4 від 26.05.2010, № 5-08/4-з від 26.05.2010, № 1-05/5 від 01.07.2010, № 8-08/5-з від 01.07.2010, № 1-05/6 від 06.10.2010, № 3-05/6 від 06.10.2010, № 1-05/7 від 10.11.2010, № 2-05/7 від 10.11.2010, № 1-05/8 від 22.12.2010, № 1-05/1 від 26.01.2011, № 14-08/2-з від 23.02.2011, № 1-05/2 від 23.02.2011, № 1-05/3 від 30.03.2011) № 1-05/4 від 22.04.2011, № 12-08/4-з від 22.04.2011, № 1-05/5 від 31.05.2011, Наказами вищої атестаційної комісії № 658 від 12.09.2011, № 659 від 12.09.2011)

ВИЩА АТЕСТАЦІЙНА КОМІСІЯ УКРАЇНИ
ПОСТАНОВА
№ 1в/5 від 22.05.97 м. Київ
vd970522 vn1в/5

**ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПЕРЕЛІКІВ УСТАНОВ,
ДО ЯКИХ ОБОВ'ЯЗКОВО ПОВИННІ НАДСИЛАТИСЯ НАУКОВІ МОНОГРАФІЇ,
В ЯКИХ ОПУБЛІКОВАНІ ОСНОВНІ РЕЗУЛЬТАТИ ДИСЕРТАЦІЙНИХ РОБІТ**

На доповнення до постанови Президії ВАК України від 17 квітня 1997 р. № 1/4 «Про мінімальну кількість та обсяг публікацій основного змісту дисертацій на здобуття наукового ступеня доктора і кандидата наук» президія ВАК України ПОСТАНОВЛЯЄ:

1. Затвердити перелік установ, до яких обов'язково повинні надсилатися наукові монографії, в яких опубліковані основні результати дисертаційних робіт:

Національна бібліотека України ім. В. І. Вернадського

(252039, Київ, проспект 40-річчя Жовтня, 3)

Національна парламентська бібліотека України

(252601, Київ, вул. М. Грушевського, 1)

Державна науково-технічна бібліотека України

(252171, Київ-171, вул. Горького, 180)

Львівська державна наукова бібліотека ім. В. Стефаника

(290001, Львів, вул. Стефаника, 2)

Одеська державна наукова бібліотека ім. М. Горького

(270020, Одеса, вул. Пастера, 13)

Харківська державна наукова бібліотека ім. В. Г. Короленка

(310003, Харків, провулок Короленка, 18)

Книжкова палата України

(253094, Київ-94, пр. Гагаріна, 27)

2. Встановити, що науковими монографіями, в яких може публікуватися основний зміст дисертацій, будуть вважатися лише ті, які надходять до установ, поійменованих у п. 1 даної постанови, при виконанні інших вимог до цих монографій, встановлених постановою Президії ВАК України від 17 квітня 1997 р. № 1/4.

Голова ВАК України

М. І. Панчук

ВИЩА АТЕСТАЦІЙНА КОМІСІЯ УКРАЇНИ
ПОСТАНОВА
№ 4-05/4 від 23.04.98 м. Київ
vd980423 vn4-05/4

**ПРО ПОРЯДОК ПОВТОРНОГО ЗАХИСТУ ДИСЕРТАЦІЙ
У ВИПАДКУ ЗНЯТТЯ ДИСЕРТАЦІЇ З РОЗГЛЯДУ У ВАК УКРАЇНИ
ЗА ПИСЬМОВОЮ ЗАЯВОЮ ЗДОБУВАЧА**

У період проходження окремих атестаційних справ у ВАК України експертні ради та структурні підрозділи ВАК виявляють суттєві недоліки в рукописах та авторефератах дисертацій, а також порушення «Порядку про присудження наукових ступенів і присвоєння вчених звань», які не дають можливості президії ВАК прийняти позитивне рішення щодо дисертаційної роботи. При цьому ряд здобувачів у таких випадках виявляє бажання зняти дисертації за письмовою заявою для доопрацювання та повторного захисту.

З огляду на викладене та з метою впорядкування атестаційного процесу президія ВАК ПОСТАНОВЛЯЄ:

1. Встановити, що здобувач, запрошений на засідання експертної ради для розгляду його дисертації, має право зняти її з подальшого розгляду, виклавши в письмовій заяві до ВАК України причини такого рішення.

2. У випадку зняття здобувачем дисертації з розгляду за письмовою заявою з причин:

– порушення вимог постанови президії ВАК України від 17 квітня 1997 р. № 1/4 «Про мінімальну кількість та обсяг публікацій основного змісту дисертацій на здобуття наукових ступенів доктора і кандидата наук»;

– порушення п. 12 «Порядку» щодо використання основних положень власної кандидатської дисертації при захисті докторської;

- грубих порушень правил оформлення рукопису та автореферату дисертації, які ускладнюють проведення якісної експертизи;
- порушення п.п. 20 і 22 «Порядку» про призначення офіційних опонентів та провідної установи;
- неправильного визначення спеціальності, за якою захищено дисертацію;
- захисту докторської дисертації за двома спеціальностями з порушенням п. 12 «Порядку» щодо вимог до таких дисертацій;
- інших поважних причин, які однак суттєво не знижують вагомість отриманих здобувачем нових наукових положень, теоретичних або експериментальних результатів.

Президія ВАК виносить відповідну постанову щодо дисертаційної роботи, яка разом з атестаційним висновком та атестаційною справою надсилається до спецради. Здобувачеві без спеціального дозволу ВАК надається право повторного захисту дисертації після усунення виявлених недоліків в тій же спеціалізованій вченій раді, що і при першому захисті, або в іншій спецраді за фахом дисертації за вибором здобувача без нового оголошення про захист. Термін повторного захисту визначається спеціалізованою вченою радою. Склад опонентів та провідна установа при цьому можуть бути частково змінені.

3. У випадку зняття здобувачем дисертації з розгляду за письмовою заявою з причини неповної відповідності результатів виконаних досліджень п. 12а чи п. 12б «Порядку» для докторських дисертацій або п. 13а чи п. 13б для кандидатських дисертацій президія ВАК виносить відповідну постанову щодо дисертаційної роботи, яка разом з атестаційним висновком та атестаційною справою надсилається до спецради. Здобувачеві без спеціального дозволу ВАК надається право повторного захисту дисертації у доопрацьованому вигляді. Склад опонентів та провідна установа при цьому повинні бути повністю змінені, якщо ними підготовлені позитивні відзиви без принципіальних критичних зауважень, нове оголошення про повторний захист публікується в установленому порядку, нова редакція автореферату дисертації надсилається до установ, перелік яких визначено ВАК України, а термін повторного захисту визначається спеціалізованою вченою радою.

4. У випадках, коли при розгляді атестаційної справи у ВАК України встановлено, що здобувач використав ідеї, текстові запозичення, наукові результати та матеріали інших авторів без посилання на джерело, заява про зняття дисертації з розгляду не приймається, а президія ВАК України виносить негативне рішення по дисертаційній роботі без права її повторного захисту.

5. У випадку, коли здобувач не подав письмову заяву про зняття дисертації з розгляду при наявності порушень, окреслених п.2 даної постанови, президія ВАК виносить негативне рішення щодо дисертаційної роботи. Здобувач при цьому має право повторно захистити дисертацію в доопрацьованому вигляді у термін, визначений спеціалізованою вченою радою. Склад опонентів та провідна установа при цьому можуть бути частково або повністю змінені, нове оголошення про повторний захист публікується в установленому порядку, а нова редакція автореферату дисертації надсилається до установ, перелік яких визначено ВАК України.

6. У випадку, коли здобувач не подав письмову заяву про зняття дисертації з розгляду при невідповідності результатів виконаних досліджень п. 12а чи п. 12б «Порядку» для докторських дисертацій або п. 13а чи п. 13б для кандидатських дисертацій, президія ВАК України виносить негативне рішення щодо дисертації, яка може бути подана до повторного захисту в переробленому вигляді не раніше як через рік з дня такого рішення при повній зміні складу опонентів та провідної установи.

7. Діяльність спеціалізованої вченої ради, що призвела до випадків, окреслених п.п. 4 і 6 даної постанови, припиняється повністю або на термін, визначений ВАК України.

Голова ВАК України

М. Панчук

Учений секретар ВАК України

Р. Бойко

«Бюлетень ВАК України», № 3\1998

РОЗДІЛ IV

ПОРЯДОК ПРОХОДЖЕННЯ АТЕСТАЦІЇ НАУКОВИХ ПРАЦІВНИКІВ ТА НАУКОВИХ УСТАНОВ, ВИЗНАЧЕНИЙ ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО ПРОФЕСІЙНИЙ РОЗВИТОК ПРАЦІВНИКІВ

Із змінами, внесеними згідно із Законами

№ 5067-VI від 05.07.2012, ВВР, 2013, № 24, ст. 243

№ 2581-VIII від 02.10.2018, ВВР, 2018, № 46, ст. 371

Цей Закон визначає правові, організаційні та фінансові засади функціонування системи професійного розвитку працівників.

Розділ I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення основних термінів

1. У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються в такому значенні:

атестація працівників – процедура оцінки професійного рівня працівників кваліфікаційним вимогам і посадовим обов'язкам, проведення оцінки їх професійного рівня;

неформальне професійне навчання працівників – набуття працівниками професійних знань, умінь і навичок, не регламентоване місцем набуття, строком та формою навчання;

підтвердження кваліфікації працівників – процедура визначення відповідності професійних знань, умінь і навичок працівників установленим законодавством вимогам і посадовим обов'язкам, проведення оцінки їх професійного рівня шляхом атестації;

працівник – фізична особа, яка працює за трудовим договором (контрактом) на підприємстві, в установі та організації незалежно від форми власності та виду діяльності або у фізичної особи, яка відповідно до законодавства використовує найману працю;

професійне навчання працівників – процес цілеспрямованого формування у працівників спеціальних знань, розвиток необхідних навичок та вмінь, що дають змогу підвищувати продуктивність праці, максимально якісно виконувати функціональні обов'язки, освоювати нові види професійної діяльності, що включає первинну професійну підготовку, перепідготовку і підвищення кваліфікації працівників відповідно до потреб виробництва;

роботодавець – власник підприємства, установи, організації незалежно від форми власності та виду діяльності або уповноважений ним орган чи фізична особа, яка відповідно до законодавства використовує найману працю;

формальне професійне навчання працівників – набуття працівниками професійних знань, умінь і навичок у навчальному закладі або безпосередньо у роботодавця відповідно до вимог державних стандартів освіти, за результатами якого видається документ про освіту встановленого зразка.

Стаття 2. Державна політика у сфері професійного розвитку працівників

1. Метою державної політики у сфері професійного розвитку працівників є підвищення їх конкурентоспроможності відповідно до суспільних потреб шляхом сприяння роботодавцю в ефективному використанні праці та забезпеченні досягнення належного професійного рівня працівниками.

2. Державна політика у сфері професійного розвитку працівників формується за принципами:

доступності професійного розвитку працівникам;

вільного вибору роботодавцем форм і методів забезпечення професійного розвитку працівників з урахуванням специфіки їх роботи;

додержання інтересів роботодавця та працівника;

безперервності процесу професійного розвитку працівників.

Стаття 3. Управління у сфері професійного розвитку працівників

1. Державне управління у сфері професійного розвитку працівників здійснюється центральним органом виконавчої влади у сфері соціальної політики, центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки, молоді та спорту, іншими центральними та місцевими органами виконавчої влади відповідно до їх повноважень.

2. Безпосереднє управління у сфері професійного розвитку працівників здійснюють роботодавці шляхом організації професійного навчання працівників, їх атестації.

Стаття 4. Діяльність роботодавців у сфері професійного розвитку працівників

1. Основними напрямками діяльності роботодавців у сфері професійного розвитку працівників є:

- розроблення поточних та перспективних планів професійного навчання працівників;
- визначення видів, форм і методів професійного навчання працівників;
- розроблення та виконання робочих навчальних планів і програм професійного навчання працівників;
- організація професійного навчання працівників;
- добір педагогічних кадрів та фахівців для проведення професійного навчання працівників безпосередньо у роботодавця;
- ведення первинного та статистичного обліку кількості працівників, зокрема тих, які пройшли професійне навчання;
- стимулювання професійного зростання працівників;
- забезпечення підвищення кваліфікації працівників безпосередньо у роботодавця або в навчальних закладах, як правило, не рідше ніж один раз на п'ять років;
- визначення періодичності атестації працівників та організація її проведення;
- проведення аналізу результатів атестації та здійснення заходів щодо підвищення професійного рівня працівників.

Стаття 5. Участь професійних спілок, організацій роботодавців, їх об'єднань у забезпеченні професійного розвитку працівників

1. Професійні спілки та їх об'єднання, організації роботодавців та їх об'єднання:

- беруть участь у формуванні та реалізації державної політики у сфері професійного розвитку працівників, здійсненні заходів, передбачених колективними договорами і угодами;
- здійснюють громадський контроль за дотриманням вимог нормативно-правових актів у сфері професійного розвитку працівників;
- спільно з органами державної влади беруть участь у моніторингу ринку праці та прогнозуванні його розвитку, формуванні державного замовлення на підготовку фахівців.

Розділ II. ПРОФЕСІЙНЕ НАВЧАННЯ ПРАЦІВНИКІВ

Стаття 6. Організація професійного навчання працівників

1. Організація професійного навчання працівників здійснюється роботодавцями з урахуванням потреб власної господарської або іншої діяльності відповідно до вимог законодавства.

2. Професійне навчання працівників здійснюється безпосередньо у роботодавця та на договірній основі у професійно-технічних та вищих навчальних закладах, на підприємствах, в установах або організаціях.

3. Роботодавець може утворити окремий підрозділ з питань професійного навчання працівників або покласти функції з організації такого навчання на відповідних фахівців.

4. Професійне навчання працівників організовується в порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади у сфері соціальної політики за погодженням з центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки, молоді та спорту, іншими заінтересованими центральними органами виконавчої влади, всеукраїнськими об'єднаннями професійних спілок, всеукраїнськими об'єднаннями організацій роботодавців.

5. Роботодавці можуть здійснювати формальне і неформальне професійне навчання працівників.

6. Формальне професійне навчання працівників робітничим професіям включає первинну професійну підготовку, перепідготовку та підвищення кваліфікації робітників і може здійснюватися безпосередньо у роботодавця або організовуватися на договірних умовах у професійно-технічних навчальних закладах, на підприємствах, в установах, організаціях, а працівників, які за класифікацією професій належать до категорій керівників, професіоналів і фахівців, – перепідготовку, стажування, спеціалізацію та підвищення кваліфікації і може організовуватися на договірних умовах у вищих навчальних закладах.

За результатами формального професійного навчання працівникові видається документ про освіту встановленого зразка.

7. Неформальне професійне навчання працівників здійснюється за їх згодою безпосередньо у роботодавця згідно з рішенням роботодавця за рахунок його коштів з урахуванням потреб власної господарської чи іншої діяльності.

Стаття 7. Форми професійного навчання працівників

1. Професійне навчання працівників здійснюється за денною, вечірньою (змінною), очно-заочною, дистанційною, екстернатною формою, з відривом і без відриву від виробництва та за індивідуальними навчальними планами.
2. Професійне навчання працівників за робітничими професіями забезпечується шляхом:
курсового навчання, що передбачає формування навчальних груп і здійснюється в навчальних класах (лабораторіях);
індивідуального навчання, що передбачає навчання на робочому місці під керівництвом кваліфікованих робітників – інструкторів виробничого навчання.

Стаття 8. Навчальні плани і програми професійного навчання працівників

1. Професійне навчання працівників робітничим професіям здійснюється за навчальними планами і програмами, розробленими професійно-технічними навчальними закладами або підприємствами, установами, організаціями на підставі типових навчальних планів і програм.
2. У разі підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників для виконання робіт з підвищеною небезпекою кількість годин для вивчення предмета «Охорона праці» визначається з урахуванням специфіки професії, умов праці та строку навчання, але не менш як кількість, що передбачена типовим положенням про порядок проведення навчання і перевірки знань з питань охорони праці, затвердженим центральним органом виконавчої влади з нагляду за охороною праці.

Стаття 9. Кадрове забезпечення професійного навчання працівників безпосередньо у роботодавця

1. Професійне навчання працівників безпосередньо у роботодавця здійснюють викладачі, майстри виробничого навчання, інструктори виробничого навчання, які залучаються на умовах договору з надання освітніх послуг.
 2. Викладачі, які залучаються до здійснення професійного навчання безпосередньо у роботодавця, повинні мати повну вищу освіту за відповідним напрямом і стаж роботи за відповідною спеціальністю не менш як три роки.
- Майстри виробничого навчання повинні мати вищу освіту та стаж роботи за відповідною спеціальністю не менш як три роки.
- Інструктори виробничого навчання із складу кваліфікованих робітників повинні мати стаж роботи за професією не менш як три роки та рівень кваліфікації (розряд, клас, категорію) не нижчий, ніж передбачено навчальними планами і програмами, за якими здійснюється навчання робітників.

Стаття 10. Оплата праці осіб, які здійснюють професійне навчання працівників

1. Розмір оплати праці осіб, які залучаються до здійснення професійного навчання працівників, визначається у договорі про надання освітніх послуг і не може бути меншим, ніж розмір ставок погодинної оплати праці працівників усіх галузей економіки за проведення навчальних занять.
2. Інструктори виробничого навчання можуть бути звільнені від виконання основної роботи із збереженням за ними середньої заробітної плати та місця роботи (посади) у разі проведення занять з робітниками-учнями у групах у складі п'яти і більше осіб.

Розділ III. АТЕСТАЦІЯ ПРАЦІВНИКІВ

Стаття 11. Атестація працівників

1. Роботодавці можуть проводити атестацію працівників.
 2. Категорії працівників, які підлягають атестації, та періодичність її проведення визначаються колективним договором.
- На підприємствах, в установах та організаціях, у яких не укладаються колективні договори, категорії працівників, які підлягають атестації, строки та графік її проведення визначаються роботодавцем за погодженням з виборним органом первинної профспілкової організації.
3. Атестація працівників проводиться не частіше ніж один раз на три роки.
 4. Атестація проводиться за рішенням роботодавця, яким затверджуються положення про проведення атестації, склад атестаційної комісії, графік проведення атестації. Інформація про проведення атестації доводиться до відома працівників не пізніше ніж за два місяці до її проведення.
 5. Атестаційна комісія формується з висококваліфікованих фахівців та представника виборного органу первинної профспілкової організації.
 6. Безпосередній керівник працівника, який підлягає атестації, не може бути членом атестаційної комісії.
 7. Атестація працівника проводиться тільки в його присутності.
 8. На кожного працівника, який підлягає атестації, безпосередній керівник складає характеристику, що подається атестаційній комісії після ознайомлення з нею працівника, але не пізніше ніж за тиждень до атестації.
 9. Не допускається проведення оцінки професійного рівня та кваліфікації працівника за ознаками, що безпосередньо не пов'язані з виконуваною роботою.

10. Рішення атестаційної комісії приймається відкритим голосуванням простою більшістю голосів присутніх на засіданні членів комісії.

11. Засідання атестаційної комісії вважається правоможним, якщо на ньому присутні не менш як дві третини її складу.

12. Рішення атестаційної комісії доводиться до відома працівника та роботодавця протягом трьох днів після його прийняття.

Стаття 12. Категорії працівників, які не підлягають атестації

1. Атестації не підлягають:

працівники, які відпрацювали на відповідній посаді менше одного року;

вагітні жінки;

особи, які здійснюють догляд за дитиною віком до трьох років або дитиною з інвалідністю, особою з інвалідністю з дитинства;

(Абзац четвертий частини першої статті 12 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2581-VIII від 02.10.2018)

одинокі матері або одинокі батьки, які мають дітей віком до чотирнадцяти років;

неповнолітні;

особи, які працюють за сумісництвом.

Законом чи колективним договором можуть установлюватися інші категорії працівників, які не підлягають атестації.

Стаття 13. Результати атестації

1. Атестаційна комісія приймає рішення про відповідність або невідповідність працівника займаній посаді або виконуваній роботі.

2. У разі прийняття рішення про відповідність працівника займаній посаді або виконуваній роботі комісія може рекомендувати роботодавцеві зарахувати його до кадрового резерву, присвоїти чергову категорію, встановити надбавку до заробітної плати або збільшити її розмір, організувати стажування на більш високій посаді або направити на підвищення кваліфікації з метою просування по роботі.

3. У разі прийняття рішення про невідповідність працівника займаній посаді або виконуваній роботі комісія може рекомендувати роботодавцеві перевести працівника за його згодою на іншу посаду чи роботу, що відповідає його професійному рівню, або направити на навчання з подальшою (не пізніше ніж через рік) повторною атестацією. Рекомендації комісії з відповідним обґрунтуванням доводяться до відома працівника у письмовій формі.

У разі відмови працівника від переведення на іншу посаду чи роботу, що відповідає його кваліфікаційному рівню, або від професійного навчання за рахунок коштів роботодавця роботодавець за результатами атестації має право звільнити працівника відповідно до Кодексу законів про працю України.

4. Результати атестації можуть бути оскаржені працівником у порядку, встановленому законодавством.

Стаття 14. Організація підтвердження результатів неформального професійного навчання працівників

1. Для організації підтвердження результатів неформального професійного навчання працівників у складі державної служби зайнятості створюються центри визнання результатів неформального професійного навчання.

2. Центри визнання результатів неформального професійного навчання забезпечують організацію підтвердження професійної кваліфікації працівника за результатами неформального професійного навчання. Для цього центри визнання результатів неформального професійного навчання залучають навчальні заклади державної служби зайнятості, інші професійно-технічні навчальні заклади, підприємства, організації, установи, які мають ліцензію на право здійснення освітньої діяльності за визначеними професіями. Результати неформального професійного навчання підтверджуються документом встановленого зразка про присвоєння або підвищення робітничої кваліфікації.

3. Центри визнання результатів неформального професійного навчання мають право у разі необхідності отримувати від заінтересованих юридичних та фізичних осіб відомості про професійний досвід працівників.

4. Порядок підтвердження результатів неформального професійного навчання працівників визначається Кабінетом Міністрів України.

(Частина четверта статті 14 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5067-VI від 05.07.2012)

Розділ IV. ФІНАНСУВАННЯ ЗАХОДІВ ІЗ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОФЕСІЙНОГО РОЗВИТКУ ПРАЦІВНИКІВ

Стаття 15. Фінансування заходів із забезпечення професійного розвитку працівників

1. Фінансування професійного розвитку працівників здійснюється роботодавцем за рахунок власних коштів та інших не заборонених законодавством джерел.

2. Професійне навчання працівника може здійснюватися за його бажанням за рахунок власних коштів або коштів інших фізичних чи юридичних осіб.

Розділ V. ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.
2. Кабінету Міністрів України у тримісячний строк після набрання чинності цим Законом:
подати на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо приведення законодавчих актів України у відповідність із цим Законом;
привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;
забезпечити приведення міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади своїх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом.

Президент України
м. Київ 12 січня 2012 року № 4312-VI

В. ЯНУКОВИЧ

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ
ПОСТАНОВА
від 13 серпня 1999 р. № 1475
Київ

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОЛОЖЕННЯ
ПРО АТЕСТАЦІЮ НАУКОВИХ ПРАЦІВНИКІВ

Із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ

№ 538 від 07.08.2013 № 330 від 13.08.2014

№ 285 від 03.04.2019

Відповідно до статті 29 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» Кабінет Міністрів України постановляє:

(Вступна частина із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 285 від 03.04.2019)

1. Затвердити Положення про атестацію наукових працівників, що додається.
2. Ця постанова набирає чинності з дня опублікування.

Прем'єр-міністр України
Інд. 28

В. ПУСТОВОЙТЕНКО

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 13 серпня 1999 р. № 1475
(в редакції постанови Кабінету Міністрів
України від 3 квітня 2019 р. № 285)

ПОЛОЖЕННЯ
про атестацію наукових працівників

Загальна частина

1. Це Положення визначає порядок проведення атестації наукових працівників наукових (науково-дослідних, науково-технологічних, науково-технічних, науково-практичних) установ, закладів вищої освіти (університетів, академій, інститутів), юридичних осіб, у складі яких є науковий підрозділ (далі – наукові установи), що повністю або частково фінансуються за рахунок державного бюджету.

Це Положення може застосовуватися науковими установами, що не фінансуються з державного бюджету.

2. У цьому Положенні терміни вживаються у значенні, наведеному у Кодексі законів про працю України, Законах України «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про вищу освіту» та «Про професійний розвиток працівників».

3. Атестація наукового працівника проводиться з метою:

оцінювання рівня професійної підготовки, результативності його роботи;

визначення відповідності його кваліфікації займаній посаді;

виявлення перспективи використання його здібностей, стимулювання підвищення його професійного рівня;

визначення потреби у підвищенні кваліфікації, його професійній підготовці.

4. Атестації підлягають:

наукові працівники, які обіймають посади, зазначені у статті 31 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» та у переліку посад наукових (науково-педагогічних) працівників установ, організацій, підприємств, вищих навчальних закладів, перебування на яких дає право на призначення пенсії та виплату грошової допомоги у разі виходу на пенсію відповідно до Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність», затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 4 березня 2004 р. № 257 (Офіційний вісник України, 2004 р., № 10, ст. 590; 2017 р., № 33, ст. 1038);

особи, які мають науковий ступінь і працюють за спеціальністю відповідно до групи спеціальностей за галузями наук, за якою присуджено науковий ступінь;

особи, які працюють за професіями, визначеними у розділі 2 (Професіонали) Національного класифікатора України ДК 003:2010 «Класифікатор професій», в наукових підрозділах наукових установ, за умови, що вони займаються та/або є організаторами наукової і науково-технічної діяльності, з урахуванням Порядку виплати надбавки за стаж наукової роботи, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 14 квітня 2004 р. № 494 (Офіційний вісник України, 2004 р., № 16, ст. 1111).

5. Не підлягають атестації наукові працівники:

які направлені на наукове стажування або у наукове відрядження, пов'язане з довготривалою науковою експедицією;

які відповідно до статті 12 Закону України «Про професійний розвиток працівників» віднесені до категорії працівників, які не підлягають атестації;

які перебувають у відпустці відповідно до статті 179 Кодексу законів про працю України;

які проходять військову службу за призовом під час мобілізації або прийняті на військову службу за контрактом, під час дії особливого періоду на строк до його закінчення, за якими відповідно до частини третьої статті 119 Кодексу законів про працю України до дня фактичного звільнення зберігаються місце роботи, посада і середній заробіток на підприємстві, в установі, організації незалежно від підпорядкування та форми власності;

які відповідно до частини п'ятої статті 119 Кодексу законів про працю України під час проходження військової служби отримали поранення (інші ушкодження здоров'я) та перебувають на лікуванні у медичних закладах, а також потрапили у полон або визнані безвісно відсутніми, на строк до дня, що настає за днем їх взяття на військовий облік у районних (міських) військових комісаріатах після їх звільнення з військової служби у разі закінчення ними лікування в медичних закладах незалежно від строку лікування, повернення з полону, появи їх після визнання безвісно відсутніми або до дня оголошення судом їх померлими.

Наукові працівники, визначені абзацами другим – шостим пункту 5 цього Положення, проходять атестацію не раніше ніж через рік після закінчення періоду, під час якого вони не підлягали атестації.

Наукові працівники, визначені абзацами другим – шостим пункту 5 цього Положення, можуть проходити атестацію за власною ініціативою.

Періодичність і строки проведення атестації

6. Атестація проводиться не рідше ніж один раз на п'ять років відповідно до Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» та не частіше ніж один раз на три роки відповідно до Закону України «Про професійний розвиток працівників».

Для кожної посади наукових працівників наукової установи вченою (науковою, науково-технічною, технічною) радою (далі – вчена рада) наукової установи встановлюється періодичність атестації через три, чотири або п'ять років.

За результатами атестації вченою радою встановлюється строк атестації наукового працівника через три, чотири або п'ять років.

У разі виявлення в діяльності наукового працівника порушень академічної доброчесності та/або ознак недостатньої кваліфікації, зафіксованих в акті про невиконання роботи, доповідній записці про допущені помилки; надання рекомендацій атестаційною комісією за результатами атестації; оскарження науковим працівником результатів атестації керівнику наукової установи за рішенням керівника наукової установи призначається та проводиться повторна атестація.

Повторна атестація наукового працівника проводиться не раніше ніж через рік після проходження науковим працівником атестації.

7. Випускникам вищих військових навчальних закладів (закладів вищої освіти із специфічними умовами навчання), військових навчальних підрозділів закладів вищої освіти, направленим для подальшого проходження військової служби до наукової установи та призначеним на посади наукових працівників з урахуванням Указу

Президента України від 10 грудня 2008 р. № 1153 «Про Положення про проходження громадянами України військової служби у Збройних Силах України», строк проведення атестації визначається керівником наукової установи після закінчення дії першого контракту про проходження військової служби на посадах офіцерського складу з урахуванням абзацу другого пункту 6 цього Положення.

8. Графік проведення атестації наукових працівників затверджується щороку розпорядчим документом керівника наукової установи за пропозицією вченої ради наукової установи до початку календарного року.

Інформація про дату проведення атестації наукового працівника, який підлягає атестації, доводиться до його відома не пізніше ніж за два місяці до дати її проведення.

9. Непроведення в установленний строк атестації наукового працівника не з його вини підтверджується відповідним розпорядчим документом керівника наукової установи і не може бути підставою для розірвання або зміни умов укладеного з ним трудового договору (контракту).

Порядок проведення атестації

10. Для кожної наукової посади вченою радою наукової установи затверджується атестаційна форма, яка враховує: якість наукових результатів (публікації, патенти, участь та керівництво науковими (науково-технічними) проектами (розробками); викладацьку діяльність; керівництво підготовкою та/або підготовку наукових кадрів; національну та міжнародну співпрацю (участь у національних та міжнародних наукових проектах, господарських договорах, проектах тощо); підвищення кваліфікації; виконання адміністративних обов'язків; популяризацію науки (лекції, інтерв'ю, науково-популярні передачі) та мобільність.

З метою уніфікації атестаційної форми вчена рада під час затвердження атестаційної форми може об'єднувати наукові посади в категорії (групи).

Атестаційна форма повинна містити лише такі вимоги, які піддаються документальному підтвердженню, зокрема з використанням наукометричних баз даних, та зазначені у трудовому договорі (контракті).

11. Для організації та проведення атестації наукових працівників розпорядчим документом керівника наукової установи за погодженням з вченою радою наукової установи утворюється одна або кілька атестаційних комісій у складі голови, секретаря і членів атестаційної комісії. Головою атестаційної комісії, як правило, є заступник керівника наукової установи.

До складу атестаційної комісії залучаються наукові працівники наукової установи, серед яких не менше третини не обіймають керівних посад (зокрема, не є керівниками структурних підрозділів наукової установи), уповноважений представник колективу наукових працівників (за наявності), який обирається таємним голосуванням на зборах наукових працівників наукової установи, та представник виборного органу первинної профспілкової організації (за наявності).

Склад атестаційної комісії формується з урахуванням необхідності виключення конфлікту інтересів, який міг би вплинути на рішення атестаційної комісії.

Атестація осіб, які входять до складу атестаційних комісій, та працівників керівного складу передуює атестації інших наукових працівників наукової установи, здійснюється керівником наукової установи, а її результати затверджуються вченою радою наукової установи.

Керівник наукової установи вважається таким, що пройшов атестацію, після обрання та призначення його на посаду.

12. Атестація працівника проводиться тільки в його присутності. Засідання атестаційної комісії може бути проведено в режимі відеоконференції.

13. Засідання атестаційної комісії вважається правоможним, якщо на ньому присутні не менш як дві третини її складу.

14. Атестаційна комісія проводить оцінку роботи наукового працівника та ухвалює рішення про результати атестації наукового працівника на основі інформації, включеної до атестаційної справи.

Атестаційна справа формується працівниками кадрової служби на кожного наукового працівника, що атестується, та складається з:

атестаційної форми, заповненої науковим працівником, що атестується, з якою ознайомлено його безпосереднього керівника;

звіту наукового працівника, що атестується, з яким ознайомлено його безпосереднього керівника;

характеристики, складеної та підписаної безпосереднім керівником наукового працівника та/або керівником структурного підрозділу, в якому працює науковий працівник.

Атестаційна справа подається атестаційній комісії не пізніше ніж за два тижні до проведення атестації.

Після проведення атестації наукового працівника його атестаційна справа долучається до його особової справи.

15. Атестаційна комісія у присутності наукового працівника, який проходить атестацію, його безпосереднього керівника та керівника структурного підрозділу розглядає та аналізує матеріали атестаційної справи, заслуховує та обговорює звіт наукового працівника про його роботу.

16. Якщо з поважних причин (наукове відрядження, тимчасова непрацездатність) науковий працівник не може з'явитися на засідання атестаційної комісії, за рішенням атестаційної комісії атестація може бути призначена на іншу дату.

У разі неявки наукового працівника, який атестується, на засідання атестаційної комісії без поважних причин за рішенням атестаційної комісії йому повторно призначається дата атестації. У разі повторної неявки наукового працівника, який атестується, на засідання атестаційної комісії без поважних причин за рішенням атестаційної комісії йому може бути повторно призначена дата атестації або його може бути визнано таким, що не відповідає займаній посаді.

17. Атестаційна комісія приймає рішення відкритим голосуванням простою більшістю голосів присутніх на засіданні членів атестаційної комісії.

Щодо наукового працівника, який атестується, атестаційна комісія приймає одне з таких рішень: «відповідає займаній посаді» або «не відповідає займаній посаді». У разі рівного розподілу голосів рішення щодо відповідності/невідповідності займаній посаді ухвалюється атестаційною комісією на користь працівника.

Голосування щодо відповідності/невідповідності наукового працівника займаній посаді за рішенням атестаційної комісії може проводитися таємно.

У разі таємного голосування атестаційна комісія відкритим голосуванням обирає з числа своїх членів лічильну комісію.

Бюлетень для таємного голосування повинен містити прізвище, ім'я та по батькові, назву посади наукового працівника, що атестується, та рішення члена атестаційної комісії: «відповідає займаній посаді» або «не відповідає займаній посаді».

Якщо під час таємного голосування у бюлетені членів атестаційної комісії не було зазначено жодного рішення або зазначено обидва рішення, бюлетень вважається недійсним.

За результатами таємного голосування складається протокол лічильної комісії, який повинен містити прізвище, ім'я та по батькові, назву посади наукового працівника, що атестується, результати голосування, висновок лічильної комісії, її склад та бути підписаним членами лічильної комісії.

За результатами роботи лічильної комісії атестаційна комісія приймає рішення відповідно до абзаців першого і другого пункту 17 цього Положення.

18. Рішення атестаційної комісії повинне містити прізвище, ім'я та по батькові, рік народження атестованого, відомості про освіту, загальний трудовий стаж, назву посади, оцінку діяльності за результатами голосування і рекомендації атестаційної комісії. Рішення атестаційної комісії підписується головою, секретарем і членами атестаційної комісії, присутніми на засіданні.

Рішення атестаційної комісії повідомляється науковому працівникові та керівнику наукової установи у письмовій формі протягом трьох робочих днів після його прийняття.

19. Рішення атестаційної комісії долучається до атестаційної справи наукового працівника та протягом тижня подається вченої раді наукової установи на затвердження.

Після затвердження вченою радою наукової установи рішення атестаційної комісії атестаційна справа наукового працівника долучається до особової справи.

20. Затвердження вченою радою наукової установи рішення атестаційної комісії повинно відбутися не пізніше ніж протягом одного місяця з дня його подання.

У разі незатвердження вченою радою наукової установи рішення атестаційної комісії у визначений строк рішення атестаційної комісії вважається затвердженим за вмовчанням.

21. Атестаційна комісія під час ухвалення рішення про відповідність наукового працівника займаній посаді також може рекомендувати керівнику заохотити цього наукового працівника відповідно до частини другої статті 13 Закону України «Про професійний розвиток працівників».

Результати розгляду керівником наукової установи рекомендацій атестаційної комісії про заохочення повідомляються науковому працівнику протягом п'яти робочих днів після затвердження рішення вченою радою наукової установи.

22. Якщо за результатами атестації наукового працівника визнано таким, що не відповідає займаній посаді, комісія може рекомендувати керівнику наукової установи перевести працівника за його згодою на іншу посаду чи роботу, що відповідає його професійному рівню, або направити на навчання з подальшою (не пізніше ніж через рік) повторною атестацією. Рекомендації комісії з відповідним обґрунтуванням доводяться до відома працівника у письмовій формі.

У разі незгоди наукового працівника з переведенням на іншу посаду або неможливості його переведення на іншу посаду трудовий договір з ним розривається відповідно до пункту 2 частини першої статті 40 Кодексу законів про працю України.

Науковий працівник з числа військовослужбовців, якого за результатами атестації визнано таким, що не відповідає займаній посаді, призначається на іншу посаду з урахуванням Указу Президента України від 10 грудня 2008 р. № 1153 «Про Положення про проходження громадянами України військової служби у Збройних Силах України» або направляється на навчання з подальшою (не пізніше ніж через рік) повторною атестацією.

Порядок розгляду спорів з питань атестації наукових працівників

23. Рішення щодо результатів атестації може бути оскаржене науковим працівником керівнику наукової установи протягом одного місяця з дня його прийняття, що не зупиняє його виконання.

На підставі скарги керівник наукової установи має право подати атестаційну справу наукового працівника на повторний розгляд атестаційної комісії та за погодженням з вченою радою наукової установи змінити склад атестаційної комісії.

24. Рішення керівника наукової установи про розірвання трудового договору (контракту) з науковим працівником за результатами атестації може бути оскаржене працівником відповідно до законодавства про порядок розгляду індивідуальних трудових спорів або у судовому порядку.

(Положення в редакції Постанови КМ № 285 від 03.04.2019)

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ ПОСТАНОВА ВІД 19 ЛИПНЯ 2017 Р. № 540 КИЇВ

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОРЯДКУ ПРОВЕДЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ АТЕСТАЦІЇ НАУКОВИХ УСТАНОВ

*Із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ
№ 288 від 18.04.2018*

Відповідно до абзацу четвертого частини першої статті 11 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» Кабінет Міністрів України постановляє:

1. Затвердити Порядок проведення державної атестації наукових установ, що додається.
2. Міністерству освіти і науки, центральним органам виконавчої влади, Національній академії наук, національним галузевим академіям наук, іншим органам, до сфери управління яких належать (у віданні яких перебувають) наукові установи, забезпечувати починаючи з 2017 року проведення державної атестації наукових установ відповідно до Порядку, затвердженого цією постановою.
3. Визнати такими, що втратили чинність, постанови Кабінету Міністрів України згідно з переліком, що додається.

Прем'єр-міністр України
Інд. 73

В. ГРОЙСМАН

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 19 липня 2017 р. № 540

ПОРЯДОК ПРОВЕДЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ АТЕСТАЦІЇ НАУКОВИХ УСТАНОВ

1. Цей Порядок визначає механізм проведення державної атестації наукової (науково-дослідної, науково-технологічної, науково-технічної, науково-практичної) установи (далі – наукова установа) з метою визначення ефективності її діяльності.

Дія цього Порядку не поширюється на державну атестацію вищих навчальних закладів, які відповідно до частини третьої статті 19 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» підлягають державній атестації в частині провадження ними наукової (науково-технічної) діяльності в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

2. У цьому Порядку термін «державна атестація наукової установи» означає комплекс заходів щодо оцінювання ефективності наукової, науково-технічної діяльності (далі – діяльність) наукової установи відповідно до її завдань за такими напрямками:

1) рівень забезпечення науковими і науково-технічними кадрами (кількісний склад, рівень кваліфікації наукових працівників);

2) стан матеріально-технічної бази;

3) якість діяльності, що визначається на основі:

експертної оцінки з використанням наукометричних та інших показників, що використовуються в міжнародній системі експертизи;

показників фінансово-економічної діяльності (обсяг видатків, у тому числі державного бюджету, для забезпечення діяльності, фінансування фундаментальних, прикладних наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок; обсяг надходжень від патентно-ліцензійної діяльності і патентів на винаходи та корисні моделі тощо).

Інші терміни, що використовуються у цьому Порядку, вживаються у значенні, наведеному в Законах України «Про наукову і науково-технічну діяльність» та «Про вищу освіту».

3. Предметом державної атестації є визначення рівня ефективності діяльності наукової установи.

4. Об'єктом державної атестації є відомості про результати діяльності наукової установи, за допомогою яких досліджується предмет державної атестації.

5. Державна атестація наукових установ проводиться в обов'язковому порядку не рідше одного разу на п'ять років для:

наукових установ державної і комунальної форми власності;

наукових установ, у статутних капіталах яких є частка, що належить державі;

наукових установ Національної академії наук, національних галузевих академій наук.

Державна атестація наукових установ інших форм власності проводиться за ініціативою таких установ.

Для новоутвореної наукової установи державна атестація проводиться не пізніше ніж через три роки після її утворення.

Не пізніше ніж за три місяці до закінчення строку дії державної атестації для проведення чергової державної атестації наукові установи, зазначені в абзацах другого – четвертого цього пункту, в обов'язковому порядку подають заявку та інформаційні матеріали відповідно до цього Порядку.

(Абзац сьомий пункту 5 в редакції Постанови КМ № 288 від 18.04.2018)

Ініціатором проведення дострокової державної атестації наукових установ можуть бути: МОН, інші центральні органи виконавчої влади, Національна академія наук та національні галузеві академії наук, інші органи, до сфери управління яких належать (у віданні яких перебувають) наукові установи.

Державна атестація наукових установ проводиться експертними групами та експертною комісією з проведення державної атестації наукових установ (далі – експертна комісія), положення про які та персональний склад яких затверджується МОН. Державна атестація наукових установ проводиться відповідно до методики оцінювання ефективності наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності наукових установ під час проведення державної атестації (далі – методика). Методика розробляється з урахуванням міжнародного досвіду за участю центральних органів виконавчої влади, інших заінтересованих органів, Національної академії наук, національних галузевих академій наук, Національної ради з питань розвитку науки і технологій та затверджується МОН.

6. Керівництво системою державної атестації наукових установ здійснює МОН.

Проведення державної атестації наукових установ будь-якої форми власності та підпорядкування забезпечує МОН.

Організаційно-методичне супроводження державної атестації наукових установ, що зазначені в:

абзацах другого і третьому пункту 5 цього Порядку, – здійснюють центральні органи виконавчої влади, інші органи, до сфери управління яких належать наукові установи;

абзаці четвертому пункту 5 цього Порядку, – президії Національної академії наук, національних галузевих академій наук, у віданні яких перебувають наукові установи;

абзаці п'ятому пункту 5 цього Порядку – здійснює МОН.

7. Система державної атестації наукових установ складається із:

засад функціонування системи державної атестації наукових установ за пропозиціями Національної ради з питань розвитку науки і технологій відповідно до пункту 4 частини сьомої статті 20 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність»;

нормативно-правових актів, що регулюють відносини з питань державної атестації наукових установ;

сукупності експертних груп та експертної комісії, що утворені та проводять державну атестацію наукових установ відповідно до цього Порядку.

8. Для проведення державної атестації наукова установа подає МОН заявку та інформаційні матеріали за формою, що затверджується МОН.

9. Інформаційні матеріали для проведення державної атестації наукової установи (далі – інформаційні матеріали) повинні містити відомості про:

1) наукових працівників (чисельність працівників, які виконують науково-дослідні і дослідно-конструкторські роботи, чисельність докторів наук і докторів філософії, молодих вчених тощо);

2) підготовку, перепідготовку та підвищення кваліфікації працівників;
3) організацію та рівень досліджень за певним науковим, науково-технічним напрямом;
4) основні результати наукової і науково-технічної діяльності, а саме:
кількість захищених дисертацій на здобуття ступеня доктора філософії і доктора наук;
кількість виданих наукових монографій, підручників, навчальних посібників, наукових періодичних видань, що видаються науковими установами та включені до наукометричних баз;
кількість статей у наукових періодичних виданнях, у тому числі таких, що включені до наукометричних баз;
5) міжнародне науково-технічне співробітництво (кількість спеціалістів, що брали участь у міжнародних ви-
ставках та конференціях, проходили стажування або виконували спільні дослідження за кордоном; кількість між-
народних науково-практичних семінарів, конференцій, інших заходів проведених науковою установою; кількість
отриманих науковою установою іноземних грантів; кількість проектів, що виконувалися за міжнародними рамко-
вими програмами Європейського Союзу з досліджень та інновацій, двосторонніми та багатосторонніми угодами;
кількість проектів, що фінансувалися в рамках міжнародних фондів та програм);

6) матеріально-технічну та дослідно-експериментальну базу досліджень, наявність та ефективність викорис-
тання сучасного високотехнологічного наукового обладнання, унікальні наукові об'єкти, в тому числі ті, що ста-
новлять національне надбання;

7) практичну цінність результатів діяльності для держави (кількість виконаних фундаментальних, прикладних
наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок за рахунок бюджетних коштів та коштів
замовників; кількість наданих послуг; кількість наукових досліджень, що привели до розроблення та виробництва
сучасної конкурентоспроможної продукції; кількість охоронних документів на об'єкти права інтелектуальної влас-
ності та укладених угод на використання об'єктів інтелектуальної власності та ноу-хау, зокрема, проданих ліцензій;
кількість розроблених та затверджених державних стандартів, класифікаторів та кодифікаторів тощо);

8) фінансово-економічну діяльність (обсяг видатків, у тому числі з державного бюджету, для забезпечення ді-
яльності, зокрема фінансування фундаментальних, прикладних наукових досліджень і науково-технічних (експе-
риментальних) розробок, обсяги надходження від комерціалізації інтелектуальної власності тощо).

10. МОН реєструє подані науковими установами заявки та інформаційні матеріали і передає їх експертним
групам за відповідним напрямом (наукової, науково-технічної, інноваційної) діяльності наукових установ, склад
яких затверджується МОН в установленому порядку.

У разі коли заявка та/або інформаційні матеріали наукової установи оформлені не належним чином, МОН по-
вертає їх науковій установі на доопрацювання.

11. До складу експертних груп включаються: представник МОН; представник іншого центрального органу
виконавчої влади, представник іншого заінтересованого органу, представник Національної академії наук чи націо-
нальної галузевої академії наук, до сфери управління яких належать (у віданні яких перебувають) наукові устано-
ви; фахівці та вчені, у тому числі ті, що працюють у вищих навчальних закладах, які мають кваліфікацію за відпо-
відними напрямками (наукової, науково-технічної, інноваційної) діяльності і стаж практичної роботи за
спеціальністю не менше п'яти років.

Кількісний склад експертних груп та їх кількість визначаються експертною комісією.

У системі військових формувань, розвідувальних та правоохоронних органів, а також у визначених експертною
комісією випадках склад експертних груп затверджується МОН за поданням відповідного органу, до сфери управ-
ління якого належить наукова установа.

12. Експертні групи протягом не більш як 45 календарних днів з дати подання науковою установою заявки та
інформаційних матеріалів:

1) перевіряють правильність їх оформлення, достатність і достовірність наведеної у таких матеріалах інфор-
мації; у разі виявлення у наданих матеріалах невідповідностей ініціюють перед МОН необхідність перевірки по-
даної інформації тимчасовою комісією за місцем розташування наукової установи. Персональний склад тимчасової
комісії затверджується МОН.

2) аналізують представлені науковою установою відомості про її діяльність;

3) проводять експертне оцінювання ефективності діяльності наукової установи на підставі поданих нею інфор-
маційних матеріалів та результатів ознайомлення з її діяльністю під час відвідування тимчасовою комісією (за
наявності) відповідно до методики.

13. Експертне оцінювання ефективності діяльності наукової установи здійснюється за показниками, що поді-
ляються на групи, з урахуванням рівня цільової орієнтації досліджень наукової установи. Показники та форма
картки експертного оцінювання ефективності діяльності наукової установи затверджуються МОН.

14. Експертна група подає експертний висновок щодо результатів експертного оцінювання ефективності ді-
яльності наукової установи, форма якого затверджується МОН, експертній комісії для його використання під час
визначення атестаційної оцінки наукової установи.

15. Експертна комісія, до складу якої включаються представники МОН, інших центральних органів виконавчої
влади, Національної академії наук та національних галузевих академій наук, інших органів, до сфери управління
яких належать (у віданні яких перебувають) наукові установи, провідних вищих навчальних закладів, фахівці та

вчені, у тому числі ті, що працюють у вищих навчальних закладах, які мають кваліфікацію за відповідними напрямками (наукової, науково-технічної, інноваційної) діяльності і стаж практичної роботи за спеціальністю не менше п'яти років:

1) у місячний строк проводить відповідно до методики атестаційну оцінку наукової установи з урахуванням експертного висновку, поданого експертною групою;

2) готує висновок про результат державної атестації наукової установи, форма якого затверджується МОН.

3) подає висновок на затвердження МОН в установленому порядку.

16. Результатом державної атестації наукової установи є визначення атестаційної оцінки як характеристики ефективності діяльності наукової установи за попередні три роки.

17. Атестаційна оцінка наукової установи складається з класифікаційної та рейтингової оцінки наукової установи.

Класифікаційна оцінка наукової установи свідчить про науковий і науково-технічний рівень наукової установи за її науковим і науково-технічним потенціалом, досягненнями за попередні роки діяльності.

Рейтингова оцінка наукової установи свідчить про:

цільову орієнтацію діяльності наукової установи;

динаміку розвитку її наукового і науково-технічного потенціалу;

ефективність роботи наукової установи;

впровадження отриманих науковою установою результатів;

унікальність наукової установи.

Визначення класифікаційної та рейтингової оцінок наукової установи здійснюється з використанням показників і критеріїв визначення атестаційної оцінки.

Під час оцінювання ефективності діяльності наукових установ для врахування специфіки різних галузей наук та особливостей діяльності наукових установ природничого і технічного профілю та наукових установ суспільного і гуманітарного профілю застосовуються специфічні показники та диференційовані вагові коефіцієнти, які визначаються у методиці.

18. За результатами загального оцінювання діяльності наукових установ залежно від класифікаційної і рейтингової оцінки наукові установи поділяються на чотири класифікаційні групи:

I класифікаційна група – наукові установи-лідери, що мають високий рівень отриманих результатів діяльності, визнання в Україні і світі, демонструють високий науковий потенціал та ефективно його використовують для подальшого розвитку, інтегровані у світовий науковий простір та Європейський дослідницький простір з урахуванням національних інтересів. Наукові установи, віднесені до I класифікаційної групи, атестуються строком на п'ять років;

II класифікаційна група – стабільні наукові установи, що мають нижчий порівняно з науковими установами, що належать до I класифікаційної групи, науковий потенціал, є провідними за певними напрямками проведення наукових досліджень, науково-технічних (експериментальних) розробок, впровадженнь конкретних видів наукової, технічної продукції і виявляють активність щодо інтеграції у світовий науковий простір та європейський дослідницький простір з урахуванням національних інтересів. Наукові установи II класифікаційної групи атестуються строком на три роки;

III класифікаційна група – наукові установи, що є унікальними у певній галузі, проводять наукові дослідження та науково-технічні (експериментальні) розробки, спрямовані на одержання і використання нових знань для розв'язання технологічних, інженерних, економічних, соціальних та гуманітарних проблем, виконують разові замовлення, і при цьому демонструють невисокий рівень розвитку потенціалу, маловідомі у світовому науковому просторі, здатні адаптуватися до потреб галузі в регіоні, Україні, можуть швидко переключитися на нову проблематику у разі зміни завдань галузі. Наукові установи III класифікаційної групи атестуються строком на два роки;

IV класифікаційна група – наукові установи, для яких наукова або науково-технічна, або інноваційна діяльність не є основним видом діяльності, які не є унікальними у відповідній галузі та втратили перспективи розвитку. Наукові установи, віднесені до IV класифікаційної групи, атестуються строком на один рік без права повторної атестації.

Засновник щодо установи, віднесеної за результатами державної атестації до IV класифікаційної групи, протягом року зобов'язаний вжити заходів щодо її реорганізації або ліквідації.

19. Науковим установам, що пройшли державну атестацію, МОН видає свідоцтво про державну атестацію. Форму свідоцтва про державну атестацію наукової установи затверджує МОН.

20. МОН оприлюднює результати державної атестації наукових установ на власному офіційному веб-сайті протягом трьох робочих днів.

21. Результати державної атестації наукових установ використовуються центральними органами виконавчої влади, Національною академією наук та національними галузевими академіями наук, іншими органами, до сфери управління яких належать (у віданні яких перебувають) наукові установи, відповідно до частини третьої статті 11 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність».

22. Результати державної атестації наукових установ використовуються Міжвідомчою радою з координації фундаментальних і прикладних досліджень в Україні, утвореної відповідно до статті 17 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність», для сприяння розвитку фундаментальних досліджень та ефективного використання їх результатів у прикладних дослідженнях і науково-технічних (експериментальних) розробках за пріоритетними напрямками розвитку науки і техніки.

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 22 серпня 2018 р. № 652

Київ

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ПРОВЕДЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ АТЕСТАЦІЇ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ В ЧАСТИНІ ПРОВАДЖЕННЯ НИМИ НАУКОВОЇ (НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ) ДІЯЛЬНОСТІ

Відповідно до частини третьої статті 19 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» Кабінет Міністрів України постановляє:

1. Затвердити:

Порядок проведення державної атестації закладів вищої освіти в частині провадження ними наукової (науково-технічної) діяльності, що додається;

перелік наукових напрямів, за якими проводиться державна атестація закладів вищої освіти в частині провадження ними наукової (науково-технічної) діяльності, згідно з додатком.

2. Міністерству освіти і науки у тримісячний строк після набрання чинності цією постановою затвердити необхідні нормативно-правові акти для проведення державної атестації закладів вищої освіти в частині провадження ними наукової (науково-технічної) діяльності.

Прем'єр-міністр України

Інд. 73

В. ГРОЙСМАН

ЗАТВЕРДЖЕНО

постановою Кабінету Міністрів України
від 22 серпня 2018 р. № 652

ПОРЯДОК

проведення державної атестації закладів вищої освіти в частині провадження ними наукової (науково-технічної) діяльності

1. Цей Порядок визначає процедуру проведення державної атестації закладів вищої освіти в частині провадження ними наукової (науково-технічної) діяльності (далі – державна атестація) з метою визначення ефективності такої діяльності за окремими її напрямками за галузями знань (далі – науковий напрям) та визначення з урахуванням результатів державної атестації інструментів заохочення закладів вищої освіти, які пройшли державну атестацію.

Особливості проведення державної атестації вищих військових навчальних закладів (закладів вищої освіти із специфічними умовами навчання) з урахуванням положень цього Порядку встановлюються нормативно-правовими актами центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у відповідній сфері, іншого державного органу, до сфери управління якого належать такі заклади, погодженими з МОН.

2. Терміни, що використовуються у цьому Порядку, вживаються у значенні, наведеному в Законах України «Про наукову і науково-технічну діяльність» та «Про вищу освіту».

3. Державна атестація закладів вищої освіти здійснюється відповідно до Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» і включає комплекс заходів щодо оцінювання ефективності діяльності закладів вищої освіти за науковими напрямками.

4. Державна атестація з урахуванням завдань закладів вищої освіти проводиться за такими критеріями:
 - 1) забезпеченість науковими і науково-педагогічними кадрами (кількісний склад, рівень кваліфікації вчених);
 - 2) наявність сучасної матеріально-технічної бази, яка використовується під час виконання наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок (далі – дослідження і розробки);
 - 3) якість наукових і науково-технічних результатів на основі експертної оцінки з урахуванням рівня публікаційної активності, зокрема наукометричних показників, які використовуються у міжнародній системі експертизи;
 - 4) активність залучення коштів державного бюджету і коштів вітчизняних та іноземних замовників за науковими напрямами (динаміка обсягу фінансування наукових (науково-технічних) робіт із загального та спеціального фондів державного бюджету);
 - 5) відповідність наукової і науково-технічної діяльності пріоритетним напрямкам розвитку науки і техніки.
5. Державна атестація закладів вищої освіти проводиться:
 - 1) не менше одного разу на п'ять років, але не раніше ніж через один рік для реорганізованого закладу вищої освіти або не раніше ніж через три роки для новоутвореного закладу вищої освіти;
 - 2) для закладів вищої освіти державної, комунальної форми власності – в обов'язковому (крім коледжів) порядку;
 - 3) для коледжів державної, комунальної форми власності – на вимогу власника (засновника);
 - 4) для закладів вищої освіти приватної форми власності – за ініціативою закладу.
6. Результатом державної атестації закладу вищої освіти є загальне оцінювання ефективності закладу вищої освіти за науковими напрямами за останні п'ять років на основі атестаційної оцінки та з урахуванням експертної оцінки, які характеризують:
 - 1) наукову новизну результатів, отриманих закладом вищої освіти за науковим напрямом;
 - 2) практичну цінність результатів, отриманих закладом вищої освіти за науковим напрямом, для економіки та інших сфер суспільного життя, зміцнення національної безпеки;
 - 3) інтегрованість наукової (науково-технічної) діяльності закладу вищої освіти у світовий науково-освітній простір;
 - 4) перспективність розвитку наукового напрямку в закладі вищої освіти.
7. Визначення атестаційної та експертної оцінок здійснюється на підставі методики оцінювання наукових напрямів закладів вищої освіти під час проведення державної атестації (далі – методика), яка затверджується МОН з урахуванням рекомендацій Наукового комітету Національної ради з питань розвитку науки і технологій.
8. Атестаційна оцінка як індивідуальна характеристика досягнень закладу вищої освіти за науковим напрямом обчислюється як сума значень показників (оцінених у балах у межах інтервальних діапазонів значень), сформованих за такими складовими:
 - 1) показники кадрового складу закладу вищої освіти за науковим напрямом;
 - 2) показники фінансування закладу вищої освіти за науковим напрямом (обсяги фінансування на науку за загальним фондом і спеціальним фондом);
 - 3) обсяг коштів, спрямованих/залучених закладом вищої освіти на придбання обладнання за науковим напрямом;
 - 4) кількість статей закладу вищої освіти за науковим напрямом у наукових виданнях (журналах), які індексуються у наукометричних базах даних «Scopus» та/або «Web of Science», з використанням як додаткового показника для наукових напрямів значення коефіцієнтів впливовості зазначених журналів;
 - 5) кількість наукових видань (журналів), засновником (співзасновником) яких є заклад вищої освіти, за науковим напрямом, які індексуються у наукометричних базах даних «Scopus» та/або «Web of Science»;
 - 6) кількість працівників закладу вищої освіти (за основним місцем роботи), які є членами редакційних колегій наукових видань (журналів), які індексуються у наукометричних базах даних «Scopus» та/або «Web of Science».
- Атестаційна оцінка закладу вищої освіти за науковим напрямом визначається за 100-бальною шкалою.
- Показники за зазначеними складовими входять до атестаційної оцінки з визначеними методикою коефіцієнтами; при цьому такі показники (за винятком кількості наукових видань (журналів), індексованих у наукометричних базах даних «Scopus» та/або «Web of Science», засновником (співзасновником) яких є заклад вищої освіти) наводяться з урахуванням показників, зазначених у підпункті 1 пункту 8 цього Порядку.
9. Експертна оцінка характеризує потенціал розвитку наукового напрямку в закладі вищої освіти на основі оцінювання динаміки показників його наукового, науково-освітнього, науково-технічного та інноваційного рівня, визнання наукових досягнень закладу вищої освіти за попередні п'ять років та перспектив розвитку наукового напрямку на подальший п'ятирічний період з урахуванням, зокрема, їх відповідності визначеним в установленому порядку пріоритетним напрямкам розвитку науки і техніки та інноваційної діяльності.
10. За результатами проведення експертного оцінювання наукових досягнень та перспектив розвитку закладу вищої освіти за науковим напрямом та на основі атестаційної оцінки здійснюється віднесення закладу вищої освіти за кожним науковим напрямом до кваліфікаційної групи.

Встановлюються три кваліфікаційні групи: А, Б і В.

До групи А за науковим напрямом відносяться заклади вищої освіти, дослідження і розробки яких виконуються на світовому рівні розвитку науки і технологій, мають важливе загальнодержавне та/або світове значення.

До групи Б відносяться заклади вищої освіти, дослідження і розробки яких виконуються на високому професійному рівні, мають важливе значення для окремих галузей економіки, інших сфер суспільного життя, зміцнення національної безпеки.

До групи В відносяться заклади вищої освіти, дослідження і розробки яких виконуються на задовільному професійному рівні та мають значення насамперед для забезпечення належного рівня освітнього процесу в закладах вищої освіти.

За результатами атестації за науковим напрямом заклад вищої освіти може бути віднесено до однієї з кваліфікаційних груп або визнано таким, що не пройшов державну атестацію за науковим напрямом.

Заклад вищої освіти вважається таким, що не пройшов державну атестацію у разі непроходження ним державної атестації за жодним із наукових напрямів.

Закладу вищої освіти надається право проходити наступну державну атестацію не раніше, ніж через один рік з дати затвердження МОН результатів попередньої державної атестації.

11. Організація проведення державної атестації та керівництво системою державної атестації здійснюються МОН. Для проведення державної атестації при МОН утворюється комісія з питань проведення державної атестації закладів вищої освіти в частині провадження ними наукової (науково-технічної) діяльності (далі – атестаційна комісія) та експертні групи за науковими напрямами (далі – експертні групи).

Атестаційна комісія та експертні групи утворюються МОН з метою проведення аналізу, експертного оцінювання наукової та науково-технічної діяльності закладів вищої освіти і підготовки узагальненого висновку щодо результатів державної атестації.

12. Строк розгляду матеріалів закладів вищої освіти за науковим напрямом становить не більше ніж 45 календарних днів.

13. Персональний склад та положення про атестаційну комісію та експертні групи затверджуються МОН з обов'язковим залученням представників закладів вищої освіти та центральних органів виконавчої влади, до сфери управління яких належать заклади вищої освіти, а також Національної академії наук, національних галузевих академій наук, Наукового комітету Національної ради з питань розвитку науки і технологій, представників громадських наукових організацій із всеукраїнським статусом. При цьому число представників закладів вищої освіти, підпорядкованих МОН, і працівників центрального апарату МОН не повинне перевищувати 50 відсотків загально-го складу атестаційної комісії.

Під час розгляду атестаційною комісією (експертною групою) питання державної атестації закладу вищої освіти, представник такого закладу, який входить до складу атестаційної комісії (експертної групи), не бере участі у розгляді зазначеного питання.

14. Організаційне та матеріально-технічне забезпечення діяльності атестаційної комісії та експертних груп здійснюється МОН.

15. МОН затверджує:

- 1) форму відомостей про науковий напрям закладів вищої освіти;
 - 2) форму заявки щодо проведення державної атестації закладів вищої освіти за науковим напрямом та інформаційних матеріалів для проведення державної атестації (далі – інформаційні матеріали);
 - 3) персональний склад атестаційної комісії, експертних груп та положення про них, яке визначає процедуру їх утворення, вимоги до їх членів;
 - 4) форму картки експертного оцінювання закладів вищої освіти за науковим напрямом;
 - 5) результати державної атестації закладів вищої освіти за науковим напрямом.
16. Результати державної атестації закладів вищої освіти оприлюднюються на офіційному веб-сайті МОН.
17. Державна атестація закладів вищої освіти здійснюється за такими етапами:

1) подання закладами вищої освіти до МОН заявки щодо проведення державної атестації закладу вищої освіти за науковим напрямом та інформаційних матеріалів;

2) проведення експертного оцінювання закладів вищої освіти за науковим напрямом у строк, що не перевищує 25 календарних днів;

3) подання атестаційній комісії експертними групами висновків і пропозицій;

4) протягом не більше ніж 10 календарних днів від дня подання висновків і пропозицій здійснення підготовки атестаційною комісією узагальненого висновку щодо результатів державної атестації закладів вищої освіти за науковими напрямами та подання їх МОН;

5) протягом не більше ніж 20 календарних днів від дня подання висновків і пропозицій затвердження МОН результатів державної атестації закладів вищої освіти за науковими напрямами та оприлюднення їх на офіційному веб-сайті Міністерства;

6) інформування МОН заявника про результати державної атестації.

18. Результати державної атестації закладів вищої освіти за науковим напрямом використовуються головними розпорядниками, до сфери управління яких належать заклади вищої освіти, що пройшли атестацію, під час:

1) планування обсягу видатків державного бюджету для провадження наукової та науково-технічної діяльності закладів вищої освіти;

2) формування переліків наукових напрямів закладів вищої освіти, яким надається фінансова підтримка за рахунок коштів державного бюджету, зокрема через механізм базового фінансування відповідно до Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність»;

3) розгляду питання щодо реорганізації чи ліквідації закладів вищої освіти.

19. Центральні органи виконавчої влади, Національна академія наук та національні галузеві академії наук, інші державні органи інформують у місячний строк МОН про використання у своїй діяльності результатів державної атестації закладів вищої освіти, які належать до сфери їх управління (перебувають у їх віданні).

Додаток
до постанови Кабінету Міністрів України
від 22 серпня 2018 р. № 652

ПЕРЕЛІК
наукових напрямів, за якими проводиться державна атестація закладів вищої освіти
в частині провадження ними наукової (науково-технічної) діяльності

Науковий напрям	Галузі знань, що враховуються у науковому напрямі
Аграрні науки та ветеринарія	аграрні науки та продовольство ветеринарна медицина
Воєнні науки та національна безпека	воєнні науки, національна безпека, безпека державного кордону цивільна безпека
Гуманітарні науки та мистецтво	богослов'я гуманітарні науки культура і мистецтво
Суспільні науки	журналістика міжнародні відносини освіта/педагогіка право соціальна робота соціальні та поведінкові науки сфера обслуговування публічне управління та адміністрування
Біологія та охорона здоров'я	біологія охорона здоров'я
Математичні науки та природничі науки	математика та статистика природничі науки
Технічні науки	інформаційні технології електроніка та телекомунікації архітектура та будівництво електрична інженерія механічна інженерія автоматизація та приладобудування транспорт хімічна та біоінженерія виробництво та технології

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

НАКАЗ

17.09.2018 № 1008

Зареєстровано
в Міністерстві юстиції України
28 грудня 2018 р. за № 1504/32956

ДЕЯКІ ПИТАННЯ
ДЕРЖАВНОЇ АТЕСТАЦІЇ НАУКОВИХ УСТАНОВ

Відповідно до пункту 5 Порядку проведення державної атестації наукових установ, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 19 липня 2017 року № 540, **НАКАЗУЮ:**

1. Затвердити такі, що додаються:

Методику оцінювання ефективності наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності наукової установи;

Положення про експертні групи з оцінювання ефективності діяльності наукових установ;

Положення про експертну комісію з проведення державної атестації наукових установ.

2. Департаменту науково-технічного розвитку (Хименко О.А.) в установленому порядку забезпечити: подання цього наказу на державну реєстрацію до Міністерства юстиції України; оприлюднення цього наказу.
3. Цей наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування.
4. Контроль за виконанням цього наказу покласти на заступника Міністра Стріху М. В.

Міністр

Л. М. Гриневич

ПОГОДЖЕНО:

Президент Національної академії педагогічних наук України	В. Г. Кремень
Президент Національної академії медичних наук України академік	В. І. Цимбалюк
Президент Національної академії наук України	Б. Є. Патон
В.о. президента Національної академії мистецтв України	М. І. Яковлев
Президент Національної академії аграрних наук України	Я. М. Гадзало
Голова Державної регуляторної служби України	К. Ляпіна
Голова Наукового комітету Національної ради України з питань розвитку науки і технологій	А. Г. Білоус

ЗАТВЕРДЖЕНО

**Наказ Міністерства освіти і науки України
17 вересня 2018 року № 1008**

Зареєстровано

**в Міністерстві юстиції України
28 грудня 2018 р. за № 1504/32956**

МЕТОДИКА

**оцінювання ефективності наукової, науково-технічної
та інноваційної діяльності наукової установи**

І. Загальні положення

1. Ця Методика застосовується під час проведення державної атестації наукової (науково-дослідної, науково-технологічної, науково-технічної, науково-практичної) установи, на яку поширюється дія Порядку проведення державної атестації наукових установ, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 19 липня 2017 року № 540 (далі – Порядок).

2. Терміни у цій Методиці вживаються у таких значеннях:

ваговий коефіцієнт – коефіцієнт, який характеризує значимість показника, що оцінюється, та застосовується для характеристики діяльності наукової (науково-дослідної, науково-технологічної, науково-технічної, науково-практичної) установи, на яку поширюється дія Порядку та щодо якої під час проведення державної атестації застосовується ця Методика (далі – Установа), в цілому під час визначення класифікаційної оцінки Установи;

диференційований ваговий коефіцієнт – ваговий коефіцієнт, що має різне значення значимості показника для Установ різного профілю та враховує особливості їх діяльності.

Інші терміни, що використовуються у цій Методиці, вживаються у значеннях, наведених у Законах України «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про вищу освіту», «Про запобігання корупції» та у Порядку.

3. Методикою визначаються:

організація і проведення оцінювання ефективності наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності (далі – діяльність) Установи;

засади експертного оцінювання ефективності діяльності Установи;

порядок визначення атестаційної оцінки Установи;

порядок віднесення Установи до класифікаційної групи.

4. Для проведення оцінювання ефективності діяльності Установа за підписом керівника подає до МОН в електронному та паперовому вигляді:

заявку на проведення державної атестації (додаток 1);

інформаційні матеріали для проведення державної атестації наукової установи (далі – інформаційні матеріали), що містять відомості про діяльність Установи відповідно до пункту 9 Порядку, а саме:

форму № 1 «Класифікаційна оцінка наукової установи за її науковим потенціалом і досягненнями за попередні роки» (далі – форма № 1) (додаток 2);

форму № 2 «Показники діяльності наукової установи» (далі – форма № 2) (додаток 3);

відомості щодо забезпечення наукової установи науковими працівниками (додаток 4);
відомості щодо результатів наукової і науково-технічної діяльності (додаток 5);
відомості щодо показників фінансово-економічної діяльності та стану матеріально-технічної бази (додаток 6);
відомості щодо публікаційної активності (додаток 7);
відомості щодо результатів створення та використання об'єктів права інтелектуальної власності (додаток 8);
аналітичну записку про рівень розвитку наукового (науково-технічного) потенціалу і результативність діяльності наукової установи за звітний період та обґрунтування напрямів і заходів з удосконалення та розвитку діяльності наукової установи на короткостроковий (до 5 років) період (далі – аналітична записка) (додаток 9).

5. Відомості та інформація за останній звітний рік подаються станом на 01 січня року, в якому проводиться оцінювання.

Врахування особливостей діяльності Установ природничого і технічного профілю та Установ суспільного і гуманітарного профілю, в тому числі Установ природно-заповідного фонду, Установ, які мають специфічні умови діяльності, зокрема, належать до системи військових формувань, розвідувальних та правоохоронних органів, під час оцінювання ефективності діяльності Установ здійснюється шляхом застосування специфічних показників, що зазначаються Установою в аналітичній записці та/або визначаються експертною комісією, та диференційованих вагових коефіцієнтів.

За потреби Установами зі специфічними умовами діяльності, Установами, що належать до системи військових формувань, розвідувальних та правоохоронних органів, інформаційні матеріали подаються з дотриманням вимог Закону України «Про державну таємницю», нормативно-правових актів, якими урегульовано порядок дотримання державної таємниці.

6. Реєстрацію заявки та інформаційних матеріалів, поданих Установою, передання інформаційних матеріалів експертній групі для проведення експертного оцінювання ефективності діяльності Установи забезпечує МОН.

У разі якщо заявка та/або інформаційні матеріали Установи оформлено з порушенням вимог цього Порядку, МОН повертає їх на доопрацювання.

Організацію і проведення державної атестації Установ МОН забезпечує з використанням сучасних інформаційних технологій.

7. Оцінювання ефективності діяльності Установи експертною групою та визначення експертною комісією атестаційної оцінки Установи має здійснюватися об'єктивно, неупереджено, за умови запобігання потенційного конфлікту інтересів на засадах:

- 1) об'єктивності аналізу ефективності діяльності Установи та її внеску у світову та вітчизняну науку, освіту, економіку, культуру, підвищення якості життя та безпеки людини;
- 2) отримання та аналізу відомостей про діяльність Установи відкритим та прозорим способом;
- 3) поєднання кількісного та якісного (експертного) оцінювання статистичних, наукометричних даних та іншої доступної інформації про Установу та про її діяльність;
- 4) примату якісного (експертного) оцінювання перед кількісним оцінюванням;
- 5) врахування особливостей дослідницьких завдань, що стоять перед Установою, під час аналізу кількісних відомостей щодо діяльності Установи;
- 6) врахування особливостей публікаційної активності Установи та цитувань її публікацій за галузями науки;
- 7) врахування перспектив розвитку Установи та напрямів її наукових досліджень;
- 8) постійного аналізу та поліпшення процедури оцінювання ефективності діяльності Установи, у тому числі шляхом удосконалення відповідних показників.

8. Наявність у членів експертних груп та членів експертної комісії потенційного конфлікту інтересів визначається відповідно до Закону України «Про запобігання корупції».

При цьому члену експертної групи під час здійснення функцій, пов'язаних з проведенням державної атестації Установ, рекомендується враховувати:

- чи працюють в Установі його близькі особи;
- чи є він членом діючої вченої ради Установи;
- а також протягом останніх п'яти років:
- чи працевлаштовувався він в Установі;
- чи був він науковим керівником одного з працівників Установи;
- чи є серед працівників Установи його науковий керівник;
- чи є у нього спільні наукові публікації з науковими працівниками Установи;
- чи мала місце участь у спільних наукових проектах.

II. Експертне оцінювання ефективності діяльності Установи

1. Експертне оцінювання ефективності діяльності Установи проводить експертна група, утворена за відповідним напрямом наукової, науково-технічної, інноваційної діяльності (далі – науковий напрям).

Наукові напрями, за якими проводиться державна атестація наукових установ, необхідна кількість експертних груп, кількісний і персональний склад кожної експертної групи відповідно до Положення про експертну комісію

з проведення державної атестації наукових установ, затвердженого наказом Міністерства освіти і науки України від 17 вересня 2018 року № 1008 (далі – Положення про експертну комісію), визначає експертна комісія з проведення державної атестації наукових установ (далі – експертна комісія) та за поданням експертної комісії затверджує МОН в установленому порядку.

За потреби експертна комісія в установленому порядку може:

визначити за одним науковим напрямом більше ніж одну експертну групу;

подавати пропозиції щодо:

внесення змін до визначених наукових напрямів;

розформування створених експертних груп;

внесення змін до кількісного та персонального складу експертних груп.

2. Експертна група:

1) діє відповідно до Положення про експертні групи з оцінювання ефективності діяльності наукових установ, затвердженого наказом Міністерства освіти і науки України від 17 вересня 2018 року № 1008 (далі – Положення про експертні групи);

2) здійснює експертне оцінювання ефективності діяльності Установи на підставі картки експертного оцінювання ефективності діяльності наукової установи (додаток 10), інформаційних матеріалів, поданих відповідно до пункту 4 розділу I цієї Методики, у розрізі:

моніторингу правильності визначення класифікаційної оцінки Установи;

діяльності Установи протягом трьох попередніх років;

стратегії розвитку Установи та перспективних напрямів наукової і науково-технічної діяльності на п'ять наступних років;

наукового, науково-технічного та інноваційного потенціалу Установи;

кадрового потенціалу Установи;

стану матеріально-технічної бази Установи;

публікаційної активності Установи;

міжнародної інтеграції Установи;

ефективності використання фінансових, матеріально-технічних та кадрових ресурсів за визначеним науковим напрямом (визначеними науковими напрямами) Установи;

3) готує та подає експертній комісії експертний висновок щодо результатів експертного оцінювання ефективності діяльності наукової установи (додаток 11) (далі – експертний висновок).

3. Класифікаційна оцінка Установи визначається під час заповнення Установою форми № 1 шляхом ранжирування величин показників за 5-бальною шкалою.

Значення кожного показника заносяться до графі 3 форми № 1.

Оцінка за показником (графа 9 форми № 1) визначається за 5-бальною шкалою інтервалів значень показників відповідно до граф 4-8 форми № 1. Наприклад, якщо відсоток докторів наук і докторів філософії (кандидатів наук) від загальної чисельності наукових працівників (з урахуванням кількості осіб, що працюють за сумісництвом) (пункт 1.1 розділу I форми № 1) знаходиться в інтервалі 21-30, у графі 9 форми № 1 проставляється оцінка «3» (бали).

Зважені оцінки для кожного показника обчислюються шляхом множення значення оцінки за показником (графа 9 форми № 1) на відповідний ваговий коефіцієнт (графа 10 форми № 1).

Отримані значення зважених оцінок проставляються у графі 11 форми № 1.

Класифікаційну оцінку Установи (розділ VI форми № 1) обчислюють в балах як суму зважених оцінок для всіх 18 показників (графа 11 форми № 1).

Відмінності діяльності Установ різного профілю у формі № 1 ураховуються шляхом застосування диференційованих вагових коефіцієнтів (пункти 2.4-2.6 розділу II, пункти 3.1-3.7 розділу III, пункти 4.1, 4.3 розділу IV форми № 1).

4. Рейтингову оцінку Установи визначає експертна група з використанням форми № 2, інформації, викладеної в аналітичній записці, відомостей, наданих відповідно до додатків 4-8 до цієї Методики, карток експертного оцінювання ефективності діяльності Установи, заповнених членами експертної групи, та з урахуванням особливостей діяльності Установи, напрямів наукових досліджень та перспектив її розвитку як середнє арифметичне значення рейтингових оцінок, визначених кожним членом експертної групи, яка проводила оцінювання.

III. Визначення атестаційної оцінки та віднесення Установи до класифікаційної групи

1. За результатами оцінювання ефективності діяльності Установи залежно від класифікаційної та рейтингової оцінок експертна комісія визначає атестаційну оцінку Установи та відносить Установу до однієї з чотирьох класифікаційних груп, установлених відповідно до пункту 18 Порядку та Таблиці «Визначення класифікаційної групи Установи за класифікаційною та рейтинговою (експертною) оцінками».

**Визначення класифікаційної групи Установи
за класифікаційною та рейтинговою (експертною) оцінками**

Класифікаційна група Установи (атестаційна оцінка)	Класифікаційна оцінка (діапазон значень балів)	Рейтингова (експертна) оцінка (діапазон значень балів)
I	3,81–5,00	3,81–5,00
II	2,61–3,80	2,61–3,80
III	1,21–2,60	1,21–2,60
IV	1,00–1,20	1,00–1,20

2. У разі якщо під час віднесення Установи до класифікаційної групи класифікаційна та рейтингова оцінки відповідають діапазону значень тієї самої класифікаційної групи, експертна комісія автоматично відносить Установу до цієї групи.

Якщо класифікаційна та рейтингова оцінки відповідають діапазонам значень із суміжних класифікаційних груп, експертна комісія може приймати рішення щодо віднесення Установи до вищої або нижчої класифікаційної групи, враховуючи динаміку розвитку її наукового і науково-технічного потенціалу, ефективність роботи Установи, впровадження отриманих Установою результатів та її унікальність.

Якщо класифікаційна та рейтингова оцінки відповідають діапазонам значень з несуміжних класифікаційних груп, експертна комісія може віднести Установу до проміжної класифікаційної групи (однієї з проміжних класифікаційних груп) з урахуванням підпункту 4 пункту 7 розділу I та абзацу другого пункту 2 розділу III цієї Методики.

3. Висновок про результат державної атестації наукової установи (додаток 12) готується експертною комісією та подається на затвердження МОН в установленому законодавством порядку.

4. Установам, що пройшли державну атестацію в установленому порядку, МОН видає Свідоцтво про державну атестацію наукової установи за формою, наведеною у додатку 13 до цієї Методики.

Виконуючий обов'язки директора департаменту науково-технічного розвитку

О. А. Хименко

Додаток 1
до Методики оцінювання ефективності
наукової, науково-технічної та інноваційної
діяльності наукової установи
(пункт 4 розділу I)

**ЗАЯВКА
на проведення державної атестації**

Додаток 2
до Методики оцінювання ефективності
наукової, науково-технічної та інноваційної
діяльності наукової установи
(пункт 4 розділу I)

**КЛАСИФІКАЦІЙНА ОЦІНКА
наукової установи за її науковим потенціалом і досягненнями за попередні роки**

Додаток 3
до Методики оцінювання ефективності
наукової, науково-технічної та інноваційної
діяльності наукової установи
(пункт 4 розділу I)

**ПОКАЗНИКИ ДІЯЛЬНОСТІ
наукової установи**

(найменування наукової установи)

(відомча підпорядкованість наукової установи)

№ з/п	Назва показника	Значення показника*		
		звітний рік (-2)	звітний рік (-1)	звітний рік
1	2	3	4	5
I	Науковий, науково-технічний потенціал	x	x	x
1.1	Кадровий потенціал	x	x	x
1.1.1	Загальна чисельність працюючих			
1.1.2	Загальна чисельність наукових працівників			
1.1.3	Кількість керівників наукових підрозділів у віці до 50 років			
1.1.4	Чисельність докторів наук у віці до 40 років, осіб			
1.1.5	Чисельність докторів філософії (кандидатів наук) у віці до 35 років, осіб			
1.1.6	Чисельність жінок, віднесена до загальної чисельності наукових працівників, відсоток			
1.1.7	Кількість молодих учених, які отримували державні стипендії і гранти для молодих учених, аспірантів і докторантів, віднесена до загальної чисельності наукових працівників, аспірантів і докторантів, відсоток			
1.1.8	Кількість студентів закладів вищої освіти, які проходили магістерську підготовку у спільних науково-навчальних структурах, що функціонують на базі наукової установи, осіб			
1.1.9	Кількість наукових працівників, які виїжджали за межі України з метою стажування, навчання, підвищення кваліфікації, викладацької роботи та проведення спільних наукових досліджень на строк від трьох місяців до двох років, осіб			
1.1.10	Кількість захищених дисертацій на здобуття наукового ступеня доктора наук, одиниць			
1.1.11	Кількість захищених дисертацій на здобуття наукового ступеня доктора філософії (кандидата наук), одиниць			
1.1.12	Кількість захищених дисертацій на здобуття наукового ступеня доктора філософії (кандидата наук), доктора наук у спеціалізованих вчених радах наукової установи (всього), одиниць			
1.2	Фінансовий, науково-технічний потенціал	x	x	x
1.2.1	Загальний обсяг фінансування наукової установи (за рахунок усіх джерел), тис. гривень			
1.2.2	Загальний обсяг фінансування наукових та науково-технічних робіт (за рахунок усіх джерел), тис. гривень			
1.2.3	Обсяг фінансування, залученого з позабюджетних джерел (міжнародних грантів і програм, промислових замовників та інших джерел, не заборонених законодавством), тис. гривень			
1.2.4	Обсяг конкурсного фінансування проектів через Національний фонд досліджень України, інноваційних бюджетних конкурсних науково-технічних програм, проектів та надання грантів, тис. гривень			
1.2.5	Внутрішні витрати на виконання наукових та науково-технічних робіт, тис. гривень			
1.2.6	Внутрішні витрати на виконання наукових та науково-технічних робіт зі створення нових видів виробів, техніки, технологій, матеріалів, а також зі створення інших об'єктів інтелектуальної власності, виготовлення дослідних зразків або партій науково-технічної продукції та доведення нових наукових і науково-технічних знань до стадії практичного використання, тис. гривень			

1	2	3	4	5
1.2.7	Кількість одержаних під час проведення прикладних наукових досліджень, науково-технічних (експериментальних) розробок нових або істотно вдосконалених матеріалів, продуктів, процесів, пристроїв, технологій, систем, нових або істотно вдосконалених послуг, методів лікування та діагностики, завершених випробувань, що можуть бути впроваджені в суспільну практику, одиниць			
1.2.8	Кількість введених в дію нових конструктивних чи технологічних рішень, впроваджених розробок, одиниць			
II	Результативність та ефективність наукових досліджень установи	x	x	x
2.1	Публікаційна активність	x	x	x
2.1.1	Кількість друкованих монографій, енциклопедій, словників, підручників, посібників, збірників наукових праць, документів, матеріалів, наукових довідників або покажчиків, препринтів, наукових періодичних видань, виданих в Україні і за кордоном, одиниць			
2.1.2	Кількість електронних освітніх ресурсів (електронний навчальний посібник, електронний підручник, електронні методичні матеріали, курс дистанційного навчання, електронний лабораторний практикум тощо), віднесена до чисельності наукових працівників, аспірантів і докторантів разом, одиниць/осіб			
2.1.3	Кількість публікацій у наукових виданнях, включених до Переліку наукових фахових видань України, одиниць			
2.1.4	Кількість монографій, підручників, виданих за кордоном, співавторами яких є працівники наукової установи, одиниць			
2.1.5	Кількість публікацій у наукових журналах, що індексуються в Web of Science Core Collection і Scopus, одиниць			
2.1.6	Кількість інформаційно-аналітичних матеріалів, проектів нормативно-правових актів та інших документів, наданих центральним органам виконавчої влади, Адміністрації Президента України, Верховній Раді України, Кабінету Міністрів України, одиниць			
2.1.7	Кількість розроблених та введених в дію Національних стандартів України, Стандартів організації України (СОУ), технічних умов, технічних регламентів України, що забезпечують технічне регулювання випуску, обігу та застосування відповідної продукції, одиниць			
2.1.8	Кількість розроблених та затверджених класифікаторів та кодифікаторів, одиниць			
2.2	Інноваційна активність	x	x	x
2.2.1	Кількість охоронних документів на об'єкти права інтелектуальної власності, виданих в Україні, які поставлено на бухгалтерський облік, одиниць			
2.2.2	Кількість охоронних документів на об'єкти права інтелектуальної власності, виданих в інших країнах, які поставлено на бухгалтерський облік, одиниць			
2.2.3	Кількість чинних патентів на винаходи (сорт рослин), корисні моделі, свідоцтв на об'єкти авторського права, отриманих в Україні, одиниць			
2.2.4	Кількість чинних патентів на винаходи (сорт рослин), отриманих за кордоном, одиниць			
2.2.5	Обсяг коштів, отриманих від виданих ліцензій та укладених договорів про передання прав на об'єкти права інтелектуальної власності, тис. гривень			
2.2.6	Суми дивідендів, отриманих науковою установою від діяльності організацій підприємницького сектору, заснованих за її участі, тис. гривень			
2.2.7	Кількість виданих ліцензій та договорів про передання прав на об'єкти права інтелектуальної власності або їх використання в Україні, одиниць			

1	2	3	4	5
2.2.8	Кількість виданих ліцензій та договорів про передання прав на об'єкти права інтелектуальної власності або їх використання за кордоном, одиниць			
2.2.9	Кількість суб'єктів господарювання, у статутному капіталі яких наукова установа має частку, одиниць			
2.3	Міжнародна інтеграція	x	x	x
2.3.1	Кількість проектів у межах двосторонніх, багатосторонніх конкурсів з міжнародними партнерами, одиниць			
2.3.2	Кількість проектів, що виконувалися за міжнародними рамковими програмами Європейського Союзу з досліджень та інновацій, одиниць			
2.3.3	Кількість міжнародних науково-практичних семінарів, конференцій, інших заходів, організованих науковою установою, одиниць			
2.3.4	Питома вага публікацій у вітчизняних і закордонних наукових журналах, опублікованих науковими працівниками наукової установи спільно із зарубіжними авторами, у відсотках від загальної кількості опублікованих статей			

* Значення показника вносяться з використанням таких умовних позначень: нуль (0) – явищ не було; тире (-) – відомості відсутні.

До графі 5 вносяться показники звітнього року станом на 01 січня року, наступного за звітним; до графі 4 – показники року, що передував звітному, станом на 01 січня звітнього року; до графі 3 – показники року, що передував за два роки перед звітним, станом на 01 січня року, що передував звітному.

(посада керівника наукової установи)

(підпис)

(ініціали, прізвище)

М. П. (за наявності)

Додаток 4
до Методики оцінювання ефективності
наукової, науково-технічної та інноваційної
діяльності наукової установи
(пункт 4 розділу I)

ВІДОМОСТІ щодо забезпечення наукової установи науковими працівниками

(найменування наукової установи)

(відомча підпорядкованість наукової установи)

Працівники, аспіранти/ докторанти наукової установи	Кількість/ середній вік 20__ р.	Кількість/ середній вік 20__ р.	Кількість/ середній вік 20__ р.
Заступники директора			
Керівники наукових підрозділів, наукових видавництв, редакції наукових видань			
Головні конструктори/інженери/технологи з основного напрямку діяльності			
Провідні конструктори/інженери/технологи з основного напрямку діяльності			
Провідні редактори наукового видавництва, періодичного наукового видання			
Головні наукові співробітники			
Провідні наукові співробітники			
Старші наукові співробітники			
Наукові співробітники			
Молодші наукові співробітники			

Працівники, аспіранти/ докторанти наукової установи	Кількість/ середній вік 20__ р.	Кількість/ середній вік 20__ р.	Кількість/ середній вік 20__ р.
Усього наукових працівників (за винятком докторантів та аспірантів)			
Докторанти			
Аспіранти			
На громадських засадах (у тому числі працівники, які перебувають на довгостроковому науковому стажуванні за кордоном, тощо)			
Наукові працівники	Кількість	Відсоток від усіх науко- вих спів- робітників	Середній вік
Академіки НАН України			
Члени-кореспонденти НАН України			
Академіки національних галузевих академій наук України			
Члени-кореспонденти національних галузевих академій наук України			

(посада керівника наукової установи)

(підпис)

(ініціали, прізвище)

М. П. (за наявності)

Додаток 5
до Методики оцінювання ефективності
наукової, науково-технічної та інноваційної
діяльності наукової установи
(пункт 4 розділу I)

ВІДОМОСТІ
щодо результатів наукової і науково-технічної діяльності
(найменування наукової установи)

(відомча підпорядкованість наукової установи)

№ з/п	Назва показників	Кількість (одиниць)*		
		20__ р.	20__ р.	20__ р.
1	2	3	4	5
1	Завершені прикладні наукові дослідження і науково-технічні (експериментальні) розробки			
1.1	з них – на створення і вдосконалення інноваційних технологій і продуктів, нових видів виробів, техніки, в тому числі технічний рівень яких			
1.1.1	перевищує кращі світові аналоги			
1.1.2	відповідає рівню світових аналогів			
1.1.3	нижче рівня світових аналогів			
1.1.4	не має аналогів			
2	Розробки, що впроваджено у виробництво та/або практично використано на підприємствах, в установах, закладах, організаціях, усього:			
2.1	з них – на вітчизняних підприємствах			
2.2	з них – на зарубіжних підприємствах			
3	Наукові (науково-технічні) роботи зі створення нових або істотно вдосконалених видів:			

1	2	3	4	5
3.1	технологій			
3.2	матеріалів			
3.3	процесів			
3.4	пристроїв			
3.5	систем			
3.6	нових сортів рослин і порід тварин			
3.7	діагностики, лікування та профілактики захворювань			
4	Виготовлені дослідні зразки або партії науково-технічної продукції			
5	Завершені випробування, розробки, що впроваджено або може бути впроваджено			
6	Нові або істотно вдосконалені послуги			
7	Проведені наукові і науково-технічні експертизи			

* До граfi 5 вносяться показники звітнього року станом на 01 січня року, наступного за звітним; до граfi 4 – показники року, що передував звітньому, станом на 01 січня звітнього року; до граfi 3 – показники року, що передував за два роки перед звітним, станом на 01 січня року, що передував звітньому.

(посада керівника наукової установи)

(підпис)

(ініціали, прізвище)

М. П. (за наявності)

Додаток 6
до Методики оцінювання ефективності
наукової, науково-технічної та інноваційної
діяльності наукової установи
(пункт 4 розділу I)

ВІДОМОСТІ

щодо показників фінансово-економічної діяльності та стану матеріально-технічної бази

(найменування наукової установи)

(відомча підпорядкованість наукової установи)

Перелік проектів наукової установи, що фінансувалися на конкурсній основі за останні три роки (наводиться за роками, джерелами фінансування, сумами, тривалістю проекту, із зазначенням П. І. Б. керівника проекту, керівника від іншої наукової установи (за наявності)).

Джерело фінансування	Керівник проекту від наукової установи	Обсяг фінансування (в тис. грн)	Тривалість проекту (від ... до ...)	Назва проекту	Керівник проекту від іншої установи (за наявності)

(Таблицю слід заповнювати так: згрупувати всі проекти за одним джерелом фінансування (наприклад, проекти Державного фонду фундаментальних досліджень, МОН, НАН України, наукові програми інших відомств тощо) та за П. І. Б. головного дослідника (керівника дослідження) в алфавітному порядку. Якщо той самий головний дослідник (керівник дослідження) має більше ніж один проект, профінансований з одного джерела, проект з найбільшим обсягом фінансування зазначається першим, за ним – наступний за обсягом фінансування проект і так далі).

Перелік проектів наукової установи, що фінансувалися на конкурсній основі із зарубіжних джерел, за останні п'ять років (наводиться за роками, джерелами фінансування, сумами, тривалістю проекту, із зазначенням П. І. Б. керівника проекту, керівника від іншої наукової установи (за наявності)).

Джерело фінансування (назва англійською мовою)	Назва проекту	Керівник проекту від наукової установи	Керівник проекту від іншої наукової установи (за наявності), в тому числі зарубіжний	Обсяг фінансування (у відповідній валюті)	Тривалість проекту (від ... до ...)

(Таблицю слід заповнювати так: згрупувати всі проекти за одним джерелом фінансування (наприклад, проекти програм ЄС, наукові програми НАТО, зарубіжні та міжнародні наукові фонди та організації тощо) та за П. І. Б. головного дослідника (керівника дослідження) в алфавітному порядку. Якщо той самий головний дослідник (керівник дослідження) має більш як один проект, профінансований з одного джерела, проект з найбільшим обсягом фінансування зазначається першим, за ним – наступний за обсягом фінансування проект і так далі).

Наявність наукових об'єктів, що становлять національне надбання

№ з/п	Найменування наукового об'єкта, що становить національне надбання	Нормативно-правовий акт Кабінету Міністрів України, відповідно до якого надано статус національного надбання	Витрати на утримання, збереження та розвиток наукових об'єктів, що становлять національне надбання, тис. гривень, та у % від загального обсягу фінансування					
			за рахунок коштів державного бюджету			за рахунок інших джерел		
			20__ р.	20__ р.	20__ р.	20__ р.	20__ р.	20__ р.
1	2	3	4	5	6	7	8	9

* До граф 6, 9 вносяться показники звітнього року станом на 01 січня року, наступного за звітним; до граф 5, 8 – показники року, що передував звітному, станом на 01 січня звітнього року; до граф 4, 7 – показники року, що передував за два роки перед звітним, станом на 01 січня року, що передував звітному.

Наявність сучасного високотехнологічного наукового обладнання

№ з/п	Назва наукового обладнання**

** Зазначити 5 найкращих зразків такого обладнання, вказавши його параметри.

Загальна площа будинків (приміщень)

(кв. м)

Площа будинків (приміщень)	Знаходяться на балансі наукової установи	Мають власний баланс	Із загальної площі здано в оренду	Орендованих будинків (приміщень)
Загальна площа будинків (приміщень)				
У тому числі призначених для:				
науково-технічної діяльності				
дослідно-експериментальних виробництв				

(посада керівника наукової установи)

(підпис)

(ініціали, прізвище)

М. П. (за наявності)

ВІДОМОСТІ щодо публікаційної активності

(найменування наукової установи)

(відомча підпорядкованість наукової установи)

Види публікацій	Кількість, одиниць*		
	20__ р.	20__ р.	20__ р.
1	2	3	4
Статті у наукових періодичних виданнях, які включені до наукометричних баз даних Scopus та/або Web of Science Core Collection, одиниць			
Статті у наукових виданнях, включених до Переліку наукових фахових видань України, за останні 3 роки, у розрахунку на одного наукового працівника, одиниць/осіб			
Статті у наукових періодичних виданнях, які включені до інших наукометричних баз даних, одиниць			
Офіційні видання (нормативно-правові, нормативні видання, стандарти тощо), одиниць			
Наукові видання (монографії, препринти, збірники наукових праць, матеріали (у тому числі збірники тез доповідей) публікації джерел конференцій тощо), одиниць			
Наукові видання, що індексуються в наукометричних базах даних, одиниць			
Виробничо-практичні видання (практичні, методичні посібники, методичні рекомендації тощо), одиниць			
Навчальні видання (навчальні програми, підручники, навчальні посібники (навчально-методичні, навчальні, наочні посібники, хрестоматії, практикуми, робочі зошити)), одиниць			
Довідкові видання (енциклопедії, словники, довідники тощо), одиниць			
Тези доповідей на міжнародних науково-практичних заходах, що відбулися за кордоном, одиниць			
Тези доповідей на міжнародних та всеукраїнських науково-практичних заходах, що відбулися в Україні, одиниць			
Інші видання			

* До графі 4 вносяться показники звітного року станом на 01 січня року, наступного за звітним; до графі 3 – показники року, що передував звітному, станом на 01 січня звітного року; до графі 2 – показники року, що передував за два роки перед звітним, станом на 01 січня року, що передував звітному.

(посада керівника наукової установи)

(підпис)

(ініціали, прізвище)

М. П. (за наявності)

ВІДОМОСТІ
щодо результатів створення та використання об'єктів права інтелектуальної власності

(найменування наукової установи)

(відомча підпорядкованість наукової установи)

№ з/п	Назва показників	Одиниця виміру	Кількість, одиниць*		
			20__ р.	20__ р.	20__ р.
1	2	3	4	5	6
1	Подано заявок (заяв) на реєстрацію				
1.1	Подано заявок (заяв) до відповідного уповноваженого органу на реєстрацію в Україні:				
	винаходів; корисних моделей; промислових зразків; сортів рослин; знаків для товарів і послуг (торговельних марок); компонування (топографій) інтегральних мікросхем; комп'ютерних програм, баз даних; наукових творів	заявка заява			
1.2	Подано за кордоном (зазначити відповідний уповноважений орган іншої країни чи міжнародну/регіональну організацію) заявок на реєстрацію:				
	винаходів; корисних моделей; промислових зразків; сортів рослин; знаків для товарів і послуг (торговельних марок); компонування (топографій) інтегральних мікросхем	заявка			
2	Одержано рішень про реєстрацію, патентів/свідоцтв, зареєстровано за кордоном				
2.1	Одержано рішень про реєстрацію в Україні:				
	Винаходів; корисних моделей; промислових зразків; сортів рослин; знаків для товарів і послуг (торговельних марок); компонування (топографій) інтегральних мікросхем; комп'ютерних програм, баз даних; наукових творів	рішення			
2.2	Одержано рішень про реєстрацію за кордоном (зазначити відповідний уповноважений орган іншої країни чи міжнародну/регіональну організацію):				
	винаходів; корисних моделей; промислових зразків; сортів рослин; знаків для товарів і послуг (торговельних марок); компонування (топографій) інтегральних мікросхем	рішення			
2.3	Одержано охоронних документів на об'єкти права інтелектуальної власності (далі – ОПІВ) в Україні:				
	патентів на винаходи; патентів на корисні моделі; патентів на промислові зразки; патенти (свідоцтва) на сорти рослин; свідоцтв на знаки для товарів і послуг (торговельні марки); свідоцтв на компонування (топографії) інтегральних мікросхем	патент/ свідоцтво			
2.4	Зареєстровано ОПІВ за кордоном (зазначити відповідний уповноважений орган іншої країни):				

1	2	3	4	5	6
	винаходів; корисних моделей; промислових зразків; сортів рослин; знаків для товарів і послуг (торговельних марок); компонувань (топографій) інтегральних мікросхем	патент/ свідоцтво			
2.5	Одержано свідоцтв про реєстрацію об'єктів авторського права в Україні: комп'ютерних програм, баз даних; наукових творів	свідоцтво			
3	Укладено договорів щодо розпоряджання майновими правами на ОПІВ:	договір			
3.1	Договорів про передання права власності на винаходи, корисні моделі, промислові зразки, знаки для товарів і послуг (торговельні марки), сорти рослин, компонування (топографії) інтегральних мікросхем: в Україні; в інших країнах (зазначити яких)				
3.2	Ліцензійних договорів на використання винаходів, корисних моделей, промислових зразків, знаків для товарів і послуг (торговельних марок), сортів рослин, компонувань (топографій) інтегральних мікросхем: в Україні; в інших країнах (зазначити яких)				
3.3	Договорів про передання ноу-хау: в Україні; в інших країнах (зазначити яких)				
3.4	Авторських договорів (ліцензій) на використання комп'ютерних програм, баз даних, наукових творів, інших об'єктів авторського права: в Україні в інших країнах (зазначити яких)	патент свідоцтво			
5	Кількість авторів/винахідників за заявками на винаходи, корисні моделі, промислові зразки та авторів сортів рослин, комп'ютерних програм, баз даних, наукових творів	автор/ винахідник			
6	Використано під час проведення науково-дослідних робіт науковою установою власних: винаходів; корисних моделей; промислових зразків; сортів рослин; компонувань (топографій) інтегральних мікросхем; комп'ютерних програм, баз даних	винахід, корисна модель, промисловий зразок, сорт рослин, компонування (топографії) інтегральних мікросхем, комп'ютерна програма, база даних			
7	Складено звітів про патентні дослідження	звіт			
8	Кількість ОПІВ, що впроваджені науковою установою за звітний період	зазначити результат впровадження			
8.1	Кількість винаходів: використано під час випуску та реалізації дослідної партії продукції та/або під час надання послуг; використано підприємствами або організаціями, яким надано право на використання винаходів; використано у власній науковій діяльності	винахід			

1	2	3	4	5	6
8.2	Кількість корисних моделей: використано під час випуску та реалізації дослідної партії продукції та/або під час надання послуг; використано підприємствами або організаціями, яким надано право на використання корисних моделей; використано у власній науковій діяльності	корисна модель			
8.3	Кількість промислових зразків: використано під час випуску та реалізації дослідної партії продукції та/або під час надання послуг; використано підприємствами або організаціями, яким надано право на використання промислових зразків; використано у власній науковій діяльності	промисловий зразок			
8.4	Кількість знаків для товарів і послуг (торговельних марок): використано під час випуску та реалізації дослідної партії продукції та/або під час надання послуг; використано підприємствами або організаціями, яким надано право на використання знаків для товарів і послуг (торговельних марок)	знак для товарів і послуг (торговельна марка)			
8.5	Кількість компонувань (топографій) інтегральних мікросхем: використано під час випуску та реалізації дослідної партії продукції та/або під час надання послуг; використано підприємствами або організаціями, яким надано право на використання компонувань (топографій) інтегральних мікросхем; використано у власній науковій діяльності	компонування (топографії) інтегральних мікросхем			
8.6	Кількість ноу-хау: використано під час випуску та реалізації дослідної партії продукції та/або під час надання послуг; використано підприємствами або організаціями, яким надано право на використання ноу-хау; використано у власній науковій діяльності	ноу-хау			
8.7	Кількість сортів рослин: використано під час випуску та реалізації дослідної партії продукції та/або під час надання послуг; використано підприємствами або організаціями, яким надано право на використання сортів рослин; використано у власній науковій діяльності	сорт рослин			
8.8	Кількість комп'ютерних програм, баз даних, наукових творів, інших об'єктів авторського права: використано під час випуску та реалізації дослідної партії продукції та/або під час надання послуг; використано підприємствами або організаціями, яким надано право на використання зазначеними об'єктами авторського права; використано у власній науковій діяльності	комп'ютерна програма, база даних, науковий твір, інший об'єкт авторського права			

* До графі 6 вносяться показники звітнього року станом на 01 січня року, наступного за звітним; до графі 5 – показники року, що передував звітному, станом на 01 січня звітнього року; до графі 4 – показники року, що передував за два роки перед звітним, станом на 01 січня року, що передував звітному.

(посада керівника наукової установи)

(підпис)

(ініціали, прізвище)

М. П. (за наявності)

Додаток 9
до Методики оцінювання ефективності
наукової, науково-технічної та інноваційної
діяльності наукової установи (пункт 4 розділу I)

АНАЛІТИЧНА ЗАПИСКА
про рівень розвитку наукового (науково-технічного) потенціалу і результативність діяльності
наукової установи за звітний період та обґрунтування напрямів і заходів з удосконалення
та розвитку діяльності наукової установи на короткостроковий (до 5 років) період

Додаток 10
до Методики оцінювання ефективності наукової,
науково-технічної та інноваційної діяльності
наукової установи (пункт 2 розділу II)

КАРТКА
експертного оцінювання ефективності діяльності наукової установи

Додаток 11
до Методики оцінювання ефективності наукової,
науково-технічної та інноваційної діяльності
наукової установи (пункт 2 розділу II)

ЕКСПЕРТНИЙ ВИСНОВОК
щодо результатів експертного оцінювання ефективності діяльності наукової установи

Додаток 12
до Методики оцінювання ефективності наукової,
науково-технічної та інноваційної діяльності
наукової установи (пункт 3 розділу III)

ВИСНОВОК
про результат державної атестації наукової установи

Додаток 13
до Методики оцінювання ефективності наукової,
науково-технічної та інноваційної діяльності
наукової установи (пункт 4 розділу III)

СВІДОЦТВО
про державну атестацію наукової установи

Додаток 1
до Методики оцінювання ефективності
наукової, науково-технічної та іннова-
ційної діяльності наукової установи
(пункт 4 розділу I)

(Бланк наукової установи)

Міністерство освіти і науки України

ЗАЯВКА
на проведення державної атестації

Відповідно до Порядку проведення державної атестації наукових установ, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 19 липня 2017 року № 540, просимо провести державну атестацію

(найменування наукової установи)

(відомча підпорядкованість наукової установи)

та видати Свідоцтво про державну атестацію наукової установи встановленого зразка.

До заявки додаються інформаційні матеріали для проведення державної атестації наукової установи, що містять відомості про її діяльність, відповідно до Порядку на ____ арк.

(посада керівника наукової установи)

(підпис)

(ініціали, прізвище)

КЛАСИФІКАЦІЙНА ОЦІНКА
наукової установи за її науковим потенціалом і досягненнями за попередні роки

(найменування наукової установи)

(Форма № 1)									
№ з/п	Назва показника	Значення показника*	Інтервал значень показника, що відповідає оцінці				Оцінка за показником, балів (відповідно до граф 4–8)	Ваговий коефіцієнт показника**, одиниць	Зважена оцінка показників, балів (графа 9 × графа 10)
			1 бал	2 бали	3 бали	4 бали	5 балів		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	11
I	Рівень кваліфікації наукових кадрів	x	x	x	x	x	x	x	x
1.1	Чисельність висококваліфікованих наукових працівників (докторів наук і докторів філософії (кандидатів наук)) станом на 01 січня поточного року, віднесена до загальної чисельності наукових працівників (з урахуванням кількості сумісників), відсоток		до 10	11–20	21–30	31–40	понад 41	0,20	
1.2	Кількість молодих учених, які отримували державні гранти і премії для молодих учених, аспірантів і докторантів за останні три роки, осіб		1	2	3	4–5	понад 5	0,05	
II	Бюджет та інфраструктура	x	x	x	x	x	x	x	x
2.1	Обсяг фінансування наукових і науково-технічних робіт за рахунок усіх джерел за попередній календарний рік		до 50	51–100	101–200	201–500	понад 500	0,08	

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
	у розрахунку на одного наукового працівника, тис. гривень / осіб									
2.2	Обсяг фінансування, залученого з позабюджетних джерел (міжнародних грантів і програм, промислових замовників та інших джерел, не заборонених законодавством) за попередній календарний рік, у розрахунку на одного наукового працівника, тис. гривень / осіб		до 5	5,1–10	10,1–20	20,1–50	понад 50		0,07	
2.3	Обсяг конкурсного фінансування за попередній рік проектів через Національний фонд досліджень України, інноваційних бюджетних конкурсних науково-технічних програм, проектів та надання грантів, у розрахунку на одного наукового працівника, тис. гривень / осіб		до 5	5,1–10	10,1–20	20,1–50	понад 50		0,02	
2.4	Обсяг коштів, залучених на розвиток матеріально-технічної та дослідно-експериментальної бази за останні 3 роки, у розрахунку на одного наукового працівника, тис. гривень / осіб		до 0,1	0,11–0,2	0,21–0,5	0,51–1,0	понад 1,0		0,02 / 0,00	
2.5	Обсяг коштів, отриманих від виданих ліцензій та укладених договорів про передачу прав на об'єкти права інтелектуальної власності за останні 3 роки, у розрахунку на одного наукового працівника, тис. гривень / осіб		до 0,1	0,11–0,2	0,21–0,5	0,51–1,0	понад 1,0		0,02 / 0,00	
2.6	Кількість сучасного високотехнологічного наукового обладнання, унікальних наукових об'єктів, у тому числі тих, що становлять національне надбання, центрів колективного користування науковим обладнанням, одиниць		відсутні	1	2	3	понад 3		0,04 / 0,00	

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
ІІІ	Наукова, науково-технічна та інноваційна діяльність	x	x	x	x	x	x	x	0,25 / 0,29	x
3.1	Кількість монографій, енциклопедій, словників та підручників (без врахування навчальних посібників), збірників наукових праць, збірників документів і матеріалів, наукових довідників або покажчиків тощо, виданих в Україні і за кордоном за останні 3 роки, у розрахунку на одного наукового працівника, одиниць/осіб		до 0,1	0,11–0,25	0,26–0,38	0,39–0,5	понад 0,5		0,08 / 0,18	
3.2	Тези та матеріали наукових конференцій, виданих в Україні і за кордоном за останні 3 роки, у розрахунку на одного наукового працівника, одиниць/осіб		до 5	5,1–10	10,1–15	15,1–20	понад 20		0,01 / 0,02	
3.3	Кількість публікацій у наукових виданнях, включених до Переліку наукових фахових видань України, за останні 3 роки, у розрахунку на одного наукового працівника, одиниць/осіб		до 0,3	0,31–0,5	0,51–0,8	0,81–1,0	понад 1,0		0,06 / 0,09	
3.4	Кількість отриманих охоронних документів на об'єкти права інтелектуальної власності в Україні за останні 3 роки, у розрахунку на одного наукового працівника, одиниць/осіб		відсутні	0,01–0,03	0,031–0,06	0,061–0,1	понад 0,1		0,018 / 0,00	
3.5	Кількість отриманих охоронних документів на об'єкти права інтелектуальної власності за кордоном за останні 3 роки, у розрахунку на одного наукового працівника, одиниць/осіб		відсутні	0,01–0,03	0,031–0,06	0,061–0,1	понад 0,1		0,032 / 0,00	
3.6	Кількість виданих ліцензій та/або укладених договорів про передачу прав на об'єкти права		відсутні	0,01–0,03	0,031–0,06	0,061–0,1	понад 0,1		0,018 / 0,00	

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
	інтелектуальної власності, та/або їх використання в Україні за останні 3 роки, у розрахунку на одного наукового працівника, одиниць/осіб									
3.7	Кількість виданих ліцензій та/або укладених договорів про передавання прав на об'єкти права інтелектуальної власності, та/або їх використання за кордоном		відсутні	0,01-0,03	0,031-0,06	0,061-0,1	понад 0,1		0,032 / 0,00	
	за останні 3 роки, у розрахунку на одного наукового працівника, одиниць/осіб									
IV	Престиж	x	x	x	x	x	x	x	0,25 / 0,29	x
4.1	Кількість публікацій у закордонних наукових журналах, що індексуються у наукометричних базах Web of Science Core Collection і Scopus, за останні 3 роки, у розрахунку на одного наукового працівника, одиниць / осіб		до 0,02	0,021-0,04	0,041-0,06	0,061-0,2	понад 0,2		0,1 / 0,12	
4.2	Кількість наукових видань (журналів), засновником (співзасновником) яких є наукова установа, за науковим напрямом, що індексуються у наукометричних базах Web of Science Core Collection, Scopus, ERIH PLUS, PubMed, MathSciNet, Chemical Abstracts, GeoRef		відсутні	1	2	3	понад 3		0,08	
4.3	Кількість наукових працівників (за основним місцем роботи), які є членами редакційних колегій наукових видань (журналів), які індексуються у наукометричних базах даних Web of Science Core		відсутні	1	2	3	понад 3		0,07 / 0,09	

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
	Collection та/або Scopus та не видаються цією науковою установою, за останні 3 роки, осіб									
V	Сума вагових коефіцієнтів	x	x	x	x	x	x	x	1,00	x
VI	КЛАСИФІКАЦІЙНА ОЦІНКА (графа 11): (сума пунктів 1.1–1.2, 2.1–2.5, 3.1–3.7, 4.1–4.3) (бали)	x	x	x	x	x	x	x	x	

* Значення вносять до відповідних комірок, використовуючи такі умовні позначення: нуль (0; 0,0) – явищ не було; символ (x) – заповнення показника за характером побудови таблиці недоцільне. Для розрахунку показників за останні 3 роки у розрахунок на одного наукового працівника беруться середні арифметичні величини.

** Ваговий коефіцієнт показника: в чисельнику – для наукових установ природничого і технічного профілю, які проводять прикладні наукові дослідження – теоретичні та експериментальні наукові дослідження, спрямовані на одержання і використання нових знань для практичних цілей; у знаменнику – для наукових установ суспільного і гуманітарного профілю, а також для окремих установ природничого і технічного профілю, основним напрямом діяльності яких є теоретичні, фундаментальні наукові дослідження.

_____ (посада керівника наукової установи) _____ (підпис) _____ (ініціали, прізвище)

М. П. (за наявності)

АНАЛІТИЧНА ЗАПИСКА
про рівень розвитку наукового (науково-технічного) потенціалу
і результативність діяльності наукової установи за звітний період та обґрунтування
напрямів і заходів з удосконалення та розвитку діяльності наукової установи
на короткостроковий (до 5 років) період

Розділ I. Загальні відомості про наукову установу

Найменування наукової установи (далі – Установа)

Повне _____

Скорочене (за наявності) _____

Код за ЄДРПОУ _____

1.1. Орган, до сфери управління якого належить (у віданні якого перебуває) Установа

1.2. Керівництво

Посада	Прізвище, ім'я, по батькові	Науковий ступінь (вчене звання)	Телефон
Директор (інше)			
Заступник директора (інше) з наукової роботи			
Учений секретар			

1.3. Місцезнаходження _____

1.4. Види зв'язку

Телефон _____	e-mail _____
Факс _____	http:// _____
Інші _____	

1.5. Основні види наукової діяльності за останні 3 роки (стисло описати: фундаментальні дослідження, прикладні наукові дослідження, науково-технічні (експериментальні) розробки, інші роботи, пов'язані з доведенням нових наукових і науково-технічних знань до стадії практичного використання, надання науково-технічних послуг, проведення наукової і науково-технічної експертизи)

1.6. Ключові слова, що характеризують спеціалізацію наукової діяльності _____

1.7. Серія, №, дата видачі, строк дії Свідоцтва про включення наукової установи до Державного реєстру наукових установ, яким надається підтримка держави (за наявності)

Розділ II. Результати внутрішнього оцінювання (самооцінювання) Установи

2.1. Сильні сторони діяльності. Найвизначніші результати досліджень та розробок або будь-які інші результати, досягнуті за звітний період.

2.2. Унікальність Установи. Специфічні показники, що розкривають особливості діяльності Установи.

2.3. Впровадження отриманих Установою результатів.

2.4. Чи має Установа науковий авторитет у країні та на міжнародній арені? Чим це підтверджується?

2.5. Слабкі сторони діяльності.

2.6. Інші аспекти.

Розділ. III. Стратегія розвитку Установи та перспективні напрями наукової діяльності Установи на короткостроковий період (до 5 років). Обґрунтування напрямів і заходів з удосконалення та розвитку діяльності Установи

3.1. Загальна стратегія розвитку та перспективні напрями наукової діяльності на короткостроковий (до 5 років) період.

3.2. Основні напрями і заходи з удосконалення та розвитку діяльності Установи.

3.3. Особливі заходи для підтримки позитивних тенденцій (сильних сторін) діяльності.

Розділ IV. Аналіз можливих загроз щодо реалізації передбачених заходів з удосконалення та розвитку діяльності Установи

4.1. Можливі внутрішні і зовнішні загрози.

4.2. Напрями і необхідні заходи для подолання можливих внутрішніх загроз.

4.3. Необхідні зовнішні умови і заходи для подолання зовнішніх загроз.

_____ (посада керівника наукової установи)

_____ (підпис)

_____ (ініціали, прізвище)

М. П. (за наявності)

Додаток 10

до Методики оцінювання ефективності наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності наукової установи (пункт 2 розділу II)

Експертна група № _____

Науковий напрям _____

**КАРТКА
експертного оцінювання ефективності діяльності наукової установи**

_____ (найменування наукової установи)

_____ (відомча підпорядкованість наукової установи)

№ з/п	Назва показників	Експертна оцінка показника (за 5-бальною шкалою)	Ваговий коефіцієнт показника*	Зважена експертна оцінка показника (графа 3 Ч графа 4)
1	2	3	4	5
I	Рівень цільової орієнтації наукових досліджень	x	0,16/0,20	x
1.1	Рівень відповідності тематики робіт, які проводилися, пріоритетним напрямам розвитку науки і техніки: 1 = не відповідає; 5 = повністю відповідає		0,08/0,10	
1.2	Рівень відповідності діяльності наукової установи належній стратегії її розвитку та перспективним напрямам діяльності: 1 = не відповідає; 5 = повністю відповідає		0,08/0,10	
II	Оцінка результатів наукової (науково-технічної) діяльності	x	0,34/0,40	x
2.1	Рівень найбільш вагомих результатів фундаментальних, прикладних наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок, отриманих за попередні три роки: 1 = задовільний; 5 = світовий (оригінальні результати)		0,18/0,20	

1	2	3	4	5
2.2	Рівень публікаційної та винахідницької активності: 1 = задовільний; 5 = високий		0,20/0,22	
2.3	Рівень співпраці наукової установи на вітчизняному та міжнародному рівнях, у тому числі офіційна співпраця із закладами вищої освіти, з іншими науковими установами України та за її межами: 1 = задовільний; 5 = достатній		0,06/0,08	
III	Оцінка перспектив розвитку наукової (науково-технічної) діяльності	x	0,30	
3.1	Важливість профілю діяльності наукової установи: 1 = ординарна; 5 = унікальна (монопольна)		0,06	
3.2	Перспективи забезпечення наукової установи висококваліфікованими науковими працівниками та молодими вченими: 1 = регресивні; 5 = прогресивні		0,06	
3.3	Рівень забезпеченості фінансовими та матеріально-технічними ресурсами, необхідними для утримання наукової установи та виконання нею своїх функцій: 1 = кризовий; 5 = достатній		0,06	
3.4	Перспективи інноваційної діяльності наукової установи: 1 = регресивні; 5 = прогресивні		0,06	
3.5	Рівень найбільш значних наукових досліджень і розробок, що передбачається завершити за наступні роки: 1 = задовільний; 5 = світовий		0,06	
IV	Специфічні показники**	x	0,10/0,00	x
4.1			0,05/0,00	
4.2			0,05/0,00	
V	Сума вагових коефіцієнтів	x	1,00	x
VI	ЕКСПЕРТНА ОЦІНКА (графа 5): (сума показників пунктів 1.1–1.2, 2.1–2.3, 3.1–3.5, 4.1–4.2) (бали)	x	x	

*У чисельнику – значення вагових коефіцієнтів показників у разі застосування специфічних показників (пунктів 4.1 і 4.2 розділу 4); у знаменнику – без таких.

** Специфічні показники використовуються лише спільно. Необхідність застосування і вид специфічних показників визначають члени експертної групи, які здійснюють оцінювання цієї Установи.

Член експертної групи

(підпис)

(ініціали, прізвище)

Додаток 11
до Методики оцінювання ефективності наукової,
науково-технічної та інноваційної діяльності
наукової установи (пункт 2 розділу II)

ЕКСПЕРТНИЙ ВИСНОВОК

щодо результатів експертного оцінювання ефективності діяльності наукової установи

Експертна група № _____ за науковим напрямом _____ у складі її членів:

утворена відповідно до наказу Міністерства освіти і науки України від _____.20__ року № _____

«_____», провела експертне оцінювання ефективності діяльності наукової установи _____

(найменування наукової установи)

(відомча підпорядкованість наукової установи)

(місцезнаходження)

(ідентифікаційний код за ЄДРПОУ)

За результатами експертного оцінювання ефективності діяльності Установи:

класифікаційна оцінка становить _____

рейтингова оцінка становить _____

Голова експертної групи _____

(підпис) (ініціали, прізвище)

Секретар експертної групи _____

(підпис) (ініціали, прізвище)

Рішення ухвалено на засіданні експертної групи від _____.20__ року.

Додаток 12
до Методики оцінювання ефективності наукової,
науково-технічної та інноваційної діяльності
наукової установи (пункт 3 розділу III)

ВИСНОВОК про результат державної атестації наукової установи

За результатами державної атестації, проведеної _____ 20__ року, наукова установа

(найменування наукової установи)

(місцезнаходження)

(ідентифікаційний код за ЄДРПОУ)

визнається такою, що пройшла державну атестацію з атестаційною оцінкою ____ / ____.

Наукову установу віднесено до _____ класифікаційної групи.

Голова експертної групи _____

(підпис) (ініціали, прізвище)

Додаток 13
до Методики оцінювання ефективності наукової,
науково-технічної та інноваційної діяльності
наукової установи (пункт 4 розділу III)

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

СВІДОЦТВО про державну атестацію наукової установи

Серія _____ № _____

Дата видачі _____ 20__ року

Цим свідоцтвом визнається, що наукова установа _____

(найменування наукової установи)

(місцезнаходження)

(ідентифікаційний код за ЄДРПОУ)

за результатами державної атестації, проведеної _____ 20__ року, визнається такою, що пройшла державну атестацію з атестаційною оцінкою ____ / ____ строком на ____ роки(ів).

Наукову установу віднесено до ____ класифікаційної групи.

Термін дії свідоцтва до ____ 20__ року.

Заступник Міністра _____
(підпис) (ім'я, прізвище)

М. П.

ЗАТВЕРДЖЕНО

**Наказ Міністерства освіти і науки України
17 вересня 2018 року № 1008**

**Зареєстровано в Міністерстві юстиції України
28 грудня 2018 р.
за № 1505/32597**

ПОЛОЖЕННЯ

про експертні групи з оцінювання ефективності діяльності наукових установ

I. Загальні положення

1. Це Положення визначає завдання та умови діяльності експертних груп з оцінювання ефективності діяльності наукових установ (далі – експертна група) відповідно до Методики оцінювання ефективності наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності наукової установи, затвердженої наказом Міністерства освіти і науки України від 17 вересня 2018 року № 1008 (далі – Методика).

2. Терміни у цьому Положенні вживаються у значеннях, наведених у Законах України «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про вищу освіту», «Про запобігання корупції», Порядку проведення державної атестації наукових установ, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 19 липня 2017 року № 540 (далі – Порядок), Переліку галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 29 квітня 2015 року № 266 (далі – Перелік), та у Методиці.

3. Експертні групи у своїй діяльності керуються Конституцією України, законами України, актами Президента України, Кабінету Міністрів України, нормативно-правовими актами МОН та цим Положенням.

II. Порядок формування та діяльності експертних груп

1. Експертні групи є консультативно-дорадчими органами, що утворюються при МОН в установленому законодавством порядку відповідно до пункту 1 розділу II Методики у складі голови експертної групи, його заступника (заступників), секретаря та членів експертної групи.

2. Для забезпечення формування експертних груп МОН, керуючись вимогами до членів експертних груп згідно з додатком 1 до цього Положення:

розміщує на власному офіційному веб-сайті оголошення про реєстрацію кандидатів у члени експертних груп – представників центральних органів виконавчої влади, представників інших заінтересованих органів, представників Національної академії наук, національних галузевих академій наук, до сфери управління яких належать (у віданні яких перебувають) наукові установи; фахівців та вчених, у тому числі тих, що працюють у закладах вищої освіти, наукових установах, які мають кваліфікацію за відповідними науковими напрямками і стаж практичної роботи за спеціальністю не менше ніж п'ять років;

формує Перелік кандидатів у члени експертних груп з оцінювання ефективності діяльності наукових установ за формою, наведеною у додатку 2 до цього Положення.

3. Персональний склад експертної групи затверджується МОН в установленому законодавством порядку за поданням експертної комісії або відповідного органу, до сфери управління якого належить наукова установа, – у визначених експертною комісією випадках у системі військових формувань, розвідувальних та правоохоронних органів.

Голову експертної групи, його заступника (заступників) визначає експертна комісія із членів експертної групи.

Секретарем експертної групи визначають представника (одного з представників) МОН, крім експертних груп, утворених для оцінювання ефективності діяльності наукових установ у системі військових формувань, розвідувальних та правоохоронних органів.

4. Члени експертних груп протягом не більше ніж 45 календарних днів з дати отримання експертною групою відповідно до пункту 6 розділу I Методики інформаційних матеріалів, керуючись пунктом 7 розділу I Методики та цим Положенням:

- 1) визначаються щодо наявності або відсутності потенційного конфлікту інтересів щодо наукової установи;
- 2) перевіряють правильність їх оформлення, достатність і достовірність наведеної інформації;
- 3) аналізують представлені науковою установою відомості про її діяльність та їх об'єктивність; за потреби знайомляться безпосередньо з діяльністю наукової установи за місцем її розташування;
- 4) визначають пріоритетність показників, найбільш вагомих для оцінювання ефективності діяльності наукової установи;

5) визначають власну експертну оцінку ефективності діяльності наукової установи, заповнюючи картку експертного оцінювання ефективності діяльності наукової установи за формою, наведеною у додатку 10 до Методики, на підставі поданих інформаційних матеріалів та результатів ознайомлення з діяльністю наукової установи за місцем її розташування (за їх наявності);

6) ініціюють проведення засідань експертної групи для визначення рейтингової оцінки наукової установи.

5. У разі виявлення членами експертної групи в інформаційних матеріалах невідповідностей щодо їх оформлення, достатності й достовірності наведеної інформації експертна група може ініціювати перед МОН:

доцільність повернення науковій установі інформаційних матеріалів на доопрацювання;

необхідність виклику представників наукової установи до МОН для надання відповідних роз'яснень;

залучення додаткових експертів (у тому числі закордонних);

утворення з числа членів експертної групи тимчасової комісії для ознайомлення з діяльністю наукової установи під час відвідування її за місцем розташування та проведення співбесід з її працівниками (далі – тимчасова комісія).

6. Засідання експертної групи проводяться згідно з графіком; за потреби; за ініціативою МОН, експертної комісії, членів експертної групи.

Оприлюднення графіка засідань експертних груп забезпечує МОН на своєму офіційному веб-сайті.

Проведення засідань експертних груп забезпечує МОН.

7. Засідання експертної групи проводить її голова, у разі його відсутності – заступник голови. Рішення експертної групи вважається правоможним, якщо на засіданні присутні не менше ніж дві третини її членів, і приймається відкритим голосуванням простою більшістю голосів від загальної кількості членів експертної групи. У разі рівного розподілу голосів вирішальним є голос головуючого на засіданні експертної групи.

Рішенням експертної групи є ухвалений Експертний висновок щодо результатів експертного оцінювання ефективності діяльності наукової установи, який має рекомендаційний характер.

Член експертної групи може викласти і додати до експертного висновку окрему думку.

Засідання експертної групи оформлюється протоколом, який веде секретар експертної групи.

За зберігання та своєчасне опрацювання інформаційних матеріалів, облік роботи членів експертної групи несуть відповідальність голова і секретар експертної групи.

Інформаційні матеріали наукових установ, щодо яких експертною групою ухвалено експертні висновки, секретар експертної групи повертає до МОН.

8. Протокол засідання експертної групи та експертний висновок (експертні висновки) підписують голова експертної групи, а у разі відсутності голови – заступник голови та секретар.

Експертний висновок подає експертній комісії голова експертної групи.

9. На засіданні експертної групи з метою виключення можливих порушень і фальсифікацій, сприяння незалежному, незаангажованому процесу оцінювання членами експертної групи ефективності діяльності наукових установ, донесення інтересів цих установ мають право бути присутніми спостерігачі, які:

спостерігають за перебігом експертного оцінювання ефективності діяльності наукової установи та обговорення його результатів;

за потреби беруть участь у обговоренні проектів рішень експертної групи.

На вимогу спостерігача його окрема думка заноситься до протоколу засідання експертної групи. Спостерігач також має право надіслати свою окрему думку або скаргу до експертної комісії.

Присутність (або відсутність) спостерігачів на засіданні експертної групи фіксується у протоколі засідання експертної групи.

10. Для участі у засіданні експертної групи спостерігачі повинні попередньо зареєструватися не раніше ніж за 30 та не пізніше ніж за 10 календарних днів до засідання.

Для реєстрації на засідання експертної групи спостерігач повинен надати МОН мотиваційного листа з викладенням відповідних підстав щодо його присутності на засіданні за підписом керівника організації, працівником якої він є.

Спостерігачами на засіданні експертної групи можуть бути представники центральних органів виконавчої влади, представники інших заінтересованих органів, Національної академії наук України, національних галузевих академій наук, до сфери управління яких належать (у віданні яких перебувають) наукові установи; фахівці та вче-

ні, у тому числі ті, що працюють у закладах вищої освіти та наукових установах, представники громадських наукових організацій із всеукраїнським статусом.

11. Відповідно до завдань члени експертних груп:

зобов'язані:

дотримуватись моральних норм та правил етичної поведінки, принципів академічної доброчесності та колегіальності;

піклуватися про становлення та збереження партнерських відносин в експертній групі, про позитивну репутацію роботи експертної групи;

підтримувати атмосферу взаємної довіри та допомоги;

повинні:

брати участь у засіданнях експертної групи;

відповідально ставитись до своїх обов'язків, попереджати можливі порушення;

діяти об'єктивно, неупереджено, компетентно, професійно, своєчасно, сумлінно;

письмово повідомляти голові експертної групи про наявність або відсутність потенційного конфлікту інтересів відповідно до законодавства з урахуванням положень пункту 8 Методики, щодо наукових установ, інформаційні матеріали яких вони опрацьовують.

Допускається дистанційна участь члена експертної групи у засіданні експертної групи з використанням сучасних засобів зв'язку.

12. У разі наявності (виявлення) у члена (членів) експертної групи потенційного конфлікту інтересів голова експертної групи зобов'язаний повідомити про це МОН та:

відсторонити члена (членів) експертної групи від опрацювання інформаційних матеріалів – у разі збереження правоможності засідання експертної групи приймати рішення відповідно до пункту 7 розділу II цього Положення;

ініціювати перед експертною комісією необхідність опрацювання інформаційних матеріалів наукової установи (наукових установ) іншою експертною групою – у випадках інших, крім випадка, зазначеного в абзаці другому цього пункту.

13. Голова експертної групи за наявності потенційного конфлікту інтересів має забезпечити його усунення, а також не допускати вчинення дій чи бездіяльності, що можуть спричинити виникнення потенційного конфлікту інтересів або створити враження його наявності.

14. Член експертної групи, у якого є потенційний конфлікт інтересів та який відсторонений від опрацювання інформаційних матеріалів наукової установи, на засіданні експертної групи, на якому буде ухвалюватися рішення щодо такої установи, може бути присутнім як спостерігач без попередньої реєстрації відповідно до абзаців першого і другого пункту 10 цього розділу.

15. Член експертної групи за рішенням експертної комісії має бути відсторонений від участі в експертній групі за наявності (виявлення) хоча б однієї з таких підстав:

порушення принципу академічної доброчесності;

документально підтверджений особистий конфлікт;

приховання факту наявності потенційного конфлікту інтересів.

Виконуючий обов'язки директора департаменту науково-технічного розвитку

О. А. Хименко

Додаток 1

до Положення про експертні групи
з оцінювання ефективності діяльності
наукових установ (пункт 2 розділу II)

ВИМОГИ

до членів експертних груп

1. Обов'язкові:

1) кваліфікація кандидата в члени експертної групи у визначеній сфері;

2) стаж практичної роботи за спеціальністю не менше ніж п'ять років;

3) науковий ступінь;

4) досвід з проведення експертизи у певному фаховому напрямі (за останні 3 роки);

5) наявність публікацій статей за останні 5 років:

у журналах та збірниках наукових праць, що входять до переліку фахових видань України та мають ISSN;

у журналах та збірниках наукових праць, що реферуються у наукометричних базах даних (Web of Science, Scopus).

2. Додаткові (за наявності):

1) вчене звання;

2) охоронні документи на об'єкти права інтелектуальної власності;

3) досвід участі та керівництва науковими проектами:

перелік наукових проектів / запитів на фінансування, в яких кандидат був науковим керівником із зазначенням назви проекту, року його подання, назви фонду (для закордонних фондів обов'язково вказати країну) та результату (проект/запит було схвалено чи відхилено);

перелік наукових проектів, у яких кандидат був виконавцем із зазначенням назви проекту, року, назви фонду (для закордонних фондів обов'язково вказати країну), що фінансував зазначений проект;

4) членство в редколегії наукових журналів;

5) перелік журналів, які запрошували кандидата для рецензування наукових статей (зазначити, чи реферуються вони у наукометричних базах даних, а також (за наявності) імпакт-фактор за попередній рік);

перелік фондів, які запрошували кандидата проводити експертизу наукових проектів, запитів на стипендіальні програми тощо (навести назву фонду чи установи, характер запитів).

Додаток 2
до Положення про експертні групи
з оцінювання ефективності діяльності
наукових установ (пункт 2 розділу II)

ПЕРЕЛІК

кандидатів у члени експертних груп з оцінювання ефективності діяльності наукових установ

№ з/п	Прізвище, ім'я, по батькові кандидата	Посада, місце роботи кандидата	Науковий ступінь	Вчене звання	Стаж наукової роботи	Форма допуску до державної таємниці	Для нотаток
1	2	3	4	5	6	7	8
	Науковий напрям:						
	Науковий напрям:						

ЗАТВЕРДЖЕНО

Наказ Міністерства освіти і науки України
17 вересня 2018 року № 1008

Зареєстровано в Міністерстві юстиції України
28 грудня 2018 р. за № 1506/32598

ПОЛОЖЕННЯ

про експертну комісію з проведення державної атестації наукових установ

І. Загальні положення

1. Це Положення визначає завдання, основні організаційні засади і умови діяльності експертної комісії з проведення державної атестації наукових установ (далі – експертна комісія) відповідно до Методики оцінювання ефективності наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності наукової установи, затвердженої наказом Міністерства освіти і науки України від 17 вересня 2018 року № 1008 (далі – Методика).

2. Терміни у цьому Положенні вживаються у значеннях, наведених в Законах України «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про вищу освіту», «Про запобігання корупції», Порядку проведення державної атестації наукових установ, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 19 липня 2017 року № 540 (далі – Порядок), Переліку галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 29 квітня 2015 року № 266 (далі – Перелік), та у Методиці.

3. Експертна комісія у своїй діяльності керується Конституцією України та законами України, актами Президента України та Кабінету Міністрів України, нормативно-правовими актами МОН та цим Положенням.

II. Порядок формування та діяльності експертної комісії

1. Експертна комісія є консультативно-дорадчим органом, що утворюється при МОН в установленому законодавством порядку для визначення відповідно до Порядку та Методики атестаційних оцінок наукових установ, у складі голови експертної комісії, заступника (заступників) голови експертної комісії, секретаря та членів експертної комісії з числа осіб, зазначених у пункті 15 Порядку, за пропозиціями центральних органів виконавчої влади, Національної академії наук України та національних галузевих академій наук, інших органів, до сфери управління якого належать (у віданні якої перебувають) наукові установи, та провідних закладів вищої освіти.

Секретарем експертної комісії визначають представника (одного з представників) МОН.

2. Експертна комісія:

1) визначає з урахуванням пункту 1 розділу II Методики наукові напрями, за якими проводиться державна атестація, необхідну кількість експертних груп та кількісний склад кожної експертної групи;

2) подає МОН на затвердження в установленому порядку персональні склади експертних груп, сформовані на основі Переліку кандидатів у члени експертних груп з оцінювання ефективності діяльності наукових установ відповідно до пункту 2 розділу II Положення про експертні групи з проведення державної атестації наукових установ, затвердженого наказом Міністерства освіти і науки України від 17 вересня 2018 року № 1008;

3) заслуховує інформацію голови експертної групи про результати експертного оцінювання ефективності діяльності наукової установи; аналізує та обговорює поданий експертною групою відповідно до пункту 2 розділу II Методики експертний висновок щодо результатів експертного оцінювання ефективності діяльності наукової установи з урахуванням поданих нею інформаційних матеріалів;

4) приймає за потреби рішення про застосування додаткових специфічних показників для врахування особливостей діяльності наукової установи та/або залучення додаткових експертів, у тому числі закордонних;

5) вирішує питання, пов'язані з потенційним конфліктом інтересів члена експертної комісії, члена експертної групи або з відстороненням члена експертної групи від участі в експертній групі;

6) вживає вичерпних заходів щодо усунення обставин виникнення потенційного конфлікту інтересів, а також не допускає вчинення дій чи бездіяльності, що можуть спричинити виникнення потенційного конфлікту інтересів або створити враження його наявності;

7) визначає у місячний строк відповідно до Методики на підставі експертного висновку, поданого експертною групою, атестаційну оцінку наукової установи;

8) приймає рішення, що мають рекомендаційний характер, щодо віднесення наукової установи до тієї чи іншої класифікаційної групи відповідно до пункту 2 розділу III Методики;

9) готує висновок про результат державної атестації наукової установи та подає його МОН на затвердження в установленому законодавством порядку.

3. Засідання експертної комісії проводить її голова, у разі його відсутності – заступник голови. Рішення експертної комісії вважається правоможним, якщо на засіданні присутні не менше двох третин її членів, і приймається відкритим голосуванням простою більшістю голосів від загальної кількості членів експертної комісії.

У разі рівного розподілу голосів голосуючого на засіданні експертної комісії є вирішальним.

4. Член експертної комісії:

не має права делегувати свій голос іншій особі;

зобов'язаний:

брати участь у засіданнях експертної комісії;

перед засіданням (на засіданні) експертної комісії письмово повідомити голову експертної комісії про наявність або відсутність потенційного конфлікту інтересів відповідно до законодавства з урахуванням положень пункту 8 Методики щодо наукових установ, які розглядаються на засіданні експертної комісії;

не брати участі у голосуванні щодо наукової установи, відносно якої у нього наявний потенційний конфлікт інтересів.

Допускається дистанційна участь члена експертної комісії у засіданні експертної групи з використанням сучасних засобів зв'язку.

5. Експертна комісія рішення приймає окремо для кожної наукової установи, про що робиться відповідний запис у протоколі засідання експертної комісії.

Член експертної комісії у разі своєї незгоди з рішенням експертної комісії має право письмово викласти окрему думку, яка додається до протоколу засідання експертної комісії.

6. Протокол засідання експертної комісії веде секретар експертної комісії. Протокол засідання експертної комісії підписується усіма присутніми на засіданні членами експертної комісії та подається до МОН.

7. Засідання експертної комісії проводяться згідно з графіком або за потреби.

Оприлюднення графіка засідань експертної комісії забезпечує МОН на своєму офіційному веб-сайті.

Проведення засідань експертної комісії забезпечує МОН.

Виконуючий обов'язки директора департаменту науково-технічного розвитку

О. А. Хименко

РОЗДІЛ V

НОРМАТИВНЕ ВИЗНАЧЕННЯ ПОРЯДКУ ОФОРМЛЕННЯ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ НА РЕЗУЛЬТАТИ НАУКОВОЇ ТА НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО ОХОРОНУ ПРАВ НА ВИНАХОДИ І КОРИСНІ МОДЕЛІ

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1994, № 7, ст. 32)

(Вводиться в дію Постановою ВР № 3769-XII від 23.12.93, ВВР, 1994, № 7, ст. 33)

(Роз'яснення: цей Закон застосовується до правовідносин, що виникли після введення його в дію згідно з Постановою ВР № 3769-XII від 23.12.93)

(В редакції Закону № 1771-III від 01.06.2000, ВВР, 2000, № 37, ст. 307)

Із змінами, внесеними згідно із Законами

№ 2188-III від 21.12.2000, ВВР, 2001, № 8, ст. 37

№ 2921-III від 10.01.2002, ВВР, 2002, № 16, ст. 114

№ 34-IV від 04.07.2002, ВВР, 2002, № 35, ст. 256

№ 762-IV від 15.05.2003, ВВР, 2003, № 30, ст. 247

№ 850-IV від 22.05.2003, ВВР, 2003, № 35, ст. 271

№ 1256-VI від 14.04.2009, ВВР, 2009, № 36–37, ст. 513

№ 5460-VI від 16.10.2012, ВВР, 2014, № 2–3, ст. 41

Розділ I ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються у такому значенні:

Установа – центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності;

(Абзац другий статті 1 в редакції Закону № 2188-III від 21.12.2000; із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

Апеляційна палата – колегіальний орган Установи для розгляду заперечень проти рішень Установи щодо набуття прав на об'єкти інтелектуальної власності та інших питань, віднесених до її компетенції цим Законом;

(Абзац третій статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

винахід (корисна модель) – результат інтелектуальної діяльності людини в будь-якій сфері технології;

(Абзац четвертий статті 1 в редакції Закону № 850-IV від 22.05.2003)

(Абзац п'ятий статті 1 виключено на підставі Закону № 850-IV від 22.05.2003)

секретний винахід (секретна корисна модель) – винахід (корисна модель), що містить інформацію, віднесену до державної таємниці;

службовий винахід (корисна модель) – винахід (корисна модель), створений працівником:

у зв'язку з виконанням службових обов'язків чи дорученням роботодавця за умови, що трудовим договором (контрактом) не передбачене інше;

з використанням досвіду, виробничих знань, секретів виробництва і обладнання роботодавця;

службові обов'язки – зафіксовані в трудових договорах (контрактах), посадових інструкціях функціональні обов'язки працівника, що передбачають виконання робіт, які можуть привести до створення винаходу (корисної моделі);

доручення роботодавця – видане працівникові у письмовій формі завдання, яке має безпосереднє відношення до специфіки діяльності підприємства або діяльності роботодавця і може привести до створення винаходу (корисної моделі);

роботодавець – особа, яка найняла працівника за трудовим договором (контрактом);

винахідник – людина, інтелектуальною, творчою діяльністю якої створено винахід (корисну модель);

(Абзац тринадцятий статті 1 в редакції Закону № 850-IV від 22.05.2003)

патент (патент на винахід, деклараційний патент на винахід, деклараційний патент на корисну модель, патент (деклараційний патент) на секретний винахід, деклараційний патент на секретну корисну модель) – охоронний документ, що засвідчує пріоритет, авторство і право власності на винахід (корисну модель);

патент на винахід – різновид патенту, що видається за результатами кваліфікаційної експертизи заявки на винахід;

деклараційний патент на винахід – різновид патенту, що видається за результатами формальної експертизи заявки на винахід;

(Абзац шістнадцятий статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

деклараційний патент на корисну модель – різновид патенту, що видається за результатами формальної експертизи заявки на корисну модель;

патент (деклараційний патент) на секретний винахід – різновид патенту, що видається на винахід, віднесений до державної таємниці;

деклараційний патент на секретну корисну модель – різновид патенту, що видається на корисну модель, віднесено до державної таємниці;

кваліфікаційна експертиза (експертиза по суті) – експертиза, що встановлює відповідність винаходу умовам патентоздатності (новизни, винахідницькому рівню, промисловій придатності);

(Абзац двадцять перший статті 1 виключено на підставі Закону № 850-IV від 22.05.2003)

(Абзац двадцять другий статті 1 виключено на підставі Закону № 850-IV від 22.05.2003)

формальна експертиза (експертиза за формальними ознаками) – експертиза, у ході якої встановлюється належність зазначеного у заявці об'єкта до переліку об'єктів, які можуть бути визнані винаходами (корисними моделями), і відповідність заявки та її оформлення встановленим вимогам;

ліцензія – дозвіл власника патенту (ліцензіара), що видається іншій особі (ліцензіату), на використання винаходу (корисної моделі) на певних умовах;

особа – фізична або юридична особа;

заявка – сукупність документів, необхідних для видачі Установою патенту;

(Абзац двадцять шостий статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

заявник – особа, яка подала заявку чи набула прав заявника в іншому встановленому законом порядку;

(Абзац двадцять сьомий статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

пріоритет заявки (пріоритет) – першість у поданні заявки;

дата пріоритету – дата подання заявки до Установи чи до відповідного органу держави – учасниці Паризької конвенції про охорону промислової власності, за якою заявлено пріоритет;

(Абзац двадцять дев'ятий статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

міжнародна заявка – заявка, подана згідно з Договором про патентну кооперацію;

Реєстр – Державний реєстр патентів і деклараційних патентів України на винаходи, Державний реєстр деклараційних патентів України на корисні моделі, Державний реєстр патентів і деклараційних патентів України на секретні винаходи, Державний реєстр деклараційних патентів України на секретні корисні моделі;

заклад експертизи – уповноважений Установою державний заклад (підприємство, організація) для розгляду і проведення експертизи заявок;

(Статтю 1 доповнено абзацом згідно із Законом № 2188-III від 21.12.2000)

державна система правової охорони інтелектуальної власності – Установа і сукупність експертних, наукових, освітніх, інформаційних та інших відповідної спеціалізації державних закладів, що входять до сфери управління Установи.

(Статтю 1 доповнено абзацом згідно із Законом № 2188-III від 21.12.2000)

Стаття 2. Законодавство України про охорону прав на винаходи (корисні моделі)

Законодавство України про охорону прав на винаходи (корисні моделі) базується на Конституції України і складається із цього Закону, Цивільного кодексу України, Закону України «Про державну таємницю» та інших нормативно-правових актів.

(Стаття 2 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

Стаття 3. Повноваження Установи у сфері охорони прав на винаходи (корисні моделі)

1. Установа забезпечує реалізацію державної політики у сфері охорони прав на винаходи і корисні моделі, для чого:

організовує приймання заявок, проведення їх експертизи, приймає рішення щодо них;
видає патенти на винаходи і корисні моделі, забезпечує їх державну реєстрацію;
забезпечує опублікування офіційних відомостей про винаходи і корисні моделі;
здійснює міжнародне співробітництво у сфері правової охорони інтелектуальної власності і представляє інтереси України з питань охорони прав на винаходи і корисні моделі в міжнародних організаціях відповідно до чинного законодавства;

(Абзац шостий частини першої статті 3 виключено на підставі Закону № 5460-VI від 16.10.2012)

організовує інформаційну та видавничу діяльність у сфері правової охорони інтелектуальної власності;
організовує науково-дослідні роботи з удосконалення законодавства та організації діяльності у сфері правової охорони інтелектуальної власності;

організовує роботу щодо перепідготовки кадрів державної системи правової охорони інтелектуальної власності;

доручає закладам, що входять до державної системи правової охорони інтелектуальної власності, відповідно до їх спеціалізації, виконувати окремі завдання, що визначені цим Законом, Положенням про Установу, іншими нормативно-правовими актами у сфері правової охорони інтелектуальної власності;

здійснює інші повноваження відповідно до законів.

(Абзац одинадцятий частини першої статті 3 в редакції Закону № 5460-VI від 16.10.2012)

(Частина перша статті 3 в редакції Закону № 2188-III від 21.12.2000)

(Частина другу статті 3 виключено на підставі Закону № 2188-III від 21.12.2000)

2. Фінансування діяльності Установи провадиться за рахунок коштів Державного бюджету України.

Стаття 4. Міжнародні договори

Якщо міжнародним договором України встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені законодавством України про винаходи (корисні моделі), то застосовуються правила міжнародного договору, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України.

Стаття 5. Права іноземних осіб та осіб без громадянства

1. Іноземні особи та особи без громадянства мають рівні з особами України права, передбачені цим Законом, відповідно до міжнародних договорів України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

2. Іноземні особи та особи без громадянства, які проживають чи мають постійне місцезнаходження поза межами України, у відносинах з Установою реалізують свої права через представників у справах інтелектуальної власності (патентних повірених), зареєстрованих відповідно до закону.

Розділ II

ПРАВОВА ОХОРОНА ВИНАХОДІВ (КОРИСНИХ МОДЕЛЕЙ)

Стаття 6. Умови надання правової охорони

1. Правова охорона надається винаходу (корисній моделі), що не суперечить публічному порядку, принципам гуманності і моралі та відповідає умовам патентоздатності.

(Частина перша статті 6 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

2. Об'єктом винаходу (корисної моделі), правова охорона якому (якій) надається згідно з цим Законом, може бути:

продукт (пристрій, речовина, штам мікроорганізму, культура клітин рослини і тварини тощо);

процес (спосіб), а також нове застосування відомого продукту чи процесу.

(Частина друга статті 6 в редакції Закону № 850-IV від 22.05.2003)

3. Правова охорона згідно з цим Законом не поширюється на такі об'єкти технології:

сорти рослин і породи тварин;

біологічні в своїй основі процеси відтворення рослин та тварин, що не відносяться до небіологічних та мікробіологічних процесів;

топографії інтегральних мікросхем;

результати художнього конструювання.

(Частина третя статті 6 в редакції Закону № 850-IV від 22.05.2003)

4. Пріоритет, авторство і право власності на винахід засвідчуються патентом (деклараційним патентом).

Пріоритет, авторство і право власності на корисну модель засвідчуються деклараційним патентом.

Строк дії патенту України на винахід становить 20 років від дати подання заявки до Установи.

Строк дії деклараційного патенту на винахід становить 6 років від дати подання заявки до Установи.

Строк дії патенту на винахід, об'єктом якого є лікарський засіб, засіб захисту тварин, засіб захисту рослин тощо, використання якого потребує дозволу відповідного компетентного органу, може бути продовжено за клопотанням власника цього патенту на строк, що дорівнює періоду між датою подання заявки та датою одержання такого дозволу, але не більше ніж на 5 років. За подання клопотання сплачується збір.

(Абзац п'ятий частини четвертої статті 6 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

Порядок подання клопотання та продовження строку дії патенту у цьому випадку визначається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Абзац шостий частини четвертої статті 6 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

Строк дії деклараційного патенту на корисну модель становить 10 років від дати подання заявки до Установи.

Строк дії патенту (деклараційного патенту) на секретний винахід і деклараційного патенту на секретну корисну модель дорівнює строку засекречування винаходу (корисної моделі), але не може бути довшим від визначеного за цим Законом строку дії охорони винаходу (корисної моделі).

Дія патенту припиняється достроково за умов, викладених у статті 32 цього Закону.

5. Обсяг правової охорони, що надається, визначається формулою винаходу (корисної моделі). Тлумачення формули повинно здійснюватися в межах опису винаходу (корисної моделі) та відповідних креслень.

6. Дія патенту (деклараційного патенту), виданого на спосіб одержання продукту, поширюється і на продукт, безпосередньо одержаний цим способом.

Стаття 7. Умови патентоздатності винаходу, корисної моделі

1. Винахід відповідає умовам патентоздатності, якщо він є новим, має винахідницький рівень і є промислово придатним.

2. Корисна модель відповідає умовам патентоздатності, якщо вона є новою і промислово придатною.

3. Винахід (корисна модель) визнається новим, якщо він не є частиною рівня техніки. Об'єкти, що є частиною рівня техніки, для визначення новизни винаходу повинні враховуватися лише окремо.

4. Рівень техніки включає всі відомості, які стали загальнодоступними у світі до дати подання заявки до Установи або, якщо заявлено пріоритет, до дати її пріоритету.

5. Рівень техніки включає також зміст будь-якої заявки на видачу в Україні патенту (у тому числі міжнародної заявки, в якій зазначена Україна) у тій редакції, в якій цю заявку було подано спочатку, за умови, що дата її подання (а якщо заявлено пріоритет, то дата пріоритету) передує тій даті, яка зазначена у частині четвертій цієї статті, і що вона була опублікована на цю дату чи після цієї дати.

6. На визнання винаходу (корисної моделі) патентоздатним не впливає розкриття інформації про нього винахідником або особою, яка одержала від винахідника прямо чи опосередковано таку інформацію, протягом 12 місяців до дати подання заявки до Установи або, якщо заявлено пріоритет, до дати її пріоритету. При цьому обов'язок доведення обставин розкриття інформації покладається на особу, заінтересовану у застосуванні цієї частини.

7. Винахід має винахідницький рівень, якщо для фахівця він не є очевидним, тобто не впливає явно із рівня техніки. При оцінці винахідницького рівня зміст заявок, зазначених у частині п'ятій цієї статті, до уваги не береться.

8. Винахід (корисна модель) визнається промислово придатним, якщо його може бути використано у промисловості або в іншій сфері діяльності.

Розділ III ПРАВО НА ОДЕРЖАННЯ ПАТЕНТУ

Стаття 8. Право винахідника

1. Право на одержання патенту має винахідник, якщо інше не передбачено цим Законом.

2. Винахідники, які спільно створили винахід (корисну модель), мають однакові права на одержання патенту, якщо інше не передбачено угодою між ними.

3. У разі перегляду умов угоди щодо складу винахідників Установа за спільним клопотанням осіб, зазначених у заявці як винахідники, а також осіб, що є винахідниками, але не зазначені у заявці як винахідники, вносить зміни до відповідних документів у порядку, що встановлюється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Частина третя статті 8 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

4. Не визнаються винахідниками фізичні особи, які не внесли особистого творчого внеску у створення винаходу (корисної моделі), а надали винахіднику (винахідникам) тільки технічну, організаційну чи матеріальну допомогу при його створенні і (або) оформленні заявки.

5. Винахіднику належить право авторства, яке є невід'ємним особистим правом і охороняється безстроково.

Винахідник має право на присвоєння свого імені створеному ним винаходу (корисній моделі).

Стаття 9. Право роботодавця

1. Право на одержання патенту на службовий винахід (корисну модель) має роботодавець винахідника.

2. Винахідник подає роботодавцю письмове повідомлення про створений ним службовий винахід (корисну модель) з описом, що розкриває суть винаходу (корисної моделі) достатньо ясно і повно.

3. Роботодавець повинен протягом чотирьох місяців від дати одержання від винахідника повідомлення подати до Установи заявку на одержання патенту чи передати право на його одержання іншій особі або прийняти рішення

про збереження службового винаходу (корисної моделі) як конфіденційної інформації. У цей же строк роботодавець повинен укласти з винахідником письмовий договір щодо розміру та умови виплати йому (його правонаступнику) винагороди відповідно до економічної цінності винаходу (корисної моделі) і (або) іншої вигоди, яка може бути одержана роботодавцем.

4. Якщо роботодавець не виконає зазначених у частині третій цієї статті вимог у встановлений строк, то право на одержання патенту на службовий винахід (корисну модель) переходить до винахідника або його правонаступника. У цьому випадку за роботодавцем залишається переважне право на придбання ліцензії.

5. Строк збереження роботодавцем чи його правонаступником службового винаходу (корисної моделі) як конфіденційної інформації у разі його невикористання не повинен перевищувати чотирьох років. У протилежному випадку право на одержання патенту на службовий винахід (корисну модель) переходить до винахідника чи його правонаступника.

6. Спори щодо умов одержання винахідником службового винаходу (корисної моделі) винагороди та її розміру вирішуються у судовому порядку.

Стаття 10. Право правонаступника

Право на одержання патенту має відповідно правонаступник винахідника або роботодавця.

Стаття 11. Право першого заявника

Якщо винахід (корисну модель) створено двома чи більше винахідниками незалежно один від одного, то право на одержання патенту (деклараційного патенту) на цей винахід чи деклараційного патенту на корисну модель належить заявнику, заявка якого має більш ранню дату подання до Установи або, якщо заявлено пріоритет, більш ранню дату пріоритету, за умови, що вказана заявка не вважається відкликаною, не відкликана або за якою не прийнято рішення про відмову у видачі патенту.

Розділ IV ПОРЯДОК ОДЕРЖАННЯ ПАТЕНТУ

Стаття 12. Заявка

1. Особа, яка бажає одержати патент (деклараційний патент) і має на це право, подає до Установи заявку.

2. За дорученням заявника заявку може бути подано через представника у справах інтелектуальної власності або іншу довірену особу.

3. Віднесення інформації, яка міститься у заявці, до державної таємниці здійснюється згідно із Законом України «Про державну таємницю» та прийнятими на його основі нормативними актами.

Якщо винахід (корисну модель) створено з використанням інформації, зареєстрованої у Зводі відомостей, що становлять державну таємницю України, чи цей винахід (корисна модель) згідно із Законом України «Про державну таємницю» може бути віднесений до державної таємниці, то заявка подається до Установи через режимно-секретний орган заявника чи через компетентний орган місцевої державної адміністрації за місцем знаходження (для юридичних осіб) або місцем проживання (для фізичних осіб). До заявки додається пропозиція заявника щодо віднесення винаходу (корисної моделі) до державної таємниці з посиланням на відповідні положення Закону України «Про державну таємницю».

4. Заявка на винахід повинна стосуватися одного або групи винаходів, пов'язаних єдиним винахідницьким задумом (вимога єдиності винаходу).

Заявка на корисну модель повинна стосуватися однієї корисної моделі (вимога єдиності корисної моделі).

5. Заявка складається українською мовою і повинна містити:

заяву про видачу патенту на винахід чи деклараційного патенту на винахід (корисну модель);

(Абзац другий частини п'ятої статті 12 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

опис винаходу (корисної моделі);

формулу винаходу (корисної моделі);

креслення (якщо на них є посилання в описі);

реферат.

6. У заяві про видачу патенту (деклараційного патенту) необхідно вказати заявника (заявників) і його (їх) адресу, а також винахідника (винахідників).

Винахідник має право вимагати, щоб його не згадували як винахідника даного винаходу (корисної моделі) в будь-якій публікації Установи, зокрема у відомостях про заявку чи патент.

7. Опис винаходу (корисної моделі) повинен викладатися у визначеному порядку і розкривати суть винаходу (корисної моделі) настільки ясно і повно, щоб його зміг здійснити фахівець у зазначеній галузі.

8. Формула винаходу (корисної моделі) повинна виражати його суть, базуватися на описі і викладатися у визначеному порядку ясно і стисло.

9. Реферат складається лише для інформаційних цілей. Він не може братися до уваги з іншою метою, зокрема для тлумачення формули винаходу (корисної моделі) і визначення рівня техніки.

10. Інші вимоги до документів заявки визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності відповідно до цього Закону.

(Частина десята статті 12 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

11. За подання заявки сплачується збір. Документ про сплату збору повинен надійти до Установи разом з заявкою або протягом двох місяців після дати подання заявки. Цей строк продовжується, але не більше ніж на шість місяців, якщо до його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання.

(Абзац перший частини одинадцятої статті 12 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

(Абзац другий частини одинадцятої статті 12 виключено на підставі Закону № 850-IV від 22.05.2003)

Стаття 13. Дата подання заявки

1. Датою подання заявки є дата одержання Установою матеріалів, що містять принаймні:

заяву у довільній формі про видачу патенту (деклараційного патенту), викладену українською мовою;

відомості про заявника та його адресу, викладені українською мовою;

матеріал, що справляє враження опису винаходу (корисної моделі), викладений українською або іншою мовою.

В останньому випадку для збереження дати подання заявки переклад цього матеріалу українською мовою повинен надійти до Установи протягом двох місяців від дати подання заявки.

2. Дата подання заявки встановлюється згідно з частинами десятою, одинадцятою та дванадцятою статті 16 цього Закону.

(Стаття 13 в редакції Закону № 850-IV від 22.05.2003)

Стаття 14. Міжнародна заявка

1. Порядок одержання патенту на підставі міжнародної заявки є таким самим, як порядок одержання патенту на підставі національної заявки, за винятками, що впливають з Договору про патентну кооперацію.

2. Експертиза міжнародної заявки проводиться за умови одержання закладом експертизи до спливу 31 місяця від її дати пріоритету поданих заявником перекладу цієї заявки українською мовою та документа про сплату збору за подання заявки. Цей строк продовжується, але не більше ніж на 2 місяці, якщо до його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання.

3. Одержанням у встановлений строк зазначених документів заявнику надсилається повідомлення про прийняття міжнародної заявки на експертизу.

3. У разі невиконання вимог частини другої цієї статті дія міжнародної заявки в Україні вважається припиненою. Якщо заявник виконав принаймні одну з цих вимог, то про таке припинення йому надсилається повідомлення.

4. За клопотанням заявника дію міжнародної заявки в Україні може бути поновлено, якщо вимоги частини другої цієї статті не були виконані з поважних причин. За подання клопотання сплачується збір.

Таке клопотання може бути подано протягом 2 місяців від дати припинення обставин, що стали причиною недотримання встановленого частиною другою цієї статті строку в 31 місяць, або протягом 12 місяців від його спливу, залежно від того, який з них настає першим. При цьому на дату подання клопотання заявник має виконати всі дії щодо заявки, передбачені цим Законом, які мали бути виконаними на цю дату.

5. Якщо на дату одержання закладом експертизи клопотання про поновлення дії міжнародної заявки в Україні вимоги частини четвертої цієї статті не виконані, заявнику надсилається повідомлення про можливість відмови у задоволенні клопотання.

Якщо протягом 2 місяців від дати одержання заявником цього повідомлення невідповідність вимогам частини четвертої цієї статті не буде усунуто, заявнику надсилається повідомлення про відмову у задоволенні клопотання.

6. Установа публікує в своєму офіційному бюлетені визначені нею відомості про міжнародну заявку, прийняту на експертизу міжнародну заявку.

(Стаття 14 в редакції Закону № 850-IV від 22.05.2003)

Стаття 15. Пріоритет

1. Заявник має право на пріоритет попередньої заявки на такий же винахід (корисну модель) протягом 12 місяців від дати подання попередньої заявки до Установи чи до відповідного органу держави – учасниці Паризької конвенції про охорону промислової власності, якщо на попередню заявку не заявлено пріоритет.

(Частина перша статті 15 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

2. Заявник, який бажає скористатися правом пріоритету, протягом трьох місяців від дати подання заявки до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності, подає заяву про пріоритет з посиланням на дату подання і номер попередньої заявки та її копію, якщо ця заявка була подана в іноземній державі – учасниці Паризької конвенції про охорону промислової власності. У межах цього строку зазначені матеріали можуть бути змінені. Якщо ці матеріали подано несвоєчасно, право на пріоритет заявки вважається втраченим, про що заявнику надсилається повідомлення.

(Абзац перший частини другої статті 15 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

Строки, зазначені в частинах першій і другій цієї статті, пропущені заявником через непередбачені і незалежні від нього обставини, можуть бути продовжені на 2 місяці з дати закінчення зазначеного строку за умови сплати відповідного збору. Порядок продовження таких строків встановлюється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

За необхідності центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності може зажадати переклад попередньої заявки українською мовою. Переклад повинен надійти до Установи протягом 2 місяців від дати одержання заявником запиту Установи. Якщо переклад не надійде у зазначений строк, то право на пріоритет заявки вважається втраченим, про що заявнику надсилається повідомлення.

Строк надходження перекладу попередньої заявки може бути продовжений до 6 місяців від дати одержання заявником запиту центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності. За продовження строку сплачується збір.

(Частина друга статті 15 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

3. Щодо заявки в цілому чи окремого пункту формули винаходу (корисної моделі) може бути заявлено пріоритет кількох попередніх заявок. При цьому строки, початковою датою яких є дата пріоритету, обчислюються від найбільш ранньої дати пріоритету.

4. Пріоритет поширюється лише на ті ознаки винаходу (корисної моделі), які зазначені в попередній заявці, пріоритет якої заявлено.

5. Якщо деякі ознаки винаходу (корисної моделі) відсутні у формулі винаходу (корисної моделі), що викладена у попередній заявці, то для надання права пріоритету достатньо, щоб в описі попередньої заявки були точно вказані ці ознаки.

6. Якщо за попередньою заявкою діловодство в Установі не завершено, то з надходженням заяви про пріоритет згідно з частиною другою цієї статті попередня заявка вважається відкликаною в частині, на яку заявлено пріоритет.

7. Пріоритет заявки, що виділена з попередньої на пропозицію Установи або за ініціативою заявника до прийняття рішення про видачу патенту (деклараційного патенту) або рішення про відмову у його видачі (виділена заявка), встановлюється за датою подання до Установи попередньої заявки, з якої її виділено, або, якщо за попередньою заявкою заявлено пріоритет, – за датою цього пріоритету за умови, що суть винаходу за виділеною заявкою не виходить за межі змісту попередньої заявки на дату її подання.

8. Пріоритет винаходу (корисної моделі) може бути встановлено за датою одержання закладом експертизи додаткових матеріалів, оформлених відповідно до частини сьомої статті 16 цього Закону як самостійна заявка, якщо ця заявка подана протягом трьох місяців від дати одержання заявником повідомлення про те, що зазначені матеріали не беруться до уваги під час експертизи заявки, до якої вони були додані.

(Статтю 15 доповнено частиною восьмою згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

Стаття 16. Експертиза заявки

1. Експертиза заявки має статус науково-технічної експертизи, складається з попередньої експертизи, формальної експертизи та, за заявкою стосовно патенту на винахід (секретний винахід), – кваліфікаційної експертизи і проводиться закладом експертизи відповідно до цього Закону та правил, встановлених на його основі центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Частина перша статті 16 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

2. Заклад експертизи здійснює інформаційну діяльність, необхідну для проведення експертизи заявок, і є центром міжнародного обміну виданнями відповідно до Конвенції про міжнародний обмін виданнями, прийнятої 3 грудня 1958 року Генеральною конференцією Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури.

3. Кінцеві результати експертизи заявки, що не вважається відкликаною або не відкликана, відображаються в обґрунтованому висновку експертизи за заявкою, що набирає чинності після затвердження його Установою. На підставі такого висновку Установа приймає рішення про видачу патенту або про відмову у видачі патенту. Рішення Установи надсилається заявнику.

Заявник має право протягом місяця від дати одержання ним рішення Установи затребувати копії матеріалів, що притставлені заявці. Ці копії надсилаються заявнику протягом місяця.

4. Заявник має право з власної ініціативи чи на запрошення закладу експертизи особисто або через свого представника брати участь у встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності порядку в розгляді питань, що виникли під час проведення експертизи.

(Частина четверта статті 16 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

5. Заявник має право вносити до заявки виправлення помилок та зміни свого імені (найменування) і своєї адреси, адреси для листування, імені та адреси свого представника.

Заявник може вносити до заявки зміни, пов'язані зі зміною особи заявника, за умови згоди зазначених у заявці інших заявників. Такі зміни може за згодою всіх заявників вносити також особа, яка бажає стати заявником.

Ці виправлення та зміни враховуються, якщо вони одержані закладом експертизи не пізніше одержання ним документа про сплату державного мита за видачу патенту.

При публікації відомостей про заявку на видачу патенту на винахід зазначені виправлення та зміни враховуються, якщо вони надійшли до закладу експертизи за 6 місяців до дати публікації.

За подання заяви про виправлення помилки або про внесення будь-якої із зазначених змін сплачується збір, за умови, що помилка не є очевидною чи технічною, а зміна виникла через залежні від подавця заяви обставини.

6. Заклад експертизи може вимагати від заявника надання додаткових матеріалів, якщо без них проведення експертизи неможливе, або у разі виникнення обґрунтованих сумнівів у достовірності будь-яких відомостей чи елементів, що містяться в матеріалах заявки.

Заявник має право протягом місяця від дати одержання ним повідомлення чи висновку закладу експертизи із вимогою про надання додаткових матеріалів затребувати від нього копії матеріалів, що протиставлені заявці.

Додаткові матеріали мають бути подані заявником протягом двох місяців від дати одержання ним повідомлення чи висновку закладу експертизи або копій матеріалів, що протиставлені заявці. Строк подання додаткових матеріалів продовжується, але не більше ніж на шість місяців, якщо до його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання. Цей строк, пропущений з поважних причин, поновлюється, якщо протягом шести місяців від його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання. Якщо заявник не подасть додаткові матеріали у встановлений строк, то заявка вважається відкликаною, про що йому надсилається повідомлення.

7. Якщо заявником подано додаткові матеріали, то в процесі експертизи з'ясовується, чи не виходять вони за межі розкритої у поданій заявці суті винаходу (корисної моделі).

Додаткові матеріали виходять за межі розкритої у поданій заявці суті винаходу (корисної моделі), якщо вони містять ознаки, які необхідно включити до формули винаходу (корисної моделі).

Додаткові матеріали в частині, що виходить за межі розкритої у поданій заявці суті винаходу (корисної моделі), не беруться до уваги під час експертизи заявки і можуть бути, після одержання відповідного повідомлення закладу експертизи, оформлені заявником як самостійна заявка.

8. Під час проведення попередньої експертизи заявка, яка не містить пропозиції заявника щодо віднесення винаходу (корисної моделі) до державної таємниці, розглядається на предмет наявності в ній відомостей, які можуть бути віднесені згідно із Зводом відомостей, що становлять державну таємницю, до державної таємниці.

За наявності в заявці таких відомостей, а також якщо заявка містить пропозицію заявника про віднесення винаходу (корисної моделі) до державної таємниці, матеріали заявки надсилаються відповідному Державному експерту з питань таємниць (далі – Державний експерт) для прийняття рішення щодо віднесення винаходу (корисної моделі) до державної таємниці.

Державний експерт надсилає своє рішення разом з матеріалами заявки до закладу експертизи протягом місяця від дати одержання ним матеріалів заявки.

Строк, протягом якого може діяти рішення про віднесення інформації, викладеної у заявці, до державної таємниці, встановлюється Державним експертом з урахуванням ступеня секретності інформації.

Якщо Державний експерт прийняв рішення про віднесення заявленого винаходу (корисної моделі) до державної таємниці, він визначає коло осіб, які можуть мати доступ до нього, і все наступне діловодство за заявкою здійснюється у режимі секретності.

Про рішення Державного експерта заклад експертизи негайно повідомляє заявника. Якщо у заявці не було пропозиції заявника про віднесення винаходу (корисної моделі) до державної таємниці, а Державний експерт відніс винахід (корисну модель) до державної таємниці, то заявник, у разі незгоди, може подати до закладу експертизи мотивоване клопотання про розсекречування матеріалів заявки чи оскаржити рішення Державного експерта до суду.

9. Під час проведення формальної експертизи:

встановлюється дата подання заявки на підставі статті 13 цього Закону;

визначається, чи належить об'єкт, що заявляється, до об'єктів технології, зазначених у частині другій статті 6 цього Закону, та чи не відноситься він до об'єктів технології, зазначених у частині третій статті 6 цього Закону;

заявка перевіряється на відповідність формальним вимогам статті 12 цього Закону та правилам, встановленим на його основі центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності;

документ про сплату збору за подання заявки перевіряється на відповідність встановленим вимогам.

(Частина дев'ята статті 16 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

10. За відповідності матеріалів заявки вимогам статті 13 цього Закону та наявності документа про сплату збору за подання заявки заявнику надсилається повідомлення про встановлену дату подання заявки.

11. У разі невідповідності матеріалів заявки вимогам статті 13 цього Закону заявнику негайно надсилається про це повідомлення. Якщо невідповідність усунуто протягом двох місяців від дати одержання заявником повідомлення, то датою подання заявки вважається дата одержання закладом експертизи виправлених матеріалів. В іншому разі заявка вважається неподаною, про що заявнику надсилається повідомлення.

12. Якщо в матеріалах заявки, що відповідає вимогам статті 13 цього Закону, є посилання на креслення, але такого креслення в ній немає, заявнику надсилається про це повідомлення і пропонується на його вибір надіслати креслення чи вилучити посилання на нього у заявці. У разі подання креслення протягом двох місяців від дати одержання заявником повідомлення датою подання заявки вважається дата одержання закладом експертизи креслення. Якщо у цей строк заявник не зробить запропонованого йому вибору, то заявка вважається неподаною, про що заявнику надсилається повідомлення.

13. У разі порушення вимог частини одинадцятої статті 12 цього Закону заявка вважається відкликаною, про що заявнику надсилається повідомлення.

14. За належності об'єкта, що заявляється, до об'єктів технології, зазначених у частині другій статті 6 цього Закону, відповідності документів заявки формальним вимогам до них статті 12 цього Закону та правил, встановлених на його основі центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності, та відповідності документа про сплату збору за подання заявки встановленим вимогам заявнику надсилається за заявою стосовно:

патенту на винахід – повідомлення про завершення формальної експертизи та можливість проведення кваліфікаційної експертизи;

деклараційного патенту на винахід (корисну модель) – рішення центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності про видачу деклараційного патенту на винахід (корисну модель).

(Частина чотирнадцята статті 16 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

15. Якщо є підстави вважати, що заявлений об'єкт не належить до об'єктів технології, зазначених у частині другій статті 6 цього Закону, або заявка не відповідає формальним вимогам статті 12 цього Закону та правил, встановлених на його основі центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності, чи документ про сплату збору за подання заявки не відповідає встановленим вимогам, то заклад експертизи надсилає заявнику про це обґрунтований попередній висновок з пропозицією надати мотивовану відповідь з усуненням, у разі необхідності, зазначених у висновку недоліків.

Відповідь заявника надається у строк, встановлений частиною шостою цієї статті, та береться до уваги під час підготовки висновку експертизи за заявою.

У випадку порушення вимоги єдиності, встановленої частиною четвертою статті 12 цього Закону, заявник повинен зазначити у відповіді винахід (корисну модель), щодо якого слід проводити експертизу заявки, і у разі необхідності внести уточнення до заявки. При цьому щодо інших винаходів (корисних моделей) можуть бути подані самостійні заявки.

Якщо на пропозицію закладу експертизи вимогу єдності не буде виконано, експертиза заявки проводиться щодо винаходу (корисної моделі), зазначеного у його формулі першим.

(Частина п'ятнадцята статті 16 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

16. По закінченні 18 місяців від дати подання заявки на видачу патенту на винахід, а якщо заявлено пріоритет, то від дати її пріоритету, Установа публікує у своєму офіційному бюлетені визначені нею відомості про заявку за умови, що вона не відкликана, не вважається відкликаною або за нею не прийнято рішення про відмову у видачі патенту.

За клопотанням заявника Установа публікує відомості про заявку раніше зазначеного строку. За подання клопотання сплачується збір.

Після публікації відомостей про заявку будь-яка особа має право ознайомитися з матеріалами заявки в установленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності порядку. За ознайомлення з матеріалами заявки сплачується збір.

(Абзац третій частини шістнадцятої статті 16 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

У разі виявлення в опублікованих відомостях очевидних помилок заявник має право подати клопотання про їх виправлення.

Відомості про заявку на видачу деклараційного патенту на винахід (корисну модель) не публікуються.

Відомості про заявку, щодо яких Державний експерт прийняв рішення про віднесення їх до державної таємниці, не публікуються.

17. Під час кваліфікаційної експертизи перевіряється відповідність заявленого винаходу умовам патентоздатності, визначеним статтею 7 цього Закону.

Кваліфікаційна експертиза проводиться після одержання закладом експертизи відповідної заяви будь-якої особи та документа про сплату збору за її проведення.

Заявник може подати зазначені заяву та документ протягом трьох років від дати подання заявки. Інша особа може подати їх після публікації відомостей про заявку на винахід, але не пізніше трьох років від дати подання заявки. При цьому вона не бере участі у вирішенні питань щодо заявки. Їй надсилається лише затверджений Установою висновок експертизи за заявою.

Строк подання зазначених заяви та документа продовжується, але не більше ніж на шість місяців, якщо до його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання. Цей строк, пропущений з поважних причин, поновлюється, якщо протягом дванадцяти місяців від його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання. Якщо заявник не подасть зазначені заяву та документ у встановлений строк, то заявка вважається відкликаною, про що йому надсилається повідомлення.

18. Якщо є підстави вважати, що заявлений винахід не відповідає умовам патентоздатності, то заклад експертизи надсилає заявнику про це обґрунтований попередній висновок з пропозицією надати мотивовану відповідь з усуненням, у разі необхідності, зазначених у висновку недоліків.

Відповідь заявника надається у строк, встановлений частиною шостою цієї статті для додаткових матеріалів, та береться до уваги під час підготовки висновку експертизи за заявою. При цьому питання щодо дотримання вимоги єдиності винаходу вирішуються відповідно до частини п'ятнадцятої цієї статті.

(Стаття 16 в редакції Законів № 2188-III від 21.12.2000, № 850-IV від 22.05.2003)

Стаття 17. Відкликання заявки

Заявник має право відкликати заявку в будь-який час до дати одержання ним рішення про видачу патенту (деклараційного патенту) на секретний винахід чи деклараційного патенту на секретну корисну модель або до дати сплати державного мита за видачу патенту (деклараційного патенту) на винахід чи деклараційного патенту на корисну модель.

(Стаття 17 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

Стаття 18. Перетворення заявок

Заявник має право перетворити:

заявку на видачу патенту на винахід на заявку на видачу деклараційного патенту на винахід і навпаки в будь-який час до одержання ним рішення про видачу патенту (деклараційного патенту) або рішення про відмову в його видачі;

заявку на видачу патенту (деклараційного патенту) на винахід на заявку на видачу деклараційного патенту на корисну модель і навпаки в будь-який час до одержання ним рішення про видачу патенту (деклараційного патенту) або рішення про відмову в його видачі.

У цьому разі зберігається встановлена дата подання заявки, а якщо заявлено пріоритет, – дата її пріоритету.

За подання заявки про перетворення заявки сплачується збір.

(Статтю 18 доповнено частиною третьою згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

Стаття 19. Конфіденційність заявки

З дати надходження заявки до Установи і до публікації відомостей про заявку або публікації відомостей про видачу патенту матеріали заявки вважаються конфіденційною інформацією. Доступ третьої особи до матеріалів заявки забороняється, за винятком випадків, коли такий доступ здійснюється за дозволом заявника або за рішенням компетентного органу.

Особи, винні у порушенні вимог щодо конфіденційності матеріалів заявки, несуть відповідальність, передбачену законами України.

(Статтю 20 виключено на підставі Закону № 850-IV від 22.05.2003)

Стаття 21. Тимчасова правова охорона

1. Опубліковані згідно з частиною шістнадцятою статті 16 цього Закону відомості про заявку на патент на винахід надають заявнику тимчасову правову охорону в обсязі формули винаходу, з урахуванням якої вони опубліковані.

(Частина перша статті 21 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

2. Заявник має право на одержання компенсації за завдані йому після публікації відомостей про заявку збитки від особи, яка дійсно знала чи одержала письмове повідомлення українською мовою з зазначенням номера заявки про те, що відомості про заявку на винахід, який нею використовується без дозволу заявника, опубліковані. Зазначена компенсація може бути одержана заявником тільки після одержання ним патенту.

3. Дія тимчасової правової охорони припиняється від дати публікації в офіційному бюлетені відомостей про видачу патенту на винахід чи повідомлення про припинення діловодства щодо заявки.

4. Дія тимчасової правової охорони за міжнародною заявою починається від дати публікації відомостей про неї Установою на умовах, викладених у частині другій цієї статті.

(Частина четверта статті 21 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

Стаття 22. Реєстрація патенту

1. На підставі рішення про видачу патенту здійснюється державна реєстрація патенту, для чого вносяться відповідні відомості до Реєстру. Форма Реєстру та порядок його ведення визначаються в установленому порядку.

2. Державна реєстрація патенту (деклараційного патенту) на винахід та деклараційного патенту на корисну модель здійснюється за наявності документів про сплату державного мита за його видачу і збору за публікації про видачу патенту. Зазначені мито та збір сплачуються після надходження до заявника рішення про видачу патенту.

Якщо протягом трьох місяців від дати надходження до заявника рішення про видачу патенту документи про сплату державного мита за видачу патенту і збору за публікації про видачу патенту до закладу експертизи не надійшли, державна реєстрація патенту не здійснюється, а заявка вважається відкликаною.

Строк надходження цих документів продовжується, але не більше ніж на шість місяців, якщо до його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання. Цей строк, пропущений з поважних причин, поновлюється, якщо протягом шести місяців від його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання.

(Частина друга статті 22 в редакції Закону № 850-IV від 22.05.2003)

3. Після внесення до Реєстру відомостей будь-яка особа має право ознайомитися з ними у порядку, що визначається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності, та одержати відповідно до свого клопотання виписку з Реєстру щодо відомостей про певний патент, за умови сплати збору за подання цього клопотання.

(Абзац перший частини третьої статті 22 в редакції Закону № 850-IV від 22.05.2003)

Ознайомлення з відомостями, внесеними до Реєстру, щодо патенту (деклараційного патенту) на секретний винахід та деклараційного патенту на секретну корисну модель здійснюється з дотриманням вимог Закону України «Про державну таємницю».

(Частина третя статті 22 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

4. Помилки у внесених до Реєстру відомостях виправляються за ініціативою власника патенту та Установи.

(Абзац перший частини четвертої статті 22 в редакції Закону № 850-IV від 22.05.2003)

До Реєстру за ініціативою власника патенту можуть бути внесені зміни згідно з установленим переліком можливих змін. За внесення до Реєстру змін щодо патенту (деклараційного патенту) на винахід чи деклараційного патенту на корисну модель сплачується збір.

(Стаття 22 в редакції Закону № 2188-III від 21.12.2000)

Стаття 23. Публікації про видачу патенту

1. Одночасно з державною реєстрацією патенту (деклараційного патенту) на винахід чи деклараційного патенту на корисну модель Установа публікує у своєму офіційному бюлетені визначені в установленому порядку відомості про видачу патенту (деклараційного патенту).

(Частина перша статті 23 в редакції Закону № 2188-III від 21.12.2000)

2. Не пізніше 3 місяців від дати опублікування відомостей про видачу патенту Установа публікує опис до патенту (деклараційного патенту), що містить формулу та опис винаходу (корисної моделі), а також креслення, на яке є посилання в описі винаходу (корисної моделі).

3. Після публікації відомостей про видачу патенту (деклараційного патенту) на винахід або деклараційного патенту на корисну модель будь-яка особа має право ознайомитися з матеріалами заявки в установленому порядку. За ознайомлення з матеріалами заявки сплачується збір.

(Частина третя статті 23 в редакції Закону № 2188-III від 21.12.2000, із змінами, внесеними згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

4. Відомості про видачу патенту (деклараційного патенту) на секретний винахід і деклараційного патенту на секретну корисну модель не публікуються.

Стаття 24. Оскарження рішення за заявкою

1. Заявник може оскаржити рішення Установи за заявкою у судовому порядку, а також до Апеляційної палати протягом двох місяців від дати одержання рішення Установи чи копій матеріалів, затребуваних відповідно до частини третьої статті 16 цього Закону.

2. Якщо рішення Установи за заявкою оскаржено у судовому порядку після державної реєстрації патенту, то суд вирішує разом і питання щодо дійсності відповідного патенту.

3. Право оскаржити рішення Установи до Апеляційної палати втрачається у разі сплати державного мита за видачу патенту (деклараційного патенту) на винахід чи деклараційного патенту на корисну модель.

4. Оскарження рішення Установи до Апеляційної палати здійснюється шляхом подання заперечення проти рішення у порядку, встановленому цим Законом та на його основі регламентом Апеляційної палати, затвердженим центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності. За подання заперечення сплачується збір. Якщо збір не сплачено у строк, зазначений у частині першій цієї статті, заперечення вважається неподаним, про що заявнику надсилається повідомлення.

(Частина четверта статті 24 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

5. У разі одержання Апеляційною палатою заперечення та документа про сплату збору за подання заперечення діловодство за заявкою зупиняється до затвердження рішення Апеляційної палати.

6. Заперечення проти рішення Установи за заявкою розглядається згідно з регламентом Апеляційної палати, протягом двох місяців від дати одержання заперечення та документа про сплату збору за подання заперечення, в межах мотивів, викладених заявником у запереченні та під час його розгляду. Строк розгляду заперечення продовжується за ініціативою заявника, але не більше ніж на два місяці, якщо до його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання.

7. За результатами розгляду заперечення Апеляційна палата приймає мотивоване рішення, що затверджується наказом Установи та надсилається заявнику.

У разі задоволення заперечення повністю або частково збір за подання заперечення підлягає поверненню.

8. До затвердження рішення Апеляційної палати, в місячний строк від дати його прийняття, керівник Установи може внести мотивований письмовий протест на це рішення, який має бути розглянутий протягом місяця. Рішення Апеляційної палати, прийняте за цим протестом, є остаточним і може бути скасоване лише судом.

9. Заявник може оскаржити затверджене Установою рішення Апеляційної палати у судовому порядку протягом двох місяців від дати одержання рішення.

(Стаття 24 в редакції Законів № 2188-III від 21.12.2000, № 850-IV від 22.05.2003)

Стаття 25. Видача патенту

1. Видача патенту здійснюється Установою у місячний строк після його державної реєстрації.

Патент видається особі, яка має право на його одержання. Якщо право на одержання одного і того ж патенту мають кілька осіб, їм видається один патент.

Деклараційний патент на винахід (корисну модель) видається під відповідальність його власника за відповідність винаходу (корисної моделі) умовам патентоздатності.

2. Форма патенту і зміст зазначених у ньому відомостей визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Частина друга статті 25 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

3. До виданого патенту на вимогу його власника Установа вносить виправлення очевидних помилок з наступним повідомленням про це в офіційному бюлетені.

4. У випадку втрати чи зіпсування патенту його власнику видається дублікат патенту у порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності. За видачу дубліката патенту сплачується збір.

(Статтю 25 доповнено частиною четвертою згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

(Частина четверта статті 25 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16.10.2012)

Стаття 26. Перетворення деклараційного патенту

Власник деклараційного патенту на винахід або його правонаступник з метою перетворення деклараційного патенту на винахід в патент на винахід може подати стосовно заявки, за якою видано деклараційний патент, заяву проведення кваліфікаційної експертизи заявки. Заява повинна надійти до закладу експертизи не пізніше трьох років від дати подання заявки, за якою видано деклараційний патент. За подання заяви сплачується збір.

(Частина перша статті 26 в редакції Законів № 2188-III від 21.12.2000, № 850-IV від 22.05.2003)

(Частину другу статті 26 виключено на підставі Закону № 2188-III від 21.12.2000)

При прийнятті за результатами кваліфікаційної експертизи рішення про видачу патенту на винахід дія деклараційного патенту на винахід припиняється від дати публікації відомостей про видачу патенту на винахід. Установа публікує відомості про припинення дії деклараційного патенту в офіційному бюлетені. Строк дії патенту на винахід, виданого замість деклараційного патенту на винахід, становить 20 років від дати подання заявки на деклараційний патент на винахід.

Якщо кваліфікаційна експертиза, що проводиться з метою перетворення деклараційного патенту на винахід на патент на винахід, не завершиться до кінця строку дії деклараційного патенту і будь-яка особа після цієї дати почне використовувати винахід чи здійснить значні і серйозні приготування до його використання, у разі видачі патенту на винахід за заявкою, за якою раніше було видано деклараційний патент, вона може і далі використовувати винахід в обсязі здійснених приготувань без виплати компенсації власникові патенту на винахід.

(Частина статті 26 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

Якщо в результаті проведення кваліфікаційної експертизи заявки прийнято рішення про відмову у видачі патенту на винахід, деклараційний патент на винахід вважається таким, що не набрав чинності від дати публікації відомостей про його видачу, про що Установа публікує відомості в офіційному бюлетені.

Стаття 27. Розсекречування секретного винаходу (корисної моделі)

1. Власник патенту на секретний винахід (корисну модель) має право внести відповідному Державному експертові пропозицію про розсекречування винаходу (корисної моделі) чи зміну встановленого ступеня секретності. Державний експерт у цьому випадку повинен розглянути пропозицію і дати письмову відповідь протягом місяця від дати одержання пропозиції.

2. Зміна ступеня секретності винаходу (корисної моделі) чи його розсекречування здійснюється за рішенням відповідного Державного експерта на пропозицію власника патенту у зв'язку із закінченням строку дії рішення про віднесення інформації про винахід (корисну модель) до державної таємниці або на підставі рішення суду.

3. Власник патенту (деклараційного патенту) на секретний винахід чи деклараційного патенту на секретну корисну модель протягом одного року від дати одержання ним рішення Державного експерта про розсекречування винаходу (корисної моделі) має право подати до Установи клопотання про видачу патенту (деклараційного патенту) на винахід на строк, що залишився до закінчення дії патенту (деклараційного патенту) на секретний винахід чи деклараційного патенту на секретну корисну модель. У цьому випадку Установа вносить відповідні зміни до Реєстру, здійснює публікацію про видачу і видає патент (деклараційний патент) згідно із статтями 22, 23 і 25 цього Закону, за умови сплати відповідних зборів та державного мита.

(Частина третя статті 27 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2188-III від 21.12.2000)

Розділ V

ПРАВА ТА ОБОВ'ЯЗКИ, ЩО ВИПЛИВАЮТЬ З ПАТЕНТУ

Стаття 28. Права, що випливають з патенту

1. Права, що випливають з патенту, діють від дати публікації відомостей про його видачу.

Права, що випливають з патенту (деклараційного патенту) на секретний винахід чи з деклараційного патенту на секретну корисну модель, діють від дати внесення інформації про нього до відповідного Реєстру.

2. Патент надає його власнику виключне право використовувати винахід (корисну модель) за своїм розсудом, якщо таке використання не порушує прав інших власників патентів.

Використання секретного винаходу (корисної моделі) власником патенту має здійснюватися з додержанням вимог Закону України «Про державну таємницю» та за погодженням із Державним експертом.

Взаємовідносини при використанні винаходу (корисної моделі), патент на який належить кільком особам, визначаються угодою між ними. У разі відсутності такої угоди кожен власник патенту може використовувати винахід (корисну модель) за своїм розсудом, але жоден з них не має права давати дозвіл (видавати ліцензію) на використання винаходу (корисної моделі) та передавати право власності на винахід (корисну модель) іншій особі без згоди інших власників патенту.

Використанням винаходу (корисної моделі) визнається:

виготовлення продукту із застосуванням запатентованого винаходу (корисної моделі), застосування такого продукту, пропонування для продажу, в тому числі через Інтернет, продаж, імпорт (ввезення) та інше введення його в цивільний оборот або зберігання такого продукту в зазначених цілях;

(Абзац п'ятий частини другої статті 28 із змінами, внесеними згідно із Законом № 34-IV від 04.07.2002, в редакції Закону № 850-IV від 22.05.2003)

застосування процесу, що охороняється патентом, або пропонування його для застосування в Україні, якщо особа, яка пропонує цей процес, знає про те, що його застосування забороняється без згоди власника патенту або, виходячи з обставин, це і так є очевидним.

(Абзац шостий частини другої статті 28 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

(Абзац сьомий частини другої статті 28 виключено на підставі Закону № 850-IV від 22.05.2003)

Продукт визнається виготовленим із застосуванням запатентованого винаходу (корисної моделі), якщо при цьому використано кожен знак, включений до незалежного пункту формули винаходу (корисної моделі), або ознаку, еквівалентну їй.

Процес, що охороняється патентом, визнається застосованим, якщо використано кожен знак, включений до незалежного пункту формули винаходу, або ознаку, еквівалентну їй.

(Абзац дев'ятий частини другої статті 28 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

Будь-який продукт, процес виготовлення якого охороняється патентом, за відсутності доказів протилежного вважається виготовленим із застосуванням цього процесу за умови виконання принаймні однієї з двох вимог:

(Частина другу статті 28 доповнено абзацом згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

продукт, виготовлений із застосуванням процесу, що охороняється патентом, є новим;

(Частина другу статті 28 доповнено абзацом згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

існують підстави вважати, що зазначений продукт виготовлено із застосуванням даного процесу і власник патенту не в змозі шляхом прийнятних зусиль визначити процес, що застосовувався при виготовленні цього продукту.

(Частина другу статті 28 доповнено абзацом згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

В такому разі обов'язок доведення того, що процес виготовлення продукту, ідентичного тому, що виготовляється із застосуванням процесу, який охороняється патентом, відрізняється від останнього, покладається на особу, щодо якої є достатні підстави вважати, що вона порушує права власника патенту.

(Частина другу статті 28 доповнено абзацом згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

3. Виключні права власника патенту (деклараційного патенту) на секретний винахід і деклараційного патенту на секретну корисну модель обмежуються Законом України «Про державну таємницю» і відповідними рішеннями Державного експерта.

Власник патенту (деклараційного патенту) на секретний винахід чи деклараційного патенту на секретну корисну модель має право на одержання від державного органу, визначеного Кабінетом Міністрів України, грошової компенсації на покриття витрат за сплату зборів, передбачених цим Законом.

Спори щодо розмірів і порядку виплати грошової компенсації вирішуються у судовому порядку.

4. Власник патенту може використовувати попереджувальне маркування із зазначенням номера патенту на продукті чи на упаковці продукту, виготовленого із застосуванням запатентованого винаходу.

5. Патент надає його власнику виключне право забороняти іншим особам використовувати винахід (корисну модель) без його дозволу, за винятком випадків, коли таке використання не визнається згідно з цим Законом порушенням прав, що надаються патентом.

(Частина п'ята статті 28 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

6. Власник патенту може передавати на підставі договору право власності на винахід (корисну модель) будь-якій особі, яка стає його правонаступником, а щодо секретного винаходу (корисної моделі) – тільки за погодженням із Державним експертом.

7. Власник патенту має право дати будь-якій особі дозвіл (видати ліцензію) на використання винаходу (корисної моделі) на підставі ліцензійного договору, а щодо секретного винаходу (корисної моделі) такий дозвіл надається тільки за погодженням із Державним експертом.

(Частина сьома статті 28 в редакції Закону № 850-IV від 22.05.2003)

8. Договір про передачу права власності на винахід (корисну модель) і ліцензійний договір вважаються дійсними, якщо вони укладені у письмовій формі і підписані сторонами.

Сторона договору має право на офіційне загальнодоступне інформування інших осіб про передачу права власності на винахід (корисну модель) або видачу ліцензії на використання винаходу (корисної моделі). Таке інформування здійснюється шляхом публікації в офіційному бюлетені відомостей в обсязі та порядку, встановлених Установою, з одночасним внесенням їх до Реєстру.

(Абзац другий частини восьмої статті 28 в редакції Закону № 850-IV від 22.05.2003)

(Частина восьма статті 28 в редакції Закону № 2188-III від 21.12.2000)

За опублікування зазначених відомостей та запропонованих стороною договору змін до відомостей про видачу ліцензії сплачуються збори.

(Частина восьму статті 28 доповнено абзацом третім згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

9. Власник патенту, крім патенту (деклараційного патенту) на секретний винахід чи деклараційного патенту на секретну корисну модель, має право подати до Установи для офіційної публікації заяву про готовність надання будь-якій особі дозволу на використання запатентованого винаходу (корисної моделі). У цьому разі річний збір за підтримання чинності патенту зменшується на 50 відсотків починаючи з року, наступного за роком публікації такої заяви.

(Абзац перший частини дев'ятої статті 28 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2188-III від 21.12.2000)

Особа, яка виявила бажання скористатися зазначеним дозволом, зобов'язана укласти з власником патенту чи деклараційного патенту договір про платежі. Спори, що виникають під час виконання цього договору, вирішуються у судовому порядку.

Якщо жодна особа не заявила власнику патенту про свої наміри щодо використання винаходу (корисної моделі), він може подати до Установи письмове клопотання про відкликання своєї заяви. У цьому разі річний збір за підтримання чинності патенту сплачується у повному розмірі починаючи з року, наступного за роком публікації такого клопотання.

10. Права, що впливають з патенту, не зачіпають будь-які інші особисті майнові чи немайнові права винахідника, що регулюються іншим законодавством України.

Стаття 29. Обов'язки, що впливають з патенту

Власник патенту повинен сплачувати відповідні збори за підтримання чинності патенту і добросовісно користуватися виключним правом, що випливає з патенту.

Стаття 30. Примусове відчуження прав на винахід (корисну модель)

1. Якщо винахід (корисна модель), крім секретного винаходу (корисної моделі), не використовується або недостатньо використовується в Україні протягом трьох років починаючи від дати публікації відомостей про видачу патенту або від дати, коли використання винаходу (корисної моделі) було припинено, то будь-яка особа, яка має бажання і виявляє готовність використовувати винахід (корисну модель), у разі відмови власника прав від укладання ліцензійного договору може звернутися до суду із заявою про надання їй дозволу на використання винаходу (корисної моделі).

(Абзац перший частини першої статті 30 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

Якщо власник патенту не доведе, що факт невикористання винаходу (корисної моделі) зумовлений поважними причинами, суд виносить рішення про надання дозволу заінтересованій особі на використання винаходу (корисної моделі) з визначенням обсягу його використання, строку дії дозволу, розміру та порядку виплати винагороди власнику патенту. При цьому право власника патенту надавати дозволи на використання винаходу (корисної моделі) не обмежується.

(Абзац другий частини першої статті 30 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

2. Власник патенту зобов'язаний дати дозвіл (видати ліцензію) на використання винаходу (корисної моделі) власнику пізніше виданого патенту, якщо винахід (корисна модель) останнього призначений для досягнення іншої мети або має значні техніко-економічні переваги і не може використовуватися без порушення прав власника раніше виданого патенту. Дозвіл дається в обсязі, необхідному для використання винаходу (корисної моделі) власником пізніше виданого патенту. При цьому власник раніше виданого патенту має право отримати ліцензію на прийнятних умовах для використання винаходу (корисної моделі), що охороняється пізніше виданим патентом.

3. З метою забезпечення здоров'я населення, оборони держави, екологічної безпеки та інших інтересів суспільства Кабінет Міністрів України може дозволити використання запатентованого винаходу (корисної моделі) визначеній ним особі без згоди власника патенту (деклараційного патенту) у разі його безпідставної відмови у видачі ліцензії на використання винаходу (корисної моделі). При цьому:

(Абзац перший частини третьої статті 30 із змінами, внесеними згідно із Законом № 1256-VI від 14.04.2009)

- 1) дозвіл на таке використання надається виходячи з конкретних обставин;
- 2) обсяг і тривалість такого використання визначаються метою наданого дозволу, і у випадку напівпровідникової технології воно має бути лише некомерційним використанням органами державної влади чи виправленням антиконкурентної практики за рішенням відповідного органу державної влади;
- 3) дозвіл на таке використання не позбавляє власника патенту права надавати дозволи на використання винаходу (корисної моделі);
- 4) право на таке використання не передається, крім випадку, коли воно передається разом з тією частиною підприємства чи ділової практики, в якій здійснюється це використання;
- 5) використання дозволяється переважно для забезпечення потреб внутрішнього ринку;
- 6) про надання дозволу на використання винаходу (корисної моделі) власнику патенту надсилається повідомлення одразу, як це стане практично можливим;
- 7) дозвіл на використання відміняється, якщо перестають існувати обставини, через які його видано;
- 8) власнику патенту сплачується адекватна компенсація відповідно до економічної цінності винаходу (корисної моделі).

Рішення Кабінету Міністрів України про надання дозволу на використання винаходу (корисної моделі), строк і умови його надання, відміну дозволу на використання, розмір та порядок виплати винагороди власнику патенту можуть бути оскаржені в судовому порядку.

(Частина третя статті 30 в редакції Закону № 850-IV від 22.05.2003)

4. Власник патенту (деклараційного патенту) на секретний винахід чи деклараційного патенту на секретну корисну модель може видати ліцензію на використання його винаходу (корисної моделі) тільки особі, що має дозвіл доступу до цього винаходу (корисної моделі) від Державного експерта.

Якщо зазначена особа не може досягти із власником такого патенту згоди щодо видачі ліцензії, Кабінет Міністрів України має право дозволити їй використання секретного винаходу (корисної моделі) відповідно до частини третьої цієї статті.

(Абзац другий частини четвертої статті 30 в редакції Закону № 850-IV від 22.05.2003)

5. Спори щодо умов видачі ліцензій і виплати компенсацій та їх розміру вирішуються у судовому порядку.

Стаття 31. Дії, які не визнаються порушенням прав

1. Будь-яка особа, яка до дати подання до Установи заявки або, якщо заявлено пріоритет, до дати її пріоритету в інтересах своєї діяльності з комерційною метою добросовісно використала в Україні технологічне (технічне) вирішення, тотожне заявленому винаходу (корисній моделі), чи здійснила значну і серйозну підготовку для такого використання, зберігає право на безоплатне продовження цього використання або на використання винаходу (корисної моделі), як це передбачалося зазначеною підготовкою (право попереднього користування).

Право попереднього користування обмежується тим обсягом використання тотожного заявленому винаходу вирішення, яким воно було на дату подання заявки.

Право попереднього користування може передаватися або переходити до іншої особи тільки разом з підприємством чи діловою практикою або тією частиною підприємства чи ділової практики, в яких було використано вирішення, тотожне заявленому винаходу (корисній моделі), чи здійснено значну і серйозну підготовку для такого використання.

2. Не визнається порушенням прав, що випливають з патенту, використання запатентованого винаходу (корисної моделі):

в конструкції чи при експлуатації транспортного засобу іноземної держави, який тимчасово або випадково перебуває у водах, повітряному просторі чи на території України, за умови, що винахід (корисна модель) використовується виключно для потреб зазначеного засобу;

без комерційної мети;

з науковою метою або в порядку експерименту;

за надзвичайних обставин (стихійне лихо, катастрофа, епідемія тощо) з повідомленням власника патенту одразу, як це стане практично можливим та виплатою йому відповідної компенсації.

(Абзац п'ятий частини другої статті 31 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

(Останній абзац частини другої статті 31 виключено на підставі Закону № 850-IV від 22.05.2003)

3. Не визнається порушенням прав, що випливають з патенту, введення в господарський обіг виготовленого із застосуванням запатентованого винаходу (корисної моделі) продукту будь-якою особою, яка придбала його без порушення прав власника.

Продукт, виготовлений із застосуванням запатентованого винаходу (корисної моделі), вважається придбаним без порушення прав власника патенту, якщо цей продукт був виготовлений і (або) після виготовлення введений в обіг власником патенту чи іншою особою за його спеціальним дозволом (ліцензією).

4. Не визнається порушенням прав, що випливають з патенту, використання з комерційною метою винаходу будь-якою особою, яка придбала продукт, виготовлений із застосуванням запатентованого винаходу, і не могла знати, що цей продукт був виготовлений чи введений в обіг з порушенням прав, що надаються патентом. Проте після одержання відповідного повідомлення власника прав зазначена особа повинна припинити використання продукту або виплатити власнику прав відповідні кошти, розмір яких встановлюється відповідно до законів або за згодою сторін. Спори щодо цих розрахунків та порядку їх виплати вирішуються у судовому порядку.

Розділ VI

ПРИПИНЕННЯ ДІЇ ПАТЕНТУ ТА ВИЗНАННЯ ЙОГО НЕДІЙСНИМ

Стаття 32. Припинення дії патенту

1. Власник патенту в будь-який час може відмовитися від нього повністю або частково на підставі заяви, поданої до Установи. Зазначена відмова набирає чинності від дати публікації відомостей про це в офіційному бюлетені Установи.

Не допускається повна або часткова відмова від патенту без попередження особи, якій надано право на використання винаходу за ліцензійним договором, зареєстрованим в Установі, а також у разі накладення арешту на майно, описане за борги, якщо до його складу входять права, що засвідчуються патентом.

2. Дія патенту припиняється у разі несплати у встановлений строк річного збору за підтримання його чинності.

Річний збір за підтримання чинності патенту сплачується за кожний рік його дії починаючи від дати подання заявки. Документ про першу сплату зазначеного збору має надійти до Установи не пізніше 4 місяців від дати публікації відомостей про видачу патенту. Документ про сплату збору за кожний наступний рік має надійти або бути відправленим до Установи до кінця поточного року дії патенту за умови сплати збору протягом його останніх 4 місяців.

Дія патенту припиняється з першого дня року, за який збір не сплачено.

Річний збір за підтримання чинності патенту може бути сплачений протягом 12 місяців після закінчення встановленого строку. У цьому випадку розмір річного збору збільшується на 50 відсотків. При сплаті збору дія патенту відновлюється.

Якщо збір не сплачено протягом цих 12 місяців, Установа публікує у своєму офіційному бюлетені інформацію про припинення дії патенту.

Збір за підтримку чинності патенту (деклараційного патенту) на секретний винахід чи деклараційного патенту на секретну корисну модель не сплачується.

Стаття 33. Визнання патенту недійсним

1. Патент може бути визнано у судовому порядку недійсним повністю або частково у разі:

а) невідповідності запатентованого винаходу (корисної моделі) умовам патентоздатності, що визначені статтею 7 цього Закону;

б) наявності у формулі винаходу (корисної моделі) ознак, яких не було у поданій заявці;

в) порушення вимог частини другої статті 37 цього Закону;

г) видачі патенту внаслідок подання заявки з порушенням прав інших осіб.

(Частину першу статті 33 доповнено пунктом «г» згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

2. З метою визнання деклараційного патенту недійсним будь-яка особа може подати до Установи клопотання про проведення експертизи запатентованого винаходу (корисної моделі) на відповідність умовам патентоздатності. За подання клопотання сплачується збір.

3. При визнанні патенту чи його частини недійсними Установа повідомляє про це у своєму офіційному бюлетені.

4. Патент або його частина, визнані недійсними, вважаються такими, що не набрали чинності, від дати публікації відомостей про видачу патенту.

(Стаття 33 в редакції Закону № 2188-III від 21.12.2000)

Розділ VII ЗАХИСТ ПРАВ

Стаття 34. Порушення прав власника патенту

1. Будь-яке посягання на права власника патенту, передбачені статтею 28 цього Закону, вважається порушенням прав власника патенту, що тягне за собою відповідальність згідно з чинним законодавством України.

2. На вимогу власника патенту таке порушення повинно бути припинено, а порушник зобов'язаний відшкодувати власнику патенту заподіяні збитки.

Вимагати поновлення порушених прав власника патенту може за його згодою також особа, яка придбала ліцензію.

(Частина друга статті 34 в редакції Закону № 850-IV від 22.05.2003)

Стаття 35. Способи захисту прав

1. Захист прав на винахід (корисну модель) здійснюється у судовому та іншому встановленому законом порядку.

2. Юрисдикція судів поширюється на всі правовідносини, що виникають у зв'язку з застосуванням цього Закону.

Суди відповідно до їх компетенції розв'язують, зокрема, спори про:

авторство на винахід (корисну модель);

встановлення факту використання винаходу (корисної моделі);

встановлення власника патенту;

порушення прав власника патенту;

укладання та виконання ліцензійних договорів;

право попереднього користування;

компенсації.

(Стаття 35 із змінами, внесеними згідно із Законом № 762-IV від 15.05.2003, в редакції Закону № 850-IV від 22.05.2003)

Розділ VIII ЗАКЛЮЧНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 36. Державне мито і збори

Розмір та порядок сплати державного мита за видачу патентів на винаходи (корисні моделі) визначаються законодавством.

Розмір передбачених цим Законом зборів, строки і порядок їх сплати визначаються Кабінетом Міністрів України.

Кошти, одержані від сплати державного мита за видачу патентів, зараховуються до Державного бюджету України.

Передбачені цим Законом збори сплачуються на поточні рахунки уповноважених Установою закладів, що входять до державної системи правової охорони інтелектуальної власності і відповідно до їх спеціалізації виконують окремі завдання, що визначені цим Законом.

(Частина четверта статті 36 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2921-III від 10.01.2002)

Надходження від передбачених цим Законом зборів мають цільове призначення і згідно з розпорядженнями Установи використовуються виключно для забезпечення розвитку та функціонування державної системи охорони інтелектуальної власності, зокрема на виконання завдань, визначених цим Законом, іншими нормативно-правовими актами у сфері інтелектуальної власності.

(Стаття 36 в редакції Закону № 2188-III від 21.12.2000)

Стаття 37. Патентування винаходу (корисної моделі) в іноземних державах

1. Будь-яка особа має право запатентувати винахід (корисну модель) в іноземних державах за умови попереднього подання заявки на винахід (корисну модель) до Установи та ненадходження до цієї особи протягом трьох місяців від дати подання зазначеної заявки повідомлення про віднесення заявленого винаходу (корисної моделі) до державної таємниці.

За клопотанням заявника йому надсилається повідомлення щодо можливості патентування винаходу (корисної моделі) в іноземних державах раніше зазначеного строку. За подання клопотання сплачується збір.

2. Якщо патентування винаходу (корисної моделі) провадиться за процедурою Договору про патентну кооперацію, міжнародна заявка подається до Установи.

(Стаття 37 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850-IV від 22.05.2003)

Стаття 38. Державне стимулювання створення та використання винаходів (корисних моделей)

Держава стимулює створення і використання винаходів (корисних моделей), встановлює винахідникам і особам, які використовують їх, пільгові умови оподаткування та кредитування, надає їм інші пільги відповідно до чинного законодавства України.

Винахідникам високоєфективних використовуваних винаходів (корисних моделей) може присвоюватися почесне звання «Заслужений винахідник України».

Розділ IX ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Заявки на видачу патентів України на винаходи строком дії п'ять років без проведення експертизи по суті (далі – патенти строком дії п'ять років), подані відповідно до Постанови Верховної Ради України від 23 грудня 1993 року «Про введення в дію Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі», діловодство за якими не було завершено до набрання чинності цим Законом, вважаються заявками на видачу деклараційних патентів на винаходи та розглядаються Установою без проведення експертизи на локальну новизну.

(Пункт 1 розділу IX із змінами, внесеними згідно із Законом № 2188-III від 21.12.2000)

2. За заявками на видачу патентів строком дії п'ять років, за якими до набрання чинності цим Законом було прийнято рішення про видачу патенту, але не здійснено державну реєстрацію і публікацію відомостей про видачу патентів, Установа видає деклараційні патенти на винаходи і публікує відомості про їх видачу за умови сплати відповідного державного мита.

(Абзац перший пункту 2 розділу IX із змінами, внесеними згідно із Законом № 2188-III від 21.12.2000)

Власники патентів на винаходи строком дії п'ять років можуть подавати клопотання про проведення кваліфікаційної експертизи і перетворення патенту в порядку, встановленому для деклараційних патентів статтею 26 цього Закону.

3. Чинні патенти на корисні моделі прирівнюються щодо правового режиму, у тому числі і строку їх дії, до деклараційних патентів на корисні моделі.

(Розділ IX доповнено пунктом 3 згідно із Законом № 2188-III від 21.12.2000)

Розділ X ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

2. Встановити, що до приведення законодавства у відповідність із цим Законом інші закони та нормативно-правові акти застосовуються у частині, що не суперечить цьому Закону.

3. Кабінету Міністрів України у тримісячний строк з дня набрання чинності цим Законом подати до Верховної Ради України пропозиції про приведення законодавчих актів України у відповідність з цим Законом.

4. Встановити, що після набрання чинності цим Законом втрачають чинність:

Постанова Верховної Ради України від 19 січня 1995 року «Про затвердження Положення про порядок оформлення та використання прав на винаходи, корисні моделі і промислові зразки, що становлять державну таємницю» (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 3, ст. 23);

абзаци десятий і одинадцятий пункту 3 і пункт 4 Постанови Верховної Ради України від 23 грудня 1993 року «Про введення в дію Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» (Відомості Верховної Ради України, 1994 р., № 7, ст. 33; 1997 р., № 40, ст. 269).

Президент України

м. Київ

15 грудня 1993 року

№ 3687-XII

Л. КРАВЧУК

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 3 липня 2013 р. № 472

Київ

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОРЯДКУ РЕЄСТРАЦІЇ ТЕХНОЛОГІЙ ТА ЇХ СКЛАДОВИХ, ЩО СТВОРЕНІ ЧИ ПРИДБАНІ ЗА БЮДЖЕТНІ КОШТИ АБО СТВОРЕНІ ЧИ ПРИДБАНІ ПІДПРИЄМСТВАМИ ДЕРЖАВНОЇ ФОРМИ ВЛАСНОСТІ

*Із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ
№ 781 від 23.09.2015 № 145 від 27.02.2019*

Відповідно до статей 7 та 16 Закону України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій» Кабінет Міністрів України постановляє:

1. Затвердити Порядок реєстрації технологій та їх складових, що створені чи придбані за бюджетні кошти або створені чи придбані підприємствами державної форми власності, що додається.

2. Центральним органам виконавчої влади у місячний строк привести власні нормативно-правові акти у відповідність з цією постановою.

Прем'єр-міністр України
Інд. 70

М. АЗАРОВ

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 3 липня 2013 р. № 472

ПОРЯДОК

реєстрації технологій та їх складових, що створені чи придбані за бюджетні кошти або створені чи придбані підприємствами державної форми власності

(У тексті Порядку слово «Держінформнауки» замінено словом «МОН» згідно з Постановою КМ № 781 від 23.09.2015)

1. Цей Порядок визначає механізм здійснення реєстрації технологій та їх складових, у тому числі таких, які містять секретну або службову інформацію (далі – технології), що:

(Абзац перший пункту 1 в редакції Постанови КМ № 145 від 27.02.2019)

створені або придбані (частково або повністю) за рахунок коштів державного бюджету (далі – бюджетні кошти);

створені або придбані підприємствами державної форми власності;

пропонуються для реєстрації суб'єктами (власниками) технологій (далі – власники технологій).

2. Метою реєстрації технологій є систематизація та уніфікація інформації про наявні технології, що перебувають у державній власності, сприяння відбору і впровадженню новітніх технологій для випуску наукоємної конкурентоспроможної продукції та продажу технологій на внутрішньому та міжнародному ринку.

3. Реєстрація технологій здійснюється шляхом внесення МОН інформації про неї до Державного реєстру технологій (далі – Реєстр).

Технології, зазначені в абзацах другому і третьому пункту 1 цього Порядку, підлягають обов'язковій реєстрації у місячний строк з дня закінчення відповідних робіт чи підписання договору про трансфер технологій, а технології, зазначені в абзаці четвертому пункту 1 цього Порядку, реєструються за бажанням власників технологій.

4. Організаційне, методичне та програмне забезпечення реєстрації технологій, передбачених пунктом 1 цього Порядку, здійснюється МОН.

5. Для здійснення реєстрації технології, яка містить секретну або службову інформацію, державне підприємство, що створило або придбало технологію, суб'єкт господарювання, що створив або придбав технологію за рахунок бюджетних коштів, або власник технології, зазначеної в абзаці четвертому пункту 1 цього Порядку (далі – заявник), подає або надсилає поштовим відправленням МОН такі документи:

(Абзац перший пункту 5 в редакції Постанови КМ № 145 від 27.02.2019)

супровідний лист, в якому зазначаються назва технології та перелік документів, що додаються до неї (окремо для кожної технології);

реєстраційну картку технології (далі – реєстраційна картка), заповнену відповідно до затверджених МОН форми та інструкції з її заповнення, на паперовому (два примірники) та електронному носіях.

(Абзац третій пункту 5 в редакції Постанови КМ № 145 від 27.02.2019)

(Абзац четвертий пункту 5 виключено на підставі Постанови КМ № 145 від 27.02.2019)

Реєстрація технологій, які містять секретну або службову інформацію, здійснюється з урахуванням особливостей, встановлених Законом України «Про державну таємницю», іншими нормативно-правовими актами у сфері охорони державної таємниці та нормативно-правовими актами, які визначають порядок роботи з матеріальними носіями інформації, що містять службову інформацію.

(Пункт 5 доповнено новим абзацом згідно з Постановою КМ № 145 від 27.02.2019)

У разі подання документів уповноваженою особою така особа пред'являє оригінал відповідного доручення та подає завірнену заявником його копію.

Відповідальність за достовірність відомостей, що зазначені у поданих документах, несе заявник.

6. Доступ до програмного забезпечення, що використовується для заповнення реєстраційної картки для реєстрації технологій, які містять секретну або службову інформацію, форма якої розміщується на офіційному веб-сайті МОН разом з методичними рекомендаціями щодо її заповнення, є безоплатним.

(Пункт 6 в редакції Постанови КМ № 145 від 27.02.2019)

7. МОН протягом трьох робочих днів після отримання від заявника документів, зазначених у пункті 5 цього Порядку, присвоює технології, яка містить секретну або службову інформацію, державний реєстраційний номер і вносить дані про неї до Реєстру, про що робить відмітку на одному примірнику заповненої на паперовому носії реєстраційної картки, який у десятиденний строк повертає заявникові.

(Абзац перший пункту 7 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 145 від 27.02.2019)

Документи, що не відповідають установленим вимогам, повертаються заявникові із зазначенням причини. Заявник після приведення документів у відповідність із встановленими вимогами подає їх повторно.

7-1. Для здійснення реєстрації технології, яка не містить секретної або службової інформації, заявник визначає уповноважену ним особу, яка є відповідальною за заповнення реєстраційної картки, та повідомляє про таку особу МОН. Заявник може визначити кілька уповноважених осіб.

Уповноважена особа реєструється на офіційному веб-сайті МОН, проходить процедуру авторизації, отримує доступ до особистого кабінету користувача системи віддаленої реєстрації технологій (далі – система) і заповнює поля реєстраційної картки. Після заповнення реєстраційна картка відправляється до МОН через особистий кабінет користувача системи.

Відповідальність за достовірність відомостей, зазначених у реєстраційній картці, несе заявник.

(Порядок доповнено пунктом 7-1 згідно з Постановою КМ № 145 від 27.02.2019)

7-2. Реєстрація на офіційному веб-сайті МОН, отримання доступу до особистого кабінету користувача системи, користування особистим кабінетом користувача системи, заповнення полів реєстраційної картки, отримання технічної, методичної та інформаційної допомоги під час заповнення реєстраційної картки є безоплатними.

(Порядок доповнено пунктом 7-2 згідно з Постановою КМ № 145 від 27.02.2019)

7-3. МОН протягом трьох робочих днів після надходження на перевірку заповненої реєстраційної картки проводить перевірку отриманих даних та у разі відсутності зауважень присвоює технології державний реєстраційний номер і вносить дані про неї до Реєстру.

Підтвердженням реєстрації технології в МОН є запис у базі даних і наявність державного реєстраційного номера.

Реєстраційна картка, що не відповідає встановленим вимогам, повертається заявникові через систему із зазначенням причини.

Заявник після приведення реєстраційної картки у відповідність із встановленими вимогами подає її повторно.

(Порядок доповнено пунктом 7-3 згідно з Постановою КМ № 145 від 27.02.2019)

8. Міністерства, інші центральні органи виконавчої влади, Національна академія наук та національні галузеві академії наук:

здійснюють контроль за своєчасним поданням суб'єктами господарювання, що належать до сфери їх управління, інформації про створені або придбані ними технології;

(Абзац другий пункту 8 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 145 від 27.02.2019)

подають МОН щороку до 1 лютого звіт про виконання суб'єктами господарювання, що належать до сфери їх управління, цього Порядку із зазначенням інформації про кількість створених та/або придбаних ними технологій відповідно до пункту 1 цього Порядку та кількість зареєстрованих технологій.

(Абзац третій пункту 8 в редакції Постанови КМ № 145 від 27.02.2019)

9. МОН забезпечує:

проведення науково-організаційної роботи з питань здійснення реєстрації технологій в Україні;

(Абзац другий пункту 9 в редакції Постанови КМ № 145 від 27.02.2019)

формування та ведення автоматизованої бази даних «Технології України»;
технічний захист інформації відповідно до законодавства;
довідково-інформаційне обслуговування споживачів інформації, що міститься в Реєстрі, про:
– підготовку та розповсюдження інформаційних видань про технології, що зареєстровані в Україні;
– підготовку тематичних добірок за відповідними інформаційними запитами, оглядів, аналітичних і реферативних довідок;

– технічне забезпечення здійснення міжгалузевого та міждержавного обміну інформацією про технології.

10. Загальний доступ до інформації про зареєстровані технології, які не містять секретної або службової інформації, здійснюється безоплатно через офіційний веб-сайт МОН та включає такі відомості:

(Абзац перший пункту 10 в редакції Постанови КМ № 145 від 27.02.2019)

назва технології;

інформація про державне підприємство, що створило або придбало технологію, суб'єкта господарювання, що створив або придбав технологію за рахунок бюджетних коштів, або власника технології;

короткий опис технології;

контактні дані державного підприємства, що створило або придбало технологію, суб'єкта господарювання, що створив або придбав технологію за рахунок бюджетних коштів, або власника технології.

11. Користувачам Реєстру надається можливість здійснення пошуку, перегляду, роздрукування витягів з Реєстру з урахуванням режиму доступу до інформації, що міститься в Реєстрі.

12. Надання інформації про зареєстровані технології, які містять секретну або службову інформацію, здійснюється у порядку, встановленому Законом України «Про державну таємницю», іншими нормативно-правовими актами у сфері охорони державної таємниці та нормативно-правовими актами, які визначають порядок роботи з матеріальними носіями інформації, що містять службову інформацію.

(Пункт 12 в редакції Постанови КМ № 145 від 27.02.2019)

13. У разі виникнення необхідності засекречування зареєстрованої технології суб'єкт господарювання зобов'язаний поінформувати про це МОН.

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

Н А К А З

№ 22 від 22.01.2001

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України 27 лютого 2001 р.
за № 173/5364

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПРАВИЛ СКЛАДАННЯ І ПОДАННЯ ЗАЯВКИ НА ВИНАХІД ТА ЗАЯВКИ НА КОРИСНУ МОДЕЛЬ

Із змінами, внесеними згідно з Наказами Міністерства освіти і науки

№ 154 від 26.02.2004

№ 223 від 14.04.2005

Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту

№ 578 від 14.06.2011

Відповідно до Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» **Н А К А З У Ю:**

1. Затвердити Правила складання і подання заявки на винахід та заявки на корисну модель (далі – Правила), що додаються.

2. Державному департаменту інтелектуальної власності подати ці Правила до Міністерства юстиції України на державну реєстрацію.

3. Державному департаменту інтелектуальної власності опублікувати ці Правила в офіційному бюлетені «Промислова власність».

4. Визнати такими, що втратили чинність, пункт 1 наказу Держпатенту України від 17 листопада 1994 року № 132 «Про затвердження Правил складання та подання заявки на видачу патенту України на винахід і корисну

модель та Інструкції щодо підготовки опису до патенту на винахід (корисну модель) до публікації», зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 27 грудня 1994 року за № 318/528, і наказ Держпатенту України від 15 січня 1996 року № 4 «Про внесення змін та доповнень до Правил складання та подання заявки на видачу патенту України на винахід і корисну модель», зареєстрований у Міністерстві юстиції України 6 лютого 1996 року за № 51/1076.

5. Контроль за виконанням цього наказу покласти на голову Державного департаменту інтелектуальної власності Паладія М. В.

Т. в. о. Міністра

Я. С. Яцків

Затверджено
Наказ Міністерства освіти і науки України
22.01.2001 № 22

Зареєстровано
в Міністерстві юстиції України
27 лютого 2001 р.
за № 173/5364

Правила складання і подання заявки на винахід та заявки на корисну модель

1. Загальні положення

1.1. Ці Правила розроблені відповідно до Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» (далі – Закон), Паризької конвенції про охорону промислової власності від 20 березня 1883 року, яка є чинною на території України з 25 грудня 1991 року, Договору про патентну кооперацію, підписаного 19 червня 1970 року, який є чинним на території України з 25 грудня 1991 року, і визначають вимоги до документів заявки на винахід (секретний винахід) та заявки на корисну модель (секретну корисну модель).

Вимоги Правил є обов'язковими для заявників.

(Пункт 1.1 розділу 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

1.2. Перелік визначень та скорочень

ВОІВ – Всесвітня організація інтелектуальної власності;

Договір – Договір про патентну кооперацію;

винахід (корисна модель) – результат інтелектуальної діяльності людини в будь-якій сфері технології;

(Пункт 1.2 розділу 1 доповнено абзацом згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

заявка – сукупність документів, необхідних для видачі Установою патенту України на винахід чи патенту України на корисну модель;

(Абзац п'ятий пункту 1.2 розділу 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

заявник – особа, яка подала заявку чи набула прав заявника в іншому встановленому законом порядку;

(Абзац шостий пункту 1.2 розділу 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

Інструкція – Інструкція до Договору про патентну кооперацію;

міжнародна заявка – заявка, яка подана згідно з Договором;

МПК – Міжнародна патентна класифікація;

особа – фізична або юридична особа;

представник – представник у справах інтелектуальної власності, зареєстрований згідно з Положенням про представників у справах інтелектуальної власності (патентних повірених), затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 10 серпня 1994 року № 545, або інша довірена особа;

(Абзац одинадцятий пункту 1.2 розділу 1 в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

секретний винахід (секретна корисна модель) – винахід (корисна модель), що містить інформацію, віднесену до державної таємниці;

Укрпатент – Державне підприємство «Український інститут промислової власності»;

(Абзац тринадцятий пункту 1.2 глави 1 в редакції Наказу Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

Установа – Державна служба інтелектуальної власності України, діяльність якої спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра освіти і науки, молоді та спорту України.

(Абзац чотирнадцятий пункту 1.2 глави 1 в редакції Наказу Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

2. Винахід та корисна модель як об'єкти правової охорони

(Назва розділу 2 в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

2.1. Відповідно до статті 1 Закону винахід (корисна модель) – це результат інтелектуальної діяльності людини в будь-якій сфері технології.

(Розділ 2 доповнено пунктом 2.1 згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

2.2. Згідно з частиною 1 статті 6 Закону правова охорона надається винаходу (корисній моделі), що не суперечить публічному порядку, принципам гуманності і моралі та відповідає умовам патентоздатності, визначеним статтею 7 Закону.

2.2.1. Винахід відповідає умовам патентоздатності, якщо він є новим, має винахідницький рівень і є промислово придатним.

2.2.2. Корисна модель відповідає умовам патентоздатності, якщо вона є новою і промислово придатною.

(Розділ 2 доповнено пунктом 2.2 згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

2.3. Відповідно до частини 2 статті 6 Закону об'єктом винаходу (корисної моделі), правова охорона якому (якій) надається згідно з Законом, може бути:

продукт,

процес (спосіб), а також нове застосування відомого продукту чи процесу.

З метою подання заявки продукт чи процес вважається відомим, якщо він розкритий у будь-якому джерелі інформації, у тому числі в будь-якій заявці на винахід (корисну модель), зокрема в заявці, що подається.

2.3.1. Продукт як об'єкт технології – це матеріальний об'єкт як результат діяльності людини. Таким продуктом, зокрема, є пристрій, механізм, система (комплекс) взаємодіючих пристроїв, споруда, виріб, речовина, штам мікроорганізму, культура клітин рослини і тварини та інший біологічний матеріал, у тому числі трансгенна рослина і тварина.

2.3.2. Процес як об'єкт технології – це дія або сукупність дій, виконуваних щодо продуктів та інших матеріальних об'єктів за допомогою принаймні одного продукту і спрямованих на досягнення певного технічного результату. Таким процесом, зокрема, є виготовлення, обробка, переробка продукту та контролювання його якості, перетворення речовини, енергії, даних, вимірювання параметрів, діагностування, лікування, керування процесом, який є об'єктом технології.

(Розділ 2 доповнено пунктом 2.3 згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

2.4. Відповідно до частини 3 статті 6 Закону правова охорона не поширюється на такі об'єкти технології:

сорт рослин і породи тварин;

біологічні у своїй основі процеси відтворення рослин та тварин, що не належать до небіологічних та мікробіологічних процесів;

топографії інтегральних мікросхем;

результати художнього конструювання.

(Розділ 2 доповнено пунктом 2.4 згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

2.5. Не визнаються винаходами (корисними моделями) в значенні пункту 1.2 цих Правил власне:

відкриття, наукові теорії та математичні методи;

методи інтелектуальної, господарської, організаційної та комерційної діяльності (планування, фінансування, постачання, обліку, кредитування, прогнозування, нормування тощо);

правила виконання фізичних вправ, проведення ігор, конкурсів, аукціонів;

проекти та схеми планування споруд, будинків, територій;

умовні позначення (дорожні знаки, маршрути, коди, шрифти тощо), розклади, інструкції;

комп'ютерні програми;

форма представлення інформації (наприклад, у вигляді таблиці, діаграми, графіка, за допомогою акустичних сигналів, вимовляння слів, візуальних демонстрацій, книг, аудіо- та відеодисків).

(Розділ 2 доповнено пунктом 2.5 згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

2.6. Згідно з частиною 4 статті 12 Закону заявка на винахід повинна стосуватися одного винаходу або групи винаходів, пов'язаних єдиним винахідницьким задумом (вимога єдиності винаходу).

2.6.1. Група винаходів визнається пов'язаною єдиним винахідницьким задумом, якщо має місце технічний взаємозв'язок між цими винаходами, що виражається однією або сукупністю однакових чи відповідних суттєвих ознак, які визначають внесок у рівень техніки кожного із заявлених винаходів, які розглядаються в сукупності.

2.6.2. Визначення того, чи є група винаходів настільки взаємопов'язаною, що вона утворює єдиний винахідницький задум, повинно проводитись незалежно від того, заявляються ці винаходи в окремих пунктах або як альтернатива в одному пункті формули винаходу.

2.6.3. Вимога єдиності винаходу визнається дотриманою, якщо:

заявка стосується одного винаходу, тобто одного продукту, процесу (способу), у тому числі нового застосування відомого продукту чи процесу;

(Абзац другий пункту 2.6.3 розділу 2 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

заявка стосується одного винаходу, який охарактеризований з розвитком або уточненням окремих конкретних варіантів його здійснення, що не супроводжується заміною чи вилученням окремих ознак, наведених у незалежному пункті формули винаходу;

заявка стосується групи винаходів, які пов'язані єдиним винахідницьким задумом.

Вимозі єдиності може відповідати група винаходів, зокрема, якщо заявка стосується:

винаходів, один з яких призначений для одержання (виготовлення) іншого, наприклад, пристрій або речовина та процес одержання (виготовлення) зазначеного пристрою або речовини в цілому чи їх частини;

(Абзац шостий пункту 2.6.3 розділу 2 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

винаходів, один з яких призначений для здійснення іншого, наприклад, процес і пристрій для здійснення зазначеного процесу в цілому чи однієї з його дій; *(Абзац сьомий пункту 2.6.3 розділу 2 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)*

винаходів, один з яких призначений для використання іншого (в іншому), наприклад процес або пристрій та його частина; процес і речовина, яка призначена для використання в зазначеному процесі; нове застосування відомого пристрою або речовини та процес з їх новим застосуванням; нове застосування відомого пристрою або речовини та пристрій або композиція, складовою частиною яких вони є, тощо;

(Абзац восьмий пункту 2.6.3 розділу 2 в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

винаходів, які є об'єктами одного виду, однакового призначення і які забезпечують одержання одного і того самого технічного результату (варіанти).

2.7. Заявка на корисну модель повинна стосуватися однієї корисної моделі.

Вимога єдиності корисної моделі визнається дотриманою, якщо:

заявка стосується однієї корисної моделі, тобто одного продукту, процесу (способу), у тому числі нового застосування відомого продукту чи процесу;

(Абзац третій пункту 2.7 розділу 2 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

заявка стосується однієї корисної моделі, яка охарактеризована з розвитком або уточненням окремих конкретних варіантів її здійснення, що не супроводжується зміною чи вилученням окремих ознак, наведених у незалежному пункті формули.

3. Оформлення документів

3.1. Склад заявки

Заявка повинна містити:

заяву про видачу патенту України на винахід (корисну модель);

(Абзац третій пункту 3.1 розділу 3 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

опис винаходу (корисної моделі);

формулу винаходу (корисної моделі);

креслення (якщо на них є посилання в описі);

реферат.

3.2. Оформлення документів заявки

3.2.1. Документи заявки, а саме: заяву про видачу патенту, опис і формулу винаходу (корисної моделі), креслення і реферат подають у трьох примірниках. Документи, які потребують подальшого перекладу, можуть бути подані мовою оригіналу в одному примірнику, а їх переклад – у трьох примірниках.

3.2.2. Усі документи заявки на винахід (корисну модель) слід оформляти таким чином, щоб можна було зберігати їх тривалий час і безпосередньо репродукувати в необмеженій кількості копій.

3.2.3. Документи заявки друкують на аркушах білого паперу форматом 210 x 297 мм. Кожний документ заявки починають на окремому аркуші, при цьому другий і наступні аркуші нумерують арабськими цифрами.

Кожний аркуш використовують лише з одного боку з розміщенням рядків паралельно меншому боку аркуша.

Мінімальний розмір полів аркушів опису, формули, реферату становить, мм:

ліве – 25;

верхнє – 20;

праве і нижнє – 20.

Креслення виконують на аркушах білого паперу форматом 210 x 297 мм.

Мінімальний розмір полів аркушів креслень становить, мм:

ліве – 25;

верхнє – 25;

праве – 10;

нижнє – 15.

3.2.4. Усі документи друкують шрифтом чорного кольору. Текст опису, формули винаходу (корисної моделі) і реферату друкують через 2 інтервали або через 1,5 інтервалу при комп'ютерному наборі з висотою літер не менше ніж 2,1 мм.

(Пункт 3.2.4 розділу 3 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

3.2.5. Латинські назви, латинські і грецькі літери, графічні символи, математичні і хімічні формули допускається вписувати чорнилом, пастою або тушшю чорного кольору.

3.2.6. Бібліографічні дані джерел інформації в документах заявки наводяться таким чином, щоб можна було знайти це джерело інформації.

3.3. Графічні зображення

3.3.1. Графічні зображення (власне креслення, схеми, діаграми) виконують відповідно до правил креслення, на щільному, білому, гладкому папері чорними чіткими лініями і штрихами, які не витираються, без розтушовування і розмальовування.

3.3.2. Масштаб і чіткість зображень вибирають такими, щоб при репродукуванні з лінійним зменшенням розмірів до 2/3 можливо було розпізнати всі деталі.

Висота цифр і літер має бути не менше 3,2 мм. Цифрові та літерні позначення мають бути чіткими, товщина їх ліній повинна відповідати товщині ліній зображення. Цифри та літери не слід брати в дужки та лапки.

3.3.3. На кресленнях використовують переважно прямокутні (ортогональні) проекції (у різних видах, розрізах й перерізах), в окремих випадках допускається також використання аксонометричної проекції.

Кожний елемент на кресленні виконують пропорційно всім іншим елементам, за винятком випадків, коли для чіткого зображення елемента необхідне розрізнення пропорцій.

3.3.4. Розміри на кресленнях не позначають, їх наводять, за потреби, в описі.

Креслення виконують без будь-яких написів, за винятком необхідних слів, таких як «вода», «пара», «відкрито», «закрито», «розріз за А-А».

3.3.5. Окремі фігури розміщують таким чином, щоб аркуші були максимально заповненими і креслення можна було читати при вертикальному розташуванні довгих боків аркуша.

Якщо фігури, що розміщені на двох і більше аркушах, являють собою частини єдиного креслення, то їх розміщують таким чином, щоб це креслення можна було скомпонувати без пропусків будь-якої із зображених на різних аркушах фігур.

На одному аркуші креслення можна розміщувати декілька фігур, при цьому слід чітко відмежовувати їх одну від одної.

3.3.6. Елементи фігур позначають арабськими цифрами відповідно до посилань на них у описі винаходу (корисної моделі). Одні й ті самі елементи на декількох фігурах позначають одними й тими ж цифрами.

Позначення, про які не згадують в описі винаходу (корисної моделі), на кресленнях не проставляють і навпаки. *(Абзац другий пункту 3.3.6 розділу 3 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)*

3.3.7. Якщо графічні зображення представлені у вигляді схеми, то при її виконанні застосовують стандартизовані умовні графічні позначення.

Якщо схема представлена у вигляді прямокутників як графічних позначень елементів, то крім цифрового позначення безпосередньо в прямокутник, якщо це можливо, вписують і назву елемента. Якщо розміри графічного зображення елемента не дозволяють цього зробити, то назву елемента можна зазначити на виносній лінії (за потреби, у вигляді напису під цим елементом).

На схемах одного виду допускається зображення окремих елементів схем іншого виду (наприклад, на електричній схемі допускається зображення елементів кінематичних, гідравлічних схем тощо).

3.3.8. Кожне графічне зображення нумерується послідовно арабськими цифрами (фіг. 1, фіг. 2 тощо) незалежно від виду цього зображення (креслення, схема, діаграма тощо) і нумерації аркушів відповідно до черговості наведення їх у тексті опису. Якщо опис винаходу (корисної моделі) пояснює лише одне графічне зображення, то воно не має нумерації.

(Пункт 3.3.8 розділу 3 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

3.4. Хімічні формули

У документах заявки можуть бути використані хімічні формули.

Структурні формули хімічних сполук подають (як і креслення) з нумерацією кожної структурної формули як окремої фігури і наведенням посилань на відповідні позначення.

При написанні структурних хімічних формул слід використовувати загальноновживані символи елементів і чітко вказувати зв'язки між елементами і радикалами.

3.5. Математичні формули і символи

В описі, формулі і рефераті винаходу (корисної моделі) можуть бути використані математичні вирази (формули) і символи.

Форма подання математичного виразу не регламентується.

Усі літерні позначення, які є в математичних формулах, мають бути розшифровані. При цьому розшифрування літерних позначень подають у порядку їх використання в формулі.

Для позначення інтервалів між величинами допускається використання знаку «-» (від і до), в інших випадках слід писати словами «від» і «до».

При вираженні величин у відсотках знак відсотка (%) слід ставити після числа. Якщо величин декілька, то знак відсотка ставлять перед їх переліком і відокремлюють від них двокрапкою.

Математичні позначення «>», «<», «=» та інші використовуються лише в математичних формулах, а в тексті їх слід писати словами (більше, менше, дорівнює тощо).

Перенос у математичних формулах допускається лише по знаку.

Пояснення до математичної формули слід писати стовпцем і після кожного рядка ставити крапку з комою.

3.6. Вимоги до оформлення документів заявки, визначені Правилами, застосовуються також до будь-яких матеріалів, поданих після подання заявки, наприклад, до сторінок, що містять виправлення, та до змінених пунктів формули винаходу (корисної моделі).

(Пункт 3.6 розділу 3 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

4. Загальні вимоги до змісту документів заявки

4.1. Заявку складають українською мовою.

Якщо опис і формулу винаходу (корисної моделі) викладено іншою мовою, то для збереження дати подання їх переклад повинен надійти до Укрпатенту протягом двох місяців від дати подання заявки.

4.2. Матеріали заявки не повинні містити висловів, креслень, малюнків, фотографій та будь-яких інших матеріалів, що суперечать публічному порядку, принципам гуманності і моралі, зневажливих висловлювань стосовно винаходів (корисних моделей) та результатів діяльності інших осіб, а також відомостей і матеріалів, які вочевидь не стосуються або не є необхідними для визнання документів заявки такими, що відповідають вимогам Правил.

(Пункт 4.2 розділу 4 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

4.3. У формулі, описі, рефераті і пояснювальних матеріалах до опису використовують, як правило, стандартизовані терміни і скорочення, а за їх відсутності – загальноновживані в науковій і технічній літературі.

При використанні термінів і позначень, що не є загальноновживаними, необхідно пояснити їх значення при першому вживанні в тексті.

Усі умовні позначення слід розшифровувати.

4.4. У описі, формулі винаходу (корисної моделі) та рефераті необхідно зберігати єдиність термінології, тобто одні і ті самі ознаки в зазначених документах повинні називатися однаково. Вимога єдиності термінології стосується також умовних позначень і розмірності фізичних одиниць, які використовуються в матеріалах заявки.

Назва винаходу (корисної моделі), за потреби, може містити символи латинської абетки та цифри. Використання символів інших абеток, спеціальних знаків у назві не допускається.

(Абзац другого пункту 4.4 розділу 4 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

Одиниці вимірювання фізичних величин переважно вживаються в одиницях діючої Міжнародної системи одиниць.

5. Заява про видачу патенту

5.1. Заяву про видачу патенту України на винахід (корисну модель) слід подавати українською мовою за формою, яка наведена в додатку 1 до Правил. Якщо відомості не можуть бути повністю розміщені за браком місця у відповідних графах, то їх наводять на додатковому аркуші за тією самою формою із зазначенням у відповідній графі заяви – «див. на окремому аркуші».

(Пункт 5.1 розділу 5 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

5.2. У графі, що розташована у верхній частині заяви (без зазначення коду), заявник зазначає порядковий номер заявки, визначений ним. При цьому реквізит «дата одержання» заповнюється Укрпатентом під час одержання заявки.

(Розділ 5 доповнено пунктом 5.2 згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 223 від 14.04.2005)

5.3. Графи з кодами (21), (22), що розташовані у верхній частині заяви, заявником не заповнюються, вони призначені для зазначення реквізитів заявки після її подання до Установи.

(Пункт розділу 5 виключено на підставі Наказу Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

5.5. Графи з кодами (86) і (87) заповнюються у випадку прийняття міжнародної заявки, що містить зазначення України, на експертизу. За кодом (86) зазначають реєстраційний номер та дату подання міжнародної заявки, установлені відомством-одержувачем. У графі за кодом (87) зазначаються номер і дата міжнародної публікації міжнародної заявки.

(Пункт розділу 5 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

5.6. У графі, що містить прохання видати патент України, необхідно зазначити, який різновид патенту просить видати заявник, зробивши у відповідній клітинці позначку «Х».

За кодом (71) для фізичної особи (фізичних осіб) зазначають повне ім'я, місце проживання; для юридичної особи (юридичних осіб) зазначають повне найменування (згідно з установчими документами), місцезнаходження.

Якщо заявником є винахідник, декілька винахідників чи всі винахідники, то їх місце проживання наводять на звороті заяви у графі за кодом (72).

Для іноземної особи здійснюється транслітерація (передача транскрипційних знаків певної мови літерами української абетки) повного імені або найменування зазначеної особи. Після українського зазначення наводять у дужках ці самі відомості мовою оригіналу. Місце проживання або місцезнаходження заявника (за потреби) наводять мовою оригіналу і зазначають код держави згідно із стандартом BOIB ST.3.

Для заявників – юридичних осіб України зазначають код відповідно до Єдиного державного реєстру підприємств та організацій України (ЄДРПОУ), для заявників, що проживають чи мають постійне місцезнаходження за межами України, зазначають код держави згідно із стандартом BOIB ST.3.

Якщо заявників декілька, то зазначені відомості наводяться для кожної особи окремо.

5.7. Якщо заявник має підстави скористатися правом пріоритету попередньої заявки відповідно до статті 15 Закону, то у відповідній клітинці заяви необхідно зробити позначку «X» і зазначити номер та дату подання попередньої заявки. Відомості про попередню заявку, подану в державі – учасниці Паризької конвенції, наводять за кодами (31), (32), (33). За кодом (33) зазначають код держави, до якої подано попередню заявку, відповідно до стандарту BOIB ST.3. Відомості про попередню заявку, подану до Установи, наводять за кодом (66). Відомості про попередню заявку, з якої виділено цю заявку, наводять за кодом (62). Якщо попередніх заявок декілька, то наводять відомості щодо кожної заявки. Відомості про заявку, додаткові матеріали до якої оформлені відповідно до частини 7 статті 16 Закону як ця заявка, наводять за кодом (62).

(Пункт розділу 5 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

5.8. За кодом (54) наводять повну назву винаходу (групи винаходів) чи корисної моделі, яка повинна збігатися з назвою, наведеною в описі.

5.9. За кодом (98) зазначають адресу для листування між заявником та Укрпатентом, повне ім'я або найменування адресата. Листування може здійснюватись за будь-якою зручною для заявника адресою на території України. За наявності телефону, факсу чи іншого засобу зв'язку їх вказують.

5.10. Якщо заявник користується послугами представника то за кодом (74) зазначають повне ім'я та реєстраційний номер представника у справах інтелектуальної власності або повне ім'я іншої довіреної особи.

(Пункт розділу 5 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

5.11. Якщо заявник бажає прискорити публікацію заявки, у відповідній клітинці треба зробити позначку «X».

5.12. Розділ заяви «Перелік документів, що додаються» заповнюють за допомогою позначок «X» у відповідних клітинках із зазначенням кількості примірників і аркушів кожного документа. У клітинці «інші документи», якщо такі є в матеріалах заяви, необхідно зазначити назву документа.

(Пункт розділу 5 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

5.13. Якщо право на подання заявки й одержання патенту передано винахідником чи роботодавцем правонаступнику, то в графі «Підстави щодо виникнення права на подання заявки і одержання патенту» відповідну підставу зазначають позначкою «X». Якщо заявником (заявниками) є єдиний винахідник чи всі винахідники, то ця графа не заповнюється.

5.14. За кодом (72) наводять дані про винахідника (винахідників): повне ім'я та місце проживання. Для іноземного винахідника здійснюється транслітерація (передача транскрипційних знаків певної мови літерами української абетки) повного імені і поряд, у дужках, ці самі дані мовою оригіналу, а замість його місця проживання проставляють назву держави та її код згідно із стандартом BOIB ST.3. Якщо винахідники є заявниками, то вони проставляють підписи у правій графі.

5.15. Якщо винахідник (винахідники) не бажає (бажають) бути згаданим (згаданими) у публікації відомостей про заявку та (або) відомостей про видачу патенту, то у відповідній графі заяви робиться про це запис, що підписується винахідником (винахідниками), який (які) не бажає (бажають) бути згаданим (згаданими).

5.16. Заповнення останньої граfi заяви «Підпис (и) заявника (ів)» є обов'язковим, крім випадку, коли всі заявники є винахідниками і їх підписи проставлені в графі за кодом (72).

Якщо заявником є юридична особа, то заяву підписує особа, що має на це повноваження. Підпис складається з повного найменування посади особи, яка підписує заяву, особистого підпису, ініціалів, прізвища і скріплюється печаткою. Особистий підпис може бути власноручним, принтерним (у вигляді виведеної з комп'ютера друкованої копії) або штамповим. (Абзац другий пункту розділу 5 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

Якщо заявник доручив ведення справ за заявкою представнику, то останній може ставити свій підпис замість заявника.

(Абзац третій пункту розділу 5 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

У цій графі також проставляють дату підпису.

Якщо будь-які відомості наводять на додатковому аркуші, то його треба підписати в такому самому порядку.

6. Опис винаходу (корисної моделі)

6.1. Призначення опису

Опис повинен розкривати суть винаходу (корисної моделі) настільки ясно і повно, щоб його (її) міг здійснити фахівець у зазначеній галузі.

Опис необхідно викладати в порядку, зазначеному в Правилах.

6.2. Структура опису

6.2.1. Опис починається із зазначення індексу рубрики діючої редакції МПК, до якої належить винахід (корисна модель), назви винаходу і містить такі розділи:

галузь техніки, до якої належить винахід (корисна модель);

рівень техніки;

суть винаходу (корисної моделі);

перелік фігур креслення (якщо на них є посилання в описі);
відомості, які підтверджують можливість здійснення винаходу (корисної моделі).

6.2.2. Для кращого розуміння і більш стислого викладення опису дозволяється інша послідовність наведення розділів або їх частин, якщо цього вимагає характер винаходу (корисної моделі).

(Пункт 6.2.2 розділу 6 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

6.2.3. Не допускається заміна розділу опису в цілому або його частини посиланням на інформаційне джерело, що містить необхідні відомості, навіть якщо це опис до раніше поданої заявки чи опис до охоронного документа.

6.3. Назва винаходу (корисної моделі) повинна відповідати суті винаходу (корисної моделі) і, як правило, характеризувати його (її) призначення.

Назву винаходу (корисної моделі) слід викладати в однині.

Винятки складають:

назви, які не вживаються в однині;

назви винаходів (корисних моделей), що є хімічними сполуками, охопленими загальною структурною формулою.

(Абзац п'ятий пункту 6.3 розділу 6 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

Назва групи винаходів, що є об'єктами, один з яких призначений для одержання (виготовлення), здійснення або використання іншого, повинна містити повну назву одного винаходу і скорочену – іншого.

Назва групи винаходів, що є об'єктами, один з яких призначений для використання в іншому, повинна містити повні назви винаходів, які входять до групи.

Назва групи винаходів, що є варіантами, повинна містити назву одного об'єкта групи із зазначенням у дужках слова «варіанти».

6.4. Галузь техніки, до якої належить винахід (корисна модель)

У цьому розділі зазначають галузь техніки, до якої належить винахід (корисна модель), а також, за потреби, галузь застосування винаходу (корисної моделі). Якщо таких галузей декілька, то зазначають ті з них, які мають перевагу.

6.5. Рівень техніки

6.5.1. У розділі «Рівень техніки» наводять рівень техніки, відомий заявнику і який можна вважати корисним для розуміння винаходу (корисної моделі) і його (її) зв'язку з відомим рівнем.

Зокрема, наводять дані про відомі заявнику аналоги винаходу (корисної моделі) з виділенням серед них аналога, найбільш близького за сукупністю ознак до винаходу (корисної моделі).

6.5.2. Аналог винаходу (корисної моделі) – це засіб того самого призначення, який відомий з джерел, що стали загальнодоступними до дати подання заявки до Установи, або, якщо заявлено пріоритет, до дати пріоритету, і характеризується сукупністю ознак, подібних до сукупності суттєвих ознак винаходу (корисної моделі).

Якщо аналогів декілька, то останнім описують найближчий аналог.

При описуванні кожного з аналогів наводять бібліографічні дані джерела інформації, де він розкритий, його ознаки із зазначенням тих з них, що збігаються з суттєвими ознаками винаходу (корисної моделі), що заявляється, та зазначають відомі заявнику причини, що перешкоджають одержанню очікуваного технічного результату.

Для виявлення та обґрунтування причин, що перешкоджають при використанні найближчого аналога одержанню очікуваного технічного результату, необхідно проаналізувати технічні властивості аналога, обумовлені сукупністю притаманних йому ознак, характер виявлення цих властивостей при його використанні і показати їх недостатність для досягнення очікуваного технічного результату.

6.5.3. При описуванні групи винаходів відомості про аналоги наводять для кожного винаходу.

6.6. Суть винаходу (корисної моделі)

6.6.1. Суть винаходу (корисної моделі) виражається сукупністю суттєвих ознак, достатніх для досягнення технічного результату, який забезпечує винахід (корисна модель).

Ознаки належать до суттєвих, якщо вони впливають на технічний результат, якого можна досягти, тобто перебувають у причинно-наслідковому зв'язку із зазначеним результатом.

6.6.2. У цьому розділі детально розкривають технічну задачу, на вирішення якої направлений винахід (корисна модель) та технічний результат, якого можна досягти при здійсненні винаходу (корисної моделі).

Технічна задача, як правило, полягає у створенні об'єкта, характеристики якого відповідають заданим вимогам. Цим об'єктом може бути пристрій, спосіб тощо.

6.6.3. Під технічним результатом розуміють виявлення нових властивостей або покращання характеристик відомих властивостей об'єкта винаходу (корисної моделі), що можуть бути одержані при здійсненні винаходу (корисної моделі).

Технічний результат може бути виражений, наприклад, у зменшенні чи збільшенні крутного моменту, у зниженні чи підвищенні коефіцієнта тертя, зменшенні чи збільшенні частоти або амплітуди коливань, у зменшенні спотворювань сигналу, у структурному перетворенні в процесі кристалізації, у поліпшенні контакту робочого органу із середовищем тощо.

Технічним результатом може бути одержання технічних засобів певного призначення уперше.

(Абзац третій пункту 6.6.3 розділу 6 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

Рекомендується навести також й інші відомі заявнику види технічного результату, одержання яких забезпечує винахід (корисна модель), у тому числі і в конкретних формах його використання.

Для групи винаходів зазначені відомості, у тому числі і стосовно технічного результату, наводяться для кожного винаходу.

У цьому розділі, якщо це можливо, обґрунтовують причинно-наслідковий зв'язок між ознаками винаходу (корисної моделі) й очікуваним технічним результатом.

(Абзац шостий пункту 6.6.3 розділу 6 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

6.7. Перелік фігур креслення

У цьому розділі опису, крім переліку фігур, наводять стислі пояснення того, що зображено на кожній з них.

Якщо суть винаходу (корисної моделі) пояснюють інші ілюстративні матеріали (наприклад, фотографії), то наводять стисле пояснення їх змісту.

(Абзац третій пункту 6.7 розділу 6 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

Таблиці нумерують окремо.

6.8. Відомості, які підтверджують можливість здійснення винаходу (корисної моделі)

6.8.1. У цьому розділі розкривають можливість одержання зазначеного в розділі «Суть винаходу (корисної моделі)» технічного результату при здійсненні винаходу (корисної моделі).

6.8.2. Можливість здійснення винаходу (корисної моделі), суть якого(ої) характеризують з використанням ознаки, яку подано загальним поняттям, зокрема, на рівні функціонального узагальнення, підтверджують або описом засобу для реалізації цієї ознаки безпосередньо в матеріалах заявки, або посиланням на відомість такого засобу чи методів його одержання.

(Пункт 6.8.2 розділу 6 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

6.8.3. Якщо для характеристики винаходу (корисної моделі) використовують виражені у вигляді інтервалу значень кількісні ознаки, то у прикладах здійснення винаходу мають бути наведені відомості, що підтверджують можливість одержання технічного результату у межах зазначеного інтервалу.

(Пункт 6.8.3 розділу 6 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

6.9. Підпис

Опис винаходу (корисної моделі) підписують у тому самому порядку, що й заяву про видачу патенту.

(Пункт 6.9 розділу 6 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

7. Формула винаходу (корисної моделі)

7.1. Призначення формули винаходу (корисної моделі) і вимоги до формули

7.1.1. Формула винаходу (корисної моделі) призначена для визначення обсягу правової охорони, яка надається патентом.

(Пункт 7.1.1 розділу 7 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

7.1.2. Формула винаходу (корисної моделі) повинна виражати його(її) суть і викладатися ясно та стисло.

(Пункт 7.1.2 розділу 7 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

7.1.3. Формула винаходу (корисної моделі) визнається такою, що виражає суть винаходу (корисної моделі), якщо вона містить сукупність його (її) суттєвих ознак, достатню для досягнення зазначеного заявником технічного результату.

(Пункт 7.1.3 розділу 7 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

7.1.4. Формула винаходу (корисної моделі) повинна базуватися на описі й характеризувати винахід (корисну модель) тими самими поняттями, що містить опис винаходу (корисної моделі).

7.1.5. Ознаки винаходу (корисної моделі) у формулі винаходу (корисної моделі) викладають таким чином, щоб забезпечити можливість їх ідентифікації, тобто однозначного розуміння їх змісту фахівцем на основі відомого рівня техніки.

7.1.6. Якщо заявка містить креслення, то для кращого розуміння ознак, зазначених у формулі винаходу (корисної моделі), у їх взаємозв'язку з відповідними позиціями на кресленнях допускається після зазначення ознаки у формулі винаходу (корисної моделі) проставляти відповідні позиції в дужках. При цьому зазначення позиції не обмежує обсяг правової охорони, що визначається формулою.

7.1.7. Характеристика ознаки винаходу (корисної моделі) у формулі винаходу (корисної моделі) не може бути замінена посиланням на опис чи креслення. Заміна допускається у виняткових випадках, коли неможливо виразити ознаку інакше. Заявник повинен показати, що така необхідність існує.

7.1.8. Ознаку винаходу (корисної моделі) доцільно характеризувати загальним поняттям (що виражає функцію, властивість тощо), яке охоплює різні окремі форми його реалізації, якщо саме ці характеристики, які містяться

в загальному понятті, забезпечують у сукупності з іншими ознаками досягнення зазначеного заявником технічного результату.

Якщо таке поняття відсутнє або узагальнення неправомірне, то ознака винаходу (корисної моделі) може бути виражена як альтернатива.

Ознака винаходу (корисної моделі) може бути виражена як альтернатива за умови, що така ознака при будь-якому зазначеному в альтернативі виборі у сукупності з іншими ознаками забезпечує досягнення одного і того самого технічного результату.

7.2. Структура формули винаходу (корисної моделі)

Формула винаходу (корисної моделі) може бути одноланковою чи багатоланковою і включати відповідно один або декілька пунктів.

7.2.1. Одноланкову формулу винаходу (корисної моделі) застосовують для характеристики одного винаходу (корисної моделі) сукупністю суттєвих ознак, які не мають розвитку чи уточнення щодо окремих випадків його виконання або використання.

7.2.2. Багатоланкову формулу винаходу (корисної моделі) застосовують для характеристики одного винаходу (корисної моделі) з розвитком і(або) уточненням сукупності його (її) ознак стосовно деяких випадків виконання і використання винаходу (корисної моделі) або для характеристики групи винаходів.

7.2.3. Багатоланкова формула, що характеризує один винахід (корисну модель), має один незалежний пункт і наступний (наступні) за ним залежний (залежні) пункт (пункти).

7.2.4. Багатоланкова формула, що характеризує групу винаходів, має декілька незалежних пунктів, кожен з яких характеризує один з винаходів групи. При цьому кожен з винаходів групи може бути охарактеризований із залученням залежних пунктів, підпорядкованих відповідному незалежному пункту.

7.2.5. При складанні багатоланкової формули дотримуються таких правил:

незалежні пункти, як правило, не повинні містити посилань на інші пункти формули, однак такі посилання допускаються, якщо вони дають змогу викласти даний незалежний пункт без повторення в ньому повністю змісту інших пунктів;

залежні пункти формули групуються разом з тим незалежним пунктом, якому вони підпорядковані, у тому числі, коли для характеристики різних винаходів групи залучаються залежні пункти однакового змісту;

пункти багатоланкової формули винаходу (корисної моделі) нумеруються арабськими цифрами, починаючи з 1 (у порядку їх викладення).

7.3. Складання формули винаходу (корисної моделі)

7.3.1. Пункт формули винаходу (корисної моделі) складається, як правило, з обмежувальної частини, яка включає ознаки винаходу (корисної моделі), які збігаються з ознаками найближчого аналога, у тому числі родове поняття, що характеризує призначення об'єкта, та відмітної частини, яка включає ознаки, що відрізняють винахід (корисну модель) від найближчого аналога.

(Абзац перший пункту 7.3.1 розділу 7 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

Обмежувальна й відмітна частини пункту формули відокремлюються одна від одної виразом «який (яка, яке) відрізняється тим, що...».

Без поділу на обмежувальну й відмітну частини, зокрема, складають формулу винаходу (корисної моделі), яка характеризує:

(Абзац третій пункту 7.3.1 розділу 7 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

індивідуальну сполуку;

штам мікроорганізму, культуру клітин рослин і тварин;

нове застосування відомого продукту чи процесу;

(Абзац шостий пункту 7.3.1 розділу 7 в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

винахід (корисну модель), що не має аналогів.

(Абзац сьомий пункту 7.3.1 розділу 7 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

Формулу (або кожен пункт багатоланкової формули) викладають одним реченням.

7.3.2. Незалежний пункт формули винаходу (корисної моделі) повинен стосуватися лише одного винаходу (однієї корисної моделі) або групи винаходів, заявлених як альтернатива.

(Абзац перший пункту 7.3.2 розділу 7 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

У незалежний пункт формули винаходу чи корисної моделі (або в кожен незалежний пункт формули, що характеризує групу винаходів) включають сукупність ознак, достатніх для досягнення технічного результату. Зазначена сукупність ознак визначає обсяг правової охорони.

7.3.3. При складанні незалежного пункту формули слід ураховувати, що сукупність ознак, достатніх для досягнення технічного результату, повинна бути передана певним набором ознак, властивих цьому об'єкту.

7.3.4. Незалежний пункт формули винаходу (корисної моделі) не визнається таким, що стосується одного винаходу (корисної моделі), якщо він містить:

(Абзац перший пункту 7.3.4 розділу 7 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

викладені як альтернатива ознаки, які не забезпечують одержання того самого технічного результату, або викладені як альтернатива групи ознак, причому кожна з альтернативних груп включає кілька функціонально самостійних ознак (вузол або деталь пристрою; операція способу, речовина, матеріал або прилад, застосовані в способі; інгредієнт композиції і т. ін.), у тому числі, коли вибір однієї з таких альтернативних ознак залежить від вибору, який зроблено щодо іншої (інших) ознаки (ознак);

характеристику винаходів, які стосуються об'єктів різного виду чи сукупності засобів, кожний з яких має своє власне призначення, а в цілому зазначена сукупність не реалізує спільного призначення.

7.3.5. До залежного пункту формули винаходу (корисної моделі) включають ознаки, що розвивають чи уточнюють сукупність ознак, зазначену в незалежному пункті формули, у тому числі шляхом розвитку чи уточнення окремих ознак цієї сукупності, та необхідні лише в окремих випадках виконання винаходу (корисної моделі) або його (її) використання.

7.3.6. Обмежувальна частина залежного пункту формули включає родові поняття, що відображає призначення винаходу (корисної моделі), викладене, як правило, скорочено в порівнянні з наведеним у незалежному пункті, і містить посилання на незалежний пункт і/або залежний (залежні) пункт (пункти), якого (яких) він стосується.

7.3.7. Підпорядкованість залежних пунктів незалежному може бути безпосередньою і опосередкованою, тобто з посиланням на один або декілька залежних пунктів.

7.3.8. Безпосередню підпорядкованість залежного пункту застосовують тоді, коли для характеристики винаходу (корисної моделі) в окремому випадку його виконання чи використання поряд із ознаками цього пункту необхідні лише ознаки, зазначені в незалежному пункті формули.

(Пункт 7.3.8 розділу 7 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

7.3.9. Опосередковану підпорядкованість залежного пункту незалежному застосовують, якщо для зазначеної характеристики, окрім ознак незалежного пункту формули, необхідні ще й ознаки одного чи кількох інших залежних пунктів формули.

7.3.10. При підпорядкованості залежного пункту декільком пунктам формули посилання на них зазначають з використанням альтернативи.

7.3.11. У залежному пункті формули, що характеризує один об'єкт, в усіх випадках під поняттям «Пристрій за п.1» розуміють повний зміст першого пункту формули, а саме сукупність усіх без винятку ознак, наведених у його обмежувальній та відмітній частинах.

7.3.12. Якщо залежний пункт сформульовано таким чином, що має місце заміна або вилучення ознаки незалежного пункту формули, якому він підпорядкований, то залежний пункт не може бути визнаний таким, що разом із зазначеним незалежним пунктом характеризує один винахід (корисну модель).

(Пункт 7.3.12 розділу 7 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

7.4. Підпис

Формулу винаходу (корисної моделі) підписують у тому самому порядку, що й заяву про видачу патенту.

(Пункт 7.4 розділу 7 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

8. Креслення

8.1. Графічні зображення (власне креслення, схеми, діаграми тощо) оформлюють на окремому аркуші (окремих аркушах). У правому верхньому куті кожного аркуша зазначають назву винаходу (корисної моделі).

8.2. Для пояснення суті винаходу (корисної моделі) як додаток до інших графічних матеріалів можуть бути подані фотографії. У виняткових випадках фотографії можуть бути подані як основний вид ілюстративних матеріалів, наприклад, для ілюстрації етапів виконання хірургічних операцій.

Формат фотографій повинен бути таким, щоб не виходив за розміри полів аркушів документів заявки. Фотографії малого формату слід наклеювати на аркуші встановленого формату з дотриманням вимог до якості аркуша.

9. Реферат

9.1. Реферат є скороченим викладом змісту опису винаходу (корисної моделі), який включає назву винаходу (корисної моделі), характеристику галузі техніки, якої стосується винахід (корисна модель), і (або) галузь його (її) застосування, якщо це не зрозуміло з назви, характеристику суті винаходу (корисної моделі) із зазначенням технічного результату, якого мають досягти. Суть винаходу (корисної моделі) в рефераті характеризують шляхом вільного викладу формули, переважно такого, при якому зберігаються всі суттєві ознаки кожного незалежного пункту.

9.2. Реферат складають лише з інформаційною метою. Він не може братися до уваги з іншою метою, зокрема для тлумачення формули винаходу (корисної моделі) і визначення рівня техніки.

Реферат складають таким чином, щоб він міг служити ефективним засобом пошуку у відповідній галузі техніки.

9.3. Рекомендований обсяг тексту реферату становить до 1000 знаків.

Текст реферату слід викладати окремими короткими реченнями і уникати складних у стилістичному плані зворотів.

Математичні та хімічні формули, а також креслення можуть бути включені до реферату, якщо без них скласти реферат неможливо. Креслення, наведені в рефераті, мають бути виконані на окремому аркуші і додаватися до реферату. Креслень має бути стільки примірників, скільки примірників містить реферат.

9.4. Реферат може містити також деякі додаткові відомості, зокрема посилання на кількість незалежних і залежних пунктів формули винаходу (корисної моделі), графічних зображень, таблиць.

10. Особливості змісту заявки на винахід щодо пристрою

10.1. Для характеристики об'єкта винаходу «пристрій» використовують, зокрема, такі ознаки:

наявність конструктивного (конструктивних) елемента (елементів);

наявність зв'язків між елементами;

взаємне розташування елементів;

форму виконання елемента (елементів) або пристрою в цілому;

форму виконання зв'язків між елементами;

параметри та інші характеристики елемента (елементів) та їх взаємозв'язок;

матеріал, з якого виготовлено елемент (елементи) або пристрій в цілому, середовище, що виконує функцію елемента, та інші характеристики.

10.2. Особливості викладення опису винаходу

10.2.1. У розділі опису «Відомості, які підтверджують можливість здійснення винаходу» наводять опис пристрою в статичному стані. При описуванні конструктивних елементів пристрою дають посилання на фігури креслень. Цифрові позначення конструктивних елементів в описі повинні відповідати цифровим позначенням на кресленнях.

10.2.2. Після описування пристрою в статичному стані описують дію (роботу) пристрою або спосіб його використання з посиланням на цифрові позначення елементів конструкції, які зображені на кресленнях і, за потреби, на інші ілюстративні матеріали (епюри, часові діаграми тощо).

У деяких випадках для кращого розуміння винаходу та стислості викладення опису допускається інша послідовність викладення цього розділу.

10.2.3. Якщо пристрій містить елемент, охарактеризований на функціональному рівні, і форма його реалізації передбачає використання багатофункціонального засобу, що програмується (настроюється), то наводять відомості, які підтверджують можливість здійснення таким засобом конкретної, призначеної йому в складі даного пристрою функції. Якщо, крім таких відомостей, наводять алгоритм, наприклад обчислювальний, то його переважно подають у вигляді блок-схеми або, якщо це можливо, у вигляді відповідного математичного виразу.

10.3. Особливості формули винаходу

10.3.1. Пристрій у формулі характеризують у статичному стані.

У формулі можна зазначити про можливість реалізації елементом пристрою певної функції, про виконання елемента рухомим, наприклад, з можливістю повертання або обертання тощо.

10.3.2. Для усунення невизначеності при характеристиці пристрою сукупність його ознак повинна вказувати не лише на наявність елементів, а й на зв'язки між ними і/або їхнє взаємне розташування.

Посилання на елемент, який не включено до формули, допускається, якщо це посилання не призводить до невизначеності в характеристиці пристрою.

11. Особливості змісту заявки на винахід щодо речовини

11.1. Для характеристики об'єкта винаходу «речовина» використовують такі ознаки:

11.1.1. Для характеристики індивідуальних хімічних сполук, зокрема, використовують:

для низькомолекулярних сполук – якісний склад (атоми певних елементів), кількісний склад (число атомів кожного елемента); зв'язок між атомами, взаємне розташування їх у молекулі, виражене хімічною структурною формулою, чи в кристалічній решітці;

для високомолекулярних сполук – хімічний склад і структуру однієї ланки макромолекули, структуру макромолекули в цілому (лінійну, розгалужену), періодичність ланок, молекулярну масу, молекулярно-масовий розподіл, геометрію і стереометрію макромолекули, її кінцеві та бокові групи;

для індивідуальних сполук з невизначеною структурою – фізико-хімічні та інші характеристики, у тому числі ознаки способу одержання, що дають змогу їх ідентифікувати;

для індивідуальних сполук, що належать до об'єктів генетичної інженерії, – послідовність нуклеотидів (для фрагментів нуклеїнових кислот) або фізичну карту (для рекомбінантних нуклеїнових кислот і векторів), а також послідовність амінокислот, фізико-хімічні та інші характеристики, що дають змогу їх ідентифікувати.

11.1.2. Для характеристики композицій, зокрема, використовують:

якісний (інгредієнти) склад;

кількісний (вміст інгредієнтів) склад;

структуру композиції;
структуру інгредієнтів.

11.1.3. Для характеристики речовин, одержаних шляхом ядерного перетворення, зокрема, використовують: якісний (ізотопний) склад елемента, кількісний склад (число протонів та нейтронів); основні ядерні характеристики: період напіврозпаду, тип та енергію випромінювання (для радіоактивних ізотопів).

11.1.4. Для характеристики композицій невизначеного складу, зокрема, використовують фізико-хімічні, фізичні та утилітарні показники та ознаки способу одержання.

11.2. Особливості викладення опису винаходу

11.2.1. До назви винаходу, що є індивідуальною сполукою, включають її найменування за однією з прийнятих у хімії номенклатур (переважно міжнародної номенклатури хімічних сполук IUPAC); також може бути включене зазначення її конкретного призначення, а для біологічно активних сполук – вид біологічної активності.

11.2.2. При викладенні розділу «Відомості, які підтверджують можливість здійснення винаходу» для винаходу, що є новою індивідуальною сполукою з визначеною структурою, наводять визначену відомими методами структурну формулу, фізико-хімічні константи, описують спосіб, яким вона вперше була одержана, і показують можливість застосування цієї сполуки за певним призначенням.

(Пункт 11.2.2 розділу 11 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

11.2.3. Для індивідуальної сполуки, що є об'єктом генетичної інженерії, наводять послідовність нуклеотидів (для фрагментів нуклеїнових кислот) або фізичну карту (для рекомбінантних нуклеїнових кислот і векторів), а також послідовність амінокислот, фізико-хімічні та інші характеристики, що дають змогу їх ідентифікувати. Описують спосіб, яким нова індивідуальна сполука була вперше одержана, і показують можливість застосування цієї сполуки за певним призначенням.

11.2.4. Для біологічно активної сполуки наводять показники кількісних характеристик активності та токсичності і, за необхідності, вибірність дії та інші показники.

11.2.5. Якщо винаходом є група (ряд) нових індивідуальних сполук з визначеною структурою, що описується загальною структурною формулою, то слід підтвердити можливість одержання усіх сполук групи шляхом наведення загальної схеми способу одержання, а також, принаймні, одного прикладу одержання конкретної сполуки групи (ряду). Якщо група (ряд) містить сполуки з різними за хімічною природою радикалами, то кількість прикладів повинна бути достатньою для підтвердження можливості одержання сполук із цими різними радикалами. Для одержаних сполук також наводять їх підтверджені відомими методами структурні формули, фізико-хімічні константи, а також докази можливості реалізації зазначеного призначення із підтвердженням такої можливості щодо деяких сполук з різними за хімічною природою радикалами.

11.2.6. Якщо нова сполука одержана з використанням штаму мікроорганізму, культури клітин рослин чи тварин, то слід навести відомості про спосіб біосинтезу за участю цього штаму мікроорганізму, культури клітин рослин чи тварин, дані про нього, а, за необхідності, і про його депонування.

11.2.7. Якщо нові сполуки є біологічно активними, то наводять показники їх активності і токсичності і, за потреби, вибірність дії та інші показники.

11.2.8. Якщо винахід є проміжною сполукою, то слід показати можливість одержання з неї нового кінцевого продукту з конкретним призначенням чи з біологічно активними властивостями або можливість переробки її у відомий кінцевий продукт.

11.2.9. Якщо винахід є засобом для лікування, профілактики або діагностики певного захворювання, то наводять достовірні дані, що підтверджують його придатність для лікування, профілактики або діагностики зазначеного захворювання. За можливості, наводять відомості, які пояснюють вплив використання цього засобу на етіопатогенез захворювання. Бажано наводити відомості про клінічні випробування із зазначенням способу і дози приймання засобу, результати його випробування на гостру токсичність та спосіб складання рецептури.

11.2.10. Якщо винахід є композицією (сумішшю, розчином, сплавом тощо), то в наведених прикладах зазначають інгредієнти, що входять до складу композиції, їх характеристику і кількісне співвідношення. Якщо композиція містить нову сполуку, то описують спосіб одержання композиції і цієї сполуки.

11.2.11. В усіх прикладах уміст кожного інгредієнта зазначають у такому одиничному значенні, яке відповідає зазначеному у формулі винаходу інтервалу значень (при вираженні кількісного співвідношення інгредієнтів у формулі винаходу у відсотках за масою або за об'ємом сумарний вміст усіх інгредієнтів, що зазначені в прикладі, має дорівнювати 100%).

11.3. Особливості формули винаходу

11.3.1. У формулу, яка характеризує індивідуальну хімічну сполуку будь-якого походження, включають її назву або позначення. У формулу може бути включене призначення або вид біологічної активності. Для сполуки з визначеною структурою включають структурну формулу, а для сполуки із невизначеною структурою – фізико-хімічні та інші характеристики, що дають змогу її ідентифікувати, зокрема:

для антибіотиків та інших низькомолекулярних речовин – джерело виділення (штам мікроорганізму або культуру клітин рослин чи тварин), елементний склад, молекулярну масу, оптичну активність речовини, дані спектрального аналізу, колір і фізичний стан речовини, її розчинність та реакції забарвлювання;

для нативних ферментів – джерело виділення (штам мікроорганізму або культуру клітин рослин чи тварин), субстратну специфічність, молекулярну масу, рН-оптимум, термо- та рН-стабільність, ізоелектричну точку, константу Міхаеліса, інгібітор ферменту;

для моноклональних антитіл – джерело одержання (штам мікроорганізму або культуру клітин рослин чи тварин), клас (підклас) імуноглобуліну і тип легких ланцюгів, специфічність, характеристику антигену – мішені, константу сполучення, молекулярну масу, ізоелектричну точку і, залежно від природи антигену, – комплемент – сполучну або нейтралізуючу, або літичну, або аглютинуючу, або преципітувальну активність, або цитотоксичність (у кількісному вираженні);

для протективних антигенів – штам – джерело виділення, локалізацію і природу антигену в структурах штаму, метод виділення, біохімічний склад (для антигенів полісахаридної природи - склад моносахаридів, для антигенів білкової природи – амінокислотний склад та інше), молекулярну масу, ізоелектричну точку і(або) ізоелектричну рухливість.

11.3.2. Для об'єктів генетичної інженерії до формули винаходу включають послідовність нуклеотидів (для фрагментів нуклеїнових кислот) і опис фізичної карти (для рекомбінантних нуклеїнових кислот), а також послідовність амінокислот, фізико-хімічні та інші характеристики, що дають змогу її ідентифікувати, зокрема, походження (складові частини), фізичну карту із зазначенням генетичних маркерів і регуляторної ділянки, кон'югативність (для плазмід), ємкість вектора, спектр хазяїв (для векторів), послідовність нуклеотидів стороннього фрагмента нуклеїнової кислоти (структури гена) і назву речовини, що кодується (для рекомбінантних нуклеїнових кислот і фрагментів нуклеїнових кислот).

11.3.3. У формулу винаходу, що характеризує композицію, включають якісний (інгредієнти) склад та, за необхідності, кількісний (вміст інгредієнтів) склад композиції, її структуру та структуру інгредієнтів.

11.3.4. Відмітні ознаки винаходу, що є композицією, уводяться у формулу за допомогою дієслова «містить» з поясненням «додатково», якщо це необхідно для підкреслення введення інгредієнта в композицію.

Кількісний вміст інгредієнтів композиції слід виражати в будь-яких однозначних одиницях, як правило, двома значеннями, які характеризують мінімальну (нижню) і максимальну (верхню) межі вмісту, при цьому вміст одного з інгредієнтів можна характеризувати словом «решта».

Зазначення кількісного вмісту антибіотиків, ферментів, анатоксинів тощо можна характеризувати в інших одиницях, ніж одиниці решти компонентів у композиції, наприклад, у тис. од. відносно масової кількості решти інгредієнтів композиції.

11.3.5. Для композицій, призначення яких визначається лише активним початком, а інші компоненти є нейтральними носіями із кола тих, що традиційно застосовуються у композиціях цього призначення, допускається зазначення у формулі лише цього активного початку і, за необхідності, його кількісного вмісту у складі композиції, у тому числі виразом «ефективна кількість».

Іншим варіантом характеристики такої композиції може бути додаткове зазначення у формулі винаходу інших компонентів (нейтральних носіїв) у формі загального поняття, наприклад, «цільова добавка». У цьому випадку, за потреби, зазначається кількісне співвідношення «активного початку» і «цільової добавки».

11.3.6. Якщо як ознака винаходу зазначена складна відома речовина, то допускається використання її специфічної назви з обов'язковим зазначенням функції або властивостей цієї речовини та її основи. У цьому випадку в описі винаходу має бути наведене джерело інформації, у якому ця речовина описана, і за необхідності, наведений повний склад і спосіб одержання цієї речовини.

12. Особливості змісту заявки на винахід щодо штаму мікроорганізму, культури клітин рослин і тварин

12.1. Для характеристики об'єкта винаходу «штам мікроорганізму, культура клітин рослин і тварин» використовують такі ознаки:

12.1.1. Для характеристики індивідуальних штамів мікроорганізмів, зокрема, використовують:

культурально-морфологічні характеристики із зазначенням температури вирощування та віку культури (характеристику вегетативних клітин, колоній, повітряного і субстратного міцелію для мікроміцетів та актиноміцетів, стадії росту в рідкому середовищі для бактерій; дріжджів, мікроводоростей);

фізіолого-біохімічні характеристики (характерні метаболіти, відношення до температури, кисню, рН, використання джерел азоту та вуглецю);

хемо- та генотаксономічну характеристику;

каріологічну характеристику (для еукаріот);

маркерні характеристики: генетичну, антигенну, біохімічну, фізіологічну;

біотехнологічну характеристику: назву корисної речовини, яку виробляє штам, або інше призначення штаму із зазначенням стабільності корисної властивості при тривалому культивуванні, рівень активності (продуктивності);

вірулентність, антигенну структуру, імуногенність, серологічні особливості, онкогенність, чутливість до антибіотиків, антагоністичні властивості (для штамів мікроорганізмів медичного та ветеринарного призначення);

характеристику батьківських штамів (партнерів), принцип гібридизації (для штамів гібридних мікроорганізмів). Використовують також інші характеристики, що дають змогу ідентифікувати індивідуальні штами мікроорганізмів.

12.1.2. Для характеристики індивідуальних штамів культур клітин рослин або тварин, зокрема, використовують: родовід культур; число пасажів на час паспортизації; стандартні умови вирощування; культуральні властивості; ростові (кінетичні) характеристики; характеристику культивування в організмі тварини (для гібрида); цитогенетичні (каріологічні) характеристики; цитоморфологічні характеристики; здатність до морфогенезу (для клітин рослин); дані щодо приналежності до певного виду (для клітин тварин); онкогенність (для культур клітин тварин, включаючи гібридомі); маркерні характеристики: цитогенетичні, імунологічні, біохімічні, фізіологічні; контамінаційні характеристики (найпростіші гриби, дріжджі, бактерії, мікоплазми, віруси); біотехнологічні характеристики: назву і (або) характеристику корисної речовини, яку продукує культура, чи інше призначення культури із зазначенням стабільності корисної властивості при тривалому культивуванні, вихід продукту в середовище, рівень активності (продуктивності);

кріоконсерваційні характеристики та інші характеристики, що дають змогу ідентифікувати індивідуальні штами культури клітин рослин або тварин.

12.1.3. Для характеристики консорціумів мікроорганізмів, культур клітин рослин і тварин додатково до зазначених для індивідуальних штамів ознак, зокрема, використовують: походження (джерело виділення), фактор і умови адаптації та селекції, таксономічний склад, подільність, число і домінуючі компоненти, культурально-морфологічні і фізіолого-біохімічні ознаки індивідуальних компонентів, типи і фізіологічні особливості консорціуму в цілому, співвідношення і заміненість штамів, характеристики нових індивідуальних штамів та інші характеристики, що дають змогу їх ідентифікувати.

12.2. Особливості викладення опису винаходу

12.2.1. До назви винаходу, що є штамом мікроорганізму або культурою клітин рослин чи тварин, уключають латинську наукову назву роду і виду мікроорганізму або культури клітин рослин чи тварин, прізвище (прізвища) автора (авторів) виду і призначення штаму мікроорганізму або культури клітин рослин чи тварин. Назва мікроорганізму або культури клітин рослин чи тварин має бути викладена відповідно до вимог міжнародних кодексів бактеріологічної, ботанічної і зоологічної номенклатур. Наприклад, для бактерій мають бути вказані назви, які входять у «Схвалені списки назв бактерій» або в доповнення до них, які публікуються в «International Journal of Systematic and Evolutionary Microbiology».

Назви мікроорганізмів, які не увійшли до зазначеного списку або доповнення до нього, можуть бути наведені у формі неназваного виду – «Sp.» (Species) із зазначенням несправжньої назви в дужках з позначкою «inv.», наприклад, «Штам бактерій *Bacillus* «Sp.» (*B. amulolyticum*) «inv.» – продуцент амілази».

12.2.2. Характеризуючи найближчий аналог винаходу, що є штамом мікроорганізму, культурою клітин рослин і тварин, наводять також відомості про вихід цільового продукту в середовище, про рівень активності (продуктивності) і спосіб їх визначення (тестування). Якщо штам є продуцентом речовини, то додатково наводять відомості про продуковану речовину.

12.2.3. При викладенні відомостей, які підтверджують можливість здійснення винаходу, для штаму мікроорганізму, культури клітин рослин і тварин зазначають номенклатурні дані і дані про походження штаму або культури клітин рослин чи тварин; дані щодо кількісного і якісного складів живильних середовищ (посівного та ферментаційного), умов культивування (температура, pH, питомий масоперенос O₂, освітлення тощо), часу ферментації, рівня активності (продуктивності) штаму і способів її визначення (тестування), характеристики біосинтезу, корисних (цільових) продуктів, виходу продукту в середовище. Для продуцентів нових продуктів (наприклад, антибіотиків, ферментів, моноклональних антитіл тощо) зазначають спосіб виділення та очищення цільових продуктів.

Можливість здійснення винаходу, що є штамом мікроорганізму, культурою клітин рослин чи тварин, підтверджують посиланням на те, де або як може бути одержаний цей штам мікроорганізму, культура клітин рослин чи тварин.

12.2.4. Можливість одержання штаму мікроорганізму, культури клітин рослин чи тварин підтверджують шляхом опису способу його одержання таким чином, щоб фахівець у відповідній галузі міг реалізувати винахід за описом або наданням відомостей про депонування штаму мікроорганізму в офіційній колекції – депозитарії. При цьому дата депонування має передувати даті подання заявки, а якщо заявлено пріоритет, то даті її пріоритету.

12.2.5. Відомості про депонування штаму мікроорганізму мають містити:

назву й місцезнаходження депозитарію, у якому здійснено депонування;

дату депонування у цьому депозитарії;

реєстраційний номер, присвоєний депонованому штаму мікроорганізму.

Депонування штаму мікроорганізму з метою патентної процедури вважається таким, що відбулося, якщо воно здійснено в депозитаріях України, перелік яких наведено у додатку 2. Якщо заявник є іноземною особою чи особою, що проживає або має постійне місцезнаходження поза межами України, або якщо даний штам мікроорганізму не може бути задепонованим у депозитаріях України, то депонування здійснюється у будь-якій установі, яка має статус міжнародного органу з депонування відповідно до Будапештського договору про міжнародне визнання депонування мікроорганізмів з метою патентної процедури (Будапешт, 1977, переглянутий у 1980 р. (995_039).

12.2.6. Для консорціумів мікроорганізмів і культур клітин рослин і тварин зазначають метод перевірки наявності компонентів, метод виділення (селекції) і ознаки, за якими проводилася селекція, стабільність консорціуму як такого при тривалому культивуванні, стійкість до зараження побічними мікроорганізмами.

12.3. Особливості формули винаходу

У формулу, яка характеризує штам мікроорганізму, культуру клітин рослин чи тварин, включають латинські назви роду і виду мікроорганізму (культури клітин рослин чи тварин), до якого належить штам мікроорганізму (культура клітин рослин чи тварин), призначення штаму мікроорганізму (культури клітин рослин чи тварин) і якщо штам мікроорганізму депоновано, то назву або аббревіатуру офіційної колекції – депозитарію та реєстраційний номер депонованого об'єкта.

13. Особливості змісту заявки на винахід щодо процесу (способу)

(Назва розділу 13 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

13.1. Для характеристики об'єкта винаходу «процес» використовують, зокрема, такі ознаки:

наявність дії або сукупності дій;

порядок виконання таких дій у часі (попередньо, одночасно, у різних сполученнях тощо);

умови виконання дій: режим, використання речовин (вихідної сировини, реагентів, каталізаторів тощо), пристроїв (пристосувань, інструментів, обладнання тощо), штамів мікроорганізмів, культур клітин рослин чи тварин.

(Пункт 13.1 розділу 13 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

13.2. Особливості викладення опису винаходу

13.2.1. До назви винаходу, що є процесом одержання високомолекулярної сполуки невизначеного складу, включають назву цієї сполуки і, за потреби, її призначення.

До назви винаходу, що є процесом одержання речовини (суміші невизначеного складу), включають призначення чи біологічно активні властивості цієї речовини.

13.2.2. У розділі «Рівень техніки» для винаходу, що є

процесом одержання нової індивідуальної сполуки, у тому числі високомолекулярної сполуки або об'єкта генетичної інженерії, наводять відомості про процес одержання її відомого структурного аналога.

Якщо винахід є процесом одержання суміші невизначеного складу з конкретним призначенням або біологічно активними властивостями, то аналогом може бути процес одержання суміші з тим самим призначенням або тими самими біологічно активними властивостями.

13.2.3. У розділі опису «Відомості, які підтверджують можливість здійснення винаходу» наводять посилання на послідовність дій (заходів, операцій) щодо матеріальних об'єктів, а також на умови проведення цих дій, конкретні режими (температура, тиск тощо) і, якщо це необхідно, на пристрої, речовини, штами мікроорганізмів, культури клітин рослин чи тварин, які при цьому використовують.

(Пункт 13.2.3 розділу 13 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

13.2.4. При використанні в процесі нових речовин розкривають процес їх одержання.

При описуванні процесу, що характеризується використанням відомих засобів (пристроїв, речовин і штамів мікроорганізмів, культур клітин рослин чи тварин), достатньо посилання на ці засоби. При використанні невідомих засобів наводять їх характеристику. При використанні штаму мікроорганізму, культури клітин рослин чи тварин наводять посилання на те, де або як може бути одержаний відповідний штам мікроорганізму або культура клітин рослин чи тварин.

13.2.5. Можливість одержання штаму мікроорганізму підтверджують шляхом опису процесу його одержання таким чином, щоб фахівець у відповідній галузі міг реалізувати винахід за описом, або наданням відомостей про його депонування в офіційній колекції - депозитарії. При цьому дата депонування має передувати даті подання заявки, а якщо заявлено пріоритет, то даті її пріоритету.

13.2.6. Для винаходу, що є процесом одержання індивідуальної хімічної сполуки невизначеної структури, зазначають потрібні для її ідентифікації дані про вихідні реагенти для одержання цієї сполуки, а також відомості, які підтверджують можливість реалізації зазначеного заявником призначення, у тому числі бажано навести відомості про властивості, що обумовлюють її призначення.

13.2.7. Для винаходу, що є процесом одержання суміші невизначеного складу та(або) структури, крім даних про вихідні реагенти для одержання цієї суміші, зазначають дані, необхідні для її ідентифікації, та відомості, які підтверджують можливість реалізації вказаного заявником призначення, у тому числі бажано навести дані про властивості, що обумовлюють призначення цієї суміші.

13.2.8. Для винаходу, що є процесом одержання нової групи (ряду) сполук, яку можна описати загальною структурною формулою, наводять, принаймні, один приклад одержання конкретної сполуки групи (ряду). Якщо група (ряд) містить сполуки з різними за хімічною природою радикалами, то кількість прикладів повинна бути достатньою для підтвердження можливості одержання сполук з цими різними радикалами. Для сполук, що входять до групи (ряду), наводять підтверджені відомими методами структурні формули і їх фізико-хімічні характеристики. В описі слід також дати відомості про призначення або біологічно активні властивості нових сполук.

13.2.9. Якщо винахід є процесом лікування, профілактики або діагностики певного захворювання, то наводять достовірні дані, що підтверджують його придатність для лікування, профілактики або діагностики зазначеного захворювання. За можливості, наводять відомості, які пояснюють вплив на етіопатогенез захворювання або зв'язок між етіопатогенезом і діагностичними показниками, що використовуються.

13.2.10. Для винаходу, що є процесом одержання виробу, деякі елементи якого чи сам виріб виготовлені з матеріалу невизначеного складу і структури, наводять дані про властивості використовуваного матеріалу та експлуатаційні характеристики цих елементів і(або) виробу в цілому.

(Пункт 13.2 розділу 13 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

13.3. Особливості формули винаходу

13.3.1. Для усунення невизначеності при характеристиці процесу сукупність його ознак повинна вказувати не лише на наявність дій з матеріальними об'єктами, а і на порядок (послідовність) їх виконання в часі.

(Пункт 13.3.1 розділу 13 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

13.3.2. Для характеристики дії (заходу, операції тощо) як ознаки процесу треба використовувати дієслова активного стану, дійсного способу, теперішнього часу, третьої особи множини, наприклад, «нагрівають», «зволожують», «загартовують» тощо.

(Пункт 13.3.2 розділу 13 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

14. Особливості змісту заявки на винахід щодо нового застосування відомого продукту чи процесу

(Назва розділу 14 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

14.1. Для характеристики об'єкта винаходу «нове застосування відомого продукту чи процесу» використовують такі ознаки:

(Абзац перший пункту 14.1 розділу 14 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

коротка характеристика об'єкта, що застосовується, достатня для його ідентифікації;
зазначення нового призначення цього об'єкта.

14.2. Особливості викладення опису винаходу

14.2.1. Назва винаходу щодо нового застосування відомого продукту чи процесу повинна починатися зі слова «Застосування», після якого наводиться назва відомого продукту або процесу і зазначається його нове застосування.

(Пункт 14.2.1 розділу 14 в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

14.2.2. При описуванні рівня техніки аналогами об'єкта винаходу «нове застосування відомого продукту чи процесу» мають бути, відповідно, відомі продукти чи процеси (способи) того самого призначення, що й винахід.

Якщо об'єктом винаходу є нове застосування відомого продукту чи процесу, то при описуванні винаходу наводять характеристику відомого об'єкта (із зазначенням бібліографічних даних джерела інформації, у якому він описаний), а також відомості щодо його відомого і нового застосування і, якщо це можливо, відомості щодо властивостей, які обумовлюють можливість його нового застосування.

(Пункт 14.2.2 розділу 14 в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

14.2.3. У розділ опису «Відомості, які підтверджують можливість здійснення винаходу» включають відомості, що підтверджують можливість застосування відомого продукту чи процесу, як це передбачено винаходом.

(Пункт 14.2.3 розділу 14 в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

14.3. Особливості формули винаходу

Якщо об'єктом винаходу є нове застосування відомого продукту чи процесу, то формула має таку структуру: «Застосування ... (дають назву чи характеристику продукту чи процесу) як ... (зазначають нове призначення зазначеного продукту чи процесу)».

(Абзац другий пункту 14.3 розділу 14 в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

15. Особливості змісту заявки на корисну модель

Для характеристики корисної моделі використовують ознаки, наведені у пунктах 10.1, 11.1, 12.1, 13.1 та 14.1 Правил.

Опис і формулу корисної моделі викладають відповідно до пунктів 10.2, 10.3, 11.2, 11.3, 12.2, 12.3, 13.2, 13.3, 14.2 та 14.3 Правил.

(Розділ 15 в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

16. Подання заявки

16.1. Відповідно до статті 12 Закону заявку подає до Установи особа, яка бажає одержати патент і має на це право. Заявку безпосередньо подають або надсилають на адресу Укрпатенту.

(Абзац перший пункту 16.1 розділу 16 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

Разом із заявкою може бути подано її електронну копію на дискеті чи компакт-диску CD-R. Така копія надається як сукупність файлів, кожен з яких є електронною копією окремого документа заявки. Документи повинні бути підготовлені, як правило, у редакторі WORD, тексти документів – у форматі RTF з використанням одного із шрифтів: Times New Roman, Arial Cyr, розмір 9, для зображення спеціальних символів – шрифт Simbol, для зображення математичних формул – у форматі Microsoft Equation.

(Пункт 16.1 розділу 16 доповнено абзацом другим згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

Відповідно до статті 13 Закону датою подання заявки є дата одержання Установою матеріалів, що містять принаймні:

заяву у довільній формі про видачу патенту, викладену українською мовою;

(Абзац четвертий пункту 16.1 розділу 16 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

відомості про заявника та його адресу, викладені українською мовою;

матеріал, що справляє враження опису винаходу (корисної моделі), викладений українською або іншою мовою.

Якщо вказаний матеріал викладено іншою мовою, то для збереження дати подання заявки його переклад на українську мову повинен надійти до Установи протягом двох місяців від дати подання заявки.

(Абзац шостий пункту 16.1 розділу 16 в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

16.2. За дорученням заявника заявку може бути подано через представника.

(Абзац перший пункту 16.2 розділу 16 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

Іноземні особи та особи без громадянства, які проживають чи мають постійне місцезнаходження поза межами України, у відносинах з Установою реалізують свої права через представників у справах інтелектуальної власності, якщо інше не передбачено міжнародними угодами.

(Абзац другий пункту 16.2 розділу 16 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

Якщо до складу заявників входить фізична особа, яка проживає, чи юридична особа, яка має постійне місцезнаходження на території України, то заявку може бути подано без залучення представника за умови зазначення адреси для листування в Україні.

Якщо в заяві зазначено два або декілька заявників, то один з них може бути призначений іншими заявниками як їх представник.

(Абзац четвертий пункту 16.2 розділу 16 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

16.3. Будь-яка дія представника або будь-яка дія щодо нього має наслідки дії, що здійснена відповідним заявником чи заявниками або щодо них.

(Пункт 16.3 розділу 16 в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

16.4. Якщо заявку подають через представника, то до заявки слід додати видану заявником довіреність, що засвідчує його (її) повноваження, або її копію.

(Абзац перший пункту 16.4 розділу 16 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

Якщо довіреність викладена мовою оригіналу, то до неї додають переклад українською мовою.

Довіреність має бути подана разом з документами заявки.

Довіреність може стосуватися однієї або декількох заявок, зазначених у ній.

Якщо довіреність видано на ведення справ за декількома заявками, то до кожної заявки додається копія довіреності.

У довіреності зазначається:

повне ім'я особи, якій вона видана;

обсяг повноважень, які надаються особі, на ім'я якої видано довіреність;

дата її вчинення, без якої довіреність вважається недійсною.

Довіреність підписується особою, яка її видала. Якщо довіреність видається юридичною особою України, то підпис особи, що має на це повноваження, засвідчується печаткою.

Строк дії довіреності не може перевищувати трьох років. Якщо в довіреності зазначено більший строк, то довіреність дійсна три роки від дати її вчинення. Якщо строк дії довіреності не зазначений, то вона вважається дійсною протягом одного року від дати її вчинення.

Форма і строк дії довіреності, виданої поза межами України, визначаються за законом країни, де була видана довіреність.

Довіреність представнику, зареєстрованому в Установі, для представництва особи, що проживає за межами України, може бути видана як самим заявником, так і його представником, що має відповідну довіреність, видану заявником. У цьому разі до Установи необхідно подати обидві довіреності.

(Абзац тринадцятий пункту 16.4 розділу 16 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

16.5. Будь-яке призначення представника може бути скасоване особами, які здійснили це призначення, або їх правонаступниками.

Представник може відмовитись від свого призначення шляхом надання підписаного ним повідомлення.

(Пункт 16.5 розділу 16 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

16.6. Заявку може бути подано з використанням факсимільного зв'язку. У цьому разі датою подання заявки вважається день одержання Укрпатентом її факсимільної копії (останньої її частини в разі подання матеріалів заявки в різні дні) за умови, що оригінал заявки разом із супровідним листом, що ідентифікує факсимільну копію, одержано протягом 14 днів від зазначеного дня.

Якщо оригінал заявки одержано після спливу зазначеного строку або він відрізняється за своїм змістом від факсимільної копії заявки, датою подання заявки вважається дата одержання Укрпатентом її оригіналу, а зміст факсимільної копії до уваги не береться.

Якщо факсимільна копія заявки або її частина не може бути прочитана, вона вважається неподаною в частині, що не може бути прочитана.

У разі подання заявки з використанням факсимільного зв'язку у вихідний, святковий чи інший неробочий день, що визначений відповідно до закону, або після закінчення робочого дня в Укрпатенті, датою подання заявки за дотримання умов, викладених в абзаці першому цього пункту, вважається перший наступний робочий день.

(Розділ 16 доповнено пунктом 16.6 згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

(Назву розділу 17 виключено на підставі Наказу Міністерства освіти і науки № 223 від 14.04.2005)

16.7. За подання заявки сплачується збір у порядку та розмірі, установлених Порядком сплати зборів за дії, пов'язані з охороною прав на об'єкти інтелектуальної власності, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 23 грудня 2004 року № 1716 (далі – Порядок). Документ про сплату збору повинен надійти до Укрпатенту разом із заявкою або протягом двох місяців від дати подання заявки. Цей строк продовжується, але не більше ніж на шість місяців, якщо до його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання.

Документом про сплату збору вважається виписка з особового банківського рахунку Укрпатенту, яка дає можливість ідентифікувати заявку.

У разі відсутності у виписці з особового банківського рахунку зазначення номера заявки, а також у разі сплати збору в іншій валюті, ніж установлена для заявника згідно з графою 3 чи 4 додатка до Порядку, документом про сплату збору є розрахунковий документ на паперовому носії (платіжне доручення, касовий чек, квитанція тощо), що міститься в матеріалах заявки, відповідає вимогам Порядку та засвідчений в установленому порядку відповідальним виконавцем банку.

Датою надходження документа про сплату збору вважається дата зарахування суми збору на поточний рахунок Укрпатенту. У зв'язку з цим зарахування збору за подання заявки повинно бути здійснено до надходження заявки до Установи або протягом двох місяців від дати подання заявки, якщо клопотання про продовження цього строку не було подано.

У разі зарахування суми збору до надходження заявки, клопотання до Укрпатенту датою надходження документа про сплату збору вважається дата надходження до Укрпатенту цієї заяви, якщо вона надійшла:

протягом трьох місяців від дати зарахування суми збору за умови, що в цей період розмір відповідного збору залишився незмінним;

протягом одного місяця від дня введення в дію зміненого розміру збору.

У разі, якщо дата зарахування збору на поточний рахунок Укрпатенту є пізнішою, ніж допустима згідно із законом кінцева дата його сплати, датою надходження документа про сплату збору вважається дата, зазначена в розрахунковому документі на паперовому носії, що відповідає вимогам, установленим Порядком.

Документ про сплату збору вважається таким, що відповідає встановленим вимогам, якщо він оформлений відповідно до цього пункту та пункту 5 Порядку, а сплачена сума збору відповідає розміру встановленого збору за подання заявки з урахуванням:

складу заявників;

кількості пунктів формули;

наявності електронного примірника змісту заявки на дискеті чи компакт-диска CD-R.

Якщо заявник має пільги щодо сплати збору за подання заявки або звільнення від такої сплати, то до заявки додаються клопотання про надання пільги з копією документа, що підтверджує право на звільнення чи часткове звільнення від сплати зазначеного збору.

(Пункт 16.7 розділу 16 в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 223 від 14.04.2005)

16.8. Довіреність, якщо заявка подається через представника заявника, має бути оформлена відповідно до пункту 16.4 Правил.

(Пункт із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

16.9. Якщо заявник бажає скористатись правом пріоритету, то він повинен відповідно до частини 2 статті 15 Закону протягом трьох місяців від дати подання заявки до Установи подати заяву про пріоритет з посиланням на

дату подання і номер попередньої заявки та копію попередньої заявки, якщо ця заявка була подана в іноземній державі – учасниці Паризької конвенції про охорону промислової власності. Якщо попередніх заявок декілька, то додають копії всіх попередніх заявок. За потреби, Установа може зажадати переклад попередньої заявки (попередніх заявок) українською мовою.

(Пункт із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

16.10. Якщо заява про пріоритет та копія попередньої заявки надійшли до Установи пізніше встановленого строку, то строк, пропущений заявником через непередбачені і незалежні від нього обставини, може бути продовжений на 2 місяці з дати закінчення зазначеного строку (якщо до заяви про встановлення пріоритету та копії попередньої заявки буде додано документ про сплату збору за продовження строку).

17. Особливості подання заявки на секретний винахід (корисну модель)

17.1. Заявку на секретний винахід або секретну корисну модель подає до Укрпатенту безпосередньо заявник.

Якщо винахід (корисну модель) створено з використанням інформації, зареєстрованої у Зводі відомостей, що становлять державну таємницю України, чи згідно із Законом України «Про державну таємницю», то заявка подається до Укрпатенту через режимно-секретний орган заявника або через компетентний орган місцевої державної адміністрації за місцезнаходженням (для юридичних осіб) чи за місцем проживання (для фізичних осіб) заявника (частина 3 статті 12 Закону).

17.2. Заявка на секретний винахід (корисну модель) повинна містити:

заяву про видачу патенту України на секретний винахід (корисну модель);

(Абзац другого пункту із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

опис винаходу (корисної моделі);

формулу винаходу (корисної моделі);

креслення (якщо на них є посилання в описі).

(Абзац шостий пункту 17.2 виключено на підставі Наказу Міністерства освіти і науки України № 223 від 14.04.2005)

(Абзац сьомий пункту 17.2 виключено на підставі Наказу Міністерства освіти і науки України № 223 від 14.04.2005)

Заяву про видачу патенту України на секретний винахід (корисну модель) слід подавати українською мовою за формою, яка наведена в додатку 3 до Правил.

(Абзац восьмий пункту із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

Вимоги до змісту документів заявки викладені у пунктах 5–8 Правил.

17.3. Документи заявки на секретний винахід (корисну модель), а саме: заяву про видачу патенту України на секретний винахід (корисну модель), опис і формулу секретного винаходу (корисної моделі), креслення, якщо такі є, подають у двох примірниках. Документи, які потребують подальшого перекладу, можуть бути подані мовою оригіналу в одному примірнику, а їх переклад – у двох примірниках.

(Абзац другого пункту 17.3 виключено на підставі Наказу Міністерства освіти і науки України № 223 від 14.04.2005)

(Пункт із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

17.4. За подання заявки сплачується збір згідно з пунктом 16.7 цих Правил.

(Розділ 17 доповнено пунктом 17.4 згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 223 від 14.04.2005)

17.5. Згідно із Законом України «Про державну таємницю» патентування секретного винаходу або секретної корисної моделі в іноземних державах не дозволяється.

18. Подання міжнародної заявки

(Назва розділу із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

18.1. Компетентне відомство-одержувач відповідно до правила 19 Інструкції

18.1.1. Установа є компетентним відомством-одержувачем для прийняття та реєстрації міжнародних заявок, якщо хоча б один із заявників є громадянином України або особою, яка проживає на її території, незалежно від того, чи є він заявником для всіх чи лише для деяких держав.

18.1.2. Виконання обов'язків відомства-одержувача щодо прийняття міжнародних заявок в Україні, передбачених Договором, виконує Укрпатент, керуючись при цьому Договором та Інструкцією і Правилами щодо не врегульованих вищезгаданими документами питань.

18.1.3. Фізична особа вважається громадянином України або особою, що проживає на її території, якщо вона є такою згідно із законодавством України.

Будь-яку особу можна також уважати такою, що проживає в Україні, якщо вона є власником дійсного й ефективного промислового чи торгового підприємства в Україні.

Відповідно до правила 18 Інструкції будь-яку юридичну особу, якщо вона зареєстрована згідно із законодавством України як юридична особа, можна вважати громадянином України.

Якщо виникають сумніви щодо громадянства заявника чи його проживання в Україні, то Укрпатент має право зробити запит до заявника на документальне підтвердження відповідних фактів.

18.2. Мова міжнародної заявки

Укрпатент приймає заявки, викладені російською або англійською мовами.

18.3. Кількість примірників

Міжнародну заявку (заяву, опис, формулу винаходу (корисної моделі), креслення та реферат) подають до відомства-одержувача в трьох примірниках, кожний з яких має бути придатний для прямого репродукування, а перший (реєстраційний) примірник, що надсилають до Міжнародного бюро ВОІВ, має бути придатний для прямого репродукування в необмеженій кількості.

18.4. Адресат і адреса для листування

Усю кореспонденцію, що передбачена процедурою Договору, надсилають на одну адресу на території України в одному примірнику:

якщо в графі IV заяви до міжнародної заявки, передбаченої правилами 3 і 4 Інструкції, зазначено агента або спільного представника і його адресу, то кореспонденцію надсилають на ім'я цієї особи і на цю адресу;

якщо в графі IV заяви зазначено адресу для листування, кореспонденцію надсилають на цю адресу на ім'я особи, зазначеної для листування;

якщо графа IV заяви не заповнена, то кореспонденцію надсилають на ім'я заявника, зазначеного в заяві першим серед осіб, які мають право подавати заявки до відомства-одержувача і на його адресу. Клопотання заявника щодо реєстрації зміни відомостей про заявника, агента, спільного представника чи винахідника (якщо таке клопотання надіслане через відомство-одержувач, а не безпосередньо до Міжнародного бюро ВОІВ) беруть до уваги і відповідні зміни адреси і адресата враховують лише за умови, якщо це клопотання містить усі потрібні відомості (уключаючи адресу і транслітерацію) і підписане всіма заявниками, яких ці зміни стосуються.

18.5. Мова листування

Листування із заявником відомство-одержувач здійснює мовою міжнародної заявки.

18.6. Передача документів з використанням факсимільного зв'язку

18.6.1. Якщо документи міжнародної заявки передано до Укрпатенту з використанням факсимільного зв'язку, то дата їх подання встановлюється відповідно до пункту 16.6 Правил. При цьому разом з оригіналом заявки подають дві її копії.

(Пункт в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

18.6.2. Якщо з використанням факсимільного зв'язку передано документ, що стосується міжнародної заявки, але інший, ніж документ міжнародної заявки, або аркуші заміни до неї, то Укрпатент вирішує, чи слід надсилати заявнику запит щодо оригіналу такого документа, і, за потреби, робить такий запит.

(Пункт із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

18.7. Номер справи заявника

Кореспонденція, яку надсилають заявнику, повинна містити посилання на «номер справи заявника» (не більше 12 знаків), якщо він зазначив цей номер у заяві. Заявник може проставляти «номер справи заявника» на кожному аркуші міжнародної заявки в лівому кутку верхнього поля, не нижче 1,5 см від верхнього краю аркуша (правило 11 Інструкції).

Кореспонденція, яку надсилають заявнику, не містить інших номерів, що використовує заявник, наприклад, вихідних номерів окремих листів.

18.8. Реєстрація та пересилання міжнародної заявки

18.8.1. Міжнародна заявка, що відповідає вимогам статті 11(1) Договору, реєструється в тому разі, якщо заявник виконав вимоги частини 1 статті 37 Закону і вона не підпадає під положення частини 3 статті 12 Закону. При цьому реєстраційний примірник заявки, за якою сплачено «Основне мито» і збір за пересилання, надсилається до Міжнародного бюро ВОІВ.

(Пункт із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

18.8.2. Якщо заявка вважається вилученою за несплату заявником міжнародного мита, то реєстраційний примірник надсилають до Міжнародного бюро ВОІВ з повідомленням про вилучення. Проте в усіх випадках реєстраційний примірник надсилають до Міжнародного бюро ВОІВ не пізніше ніж за 15 днів до закінчення 14-ти місяців від дати пріоритету.

18.8.3. Якщо реєстраційний примірник заявки надсилають до Міжнародного бюро, але «мито за пошук» за цією заявою не сплачено, то копію для пошуку до Міжнародного пошукового органу (ФПІВ, м. Москва; Європейське патентне відомство, м. Мюнхен) не передають, а в реєстраційному примірнику міжнародної заявки робиться відповідна позначка.

18.9. Відомості про міжнародну заявку

Номер і дату подання міжнародної заявки Укрпатент може повідомити особам, які зазначили номер справи заявника або ім'я заявника і назву винаходу.

Будь-які інші відомості щодо міжнародної заявки до її публікації надаються або особисто заявнику (агенту) або за клопотанням заявника (агента) у письмовій формі – особі, яку зазначено в цьому клопотанні.

18.10. Копія документа про пріоритет

Якщо заявник у заяві, поданій відповідно до Договору, чи в окремому листі просить відомство-одержувач надіслати до Міжнародного бюро ВОІВ завірнену копію пріоритетного документа, але не оплатив її підготовку

і пересилання, то Укрпатент повідомляє заявника про необхідність оплати згідно з чинними тарифами і після надходження оплати готує і відсилає копію. При цьому відповідальність за порушення строків з вини заявника несе заявник.

18.11. Наслідки міжнародної публікації

18.11.1. Згідно із статтею 29 (1) Договору міжнародна публікація міжнародної заявки, що здійснюється російською мовою, має такі самі наслідки, як і публікація відомостей про заявку, передбачена частиною 16 статті 16 Закону.

(Пункт із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

18.11.2. Якщо міжнародна публікація здійснена іншою (не російською) мовою, то на підставі статті 29 (2) Договору вищезазначені наслідки настають лише після публікації відомостей про цю заявку в порядку, передбаченому частиною 16 статті 16 Закону, за умови, що заявник подасть до Укрпатенту переклад цієї заявки українською мовою.

(Пункт із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004)

Начальник відділу правового забезпечення

Л. Цибенко

Додаток 1
до пункту 5.1 Правил складання
і подання заявки на винахід
та заявки на корисну модель

Порядковий номер заявки, визначений заявником	Дата одержання	(22) Дата подання заявки	Пріоритет	(51) МПК	ЕВ	(21) Номер заявки
(86) Реєстраційний номер та дата подання міжнародної заявки, установлені відомством-одержувачем						
(87) Номер і дата міжнародної публікації міжнародної заявки						
ЗАЯВА про видачу патенту України		ДЕРЖАВНА СЛУЖБА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ УКРАЇНИ Державне підприємство «Український інститут промислової власності» вул. Глазунова, 1, м. Київ-42, 01601				
Подаючи нижчезазначені документи, прошу (просимо) видати:						
☐ патент України на винахід						
☐ патент України на корисну модель						
(71) Заявник(и)		Код за ЄДРПОУ (для українських заявників)				
(зазначається повне ім'я або найменування заявника (ів), його (їх) місце проживання або місцезнаходження та код держави згідно із стандартом BOIB ST. 3. Дані про місце проживання винахідників - заявників наводяться за кодом (72))						
Прощу (просимо) встановити пріоритет ☐ заявки ☐ пунктів формули винаходу за заявкою N за датою:						
☐ подання попередньої заявки в державі - учасниці Паризької конвенції (навести дані за кодами (31), (32), (33))						
☐ подання до Установи попередньої заявки, з якої виділено цю заявку (навести дані за кодом (62))						
☐ подання до Установи попередньої заявки (навести дані за кодом (66))						
(31) Номер попередньої заявки	(32) Дата подання попередньої заявки	(33) Код держави подання попередньої заявки згідно із стандартом BOIB ST.3	(62) Номер та дата подання до Установи попередньої заявки, з якої виділено цю заявку	(66) Номер та дата подання до Установи попередньої заявки		

(54) Назва винаходу (корисної моделі)			
(98) Адреса для листування			
Телефон	Телеграф	Факс	
(74) Повне ім'я та реєстраційний номер представника у справах інтелектуальної власності або повне ім'я іншої довіреної особи			
☐ Прошу (просимо) прискорити публікацію заявки			
Перелік документів, що додаються	Кількість арк.	Кількість прим.	Підстави щодо виникнення права на подання заявки й одержання патенту (без подання документів), якщо винахідник (и) не є заявником (ами):
☐ опис винаходу		3	☐ є документ про передачу прав винахідником (ами) або роботодавцем (ями) правонаступнику (ам) ☐ є документ про право спадкування
☐ формула винаходу		3	
☐ креслення та інші ілюстративні матеріали		3	
☐ реферат		3	
☐ документ про сплату збору за подання заявки		1	
☐ документ, який підтверджує наявність підстав для зменшення збору або звільнення від сплати збору		1	
☐ документ про депонування штаму		1	
☐ копія попередньої заявки, яка підтверджує право на пріоритет		1	
☐ переклад заявки українською мовою		3	
☐ документ, який підтверджує повноваження довіреної особи (довіреність)			
☐ інші документи:			
☐ міжнародний звіт про пошук			
(72) Винахідник (и)	Місце проживання та код держави		Підпис(и)
Винахідник(и)-заявник(и) (повне ім'я)	згідно із стандартом BOIB ST. 3 (для іноземних осіб - тільки код держави)		винахідника(ів)-заявника(ів)
Я (ми) _____ (повне ім'я)			
прошу (просимо) не згадувати мене (нас) як винахідника (ів) при публікації відомостей стосовно заявки на видачу патенту			
Підпис (и) винахідника (ів) _____			
Підпис (и) заявника (ів) _____			
Дата підпису	Якщо заявником є юридична особа, то підпис особи, що має М.П. на це повноваження, із зазначенням посади скріплюється печаткою. Якщо всі винахідники виступають заявниками, то їх підписи наводяться за кодом (72).		

Примітка. Потрібне позначити знаком «X».

(Додаток 1 із змінами, внесеними згідно з Наказами Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004, № 223 від 14.04.2005, Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

**Перелік депозитаріїв, які проводять депонування штамів
мікроорганізмів з метою здійснення патентної процедури**

Назва депозитарію, його місцезнаходження	Групи мікроорганізмів
Інститут мікробіології і вірусології Національної академії наук України, вул. Заболотного, 154, м. Київ, 03143	Непатогенні
Київський науково-дослідний інститут епідеміології та інфекційних хвороб МОЗ та його філії узвіз Протасів Яр, 4, м. Київ, 03038	Патогенні для людини
Державний науково-контрольний інститут біотехнології і штамів мікроорганізмів Мінагрополітики України вул. Донецька, 30Е, м. Київ, 03151	Патогенні для тварин

Порядковий номер заявки, визначений заявником	Дата одержання (22) Дата подання заявки	Пріоритет	(51) МПК	ЕВ	(21) Номер заявки

ЗАЯВА про видачу патенту України	ДЕРЖАВНА СЛУЖБА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ УКРАЇНИ Державне підприємство «Український інститут промислової власності» вул. Глазунова, 1, м. Київ-42, 01601
Подаючи нижчезазначені документи, прошу (просимо) видати:	
☐ патент України на секретний винахід	
☐ патент України на секретну корисну модель	
(71) Заявник(и)	Код за ЄДРПОУ
(зазначається повне ім'я або найменування заявника (ів), його (їх) місце проживання або місцезнаходження Дані про місце проживання винахідників-заявників наводяться за кодом (72))	
Прощу (просимо) встановити пріоритет ☐ заявки ☐ пунктів формули винаходу за заявкою N за датою:	
☐ подання до Установи попередньої заявки, з якої виділено цю заявку (навести дані за кодом (62))	
☐ подання до Установи попередньої заявки (навести дані за кодом (66))	
(62) Номер та дата подання до Установи попередньої заявки, з якої виділено дану заявку	
(66) Номер та дата подання до Установи попередньої заявки	
(54) Назва секретного винаходу (секретної корисної моделі)	
(98) Адреса для листування	
Телефон	Телеграф Факс

Перелік документів, що додаються	Кількість арк.	Кількість прим.	Підстави щодо виникнення права на подання заявки й одержання патенту (без подання документів), якщо винахідник (и) не є заявником (ами):						
☐ опис винаходу		2	☐ є документ про передачу прав винахідником (ами) або роботодавцем (ями) правонаступнику (ам)						
☐ формула винаходу		2							
☐ креслення та інші ілюстративні матеріали		2							
☐ документ про сплату збору за подання заявки		1							
☐ документ, який підтверджує наявність підстав для зменшення збору або звільнення від сплати збору		1	☐ є документ про право спадкування						
☐ документ про депонування штаму		1							
☐ переклад заявки українською мовою		2							
☐ документ, який підтверджує повноваження довіреної особи (довіреність)									
☐ інші документи:									
<table border="1"> <thead> <tr> <th>(72) Винахідник (и) Винахідник(и)-заявник(и) (повне ім'я)</th> <th>Місце проживання</th> <th>Підпис(и) винахідника(ів)-заявника(ів)</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td></td> <td></td> <td></td> </tr> </tbody> </table>				(72) Винахідник (и) Винахідник(и)-заявник(и) (повне ім'я)	Місце проживання	Підпис(и) винахідника(ів)-заявника(ів)			
(72) Винахідник (и) Винахідник(и)-заявник(и) (повне ім'я)	Місце проживання	Підпис(и) винахідника(ів)-заявника(ів)							
Підпис (и) заявника (ів) _____									
Дата підпису М.П. Якщо заявником є юридична особа, то підпис особи, що має на це повноваження, із зазначенням посади скріплюється печаткою. Якщо всі винахідники виступають заявниками, то їх підписи наводяться за кодом (72).									

Примітка. Потрібне позначити значком «X».

(Додаток 3 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 154 від 26.02.2004, № 223 від 14.04.2005, Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Н А К А З

№ 197 від 15.03.2002
м. Київ

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
15 квітня 2002 р.
за № 364/6652

**ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПРАВИЛ РОЗГЛЯДУ ЗАЯВКИ НА ВІНАХІД
ТА ЗАЯВКИ НА КОРИСНУ МОДЕЛЬ**

*Із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства
освіти і науки, молоді та спорту
№ 578 від 14.06.2011*

Відповідно до Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» **Н А К А З У Ю:**

1. Затвердити Правила розгляду заявки на винахід та заявки на корисну модель (далі – Правила), що додаються.
2. Державному департаменту інтелектуальної власності подати ці Правила до Міністерства юстиції України на державну реєстрацію.
3. Державному департаменту інтелектуальної власності опублікувати ці Правила в офіційному бюлетені «Промислова власність».
4. Визнати такими, що втратили чинність, наказ Держпатенту України «Про затвердження Порядку розгляду заявки на винахід (корисну модель)» від 29 листопада 1996 року № 244, зареєстрований в Міністерстві юстиції України 20 грудня 1996 року за № 730/1755, наказ Держпатенту України «Про затвердження Порядку розгляду заявки на винахід (корисну модель), що становлять державну таємницю» від 26 березня 1996 року № 57, зареєстрований в Міністерстві юстиції України 9 квітня 1996 року за № 172/1197, і наказ Держпатенту України «Про затвердження Інструкції про особливості складання та подання заявок на винаходи (корисні моделі), що становлять державну таємницю» від 21 лютого 1996 року № 32, зареєстрований в Міністерстві юстиції України 14 березня 1996 року за № 111/1136.
5. Контроль за виконанням цього наказу покласти на голову Державного департаменту інтелектуальної власності Паладія М. В.

Міністр

В. Г. Кремень

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства освіти і науки України
15.03.2002 № 197

Зареєстровано в Міністерстві юстиції України
15 квітня 2002 р. за № 364/6652

**ПРАВИЛА РОЗГЛЯДУ ЗАЯВКИ НА ВІНАХІД
ТА ЗАЯВКИ НА КОРИСНУ МОДЕЛЬ**

(У тексті Правил слова «Держдепартамент» та «Державний департамент інтелектуальної власності» в усіх відмінках замінено відповідно словами «Державна служба» та «Державна служба інтелектуальної власності» у відповідному відмінку згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

1. Загальні положення

1.1. Ці Правила розроблені відповідно до Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» (далі – Закон), Паризької конвенції з охорони промислової власності від 20 березня 1883 року, яка є чинною на території України з 25 грудня 1991 року, Договору про патентну кооперацію, підписаного 19 червня 1970 року, який є чинним на території України з 25 грудня 1991 року, і встановлюють порядок розгляду і проведення експертизи заявок на видачу патентів (деклараційних патентів) на винаходи (секретні винаходи) і деклараційних патентів на корисні моделі (секретні корисні моделі).

1.2. Перелік визначень та скорочень:

винахід – технологічне (технічне) вирішення, що відповідає умовам патентоздатності;

корисна модель – нове й промислово придатне конструктивне виконання пристрою;

секретний винахід (секретна корисна модель) – винахід (корисна модель), що містить інформацію, віднесену до державної таємниці;

патент (деклараційний патент) на винахід, деклараційний патент на корисну модель, патент (деклараційний патент) на секретний винахід, деклараційний патент на секретну корисну модель – охоронний документ, що засвідчує пріоритет, авторство і право власності на винахід (корисну модель);

патент на винахід – різновид патенту, що видається за результатами кваліфікаційної експертизи заявки на винахід;

деклараційний патент на винахід – різновид патенту, що видається за результатами формальної експертизи та експертизи на локальну новизну заявки на винахід;

деклараційний патент на корисну модель – різновид патенту, що видається за результатами формальної експертизи заявки на корисну модель;

патент (деклараційний патент) на секретний винахід – різновид патенту, що видається на винахід, який містить інформацію, віднесену до державної таємниці;

деклараційний патент на секретну корисну модель – різновид патенту, що видається на корисну модель, яка містить інформацію, віднесену до державної таємниці;

кваліфікаційна експертиза (експертиза по суті) – експертиза, що встановлює відповідність винаходу умовам патентоздатності (новизні, винахідницькому рівню, промисловій придатності);

експертиза на локальну новизну – складова частина кваліфікаційної експертизи, що встановлює локальну новизну винаходу;

локальна новизна – новизна, що встановлюється за виданими в Україні патентами і поданими до Державної служби заявками на видачу патентів;

формальна експертиза (експертиза за формальними ознаками) – експертиза, в ході якої встановлюється належність зазначеного у заявці об'єкта до переліку об'єктів, які можуть бути визнані винаходами (корисними моделями), і відповідність заявки та її оформлення встановленим вимогам;

заявка – сукупність документів, необхідних для видачі Державною службою патенту (деклараційного патенту) на винахід (секретний винахід) чи деклараційного патенту на корисну модель (секретну корисну модель);

попередня заявка – заявка, яка була подана до Державної служби чи до відповідного органу держави – учасниці Паризької конвенції з охорони промислової власності і за якою заявлено пріоритет;

особа – фізична або юридична особа;

заявник – особа, яка подала заявку;

представник – представник у справах інтелектуальної власності (патентний повірений) або інша довірена особа;

винахідник – фізична особа, результат творчої праці якої визнано винаходом (корисною моделлю);

пріоритет заявки (пріоритет) – першість у поданні заявки;

дата пріоритету – дата подання заявки до Державної служби чи до відповідного органу держави – учасниці Паризької конвенції з охорони промислової власності, за якою заявлено пріоритет;

Паризька конвенція – Паризька конвенція з охорони промислової власності;

Договір – Договір про патентну кооперацію;

Інструкція – Інструкція до Договору про патентну кооперацію;

міжнародна заявка – заявка, яка подається згідно з Договором про патентну кооперацію;

відомство – одержувач – національне відомство або міжурядова організація, до якої подається міжнародна заявка;

зазначене відомство – національне відомство держави або національне відомство, що діє від імені держави, яка зазначена заявником відповідно до глави I Договору про патентну кооперацію;

вибране відомство – національне відомство держави або національне відомство, що діє від імені держави, яка зазначена заявником відповідно до глави II Договору про патентну кооперацію;

ВОІВ – Всесвітня організація інтелектуальної власності;

Міжнародний пошуковий орган – орган, що проводить міжнародний пошук за міжнародною заявкою відповідно до Договору про патентну кооперацію.

Державна служба – Державна служба інтелектуальної власності України, діяльність якої спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра освіти і науки, молоді та спорту України;

(Абзац тридцять другого пункту 1.2 глави 1 в редакції Наказу Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

Укрпатент – Державне підприємство «Український інститут промислової власності»;

(Абзац тридцять третій пункту 1.2 глави 1 в редакції Наказу Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

МПК – Міжнародна патентна класифікація;

Правила складання – Правила складання і подання заявки на винахід та заявки на корисну модель, затверджені наказом Міністерства освіти і науки України від 22.01.2001 № 22 і зареєстровані в Міністерстві юстиції України 27.02.2001 за № 173/5364;

Положення – Положення про порядок сплати зборів за дії, пов'язані з охороною прав на об'єкти інтелектуальної власності, затверджене постановою Кабінету Міністрів України від 22.05.2001 № 543.

1.3. Представництво і довіреність

1.3.1. За дорученням заявника заявка може бути подана через представника. Якщо заявка подається через представника, то до заявки додається довіреність, видана заявником на ім'я представника та оформлена з дотриманням вимог законодавства, або її копія. Якщо заявником є іноземна особа або особа без громадянства, яка проживає чи має постійне місцезнаходження поза межами України, то заявка подається тільки через патентного повіреного.

Довіреність може стосуватись однієї або декількох заявок, якщо про це зазначено в довіреності.

У довіреності зазначаються:

повне ім'я особи, якій вона видана;

повне ім'я або найменування особи, яка видає довіреність;

обсяг повноважень, які надаються особі, на ім'я якої видано довіреність;

дата її вчинення, без якої довіреність вважається недійсною.

Довіреність підписується особою, яка її видала. Якщо довіреність видається від імені юридичної особи України, то підпис особи, що має на це повноваження, скріплюється печаткою. Підпис складається з повного найменування посади особи, яка підписує довіреність, особистого підпису, ініціалів, прізвища.

Строк дії довіреності не може перевищувати трьох років. Якщо строк дії довіреності не зазначений, то вона зберігає силу протягом одного року від дати її вчинення.

Форма і строк дії довіреності, виданої поза межами України, визначаються за законом країни, де була видана довіреність.

Якщо довіреність викладена не українською мовою, то до неї додають переклад на українську мову.

У разі зміни представника або припинення його повноважень заявник має повідомити про це Укрпатент.

1.3.2. Ведення справ з одержання патенту (деклараційного патенту) на секретний винахід та деклараційного патенту на секретну корисну модель із залученням патентного повіреного не допускається.

1.4. Листування стосовно заявки

1.4.1. Листування ведеться заявником або його представником стосовно кожної заявки окремо за адресою Укрпатенту.

Листування щодо заявок на секретні винаходи (корисні моделі), поданих відповідно до вимог пункту 18 Правил складання, ведеться заявником через режимно-секретний орган.

1.4.2. Матеріали, що направляються до Укрпатенту після подання заявки, мають містити відомості, що дають змогу ідентифікувати заявку, і бути підписаними заявником або його представником.

1.4.3. Матеріали, що надсилаються під час розгляду заявки, повинні подаватися у визначені Законом строки. Якщо строк у Законі виражено словом «протягом» і останній день строку припадає на неробочий день, то днем закінчення строку вважається наступний за ним робочий день. Якщо закінчення строку припадає на місяць, у якому немає відповідного числа, то строк закінчується в останній день цього місяця.

Якщо листування за заявою ведеться представником, то строки надходження матеріалів відраховуються від дати одержання їх представником.

Діловодство ведеться українською мовою. До матеріалів, що викладені іншою мовою, ніж українська, має додаватися переклад українською мовою, якщо інше не передбачено міжнародними договорами України. До надання перекладу такі матеріали вважаються неподаними.

Матеріали заявки, що надходять до Укрпатенту, реєструють із зазначенням дати їх надходження.

Документи заявки, що входять до її складу, і/або будь-який наступний документ або лист, який її стосується, можуть бути передані до Укрпатенту телеграфом, телексом, телефаксом або будь-яким іншим подібним засобом зв'язку, що дає змогу здійснити подання такого документа. У цьому разі датою подання цих документів буде вважатися день їх передачі до Укрпатенту (передача останньої частини повного зображення при передачі в різні дні) тільки за умови, що заявник без нагадувань протягом 14 днів від зазначеної дати забезпечить надходження до Укрпатенту оригіналу (і двох копій) переданого таким чином документа разом з листом, що ідентифікує попередню передачу. Якщо документ вважається таким, що не був наданий, то Укрпатент повідомляє про це заявника.

1.5. Унесення виправлень і уточнень до матеріалів заявки

1.5.1. Заявник має право з власної ініціативи вносити до заявки виправлення і уточнення.

Будь-яке виправлення формули винаходу (корисної моделі), опису винаходу (корисної моделі) чи креслень, за винятком очевидних помилок у написанні, у тому числі вилучення пунктів формули винаходу (корисної моделі) або вилучення деяких креслень, вважається виправленням і уточненням.

Виправлення й уточнення будь-яких матеріалів заявки не вважаються виправленнями і уточненнями з ініціативи заявника, якщо вони:

– направлені на усунення порушень вимог до матеріалів заявки, установлених розділами 2–15 Правил складання (z0173-01), незалежно від того, чи вони подані заявником після одержання ним будь-якого письмового повідомлення або запиту Укрпатенту, чи за власною ініціативою;

– подані заявником після одержання ним будь-якого письмового повідомлення або запиту Укрпатенту і пов'язані зі змістом такого повідомлення або запиту.

Усі інші зміни, подані заявником, як після одержання ним будь-якого письмового повідомлення чи запиту Укрпатенту, так і без одержання такого повідомлення чи запиту, вважаються виправленнями й уточненнями матеріалів заявки з ініціативи заявника.

Виправлення й уточнення не враховуються, якщо вони надійшли до Укрпатенту після одержання заявником рішення про видачу патенту або рішення про відмову в його видачі.

При публікації відомостей про заявку на видачу патенту на винахід зазначені виправлення й уточнення враховуються, якщо вони надійшли до Укрпатенту за 6 місяців до дати публікації.

За подання клопотання про внесення з ініціативи заявника виправлень і уточнень до матеріалів заявки після одержання ним рішення про встановлення дати подання заявки сплачується збір. Документ про сплату збору має надійти до Укрпатенту разом із клопотанням.

1.5.2. Унесення виправлень і уточнень до матеріалів заявки здійснюють шляхом подання нових аркушів, що замінюють відповідні аркуші матеріалів заявки. Нові аркуші надаються до кожного примірника відповідного документа заявки та мають задовольняти вимоги розділів 3 і 4 Правил складання. До таких аркушів додають лист, підписаний заявником, у якому зазначають унесені виправлення й уточнення.

Якщо внаслідок унесення виправлень і уточнень вилучається окремий (окремі) аркуш (аркуші) матеріалів заявки, то заявник може повідомити про таке вилучення в підписаному ним листі.

Виправлення орфографічних, стилістичних помилок тощо за умови, що внесення таких виправлень не призведе до погіршення чіткості тексту при репродукуванні, можуть бути зазначені заявником у листі без надання нових аркушів.

Очевидні помилки в матеріалах заявки, окрім заяви, можуть бути виправлені при підготовці їх до публікації без попереднього узгодження із заявником.

Унесення виправлень і уточнень до матеріалів заявки на секретний винахід (корисну модель) здійснюють шляхом подання відповідного виправленого документа заявки.

1.5.3. Кожний документ, надісланий заявником під час розгляду заявки, якщо він поданий не у вигляді листа, має супроводжуватися підписаним заявником листом, у якому наводять відомості, що дають змогу ідентифікувати заявку.

1.5.4. Виправлення та уточнення до матеріалів заявки не враховуються, якщо вони містять відомості, відмінні від тих, що були в матеріалах заявки на дату її подання, і для фахівця в даній галузі вони не можуть бути виведені явно із змісту первинних матеріалів заявки, про що заявника повідомляють.

1.6. Заміна заявника

Заміна заявника здійснюється внаслідок передачі права на одержання патенту на підставі договору або застосування закону чи виконання рішення суду, внаслідок реорганізації чи ліквідації юридичної особи тощо. Якщо після подання заявки до прийняття рішення про видачу патенту або про відмову в його видачі інша особа набула право на одержання патенту, то заявник або особа, яка набула це право, має подати до Державної служби заяву про заміну заявника, до якої додається документ або засвідчена копія документа, що є підставою для такої заміни.

У заяві також мають бути зазначені відомості про нового заявника, передбачені розділом 5 Правил складання. Заяву підписують заявник і особа, яка набула право на одержання патенту, згідно з пунктом 5.15 Правил складання. Якщо відбувається заміна не всіх заявників, то заяву про таку заміну підписують усі заявники, які подавали заявку.

1.7. Ознайомлення з матеріалами, що протиставлені заявці

Під час проведення кваліфікаційної експертизи заявки на винахід заявник має право протягом місяця від дати одержання ним запиту Укрпатенту затребувати копії матеріалів, що протиставлені заявці. Затребувані копії Укрпатент надсилає заявнику протягом місяця від дати одержання його запиту.

1.8. Розгляд заявки за участю заявника

1.8.1. Заявник має право з власної ініціативи чи на запрошення Укрпатенту особисто або через свого представника брати участь у розгляді питань, що виникли під час проведення експертизи заявки.

1.8.2. Розгляд питань, що виникли під час проведення експертизи заявки, здійснюють шляхом проведення переговорів чи експертної наради.

1.8.3. Переговори проводять щодо питань, які можуть бути вирішені безпосередньо експертом і заявником.

1.8.4. Експертну нараду проводять щодо питань, які вимагають участі ряду спеціалістів Укрпатенту.

1.8.5. Якщо від імені кількох заявників у розгляді питань, що виникли під час проведення експертизи, бере участь один з них, то він повинен мати довіреність від решти заявників на представництво у переговорах чи експертній нараді.

1.8.6. Пропозиція щодо проведення переговорів чи експертної наради, дата і час їх проведення можуть бути викладені в запиті або повідомленні Укрпатенту чи узгоджені із заявником по телефону.

1.8.7. Якщо ініціатива стосовно спільного розгляду питань, що виникли під час проведення експертизи, належить заявнику, він подає письмове клопотання або домовляється про це по телефону з керівником відповідного експертного підрозділу.

Якщо заявник прибув на переговори чи експертну нараду без попереднього узгодження з Укрпатентом, то йому може бути відмовлено в їх проведенні.

1.8.8. Сторона, яка в призначений час за збігом обставин не має можливості взяти участь у переговорах чи експертній нараді, повідомляє про це іншу сторону і узгоджує з нею інші дату і час їх проведення.

1.9. Продовження строків

1.9.1. Загальні умови для продовження строків

Для продовження строку заявник має подати до Укрпатенту клопотання про продовження строку та документ про сплату збору за його продовження у визначений Положенням термін.

Якщо вимоги до зазначених документів та строк їх подання дотримані, а сплачений збір відповідає встановленому розміру, то строк продовжується, про що заявнику надсилається повідомлення.

Якщо вимоги до зазначених документів та/або строк їх подання не дотримані або збір не відповідає встановленому розміру, то строк не продовжується, про що заявнику надсилається повідомлення.

Матеріали, строк подання яких продовжено, мають надійти до Укрпатенту до дати, зазначеної в повідомленні про продовження строку.

1.9.2. Строк надходження документа про сплату збору за подання заявки (частина 11 статті 12 Закону)

Документ про сплату збору за подання заявки повинен надійти до Укрпатенту разом із заявкою або протягом 2 місяців після дати подання заявки. Цей строк може бути продовжений, але не більше ніж на 6 місяців. Клопотання про продовження строку разом з документом про сплату збору за його продовження має надійти до Укрпатенту не пізніше ніж через 6 місяців після закінчення цього строку.

1.9.3. Строк надходження перекладу міжнародної заявки та документа про сплату збору за подання міжнародної заявки (частина 1 статті 14 Закону)

Переклад міжнародної заявки українською мовою та документ про сплату збору за подання міжнародної заявки повинні надійти до Укрпатенту разом із заявкою або протягом 2 місяців після закінчення строків прийняття міжнародної заявки до розгляду за національною процедурою. Цей строк може бути продовжений до 6 місяців від дати надходження міжнародної заявки. Клопотання про продовження строку разом з документом про сплату збору за його продовження має надійти до Укрпатенту протягом 6 місяців від дати надходження міжнародної заявки до Державної служби.

1.9.4. Строк права на пріоритет попередньої заявки (частина 1 статті 15 Закону)

Строк права на пріоритет попередньої заявки, якщо на попередню заявку не заявлено пріоритет, становить 12 місяців від дати подання попередньої заявки до Державної служби чи до відповідного органу держави – учасниці Паризької конвенції (995_123). Цей строк, пропущений через непередбачувані і не залежні від заявника обставини, може бути продовжений на 2 місяці з дати закінчення пропущеного строку. Клопотання про продовження строку разом із документом про сплату збору за його продовження має надійти до Укрпатенту протягом 2 місяців від дати закінчення пропущеного строку і містити відомості про обставини, з яких його пропущено.

1.9.5. Строк подання пріоритетних документів (частина 2 статті 15 Закону)

Заяву про пріоритет та копію попередньої заявки, якщо ця заявка була подана в іноземній державі – учасниці Паризької конвенції, заявник має подати до Укрпатенту протягом 3 місяців від дати подання заявки до Державної служби.

Цей строк, пропущений через непередбачувані і не залежні від заявника обставини, може бути продовжений на 2 місяці з дати закінчення пропущеного строку. Клопотання про продовження строку разом із документом про сплату збору за його продовження має надійти до Укрпатенту протягом 2 місяців від дати закінчення пропущеного строку і містити відомості про обставини, з яких його пропущено.

1.9.6. Строк надходження перекладу попередньої заявки на запит (частина 2 статті 15 Закону)

Переклад попередньої заявки українською мовою повинен надійти до Укрпатенту протягом 2 місяців від дати одержання заявником запиту щодо перекладу. Цей строк може бути продовжений до 6 місяців від дати одержання заявником такого запиту. Клопотання про продовження строку разом із документом про сплату збору за продовження строку має надійти до Укрпатенту протягом 6 місяців від дати одержання заявником запиту.

1.9.7. Строк надання відповіді на запит або повідомлення на стадії формальної експертизи (частина 8 статті 16 Закону)

Для внесення змін до матеріалів заявки у зв'язку з невідповідністю заявки вимогам статті 12 Закону чи порушенням вимоги єдиності винаходу (корисної моделі) заявнику надаються 2 місяці від дати одержання запиту або повідомлення Укрпатенту. Цей строк може бути продовжений, але не більше ніж на 6 місяців.

Клопотання про продовження строку разом із документом про сплату збору за продовження строку має надійти до Укрпатенту протягом 2 місяців від дати одержання заявником запиту або повідомлення.

1.9.8. Строк подання клопотання про проведення кваліфікаційної експертизи (частина 13 статті 16 Закону)

Клопотання про проведення кваліфікаційної експертизи може бути подане:

заявником – протягом 3 років від дати подання заявки;

іншою особою – після публікації відомостей про заявку, але не пізніше 3 років від дати подання заявки.

Цей строк може бути продовжений, але не більше ніж на 6 місяців. Клопотання про продовження строку разом із документом про сплату збору за продовження строку має надійти до Укрпатенту не пізніше ніж через 6 місяців після закінчення пропущеного строку.

1.9.9. Строк подання додаткових матеріалів на запит на стадії кваліфікаційної експертизи (частина 14 статті 16 Закону)

Додаткові матеріали мають бути подані заявником протягом 2 місяців від дати одержання ним запиту Укрпатенту або копій патентних матеріалів, протиставлених заявці.

Цей строк може бути продовжений, але не більше ніж на 6 місяців. Клопотання про продовження строку разом з документом про сплату збору за його продовження має надійти до Укрпатенту протягом 2 місяців від дати одержання заявником запиту або копій патентних матеріалів, протиставлених заявці.

1.9.10. Строк зажадання копій патентних матеріалів, протиставлених заявці (частина 14 статті 16 Закону)

Заявник має право протягом місяця від дати одержання ним запиту Укрпатенту зажадати від нього копії патентних матеріалів, протиставлених заявці.

Цей строк може бути продовжений, але не більше ніж на 6 місяців. Клопотання про продовження строку разом із документом про сплату збору за його продовження має надійти до Укрпатенту протягом місяця від дати одержання заявником запиту.

1.9.11. Строк унесення змін до матеріалів заявки або подання додаткових матеріалів у відповідь на попереднє рішення про відмову (частина 16 статті 16 Закону)

Унести зміни до матеріалів заявки або подати додаткові матеріали у відповідь на попереднє рішення про відмову у видачі патенту на винахід заявник може протягом 2 місяців від дати одержання ним цього рішення.

Цей строк може бути продовжений, але не більше ніж на 6 місяців. Клопотання про продовження строку разом із документом про сплату збору за його продовження має надійти до Укрпатенту протягом 2 місяців від дати одержання заявником цього рішення.

1.9.12. Строк надходження документа про сплату державного мита за видачу патенту (частина 2 статті 22 Закону)

Документ про сплату державного мита за видачу патенту має надійти до Укрпатенту протягом 3 місяців від дати одержання заявником рішення про видачу патенту.

Цей строк може бути продовжений, але не більше ніж на 6 місяців. Клопотання про продовження строку разом із документом про сплату збору за його продовження має надійти до Укрпатенту не пізніше ніж через 6 місяців після закінчення пропущеного строку.

1.10. Поновлення пропущених строків (частина 20 статті 16 Закону)

1.10.1. Строки, зазначені в частинах 8, 13, 14, 16 статті 16 Закону:

строк подання відповіді заявником на запит або повідомлення на стадії формальної експертизи;

строк подання клопотання про проведення кваліфікаційної експертизи;

строк подання додаткових матеріалів на запит на стадії кваліфікаційної експертизи;

строк зажадання заявником копій патентних матеріалів, протиставлених заявці;

строк унесення змін до матеріалів заявки або подання додаткових матеріалів у відповідь на попереднє рішення про відмову,

пропущені заявником з поважних причин, можуть бути поновлені.

1.10.2. Клопотання про поновлення пропущеного строку має містити відомості про причини, з яких його було пропущено.

1.10.3. Мотивоване клопотання про поновлення пропущеного строку має надійти до Укрпатенту протягом 12 місяців від дати закінчення пропущеного строку.

До клопотання додаються документ про сплату збору за поновлення пропущеного строку і матеріали, строк подання яких пропущений.

1.10.4. Якщо заявник не подав зазначених матеріалів, то разом з клопотанням про поновлення пропущеного строку він може подати мотивоване клопотання про продовження пропущеного строку, якщо можливість його продовження передбачена Законом. У такому разі до клопотання додаються документи про сплату зборів за поновлення і продовження пропущеного строку.

Матеріали, строк подання яких пропущений, мають надійти до Укрпатенту до кінця продовженого строку.

1.10.5. Якщо зазначені в пунктах 1.10.1–1.10.4 цих Правил вимоги виконані, то пропущений строк поновлюється, про що заявника повідомляють. Якщо хоча б одна із зазначених вимог не виконана, то пропущений строк не поновлюється, про що заявника повідомляють.

1.11. Відкликання заявки

Відповідно до статті 17 Закону заявник має право відкликати заявку в будь-який час до дати одержання ним рішення про видачу патенту.

Матеріали відкликаної заявки передаються до архіву Укрпатенту. Заявнику надсилають повідомлення про припинення діловодства за заявкою.

Клопотання про відкликання заявки має бути відправлене заявником до дати одержання ним рішення про видачу патенту.

Відкликана заявка, а також заявка, що вважається відкликаною відповідно до частини 2 статті 13, частини 6 статті 15, частин 13, 14 статті 16 Закону, не має правових наслідків. Подальші дії заявника базуватися на такій заявці не можуть (наприклад, заявку на винахід не можна перетворити в заявку на корисну модель і навпаки, не можна скористатися правом пріоритету за цією заявкою тощо).

1.12. Якщо відправлення матеріалів заявки було здійснено офіційною поштою або службами доставки (правило 82 Інструкції), то під час розгляду міжнародної заявки до уваги беруть докази поштового відправлення.

2. Розгляд заявки

2.1. Надходження заявки до Укрпатенту

2.1.1. Реєстрація матеріалів заявки

Матеріали заявки, що надійшли до Укрпатенту, реєструються таким чином:

проставляється дата надходження матеріалів заявки, якщо вони містять, принаймні, заяву про видачу патенту в довільній формі, викладену українською мовою;

присвоюється реєстраційний номер.

Якщо матеріали не містять заяви про видачу патенту, викладеної українською мовою, то вони повертаються особі, яка їх подала.

2.2. Перевірка сплати збору за подання заявки

Зареєстровані матеріали заявки перевіряються на наявність документа про сплату збору за подання заявки в установленому розмірі. Якщо відповідно до законодавства заявник має пільги із сплати зборів, то перевіряється документ, що підтверджує такі пільги.

При сплаті збору за подання заявки в розмірі, меншому, ніж установлений для кількості пунктів формули винаходу (корисної моделі), заявнику повідомляють про необхідність дотримання відповідності розміру збору кількості пунктів шляхом доплати збору або вилучення пунктів формули.

2.3. Попередній розгляд заявки

2.3.1. До встановлення дати подання заявки здійснюється її попередній розгляд. У ході попереднього розгляду заявка, яка не містить пропозиції заявника щодо віднесення винаходу (корисної моделі) до державної таємниці, розглядається на предмет наявності в ній матеріалів, які можуть бути віднесені згідно із Зводом відомостей, що становлять державну таємницю, до державної таємниці.

2.3.2. У разі наявності в заявці таких відомостей, а також якщо заявка містить пропозицію заявника про віднесення винаходу (корисної моделі) до державної таємниці, визначається Державний експерт з питань таємниць (далі – Державний експерт), до компетенції якого належить розгляд таких питань. Державному експерту надсилаються матеріали заявки для прийняття рішення щодо віднесення винаходу (корисної моделі) до державної таємниці.

2.3.3. Якщо Державний експерт прийняв рішення про віднесення заявленого винаходу (корисної моделі) до державної таємниці, то весь наступний розгляд заявки здійснюється в режимі секретності в порядку, передбаченому цими Правилами. Режим секретності забезпечує режимно-секретний орган у відповідності до чинного законодавства про державну таємницю.

2.3.4. Про рішення Державного експерта Укрпатент у місячний строк повідомляє заявника. Якщо в заявці не було пропозиції заявника про віднесення винаходу (корисної моделі) до державної таємниці, а Державний експерт відніс винахід (корисну модель) до державної таємниці, то заявник, у разі незгоди з рішенням Державного експерта, може подати до Укрпатенту мотивоване клопотання про розсекречування матеріалів заявки чи оскаржити рішення Державного експерта в суді.

2.4. Установлення дати подання заявки

2.4.1. Державна служба приймає рішення про встановлення дати подання заявки за датою її надходження, якщо матеріали заявки містять:

заяву в довільній формі про видачу патенту (деклараційного патенту), викладену українською мовою;

відомості про заявника та його адресу, викладені українською мовою;

матеріал, що справляє враження опису винаходу (корисної моделі);

частину матеріалу, яку можна прийняти за формулу винаходу (корисної моделі).

Якщо матеріал, що справляє враження опису винаходу (корисної моделі), з частиною матеріалу, що можна прийняти за формулу винаходу (корисної моделі), викладені не українською мовою, то для збереження дати подання заявки їх переклад українською мовою повинен надійти до Державної служби протягом 2 місяців від дати подання заявки.

Документ про сплату збору за подання заявки повинен надійти до Укрпатенту разом із заявкою або протягом 2 місяців після дати подання заявки. Цей строк може бути продовжений відповідно до пункту 1.9.2 цих Правил. Якщо документ про сплату збору за подання заявки не надійде до Укрпатенту в установлений строк і заявник не

подасть клопотання про його продовження, то заявка вважається відкликаною, про що заявнику надсилають повідомлення.

2.4.2. Якщо матеріали заявки відповідають вимогам пункту 2.4.1 цих Правил, то після надходження документа про сплату збору за подання заявки Укрпатент надсилає заявнику рішення про встановлення дати подання заявки (додаток 1).

2.4.3. Якщо матеріали заявки не відповідають установленим вимогам, то заявнику надсилають повідомлення про необхідність усунення невідповідностей. Для внесення змін до матеріалів заявнику надаються 2 місяці від дати одержання ним повідомлення. Якщо в цей строк невідповідність буде усунуто, то датою подання заявки буде дата одержання Укрпатентом виправлених матеріалів. У протилежному випадку заявка вважається неподаною, про що заявнику надсилають повідомлення.

Якщо в заявці, що містить матеріали, зазначені в пункті 2.4.1 цих Правил, є посилання на креслення, але таке креслення не надійшло до Укрпатенту на дату одержання ним заявки, то Укрпатент повідомляє про це заявника і пропонує протягом 2 місяців від дати одержання ним повідомлення на його вибір надіслати креслення чи виключити посилання на нього в заявці.

Якщо протягом 2 місяців від дати одержання заявником повідомлення креслення надійде до Укрпатенту, то датою подання заявки буде дата одержання його Укрпатентом. Якщо в цей строк заявник не зробить запропонованого йому вибору, то заявка вважається неподаною, про що заявнику надсилають повідомлення.

2.4.4. Після надходження документа про сплату збору за подання заявки Укрпатент надсилає заявнику рішення про встановлення дати подання заявки.

2.5. Установлення пріоритету

2.5.1. Заявник має право на пріоритет попередньої заявки на такий же винахід (корисну модель) протягом 12 місяців від дати подання попередньої заявки до Державної служби чи до відповідного органу держави – учасниці Паризької конвенції, якщо на попередню заявку не заявлено пріоритет. Зазначений строк може бути продовжений відповідно до пункту 1.9.4 цих Правил.

Якщо заявник заявляє пріоритет за датою подання попередньої заявки, то перевіряють дотримання умов, зазначених у частинах 1 та 2 статті 15 Закону.

Пріоритет поширюється лише на ті ознаки винаходу (корисної моделі), які зазначені в попередній заявці, пріоритет якої заявлено. Якщо деякі ознаки відсутні у формулі винаходу (корисної моделі), що викладена в попередній заявці, то для встановлення пріоритету достатньо, щоб в описі попередньої заявки були точно вказані ці ознаки.

Документи, необхідні для встановлення пріоритету, мають бути подані у визначені Законом строки відповідно до пунктів 1.9.5 і 1.9.6 цих Правил. Якщо такі документи або клопотання про продовження строку не надійдуть у встановлені строки, то право на пріоритет вважається втраченим.

Якщо пріоритет установлено, але під час експертизи заявки у формулу винаходу (корисної моделі) вносяться зміни, то проводять повторну перевірку дотримання всіх умов щодо встановлення права пріоритету, про результат якої заявнику надсилається повідомлення.

2.5.2. Умови встановлення пріоритету за попередньою заявкою, поданою в іноземній державі – учасниці Паризької конвенції (995_123)

Якщо заявник заявляє пріоритет за попередньою заявкою, поданою в іноземній державі – учасниці Паризької конвенції (995_123), то датою пріоритету буде дата подання попередньої заявки при дотриманні таких умов:

заявка, щодо якої заявник бажає скористатись правом пріоритету, має надійти до Державної служби не пізніше встановленого Законом строку;

заявка, щодо якої заявник бажає скористатись правом пріоритету, має бути подана тим самим заявником, що й попередня заявка, або його правонаступником;

за попередньою заявкою не заявлено пріоритет;

заява про пріоритет з посиланням на дату подання і номер попередньої заявки і копія попередньої заявки, поданої до відповідного органу держави – учасниці Паризької конвенції, засвідчена зазначеним органом, мають бути подані до Державної служби разом з матеріалами заявки або не пізніше встановленого Законом строку відповідно до пункту 1.9.5 цих Правил;

заявлений винахід (корисна модель) повинен (повинна) бути розкритий (розкрита) на дату пріоритету в матеріалах попередньої заявки (формулі, описі).

За потреби Державна служба може зажадати переклад попередньої заявки українською мовою, який має надійти до Укрпатенту протягом встановленого Законом строку відповідно до пункту 1.9.6 цих Правил.

2.5.3. Умови встановлення пріоритету за попередньою заявкою, поданою до Державної служби

Якщо заявник заявляє пріоритет за попередньою заявкою, поданою до Державної служби, то датою пріоритету буде дата подання попередньої заявки при дотриманні таких умов:

заявка, щодо якої заявник бажає скористатись правом пріоритету, має надійти до Укрпатенту не пізніше встановленого Законом строку відповідно до пункту 1.9.5 цих Правил;

заява про пріоритет з посиланням на дату подання і номер попередньої заявки має бути подана до Державної служби не пізніше встановленого строку відповідно до пункту 1.9.5 цих Правил;

заявка, щодо якої заявник бажає скористатись правом пріоритету, має бути подана тим самим заявником, що й попередня заявка, або його правонаступником;
попередня заявка не відкликана і не вважається відкликаною;
за попередньою заявкою не заявлено пріоритет;
заявлений винахід (корисна модель) повинен (повинна) бути розкритий (розкрита) на дату пріоритету в матеріалах попередньої заявки (описі, формулі).

Якщо діловодство за попередньою заявкою в Укрпатенті не завершено, то з надходженням заяви про пріоритет попередня заявка вважається відкликаною в частині, на яку заявлено пріоритет, про що заявника повідомляють.

2.5.4. Умови встановлення пріоритету заявки, що виділена з попередньої заявки

Пріоритет заявки, що виділена з попередньої заявки (далі – виділена заявка) на пропозицію Укрпатенту чи за ініціативою заявника, встановлюється за датою подання до Державної служби попередньої заявки, з якої її виділено, або, якщо за попередньою заявкою заявлено пріоритет, – за датою цього пріоритету.

Для встановлення пріоритету виділеної заявки необхідне дотримання таких умов:

виділена заявка має бути подана тим самим заявником, що й попередня заявка, або його правонаступником;
виділена заявка надійшла до Укрпатенту до прийняття за попередньою заявкою рішення про видачу патенту або рішення про відмову у видачі патенту;
попередня заявка не відкликана і не вважається відкликаною;
суть винаходу (корисної моделі) виділеної заявки не виходить за межі змісту попередньої заявки на дату її подання.

З надходженням заяви про пріоритет попередня заявка вважається відкликаною в частині, на яку заявлено пріоритет, про що заявника повідомляють.

3. Формальна експертиза

3.1. Укрпатент проводить формальну експертизу заявок, поданих до Державної служби, щодо яких прийняті рішення про встановлення дати подання. Експертизу заявки за формальними ознаками проводять без спеціального клопотання заявника.

Першим документом щодо формальної експертизи, який має бути направлений заявнику не пізніше 6 місяців від дати подання заявки, може бути відповідний запит, повідомлення або рішення.

3.2. Зміст формальної експертизи

Під час формальної експертизи перевіряють:

зазначення виду патенту і об'єкта правової охорони в матеріалах заявки;
відповідність об'єкта, що заявляється, умовам надання правової охорони відповідно до частин 1–3 статті 6 Закону;

наявність та правильність подання документів, передбачених у статті 15 Закону, якщо за заявкою заявлено пріоритет;

наявність документа про сплату збору за подання заявки та дотримання встановлених до нього вимог;

дотримання порядку подання заявки відповідно до пунктів 16.2, 16.4 Правил складання, включаючи наявність і правильність оформлення довіреності;

наявність документів у складі заявки відповідно до пункту 3.1 Правил складання;

дотримання встановлених до документів заявки вимог відповідно до розділів 3–15 Правил складання, які можуть бути перевірені без аналізу суті винаходу (корисної моделі);

відповідність заявки вимозі єдиності винаходу (корисної моделі);

дотримання вимог до оформлення додаткових матеріалів та порядку їх подання (за наявності таких у матеріалах заявки) відповідно до пункту 7 цих Правил;

правильність визначення класифікаційного(их) індексу(ів) відповідно до діючої редакції МПК, якщо він (вони) визначений(ні) заявником (якщо заявник не визначив цей (ці) індекс(си), то його (їх) визначає Укрпатент).

3.3. Підстави для направлення запиту або повідомлення

3.3.1. Якщо в ході формальної експертизи заявки виявлено, що вона оформлена з порушенням установлених Правилами складання вимог, то заявнику направляється запит, у якому повідомляється про виявлені невідповідності чи відсутність деяких документів. Протягом 2 місяців від дати одержання запиту заявник має надати відсутні або виправлені документи.

3.3.2. Підставою для направлення запиту є:

невідповідність документа про сплату збору встановленим вимогам до його оформлення, у тому числі невідповідність суми збору встановленому розміру;

відсутність у матеріалах заявки будь-якого документа, передбаченого пунктом 3.1 Правил складання, необхідного для проведення експертизи;

недостатня кількість примірників поданих документів заявки;

подання заявки іноземними фізичними або юридичними особами і особами без громадянства, які проживають чи мають постійне місцезнаходження за межами України, не через патентних повірених, крім випадків, коли міжнародними договорами України передбачено інше;

відсутність у матеріалах заявки довіреності або порушення вимог до її оформлення, якщо заявка подана через представника;

відсутність у матеріалах заявки передбачених Правилами складання реквізитів, зокрема підписів, печаток (якщо вони необхідні);

подання документів заявки у вигляді, що не відповідає вимогам розділу 3 Правил складання, наприклад порушення вимог до формату аркушів, розміру полів, розміру літер у текстових матеріалах; якість друку, що унеможливило опрацювання документів заявки тощо;

наявність у матеріалах заявки посилань на джерела, що не є загальнодоступними, або посилань на неможливість опублікування тих чи інших відомостей (за винятком заявок на секретні винаходи (корисні моделі) та відомостей про винахідників, які не бажають бути згаданими як такі при публікації відомостей про заявку або патент);

порушення вимоги пункту 7.3.1 Правил складання щодо викладення формули одним реченням;

відсутність у формулі зазначення об'єкта винаходу (корисної моделі), щодо якого просять надати правову охорону;

наявність у формулі замість ознак відповідного об'єкта лише даних про його експлуатаційні показники і споживчі властивості, ефекти та явища, що мають місце при його здійсненні та/або використанні;

відсутність структурних розділів опису, передбачених пунктом 6.2 Правил складання, а також заміна ознаки в описі чи формулі посиланням на джерело інформації (якщо відомості, що мають бути наведені у відповідному відсутньому розділі, наведені в іншому розділі, потреби у запиті немає);

наявність у документах заявки відомостей, що суперечать суспільним інтересам, принципам гуманності і моралі, чи зневажливих виразів стосовно результатів творчої діяльності інших осіб;

очевидна невідповідність матеріалів заявки один одному (наприклад, наведені в заявці креслення не відповідають опису, в описі відсутні ознаки, що наведені у формулі тощо);

наявність інших недоліків у матеріалах заявки, які виявлені без аналізу суті винаходу.

Підставою для направлення повідомлення є порушення у формулі вимоги єдиності винаходу (корисної моделі) (якщо формула винаходу потребує суттєвого аналізу, це питання вирішують на етапі кваліфікаційної експертизи).

3.3.3. Якщо збір за подання заявки сплачений в розмірі, меншому, ніж встановлено, то в запиті пропонується забезпечити відповідність розміру збору кількості пунктів формули шляхом коригування формули та/або доплати збору.

3.3.4. При порушенні вимоги єдиності винаходу (корисної моделі) заявнику пропонується повідомити, який винахід (корисну модель) слід розглядати, і в разі необхідності внести уточнення до заявки. При цьому інші винаходи (корисні моделі) можуть бути оформлені окремими заявками. Для внесення змін до матеріалів заявки заявнику надаються 2 місяці від дати одержання ним повідомлення. Якщо за цей строк вимогу єдиності не буде виконано, то при проведенні формальної експертизи беруть до уваги винахід (корисну модель), зазначений(ну) у формулі першим, або групу винаходів, об'єднаних з винаходом, зазначеним у формулі першим(ою), єдиним винахідницьким задумом.

3.3.5. Відкориговані заявником документи перевіряють згідно з пунктом 7 цих Правил.

3.3.6. Якщо в установлений строк затребувані матеріали або клопотання про продовження строку для надання відповіді не надійдуть до Укрпатенту, то заявнику надсилають рішення про відмову у видачі патенту.

3.4. Завершення формальної експертизи

3.4.1. Якщо заявка на видачу патенту на винахід містить усі необхідні документи, дотримані вимоги до них, установлені Правилами складання, і заявлений винахід не належить до переліку об'єктів, яким не надається права охорона, то заявнику надсилають повідомлення про завершення формальної експертизи і можливість проведення кваліфікаційної експертизи заявки.

3.4.2. Якщо заявка на видачу деклараційного патенту на винахід містить усі необхідні документи, дотримані вимоги до них, установлені Правилами складання, і заявлений винахід не належить до переліку об'єктів, яким не надається права охорона, то проводять експертизу на локальну новизну.

3.4.3. Якщо заявка на видачу деклараційного патенту на корисну модель містить усі необхідні документи, дотримані вимоги до них, установлені Правилами складання, і заявлена корисна модель не належить до переліку об'єктів, яким не надається права охорона, то заявнику надсилають рішення про видачу деклараційного патенту на корисну модель (додаток 2).

3.4.4. Заявник повинен протягом 3 місяців від дати надходження до нього рішення про видачу деклараційного патенту на корисну модель надіслати до Укрпатенту документ про сплату державного мита за його видачу. Зазначений строк може бути продовжений згідно з пунктом 1.9.12 цих Правил.

3.4.5. На підставі рішення про видачу деклараційного патенту на корисну модель та за наявності документа про сплату державного мита здійснюється державна реєстрація деклараційного патенту на корисну модель.

3.4.6. Якщо за результатами формальної експертизи встановлено, що:

заявлений винахід (корисна модель) або група винаходів не відповідають вимогам частин 1–3 статті 6 Закону; заявник не надіслав матеріалів на запит протягом встановленого строку або клопотання про його продовження; заявка з урахуванням матеріалів, надісланих у відповідь на запит, не відповідає вимогам статті 12 Закону,

то заявнику надсилають рішення про відмову у видачі патенту на винахід (додаток 3) або рішення про відмову у видачі деклараційного патенту на винахід (корисну модель) (додатки 4 і 5).

4. Експертиза заявки на локальну новизну

Експертиза заявки на локальну новизну передбачає встановлення новизни за виданими в Україні патентами і поданими до Державної служби заявками на видачу патентів.

Під час експертизи на локальну новизну заявку перевіряють щодо змісту заявок на видачу патентів (деклараційних патентів) на винахід та деклараційних патентів на корисну модель щодо опису, формули та ілюстративних матеріалів (якщо вони є) у редакції на дату подання заявки, якщо заявлений пріоритет, на дату її пріоритету, за умови, що відомості про заявку чи про виданий за нею патент опубліковані на цю дату або після цієї дати.

Якщо більш рання заявка була відкликана або вважалася відкликаною до її публікації, однак публікація відбулася, то така публікація при визначенні локальної новизни заявки, що розглядається, не братиметься до уваги.

Винахід визнається таким, що відповідає локальній новизні, якщо він не відомий із зазначених джерел інформації.

5. Рішення про видачу деклараційного патенту на винахід і рішення про відмову у видачі деклараційного патенту на винахід

Якщо заявка на видачу деклараційного патенту на винахід відповідає локальній новизні, то заявнику надсилають рішення про видачу деклараційного патенту на винахід (додаток 6). У протилежному випадку заявнику надсилається рішення про відмову в його видачі (додаток 7).

Разом із рішенням про видачу деклараційного патенту на винахід заявнику в разі потреби надсилають пропозицію відкоригувати опис і (або) креслення. Якщо заявник не надішле відкориговані документи, то їх публікацію буде здійснено в редакції заявника.

Заявник (власник) повинен протягом 3 місяців від дати надходження до нього рішення про видачу деклараційного патенту на винахід надіслати до Укрпатенту документ про сплату державного мита за його видачу. Зазначений строк може бути продовжений згідно з пунктом 1.9.12 цих Правил.

На підставі рішення про видачу деклараційного патенту на винахід та за наявності документа про сплату державного мита здійснюється державна реєстрація деклараційного патенту на винахід.

6. Кваліфікаційна експертиза за клопотанням заявника

6.1. Зміст кваліфікаційної експертизи

Кваліфікаційна експертиза (експертиза по суті) – експертиза, що встановлює відповідність заявленого винаходу умовам патентоздатності (новизні, винахідницькому рівню, промисловій придатності) і проводиться відповідно до статті 16 Закону (3687-12).

Під час проведення кваліфікаційної експертизи перевіряють:

формулу винаходу відповідно до пункту 6.4 цих Правил;

додаткові матеріали відповідно до пункту 7 цих Правил;

відповідність винаходу або групи винаходів умовам патентоздатності. При цьому додатково перевіряють відповідність винаходу умовам надання правової охорони згідно з частинами 1–3 статті 6 Закону.

Якщо заявником подана заява про пріоритет, то додатково перевіряють наявність підстав для встановлення дати пріоритету відповідно до пункту 2.5 цих Правил.

6.2. Умови проведення кваліфікаційної експертизи

6.2.1. Кваліфікаційну експертизу Укрпатент проводить за умови подання клопотання про проведення кваліфікаційної експертизи та документа про сплату збору за проведення кваліфікаційної експертизи, який подається разом із клопотанням.

6.2.2. Відповідно до статті 16 Закону клопотання про проведення кваліфікаційної експертизи за заявкою на видачу патенту на винахід може бути подано:

заявником – не пізніше трьох років від дати подання заявки;

іншою особою – після публікації відомостей про заявку на винахід, але не пізніше трьох років від дати подання заявки.

6.2.3. Відповідно до статті 26 Закону клопотання про проведення кваліфікаційної експертизи може бути подано власником деклараційного патенту на винахід або його правонаступником з метою заміни деклараційного патенту на винахід на патент на винахід не пізніше трьох років від дати подання заявки, за якою видано деклараційний патент. У цьому разі кваліфікаційна експертиза проводиться відповідно до статті 16 Закону в порядку, установленому цими Правилами.

Якщо клопотання про проведення кваліфікаційної експертизи подано не власником деклараційного патенту на винахід, то клопотання не задовольняють, про що особі, яка його подала, надсилається повідомлення.

6.2.4. Строк подання заявником клопотання про проведення кваліфікаційної експертизи може бути продовжений або поновлений відповідно до пунктів 1.9.8 та 1.10 цих Правил.

6.2.5. Якщо документ про сплату збору не подано разом з клопотанням, то клопотання вважається неподаним. Якщо документ про сплату збору подано разом з клопотанням, але сума сплаченого збору за проведення кваліфікаційної експертизи не відповідає встановленому розміру, то заявнику направляють повідомлення з пропозицією

протягом 2 місяців з дати його одержання привести у відповідність розмір збору і кількість пунктів формули винаходу. Якщо заявник протягом встановленого строку не виконає зазначеної вимоги, то клопотання буде вважатися неподаним.

6.2.6. За наявності звіту про патентний пошук, здійснений компетентним Міжнародним пошуковим органом за цією самою заявкою, розмір зазначеного збору зменшується в установленому порядку. У цьому разі Укрпатент має право зажадати від заявника вибіркового переклад і копії джерел інформації, на які є посилання у звіті про патентний пошук або у висновку попередньої міжнародної експертизи, якщо такий висновок наданий заявником.

6.2.7. Датою початку проведення кваліфікаційної експертизи заявки на видачу патенту на винахід вважається дата отримання клопотання про її проведення, а якщо це клопотання було отримане до завершення формальної експертизи, то дата завершення формальної експертизи.

6.2.8. Під час проведення кваліфікаційної експертизи листування ведеться за адресою, зазначеною заявником у матеріалах заявки або вказаною власником у клопотанні.

6.3. Проведення патентного пошуку

6.3.1. При виконанні умов, зазначених у пункті 6.2 цих Правил, проводиться патентний пошук для визначення рівня техніки.

6.3.2. Якщо заявником надано звіт про пошук, здійснений компетентним Міжнародним пошуковим органом, то проводиться пошук тільки тих відомостей, які не могли бути виявлені Міжнародним пошуковим органом (зокрема, заявки, подані до Державної служби).

6.3.3. Патентний пошук проводиться на основі формули винаходу з урахуванням опису та креслень (якщо такі є), а також з урахуванням можливих допустимих змін формули винаходу відповідно до пункту 6.4 цих Правил.

6.3.4. Патентний пошук проводиться з використанням патентно-інформаційної бази Укрпатенту.

6.4. Перевірка формули винаходу

6.4.1. Формулу винаходу розглядають з урахуванням змін, унесених заявником.

6.4.2. При перевірці формули винаходу визначають наявність у ній суттєвих ознак заявленого об'єкта, сукупність яких є достатньою для досягнення зазначеного заявником технічного результату.

6.4.3. Якщо суттєва ознака, без якої технічний результат (жодний з результатів, якщо заявник указав декілька) не досягається, не включена в незалежний пункт формули винаходу, але є в описі або в залежному пункті формули, то заявнику направляється повідомлення з мотивованим обґрунтуванням необхідності включення такої ознаки в незалежний пункт формули.

6.4.4. За наявності у формулі ознаки, що виражена загальним поняттям, при існуванні окремих форм реалізації ознаки, що підпадають під зазначене загальне поняття, але не забезпечують одержання зазначеного технічного результату, заявнику направляється повідомлення з мотивованим обґрунтуванням необхідності редагування цієї ознаки таким чином, щоб досягнення зазначеного технічного результату було забезпечено.

6.4.5. При перевірці формули на відповідність пункту 7.1.4 Правил складання встановлюється наявність в описі понять, якими охарактеризований винахід.

Якщо встановлено наявність у формулі понять, що характеризують ознаки винаходу, але такі поняття відсутні в описі, то заявнику повідомляють, що формула не базується на описі, та пропонують включити в опис такі поняття, якщо заявник вважає за необхідне зберегти їх у формулі, або вилучити такі поняття з неї.

6.4.6. При перевірці одноланкової чи багатоланкової формули з одним незалежним пунктом перевіряють дотримання вимоги єдиності винаходу відповідно до пунктів 7.3.2, 7.3.4 та 7.3.12 Правил складання.

6.4.7. Якщо при перевірці одноланкової чи багатоланкової формули з одним незалежним пунктом встановлено, що вимога єдиності винаходу порушена, то заявнику повідомляється про це і пропонується виправити формулу. У разі включення у виправлену формулу нових незалежних пунктів на винаходи, що раніше не були представлені окремими незалежними пунктами, заявнику пропонується сплатити збір. У разі відмови відкоригувати формулу заявнику пропонується зазначити винахід, що підлягає подальшому розгляду. Перевірка патентоздатності проводиться лише щодо цього винаходу.

6.4.8. Якщо формула містить два або більше незалежних пунктів, то, крім вищезазначеної перевірки щодо кожного незалежного пункту, разом із підпорядкованими йому залежними пунктами (якщо такі є) перевіряють, чи об'єднані вони єдиним винахідницьким задумом.

6.4.9. Групу винаходів визнають об'єднаною єдиним винахідницьким задумом, якщо охарактеризовані в незалежних пунктах винаходи відповідають вимогам пунктів 2.1.1–2.1.3 Правил складання.

6.4.10. При перевірці правильності віднесення винаходів, охарактеризованих у незалежних пунктах, до варіантів перевіряють, чи збігаються зазначені заявником призначення винаходів з технічними результатами.

Тотожність технічних результатів не вважають порушеною, якщо, крім загального технічного результату для всіх винаходів групи, формулювання одного з окремих технічних результатів будь-якого винаходу додатково включає посилання на будь-яку спеціальну особливість, наприклад «зниження тертя» або «зниження тертя в умовах підвищеної вологості».

Тотожність технічних результатів не вважають порушеною, якщо для кожного з винаходів групи (чи одного з них) зазначено декілька технічних результатів, а тотожність встановлено лише стосовно деяких із зазначених технічних результатів.

6.4.11. При встановленні порушення вимоги єдиності винаходу заявнику направляється повідомлення про це та пропонується протягом 2 місяців від дати його отримання повідомити, який винахід слід розглядати, та, за потреби, унести уточнення в матеріали заявки.

Якщо заявник не повідомить у встановлений строк, який винахід (або групу винаходів) слід розглядати і (або) не внесе уточнення в матеріали заявки, то проводиться експертиза винаходу, зазначеного у формулі першим, або групи винаходів, об'єднаних з винаходом, зазначеним у формулі першим, єдиним винахідницьким задумом.

6.4.12. За наявності у формулі винаходу несуттєвих ознак або ознак, що характеризують лише окремі форми виконання чи використання винаходу, заявнику може бути запропоновано відредагувати формулу.

6.4.13. При перевірці формули винаходу встановлюють можливість ідентифікації ознак, що зазначені в ній відповідно до пункту 7.1.5 Правил складання. При виникненні сумнівів щодо можливості ідентифікації ознаки (ознак) заявнику може бути направлено відповідний запит. Якщо встановлено, що ознака охарактеризована поняттями, які не забезпечують можливість її ідентифікації, а заявник відмовляється відкоригувати формулу винаходу, то при подальшому розгляді заявки такі поняття до уваги не беруться.

6.4.14. Якщо можливість ідентифікації ознаки є, але для її характеристики використана застаріла термінологія або термінологія, яка не має на тепер широкого вжитку в галузі техніки, до якої відноситься винахід, і не супроводжується роз'ясненням ужитих термінів, то заявнику може бути запропоновано відредагувати формулу.

6.4.15. Якщо при перевірці формули винаходу встановлено, що вона складена з порушенням вимог Правил складання, однак ці порушення не заважають подальшому розгляду, то питання, пов'язані з коригуванням формули, вирішуються після перевірки заявленого винаходу на відповідність умовам патентоздатності.

6.4.16. Якщо при коригуванні формули виявлена необхідність включення у формулу нового (нових) незалежного(них) пункту(тів), то заявнику надсилають повідомлення про необхідність доплатити збір за проведення кваліфікаційної експертизи відповідно до встановленого розміру або зазначити, який з охарактеризованих незалежними пунктами формули об'єктів винаходу підлягає подальшому розгляду.

6.5. Перевірка винаходу на відповідність умовам патентоздатності

При перевірці заявленого винаходу умовам патентоздатності встановлюється відповідність винаходу умовам промислової придатності, новизни та винахідницького рівня, а також проводиться додаткова перевірка відповідності винаходу умовам надання правової охорони відповідно до частин 1–3 статті 6 Закону.

6.5.1. Перевірка промислової придатності

Винахід є промислово придатним, якщо його може бути використано в промисловості або в іншій сфері діяльності.

6.5.1.1. Для встановлення промислової придатності винаходу перевіряють:

наявність у матеріалах заявки посилання на призначення заявленого об'єкта винаходу (для нових хімічних сполук – його можливе застосування);

наявність у первинних матеріалах заявки описаних засобів і методів, за допомогою яких можливе здійснення винаходу в тому вигляді, як він охарактеризований в будь-якому пункті формули. Якщо такі відомості в матеріалах заявки відсутні, допускається, щоб засоби і методи, на які є посилання в заявці, були описані в джерелах інформації, що стали загальнодоступними до дати пріоритету винаходу.

Крім цього, у разі здійснення винаходу за будь-яким пунктом формули, перевіряють, що реалізація вказаного заявником призначення дійсно можлива.

6.5.1.2. Якщо на дату пріоритету винаходу дотримані всі зазначені в пункті 6.5.1.1 вимоги, то охарактеризований у незалежному пункті формули винахід визнають як такий, що відповідає умові промислової придатності.

6.5.1.3. Якщо хоча б одна із зазначених вимог не дотримана, то робиться висновок, що винахід не відповідає умові промислової придатності. Заявнику (власнику) надсилають попереднє рішення про відмову у видачі патенту з мотивованим обґрунтуванням та пропозицією висловити свою думку щодо цих доводів і, за потреби, надіслати відредаговану формулу винаходу. У запиті або попередньому рішенні про відмову у видачі патенту можуть бути наведені конкретні пропозиції щодо редагування формули винаходу.

6.5.1.4. Щодо винаходу, для якого встановлена невідповідність умові промислової придатності, перевірку на відповідність іншим умовам патентоздатності не проводять.

6.5.2. Перевірка новизни

6.5.2.1. Винахід визнають новим, якщо він не є частиною рівня техніки.

Рівень техніки включає всі відомості, що стали загальнодоступними в світі до дати подання заявки до Державної служби, або, якщо заявлено пріоритет, до дати її пріоритету.

При визначенні рівня техніки загальнодоступними вважаються відомості, що містяться в джерелах інформації, з якими будь-яка особа може ознайомитися.

Датою, яка визначає включення джерела інформації до рівня техніки, є:

для опублікованих описів до охоронних документів – зазначена на них дата публікації;

для опублікованих відомостей про заявку на патент на винахід, яку подано до Державної служби, – зазначена на них дата публікації;

для друкованих видань – дата виходу в світ, а за відсутності можливості її встановлення – останній день місяця чи 31 грудня, зазначеного у виданні року, якщо дата виходу в світ визначається лише місяцем або роком;

для депонованих рукописів, статей, оглядів, монографій тощо – дата їх депонування;
для звітів про науково-дослідні роботи, пояснювальних записок до дослідно-конструкторських робіт та іншої конструкторської, технологічної і проектної документації, яка є в органах науково-технічної інформації, – дата надходження її до цих органів;
для нормативно-технічної документації – дата реєстрації її в уповноваженому органі;
для матеріалів дисертацій і авторефератів дисертацій, виданих на правах рукопису, – дата надходження їх до бібліотеки;
для прийнятих на конкурс робіт – дата викладення їх для ознайомлення, підтверджена документами, які стосуються проведення конкурсу;
для джерел інформації, що сприймаються візуально (плакати, моделі, вироби тощо), – документально підтверджена дата, від якої стає можливим їх огляд;
для експонатів, розміщених на виставці, – документально підтверджена дата початку їх показу;
для усних доповідей, лекцій, виступів тощо – дата доповіді, лекції, виступу, якщо вони зафіксовані апаратурою звукового запису або стенографією в установленому порядку, діючому на зазначену дату;
для відомостей про технічні засоби, що стали відомими в результаті їх використання, – документально підтверджена дата, від якої ці відомості стали загальнодоступними;
для повідомлень по радіо, телебаченню, кіно – дата такого повідомлення, якщо воно зафіксовано на відповідному носії інформації в установленому порядку, діючому на зазначену дату.

6.5.2.2. При перевірці новизни до рівня техніки включають також зміст будь-якої заявки на видачу в Україні патенту (у тому числі міжнародної заявки, у якій зазначена Україна) у тій редакції, у якій цю заявку було подано спочатку, за умови, що дата її подання (а якщо заявлено пріоритет, то дата пріоритету) передує даті подання заявки до Державної служби або, якщо заявлено пріоритет, даті її пріоритету і що вона була опублікована на цю дату чи після цієї дати.

Зміст заявки в тій редакції, у якій цю заявку було подано спочатку, визначається змістом документів заявки, які надійшли до Державної служби на дату подання, а якщо за заявкою заявлено пріоритет – її змістом, що збігається зі змістом матеріалів, які були підставою для надання права пріоритету.

Якщо більш рання заявка відкликана або вважається відкликаною до її публікації, однак публікація відомостей про таку заявку відбулася, оскільки було проведено підготовку до неї, то зміст такої заявки не входить до рівня техніки.

6.5.2.3. Перевірку новизни здійснюють щодо всієї сукупності ознак, наведених у формулі винаходу.

6.5.2.4. Об'єкти, що стали відомими до дати подання заявки (або, якщо заявлено пріоритет, до дати її пріоритету), для визначення новизни повинні враховуватися лише окремо. Відомості про об'єкт можуть бути наведені як в одному, так і в різних джерелах інформації.

6.5.2.5. Якщо заявлений винахід відноситься до застосування продукту чи способу за новим призначенням, то він визнається таким, що не відповідає умові новизни, якщо виявлено джерело інформації, з якого відомо застосування того самого продукту чи способу за вказаним у заявці призначенням.

6.5.2.6. Якщо виявленим джерелом інформації, з якого заявлений винахід став відомим, є подана до Державної служби заявка або міжнародна заявка, в якій зазначена Україна, з більш ранньою датою подання (або, якщо заявлено пріоритет, з більш ранньою датою пріоритету), яка не відкликана або не вважається відкликаною:

якщо відомості про заявку з більш ранньою датою подання (або пріоритету) опубліковані Державною службою, то розгляд заявленого винаходу продовжують відповідно до пунктів 6.5.2.9 і 6.5.4 цих Правил;

якщо відомості про заявку з більш ранньою датою подання (або пріоритету) не опубліковані, то заявника повідомляють про неможливість визнання натепер заявленого винаходу новим у зв'язку з наявністю такої заявки (не вказуючи її заявника і не розкриваючи змісту заявки) та про призупинення діловодства за заявкою, що розглядається, до визначеності щодо публікації відомостей про заявку з більш ранньою датою подання (або пріоритету).

6.5.2.7. На визнання заявленого винаходу новим не впливає розкриття інформації про нього винахідником або особою, яка одержала від винахідника прямо чи опосередковано таку інформацію протягом 12 місяців до дати подання заявки до Державної служби, або, якщо заявлено пріоритет, до дати її пріоритету. При цьому обов'язок доведення обставин розкриття інформації покладається на особу, зацікавлену в застосуванні цього положення.

6.5.2.8. Якщо заявлений винахід визнано новим відносно незалежного (незалежних) пункту (пунктів) формули, то перевірку новизни відносно відповідних залежних пунктів формули не проводять.

6.5.2.9. Якщо заявлений винахід, який охарактеризований одноланковою формулою, не визнано новим, то заявнику надсилають попереднє рішення про відмову з мотивованим обґрунтуванням та пропозицією висловити свою думку щодо цього і пропонують, за потреби, надіслати відредаговану формулу винаходу з урахуванням первинних матеріалів заявки.

6.5.2.10. Якщо заявлений винахід, який охарактеризований багатоланковою формулою з одним або декількома незалежними пунктами, не визнано новим у будь-якому незалежному пункті формули, то подальший розгляд заявки проводять згідно з пунктом 6.5.4 цих Правил.

6.5.2.11. Щодо винаходу, для якого встановлена невідповідність умові новизни, перевірку на відповідність умові винахідницького рівня не проводять.

6.5.3. Перевірка винахідницького рівня

6.5.3.1. Винахід має винахідницький рівень, якщо для фахівця він не є очевидним, тобто не впливає явно з рівня техніки. При визначенні винахідницького рівня заявлений винахід порівнюється не тільки з окремими документами або їх частинами, а й з комбінацією документів або їх частин (так званим збірним прототипом), коли можливість об'єднання документів або їх частин очевидна для фахівця.

При перевірці винахідницького рівня зміст поданих до Державної служби заявок ураховують з дати публікації відомостей про них у бюлетені.

6.5.3.2. При перевірці винахідницького рівня встановлюють відомість з рівня техніки впливу сукупності ознак заявленого винаходу на досягнення зазначеного заявником технічного результату. Якщо така відомість не встановлена, то винахід визнається як такий, що відповідає умові винахідницького рівня.

6.5.3.3. Умові винахідницького рівня відповідають зокрема:

індивідуальна сполука, яка підпадає під загальну структурну формулу групи відомих сполук, але вона не описана як спеціально одержана і досліджена, і виявляє при цьому нові невідомі для цієї групи сполук властивості в кількісному і (або) якісному відношенні (селективний винахід);

композиція, яка складається принаймні з двох відомих інгредієнтів, що забезпечують синергетичний ефект, можливість досягнення якого не впливає з рівня техніки (тобто яка виявляє властивості обох інгредієнтів, проте кількісні показники хоча б однієї з цих властивостей вищі, ніж показники тієї самої властивості окремого інгредієнта);

способи одержання нових індивідуальних сполук (класу, групи) з установленою структурою;

способи одержання відомих індивідуальних сполук (класу, групи) з установленою структурою, якщо в їх основі лежать нова для цього класу чи групи сполук реакція або невідомі умови проведення відомої для цього класу чи групи сполук реакції.

6.5.3.4. Винахід відповідає умові винахідницького рівня, незважаючи на удавану простоту і розкриття в матеріалах заявки механізму досягнення зазначеного технічного результату, якщо таке розкриття стало відомим не з рівня техніки, а лише з матеріалів заявки.

6.5.3.5. Заявлений винахід, як правило, визнають як такий, що не відповідає умові винахідницького рівня, якщо в його основу покладено:

доповнення відомого засобу будь-якою відомою частиною (частинами), яка (які) додається (додаються) до нього за відомими

правилами, для досягнення технічного результату, щодо якого встановлено вплив саме таких доповнень;

заміну будь-якої частини (частин) відомого засобу іншою відомою частиною (частинами) для досягнення технічного результату, щодо якого встановлено вплив саме такої заміни;

вилучення будь-якого засобу (елемента, дії) з одночасним вилученням обумовленої його наявністю функції і досягненням звичайного для такого вилучення технічного результату (спрощення, зменшення маси, габаритів, матеріалоемності, підвищення надійності, скорочення тривалості процесу тощо);

збільшення кількості однотипних елементів чи дій для посилення технічного результату, який обумовлений наявністю в засобі саме таких елементів чи дій;

виконання відомого засобу або його частини (частин) з відомого матеріалу для досягнення технічного результату, який обумовлений відомими властивостями цього матеріалу;

створення засобу, який складається з відомих частин, вибір яких і зв'язок між якими здійснено за відомими правилами, рекомендаціями, і технічний результат, який при цьому досягають, обумовлений лише відомими властивостями зазначених частин і зв'язків між ними;

застосування раніше відомого продукту (пристрою, речовини, штаму мікроорганізму тощо) або способу за новим призначенням, якщо нове призначення обумовлено його відомими властивостями, структурою, виконанням і відомо, що саме такі властивості, структура, виконання потрібні для реалізації зазначеного призначення;

зміну кількісної ознаки (ознак), показ таких ознак у взаємозв'язку або в зміні його виду за умови, що факт впливу кожної з ознак на зазначений технічний результат відомий і нові значення цих ознак або їх взаємозв'язок могли бути одержані, виходячи з відомих залежностей, закономірностей.

6.5.3.6. Відомість впливу сукупності ознак заявленого винаходу на технічний результат може бути підтверджена шляхом об'єднання двох і більше джерел інформації або їх частин, різних витягів з одного й того самого джерела або з будь-яких різних джерел інформації. Допускається залучення аргументів, заснованих на загальновідомих у конкретній галузі техніки знаннях без зазначення будь-яких джерел інформації. При подальшому розгляді заявки заявнику повідомляють про такі джерела інформації, якщо він буде наполягати на цьому.

6.5.3.7. Підтвердження відомості впливу сукупності ознак заявленого винаходу на технічний результат не потрібно, якщо технічний результат не зазначений заявником щодо таких ознак або якщо встановлено, що зазначений заявником технічний результат не досягається.

6.5.3.8. Якщо заявлений винахід відповідає умові винахідницького рівня відносно незалежного (незалежних) пункту (пунктів) формули, то подальшу перевірку відповідних залежних пунктів формули не проводять.

6.5.3.9. Якщо заявлений винахід, охарактеризований одноланковою формулою, не відповідає умові винахідницького рівня, то заявнику надсилають попереднє рішення про відмову з обґрунтуванням та пропозицією ви-

словити свою думку щодо наведених доводів і, за потреби, надіслати формулу винаходу, відкориговану на підставі первинних матеріалів заявки.

6.5.3.10. Якщо заявлений винахід, охарактеризований багатоланковою формулою з одним або кількома незалежними пунктами, не відповідає умові винахідницького рівня відносно будь-якого незалежного пункту цієї формули, то подальший розгляд заявки проводять згідно з пунктом 6.5.4 цих Правил.

6.5.4. Особливості перевірки винаходу, охарактеризованого багатоланковою формулою, на відповідність умовам патентоздатності

6.5.4.1. Якщо винахід, охарактеризований багатоланковою формулою із залежними пунктами, не відповідає умовам новизни і(або) винахідницького рівня у незалежному пункті формули, то заявнику повідомляють про це і пропонують висловити свою думку щодо доцільності подальшого розгляду заявки і, якщо така доцільність ним підтверджується, то пропонують подати відкориговану формулу винаходу.

Якщо відомі джерела інформації, що можуть бути взяті до уваги за умови включення змісту залежних пунктів до незалежного пункту формули, то заявника повідомляють про це.

6.5.4.2. Якщо заявлено групу винаходів, то перевірку на відповідність умовам патентоздатності проводять для кожного винаходу групи окремо. Групу винаходів визнають як таку, що відповідає умовам патентоздатності, якщо умовам патентоздатності відповідають усі винаходи групи.

Якщо не всі винаходи групи відповідають умовам патентоздатності, то заявника повідомляють про це і пропонують висловити свою думку щодо цього і, за потреби, вилучити з формули незалежний(ні) пункт(ти) з підпорядкованими йому (їм) залежними пунктами (якщо такі є), який (які) характеризує(ють) винахід (винаходи), що не відповідає(ють) умовам патентоздатності, або подати зазначений(ні) пункт(ти) у відкоригованому вигляді.

6.5.4.3. Якщо заявник у зазначених вище випадках подасть змінену формулу винаходу, то подальший розгляд заявки проводиться згідно з пунктами 6.4 і 6.5 цих Правил відносно винаходу (винаходів), охарактеризованого(их) у зміненій формулі.

6.5.4.4. Якщо заявник наполягає на видачі патенту з раніше викладеною ним формулою і при цьому не наводить доводи, що спростовують висновок про невідповідність винаходу умовам патентоздатності, або не надає змінену формулу винаходу, то подальший розгляд заявки не проводиться і Державна служба приймає рішення про відмову у видачі патенту.

6.6. Запит додаткових матеріалів

6.6.1. Під час проведення кваліфікаційної експертизи Укрпатент має право надсилати заявнику запити про надання додаткових матеріалів, без яких проведення експертизи, включаючи підготовку висновку щодо відповідності винаходу умовам патентоздатності та прийняття рішення про видачу або про відмову у видачі патенту, неможливе. Запит може бути направлений заявнику окремо або разом з попереднім рішенням про відмову.

6.6.2. Підставою для запиту може бути:

необхідність уточнення формули винаходу за результатами її перевірки згідно з пунктом 6.4 цих Правил;

необхідність вирішення питань, пов'язаних з перевіркою винаходу на відповідність умовам патентоздатності згідно з пунктами 6.5.1–6.5.3 цих Правил;

необхідність коригування формули винаходу за результатами перевірки винаходу на відповідність умовам патентоздатності;

необхідність з'ясування питань щодо сплати зборів;

необхідність надання заявником вибіркового перекладу і копій джерел інформації, на які є посилання у звіті про патентний пошук;

необхідність приведення матеріалів заявки у відповідність до вимог пунктів 3.2 і 3.3 Правил складання.

6.6.3. Якщо винахід визнано таким, що відповідає умовам патентоздатності, а заявник наполягає на включенні до формули такого винаходу ознаки, яку неможливо ідентифікувати або яка була відсутня в первинних матеріалах заявки, або ознаки, характеристика якої замінена посиланням на джерело інформації, або на включенні нового незалежного пункту, запропонованого заявником після подання заявки і не прийнятого до уваги згідно з пунктом 6.4 цих Правил, то заявнику направляється запит з пропозицією подати формулу, що не містить зазначеної ознаки та/або зазначеного пункту.

6.6.4. Вищезазначений запит може бути доповнений також питаннями іншого характеру, в тому числі зауваженнями та пропозиціями, пов'язаними, наприклад з уточненням характеристики суттєвої ознаки винаходу, з установленням дати пріоритету тощо.

Якщо підстави для письмового запиту немає, то заявнику надсилають повідомлення із зауваженнями і пропозиціями.

6.6.5. Зауваження, викладені в запиті чи повідомленні, підтверджують аргументами технічного або правового характеру і, за потреби, наводять посилання на технічну літературу, норми Закону та інші нормативні документи. При посиланні на джерело інформації в запиті зазначають усі бібліографічні дані, необхідні для його виявлення, та інші дані (наприклад, сторінка, абзац, номер фігури графічних зображень тощо), необхідні для виявлення відомостей, що були взяті до уваги під час проведення кваліфікаційної експертизи.

6.6.6. Запит може бути надісланий заявнику після попереднього рішення про відмову у видачі патенту, якщо у відповідь на попереднє рішення про відмову заявник надав змінені матеріали заявки та/або додаткові матеріали

і в зв'язку з цим виникли обставини, що можуть бути підставою для нового запиту відповідно до пунктів 6.6.2 і 6.6.3 цих Правил.

6.6.7. Якщо додаткові матеріали у відповідь на запит не надійдуть у встановлений Законом строк, то у випадку, коли без таких матеріалів проведення експертизи згідно з пунктом 6.6.1 цих Правил неможливе, заявку вважають відкликаною, про що заявнику надсилають повідомлення.

6.7. Попереднє рішення про відмову у видачі патенту на винахід

6.7.1. Якщо за результатом кваліфікаційної експертизи заявки встановлено, що винахід або група винаходів не відповідає умовам патентоздатності, то заявнику надсилається попереднє рішення про відмову у видачі патенту на винахід (додаток 8).

6.7.2. Попереднє рішення про відмову приймається, якщо встановлено, що:

заявлений винахід не відповідає хоча б одній з умов патентоздатності щодо незалежного пункту. Якщо заявлений винахід, охарактеризований формулою із залежними пунктами, то заявнику може бути запропоновано відкоригувати незалежний пункт формули, що характеризує такий винахід, шляхом уключення до нього ознак відповідних залежних пунктів формули;

винахід, охарактеризований в незалежному пункті багатоланкової формули, що не має інших незалежних пунктів, відповідає умові патентоздатності, але характеристика винаходу, яка міститься в залежних пунктах, є такою, що перешкоджає здійсненню винаходу або реалізації вказаного заявником призначення, або є підставою для визнання винаходу таким, що суперечить суспільним інтересам, принципам гуманності та моралі. У цьому разі заявнику пропонується відкоригувати формулу або вилучити з неї такі залежні пункти;

хоча б один із заявлених винаходів групи, охарактеризованих у формулі, не є патентоздатним. У цьому разі заявнику пропонується відкоригувати формулу або вилучити з неї характеристику цього винаходу.

6.8. Рішення про відмову у видачі патенту на винахід

6.8.1. Якщо з урахуванням змін і додаткових матеріалів, наданих заявником у відповідь на попереднє рішення про відмову, зроблено остаточний висновок про невідповідність винаходу (або групи винаходів) хоча б одній з умов патентоздатності або надання правової охорони, то Державна служба приймає рішення про відмову у видачі патенту (додаток 9). В остаточному висновку наводяться відповідні обґрунтування.

6.8.2. Якщо встановлено, що заявлений винахід, охарактеризований багатоланковою формулою, що має один незалежний пункт і залежні пункти, не відповідає одній з умов патентоздатності відносно незалежного пункту, а заявник відмовляється відкоригувати цей пункт формули, то Державна служба приймає рішення про відмову у видачі патенту.

6.8.3. Якщо встановлена патентоздатність винаходу, охарактеризованого в незалежному пункті багатоланкової формули, що не має інших незалежних пунктів, але характеристика винаходу, яка міститься в залежних пунктах така, що перешкоджає здійсненню винаходу або реалізації вказаного заявником призначення, або є підставою для визнання винаходу таким, що суперечить суспільним інтересам, принципам гуманності та моралі, і заявник відмовляється скоригувати формулу або виключити з неї такі залежні пункти, то Державна служба приймає рішення про відмову у видачі патенту.

6.8.4. Якщо встановлено, що один із заявлених винаходів, охарактеризованих у формулі, непатентоздатний і заявник відмовляється скоригувати формулу або виключити з неї характеристику цього винаходу, то Державна служба приймає рішення про відмову у видачі патенту.

6.8.5. Якщо заявник протягом 2 місяців не вніс зміни і не подав додаткових матеріалів у відповідь на попереднє рішення про відмову у видачі патенту, то Державна служба приймає рішення про відмову у видачі патенту.

6.8.6. Рішення про відмову у видачі патенту на винахід надсилається заявнику.

6.9. Рішення про видачу патенту на винахід

6.9.1. Якщо заявлений винахід (або група винаходів) відповідає умовам патентоздатності та надання правової охорони, то Укрпатент готує остаточний висновок, на підставі якого Державна служба приймає рішення про видачу патенту на винахід, яке надсилається заявнику (додаток 10).

6.9.2. Заявник повинен протягом 3 місяців від дати надходження до нього рішення про видачу патенту на винахід надіслати до Укрпатенту документ про сплату державного мита за його видачу. Зазначений строк може бути продовжений згідно з пунктом 1.9.12 цих Правил.

6.9.3. На підставі рішення про видачу патенту на винахід та за наявності документа про сплату державного мита здійснюється державна реєстрація патенту на винахід.

7. Перевірка додаткових матеріалів

7.1. Додаткові матеріали можуть бути подані заявником з власної ініціативи (частини 3 і 4 статті 16 Закону) на запит Укрпатенту або на попереднє рішення про відмову у видачі патенту на винахід (частини 8, 14 і 16 статті 16 Закону).

До дати одержання рішення про видачу патенту або про відмову у видачі патенту заявник з власної ініціативи може подати додаткові матеріали, які виправляють або уточнюють матеріали заявки. Якщо такі додаткові матеріали надійшли після одержання заявником рішення про встановлення дати подання заявки, то перевіряють наявність документа про сплату збору.

7.2. Додаткові матеріали, подані заявником на запит Укрпатенту або на попереднє рішення про відмову у видачі патенту на винахід, повинні надійти протягом 2 місяців від дати одержання ним запиту або попереднього рішення. Під час проведення кваліфікаційної експертизи перевіряють дотримання заявником строків, установлених Законом для подання додаткових матеріалів.

7.3. Якщо у відповідь на запит заявник затребував копії патентних матеріалів, протиставлених заявці, то додаткові матеріали повинні надійти протягом 2 місяців від дати одержання заявником цих копій за умови, що вони були затребувані заявником протягом місяця з дати одержання ним запиту.

Якщо строки подання додаткових матеріалів на запит кваліфікаційної експертизи не дотримані і клопотання щодо їх продовження не надійшло, то заявку вважають відкликаною, про що заявнику надсилається повідомлення.

7.4. Якщо подані заявником додаткові матеріали передбачають уключення до формули винаходу одного чи декількох незалежних пунктів, яких не було в першій її редакції, то перевіряють наявність документа про сплату відповідного збору за проведення кваліфікаційної експертизи з урахуванням запропонованих змін. Якщо документ про сплату збору не надійде разом з додатковими матеріалами, то зміну формули при розгляді заявки до уваги не беруть, про що заявнику надсилається повідомлення.

7.5. Під час розгляду додаткових матеріалів перевіряють, чи не виходять вони за межі розкритої у поданій заявці суті винаходу (корисної моделі).

7.6. Додаткові матеріали визнають такими, що виходять за межі розкритої у поданій заявці суті винаходу (корисної моделі), якщо вони містять відсутні в первинних матеріалах заявки додаткові ознаки, які необхідно включити до формули винаходу (корисної моделі).

7.7. Ознаки, що підлягають включенню у формулу винаходу (корисної моделі), наведені у додаткових матеріалах, визнаються відсутніми в первинних матеріалах заявки, якщо вони не були розкриті у формулі чи описі заявки на дату її подання. Ознаками, які необхідно включити до формули, визнають і ті ознаки, на включення яких заявник лише вказав.

7.8. Для заявки на групу винаходів ознаками будь-якого винаходу з групи, що є в первинних матеріалах заявки, вважають лише ті, що відносяться саме до цього винаходу групи. Виняток становить група винаходів, один з яких призначений для використання іншого (в іншому).

7.9. Якщо заявлений винахід стосується застосування раніше відомого продукту чи способу за новим призначенням, то додаткові матеріали визнаються такими, що виходять за межі розкритої у поданій заявці суті, якщо вони містять зазначення іншого, ніж у первинних матеріалах заявки, призначення відомого об'єкта або інші ознаки, що застосовуються для характеристики відомого об'єкта.

7.10. Якщо додаткові матеріали передбачають введення до формули будь-якої додаткової ознаки або сукупності додаткових ознак, що не були розкриті в первинних матеріалах заявки, шляхом зміни опису, формули або ілюстративних матеріалів, зокрема креслень, їх визнають такими, що виходять за межі розкритої у поданій заявці суті. Однак, якщо заявник доведе, що введення додаткової ознаки або сукупності додаткових ознак для заявленого винаходу настільки відомі фахівцю в даній галузі, що можуть розглядатись як очевидне пояснення, то введення такої ознаки або сукупності ознак визнається таким, що не виходить за межі розкритої у поданій заявці суті.

Якщо в первинних матеріалах заявки ознака винаходу була виражена загальним поняттям без розкриття окремих форм її виконання, то подання таких форм виконання в додаткових матеріалах з віднесенням її до ознаки, що підлягає включенню у формулу винаходу, вважають підставою для визнання додаткових матеріалів такими, що виходять за межі розкритої у поданій заявці суті.

Якщо додаткові матеріали передбачають введення до формули будь-якої додаткової ознаки або сукупності додаткових ознак, що не були розкриті в первинних матеріалах заявки, і заявник доведе, що зазначений об'єкт, як правило, характеризують саме такою ознакою або сукупністю ознак, то їх залучення може розглядатись як очевидне пояснення. Однак, якщо залучення додаткової ознаки або сукупності ознак надає заявленому об'єкту нової властивості або забезпечує поліпшення відомих властивостей тощо, які не були розкриті в первинних матеріалах заявки, то вона не буде взята до уваги.

Якщо в додаткових матеріалах розкриті окремі форми виконання ознаки винаходу, яка в первинних матеріалах заявки була виражена загальним поняттям без подання таких форм, і заявник доведе, що на кресленнях зображена саме така форма виконання або що фахівець в даній галузі зазвичай використовує її, то додаткові матеріали визнаються такими, що не виходять за межі розкритої у поданій заявці суті.

7.11. Якщо ознака детально розкрита в первинних матеріалах заявки, але її вплив на технічний результат не зазначений або зазначений не в повній мірі, а для фахівця в даній галузі він є очевидним, то надання пояснення такого впливу не визнається таким, що виходить за межі розкритої у поданій заявці суті.

7.12. Якщо додаткові матеріали містять відсутні в первинних матеріалах заявки відомості, що не підлягають включенню до формули, але необхідні для підтвердження реалізації винаходу, і такі відомості стали загальнодоступними до дати подання заявки (або, якщо заявлено пріоритет, до дати пріоритету), то їх визнають такими, що не виходять за межі розкритої у поданій заявці суті.

7.13. Якщо додаткові матеріали не виходять за межі розкритої у поданій заявці суті, то їх беруть до уваги під час проведення експертизи заявки.

7.14. Додаткові матеріали, що містять поряд із відсутніми в первинних матеріалах заявки ознаками, що підлягають включенню до формули винаходу, також і додаткові відомості, необхідні для розгляду заявки, визнаються як такі, що виходять за межі розкритої у поданій заявці суті лише в тій частині, що містить зазначені ознаки. При цьому такі додаткові відомості враховують під час проведення кваліфікаційної експертизи.

7.15. Якщо додаткові матеріали визнано такими, що виходять за межі розкритої у поданій заявці суті винаходу, то заявнику повідомляють про те, які з відомостей додаткових матеріалів стали підставою для такого висновку.

Додаткові матеріали в частині, що виходить за межі розкритої у поданій заявці суті винаходу, під час проведення кваліфікаційної експертизи заявки не враховуються і можуть бути оформлені заявником як самостійна заявка.

7.16. Якщо додаткові матеріали містять змінену формулу винаходу, то перевіряють, чи стосуються ці зміни заявленого винаходу.

Заявленим вважається винахід, що був охарактеризований у формулі винаходу в первинних матеріалах заявки, якщо збір за подання заявки був сплачений у розмірі, відповідному кількості пунктів формули, а в разі, коли зазначений збір сплачений у меншому розмірі, – винахід, що був охарактеризований у формулі винаходу, яка прийнята на етапі завершення формальної експертизи згідно з пунктами 3.4.1 і 3.4.2 цих Правил.

При заміні первісного родового поняття, що відображає призначення винаходу, іншим зміна формули визнається такою, що відноситься до заявленого винаходу, якщо вказані поняття рівнозначні, перебувають у відношенні підпорядкування або пересікаються.

Зміна формули винаходу визнається такою, що відноситься до заявленого винаходу також у разі:

зміни зазначення виду об'єкта винаходу (пристрій, спосіб, речовина, штам мікроорганізму, культура клітин рослин і тварин), якщо знов указаний вид у більшій мірі, ніж первісний, відповідає характеру ознак, що містяться в первісній формулі винаходу;

заміни первісно заявленого об'єкта винаходу «застосування за новим призначенням» на об'єкт зазначеного нового призначення, якщо встановлено, що заявлено застосування об'єкта, відомості про який не стали загальнодоступними до дати подання заявки (або, якщо заявлено пріоритет, до дати пріоритету);

заміни первісно заявленого об'єкта винаходу на об'єкт винаходу «застосування за новим призначенням», якщо із загальнодоступних до дати подання заявки (або, якщо заявлено пріоритет, до дати пріоритету) відомостей встановлена відомість засобу, який відрізняється від заявленого лише призначенням.

Зміни формули, що не стосуються заявленого винаходу, до уваги не беруть, про що повідомляють заявника.

Якщо додаткові матеріали містять змінену формулу винаходу, то її додатково перевіряють на відповідність вимозі єдиності.

8. Кваліфікаційна експертиза за клопотанням іншої особи

8.1. Відповідно до абзацу 3 частини 13 статті 16 Закону інша особа може подати клопотання про проведення кваліфікаційної експертизи після публікації відомостей про заявку на винахід, але не пізніше трьох років від дати подання заявки. При цьому вона не бере участі у вирішенні питань щодо заявки. Заявника повідомляють про надходження такого клопотання.

8.2. Якщо клопотання про проведення кваліфікаційної експертизи за однією заявкою подають декілька осіб, то до уваги беруть клопотання з більш ранньою датою надходження. Іншим надсилають повідомлення про можливість повернення зборів, сплачених ними за проведення кваліфікаційної експертизи.

8.3. Кваліфікаційна експертиза за клопотанням іншої особи проводиться в порядку, установленому пунктами 6.4-6.5 цих Правил. При цьому заявнику не надсилаються повідомлення, запити та рішення, передбачені цими пунктами.

8.4. Експертний висновок за результатами кваліфікаційної експертизи надсилається особі, яка подала клопотання.

9. Експертиза на відповідність умовам патентоздатності

9.1. Відповідно до частини 2 статті 33 Закону з метою визнання деклараційного патенту недійсним будь-яка особа може подати до Державної служби клопотання про проведення експертизи запатентованого винаходу (корисної моделі) на відповідність умовам патентоздатності. За подання клопотання сплачується збір. Документ про сплату збору повинен надійти до Укрпатенту разом з клопотанням, у протилежному випадку клопотання вважається неподаним. Власника деклараційного патенту повідомляють про надходження такого клопотання.

9.2. Експертиза запатентованого винаходу на відповідність умовам патентоздатності проводиться в порядку, установленому пунктами 6.4-6.5 цих Правил, в обсязі опублікованих формули й опису до деклараційного патенту. При цьому власнику деклараційного патенту не надсилаються повідомлення, запити та рішення, передбачені цими пунктами.

9.3. Експертиза запатентованої корисної моделі на відповідність умовам патентоздатності проводиться в порядку, установленому пунктами 6.4, 6.5.1 і 6.5.2 цих Правил, в обсязі опублікованих формули і опису до деклараційного патенту. При цьому власнику деклараційного патенту не надсилаються повідомлення, запити та рішення, передбачені цими пунктами.

9.4. Експертний висновок за результатами експертизи надсилається особі, яка подала клопотання.

10. Перетворення заявок

10.1. Заявник має право перетворити:

заявку на видачу патенту на винахід на заявку на видачу деклараційного патенту на винахід і, навпаки, у будь-який час до одержання ним рішення про видачу патенту (деклараційного патенту) або рішення про відмову у його видачі;

заявку на видачу патенту (деклараційного патенту) на винахід на заявку на видачу деклараційного патенту на корисну модель і, навпаки, у будь-який час до одержання ним рішення про видачу патенту (деклараційного патенту) або рішення про відмову у його видачі.

У цьому разі зберігається встановлена дата подання заявки, а якщо заявлено пріоритет, – дата її пріоритету.

10.2. Для перетворення заявки на видачу патенту на винахід на заявку на видачу деклараційного патенту на винахід заявник повинен подати заяву про це до Укрпатенту. Якщо заява подана в установлений строк, то заявнику надсилається повідомлення про перетворення заявки і подальший розгляд заявки проводиться згідно з розділом 5 цих Правил.

10.3. Для перетворення заявки на видачу патенту (деклараційного патенту) на винахід на заявку на видачу деклараційного патенту на корисну модель заявник повинен подати заяву про це до Укрпатенту. Якщо заява подана в установлений строк, то заявнику надсилається повідомлення про перетворення заявки і подальший розгляд заявки проводиться згідно з розділом 3 цих Правил.

10.4. Для перетворення заявки на видачу деклараційного патенту на корисну модель на заявку на видачу патенту на винахід заявник повинен подати заяву про це до Укрпатенту.

Якщо заява подана в установлений строк, то заявнику надсилається повідомлення про перетворення заявки і подальший розгляд заявки проводиться згідно з розділами 3, 5 і 6 цих Правил.

10.5. Для перетворення заявки на видачу деклараційного патенту на корисну модель на заявку на видачу деклараційного патенту на винахід заявник повинен подати заяву про це до Укрпатенту.

Якщо заява подана в установлений строк, то заявнику надсилається повідомлення про перетворення заявки і подальший розгляд заявки проводиться згідно з розділами 3 і 5 цих Правил.

11. Міжнародна заявка

11.1. Функції зазначеного або вибраного відомства, визначені статтею 1 Договору, виконує Укрпатент. У відповідних випадках, що не врегульовані Законом і цими Правилами, відповідно до статті 4 Закону застосовуються правила Договору і Інструкції.

Укрпатент за клопотанням заявника може переглянути рішення будь-якого відомства – одержувача та Міжнародного бюро ВОІВ (стаття 25 (2) Договору) і зберегти дію міжнародної заявки (статті 24 (2) і 39 (3) Договору), якщо визнає обґрунтованими і переконливими наведені в клопотанні доводи.

11.2. Умови прийняття міжнародної заявки до розгляду за національною процедурою

Міжнародна заявка, для якої встановлена дата міжнародного подання (стаття 11 Договору і яка містить зазначення або вибір України, і вказане зазначення або вибір України не вилучене або не вважається вилученим, приймається до розгляду за національною процедурою за умови надходження її до Державної служби за адресою Укрпатенту не пізніше 21 місяця, а в разі проведення міжнародної попередньої експертизи – не пізніше 31 місяця від дати пріоритету.

Переклад міжнародної заявки українською мовою і документ про сплату збору за подання заявки повинні надійти до Укрпатенту разом із заявою або протягом 2 місяців після зазначених строків.

Строк надходження перекладу міжнародної заявки українською мовою та документ про сплату збору може бути продовжений до 6 місяців від дати прийняття міжнародної заявки до розгляду за національною процедурою за умови сплати збору за продовження.

За умови виконання зазначених у цьому пункті вимог Укрпатент надсилає заявнику повідомлення про прийняття міжнародної заявки до розгляду за національною процедурою.

Якщо принаймні одну із зазначених умов не виконано в установлений строк, то заявка не приймається до розгляду, про що заявнику надсилається повідомлення.

Міжнародна заявка розглядається в порядку, передбаченому цими Правилами.

11.3. Прискорення прийняття міжнародної заявки до розгляду за національною процедурою

За клопотанням заявника і за умов наявності комплексу необхідних для проведення кваліфікаційної експертизи документів, у тому числі клопотання про проведення кваліфікаційної експертизи, розгляд міжнародної заявки за національною процедурою може бути розпочатий до закінчення 21 або 31 місяця (статті 23 (2) і 40 (2) Договору).

**ДЕРЖАВНА СЛУЖБА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ
УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ ПРОМИСЛОВОЇ ВЛАСНОСТІ (УКРПАТЕНТ)**

Україна, 04119, Київ, вул. Сім'ї Хохлових, 15,
тел./факс (044) 458-06-11, тел. бухгалтерії (044) 458-06-18

Висновок, затверджений
Державною службою інтелектуальної власності,
набув статусу рішення
про встановлення дати подання заявки

Адреса для листування _____

«ЗАТВЕРДЖУЮ»
Перший заступник голови
Державної служби
інтелектуальної власності

«___» _____ 200__ р.

☐ На Ваш лист від _____ N _____

☐ Стосується заявки N _____

(При листуванні просимо посилатися на цей N)

☐ Номер справи заявника

**Висновок
про встановлення дати подання заявки на винахід (корисну модель)**

(21) Номер заявки

(71) Заявник(и)

(54) Назва винаходу (корисної моделі)

Матеріали заявки відповідають вимогам ст.13 Закону щодо встановлення дати подання заявки на дату одержання Укрпатентом:

☐ матеріалів заявки

☐ виправлених матеріалів

☐ креслень

Дата подання заявки «___» _____ 200__ р.

Начальник відділу

Виконавець

тел.

(Додаток 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

**ДЕРЖАВНА СЛУЖБА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ
УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ ПРОМИСЛОВОЇ ВЛАСНОСТІ (УКРПАТЕНТ)**

Україна, 04119, Київ, вул. Сім'ї Хохлових, 15,
тел./факс (044) 458-06-11, тел. бухгалтерії (044) 458-06-18

Висновок, затверджений Державною службою
інтелектуальної власності, набув статусу рішення
про видачу деклараційного патенту
на корисну модель

Адреса для листування _____

«ЗАТВЕРДЖУЮ»
Перший заступник голови
Державної служби
інтелектуальної власності

«___» _____ 200__ р.

☐ На Ваш лист від _____ N _____

☐ Стосується заявки N _____

(При листуванні просимо посилається на цей N)

☐ Номер справи заявника

**Висновок
про видачу деклараційного патенту на корисну модель
за результатами формальної експертизи**

(21) Номер заявки

(22) Дата подання заявки

ПРАВО ПРІОРИТЕТУ НАДАНО:

За попередньою заявкою, поданою в державі – учасниці Паризької конвенції

(31) _____ (32) _____ (33) _____

(62) Дата подання попередньої заявки, з якої виділено заявку, позначену кодом (21)

(66) Дата подання до Установи попередньої заявки, діловодство за якою завершено

(85) Дата прийняття заявки до розгляду за національною процедурою

(86) Номер та дата подання міжнародної заявки

(71) Заявник(и)

(72) Винахідник(и)

(73) Власник(и) патенту

(74) Представник у справах інтелектуальної власності

(51) МПК

(54) Назва корисної моделі

За результатами формальної експертизи, проведеної відділом _____ Укрпатенту відповідно до ч. 8 ст. 16 Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» (далі – Закон), встановлено, що заявка відповідає вимогам ст. 12 Закону.

Обсяг правової охорони визначається формулою корисної моделі, що додається на _____ арк.

Державна реєстрація деклараційного патенту України на корисну модель відповідно до ч. 2 ст. 22 Закону буде здійснена за умови сплати державного мита за його видачу.

Додаток: на _____ арк.

Начальник відділу

Виконавець

тел.

(Додаток 2 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 (з0811-11) від 14.06.2011)

Додаток 3
до пункту 3.4.6 Правил розгляду заявки
на винахід та заявки на корисну модель

**ДЕРЖАВНА СЛУЖБА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ
УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ ПРОМИСЛОВОЇ ВЛАСНОСТІ (УКРПАТЕНТ)**

Україна, 04119, Київ, вул. Сім'ї Хохлових, 15,
тел./факс (044) 458-06-11, тел. бухгалтерії (044) 458-06-18

Висновок, затверджений Державною службою
інтелектуальної власності, набув статусу
рішення про відмову у видачі патенту
на винахід

Адреса для листування _____

«__» _____ 200__ р.

☐ На Ваш лист від _____ N _____

☐ Стосується заявки N _____

(При листуванні просимо посилається на цей N)

☐ Номер справи заявника

Висновок
про відмову у видачі патенту на винахід
за результатами формальної експертизи

(21) Номер заявки

(22) Дата подання заявки

(71) Заявник(и)

(74) Представник у справах інтелектуальної власності

(51) МПК

(54) Назва винаходу

За результатами формальної експертизи, проведеної відділом _____ Укрпатенту, установленно, що заявка не відповідає вимогам:

☐ ч. 1 ст. 6 Закону

☐ ч. 2 ст. 6 Закону

☐ ч. 3 ст. 6 Закону

☐ ст. 12 Закону

☐ Невідповідності, зазначені в запиті Укрпатенту від _____ N _____, заявником у листі від _____ № _____ не усунуто, а саме:

☐ відповідь на запит від _____ № _____ до Укрпатенту не надійшла в строк:

☐ установлений ч. 8 ст. 16 Закону

☐ установлений ч. 19 ст. 16 Закону (зазначений в повідомленні про продовження строку від _____ № _____)

☐ установлений ч. 20 ст. 16 Закону (зазначений в повідомленні про поновлення строку від _____ № _____)

Начальник відділу

Виконавець

тел.

(Додаток 3 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

Додаток 4
до пункту 3.4.6 Правил розгляду заявки
на винахід та заявки на корисну модель

ДЕРЖАВНА СЛУЖБА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ
УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ ПРОМИСЛОВОЇ ВЛАСНОСТІ (УКРПАТЕНТ)

Україна, 04119, Київ, вул. Сім'ї Хохлових, 15,
тел./факс (044) 458-06-11, тел. бухгалтерії (044) 458-06-18

Висновок, затверджений Державною службою
інтелектуальної власності, набув статусу
рішення про відмову у видачі
деклараційного патенту на винахід

Адреса для листування _____

«ЗАТВЕРДЖУЮ»
Перший заступник голови
Державної служби
інтелектуальної власності

«__» _____ 200__ р.

☐ На Ваш лист від _____ N _____

☐ Стосується заявки N _____

(При листуванні просимо посилатися на цей N)

☐ Номер справи заявника

**Висновок
про відмову у видачі деклараційного патенту на винахід
за результатами формальної експертизи**

(21) Номер заявки

(22) Дата подання заявки

(71) Заявник(и)

(74) Представник у справах інтелектуальної власності

(51) МПК

(54) Назва винаходу

За результатами формальної експертизи, проведеної відділом _____ Укрпатенту, установленно, що заявка не відповідає вимогам:

☐ ч. 1 ст. 6 Закону

☐ ч. 2 ст. 6 Закону

☐ ч. 3 ст. 6 Закону

☐ ст. 12 Закону

☐ Невідповідності, зазначені в запиті Укрпатенту від _____ N _____, заявником у листі від _____ N _____ не усунуто, а саме:

☐ відповідь на запит від _____ № _____ до Укрпатенту не надійшла в строк:

☐ установлений ч. 8 ст. 16 Закону

☐ установлений ч. 19 ст. 16 Закону (зазначений в повідомленні про продовження строку від _____ № _____)

☐ установлений ч. 20 ст. 16 Закону (зазначений в повідомленні про поновлення строку від _____ N _____)

Начальник відділу

Виконавець

тел.

(Додаток 4 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

Додаток 5
до пункту 3.4.6 Правил розгляду заявки
на винахід та заявки на корисну модель

**ДЕРЖАВНА СЛУЖБА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ
УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ ПРОМИСЛОВОЇ ВЛАСНОСТІ (УКРПАТЕНТ)**

Україна, 04119, Київ, вул. Сім'ї Хохлових, 15,
тел./факс (044) 458-06-11, тел. бухгалтерії (044) 458-06-18

Висновок, затверджений Державною службою
інтелектуальної власності, набув статусу
рішення про відмову у видачі
деклараційного патенту на винахід

Адреса для листування _____

«ЗАТВЕРДЖУЮ»
Перший заступник голови
Державної служби
інтелектуальної власності

«___» _____ 200__ р.

☐ На Ваш лист від _____ N _____

☐ Стосується заявки N _____

(При листуванні просимо посилається на цей N)

☐ Номер справи заявника

Висновок

про відмову у видачі деклараційного патенту на корисну модель за результатами формальної експертизи

(21) Номер заявки

(22) Дата подання заявки

(71) Заявник(и)

(74) Представник у справах інтелектуальної власності

(51) МПК

(54) Назва корисної моделі

За результатами формальної експертизи, проведеної відділом _____ Укрпатенту, установленно, що заявка не відповідає вимогам:

☐ ч. 1 ст. 6 Закону

☐ ч. 2 ст. 6 Закону

☐ ч. 3 ст. 6 Закону

☐ ст. 12 Закону

☐ Невідповідності, зазначені в запиті Укрпатенту від _____ N _____, заявником у листі від _____ № _____ не усунуто, а саме:

☐ відповідь на запит від _____ № _____ до Укрпатенту не надійшла у строк:

☐ установлений ч. 8 ст. 16 Закону

☐ установлений ч. 19 ст. 16 Закону (зазначений в повідомленні про продовження строку від _____ № _____)

☐ установлений ч. 20 ст. 16 Закону (зазначений в повідомленні про поновлення строку від _____ № _____)

Начальник відділу

Виконавець

тел.

(Додаток 5 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

Додаток 6
до розділу 5 Правил розгляду заявки на винахід
та заявки на корисну модель

ДЕРЖАВНА СЛУЖБА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ ПРОМИСЛОВОЇ ВЛАСНОСТІ (УКРПАТЕНТ)

Україна, 04119, Київ, вул. Сім'ї Хохлових, 15,
тел./факс (044) 458-06-11, тел. бухгалтерії (044) 458-06-18

Висновок, затверджений Державною службою
інтелектуальної власності, набув статусу рішення
про видачу деклараційного патенту
на винахід

Адреса для листування _____

«ЗАТВЕРДЖУЮ»
Перший заступник голови
Державної служби
інтелектуальної власності

«__» _____ 200__ р.

☐ На Ваш лист від _____ N _____

☐ Стосується заявки N _____

(При листуванні просимо посилається на цей N)

☐ Номер справи заявника

Висновок
про видачу деклараційного патенту на винахід
за результатами експертизи на локальну новизну

(21) Номер заявки

(22) Дата подання заявки

ПРАВО ПРІОРИТЕТУ НАДАНО:

За попередньою заявкою, поданою в державі – учасниці Паризької конвенції

(31) _____ (32) _____ (33) _____

(62) Дата подання попередньої заявки, з якої виділено заявку, позначену кодом (21)

(66) Дата подання до Установи попередньої заявки, діловодство за якою завершено

(85) Дата прийняття заявки до розгляду за національною процедурою

(86) Номер та дата подання міжнародної заявки

(71) Заявник(и)

(72) Винахідник(и)

(73) Власник(и) патенту

(74) Представник у справах інтелектуальної власності

(51) МПК

(54) Назва винаходу

За результатами експертизи на локальну новизну, проведеної відділом _____ Укрпатенту, відповідно до ч. 10 ст. 16 Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» (далі – Закон) установлено, що заявка відповідає локальній новизні.

Обсяг правової охорони визначається формулою винаходу, що додається на _____ арк.

Державна реєстрація деклараційного патенту України на винахід відповідно до ч. 2 ст. 22 Закону буде здійснена за умови сплати державного мита за його видачу.

Додаток: на _____ арк.

Начальник відділу

Виконавець

тел. _____

(Додаток 6 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

Додаток 7
до розділу 5 Правил розгляду заявки на винахід
та заявки на корисну модель

ДЕРЖАВНА СЛУЖБА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ
УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ ПРОМИСЛОВОЇ ВЛАСНОСТІ (УКРПАТЕНТ)

Україна, 04119, Київ, вул. Сім'ї Хохлових, 15,
тел./факс (044) 458-06-11, тел. бухгалтерії (044) 458-06-18

Висновок, затверджений Державною службою
інтелектуальної власності, набув статусу рішення
про відмову у видачі деклараційного
патенту на винахід

Адреса для листування _____

«ЗАТВЕРДЖУЮ»
Перший заступник голови
Державної служби
інтелектуальної власності

«__» _____ 200__ р.

☐ На Ваш лист від _____ N _____

☐ Стосується заявки N _____

(При листуванні просимо посилається на цей N)

☐ Номер справи заявника

Висновок
про відмову у видачі деклараційного патенту на винахід
за результатами експертизи на локальну новизну

(21) Номер заявки

(22) Дата подання заявки

(71) Заявник(и)

(74) Представник у справах інтелектуальної власності

(51) МПК

(54) Назва винаходу

За результатами експертизи на локальну новизну, проведеної відділом _____ Укрпатенту відповідно до ч. 10 ст. 16 Закону, установлено, що заявка не відповідає локальній новизні на підставі:

_____ (підстави)

Начальник відділу

Виконавець

тел. _____

Інформація для заявника

Згідно з ч.17 ст.16 Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» заявник має право ознайомитися з усіма матеріалами, зазначеними в рішенні Установи.

Копії патентних матеріалів, що їх зажадав заявник, надсилаються протягом місяця.

(Додаток 7 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

Додаток 8
до розділу 6.7.1 Правил розгляду заявки на винахід
та заявки на корисну модель

ДЕРЖАВНА СЛУЖБА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ
УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ ПРОМИСЛОВОЇ ВЛАСНОСТІ (УКРПАТЕНТ)

Україна, 04119, Київ, вул. Сім'ї Хохлових, 15,
тел./факс (044) 458-06-11, тел. бухгалтерії (044) 458-06-18

Висновок, затверджений Державною службою
інтелектуальної власності, набув статусу
попереднього рішення про відмову
у видачі патенту на винахід

Адреса для листування _____

«ЗАТВЕРДЖУЮ»
Перший заступник голови
Державної служби
інтелектуальної власності

«__» _____ 200__ р.

☐ На Ваш лист від _____ N _____

☐ Стосується заявки N _____

(При листуванні просимо посилатися на цей N)

☐ Номер справи заявника

Висновок
про невідповідність винаходу умовам патентоздатності
за результатами кваліфікаційної експертизи

(21) Номер заявки

(22) Дата подання заявки

(71) Заявник(и)

(51) МПК

(54) Назва винаходу

За результатами кваліфікаційної експертизи, проведеної відділом _____ Укрпатенту, установлено, що згідно із ст. 7 Закону заявлений винахід не відповідає умовам патентоздатності:

☐ за пунктом(ами) _____ формули не є новим

☐ за пунктом(ами) _____ формули не має винахідницького рівня

☐ за пунктом(ами) _____ формули не є промислово придатним

_____ (підстави)

Начальник відділу

Виконавець

тел. _____

Інформація для заявника

Згідно з ч. 17 ст. 16 Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» заявник має право ознайомитися з усіма матеріалами, зазначеними в рішенні Установи. Копії патентних матеріалів, що їх зажадав заявник, надсилаються протягом місяця.

Заявник має право протягом 2 місяців від дати одержання попереднього рішення про відмову у видачі патенту на винахіду внести зміни до матеріалів заявки, подати додаткові матеріали, які не виходять за межі розкритої в заявці суті винаходу.

Якщо заявник не внесе зміни і (або) не подасть додаткові матеріали, Установа прийме рішення про відмову у видачі патенту на винахід (ч. 16 ст. 16 Закону).

Зазначений строк може бути продовжений, але не більше ніж на 6 місяців (ч. 19 ст. 16 Закону). Клопотання та документ про сплату збору за продовження строку повинні надійти до Укрпатенту до закінчення строку, який заявник бажає продовжити.

Зазначений строк може бути поновлений (ч. 20 ст. 16 Закону). Мотивоване клопотання про поновлення пропущеного строку повинно надійти до Укрпатенту протягом 12 місяців від дати завершення пропущеного строку. Разом із зазначеним клопотанням подаються:

документ про сплату збору за поновлення строку;

матеріали, строк подання яких пропущений, або

клопотання про продовження строку та документ про сплату збору за продовження строку, якщо можливість продовження цього строку відповідно до ч. 19 ст. 16 Закону не вичерпана раніше.

(Додаток 8 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

Додаток 9

до пункту 6.8.1 Правил розгляду заявки на винахід
та заявки на корисну модель

ДЕРЖАВНА СЛУЖБА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ
УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ ПРОМИСЛОВОЇ ВЛАСНОСТІ (УКРПАТЕНТ)

Україна, 04119, Київ, вул. Сім'ї Хохлових, 15,
тел./факс (044) 458-06-11, тел. бухгалтерії (044) 458-06-18

Висновок, затверджений Державною службою
інтелектуальної власності, набув статусу рішення
про відмову у видачі патента
на винахід

Адреса для листування _____

«__» _____ 200__ р.

☐ На Ваш лист від _____ № _____

☐ Стосується заявки № _____

(При листуванні просимо посилається на цей N)

☐ Номер справи заявника

**Остаточний висновок
про невідповідність винаходу умовам патентоздатності
за результатами кваліфікаційної експертизи**

(21) Номер заявки

(22) Дата подання заявки

(71) Заявник(и)

(51) МПК

(54) Назва винаходу

1. За результатами кваліфікаційної експертизи, проведеної відділом _____ Укрпатенту з урахуванням змін і додаткових матеріалів, поданих у зв'язку з одержанням заявником попереднього рішення про відмову у видачі патенту на винахід від _____ № _____, установлено, що заявлений винахід не відповідає умовам патентоздатності:

_____ № _____, установлено, що заявлений винахід не відповідає умовам патентоздатності:

☐ за пунктом (ами) _____ формули не є новим

☐ за пунктом (ами) _____ формули не має винахідницького рівня

☐ за пунктом (ами) _____ формули не є промислово придатним

(підстави)

2. Заявник не вніс зміни і(або) не подав додаткових матеріалів у зв'язку з одержанням ним попереднього рішення про відмову у видачі патенту на винахід від _____ № _____ у строк:

☐ установлений ч. 16 ст. 16 Закону

☐ установлений ч. 19 ст. 16 Закону (зазначений в повідомленні про продовження строку від _____ № _____)

☐ установлений ч. 20 ст. 16 Закону (зазначений в повідомленні про поновлення строку від _____ № _____)

Заявлений винахід не відповідає умовам патентоздатності як це було встановлено попереднім рішенням про відмову у видачі патенту на винахід.

Начальник відділу
Виконавець
тел. _____

Інформація для заявника

У зв'язку з прийняттям рішення про відмову у видачі патенту на винахід зі строком дії 20 років деклараційний патент на винахід № _____ вважається таким, що не набрав чинності від дати публікації відомостей про його видачу в офіційному бюлетені «Промислова власність» (ст. 26 Закону).

Згідно з ч. 17 ст. 16 Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» заявник має право ознайомитися з усіма матеріалами, зазначеними в рішенні Установи.

Копії патентних матеріалів, що їх зажадав заявник, надсилаються протягом місяця.

(Додаток 9 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

**ДЕРЖАВНА СЛУЖБА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ
УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ ПРОМИСЛОВОЇ ВЛАСНОСТІ (УКРПАТЕНТ)**

Україна, 04119, Київ, вул. Сім'ї Хохлових, 15,
тел./факс (044) 458-06-11, тел. бухгалтерії (044) 458-06-18

Висновок, затверджений Державною службою
інтелектуальної власності, набув статусу
рішення про видачу патенту
на винахід

Адреса для листування _____

«ЗАТВЕРДЖУЮ»
Перший заступник голови
Державної служби
інтелектуальної власності

«__» _____ 200__ р.

☐ На Ваш лист від _____ № _____

☐ Стосується заявки № _____

(При листуванні просимо посилатися на цей №)

☐ Номер справи заявника

**Висновок
про відповідність винаходу умовам патентоздатності
за результатами кваліфікаційної експертизи**

(20) Номер та дата подання до Установи заявки, раніше поданої до патентного відомства ЄСРП

(21) Номер заявки

(22) Дата подання заявки

ПРАВО ПРІОРИТЕТУ НАДАНО:

За попередньою заявою, поданою в державі-учасниці Паризької конвенції

(31) _____ (32) _____ (33) _____

(62) Дата подання попередньої заявки, з якої виділено заявку, позначену кодом (21)

(66) Дата подання попередньої заявки до Установи, діловодство за якою завершено

(85) Дата прийняття заявки до розгляду за національною процедурою

(86) Номер та дата подання міжнародної заявки

(71) Заявник(и)

(72) Винахідник(и)

(73) Власник(и) патенту

(74) Представник у справах інтелектуальної власності

(51) МПК

(54) Назва винаходу

За результатами кваліфікаційної експертизи, проведеної відділом _____ Укрпатенту, установлено, що заявлений винахід відповідає умовам патентоздатності.

Обсяг правової охорони визначається формулою винаходу, що додається на _____ арк.

Перелік документів попереднього рівня техніки, узятих до уваги експертизою, за кодом (56) додається на _____ арк.

Державна реєстрація патенту України на винахід відповідно до ч.2 ст.22 Закону буде здійснена за умови сплати державного мита за його видачу.

Додаток: на _____ арк.

Начальник відділу

Виконавець

тел. _____

(Додаток 10 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
НАКАЗ

№ 291 від 12.04.2001

Зареєстровано
в Міністерстві юстиції України
28 квітня 2001 р. за № 379/5570

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОЛОЖЕННЯ
ПРО ДЕРЖАВНИЙ РЕЄСТР ПАТЕНТІВ УКРАЇНИ НА ВИНАХОДИ

Із змінами, внесеними згідно з Наказами Міністерства освіти і науки

№ 470 від 20.06.2001

№ 441 від 01.08.2002

№ 806 від 09.12.2003

№ 585 від 02.08.2006

Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту

№ 578 від 14.06.2011

(У назві та тексті слова «Державний реєстр патентів і деклараційних патентів України на винаходи» в усіх відмінках замінено словами «Державний реєстр патентів України на винаходи»; слова «повне ім'я» в усіх відмінках замінено словом «ім'я»; слово «найменування» в усіх відмінках замінено словами «повне найменування» у відповідних відмінках згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

Відповідно до Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» **НАКАЗУЮ:**

1. Затвердити Положення про Державний реєстр патентів України на винаходи (далі – Положення), що додається.

2. Державному департаменту інтелектуальної власності подати Положення до Міністерства юстиції України на державну реєстрацію.

3. Державному департаменту інтелектуальної власності опублікувати Положення в офіційному бюлетені «Промислова власність».

4. Визнати таким, що втратив чинність, наказ Міністерства освіти і науки України «Про затвердження Положення про Державний реєстр патентів і деклараційних патентів України на винаходи» від 25 липня 2000 року № 346, зареєстрований у Міністерстві юстиції України 15 серпня 2000 р. за № 502/4723.

5. Контроль за виконанням цього наказу покласти на голову Державного департаменту інтелектуальної власності Паладія М. В.

Міністр

В. Г. Кремень

Затверджено
Наказ Міністерства освіти
і науки України 12.04.2001
№ 291

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
28 квітня 2001 р.
за № 379/5570

**Положення про Державний реєстр
патентів України на винаходи**

(У тексті Положення слова «Держдепартамент» та «Державний департамент інтелектуальної власності» в усіх відмінках замінено відповідно словами «Державна служба» та «Державна служба інтелектуальної власності України» у відповідному відмінку згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

1. Загальні положення

1.1. Це Положення, розроблене відповідно до Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» (далі – Закон), Постанови Верховної Ради України «Про введення в дію Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» від 23 грудня 1993 р. № 3769-XII, Паризької конвенції про охорону промислової власності, підписаної в Парижі 20 березня 1883 року, яка є чинною в Україні з 25 грудня 1991 року (далі – Паризька кон-

венція), Договору про патентну кооперацію, підписаного 19 червня 1970 року, який є чинним в Україні з 25 грудня 1991 року, визначає форму Державного реєстру патентів України на винаходи, порядок його ведення, порядок видачі патентів і деклараційних патентів України на винаходи та їх дублікатів, порядок надання виписок з реєстру, перелік змін, які можуть бути внесені до реєстру за ініціативою власника патенту, а також установлює форму патентів і деклараційних патентів України на винаходи і зміст зазначених у них відомостей.

(Пункт 1.1 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 806 від 09.12.2003, Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

1.2. Державний реєстр патентів України на винаходи (далі – реєстр) – це сукупність офіційних відомостей щодо державної реєстрації патентів України на винаходи (далі – патенти) і деклараційних патентів України на винаходи (далі – деклараційні патенти), які постійно зберігаються на електронному та/або паперовому носіях. Реєстр формує Державна служба інтелектуальної власності України (далі – Державна служба), діяльність якої спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра освіти і науки, молоді та спорту України.

(Пункт 1.2 із змінами, внесеними згідно з наказами МОН № 470 від 20.06.2001, № 585 від 02.08.2006, Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

1.3. Відомості, що занесені до реєстру, зміни до них, відомості про видачу дублікату патенту (деклараційного патенту), зміни внаслідок виправлення помилок та інші відомості, що занесені до реєстру, Державна служба публікує в офіційному бюлетені «Промислова власність» (далі – бюлетень). Дані про публікацію зазначених відомостей заносяться до реєстру.

(Пункт 1.3 із змінами, внесеними згідно з наказами МОН № 470 від 20.06.2001, № 806 від 09.12.2003, № 585 від 02.08.2006)

1.4. Державна реєстрація (далі – реєстрація) та дії, пов'язані з веденням реєстру, виконуються за наявності документа про сплату державного мита за видачу патенту (деклараційного патенту), збору відповідно до чинного законодавства.

(Пункт 1.4 із змінами, внесеними згідно з наказами МОН № 806 від 09.12.2003, № 585 від 02.08.2006)

2. Ведення реєстру

2.1. Реєстрація патенту (деклараційного патенту) здійснюється шляхом унесення відповідного запису до реєстру на підставі рішення Державної служби про видачу патенту (деклараційного патенту) та за наявності документів про сплату державного мита за видачу патенту (деклараційного патенту) і збору за публікації про видачу патенту (деклараційного патенту).

(Абзац перший пункту 2.1 в редакції Наказу МОН № 806 від 09.12.2003)

Реєстр містить такі відомості із зазначенням міжнародних цифрових кодів для ідентифікації бібліографічних даних (ІНІД) відповідно до стандарту VOIB ST.9:

(Абзац другий пункту 2.1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

(10) вид та номер охоронного документа СРСР;
(11) номер реєстрації, що є номером патенту (деклараційного патенту);
(16) дату реєстрації патенту (деклараційного патенту);
(20) дату подання клопотання про перереєстрацію патенту СРСР на винахід на патент України на винахід;
(20) дату подання клопотання про видачу патенту України на винахід, що охороняється авторським свідоцтвом СРСР;

(20) дату подання клопотання про видачу патенту України на розсекречений винахід;

(20) номер та дату подання до Державної служби заявки, раніше поданої в патентне відомство СРСР;

(21) номер заявки;

(22) дату подання заявки;

(23) інші дати;

(24) дату, з якої є чинними права на винахід;

(Абзац тринадцятий пункту 2.1 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 585 від 02.08.2006)

(30) – дані щодо пріоритету відповідно до Паризької конвенції;

(Пункт 2.1 доповнено абзацом згідно з Наказом МОН № 441 від 01.08.2002, із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 585 від 02.08.2006)

(31) номер попередньої заявки відповідно до Паризької конвенції;

(32) дату подання попередньої заявки відповідно до Паризької конвенції;

(33) двобуквенний код держави – учасниці Паризької конвенції чи регіональної організації, до якої подана попередня заявка, відповідно до стандарту VOIB ST.3;

(41) дату публікації відомостей про прийняту до розгляду заявку та номер бюлетеня;

(46) дату публікації відомостей про видачу патенту (деклараційного патенту) та номер бюлетеня;

(47) дату надання опису до патенту для загального ознайомлення шляхом викладки;

(51) індекс (індекси) Міжнародної патентної класифікації;

(54) назву винаходу;

(57) формула винаходу;

(Пункт 2.1 доповнено абзацом двадцять третім згідно з Наказом МОН № 585 від 02.08.2006)

(60) вид та номер охоронного документа України на секретний винахід;
(62) номер та дату подання попередньої заявки, з якої виділено заявку, позначену кодом (21);
(66) номер (номери) та дату (дати) подання попередньої (попередніх) заявки (заявок), діловодство за якою (якими) припинено;
(71) ім'я або повне найменування заявника (заявників);
(72) ім'я винахідника (винахідників);
(73) ім'я або повне найменування та адреса власника (власників) патенту (деклараційного патенту), двобуквенний код держави відповідно до стандарту BOIB ST.3;
(Абзац двадцять дев'ятий пункту 2.1 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 585 від 02.08.2006)
(74) ім'я та реєстраційний номер представника в справах інтелектуальної власності (патентного повіреного) або ім'я (повне найменування) іншої довіреної особи;
(Абзац тридцятий пункту 2.1 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 585 від 02.08.2006)
(85) дату переходу міжнародної заявки до національної фази відповідно до Договору про патентну кооперацію;
(86) номер та дату подання міжнародної заявки, поданої відповідно до Договору про патентну кооперацію;
(98) адресу та ім'я фізичної або повне найменування юридичної особи, якій надсилається патент (деклараційний патент), адресу для листування.
(Пункт 2.1 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 470 від 20.06.2001)
2.2. У процесі ведення реєстру до нього вносяться відомості щодо:
видачі патенту після проведення кваліфікаційної експертизи заявки, за якою було видано деклараційний патент;
продовження строку дії патенту на винахід, об'єктом якого є лікарський засіб, засіб захисту тварин, засіб захисту рослин тощо, використання якого потребує дозволу відповідного компетентного органу;
(Абзац третій пункту 2.2 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 470 від 20.06.2001, в редакції Наказу МОН № 806 від 09.12.2003)
зміни імені фізичної особи – власника (власників) або повного найменування юридичної особи – власника (власників) і/або адреси власника (власників) патенту (деклараційного патенту);
зміни складу винахідників;
(Абзац п'ятий пункту 2.2 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 585 від 02.08.2006)
зміни адреси для листування;
зміни назви винаходу;
зміни стосовно представника в справах інтелектуальної власності (патентного повіреного) або іншої довіреної особи;
зміни, пов'язаної зі зміною особи власника (власників) патенту (деклараційного патенту);
(Абзац дев'ятий пункту 2.2 в редакції Наказу МОН № 585 від 02.08.2006)
видача ліцензії на використання винаходу;
(Абзац десятий пункту 2.2 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 806 від 09.12.2003)
змін до відомостей про надання ліцензії на використання запатентованого винаходу;
(Абзац одинадцятий пункту 2.2 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 806 від 09.12.2003)
заяви про готовність надання будь-якій особі дозволу на використання запатентованого винаходу;
(Абзац дванадцятий пункту 2.2 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 806 від 09.12.2003)
відкликання заяви про готовність видачі будь-якій особі дозволу на використання винаходу;
(Абзац тринадцятий пункту 2.2 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 806 від 09.12.2003)
визнання деклараційного патенту таким, що не набрав чинності, у зв'язку з прийняттям рішення про відмову у видачі патенту після проведення кваліфікаційної експертизи заявки;
визнання патенту (деклараційного патенту) недійсним повністю або частково;
припинення дії патенту (деклараційного патенту);
припинення дії деклараційного патенту у зв'язку із видачею патенту після проведення кваліфікаційної експертизи заявки, за якою раніше було видано деклараційний патент;
відмови від патенту (деклараційного патенту) повністю або частково;
зміни обсягу прав у разі часткової відмови від патенту (деклараційного патенту);
видачі дублікату патенту (деклараційного патенту);
змін унаслідок виправлення помилок (граматичних, синтаксичних, інформаційних тощо);
(Абзац пункту 2.2 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 806 від 09.12.2003)
змін стосовно діловодства з ведення реєстру.
2.3. Підставою для внесення відомостей до реєстру є:
рішення Державної служби;
рішення судових органів;
клопотання або заява власника (власників) патенту (деклараційного патенту).
(Пункт 2.3 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 470 від 20.06.2001)
2.4. У разі зміни імені фізичної особи – власника (власників) патенту (деклараційного патенту) або повного найменування юридичної особи – власника (власників) патенту (деклараційного патенту) і/або зміни адреси влас-

ника (власників) патенту (деклараційного патенту), зміни адреси для листування, зміни особи власника (власників) патенту (деклараційного патенту), за виключенням передачі права власності на винахід за договором, зміни складу винахідників, зміни стосовно представника в справах інтелектуальної власності (патентного повіреного) або іншої довіреної особи та виправлення помилок власник (власники) патенту (деклараційного патенту) у тому числі його (їх) правонаступник (правонаступники) за своєю ініціативою подає до Державної служби клопотання щодо зазначених змін, викладене українською мовою. Клопотання має стосуватися одного патенту і містити:

(Абзац перший пункту 2.4 із змінами, внесеними згідно з Наказами № 806 від 09.12.2003, № 585 від 02.08.2006)

номер патенту (деклараційного патенту);

номер заявки;

дату подання заявки;

назву винаходу;

ім'я фізичної особи – власника (власників) або повне найменування юридичної особи – власника (власників)

й адресу власника (власників) патенту (деклараційного патенту);

зміну, що вноситься;

(Пункт 2.4 доповнено абзацом сьомим згідно з Наказом МОН № 585 від 02.08.2006)

адресу для листування.

Клопотання підписується власником (власниками) патенту (деклараційного патенту). Якщо власником патенту (деклараційного патенту) є юридична особа, то клопотання підписує особа, яка має на це повноваження у тому числі його (їх) правонаступником (правонаступниками). Підпис складається з повного найменування посади особи, яка підписує клопотання, особистого підпису, ініціалів, прізвища, дати і скріплюється печаткою.

(Абзац дев'ятий пункту 2.4 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 585 від 02.08.2006)

У разі подання клопотання про зміну складу винахідників клопотання підписується особами, які зазначені в заявці як винахідники, а також особами, які фактично є винахідниками, але в заявці винахідниками не зазначені.

До клопотання додаються:

документ про сплату збору за внесення до реєстру (за ініціативою власника патенту) змін щодо патенту, за винятком виправлення помилок;

(Абзац пункту 2.4 в редакції Наказу № 806 від 09.12.2003)

документи, що підтверджують правомірність змін (за потреби).

У разі подання клопотання про внесення зміни імені (повного найменування) власника (власників) патенту (деклараційного патенту) і/або зміни адреси власника (власників) патенту (деклараційного патенту) клопотання підписується лише тим власником патенту (деклараційного патенту), якого зазначені зміни стосуються. Клопотання про внесення інших змін, зазначених в абзаці першому цього пункту, підписується усіма власниками патенту (деклараційного патенту).

(Пункт 2.4 доповнено абзацом чотирнадцятим згідно з Наказом МОН № 585 від 02.08.2006)

Під час розгляду клопотання та документів, що до нього додаються, Державна служба має право надіслати запит про подання додаткових документів, необхідних для прийняття рішення, у разі виникнення обґрунтованих сумнівів щодо вірогідності інформації, що містять подані до Державної служби документи.

(Пункт 2.4 доповнено абзацом п'ятнадцятим згідно з Наказом МОН № 585 від 02.08.2006)

У разі відповідності клопотання та документів, що до нього додаються, вимогам цього пункту та/або пункту 2.6 цього Положення та наявності у випадках, передбачених цим Положенням, документа про сплату збору за внесення змін Державною службою протягом місяця від дати надходження зазначеного клопотання та документів, що до нього додаються, вносяться відповідні відомості до Реєстру.

(Пункт 2.4 доповнено абзацом шістнадцятим згідно з Наказом МОН № 585 від 02.08.2006)

У разі невідповідності клопотання та/або документів, що до нього додаються, вимогам цього пункту та/або пункту 2.6 цього Положення, та/або відсутності документа про сплату збору за внесення змін (у разі необхідності його подання) особі, яка подала клопотання, протягом місяця від дати надходження зазначеного клопотання та документів, що до нього додаються, надсилається про це повідомлення із пропозицією щодо усунення недоліків. Виправлені та/або відсутні документи мають надійти до Державної служби протягом двох місяців від дати одержання зазначеного повідомлення особою, яка подала клопотання. В іншому разі клопотання вважається неподаним, про що особі, яка подала клопотання, надсилається повідомлення.

(Пункт 2.4 доповнено абзацом сімнадцятим згідно з Наказом МОН № 585 від 02.08.2006)

(Пункт 2.4 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 470 (з0559-01) від 20.06.2001)

2.5. Заява про повну або часткову відмову від патенту (деклараційного патенту) подається власником (власниками) патенту (деклараційного патенту) і містить:

номер патенту (деклараційного патенту);

номер заявки;

дату подання заявки;

назву винаходу;

ім'я фізичної особи – власника (власників) або повне найменування юридичної особи – власника (власників) й адресу власника (власників) патенту (деклараційного патенту);

адресу для листування;

обсяг прав, щодо яких здійснюється часткова відмова від патенту (деклараційного патенту);

обсяг прав, що залишається (у разі часткової відмови від патенту (деклараційного патенту)).

(Пункт 2.5 доповнено абзацом дев'ятим згідно з Наказом МОН № 585 від 02.08.2006)

У заяві також повинно бути зазначено, що особа, яка використовує винахід на підставі ліцензійного договору, попереджена про відмову від патенту (деклараційного патенту), а також зазначено відомості про відсутність накладеного арешту на майно, описаного за борги, до складу якого входять права, що засвідчуються патентом (деклараційним патентом).

(Абзац пункту 2.5 із змінами, внесеними згідно з Наказом № 806 від 09.12.2003)

Заява підписується власником (власниками) патенту (деклараційного патенту), а якщо власником (власниками) патенту (деклараційного патенту) є юридична особа, то заява підписується особою, що має на це повноваження. Підпис складається з повного найменування посади особи, яка підписує заяву, особистого підпису, ініціалів, прізвища, дати і скріплюється печаткою.

У разі часткової відмови від патенту (деклараційного патенту) до заяви додаються:

(Абзац пункту 2.5 виключено на підставі Наказу № 806 від 09.12.2003)

експертний висновок щодо відповідності умовам патентоздатності винаходу у разі часткової відмови від патенту;

документ про сплату збору за внесення до Реєстру змін щодо патенту;

(Пункт 2.5 доповнено абзацом чотирнадцятим згідно з Наказом МОН № 585 від 02.08.2006)

заява про повну або часткову відмову від патенту (деклараційного патенту) розглядається у порядку, встановленому пунктом 2.4 цього Положення.

(Пункт 2.5 доповнено абзацом п'ятнадцятим згідно з Наказом МОН № 585 від 02.08.2006)

2.6. Клопотання про зміну відомостей, що занесені до реєстру, або заяву про повну або часткову відмову від патенту (деклараційного патенту) може подати представник у справах інтелектуальної власності (патентний повірений) або інша довірена особа. У цьому разі до заяви або клопотання додається довіреність, оформлена з дотриманням вимог чинного законодавства.

(Абзац перший пункту 2.6 із змінами, внесеними згідно з Наказом № 806 від 09.12.2003)

Довіреність може стосуватись як одного патенту або заявки, так і всіх патентів або заявок одного і того самого власника за умови, що про це зазначено в довіреності.

У довіреності зазначається:

ім'я особи, якій видана довіреність;

обсяг повноважень, які надаються особі, на ім'я якої видано довіреність;

дата її вчинення.

(Абзац шостий пункту 2.6 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 585 від 02.08.2006)

Довіреність підписується особою, яка її видала. Якщо довіреність видається юридичною особою України, то підпис особи, що має на це повноваження, скріплюється печаткою. Підпис складається з повного найменування посади особи, яка підписує довіреність, особистого підпису, ініціалів, прізвища.

Строк довіреності встановлюється у довіреності. Якщо строк довіреності не встановлений, вона зберігає чинність до припинення її дії. Довіреність, у якій не вказана дата її вчинення, є нікчемною.

(Абзац восьмий пункту 2.6 в редакції Наказу МОН № 585 від 02.08.2006)

Форма і строк дії довіреності, виданої поза межами України, визначаються за законом країни, де була видана довіреність.

Якщо довіреність викладена не українською мовою, то до неї додають переклад на українську мову.

Довіреність представнику в справах інтелектуальної власності (патентному повіреному), зареєстрованому в Державній службі, для представництва особи, що проживає за межами України, може бути видана як самим власником патенту, так і представником власника, який має відповідну довіреність, видану власником патенту. Довіреність, видана в порядку передоручення, має бути нотаріально посвідчена, крім випадків, установлених частиною четвертою статті 245 Цивільного кодексу України»

(Абзац одинадцятий пункту 2.6 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 585 від 02.08.2006)

Будь-яке призначення представника в справах інтелектуальної власності (патентного повіреного) або іншої довіреної особи може бути скасоване особами, які здійснили це призначення, або їх правонаступниками.

Особа, яка видала довіреність і згодом скасувала її, повинна негайно повідомити про це Державну службу. Датою такого повідомлення вважається дата одержання Державною службою відповідного письмового повідомлення.

(Пункт 2.6 доповнено абзацом тринадцятим згідно з Наказом МОН № 585 від 02.08.2006)

Представник у справах інтелектуальної власності (патентний повірений) або інша довірена особа може відмовитись від свого призначення шляхом надання підписаного ним повідомлення.

У таких випадках власник має повідомити про це Державну службу.

(Пункт 2.6 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 470 від 20.06.2001)

2.7. Державна служба повідомляє власника (власників) патенту (деклараційного патенту) чи довірену особу власника (власників) щодо внесення змін до реєстру протягом місяця від дати публікації в офіційному бюлетені відповідних відомостей.

(Пункт 2.7 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 470 від 20.06.2001, в редакції Наказу МОН № 585 від 02.08.2006)

2.8. Державна служба видає або надсилає власнику (власникам) патенту (деклараційного патенту) чи довірений особі повідомлення про припинення дії патенту (деклараційного патенту) у разі несплати збору за підтримання чинності патенту (деклараційного патенту).

(Пункт 2.8 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 470 від 20.06.2001)

3. Видача патенту (деклараційного патенту)

3.1. Видача патенту (деклараційного патенту) здійснюється Державною службою у місячний строк після його державної реєстрації.

(Пункт 3.1 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 470 від 20.06.2001)

3.2. Патент, зареєстрований відповідно до Закону, видається за встановленою формою, наведеною в додатку 1 до цього Положення. Деклараційний патент, зареєстрований відповідно до Закону, видається за встановленою формою, наведеною в додатку 2 до цього Положення. Патент, зареєстрований відповідно до Постанови Верховної Ради України «Про введення в дію Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» від 23 грудня 1993 року № 3769-ХІІ, видається за встановленою формою, наведеною в додатку 3 до цього Положення. Патент (деклараційний патент) засвідчується підписом голови Державної служби інтелектуальної власності України та скріплюється печаткою Державної служби.

(Пункт 3.2 із змінами, внесеними згідно з наказами МОН № 470 від 20.06.2001, № 585 від 02.08.2006)

Аркуші, на яких викладено текст патенту (деклараційного патенту), прошнуровуються або скріплюються у спосіб, що унеможливує їх роз'єднання без порушення цілісності, пронумеровуються, кількість аркушів завіряється підписом посадової (уповноваженої на те) особи та скріплюється печаткою Державної служби. При цьому друга сторінка патенту (деклараційного патенту) не заповнюється. Кожна сторінка патенту (деклараційного патенту), крім титульної і другої, нумерується.

(Пункт 3.2 доповнено абзацом згідно з Наказом МОН № 585 від 02.08.2006)

3.3. Патент (деклараційний патент) видається особі, яка має право на його одержання, або надсилається за адресою для листування. Якщо право на одержання одного й того самого патенту (деклараційного патенту) мають декілька осіб, то видається один патент (деклараційний патент).

(Пункт 3.4 виключено на підставі Наказу МОН № 585 від 02.08.2006)

3.4. У випадку втрати чи зіпсування патенту (деклараційного патенту) за клопотанням його власника (власників) Державна служба протягом місяця від дати надходження клопотання видає або надсилає за адресою, зазначеною в клопотанні, дублікат патенту (деклараційного патенту).

Дублікат патенту (деклараційного патенту) містить весь текст виданого патенту (деклараційного патенту), оригінал якого вважається таким, що втратив чинність.

Клопотання оформлюється та розглядається відповідно до пунктів 2.4, 2.6 цього Положення. До клопотання додається документ про сплату збору за видачу дубліката патенту (деклараційного патенту).

(Пункт 3.5 із змінами, внесеними згідно з наказами МОН № 470 від 20.06.2001, № 806 від 09.12.2003, в редакції Наказу МОН № 585 від 02.08.2006)

4. Надання відомостей, що занесені до реєстру

4.1. Після внесення відомостей про патент (деклараційний патент) до реєстру Державної служби на клопотання будь-якої особи надає їй виписку з реєстру за умови надходження документа про сплату збору за подання цього клопотання.

Виписка стосується одного патенту (деклараційного патенту).

Виписка видається особі, яка подала клопотання, або надсилається за адресою, зазначеною в клопотанні, протягом місяця від дати надходження клопотання.

Виписка засвідчується підписом голови Державної служби та скріплюється печаткою Державної служби.

(Пункт 4.1 із змінами, внесеними згідно з наказами МОН № 470 (з0559-01) від 20.06.2001, № 806 від 09.12.2003, в редакції Наказу МОН № 585 від 02.08.2006)

4.2. Відомості про винахідника (заявника) не надаються, якщо він вимагає, щоб його не згадували в будь-якій публікації.

**Начальник відділу
нормативного забезпечення
об'єктів патентного права**

І. О. Шатова

УКРАЇНА

(Титульна сторінка патенту)

UKRAINE

(Державний Герб України)

ПАТЕНТ
на винахід
№ _____

(зазначається назва винаходу)

Видано відповідно до Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі».

Зареєстровано в Державному реєстрі патентів України на винаходи _____ 20____ р.

Голова Державної служби інтелектуальної власності України _____
(підпис) (ініціали, прізвище)

М.П.

(сторінка 3 патенту)

(11) (зазначається номер патенту)

(19) UA

(51) (зазначається індекс (індекси)

Міжнародної патентної класифікації)

(відомості, що зазначаються під кодами ІНІД (11) та (19), наводяться на кожній сторінці патенту,
за винятком титульної сторінки)

=====

(21) Номер заявки:

(72) Винахідник(и)

(зазначається ім'я винахідника

(22) Дата подання заявки:

(винахідників), код держави):

(24) Дата, з якої є чинними
права на винахід:

(73) Власник(и) (зазначається ім'я або повне найменування
та адреса власника (власників) патенту, код держави):

(31) Номер попередньої заявки
відповідно до Паризької конвенції
(ці відомості наводяться в разі
наявності їх у реєстрі):

(32) Дата подання попередньої заявки
відповідно до Паризької конвенції
(ці відомості наводяться в разі
наявності їх у реєстрі):

(33) Код держави – учасниці Паризької
конвенції, до якої подано попередню
заявку (ці відомості наводяться в разі
наявності їх у реєстрі):

(41) Дата публікації відомостей
про заявку та номер бюлетеня:

(46) Дата публікації відомостей про видачу
патенту та номер бюлетеня:

(60) Вид та номер охоронного документа
України на секретний винахід (ці відомості
наводяться в разі наявності їх у реєстрі):

(62) Номер та дата подання заявки,
з якої виділено заявку, позначену кодом (21)
(ці відомості наводяться в разі
наявності їх у реєстрі):

(86) Номер та дата подання міжнародної
заявки, поданої відповідно до Договору
про патентну кооперацію (ці відомості
наводяться в разі наявності їх у реєстрі):

(54) Назва винаходу (зазначається в одну колонку на ширину сторінки):

(57) Формула винаходу (зазначається в одну колонку на ширину сторінки):

(Додаток 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 470 від 20.06.2001, в редакції Наказу МОН № 585 від 02.08.2006; із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

Начальник відділу нормативного забезпечення об'єктів патентного права

І. О. Шатова

Додаток 2
до пункту 3.2 Положення про Державний реєстр
патентів України на винаходи

УКРАЇНА

(Титульна сторінка патенту)

UKRAINE

(Державний Герб України)

ДЕКЛАРАЦІЙНИЙ ПАТЕНТ

на винахід

№ _____

(зазначається назва винаходу)

Видано відповідно до Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі».

Зареєстровано в Державному реєстрі патентів України на винаходи _____ 20____ р.

Голова Державної служби інтелектуальної власності України _____
(підпис) (ініціали, прізвище)

М.П.

(сторінка 3 патенту)

(11) (зазначається номер патенту)

(19) UA (

51) (зазначається індекс (індекси)

Міжнародної патентної класифікації)

(відомості, що зазначаються під кодами ІНІД (11) та (19), наводяться на кожній сторінці патенту, за винятком титульної сторінки)

(21) Номер заявки:

(72) Винахідник(и) (зазначається ім'я винахідника
(винахідників), код держави):

(22) Дата подання заявки:

(24) Дата, з якої є чинними
права на винахід:

(73) Власник(и) (зазначається ім'я або повне найменування
та адреса власника (власників) деклараційного патенту, код держави):

(31) Номер попередньої заявки
відповідно до Паризької
конвенції (ці відомості наводяться
в разі наявності їх у реєстрі):

(32) Дата подання попередньої заявки
відповідно до Паризької конвенції
(ці відомості наводяться в разі наявності
їх у реєстрі):

(33) Код держави – учасниці Паризької конвенції,
до якої подано попередню заявку (ці відомості
наводяться в разі наявності їх у реєстрі):

(41) Дата публікації відомостей про заявку
та номер бюлетеня (ці відомості наводяться
в разі наявності їх у реєстрі):

(46) Дата публікації відомостей про видачу
деклараційного патенту та номер бюлетеня:

(60) Вид та номер охоронного документа України
на секретний винахід (ці відомості наводяться
в разі наявності їх у реєстрі):

(62) Номер та дата подання заявки, з якої виділено
заявку, позначену кодом (21) (ці відомості наводяться
в разі наявності їх у реєстрі):

(86) Номер та дата подання міжнародної заявки,
поданої відповідно до Договору про патентну кооперацію
(ці відомості наводяться в разі наявності їх у реєстрі):

(54) Назва винаходу (зазначається в одну колонку на ширину сторінки):

(57) Формула винаходу (зазначається в одну колонку на ширину сторінки):

(Додаток 2 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 470 від 20.06.2001, в редакції Наказу МОН № 585 від 02.08.2006; із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

Начальник відділу нормативного забезпечення об'єктів патентного права

І. О. Шатова

Додаток 3
до пункту 3.2 Положення
про Державний реєстр патентів України на винаходи

УКРАЇНА

(Титульна сторінка патенту)

UKRAINE

(Державний Герб України)

**ПАТЕНТ
на винахід
№ _____**

(зазначається назва винаходу)

Видано відповідно до Постанови Верховної Ради України від 23 грудня 1993 року № 3769-ХІІ «Про введення в дію Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі».

Зареєстровано в Державному реєстрі патентів України на винаходи _____ 20____ р.

Голова Державної служби інтелектуальної власності України _____
(підпис) (ініціали, прізвище)

М.П.

(сторінка 3 патенту)

(11) (зазначається номер патенту)

(19) UA

(51) (зазначається індекс (індекси)
Міжнародної патентної класифікації)

(відомості, що зазначаються під кодами ІНІД (11) та (19), наводяться на кожній сторінці патенту, за винятком титульної сторінки)

(10) Вид та номер охоронного документа СРСР:

(72) Винахідник(и) (зазначається ім'я винахідника
(винахідників), код держави):

(21) Номер заявки:

(22) Дата подання заявки:

(73) Власник(и) (зазначається ім'я або повне
найменування та адреса власника (власників)
патенту, код держави):

(24) Дата, з якої є чинними права на винахід:

(31) Номер попередньої заявки відповідно
до Паризької конвенції (ці відомості наводяться
в разі наявності їх у реєстрі):

(32) Дата подання попередньої заявки відповідно
до Паризької конвенції (ці відомості наводяться
в разі наявності їх у реєстрі):

(33) Код держави – учасниці Паризької конвенції,
до якої подано попередню заявку (ці відомості
наводяться в разі наявності їх у реєстрі):

(46) Дата публікації відомостей про видачу
патенту та номер бюлетеня:

(62) Номер та дата подання заявки, з якої виділено
заявку, позначену кодом (21) (ці відомості наводяться
в разі наявності їх у реєстрі):

(86) Номер та дата подання міжнародної заявки,
поданої відповідно до Договору про патентну
кооперацію (ці відомості наводяться в разі
наявності їх у реєстрі):

(54) Назва винаходу (зазначається в одну колонку на ширину сторінки):

(57) Формула винаходу (зазначається в одну колонку на ширину сторінки):

(Додаток 3 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 470 від 20.06.2001, в редакції Наказу МОН № 585 від 02.08.2006; із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

Начальник відділу нормативного забезпечення об'єктів патентного права

І. О. Шатова

(Додаток 4 виключено на підставі Наказу МОН № 585 від 02.08.2006)

(Додаток 5 виключено на підставі Наказу МОН № 585 від 02.08.2006)

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Н А К А З

№ 469 від 20.06.2001

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
4 липня 2001 р.
за № 558/5749

**ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОЛОЖЕННЯ ПРО ДЕРЖАВНИЙ РЕЄСТР
ПАТЕНТІВ УКРАЇНИ НА КОРИСНІ МОДЕЛІ**

*Із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки
№ 441 від 01.08.2002*

*Із змінами, внесеними згідно з Наказами Міністерства освіти і науки
№ 806 від 09.12.2003
№ 585 від 02.08.2006*

*Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту
№ 578 від 14.06.2011)*

Відповідно до Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» **Н А К А З У Ю:**

1. Затвердити Положення про Державний реєстр патентів України на корисні моделі (далі – Положення), що додається.

(Пункт 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

2. Державному департаменту інтелектуальної власності подати це Положення до Міністерства юстиції України на державну реєстрацію.

3. Державному департаменту інтелектуальної власності опублікувати це Положення в офіційному бюлетені «Промислова власність».

4. Визнати таким, що втратив чинність, наказ Держпатенту України «Про затвердження Положення про Державний реєстр патентів України на корисні моделі та порядок видачі патентів» від 7 червня 1996 року № 123, зареєстрований у Міністерстві юстиції України 18 червня 1996 року за № 305/1330, та пункт 1.3 наказу Міністерства освіти і науки України «Про внесення змін до деяких нормативних документів Держпатенту України» від 16 серпня 2000 року № 391, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 4 вересня 2000 року за № 575/4796.

5. Контроль за виконанням цього наказу покласти на голову Державного департаменту інтелектуальної власності Паладія М. В.

Т. в. о. Міністра

Я. С. Яцків

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства освіти
і науки України 20.06.2001
№ 469

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
4 липня 2001 р.
за № 558/5749

**Положення
про Державний реєстр патентів України на корисні моделі**

(Назва Положення із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

(У тексті Положення слова «деклараційні патенти» та «деклараційні патенти (патенти)» в усіх відмінках і числі замінено словами «патенти (деклараційні патенти)»; слова «повне ім'я» в усіх відмінках замінено словом «ім'я»; слово «найменування» в усіх відмінках замінено словами «повне найменування» згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

(У тексті Положення слова «Держдепартамент» та «Державний департамент інтелектуальної власності» в усіх відмінках замінено відповідно словами «Державна служба» та «Державна служба інтелектуальної власності України» у відповідному відмінку згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

1. Загальні положення

1.1. Це Положення, розроблене відповідно до Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» (далі – Закон), Паризької конвенції про охорону промислової власності, підписаної в Парижі 20 березня 1883 року, яка є чинною в Україні з 25 грудня 1991 року (далі – Паризька конвенція), Договору про патентну кооперацію, підписаного 19 червня 1970 року, який є чинним в Україні з 25 грудня 1991 року, визначає форму Державного реєстру патентів України на корисні моделі, порядок його ведення, порядок видачі патентів України на корисні моделі та дублікатів патентів (деклараційних патентів) України на корисні моделі, порядок надання виписок з реєстру, перелік змін, які можуть бути внесені до реєстру за ініціативою власника патенту (деклараційного патенту), а також установлює форму патентів України на корисні моделі і зміст зазначених у них відомостей.

(Пункт 1.1 із змінами, внесеними згідно з Наказами Міністерства освіти і науки № 806 від 09.12.2003, № 585 від 02.08.2006, Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

1.2. Державний реєстр патентів України на корисні моделі (далі – реєстр) – це сукупність офіційних відомостей щодо державної реєстрації патентів України на корисні моделі (далі – патенти) та деклараційних патентів України на корисні моделі (далі – деклараційні патенти), які постійно зберігаються на електронному та/або паперовому носіях. Реєстр формує Державна служба інтелектуальної власності України (далі – Державна служба), діяльність якої спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра освіти і науки, молоді та спорту України.

(Пункт 1.2 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006, Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

1.3. Відомості, що занесені до реєстру, зміни до них, відомості про видачу дублікату патенту (деклараційного патенту), зміни внаслідок виправлення помилок та інші відомості, що занесені до реєстру, Державна служба публікує в офіційному бюлетені «Промислова власність» (далі – бюлетень). Дані про публікацію зазначених відомостей заносяться до реєстру.

(Пункт 1.3 із змінами, внесеними згідно з Наказами Міністерства освіти і науки № 806 від 09.12.2003, № 585 від 02.08.2006)

1.4. Державна реєстрація (далі – реєстрація) та дії, що пов'язані з веденням реєстру, виконуються за наявності документа про сплату державного мита за видачу патенту, збору відповідно до чинного законодавства.

(Пункт 1.4 із змінами, внесеними згідно з Наказами Міністерства освіти і науки № 806 від 09.12.2003, № 585 від 02.08.2006)

(Пункт 1.5 виключено на підставі Наказу Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

2. Ведення реєстру

2.1. Реєстрація патенту здійснюється шляхом унесення відповідного запису до реєстру на підставі рішення Державної служби про видачу патенту та за наявності документів про сплату державного мита за видачу патенту і збору за публікації про видачу патенту.

(Абзац перший пункту 2.1 в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 806 від 09.12.2003, із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

Реєстр містить такі відомості із зазначенням міжнародних цифрових кодів для ідентифікації бібліографічних даних (ІНІД) відповідно до стандарту BOIB ST.9:

(Абзац другий пункту 2.1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

(11) номер реєстрації, який є номером патенту (деклараційного патенту);

(16) дату реєстрації патенту (деклараційного патенту);

(20) дату подання клопотання про видачу патенту (деклараційного патенту) на розсекречену корисну модель;

(21) номер заявки;

(22) дату подання заявки;

(24) дату, з якої є чинними права на корисну модель;

(Абзац восьмий пункту 2.1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

(30) – дані щодо пріоритету відповідно до Паризької конвенції;

(Пункт 2.1 доповнено абзацом згідно з Наказом МОН № 441 від 01.08.2002; із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

(31) номер попередньої заявки відповідно до Паризької конвенції;

(32) дату подання попередньої заявки відповідно до Паризької конвенції;

(33) двобуквенний код держави – учасниці Паризької конвенції чи регіональної організації, до якої подана попередня заявка, відповідно до стандарту BOIB ST.3;

(41) дату публікації відомостей про прийняту до розгляду заявку та номер бюлетеня;
 (46) дату публікації відомостей про видачу патенту (деклараційного патенту) та номер бюлетеня;
 (51) індекс (індекси) Міжнародної патентної класифікації;
 (54) назву корисної моделі;
 (57) формула корисної моделі;
(Пункт 2.1 доповнено абзацом сімнадцятим згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)
 (60) вид та номер охоронного документа України на секретну корисну модель;
 (62) номер та дату подання попередньої заявки, з якої виділено заявку, позначену кодом (21);
 (66) номер (номери) та дату (дати) попередньої (попередніх) заявки (заявок), діловодство за якою (якими) припинено;
 (71) ім'я або повне найменування заявника (заявників);
 (72) ім'я винахідника (винахідників);
 (73) ім'я або повне найменування та адреса власника (власників) патенту (деклараційного патенту), двобуквенний код держави відповідно до стандарту BOIB ST.3;
(Абзац двадцять третій пункту 2.1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)
 (74) ім'я та реєстраційний номер представника у справах інтелектуальної власності (патентного повіреного) або ім'я (повне найменування) іншої довіреної особи;
(Абзац двадцять четвертий пункту 2.1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)
 (85) дату переходу міжнародної заявки до національної фази відповідно до Договору про патентну кооперацію;
 (86) номер та дату подання міжнародної заявки, поданої відповідно до Договору про патентну кооперацію;
 (98) адресу та ім'я фізичної або повне найменування юридичної особи, якій надсилається патент (деклараційний патент), адресу для листування.

2.2. У процесі ведення реєстру до нього вносяться відомості щодо:

зміни імені фізичної особи – власника (власників) або повного найменування юридичної особи – власника (власників) і/або адреси власника (власників) патенту (деклараційного патенту);
 зміни складу винахідників;
(Абзац третій пункту 2.2 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)
 зміни адреси для листування;
 зміни назви корисної моделі;
 зміни стосовно представника у справах інтелектуальної власності (патентного повіреного) або іншої довіреної особи;
 зміни, пов'язаної зі зміною особи власника (власників) патенту (деклараційного патенту);
(Абзац сьомий пункту 2.2 в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)
 видача ліцензії на використання корисної моделі; *(Абзац восьмий пункту 2.2 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 806 від 09.12.2003)*
 змін до відомостей про видачу ліцензії на використання корисної моделі;
(Абзац дев'ятий пункту 2.2 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 806 від 09.12.2003)
 заяви про готовність надання будь-якій особі дозволу на використання запатентованої корисної моделі;
(Абзац десятий пункту 2.2 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 806 від 09.12.2003)
 відкликання заяви про готовність надання будь-якій особі дозволу на використання запатентованої корисної моделі;
(Абзац одинадцятий пункту 2.2 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 806 від 09.12.2003)
 визнання патенту (деклараційного патенту) недійсним повністю або частково;
 припинення дії патенту (деклараційного патенту);
 відмови від патенту (деклараційного патенту) повністю або частково;
 зміни обсягу прав у разі часткової відмови від патенту (деклараційного патенту);
 видачі дублікату патенту (деклараційного патенту);
 змін унаслідок виправлення помилок (граматичних, синтаксичних, інформаційних тощо);
(Абзац сімнадцятий пункту 2.2 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 806 від 09.12.2003)
 змін стосовно діловодства з ведення реєстру.

2.3. Підставою для внесення відомостей до реєстру є:

рішення Державної служби;

рішення судових органів;

клопотання або заява власника (власників) патенту (деклараційного патенту).

2.4. У разі зміни імені фізичної особи – власника (власників) патенту (деклараційного патенту) або повного найменування юридичної особи – власника (власників) патенту (деклараційного патенту) і/або зміни адреси власника (власників) патенту (деклараційного патенту), зміни адреси для листування, зміни особи власника (власників) патенту (деклараційного патенту), за виключенням передачі права власності на корисну модель за договором, зміни складу винахідників, зміни стосовно представника в справах інтелектуальної власності (патентного повіреного) або іншої довіреної особи, видачі дубліката та виправлення помилок власник (власники) патенту (деклараційного патенту) у тому числі його (їх) правонаступник (правонаступники) за своєю ініціативою подає до Державної служби клопотання щодо зазначених змін, викладене українською мовою. Клопотання має стосуватися одного патенту (деклараційного патенту) і містити:

(Абзац перший пункту 2.4 із змінами, внесеними згідно з Наказами Міністерства освіти і науки № 806 від 09.12.2003, № 585 від 02.08.2006)

номер патенту (деклараційного патенту);

номер заявки;

дату подання заявки;

назву корисної моделі;

ім'я фізичної особи – власника (власників) або повне найменування юридичної особи – власника (власників)

й адресу власника (власників) патенту (деклараційного патенту);

зміну, що вноситься;

(Пункт 2.4 доповнено абзацом сьомим згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

адресу для листування.

Клопотання підписується власником (власниками) патенту (деклараційного патенту) у тому числі його (їх) правонаступником (правонаступниками). Якщо власником патенту (деклараційного патенту) є юридична особа, то клопотання підписує особа, що має на це повноваження. Підпис складається з повного найменування посади особи, яка підписує клопотання, особистого підпису, ініціалів, прізвища, дати і скріплюється печаткою.

(Абзац дев'ятий пункту 2.4 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

У разі подання клопотання про зміну складу винахідників клопотання підписується особами, що зазначені в заявці як винахідники, а також особами, які фактично є винахідниками, але в заявці винахідниками не зазначені.

До клопотання додаються:

документ про сплату збору за внесення до реєстру за ініціативою власника патенту змін;

(Абзац пункту 2.4 в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 806 від 09.12.2003)

документ, що підтверджує правомірність змін (за потреби);

У разі подання клопотання про внесення зміни імені (повного найменування) власника (власників) патенту (деклараційного патенту) і/або зміни адреси власника (власників) патенту (деклараційного патенту) клопотання підписується лише тим власником патенту (деклараційного патенту), якого зазначені зміни стосуються. Клопотання про внесення інших змін, зазначених в абзаці першому цього пункту, підписується усіма власниками патенту (деклараційного патенту).

(Пункт 2.4 доповнено абзацом чотирнадцятим згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

Під час розгляду клопотання та документів, що до нього додаються, Державна служба має право надіслати запит про подання додаткових документів, необхідних для прийняття рішення, у разі виникнення обґрунтованих сумнівів щодо вірогідності інформації, що містять подані до Державної служби документи.

(Пункт 2.4 доповнено абзацом п'ятнадцятим згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

У разі відповідності клопотання та документів, що до нього додаються, вимогам цього пункту та/або пункту 2.6 цього Положення та наявності у випадках, передбачених цим Положенням, документа про сплату збору за внесення змін Державною службою протягом місяця від дати надходження зазначеного клопотання та документів, що до нього додаються, вносяться відповідні відомості до Реєстру.

(Пункт 2.4 доповнено абзацом шістнадцятим згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

У разі невідповідності клопотання та/або документів, що до нього додаються, вимогам цього пункту та/або пункту 2.6 цього Положення, та/або відсутності документа про сплату збору за внесення змін (у разі необхідності його подання) особі, яка подала клопотання, протягом місяця від дати надходження зазначеного клопотання та документів, що до нього додаються, надсилається про це повідомлення із пропозицією щодо усунення недоліків.

Виправлені та/або відсутні документи мають надійти до Державної служби протягом двох місяців від дати одержання зазначеного повідомлення особою, яка подала клопотання. В іншому разі клопотання вважається неподаним, про що особі, яка подала клопотання, надсилається повідомлення.

(Пункт 2.4 доповнено абзацом сімнадцятим згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

2.5. Заява про повну або часткову відмову від патенту (деклараційного патенту) подається власником (власниками) патенту (деклараційного патенту) і містить:

номер патенту (деклараційного патенту);

номер заявки;

дату подання заявки;

назву корисної моделі;

ім'я фізичної особи – власника (власників) або повне найменування юридичної особи – власника (власників)

й адресу власника (власників) патенту (деклараційного патенту);

адресу для листування;

обсяг прав, щодо яких здійснюється відмова в разі часткової відмови від патенту (деклараційного патенту);

обсяг прав, що залишається (у разі часткової відмови від патенту (деклараційного патенту)).

(Пункт 2.5 доповнено абзацом дев'ятим згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

У заяві також повинно бути зазначено, що особа, яка використовує корисну модель на підставі ліцензійного договору, попереджена про відмову від патенту (деклараційного патенту), а також зазначено відомості про відсутність накладеного арешту на майно, описаного за борги, до складу якого входять права, що засвідчуються патентом (деклараційним патентом).

(Абзац пункту 2.5 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 806 від 09.12.2003)

Заява підписується власником (власниками) патенту (деклараційного патенту). Якщо власником (власниками) патенту (деклараційного патенту) є юридична особа, то заява підписується особою, що має на це повноваження. Підпис складається з повного найменування посади особи, яка підписує заяву, особистого підпису, ініціалів, прізвища, дати і скріплюється печаткою.

У разі часткової відмови від патенту (деклараційного патенту) до заяви додається документ про сплату збору за внесення до реєстру змін щодо патенту (деклараційного патенту) на корисну модель.

(Абзац пункту 2.5 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 806 від 09.12.2003)

Заява про повну або часткову відмову від патенту (деклараційного патенту) розглядається у порядку, встановленому пунктом 2.4 цього Положення.

(Пункт 2.5 доповнено абзацом тринадцятим згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

2.6. Клопотання про зміну відомостей, що занесені до реєстру, видачу дубліката патенту (деклараційного патенту) або заяву про повну або часткову відмову від патенту (деклараційного патенту) може подати представник у справах інтелектуальної власності (патентний повірений) або інша довірена особа. У цьому разі до заяви або клопотання додається довіреність, оформлена з дотриманням вимог чинного законодавства.

Довіреність може стосуватись як одного патенту (деклараційного патенту), так і всіх патентів (деклараційних патентів) одного й того самого власника за умови, що про це зазначено в довіреності.

У довіреності зазначаються:

ім'я особи, якій вона видана;

обсяг повноважень, які надаються особі, на ім'я якої видано довіреність;

дата її вчинення.

(Абзац шостий пункту 2.6 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

Довіреність підписується особою, яка її видала. Якщо довіреність видається юридичною особою України, то підпис особи, що має на це повноваження, скріплюється печаткою. Підпис складається з повного найменування посади особи, яка підписує довіреність, особистого підпису, ініціалів, прізвища.

Строк довіреності встановлюється у довіреності. Якщо строк довіреності не встановлений, вона зберігає чинність до припинення її дії. Довіреність, у якій не вказана дата її вчинення, є нікчемною.

(Абзац восьмий пункту 2.6 в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

Форма і строк дії довіреності, виданої поза межами України, визначаються за законом країни, де була видана довіреність.

Якщо довіреність викладена не українською мовою, то до неї додають переклад на українську мову.

Довіреність представнику в справах інтелектуальної власності (патентному повіреному) для представництва особи, що проживає за межами України, може бути видана як самим власником патенту (деклараційного патенту), так і представником власника, що має відповідну довіреність, видану власником патенту (деклараційного патенту).

Довіреність, видана в порядку передоручення, має бути нотаріально посвідчена, крім випадків, установлених частиною четвертою статті 245 Цивільного кодексу України

(Абзац одинадцятий пункту 2.6 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

Будь-яке призначення представника в справах інтелектуальної власності (патентного повіреного) або іншої довіреної особи може бути скасоване особами, які здійснили це призначення, або їх правонаступниками.

Особа, яка видала довіреність і згодом скасувала її, повинна негайно повідомити про це Державну службу. Датою такого повідомлення вважається дата одержання Державною службою відповідного письмового повідомлення.

(Пункт 2.6 доповнено абзацом тринадцятим згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

Представник у справах інтелектуальної власності (патентний повірений) або інша довірена особа може відмовитись від свого призначення шляхом надання підписаного ним повідомлення. У цьому разі власник має повідомити про це Державну службу.

2.7. Державна служба повідомляє власника (власників) патенту (деклараційного патенту) чи довірену особу власника (власників) щодо внесення змін до реєстру протягом місяця від дати публікації в офіційному бюлетені відповідних відомостей.

(Пункт 2.7 в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

2.8. Державна служба видає або надсилає власнику (власникам) патенту (деклараційного патенту) чи довірений особі повідомлення про припинення дії патенту (деклараційного патенту) у разі несплати річного збору за підтримання чинності патенту (деклараційного патенту).

3. Видача патенту (деклараційного патенту)

3.1. Видача патенту здійснюється Державною службою у місячний строк після його державної реєстрації.

(Пункт 3.1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

3.2. Патент видається за встановленою формою, наведеною в додатку до цього Положення. Патент засвідчується підписом голови Державної служби та скріплюється печаткою Державної служби.

Аркуші, на яких викладено текст патенту, прошнуровуються або скріплюються у спосіб, що унеможливило їх роз'єднання без порушення цілісності, пронумеровуються, кількість аркушів завіряється підписом посадової (уповноваженої на те) особи та скріплюється печаткою Державної служби. При цьому друга сторінка патенту не заповнюється. Кожна сторінка патенту, крім титульної і другої, нумерується.

(Пункт 3.2 доповнено абзацом другим згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

(Пункт 3.2 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

3.3. Патент видається особі, яка має право на його одержання, або надсилається за адресою для листування. Якщо право на одержання одного й того самого патенту мають кілька осіб, то їм видається один патент.

(Пункт 3.3 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

(Пункт 3.4 виключено на підставі Наказу Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

3.4. У випадку втрати чи зіпсування патенту (деклараційного патенту) за клопотанням його власника (власників) Державна служба протягом місяця від дати надходження клопотання видає або надсилає за адресою, зазначеною в клопотанні, дублікат патенту (деклараційного патенту).

Дублікат патенту (деклараційного патенту) містить весь текст виданого патенту (деклараційного патенту), оригінал якого вважається таким, що втратив чинність.

Клопотання оформлюється та розглядається відповідно до пунктів 2.4, 2.6 цього Положення. До клопотання додається документ про сплату збору за видачу дублікату патенту (деклараційного патенту).

(Пункт 3.4 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 806 від 09.12.2003; в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

4. Надання відомостей, що занесені до реєстру

4.1. Після внесення відомостей про патент (деклараційний патент) до реєстру Державної служби на клопотання будь-якої особи надає їй виписку з реєстру за умови надходження документа про сплату збору за подання цього клопотання.

Виписка стосується одного патенту (деклараційного патенту).

Виписка видається особі, яка подала клопотання, або надсилається за адресою, зазначеною в клопотанні, протягом місяця від дати надходження клопотання.

Виписка засвідчується підписом голови Державної служби та скріплюється печаткою Державної служби.

(Пункт 4.1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 806 від 09.12.2003; в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

4.2. Відомості про винахідника не надаються, якщо він вимагає, щоб його не згадували в будь-якій публікації.

Начальник відділу правового забезпечення

Л. А. Цибенко

УКРАЇНА

(Титульна сторінка патенту)

UKRAINE

(Державний Герб України)

**ПАТЕНТ
на корисну модель**

№ _____

(зазначається назва корисної моделі)

Видано відповідно до Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі».

Зареєстровано в Державному реєстрі патентів України на корисні моделі _____ 20____ р.

Голова Державної служби інтелектуальної власності України _____ (під-
пис) (ініціали, прізвище)

М.п.

(Продовження додатка)

(сторінка 3 патенту)

(11) (зазначається номер патенту)

(19) UA

(51) (зазначається індекс (індекси)

Міжнародної патентної класифікації)

(відомості, що зазначаються під кодами ІНІД (11) та (19) наводяться на кожній сторінці патенту, за ви-
нятком титульної сторінки)

=====

(21) Номер заявки:

(72) Винахідник (и)

(зазначається ім'я винахідника

(22) Дата подання заявки:

(винахідників), код держави):

(24) Дата, з якої є чинними
права на корисну модель:

(73) Власник(и) (зазначається
ім'я або повне найменування та адреса
власника (власників)

(31) Номер попередньої заявки
відповідно до Паризької конвенції
(ці відомості наводяться в разі
наявності їх у реєстрі):

патенту, код держави):

(32) Дата подання попередньої заявки
відповідно до Паризької конвенції
(ці відомості наводяться в разі наявності
їх у реєстрі):

(33) Код держави – учасниці Паризької
конвенції, до якої подано попередню заявку
(ці відомості наводяться в разі наявності
їх у реєстрі):

(41) Дата публікації відомостей про заявку
та номер бюлетеня (ці відомості наводяться
в разі наявності їх у реєстрі):

(46) Дата публікації відомостей про видачу
патенту та номер бюлетеня:

(60) Вид та номер охоронного документа України
на секретну корисну модель (ці відомості
наводяться в разі наявності їх у реєстрі):

(62) Номер та дата подання заявки, з якої виділено заявку, позначену кодом (21) (ці відомості наводяться в разі наявності їх у реєстрі):

(86) Номер та дата подання міжнародної заявки, поданої відповідно до Договору про патентну кооперацію (ці відомості наводяться в разі наявності їх у реєстрі):

(54) Назва корисної моделі (зазначається в одну колонку на ширину сторінки):

(57) Формула корисної моделі (зазначається в одну колонку на ширину сторінки):

(Додаток в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

(Додаток 2 виключено на підставі Наказу Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

(Додаток 3 виключено на підставі Наказу Міністерства освіти і науки № 585 від 02.08.2006)

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ Н А К А З

N 739 від 14.11.2001

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
20 листопада 2001 р.
за № 965/6156

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОЛОЖЕННЯ ПРО ДЕРЖАВНИЙ РЕЄСТР ПАТЕНТІВ І ДЕКЛАРАЦІЙНИХ ПАТЕНТІВ УКРАЇНИ НА СЕКРЕТНІ ВІНАХОДИ

*Із змінами, внесеними згідно з Наказом
Міністерства освіти і науки, молоді та спорту
N 1294 від 11.11.2011*

Відповідно до Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» **Н А К А З У Ю:**

1. Затвердити Положення про Державний реєстр патентів і деклараційних патентів України на секретні винаходи (далі – Положення), що додається.
2. Державному департаменту інтелектуальної власності подати це Положення до Міністерства юстиції України на державну реєстрацію.
3. Державному департаменту інтелектуальної власності опублікувати це Положення в офіційному бюлетені «Промислова власність».
4. Визнати такими, що втратили чинність, пункт 1 наказу Держпатенту України «Про затвердження нормативних актів» від 14 грудня 1995 року № 187, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 17 січня 1996 року за № 23/1048, і затверджене ним Положення про Державний реєстр посвідчень України на винаходи, що становлять державну таємницю, та порядок видачі посвідчень.
5. Скасувати наказ Міністерства освіти і науки України «Про затвердження Положення про Державний реєстр патентів і деклараційних патентів України на секретні винаходи» від 12 липня 2001 року № 511.
6. Контроль за виконанням цього наказу покласти на голову Державного департаменту інтелектуальної власності Паладія М. В.

Міністр

В. Г. Кремень

ЗАТВЕРДЖЕНО

Наказ Міністерства освіти і науки України

14.11.2001 № 739

Зареєстровано в Міністерстві юстиції України
20 листопада 2001 р.

за № 965/6156

ПОЛОЖЕННЯ ПРО ДЕРЖАВНИЙ РЕЄСТР ПАТЕНТІВ І ДЕКЛАРАЦІЙНИХ ПАТЕНТІВ УКРАЇНИ НА СЕКРЕТНІ ВІНАХОДИ

(У тексті Положення та додатках до нього слова «Держдепартамент» та «Державний департамент інтелектуальної власності» в усіх відмінках замінено відповідно словами «Державна служба» та «Державна служба інтелектуальної власності України» у відповідних відмінках згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 1294 від 11.11.2011)

1. Загальні положення

1.1. Це Положення, розроблене відповідно до Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі», Закону України «Про державну таємницю», визначає форму Державного реєстру патентів і деклараційних патентів України на секретні винаходи, порядок його ведення, порядок видачі патентів і деклараційних патентів України на секретні винаходи та їх дублікатів, а також установлює форму зазначених патентів.

(Пункт 1.1 глави 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 1294 від 11.11.2011)

1.2. Державний реєстр патентів і деклараційних патентів України на секретні винаходи (далі – реєстр) – це сукупність офіційних відомостей щодо державної реєстрації патентів України на секретні винаходи (далі – патенти) і деклараційних патентів України на секретні винаходи (далі – деклараційні патенти), які постійно зберігаються на паперовому носії. Реєстр має гриф «таємно». Реєстр формує Державна служба інтелектуальної власності України (далі – Державна служба), діяльність якої спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра освіти і науки, молоді та спорту України.

(Пункт 1.2 глави 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 1294 від 11.11.2011)

1.3. Реєстрація та дії, пов'язані з веденням реєстру, виконуються за наявності рішення Державного експерта з питань таємниць (далі – Державний експерт) про віднесення винаходу до державної таємниці.

2. Ведення реєстру

2.1. Реєстрація патенту (деклараційного патенту) здійснюється на підставі рішення Державної служби про видачу патенту (деклараційного патенту) шляхом унесення відповідного запису до реєстру.

Запис про реєстрацію патенту (деклараційного патенту), що вноситься до реєстру, містить такі відомості із зазначенням міжнародних цифрових кодів для ідентифікації бібліографічних даних (ІНІД) відповідно до стандарту BOIB ST.9:

- (10) вид та номер охоронного документа СРСР;
- (11) номер реєстрації, який є номером патенту (деклараційного патенту);
- (16) дату реєстрації патенту (деклараційного патенту);
- (20) дату подання клопотання про видачу патенту України на секретний винахід, що охороняється авторським свідоцтвом СРСР;
- (21) номер заявки;
- (22) дату подання заявки;
- (23) інші дати;
- (24) дату, з якої набувають чинності права, що впливають з патенту (деклараційного патенту);
- (51) індекс (індекси) Міжнародної патентної класифікації;
- (54) назву секретного винаходу;
- (62) номер та дату подання попередньої заявки, з якої виділено заявку, позначену кодом (21);
- (66) номер (номери) та дату (дати) подання попередньої (попередніх) заявки (заявок), діловодство за якою (якими) припинено;
- (71) повне ім'я або найменування заявника (заявників);
- (72) повне ім'я винахідника (винахідників);
- (73) повне ім'я або найменування власника (власників) патенту (деклараційного патенту);
- (98) адресу та повне ім'я фізичної або найменування юридичної особи, якій надсилається патент (деклараційний патент), адресу для листування;

номер і дату реєстрації рішення Державного експерта про віднесення винаходу до державної таємниці;
ступінь секретності;
строк дії ступеня секретності;
найменування державного органу (органів), якому надається право приймати рішення щодо кола підприємств, установ, організацій, що матимуть доступ до секретного винаходу, згідно з рішенням Державного експерта.

2.2. У процесі ведення реєстру до нього вносяться відомості щодо:
видачі патенту після проведення кваліфікаційної експертизи заявки, за якою було видано деклараційний патент;
зміни повного імені фізичної особи – власника (власників) або найменування юридичної особи – власника (власників) та/або адреси власника (власників) патенту (деклараційного патенту);
зміни складу винахідників або власників патенту (деклараційного патенту);
зміни адреси для листування;
зміни назви секретного винаходу;
передачі права власності на секретний винахід;
надання ліцензії на використання секретного винаходу;
змін до відомостей про надання ліцензії на використання секретного винаходу;
визнання деклараційного патенту таким, що не набрав чинності, у зв'язку з прийняттям рішення про відмову у видачі патенту після проведення кваліфікаційної експертизи заявки;
визнання патенту (деклараційного патенту) недійсним повністю або частково;
припинення дії патенту (деклараційного патенту);
припинення дії деклараційного патенту у зв'язку з видачею патенту після проведення кваліфікаційної експертизи заявки, за якою раніше було видано деклараційний патент;
відмови від патенту (деклараційного патенту) повністю або частково;
зміни обсягу прав у разі часткової відмови від патенту (деклараційного патенту);
видачі дублікату патенту (деклараційного патенту);
зміни ступеня секретності;
строку дії зміненого ступеня секретності;
номера і дати реєстрації рішення Державного експерта про зміну ступеня секретності;
змін унаслідок виправлення очевидних помилок (граматичних, синтаксичних, фактичних даних тощо).

2.3. Підставою для внесення відомостей до реєстру є:
рішення Державної служби;
рішення судових органів;
клопотання або заява власника (власників) патенту (деклараційного патенту);
рішення Державного експерта.

2.4. У разі зміни повного імені фізичної особи – власника (власників) або найменування юридичної особи – власника (власників) патенту (деклараційного патенту) та/або зміни адреси власника (власників) патенту (деклараційного патенту), зміни адреси для листування, зміни складу винахідників, видачі дублікату та виправлення очевидних помилок власник (власники) патенту (деклараційного патенту) за своєю ініціативою подає до Державної служби клопотання щодо зазначених змін, викладене українською мовою. Клопотання має стосуватися одного патенту (деклараційного патенту) і містити:

номер патенту (деклараційного патенту);
номер заявки;
дату подання заявки;
назву секретного винаходу;
повне ім'я фізичної особи – власника (власників) або найменування юридичної особи – власника (власників) й адресу власника (власників) патенту (деклараційного патенту);
адресу для листування.

Клопотання підписується власником (власниками) патенту (деклараційного патенту). Якщо власником патенту (деклараційного патенту) є юридична особа, то клопотання підписує особа, що має на це повноваження. Підпис складається з повного найменування посади особи, яка підписує клопотання, особистого підпису, ініціалів, прізвища, дати і скріплюється печаткою.

У разі подання клопотання про зміну складу винахідників воно підписується особами, які зазначені в заявці як винахідники, а також особами, які фактично є винахідниками, але в заявці винахідниками не зазначені.

До клопотання додаються документи, що підтверджують правомірність змін (за потреби).

2.5. Заява про повну або часткову відмову від патенту (деклараційного патенту) подається власником (власниками) патенту (деклараційного патенту) і містить:

номер патенту (деклараційного патенту);
номер заявки;
дату подання заявки;
назву секретного винаходу;

повне ім'я фізичної особи – власника (власників) або найменування юридичної особи – власника (власників) й адресу власника (власників) патенту (деклараційного патенту);

адресу для листування;

обсяг прав, щодо яких здійснюється часткова відмова від патенту (деклараційного патенту).

У заяві також повинно бути зазначено, що особа, яка використовує секретний винахід на підставі ліцензійного договору, попереджена про повну або часткову відмову від патенту (деклараційного патенту).

Заява підписується власником (власниками) патенту (деклараційного патенту), а якщо власником (власниками) патенту (деклараційного патенту) є юридична особа, то заява підписується особою, що має на це повноваження. Підпис складається з повного найменування посади особи, яка підписує заяву, особистого підпису, ініціалів, прізвища, дати і скріплюється печаткою.

У разі часткової відмови від патенту до заяви додається експертний висновок щодо відповідності секретного винаходу умовам патентоздатності.

2.6. У разі розсекречування секретного винаходу до реєстру на підставі рішення Державного експерта вносяться відомості про припинення дії патенту (деклараційного патенту).

2.7. Державна служба видає або надсилає власнику (власникам) патенту (деклараційного патенту) доповнення до патенту (деклараційного патенту) щодо зміни власника (власників) патенту (деклараційного патенту) унаслідок передачі права власності та змін у відомостях щодо реєстрації патенту (деклараційного патенту) за встановленою формою, наведеною в додатках 1 і 2 до цього Положення.

Доповнення до патенту (деклараційного патенту) надсилаються за адресою, зазначеною в клопотанні або заяві.

3. Видача патенту (деклараційного патенту)

3.1. Видача патенту (деклараційного патенту) здійснюється Державною службою у місячний строк після його державної реєстрації.

3.2. Патент (деклараційний патент) видається за встановленою формою, наведеною в додатках 3 і 4 до цього Положення. Патент (деклараційний патент) засвідчується підписом голови Державної служби та скріплюється печаткою Державної служби.

3.3. Патент (деклараційний патент) видається особі, яка має право на його одержання, або надсилається за адресою для листування. Якщо право на одержання того самого патенту (деклараційного патенту) мають декілька осіб, то видається один патент (деклараційний патент) особі, яка має відповідні повноваження на його одержання.

3.4. До виданого патенту (деклараційного патенту) на вимогу його власника (власників) Державна служба уносить виправлення очевидних помилок відповідно до пункту 2.4 цього Положення.

3.5. На клопотання власника (власників) патенту (деклараційного патенту) Державна служба видає або надсилає за адресою, зазначеною в клопотанні, дублікат патенту (деклараційного патенту).

Клопотання подається в порядку, передбаченому пунктом 2.4 цього Положення.

3.6. До виданого патенту (деклараційного патенту) додається копія рішення Державного експерта про визначення державного органу (органів), якому (яким) надається право приймати рішення щодо кола підприємств, установ, організацій, що матимуть доступ до секретного винаходу.

Начальник Управління промислової власності

І. Е. Василенко

Додаток 1

до пункту 2.7 Положення про Державний реєстр патентів та деклараційних патентів України на секретні винаходи

УКРАЇНА

(19) UA

(11) Герб

Доповнення
до патенту на секретний винахід

(голова Державної служби
інтелектуальної власності України)

(підпис)

(ініціали, прізвище)

М.п.

Зміни

у відомостях щодо реєстрації патенту України на секретний винахід

() Код (коди) ІНІД для ідентифікації бібліографічних даних відповідно до стандарту BOIB ST.9, щодо яких було внесено зміни (виправлено помилки).

Зміст змін у відомостях щодо реєстрації патенту.

Начальник Управління промислової власності

І. Е. Василенко

(Додаток 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 1294 (з1403-11) від 11.11.2011)

УКРАЇНА
(19) UA

(11) Герб

Доповнення
до деклараційного патенту на секретний винахід

(голова Державної служби
інтелектуальної власності України)

(підпис)

(ініціали, прізвище)

М.п.

Зміни

у відомостях щодо реєстрації деклараційного патенту України на секретний винахід

() Код (коди) ІНІД для ідентифікації бібліографічних даних відповідно до стандарту BOIB ST.9, щодо яких було внесено зміни (виправлено помилки).

Зміст змін у відомостях щодо реєстрації деклараційного патенту.

Начальник Управління промислової власності

І. Е. Василенко

(Додаток 2 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 1294 від 11.11.2011)

Україна
(19) UA

(11) Герб

**Патент на секретний винахід
видано відповідно до Закону України
«Про охорону прав на винаходи і корисні моделі»**

(голова Державної служби
інтелектуальної власності України)

(підпис)

(ініціали, прізвище)

М.п.

(21) Номер заявки.

(22) Дата подання заявки.

(24) Дата, з якої набирають чинності права, що впливають з патенту.

(72) Винахідник(и).

(73) Власник(и).

() Інші коди ІНІД для ідентифікації бібліографічних даних відповідно до стандарту BOIB ST.9.

Начальник Управління промислової власності

І. Е. Василенко

(Додаток 3 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 1294 від 11.11.2011)

Україна
(19) UA

(11) Герб

**Деклараційний патент на секретний винахід
видано відповідно до Закону України
«Про охорону прав на винаходи і корисні моделі»**

(голова Державної служби
інтелектуальної власності України)

(підпис)

(ініціали, прізвище)

М.п.

(21) Номер заявки.

(22) Дата подання заявки.

(24) Дата, з якої набирають чинності права, що випливають з деклараційного патенту.

(72) Винахідник(и).

(73) Власник(и)

() Інші коди ІНІД для ідентифікації бібліографічних даних відповідно до стандарту BOIB ST.9.

Начальник Управління промислової власності

І. Е. Василенко

(Додаток 4 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 1294 від 11.11.2011)

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ НАКАЗ

№ 738 від 14.11.2001 Зареєстровано в Міністерстві юстиції України 20 листопада 2001 р. за № 964/6155

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОЛОЖЕННЯ ПРО ДЕРЖАВНИЙ РЕЄСТР ДЕКЛАРАЦІЙНИХ ПАТЕНТІВ УКРАЇНИ НА СЕКРЕТНІ КОРИСНІ МОДЕЛІ

Із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту

№ 1294 від 11.11.2011

Відповідно до Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» **НАКАЗУЮ:**

1. Затвердити Положення про Державний реєстр деклараційних патентів України на секретні корисні моделі (далі – Положення), що додається.
2. Державному департаменту інтелектуальної власності подати це Положення до Міністерства юстиції України на державну реєстрацію.
3. Державному департаменту інтелектуальної власності опублікувати це Положення в офіційному бюлетені «Промислова власність».
4. Визнати такими, що втратили чинність, пункт 3 наказу Держпатенту України «Про затвердження нормативних актів» від 14 грудня 1995 року № 187, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 17 січня 1996 року за № 23/1048, і затверджене ним Положення про Державний реєстр посвідчень України на корисні моделі, що становлять державну таємницю, та порядок видачі посвідчень.
5. Контроль за виконанням цього наказу покласти на голову Державного департаменту інтелектуальної власності Паладія М. В.

Міністр

В. Г. Кремень

ЗАТВЕРДЖЕНО

Наказ Міністерства освіти і науки
України 14.11.2001 № 738
Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
20 листопада 2001 р.
за № 964/6155

Положення про Державний реєстр деклараційних патентів України на секретні корисні моделі

(У тексті Положення та додатках до нього слова «Держдепартамент» та «Державний департамент інтелектуальної власності» в усіх відмінках замінено відповідно словами «Державна служба» та «Державна служба інтелектуальної власності України» у відповідних відмінках згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 1294 від 11.11.2011)

1. Загальні положення

1.1. Це Положення, розроблене відповідно до Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» (далі – Закон), Закону України «Про державну таємницю», визначає порядок ведення Державного реєстру деклараційних патентів України на секретні корисні моделі, видачі деклараційних патентів України на секретні корисні моделі та їх дублікатів, а також установлює форму зазначених деклараційних патентів.

(Пункт 1.1 глави 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 1294 від 11.11.2011)

1.2. Державний реєстр деклараційних патентів України на секретні корисні моделі (далі – реєстр) – це сукупність офіційних відомостей щодо державної реєстрації деклараційних патентів України на секретні корисні моделі (далі – деклараційні патенти), які постійно зберігаються на паперовому носії. Реєстр має гриф «таємно». Реєстр формує Державна служба інтелектуальної власності України (далі – Державна служба), діяльність якої спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра освіти і науки, молоді та спорту України.

(Пункт 1.2 глави 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 1294 від 11.11.2011)

1.3. Реєстрація та дії, пов'язані з веденням реєстру, виконуються за наявності рішення Державного експерта з питань таємниць (далі – Державний експерт) про віднесення корисної моделі до державної таємниці.

2. Ведення реєстру

2.1. Реєстрація деклараційного патенту здійснюється на підставі рішення Державної служби про видачу деклараційного патенту шляхом унесення відповідного запису до реєстру.

Запис про реєстрацію деклараційного патенту, що вноситься до реєстру, містить такі відомості із зазначенням міжнародних цифрових кодів для ідентифікації бібліографічних даних (ІНІД) відповідно до стандарту BOIB ST. 9:

- (11) номер реєстрації, який є номером деклараційного патенту;*
- (16) дату реєстрації деклараційного патенту;*
- (21) номер заявки; (22) дату подання заявки;*
- (23) інші дати;*
- (24) дату, з якої набирають чинності права, що випливають з деклараційного патенту;*
- (51) індекс (індекси) Міжнародної патентної класифікації;*
- (54) назву секретної корисної моделі;*
- (62) номер та дату подання попередньої заявки, з якої виділено заявку, позначену кодом (21);*
- (66) номер (номери) та дату (дати) подання попередньої (попередніх) заявки (заявок), діловодство за якою (якими) припинено;*
- (71) повне ім'я або найменування заявника (заявників); (72) повне ім'я винахідника (винахідників); (73) повне ім'я або найменування власника (власників) деклараційного патенту;*
- (98) адресу та повне ім'я фізичної або найменування юридичної особи, якій надсилається деклараційний патент, адресу для листування;*
- номер і дату реєстрації рішення Державного експерта про віднесення корисної моделі до державної таємниці;*
- ступінь секретності;*
- строк дії ступеня секретності;*
- найменування державного органу (органів), якому надається право приймати рішення щодо кола підприємств, установ, організацій, що матимуть доступ до секретної корисної моделі, згідно з рішенням Державного експерта.*

2.2. У процесі ведення реєстру до нього вносяться відомості щодо:

- зміни повного імені фізичної особи – власника (власників) або найменування юридичної особи – власника (власників) та/або адреси власника (власників) деклараційного патенту;
- зміни складу винахідників або власників деклараційного патенту;
- зміни адреси для листування;
- зміни назви секретної корисної моделі;
- передачі права власності на секретну корисну модель;
- надання ліцензії на використання секретної корисної моделі;
- змін до відомостей про надання ліцензії на використання секретної корисної моделі;
- визнання деклараційного патенту недійсним повністю або частково;
- припинення дії деклараційного патенту;
- відмови від деклараційного патенту повністю або частково;
- зміни обсягу прав у разі часткової відмови від деклараційного патенту;
- видачі дубліката деклараційного патенту;
- зміни ступеня секретності;

строку дії зміненого ступеня секретності;
номера і дати реєстрації рішення Державного експерта про зміну ступеня секретності;
змін унаслідок виправлення очевидних помилок (граматичних, синтаксичних, фактичних даних тощо).

2.3. Підставою для внесення відомостей до реєстру є:

рішення Державної служби;
рішення судових органів;
клопотання або заява власника (власників) деклараційного патенту;
рішення Державного експерта.

2.4. У разі зміни повного імені фізичної особи – власника (власників) або найменування юридичної особи – власника (власників) деклараційного патенту та/або зміни адреси власника (власників) деклараційного патенту, зміни адреси для листування, зміни складу винахідників, видачі дубліката деклараційного патенту та виправлення очевидних помилок власник (власники) деклараційного патенту за своєю ініціативою подає до Державної служби клопотання щодо зазначених змін, викладене українською мовою. Клопотання має стосуватися одного деклараційного патенту і містити:

номер деклараційного патенту;
номер заявки;
дату подання заявки;
назву секретної корисної моделі;
повне ім'я фізичної особи – власника (власників) або найменування юридичної особи – власника (власників) й адресу власника (власників) деклараційного патенту;
адресу для листування.

Клопотання підписується власником (власниками) деклараційного патенту. Якщо власником деклараційного патенту є юридична особа, то клопотання підписує особа, що має на це повноваження. Підпис складається з повного найменування посади особи, особистого підпису, ініціалів, прізвища, дати і скріплюється печаткою.

У разі подання клопотання про зміну складу винахідників клопотання підписується особами, що зазначені в заявці як винахідники, а також особами, які фактично є винахідниками, але в заявці винахідниками не зазначені.

До клопотання додаються документи, що підтверджують правомірність змін (за потреби).

2.5. Заява про повну або часткову відмову від деклараційного патенту подається власником (власниками) деклараційного патенту і містить:

номер деклараційного патенту;
номер заявки;
дату подання заявки;
назву секретної корисної моделі;
повне ім'я фізичної особи – власника (власників) або найменування юридичної особи – власника (власників) й адресу власника (власників) деклараційного патенту;
адресу для листування;
обсяг прав, щодо яких здійснюється часткова відмова від деклараційного патенту.

У заяві також повинно бути зазначено, що особа, яка використовує секретну корисну модель на підставі ліцензійного договору, попереджена про відмову від деклараційного патенту.

Заява підписується власником (власниками) деклараційного патенту, а якщо власником (власниками) деклараційного патенту є юридична особа, то заява підписується особою, що має на це повноваження. Підпис складається з повного найменування посади особи, яка підписує заяву, особистого підпису, ініціалів, прізвища, дати і скріплюється печаткою.

2.6. У разі розсекречування секретної корисної моделі до реєстру на підставі рішення Державного експерта вносяться відомості про припинення дії деклараційного патенту.

2.7. Державна служба видає або надсилає власнику (власникам) деклараційного патенту доповнення до деклараційного патенту щодо зміни власника (власників) деклараційного патенту внаслідок передачі права власності та змін у відомостях щодо реєстрації деклараційного патенту за встановленою формою, наведеною в додатку 1 до цього Положення.

Доповнення до деклараційного патенту надсилаються за адресою, зазначеною в клопотанні або заяві.

3. Видача деклараційного патенту

3.1. Видача деклараційного патенту здійснюється Державною службою у місячний строк після його державної реєстрації.

3.2. Деклараційний патент видається за встановленою формою, наведеною в додатку 2 до цього Положення. Деклараційний патент засвідчується підписом голови Державної служби та скріплюється печаткою Державної служби.

3.3. Деклараційний патент видається особі, яка має право на його одержання, або надсилається за адресою для листування. Якщо право на одержання того самого деклараційного патенту мають декілька осіб, то видається один деклараційний патент особі, яка має відповідні повноваження на його одержання.

3.4. До виданого деклараційного патенту на вимогу його власника (власників) Державна служба вносить виправлення очевидних помилок відповідно до пункту 2.4 цього Положення.

3.5. На клопотання власника (власників) деклараційного патенту Державна служба видає або надсилає за адресою, зазначеною в клопотанні, дублікат деклараційного патенту.

Клопотання подається у порядку, передбаченому пунктом 2.4 цього Положення.

3.6. До виданого деклараційного патенту додається копія рішення Державного експерта про визначення державного органу (державних органів), якому надається право приймати рішення щодо кола підприємств, установ, організацій, що матимуть доступ до секретної корисної моделі.

Начальник управління промислової власності

І. Е. Василенко

Додаток 1
до пункту 2.7 Положення про Державний реєстр
деклараційних патентів України
на секретні корисні моделі

УКРАЇНА
(19) UA
Герб

(11)

Доповнення до деклараційного патенту
на секретну корисну модель

(голова Державної служби інтелектуальної власності України)	(підпис)	(ініціали, прізвище)
--	----------	----------------------

М.П.

**Зміни у відомостях щодо реєстрації деклараційного патенту України
на секретну корисну модель**

() Код (коди) ІНІД для ідентифікації бібліографічних даних відповідно до стандарту BOIB ST. 9, щодо яких було внесено зміни (виправлено помилки).

Зміст змін у відомостях щодо реєстрації деклараційного патенту.

Начальник управління промислової власності

І. Е. Василенко

(Додаток 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту 1294 від 11.11.2011)

Додаток 2
до пункту 3.2 Положення про Державний реєстр
деклараційних патентів України
на секретні корисні моделі

УКРАЇНА
(19) UA
Герб

(11)

**Деклараційний патент
на секретну корисну модель**

видано відповідно до Закону України
«Про охорону прав на винаходи і корисні моделі»

(голова Державної служби інтелектуальної власності України)	(підпис)	(ініціали, прізвище)
--	----------	----------------------

М.П.

(21) Номер заявки.

(22) Дата подання заявки.

(24) Дата, з якої набирають чинності права, що випливають з деклараційного патенту. (72) Винахідник (и).

(73) Власник (и).

() Інші коди ІНІД для ідентифікації бібліографічних даних відповідно до стандарту BOIB ST. 9.

Начальник управління промислової власності

І. Е. Василенко

(Додаток 2 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту 1294 від 11.11.2011)

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Н А К А З

№ 298 від 13.05.2002
м. Київ

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
27 травня 2002 р. за № 453/6741

**ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ІНСТРУКЦІЇ ПРО ПОРЯДОК ПРОДОВЖЕННЯ
СТРОКУ ДІЇ ПАТЕНТУ НА ВИНАХІД, ОБ'ЄКТОМ ЯКОГО Є ЗАСІБ,
ВИКОРИСТАННЯ ЯКОГО ПОТРЕБУЄ ДОЗВОЛУ КОМПЕТЕНТНОГО ОРГАНУ**

Із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки

№ 200 від 04.04.2005

Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту

№ 578 від 14.06.2011)

Відповідно до частини четвертої статті 6 Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі»

Н А К А З У Ю:

1. Затвердити Інструкції про порядок продовження строку дії патенту на винахід, об'єктом якого є засіб, використання якого потребує дозволу компетентного органу (далі – Інструкція), що додається.
2. Державному департаменту інтелектуальної власності подати цю Інструкцію до Міністерства юстиції України на державну реєстрацію.
3. Державному департаменту інтелектуальної власності опублікувати цю Інструкцію в офіційному бюлетені «Промислова власність».
4. Контроль за виконанням цього наказу покласти на голову Державного департаменту інтелектуальної власності Паладія М. В.

Міністр

В. Г. Кремень

Затверджено
Наказ Міністерства освіти
і науки України 13.05.2002 № 298

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України 27 травня 2002 р.
за № 453/6741

Інструкція
про порядок продовження строку дії патенту на винахід,
об'єктом якого є засіб, використання якого потребує дозволу компетентного органу

(У тексті Інструкції слова «Держдепартамент» та «Державний департамент інтелектуальної власності» в усіх відмінках замінено відповідно словами «Державна служба» та «Державна служба інтелектуальної власності України» у відповідному відмінку згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

1. Загальні положення

1.1. Ця Інструкція, розроблена відповідно до частини четвертої статті 6 Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі», встановлює порядок продовження строку дії патенту на винахід, об'єктом якого є лікарський засіб, засіб захисту тварин, засіб захисту рослин тощо (далі – засіб), використання якого потребує дозволу відповідного компетентного органу, та визначає вимоги до клопотання про продовження строку дії патенту на винахід, об'єктом якого є такий засіб (далі – клопотання), порядок розгляду клопотання.

1.2. Строк дії патенту на винахід, об'єктом якого є засіб, використання якого потребує дозволу відповідного компетентного органу (далі – патент), може бути продовжено на строк, що дорівнює періоду між датою подання заявки на винахід та датою одержання такого дозволу, але не більше ніж на 5 років.

1.3. Власник патенту подає клопотання до Державної служби інтелектуальної власності України (далі – Державна служба), діяльність якої спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра освіти

і науки, молоді та спорту України. За подання клопотання сплачується збір відповідно до Порядку сплати зборів за дії, пов'язані з охороною прав на об'єкти інтелектуальної власності, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 23 грудня 2004 року № 1716.

(Пункт 1.3 розділу 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 200 від 04.04.2005, Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

1.4. За дорученням власника патенту клопотання може бути подано через представника у справах інтелектуальної власності (патентного повіреного) або іншу довірену особу.

1.5. Збір за подання клопотання має бути сплачено та клопотання має бути подано до Державної служби не пізніше ніж за 6 місяців до закінчення строку дії патенту.

(Пункт 1.5 розділу 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 200 від 04.04.2005)

2. Вимоги до клопотання

2.1. Клопотання викладається в довільній формі українською мовою, має стосуватися одного патенту і містити:

- номер патенту;
- номер та дату подання заявки на винахід;
- назву винаходу;
- повне ім'я фізичної особи або найменування юридичної особи – власника патенту, його місце проживання або місцезнаходження;
- адресу для листування.

2.2. Клопотання підписується власником патенту.

Якщо патент належить кільком особам, то клопотання підписується всіма власниками.

Якщо власником патенту є юридична особа, то клопотання підписує особа, яка має на це повноваження. Підпис складається з повного найменування посади особи, яка підписує клопотання, особистого підпису, ініціалів, прізвища, дати і скріплюється печаткою.

2.3. До клопотання додаються:

- завірена копія документа, що надає дозвіл на використання засобу, виданого компетентним органом (копія реєстраційного посвідчення тощо);
- довіреність, оформлена з дотриманням вимог чинного законодавства, якщо клопотання за дорученням власника патенту подає представник у справах інтелектуальної власності або інша довірена особа.

3. Розгляд клопотання, прийняття рішення та внесення до реєстру відомостей

3.1. Клопотання розглядається протягом одного місяця від дати його надходження до Державної служби.

3.2. У разі відповідності клопотання та документів, що додаються до нього, вимогам, зазначеним у розділах 1 і 2 цієї Інструкції, Державна служба приймає рішення про продовження строку дії патенту (додаток 1).

3.3. На підставі прийнятого рішення про продовження строку дії патенту Державна служба уносить відомості щодо продовження строку дії патенту до реєстру в порядку, встановленому Положенням про Державний реєстр патентів і деклараційних патентів України на винаходи, затвердженим наказом Міністерства освіти і науки України від 12.04.2001 № 291 та зареєстрованим у Міністерстві юстиції України 28.04.2001 за № 379/5570 (далі – Положення), та публікує відомості про це в офіційному бюлетені «Промислова власність».

3.4. Доповнення до патенту на винахід за формою, наведеною в додатку 1 до Положення, щодо продовження строку дії патенту видається або надсилається його власнику за адресою, зазначеною в клопотанні.

3.5. У разі невідповідності клопотання вимогам, зазначеним у розділах 1 і 2 цієї Інструкції, або в разі виникнення обґрунтованих сумнівів щодо вірогідності інформації, що містять подані документи, Державна служба направляє власнику патенту повідомлення із зазначенням невідповідностей та/або запитом про надання додаткових документів, необхідних для прийняття рішення.

3.6. Власнику патенту надається 2 місяці від дати одержання ним повідомлення або запиту Державної служби для усунення невідповідностей та/або надання додаткових документів. Якщо власник у встановлений строк надасть відповідь та/або додаткові документи, то Державна служба розглядає їх протягом місяця від дати надходження.

3.7. Рішення про відмову в продовженні строку дії патенту (додаток 2) приймається, якщо:

- клопотання та документи, що додаються до нього, не відповідають вимогам, зазначеним у розділах 1 і 2 Інструкції;
- пропущено строк, установлений пунктом 1.5 Інструкції;
- пропущено строк, установлений пунктом 3.6 Інструкції;
- патент визнано недійсним;
- дію патенту припинено.

3.8. Рішення про відмову в продовженні строку дії патенту Державна служба надає або направляє власнику патенту за адресою, зазначеною в клопотанні.

Начальник управління промислової власності

Л. А. Цибенко

Додаток 1
до пункту 3.2 Інструкції про порядок продовження
строку дії патенту на винахід, об'єктом якого
є засіб, використання якого потребує дозволу
компетентного органу

Рішення

«__» _____ 200_ р.

Державна служба інтелектуальної власності України розглянула клопотання про продовження строку дії патенту України на винахід № _____

_____ (назва винаходу)
власника патенту _____
_____ (повне ім'я фізичної особи або повне
офіційне найменування юридичної особи, адреса для листування)

і прийняв рішення продовжити строк дії патенту до «__» _____ 200_ р. та внести відповідні відомості до Державного реєстру патентів і деклараційних патентів України на винаходи.

Дата внесення відомостей до Державного реєстру
патентів і деклараційних патентів України на винаходи «__» _____ 200_ р.

Голова Державної служби _____
(підпис) (ініціали, прізвище)

М.П.

(Додаток 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

Додаток 2
до пункту 3.7 Інструкції про порядок продовження
строку дії патенту на винахід, об'єктом якого є
засіб, використання якого потребує дозволу
компетентного органу

Рішення

«__» _____ 200_ р.

Державна служба інтелектуальної власності України розглянула клопотання про продовження строку дії патенту України на винахід № _____

_____ (назва винаходу)
власника патенту _____
_____ (повне ім'я фізичної особи або повне
офіційне найменування юридичної особи, адреса для листування)

і прийняв рішення про відмову в продовженні строку дії патенту, оскільки:

– клопотання та документи, що додаються до нього, не відповідають вимогам, зазначеним у розділах 1 і 2 Інструкції;

- пропущено строк, установлений пунктом 1.5 Інструкції;
- пропущено строк, установлений пунктом 3.6 Інструкції;
- патент визнано недійсним;
- дію патенту припинено.

Голова Державної служби _____
(підпис) (ініціали, прізвище)

М.П.

(Додаток 2 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Н А К А З

№ 521 від 16.07.2001

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
30 липня 2001 р. за № 644/5835

**ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ІНСТРУКЦІЇ ПРО ПОДАННЯ, РОЗГЛЯД,
ПУБЛІКАЦІЮ ТА ВНЕСЕННЯ ДО РЕЄСТРУ ВІДОМОСТЕЙ ПРО ПЕРЕДАЧУ
ПРАВА ВЛАСНОСТІ НА ВИНАХІД (КОРИСНУ МОДЕЛЬ) ТА ВИДАЧУ ЛІЦЕНЗІЇ
НА ВИКОРИСТАННЯ ВИНАХОДУ (КОРИСНОЇ МОДЕЛІ)**

Із змінами, внесеними згідно з Наказами Міністерства освіти і науки

№ 688 від 13.10.2003

№ 54 від 31.01.2008

Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту

№ 578 від 14.06.2011

Відповідно до Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» **Н А К А З У Ю:**

1. Затвердити Інструкцію про подання, розгляд, публікацію та внесення до реєстру відомостей про передачу права власності на винахід (корисну модель) та видачу ліцензії на використання винаходу (корисної моделі) (далі – Інструкція), що додається.

2. Державному департаменту інтелектуальної власності подати цю Інструкцію до Міністерства юстиції України на державну реєстрацію.

3. Державному департаменту інтелектуальної власності опублікувати цю Інструкцію в офіційному бюлетені «Промислова власність».

4. Визнати таким, що втратив чинність, наказ Міністерства освіти і науки України «Про затвердження Інструкції про розгляд та реєстрацію договору про передачу права власності на винахід (корисну модель) та ліцензійного договору на використання винаходу (корисної моделі)» від 18 вересня 2000 року № 451, зареєстрований в Міністерстві юстиції України 2 жовтня 2000 року за № 675/4896.

5. Контроль за виконанням цього наказу покласти на голову Державного департаменту інтелектуальної власності Паладія М. В.

Міністр

В. Г. Кремень

ЗАТВЕРДЖЕНО

Наказ Міністерства освіти і науки України
16.07.2001 р. № 521

Зареєстровано в Міністерстві юстиції України
30 липня 2001 р. за № 644/5835

ІНСТРУКЦІЯ

**про подання, розгляд, публікацію та внесення до реєстру відомостей про передачу права власності
на винахід (корисну модель) та видачу ліцензії на використання винаходу (корисної моделі)**

(У тексті Інструкції слова «Держдепартамент» та «Державний департамент інтелектуальної власності» в усіх відмінках замінено відповідно словами «Державна служба» та «Державна служба інтелектуальної власності України» у відповідному відмінку згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

Загальні положення

1.1. Ця Інструкція розроблена відповідно до Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» (далі – Закон), визначає процедуру подання до Державної служби інтелектуальної власності України (далі – Державна служба), діяльність якої спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра освіти і науки, молоді та спорту України, розгляду, публікації та внесення до Державного реєстру патентів України на

винаходи або Державного реєстру патентів України на корисні моделі (далі – реєстр) відомостей про передачу права власності на винахід (корисну модель) та надання дозволу (видачу ліцензії) на використання винаходу (корисної моделі).

(Пункт 1.1 із змінами, внесеними згідно з Наказами МОН № 688 від 13.10.2003, № 54 від 31.01.2008, Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

1.2. Передача права власності на винахід (корисну модель) здійснюється на підставі договору про передачу права власності на винахід (корисну модель) (далі – договір).

Видача ліцензії на використання винаходу (корисної моделі) здійснюється на підставі ліцензійного договору на використання винаходу (корисної моделі) (далі – ліцензійний договір).

Передача права власності на винахід (корисну модель) та надання ліцензії на використання винаходу (корисної моделі) здійснюються в межах строку дії патенту України на винахід, деклараційного патенту України на винахід, деклараційного патенту України на корисну модель (далі – патент).

1.3. Договір та ліцензійний договір вважаються дійсними, якщо вони укладені в письмовій формі і підписані сторонами.

(Пункт 1.4. виключено на підставі Наказу МОН № 688 від 13.10.2003)

1.4. На підставі ліцензійного договору може видаватись виключна або невиключна ліцензія на використання винаходу (корисної моделі).

Видавати ліцензію будь-якій особі на використання винаходу (корисної моделі) може власник патенту.

Ліцензіат, якому власником патенту передано право на використання винаходу (корисної моделі) за договором про виключну ліцензію (далі – власник виключної ліцензії), може в межах строку дії виданої ліцензії та в обсязі переданих йому прав видавати ліцензію на використання винаходу (корисної моделі) за умови надання йому такого права власником патенту.

1.5. Дії, пов'язані з поданням до Державної служби відомостей про передачу права власності на винахід (корисну модель), можуть здійснювати: сторона договору; представник у справах інтелектуальної власності (патентний повірений) чи інша довірена особа, які діють за дорученням сторони договору.

Дії, пов'язані з поданням до Державної служби відомостей про надання дозволу (ліцензії) на використання винаходу (корисної моделі), можуть здійснювати: сторона договору; представник у справах інтелектуальної власності (патентний повірений) чи інша довірена особа, які діють за дорученням сторони договору.

(Пункт із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 688 від 13.10.2003)

1.6. Якщо власником патенту є декілька осіб, то всі дії, пов'язані з передачею права власності на винахід (корисну модель) та наданням ліцензії на використання винаходу (корисної моделі), визначаються угодою між ними, а право на підписання документів, які подаються до Державної служби, може бути надане одній особі за наявності відповідної довіреності.

1.7. Якщо один або більше, але не всі, співвласники патенту на винахід (корисну модель) бажають передати своє право власності на винахід (корисну модель) на користь інших співвласників, то договір укладається між співвласниками, які передають право власності, та іншими співвласниками.

2. Документи, що подаються до Державної служби

2.1. Для публікації в офіційному бюлетені «Промислова власність» (далі – бюлетень) та внесення до реєстру (реєстрації) відомостей про передачу права власності на винахід (корисну модель) та надання дозволу (видачу ліцензії) на використання винаходу (корисної моделі) (далі – відомості) до Державної служби подають такі документи:

(Абзац перший пункту 2.1. із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 688 від 13.10.2003)

заяву про публікацію та внесення до реєстру відомостей (далі – заява) – 1 прим.;

(Абзац другий пункту 2.1. із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 688 від 13.10.2003)

договір (ліцензійний договір) або нотаріально засвідчений витяг з договору (ліцензійного договору) – 3 прим.;

документ про сплату збору за опублікування відомостей – 1 прим.;

(Абзац четвертий пункту 2.1 розділу 2 із змінами, внесеними згідно з Наказами МОН № 688 від 13.10.2003, № 54 від 31.01.2008)

довіреність, оформлену з дотриманням вимог чинного законодавства, якщо документи від імені сторони договору подає представник у справах інтелектуальної власності (патентний повірений) або інша довірена особа;

(Абзац п'ятий пункту 2.1. із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 688 від 13.10.2003)

довіреність на ім'я представника у справах інтелектуальної власності (патентного повіреного), оформлену з дотриманням вимог чинного законодавства, від правонаступника власника патенту, якщо він є іноземною особою або особою без громадянства, яка проживає чи має постійне місцезнаходження поза межами України (далі – іноземна особа).

(Пункт 2.1 розділу 2 доповнено абзацом згідно з Наказом МОН № 54 від 31.01.2008)

2.2. Заяву про публікацію та внесення до реєстру відомостей про передачу права власності на винахід (корисну модель) (додаток 1) подають: сторона договору; представник у справах інтелектуальної власності (патентний

повірений) чи інша довірена особа, які діють за дорученням сторони договору за наявності довіреності, оформленої з дотриманням вимог чинного законодавства.

(Абзац перший пункту 2.2 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 688 від 13.10.2003)

У випадку, зазначеному в пункті 1.7 цієї Інструкції, заяву про публікацію та внесення до реєстру відомостей про передачу права власності на винахід (корисну модель) (додаток 2) подають: співвласники, які передають право власності на винахід (корисну модель); представник у справах інтелектуальної власності (патентний повірений) чи інша довірена особа, які діють за дорученням співвласників патенту, за наявності довіреності, оформленої з дотриманням вимог чинного законодавства.

(Абзац другий пункту 2.2 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 688 від 13.10.2003)

Заяву про публікацію та внесення до реєстру відомостей про надання ліцензії на використання винаходу (корисної моделі) (додаток 3) подають: сторона договору; представник у справах інтелектуальної власності (патентний повірений) чи інша довірена особа, які діють за дорученням сторони договору, за наявності довіреності, оформленої з дотриманням вимог чинного законодавства.

(Абзац третій пункту 2.2 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 688 від 13.10.2003)

Заява викладається українською мовою і стосується одного договору (ліцензійного договору).

Якщо стороною (сторонами) договору є іноземна особа (іноземні особи), то в заяві здійснюється транслітерація (передача транскрипційних знаків певної мови літерами української абетки) повного імені фізичної особи або повного офіційного найменування юридичної особи та її місцезнаходження (місця проживання). У дужках зазначені дані відтворюються мовою оригіналу.

2.3. У договорі (ліцензійному договорі) або витягу з договору (ліцензійного договору) повинні бути вказані:

2.3.1. Щодо договору: сторони договору; предмет договору; номер патенту; назва винаходу (корисної моделі); місцезнаходження (місце проживання) сторін.

2.3.2. Щодо ліцензійного договору: сторони ліцензійного договору; предмет ліцензійного договору; номер патенту; назва винаходу (корисної моделі); обсяг прав, що передаються; вид ліцензії (виключна або невиключна); строк дії ліцензійного договору; територія дії ліцензійного договору; місцезнаходження (місце проживання) сторін.

2.4. Договір (ліцензійний договір) або витяг з договору (ліцензійного договору) подається до Державної служби українською мовою. Якщо договір (ліцензійний договір) або витяг з договору (ліцензійного договору) викладений іншою мовою, то до нього додається переклад на українську мову, засвідчений нотаріально або уповноваженою особою компетентного органу.

Договір (ліцензійний договір) підписується сторонами, що його укладають.

Договір (ліцензійний договір) від імені юридичної особи підписується особою, що має на це повноваження. Підпис складається з повного найменування посади особи, яка підписує договір (ліцензійний договір), особистого підпису, ініціалів, прізвища, дати і скріплюється печаткою.

Договір (ліцензійний договір) або витяг з договору (ліцензійного договору) засвідчуються в порядку, установленому в країні його укладання.

Відповідальність за достовірність інформації, наведеної в документах, що подаються до Державної служби, несуть сторони договору (ліцензійного договору).

Документи, що подаються для публікації та внесення до реєстру відомостей, друкуються на окремих аркушах білого кольору форматом 210 x 297 мм, при цьому другий і наступні аркуші договору (ліцензійного договору) або витягу з договору (ліцензійного договору) нумеруються арабськими цифрами. Усі документи друкують шрифтом чорного кольору. Виправлення в документах не допускаються.

(Абзац шостий пункту 2.4. із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 688 від 13.10.2003)

3. Розгляд документів, публікація та внесення до реєстру відомостей

(Назва розділу 3 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 688 від 13.10.2003)

3.1. Заява та додані до неї документи приймаються до розгляду від дати публікації відомостей про видачу патенту в бюлетені.

(Абзац другий пункту 3.1. виключено на підставі Наказу МОН № 688 від 13.10.2003)

3.2. Державна служба:

розглядає заяву та додані до неї документи на відповідність розділам 1, 2 цієї Інструкції;

приймає рішення про публікацію та внесення відомостей до реєстру (далі – рішення) (додатки 4, 5, 6) протягом двох місяців від дати надходження до Державної служби заяви та правильно оформлених документів, що до неї додаються;

(Абзац третій пункту 3.2. в редакції Наказу МОН № 688 від 13.10.2003)

готує відомості для публікації в бюлетені та вносить відомості до відповідного реєстру;

(Абзац четвертий пункту 3.2. в редакції Наказу МОН № 688 від 13.10.2003)

направляє на адресу, зазначену в заяві, два примірники договору (ліцензійного договору) або два примірники витягу з договору (ліцензійного договору), щодо якого опубліковано та внесено відомості до відповідного реєстру, та один примірник рішення про публікацію та внесення до реєстру відомостей. Один примірник дого-

вору (ліцензійного договору) або витяг з договору (ліцензійного договору) зберігається в Державній службі як контрольний.

(Абзац п'ятий пункту 3.2. із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 688 від 13.10.2003)

(Абзац шостий пункту 3.2. виключено на підставі Наказу МОН № 688 від 13.10.2003)

3.3. Державна служба має право надіслати запит про подання додаткових документів, необхідних для прийняття рішення, у разі виникнення обгрунтованих сумнівів щодо вірогідності інформації, що містять подані до Державної служби документи. У цьому разі рішення приймається в двотижневий строк від дати надходження додаткових документів.

3.4. Відомості не можуть бути опубліковані та внесені до реєстру, якщо:

(Абзац перший пункту 3.4. із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 688 від 13.10.2003)

патент визнано недійсним повністю;

дія патенту припинена;

zareєстровано заяву власника патенту про готовність надання будь-якій особі дозволу на використання запатентованого винаходу (корисної моделі), а клопотання про відкликання цієї заяви не надійшло;

подані документи не відповідають вимогам розділів 1, 2 та пункту 3.3 цієї Інструкції.

3.5. У випадках, зазначених у пункті 3.4 цієї Інструкції, Державна служба повертає документи із зазначенням мотивованих підстав їх повернення за адресою, указаною в заяві.

4. Публікація та внесення до реєстру змін у відомості про видачу ліцензії на використання винаходу (корисної моделі)

(Назва розділу 4 в редакції Наказу МОН № 688 від 13.10.2003)

4.1. У відомості про видачу ліцензії на використання винаходу (корисної моделі), що опубліковані та внесені до відповідного реєстру, за ініціативою сторін ліцензійного договору вносяться та публікуються зміни (далі – зміни) щодо:

(Абзац перший пункту 4.1. із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 688 від 13.10.2003)

повного імені або найменування та/або адреси для листування сторін ліцензійного договору;

(Абзац другий пункту 4.1. із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 688 від 13.10.2003)

обсягу прав, що передаються;

виду ліцензії;

строку дії ліцензійного договору;

території дії ліцензійного договору.

Для внесення змін подають такі документи:

заяву про публікацію та внесення змін (додаток 7) – 1 прим.;

(Абзац восьмий пункту 4.1. із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 688 від 13.10.2003)

перелік змін – 1 прим.;

документ про сплату збору за внесення змін.

Для внесення змін щодо повного імені або найменування сторін до заяви додається документ, що підтверджує правомірність таких змін.

Для внесення змін щодо продовження строку дії ліцензійного договору заяву подають не пізніше, ніж за два місяці до закінчення строку його дії.

(Пункт 4.1. доповнено абзацом згідно з Наказом МОН № 688 від 13.10.2003)

4.2. Заява про публікацію та внесення змін викладається українською мовою, стосується одного ліцензійного договору та підписується сторонами ліцензійного договору або довіреною особою, що діє за дорученням сторони, за наявності довіреності, оформленої з дотриманням вимог чинного законодавства.

(Пункт 4.2. із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 688 від 13.10.2003)

4.3. Перелік змін підписується сторонами та має містити нову редакцію пункту (пунктів), що змінюється (змінюються).

4.4. Державна служба розглядає заяву про публікацію та внесення змін і додані до неї документи, приймає рішення про публікацію та внесення змін у відомості про видачу ліцензії на використання винаходу (корисної моделі) (додаток 8) протягом двох місяців від дати надходження правильно оформлених документів.

(Абзац перший пункту 4.4. із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 688 від 13.10.2003)

Зазначене рішення направляється за адресою, указаною в заяві, після публікації зазначених змін у бюлетені.

(Абзац другий пункту 4.4. із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 688 від 13.10.2003)

4.5. Заява про публікацію та внесення змін у відомості про видачу ліцензії на використання винаходу (корисної моделі) не приймається до розгляду, якщо:

(Абзац перший пункту 4.5. із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 688 від 13.10.2003)

патент визнано недійсним повністю;

дія патенту припинена;

дія ліцензійного договору закінчилася;

подані документи не відповідають вимогам пунктів 4.1–4.3 цієї Інструкції.

Якщо зміни не можуть бути опубліковані та внесені до відповідного реєстру, то Державна служба повертає документи із зазначенням мотивованих підстав їх повернення за адресою, вказаною в заяві.

(Абзац шостий пункту 4.5. із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 688 від 13.10.2003)

4.6. Дія ліцензійного договору може бути достроково припинена:

за взаємною згодою сторін;

на підставі рішення суду;

на підставі припинення дії деклараційного патенту на винахід у зв'язку з видачею патенту за результатами кваліфікаційної експертизи заявки, за якою раніше було видано деклараційний патент.

4.6.1. Для публікації та внесення до відповідного реєстру відомостей про дострокове припинення дії ліцензійного договору за взаємною згодою сторін до Державної служби подають заяву про публікацію та внесення відомостей до відповідного реєстру у зв'язку з достроковим припиненням дії ліцензійного договору (додаток 9), підписану обома сторонами ліцензійного договору, в одному примірнику.

(Підпункт 4.6.1. із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 688 від 13.10.2003)

4.6.2. Державна служба розглядає заяву, приймає рішення про публікацію та внесення до відповідного реєстру відомостей про дострокове припинення дії ліцензійного договору за взаємною згодою сторін протягом двох місяців від дати надходження правильно оформленої заяви, публікує та вносить такі відомості до відповідного реєстру.

(Абзац перший підпункту 4.6.2. в редакції Наказу МОН № 688 від 13.10.2003)

Рішення про публікацію та внесення до відповідного реєстру відомостей про дострокове припинення дії ліцензійного договору за взаємною згодою сторін (додаток 10) направляється за адресою, зазначеною в заяві, після публікації вказаних відомостей у бюлетені.

(Абзац другий підпункту 4.6.2. із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 688 від 13.10.2003)

4.6.3. Відомості про визнання ліцензійного договору недійсним публікуються та вносяться до відповідного реєстру на підставі рішення суду.

(Підпункт 4.6.3. із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 688 від 13.10.2003)

4.7. Якщо за результатом проведення кваліфікаційної експертизи заявки, за якою раніше було видано деклараційний патент, прийнято рішення про відмову у видачі патенту на винахід, а деклараційний патент на винахід вважається таким, що не набрав чинності від дати публікації в бюлетені відомостей про його видачу, то реєстрація відомостей про видачу ліцензії власником деклараційного патенту на винахід на його використання будь-якої особи скасовується.

(Розділ 5 виключено на підставі Наказу МОН № 688 від 13.10.2003)

Начальник управління реєстрації та економіки інтелектуальної власності

Л. А. Меньяло

Додаток 1

до пункту 2.2 Інструкції про подання, розгляд,
публікацію та внесення до реєстру відомостей
про передачу права власності на винахід (корисну модель)
та видачу ліцензії на використання винаходу
(корисної моделі)

**Державна служба інтелектуальної власності України
вул. Урицького, 45, м. Київ-35, МСП, 03680**

Власник(и) патенту(ів) (правонаступник):

_____ (повне ім'я фізичної особи або повне

_____ офіційне найменування юридичної особи)

Адреса для листування щодо заяви

тел. _____

Патент(и) № _____

Дата пріоритету _____

Дата публікації _____

Номер офіційного бюлетеня _____

ЗАЯВА

Прошу опублікувати в офіційному бюлетені «Промислова власність» та внести до Державного реєстру патентів України на винаходи (Державного реєстру патентів України на корисні моделі) відомості про передачу права власності на винахід (корисну модель)

_____ (назва винаходу (корисної моделі))
від власника патенту _____
_____ (повне ім'я фізичної особи або повне офіційне найменування)
_____ юридичної особи, місце проживання (місцезнаходження) та адреса для листування)
до _____
_____ (повне ім'я фізичної особи або повне офіційне найменування юридичної особи,
_____ якій передається право власності на винахід (корисну модель),
_____ місце проживання (місцезнаходження) та адреса для листування)

Додатки:

Договір або витяг з договору на _____ арк. у 3 прим.

Документ про сплату збору за опублікування відомостей про передачу права власності на винахід (корисну модель).

Підпис власника патенту (правонаступника) _____
(Ініціали і прізвище)

М.П. (для юридичної особи)

Дата _____

(Додаток 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 688 від 13.10.2003; в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 54 від 31.01.2008; із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

Начальник управління реєстрації та економіки інтелектуальної власності

Л. А. Меньяло

Додаток 2
до пункту 2.2 Інструкції про подання, розгляд,
публікацію та внесення до реєстру відомостей
про передачу права власності на винахід
(корисну модель) та видачу ліцензії
на використання винаходу (корисної моделі)

Державна служба інтелектуальної власності України
вул. Урицького, 45, м. Київ-35, МСП, 03680

Власник(и) патенту(ів):

_____ (повні імена фізичних осіб або повні

_____ офіційні найменування юридичних осіб)

Адреса для листування щодо заяви

тел. _____

Патент(и) № _____

Дата пріоритету _____

Дата публікації _____

Номер офіційного бюлетеня _____

ЗАЯВА

Прошу опублікувати в офіційному бюлетені «Промислова власність» та внести до Державного реєстру патентів України на винаходи (Державного реєстру патентів України на корисні моделі) відомості про передачу права власності на винахід (корисну модель)

_____ (назва винаходу (корисної моделі))
від співвласника(ів) патенту _____
_____ (повне ім'я фізичної особи)

або повне офіційне найменування юридичної особи, місце проживання

(місцезнаходження) та адреса для листування)

до співвласника(ів)

(повне ім'я фізичної особи або повне офіційне

найменування юридичної особи, якій передається право власності на винахід

(корисну модель), місце проживання (місцезнаходження) та адреса для листування)

Додатки:

Договір або витяг з договору на _____ арк. у 3 прим.

Документ про сплату збору за опублікування відомостей про передачу права власності на винахід (корисну модель).

Підпис власника патенту (правонаступника) _____

(Ініціали і прізвище)

М.П. (для юридичної особи)

Дата _____

(Додаток 2 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 688 від 13.10.2003; в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 54 від 31.01.2008; із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

Начальник управління реєстрації та економіки інтелектуальної власності

Л. А. Меньйло

Додаток 3

до пункту 2.2 Інструкції про подання, розгляд,
публікацію та внесення до реєстру відомостей
про передачу права власності на винахід
(корисну модель) та видачу ліцензії на використання
винаходу (корисної моделі)

Державна служба інтелектуальної власності України
вул. Урицького, 45, м. Київ-35, МСП, 03680

Ліцензіар (ліцензіат):

_____ (повне ім'я фізичної особи або повне

офіційне найменування юридичної особи)

Адреса для листування щодо заяви

тел. _____

Патент(и) № _____

Дата пріоритету _____

Дата публікації _____

Номер офіційного бюлетеня _____

ЗАЯВА

Прошу опублікувати в офіційному бюлетені «Промислова власність» та внести до Державного реєстру патентів України на винаходи (Державного реєстру патентів України на корисні моделі) відомості про видачу ліцензії на використання винаходу (корисної моделі):

_____ (назва винаходу (корисної моделі)

власником патенту (виключної ліцензії) _____

(повне ім'я фізичної особи або повне офіційне найменування

юридичної особи, місце проживання (місцезнаходження) та адреса для листування)

ліцензіату _____
(повне ім'я фізичної особи або повне офіційне найменування юридичної особи,
якій надається дозвіл на використання винаходу (корисної моделі),
місце проживання (місцезнаходження)
_____ (вид ліцензії)

Додатки:

Договір або витяг з договору на _____ арк. у 3 прим.

Документ про сплату збору за опублікування відомостей про видачу ліцензії на використання винаходу (корисної моделі).

Підпис ліцензіара (ліцензіата) _____
(Ініціали і прізвище)

М.П. (для юридичної особи)

Дата _____

(Додаток 3 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 688 від 13.10.2003; в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 54 від 31.01.2008; із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

Начальник управління реєстрації та економіки інтелектуальної власності Л. А. Меньяло

Додаток 4
до пункту 3.2 Інструкції про подання, розгляд, публікацію
та внесення до реєстру відомостей про передачу права
власності на винахід (корисну модель) та видачу ліцензії
на використання винаходу (корисної моделі)

Рішення

«__» _____ 200__ р.

Державна служба інтелектуальної власності України розглянула заяву власника патенту (правонаступника) _____
(повне ім'я фізичної особи або повне офіційне найменування

юридичної особи, місце проживання (місцезнаходження))

про публікацію в офіційному бюлетені «Промислова власність» та внесення до Державного реєстру патентів України на винаходи (Державного реєстру патентів України на корисні моделі) відомостей про передачу права власності на винахід (корисну модель)

і прийняв рішення опублікувати в офіційному бюлетені «Промислова власність» та внести до Державного реєстру патентів України на винаходи (Державного реєстру патентів України на корисні моделі) відомості про передачу права власності на винахід (корисну модель), відповідно до яких право власності на винахід (корисну модель) _____,

(назва винаходу [корисної моделі])

патент України № _____, передається _____
(повне ім'я фізичної особи або повне офіційне

найменування юридичної особи, якій передається право власності

на винахід [корисну модель], місце проживання (місцезнаходження))

Реєстраційний номер _____

Дата публікації та реєстрації «__» _____ 200__ р.

Голова Державної служби _____ (Ініціали, прізвище)

М.п. _____ (підпис)

(Додаток 4 із змінами, внесеними згідно з Наказами МОН № 688 від 13.10.2003, № 54 від 31.01.2008, Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

Начальник управління реєстрації та економіки інтелектуальної власності Л. А. Меньяло

Додаток 5
до пункту 3.2 Інструкції про подання, розгляд, публікацію
та внесення до реєстру відомостей про передачу права
власності на винахід (корисну модель) та видачу ліцензії
на використання винаходу (корисної моделі)

Рішення

«__» _____ 200__ р.

Державна служба інтелектуальної власності України розглянула заяву співвласника патенту

(повне ім'я фізичної особи або повне офіційне найменування юридичної особи,

яка передає право власності на винахід [корисну модель], місце проживання (місцезнаходження))

про публікацію в офіційному бюлетені «Промислова власність» та внесення до Державного реєстру патентів України на винаходи (Державного реєстру патентів України на корисні моделі) відомостей про передачу права власності на винахід (корисну модель) співвласнику

і прийняв рішення опублікувати в офіційному бюлетені «Промислова власність» та внести до Державного реєстру патентів України на винаходи (Державного реєстру патентів України на корисні моделі) відомості про передачу права власності на винахід (корисну модель), відповідно до яких право власності на винахід (корисну модель) _____,

(назва винаходу [корисної моделі])

патент України № _____, передається співвласнику

(повне ім'я фізичної особи або повне офіційне

найменування юридичної особи, якій передається право власності

на винахід [корисну модель], місце проживання (місцезнаходження))

Реєстраційний номер _____

Дата публікації та реєстрації «__» _____ 200__ р.

Голова Державної служби _____ (Ініціали, прізвище)

М.п. _____ (підпис)

(Додаток 5 із змінами, внесеними згідно з Наказами МОН № 688 від 13.10.2003, № 54 від 31.01.2008, Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

Начальник управління реєстрації та економіки інтелектуальної власності

Л. А. Меньяло

Додаток 6
до пункту 3.2 Інструкції про подання, розгляд, публікацію
та внесення до реєстру відомостей про передачу права
власності на винахід (корисну модель) та видачу ліцензії
на використання винаходу (корисної моделі)

Рішення

«__» _____ 200__ р.

Державна служба інтелектуальної власності України розглянула заяву ліцензіара (ліцензіата)

(повне ім'я фізичної особи або повне офіційне найменування

юридичної особи, місце проживання (місцезнаходження))

про публікацію в офіційному бюлетені «Промислова власність» та внесення до Державного реєстру патентів України на винаходи (Державного реєстру патентів України на корисні моделі) відомостей про видачу ліцензії на використання винаходу (корисної моделі) і прийняв рішення опублікувати в офіційному бюлетені «Промислова власність» та внести до Державного реєстру патентів України на винаходи (Держав-

ного реєстру патентів України на корисні моделі) відомості про видачу ліцензії на використання винаходу (корисної моделі), відповідно до яких ліцензія на використання винаходу корисної моделі

(назва винаходу [корисної моделі])
патент України № _____, видається власником патенту (виключної ліцензії)
(повне ім'я фізичної особи або повне офіційне найменування
юридичної особи, яка надає дозвіл на використання винаходу [корисної моделі],
місце проживання (місцезнаходження)) (повне ім'я фізичної особи або повне офіційне найменування
юридичної особи, якій надається дозвіл на використання винаходу [корисної моделі],
місце проживання (місцезнаходження))

Вид ліцензії _____
Обсяг прав _____
Строк дії ліцензійного договору _____
Територія дії ліцензійного договору _____
Реєстраційний номер _____
Дата публікації та реєстрації « ____ » _____ 200 ____ р.
Голова Державної служби _____ (Ініціали, прізвище)
М.п. _____ (підпис)

(Додаток 6 із змінами, внесеними згідно з Наказами МОН № 688 від 13.10.2003, № 54 від 31.01.2008, Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

Начальник управління реєстрації та економіки інтелектуальної власності

Л. А. Меньяло

Додаток 7
до пункту 4.1 Інструкції про подання, розгляд,
публікацію та внесення до реєстру відомостей
про передачу права власності на винахід (корисну модель)
та видачу ліцензії на використання винаходу
(корисної моделі)

Державна служба інтелектуальної власності України
вул. Урицького, 45, м. Київ-35, МСП, 03680
Ліцензіар _____

(повне ім'я фізичної особи

або повне офіційне найменування юридичної особи)

Ліцензіат _____
(повне ім'я фізичної особи

або повне офіційне найменування юридичної особи)

Адреса для листування щодо заяви

тел. _____
Патент(и) № _____

ЗАЯВА

Просимо опублікувати в офіційному бюлетені «Промислова власність» та внести зміни у відомості про видачу ліцензії на використання винаходу (корисної моделі), унесені до Державного реєстру патентів України на винаходи (Державного реєстру патентів України на корисні моделі) на підставі рішення за № _____ від « ____ » _____ р. та опубліковані в офіційному бюлетені «Промислова власність» № _____ від « ____ » _____ р.,

ліцензіаром _____
(повне ім'я фізичної особи або повне

офіційне найменування юридичної особи, місце проживання (місцезнаходження)

ліцензіату _____
(повне ім'я фізичної особи або повне

офіційне найменування юридичної особи, місце проживання (місцезнаходження)

Додатки:

Перелік змін на ____ арк. в 1 прим.

Документ, що підтверджує сплату збору за опублікування змін.

Ліцензіар _____ (Ініціали, прізвище)
(підпис)

Ліцензіат _____ (Ініціали, прізвище)
(підпис)

М.П. (для юридичної особи)

М.П. (для юридичної особи)

Дата _____

Дата _____

(Додаток 7 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 688 від 13.10.2003; в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 54 від 31.01.2008; із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

Начальник управління реєстрації та економіки інтелектуальної власності

Л. А. Меньяло

Додаток 8
до пункту 4.4 Інструкції про подання, розгляд,
публікацію та внесення до реєстру відомостей
про передачу права власності на винахід
(корисну модель) та видачу ліцензії на
використання винаходу (корисної моделі)

Рішення

«__» _____ 200__ р.

Державна служба інтелектуальної власності України розглянула заяву ліцензіара

_____ (повне ім'я фізичної особи або повне офіційне найменування юридичної особи,

_____ місце проживання (місцезнаходження))

та ліцензіата _____ (повне ім'я фізичної особи або повне офіційне найменування юридичної особи,

_____ місце проживання (місцезнаходження))

про публікацію в офіційному бюлетені «Промислова власність» та внесення змін у відомості про надання ліцензії на використання винаходу (корисної моделі), що внесені до Державного реєстру патентів України на винаходи (Державного реєстру патентів України на корисні моделі) на підставі рішення за № _____ від «__» _____ р. та опубліковані в офіційному бюлетені «Промислова власність» № _____ від «__» _____ р.

_____ (назва винаходу [корисної моделі])

патент України № _____,

і прийняв рішення опублікувати в офіційному бюлетені «Промислова власність» та внести до Державного реєстру патентів України на винаходи (Державного реєстру патентів України на корисні моделі) зміни щодо:

Уважати: _____

Реєстраційний номер _____

Дата реєстрації «__» _____ 200__ р.

Голова Державної служби _____ (Ініціали, прізвище)
М.п. _____ (підпис)

Начальник управління реєстрації та економіки інтелектуальної власності

Л. А. Меньяло

Додаток 9
до пункту 4.6.1 Інструкції про подання, розгляд,
публікацію та внесення до реєстру відомостей
про передачу права власності на винахід (корисну
модель) та видачу ліцензії на використання
винаходу (корисної моделі)

**Державна служба інтелектуальної
власності України**
вул. Урицького, 45, м. Київ-35, МСП, 03680

Ліцензіар _____
(повне ім'я фізичної особи або повне

офіційне найменування юридичної особи)

Ліцензіар _____
(повне ім'я фізичної особи або повне

офіційне найменування юридичної особи)

Адреса для листування щодо заяви

тел. _____

Патент(и) № _____

ЗАЯВА

У зв'язку з достроковим припиненням за взаємною згодою сторін дії ліцензійного договору між ліцензіаром

_____ (повне ім'я фізичної особи або повне офіційне

найменування юридичної особи, місце проживання (місцезнаходження)

та ліцензіатом _____ (повне ім'я фізичної особи або повне офіційне

найменування юридичної особи, місце проживання (місцезнаходження)

відомості про який унесені до Державного реєстру патентів України на винаходи (Державного реєстру патентів України на корисні моделі) на підставі рішення за № _____ від «___» _____ р. та опубліковані в офіційному бюлетені «Промислова власність» № _____ від «___» _____ р., просимо опублікувати в офіційному бюлетені «Промислова власність» та внести відомості про дострокове припинення дії ліцензійного договору до реєстру.

Додається документ, що підтверджує сплату збору за опублікування змін.

Ліцензіар _____ (Ініціали, прізвище)
(підпис)

М.П. (для юридичної особи)

Дата _____

Ліцензіат _____ (Ініціали, прізвище)
(підпис)

М.П. (для юридичної особи)

Дата _____

(Додаток 9 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН № 688 від 13.10.2003; в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 54 від 31.01.2008; із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

Начальник управління реєстрації та економіки інтелектуальної власності

Л. А. Меньяло

Додаток 10

до пункту 4.6.2 Інструкції про подання, розгляд, публікацію
та внесення до реєстру відомостей про передачу права
власності на винахід (корисну модель) та видачу ліцензії
на використання винаходу (корисної моделі)

Рішення

«__» _____ 200__ р.

Державна служба інтелектуальної власності України розглянула заяву про публікацію в офіційному бюлетені «Промислова власність» та внесення до Державного реєстру патентів України на винаходи (Державного реєстру патентів України на корисні моделі) відомостей у зв'язку з достроковим припиненням за взаємною згодою сторін дії ліцензійного договору між ліцензіаром _____

(повне ім'я фізичної особи або

повне офіційне найменування юридичної особи,

місце проживання (місцезнаходження))

та ліцензіатом _____

(повне ім'я фізичної особи або

повне офіційне найменування юридичної особи,

місце проживання (місцезнаходження))

відомості про який внесені до Державного реєстру патентів України на винаходи (Державного реєстру патентів України на корисні моделі) на підставі рішення за № _____ від «__» _____ р.
та опубліковані в офіційному бюлетені «Промислова власність» № _____ від «__» _____ р.,
і прийняв рішення опублікувати в офіційному бюлетені «Промислова власність» та внести до Державного реєстру патентів України на винаходи (Державного реєстру патентів України на корисні моделі) відомості про дострокове припинення дії ліцензійного договору на використання винаходу (корисної моделі)

(назва винаходу [корисної моделі])

патент України № _____

Реєстраційний номер _____

Дата реєстрації «__» _____ 200__ р.

Голова Державної служби _____ (Ініціали, прізвище)

М.п.

(підпис)

(Додаток 10 із змінами, внесеними згідно з Наказами МОН № 688 від 13.10.2003, № 54 від 31.01.2008, Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

Начальник управління реєстрації та економіки інтелектуальної власності

Л. А. Меньяло

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Н А К А З

№ 520 від 16.07.2001

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
30 липня 2001 р. за № 643/5834

**ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ІНСТРУКЦІЇ ПРО ОФІЦІЙНУ ПУБЛІКАЦІЮ
ЗАЯВИ ПРО ГОТОВНІСТЬ НАДАННЯ БУДЬ-ЯКІЙ ОСОБІ ДОЗВОЛУ
НА ВИКОРИСТАННЯ ЗАПАТЕНТОВАНОГО ВИНАХОДУ
(КОРИСНОЇ МОДЕЛІ) ТА КЛОПОТАННЯ ПРО ЇЇ ВІДКЛИКАННЯ**

Із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки

№ 54 від 31.01.2008

Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту

№ 578 від 14.06.2011

Відповідно до Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» **Н А К А З У Ю:**

1. Затвердити Інструкцію про офіційну публікацію заяви про готовність надання будь-якій особі дозволу на використання запатентованого винаходу (корисної моделі) та клопотання про її відкликання (далі – Інструкція), що додається.

2. Державному департаменту інтелектуальної власності подати цю Інструкцію до Міністерства юстиції України на державну реєстрацію.

3. Державному департаменту інтелектуальної власності опублікувати цю Інструкцію в офіційному бюлетені «Промислова власність».

4. Визнати такими, що втратили чинність:

– пункт 1 наказу Держпатенту України «Про затвердження нормативних актів» від 10 листопада 1995 року № 164, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 22 листопада 1995 року за № 418/954, та затверджену ним Інструкцію про розгляд та публікацію заяви власника патенту України про надання будь-якій особі дозволу на використання запатентованого винаходу (корисної моделі);

– пункти 1.4, 1.4.1, 1.4.2, 1.4.3 наказу Міністерства освіти і науки України «Про внесення змін до нормативних документів Держпатенту України» від 16 серпня 2000 року № 392, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 4 вересня 2000 року за № 577/4798.

5. Контроль за виконанням цього наказу покласти на голову Державного департаменту інтелектуальної власності Паладія М. В.

Міністр

В. Г. Кремень

ЗАТВЕРДЖЕНО

Наказ Міністерства освіти і науки України
16.07.2001 р. № 520

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
30 липня 2001 р. за № 643/5834

ІНСТРУКЦІЯ

**про офіційну публікацію заяви про готовність надання будь-якій особі дозволу на використання
запатентованого винаходу (корисної моделі) та клопотання про її відкликання**

(У тексті Інструкції слова «Держдепартамент» та «Державний департамент інтелектуальної власності» в усіх відмінках замінено відповідно словами «Державна служба» та «Державна служба інтелектуальної власності України» у відповідному відмінку згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

1. Загальні положення

1.1. Ця Інструкція розроблена відповідно до Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» (далі – Закон), і визначає процедуру подання, розгляду та офіційної публікації заяви власника патенту на винахід, деклараційного патенту на винахід, деклараційного патенту на корисну модель (далі – патент), крім патенту на секретний винахід (корисну модель), про готовність надання будь-якій особі дозволу на використання запатентованого винаходу (корисної моделі) та клопотання про відкликання такої заяви.

(Пункт 1.1 глави 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

1.2. Власник чинного патенту має право подати до Державної служби інтелектуальної власності України (далі – Державна служба), діяльність якої спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра освіти і науки, молоді та спорту України, для офіційної публікації в офіційному бюлетені «Промислова власність» (далі – бюлетень) заяву про готовність надання будь-якій особі дозволу на використання запатентованого винаходу (корисної моделі) (далі – заява).

(Пункт 1.2 глави 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

1.3. Якщо жодна особа не заявила власнику патенту про свої наміри щодо використання винаходу (корисної моделі), то він може подати до Державної служби письмове клопотання про відкликання своєї заяви (далі – клопотання).

1.4. Дії, пов'язані з поданням до Державної служби заяви (клопотання), можуть здійснювати: власник патенту, представник у справах інтелектуальної власності (патентний повірений) чи інша довірена особа за дорученням власника патенту. У цьому разі до заяви (клопотання) додається довіреність, оформлена з дотриманням вимог чинного законодавства.

1.5. Якщо власником патенту є декілька осіб, то всі дії, пов'язані з офіційною публікацією заяви (клопотання), визначаються угодою між ними, а право підписання заяви (клопотання), яка подається до Державної служби, може бути надано одній особі за наявності довіреності.

2. Вимоги до оформлення заяви (клопотання)

2.1. Заява (додаток 1) і клопотання (додаток 2) стосуються одного патенту, викладаються українською мовою і подаються в одному примірнику.

Якщо власником патенту є іноземна особа (іноземні особи), то в заяві (клопотанні) здійснюється транслітерація (передача транскрипційних знаків певної мови літерами української абетки) повного імені фізичної особи або повного офіційного найменування юридичної особи, а також її адреси. У дужках зазначені дані відтворюються мовою оригіналу.

Заява (клопотання) від імені юридичної особи підписується особою, що має на це повноваження. Підпис складається з повного найменування посади особи, яка підписує, особистого підпису, ініціалів, прізвища, дати і скріплюється печаткою.

Заява (клопотання) друкується на аркуші білого паперу форматом 210 x 297 мм шрифтом чорного кольору. Виправлення в заяві (клопотанні) не допускаються.

2.2. Якщо подана заява (клопотання) не відповідає вимогам пункту 2.1, то Державна служба повертає її за адресою, указаною у заяві (клопотанні), із зазначенням мотивованих підстав її повернення.

3. Розгляд та офіційна публікація заяви (клопотання)

3.1. Розгляд та офіційна публікація заяви (клопотання) здійснюється протягом двох місяців від дати її надходження до Державної служби.

3.2. Державна служба:

розглядає заяву (клопотання);

приймає рішення про офіційну публікацію заяви (клопотання) (додатки 3, 4);

уносить відомості щодо заяви (клопотання) до Державного реєстру патентів України на винаходи або Державного реєстру патентів України на корисні моделі (далі – реєстр);

направляє на адресу, зазначену в заяві, один примірник рішення про офіційну публікацію заяви (клопотання); готує та направляє відомості щодо заяви (клопотання) для офіційної публікації в бюлетені.

(Пункт 3.2 розділу 3 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 54 від 31.01.2008)

3.3. Державна служба має право надіслати запит про подання додаткових документів, необхідних для прийняття рішення щодо заяви (клопотання), у разі виникнення обґрунтованих сумнівів щодо вірогідності інформації, що містить подана до Державної служби заява (клопотання). У цьому разі рішення про публікацію заяви (клопотання) приймається в двотижневий строк від дати надходження додаткових документів.

3.4. Заява не може бути опублікована, якщо:

патент визнано недійсним повністю;

на момент її подачі діє ліцензія на використання винаходу (корисної моделі), відомості про яку внесені до відповідного реєстру, та відбулася публікація про це в бюлетені.

У таких випадках Державна служба повертає її за адресою, зазначеною в заяві.

3.5. Офіційна публікація заяви щодо деклараційного патенту на винахід не поширюється на патент на винахід, виданий за результатом проведення кваліфікаційної експертизи заявки, за якою раніше було видано цей деклараційний патент.

3.6. У період від дати надходження заяви до Державної служби до дати публікації в бюлетені клопотання про її відкликання Державна служба не приймає до розгляду документи для внесення до відповідного реєстру та публікації відомостей про передачу права власності на винахід (корисну модель) і видачу ліцензії на їх використання.

Начальник управління реєстрації та економіки інтелектуальної власності

Л. А. Меньяло

Додаток 1

до пункту 2.1 Інструкції про офіційну публікацію заяви про готовність надання будь-якій особі дозволу на використання запатентованого винаходу (корисної моделі) та клопотання про її відкликання

**Державна служба інтелектуальної
власності України**
вул. Урицького, 45, м. Київ-35, МСП, 03680
Власник(и) патенту:

(повне ім'я фізичної особи)

або повне офіційне найменування

юридичної особи)

Адреса для листування щодо заяви

тел. _____

Патент № _____

Пріоритет від _____

Дата публікації _____

Номер офіційного бюлетеня _____

ЗАЯВА

Я (ми), _____

(повне ім'я фізичної особи або повне офіційне найменування

юридичної особи, місце проживання (місцезнаходження) та адреса для листування)

власник патенту України (деклараційного патенту України) № _____ на винахід (корисну модель) _____

(назва винаходу (корисної моделі))

не маючи зобов'язань відносно інших осіб щодо використання вищевказаного винаходу (корисної моделі), прошу опублікувати в офіційному бюлетені «Промислова власність» заяву про готовність надання будь-якій особі дозволу на використання винаходу (корисної моделі) за зазначеним патентом (деклараційним патентом) на умовах, визначених законодавством.

Підпис власника патенту

_____ (Ініціали і прізвище)

М.П. (для юридичної особи)

Дата _____

(Додаток 1 в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 54 від 31.01.2008; із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

Начальник управління реєстрації та економіки інтелектуальної власності

Л. А. Меньяло

Додаток 2

до пункту 2.1 Інструкції про офіційну публікацію
заяви про готовність надання будь-якій особі дозволу
на використання запатентованого винаходу
(корисної моделі) та клопотання про її відкликання

**Державна служба інтелектуальної
власності України**
вул. Урицького, 45, м. Київ-35, МСП, 03680
Власник(и) патенту:

(повне ім'я фізичної особи

або повне офіційне найменування

юридичної особи)

Адреса для листування щодо заяви

тел. _____

Патент № _____

Пріоритет від _____

Дата публікації _____

Номер офіційного бюлетеня _____

КЛОПОТАННЯ

Я (ми), _____

(повне ім'я фізичної особи або повне офіційне найменування

юридичної особи, місце проживання (місцезнаходження) та адреса для листування)

власник патенту України (декларційного патенту України) № _____ на винахід (корисну модель) _____

(назва винаходу (корисної моделі)

прошу відкликати заяву про готовність надання будь-якій особі дозволу на використання винаходу (корисної моделі), реєстраційний № _____ від « ____ » _____ року, опубліковану в офіційному бюлетені «Промислова власність» № _____, _____ року.

Підпис власника патенту

_____ (Ініціали і прізвище)

М.П. (для юридичної особи)

Дата _____

(Додаток 2 в редакції Наказу Міністерства освіти і науки № 54 від 31.01.2008; із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

Начальник управління реєстрації та економіки інтелектуальної власності

Л. А. Меньяйло

Додаток 3
до пункту 3.2 Інструкції про офіційну публікацію
заяви про готовність надання будь-якій особі дозволу
на використання запатентованого винаходу (корисної моделі)
та клопотання про її відкликання

РІШЕННЯ

«__» _____ 200_р.

Державна служба інтелектуальної власності України розглянула заяву власника патенту (деклараційного патенту) _____

(повне ім'я фізичної особи або

повне офіційне найменування юридичної особи,

місце проживання (місцезнаходження))

про готовність надання будь-якій особі дозволу на використання винаходу (корисної моделі) _____

(назва винаходу [корисної моделі])

патент (деклараційний патент) України № _____,

і прийняв рішення опублікувати в офіційному бюлетені «Промислова власність» заяву про готовність надання будь-якій особі дозволу на використання винаходу (корисної моделі) за зазначеним патентом та внести до Державного реєстру патентів України на винаходи (Державного реєстру патентів України на корисні моделі) відповідні відомості.

Починаючи з _____ року, розмір річного збору за підтримання чинності патенту (деклараційного патенту) зменшується на 50 відсотків.

Реєстраційний номер _____

Дата реєстрації _____

Голова Державної служби _____ (Ініціали, прізвище)

М.п. _____ (підпис)

(Додаток 3 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 54 від 31.01.2008, Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

Начальник управління реєстрації та економіки інтелектуальної власності

Л. А. Меньйло

РІШЕННЯ

«__» _____ 200_р.

Державна служба інтелектуальної власності України розглянула клопотання власника патенту (деклараційного патенту) _____

(повне ім'я фізичної особи або

повне офіційне найменування юридичної особи,

місце проживання (місцезнаходження))

про відкликання заяви про готовність надання будь-якій особі дозволу на використання винаходу (корисної моделі), реєстраційний № _____ від «__» _____ року, опублікованої в офіційному бюлетені «Промислова власність» № ___, _____ року,

(назва винаходу [корисної моделі])

патент України № _____,

і прийняв рішення опублікувати в офіційному бюлетені «Промислова власність» клопотання про відкликання заяви про готовність надання будь-якій особі дозволу на використання винаходу (корисної моделі) та внести до Державного реєстру патентів України на винаходи (Державного реєстру патентів України на корисні моделі) відповідні відомості.

Починаючи з _____ року, річний збір за підтримання чинності патенту (деклараційного патенту) сплачується в повному розмірі.

Реєстраційний номер _____

Дата реєстрації _____

Голова Державної служби _____ (Ініціали, прізвище)

М.п. _____ (підпис)

(Додаток 4 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 54 від 31.01.2008, Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту № 578 від 14.06.2011)

Начальник управління реєстрації та економіки інтелектуальної власності

Л. А. Меньяло

РОЗДІЛ VI

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ПРОВЕДЕННЯ НАУКОВИХ КОНКУРСІВ, ДЕРЖАВНИХ ПРЕМІЙ ДЛЯ НАУКОВЦІВ

У К А З ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

ПРО ПОЛОЖЕННЯ ПРО ЩОРІЧНІ ГРАНТИ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ ДОКТОРАМ НАУК ДЛЯ ЗДІЙСНЕННЯ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

1. Затвердити Положення про щорічні гранти Президента України докторам наук для здійснення наукових досліджень (додається).
2. Цей Указ набирає чинності з 1 січня 2010 року.

Президент України
м. Київ, 17 червня 2009 року
№ 446/2009

В. ЮЩЕНКО

ЗАТВЕРДЖЕНО
Указом Президента України
від 17 червня 2009 року № 446/2009

ПОЛОЖЕННЯ про щорічні гранти Президента України докторам наук для здійснення наукових досліджень

1. Це Положення визначає порядок призначення щорічних грантів Президента України докторам наук для здійснення наукових досліджень (далі – гранти).
2. Гранти можуть бути призначені докторам наук віком (на момент подання заявки) до 45 років (далі – одержувачі гранту).
3. Докторам наук віком до 35 років не можуть бути призначені протягом одного року два щорічні гранти для здійснення наукових досліджень, що передбачені Указами Президента України від 9 квітня 2002 року № 315 «Про додаткові заходи щодо підтримки молодих учених» та від 16 травня 2008 року № 444 «Про додаткові заходи щодо забезпечення розвитку наукової сфери».
4. Пропозиції щодо призначення грантів формуються за результатами конкурсу наукових проектів для здійснення наукових досліджень (далі – конкурс наукових проектів), який включає наукову, науково-технічну експертизу таких проектів, поданих претендентами на одержання гранту.
Проведення конкурсу наукових проектів забезпечує Державний фонд фундаментальних досліджень.
Порядок проведення конкурсу наукових проектів, критерії оцінки поданих проектів, порядок використання їх наукових результатів, а також зразки і форми документів, що подаються претендентами на призначення грантів, затверджуються Міністерством освіти і науки України разом із Національною академією наук України.
5. Для участі в конкурсі наукових проектів претенденти подають до 20 вересня до Міністерства освіти і науки України заявку за встановленою зазначеним Міністерством формою, до якої додається опис наукового проекту, який включає план наукового дослідження із зазначенням мети, способу здійснення наукового дослідження, очікувані наукові результати та прогноз їх використання, а також інформаційну довідку про головних виконавців наукового проекту, проект кошторису витрат на реалізацію проекту та гарантійний лист підприємства (установи, організації), яке зобов'язується забезпечити виконання наукового дослідження, передбаченого науковим проектом.

6. За результатами конкурсу наукових проектів Міністерством освіти і науки України формуються пропозиції щодо призначення грантів, які подаються на розгляд Кабінету Міністрів України.

Призначення грантів здійснюється Президентом України за поданням Кабінету Міністрів України.

7. Інформація про призначення грантів оприлюднюється через засоби масової інформації.

8. Після призначення гранту між Міністерством освіти і науки України, одержувачем гранту та підприємством (установою, організацією), яке зобов'язалося забезпечити виконання наукового дослідження, передбаченого науковим проектом, укладається відповідний договір.

Надані одержувачу гранту кошти перераховуються поетапно частинами, визначеними в договорі, на рахунок підприємства (установи, організації), яке забезпечує виконання наукового дослідження.

9. Одержувач гранту та підприємство (установа, організація), яке забезпечує виконання наукового дослідження, у визначені договором строки подають до Міністерства освіти і науки України за формою, встановленою зазначеним Міністерством, звітну документацію про використання коштів, отриманих як грант.

10. Міністерство освіти і науки України щороку інформує Секретаріат Президента України та Кабінет Міністрів України про виконання наукового дослідження, для здійснення якого було призначено грант.

11. Оподаткування коштів, одержаних як грант, здійснюється відповідно до законодавства.

Глава Секретаріату Президента України

В. Ульяновченко

У К А З ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

ПРО ДЕРЖАВНІ СТИПЕНДІЇ ДЛЯ ВИДАТНИХ ДІЯЧІВ НАУКИ, ОСВІТИ, КУЛЬТУРИ І МИСТЕЦТВА, ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я, ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ І СПОРТУ ТА ІНФОРМАЦІЙНОЇ СФЕРИ

Із змінами, внесеними згідно з Указами Президента

№ 377/2013 від 12.07.2013

№ 717/2013 від 30.12.2013

№ 256/2015 від 07.05.2015

З метою стимулювання творчої праці видатних діячів науки, освіти, культури і мистецтва, охорони здоров'я, фізичної культури і спорту, інформаційної сфери, засвідчення їх видатних особистих досягнень та виходячи з необхідності вдосконалення механізму призначення державних стипендій і впорядкування регулювання цих питань,

п о с т а н о в л я ю:

1. Установити, починаючи з 30 вересня 2011 року, 1200 державних стипендій для видатних діячів науки, освіти, культури і мистецтва, охорони здоров'я, фізичної культури і спорту, інформаційної сфери, в тому числі:

1) дворічні:

100 державних стипендій для видатних діячів науки;

100 державних стипендій для видатних діячів освіти;

300 державних стипендій для видатних діячів культури і мистецтва;

150 державних стипендій для видатних діячів охорони здоров'я;

75 державних стипендій для видатних діячів фізичної культури і спорту;

50 державних стипендій для видатних діячів інформаційної сфери;

2) довічні для осіб, які досягли сімдесятирічного віку:

100 державних стипендій для видатних діячів науки;

100 державних стипендій для видатних діячів освіти;

300 державних стипендій для видатних діячів культури і мистецтва (у тому числі 50 довічних державних стипендій для лауреатів Національної премії України імені Тараса Шевченка);

50 державних стипендій для видатних діячів охорони здоров'я;

25 державних стипендій для видатних діячів фізичної культури і спорту;

50 державних стипендій для видатних діячів інформаційної сфери.

(Стаття 1 із змінами, внесеними згідно з Указом Президента № 717/2013 від 30.12.2013)

2. Установити, що розмір державних стипендій, зазначених у статті 1 цього Указу, становить 1,5 прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність.

3. Затвердити Положення про державні стипендії для видатних діячів науки, освіти, культури і мистецтва, охорони здоров'я, фізичної культури і спорту та інформаційної сфери (додається).

4. Кабінету Міністрів України передбачати у проектах Державного бюджету України фінансування видатків, пов'язаних із виплатою державних стипендій для видатних діячів науки, освіти, культури і мистецтва, охорони здоров'я, фізичної культури і спорту та інформаційної сфери.

5. Установити, що державні стипендії видатним діячам науки, освіти, культури і мистецтва, галузі охорони здоров'я, фізичної культури і спорту та інформаційної галузі, призначені в установленому порядку до набрання чинності цим Указом, виплачуються протягом строку, на який їх призначили, в розмірі і порядку, передбачених цим Указом.

6. Визнати такими, що втратили чинність:

1) Указ Президента України від 14 лютого 1996 року № 128 «Про державні стипендії видатним діячам науки, освіти та культури»;

2) Указ Президента України від 13 травня 1996 року № 341 «Про Положення про державні стипендії видатним діячам науки, освіти та культури»;

3) Указ Президента України від 22 липня 1997 року № 668 «Про поширення чинності Указів Президента України від 14 лютого 1996 року № 128 та від 13 травня 1996 року № 341»;

4) статтю 1 Указу Президента України від 20 жовтня 1998 року № 1152 «Про державну підтримку культури і мистецтва в Україні»;

5) Указ Президента України від 19 січня 1999 року № 36 «Про внесення змін і доповнень до деяких указів Президента України»;

6) Указ Президента України від 4 березня 1999 року № 230 «Про довічні стипендії Президента України видатним діячам науки та освіти»;

7) Указ Президента України від 21 лютого 2000 року № 263 «Про підтримку видатних діячів літератури, культури і мистецтва України»;

8) Указ Президента України від 16 січня 2002 року № 24 «Про державну підтримку видатних діячів інформаційної галузі»;

9) Указ Президента України від 25 січня 2002 року № 71 «Питання державних стипендій видатним діячам культури і мистецтва України»;

10) Указ Президента України від 11 листопада 2002 року № 1002 «Про внесення змін до Положення про державні стипендії видатним діячам науки, освіти та культури»;

11) статтю 5 Указу Президента України від 6 грудня 2005 року № 1694 «Про невідкладні заходи щодо реформування системи охорони здоров'я населення»;

12) Указ Президента України від 23 січня 2006 року № 58 «Про внесення змін до деяких указів Президента України»;

13) Указ Президента України від 13 липня 2006 року № 611 «Про Положення про стипендії Президента України для видатних діячів галузі охорони здоров'я»;

14) статтю 2 Указу Президента України від 28 листопада 2007 року № 1155 «Про деякі заходи щодо піднесення ролі української мови»;

15) пункт 2 статті 5 Указу Президента України від 16 травня 2008 року № 444 «Про додаткові заходи щодо забезпечення розвитку наукової сфери»;

16) пункти 1 та 2 статті 1 Указу Президента України від 21 липня 2008 року № 642 «Про збільшення розміру та кількості стипендій Президента України для видатних спортсменів та їх тренерів».

Президент України

м. Київ, 10 вересня 2011 року № 906/2011

В. Янукович

ЗАТВЕРДЖЕНО
Указом Президента України
від 10 вересня 2011 року № 906/2011

ПОЛОЖЕННЯ

про державні стипендії для видатних діячів науки, освіти, культури і мистецтва, охорони здоров'я, фізичної культури і спорту та інформаційної сфери

1. Державні стипендії для видатних діячів науки, освіти, культури і мистецтва, охорони здоров'я, фізичної культури і спорту та інформаційної сфери призначаються з метою стимулювання їх творчої праці, засвідчення видатних особистих досягнень.

2. У межах установленної загальної кількості 1400 державних стипендій призначаються:
(Абзац перший пункту 2 із змінами, внесеними згідно з Указом Президента № 717/2013 від 30.12.2013)

1) дворічні державні стипендії:

100 державних стипендій для видатних діячів науки;

100 державних стипендій для видатних діячів освіти;

300 державних стипендій для видатних діячів культури і мистецтва;

(Абзац четвертий підпункту 1 пункту 2 із змінами, внесеними згідно з Указом Президента № 717/2013 від 30.12.2013)

150 державних стипендій для видатних діячів охорони здоров'я;

75 державних стипендій для видатних діячів фізичної культури і спорту;

50 державних стипендій для видатних діячів інформаційної сфери;

2) довічні державні стипендії:

100 довічних державних стипендій для видатних діячів науки;

100 довічних державних стипендій для видатних діячів освіти;

300 довічних державних стипендій для видатних діячів культури і мистецтва (в тому числі 50 державних довічних стипендій для лауреатів Національної премії України імені Тараса Шевченка);

(Абзац четвертий підпункту 2 пункту 2 із змінами, внесеними згідно з Указом Президента № 717/2013 від 30.12.2013)

50 довічних державних стипендій для видатних діячів охорони здоров'я;

50 довічних державних стипендій для видатних діячів інформаційної сфери;

25 довічних державних стипендій для видатних діячів фізичної культури і спорту.

Дворічні державні стипендії, зазначені у підпункті 1 цього пункту, можуть призначатися повторно.

Довічні державні стипендії, зазначені у підпункті 2 цього пункту, призначаються особам, які досягли сімдесятирічного віку.

Особі може бути призначена і виплачуватися одночасно лише одна державна стипендія.

3. Державні стипендії для видатних діячів науки, освіти, культури і мистецтва, охорони здоров'я, фізичної культури і спорту, інформаційної сфери (далі – державні стипендії) призначаються указом Президента України.

4. На здобуття державних стипендій може бути висунуто наукових, науково-педагогічних і педагогічних працівників, діячів культури і мистецтва, медичних та фармацевтичних працівників, діячів фізичної культури і спорту, інформаційної сфери за особистий вагомий внесок у розвиток науки, освіти, культури і мистецтва, охорони здоров'я, фізичної культури і спорту, багаторічне сумлінне виконання професійних обов'язків, високий професіоналізм.

При цьому враховується також наявність наукових публікацій, підручників, державних нагород, почесних звань, результатів інтелектуальної творчої діяльності тощо.

Не висуваються на здобуття державних стипендій особи, які в установленому порядку отримують довічну плату за звання дійсного члена або члена-кореспондента Національної академії наук України та національних галузевих академій наук.

(Абзац третій пункту 4 із змінами, внесеними згідно з Указом Президента № 717/2013 (717/2013) від 30.12.2013)

5. Висунення кандидатів на здобуття державних стипендій здійснюється центральними та місцевими органами виконавчої влади, президіями Національної академії наук України та національних галузевих академій наук, закладами та установами охорони здоров'я, освіти, культури, вченими, педагогічними, художніми та іншими радами таких закладів і установ, творчими спілками, національними спортивними федераціями, іншими громадськими об'єднаннями шляхом внесення своїх пропозицій щодо кандидатур на отримання державних стипендій:

1) стосовно діячів науки – до Міністерства освіти і науки України;

(Підпункт 1 пункту 5 із змінами, внесеними згідно з Указом Президента № 256/2015 від 07.05.2015)

2) стосовно діячів освіти – до Міністерства освіти і науки України;

3) стосовно діячів культури і мистецтва – до Міністерства культури України;

4) стосовно діячів охорони здоров'я – до Міністерства охорони здоров'я України;

5) стосовно діячів фізичної культури та спорту – до Міністерства молоді та спорту України;

6) стосовно діячів інформаційної сфери – до Державного комітету телебачення і радіомовлення України.

(Пункт 5 в редакції Указу Президента № 377/2013 від 12.07.2013)

6. Конкурсний відбір кандидатів проводять комісії, які утворюються в центральних органах виконавчої влади, зазначених у підпунктах 1-6 пункту 5 цього Положення.

(Абзац перший пункту 6 із змінами, внесеними згідно з Указом Президента № 377/2013 від 12.07.2013)

За результатами конкурсу відповідні центральні органи виконавчої влади вносять свої пропозиції щодо кандидатур на одержання державних стипендій до Кабінету Міністрів України.

7. Кабінет Міністрів України узагальнює подані пропозиції стосовно кандидатур на одержання державних стипендій, готує і вносить на розгляд Президента України відповідний проект указу Президента України.

Проекти указів Президента України про призначення державних стипендій вносяться на розгляд Президента України двічі на рік – до 30 березня та до 30 вересня.

8. Державні стипендії виплачуються щомісячно, починаючи з першого числа місяця, наступного за місяцем, у якому набрав чинності указ про їх призначення. Виплата державних стипендій проводиться за місцем роботи або місцем проживання стипендіата.

9. разі смерті стипендіата виплата державної стипендії припиняється з місяця, наступного за місяцем, у якому помер стипендіат.

Центральні органи виконавчої влади, зазначені у підпунктах 1-6 пункту 5 цього Положення, за пропозиціями яких було призначено державні стипендії, повідомляють у десятиденний строк орган, до якого було внесено таку пропозицію, про смерть стипендіата.

(Абзац другий пункту 9 із змінами, внесеними згідно з Указом Президента № 377/2013 від 12.07.2013)

10. Фінансування виплат державних стипендій здійснюється в установленому порядку за рахунок визначених у Державному бюджеті України видатків на ці цілі.

11. Позбавлення стипендіата державної стипендії може бути здійснено Президентом України за поданням Кабінету Міністрів України на підставі рішення центрального органу виконавчої влади, який вносив Уряду пропозицію про призначення державної стипендії відповідному стипендіату.

Глава Адміністрації Президента України

С. Львовчкін

ПОСТАНОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

ПРО ІМЕННІ СТИПЕНДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ ДЛЯ МОЛОДИХ УЧЕНИХ – ДОКТОРІВ НАУК

(Відомості Верховної Ради (ВВР), 2019, № 8, ст.46)

Відповідно до норм законів України «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки», частини другої статті 48 Регламенту Верховної Ради України, Державного стандарту України 3008:2015 «Інформація та документація. Звіти у сфері науки і техніки. Структура та правила оформлювання», а також задля покращення ефективності адресної підтримки молодих учених – докторів наук, створення додаткових можливостей і стимулів для проведення ними в Україні фундаментальних і прикладних наукових досліджень з пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки, підвищення престижності іменних стипендій Верховної Ради України Верховна Рада України **постановляє**:

1. Заснувати 30 іменних стипендій Верховної Ради України для молодих учених – докторів наук із щомісячною виплатою кожної у розмірі п'яти прожиткових мінімумів для працездатних осіб, встановлених на 1 січня року отримання стипендії.

Вік науковців на весь період отримання стипендії не може бути більшим 40 років.

2. Установити, що іменні стипендії Верховної Ради України для молодих учених – докторів наук призначаються щороку терміном на один рік вітчизняним науковцям, які збагатили науку визначними здобутками, проводять важливі фундаментальні та/або прикладні наукові дослідження, а також мають змогу виконувати в Україні актуальну наукову (науково-технічну) роботу.

3. Затвердити Положення про іменні стипендії Верховної Ради України для молодих учених – докторів наук та опис диплома стипендіата Верховної Ради України – молодого вченого – доктора наук (додатки 1, 2).

4. Доручити Голові Верховної Ради України за поданням Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти у разі успішного виконання стипендіатами наукової (науково-технічної) роботи та звітування вручити їм диплом стипендіата Верховної Ради України – молодого вченого – доктора наук за відповідний рік.

5. Кабінету Міністрів України щорічно під час розроблення проекту закону про Державний бюджет України на відповідний рік передбачати бюджетні призначення Апарату Верховної Ради України, необхідні для здійснення заходів з виплати іменних стипендій Верховної Ради України для молодих учених – докторів наук та вручення відповідних дипломів.

6. Ця Постанова набирає чинності з дня її прийняття і застосовується для конкурсного відбору стипендіатів Верховної Ради України для молодих учених – докторів наук на 2020 і наступні роки.

Визнати такою, що втратила чинність, Постанову Верховної Ради України від 16 березня 2007 року № 774-V «Про встановлення іменних стипендій Верховної Ради України для найталановитіших молодих учених».

Визначити, що вручення іменних стипендій Верховної Ради України для молодих учених за 2019 рік, а також звітування стипендіатів 2019 року здійснюється відповідно до Положення про іменні стипендії Верховної Ради України для найталановитіших молодих учених, затвердженого Постановою Верховної Ради України «Про встановлення іменних стипендій Верховної Ради України для найталановитіших молодих учених» від 16 березня 2007 року № 774-V.

Голова Верховної Ради України
м. Київ
5 лютого 2019 року
№ 2676-VIII

А. Парубій

Додаток 1
до Постанови Верховної Ради України
від 5 лютого 2019 року № 2676-VIII

ПОЛОЖЕННЯ

про іменні стипендії Верховної Ради України для молодих учених – докторів наук

1. Цим Положенням про іменні стипендії Верховної Ради України для молодих учених – докторів наук (далі – Положення) визначається порядок подання документів на здобуття іменних стипендій Верховної Ради України для молодих учених – докторів наук (далі – Стипендія), проведення конкурсного відбору претендентів на отримання і вручення Стипендії та звітування стипендіатів.

Комітет Верховної Ради України з питань науки і освіти розробляє та затверджує Інструкцію з оформлення і подання документів на здобуття Стипендії, порядку їх розгляду та звітування стипендіатів (далі – Інструкція).

2. Щороку на конкурсних засадах призначаються 30 іменних стипендій Верховної Ради України для молодих учених – докторів наук із щомісячною виплатою кожної у розмірі п'яти прожиткових мінімумів для працездатних осіб, встановлених на 1 січня року отримання стипендії.

Виплата Стипендії здійснюється за рахунок коштів, передбачених кошторисом Верховної Ради України. Стипендія виплачується незалежно від виплати посадового окладу стипендіату, різних доплат і надбавок тощо.

3. Претенденти на отримання Стипендії висуваються з числа вітчизняних молодих учених, які мають науковий ступінь доктора наук та збагатили науку визначними здобутками, проводять важливі фундаментальні та/або прикладні наукові дослідження, а також мають намір і змогу виконувати в Україні актуальну наукову (науково-технічну) роботу, зазначену в поданні.

Вік науковців на весь час отримання Стипендії не може бути більшим 40 років.

4. Висунення претендента на здобуття Стипендії здійснює вчена (наукова, науково-технічна, технічна) рада наукової установи чи організації, закладу вищої освіти, підприємства України, де він працює (далі – Вчена рада), за письмовими рекомендаціями не менш як двох докторів наук, особисто обізнаних з науковими досягненнями та здібностями кандидата на Стипендію.

Вчена рада розглядає подання претендента, в якому зазначаються назва наукової (науково-технічної) роботи, її актуальність та важливість, основні завдання, можливість виконання її стипендіатом на базі цієї наукової установи чи організації, закладу вищої освіти, підприємства, основні наукові здобутки претендента, їх науковий рівень, значимість і визнання в Україні та/або за її межами результатів проведених ним досліджень. Вчена рада визначає відповідність документів претендента вимогам цього Положення та Інструкції і приймає рішення про висунення претендента на здобуття Стипендії таємним голосуванням.

Стипендії можуть призначатися повторно.

Вчена рада не може протягом одного року висувати кандидатуру молодого науковця – доктора наук на отримання Стипендії та його роботи (або роботи колективу науковців за участю цього вченого) на присудження Премії Верховної Ради України молодим ученим. У разі порушення цієї вимоги обидва подання не розглядатимуться.

5. Наукова установа або організація, заклад вищої освіти, підприємство на підставі рішення Вченої ради готує клопотання про висунення претендента на отримання Стипендії та щороку до 30 квітня включно подає у двох примірниках його разом з матеріалами претендента, зазначеними у пункті 4 цього Положення, до Міністерства освіти і науки України або за підпорядкуванням до Національної академії наук України, національних галузевих академій наук України, відповідних центральних органів виконавчої влади.

Третій примірник подання на здобуття Стипендії зберігається у Вченій раді.

6. Міністерство освіти і науки України, Національна академія наук України, національні галузеві академії наук України, відповідні центральні органи виконавчої влади за результатами розгляду матеріалів претендентів на отримання

мання Стипендії до 1 червня включно подають до Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти один примірник матеріалів претендентів на отримання Стипендії зі своїм рішенням про рекомендацію претендента на отримання Стипендії. Непідтримані матеріали повертаються.

7. Для конкурсного відбору кандидатур на отримання Стипендії Комітетом Верховної Ради України з питань науки і освіти створюється конкурсна комісія з присудження іменних стипендій Верховної Ради України для молодих учених – докторів наук (далі – Конкурсна комісія).

Конкурсну комісію очолює голова Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти або один з його заступників. До складу Конкурсної комісії залучаються народні депутати України, а також за згодою провідні вчені – експерти з різних наукових напрямів, представники провідних наукових державних та громадських організацій. Члени Конкурсної комісії беруть участь у її роботі на громадських засадах. Склад Конкурсної комісії затверджує Комітет Верховної Ради України з питань науки і освіти. Періодичність проведення засідань Конкурсної комісії визначається її головою.

Для широкого ознайомлення громадськості з претендентами на призначення Стипендії відповідна інформація публікується в установленому порядку в газеті Верховної Ради України «Голос України» та розміщується на офіційному веб-сайті Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти.

Рецензії, відгуки, зауваження щодо подань претендентів на присудження Стипендії, які надходять до Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти, враховуються під час прийняття рішення Конкурсної комісії про визначення переможців конкурсу.

Засідання Конкурсної комісії вважається правомочним, якщо на ньому присутні не менш як половина її складу. За результатами конкурсу Конкурсною комісією приймається рішення з відповідним поданням щодо призначення Стипендії переможцям конкурсу на розгляд Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти. Рішення Конкурсної комісії приймається простою більшістю голосів присутніх на засіданні членів Конкурсної комісії.

Члени Конкурсної комісії зобов'язані не допускати конфлікту інтересів під час проведення конкурсного відбору пропозицій претендентів та голосування, про що зобов'язані повідомити до початку розгляду питання по суті. Член Конкурсної комісії, у якого виявлено потенційний конфлікт інтересів, утримується від голосування з питань, що його становлять.

За умови отримання кількома претендентами однакового рейтингового бала додатково враховується рівномірне представлення всіх пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки, регіональний та гендерний аспекти.

8. Комітет Верховної Ради України з питань науки і освіти на своєму засіданні розглядає подання Конкурсної комісії щодо призначення Стипендії переможцям конкурсу та приймає рішення щодо його підтримки і направлення на розгляд до Верховної Ради України.

Комітет Верховної Ради України з питань науки і освіти може повернути на повторний розгляд подання Конкурсної комісії із зазначенням обґрунтованих підстав, про що приймає вмотивоване рішення.

Член Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти, в якого виявлено потенційний конфлікт інтересів, утримується від голосування з питань, що його становлять, відповідно до Закону України «Про запобігання корупції».

Комітет Верховної Ради України з питань науки і освіти щорічно до 1 листопада вносить до Верховної Ради України подання на призначення Стипендії з відповідним проектом постанови Верховної Ради України, що підписують за бажанням народні депутати України – члени Комітету.

9. Верховна Рада України щорічно до 31 грудня приймає постанову про призначення у відповідному році Стипендії та її виплату з 1 січня року, наступного за роком проведення конкурсного відбору.

10. Відповідно до прийнятої постанови Голова Верховної Ради України за поданням Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти видає розпорядження про виплату Стипендії за відповідний рік.

11. Виплата Стипендії припиняється у разі смерті стипендіата, припинення ним наукової діяльності або виникнення інших обставин, що унеможливають проведення ним наукової (науково-технічної) роботи.

У разі виникнення обставин, що унеможливають проведення стипендіатом наукових досліджень, Вчена рада, яка висувала стипендіата, протягом 14 календарних днів від виникнення цих обставин приймає обґрунтоване рішення про доцільність припинення виплати стипендіату Стипендії. По одному примірнику витягу з протоколу Вченої ради щодо цього рішення наукова установа або організація, заклад вищої освіти, підприємство протягом трьох календарних днів надсилають до Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти, а також до Міністерства освіти і науки України або за підпорядкуванням Національної академії наук України, національних галузевих академій наук України, центральних органів виконавчої влади, які рекомендували стипендіата.

Комітет Верховної Ради України з питань науки і освіти на одному з найближчих своїх засідань за участі представників Міністерства освіти і науки України або за підпорядкуванням Національної академії наук України, національних галузевих академій наук України, центральних органів виконавчої влади, які рекомендували стипендіата, розглядає рішення Вченої ради про доцільність припинення виплати стипендіату Стипендії та у разі його погодження подає рішення Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти Голові Верховної Ради України з відповідним проектом розпорядження Голови Верховної Ради України.

Голова Верховної Ради України на основі подання Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти видає розпорядження про припинення виплати стипендіату Стипендії за відповідний рік.

12. У разі якщо стипендіат змінив місце роботи, Вчена рада нової наукової установи або організації, закладу вищої освіти, підприємства протягом 14 календарних днів від дня зарахування на роботу стипендіата розглядає питання про доцільність продовження ним виконання наукової (науково-технічної) роботи за новим місцем роботи і продовження виплати Стипендії. За позитивного рішення цієї Вченої ради наукова установа або організація, заклад вищої освіти, підприємство подає по одному примірнику відповідного клопотання та витягу з протоколу Вченої ради до Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти, а також до Міністерства освіти і науки України або за підпорядкуванням до Національної академії наук України, національних галузевих академій наук України, центральних органів виконавчої влади.

Комітет Верховної Ради України з питань науки і освіти на одному з найближчих своїх засідань за участі представників Міністерства освіти і науки України або за підпорядкуванням Національної академії наук України, національних галузевих академій наук України, центральних органів виконавчої влади, які рекомендували стипендіата, розглядає рішення Вченої ради про доцільність продовження стипендіатом наукової (науково-технічної) роботи за новим місцем роботи і продовження виплати йому Стипендії та приймає рішення щодо його погодження. Це рішення Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти направляється до нового місця роботи стипендіата та Міністерства освіти і науки України або за підпорядкуванням Національної академії наук України, національних галузевих академій наук України, центральних органів виконавчої влади, які рекомендували стипендіата.

13. Верховна Рада України не розглядає і не приймає додаткового рішення про виплату Стипендії за новим місцем роботи стипендіата або припинення її виплати.

14. Протягом місяця після закінчення строку отримання стипендіатом Стипендії Вчена рада, яка висувала стипендіата, заслуховує науковий звіт стипендіата про результати виконання наукової (науково-технічної) роботи та приймає рішення щодо його затвердження.

Науковий звіт оформлюється стипендіатом згідно з вимогами ДСТУ 3008:2015 «Інформація та документація. Звіти у сфері науки і техніки. Структура та правила оформлювання» у двох примірниках.

15. Наукова установа або організація, заклад вищої освіти, підприємство на підставі рішення Вченої ради подає до 15 лютого включно року, наступного за роком виплати Стипендії, два примірники витягу з протоколу засідання Вченої ради та один примірник затвердженого наукового звіту до Міністерства освіти і науки України або за підпорядкуванням до Національної академії наук України, національних галузевих академій наук України, відповідних центральних органів виконавчої влади, які рекомендували стипендіата.

Другий примірник звіту зберігається у науковій установі або організації, закладі вищої освіти або на підприємстві, що подавали клопотання про висунення стипендіата.

У разі неподання стипендіатом звіту або якщо Вчена рада визнає його роботу невиконаною і не затвердить звіт, наукова установа або організація, заклад вищої освіти, підприємство, що клопотали про висунення стипендіата, подає до 15 лютого включно року, наступного за роком виплати Стипендії, до Міністерства освіти і науки України або за підпорядкуванням до Національної академії наук України, національних галузевих академій наук України, відповідних центральних органів виконавчої влади, які рекомендували стипендіата, а також безпосередньо до Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти відповідне повідомлення разом з витягом з протоколу засідання Вченої ради. За таких обставин цей стипендіат позбавляється права у подальшому брати участь у конкурсах на здобуття Стипендії та Премії Верховної Ради України молодим ученим. У разі повторних випадків неотримання звітів стипендіатів від однієї і тієї самої наукової установи або організації, закладу вищої освіти, підприємства, що подавали клопотання про висунення стипендіатів, вони за рішенням Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти можуть бути позбавлені на строк до трьох років права подавати клопотання про висунення претендента на отримання Стипендії.

16. З метою контролю за ефективним використанням призначених Стипендій звіти стипендіатів розглядаються та/або заслуховуються на засіданні колегій чи структурних підрозділів Міністерства освіти і науки України або інших центральних органів виконавчої влади, або на засіданні президій чи структурних підрозділів Національної академії наук України, або національних галузевих академій наук України, які рекомендували стипендіатів.

Міністерство освіти і науки України, Національна академія наук України, національні галузеві академії наук України, відповідні центральні органи виконавчої влади за результатами розгляду звітів стипендіатів приймають рішення про погодження звіту стипендіата та можливість вручення йому диплома стипендіата Верховної Ради України за виконану наукову (науково-технічну) роботу, яке подається до Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти разом з одним примірником витягу з протоколу засідання Вченої ради у строк до 15 березня включно року, наступного за роком виплати Стипендії.

17. У разі порушення строків подання матеріалів відповідно до пункту 15 цього Положення науковою установою чи організацією, закладом вищої освіти, підприємством або відповідно до пункту 16 цього Положення Міністерством освіти і науки України, Національною академією наук України, національними галузовими академіями

наук України, відповідними центральними органами виконавчої влади, які рекомендували стипендіата, вони за рішенням Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти можуть бути позбавлені права подавати нові кандидатури на отримання Стипендії строком на один рік.

18. Комітет Верховної Ради України з питань науки і освіти за результатами розгляду матеріалів, зазначених у пункті 16 цього Положення, протягом місяця приймає рішення про закінчення виконання стипендіатами наукових (науково-технічних) робіт, успішне звітування та рекомендує вручити їм дипломи стипендіатів Верховної Ради України – молодих учених – докторів наук за звітний рік, яке подає Голові Верховної Ради України з відповідним проектом розпорядження.

19. Голова Верховної Ради України за поданням Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти видає розпорядження про вручення дипломів стипендіатів Верховної Ради України – молодих учених – докторів наук за відповідний рік.

20. Стипендіатам Верховної Ради України – молодим ученим – докторам наук в урочистій обстановці вручаються дипломи встановленого зразка у приміщенні Верховної Ради України Головою Верховної Ради України або за його дорученням Першим заступником чи заступником Голови Верховної Ради України.

21. Оформлення дипломів стипендіатів Верховної Ради України – молодих учених – докторів наук, їх облік та реєстрація здійснюються Управлінням кадрів Апарату Верховної Ради України.

22. Диплом стипендіата Верховної Ради України – молодого вченого – доктора наук, який помер, залишається його близьким родичам (або їм передається) довічно. Невиплачена Стипендія переходить у спадщину в установленому порядку.

Додаток 2
до Постанови Верховної Ради України
від 5 лютого 2019 року № 2676-VIII

ОПИС

Диплома стипендіата Верховної Ради України – молодого вченого – доктора наук

Диплом стипендіата Верховної Ради України – молодого вченого – доктора наук (далі – Диплом) складається з обкладинки і вкладного листка.

Обкладинка Диплома має форму прямокутника розміром 320x440 міліметрів, складеного в один згин по лінії довгої сторони.

На лицьовому боці обкладинки вгорі міститься тиснене фарбою золотистого кольору зображення фасаду будинку Верховної Ради України, в центрі – слова «Диплом стипендіата Верховної Ради України – молодого вченого – доктора наук».

Обкладинка виготовляється з твердого картону, зовнішній бік якого обтягнутий шкірімітом синього кольору. Всередині обкладинки у місці її згину закріплюється синьо-жовта муарова стрічка кольорів Державного Прапора України (співвідношення синього кольору до жовтого – 1:1) для вкладного листка.

Вкладний листок виготовляється з високоякісного крейдованого паперу і має форму прямокутника розміром 297x420 міліметрів, складеного в один згин по лінії довгої сторони. Ліва внутрішня частина вкладки представляє собою площину пастельно-жовтого кольору, обрамлену рамкою, що утворена бордюром із графічного зображення гілок калини золотистого кольору на синьому фоні.

У нижній площині лівої внутрішньої частини вкладного листка розташовано кольорове фотографічне зображення будинку Верховної Ради України, у верхній – напис фарбою золотистого кольору: «Диплом».

У написанні слова «Диплом» використовується давньослов'янський шрифт «Іжиця».

Права внутрішня частина вкладного листка представляє собою площину пастельно-жовтого кольору із світло-блакитним зображенням малого Державного Герба України по всьому її полю і рамки, що утворена бордюром із графічного зображення гілок калини золотистого кольору на синьому фоні.

На полі правої внутрішньої частини вкладного листка фарбою золотистого кольору друкується текст: «стипендіата Верховної Ради України – молодого вченого – доктора наук», фарбою синього кольору друкується за який рік призначено стипендію, прізвище, ім'я та по батькові стипендіата в родовому відмінку та постанова Верховної Ради України, якою присуджено Стипендію.

Диплом скріплюється підписом Голови Верховної Ради України та гербовою печаткою Верховної Ради України.

ПОСТАНОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

ПРО ПРЕМІЮ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ МОЛОДИМ УЧЕНИМ

(Відомості Верховної Ради (ВВР), 2019, № 8, ст.45)

Відповідно до норм законів України «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки», частини другої статті 48 Регламенту Верховної Ради України, а також з метою розвитку вітчизняної науки і техніки, покращення підтримки молодих вчених, створення додаткових можливостей і стимулів для проведення ними фундаментальних і прикладних наукових досліджень та науково-технічних розробок з пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки, підвищення престижності Премії Верховної Ради України молодим ученим Верховна Рада України **постановляє**:

1. Заснувати 30 премій Верховної Ради України молодим ученим (далі – Премія), розмір кожної з них становить шістдесят прожиткових мінімумів для працездатних осіб станом на 1 січня року, наступного за роком подання робіт на отримання Премії.

2. Установити, що Премія щороку присуджується молодим ученим – громадянам України віком до 35 років, якщо вчений має вищу освіту не нижче другого (магістерського) рівня, або до 40 років, якщо вчений має науковий ступінь доктора наук за отримані вагомі наукові здобутки під час проведення фундаментальних та/або прикладних наукових досліджень.

3. Затвердити Положення про Премію Верховної Ради України молодим ученим, опис диплома та опис нагрудного знака лауреата Премії (додатки 1, 2, 3).

4. Кабінету Міністрів України щорічно під час розроблення проекту закону про Державний бюджет України на відповідний рік передбачати бюджетні призначення Апарату Верховної Ради України, необхідні для здійснення заходів з виплати Премії та вручення відповідних дипломів і нагрудних знаків.

5. Ця Постанова набирає чинності з дня її прийняття і застосовується для конкурсного відбору робіт на присудження Премії Верховної Ради України молодим ученим за 2019 рік і наступні роки.

6. Визнати такою, що втратила чинність, Постанову Верховної Ради України від 16 березня 2007 року № 775-V «Про Премію Верховної Ради України найталановитішим молодим ученим в галузі фундаментальних і прикладних досліджень та науково-технічних розробок».

Визначити, що вручення Премії Верховної Ради України найталановитішим молодим ученим в галузі фундаментальних і прикладних досліджень та науково-технічних розробок за 2018 рік здійснюється відповідно до Положення про Премію Верховної Ради України найталановитішим молодим ученим в галузі фундаментальних і прикладних досліджень та науково-технічних розробок, затвердженого Постановою Верховної Ради України «Про Премію Верховної Ради України найталановитішим молодим ученим в галузі фундаментальних і прикладних досліджень та науково-технічних розробок» від 16 березня 2007 року № 775-V.

Голова Верховної Ради України
м. Київ 5
лютого 2019 року
№ 2675-VIII

А. Парубій

Додаток 1
до Постанови Верховної Ради України
від 5 лютого 2019 року № 2675-VIII

ПОЛОЖЕННЯ про Премію Верховної Ради України молодим ученим

1. Премія Верховної Ради України молодим ученим запроваджується для молодих учених – громадян України за отримані вагомі наукові здобутки під час проведення фундаментальних та/або прикладних наукових досліджень, зокрема:

відкриті раніше невідомі закономірності, отримані принципово нові наукові результати, розроблені нові наукові теорії та концепції, що одержали практичне підтвердження і визнання в Україні та/або за її межами;

розроблені нові засоби, пристрої, речовини, створені нові штами мікроорганізмів, сорти рослин, породи тварин, здійснені докорінні їх удосконалення або використання за новим призначенням, що підтверджується відповідними патентами, та впровадження яких у практику суттєво впливає на вирішення гуманітарних і соціально-економічних проблем (підтверджується актами впровадження);

створені нові об'єкти техніки (засоби, пристрої), технологічні процеси, що за більшістю технічних параметрів відповідають світовому рівню або перевищують його (підтверджується патентами про винахід) та впровадження яких у практику суттєво впливає на вирішення гуманітарних і соціально-економічних проблем (підтверджується актами впровадження);

створені нові ефективні засоби навчання і підготовки спеціалістів.

2. Висунення робіт на присудження Премії проводиться вченими (науковими, науково-технічними, технічними) радами наукових установ або організацій, закладів вищої освіти, підприємств України, у яких усі або хоча б перший вчений із колективу претендентів працює і в яких була здійснена основна частина дослідження (далі – Вчена рада), із забезпеченням широкого обговорення, гласності й відкритості.

Інструкція з оформлення і подання документів, а також порядку їх розгляду (далі – Інструкція) затверджується Комітетом Верховної Ради України з питань науки і освіти.

Колектив претендентів на присудження однієї Премії не може перевищувати чотирьох осіб. При цьому кожен із претендентів повинен бути безпосереднім учасником виконання роботи і кожному з претендентів має належати значний творчий внесок.

У разі присудження Премії колективу авторів її грошова частина ділиться між ними порівну.

Премія може присуджуватися авторові (колективу співавторів) один раз.

Вчені, які одноосібно або у складі колективу авторів стали лауреатами премії Президента України для молодих вчених або Державної премії України в галузі науки і техніки, можуть подавати свої нові роботи виключно за наукові результати, які не увійшли до подань на зазначені премії, та висуватися Вченими радами на Премію.

Вчена рада не може протягом одного року висувати кандидатури молодого науковця на отримання іменної стипендії Верховної Ради України для молодих учених – докторів наук та його роботи (або роботи колективу науковців за участю цього науковця) на присудження Премії, а також висувати одну і ту саму роботу на Премію і премію Президента України для молодих вчених або Державну премію України в галузі науки і техніки. У разі порушення цієї вимоги подання не будуть розглядатися.

Претендентам на присудження Премії станом на 1 квітня включно року проведення конкурсу має бути менше 40 років, якщо вчений має науковий ступінь доктора наук, або менше 35 років, якщо вчений має вищу освіту не нижче другого (магістерського) рівня і не має наукового ступеня доктора наук.

3. Наукові установи або організації, заклади вищої освіти, підприємства за рішенням Вчених рад з 2 січня до 1 березня включно подають два примірники роботи для присудження Премії за поточний рік, оформлені відповідно до Інструкції, до Міністерства освіти і науки України або за підпорядкуванням до Національної академії наук України, відповідних національних галузевих академій наук України, центральних органів виконавчої влади. Зазначені роботи можуть також подаватися відповідно до місця розташування наукової установи або організації, закладу вищої освіти, підприємства до Верховної Ради Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських рад.

Третій примірник роботи на присудження Премії зберігається у Вченій раді.

4. Міністерство освіти і науки України, Національна академія наук України, національні галузеві академії наук України, центральні органи виконавчої влади, Верховна Рада Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські ради розглядають подані їм роботи на присудження Премії та у разі підтримки подають до 1 квітня включно до Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти своє рішення з клопотанням про присудження Премії та два примірники роботи.

5. Комітетом Верховної Ради України з питань науки і освіти для розгляду та конкурсного відбору претендентів на присудження Премії створюється конкурсна комісія з присудження Премії (далі – Конкурсна комісія).

Конкурсну комісію очолює голова Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти або один із його заступників. До складу Конкурсної комісії залучаються народні депутати України, а також за згодою провідні вчені – експерти з різних наукових напрямів, представники провідних наукових державних та громадських організацій. Члени Конкурсної комісії беруть участь у її роботі на громадських засадах. Склад Конкурсної комісії затверджує Комітет Верховної Ради України з питань науки і освіти. Періодичність проведення засідань Конкурсної комісії визначається її головою.

Для широкого ознайомлення громадськості з претендентами на присудження Премії та їхніми працями відповідна інформація публікується в установленому порядку в газеті Верховної Ради України «Голос України» та розміщується на офіційному веб-сайті Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти.

Рецензії, відгуки, зауваження, що надходять до Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти, на роботи претендентів на присудження Премії враховуються під час прийняття рішення Конкурсної комісії про визначення переможців конкурсу.

Засідання Конкурсної комісії вважається правоможним, якщо на ньому присутні не менш як половина її складу. За результатами конкурсу Конкурсною комісією приймається рішення з відповідним поданням переможців конкурсу на розгляд Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти. Рішення Конкурсної комісії приймається простою більшістю голосів присутніх на засіданні членів Конкурсної комісії.

Члени Конкурсної комісії зобов'язані не допускати конфлікту інтересів під час проведення конкурсного відбору пропозицій претендентів та голосування, про що зобов'язані повідомити до початку розгляду питання по суті. Член Конкурсної комісії, у якого виявлено потенційний конфлікт інтересів, утримується від голосування з питань, що його становлять.

За умови отримання кількома роботами однакового рейтингового бала додатково враховується рівномірне представлення всіх пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки, регіональний та гендерний аспекти.

6. Комітет Верховної Ради України з питань науки і освіти на своєму засіданні розглядає подання Конкурсної комісії та приймає рішення про його підтримку і направлення на розгляд до Верховної Ради України.

Комітет Верховної Ради України з питань науки і освіти може повернути на повторний розгляд подання Конкурсної комісії із зазначенням обґрунтованих підстав, про що приймає вмотивоване рішення.

Член Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти, в якого виявлено потенційний конфлікт інтересів, утримується від голосування з питань, що його становлять, відповідно до Закону України «Про запобігання корупції».

Комітет Верховної Ради України з питань науки і освіти щорічно до 1 листопада вносить до Верховної Ради України подання про присудження Премії з проектом відповідної постанови Верховної Ради України, що підписують за бажанням народні депутати України – члени комітету.

7. Верховна Рада України щорічно до 31 грудня приймає постанову про присудження Премії за відповідний рік. Щороку на конкурсних засадах присуджується до 30 премій Верховної Ради України молодим ученим, розмір кожної з них становить шістдесят прожиткових мінімумів для працездатних осіб станом на 1 січня року, наступного за роком подання робіт на Премію.

8. Відповідно до прийнятої постанови Голова Верховної Ради України за поданням Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти видає розпорядження про виплату Премії за відповідний рік та вручення лауреатам диплома і нагрудного знака встановленого зразка.

9. Особам, яким присуджено Премію, присвоюється звання лауреата Премії Верховної Ради України молодим ученим та в урочистій обстановці у приміщенні Верховної Ради України вручаються диплом і нагрудний знак встановленого зразка Головою Верховної Ради України або за його дорученням Першим заступником чи заступником Голови Верховної Ради України.

10. Оформлення дипломів лауреатів Премії, їх облік та реєстрація, а також облік нагрудних знаків лауреатів здійснюються Управлінням кадрів Апарату Верховної Ради України.

11. Виплата лауреатам Премії її грошової частини здійснюється за рахунок коштів, передбачених кошторисом Верховної Ради України.

Диплом і нагрудний знак лауреата Премії, який помер, залишаються його близьким родичам (або їм передаються) довічно. Невиплачена грошова частина Премії переходить у спадщину в установленому порядку.

Додаток 2
до Постанови Верховної Ради України
від 5 лютого 2019 року № 2675-VIII

ОПИС

Диплома лауреата Премії Верховної Ради України молодим ученим

Диплом лауреата Премії Верховної Ради України молодим ученим (далі – Диплом) складається з обкладинки і вкладного листка.

Обкладинка Диплома має форму прямокутника розміром 320х440 міліметрів, складеного в один згин по лінії довгої сторони.

На лицьовому боці обкладинки вгорі міститься тиснене фарбою золотистого кольору зображення фасаду будинку Верховної Ради України, у центрі – слова «Диплом лауреата Премії Верховної Ради України молодим ученим».

Обкладинка виготовляється з твердого картону, зовнішній бік якого обтягнутий шкірімітом синього кольору. В середині обкладинки у місці її згину закріплюється синьо-жовта муарова стрічка кольорів Державного Прапора України (співвідношення синього кольору до жовтого – 1:1) для вкладного листка.

Вкладний листок виготовляється з високоякісного крейдованого паперу і має форму прямокутника розміром 297х420 міліметрів, складеного в один згин по лінії довгої сторони. Ліва внутрішня частина вкладки представляє собою площину пастельно-жовтого кольору, обрамлену рамкою, що утворена бордюром із графічного зображення гілок калини золотистого кольору на синьому фоні.

У нижній площині лівої внутрішньої частини вкладного листка розташовано кольорове фотографічне зображення будинку Верховної Ради України, у верхній – напис фарбою золотистого кольору: «Диплом».

У написанні слова «Диплом» використовується давньослов'янський шрифт «Іжиця».

Права внутрішня частина вкладного листка представляє собою площину пастельно-жовтого кольору із світло-блакитним зображенням малого Державного Герба України по всьому її полю і рамки, що утворена бордюром із графічного зображення гілок калини золотистого кольору на синьому фоні.

На полі правої внутрішньої частини вкладного листка фарбою золотистого кольору друкується текст: «Лауреату Премії Верховної Ради України молодим ученим», прізвище, ім'я та по батькові лауреата у давальному відмінку та постанова Верховної Ради України, якою присуджено Премію.

Диплом скріплюється підписом Голови Верховної Ради України та гербовою печаткою Верховної Ради України.

Додаток 3
до Постанови Верховної Ради України
від 5 лютого 2019 року № 2675-VIII

ОПИС нагрудного знака лауреата Премії Верховної Ради України молодим ученим

Нагрудний знак лауреата Премії Верховної Ради України молодим ученим (далі – нагрудний знак) має форму кола діаметром 30 міліметрів з опуклим бортиком уздовж зовнішнього краю і увінчаний спадаючими фалдами стрічки у верхній частині.

У центрі лицьового боку нагрудного знака розміщено силуетне зображення фасаду будинку Верховної Ради України на тлі сонця. Фасад будинку Верховної Ради України композиційно розміщено в центрі кола, утвореного розташованим унизу написом «Україна» і розбіжними від нього догори двома лавровими гілками. Усі зображення рельєфні.

На зворотному боці нагрудного знака розміщено напис рельєфними літерами: «Премія Верховної Ради України молодим ученим». Над написом розташовано зображення малого Державного Герба України.

Нагрудний знак за допомогою прямокутного вушка з'єднується з фігурною колодкою, обтягнутою синьо-жовтою муаровою стрічкою кольорів Державного Прапора України (співвідношення кольорів 1:1).

Нагрудний знак виготовлено з латуні з подальшими позолотою та електрополіруванням.

Знак прикріплюється до одягу шпилькою, закріпленою горизонтально на зворотному боці колодки.

ПОСТАНОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

ПРО ПРЕМІЮ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ ЗА ВНЕСОК МОЛОДІ У РОЗВИТОК ПАРЛАМЕНТАРИЗМУ, МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

(Відомості Верховної Ради (ВВР), 2003, № 36, ст. 294)

(Із змінами, внесеними згідно з Постановами ВР № 560-VII від 17.09.2013, ВВР, 2014, № 20–21, ст. 750 № 501-VIII від 02.06.2015, ВВР, 2015, № 28, ст. 258)

З метою залучення молоді до процесів законотворення, подальшого розвитку парламентаризму та місцевого самоврядування, морального і матеріального заохочення її кращих представників за досягнення значних результатів у вирішенні соціальних і правових питань Верховна Рада України **постановляє**:

1. Заснувати з 1 січня 2004 року Премію Верховної Ради України за внесок молоді у розвиток парламентаризму, місцевого самоврядування.

2. Затвердити Положення про Премію Верховної Ради України за внесок молоді у розвиток парламентаризму, місцевого самоврядування та опис диплома лауреата Премії Верховної Ради України за внесок молоді у розвиток парламентаризму, місцевого самоврядування (додатки 1, 2).

3. Доручити Комітету Верховної Ради України з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту та туризму забезпечити відбір кандидатур і підготовку обґрунтованих пропозицій щодо кандидатів на здобуття Премії Верховної Ради України за внесок молоді у розвиток парламентаризму, місцевого самоврядування та внесення цих кандидатур до Верховної Ради України до 1 жовтня за підсумками роботи протягом року.

(Пункт 3 із змінами, внесеними згідно з Постановами ВР № 560-VII від 17.09.2013, № 501-VIII від 02.06.2015)

4. Кабінету Міністрів України щорічно при розробці проекту закону України про Державний бюджет України передбачати додаткові бюджетні асигнування, необхідні для виплати Премії Верховної Ради України за внесок молоді у розвиток парламентаризму, місцевого самоврядування.

Голова Верховної Ради України
м. Київ
22 травня 2003 року
№ 840-IV

В. ЛИТВИН

Додаток 1
до Постанови Верховної Ради України
від 22 травня 2003 року № 840-IV

ПОЛОЖЕННЯ **про Премію Верховної Ради України за внесок молоді** **у розвиток парламентаризму, місцевого самоврядування**

1. Премія Верховної Ради України за внесок молоді у розвиток парламентаризму, місцевого самоврядування (далі – Премія) присуджується особам, які активно сприяли процесам державотворення, розвитку парламентаризму та місцевого самоврядування, досягли значних результатів у вирішенні соціальних і правових питань.

(Пункт 1 із змінами, внесеними згідно з Постановою ВР № 560-VII від 17.09.2013)

2. Щороку, як правило до 1 грудня, присуджується десять премій, грошова частина яких становить п'ятсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян кожна.

(Пункт 2 із змінами, внесеними згідно з Постановами ВР № 560-VII від 17.09.2013, № 501-VIII від 02.06.2015)

3. Премія присуджується особам – громадянам України віком до 35 років, молодіжним та, як виняток, дитячим громадським організаціям Верховною Радою України.

Премія повторно не присуджується.

(Пункт 3 із змінами, внесеними згідно з Постановою ВР № 560-VII від 17.09.2013)

4. Клопотання про присудження Премії подається до Комітету Верховної Ради України з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту та туризму центральними органами виконавчої влади, Верховною Радою Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими радами, всеукраїнськими молодіжними громадськими організаціями щорічно до 1 вересня.

До клопотання додаються відомості про досягнення особи або молодіжної громадської організації, які заслуговують на відзначення Премією.

(Пункт 4 із змінами, внесеними згідно з Постановами ВР № 560-VII від 17.09.2013, № 501-VIII від 02.06.2015)

5. Подання про присудження Премії вноситься до Верховної Ради України Комітетом Верховної Ради України з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту та туризму.

(Пункт 5 із змінами, внесеними згідно з Постановою ВР № 560-VII від 17.09.2013)

6. Відповідно до Постанови Верховної Ради України про присудження Премії здійснюються виплати грошової частини Премії її лауреатам.

Оформлення дипломів лауреата Премії, їх облік та реєстрація здійснюються Управлінням кадрів Апарату Верховної Ради України.

7. Фінансування видатків, пов'язаних з виплатою Премії, здійснюється за рахунок призначень, передбачених у Державному бюджеті України на обслуговування діяльності Верховної Ради України.

8. Диплом лауреата Премії та її грошова частина вручаються в урочистій обстановці Головою Верховної Ради України або за його дорученням заступниками Голови Верховної Ради України, Головою Комітету Верховної Ради України з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту та туризму.

(Пункт 8 із змінами, внесеними згідно з Постановою ВР № 560-VII від 17.09.2013)

ОПИС
Диплома лауреата Премії Верховної Ради України
за внесок молоді у розвиток парламентаризму, місцевого самоврядування

Диплом лауреата Премії Верховної Ради України за внесок молоді у розвиток парламентаризму, місцевого самоврядування (далі – Диплом) складається з обкладинки і вкладного листка.

Обкладинка Диплома має форму прямокутника розміром 320х440 мм, складеного в один згин по лінії довгої сторони.

На лицьовому боці обкладинки вгорі міститься тиснене фарбою золотистого кольору зображення фасаду будинку Верховної Ради України, в центрі – слова «Диплом лауреата Премії Верховної Ради України за внесок молоді у розвиток парламентаризму, місцевого самоврядування».

Обкладинка виготовляється з твердого картону, зовнішній бік якого обтягнутий шкірімітом синього кольору. Всередині обкладинки у місці її згину закріплюється синьо-жовта муарова стрічка кольорів Державного Прапора України (співвідношення синього кольору до жовтого – 1:1) для вкладного листка.

Вкладний листок виготовляється з високоякісного крейдованого паперу і має форму прямокутника розміром 297х420 мм, складеного в один згин по лінії довгої сторони.

Ліва внутрішня частина вкладки являє собою площину пастельно-жовтого кольору, обрамлену рамкою, що утворена бордюром із графічного зображення гілок калини золотистого кольору.

У нижній площині лівої внутрішньої частини вкладного листка розташовано кольорове фотографічне зображення будинку Верховної Ради України, у верхній – написи фарбою золотистого кольору: «Диплом»; «лауреата Премії Верховної Ради України за внесок молоді у розвиток парламентаризму, місцевого самоврядування».

У написанні слова «Диплом» використовується давньослов'янський шрифт «Іжиця».

Права внутрішня частина вкладного листка являє собою площину пастельно-жовтого кольору із світло-блакитним зображенням малого Державного Герба України по всьому її полю і рамки з гілок калини.

На полі правої внутрішньої частини вкладного листка фарбою золотистого кольору друкується текст: «Лауреату Премії Верховної Ради України за внесок молоді у розвиток парламентаризму, місцевого самоврядування», прізвище, ім'я та по батькові лауреата та якою Постановою Верховної Ради України присуджено Премію.

Диплом скріплюється підписом Голови Верховної Ради України та гербовою печаткою Верховної Ради України.

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
НАКАЗ

19.04.2019 № 522

Зареєстровано в Міністерстві юстиції
України 16 травня 2019 р. за № 512/33483

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОЛОЖЕННЯ ПРО КОМІСІЮ
МІНІСТЕРСТВА ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ З ВІДБОРУ
ПРЕТЕНДЕНТІВ НА ЗДОБУТТЯ ПРЕМІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ
МОЛОДИМ УЧЕНИМ, ІМЕННИХ СТИПЕНДІЙ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ
ДЛЯ МОЛОДИХ УЧЕНИХ – ДОКТОРІВ НАУК ТА РОЗГЛЯДУ
НАУКОВИХ ЗВІТІВ СТИПЕНДІАТІВ

Відповідно до пункту 4 Положення про Премію Верховної Ради України молодим ученим, затвердженого Постановою Верховної Ради України від 05 лютого 2019 року № 2675-VIII, пункту 6 Положення про іменні стипендії Верховної Ради України для молодих учених – докторів наук, затвердженого Постановою Верховної Ради України від 05 лютого 2019 року № 2676-VIII, підпункту 81 пункту 4, підпункту 3 пункту 6 Положення про Міністерство

освіти і науки України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 16 жовтня 2014 року № 630, а також з метою якісного відбору претендентів на здобуття Премії Верховної Ради України молодим ученим та іменних стипендій Верховної Ради України для молодих учених – докторів наук **НАКАЗУЮ:**

1. Затвердити Положення про Комісію Міністерства освіти і науки України з відбору претендентів на здобуття Премії Верховної Ради України молодим ученим, іменних стипендій Верховної Ради України для молодих учених – докторів наук та розгляду наукових звітів стипендіатів, що додається.

2. Директорату науки (Чеберкус Д.В.) подати цей наказ на державну реєстрацію до Міністерства юстиції України в установленому законодавством порядку.

3. Цей наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування.

4. Контроль за виконанням наказу покласти на заступника Міністра Стріху М. В.

Міністр

Л. М. Гриневич

ПОГОДЖЕНО:

Перший заступник

Голови Комітету Верховної Ради України

з питань науки і освіти

О. В. Співаковський

ЗАТВЕРДЖЕНО

**Наказ Міністерства освіти і науки України
19 квітня 2019 року № 522**

**Зареєстровано в Міністерстві юстиції
України 16 травня 2019 р. за № 512/33483**

ПОЛОЖЕННЯ

**про Комісію Міністерства освіти і науки України з відбору претендентів на здобуття
Премії Верховної Ради України молодим ученим, іменних стипендій Верховної Ради України
для молодих учених – докторів наук та розгляду наукових звітів стипендіатів**

І. Загальні положення

1. Це Положення визначає основні завдання, повноваження Комісії Міністерства освіти і науки України з відбору претендентів на здобуття Премії Верховної Ради України молодим ученим, іменних стипендій Верховної Ради України для молодих учених – докторів наук та розгляду наукових звітів стипендіатів (далі – Комісія).

2. Комісія утворюється з метою:

організації та проведення попереднього відбору претендентів на здобуття Премії Верховної Ради України молодим ученим (далі – Премія), іменних стипендій Верховної Ради України для молодих учених – докторів наук (далі – Стипендія) серед молодих учених, які працюють (навчаються) у закладах вищої освіти, наукових установах, організаціях, підприємствах України (далі – наукові установи), у яких сформовані та діють наукові підрозділи і вчені (наукові, науково-технічні, технічні) ради (далі – Рада) згідно із Законом України «Про наукову і науково-технічну діяльність»;

розгляду наукових звітів стипендіатів, надання пропозицій щодо погодження наукового звіту стипендіата та можливості вручення йому диплома стипендіата Верховної Ради України за виконану наукову (науково-технічну) роботу.

3. Терміни, що використовуються у цьому Положенні, вживаються у значеннях, наведених у Законах України «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про вищу освіту», «Про запобігання корупції».

4. Комісія у своїй роботі керується Конституцією та законами України, указами Президента України, постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України, актами Кабінету Міністрів України, іншими нормативно-правовими актами, а також цим Положенням.

II. Завдання та повноваження Комісії

1. Завданнями Комісії є:

організація та проведення об'єктивного і прозорого попереднього відбору претендентів;
формування списку претендентів та їх робіт, які рекомендуються Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти (далі – Комітет) на здобуття Премії;

формування списку претендентів, які рекомендуються Комітету на здобуття Стипендії;

формування переліку наукових (науково-технічних) робіт, за якими прозвітувалися стипендіати, з пропозицією щодо погодження наукового звіту стипендіата та можливості вручення йому диплома стипендіата Верховної Ради України за виконану наукову (науково-технічну) роботу.

2. Комісія здійснює розгляд документів, що надійшли від наукових установ:

анотації на роботи претендентів на здобуття Премії, де зазначаються короткий зміст роботи, наукова новизна, основні науково-технічні результати (обов'язково порівняно з кращими вітчизняними та зарубіжними аналогами), практична значимість, обсяг впровадження роботи, досягнутий ефект, кількість наукових публікацій, зокрема у міжнародних журналах (а також загальна кількість посилань на публікації авторів та h-індекс згідно з базами даних Web of Science, SCOPUS, Google Scholar), патентів (окремо вказуються патенти на винахід і на корисну модель), у тому числі міжнародних, авторських свідоцтв, та інша інформація, яка характеризує роботу;

анотації подання претендентів на здобуття Стипендії, де зазначаються назва наукової (науково-технічної) роботи, яка буде виконуватись, обґрунтування її актуальності та важливості, основні завдання роботи, можливість виконання її молодим ученим – доктором наук на базі цієї наукової установи, основні наукові здобутки претендента, їх науковий рівень, значимість і визнання в Україні та/або за її межами результатів проведених ним досліджень, кількість і тип публікацій претендента, зокрема виданих за кордоном, а також за тематикою наукової (науково-технічної) роботи, дані про цитування праць та h-індекс претендента згідно з базами даних Web of Science, SCOPUS, Google Scholar. Анотація подання може бути обсягом до 10 сторінок включно, підписується претендентом та завіряється відділом кадрів (вченим секретарем);

наукові звіти стипендіатів, оформлені згідно з вимогами ДСТУ 3008:2015 «Інформація та документація. Звіти у сфері науки і техніки. Структура та правила оформлення», та витяги з протоколів засідань Рад.

3. Комісія у ході розгляду документів претендентів на Премію та Стипендію, а також наукових звітів стипендіатів має право залучати експертів за галузями знань.

III. Порядок формування Комісії

1. Комісію утворює МОН у складі голови, заступника голови, секретаря та членів Комісії, які виконують свої обов'язки на громадських засадах.

2. Склад Комісії формується за поданням наукових установ, Ради молодих учених при МОН, а також із представників МОН.

3. Персональний склад Комісії затверджується наказом МОН.

4. Голова, заступник голови, секретар Комісії обираються шляхом відкритого голосування під час першого засідання.

IV. Права та обов'язки членів Комісії

1. Члени Комісії мають право:

1) бути ознайомленими з будь-якою інформацією та матеріалами з питань, що належать до компетенції Комісії;

2) висловлювати свої думки, пропозиції, зауваження, що додаються до протоколу засідання Комісії.

Члени Комісії – представники МОН мають право представляти МОН у Комітеті під час розгляду питань з урахуванням рішення Ради про доцільність:

припинення виплати стипендіату Стипендії у разі виникнення обставин, що унеможливають проведення стипендіатом наукових досліджень;

продовження стипендіатом наукової (науково-технічної) роботи за новим місцем роботи і продовження виплати йому Стипендії.

2. Члени Комісії зобов'язані:

1) дотримуватись моральних норм та правил етичної поведінки, доброчесності, сумлінності й об'єктивності під час розгляду матеріалів, поданих до Комісії;

2) бути неупередженими в прийнятті рішень;

3) письмово повідомляти голову Комісії про наявність у члена Комісії потенційного конфлікту інтересів відповідно до Закону України «Про запобігання корупції» під час розгляду матеріалів, поданих до Комісії. Член Комісії, у якого є потенційний конфлікт інтересів, не бере участі у розгляді документів і за бажанням може бути присутнім на засіданні Комісії під час прийняття рішення без права голосу;

4) дотримуватись вимог цього Положення.

V. Організація роботи Комісії

1. Голова Комісії:

1) формує порядок денний засідань Комісії;

2) веде засідання Комісії, забезпечує неупереджений і об'єктивний розгляд матеріалів, що подаються до Комісії, та інших питань порядку денного, ставить питання на голосування, оголошує його результати;

3) підписує протоколи засідань.

2. У разі відсутності голови Комісії його обов'язки виконує заступник голови.

3. Секретар Комісії:

1) здійснює організаційне забезпечення засідань Комісії;

2) готує матеріали, що подаються до Комісії для розгляду на засіданнях;

3) інформує членів Комісії про дату, місце та час проведення засідання;

- 4) забезпечує ведення й оформлення протоколів засідань та надання інформації про роботу Комісії структурному підрозділу МОН, на який покладено функції із забезпечення реалізації державної політики у сфері науки, наукової та науково-технічної діяльності (далі – структурний підрозділ МОН).
4. У разі відсутності секретаря Комісії його обов'язки виконує особа, уповноважена головою Комісії.
5. Матеріали, що подаються на розгляд Комісії, інформація про дату, час і місце проведення та порядок денний засідання доводяться до відома її членів секретарем Комісії не пізніше ніж за десять календарних днів до дати його проведення.
6. Засідання Комісії вважається таким, що відбулось, якщо на ньому присутні не менше ніж 2/3 її складу.
7. Комісія у разі прийняття рішень:
- щодо відбору претендентів та їх робіт на здобуття Премії враховує вагомі наукові здобутки під час проведення ними фундаментальних та/або прикладних наукових досліджень, зокрема:
 - відкриті раніше невідомі закономірності, отримані принципово нові наукові результати, розроблені нові наукові теорії та концепції, що одержали практичне підтвердження і визнання в Україні та/або за її межами;
 - розроблені нові засоби, пристрої, речовини, створені нові штами мікроорганізмів, сорти рослин, породи тварин, здійснені докорінні їх удосконалення або використання за новим призначенням, що підтверджується відповідними патентами та впровадження яких у практику суттєво впливає на вирішення гуманітарних і соціально-економічних проблем (підтверджується актами впровадження);
 - створені нові об'єкти техніки (засоби, пристрої), технологічні процеси, що за більшістю технічних параметрів відповідають світовому рівню або перевищують його (підтверджується відповідними патентами) та впровадження яких у практику суттєво впливає на вирішення гуманітарних і соціально-економічних проблем (підтверджується актами впровадження);
 - створені нові ефективні засоби навчання і підготовки спеціалістів;
 - наукову новизну роботи, основні наукові (науково-технічні) результати (обов'язково порівняно з кращими вітчизняними та зарубіжними аналогами), практичну значимість, обсяг впровадження роботи, досягнутий ефект, кількість патентів, наукових публікацій, зокрема у міжнародних журналах, а також загальну кількість посилань на публікації авторів та h-індекс згідно з базами даних Web of Science, SCOPUS, Google Scholar;
 - щодо відбору претендентів на здобуття Стипендії враховує актуальність та важливість теми наукової (науково-технічної) роботи, яку буде виконувати претендент, мету та основні завдання, можливість виконання роботи на базі наукової установи, очікувані наукові (науково-технічні) результати виконання роботи, прогнозне використання результатів роботи, наявний науковий доробок претендента;
 - щодо розгляду наукових звітів стипендіатів враховує виконання основних завдань роботи та отримання наукових (науково-технічних) результатів під час виконання роботи, а також рішення Рад.
- Рішення Комісії приймається відкритим голосуванням простою більшістю голосів від загальної кількості її складу.
- У разі рівного розподілу голосів вирішальним є голос голови Комісії.
- Після закінчення голосування голова Комісії оголошує результати голосування та прийняте рішення.
8. Член Комісії, не згодний з прийнятим рішенням, може письмово висловити окрему думку з відповідного питання, яка додається до протоколу засідання.
9. На засіданні Комісії ведеться протокол, який складається протягом одного робочого дня після проведення засідання та підписується головою та секретарем Комісії.
10. У протоколі зазначаються:
- 1) дата (день, місяць, рік) та місце проведення засідання;
 - 2) присутні на засіданні члени Комісії;
 - 3) секретар Комісії або особа, яка виконує його повноваження;
 - 4) питання, внесені до порядку денного засідання;
 - 5) результати обговорення та голосування;
 - 6) прийняті рішення (рекомендації).
11. На підставі рішення (рекомендацій) Комісії:
- 1) МОН приймає рішення:
 - з клопотанням про присудження Премії;
 - про рекомендацію(ї) претендента(ів) на отримання Стипендії.
- Зазначені рішення оформлюються відповідними наказами МОН;
- 2) структурний підрозділ МОН з урахуванням сформованого переліку наукових (науково-технічних) робіт, за якими прозвітувались стипендіати, з пропозицією щодо погодження наукового звіту стипендіата та можливості вручення йому диплома стипендіата Верховної Ради України за виконану наукову (науково-технічну) роботу готує матеріали на засідання колегії Міністерства освіти і науки України для розгляду наукових звітів стипендіатів.
12. Накази МОН з клопотанням про присудження Премії та про рекомендацію(ї) претендента(ів) на отримання Стипендії розміщуються на офіційному веб-сайті МОН.
13. Організаційно-методичне забезпечення проведення засідань Комісії здійснює структурний підрозділ МОН.

РОЗДІЛ VII

ВІДОМЧІ НОРМАТИВНО-ПРАВОВІ АКТИ З ПИТАНЬ НАУКОВОЇ ТА НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В НАУКОВИХ ТА НАУКОВО-ОСВІТНІХ УСТАНОВАХ МІНІСТЕРСТВА ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ

МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ

Н А К А З

14.02.2008 № 62

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
11 березня 2008 р.
за № 193/14884

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОЛОЖЕННЯ ПРО ВИЩІ НАВЧАЛЬНІ ЗАКЛАДИ МВС

Із змінами, внесеними згідно з Наказами Міністерства внутрішніх справ

№ 982 від 15.10.2013

№ 1403 від 26.12.2014

№ 277 від 16.03.2015

Відповідно до вимог Законів України «Про освіту», «Про вищу освіту», «Про міліцію», Положення про державний вищий навчальний заклад, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 5 вересня 1996 року № 1074, та з метою вдосконалення порядку підготовки фахівців у вищих навчальних закладах МВС **Н А К А З У Ю:**

1. Затвердити Положення про вищі навчальні заклади МВС (далі - Положення), що додається.
2. Департаменту освіти та науки (Горбачевський В. Я.), керівникам вищих навчальних закладів МВС:
 - 2.1. Привести нормативно-правові акти з питань діяльності підпорядкованих вищих навчальних закладів у відповідність до вимог Положення про вищі навчальні заклади МВС, затвердженого цим наказом.
 - 2.2. Забезпечити діяльність підпорядкованих вищих навчальних закладів відповідно до вимог Положення.
3. Скасувати накази МВС від 13.09.94 № 505 «Про затвердження Статусу слухачів і курсантів вищих навчальних закладів МВС України» (зі змінами), від 04.04.98 № 231 «Про затвердження Положення про вищий заклад освіти МВС України» (зі змінами).
4. Контроль за виконанням наказу покласти на заступника Міністра Вербенського М. Г.
5. Наказ надіслати за належністю.

Міністр

Ю. В. Луценко

ПОГОДЖЕНО:

Заступник Міністра освіти і науки України

В. Д. Шинкарук

ПОЛОЖЕННЯ про вищі навчальні заклади МВС

(У тексті Положення слово «спеціальність» в усіх відмінках та числах замінено словами «напрямок підготовки, спеціальність» у відповідних відмінках та числах; слова «захист інформації, що становить державну таємницю» в усіх відмінках замінено словами «захист персональних даних та інформації, що становить державну таємницю» у відповідних відмінках згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

(У тексті Положення слова «внутрішні війська МВС», «внутрішні війська» у всіх відмінках замінено словами «Національна гвардія України» у відповідних відмінках згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 1403 від 26.12.2014)

1. Загальні положення

1.1. Вищі навчальні заклади Міністерства внутрішніх справ України (далі – МВС) є державними навчальними закладами, які підпорядковані МВС, засновані і діють згідно із законодавством України, реалізують відповідно до наданої ліцензії (ліцензій) освітньо-професійні програми підготовки фахівців за певними освітньо-кваліфікаційними рівнями, забезпечують навчання, виховання та професійну підготовку осіб з урахуванням нормативних вимог у галузі вищої освіти з метою задоволення освітніх потреб особи, суспільства і держави, а також здійснюють наукову і науково-технічну діяльність.

1.2. Вищі навчальні заклади МВС (далі – ВНЗ) у своїй діяльності керуються Конституцією України, Законами України «Про вищу освіту», «Про освіту», «Про міліцію», «Про Національну гвардію України», «Про наукову та науково-технічну діяльність», іншими законодавчими актами України, постановами Верховної Ради України, актами Президента України, Кабінету Міністрів України, нормативно-правовими актами Міністерства освіти і науки України (далі – МОН), МВС, а також цим Положенням.

(Пункт 1.2 глави 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 1403 від 26.12.2014)

1.3. Основною метою діяльності ВНЗ є забезпечення умов, необхідних для отримання особою вищої освіти, підготовка фахівців для органів і підрозділів МВС, інших органів виконавчої влади, підприємств, установ та організацій України.

(Пункт 1.3 глави 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

1.4. До ВНЗ належать навчальні заклади таких типів: університети, академії, інститути, коледжі, училища.

1.5. ВНЗ є юридичними особами, мають власний статут, прапор, символіку (емблему, нарукавну вишивку), відокремлене майно, рахунки в органах Державної казначейської служби України, печатки із зображенням Державного Герба України і свого найменування, від свого імені набувають майнових і особистих немайнових прав, мають обов'язки, є позивачами та відповідачами у суді.

(Пункт 1.5 глави 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

1.6. Статут ВНЗ розробляється навчальним закладом відповідно до Закону України «Про вищу освіту», приймається на загальних зборах (конференції) трудового колективу ВНЗ, погоджується з МОН, Департаментом кадрового забезпечення МВС (далі – ДКЗ) і затверджується Міністром внутрішніх справ України.

(Пункт 1.6 глави 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

1.7. МВС розробляє і затверджує Порядок відбору кандидатів на навчання до вищих навчальних закладів Міністерства внутрішніх справ України за погодженням з МОН.

(Пункт 1.7 глави 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

1.8. Перелік напрямів та напрямів підготовки, спеціальностей, за якими здійснюється підготовка фахівців у ВНЗ за відповідними освітньо-кваліфікаційними рівнями, визначається постановами Кабінету Міністрів України від 27 серпня 2010 року № 787 «Про затвердження переліку спеціальностей, за якими здійснюється підготовка фахівців у вищих навчальних закладах за освітньо-кваліфікаційними рівнями спеціаліста і магістра», від 13 грудня 2006 року № 1719 «Про перелік напрямів, за якими здійснюється підготовка фахівців у вищих навчальних закладах за освітньо-кваліфікаційним рівнем бакалавра».

(Пункт 1.8 глави 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

1.9. Державне замовлення на підготовку фахівців, наукових, науково-педагогічних кадрів, підвищення кваліфікації та перепідготовку у ВНЗ формується відповідно до чинного законодавства.

(Пункт 1.9 глави 1 в редакції Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

1.10. Порядок організації навчального процесу, форми навчання та види контролю за набуттям знань курсантами (слухачами, студентами) встановлює МВС за погодженням з МОН.

Тривалість канікулярних відпусток та їх терміни визначаються МВС відповідно до законодавства.

1.11. Стандарти вищої освіти є основою оцінки якості вищої освіти та професійної підготовки, а також якості освітньої діяльності ВНЗ незалежно від їх типів, рівнів акредитації та форм навчання.

1.12. Контроль за дотриманням вимог стандартів вищої освіти, державне інспектування та навчально-методичне керівництво діяльності ВНЗ здійснюють МОН та МВС.

1.12.1. План інспектування (перевірки) ВНЗ комісіями МВС щороку розробляється і затверджується Міністром внутрішніх справ України, його заступниками або начальником ДКЗ.

(Підпункт 1.12.1 пункту 1.12 глави 1 в редакції Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

1.12.2. За рішенням Міністра внутрішніх справ України, його заступників, начальника ДКЗ проводяться перевірки ВНЗ.

(Підпункт 1.12.1 пункту 1.12 глави 1 в редакції Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

1.13. Взаємні зобов'язання керівництва ВНЗ і профспілкового комітету ВНЗ у частині забезпечення прав, безпечних умов праці, виконання обов'язків регулюються колективним договором, що розробляється та укладається відповідно до законодавства України.

1.14. У ВНЗ створюється комісія з трудових спорів, яка розглядає спірні питання, що виникають між працівниками та керівництвом ВНЗ.

1.15. ВНЗ можуть створювати навчальні та навчально-наукові комплекси, які об'єднують на добровільних засадах споріднені факультети, інститути, філії, коледжі, технікуми, наукові та науково-дослідні інститути (лабораторії), інші підрозділи, які забезпечують підготовку, післядипломну освіту фахівців з певних напрямів підготовки (спеціальностей), наукові дослідження з актуальних проблем правоохоронної діяльності. Усі учасники комплексу, які є юридичними особами, зберігають статус юридичних осіб.

У ВНЗ, що здійснюють підготовку фахівців у галузі знань «Право», створюються юридичні клініки та забезпечується їх функціонування згідно з наказом Міністерства освіти і науки України від 03 серпня 2006 року № 592 «Про затвердження Типового положення про юридичну клініку вищого навчального закладу України», зареєстрованим у Міністерстві юстиції України 08 серпня 2006 року за № 956/12830.

(Пункт 1.15 глави 1 в редакції Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

1.16. ВНЗ третього та четвертого рівнів акредитації, які працюють за спільними навчальними планами й об'єднані в комплекс з навчальними закладами першого та другого рівнів акредитації, надається право зараховувати випускників цих навчальних закладів для продовження навчання за спеціальними програмами із скороченим терміном підготовки фахівців. Умови фінансування такої підготовки визначаються відповідно до чинного законодавства.

(Пункт 1.16 глави 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

1.17. Особовий склад ВНЗ поділяється на постійний і перемінний.

(Пункт 1.17 глави 1 в редакції Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

2. Завдання, права та обов'язки ВНЗ

2.1. Головними завданнями ВНЗ є:

- освітня діяльність з підготовки, перепідготовки, підвищення кваліфікації та спеціалізації фахівців відповідних освітньо-кваліфікаційних рівнів згідно зі стандартами вищої освіти;
- виконання державного замовлення та угод на підготовку фахівців з вищою освітою;
- наукова, науково-педагогічна, науково-практична, науково-технічна і культурно-виховна діяльність;
- підготовка наукових та науково-педагогічних кадрів для МВС та їх атестація;

(Абзац п'ятий пункту 2.1 глави 2 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

- спеціальна курсова підготовка;
- довузівська профорієнтаційна підготовка учнів шкіл, ліцеїв, гімназій та інших загальноосвітніх навчальних закладів, а також інших осіб, які мають право вступу до ВНЗ.

2.2. ВНЗ здійснюють освітню діяльність на підставі ліцензій та сертифікатів про акредитацію, які видаються в порядку, установленому Кабінетом Міністрів України.

(Пункт 2.2 глави 2 в редакції Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

2.3. ВНЗ надають платні послуги в галузі вищої освіти та пов'язаних з нею інших галузях діяльності, перелік яких визначається постановами Кабінету Міністрів України від 27 серпня 2010 року № 796 «Про затвердження переліку платних послуг, які можуть надаватися навчальними закладами, іншими установами та закладами системи освіти, що належать до державної і комунальної форм власності» та від 04 червня 2007 року № 795 «Про затвердження переліку платних послуг, які надаються підрозділами Міністерства внутрішніх справ та Державної міграційної служби, і розміру плати за їх надання».

Платні послуги в галузі вищої освіти та пов'язаних з нею інших галузях діяльності надаються ВНЗ фізичним та юридичним особам відповідно до статуту ВНЗ за умови забезпечення провадження освітньої діяльності.

(Пункт 2.3 глави 2 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

2.4. ВНЗ, крім прав, передбачених статтею 29 Закону України «Про вищу освіту», мають право відповідно до законодавства:

- залучати на умовах сумісництва (погодинної оплати) провідних діячів науки і техніки України, провідних фахівців органів внутрішніх справ, Національної гвардії України для проведення навчальної та наукової роботи;
- створювати тимчасові творчі колективи для виконання договірних робіт з розроблення науково-технічної продукції, у тому числі за участю працівників практичних підрозділів органів внутрішніх справ, Національної гвардії України;
- підтримувати міжнародні зв'язки в галузі правоохоронної діяльності та науки;
- розробляти пропозиції щодо вдосконалення організаційно-штатної структури ВНЗ;
- здійснювати видання та реалізацію навчальної, наукової і методичної літератури;
- видавати наукові та науково-методичні журнали, інформаційно-аналітичні збірники, інші періодичні та одноразові видання.

2.5. ВНЗ зобов'язані:

- дотримуватись вимог Законів України «Про освіту» «Про вищу освіту» та інших законодавчих, нормативно-правових актів Кабінету Міністрів України, МОН і МВС;
- дотримуватися стандартів вищої освіти;
- забезпечувати безпечні умови проведення освітньої діяльності;
- дотримуватися договірних зобов'язань з іншими суб'єктами освітньої, виробничої, наукової діяльності та громадянами, у тому числі за міжнародними угодами;
- дотримуватися фінансової дисципліни та збереження державного майна;
- забезпечувати соціальний захист учасників навчально-виховного процесу.

3. Структура ВНЗ

3.1. Структура ВНЗ визначається відповідно до цього Положення та його статуту і затверджується МВС.

3.2. Структурними підрозділами ВНЗ третього та четвертого рівнів акредитації є інститути, факультети, кафедри, філії, бібліотеки, курси, підрозділи забезпечення навчального процесу тощо.

У складі ВНЗ четвертого рівня акредитації можуть створюватися наукові, навчально-наукові та науково-дослідні інститути, навчально-науково-виробничі центри (комплекси), що об'єднують споріднені факультети, коледжі, наукові, науково-дослідні інститути, кафедри, наукові лабораторії, інші підрозділи.

До складу ВНЗ четвертого рівня акредитації можуть входити інститути, які є вищими навчальними закладами, мають статус юридичної особи і здійснюють свою діяльність відповідно до законодавства України та власних статутів.

3.3. ВНЗ можуть мати у своєму складі підготовчі відділення (підрозділи), підрозділи післядипломної освіти (перепідготовки, спеціалізації та підвищення кваліфікації персоналу), лабораторії, навчально-методичні кабінети, комп'ютерні, інформаційні, навчальні центри та полігони, навчально-виробничі майстерні, науково-дослідні виробничі структури, видавництва, спортивні комплекси, заклади культурно-побутового призначення та інші підрозділи, діяльність яких не заборонена чинним законодавством.

3.4. Для надання платних послуг у галузі вищої освіти та пов'язаних з нею інших галузях діяльності наказом МВС у ВНЗ створюються окремі структурні підрозділи за умови провадження освітньої діяльності. Такі підрозділи підпорядковуються безпосередньо ректору, який відповідно до статуту ВНЗ призначає керівника, визначає напрями їх основної діяльності, порядок фінансово-господарської діяльності, структуру управління та умови використання матеріально-технічної бази, що належить ВНЗ.

3.5. Інститут, факультет є структурними підрозділами ВНЗ третього або четвертого рівня акредитації, на базі якого здійснюється навчання курсантів (слухачів, студентів) з однієї або з декількох споріднених напрямів підготовки, спеціальностей, підготовка здобувачів, ад'юнктів (аспірантів), докторантів.

3.5.1. Інститут є науковим, навчально-науковим, науково-дослідним структурним підрозділом ВНЗ і може створюватися з метою ефективної реалізації статутних завдань закладу. Навчально-науковий інститут об'єднує споріднені факультети, кафедри, наукові та науково-дослідні лабораторії і створюється МВС відповідно до вимог чинного законодавства. Керівництво навчально-науковим інститутом здійснює начальник (директор) інституту, який призначається на посаду наказом ректора ВНЗ. Посадові обов'язки начальника інституту визначаються ректором ВНЗ відповідно до його статуту.

(Абзац перший підпункту 3.5.1 пункту 3.5 глави 3 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

Науково-дослідний інститут (центр) об'єднує споріднені наукові лабораторії і створюється МВС у встановленому порядку. Начальник інституту (центру) призначається на посаду і звільняється з посади наказом ректора ВНЗ.

3.5.2. Факультет – основний організаційний і навчально-науковий структурний підрозділ ВНЗ, що об'єднує відповідні кафедри та лабораторії. Факультет створюється рішенням Вченої ради ВНЗ за умови, якщо до його складу входить не менше ніж три кафедри і на ньому навчається не менше ніж 200 курсантів (слухачів, студентів) денної (очної) форми навчання. Керівництво факультетом здійснює начальник (декан), який призначається на посаду і звільняється з посади наказом ректора ВНЗ. Посадові обов'язки начальника (декана) визначаються ректором ВНЗ.

(Підпункт 3.5.2 пункту 3.5 глави 3 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

3.6. До складу ВНЗ можуть входити філії (інститути, факультети) як їх структурні, територіально відокремлені підрозділи, які самостійно здійснюють навчальну, методичну, виховну та науково-дослідну роботу за окремими спеціальностями підготовки або освітньо-кваліфікаційними рівнями. Структурні підрозділи можуть мати окремі права юридичної особи.

До складу філії (інституту, факультету) можуть входити навчальні, науково-організаційні, адміністративно-господарські підрозділи, підрозділи забезпечення навчального процесу тощо.

Керівництво філією (інститутом, факультетом) здійснює начальник (директор, декан), який призначається на посаду і звільняється з посади відповідно до вимог чинного законодавства, в тому числі нормативно-правових актів Кабінету Міністрів України, МВС та статуту ВНЗ.

(Абзац третій пункту 3.6 глави 3 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

(Пункт 3.6 глави 3 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

3.7. Кафедра є базовим структурним підрозділом ВНЗ третього та четвертого рівнів акредитації (інститутів, факультетів, філій), що проводить навчальну і методичну діяльність з однієї або кількох споріднених напрямів підготовки, спеціальностей, спеціалізацій чи навчальних дисциплін, наукову та виховну роботу з курсантами (студентами, слухачами), науково-дослідну роботу.

Кафедра створюється за умови, якщо до її складу входить не менше ніж п'ять науково-педагогічних працівників, для яких кафедра є основним місцем роботи, і не менше ніж три з яких мають науковий ступінь або вчене звання.

У складі кафедри, за необхідності, можуть створюватися предметно-методичні комісії (групи), до складу яких входять науково-педагогічні працівники, які спільно проводять навчальну та навчально-методичну роботу з груп навчальних дисциплін або певної навчальної дисципліни.

3.8. Наукова та науково-дослідна лабораторії створюються для проведення наукових досліджень актуальних проблем у галузі правоохоронної діяльності та забезпечення правопорядку, розроблення та вдосконалення озброєння і спеціальної та військової техніки, пов'язаних з удосконаленням системи освіти, підвищенням ефективності навчального процесу та якості підготовки фахівців.

(Пункт 3.8 глави 3 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

3.9. Підрозділами курсантів (слухачів, студентів) є: курс, навчальна група (взвод), навчальне відділення.

У підрозділах організовується і проводиться навчальна та методична робота із стрійової та загальновійськової підготовки, виховна робота з курсантами (слухачами).

3.10. Підрозділи післядипломної освіти створюються для спеціалізованого вдосконалення освіти та професійної підготовки працівників органів внутрішніх справ шляхом поглиблення, розширення і оновлення їх професійних знань, умінь і навичок або отримання іншого напрямку підготовки, спеціальності на основі здобутого раніше освітньо-кваліфікаційного рівня та практичного досвіду.

(Пункт 3.10 глави 3 в редакції Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

3.11. Підрозділи забезпечення навчального процесу створюються для забезпечення навчально-виховного процесу та життєдіяльності особового складу ВНЗ.

3.12. Чисельність особового складу ВНЗ визначається їх штатними розписами, які затверджуються відповідно до чинного законодавства.

(Пункт 3.12 глави 3 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

3.13. Штатні розписи коригуються в залежності від обсягів замовлення на підготовку фахівців для МВС.

(Пункт 3.13 глави 3 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

4. Управління вищими навчальними закладами

4.1. Управління ВНЗ здійснюється на основі принципів: розмежування прав, повноважень та відповідальності МОН, МВС, керівництва ВНЗ та його структурних підрозділів; поєднання колегіальних та єдиноначальних засад; академічної автономії та самоврядування.

4.2. МВС як орган управління ВНЗ забезпечує:

- розроблення нормативно-правової бази для діяльності ВНЗ;
- соціальний захист учасників навчально-виховного процесу;

- отримання (придбання) нерухомого майна та обладнання, необхідного для провадження освітньої діяльності, формування державного замовлення;
- установлення вимог до змісту, рівня і обсягу освіти;
- здійснення інформаційного забезпечення освітньої діяльності;
- створення типової навчально-методичної бази основних нормативних дисциплін.

4.3. Управління ВНЗ здійснюють:

- ректор (начальник);
- проректори (заступники начальника);
- вчені ради;
- наглядові ради;
- робочі та дорадчі органи;
- органи громадського самоврядування;
- органи курсантського (слухацького, студентського) самоврядування.

4.4. Безпосереднє управління діяльністю ВНЗ здійснює ректор, начальник (далі – ректор), який діє на засадах єдиначальності та на якого покладаються функції практичної реалізації завдань діяльності ВНЗ.

4.4.1. Ректор ВНЗ є прямим начальником для всього особового складу ВНЗ і є відповідальним перед державою та МВС за дотримання законів, наказів і договірних зобов'язань, виконання покладених на ВНЗ завдань, стан навчально-виховної, методичної і наукової діяльності, професійну (функціональну) підготовку, морально-психологічний стан особового складу, службову і трудову дисципліну, належну експлуатацію та збереження озброєння і спеціальної техніки, фінансово-господарську діяльність, стан будівель, споруд та іншого майна, що передано ВНЗ для використання а також за організацію забезпечення охорони державної таємниці та захисту інформації з обмеженим доступом.

4.4.2. Ректор ВНЗ зобов'язаний:

- організовувати розподіл обов'язків між проректорами (заступниками начальника) ВНЗ та контролювати їх виконання;

(Абзац другий підпункту 4.4.2 пункту 4.4 глави 4 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

- забезпечувати виконання державного замовлення на підготовку фахівців у визначеній чисельності за відповідними напрямками підготовки, спеціальностями (спеціалізаціями);
- організовувати розроблення та затвердження правил прийому до ВНЗ;
- спільно з комплектуючими органами внутрішніх справ організовувати роботу з професійної орієнтації та професійно-психологічного відбору вступників до ВНЗ, безпосередньо керувати комплектуванням курсів слухачів (курсантів), подавати пропозиції щодо розподілу випускників ВНЗ з урахуванням їх рейтингу;
- організовувати проведення вступних випробувань громадян, які виявили бажання навчатися у ВНЗ;
- організовувати навчальну, методичну, наукову та виховну діяльність у ВНЗ;
- керувати розробкою стандартів вищої освіти ВНЗ – варіативних частин освітньо-кваліфікаційних характеристик випускників та освітньо-професійних програм підготовки, засобів діагностики якості вищої освіти, навчальних планів, програм навчальних дисциплін, забезпечувати повне і якісне їх виконання;
- уживати заходів щодо постійного вдосконалення навчально-виховного процесу, втілення передових методів навчання і виховання слухачів (курсантів, студентів), забезпечувати викладання навчальних дисциплін на високому науковому і методичному рівні;
- підтримувати постійну бойову і мобілізаційну готовність ВНЗ;
- проводити навчальні заняття з курсантами (слухачами), а також заняття з особами середнього та старшого начальницького складу (офіцерами Національної гвардії України) ВНЗ з професійної (функціональної) підготовки;
- керувати виховним процесом у ВНЗ, уживати заходів щодо зміцнення службової та трудової дисципліни, створення в підрозділах ВНЗ здорового морально-психологічного клімату;
- забезпечувати умови для підвищення професійного рівня особового складу ВНЗ;
- організовувати роботу щодо відбору, розстановки та ротації науково-педагогічних (педагогічних) і наукових працівників ВНЗ;
- визначати навчальне навантаження науково-педагогічних (педагогічних) працівників ВНЗ;
- організовувати контроль за якістю роботи науково-педагогічних (педагогічних) працівників, організацією навчальної, виховної, методичної та науково-технічної діяльності підрозділів ВНЗ;
- підтримувати зв'язки з практичними органами та підрозділами внутрішніх справ України, іншими навчальними закладами України, підприємствами та установами, забезпечення системи МВС та інших органів виконавчої влади з питань діяльності ВНЗ;
- організовувати розроблення та затвердження посадових інструкцій (функціональних обов'язків) для всіх категорій особового складу ВНЗ і забезпечувати контроль за їх виконанням;
- організовувати експлуатацію та збереження озброєння і спеціальної техніки ВНЗ;

- забезпечувати вдосконалення навчально-матеріальної бази, складання і подання заявок до підрозділів тилового забезпечення МВС;
- забезпечувати охорону праці, дотримання законності та внутрішнього розпорядку у ВНЗ та в місцях виконання завдань особовим складом;
- присвоювати чергові спеціальні звання, застосовувати заохочення та накладати дисциплінарні стягнення особам начальницького складу органів внутрішніх справ відповідно до вимог чинного законодавства;
- організовувати роботу щодо охорони державної таємниці та захисту інформації з обмеженим доступом;
- забезпечувати своєчасне подання звітності з питань діяльності ВНЗ;
- організовувати взаємодію підпорядкованого ВНЗ та органів внутрішніх справ щодо проходження служби випускниками ВНЗ протягом перших трьох років після завершення навчання.

(Підпункт 4.4.2 пункту 4.4 глави 4 доповнено новим абзацом згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

4.5. Безпосереднє керівництво навчальним, методичним, науковим виховним, адміністративно-господарським та іншими напрямками діяльності ВНЗ здійснюють проректори (заступники начальника) ВНЗ відповідно до їх посадових інструкцій (функціональних обов'язків).

4.6. Вчена рада ВНЗ є колегіальним органом ВНЗ третього або четвертого рівня акредитації. Компетенція Вченої ради, членство в ній, прийняття рішень і їх реалізація визначаються вимогами чинного законодавства та статутом ВНЗ.

4.6.1. Вчену ради ВНЗ очолює її голова – ректор (начальник) ВНЗ.

4.6.2. Рішення Вченої ради ВНЗ вводяться в дію наказами ректора (начальника) ВНЗ.

4.7. Вчена рада інституту (факультету) ВНЗ є колегіальним органом інституту (факультету) ВНЗ.

(Главу 4 доповнено новим пунктом 4.7 згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

4.8. Склад та повноваження Вченої та Наглядової рад ВНЗ визначаються відповідно до чинного законодавства.

(Главу 4 доповнено новим пунктом 4.8 згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

4.9. У ВНЗ третього та четвертого рівнів акредитації може створюватися Наглядова рада. У ВНЗ, що мають статус національних, Наглядова рада створюється в обов'язковому порядку.

Наглядова рада розглядає шляхи перспективного розвитку ВНЗ, надає допомогу його керівництву в реалізації державної політики в галузі вищої освіти і науки, здійснює громадський контроль за діяльністю керівництва ВНЗ, забезпечує ефективну взаємодію ВНЗ з органами державного управління, науковою громадськістю, іншими організаціями в інтересах розвитку вищої освіти.

4.10. Для вирішення поточних питань діяльності ВНЗ створюються робочі органи:

- ректорат;
- оперативна нарада інституту (факультету, філії);
- приймальна комісія.

4.11. Повноваження, напрямки діяльності, форми взаємодії з керівником, іншими органами управління ВНЗ визначаються в положеннях про робочі органи, які затверджуються наказом ректора ВНЗ відповідно до статуту ВНЗ.

(Пункт 4.11 глави 4 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

4.12. Вищим колегіальним органом громадського самоврядування ВНЗ є загальні збори (конференція) трудового колективу. Органом громадського самоврядування факультету є загальні збори (конференція) трудового колективу факультету.

Порядок скликання органів громадського самоврядування, їх робота та повноваження визначаються Законом України «Про вищу освіту» та статутом ВНЗ.

4.13. Курсантське (слухацьке, студентське) самоврядування (далі – органи самоврядування) є правом курсантських (слухацьких, студентських) громад ВНЗ або його структурного підрозділу (філії, інституту, факультету, курсу, навчальної групи (взводу) самостійно або через свої виборчі виконавчі органи вирішувати питання, віднесені до його компетенції.

(Абзац перший пункту 4.13 глави 4 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

4.13.1. Органи самоврядування у ВНЗ – це самостійна громадська діяльність курсантів (слухачів, студентів) з реалізації основних завдань щодо забезпечення виконання курсантами (слухачами, студентами) своїх обов'язків, захисту їх прав, сприяння гармонійному розвитку особистості курсанта (слухача, студента), формування в них активної громадської позиції, навичок майбутніх фахівців та керівників.

4.13.2. Перелік питань, що належать до компетенції органів самоврядування кожного ВНЗ або структурного підрозділу, визначається статутом ВНЗ.

4.13.3. Органи самоврядування ВНЗ користуються всебічною підтримкою і допомогою керівництва в розв'язанні питань організації та діяльності органу, зокрема щодо забезпечення його приміщенням, обладнанням, документацією.

4.13.4. Основними завданнями органів самоврядування є:

- забезпечення і захист прав та інтересів курсантів (слухачів, студентів);
- забезпечення виконання курсантами (слухачами, студентами) своїх обов'язків;
- сприяння навчальній, науковій та творчій діяльності курсантів (слухачів, студентів);
- сприяння в створенні необхідних умов для проживання і відпочинку курсантів (слухачів, студентів);
- створення різноманітних гуртків, товариств, об'єднань, клубів за інтересами;
- організація співробітництва з курсантами (слухачами, студентами) інших вищих навчальних закладів і молодіжними організаціями;
- сприяння працевлаштуванню випускників;
- участь у вирішенні питань міжнародного обміну курсантами (слухачами, студентами).

4.13.5. Для органів самоврядування з числа осіб начальницького складу органів внутрішніх справ можуть визначатися або коригуватися додаткові завдання, права та обов'язки відповідно до Закону України «Про міліцію».

4.13.6. Залежно від форми навчання, специфіки організації навчально-виховного процесу та типу ВНЗ самоврядування здійснюється на рівні навчальної групи (взводу), курсу, факультету, іншого структурного підрозділу ВНЗ, на пряму підготовки, спеціальності.

(Підпункт 4.13.6 пункту 4.13 глави 4 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

4.13.7. Органи самоврядування мають різноманітні форми.

4.13.8. Самоврядування здійснюється як безпосередньо (загальні збори, конференції), так і через виборчі виконавчі органи курсантського (слухачького, студентського) самоврядування.

4.13.9. Вищим органом самоврядування є загальні збори (конференції) курсантів (слухачів, студентів) ВНЗ, його структурного підрозділу, на яких:

- затверджується Положення про курсантське (слухачьке, студентське) самоврядування;
- обирається виконавчий орган самоврядування, визначаються його структура і термін повноважень, заслуховується його звіт.

4.13.10. Виконавчий орган самоврядування структурного підрозділу ВНЗ обирається на загальних зборах (конференції) курсантів (слухачів, студентів) цього підрозділу.

4.13.11. Виборчі виконавчі органи самоврядування представляють інтереси відповідних курсантських (слухачьких, студентських) громад та здійснюють від їх імені та в їх інтересах функції і повноваження самоврядування в межах компетенції, визначеної цим Положенням.

4.13.12. Виборчі виконавчі органи самоврядування є підзвітними і підконтрольними вищим органам самоврядування (загальним зборам, конференції).

5. Особи постійного складу ВНЗ

5.1. До постійного складу ВНЗ належать:

- науково-педагогічні (педагогічні) та наукові працівники;
- керівники підрозділів курсантів (слухачів, студентів);
- інженерно-технічний, навчально-допоміжний, адміністративно-господарський та командний склад;
- офіцери, військовослужбовці, які проходять військову службу за контрактом, працівники підрозділів забезпечення навчального процесу Національної гвардії України.

5.1.1. Порядок комплектування посад ректорів (начальників) та проректорів (заступників начальника) ВНЗ, начальників факультетів та їх заступників, науково-педагогічних, педагогічних та наукових працівників здійснюється відповідно до вимог чинного законодавства, в тому числі нормативно-правових актів, що регламентують призначення працівників органів внутрішніх справ.

(Підпункт 5.1.1 пункту 5.1 глави 5 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

5.1.2. Призначення осіб рядового та начальницького складу органів внутрішніх справ на інші посади постійного складу ВНЗ здійснюється відповідно до вимог чинного законодавства.

Прийняття на роботу до ВНЗ осіб, які не мають спеціальних звань, здійснюється за наказом ректора ВНЗ.

5.1.3. Залучення постійного складу ВНЗ до заходів, які не пов'язані з виконанням ними посадових інструкцій (функціональних обов'язків), проведенням чи забезпеченням навчально-виховного процесу, не допускається, за винятком випадків, визначених законодавством. У таких випадках залучення вищезазначених працівників ВНЗ здійснюється за рішенням Міністра внутрішніх справ України (або особи, яка виконує його обов'язки), заступника Міністра внутрішніх справ, що відповідає за кадрове забезпечення органів внутрішніх справ та підготовку працівників органів внутрішніх справ, або начальника ДКЗ.

(Підпункт 5.1.3 пункту 5.1 глави 5 в редакції Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

5.2. До науково-педагогічних (педагогічних) працівників ВНЗ належать особи, які обіймають посади науково-педагогічних (педагогічних) працівників.

До посад науково-педагогічних працівників ВНЗ третього та четвертого рівнів акредитації, крім основних посад, визначених у статті 48 Закону України «Про вищу освіту», належать посади начальника ВНЗ, його заступни-

ків з навчальної (навчально-наукової, наукової) роботи, начальника інституту (факультету, кафедри) та його заступників.

5.3. Посади начальників (завідувачів) кафедр та їх заступників у ВНЗ займають особи, які мають вчене звання професора (доцента) або науковий ступінь доктора (кандидата) наук, досвід науково-педагогічної роботи не менше п'яти років, здатні організувати роботу колективу кафедри з підготовки фахівців і науково-дослідну роботу за профілем кафедри.

5.4. Посаду професора у ВНЗ займають особи, які мають:

- вчене звання професора або науковий ступінь доктора наук;
- вчене звання доцента (старшого наукового співробітника) і науковий ступінь кандидата наук зі стажем науково-педагогічної роботи не менше п'яти років.

5.5. Посаду доцента у ВНЗ займають особи:

- які мають вчене звання доцента (старшого наукового співробітника) або науковий ступінь, досвід науково-педагогічної роботи;
- науково-педагогічні працівники без наукових ступенів і вчених звань, які мають не менше десяти років стажу науково-педагогічної роботи, проводять навчальні заняття на високому науково-методичному рівні і мають опубліковані навчально-методичні посібники та наукові праці.

5.6. На посади науково-педагогічних (наукових) працівників у ВНЗ призначаються випускники ад'юнктури (аспірантури), а також особи, які мають повну вищу освіту за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра і здійснюють педагогічну, науково-педагогічну діяльність.

На посади науково-педагогічних (наукових) працівників профільних кафедр (лабораторій) призначаються особи, які мають наукові ступені або вчені звання та досвід роботи у відповідних органах внутрішніх справ.

Статутом ВНЗ може бути встановлено додаткові вимоги до осіб, які приймаються на посади науково-педагогічних працівників.

(Пункт 5.6 глави 5 в редакції Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

5.7. Науково-педагогічні, педагогічні працівники ВНЗ з числа атестованого складу під час проведення занять з курсантами (слухачами) є їх прямими начальниками.

5.8. Науково-педагогічні (педагогічні) працівники, крім прав, передбачених статтею 50 Закону України «Про вищу освіту», мають право:

- обирати та бути обраними до Вченої (педагогічної) ради ВНЗ (інституту, факультету);
- брати участь в обговоренні та вирішенні через органи управління ВНЗ питань навчальної, методичної, виховної, наукової та науково-технічної діяльності ВНЗ;
- брати участь у наукових дискусіях, конференціях, симпозіумах «круглих столів», проводити наукові випробування та публікувати їх результати в установленому порядку відповідно до законодавства України, брати безпосередню участь у втіленні результатів досліджень у навчальний процес і практику органів внутрішніх справ та Національної гвардії України разом із замовником;
- користуватися лабораторіями, кабінетами, аудиторіями, читальними залами, бібліотеками, а також послугами комп'ютерних центрів ВНЗ;
- здійснювати, з дозволу ректора ВНЗ, наукову діяльність зі створення науково-технічної продукції в практичних підрозділах, установах і організаціях органів внутрішніх справ та Національної гвардії України на умовах штатного сумісництва або брати участь у тимчасових творчих колективах за умови відсутності негативного впливу на виконання своїх посадових інструкцій за основною посадою;
- брати участь у конкурсах на займання науково-педагогічних (педагогічних) та наукових посад;
- залучати перемінний склад ВНЗ до науково-дослідної роботи з виконання наукових досліджень за замовленнями структурних підрозділів апарату МВС.

(Пункт 5.8 глави 5 доповнено новим абзацом згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

5.8.1. Відволікання науково-педагогічних (педагогічних) працівників від виконання професійних обов'язків не допускається, за винятком випадків, передбачених законодавством України.

5.8.2. За досягнення високих результатів у навчальній, методичній, виховній, науковій та науково-технічній діяльності особи з числа науково-педагогічних (педагогічних) працівників можуть нагороджуватися державними та відомчими нагородами, їм можуть присвоюватися державні премії, почесні звання і відзнаки, вони можуть нагороджуватися іменними медалями, знаками, преміями, грамотами.

5.9. Особи з числа науково-педагогічних (педагогічних) працівників, крім обов'язків, передбачених статтею 51 Закону України «Про вищу освіту», зобов'язані:

- знати вимоги нормативних документів з організації навчально-виховного процесу, освітньо-кваліфікаційної характеристики, зміст освітньо-професійних програм, програм навчальних дисциплін і тематичних планів, роль та місце навчальних дисциплін, з яких вони проводять заняття;
- здійснювати на високому професійному рівні навчальну та методичну діяльність зі своєї навчальної дисципліни, забезпечувати високу ефективність педагогічного процесу, об'єктивно оцінювати знання та вміння кур-

сантів (слухачів), сприяти розвитку в них самостійності, розумної ініціативи, творчих здібностей у процесі засвоєння навчальних дисциплін;

- своєчасно і якісно розробляти навчально-методичні матеріали з навчальних дисциплін, з яких вони проводять заняття;

- здійснювати методичне забезпечення самостійних занять курсантів (слухачів, студентів) з навчальних дисциплін;

- вести наукові дослідження, брати участь у впровадженні їх результатів у практичну діяльність органів внутрішніх справ і Національної гвардії України та в навчальний процес, активно залучати до цієї роботи курсантів (слухачів, студентів);

- керувати науково-дослідною роботою курсантів (слухачів, студентів);

- здійснювати наукове керівництво підготовкою науково-педагогічних кадрів вищої кваліфікації (доктори і кандидати наук);

- вивчати і впроваджувати в процес навчання і виховання курсантів (слухачів) досвід правоохоронної діяльності МВС, передовий педагогічний досвід;

- здійснювати в ході навчально-виховного процесу виховання курсантів (слухачів, студентів), формувати в них готовність до захисту державних інтересів України;

- забезпечувати захист персональних даних та інформації, що становить державну таємницю.

5.10. Науково-педагогічні (педагогічні) працівники можуть мати й інші права та обов'язки, передбачені законодавством та статутом ВНЗ.

5.11. До наукових працівників ВНЗ належать фахівці МВС, які обіймають у науково-дослідних підрозділах ВНЗ третього або четвертого рівня акредитації посади начальників, їх заступників, вчених секретарів, головних, провідних, старших наукових, наукових та молодших наукових співробітників, докторантів.

5.11.1. Посади начальника науково-дослідного підрозділу та його заступників можуть обіймати особи, які мають науковий ступінь доктора (кандидата) наук або вчене звання професора (старшого наукового співробітника, доцента) та досвід організації науково-дослідної роботи.

Посади головного, провідного, старшого наукового співробітника можуть займати особи, які мають науковий ступінь і вчене звання, а наукового і молодшого наукового співробітника – особи, які мають повну вищу освіту переважно з освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра. Зазначені посади можуть займати висококваліфіковані фахівці з органів внутрішніх справ та Національної гвардії України, які мають повну вищу освіту та досвід науково-дослідної роботи.

5.11.2. Наукові працівники ВНЗ, крім прав, передбачених статтею 5 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність», мають право:

- обирати і бути обраними до Вченої ради ВНЗ (інституту, факультету), а також до науково-технічної ради наукового підрозділу;

- брати участь у розробленні та обговоренні основних напрямів і програм наукових досліджень, що запроваджуються у ВНЗ, а також в обговоренні питань з навчально-виховної роботи;

- брати участь у наукових дискусіях, конференціях, симпозіумах «круглих столах», виступати на них з доповідями та повідомленнями;

- брати участь у конкурсах на займання наукових та науково-педагогічних посад;

- здійснювати з дозволу ректора ВНЗ наукову та творчу діяльність зі створення науково-технічної продукції в органах внутрішніх справ та Національній гвардії України на умовах штатного сумісництва або участі в тимчасових творчих колективах за умови відсутності негативного впливу на виконання своїх посадових інструкцій за основною посадою;

- користуватися лабораторіями, експериментальними установками, комп'ютерною технікою, бібліотеками ВНЗ під час проведення наукових досліджень, а також маркетинговим, інформаційним, патентно-ліцензійним та метрологічним забезпеченням;

- проводити навчальні заняття з курсантами (слухачами) згідно з установленим у ВНЗ розкладом.

5.11.3. Наукові працівники ВНЗ, крім обов'язків, передбачених статтею 6 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність», зобов'язані:

- бути обізнаними щодо наукових проблем, вітчизняних та зарубіжних досягнень відповідної галузі знань;

- упроваджувати новітні методи, засоби в практику наукових досліджень і розробок;

- бути обізнаними з порядком укладання та виконання договірних умов у разі спільного виконання робіт з іншими установами;

- володіти методикою проведення експериментів і спостережень, узагальнення та оброблення інформації;

- проводити наукові дослідження, використовуючи сучасні наукові методи і практичний досвід органів внутрішніх справ та Національної гвардії України;

- брати участь у наукових конференціях, семінарах та підготовці статей у наукових виданнях;

- брати участь у рецензуванні наукових робіт, статей, доповідей, дисертацій, кваліфікаційних (дипломних) робіт (проектів, завдань), результатів наукових досліджень, у тому числі й тих, що одержані в інших вищих навчальних закладах та науково-дослідних установах, і давати їм об'єктивну оцінку;

- забезпечувати захист персональних даних та інформації, що становить державну таємницю.

5.11.4. Наукові працівники можуть мати й інші права та обов'язки, передбачені чинним законодавством та статутом ВНЗ. (Підпункт 5.11.4 пункту 5.11 глави 5 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

5.12. Керівники підрозділів курсантів (слухачів) ВНЗ (начальники курсів, заступники начальників курсів, командири навчальних взводів) є прямими начальниками курсантів (слухачів).

Вони відповідають за стан навчання, службової дисципліни та виховання курсантів (слухачів), знання й точне виконання ними вимог статутів органів внутрішніх справ та Збройних Сил України, розпорядку дня, підтримання зразкового внутрішнього порядку в підрозділах, збереження та стан озброєння, спеціальної техніки, майна, яке належить підрозділу.

Посади керівників підрозділів курсантів (слухачів) займають особи середнього та старшого начальницького складу органів внутрішніх справ (офіцери Національної гвардії України) з вищою освітою (не нижче базової), які мають стаж роботи в органах внутрішніх справ, служби у Національній гвардії України.

(Абзац третій пункту 5.12 глави 5 в редакції Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

5.12.1. Керівники підрозділів курсантів (слухачів), крім прав, передбачених статутами органів внутрішніх справ України, мають право:

- особисто проводити заняття з курсантами (слухачами) зі стрийової підготовки, брати участь у проведенні навчань і занять з тактичної, тактико-спеціальної підготовки, в організації та проведенні практичної підготовки курсантів (слухачів) в органах внутрішніх справ;

(Абзац другий підпункту 5.12.1 пункту 5.12 глави 5 в редакції Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

- брати участь у розробленні й обговоренні основних питань навчальної, методичної, виховної та наукової діяльності;

- бути присутніми на всіх видах занять, що проводяться з курсантами (слухачами) підпорядкованих їм підрозділів;

- брати участь у наукових дискусіях, конференціях і семінарах, проводити наукові дослідження і публікувати їх результати.

5.12.2. Керівники підрозділів курсантів (слухачів) зобов'язані:

- знати основні вимоги нормативно-правових актів щодо підготовки фахівців для органів внутрішніх справ та Національної гвардії України і організації навчально-виховного процесу ВНЗ, вимоги освітньо-кваліфікаційних характеристик та основний зміст програм підготовки підлеглих курсантів (слухачів);

- знати особисті якості курсантів (слухачів), їх поточну успішність навчання і з урахуванням цього проводити індивідуальну виховну роботу, розвивати і вдосконалювати в них професійні якості формувати рішучість і наполегливість, хоробрість і вірність, відданість Вітчизні;

- виховувати в курсантів (слухачів) цілеспрямованість, волю, ретельність, високу відповідальність за результати своєї праці, дисциплінованість, розвивати фізичну витривалість;

- формувати в курсантів (слухачів) прагнення до постійного збагачення та поновлення знань, навичок організації навчальної праці й управлінської діяльності, здатності до ініціативного, творчого і відповідального вирішення практичних завдань;

- здійснювати постійний контроль за навчанням курсантів (слухачів) і надавати їм допомогу в опануванні навчальних дисциплін, організації та забезпеченні їх самостійних занять, підтримувати постійний зв'язок з науково-педагогічними (педагогічними) працівниками кафедр;

- бути для курсантів (слухачів) взірцем бездоганного виконання службового обов'язку, ретельності, творчого ставлення до справи, високої культури та моралі;

- виявляти турботу за своєчасне і повне забезпечення курсантів (слухачів) усіма видами утримання, створення умов для творчого опанування обраного ними фаху;

- підтримувати службову дисципліну і внутрішній порядок, формувати в курсантів (слухачів) прагнення до здорового способу життя, проводити роботу з попередження шкідливих звичок;

- брати участь у профорієнтації вступників до ВНЗ, у відборі їх для вступу до ВНЗ та розподілі випускників;

(Абзац десятий підпункту 5.12.2 пункту 5.12 глави 5 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

- забезпечувати захист персональних даних та інформації, що становить державну таємницю, і вимагати цього від підлеглих.

6. Особи перемінного складу ВНЗ

6.1. До перемінного складу ВНЗ належать особи, які навчаються у ВНЗ. За своїм статусом вони поділяються на докторантів, ад'юнктів, аспірантів, слухачів, курсантів, студентів.

6.1.1. Статус «докторант» надається особам середнього та старшого начальницького складу органів внутрішніх справ (офіцерського складу Національної гвардії України) та цивільним особам, що працюють в органах внутріш-

ніх справ, на підприємствах, в установах, організаціях, що належать до сфери управління МВС, які мають науковий ступінь кандидата наук і зараховані до докторантури ВНЗ для підготовки дисертації на здобуття наукового ступеня доктора наук.

(Підпункт 6.1.1 пункту 6.1 глави 6 в редакції Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

6.1.2. Статус «ад'юнкт» надається особам середнього та старшого начальницького складу органів внутрішніх справ (офіцерського складу Національної гвардії України), цивільним особам, що працюють в органах внутрішніх справ, на підприємствах, в установах, організаціях, що належать до сфери управління МВС, які мають повну вищу освіту за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра або спеціаліста, навчаються за рахунок коштів державного бюджету в ад'юнктурі ВНЗ для підготовки дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата наук.

(Підпункт 6.1.2 пункту 6.1 глави 6 в редакції Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

6.1.3. Статус «аспірант» надається особам, які мають повну вищу освіту за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра або спеціаліста, навчаються за рахунок коштів фізичних або юридичних осіб в ад'юнктурі (аспірантурі) ВНЗ для підготовки дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата наук.

(Підпункт 6.1.3 пункту 6.1 глави 6 в редакції Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

6.1.4. Статус «слухач» надається особам рядового, молодшого, середнього та старшого начальницького складу органів внутрішніх справ (офіцерського складу Національної гвардії України), які в установленому порядку зараховані до ВНЗ і навчаються за денною (очною), заочною, дистанційною формами навчання з метою здобуття певних освітнього та освітньо-кваліфікаційного рівнів або отримують додаткові чи окремі освітні послуги, у тому числі за програмами післядипломної освіти.

(Абзац перший підпункту 6.1.4 пункту 6.1 глави 6 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 277 від 16.03.2015)

Також статус «слухач» надається особам рядового та молодшого начальницького складу органів внутрішніх справ (військовослужбовцям, що не мають звань офіцерського складу), які в установленому порядку зараховані до ВНЗ і навчаються за заочною, дистанційною формами навчання з метою здобуття певних освітнього та освітньо-кваліфікаційного рівнів, і особам, яких уперше прийнято на службу в органи внутрішніх справ на посади середнього та старшого начальницького складу, які в установленому порядку зараховані до ВНЗ для проходження початкової підготовки (спеціалізації).

(Підпункт 6.1.4 пункту 6.1 глави 6 в редакції Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

6.1.5. Статус «курсант» надається особам рядового та молодшого начальницького складу органів внутрішніх справ (військовослужбовцям, що не мають звань офіцерського складу), які в установленому порядку зараховані до ВНЗ і навчаються за денною (очною) формою навчання з метою здобуття певних освітнього та освітньо-кваліфікаційного рівнів за рахунок коштів державного бюджету.

(Підпункт 6.1.5 пункту 6.1 глави 6 в редакції Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

6.1.6. Статус «студент» надається особам, які в установленому порядку зараховані до ВНЗ і навчаються за денною (очною), заочною або дистанційною формами навчання з метою здобуття певних освітнього та освітньо-кваліфікаційного рівнів за рахунок коштів фізичних або юридичних осіб.

(Підпункт 6.1.6 пункту 6.1 глави 6 в редакції Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

6.2. Порядок проходження служби (навчання) особами перемінного складу ВНЗ з числа осіб рядового та начальницького складу (військовослужбовців Національної гвардії України) визначається чинним законодавством та нормативно-правовими актами МВС.

6.3. Загальні права та обов'язки осіб перемінного складу ВНЗ відповідно до їх спеціального або військового звання та службового положення визначаються згідно із законами України, статутами органів внутрішніх справ, Збройних Сил України, ВНЗ, іншими нормативно-правовими актами, а також цим Положенням.

На осіб перемінного складу поширюються права та обов'язки, передбачені законодавством для працівників МВС, з урахуванням особливостей проходження служби (навчання) у ВНЗ.

6.4. Права та обов'язки докторантів (ад'юнктів) визначаються Положенням про підготовку науково-педагогічних і наукових кадрів, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 1 березня 1999 року № 309 (із змінами).

6.5. Права та обов'язки аспірантів та студентів визначаються Законом України «Про вищу освіту», нормативно-правовими актами МОН та статутами ВНЗ.

6.6. Крім прав, передбачених статтею 54 Закону України «Про вищу освіту», особи, які навчаються у ВНЗ, мають право:

6.6.1. Докторанти (ад'юнкти, аспіранти):

- отримувати щорічну відпустку, що зараховується до загального терміну навчання;
- на зарахування до науково-педагогічного стажу терміну навчання в докторантурі (ад'юнктурі).

6.6.2. Курсанти (слухачі, студенти):

- бути обраними до складу Вченої ради ВНЗ за клопотанням та рекомендаціями органу курсантського (студентського) самоврядування;

– брати участь у роботі наукових товариств, творчих гуртків, спортивних секцій, інших організацій, визначених статутом ВНЗ;

– відвідувати додатково за узгодженням з керівництвом ВНЗ будь-які види занять, що проводяться у ВНЗ і сприяють успішному оволодінню напрямом підготовки, спеціальністю;

– обирати тему магістерської, дипломної роботи (проекту) або пропонувати свою з обґрунтуванням доцільності її розробки;

– самостійно організовувати свою роботу в час, визначений для цього розпорядком дня і розкладом занять;

– у разі успішного оволодіння навчальною програмою (на «відмінно» або «добре») за узгодженням з начальником інституту (факультету) визначати індивідуальний термін складання екзаменів, заліків, курсових проектів (робіт, задач), але не пізніше термінів, які встановлені розкладом екзаменів.

6.7. Крім обов'язків, передбачених статтею 55 Закону України «Про вищу освіту», особи, які навчаються у ВНЗ, зобов'язані:

6.7.1. Докторанти:

– виконувати індивідуальний план роботи над дисертацією;

– щорічно звітувати про хід виконання дисертаційних досліджень на засіданні кафедри (відділу, лабораторії), Вченої ради ВНЗ (інституту);

– здійснювати наукове керівництво ад'юнктами (аспірантами), здобувачами наукових ступенів;

– у встановлений термін завершити роботу над дисертацією і подати її для захисту в спеціалізовану вчену раду;

– забезпечувати захист персональних даних та інформації, що становить державну таємницю.

6.7.2. Ад'юнкти (аспіранти):

– скласти кандидатські іспити під час навчання в ад'юнктурі;

– оволодіти методами використання сучасних інформаційних технологій і математичного моделювання з урахуванням профілю підготовки;

– скласти додаткові кандидатські іспити з дисциплін, що визначаються рішенням Вченої ради ВНЗ;

– виконати самостійну науково-дослідну роботу із заданої теми і подати кандидатську дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата наук до спеціалізованої вченої ради;

– пройти педагогічну або науково-дослідну практику;

– забезпечувати захист персональних даних та інформації, що становить державну таємницю.

6.7.3. Курсанти (слухачі):

– знати мету і завдання навчання у ВНЗ, що визначені освітньо-кваліфікаційними характеристиками;

– виконувати вимоги законів України, Дисциплінарного статуту органів внутрішніх справ України, статуту ВНЗ, правомірні накази командирів і начальників;

(Абзац третій підпункту 6.7.3 пункту 6.7 глави 6 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

– дбайливо ставитися до майна ВНЗ, озброєння та спеціальної техніки;

– суворо дотримуватися норм моралі, професійної та службової етики, заходів безпеки під час навчальних занять і проведення робіт з озброєнням та спеціальною технікою;

(Абзац п'ятий підпункту 6.7.3 пункту 6.7 глави 6 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

– дотримуватися вимог щодо захисту персональних даних та інформації, що становить державну таємницю.

6.8. Початком проходження служби в органах внутрішніх справ, військової служби у Національній гвардії України вважається дата, зазначена в наказі про зарахування на навчання до ВНЗ.

6.9. Після зарахування до ВНЗ курсанти проходять табірний збір терміном до 1 місяця.

6.10. Після проходження табірної збори курсанти, які не проходили службу в органах внутрішніх справ, складають Присягу працівника органів внутрішніх справ України.

На період навчання курсантам видаються службові посвідчення особи.

6.11. Особи перемінного складу носять формений одяг встановленого зразка з відзнаками відповідно до їх спеціального чи військового звання.

Дозволяється носити цивільний одяг поза розташуванням ВНЗ під час перебування у відпустці або у вільний від служби (навчання) час.

6.12. На навчання до ВНЗ за державним замовленням приймаються особи чоловічої та жіночої статі, які мають відповідний рівень освіти і відповідають вимогам статті 17 Закону України «Про міліцію».

6.13. ВНЗ, в особі ректора (начальника), з одного боку, головним управлінням, управлінням МВС в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, на залізничному транспорті, в особі начальника, з другого боку, та громадянином України, який зарахований на навчання до ВНЗ за державним замовленням, з третього боку, протягом місяця з дня зарахування на навчання укладається договір про підготовку фахівця у вищому навчальному закладі Міністерства внутрішніх справ України (для Національної гвардії України – контракт про проходження громадянами України військової служби (навчання)). Типовий договір затверджений наказом МВС від 14.05.2007 № 150 «Про затвердження Типового договору про підготовку фахівця у вищому навчальному закладі

Міністерства внутрішніх справ України» та зареєстрований у Міністерстві юстиції України 29.05.2007 за № 547/13814. Установлення правових відносин між курсантами ВНЗ, яким не виповнилося 18 років, і державою здійснюється відповідно до вимог Цивільного кодексу України.

(Абзац перший пункту 6.13 глави 6 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

У разі відмови від укладання договору (контракту) особа перемінного складу відраховується з ВНЗ.

6.14. Особам, зарахованим на навчання до ВНЗ та яким надано відповідний статус, присвоюються спеціальні або військові звання.

6.15. Призначення на посаду курсантів здійснюється наказом ректора (начальника) ВНЗ.

6.16. Курсанти (слухачі) можуть бути направлені в службові відрядження:

– для проходження практичної підготовки; *(Абзац другий пункту 6.16 глави 6 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)*

– для забезпечення охорони громадського порядку;

– для супроводження хворих;

– для участі в наукових заходах;

(Абзац п'ятий пункту 6.16 глави 6 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

– до органів досудового розслідування або для участі в судовому засіданні;

(Абзац шостий пункту 6.16 глави 6 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

– для виконання заходів, пов'язаних із забезпеченням життєдіяльності ВНЗ, підрозділу та організацією і проведенням навчально-виховного процесу;

– для участі в спортивних і культурно-масових заходах.

6.17. Курсантам (слухачам) денної форми навчання щороку надається чергова (канікулярна) відпустка у строки, визначені навчальними планами.

6.18. Крім чергової (канікулярної) відпустки, курсантам (слухачам) можуть надаватися відпустки у зв'язку з хворобою та за сімейними обставинами.

6.18.1. Відпустка у зв'язку з хворобою надається на строк до чотирьох місяців на підставі висновку (постанови) військово-лікарської комісії.

6.18.2. Відпустка за сімейними обставинами надається:

– у разі тяжкої хвороби або смерті близьких родичів курсанта (слухача) (батько, мати, діти, рідні брати, сестри, дружина та її батьки) або інших осіб, на вихованні яких він перебував;

– у разі пожежі або іншого стихійного лиха, від якої постраждала сім'я курсанта (слухача);

– в інших випадках за рішенням ректора (начальника) ВНЗ.

6.18.3. Необхідність надання відпустки за сімейними обставинами повинна бути підтверджена начальником органу, підрозділу внутрішніх справ за місцем проживання його близьких родичів чи лікувальним закладом.

Відповідні документи подаються курсантом (слухачем) під час порушення клопотання про надання відпустки або, у крайньому випадку, після повернення з відпустки.

6.18.4. Відпустка за сімейними обставинами надається тривалістю до 10 календарних днів. 6.19. Відпустка у зв'язку із закінченням ВНЗ надається структурним підрозділом внутрішніх справ, до якого направили випускника для проходження служби, після призначення на штатну посаду відповідно до чинного законодавства. Ця відпустка включається в тривалість чергової відпустки за поточний рік.

(Пункт 6.19 глави 6 в редакції Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

6.20. Курсантам (слухачам), які відбувають у відпустки, передбачені цим Положенням, надається додатковий час для проїзду до місця проведення відпустки і повернення до ВНЗ.

6.21. Невід'ємною складовою частиною практичної підготовки осіб перемінного складу ВНЗ денної форми навчання є практика в комплектуючих підрозділах МВС, що здійснюється з метою закріплення теоретичних знань, отриманих на певному етапі навчання відповідно до напрямку, напрямку підготовки, спеціальності (спеціалізації), набуття та вдосконалення професійних навичок і вмінь.

Перелік видів практики для кожного напрямку, напрямку підготовки, спеціальності (спеціалізації), їх форми, тривалість і терміни проведення визначаються в навчальних планах.

(Пункт 6.22 глави 6 виключено на підставі Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

6.22. Порядок організації, проведення та захисту практики курсантів (слухачів) ВНЗ в органах та підрозділах внутрішніх справ визначається окремими нормативно-правовими актами МВС та МОН.

6.23. Курсанти першого курсу (крім військовослужбовців Національної гвардії України) розміщуються в казармах (гуртожитках).

Курсанти наступних курсів проживають у гуртожитках, що знаходяться в розташуванні навчального закладу, або поза розташуванням ВНЗ.

6.24. Курсанти (військовослужбовці Національної гвардії України) розміщуються у гуртожитках (казармах) у порядку, установленому нормативно-правовими актами МВС та статутом ВНЗ.

6.25. Курсантам після закінчення ВНЗ присвоюється кваліфікація відповідного освітньо-кваліфікаційного рівня, видається диплом державного зразка та нагрудний знак, а також присвоюється спеціальне звання відповідно до вимог чинного законодавства.

6.26. Курсанти (слухачі, студенти) несуть дисциплінарну, адміністративну, матеріальну та кримінальну відповідальність згідно із законодавством.

(Пункт 6.26 глави 6 в редакції Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

6.27. Порядок та підстави для відшкодування фактичних витрат, пов'язаних з утриманням у ВНЗ осіб, які навчалися за державним замовленням, визначаються відповідно до чинного законодавства.

(Пункт 6.27 глави 6 в редакції Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

6.28. У разі відмови осіб, які навчалися за державним замовленням, від добровільного відшкодування витрат таке відшкодування здійснюється в судовому порядку.

(Пункт 6.28 глави 6 в редакції Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

6.29. Питання відрахування та поновлення у ВНЗ курсантів (слухачів, студентів), переведення їх з одного напрямку підготовки, спеціальності (напряму) на іншу (інший), з однієї форми навчання на іншу, з одного ВНЗ до іншого ВНЗ, а також переривання навчання здійснюється відповідно до Положення про порядок відрахування, переривання навчання, поновлення і переведення курсантів (слухачів) вищих навчальних закладів МВС, затвердженого наказом МВС від 07 вересня 2009 року № 381, зареєстрованого у Міністерстві юстиції України 29 вересня 2009 року за № 911/16927.

(Пункт 6.29 глави 6 в редакції Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

(Пункт 6.30 глави 6 виключено на підставі Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

(Пункт 6.31 глави 6 виключено на підставі Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

(Пункт 6.32 глави 6 виключено на підставі Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

(Пункт 6.33 глави 6 виключено на підставі Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

(Пункт 6.34 глави 6 виключено на підставі Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

(Пункт 6.35 глави 6 виключено на підставі Наказу Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

7. Наукова діяльність

7.1. Наукова і науково-технічна діяльність є невід'ємною складовою освітньої діяльності ВНЗ і здійснюється на принципах органічного поєднання освіти, науки і практики, збалансованого співвідношення фундаментальних і прикладних наукових досліджень, комплексного підходу до розв'язання наукових проблем правоохоронної діяльності, плановості проведення наукових досліджень, економічної доцільності та ефективності наукових досліджень.

Визначення мети, завдань та перспективних напрямів розвитку наукової та науково-технічної діяльності покладається на Вчену раду ВНЗ.

7.2. Основними завданнями наукової і науково-технічної діяльності у ВНЗ є:

- спрямування фундаментальних і прикладних досліджень та розробок на розв'язання актуальних проблем правоохоронної діяльності підрозділів МВС відповідно до їх функцій та компетенцій а також забезпечення навчально-виховного процесу у ВНЗ;

- вивчення ефективності правового регулювання діяльності органів внутрішніх справ, Національної гвардії України, проведення наукових експертиз проектів законодавчих та інших нормативно-правових актів організаційних рішень і програм правоохоронного спрямування;

- розроблення за результатами наукових досліджень стандартів вищої освіти, навчальної та наукової літератури, навчально-методичних та інформаційних матеріалів, пропозицій і рекомендацій з їх подальшим упровадженням у практику та навчальний процес;

(Абзац четвертий пункту 7.2 глави 7 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

- раціональне використання і розвиток потенціалу учасників науково-дослідної діяльності, підготовка та підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників;

- створення, розвиток та впровадження сучасних інформаційних технологій та комплексів, спрямованих на підвищення якості навчання, рівня підготовки фахівців для органів внутрішніх справ. Розповсюдження передових інформаційних технологій та результатів наукових досліджень ВНЗ на практичні підрозділи МВС;

- вивчення та впровадження вітчизняного та зарубіжного позитивного передового досвіду в практичну діяльність органів внутрішніх справ України.

(Пункт 7.2 глави 7 доповнено новим абзацом згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

7.3. Наукова і науково-технічна діяльність у ВНЗ здійснюється на основі постійної взаємодії і творчого співробітництва з іншими ВНЗ, науковими установами та практичними підрозділами МВС, органами виконавчої влади, місцевого самоврядування, навчальними та науковими закладами України, науковою громадськістю, суспільно-політичними та неурядовими організаціями шляхом координації тематики науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт, спільного їх здійснення, упровадження результатів наукових досліджень, обміну науковою інформацією та досвідом організації наукової роботи, а також шляхом здійснення в установленому порядку творчих контактів та співробітництва з відповідними установами інших держав.

7.4. Загальну організацію та координацію наукової, науково-технічної та науково-педагогічної діяльності у ВНЗ здійснює відповідний підрозділ.

7.5. Результати оцінки наукової роботи і науково-технічної діяльності у ВНЗ є частиною загальної оцінки діяльності вищого навчального закладу.

7.6. До проведення наукових досліджень у ВНЗ, крім постійного складу, залучається перемінний склад.

(Главу 7 доповнено новим пунктом згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

8. Міжнародне співробітництво та зовнішньоекономічні зв'язки

8.1. ВНЗ мають право на здійснення міжнародного співробітництва згідно з чинним законодавством. Основними напрямками міжнародного співробітництва ВНЗ є:

- обмін досвідом роботи, навчально-методичними матеріалами і літературою;
- організація та проведення спільних наукових досліджень у галузі права, правоохоронної діяльності та боротьби зі злочинністю;
- обмін курсантами (слухачами, студентами) та викладачами;
- проведення спільних семінарів, конференцій, симпозіумів, «круглих столів»;
- участь у міжнародних освітніх та наукових програмах;
- здійснення зовнішньоекономічної діяльності.

8.2. Зовнішньоекономічна діяльність ВНЗ провадиться відповідно до чинного законодавства шляхом укладання договорів з іноземними юридичними та фізичними особами.

8.3. Основними видами зовнішньоекономічної діяльності ВНЗ є:

- навчання іноземних слухачів (студентів), післядипломна підготовка та підвищення кваліфікації фахівців, підготовка науковців;
- організація спільної підготовки курсантів (слухачів, студентів);
- проведення спільних наукових розроблень;
- виконання наукових робіт за грантами, започаткованими фондами іноземних держав;
- здійснення інших видів зовнішньоекономічної діяльності, передбачених чинним законодавством.

8.4. Підготовка фахівців для зарубіжних країн у ВНЗ здійснюється відповідно до вимог чинного законодавства.

8.5. Валютні, матеріальні надходження від зовнішньоекономічної діяльності використовуються ВНЗ для забезпечення його власної статутної діяльності згідно з кошторисом та чинним законодавством.

9. Фінансове, ресурсне та майнове забезпечення ВНЗ

9.1. Фінансування ВНЗ здійснюється за рахунок коштів державного бюджету, призначених для фінансування МВС, та інших джерел фінансування, не заборонених чинним законодавством.

9.2. Розміри бюджетних призначень на підготовку фахівців з вищою освітою, а також підготовку наукових і науково-педагогічних працівників на кожний календарний рік визначаються відповідним Законом «Про Державний бюджет України».

9.3. З метою забезпечення діяльності ВНЗ Міністерство внутрішніх справ передає в користування та оперативне управління закладу об'єкти права власності (споруди, будівлі, майнові комплекси, обладнання, а також інше необхідне майно споживчого, соціально-культурного та іншого призначення), що належить йому на правах власності.

9.4. ВНЗ на правах, визначених чинним законодавством, належать:

- кошти, майно, інші об'єкти власності, передані йому фізичними та (або) юридичними особами в порядку, установленому чинним законодавством;
- доходи від власної діяльності та придбані на ці доходи об'єкти власності.

9.5. Земельні ділянки ВНЗ передаються їм у постійне користування відповідно до вимог чинного законодавства.

9.6. ВНЗ мають право самостійно використовувати майно, передане йому в оперативне управління.

9.7. ВНЗ забезпечують дотримання екологічних вимог відповідно до законодавства України.

9.8. Додатковими джерелами фінансування ВНЗ є:

- кошти, отримані за навчання, підготовку, підвищення кваліфікації та перепідготовку кадрів відповідно до укладених договорів;
- плата за надання додаткових освітніх послуг;

- кошти, отримані за виконання науково-дослідних робіт (послуг) та інших робіт (послуг) на замовлення підприємств, установ, організацій та громадян;
- фінансова допомога місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування;
- кредити і позики банків, дивіденди від цінних паперів;
- валютні надходження;
- добровільні грошові внески, матеріальні цінності, отримані від підприємств, установ, організацій, окремих громадян, та інші кошти;
- інші джерела, не заборонені законодавством.

(Пункт 9.8 глави 9 доповнено новим абзацом згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ № 982 від 15.10.2013)

9.9. Бюджетні асигнування та надходження спеціального фонду не підлягають вилученню та використовуються виключно за призначенням відповідно до вимог чинного законодавства.

9.10. ВНЗ самостійно використовують кошти загального та спеціального фондів державного бюджету відповідно до кошторису, що затверджується МВС.

9.11. ВНЗ користуються банківським кредитом і несуть відповідальність за виконання кредитних договорів та дотримання фінансової дисципліни згідно з чинним законодавством.

Начальник Департаменту освіти та науки МВС полковник міліції В. Я. Горбачевський

МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ НАКАЗ

14.04.07

м. Київ

№ 154 І

ПРО ОРГАНІЗАЦІЮ НАУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В СИСТЕМІ МВС УКРАЇНИ

На виконання вимог Закону України «Про наукову та науково-технічну діяльність» і з метою реалізації заходів, передбачених наказом МВС України від 15.03.2006 № 263 «Про реформування галузевої системи освіти та забезпечення ступеневої підготовки фахівців для ОВС»,

НАКАЗУЮ:

1. Затвердити:

1.1. Положення про Наукову раду МВС України (додаток 1).

1.2. Положення про організацію проведення науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт у системі МВС України (додаток 2)

1.3. Персональний склад Наукової ради МВС України (додаток 3).

2. Заступникові Міністра Плеханову М.А. внести організаційно-штатні пропозиції щодо забезпечення роботи секретаріату Наукової ради МВС України.

3. Заступникові Міністра Сусліву В.І. забезпечити секретаріат Наукової ради МВС України службовим приміщенням, комп'ютерною та організаційною технікою.

4. Уважати такими, що втратили чинність, накази МВС України від 15.05.2003 № 491, від 31.07.2003 № 827, від 29.03.2004 № 347, від 30.06.2004 № 730.

5. Контроль за виконанням наказу покласти на першого заступника Міністра Корнієнка М. В.

6. Наказ надіслати за належністю.

Міністр

В. П. Цушко

Положення про Наукову раду МВС України¹

І. Загальні положення

1.1. Цим Положенням визначаються основні завдання та напрями діяльності Наукової ради МВС України (далі – Рада), членство в ній, порядок прийняття рішень і їх реалізації, інші питання щодо створення і функціонування Ради.

1.2. Рада є колегіальним дорадчим органом Міністерства внутрішніх справ, який сприяє проведенню єдиної політики щодо наукового забезпечення діяльності органів внутрішніх справ та ефективному управлінню науковою і науково-технічною діяльністю.

1.3. Рада у своїй діяльності керується Конституцією та іншими законами України, актами Президента України, Кабінету Міністрів України, Міністерства внутрішніх справ (далі – МВС) України, Міністерства освіти і науки України, Національної академії наук України, Вищої атестаційної комісії України, державними, галузевими, міжнародними стандартами, а також цим Положенням.

2. Основні завдання Ради

2.1. Основними завданнями Ради є:

2.1.1. Наукове обґрунтування стратегічного розвитку МВС України.

2.1.2. Визначення перспектив та пріоритетних напрямів наукового забезпечення діяльності органів внутрішніх справ.

2.1.3. Координація наукової, науково-методичної та науково-технічної діяльності органів та підрозділів внутрішніх справ, вищих навчальних закладів (далі – ВНЗ) і науково-дослідних установ (далі – НДУ) МВС України.

2.1.4. Розгляд та затвердження річного плану науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт (далі – НД і ДКР) МВС України, прийняття рішень щодо проведення конкурсів на кращу наукову роботу, краще навчальне видання, краще періодичне видання.

2.1.5. Формування наукових засад вивчення і узагальнення позитивного досвіду боротьби зі злочинністю, визначення форм і методів його впровадження в діяльність органів внутрішніх справ.

2.1.6. Вирішення питань, пов'язаних з підготовкою та перепідготовкою наукових і науково-педагогічних кадрів, введенням нових наукових та освітніх спеціальностей, визначенням напрямів розвитку та оптимізації відомчої системи освіти і науки.

2.1.7. Організація взаємодії і співробітництва з органами державної влади, правоохоронними органами та громадськими організаціями України, правоохоронними органами зарубіжних країн з питань наукового забезпечення правоохоронної діяльності.

2.1.8. Координація роботи з проведення конференцій, семінарів і нарад з наукових, науково-технічних та навчально-методичних питань діяльності МВС України.

2.1.9. Розгляд питань щодо стимулювання наукової діяльності в системі МВС України.

2.1.10. Проведення експертизи наукових та навчально-методичних праць за відповідними напрямами (спеціальностями) і освітньо-кваліфікаційними рівнями підготовки та схвалення рішень щодо надання підручникам і навчальним посібникам відомчого грифу „Схвалено для використання в навчально-виховному процесі».

3. Функції Ради

З метою виконання зазначених вище завдань на Раду покладено такі функції:

3.1. Формування основних напрямів фундаментальних та прикладних наукових досліджень і науково-технічних розробок МВС України.

3.2. Узагальнення стану і результатів наукової роботи в системі МВС України.

3.3. Підготовка пропозицій щодо впорядкування мережі відомчих закладів освіти та визначення обсягів державного замовлення на підготовку фахівців.

3.4. Контроль за діяльністю науково-дослідних підрозділів МВС України, здійснення заходів щодо підвищення ефективності їх роботи.

3.5. Наукова експертиза проектів законодавчих та інших нормативно-правових актів, спрямованих на вдосконалення діяльності органів внутрішніх справ.

3.6. Схвалення концепцій, програм, типових навчальних планів, планів проведення конференцій, семінарів і нарад з наукових, науково-технічних та науково-методичних питань.

3.7. Обговорення і затвердження плану НД і ДКР, що виконується ВНЗ та НДУ МВС України на замовлення підрозділів центрального апарату МВС і територіальних органів внутрішніх справ, а також контроль за його виконанням.

3.8. Розгляд клопотань ВНЗ, НДУ МВС України про визначення (продовження) строків діяльності спеціалізованих учених рад і внесення пропозицій Міністрові щодо їх вирішення.

3.9. Підготовка пропозицій до кошторису МВС за загальним та спеціальними фондами щодо цільового фінансування наукових досліджень.

3.10. Розгляд питань, пов'язаних з підготовкою та перепідготовкою наукових та науково-педагогічних кадрів, введенням нових наукових спеціальностей, розвитком і оптимізацією структури ВНЗ і НДУ МВС України.

3.11. Розгляд клопотань про висунення працівників структурних підрозділів, ВНЗ та НДУ МВС України на присудження премій, присвоєння почесних звань, іменних стипендій тощо.

4. Склад Ради

4.1. Кількість членів Ради становить 37 осіб. Очолює Раду перший заступник Міністра внутрішніх справ України. Голова Ради має двох заступників, які обираються на засіданні Ради. У разі потреби голова Ради може доручати реалізацію своїх окремих повноважень заступникам.

4.2. Голова Ради:

призначає чергові та позачергові засідання Ради; проводить засідання Ради;

скріплює підписом рішення Ради.

4.3. До складу Рад входять керівники НДУ та ВНЗ МВС України, представники структурних підрозділів центрального апарату МВС і територіальних органів внутрішніх справ, провідні фахівці відомчої науки.

Персональний склад Ради за поданням голови затверджується Міністром внутрішніх справ України.

4.4. До складу Ради з правом дорадчого голосу можуть бути включені представники інших профільних наукових установ і організацій та навчальних закладів (за їх письмовою згодою).

4.5. Члени Ради мають право:

бути присутніми на засіданнях Ради і брати участь в обговоренні питань, що виносяться на розгляд, та прийнятті рішень;

ознайомлюватися з матеріалами чергового засідання Ради, проектами рішень, що виносяться на обговорення, результатами виконання прийнятих рішень і протоколами засідань, отримувати матеріали та інформацію, необхідну для підготовки питань, що виносяться на розгляд;

виявляти особисту ініціативу в порушенні перед Радою питань щодо поліпшення діяльності органів внутрішніх справ, наукової і науково-дослідної роботи, законодавства та інших нормативно-правових актів;

уносити пропозиції щодо персонального складу Ради.

4.6. До роботи в Раді можуть залучатися висококваліфіковані фахівці з числа практичних працівників органів внутрішніх справ, а також (за погодженням) фахівці НАН України, Академії правових наук України, Міністерства освіти і науки України, інших центральних органів виконавчої влади, вищих навчальних закладів.

4.7. Секції Ради: У складі Ради діють секції:

- наукового забезпечення діяльності органів внутрішніх справ;
- науково-технічного забезпечення діяльності органів внутрішніх справ;
- науково-методичного забезпечення діяльності ВНЗ МВС України.

Секції очолюють керівники, які обираються шляхом відкритого голосування на засіданні Ради.

4.8. З метою вирішення окремих питань, що потребують поглиблених знань у відповідних галузях, Радою або секціями створюються експертні комісії з числа членів Ради, практичних працівників органів внутрішніх справ, наукових працівників НДУ та ВНЗ МВС України, а також (за погодженням) фахівців НАН України, Академії правових наук України, Міністерства освіти і науки України, інших центральних органів виконавчої влади, вищих навчальних закладів.

5. Організація діяльності Ради

5.1. Організаційною формою роботи Ради є засідання. Планові засідання Ради проводяться не рідше 4 разів на рік. Позапланові засідання проводяться в міру потреби.

5.2. Засідання Ради є правомочним за умови участі в ньому не менше половини загальної кількості її членів.

5.3. Рішення Ради приймаються шляхом відкритого голосування простою більшістю голосів.

5.4. Робота Ради проводиться відповідно до плану засідань на рік, у якому зазначаються питання, що необхідно розглянути, строк подання матеріалів, особи, відповідальні за підготовку і подання матеріалів на засідання Ради, орієнтовна дата проведення засідань Ради.

5.5. Затверджений план засідань Ради розсилається членам Ради не пізніше, ніж за два тижні до початку року.

5.6. Додаткові питання до затвердженого плану засідань Ради можуть бути включені до порядку денного засідання Ради за рішенням її голови не пізніше ніж за десять днів до чергового засідання.

5.7. Дата, час, місце проведення та порядок денний засідання Ради визначаються головою Ради.

5.8. Організаційне забезпечення діяльності Ради здійснює її секретаріат. Склад секретаріату формується з числа працівників відділу моніторингу наукового забезпечення діяльності органів та підрозділів внутрішніх справ ДНДІ МВС України.

5.9. Секретаріат Ради:

забезпечує одержання членами Ради в установленому порядку інформації, матеріалів, документів, необхідних для виконання покладених завдань;

надає членам Ради необхідні документи та інформаційні матеріали з питань діяльності;

інформує членів Ради щодо доручень голови, часу та місця проведення засідань;

веде діловодство з питань діяльності Ради;

здійснює організаційне забезпечення проведення засідань Ради.

5.10. Секретаріат очолює учений секретар, який є членом Ради. Ученим секретарем може бути особа, яка має науковий ступінь, досвід роботи на посадах, пов'язаних з науковою та науково-педагогічною діяльністю, а також стаж роботи в органах внутрішніх справ не менше 5 років.

5.11. Фінансове, матеріально-технічне забезпечення діяльності Ради здійснюється за рахунок коштів державного бюджету, передбачених для забезпечення діяльності МВС України.

Про роботу Ради і прийняті рішення Голова інформує Міністра внутрішніх справ та вносить пропозиції щодо їх нормативно-правового забезпечення.

**Начальник Департаменту роботи з персоналом МВС України
полковник міліції**

М. М. Стоцька

Додаток 2

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ МВС України
15.05.2007
№ 154

Положення про організацію проведення науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт у системі МВС України¹

І. Загальні положення

1.1. Це Положення регулює організацію, планування і проведення науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт (далі – НД і ДКР) у системі МВС України, а також порядок упровадження їх результатів у практичну діяльність та навчальний процес.

1.2. Організація та проведення НД і ДКР у системі МВС України регламентується Конституцією та іншими законами України, актами Президента України, Кабінету Міністрів України, Державного комітету з питань технічного регулювання та споживчої політики, Міністерства освіти і науки, Міністерства внутрішніх справ, а також цим Положенням.

1.3. До НД і ДКР належать науково-дослідні, проектні, конструкторські, технологічні роботи та послуги, створення дослідних зразків або партій виробів, необхідних для проведення НД і ДКР, які згідно з умовами, погодженими із замовниками, виконуються (надаються) науково-дослідними установами та вищими навчальними закладами (далі – НДУ та ВНЗ).

1.4. Основною метою проведення НД і ДКР у системі МВС України є вирішення правових, організаційних, технічних, оперативних, інформаційних та інших проблем, які стоять перед органами внутрішніх справ (далі – ОВС).

1.5. НД і ДКР, які проводяться НДУ та ВНЗ МВС України, спрямовані на:

1.5.1. Розроблення пропозицій і рекомендацій щодо вдосконалення правових та організаційних засад діяльності ОВС.

1.5.2. Створення зразків або партій спеціальної техніки для використання в службово-оперативній діяльності ОВС, підготовку відповідних проектів, технічних паспортів, технічної документації, інформаційних технологій тощо.

1.5.3. Розроблення наукових, методичних та практичних рекомендацій із удосконалення діяльності органів і підрозділів внутрішніх справ.

1.5.4. Підготовку друкованих і електронних видань підручників, монографій, посібників, статей, а також інших наукових, технічних, навчально-методичних та інформаційних матеріалів.

1.5.6. Сприяння розвитку наукової, технічної творчості, винахідництва та раціоналізаторства серед особового складу ОВС.

1.6. НД і ДКР у системі МВС України здійснюються на основі постійної взаємодії і творчого співробітництва між відомчими НДУ та ВНЗ, органами і підрозділами внутрішніх справ, центральними й місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, НАН України, галузевими академіями наук, НДУ та ВНЗ

інших міністерств, підприємствами, установами, організаціями різних форм власності шляхом координації тематики НД і ДКР, спільного їх проведення, обговорення результатів, обліку науковою інформацією та передовим досвідом.

1.7. Організацію НД і ДКР у системі МВС України здійснюють:

1.7.1. Міністерство внутрішніх справ України: формує і забезпечує реалізацію єдиної відомчої політики у сфері НД і ДКР, координує діяльність НДУ та ВНЗ МВС України, визначає перспективні шляхи впровадження досягнень науки і техніки в практичну діяльність ОВС, забезпечує розвиток відомчого освітнього, наукового та науково-технічного потенціалу.

1.7.2. Наукова рада МВС України (далі – Рада) є дорадчим органом Міністерства внутрішніх справ України, який формує концептуальні засади єдиної відомчої політики у сфері НД і ДКР, розробляє стратегію їх реалізації, визначає перспективи і пріоритетні напрями розвитку у сфері відомчої освіти, наукової, науково-технічної, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності. І

1.7.3. Відділ моніторингу наукового забезпечення діяльності органів і підрозділів внутрішніх справ ДНДІ МВС України (далі – Відділ моніторингу) в межах наданих йому повноважень здійснює моніторинг та координацію НД і ДКР у системі МВС України; на підставі заявок практичних підрозділів ОВС визначає можливих виконавців НД і ДКР, формує проект річного плану НД і ДКР МВС України та подає його на затвердження Ради; здійснює інформаційне забезпечення органів та підрозділів внутрішніх справ у сфері НД і ДКР.

2. Учасники НД і ДКР та їх повноваження

2.1. Учасниками НД і ДКР є:

2.0.1. Замовники – Міністерство внутрішніх справ України, структурні підрозділи центрального апарату МВС, головні управління, управління МВС України в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, на транспорті, а також підприємства, установи та організації, що належать до сфери управління МВС України. Замовниками можуть виступати й інші центральні органи виконавчої влади, підпорядковані їм органи та підрозділи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи і організації, незалежно від форми власності.

2.0.2. Виконавці – НДУ та ВНЗ МВС України. До проведення НД і ДКР у системі МВС України можуть залучатися інші органи та підрозділи внутрішніх справ, центральні й місцеві органи виконавчої влади, НАН України, галузеві академії наук, НДУ та ВНЗ інших міністерств, підприємства, установи, організації різних форм власності.

2.2. Замовник НД і ДКР:

2.2.1. Визначає проблему, яка потребує наукового вирішення, визначає тему НД і ДКР, складає за встановленою формою (додаток 1) та надсилає до Відділу моніторингу заявку на її проведення.

2.2.2. У встановленому порядку надає виконавцю вихідні дані для проведення наукових досліджень, забезпечує його наявними статистичними, аналітичними, інформаційними та іншими матеріалами.

2.2.3. У разі необхідності бере безпосередню участь у проведенні НД і ДКР,

2.2.4. Перевіряє стан виконання замовлень к а проведення НД і ДКР.

2.2.5. Ініціює апробацію результатів замовлення та бере в ній участь.

2.2.6. Організовує приймання результатів НД і ДКР та їх упровадження в оперативно-службову діяльність, ОВС і службово-бойову діяльність внутрішніх військ МВС України.

2.2.7. Здійснює контроль та аналіз ефективності впровадження наукової продукції в оперативно-службову діяльність ОВС і службово-бойову діяльність внутрішніх військ МВС України.

2.2.8. У встановлені терміни подає до Відділу моніторингу звіт про впровадження, результатів НД і ДКР (додаток 2).

2.3. Виконавець НД і ДКР:

2.3.1. Здійснює наукову діяльність та розробляє наукову продукцію.

2.3.2. Складає план проведення НД і ДКР відповідно до завдань, поставлених у замовленні;

2.3.3. У разі необхідності порушує перед замовником питання про надання додаткової інформації і матеріалів (документів), перенесення строків виконання замовлення, проведення апробації та впровадження результатів НД і ДКР у практичну діяльність ОВС.

2.3.4. Бере участь в апробації результатів НД і ДКР.

2.3.4. Передає замовникові результати наукової діяльності (наукову продукцію).

2.3.5. Здійснює авторське супроводження завершених і прийнятих замовником наукових досліджень.

2.3.6. Надає в установлені терміни до Відділу моніторингу звіт про виконання замовлення НД і ДКР та результати їх упровадження в практичну діяльність ОВС у довільній формі.

2.4. Взаємні претензії учасників НД і ДКР вирішуються в порядку, передбаченому чинним законодавством та договорами на проведення робіт.

3. Планування та проведення НД і ДКР

3.1. НД і ДКР у системі МВС України здійснюються на підставі річного Плану проведення НД і ДКР МВС України та різних планів проведення НД і ДКР ВНЗ та НДУ МВС України.

3.2. План проведення НД і ДКР МВС розробляється на основі замовлень органів та підрозділів внутрішніх справ, органів виконавчої влади та місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій, незалежно від форми власності.

3.3. Замовлення органів та підрозділів внутрішніх справ на проведення НД і ДКР реалізуються відповідно до рішень колегій, наказів та розпоряджень МВС України,

тематики Пріоритетних напрямів фундаментальних та прикладних досліджень у системі МВС України, а також з урахуванням рекомендацій Ради.

3.4. Замовлення на проведення НД і ДКР повинно відображати:

- підстави проведення, проблеми, на вирішення яких спрямована робота, наявність питань, що повинні бути розв'язані науковими методами та технічними рішеннями, стан їх наукового розроблення в Україні та за кордоном;
- головні напрями та завдання дослідження;
- методику дослідження (для НДР) та принципи створення дослідного зразка технічного засобу (для ДКР);
- основні етапи роботи та орієнтовні строки їх виконання)
- передбачувані результати, їх форми, напрями впровадження;
- умови виконання НД і ДКР та порядок їх упровадження.

3.5. Замовлення на проведення НД і ДКР до 1 листопада року, який передує планованому, надсилається до Відділу моніторингу.

3.6. Після отримання замовлень на проведення НД і ДКР Відділ моніторингу:

перевіряє їх з метою виключення дублювання тематики замовлень, які були виконані або виконуються; дає висновок щодо відповідності замовлень пріоритетним напрямам наукових досліджень і практичним потребам ОВС;

визначає можливих виконавців НД і ДКР;

на підставі узагальнення замовлень розробляє проект Плану проведення НД і ДКР МВС та передає його до секретаріату Ради.

3.7. Проект Плану проведення НД і ДКР МВС розглядається і затверджується на черговому засіданні Ради.

3.8. Замовлення, що не включені Радою до Плану проведення НД і ДКР МВС, повертаються замовникам на доопрацювання.

3.9. Замовлення, схвалені Радою, направляються майбутнім виконавцям.

3.10. Після отримання замовлення Виконавець складає план виконання НД (ДКР) та узгоджує його із замовником. У разі необхідності виконавець може вимагати від замовника додаткову інформацію та необхідні документи, розробляти спільні заходи щодо апробації, створення експериментальних зразків та ін.

3.11. У разі виконання НД (ДКР) декількома структурними підрозділами, ВНЗ, НДУ план виконання НД (ДКР) складається головним виконавцем.

3.12. Замовлення на проведення НД і ДКР включаються до планів проведення НД і ДКР НДУ та ВНЗ МВС України на наступний рік.

3.13. Плани проведення НД і ДКР ВИЗ та ИДУ МВС України (додаток 3) щорічно надаються до Відділу моніторингу до 30 грудня року, який передує планованому.

3.14. Порядок та умови виконання НД і ДКР визначаються відповідними договорами, Державними стандартами України (ДСТУ 3973-2000 «Система розроблення та поставлення продукції на виробництво. Правила виконання науково-дослідних робіт. Загальні положення», ДСТУ 3974-2000 «Система розроблення та поставлення продукції на виробництво. Правила виконання дослідно-конструкторських робіт. Загальні положення»), Іншими нормативними актами:

3.15. За результатами виконання НД і ДКР виконавець складає акт здавання-приймання НД (ДКР), затверджує його і направляє замовникові (додаток 4).

3.16. Замовник вивчає стан та якість виконання НД (ДКР) і, у разі згоди з отриманими результатами, підписує акт здавання-приймання. Протягом 5 днів після підписання акт здавання-приймання НД (ДКР) направляється виконавцю, а його копія – до Відділу моніторингу.

3.17. У разі незгоди з результатами НД (ДКР) замовник має право повернути замовлення для доопрацювання із зазначенням конкретних недоліків та строків їх усунення.

3.18. У разі виявлення виконавцем недоцільності продовження або завершення НД (ДКР) він, за погодженням із Відділом моніторингу, подає замовнику мотивоване обґрунтування необхідності припинення НД (ДКР).

3.19. Замовлення вважається виконаним з моменту підписання замовником акта здавання-приймання НД (ДКР).

3.20. За результатами виконання річних планів НД і ДКР виконавцем складається звіт (додаток 5), який разом з пояснювальною запискою (додаток 6) підписується керівництвом, розглядається на засіданні вченої ради НДУ чи ВНЗ або її наукового підрозділу та подається не пізніше 10 січня наступного року до відділу моніторингу

**Начальник Департаменту роботи з персоналом МВС України
полковник міліції**

М. М. Стоцька

МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ

НАКАЗ

28.11.2017 № 963

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
19 грудня 2017 р.
за № 1534/31402

**ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОРЯДКУ ПІДГОТОВКИ
ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ СТУПЕНЯ ДОКТОРА ФІЛОСОФІЇ
ТА ДОКТОРА НАУК У НАУКОВО-ДОСЛІДНИХ УСТАНОВАХ,
ЩО НАЛЕЖАТЬ ДО СФЕРИ УПРАВЛІННЯ МІНІСТЕРСТВА
ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ, ТА ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ
ІЗ СПЕЦИФІЧНИМИ УМОВАМИ НАВЧАННЯ, ЯКІ ЗДІЙСНЮЮТЬ
ПІДГОТОВКУ КАДРІВ ДЛЯ МІНІСТЕРСТВА ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
І НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ**

Відповідно до Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у вищих навчальних закладах (наукових установах), затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 23 березня 2016 року № 261, з метою унормування порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у науково-дослідних установах, що належать до сфери управління Міністерства внутрішніх справ України, та вищих навчальних закладах із специфічними умовами навчання, які здійснюють підготовку кадрів для Міністерства внутрішніх справ України і Національної поліції України, **НАКАЗУЮ:**

1. Затвердити Порядок підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у науково-дослідних установах, що належать до сфери управління Міністерства внутрішніх справ України, та вищих навчальних закладах із специфічними умовами навчання, які здійснюють підготовку кадрів для Міністерства внутрішніх справ України і Національної поліції України, що додається.

2. Уважати таким, що втратив чинність, наказ Міністерства внутрішніх справ України від 02 грудня 2013 року № 1177 «Про затвердження Інструкції про організацію підготовки науково-педагогічних і наукових кадрів у вищих навчальних закладах та науково-дослідних установах Міністерства внутрішніх справ України», зареєстрований у Міністерстві юстиції України 19 грудня 2013 року за № 2153/24685.

3. Департаменту персоналу, організації освітньої та наукової діяльності Міністерства внутрішніх справ України (Доскевич Г.О.) забезпечити подання цього наказу на державну реєстрацію до Міністерства юстиції України в установленому порядку.

4. Цей наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування.

5. Контроль за виконанням цього наказу покласти на державного секретаря Міністерства внутрішніх справ України Тахтая О.В.

Міністр

А. Б. Аваков

ПОГОДЖЕНО:

Керівник Секретаріату

Спільного представницького органу

сторони роботодавців на національному рівні

Р. Іллічов

Голова Об'єднаної профспілкової організації МВС України

Л. А. Кирилюк

Заступник Міністра освіти і науки України

Ю. М. Рашкевич

Перший заступник Голови

Спільного представницького органу об'єднань профспілок

О. О. Шубін

Голова Національної поліції України

С. М. Князєв

ПОРЯДОК
підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук
у науково-дослідних установах, що належать до сфери управління
Міністерства внутрішніх справ України, та вищих навчальних закладах
зі специфічними умовами навчання, які здійснюють підготовку кадрів
для Міністерства внутрішніх справ України і Національної поліції України

I. Загальні положення

1. Цей Порядок визначає особливості підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук (далі – здобувачі) у науково-дослідних установах, що належать до сфери управління Міністерства внутрішніх справ України (далі – НДУ), та вищих навчальних закладах із специфічними умовами навчання, які здійснюють підготовку науково-педагогічних та наукових кадрів для Міністерства внутрішніх справ України і Національної поліції України (далі – ВНЗ).

2. Підготовка здобувачів із числа державних службовців та працівників апарату Міністерства внутрішніх справ України, територіальних органів, закладів, установ і підприємств, що належать до сфери управління МВС, та поліцейських, державних службовців і працівників Національної поліції України, підприємств, установ та організацій, що належать до сфери управління Національної поліції України, здійснюється у ВНЗ, НДУ за державним замовленням.

3. Безпосередніми замовниками на здійснення підготовки наукових та науково-педагогічних кадрів у ВНЗ, НДУ є підрозділи апарату МВС, територіальні органи, заклади, установи і підприємства, що належать до сфери управління Міністерства внутрішніх справ, а також центральний орган управління Національної поліції України, її територіальні органи, підприємства, установи та організації, які належать до сфери її управління.

4. Здобуття вищої освіти на третьому (освітньо-науковому) та науковому рівнях вищої освіти організовується у ВНЗ/НДУ шляхом навчання:

1) здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії:
за очною (денною, вечірньою) або заочною формами в ад'юнктурі (аспірантурі);
які професійно провадять наукову, науково-технічну або науково-педагогічну діяльність, за основним місцем роботи у відповідному ВНЗ/НДУ (поза ад'юнктурою (аспірантурою));

2) здобувачів ступеня доктора наук:
за очною (денною) формою в докторантурі;
шляхом самостійної підготовки наукових досягнень до захисту.

5. Фінансування підготовки здобувачів здійснюється за рахунок коштів:
Державного бюджету України – за державним замовленням;
фізичних або юридичних осіб – на умовах договору.

6. Розподіл державного замовлення на підготовку наукових та науково-педагогічних кадрів для потреб МВС та Національної поліції України здійснює Департамент персоналу, організації освітньої та наукової діяльності МВС (далі – ДПООНД).

7. На навчання до ВНЗ/НДУ приймаються:
для здобуття вищої освіти ступеня доктора філософії – особи, які здобули ступінь вищої освіти магістра або освітньо-кваліфікаційний рівень спеціаліста;

для здобуття вищої освіти ступеня доктора наук – особи, яким присуджено ступінь доктора філософії (кандидата наук).

До ад'юнктури на конкурсній основі приймаються особи, які мають стаж роботи (служби) не менше 2 років після здобуття вищої освіти ступеня магістра (освітньо-кваліфікаційного рівня спеціаліста).

8. За організацію прийому на навчання та підготовку здобувачів відповідає керівник ВНЗ/НДУ.

9. Для організації навчального процесу, здійснення контролю за виконанням індивідуального плану у ВНЗ/НДУ за рішенням вченої ради в порядку, визначеному Законом України «Про вищу освіту» і статутом ВНЗ, може бути утворено структурний підрозділ ад'юнктури (аспірантури) та докторантури.

10. Вступ на навчання до ад'юнктури (аспірантури) та докторантури ВНЗ/НДУ здійснюється відповідно до цього Порядку, Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у вищих

навчальних закладах (наукових установах), затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 23 березня 2016 року № 261 (далі – постанова КМУ № 261), умов прийому на навчання до закладів вищої освіти на відповідний рік, затверджених Міністерством освіти і науки України, Порядку добору, направлення та зарахування кандидатів на навчання до вищих навчальних закладів із специфічними умовами навчання, які здійснюють підготовку кадрів для Міністерства внутрішніх справ, поліцейських та військовослужбовців Національної гвардії України, затвердженого наказом Міністерства внутрішніх справ України від 15 квітня 2016 року № 315, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 29 квітня 2016 року за № 668/28798, та правил прийому до закладу вищої освіти, затверджених вченою радою закладу вищої освіти на відповідний рік.

11. Вступники до ад'юнктури (аспірантури) складають вступні випробування зі спеціальності (в обсязі навчальної програми для магістра, що відповідає обраній ними науковій спеціальності), з іноземної мови (в обсязі, який відповідає рівню B2 Загальноєвропейських рекомендацій з мовної освіти).

Вступник, який підтвердив свій рівень знань, зокрема з англійської мови, дійсним сертифікатом тестів TOEFL, або сертифікатом International English Language Testing System, або сертифікатом Cambridge English Language Assessment, звільняється від складання вступного іспиту з іноземної мови. Під час визначення результатів конкурсу зазначені сертифікати прирівнюються до результатів вступного випробування з іноземної мови з найвищим балом.

Відповідно до правил прийому до ВНЗ/НДУ особам, які вступають до ад'юнктури (аспірантури) та мають ступінь магістра або освітньо-кваліфікаційний рівень спеціаліста, здобутий за іншою галуззю знань (спеціальністю), може бути призначено додаткові вступні випробування відповідно до обраної галузі знань (спеціальності) підготовки в ад'юнктурі (аспірантурі).

Зміст, форма і строки проведення додаткового вступного випробування визначаються правилами прийому до ВНЗ/НДУ на відповідний рік.

12. Вступні випробування до аспірантури (ад'юнктури) здійснюють предметні комісії, склад яких затверджується наказом керівника ВНЗ/НДУ.

13. Рішення приймальної комісії про зарахування до аспірантури (ад'юнктури) та докторантури затверджується наказом керівника ВНЗ/НДУ, який оприлюднюється в установленому порядку.

14. Особи, які професійно провадять наукову, науково-технічну або науково-педагогічну діяльність за основним місцем роботи, мають право здобувати вищу освіту ступеня доктора філософії поза ад'юнктурою (аспірантурою) у відповідному ВНЗ/НДУ без переривання трудової діяльності або під час перебування у творчій відпустці.

Строк підготовки дисертаційного дослідження до захисту особами, які здобувають вищу освіту ступеня доктора філософії поза ад'юнктурою (аспірантурою), не повинен перевищувати п'яти років.

15. Здобуття вищої освіти ступеня доктора філософії поза ад'юнктурою (аспірантурою) передбачає повне та успішне виконання відповідної освітньо-наукової програми та навчального плану ад'юнктури (аспірантури), визначеного ВНЗ/НДУ, затвердженого в установленому порядку індивідуального навчального плану та індивідуального плану наукової роботи прикріпленою до відповідного навчального (наукового) підрозділу ВНЗ/НДУ особою та публічний захист дисертації у спеціалізованій вченій раді.

16. Правила та процедуру прикріплення здобувачів до навчального (наукового) підрозділу визначає вчена рада відповідного ВНЗ/НДУ.

17. Навчання здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії поза аспірантурою (ад'юнктурою), а також їх наукове керівництво здійснюють за кошти відповідного ВНЗ/НДУ.

18. У разі якщо здобувач, прикріплений до ВНЗ/НДУ для реалізації свого права на здобуття вищої освіти ступеня доктора філософії поза ад'юнктурою (аспірантурою), звільняється з роботи (служби), він втрачає право здобувати відповідний рівень вищої освіти у цьому закладі (установі).

19. Для вступу до докторантури вступник не менше ніж за два місяці до його початку подає до ВНЗ/НДУ розгорнуту пропозицію, в якій міститься план дослідницької роботи та/або інформація про обсяг наукової роботи, необхідної для підготовки результатів проведених досліджень до захисту.

Протягом місяця після завершення прийому документів надані матеріали опрацьовуються на відповідність їх установленим у правилах прийому вимогам та переліку документів, після чого відповідальний підрозділ закладу (установи) виносить на розгляд вченої ради ВНЗ/НДУ клопотання щодо зарахування особи на навчання.

20. Вчена рада ВНЗ/НДУ в місячний строк з дати внесення відповідного клопотання розглядає матеріали щодо кожного вступника та приймає рішення про зарахування чи відмову у зарахуванні до докторантури.

21. Підготовка в ад'юнктурі (аспірантурі) передбачає виконання особою відповідної освітньо-наукової, а в докторантурі – наукової програми ВНЗ/НДУ та проведення власного наукового дослідження за певною спеціальністю.

Невід'ємною складовою освітньо-наукової та наукової програм є підготовка та публікація наукових статей.

22. Освітньо-наукову програму та навчальний план, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії на підставі отриманих ліцензій в ад'юнктурі (аспірантурі), затверджує вчена рада ВНЗ/НДУ для кожної спеціальності.

23. Нормативний строк підготовки здобувачів:

доктора філософії – чотири роки;

доктора наук – два роки.

24. Ад'юнкти (аспіранти) і докторанти проводять наукові дослідження згідно з індивідуальним планом наукової роботи, в якому визначаються зміст, строки виконання та обсяг наукових заходів, а також запланований строк проведення захисту дисертації (наукового дослідження).

Індивідуальний план наукової роботи, погоджений здобувачем та його науковим керівником (консультантом), затверджується вченою радою ВНЗ/НДУ протягом двох місяців із дня зарахування здобувача.

Порушення строків виконання індивідуального плану наукової роботи без поважних причин, передбачених законодавством, може бути підставою для ухвалення вченою радою ВНЗ/НДУ рішення про відрахування ад'юнкта (аспіранта) або докторанта.

Особа, яка раніше навчалася в ад'юнктурі (аспірантурі) чи докторантурі за державним замовленням і не захистилася або була відрахована достроково, має право на повторний вступ до ад'юнктури (аспірантури) чи докторантури за державним замовленням лише за умови відшкодування витрачених на її підготовку коштів у встановленому законодавством порядку.

25. Завершальним етапом підготовки здобувачів є захист наукових досягнень ад'юнкта (аспіранта) або докторанта у спеціалізованій вченій раді.

Атестацію здобувачів вищої освіти ступенів доктора філософії та доктора наук здійснює постійно діюча спеціалізована вчена рада з відповідної спеціальності, яка функціонує у ВНЗ/НДУ, до якого (якої) зараховано здобувача. Якщо у ВНЗ/НДУ, до якого (якої) зараховано здобувача, не функціонує спеціалізована вчена рада з відповідної спеціальності, атестацію може здійснювати постійно діюча спеціалізована вчена рада з відповідної спеціальності іншого вищого навчального закладу (наукової установи) за клопотанням ВНЗ/НДУ, який (яка) здійснював (ла) підготовку здобувача вищої освіти ступенів доктора філософії чи доктора наук.

26. Стан готовності дисертації ад'юнкта (аспіранта) чи докторанта до захисту визначається науковим керівником (консультантом), а у разі призначення двох наукових керівників – за їх консенсусним рішенням.

27. Обов'язковою умовою допуску ад'юнкта (аспіранта) до захисту є успішне виконання ад'юнктом (аспірантом) освітньо-наукової програми.

28. Переведення здобувачів до іншого (іншої) ВНЗ/НДУ, у тому числі на іншу форму навчання, здійснює в установленому законодавством порядку керівник ВНЗ/НДУ за погодженням із керівником ВНЗ/НДУ, до якого (якої) здійснюється переведення.

Переведення здобувачів, які навчаються:

за державним замовленням – здійснюється за погодженням (клопотанням) безпосереднього замовника;

за цільовим призначенням (договором) – здійснюється за погодженням (клопотанням) організації (установи), що направила на навчання.

29. Під час навчання здобувачі:

1) мають право:

брати участь у науковій діяльності кафедри, відділу, лабораторії ВНЗ/НДУ, за яким (якою) закріплені ад'юнкти, аспіранти, та консультуванні докторантів, а також у діяльності наукових товариств курсантів, студентів, слухачів, ад'юнктів, аспірантів, докторантів і молодих вчених, рад молодих вчених тощо;

брати участь у конкурсах наукових робіт МВС (інших споріднених конкурсах), особливості організації яких затверджено окремими нормативно-правовими актами МВС;

відвідувати будь-які види занять, що проводяться у вищому навчальному закладі й можуть сприяти успішному здійсненню наукового дослідження;

2) зобов'язані:

дотримуватись вимог правил внутрішнього розпорядку ВНЗ/НДУ;

бережно ставитися до майна ВНЗ/НДУ;

дотримуватися вимог законодавства щодо охорони державної таємниці та захисту інформації з обмеженим доступом;

виконувати індивідуальний план роботи та двічі на рік звітувати на засіданні кафедри про стан виконання освітньо-наукової (наукової) програми.

30. Покладення ВНЗ/НДУ на ад'юнкта (аспіранта) чи докторанта обов'язків, не пов'язаних із виконанням відповідної освітньо-наукової (наукової) програми та підготовкою дисертації (монографії, статей), забороняється, крім випадків, передбачених законодавством.

II. Організація підготовки за державним замовленням

1. З метою формування державного замовлення на здійснення підготовки наукових та науково-педагогічних кадрів не пізніше 01 вересня року, який передусє плановому, до ДПООНД надсилаються пропозиції на підготовку наукових та науково-педагогічних кадрів за державним замовленням згідно з додатком до цього Порядку:

для потреб МВС – структурними підрозділами апарату МВС, територіальними органами з надання сервісних послуг МВС, закладами, установами і підприємствами, що належать до сфери управління Міністерства внутрішніх справ;

для потреб Національної поліції України – структурними підрозділами центрального органу управління Національної поліції України, її територіальними органами, підприємствами, установами та організаціями, які на-

лежать до сфери управління Національної поліції України, – до підрозділу персоналу центрального органу управління Національної поліції України, який протягом десяти діб здійснює узагальнення та направлення до ДПООНД.

2. ДПООНД у межах компетенції та відповідно до встановленого законодавством порядку здійснює подання до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державного замовлення на підготовку фахівців, наукових, науково-педагогічних та робітничих кадрів, підвищення кваліфікації та перепідготовку кадрів, пропозицій до обсягів державного замовлення відповідних категорій здобувачів.

3. Підготовка здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії за державним замовленням здійснюється в ад'юнктурі (аспірантурі) за очною (денною, вечірньою) формою навчання.

4. Після затвердження обсягів державного замовлення на підготовку наукових та науково-педагогічних кадрів ДПООНД уживає організаційних заходів щодо забезпечення їх виконання:

організовує у встановленому порядку розподіл обсягів державного замовлення між ВНЗ/НДУ;

доводить у встановленому порядку до структурних підрозділів апарату МВС, територіальних органів з надання сервісних послуг МВС, закладів, установ і підприємств, що належать до сфери управління Міністерства внутрішніх справ, а також підрозділів персоналу центрального органу управління Національної поліції України обсяги та розподіл затвердженого державного замовлення.

5. Безпосередні замовники після отримання інформації щодо обсягів та розподілу державного замовлення відповідно до попередніх заявок забезпечують відбір та направлення кандидатів на навчання.

6. У встановлені правилами прийому на поточний рік строки безпосередні замовники подають до ВНЗ/НДУ відомості про кандидатів на навчання в ад'юнктурі (аспірантурі) або докторантурі.

7. Документи вступників на навчання за державним замовленням відповідно до визначеного у правилах прийому до ВНЗ/НДУ переліку підрозділи персоналу безпосередніх замовників надсилають до ВНЗ/НДУ.

8. Після закінчення прийому до ад'юнктури (аспірантури) і докторантури ВНЗ/НДУ видають наказ про зарахування здобувачів та у п'ятиденний строк подають до ДПООНД звіт про виконання державного замовлення.

Витяги з наказу про зарахування здобувачів у п'ятиденний строк ВНЗ/НДУ надсилають до безпосередніх замовників.

9. Безпосередні замовники зобов'язані відрядити в установленому порядку до ВНЗ/НДУ осіб, зарахованих до ад'юнктури (аспірантури) або докторантури за денною формою, у строк, необхідний для своєчасного прибуття на навчання.

Підставою для відрядження є витяг з наказу про зарахування особи до ад'юнктури (аспірантури) або докторантури.

10. Тематика дисертаційних досліджень здобувачів, підготовка яких здійснюється за державним замовленням, погоджується державним секретарем МВС та має враховувати пріоритетні напрями наукових досліджень Міністерства внутрішніх справ України.

11. Здобувачі, які закінчили навчання в ад'юнктурі (аспірантурі) та докторантурі за державним замовленням, направляються для подальшого проходження служби (роботи) згідно з протоколом персонального розподілу випускників, що розробляється на підставі пропозицій безпосередніх замовників.

12. Протокол персонального розподілу випускників ад'юнктури (аспірантури) і докторантури, навчання яких здійснювалось за державним замовленням, затверджує державний секретар МВС.

III. Відрахування

1. Здобувачі можуть бути відраховані з ад'юнктури (аспірантури) та докторантури з таких причин:

1) достроковий успішний захист наукового дослідження за умови виконання освітньої складової у повному обсязі;

2) за власним бажанням;

3) у разі порушення строку затвердження теми дисертації без поважних причин (на підставі рішення, ухваленого вченою радою);

4) невиконання чи невчасне виконання індивідуального плану роботи (на підставі рішення, ухваленого вченою радою);

5) несвочасна ліквідація академічної заборгованості (на підставі рішення, ухваленого вченою радою);

6) порушення дисципліни та правил внутрішнього трудового розпорядку ВНЗ/НДУ (на підставі рішення, ухваленого вченою радою);

7) невиконання умов договору;

8) звільнення з ВНЗ/НДУ (стосується осіб, які здобувають ступінь доктора філософії поза аспірантурою);

9) та інші підстави, визначені законодавством.

2. Питання щодо відрахування здобувачів розглядає вчена рада за клопотанням керівників кафедр ВНЗ (відповідного наукового підрозділу НДУ) та наукового керівника (консультанта).

3. Здобувачі відраховуються з ад'юнктури (аспірантури) та докторантури наказом керівника ВНЗ/НДУ та направляються у розпорядження безпосереднього замовника.

Директор Департаменту персоналу, організації освітньої та наукової діяльності Міністерства внутрішніх справ України

Г. О. Доскевич

Додаток до Порядку
підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії
та доктора наук у науково-дослідних установах, що належать
до сфери управління Міністерства внутрішніх справ України,
та вищих навчальних закладах із специфічними умовами навчання,
які здійснюють підготовку кадрів для Міністерства внутрішніх
справ України і Національної поліції України
(пункт 1 розділу II)

ПРОПОЗИЦІЇ
на підготовку наукових та науково-педагогічних кадрів за державним замовленням

Додаток
до Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня
доктора філософії та доктора наук у науково-дослідних установах,
що належать до сфери управління Міністерства внутрішніх справ України,
та вищих навчальних закладах із специфічними умовами навчання,
які здійснюють підготовку кадрів для Міністерства внутрішніх
справ України і Національної поліції України(пункт 1 розділу II)

ПРОПОЗИЦІЇ

(безпосередній замовник)
на підготовку наукових та науково-педагогічних кадрів
за державним замовленням у _____ році

№ з/п	Вищий навчальний заклад (наукова установа)	Шифр та назва спеціальності	Кількість осіб		Форма навчання	Примітка
			до ад'юнктури (аспірантури)	до докторантури		

Керівник

(підпис)

(ініціали, прізвище)

МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ

НАКАЗ

25.06.2018 № 535

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
16 липня 2018 р. за № 819/32271

Про затвердження Положення
про конкурс на кращу наукову, науково-технічну та профорієнтаційну продукцію
в апараті МВС, територіальних органах, закладах, установах і підприємствах,
що належать до сфери управління Міністерства внутрішніх справ України,
та Положення про конкурс наукових робіт здобувачів першого (бакалаврського) рівня
вищої освіти закладів вищої освіти, що належать до сфери управління
Міністерства внутрішніх справ України

Відповідно до пункту 6 частини четвертої статті 13, пункту 9 частини першої статті 62 Закону України «Про вищу освіту», статті 61 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність», підпункту 34 пункту 4 Положення про Міністерство внутрішніх справ України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від

28 жовтня 2015 року № 878, та з метою активізації наукової роботи здобувачів першого (бакалаврського) рівня вищої освіти закладів вищої освіти, що належать до сфери управління Міністерства внутрішніх справ України, залучення їх до участі в наукових програмах, проектній, конструкторській та інших формах науково-дослідної діяльності, а також стимулювання освітньої, наукової та профорієнтаційної роботи в апараті МВС, територіальних органах, закладах, установах і на підприємствах, що належать до сфери управління Міністерства внутрішніх справ України, **НАКАЗУЮ:**

1. Затвердити такі, що додаються:

1) Положення про конкурс на кращу наукову, науково-технічну та профорієнтаційну продукцію в апараті МВС, територіальних органах, закладах, установах і на підприємствах, що належать до сфери управління Міністерства внутрішніх справ України;

2) Положення про конкурс наукових робіт здобувачів першого (бакалаврського) рівня вищої освіти закладів вищої освіти, що належать до сфери управління Міністерства внутрішніх справ України.

2. Департаменту персоналу, організації освітньої та наукової діяльності МВС (Доскевич Г. О.) забезпечити подання цього наказу на державну реєстрацію до Міністерства юстиції України в установленому порядку.

3. Цей наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування.

4. Контроль за виконанням наказу покласти на державного секретаря Тахтая О. В.

Міністр

А. Б. Аваков

ПОГОДЖЕНО:

Міністр освіти і науки України

Л. М. Гриневич

ЗАТВЕРДЖЕНО

**Наказ Міністерства внутрішніх
справ України**

25 червня 2018 року № 535

**Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України**

**16 липня 2018 р.
за № 819/32271**

ПОЛОЖЕННЯ

**про конкурс на кращу наукову, науково-технічну та профорієнтаційну продукцію
в апараті МВС, територіальних органах, закладах, установах і на підприємствах,
що належать до сфери управління Міністерства внутрішніх справ України**

І. Загальні положення

1. Це Положення визначає порядок організації та умов проведення конкурсу на кращу наукову, науково-технічну та професійно орієнтовану продукцію (далі – профорієнтаційна продукція) в апараті МВС, територіальних органах, закладах, установах і на підприємствах, що належать до сфери управління Міністерства внутрішніх справ України (далі – підрозділи МВС), а також умови визначення його переможців.

2. Це Положення розроблено відповідно до Законів України «Про вищу освіту», «Про наукову і науково-технічну діяльність», інших нормативно-правових актів України у сфері наукової і науково-технічної діяльності.

3. Конкурс на кращу наукову, науково-технічну та профорієнтаційну продукцію в апараті МВС, територіальних органах, закладах, установах і на підприємствах, що належать до сфери управління Міністерства внутрішніх справ України (далі – Конкурс), проводиться щороку з метою стимулювання освітньої, наукової та профорієнтаційної роботи у підрозділах МВС.

4. Головними завданнями Конкурсу є створення в підрозділах МВС творчої атмосфери та умов для інноваційного розвитку, підвищення якості навчальних та наукових видань, мотивація до активної видавничої діяльності, а також удосконалення системи профорієнтації та добору кандидатів на навчання, популяризація відомчої освіти і науки.

5. У Конкурсі, крім працівників підрозділів МВС, можуть брати участь представники Національної гвардії України та центральних органів виконавчої влади, діяльність яких спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра внутрішніх справ України.

6. Забезпечення проведення Конкурсу здійснюється Департаментом персоналу, організації освітньої та наукової діяльності (далі – ДПООНД) МВС.

7. Конкурс оголошується наказом МВС на початку календарного року, а його підсумки підбиваються у жовтні поточного року під час заходів з нагоди професійного свята – Дня юриста.

Інформація про умови проведення Конкурсу та його підсумки оприлюднюються на веб-сайті МВС та закладів вищої освіти (науково-дослідних установ) МВС (далі – ЗВО (НДУ)), на базі яких він проводиться, а також у засобах масової інформації.

8. Для участі у Конкурсі подаються друковані та електронні видання, винаходи (корисні моделі, промислові зразки), методики, програмні продукти практичного та навчального спрямування, відеофільми (відеоролики) навчального спрямування, інша наукова, науково-технічна, профорієнтаційна продукція (далі – конкурсна продукція), що відповідає номінаціям та створена (опублікована) працівниками підрозділів МВС або особами, зазначеними у пункті 5 цього розділу.

9. Конкурс проводиться за такими номінаціями:

наукові видання (монографії, науково-практичні коментарі тощо);
методики, методичні рекомендації (методичні настанови);
винаходи, корисні моделі, промислові зразки;
довідкові видання (енциклопедії, енциклопедичні, мовні, лінгвістичні словники, довідники);
комп'ютерні програми практичного спрямування;
мультимедійні видання (дистанційні навчальні курси, навчальні відеопосібники тощо);
підручники;
навчальні посібники (навчально-методичні та навчальні наочні посібники, хрестоматії, практикуми, робочі зошити тощо);
виробничо-практичні видання (практичні посібники, практичні поради, методичні посібники, пам'ятки);
профорієнтаційні відеоролики;
друкована профорієнтаційна продукція.

Перелік номінацій може змінюватися за обґрунтованим рішенням організаційного комітету Конкурсу відповідно до вищезазначеного переліку наукової, науково-технічної та профорієнтаційної продукції, наданої для участі в Конкурсі, зокрема за поданням голів конкурсних комісій.

10. Під час проведення Конкурсу охорона державної таємниці та обробка персональних даних здійснюються відповідно до вимог чинного законодавства України.

II. Організаційний комітет та конкурсна комісія

1. Для організації та проведення Конкурсу наказом МВС затверджується персональний склад організаційного комітету (далі – Оргкомітет) у кількості не менше 7 членів, який формується на підставі пропозицій підрозділів МВС, інших центральних органів виконавчої влади (за згодою), ЗВО (НДУ), громадських організацій (за згодою).

2. Оргкомітет:

здійснює організаційну роботу з підготовки та проведення Конкурсу;
формує персональний склад конкурсних комісій відповідно до номінацій Конкурсу та організовує їх роботу;
контролює дотримання умов і строків проведення Конкурсу;
організовує підготовку документації та підбиття підсумків Конкурсу;
розглядає протоколи конкурсних комісій щодо визначення переможців Конкурсу та затверджує звіт за підсумками проведення Конкурсу;
надає пропозиції до ДПООНД МВС щодо нагородження переможців Конкурсу;
забезпечує висвітлення підсумків Конкурсу в засобах масової інформації.

3. Головою Оргкомітету призначається директор ДПООНД МВС або його заступник, заступником голови Оргкомітету, секретарем призначаються особи з числа працівників ЗВО (НДУ), на базі яких проводиться Конкурс.

Голова Оргкомітету організовує діяльність та проведення Конкурсу.

Заступник голови Оргкомітету в разі відсутності голови Оргкомітету за його дорученням виконує його обов'язки.

Секретар Оргкомітету забезпечує ведення конкурсної документації.

4. Засідання Оргкомітету проводить голова Оргкомітету або за його дорученням заступник голови.

Засідання Оргкомітету вважається правоможним за наявності не менше двох третин його складу.

Рішення Оргкомітету схвалюються шляхом відкритого голосування простою більшістю голосів.

5. Для забезпечення розгляду та оцінювання конкурсної продукції Оргкомітет формує конкурсні комісії за відповідними номінаціями.

Персональний склад конкурсних комісій формується з пропозицій підрозділів МВС, інших центральних органів виконавчої влади, ЗВО і НДУ, громадських та інших організацій, представників яких за згодою запрошено до участі в Конкурсі, у кількості не менше 5 членів.

До складу конкурсних комісій не можуть входити автори (співавтори) наукової, науково-технічної та профорієнтаційної продукції, що номінується.

6. Конкурсну комісію очолює голова конкурсної комісії.

Голова конкурсної комісії організовує діяльність конкурсної комісії з розгляду конкурсної продукції з відповідної номінації.

Заступник голови конкурсної комісії в разі відсутності голови конкурсної комісії виконує його обов'язки.

Секретар конкурсної комісії забезпечує належне ведення документації.

7. Засідання конкурсної комісії проводить голова конкурсної комісії або за його дорученням заступник голови конкурсної комісії.

Засідання конкурсної комісії вважається правоможним за наявності не менше двох третин її складу.

Рішення конкурсної комісії схвалюються шляхом відкритого голосування простою більшістю голосів.

III. Подання матеріалів для участі в Конкурсі

1. На Конкурс подається конкурсна продукція, опублікована або видана працівниками підрозділів МВС та іншими особами, передбаченими пунктом 5 розділу I цього Положення, протягом останнього календарного року до року проведення Конкурсу.

Періодичне видання подається для участі в Конкурсі не частіше одного разу на два роки.

2. Конкурсна продукція надсилається для участі в Конкурсі за рішенням наукової (вченої) ради закладу (установи) МВС, Національної гвардії України та центральних органів виконавчої влади, діяльність яких спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра внутрішніх справ України.

Конкурсна продукція, відзначена нагородами НАН України, органів державної влади, інших конкурсів, до участі в конкурсі не допускається.

3. Для участі в Конкурсі до ЗВО, НДУ, на базі яких він проводиться, відповідно до обраних номінацій подаються такі матеріали:

1) для друкованих видань:

примірник друкованого видання;

засвідчені в установленому порядку рецензії;

відгуки наукової громадськості та преси про видання (за наявності);

анотація, що включає відомості про актуальність видання, його наукову новизну та відповідність державним програмам, планам, концепціям, перспективи використання в практичній діяльності, законодавчому чи освітньому процесі;

відомості про впровадження у службову діяльність;

відомості про автора (авторів) (прізвище, ім'я, по батькові, науковий ступінь, вчене звання, посада, місце роботи, адреса);

2) для комп'ютерних програм практичного спрямування:

носії інформації з робочою комп'ютерною програмою;

копія свідоцтва про реєстрацію авторського права на твір;

засвідчені в установленому порядку рецензії;

відгуки наукової громадськості та преси про програму (за наявності);

анотація, що включає відомості про актуальність комп'ютерної програми, її наукову новизну та відповідність планам, концепціям, перспективи використання в практичній діяльності або освітньому процесі;

відомості про впровадження у службову діяльність;

відомості про автора (авторів) (прізвище, ім'я, по батькові, науковий ступінь, вчене звання, посада, місце роботи, адреса);

3) для мультимедійних видань:

носії інформації з відповідним мультимедійним засобом, навчально-методичним виданням, електронним курсом або гіперпосилання на інтернет-ресурс, на якому розміщено цю продукцію;

засвідчені в установленому порядку рецензії;

відгуки наукової громадськості та преси про видання (за наявності);

анотація, що включає відомості про актуальність мультимедійного видання, його наукову новизну та відповідність державним програмам, планам, концепціям, перспективи використання в практичній діяльності або освітньому процесі;

відомості про впровадження у службову діяльність;

відомості про автора (авторів) (прізвище, ім'я, по батькові, науковий ступінь, вчене звання, посада, місце роботи);

відомості про мінімальні технічні вимоги до роботи відповідної електронної продукції (роботи), необхідна програмна продукція, логіни та паролі (за потреби);

4) для винаходів, корисних моделей, промислових зразків:

опис, формула та креслення винаходу, корисної моделі, промислового зразка;

копія патенту;

відгуки наукової громадськості та преси (за наявності);

анотація, що включає відомості про актуальність винаходу, корисної моделі, промислового зразка, наукову новизну та відповідність планам, перспективи використання в практичній діяльності або освітньому процесі;

відомості про впровадження у службову діяльність;

відомості про автора (авторів) (прізвище, ім'я, по батькові, науковий ступінь, вчене звання, посада, службова адреса);

5) для періодичних видань:

примірники двох останніх номерів (випусків) чи останнього (для щорічника) випуску друкованого видання;

заява, підписана керівником засновника (співзасновника) видання, у якій зазначаються відомості про видання (назва та вид, рік заснування, сфера розповсюдження, наукові напрями, періодичність виходу, для друкованих видань додатково – наклад видання, відомості про загальну кількість надрукованих номерів (випусків) за поточний рік, наявність електронної копії на сайті Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського НАН України, наявність статей англійською мовою на веб-сторінці видання; для електронних видань – адреса в мережі інтернет електронного видання);

копія свідоцтва про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації (для друкованих видань);

відомості (за наявності) про включення видання до Переліку наукових фахових видань України відповідно до Порядку формування Переліку наукових фахових видань України, затвердженого наказом Міністерства освіти і науки України від 15 січня 2018 року № 32, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 06 лютого 2018 року за № 148/31600;

відомості про реєстрацію як міжнародного серійного видання (присвоєння ISSN) (за наявності);

відомості про включення до міжнародних наукометричних баз (за наявності), репозиторіїв, каталогів, бібліотек тощо та рейтингові показники видання;

відгуки наукової громадськості та преси про видання (за наявності);

відомості про редакційну колегію (прізвище, ім'я, по батькові, науковий ступінь, вчене звання, посада, місце роботи);

6) для профорієнтаційної продукції:

примірники друкованих видань та електронні носії інформації.

4. У випадку подання на Конкурс конкурсної продукції з порушеннями вимог цього Положення конкурсна комісія має право не допустити її до участі в Конкурсі.

Причини недопуску конкурсної продукції до участі в Конкурсі зазначаються в протоколі і повідомляються учаснику.

IV. Визначення переможців Конкурсу

1. Конкурсні комісії розглядають представлену конкурсну продукцію за номінаціями.

Особи, які не є членами конкурсної комісії за номінацією, не допускаються до обговорення та оцінювання матеріалів.

2. Визначення кращої конкурсної продукції здійснюється під час відкритого обговорення результатів її розгляду.

3. Наукова (науково-технічна) продукція, подана для участі в Конкурсі, оцінюється комплексно за такими критеріями:

актуальність розробки;

придатність до практичного використання;

упровадження в практичну діяльність, законодавчий чи освітній процес;

науковий рівень продукції;

наукова новизна або переваги порівняно з аналогічними виданнями;

наявний (очікуваний) корисний ефект;

якість оформлення та поліграфічного виконання друкованих видань;

зручність інтерфейсу комп'ютерних програм;

інформативність;

відповідність навчальних видань вимогам щодо їхньої структури;

наявність позитивних рецензій;

наявність та актуалізованість інтернет-сторінки видання;

відгуки наукової громадськості та засобів масової інформації.

4. При визначенні переможців Конкурсу в номінації «винаходи, корисні моделі, промислові зразки» враховуються:

відповідність пріоритетним напрямам розвитку науки і техніки та інноваційної діяльності в Україні;

відповідність вимогам і потребам правоохоронних органів;

високий технічний рівень порівняно з існуючими аналогами;

оригінальність технічного рішення, відсутність прототипів;

актуальність завдання, що вирішується;

готовність до використання в діяльності правоохоронних органів;

упровадження в діяльність правоохоронних органів;
інноваційна привабливість.

5. При визначенні переможців Конкурсу в номінаціях враховуються:

1) у номінації «навчальний відеофільм (відеоролик)»:

актуальність та наочність поданої інформації;

методичний рівень;

інформативність;

якість виготовлення продукції;

придатність для використання у навчальному процесі;

оригінальність сценарію, відсутність прототипів;

2) у номінації «профорієнтаційний відеоролик»:

актуальність поданої інформації;

інформативність;

якість виготовлення;

придатність для використання у діяльності за призначенням;

оригінальність сценарію, відсутність прототипів;

3) у номінації «друкована профорієнтаційна продукція»:

актуальність інформації;

інформативність;

якість виготовлення;

придатність для використання у діяльності за призначенням;

оригінальність дизайнерських рішень, відсутність прототипів.

6. Рішення конкурсної комісії щодо визначення переможців приймається колегіально на її засіданні простою більшістю голосів шляхом відкритого голосування за наявності на засіданні не менше двох третин її складу.

За рівної кількості голосів членів конкурсної комісії голос голови є вирішальним.

7. Засідання конкурсної комісії оформлюється протоколом (додаток 1), який подається до Оргкомітету.

8. Конкурсна комісія відбирає три кращі конкурсні продукції в кожній номінації та подає їх на розгляд Оргкомітету.

9. Оргкомітет проводить підсумкове засідання із залученням голів конкурсних комісій, на якому розглядає протоколи конкурсних комісій щодо визначення переможців Конкурсу та затверджує звіт за підсумками проведення Конкурсу.

10. За результатами проведеного Конкурсу секретар Оргкомітету готує звіт про результати проведення Конкурсу на кращу наукову, науково-технічну та профорієнтаційну продукцію в апараті МВС, територіальних органах, закладах, установах і на підприємствах, що належать до сфери управління Міністерства внутрішніх справ України (додаток 2), який разом з протоколами засідань конкурсних комісій надсилає до ДПООНД МВС.

11. Конкурсна продукція, яка брала участь у Конкурсі, передається до бібліотек ЗВО (НДУ), на базі яких він проводився.

12. Автори-переможці, засновники видань-переможців нагороджуються дипломами I, II та III ступенів.

**Директор Департаменту персоналу,
організації освітньої та наукової діяльності МВС**

Г. О. Доскевич

Додаток 1

о Положення про конкурс на кращу наукову, науково-технічну та профорієнтаційну продукцію в апараті МВС, територіальних органах, закладах, установах і на підприємствах, що належать до сфери управління Міністерства внутрішніх справ України (пункт 7 розділу IV)

ПРОТОКОЛ

конкурсної комісії за номінацією Конкурсу на кращу наукову, науково-технічну та профорієнтаційну продукцію в апараті МВС, територіальних органах, закладах, установах і на підприємствах, що належать до сфери управління Міністерства внутрішніх справ України

Додаток 2
до Положення про конкурс на кращу наукову,
науково-технічну та профорієнтаційну продукцію
в апараті МВС, територіальних органах, закладах,
установах і на підприємствах, що належать до
сфери управління Міністерства внутрішніх справ
України (пункт 10 розділу IV)

ЗВІТ
про результати проведення Конкурсу на кращу наукову, науково-технічну
та профорієнтаційну продукцію в апараті МВС, територіальних органах, закладах, установах
і на підприємствах, що належать до сфери управління Міністерства внутрішніх справ України

Надійшло _____ зразки(ів) продукції (робіт, видань) з _____ науково-дослідних установ та закладів вищої освіти.

№ з/п	Найменування установи, організації (повністю)	Кількість представленої продукції	Кількість відхиленої продукції (назва, підстава)	Кількість продукції, що посіла I місце	Кількість продукції, що посіла II місце	Кількість продукції, що посіла III місце
1	2	3	4	5	6	7
Голова оргкомітету			_____ (підпис)	_____ (прізвище, ініціали)		
Секретар конкурсної комісії			_____ (підпис)	_____ (прізвище, ініціали)		

Додаток 1
до Положення про конкурс на кращу наукову, науково-технічну та профорієнтаційну продукцію в апараті МВС, територіальних органах, закладах, установах і на підприємствах, що належать до сфери управління Міністерства внутрішніх справ України (пункт 7 розділу IV)

ПРОТОКОЛ
конкурсної комісії за номінацією _____
Конкурсу на кращу наукову, науково-технічну та профорієнтаційну продукцію в апараті МВС, територіальних органах, закладах, установах і на підприємствах, що належать до сфери управління Міністерства внутрішніх справ України
від _____ 20__ року

Конкурсна комісія у складі:

голова _____

члени _____

_____ ,
ознайомившись із _____ зразками продукції (роботами, виданнями):

№ з/п	Назва	Продукція (роботи, видання)	Кількість балів	Призове місце	Примітка
1	2	3	4	5	6

УХВАЛИЛА:

1. Визначити призові місця в номінації _____
таким чином:

I місце _____

II місце _____

III місце _____

Голова конкурсної комісії _____

Члени конкурсної комісії: _____

Секретар конкурсної комісії _____

РОЗДІЛ VIII

ДЕРЖАВНІ СТАНДАРТИ У СФЕРІ НАУКОВОЇ ТА НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

ДСТУ 3017:2015 НАЦІОНАЛЬНИЙ СТАНДАРТ УКРАЇНИ «ІНФОРМАЦІЯ ТА ДОКУМЕНТАЦІЯ. ВИДАННЯ. ОСНОВНІ ВИДИ. ТЕРМІНИ ТА ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТЬ»

ДСТУ 3017-95
ДЕРЖАВНИЙ СТАНДАРТ УКРАЇНИ

ВИДАННЯ. ОСНОВНІ ВИДИ
Терміни та визначення

ИЗДАНИЯ, ОСНОВНЫЕ ВИДЫ
Термины и определения

EDITIONS. BASIC TYPES
Terms and definitions

Чинний від 1996-01-01

1. ГАЛУЗЬ ВИКОРИСТАННЯ

Цей стандарт поширюється на видавничу продукцію і встановлює терміни та визначення основних видів видань. Терміни, регламентовані в цьому стандарті, обов'язкові для застосування в документації всіх видів, яка входить у сферу дії державної стандартизації України або використовує результати цієї діяльності.

Вимоги цього стандарту є обов'язковими для підприємств, установ і організацій, що діють на території України, а також для громадян-суб'єктів підприємницької діяльності незалежно від форм власності та видів діяльності.

2. ОСНОВНІ ПОЛОЖЕННЯ

Розділи стандарту містять стандартизовані терміни та визначення видань, які необхідні для упорядкування і розвитку видавничої справи, а також для забезпечення взаємозв'язків суміжних видів діяльності, гармонізації з міжнародними та національними стандартами інших країн.

Для кожного поняття встановлено один стандартний термін. Наявність квадратних дужок у термінологічній статті означає, що до неї включено два терміни, які мають спільні терміноелементи.

У стандарті, як довідкові, подані німецькі (de), англійські (en), французькі (fr), російські (ru) відповідники стандартизованих термінів, а також визначення російською мовою.

ПЕРЕДМОВА

1 РОЗРОБЛЕНО Національним науково-виробничим об'єднанням «Книжкова палата України»

ВНЕСЕНО Міністерством України у справх преси та інформації

2 ЗАТВЕРДЖЕНО І ВВЕДЕНО В ДІЮ наказом Держстандарту України № 58 від 23 лютого 1995 р.

3 СТАНДАРТ ВІДПОВІДАЄ МІЖНАРОДНОМУ СТАНДАРТУ ISO 5127/2 в частині видів видань

4 ВВЕДЕНО ВПЕРШЕ

5 РОЗРОБНИКИ: І. В. Лупандін, Т. В. Пучкова, Г. М. Пліса

ЗМІСТ

- 1 Галузь використання
- 2 Основні положення
- 3 Загальні поняття
- 4 Види видань за цільовим призначенням
- 5 Види видань за аналітико-синтетичним переробленням інформації
- 6 Види видань за інформаційними знаками
- 7 Види видань за матеріальною конструкцією
- 8 Види видань за обсягом
- 9 Види видань за складом основного тексту
- 10 Види видань за періодичністю
- 11 Види видань за структурою
- 12 Види неперіодичних видань за інформаційними ознаками
- 13 Види періодичних і продовжуваних видань
- Абетковий покажчик українських термінів
- Абетковий покажчик німецьких термінів
- Абетковий покажчик англійських термінів
- Абетковий покажчик французьких термінів
- Абетковий покажчик російських термінів

Невідповідність російських визначень українським зумовлено вимогами КНД 50-011-93 «Основні положення та порядок розробки стандартів на терміни та визначення».

У круглих дужках подано переклад термінів і визначень російською мовою, які відсутні в чинних державних російськомовних стандартах.

У стандарті наведено абетковий покажчик термінів українською мовою та покажчики іншомовних відповідників стандартизованих термінів.

Для збереження цілісності термінологічної системи до стандарту включені вже стандартизовані терміни та визначення.

Стандартизовані терміни набрані напівжирним шрифтом, їхні короткі форми – світлим шрифтом.

3. ЗАГАЛЬНІ ПОНЯТТЯ

3.1 видання

Документ, який пройшов редакційно-видавниче опрацювання, виготовлений друкуванням, тисненням або іншим способом, містить інформацію, призначену для поширення, і відповідає вимогам державних стандартів, інших нормативних документів щодо їхнього видавничого оформлення і поліграфічного виконання

Примітка 1. Під документом слід розуміти матеріальний об'єкт, що містить інформацію, закріплену створеним людиною способом для її передавання в часі та просторі

Примітка 2. Видання, що поряд з друкованим текстом містить записи звуків чи зображення та інших матеріальних носіях (платівках, магнітофонних стрічках, фотоплівках, слайдах, аудіо-та відеокасетах), або таке, що має супровідну допоміжну інформацію (дискети тощо), зветься комбінованим

de Ausgabe
en issue; edition
fr edition
ru издание

Документ, предназначенный для распространения содержащейся в нем информации, прошедший редакционно-издательскую обработку, полученный печатанием или тиснением, полиграфически самостоятельно оформленный, имеющий выходные сведения

Примечание 1. Под документом следует понимать, материальный объект с информацией, закреплённой созданным человеком способом для её передачи во времени и пространстве

Примечание 2. Издание, включающее наряду с печатным текстом записи звуков (пластинки, магнитофонные ленты) и изображения на других материальных носителях (слайды, плёнки), называется комбинированным

3.2 видавнича продукція

Сукупність видань, призначених до випуску або випущених видавцем (видавцями)

Примітка. Видавцем є юридична особа, що здійснює видавничу діяльність, вступає у правові, майнові, виробничі відносини з суб'єктами інших сфер економіки і культури відповідно до чинного законодавства

de Druckproduktion
en publisher's output; printed matter
fr production editoriale
ru издательская продукция

Совокупность изданий, намечаемых к выпуску или выпущенных издателем (издателями)

Примечание. Издателем является юридическое лицо, осуществляющее подготовку и выпуск издания

4. ВИДИ ВИДАНЬ ЗА ЦІЛЬОВИМ ПРИЗНАЧЕННЯМ

44.1 офіційне видання Видання матеріалів інформаційного, нормативного чи директивного характеру, що публікується від імені державних органів, відомств, установ чи громадських організацій	de en fr ru	amtliche Veröffentlichung official edition édition officielle официальное издание Издание, публикуемое от имени государственных органов, учреждений, ведомств или общественных организаций, содержащее материалы нормативного или директивного характера
4.2 наукове видання Видання результатів теоретичних досліджень, а також підготовлених науковцями до публікації пам'яток культури, історичних документів та літературних текстів	de en fr ru	wissenschaftliche Ausgabe scientific edition livre scientifique научное издание Издание, содержащее результаты теоретических и (или) экспериментальных исследований, а также научно подготовленные к публикации памятники культуры и исторические документы
4.3 науково-популярне видання Видання відомостей теоретичних та (чи) експериментальних досліджень в галузі науки, культури і техніки, викладених у формі, зрозумілій читачам – нефхівцям	de en fr ru	populärwissenschaftliche Ausgabe popular non-fiction edition édition de vulgarisation scientifique научно-популярное издание Издание, содержащее сведения о теоретических и (или) экспериментальных исследованиях в области науки, культуры и техники, изложенные в форме, доступной читателю-неспециалисту
4.4 науково-виробниче видання Видання відомостей результатів теоретичних та (чи) експериментальних досліджень, а також конкретних рекомендацій щодо їх впровадження у практику	ru	научно-производственное издание Издание, содержащее сведения о результатах теоретических и (или) экспериментальных исследований, а также конкретные рекомендации относительно их внедрения в практику)
4.5 виробничо-практичне видання Видання відомостей з технології, техніки й організації виробництва, а також інших галузей суспільної практики, призначене фахівцям певного профілю та відповідної кваліфікації	de en fr ru	Ausgabe für die Betriebspraxis trade edition édition de métier; édition professionnelle производственно-практическое издание Издание, содержащее сведения по технологии, технике и организации производства, а также других областей общественной практики, рассчитанное на специалистов различной квалификации
4.6 нормативне виробничо-практичне видання Видання норм, правил і вимог з конкретних сфер виробничо-практичної діяльності	de en ru	normative Ausgabe für die Betriebspraxis instructional edition нормативное производственно-практическое издание Издание, содержащее нормы, правила и требования в разных сферах производственной деятельности
4.7 виробничо-практичне видання для аматорів Видання відомостей з технології, техніки та організації виробництва, окремих його галузей, а також інших сфер суспільної практики, викладених у формі, зрозумілій читачам-нефахівцям	ru	производственно-практическое издание для любителей Издание, содержащее сведения по технологии, технике и организации производства, отдельных его отраслей, а также прочих сфер общественной практики, изложенные в форме, доступной читателям-неспециалистам
4.8 навчальне видання Видання систематизованих відомостей наукового або прикладного характеру, викладених у зручній для вивчення і викладання формі	de en fr ru	Unterrichtsmittel educational edition livre scolaire учебное издание Издание, содержащее систематизированные сведения научного или прикладного характера, изложенные в форме, удобной для изучения и преподавания, и рассчитанное на учащихся разного возраста и степени обучения

4.9 громадсько-політичне видання Видання твору громадсько-політичної тематики	de massenpolitische Ausgabe en popular political edition fr edition de vulgarisation politique ru общественно-политическое издание Издание произведения общественно-политической тематики
4.10 довідкове видання Видання коротких відомостей наукового чи прикладного характеру, розміщених у порядку, зручному для їх швидкого пошуку, не призначене для суцільного читання	de Nachschlagebuch en reference edition fr edition de renseignement; edition de reference aide-memoire annuaire ru справочное издание Издание, содержащее краткие сведения научного или прикладного характера, расположенные в порядке, удобном для их быстрого отыскания, не предназначенное для сплошного чтения
4.11 видання для організації дозвілля Видання популярно викладених загальнодоступних відомостей щодо організації побуту, дозвілля, різноманітних форм самодіяльної творчості, різних видів захоплень	ru издание для досуга Издание, содержащее общедоступные сведения по организации быта, разнообразным формам самодетельного творчества, различным видам увлечений
4.12 рекламне видання Видання відомостей щодо виробів, послуг, заходів, культурино-історичних об'єктів, творчих колективів тощо, у формі, яка привертає увагу, сприяє реалізації товарів і послуг, запрошує до ознайомлення чи відвідування	de Werbungsausgabe en Advertising edition fr edition de publicites; publicites ru рекламное издание Издание, содержащее изложенные в привлекающей внимание форме сведения об изделиях, услугах, мероприятиях с целью создания спроса на них
4.13 літературно-художнє видання Видання твору художньої літератури	de schune Litcralur en literature fiction fr literature ru литературно-художественное издание Издание, содержащее произведение (произведения) художественной литературы

5 ВИДИ ВИДАНЬ ЗА АНАЛІТИКО-СИНТЕТИЧНИМ ПЕРЕРОБЛЕННЯМ ІНФОРМАЦІЇ

5.1 інформаційне видання Видання систематизованих чи узагальнених відомостей відносно опублікованих чи неопублікованих даних з першоджерел, випущене друком організаціями, що здійснюють науково-інформаційну діяльність Примітка. Інформаційні видання можуть бути неперіодичними, періодичними і продовжуваними	ru информационное издание Издание, содержащее систематизированные сведения о документах (опубликованных, неопубликованных, не публикуемых), либо результат анализа и обобщения сведений, представленных в первоисточниках, выпускаемое организацией, осуществляющей научно-информационную деятельность, в том числе органами НТИ
5.2 бібліографічне видання Інформаційне видання упорядкованої сукупності бібліографічних записів	ru библиографическое издание Информационное издание, содержащее упорядоченную совокупность библиографических записей
5.3 реферативне видання Інформаційне видання сукупності бібліографічних записів, включно з рефератами. Примітка. Реферат – це короткий виклад змісту документа чи його частини, що включає основні фактичні відомості та висновки, необхідні для початкового ознайомлення а документом.	ru реферативное издание Информационное издание, содержащее упорядоченную совокупность библиографических записей, включающих рефераты
5.4 оглядове видання інформаційне видання публікації одного чи декількох оглядів, які відображають підсумки аналізу та узагальнення відомостей з різних джерел.	ru обзорное издание Информационное издание, содержащее публикации одного или не нескольких обзоров, включающих результаты анализа и обобщений представленных в источниках сведений

5.5 дайджест

Видання публікації у вигляді добірки витягів із конкретного тексту, відібраних і згрупованих таким чином, щоб дати про нього загальне уявлення, чи добірки найцікавіших матеріалів, передрукованих з інших видань

Примітка. Дайджести можуть бути неперіодичними, періодичними та продовжуваними

ru дайджест

Издание, содержащее публикации в виде подборки извлечений и конкретного текста, отобранных и сгруппированных так, чтобы дать в нем общее представление или подборки наиболее интересных материалов, перепечатанных из других изданий.

Примечание. Дайджесты могут быть периодическими, периодическими продолжающимися)

6 ВИДИ ВИДАНЬ ЗА ІНФОРМАЦІЙНИМИ ЗНАКАМИ

6.1 текстове видання

Видання, більшу частину обсягу якого займає словесний, цифровий, у вигляді ієрогліфів, формул (хімічних або математичних) чи змішаний текст.

Примітка. Текстові видання, в яких використано декілька мов, називаються багатомовними

de Textausgabe

en printed text

fr edition de texte

ru текстовое издание

Издание, большую часть объема которого занимает словесно-цифровой, иероглифический, формульный (химические или математические знаки) или смешанный текст

Примечание. Текстовые издания, в которых используют несколько языков называются многоязычными

6.2 нотне видання

Видання запису музичного твору за допомогою нотних знаків

de Musikalien

en printed music

fr edition de musique

ru нотное издание

Издание, большую часть объема которого занимает нотная запись музыкального произведения (произведений)

6.3 картографічне видання

Видання картографічного твору.

Примітка. Під картографічним твором слід розуміти картографічне зображення, що відтворює у картографічній проекції зменшене узагальнене зображення поверхні Землі або іншого об'єкта у певній системі умовних позначень з розташованими на ній об'єктами реальної дійсності

de kardiographische Ausgabe

en cartographic edition

fr edition cartographique

ru картографическое издание

Издание, большую часть объема которого занимает картографическое произведение (произведения)

Примечание. Под картографическим произведением следует понимать произведение, главной частью которого является хяртографичесхос изображение, построенное по картографической проекции, уменьшенное, обобщенное изображение поверхности Земли, поверхности другого небесного тела или внеземного пространства по определенной системе условных знаков

6.4 образотворче видання

Видання живописних, графічних, скульптурних творів мистецтва, спеціальних чи художніх фотографій та інших графічних робіт, креслень, діаграм, схем тощо

de Kunstausgabe

en graphic edition

fr edition d'art; livre d'art; edition en form de livre

ru изобразительное издание

Издание, большую часть объема которого занимает изображение

Примечание. Под изображением понимается поспрог-гзпедские живописного, графического, скульптурного произведения, специальной или художественной фотографии и других графических работ (чертежей, диаграмм, схем и пр.)

7 ВИДИ ВИДАНЬ ЗА МАТЕРІАЛЬНОЮ КОНСТРУКЦІЄЮ

7.1 книжкове видання

Видання у вигляді блока скріплених у корінці аркушів друковано-го матеріалу будь-якого формату в обкладинці чи оправі

de Ausgabe in Buchform

en edition in a book form

fr edition en form de livre

ru книжное издание

Примітка. Під аркушем друкованого матеріалу розуміють аркуш паперу чи синтетичного замітника, картону, тканини, позерхня якого містить відбиток

7.2 журнальне видання

Видання у вигляді блока скріплених у корінці аркушів друкованого матеріалу встановленого формату в обкладинці або оправі, яке видавничо пристосоване до специфіки даного періодичного видання

Примітка. Встановлені формати – це прийняті для певного виду видання (газети, журналу) розміри, регламентовані нормативними документами

en Zeitschriftenausgabe
fr journal type edition; magazine
ru журнальное издание

Издание в виде блока скрепленных в корешке листов печатного материала установленного формата, издательски приспособленное к специфике данного периодического издания, в обложке или переплете
Примечание. Под установленным форматом понимаются принятые для определенного вида издания (газеты, журнала) размеры, регламентированные нормативными документами

7.3 аркушеве видання

Видання у вигляді одного чи декількох аркушів друкованого матеріалу будь-якого формату без скріплення

de Einzelblatt; Loseblattaussage
en loose-leaf edition
fr feuille volante
ru листовое издание

Издание в виде одного или нескольких листов печатного-материала любого формата бер скрепления

7.4 газетне видання

Видання у вигляді одного чи декількох аркушів друкованого матеріалу встановленого формату, видавничо пристосоване до специфіки даного періодичного видання

Примітка. У випадках скріплення аркушів друкованою матеріалу використовується термін «газетно-журнальне видання»

de Zeitungsausgabe
en newspaper type edition; journal
ru газетное издание

Листовое издание в виде одного или нескольких листов печатного материала установленной формата, издательски приспособленное к специфике данного периодического издания

Примечание. В отдельных случаях применяется скрепление листов печатного материала. При этом используется термин «газетно-журнальное издание»

7.5 буклет

Видання у вигляді одного аркуша друкованого матеріалу, сфальцьованого будь-яким способом у два чи більше згинів

de Booklet
en booklet; pamphlet
fr feuillet
ru буклет

Листовое издание в виде одного листа печатного материала, сфальцованного любым способом в два или более сгибов

7.6 карткове видання

Видання у вигляді картки встановленого формату, надруковане на матеріалі підвищеної щільності

en card edition
fr edition sous forme de fiches
ru карточное издание

Листовое издание в виде карточки установленного формата, отпечатанное на материале повышенной плотности

7.7 плакат

Видання у вигляді одного чи декількох аркушів друкованого матеріалу встановленого формату, надруковане з одного чи з обох боків аркуша, призначене для експонування

de Plakat
en poster; placard
fr placart; affiche
ru плакат

Листовое издание в виде одного или нескольких листов печатного материала установленного формата, отпечатанное с одной или обеих сторон листа, предназначенное для экспонирования

7.8 поштова картка Карткове видання, надруковане з одного чи з обох боків	de Fosttarie en postcard fr carte postale ru открытка Карточное издание, отпечатанное с одной или обеих сторон
7.9 комплектне видання Сукупність видань, зібраних до папки, футляра, бандеролі чи укладених в обкладинку	de komplette Ausgabe en loose-leaf encased set fr reli'ui e mobile; livre a feuiiets mobiles ru комплектное издание Совокупность изданий, собранных в палку, футляр, бандероль или заключенных в обложку
7.10 книжка-іграшка Видання особливих конструктивних форм, призначене для розумового та естетичного розвитку дітей Примітка. Розрізняють такі різновиди книжок-іграшок:; книжка-ширмочка, книжка-вертушка, книжка з ігровим задумом, книжка-панорама, книжка-витівка, книжка-фігура	ru книжка-игрушка Издание, имеющее необычную конструктивную форму, предназначенное для умственного и эстетического развития детей Примечание. Различают следующие разновидности книжек-игрушек: книжка-ширмочка, книжка-гармошка, книжка-вертушка, книжка с игровым замыслом, книжка-панорама, книжка-затя, книжки-фигура, книжка-поделка

8 ВИДИ ВИДАНЬ ЗА ОБСЯГОМ

8.1 книга Книжкове видання обсягом понад 48 сторінок	de Buch en Book fr Livre ru книга Книжное издание объемом свыше 48 страниц
8.2. брошура Книжкове видання обсягом від 4 до 48 сторінок	de Broschjire en Pamphlet fr Fascienle ru Брошура Книжное издание объемом свыш 4, но не более 48 страниц
8.3 листівка Аркушеве видання обсягом від 1 до 4 сторінок	de Flugblatt en Leaflet fr Papillon ru Листовка Листовое издание объемом от 1 до 4 страниц

9 ВИДИ ВИДАНЬ ЗА СКЛАДОМ ОСНОВНОГО ТЕКСТУ

9.1 моновидання Видання, що містить один твір	de Einzelverkausgabe en Monoedition fr monocdition ru моноиздание Издание, содержащее одно проиизведение
9.2 збірник Видання, що містить ряд творів Примітка. Залежно від періодичності розрізняють неперіодичний, періодичний та продовжуваний збірник	de Sammelwerk en symposium; collection fr recueil ru сборник Издание, содержащее ряд произведений Примечание. В зависимости от периодичности различают неперидичекий, периодический и продолжающий

10 ВИДИ ВИДАНЬ ЗА ПЕРІОДИЧНІСТЮ

10.1 неперіодичне видання

Видання, що виходить одноразово і продовження якого не передбачене

de nichtperiodische Ausgabe
en non-periodical edition
fr édition non periodique
ru непериодическое издание
Издание, выходящее однократно и не имеющее продолжения

10.2 серіальне видання

Видання, що виходить протягом часу, тривалість якого заздалегідь не визначена, як правило, нумерованими чи датованими випусками (томами) з постійною спільною назвою

de Serialausgabe; Folgedruckwerke
en Serial
fr Serial
ru сериальное издание
Издание, выходящее в течение времени, продолжительность которого заранее не установлена, как правило,
нумерованными выпусками и (или)
датированными выпусками (томами), имеющими одинаковое заглавие

10.3 періодичне видання

Видання, що виходить через певні проміжки часу, має заздалегідь визначену постійну щорічну кількість і назву нумерованих чи датованих, однотипово оформлених випусків, які не повторюються за змістом
Примітка. За місцем випуску і сферою розповсюдження розрізняють місцеві (у межах однієї області, міста, одного чи декількох районів, підприємства, установи, господарства або навчального закладу), регіональні, автономної Республіки Крим, загальнодержавні періодичні видання, а також такі, що розповсюджуються за кордоном

de Periodikum
en Periodical
fr Periodique
ru периодическое издание
Сериальное издание, выходящее через определенные промежутки времени, постоянным для каждого года числом номеров (выпусков), не повторяющимися по содержанию, однотипно оформленными нумерованными и (или) датированными выпусками, имеющими одинаковое заглавие
Примечание. Периодические издания могут быть ежедневными, еженедельными, ежемесячными, ежеквартальными, ежегодными и т. п.

10.4 продовжуване видання [видання, що продовжується]

Видання, що виходить через заздалегідь невизначені проміжки часу, в міру накопичення матеріалу, нумерованими та (чи) датованими випусками, неповторюваними за змістом, однотипово оформленими, із спільною назвою

de forlaufende Ausgabe
en serial
fr édition continue
ru продолжающееся издание
Сериальное издание, выходящее через неопределенные промежутки времени, по мере накопления материала, не повторяющимися по содержанию, однотипно оформленными нумерованными и (или) датированными выпусками, имеющими общее заглавие

11 ВИДИ ВИДАНЬ ЗА СТРУКТУРОЮ

11.1 серія

Видання, однотипово оформлене, що включає сукупність томів, об'єднаних спільністю задуму, тематики, цільовим або читацьким призначенням
Примітка 1. Серія може бути неперіодичною, періодичною та продовжуваною
Примітка 2. Періодична або продовжувана серія складається з нумерованих чи датованих випусків

Примітка 3. Неперіодичні видавця утворюють відкриту серію, якщо тривалість її виходу і кількість випусків заздалегідь не встановлені, та закриту серію чи «бібліотеку», якщо її вихід обмежено певним часом і кількістю видань

Примітка 4. Частина серії, що має більш вузьке читацьке та цільове призначення або певну тематику, а також власну, відмітку від серійної, назву, називається підсерією

de Scie; Reihe
en series; set
fr collection; scric
ru серия
Сериальное ил.д.н.тс. включающее совокупность томов, объединенных общностью замысла, тематики, целевым или читательским назначением, выходящих в однотипном оформлении
Примечание 1. Серия может быть непериодической, периодической и продолжающейся
Примечание 2. Периодическая или продолжающаяся серия состоит из нумерованных или датированных выпусков
Примечание 3. Непериодические издания образуют открытую серию, если продолжительность ее выхода и количество выпусков заранее не установлены, и закрытую серию или «библиотеку», если ее выход ограничен определенным временем и числом изданий

Примечание 4. Часть серии, имеющая более узкое целевое и читательское назначение или определенную тематику, а также собственное, отличное от ссерийного, заглавие, называется подсерией

11.2 одното́мне видання; одното́мник
Неперіодичне видання, випущене в одному томі

de einbandige Ausgabe
en single-volume edition; one-volume edition
fr edition en un volume
ru одното́мное издание; одното́мник
Непериодическое издание, выпущенное в одном томе

11.3 багатото́мне видання; багатото́мник
Неперіодичне видання, що складається з двох чи більше нумерованих томів і становить єдине ціле за змістом і оформленням

de mehrbandige Ausgabe
en multi-volume edition
fr edition en plus I deli res volumes
ru многото́мное издание; многото́мник
Непериодическое издание, состоящее из двух или более нумерованных томов, представляющее собой единое целое по содержанию и оформлению

11.4 зібрання творів
Одното́мне чи багатото́мне видання творів одного або декількох авторів. що дає уявлення про його (їхню) творчість у цілому

de gesammelte Werke
en collected works
fr ocuvres completes
ru собрание сочинений
Одното́мное или многото́мное издание, содержащее все или значительную часть произведений одного или нескольких авторов, дающее представление о его (их) творчестве в целом

11.5 монографія
Одното́мне чи багатото́мне виляння, що містить частину найзначніших, підібраних за певними засадами творів одного чи декількох авторів

de
en selected works
fr O^liVfC:: choisies
ru избранные сочинения; избранные произведения
Одното́мное или многото́мное издание, содержащее часть наиболее значительных произведений одного или нескольких авторов, отобранных по определенному принципу

12 ВИДИ НЕПЕРЕОДИЧНИХ ВИДАНЬ ЗА ІНФОРМАЦІЙНИМИ ЗНАКАМИ

12.1 монографія
Наукове книжкове виданий, повного дослідження однієї проблеми або теми, що належить одному чи декільком авторам

de Monographie
en monograph
fr monographie
ru Научное или научно-популярное книжное издание, содержащее полное и всестороннее исследование одной проблемы или темы и принадлежащее одному или нескольким авторам

12.2 автореферат дисертації
Наукове видання у вигляді брошури авторського реферату проведеного дослідження, яке подається на здобуття наукового ступеня

de Autoreferat einer Disscration
en author's abstract; synopsis of thesis
fr dba\ibc\ k*mne. lhes»* resume d'auteur d' tnic thèse
ru автореферат диссертации
Научное издание в виде брошюры, содержащее составленный автором реферат проведенного им исследования, представляемого на соискание ученой степени

12.3 препринт
Наукове видання з матеріалами попереднього характеру, які публікуються до виходу у світ видання, в якому вони мають бути вміщені

de Preprint
en Preprint
fr edition preamble
ru препринт
Научное издание, содержащее материалы предварительного характера, опубликованные до выхода в свет издания, в котором они могут быть помещены

12.4 тези доповідей (повідомлень) наукової конференції (з'їзду, симпозіуму) Науковий неперіодичний збірник матеріалів попереднього характеру, таких як анотації, реферати доповідей чи повідомлень, опублікованих до початку конференції	de Referat der Beträge einer wissenschaftliche Konferenz scientific conference abstracts en theses des exposés de la conférence scientifique fr тезисы докладов (сообщении) научной конференции (съезда, симпозиума) ru Научный неперидический сборник, содержащий опубликованные до начала конференции материалы предварительного характера (аннотации, рефераты докладов и сообщений)
12.5 матеріали конференції (з'їзду, симпозіуму) Неперіодичний збірник підсумків конференції, доповідей, рекомендацій та рішень	de Tagungsberichte en proceeding fr actes de conférence ru материалы конференций (съезда, симпозиума) Неперидический сборник, содержащий итоги конференции (доклады, рекомендации, решения) Примечание. В зависимости от характера конференции различают материалы научной конференции, материалы научно-практической конференции и т. п.
12.6 збірник наукових праць Збірник матеріалів досліджень, виконаних у наукових установах, навчальних закладах чи товариствах	de Sammelband der wissenschaftlichen Arbeiten en collection of scientific papers fr recueil de travaux scientifiques ru сборник научных трудов Сборник, содержащий исследовательские материалы научных учреждений, учебных заведений или обществ
12.7 статут Офіційне видання зведення правил, які регулюють принципи організації та порядок діяльності	de Statutausgabe en Statutory edition fr Edition statutaire ru уставное издание Официальное издание, содержащее устав (свод правил, регулирующих организацию и порядок деятельности чего-либо)
12.8 інструкція Офіційне чи нормативне виробничо-практичне видання правил регулювання виробничої та суспільної діяльності або користування виробами і (чи) послугами	de Instruktion en instruktion fr instruction; prescription ru инструкция Официальное и (или) нормативное производственно-практическое издание, содержащее правила по регулированию производственной и общественной деятельности или пользованию изделиями и (или) услугами
12.9 стандарт Нормативне виробничо-практичне видання з комплексом норм, правил та вимог щодо об'єкта стандартизації, встановлених та затверджених у відповідності з чинним законодавством Примітка. Стандарти ґрунтуються на узагальнених досягненнях науки, техніки практичного досвіду і спрямовані, на досягнення оптимальної користі для суспільства	de Standart en standard fr norme ru стандарт Нормативное производственно-практическое издание, содержащее комплекс норм, правил, требований к объекту стандартизации, которые устанавливают на основе достижений науки, техники и передового опыта, и утверждают в соответствии с действующим законодательством
12.10 прейскурант Нормативне виробничо-практичне і (чи) довідкове видання систематизованого переліку матеріалів, виробів, обладнання, виробничих операцій, послуг із зазначенням витрат праці та цін, а інколи їхніх коротких характеристик	de Preisliste en price-list fr prix courant; tarif ru прейскурант Нормативное производственно-практическое и (или) справочное издание, содержащее систематизированный перечень материалов, изделий, оборудования, производственных операций, услуг с указанием цен, а иногда и кратких характеристик

12.11 паспорт Виробничо-практичне видання основних відомостей щодо устаткування, приладів чи речей господарського вжитку	ru	Паспорт Производственно-практическое издание, содержащее основные сведения об оборудовании, приборах или предметах хозяйственного обихода
12.12 посібник Видання, призначене на допомогу в практичній діяльності чи в оволодінні навчальною дисципліною	de en fr ru	Lehrmittel manual manuel; Ifvre pratique пособие Издание, предназначенное в помощь практической деятельности или овладению учебной дисциплиной
12.13 наочний посібник Видання, зміст якого передається в основному, зображувальними засобами	de en fr ru	Anschauungsmittel visual aid moyens visuels наглядное пособие Пособие, содержание в котором передается в основном при помощи изображения
12.14 практичний посібник Виробничо-практичне видання, призначене практичним працівникам для оволодіння знаннями та навичками при виконанні будь-якої роботи, операції, процесу	de en fr ru	praktisches Lehrmittel guide-book cours pratique; conseil pratique практическое пособие Производственно-практическое издание, предназначенное практическим работникам для овладения знаниями (навыками) при выполнении какой-либо работы (операции, процесса)
12.15 навчальний посібник Навчальне видання, що доповнює або частково (повністю) замінює підручник та офіційно затверджене як таке	de en fr ru	unterrichtliche Lehrbehelf study aid; teaching aid manuel pratique; traite pratique учебное пособие Учебное издание, дополняющее или частично (полностью) заменяющее учебник, официально утвержденное в качестве данного вида издания
12.16 навчальний наочний посібник Навчальне образотворче видання матеріалів на допомогу у вивченні, викладанні чи вихованні	de en ru	Lehr- und Anschauungsmittel training aid; training appliance учебное наглядное пособие Учебное издание, содержащее материалы в помощь изучению, преподаванию или воспитанию
12.17 навчально-методичний посібник Навчальне видання з методики викладання навчальної дисципліни (її розділу, частини) або з методики виховання	de en ru	methodischer Lehrbehelf guidance manual; methods handbook учебно-методическое пособие Учебное издание, содержащее материалы по методике преподавания учебной дисциплины (ее раздела, части) или по методике воспитания
12.18 практичний poradnik Видання, розраховане на самостійне оволодіння будь-якими виробничо-практичними навичками	de en fr ru	Anteitung für die Betriebspraxis guidance manual; practical guide manuel pratique; guide-âne практическое руководство Практическое пособие, рассчитанное на самостоятельное овладение какими-либо производственными навыками
12.19 підручник Навчальне видання з систематизованим викладом дисципліни (її розділу, частини), що відповідає навчальній програмі та офіційно затверджене як таке	de en fr ru	Lehrbuch textbook livre scolaire учебник Учебное издание, содержащее систематическое изложение учебной дисциплины (ее раздела, части), соответствующее учебной программе и официально утвержденное в качестве данного вида издания

12.20 хрестоматія Навчальне видання літературно-художніх, історичних та інших творів чи уривків з них, які є об'єктом вивчення	de Chrestomatie en reader; reading book fr chrestomathie ru хрестоматия Учебное пособие, содержащее литературно-художественные, исторические и иные произведения или отрывки из них, составляющие объект изучения учебной дисциплины
12.21 методичні рекомендації [методичні вказівки] Навчальне або виробничо-практичне видання роз'яснень з певної теми, розділу або питання навчальної дисципліни, роду практичної діяльності, з методикою виконання окремих завдань, певного виду робіт, а також заходів	ru методические рекомендации [методические указания] Учебное или производственно-практическое издание, содержащее разъяснения по определенной теме, разделу или вопросу учебной дисциплины, роду практической деятельности, определяющее методику выполнения отдельных заданий, определенного вида работ или мероприятий
12.22 курс лекцій Навчальне видання повного викладу тем навчальної дисципліни, визначених програмою	ru курс лекций Учебное издание, содержащее полное изложение тем учебной дисциплины, определенных программой
12.23 текст лекцій Навчальне видання викладу матеріала певних розділів навчальної дисципліни	ru текст лекций Учебное издание, содержащее изложение материала определенных разделов учебной дисциплины
12.24 конспект лекцій Навчальне видання стислого викладу курсу лекцій або окремих розділів навчальної дисципліни	ru конспект лекции Учебное издание, содержащее краткое изложение курса лекций или отдельных разделов учебной дисциплины
12.25 навчальна програма Навчальне видання, що визначає зміст, обсяг, а також порядок вивчення викладання певної навчальної дисципліни чи її розділу	de Lehrprogramm en syllabus fr programme scolaire ru учебная программа Учебное издание, определяющее содержание, объем, а также порядок изучения и преподавания какой-либо учебной дисциплины (ее раздела, части)
12.26 практикум Навчальне видання практичних завдань і вправ, що сприяють засвоєнню набутих знань, умінь і навичок	de Praktikum en educational aid fr travaux pratiques ru практикум Учебное издание, содержащее практические задания и упражнения, способствующие усвоению пройденного
12.27 словник Довідкове видання упорядкованого переліку мовних одиниць (слів, словосполучень, фраз, термінів, імен, знаків), доповнених відповідними довідковими даними	de Wörterbuch en dictionary fr dictionnaire ru словарь Справочное издание, содержащее упорядоченный перечень языковых единиц (слов, словосочетаний, фраз, терминов, имен, знаков), снабженных относящимися к ним справочными данными
12.28 енциклопедія Довідкове видання зведення основних відомостей з однієї чи усіх галузей знання та практичної діяльності, викладених у коротких статтях, розташованих за алфавітом їхніх назв або в систематичному порядку Примітка. Розрізняють: універсальну (загальну), спеціалізовану (галузеву), регіональну (універсальну або спеціалізовану) енциклопедії	de Enzyklopädie en encyclopaedia fr encyclopedie ru энциклопедия Справочное издание, содержащее в обобщенном виде основные сведения по одной или всем отраслям знаний и практической деятельности, изложенные в виде кратких статей, расположенных в алфавитном порядке Примечание. В зависимости от включенных сведений различают: универсальную (общую) специализированную (отраслевую), региональную (универсальную или специализированную) энциклопедии

12.29 енциклопедичний словник Енциклопедія, статті якої викладені в стислій формі та розташовані за абеткою їхніх назв	de Enzyklopädisches Wörterbuch ru энциклопедический словарь Энциклопедия, материал в которой расположен в алфавитном порядке
12.30 мовний словник Словник переліку мовних одиниць з їхніми характеристиками або перекладом іншою (іншими) мовою (мовами)	de Sprachwörterbuch en dictionary fr dictionnaire; vocabulaire lexique ru языковой словарь Словарь, содержащий перечень языковых единиц с их характеристиками или переводом их на другой (другие) язык (языки)
12.31 тлумачний словник Мовний словник, що пояснює значення слів певної мови, дає граматичну, стилістичну характеристики, приклади застосування та інші відомості	de Definitionswörterbuch en glossary fr glossaire; dictionnaire; raisonne ru толковый словарь Языковой словарь, разъясняющий значение слов какого-либо языка, дающий их грамматическую и стилистическую характеристики, примеры употребления и другие сведения
12.32 термінологічний словник Словник термінів та визначень певної галузі знання	de terminologisches Wörterbuch en dictionary of terms fr dictionnaire terminologique ru терминологический словарь Словарь, содержащий термины какой-либо области знания или темы и их определения (разъяснения)
12.33 розмовник Популярний чи мовний словник загальнопобутової лексики, фразеології, що служить посібником із спілкування	de Sprachführer en phrase book; colloquial guide fr manuel de conversation; guide-parler ru разговорник Популярный двух- или многоязычный языковой словарь, содержащий общебытовую лексику, фразеологию и служащий пособием для общения
12.34 довідник Довідкове видання прикладного характеру, побудоване за абеткою назв статей або в систематичному порядку Примітка 1. За цільовим призначенням розрізняють: науковий, громадсько-політичний, виробничо-практичний, навчальний, популярний, побутовий та інші довідники Примітка 2. За характером Інформації можна виділити довідники: статистичний, біографічний, бібліографічний тощо	de Nachschlagewerk en guide; directory fr guide; annuaire; aide-memoire ru справочник Справочное издание, носящее прикладной, практический характер, имеющее систематическую структуру или построенное по алфавиту заглавий статей Примечание. По целевому назначению различают: научный, массово-политический, производственно-практический, учебный, популярный и бытовой справочники
12.35 путівник Довідкове чи рекламне видання відомостей щодо певного географічного пункту, культурно-освітньої установи чи заходу Примітка. Ці матеріали розташовують у порядку, зручному для одержання необхідної Інформації під час відвідання чи огляду	de Reiseführer en guide fr guide ru путеводитель Справочник, содержащий сведения о каком-либо географическом пункте или культурно-просветительном учреждении (мероприятии), расположенные в удобном для следования или осмотра порядке
12.36 проспект Довідкове та (чи) рекламне видання систематизованого переліку послуг, предметів чи опису однієї речі, що призначені для випуску, продажу чи показу, а також видання з описом діяльності підприємства, організації чи установи	de Prospekt en prospectus fr prospectus ru проспект Справочное и (или) рекламное издание, содержащее систематизированный перечень услуг, предметов (описание одного предмета), предназначенных к выпуску, продаже или экспонированию

12.37 каталог Нормативне виробничо-практичне, довідкове та (чи) рекламне видання систематизованого переліку наявних речей і послуг Примітка. Розрізняють такі види каталогів: видавничий; каталог виставки; музейний; номенклатурний; промисловий тощо	de en fr ru	Katalog catalogue catalogue каталог Нормативное производственно-практическое, справочное и (или) рекламное издание, содержащее систематизированный перечень имеющихся в наличии предметов и услуг
12.33 альбом Книжкове або комплектне аркушеве образотворче видання, що має або не має пояснювальний текст	de en fr ru	Album album album альбом Книжное или комплектное листовое издание, имеющее, как правило, пояснительный текст
12.39 атлас Альбом зображень різних об'єктів (карти, креслення, малюнки та ін.), що пропонується з метою навчання або практичного використання	de en fr ru	Atlas atlas atlas атлас Альбом, содержащий изображения различных объектов (карты, чертежи, рисунки и пр.) служащий для учебных или практических целей
12.40 афіша [оголошення] Рекламне або довідкове аркушеве видання з інформацією щодо певного культурного заходу (події), призначене для розклеювання	de en fr ru	Aushang advertisement affiche афиша Рекламное или справочное листовое издание, оповещающее о каком либо культурном мероприятии предназначенном для расклейки
17.41 інформаційний листок Реферативне неперіодичне видання відомостей щодо передового виробничого досвіду або науково-технічного досягнення	ru	информационный листок Рекламное неперiodическое издание, отражающее сведения о передовом производственном опыте или научно-техническом достижении
2.42 документально-художнє видання Літературно-художнє видання, основою якого є документи, опис реальних подій або фактів діяльності історичної особи	de en ru	Dokumentalislik documentalistic fiction документально-художественное издание Литературно-художественное издание, содержащее произведение (произведения), основой которого послужил документ, реальное событие или деятельность исторического лица
12.43 науково-художнє видання Літературно-художнє видання, основою якого є опис наукових фактів та фактів з історії науки	en fr ru	Scientific fiction scientifique romanci научно-художественное издание Литературно-художественное издание, содержащее произведение (произведения), в основу которого положен научный факт
12.44 альманах Збірник літературно-художніх та (чи) науково-популярних творів, об'єднаних за певною ознакою Примітка 1. Альманах може бути адресований дорослим читачам або дітям Примітка 2. Альманах може бути періодичним, неперіодичним і продовжуваним	de en fr ru	Almanach almanac admanach альманах Сборник, содержащий литературно-художественные и (или) научно-популярные произведения, объединенные по определенному признаку Примечание 1. Альманах может быть адресован взрослому читателю или детям Примечание 2. Альманах может быть также серийным изданием

12.45 антологія
Неперіодичний збірник вибраних літературно-худож-
ніх творів чи уривків з них

de Anthologie
en anthology
fr anthologie
ru антология
Непериодический сборник, включающий избранные
литературно-художественные произведения (или
извлечения из них), преимущественно стихотворные

13 ВИДИ ПЕРІОДИЧНИХ І ПРОДОВЖУВАНИХ ВИДАНЬ

13.1 газета

Періодичне газетне видання з постійною назвою, що виходить через певні, короткі проміжки часу, містить офіційні документи, оперативну інформацію і матеріали з актуальних громадсько-політичних, наукових, виробничих та інших питань, а також літературні твори, фотографії та рекламу

Примітка 1. Газета може випускатися також протягом короткого часу, обмеженого періодом проведення певного заходу, конференції, фестивалю тощо

Примітка 2. Газета може мати додаток чи додати у вигляді окремих газетних випусків і у вигляді газетно-журнальних видань, які мають самостійну назву, а також платівок, дискет, магнітофонних плівок, інших носіїв аудіовізуальної Інформації

de Zeitung
en newspaper
fr journal
ru газета
Периодическое газетное издание, выходящее через краткие промежутки времени, содержащее официальные материалы, оперативную информацию и статьи по актуальным общественно-политическим, научным, производственным и другим вопросам, а также литературные произведения и рекламу

Примечание 1. Газета может выпускаться в течение короткого времени, ограниченного определенным мероприятием, (конференцией, фестивалем и т. п.) Примечание 2. Газета может иметь приложение (приложения)

13.2 громадсько-політична газета

Газета, яка систематично висвітлює питання внутрішньої і зовнішньої політики держави та міжнародного життя

ru общеполитическая газета
Газета, систематически освещающая вопросы внутренней и внешней политики страны, а также международную жизнь

13.3 спеціалізована газета

Газета, яка систематично висвітлює окремі проблеми громадського життя, науки, техніки, культури та інших галузей діяльності і призначена певним категоріям читачів

Примітка. За тематичною спрямованістю, цільовим і читацьким призначенням спеціалізовані газети розрізняють: з питань економіки і бізнесу, медичні, спортивні, з питань культури, літератури, мистецтва, релігійні, рекламні, для дозвілля, для дітей та юнацтва

de Fachzeitung
fr journal spècial de...
ru специализированная газета
Газета, систематически освещающая отдельные проблемы общественной жизни, науки, техники, культуры и других областей деятельности и адресованная определенным категориям читателей
Примечание. По читательскому адресу различают: профессиональную газету, адресованную специалистам различной квалификации, профсоюзную и др. газеты

13.4 спеціальний газетний випуск

Газетне видання, підготовлене з якоїсь нагоди виїзною або громадською редакцією основної газети з метою оперативного доведення необхідної інформації читачеві, що має назву основного видання і виходить протягом обмеженого часу із зазначенням поточного і валового номерів, року і дати

de Sonderausgabe der Zeitung
en special issue of a newspaper
ru специальный газетный выпуск
Газетное издание, подготовленное выездной или общественной редакцией основной газеты для оперативного доведения необходимой информации до читателя, имеющее текущий и валовый номера, год, дату издания, выходящее в течение ограниченного срока

13.5 журнал [часопис]

Періодичне журнальне видання, яке виходить під постійною назвою, має постійні рубрики, містить статті, реферати, інші матеріали з різних громадсько-політичних, наукових, виробничих та інших питань, літературно-художні твори, ілюстрації, фотографії
Примітка. Журнал може мати додаток чи додатки у вигляді періодичних чи продовжуваних видань, а також платівок, дискет, магнітофонних стрічок, інших носіїв аудіовізуальної інформації

de Zeitschrift
en magazine; journal
fr magazine; revue
ru журнал
Периодическое журнальное издание, содержащее статьи или рефераты по различным общественно-политическим, научным, производственным и другим вопросам, литературно-художественные произведения, имеющее постоянную рубрикацию, официально утвержденное в качестве данного вида издания
Примечание. Журнал может иметь приложение (приложения)

13.6 громадсько-політичний журнал

Періодичне журнальне видання із статтями та матеріалами актуальної громадсько-політичної тематики
Примітка 1. Громадсько-політичний журнал може містити сатиричні й гумористичні твори, матеріали галузевого та науково-популярного характеру

Примітка 2. Залежно від читачької адреси громадсько-політичний: журнал може бути призначений молоді, жінкам, спеціальним категоріям читачів

13.7 науковий журнал

Періодичне журнальне видання статей та матеріалів теоретичних досліджень, а також статей та матеріалів прикладного характеру, призначене переважно фахівцям певної галузі науки

Примітка 1. Залежно від цільового призначення наукові журнали поділяють на науково-теоретичні, науково-практичні та науково-методичні. Примітка 2. Науково-практичний журнал, який містить статті, матеріали, реферати з технічних наук, називається науково-технічним журналом

13.8 науково-популярний журнал

Періодичне журнальне видання статей та матеріалів з основ наукових знань з популярними відомостями щодо теоретичних та (чи) експериментальних досліджень у галузях науки, культури, практичної діяльності, що служить поширенню знань та самоосвіти

13.9 виробничо-практичний журнал

Періодичне журнальне видання статей та матеріалів з технології, техніки, економіки, організації виробництва або практичної діяльності з методичними розробками, призначене працівникам певної галузі

13.10 популярний журнал

Періодичне журнальне видання статей та матеріалів з різноманітних питань – культури, спорту, побуту тощо, призначене широкому колу читачів

13.11 літературно-художній журнал

Періодичне журнальне видання творів художньої літератури, а також публіцистичних та критичних статей і матеріалів

ru общественно-политический журнал

Журнал, содержащий статьи и материалы актуальной общественно-политической тематики, предназначенный для широких кругов читателей

Примечание 1. Общественно политический журнал может содержать сатирические и юмористические произведения, материалы отраслевого и научно-популярного характера

Примечание 2. В зависимости от читательского адреса общественно-политические издания могут быть предназначены молодежи, женщинам, специальным категориям читателей

de wissenschaftliche Zeitschrift

en learned journal

fr journal des sciences; revue d'études

ru научный журнал

Журнал, содержащий статьи и материалы о теоретических исследованиях, а также статьи и материалы прикладного характера, предназначенный научным работникам

Примечание 1. В зависимости от целевого назначения научные журналы подразделяют на: научно-теоретические, научно-практические и научно-методические
Примечание 2. Научно-практический журнал, содержащий статьи, материалы, рефераты по техническим наукам, называется научно-техническим журналом

de popularwissenschaftliche Zeitschrift

en popular science journal

fr revue de vulgarisation scientifique

ru научно-популярный журнал

Журнал, содержащий статьи и материалы об основах наук, о теоретических и (или) экспериментальных исследованиях в области науки, культуры и практической деятельности, служащий распространению знаний и самообразованию

Примечание. Выпускаются научно-популярные журналы для детей

de Fachzeitschrift

en industrial and practical journal

ru производственно-практический журнал

Журнал, содержащий статьи и материалы по технологии, технике, экономике, организации производства или практической деятельности, методические разработки и др., предназначенный работникам определенной отрасли хозяйства

de Zeitschrift für breite Leserkreise

en popular magazine

fr revue s'adressant au public revue populaire

ru популярный журнал

Журнал, содержащий статьи и материалы по вопросам культуры, спорта, быта и др., предназначенный широкому кругу читателей

de Literaturzeitschrift

en belles-lettres journal

fr revue littéraire; magazine littéraire

ru литературно-художественный журнал

Журнал, содержащий произведения художественной литературы, а также публицистические и критические статьи и материалы

13.12 реферативний журнал Періодичне реферативне видання, офіційно зареєстроване як журнал	de Referateblatt; Referatezeitschrift ru реферативный журнал Периодическое реферативное издание, официально утвержденное в качестве журнала
13.13 бюлетень Періодичне або продовжуване видання, що випускається оперативно, має ознаки журнального або газетного видання, містить матеріали організації, яка його видає Примітка 1. Періодичні бюлетені, як правило, мають постійну рубрикацію Примітка 2. В окремих випадках бюлетені можуть випускатися протягом короткого часу, обмеженого періодом проведення певного заходу	de Bulletin en bulletin fr bulletin ru бюллетень Периодическое или продолжающееся издание, выпускаемое оперативно, содержащее краткие официальные материалы по вопросам, входящим в круг ведения выпускающей его организации Примечание 1. Периодические бюллетени имеют, как правило, постоянную рубрикацию Примечание 2. В отдельных случаях бюллетени могут выпускаться в течение короткого времени, ограниченным определенным мероприятием
13.14 нормативний бюлетень Бюлетень матеріалів нормативного, директивного чи інструктивного характеру, що видається, як правило, державним органом	de normatives Bulletin en legislation bulletin fr bulletin officiel ru нормативный бюллетень Бюллетень, содержащий материалы нормативного, директивного или инструктивного характера, издаваемый, как правило, каким-либо государственным органом
13.15 довідковий бюлетень Бюлетень довідкових матеріалів, розташованих у порядку, зручному для їхнього швидкого пошуку	de Informationsblatt en reference bulletin fr antenne; guide ru справочный бюллетень Бюллетень, содержащий справочные материалы, расположенные в порядке, удобном для их быстрого отыскания
13.16 рекламний бюлетень Бюлетень викладений у привабливій формі відомостей щодо виробів, послуг, заходів з метою створення попиту	de Werbunsbulletin en advertising bulletin fr publicite ru рекламный бюллетень Бюллетень, содержащий изложенные в привлекающей внимание форме сведения об изделиях, услугах, мероприятиях с целью создания спроса на них
13.17 бюлетень-хроніка Бюлетень повідомлень щодо діяльності установи, яка його видає	de Newsletter en chronique ru бюллетень-хроника Бюллетень, содержащий сообщения, отражающее деятельность издающей его организации
13.18 бюлетень-таблиця Бюлетень фактичних даних цифрового чи іншого характеру, відображених у вигляді таблиці	de Tabelle en classifier; information bulletin fr tableau ru бюллетень-таблица Бюллетень, содержащий фактические данные цифрового или иного характера, расположенные в форме таблицы
13.19 статистичний бюлетень Бюлетень-таблиця, змістом якого є оперативні статистичні дані, що характеризують певну сферу життя та діяльності суспільства	de statistisches Bulletin en statistical data bulletin fr tableau statistique ru статистический бюллетень Бюллетень-таблица, содержание которой составляют оперативные статистические данные, характеризующие определению область жизни и деятельности общества

13.20 календар Періодичне довідкове видання з послідовним переліком днів, тижнів, місяців даного року, а також з іншими відомостями різного характеру Примітка. Календарі можуть бути щорічними, щомісячними, щотижневими	de en fr ru	Kalender almanac calendrier; almanach календарь Периодическое справочное издание, содержащее последовательный перечень дней, недель месяцев данного года, а также другие сведения различного характера Примечание 1. Календари могут быть ежегодниками, ежемесячниками, еженедельниками Примечание 2. Календари могут выпускаться однократно
13.21 табель-календар Аркушеве видання календаря-щорічника з переліком днів року, розташованих за місяцями у вигляді таблиці	de en fr ru	Tabelkalender calendar calendrier табель-календарь Календарь-ежегодник в виде листового издания, содержащий перечень дней года, расположенных по месяцам в форме таблицы
13.22 відривний [перекидний] календар Настінний (настільний) календар-щоденник, в якому для кожного дня чи тижня, місяця відведено окремі аркуші, що відривають (перекидають)	de en fr ru	Abrelsg/Umlegekalender tear-off/loose-leaf calendar ephemeride отрывной (перекидной) календарь Календарь-ежегодник настенной или настольной формы, в котором на каждый день (неделю, месяц) отведены отдельные отрываемые (перекидываемые) листки
13.23 календар книжкового типу Календар-щорічник, який випускається у вигляді книжкового видання, з матеріалами, підібраними відповідно до певної тематики і призначений певним категоріям читачів	de en fr ru	Buchkalender almanac in a book form almanach; annuaire календар книжного типа Календарь-ежегодник, выходящий в виде книжного издания, содержащий материалы, подобранные в соответствии с определенной тематикой и (или) адресом
13.24 календар знаменних дат Календар-щорічник (щоквартальник, щомісячник, щотижневик) з вибіркоким переліком днів року, пов'язаних, з певними пам'ятними подіями та відомостями щодо цих подій	de en fr ru	Kalender der denkwürdigen Daten memorial data calendar calendrier coniens.....importans календарь Календарь-ежегодник (ежеквартальник, ежемесячник, еженедельник), включающий выборочный перечень дней года, связанных с
13.25 експрес-інформація Періодичне реферативне видання розширених та зведених рефератів найактуальніших опублікованих зарубіжних матеріалів або неопублікованих вітчизняних документів, призначене для оперативного інформування фахівців	ru	экспресс-информация Периодическое реферативное издание, содержащее расширенные и сводные рефераты наиболее актуальных зарубежных опубликованных материалов или отечественных неопубликованных документов, требующих оперативного оповещения

АБЕТКОВИЙ ПОКАЖЧИК УКРАЇНСЬКИХ ТЕРМІНІВ

автореферат дисертації	12.2	журнал виробничо-практичний	13.9
альбом	12.38	журнал громадсько-політичний	13.6
альманах	12.44	журнал літературно-художній	13.11
антологія	12.45	журнал науковий	13.7
атлас	12.39	журнал науково-популярний	13.8
афіша	12.40	журнал популярний	13.10
багатотомник	11.3	журнал реферативний	13.12
брошури	8.7	збірник	9.2
буклет	7.5	збірник наукових праць	12.6
бюлетень	13.13	зібрання творів	11.4
бюлетень довідковий	13.15	інструкція	12.8
бюлетень нормативний	13.14	календар	13.20
бюлетень рекламний	13.16	календар відривний [перекидний]	13.22
бюлетень статистичний	13.19	календар знаменних дат	13.24
бюлетень-тапиця	13.18	календар книжкового типу	13.23
бюлетень-хроніка	13.17	картка поштова	7.3
видання	3.1	каталог	12.37
видання аркушеві	7.3	книга	8.1
видання багатотомні	11.3	книжка-іграшка	7.10
видання бібліографічні	5.2	конспект лекцій	12.74
видання виробничо-практичне	4.5	курс лекцій	12.22
видання виробничо-практичне для аматорів	4.7	листівка	8.3
видання газетне	7.4	листок інформаційний	12.41
видання громадсько-політичне	4.9	матеріали конференції (з'їзду, симпозіуму)	12.5
видання для організації дозвілля	4.11	моновидання	9.1
видання довідкове	4.10	монографій	12.1
видання документально-художнє	13.12	оголошення	12.40
видання журнальне	7.2	однотомник	11.2
видання інформаційне		паспорт	12.11
видання карткове		підручник	12.19
видання картографічне	6.3	плакат	7.7
видання книжкове	7.1	порадник практичний	12.18
видання комплектне	7.9	посібник	12.12
видання літературно-художнє		посібник навчальний	12.15
видання навчальне	4.8	посібник навчальний наочний	12.16
видання наукове	4.24.4	посібник навчально-методичний	12.17
видання науково-виробниче	4.3	посібник наочний	12.13
видання науково-популярне	12.43	посібник практичний	12.14
видання науково-художнє	10.1	практикум	12.26
видання неперіодичне	4.6	прейскурант	12.10
видання нормативне виробничо-практичне	6.2	препринт	12.3
видання нотен	6.4	програма навчальна	12.25
видання образотворче	5.4	продукція видавнича	3.2
видання оглядов	11.2	проспект	12.36
видання однотомне	4.1	путівник	12.35
видання офіційне	10.3	рекомендації методичні	12.21
видання періодичне	10.4	розмовник	12.33
видання продовжуване	4.12	серія	11.1
видання рекламне	5.3	словник	12.27
видання реферативне	10.2	словник енциклопедичний	12.29
видання серіальне	6.1	словник мовний	12.30
видання текстове	10.4	словник термінологічний	12.32
видання, що продовжується	13.4	словник тлумачний	12.31
випуск спеціальний газетний	12.21	стандарт	12.9
вказівка методична	13.1	статут	12.7
газета	13.2	табель-календар	13.21
газета громадсько-політична	13.3	твори вибрані	11.5
газета спеціалізована	5.5	тези доповідей (повідомлень)	
дайджест	12.34	наукової конференції (з'їзду, симпозіуму)	12.4
довідник	13.25	текст лекцій	12.23
експрес-інформація	12.28	хрестоматія	42.20
енциклопедія	13.5	часопис	13.5

АБЕТКОВИЙ ПОКАЖЧИК НІМЕЦЬКИХ ТЕРМІНІВ

Abreiss/Umlegekalender	13.22	Monographie	12.1
Album	12.38	Musikalien	6.2
Almanach	12.44	Nachschlagebъch	4.10
amtliche Verttffentlichung	4.1	Nachschlagewerk	12.34
Anleitung fur die Betriebspraxis	12.18	nichtperiodische Ausgabe	10.1
Anschauungsmittel	12.13	normative Ausgabe fur die Betriebspraxis	4.6
Anlhologie	12.45	normatives Bulletin	13.14
Atlas	12.39	Periodikum	10.3
Ausgabe		Plakat	7,7
Ausgabe fur die Betriebspraxis	4.5	populdrwissenschaftliche Ausgabe	4.3
Ausgabe in Buchform	7.1	populdrwissenschaftliche Zeitschrift	13.8
ausgewhalte Werke	11.5	Postkarte	7.8
Aushang	12.40	Praktikum	12.26
Autoreferat einer Dissertation	12.2	praktisches Lehrmittel	12.14
Booklet	7.5	Preisliste	12.10
Broschiire	8.2	Preprinl	12.3
Buch	8.1	Prospekt	12.36
Buchkalender	23.23	Referat der Beitrдge einer wissenschaftliche	12.4
Bulletin	13.13	Konferenz	
Chrestomatie	12.20	Referateblau	13.12
Definitionswurterbuch	12.31	Referateteitschrift	13.12
Dokumentalistik	12.42	Reihe	11.1
Druckproduktion	9.2	Reisefuhrer	12.35
einbdndige Ausgabe	11.2	Sammelband der wissenschaftlichen Arbeiten	12.6
Einzelblatt	7.3	Sammelwerk	9.2
Einzelwerkausgabe	9.1	schone Literatur	4.13
Enzyklopдdie	12.28	Serialausgabe	10.2
enzyklopдdisches Worterbuch	12.29	Serie	11.1
Fachzeitschrift	13.9	Sonderausgabe der Zeitung	13.4
Fachzeitung	13.3	Sprachfuhrer	12.33
Flugblatt	8.3	Sprach Wрrterbuch	12.30
Folgedruckwerke	10.2	Standart	12.9
fortlaufende Ausgabe	10.4	statistisches Bulletin	13.19
gesammelte Werke	11.4	Statutausgabe	12.7
Informationsblatt	13.15	Tabelle	13.18
Instruktion	12.8	Tabelkalender	13.21
Kalender	13.20	Tagungsberichte	12.5
Kalender der denkwрrdigen Daten	13.24	terminologisches Wрrterbuch	12.32
kartographische Ausgabe	6.3	Textausgabe	6.1
Katalog	12.37	unterrichtiiehe Lehrbehelf	12.15
komplette Ausgabe	7.9	Unterrichtsmittel	4.8
Kunstaussgabe	6.4	Werbungsausgabe	4.12
Lehrbuch	12.19	Werbungsbuletin	13.16
Lehrmittel	12.12	wissenschaftliche Ausgabe	4.2
Lehrprogramm	12.25	wissenschaftliche Zeitschrift	13.7
Lehr- und Anschauungsmittel	12.16	Worterbuch	12.27
Literaturzeitschrift	13.11	Zeitschrift	13.5
Loseblattausgabe	7.3	Zeitschrift fur breite Leserkreise	13.10
massenpolitische Ausgabe	4.9	Zeitschriftenausgabe	7.2
mehrbдndige Ausgabe	11.3	Zeitung	13.1
methodischer Lehrbehelf	12.17	Zeitungsausgabe	7.4

АБЕТКОВИЙ ПОКАЖЧИК АНГЛІЙСЬКИХ ТЕРМІНІВ

Advertisement	12.40	monoedition	9.1
advertising bulletin	13.16	multi-volume edition	11.3
advertising edition	4.12	newsletter	13.17
album	12.38	newspaper	13.1
almanac	12.44, 13.20	newspaper type edition	7.4
almanac in a book form	13.23	non-periodical edition	10.1
anthology	12.45	official edition	4.1
atlas	12.39	one-volume edition	11.2
author's abstract	12.2	pamphlet	7.5, 8.2
belles-lettres journal	13.11	periodical	10.3
book	8.1	phrase book	12.33
booklet	7.5	placard	7.7
bulletin	13.13	popular magazine	13.10
calendar	13.21	popular non-fiction edition	4.3
card edition	7.6	popular political edition	4.9
cartographic edition	6.3	popular science journal	13.8
catalogue	12.37	postcard	7.8
classifier	13.18	poster	7.7
collected works	11.4	practical guide	12.18
collection	9.2	preprint	12.3
collection of scientific papers	12.6	price-list	12.10
colloquial guide	12.33	printed matter	3.2
dictionary	12.27, 12.30	printed music	6.2
dictionary of terms	12.3	printed text	6.1
directory	12.3	proceeding	12.5
documentalistic fiction	12.4	prospectus	12.36
edition	3.1	publisher's output	3.2
edition in a book form	7.1	reader	12.20
educational aid	12.26	reading book	12.20
educational edition	4.8	reference bulletin	13.15
encyclopaedia	12.28	reference edition	4.10
glossary	12.31	scientific conference abstracts	12.4
graphic edition	6.4	scientific edition	4.2
guidance manual	12.18, 12.17	scientific fiction	12.43
guide	12.34, 12.35	selected works	11.5
guide-book	12.14	serial	10.2, 10.4
industrial and practical journal	13.9	series	11.1
information bulletin	13.18	set	11.1
instruction	12.8	single-volume edition	11.2
instructional edition	4.6	special issue of a newspaper	13.4
issue	3.1	standard	12.9
journal	7.4, 13.5	statistical data bulletin	13.19
journal type edition	7.2	statutory edition	12.7
leaflet	8.3	study aid	12.15
learned journal	13.7	syllabus	12.25
legislation bulletin	13.14	symposium	9.2
literature fiction	4.13	synopsis of thesis	12.2
loose-leaf edition	7.3	teaching aid	12.15
loose-leaf encased set	7.9	tear-off/loose-leaf calendar	13.22
magazine	7.2, 13.5	textbook	12.19
manual	12.12	trade edition	4.5
memorial data calendar	13.24	training aid	12.16
methods handbook	12.17	training appliance	12.16
monograph	12.1	visual aid	12.13

АБЕТКОВИЙ ПОКАЖЧИК ФРАНЦУЗЬКИХ ТЕРМІНІВ

abstract d'une thèse	12.2	instruction	12.8
actes de conférence	12.5	journal	13.1
affiche	7.7, 12.40	journal des sciences	13.7
aide-mémoire	12.34	journal spécial de ...	13.3
aide-mémoire annuaire	4.10	lexique	12.30
album	12.38	littérature	4.13
almanach	13.23, 12.44, 13.20	livre	8.1
annuaire	13.23, 12.34	livre à feuillets mobiles	7.9
antenne	13.15	livre d'art	6.4
anthologie	12.45	livre pratique	12.12
atlas	12.39	livre scolaire	4.8, 12.19
bulletin	13.13	livre scientifique	4.2
bulletin officiel	13.14	magazine	13.5
calendrier	13.20, 13.21	magazine littéraire	13.11
calendrier contenant les événements importants	13.24	manuel	12.12
carte postale	7.8	manuel de conversation	12.33
catalogue	12.37	manuel pratique	12.15, 12.18
chrestomathie	12.20	monoédition	9.1
chronique	13.17	monographie	12.1
collection	11.1	moyens visuels	12.13
conseil pratique	12.14	norme	12.9
cours pratique	12.14	œuvres choisies	11.5
dictionnaire	12.27, 12.30, 12.31	œuvres complètes	11.5
dictionnaire terminologique	12.32	papillon	8.3
édition	3.1	périodique	10.3
édition cartographique	6.3	placard	7.7
édition continue	10.4	prescription	12.8
édition d'art	6.4	prix courant	12.10
édition de métier	4.5	production éditoriale	3.2
édition de musique	6.2	programme scolaire	12.25
édition de publicités	4.12	prospectus	12.36
édition de référence	4.10	publicité	13.16
édition de renseignement	4.10	publicités	4.12
édition de texte	6.1	raisonné	12.31
édition de vulgarisation politique	4.9	recueil	9.2
édition de vulgarisation scientifique	4.3	recueil de travaux scientifiques	12.6
édition en forme de livre	6.4, 7.1	relurée mobile	7.9
édition en plusieurs volumes	11.3	résumé d'auteur d'une thèse	12.2
édition en un volume	11.2	revue	13.5
édition non périodique	10.1	revue d'études	13.7
édition officielle	4.1	revue de vulgarisation scientifique	13.8
édition préalable	12.3	revue littéraire	13.11
édition professionnelle	4.5	revue populaire	13.10
édition sous forme de fiches	7.6	revue s'adressant au public	13.10
édition statuaire	12.7	scientifique romancée	12.43
encyclopédie	12.28	série	11.1
éphéméride	13.22	série	10.2
fascicule	8.2	tableau	13.18
feuille volante	7.3	tableau statistique	13.19
feuille	7.5	tarif	12.10
glossaire	12.31	thèses des exposés de la conférence	
guide	12.34, 12.35, 12.38, 13.15	scientifique	12.4
guide-âne	12.18	traité pratique	12.15
guide-parler	12.33	travaux pratiques	12.26
		vocabulaire	12.30

АБЕТКОВИЙ ПОКАЖЧИК РОСІЙСЬКИХ ТЕРМІНІВ

автореферат диссертации	12.2	издание текстовое	6.1
альбом	12.38	издание уставное	12.7
альманах	12.44	издание учебное	4.8
антология	12.45	изоиздание	6.4
атлас	12.39	инструкция	12.8
афиша	12.40	календарь	13.20
брошюра	8.2	календарь знаменательных дат	13.24
буклет	7.5	календарь книжного типа	13.23
бюллетень	13.13	календарь отрывной (перекидной)	13.22
бюллетень нормативный	13.14	каталог	12.37
бюллетень рекламный	13.16	книга	8.1
бюллетень справочный	13.15	книжка-игрушка	7.10
бюллетень статистический	13.19	конспект лекций	12.24
бюллетень-таблица	13.18	курс лекций	12.22
бюллетень-хроника	13.17	листocka	8.3
выпуск специальный газетный	13.4	листock информационный	12.41
газета	13.1	материалы конференции (съезда, симпозиума)	12.5
газета общеполитическая	13.2	многотомник	11.3
газета специализированная	13.3	монография	12.1
дайджест	5.5	моноиздание	9.1
журнал	13.5	однотомник	11.2
журнал литературно-художественный	13.11	открытка	7.8
журнал научно-популярный	13.8	паспорт	12.11
журнал научный	13.7	плакат	7.7
журнал общественно-политический	13.6	пособие	12.12
журнал популярный	13.10	пособие наглядное	12.13
журнал производственно-практический	13.9	пособие практическое	12.14
журнал реферативный	13.12	пособие учебно-методическое	12.17
издание	3.1	пособие учебное	12.15
издание библиографическое	5.2	пособие учебное наглядное	12.16
издание газетное	7.4	практикум	12.26
издание для досуга	4.11	прейскурант	12.10
издание документально-художественное	12.42	препринт	12.3
издание журнальное	7.2	программа учебная	12.25
издание информационное	5.1	продукция издательская	3.2
издание картографическое	6.3	произведения избранные	11.5
издание карточное	7.6	проспект	12.36
издание книжное	7.1	путеводитель	12.35
издание комплектное	7.9	разговорник	12.33
издание листовое	7.3	рекомендации методические	12.21
издание литературно-художественное	4.13	руководство практическое	12.18
издание общественно-политическое	4.9	сборник	9.2
издание многотомное	11.3	сборник научных трудов	12.6
издание научно-популярное	4.3	серия	11.1
издание научно-художественное	12.43	словарь	12.27
издание научно-производственное	4.4	словарь терминологический	12.32
издание научное	4.2	словарь толковый	12.31
издание неперiodическое	10.1	словарь энциклопедический	12.29
издание нормативное производственно-практическое	4.6	словарь языковой	12.30
издание нотное	6.2	собрание сочинений	11.4
издание обзорное	5.4	сочинения избранные	11.5
издание однотомное	11.2	справочник	12.34
издание официальное	4.1	стандарт	12.9
издание периодическое	10.3	табель-календарь	13.21
издание продолжающееся	10.4	тезисы докладов (сообщений) научной конференции (съезда, симпозиума)	12.4
издание производственно-практическое	4.5	текст лекций	12.23
издание производственно-практическое для любителей	4.7	указания методические	12.21
издание рекламное	4.12	учебник	12.19
издание реферативное	5.3	хрестоматия	12.20
издание сериальное	10.2	экспресс-информация	13.25
издание справочное	4.10	энциклопедия	12.28

ДСТУ 8302:2015
НАЦІОНАЛЬНИЙ СТАНДАРТ УКРАЇНИ
ІНФОРМАЦІЯ ТА ДОКУМЕНТАЦІЯ. БІБЛІОГРАФІЧНЕ ПОСИЛАННЯ
ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ ТА ПРАВИЛА СКЛАДАННЯ

ПЕРЕДМОВА

- 1 РОЗРОБЛЕНО: Державна наукова установа «Книжкова палата України імені Івана Федорова»
РОЗРОБНИКИ: Н. Петрова (науковий керівник), Г. Плиса, Т. Жигун
2 ПРИЙНЯТО ТА НАДАНО ЧИННОСТІ: наказ ДП «УкрНДНЦ» від 22 червня 2015 р. № 61 з 2016-07-01;
згідно з наказом ДП «УкрНДНЦ» від 04 березня 2016 р. № 65 змінено дату чинності
3 УВЕДЕНО ВПЕРШЕ

ЗМІСТ

Вступ

- 1 Сфера застосування
 - 2 Нормативні посилання
 - 3 Терміни та визначення понять
 - 4 Загальні положення
 - 5 Види бібліографічних посилань та правила їхнього складання
 - 6 Особливості складання комплексного бібліографічного посилання
 - 7 Особливості складання бібліографічного посилання на електронний ресурс
 - 8 Особливості складання бібліографічного посилання на архівний документ
- Бібліографічний список використаної літератури

ВСТУП

Цей стандарт установлює види бібліографічних посилань, правила та особливості їхнього складання й розмішування у документах.

Бібліографічне посилання, що є частиною довідкового апарата документа, наводять у формі бібліографічного запису.

Бібліографічні відомості про цитовані або згадувані в тексті документи на будь-яких носіях інформації, що є об'єктами бібліографічного посилання, мають бути достатніми для їхньої загальної характеристики, ідентифікування та пошуку.

У стандарті окремо подано особливості складання бібліографічних посилань на електронні ресурси та архівні документи.

Приклади, що наведено в тексті стандарту, є умовними.

ІНФОРМАЦІЯ ТА ДОКУМЕНТАЦІЯ
БІБЛІОГРАФІЧНЕ ПОСИЛАННЯ
Загальні положення та правила складання

ИНФОРМАЦИЯ И ДОКУМЕНТАЦИЯ
БИБЛИОГРАФИЧЕСКАЯ ССЫЛКА
Общие положения и правила составления

INFORMATION AND DOCUMENTATION
BIBLIOGRAPHIC REFERENCE
General principles and rules of composition

Чинний від 2 0 1 6 -0 7 -0 1

1 СФЕРА ЗАСТОСУВАННЯ

1.1 Цей стандарт установлює основні види бібліографічних посилань, загальні положення щодо їхнього складу й структури, а також правила складання та розмішування в документах (виданнях, депонованих документах тощо).

1.2 Стандарт поширюється на бібліографічні посилання в опублікованих і неопублікованих документах незалежно від носія інформації.

1.3 Стандарт призначено авторам творів, видавцям, фахівцям редакцій засобів масової інформації, інформаційних центрів тощо.

2 НОРМАТИВНІ ПОСИЛАННЯ

У цьому стандарті є посилання на такі нормативні документи:

ДСТУ 2732:2004 Діловодство й архівна справа. Терміни та визначення понять

ДСТУ 3017:2015 Інформація та документація. Видання. Основні види. Терміни та визначення понять

ДСТУ 3582:2013 Інформація та документація. Бібліографічний опис. Скорочення слів і словосполучень в українській мові. Загальні вимоги та правила (ISO 4:1984, NEQ; ISO 832:1994, NEQ)

ДСТУ 6095:2009 Система стандартів з інформації, бібліотечної та видавничої справи. Правила скорочення заголовків і слів у заголовках публікацій (ГОСТ 7.88-2003, MOD)

ДСТУ 7093:2009 Система стандартів з інформації, бібліотечної та видавничої справи. Бібліографічний запис. Скорочення слів і словосполук, поданих іноземними європейськими мовами (ГОСТ 7.11-2004, MOD; ISO 832:1994, MOD)

ДСТУ 7157:2010 Інформація та документація. Видання електронні. Основні види та вихідні відомості ДСТУ ГОСТ 7.1:2006 Система стандартів з інформації, бібліотечної та видавничої справи. Бібліографічний запис. Бібліографічний опис. Загальні вимоги та правила складання (ГОСТ 7.1-2003, IDT)

ДСТУ ГОСТ 7.80:2007 Система стандартів з інформації, бібліотечної та видавничої справи. Бібліографічний запис. Бібліографічний опис. Заголовок. Загальні вимоги та правила складання (ГОСТ 7.80-2000, IDT)

ГОСТ 7.0-84 Система стандартов по информации, библиотечному и издательскому делу. Библиографическая деятельность. Основные термины и определения (Система стандартів з інформації, бібліотечної та видавничої справи. Бібліографічна діяльність. Основні терміни та визначення)

ГОСТ 7.12-93 Система стандартов по информации, библиотечному и издательскому делу. Библиографическая запись. Сокращение слов на русском языке. Общие требования и правила (Система стандартів з інформації, бібліотечної та видавничої справи. Бібліографічний запис. Скорочення слів російською мовою. Загальні вимоги та правила).

3 ТЕРМІНИ ТА ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТЬ

У тексті стандарту використано терміни, які встановлено в ДСТУ 2732, ДСТУ 3017, ГОСТ 7.0 та наведені в ДСТУ 7157 і ДСТУ ГОСТ 7.80, а також вжито зазначені нижче терміни та визначення означених ними понять:

3.1 бібліографічне посилання

Сукупність бібліографічних відомостей про цитований, розглядуваний або згадуваний у тексті документа інший документ, що є необхідними й достатніми для його загальної характеристики, ідентифікування та пошуку

3.2 об'єкт бібліографічного посилання

Усі види опублікованих і неопублікованих документів, їхні окремі складники або групи документів на будь-яких носіях інформації

3.3 знак виноски

Умовна позначка у вигляді арабських цифр (порядкових номерів), літер чи астериска (зірочки), що використовують для пов'язування підрядкових і позатекстових бібліографічних посилань з частиною основного тексту документа

3.4 електронний ресурс віддаленого доступу

Електронний ресурс, що має електронну адресу, потенційно доступний через глобальні телекомунікаційні мережі (зокрема Інтернет) необмеженому колу користувачів

3.5 електронний ресурс локального доступу

Електронний ресурс, що має вихідні відомості, розміщений на електронному носіїві, призначеному для використання в режимі прямого доступу.

4 ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

4.1 Бібліографічне посилання призначено для ідентифікування, загальної характеристики та пошуку документа, що є об'єктом бібліографічного посилання (далі — об'єкт посилання).

4.2 Об'єктами посилання можуть бути всі види опублікованих чи неопублікованих документів або їхні складники на будь-яких носіях інформації (зокрема в телекомунікаційних мережах).

4.3 Види бібліографічних посилань, правила та особливості їхнього складання й подання в документі наведено в розділах 5–8.

4.4 Елементи бібліографічного запису (заголовок і бібліографічний опис) та знаки пунктуації в бібліографічному посиланні, незалежно від його призначення та виду, подають згідно з ДСТУ ГОСТ 7.80 і ДСТУ ГОСТ 7.1 з урахуванням таких особливостей:

— у заголовку бібліографічного запису подають відомості про одного, двох чи трьох авторів, при цьому імена цих авторів у бібліографічному описі у відомостях про відповідальність (за навскісною рисою) не повторюють;

- за потреби у заголовку бібліографічного запису позатекстового посилання можна зазначати більше ніж три імені авторів;
- замість знака «крапка й тире» («. —»), який розділяє зони бібліографічного опису, в бібліографічному посиланні рекомендовано застосовувати знак «крапка» (при цьому в межах одного документа застосування в бібліографічних посиланнях розділових знаків уніфікують);
- відомості, запозичені не з титульної сторінки документа, дозволено не брати у квадратні дужки;
- після назви дозволено не зазначати загального позначення матеріалу («Текст», «Електронний ресурс», «Карти», «Ноти» тощо — перелік згідно з ДСТУ ГОСТ 7.1);
- у складі вихідних даних дозволено не подавати найменування (ім'я) видавця;
- у складі відомостей про фізичну характеристику документа можна зазначати або його загальний обсяг (наприклад: 285 с.), або номер сторінки, на якій подано об'єкт посилання (наприклад: С. 19);
- дозволено не наводити відомостей про серію та Міжнародний стандартний номер (ISBN, ISMN, ISSN).

4.5 В усіх елементах бібліографічного опису (за винятком основної назви документа й відомостей, що належать до назви та містять одне слово) дозволено скорочувати окремі слова та словосполучення згідно з ДСТУ 3582, ДСТУ 6095, ДСТУ 7093, ГОСТ 7.12.

4.6 Якщо текст цитовано не за першоджерелом, то на початку підрядкового бібліографічного посилання наводять пояснювальні слова: «Наведено за:», «Цит. за:» («Цитовано за») і зазначають джерело, з якого запозичено текст.

Приклад

Підрядкове посилання

* Цит. за: Грушевський М. С. Історія України — Руси. Київ, 1995. Т 2. С. 72.

4.7 Підрядкові та позатекстові бібліографічні посилання пов'язують із текстом документа за допомогою знаків виноски: арабських цифр, літер, астериска (зірочки).

4.8 Відомості про згадуваний документ, опублікований іншою мовою, у бібліографічних посиланнях наводять мовою оригіналу.

4.9 У внутрішньотекстовому та підрядковому бібліографічному посиланнях на складник документа (наприклад, статтю з журналу, збірника) дозволено зазначати бібліографічні відомості тільки про ідентифікувальний документ і номер сторінки — за наявності в його тексті відомостей про автора (якщо він є) та назву.

Приклад

У тексті:

У статті Добровольської В. «Діяльність органів управління культурою як об'єкт керування документацією» подано таке визначення: ... 1.

У підрядковому посиланні:

¹ Вісник Книжкової палати. 2012. № 4. С. 18—20.

4.9.1 У бібліографічних посиланнях на складник документа у формі аналітичного бібліографічного опису розділовий знак «дві навскісні риски» («//») можна замінювати крапкою, а відомості про документ (його назву), в якому розміщено складник, виділяти шрифтом (наприклад, курсивом).

Приклад

Підрядкове посилання

⁴ Національна доктрина розвитку освіти: затв. Указом Президента України від 17 квіт. 2002 р. № 347. Освіта. 2002. 24 квіт. С. 2—4.

5 ВИДИ БІБЛІОГРАФІЧНИХ ПОСИЛАНЬ ТА ПРАВИЛА ЇХНЬОГО СКЛАДАННЯ

5.1 Бібліографічні посилання розрізняють залежно від складу елементів бібліографічного запису, місця розташування в документі, повторності наведення та вмісту бібліографічних записів.

5.1.1 За складом елементів бібліографічного запису розрізняють повне та коротке бібліографічне посилання.

5.1.1.1 Повне бібліографічне посилання містить усі обов'язкові елементи, що використовують для загальної характеристики, ідентифікування й пошуку об'єкта посилання.

5.1.1.2 Коротке бібліографічне посилання містить частину обов'язкових елементів, які використовують тільки для пошуку об'єкта посилання.

5.1.2 За місцем розташування в документі розрізняють такі бібліографічні посилання (відповідно до 5.2, 5.3, 5.4):

- внутрішньотекстове;
- підрядкове;
- позатекстове.

5.1.3 За повторністю наведення посилань на один і той самий об'єкт розрізняють первинне та повторне бібліографічне посилання (відповідно до 5.5).

5.1.4 За вмістом бібліографічних записів може бути комплексне бібліографічне посилання (відповідно до розділу 6).

5.2 Внутрішньотекстове бібліографічне посилання

5.2.1 Внутрішньотекстове бібліографічне посилання застосовують, якщо значну частину відомостей про об'єкт посилання внесено до тексту документа.

Внутрішньотекстове бібліографічне посилання використовують для зручнішого читання тексту, кращого його сприйняття та заощадження місця у невеликих за обсягом документах.

5.2.1.1 Внутрішньотекстове бібліографічне посилання розміщують безпосередньо в тексті документа.

5.2.2 Внутрішньотекстове бібліографічне посилання може містити такі елементи:

- заголовок бібліографічного запису (ім'я автора);
- основну назву документа;
- відомості про відповідальність (містять інформацію про осіб і/або організації, які брали участь у створенні документа);
- відомості про повторність видання (містять інформацію про зміни й особливості цього видання відносно попереднього);
- вихідні дані (містять відомості про місце видання (випуску), видавця та рік випуску документа);
- позначення та порядковий номер тому, номера чи випуску документа, якщо є посилання на твір або публікації з багаточастинного (багатотомного чи серіального) документа;
- відомості про обсяг (кількість сторінок) документа (у разі посилання на нього загалом);
- назву документа (журналу, збірника, газети тощо), в якому опубліковано об'єкт посилання (наприклад, статтю);
- відомості про місцезнаходження об'єкта посилання — номер сторінки в документі (у разі посилання на його частину);
- примітки (у посиланні на електронний ресурс, депоновану наукову роботу тощо).

5.2.3 Внутрішньотекстове бібліографічне посилання подають у круглих дужках.

5.2.4 Знак «крапка й тире» («.—») у внутрішньотекстовому бібліографічному посиланні замінюють знаком «крапка».

5.2.5 Внутрішньотекстове посилання може бути у повній або короткій формі (якщо частину відомостей про джерело цитування подано в тексті). Рекомендовано складати внутрішньотекстове бібліографічне посилання в короткій формі.

Приклади

- (Вступ до медичної геології. Київ, 2011. Т 2. С. 422);
- (Бібліотечна планета. 2012. № 2. С. 36— 37);
- (Чернівці: Чернівець. нац. ун-т, 2012. С. 167);
- (Фінансова система України: проблеми та перспективи розвитку. Київ, 2010. 268 с.);
- (Книжкова палата України: сайт. URL: <http://www.ukrbook.net>).

5.3 Підрядкове бібліографічне посилання

5.3.1 Підрядкове бібліографічне посилання на джерела інформації використовують за умов, якщо всередині тексту документа його розмістити неможливо або небажано, щоб не переобтяжувати текст та не ускладнювати його читання.

5.3.1.1 Підрядкове бібліографічне посилання розміщують як примітку в нижній частині сторінки (полоси набору), відмежовуючи від основного тексту горизонтальною рисою.

5.3.2 Підрядкове бібліографічне посилання пов'язують із текстом документа за допомогою знаків виноски, які подають на верхній лінії шрифту після відповідного фрагмента в тексті (наприклад: Текст 29) та перед підрядковим посиланням (наприклад: 29 Посилання).

Знаки виноски відокремлюють від тексту проміжком.

5.3.3 Під час нумерування кількох підрядкових бібліографічних посилань можна застосовувати наскрізне нумерування в межах усього документа чи в межах його окремої глави (розділу, частини тощо) або нумерування в межах певної сторінки тексту (арабськими цифрами).

5.3.4 Підрядкове бібліографічне посилання може містити такі елементи:

- заголовок бібліографічного запису (ім'я автора);
- основну назву документа;
- відомості, що належать до назви (пояснюють і доповнюють її);
- відомості про відповідальність (містять інформацію про осіб і/або організації, які брали участь у створенні документа);
- відомості про повторність видання (містять інформацію про зміни й особливості цього видання відносно попереднього);

- вихідні дані (містять відомості про місце видання (випуску), видавця та рік випуску документа);
- позначення та порядковий номер тому, номера чи випуску документа, якщо є посилання на твір або публікації з багаточастинного (багатотомного чи серіального) документа;
- відомості про обсяг (кількість сторінок) документа (у разі посилання на нього загалом);
- назву документа (журналу, збірника, газети тощо), в якому опубліковано об'єкт посилання (наприклад, статтю);
- відомості про місцезнаходження об'єкта посилання — номер сторінки в документі (у разі посилання на його частину);
- примітки (у посиланні на електронний ресурс, депоновану наукову роботу тощо).

5.3.5 Підрядкове бібліографічне посилання можна наводити у повній або короткій формі. Коротку форму застосовують, якщо частину відомостей про джерело цитування подано в тексті.

Приклади

Повна форма

² Україна в цифрах. 2007: стат. зб./Держ. ком. статистики України. Київ: Консультант, 2008. С. 185—191.

⁵ Петрик О. І. Шлях до цінової стабільності: світовий досвід і перспективи для України: монографія/відп. ред. В. М. Гесць. Київ: УБС НБУ, 2008. С. 302—310.

Коротка форма

² Україна в цифрах. 2007. Київ, 2008. С. 185—191.

⁵ Петрик О. І. Шлях до цінової стабільності: світовий досвід і перспективи для України. Київ, 2008. С. 302—310.

5.3.6 У підрядковому бібліографічному посиланні на електронний ресурс віддаленого доступу за наявності в тексті бібліографічних відомостей, що його ідентифікують, дозволено зазначати тільки електронну адресу, використовуючи замість слів «Режим доступу» аббревіатуру «URI» або «URL» (відповідно до 7.4.4.4).

Приклад

У тексті:

Маніфест ІФЛА про Internet: прийнято Сесією Ради ІФЛА 23 серпня 2002 р./пер. з англ. В. С. Пашкова.*

У підрядковому посиланні:

* URL: <http://archive.ifla.org/III/misc/im-ua.pdf>. (дата звернення: 15.09.2002).

5.4 Позатекстове бібліографічне посилання

5.4.1 Позатекстове бібліографічне посилання використовують переважно у наукових виданнях у разі багаторазових посилань на одні й ті самі документи задля уникнення повторного подання однакових бібліографічних записів або через їхню велику кількість, або за браком місця для підрядкових посилань.

5.4.1.1 Позатекстові бібліографічні посилання нумерують у межах усього документа або в межах окремих глав, розділів, частин тощо, застосовуючи наскрізне нумерування (арабськими цифрами).

5.4.1.2 Позатекстові бібліографічні посилання наводять як перелік бібліографічних записів і розміщують наприкінці основного тексту (або після заключної статті, післямови, коментарів — за їх наявності) документа або його складника (зазначаючи, наприклад, «Список бібліографічних посилань»).

5.4.2 Сукупність позатекстових бібліографічних посилань, оформлених як перелік бібліографічних записів, не можна вважати бібліографічним списком (списком використаної літератури) чи покажчиком, що мають самостійне значення як бібліографічні посібники.

Проте текст документа можна пов'язувати знаками виноски з бібліографічним списком використаної літератури.

5.4.3 У позатекстовому бібліографічному посиланні повторюють бібліографічні відомості про об'єкт посилання, який згадано в тексті документа.

Приклад

У тексті:

«... про що зазначено у Законі України «Про видавничу справу»4».

У позатекстовому посиланні:

4. Про видавничу справу: Закон України за станом на 20 берез. 2004 р./Верховна Рада України.

Київ: Парлам. вид-во, 2004. 17, [3] с. (Закони України).

5.4.4 Позатекстове бібліографічне посилання може містити такі елементи:

- заголовок бібліографічного запису (ім'я автора);
- основну назву документа;
- відомості, що належать до назви (пояснюють і доповнюють її);
- відомості про відповідальність (містять інформацію про осіб і/або організації, які брали участь у створенні документа);

- відомості про повторність видання (містять інформацію про зміни й особливості цього видання відносно попереднього);
- вихідні дані (містять відомості про місце видання (випуску), видавця та рік випуску документа);
- позначення та порядковий номер тому, номера або випуску, якщо є посилання на твір або публікації з багаточастинного (багатотомного чи серіального) документа;
- відомості про обсяг (кількість сторінок) документа (у разі посилання на нього загалом);
- назву документа (журналу, збірника, газети тощо), в якому опубліковано об'єкт посилання (наприклад, статтю);
- відомості про місцезнаходження об'єкта посилання — номер сторінки в документі (у разі посилання на його частину);
- примітки (у посиланні на електронний ресурс, депоновану наукову роботу тощо).

5.4.5 Позатекстове бібліографічне посилання пов'язують із фрагментом тексту документа, до якого воно належить, за допомогою знаків виноски, які або виносять на верхню лінію шрифту після відповідного тексту та перед позатекстовим посиланням, або складають в одну лінію зі шрифтом основного тексту (у квадратних дужках у тексті та без дужок перед позатекстовим посиланням).

Приклад 1

У тексті:

Правила банківського кредитування підприємств державної форми власності викладено у навчальному посібнику «Кредитування та ризики» (автори Денисенко М. П., Догмачов В. М., Кабанов В. Г.)³⁵.

У позатекстовому посиланні:

³⁵ Денисенко М. П., Догмачов В. М., Кабанов В. Г. Кредитування та ризики: навч. посіб. Київ, 2008. 213 с.

Приклад 2

У тексті:

Правила банківського кредитування підприємств державної форми власності викладено у навчальному посібнику «Кредитування та ризики» (автори Денисенко М. П., Догмачов В. М., Кабанов В. Г.) [35].

У позатекстовому посиланні:

35. Денисенко М. П., Догмачов В. М., Кабанов В. Г. Кредитування та ризики: навч. посіб. Київ, 2008. 213 с.

5.4.6 Якщо в тексті згадують конкретну частину тексту документа, після неї можна зазначати (у квадратних дужках) порядковий номер позатекстового бібліографічного посилання та сторінку, на якій подано цей об'єкт посилання. Між поданими відомостями проставляють знак «кома».

Приклади

У тексті:

[2, с. 28]; [2, с. 154].

У позатекстовому посиланні:

2. Нагайчук Н. Г. Фінанси страхових компаній: навч. посіб. — Київ: УБС НБУ, 2010. — 527 с.

5.4.6.1 Якщо у позатекстовому посиланні бібліографічні записи не нумеровано, в тексті (у квадратних дужках) після згадування подають відомості, що є достатніми для ідентифікування об'єкта посилання (ім'я автора, назва документа тощо).

5.4.6.1.1 Якщо посилання в тексті подають на документ, авторами якого є одна, дві чи три особи, у квадратних дужках зазначають їхні прізвища, розділяючи знаком «кома».

Приклад

У тексті:

[Кушнарченко, Удалова].

У позатекстовому посиланні:

Кушнарченко Н. М., Удалова В. К. Наукова обробка документів: навч. посіб. — Київ: Знання, 2006. — 223 с.

5.4.6.1.2 Якщо посилання в тексті подають на документ, авторами якого є чотири та більше осіб, у квадратних дужках зазначають тільки його назву.

Приклад

У тексті:

[Управління персоналом в умовах економіки знань].

У позатекстовому посиланні:

Управління персоналом в умовах економіки знань: монографія/Азаренкова Г. М. та ін. Київ, 2011. 406 с.

5.4.6.2 Якщо в тексті є посилання на таку саму книгу того самого автора, але видану в іншому році, після прізвища автора зазначають відомості про рік її виходу у світ та сторінки, на яких подано об'єкти посилань, розділяючи ці відомості знаком «кома».

Приклади

[Іванченко, 1995, с. 52];

[Іванченко, 2009, с. 38].

5.4.6.3 Дозволено у посиланні в тексті скорочувати довгі назви документів, позначаючи останні видалені слова назви знаком «три крапки».

Приклад

У тексті:

[Розвиток обліково-аналітичних ... , с. 85].

У позатекстовому посиланні:

Розвиток обліково-аналітичних систем суб'єктів господарювання в Україні: монографія/Львів. нац. ун-т ім. Івана Франка. Львів, 2010. 447 с.

5.4.6.4 Якщо об'єктом позатекстового бібліографічного посилання є багаточастинний документ, у посиланні в тексті потрібно зазначати номер тому (частини) або випуску видання. Приклад

У тексті:

[Ушинський, т. 1, с. 192— 193].

У позатекстовому посиланні:

Ушинський К. Д. Людина як предмет виховання. Спроба педагогічної антропології: вибр. твори. Київ: Рад. шк., 1983. Т. 1. 480 с.

5.4.6.5 Якщо у посиланні в тексті наведено відомості про кілька об'єктів посилань, їх відділяють один від одного знаком «крапка з комою».

Приклад

[Вовчак, 2011 ; Зубець, 2012];

[3, с. 18; 2, с. 45].

5.5 Повторне бібліографічне посилання

5.5.1 Повторне бібліографічне посилання на один і той самий документ або його частину, або групу документів наводять у скороченій формі за умови, що всі потрібні для ідентифікування та пошуку цього документа бібліографічні відомості зазначено у первинному посиланні на нього.

5.5.1.1 Повторне бібліографічне посилання може бути внутрішньотекстовим, підрядковим і позатекстовим.

5.5.1.2 До повторного бібліографічного посилання дозволено долучати елементи, що не увійшли до складу первинного бібліографічного посилання, однак є потрібними для ідентифікування документа.

5.5.2 У повторному бібліографічному посиланні на документ, авторами якого є одна, дві або три особи, подають заголовок бібліографічного запису, основну назву та номер сторінки.

Приклади

Внутрішньотекстове посилання

Первинне:

(Копиленко О. Л. Законотворчий процес: стан і шляхи вдосконалення. Київ, 2010. 692 с.).

Повторне:

(Копиленко О. Л. Законотворчий процес. С. 292).

Підрядкове посилання

Первинне:

¹ Захара І. Лекції з історії філософії. Вид. 2-ге. Львів, 1997. 322 с.

Повторне:

³ Захара І. Лекції з історії філософії. С. 86.

5.5.2.1 У повторному бібліографічному посиланні на документ, авторами якого є чотири та більше осіб, подають основну назву та номер сторінки.

Приклади

Внутрішньотекстове посилання

Первинне:

(Аналіз інвестиційних проектів: практикум для студ. вищ. навч. закл./Череп А. В. та ін. Київ, 2011. 259 с.).

Повторне:

(Аналіз інвестиційних проектів. С. 18).

Позатекстове посилання

Первинне:

8. Фінанси суднобудівних підприємств: монографія/І. А. Воробйова та ін. Миколаїв, 2012. 232 с.

Повторне:

15. Фінанси суднобудівних підприємств. С. 158.

5.5.3 У повторному бібліографічному посиланні дозволено застосовувати скорочування довгих назв, позначаючи видалені останні слова назви знаком «три крапки».

Приклад

Позатекстове посилання

Первинне:

13. Правова основа діяльності органів державної влади/упоряд. Любченко П. М. Харків, 2010. 303 с.

Повторне:

20. Правова основа діяльності С. 290.

У позатекстовому посиланні:

Ушинський К. Д. Людина як предмет виховання. Спроба педагогічної антропології: вибр. твори. Київ: Рад. шк., 1983. Т. 1. 480 с.

5.4.6.5 Якщо у посиланні в тексті наведено відомості про кілька об'єктів посилань, їх відділяють один від одного знаком «крапка з комою».

Приклад

[Вовчак, 2011 ; Зубець, 2012];

[3, с. 18; 2, с. 45].

5.5 Повторне бібліографічне посилання

5.5.1 Повторне бібліографічне посилання на один і той самий документ або його частину, або групу документів наводять у скороченій формі за умови, що всі потрібні для ідентифікування та пошуку цього документа бібліографічні відомості зазначено у первинному посиланні на нього.

5.5.1.1 Повторне бібліографічне посилання може бути внутрішньотекстовим, підрядковим і позатекстовим.

5.5.1.2 До повторного бібліографічного посилання дозволено долучати елементи, що не увійшли до складу первинного бібліографічного посилання, однак є потрібними для ідентифікування документа.

5.5.2 У повторному бібліографічному посиланні на документ, авторами якого є одна, дві або три особи, подають заголовок бібліографічного запису, основну назву та номер сторінки.

Приклади

Внутрішньотекстове посилання

Первинне:

(Копиленко О. Л. Законотворчий процес: стан і шляхи вдосконалення. Київ, 2010. 692 с.).

Повторне:

(Копиленко О. Л. Законотворчий процес. С. 292).

Підрядкове посилання

Первинне:

¹ Захара І. Лекції з історії філософії. Вид. 2-ге. Львів, 1997. 322 с.

Повторне:

³ Захара І. Лекції з історії філософії. С. 86.

5.5.2.1 У повторному бібліографічному посиланні на документ, авторами якого є чотири та більше осіб, подають основну назву та номер сторінки.

Приклади

Внутрішньотекстове посилання

Первинне:

(Аналіз інвестиційних проектів: практикум для студ. вищ. навч. закл./Череп А. В. та ін. Київ, 2011. 259 с.).

Повторне:

(Аналіз інвестиційних проектів. С. 18).

Позатекстове посилання

Первинне:

8. Фінанси суднобудівних підприємств: монографія/І. А. Воробйова та ін. Миколаїв, 2012. 232 с.

Повторне:

15. Фінанси суднобудівних підприємств. С. 158.

5.5.3 У повторному бібліографічному посиланні дозволено застосовувати скорочування довгих назв, позначаючи видалені останні слова назви знаком «три крапки».

Приклад

Позатекстове посилання

Первинне:

13. Правова основа діяльності органів державної влади/упоряд. Любченко П. М. Харків, 2010. 303 с.

Повторне:

20. Правова основа діяльності С. 290.

5.5.4 У повторному бібліографічному посиланні на багатотомний документ, авторами якого є одна, дві або три особи, подають заголовок бібліографічного запису, основну назву (або тільки основну назву, якщо заголовка немає), номер тому, сторінки.

Приклад

Підрядкове посилання

Первинне:

³ Франко І. Твори: у 50 т. Т. 45. Київ, 1986. 480 с.

Повторне:

⁵ Франко І. Твори: у 50 т. Т. 45. С. 300.

5.5.5 У повторному бібліографічному посиланні на серіальний документ, яке подають безпосередньо за первинним бібліографічним посиланням, зазначають його основну назву, а також ті відомості, що відрізняються від відомостей у первинному посиланні — рік, номер (у періодичному виданні), випуск (у продовжуваному виданні), число, місяць (у газетах), а також номер сторінки.

Приклад

Внутрішньотекстове посилання

Первинне:

(Вісн. прокуратури. Київ, 2011. Вип. 4. 128 с.).

Повторне:

(Вісн. прокуратури. 2012. Вип. 1. С. 10).

5.5.6 Повторне бібліографічне посилання на публікації в серіальному документі складають відповідно до 5.5.2, 5.5.2.1, 5.5.3.

5.5.7 У повторному бібліографічному посиланні на патентний документ подають позначення виду документа, його номер, назву країни, що видала цей документ, та сторінку, на якій розміщено об'єкт посилання в патентному документі.

Приклад

Позатекстове посилання

Первинне:

8. Спосіб лікування синдрому дефіциту уваги та гіперактивності у дітей: пат. 76509 Україна. № 2004042416 ; заявл. 01.04.2004 ; опубл. 01.08.2006, Бюл. № 8 (кн. 1). 120 с.

Повторне:

10. Пат. 76509 Україна. С. 3.

5.5.8 У повторному бібліографічному посиланні на нормативний документ зі стандартизації (стандарти з позначками ДСТУ, ДСТУ ГОСТ, ДСТУ ISO, СОУ тощо) подають його позначку, номер разом із роком затвердження та номер сторінки.

Приклад

Підрядкове посилання

Первинне:

² ДСТУ 7152:2010. Видання. Оформлення публікацій у журналах і збірниках. Київ, 2010. 16 с. (Інформація та документація).

Повторне:

³ ДСТУ 7152:2010. С. 6.

5.5.9 Якщо первинне й повторне бібліографічні посилання на одну й ту саму сторінку (сторінки) документа розміщено одне за одним, текст повторного посилання замінюють словами «Там само» («Там же» — рос. мовою, «Ibid» — латин. мовою).

Приклад

Підрядкове посилання

¹ Танюк Л. С. Твори: у 60 т. Київ, 2011. Т. 18. С. 250— 253.

² Там само.

5.5.9.1 У повторному бібліографічному посиланні на іншу сторінку одного й того самого документа до слів «Там само» («Там же» або «Ibid») додають номер цієї сторінки.

Приклад

Внутрішньотекстове посилання

Первинне:

(Литвиненко Н. П. Тлумачний словник медичних термінів. Київ, 2010. С. 175).

Повторне:

(Там само. С. 92).

5.5.10 У повторному бібліографічному посиланні на багаточастинний документ, крім номера сторінки, зазначають номер тому (частини, випуску тощо).

Приклад

Позатекстове посилання

Первинне:

13. Енциклопедія історії України: у 10 т./ред. рада: В. М. Литвин (голова) та ін.; НАН історії України, Ін-т історії України. Київ: Наук. думка, 2005. Т 9. С. 36—37.

Повторне:

14. Там само. Т. 7. С. 18.

5.5.11 Якщо у складі первинного та повторного бібліографічних посилань, наведених одне за одним, є аналітичні бібліографічні записи на різні публікації, які розміщено в одному й тому самому періодичному чи продовжуваному виданні, у повторному посиланні замість бібліографічних відомостей про цей документ, що збігаються з бібліографічними відомостями у первинному посиланні, наводять слова «Там само» («Там же» або «Ibid»).

Приклад

Позатекстове посилання

Первинне:

5. Сенченко М. Чи вміємо ми читати?//Вісн. Книжкової палати. 2012. № 3. С. 3.

Повторне:

6. Афонін О. Українська книга 2011: рух по сходинках униз // Там само. С. 6—8.

5.5.12 Якщо у повторному бібліографічному посиланні, поданому не після первинного, є бібліографічний запис на один і той самий документ, створений одним, двома або трьома авторами, в ньому подають заголовок бібліографічного запису, а основну назву та наступні за нею повторювані елементи замінюють скороченими словами: «Зазнач. твір» («Зазначений твір»), «Цит. твір» («Цитований твір»), «Указ. соч.» («Указанное сочинение» — рос. мовою), «Цит. соч.» («Цитированное сочинение» — рос. мовою), «Op. cit.» («Ориз citato» — латин. мовою).

У повторному бібліографічному посиланні на інший том (частину), іншу сторінку після цих слів зазначають номер цього тому (частини), цієї сторінки.

Приклад

Підрядкове посилання

Первинне:

² Криворучко О. Ю. Сучасна архітектура: термінол. слов./Нац. ун-т «Львів. політехніка». Львів, 2008. С. 87.

Повторне:

⁴ Криворучко О. Ю. Зазнач. твір. С. 59.

6 ОСОБЛИВОСТІ СКЛАДАННЯ КОМПЛЕКСНОГО БІБЛІОГРАФІЧНОГО ПОСИЛАННЯ

6.1 Якщо в бібліографічному посиланні використано кілька об'єктів посилання, їх об'єднують в одне — комплексне бібліографічне посилання (далі — комплексне посилання).

6.2 У комплексному посиланні кілька об'єктів бібліографічного посилання подають в алфавітному чи хронологічному порядку або за алфавітом назв мов, тобто за принципом єдиної графічної основи — кириличної, латинської тощо, або кожною мовою окремо.

6.3 Комплексні посилання можуть бути внутрішньотекстовими, підрядковими, позатекстовими, а також можуть містити первинні та повторні посилання.

6.4 Бібліографічні посилання у складі комплексного посилання розділяють між собою знаком «крапка з комою».

6.5 Кожне з бібліографічних посилань у складі комплексного посилання оформлюють за загальними правилами, урахувавши зазначені далі особливості.

6.5.1 Якщо кілька бібліографічних посилань у складі комплексного посилання мають ідентичні заголовки (один і той самий автор кількох праць), у другому й наступних посиланнях ці заголовки можна замінити словами: «Його ж», «Її ж», «Їх же» («Его же», «Ее же», «Их же» — рос. мовою або «Idem», «Eadem», «Ibidem» — латин. мовою).

Приклад

Підрядкове комплексне посилання:

*Туркот Т. І. Педагогіка вищої школи: навч. посіб. для студ. ВНЗ. Київ, 2011. С. 128 ; Його ж. Психологія і педагогіка вищої школи в запитаннях і відповідях: навч. посіб. для студ. ВНЗ. Київ, 2011. С. 230.

6.5.2 Ідентичні заголовки у бібліографічних посиланнях у складі комплексного посилання можна не наводити. У цьому разі після заголовка в першому посиланні ставлять знак «двокрапка», а перед основною назвою наступного бібліографічного посилання проставляють його порядковий номер.

Приклад

Позатекстове комплексне посилання:

27. Кузьмінський А. І.: 1) Методика навчання англійської мови в аспекті комунікативно-когнітивного підходу: навч.-метод. посіб. Черкаси, 2011. С. 31 ; 2) Моделювання професійної діяльності майбутнього фахівця в умовах інтеграції України в європейський освітній простір: навч. посіб. Черкаси, 2011. С. 78.

7 ОСОБЛИВОСТІ СКЛАДАННЯ БІБЛІОГРАФІЧНОГО ПОСИЛАННЯ НА ЕЛЕКТРОННИЙ РЕСУРС

7.1 Залежно від режиму доступу електронні ресурси поділяють на електронні ресурси локального та віддаленого доступу.

7.2 За видом інформації, призначеної для сприйняття, розрізняють такі електронні ресурси: електронні дані, електронні програми, електронні дані та програми.

7.3 Джерелами інформації для складання бібліографічного посилання на електронний ресурс є титульний екран, основне меню, програма, головна сторінка сайту чи порталу, що містять відомості

про автора, назву, відповідальність, перевидання (версію), місце та рік видання. Основним джерелом інформації є титульний екран. За потреби використовують й інші джерела інформації: етикетку на фізичному носіїві електронного ресурсу, технічну та іншу супровідну документацію до нього або контейнер, коробку, конверт тощо (згідно з ДСТУ 7157).

7.4 Бібліографічне посилання складають як на електронні ресурси загалом (електронні документи, бази даних, портали чи сайти, веб-сторінки, форуми тощо), так і на їхні складники (розділи та частини електронних документів, порталів чи сайтів; публікації в електронних серіальних документах, повідомлення на форумах тощо) згідно з загальними правилами (відповідно до розділів 4–6) та з урахуванням зазначених далі особливостей.

7.4.1 Якщо є зміни в змісті електронного ресурсу — доповнено зміст або вилучено з нього певну інформацію, модифіковано мову програмування або операційної системи тощо, у бібліографічному посиланні наводять ці відомості, що крім слова «видання» (наприклад, «2-ге вид., доповнене»), можуть містити слова «версія» (наприклад, «Версія 3.1»), «рівень» (наприклад, «Тренувальний рівень»), «модифікація» (наприклад, «Третя модифікація»).

7.4.2 У бібліографічному посиланні після відомостей про відповідальність дозволено не подавати відомості про вид електронних даних чи програм, наприклад: електронні текстові дані (скорочено — електрон. текст. дані), електронні графічні дані (електрон. граф. дані), електронний журнал (електрон. журн.), електронні картографічні дані (електрон. картогр. дані), електронна пошукова програма (електрон. пошук. прогр.) тощо.

7.4.3 У бібліографічному посиланні на електронний ресурс локального доступу після вихідних даних подають відомості про кількість фізичних одиниць (арабськими цифрами) та вид носія інформації (наприклад, електронний оптичний диск). У дужках можна подавати відомості про вид оптичного диска (CD-R, CD-RW, DVD-R тощо).

Приклад

Підрядкове посилання

¹¹ Кожухівський А. Д. Імітаційне моделювання систем масового обслуговування [Електронний ресурс]: практикум/Черкас. держ. технол. ун-т. Електрон. текст. дані. Черкаси, 2009. 1 електрон. опт. диск (CD-R).

7.4.4 У примітці до бібліографічного посилання на електронний ресурс подають відомості, необхідні й достатні для пошуку та характеристики технічних специфікацій цього електронного ресурсу, в такій послідовності:

- системні вимоги;
- відомості про доступ;
- дата оновлення документа або його частини;
- електронна адреса;
- дата звернення до документа.

7.4.4.1 Відомості про доступ до електронного ресурсу подають у бібліографічних посиланнях на документи з комп'ютерних мереж, а також із повнотекстових баз даних, доступ до яких здійснюють на договірній основі або за передплатою (наприклад, «ЛІГА- ЗАКОН», «Атлас Аналітика», «Нормативні акти України» тощо).

Приклад

Позатекстове посилання

3. Про відзначення 150-річчя з дня народження видатного вченого Володимира Івановича Вернадського [Електронний ресурс]: проект постанови Верховної Ради України. Документ не було опубліковано. Доступ із інформ.-правової системи «ЛІГА- ЗАКОН».

7.4.4.2 Відомостям про дату (день, місяць, рік) останнього оновлення електронного ресурсу віддаленого доступу (його частини) передують слова «Дата оновлення». Ці відомості в бібліографічному посиланні наводять перед відомостями про режим доступу («URI», «URL»).

Приклад

Підрядкове посилання

2 Берташ В. Пріоритети визначила громада // *Голос України*: електрон. версія газ. 2012. № 14 (5392). Дата оновлення: 04.08.2012. URL: <http://www.qolos.com.ua/userfiles/file/040812/040812-u.pdf> (дата звернення: 06.08.2012).

7.4.4.3 Для позначення електронної адреси електронного ресурсу віддаленого доступу в примітці дозволено замість слів «Режим доступу» (чи «Доступ») або їхнього еквівалента іншою мовою (наприклад, «Available from») застосовувати аббревіатури «URI» (Uniform Resource Identifier — Уніфікований ідентифікатор ресурсу) або «URL» (Uniform Resource Locator — Уніфікований показчик ресурсу).

7.4.4.3.1 Якщо електронний ресурс має унікальний ідентифікатор DOI (Digital Object Identifier — Ідентифікатор цифрового об'єкта) або інший постійний ідентифікатор, замість електронної адреси цього ресурсу рекомендовано зазначати його ідентифікатор.

7.4.4.3.2 Інформацію про протокол доступу до електронного ресурсу (http, ftp тощо) та його електронну адресу наводять у форматі «URI» або «URL».

7.4.4.3.3 Довгу електронну адресу можна переносити на наступний рядок. У цьому разі останнім у першому рядку має бути знак «навскісна риска» («/»).

Приклад

Підрядкове посилання

¹² Біланюк О. П. Сучасний стан та перспективи розвитку міжнародного туризму в українсько-польських відносинах // *Економіка. Управління. Інновація*: електрон. наук. фахове вид. 2012. № 2. URL: http://archive.nbuv.gov.ua/e-journals/eui/2012_2/pdf/12borypv.pdf (дата звернення: 17.06.2013).

Для запобігання помилок у наведенні електронної адреси рекомендовано подавати її в один рядок.

Приклад

Підрядкове посилання

¹² Біланюк О. П. Сучасний стан та перспективи розвитку міжнародного туризму в українсько-польських відносинах // *Економіка. Управління. Інновація*: електрон. наук. фахове вид. 2012. № 2. URL: http://archive.nbuv.gov.ua/e-journals/eui/2012_2/pdf/12borypv.pdf (дата звернення: 17.06.2013).

7.4.4.3.4 Дозволено подавати відомості про інше місцезнаходження чи форму електронного ресурсу, використовуючи слова «Також доступний» (наприклад, «Також доступний у P D F :.») чи подібні еквівалентні фрази (наприклад, «Відомості доступні також в Інтернеті:...»).

7.4.4.4 Після електронної адреси подають відомості про дату звернення до електронного ресурсу віддаленого доступу: число, місяць і рік (в круглих дужках) після слів «дата звернення».

Приклад

Позатекстове посилання

4. Конституція України: Закон від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // База даних «Законодавство України»/ВР України. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 08.02.2012).

7.4.4.5 У бібліографічному посиланні на електронні ресурси локального та віддаленого доступу в примітці можна не подавати відомостей про джерело назви («Назва з етикетки диска», «Назва з екрана» тощо).

8 ОСОБЛИВОСТІ СКЛАДАННЯ БІБЛІОГРАФІЧНОГО ПОСИЛАННЯ НА АРХІВНИЙ ДОКУМЕНТ

8.1 Бібліографічне посилання на архівний документ дає можливість ідентифікувати його та визначати місцезнаходження в архіві, музеї, бібліотеці тощо.

8.2 Бібліографічне посилання на архівний документ складають за загальними правилами, викладеними в цьому стандарті, з урахуванням зазначених далі особливостей.

8.2.1 У бібліографічному посиланні на архівний документ відомості про об'єкт посилання відокремлюють від пошукових даних знаком «дві навскісні риски» («//») з проміжками до та після нього.

Приклад

Підрядкове посилання

³ Матеріали Ради Народних комісарів Української Народної Республіки//ЦДАВО України (Центр. держ. архів вищ. органів влади та упр. України). Ф. 1061. Оп. 1. Спр. 8–12. Копія; Ф. 1063. Оп. 3. Спр. 1–3.

8.2.2 Для позначення пошукових даних архівного документа використовують такі скорочення слів: «Ф.» («Фонд»), «Оп.» («Опис»), «К.» («Картон»), «Спр.» («Справа»), «Од. зб.» («Одиниця зберігання»), «Арк.» («Аркуш»).

Між елементами пошукових даних ставлять знак «крапка».

Приклад

Внутрішньотекстове посилання

(ЦДІАК України. Ф. 4703. Оп. 3. Спр. 23. Арк. 45–49).

8.3 Бібліографічне посилання на архівний документ може містити такі елементи:

— заголовок бібліографічного запису (ім'я автора);

— основну назву документа;

— відомості, що належать до назви (пояснюють і доповнюють її);

— відомості про відповідальність (містять інформацію про осіб і/або організації, які брали участь у створенні документа);

— пошукові дані архівного документа;

— примітки.

8.3.1 Пошукові дані архівного документа містять такі відомості:

— назву архіву;

— номер архівного фонду;

— номер опису;

— номер справи (одиниці зберігання) за описом;

— місцезнаходження об'єкта посилання (кількість аркушів загалом чи аркуш, на якому подано об'єкт посилання).

Приклад

Позатекстове посилання

8. ЦДНТА України. Ф. Р-72. Оп. 2. К. 1 — 272. Од. зб. 1. 10 арк.

8.3.1.1 Назву архіву подають у вигляді аббревіатури чи скорочення, які прийнято в архівній галузі. Розшифрування аббревіатури наводять у списку скорочень, який додають до тексту. Якщо списку скорочень немає, назву архіву подають повністю або скорочують окремі слова та словосполучення згідно з ДСТУ 3582, ДСТУ 7093, ГОСТ 7.12. Повну або скорочену назву архіву можна подавати після аббревіатури.

Приклади

ЦДІАК України (Центральний державний історичний архів України, м. Київ);

ДА СБ України (Держ. архів Служби безпеки України);

ЦДНТА України (Центр. держ. наук.-техн. архів України);

Держархів м. Києва.

У повторному бібліографічному посиланні назву архіву наводять у вигляді аббревіатури або в скороченій формі.

8.3.1.2 Номер архівного фонду наводять після назви архіву, зазначаючи ті необхідні елементи пошукових даних, які прийнято подавати саме в цьому архіві. Після номера архівного фонду в круглих дужках може бути зазначено його назву.

Приклад

ЦДАВО України. Ф. 14 (Фонд «Товариство отців Василіан» у Львові).

Якщо номери архівного фонду немає, після назви архіву подають, зазвичай у називному відмінку, назву цього архівного фонду.

Приклад

Держархів Донецької обл. Фонд Донецького обкому КП(б)У.

8.4 Внутрішньотекстове бібліографічне посилання на архівний документ зазвичай містить тільки пошукові дані цього документа.

Приклад

Внутрішньотекстове посилання

(ЦДІАЛ України. Ф. 183. Оп. 4. Спр. 2. Арк. 10).

За потреби можна наводити його повний опис.

Приклад

Внутрішньотекстове посилання

(Наукове товариство ім. Шевченка//Львів. наук. б-ка ім. В. Стефаніка НАН України. Ф. 1. Оп. 1. Спр. 78. Арк. 1— 7).

8.5 У підрядкових і позатекстових бібліографічних посиланнях рекомендовано наводити відомості про архівний документ — об'єкт посилання (його заголовок та основну назву або тільки його основну назву; відомості, що належать до назви тощо) та пошукові дані.

Приклад

Позатекстове посилання

5. Діяльність історичної секції при ВУАН та зв'язаних з нею історичних установ Академії в 1929—1930 рр.//Інститут рукопису Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського. Ф. Х (Всеукраїнська Академія Наук). Спр. 1686. 30 арк.

Проте можна наводити у підрядкових і позатекстових посиланнях на архівний документ тільки пошукові дані цього документа за умови, якщо основні відомості про нього є в тексті.

8.6 Якщо справа (одиниця зберігання) чи певний архівний документ, який зберігають у цій справі, не має назви, її формулює дослідник. У цьому разі назву справи подають у квадратних дужках до або після пошукових даних про документ.

Приклад

Позатекстове посилання

17. [Праці П. К. Грімстед]/ЦДАВО України. Ф. 14. Оп. 7. Спр. 19. 284 арк.

або:

17. ЦДАВО України. Ф. 14. Оп. 7. Спр. 19. 284 арк. [Праці П. К. Грімстед].

8.7 Якщо потрібно зазначити автора та назву або тільки назву справи, в якій зберігають архівний документ – об'єкт посилання, ці відомості подають після пошукових даних у круглих дужках.

Приклад

Підрядкове посилання

³ Науковий архів Інституту історії України НАН України. Ф. 2. Оп. 3. Спр. 170. № 1. Арк. 5. (План праці НДКІУ на 1924 р.).

8.8 У примітках можна наводити відомості про автентичність, автографічність, мову, спосіб відтворення, відомості про особливості зовнішнього вигляду архівного документа, про його опублікування тощо. Примітки подають після пошукових даних.

Приклади

Підрядкові посилання

* ЦДАВО України. Ф. 3866. Оп. 3. Спр. 3. Арк. 1—37. Копія.

² ЦДІАК України. Ф. 127. Оп. 3. Спр. 38. Арк. 45. Оригінал. Рукопис.

8.9 Якщо текст архівного документа розміщено на зворотному боці аркуша, у пошукових даних бібліографічного посилання зазначають слово «зворот» у скороченій формі — «зв.».

Приклад

Позатекстове посилання

21. Лист Голови Спілки «Чорнобиль» Г. Ф. Лепіна на ім'я Голови Ради Міністрів УРСР В. А. Масола щодо реєстрації Статуту Спілки та сторінки Статуту. 14 грудня 1989 р./ЦДАГО України. Ф. 1. Оп. 32. Спр. 2612. Арк. 63, 64, 64 зв., 71.

8.10 Бібліографічні посилання на архівні документи із зарубіжних архівів подають мовою певної країни згідно з прийнятими в цій країні та в цьому архіві правилами описування та складання посилань (зі скороченнями).

Приклади

Внутрішньотекстове посилання

(APw Lublinie. Zespol 95. Sygn.125. K. 6—7).

Підрядкове посилання

¹¹ Sygn.126. Wisyta Generalna dekanatu Patenskiego w roku 1793. 1793 r. 57 k.

Позатекстове посилання

13. Государственный архив Российской Федерации. Ф. Р-7008. Украинская библиотека им. С. Петлюры в Париже. 1922—1940. Оп. 1. Д. 65. Каталог книг по истории Украины и другим вопросам на украинском языке, 1908—1940. 80 л.

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1 ДСТУ 2394-94 Інформація та документація. Комплектування фонду, бібліографічний опис, аналіз документів. Терміни та визначення. – Чинний від 01.01.1995. – Київ: Держстандарт України, 1994. – 88 с.

2 ДСТУ 5034:2008 Інформація і документація. Науково-інформаційна діяльність. Терміни та визначення понять. – Київ: Держспоживстандарт України, 2009. – 38 с.

3 ISO 690:2010 Information and documentation – Guidelines for bibliographic references and citations to information resources (Інформація та документація. Настанови щодо бібліографічних посилань і цитування інформаційних ресурсів).

4 Великий тлумачний словник української мови/уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. – Київ; Ірпінь: Перун, 2009. – 1736 с.

5 Женченко М. Загальна і спеціальна бібліографія: навч. посіб./Марина Женченко. – Київ: Жнець, 2011. – 255 с.

6 Мильчин А. Э. Издательский словарь-справочник. – 2-е изд., испр. и доп./А. Э. Мильчин. – М.: ОЛМА-Пресс, 2003. – 560 с.

7 Основные стандарты для современного книгоиздательского дела/Рос. кн. палата; сост.: А. А. Джиги, С. Ю. Калинин, Г. П. Калинина, К. М. Сухоруков. – М.: Бук Чембэр Интернэшнл, 2008. – 656 с.

8 Словник книгознавчих термінів/уклад.: В. Я. Буран, В. М. Медведєва, Г. І. Ковальчук, М. І. Сенченко. – Київ: Аратта, 2003. – 160 с.

9 Швецова-Водка Г. М. Документознавство: навч. посіб./Г. М. Швецова-Водка. – Київ: Знання, 2007. – 398 с.

10 Швецова-Водка Г. М. Документознавство: слов.-довід. термінів і понять: навч. посіб./Г. М. Швецова-Водка. – Київ: Знання, 2011. – 319 с.

Код УКНД 01.140.40

Ключові слова: архівні документи, внутрішньотекстове бібліографічне посилання, бібліографічний опис, видання, документ, електронні ресурси, об'єкт бібліографічного посилання, підрядкове бібліографічне посилання, бібліографічне посилання.

ДЕРЖАВНИЙ КОМІТЕТ УКРАЇНИ З ПИТАНЬ ТЕХНІЧНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ТА СПОЖИВЧОЇ ПОЛІТИКИ

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Держспоживстандарту України
07.04.2003 № 55

НАЦІОНАЛЬНИЙ СТАНДАРТ УКРАЇНИ Державна уніфікована система документації

УНІФІКОВАНА СИСТЕМА ОРГАНІЗАЦІЙНО-РОЗПОРЯДЧОЇ ДОКУМЕНТАЦІЇ ВИМОГИ ДО ОФОРМЛЮВАННЯ ДОКУМЕНТІВ ДСТУ 4163-2003

Чинний від 01.09.2003

1. СФЕРА ЗАСТОСУВАННЯ

1.1 Цей стандарт поширюється на організаційно-розпорядчі документи (далі – документи) – постанови, розпорядження, накази, положення, рішення, протоколи, акти, листи тощо, створювані в результаті діяльності:

- органів державної влади України, органів місцевого самоврядування;
- підприємств, установ, організацій та їх об'єднань усіх форм власності (далі – організацій).

1.2 Цей стандарт установлює: склад реквізитів документів; вимоги до змісту і розташовування реквізитів документів; вимоги до бланків та оформлювання документів; вимоги до документів, що їх виготовляють за допомогою друкувальних засобів.

1.3 Вимоги цього стандарту щодо оформлювання реквізитів можна поширювати на всі класи уніфікованих систем документації.

1.4 Цей стандарт не поширюється на процеси створення та обігу електронних організаційно-розпорядчих документів.

2. НОРМАТИВНІ ПОСИЛАННЯ

У цьому стандарті використані такі стандарти та інші нормативні документи:

ДСТУ 2732-94 Діловодство й архівна справа. Терміни та визначення

ДК 010-98 Державний класифікатор управлінської документації (ДКУД)

ГОСТ 9327-60 Бумага и изделия из бумаги. Потребительские форматы.

3. ТЕРМІНИ ТА ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТЬ

У цьому стандарті використано терміни та визначення, встановлені ДСТУ 2732.

4. СКЛАД РЕКВІЗИТІВ ДОКУМЕНТІВ

4.1 Готуючи та оформлюючи документи, використовують такі реквізити:

01 – зображення Державного Герба України, герба Автономної Республіки Крим

02 – зображення емблеми організації або товарного знака (знака обслуговування)

03 – зображення нагород

04 – код організації

- 05 – код форми документа
- 06 – назва організації вищого рівня
- 07 – назва організації
- 08 – назва структурного підрозділу організації
- 09 – довідкові дані про організацію
- 10 – назва виду документа
- 11 – дата документа
- 12 – реєстраційний індекс документа
- 13 – посилання на реєстраційний індекс і дату документа, на який дають відповідь
- 14 – місце складення або видання документа
- 15 – гриф обмеження доступу до документа
- 16 – адресат
- 17 – гриф затвердження документа
- 18 – резолюція
- 19 – заголовок до тексту документа
- 20 – відмітка про контроль
- 21 – текст документа
- 22 – відмітка про наявність додатків
- 23 – підпис
- 24 – гриф погодження документа
- 25 – візи документа
- 26 – відбиток печатки
- 27 – відмітка про засвідчення копії
- 28 – прізвище виконавця і номер його телефону
- 29 – відмітка про виконання документа і направлення його до справи
- 30 – відмітка про наявність документа в електронній формі
- 31 – відмітка про надійдення документа до організації
- 32 – запис про державну реєстрацію.

4.2 Схеми розташованості реквізитів і меж зон на форматі А4 кутового і поздовжнього бланка подано в додатку А.

4.3 Виготовляючи бланки документів, використовують такі реквізити: 01, 02, 03, 04, 05, 06, 07, 08, 09, 10, а також можливі відмітки для розташування реквізитів: 11, 12, 13, 14, 16, 19, 20, 21. Приклади наведено в додатку Б. У разі застосування трафаретних текстів документів використовують реквізит 21.

4.4 Документи, що їх складають в організації, повинні мати такі обов'язкові реквізити: назва організації (07), назва виду документа (10) (не зазначають на листах), дата (11), реєстраційний індекс документа (12), заголовок до тексту документа (19), текст документа (21), підпис (23).

Оформлюючи різні види документів відповідно до нормативних документів, крім зазначених обов'язкових реквізитів, використовують такі: 01, 02, 03, 04, 05, 06, 08, 09, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 22, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32. Приклади наведено в додатку В.

4.5 У документах, що їх оформлюють на двох і більше сторінках, реквізити 22–28 проставляють після тексту (21), а 29–31 – на нижньому березі першої сторінки документа.

5. ВИМОГИ ДО ЗМІСТУ ТА РОЗТАШОВУВАННЯ РЕКВІЗИТІВ ДОКУМЕНТІВ

5.1 Зображення Державного Герба України розміщують на бланках документів відповідно до Постанови Верховної Ради України «Про Державний герб України»; герба Автономної Республіки Крим – відповідно до нормативно-правових актів Автономної Республіки Крим.

Зображення Державного Герба України, герба Автономної Республіки Крим на бланках із кутовою розташованістю реквізитів розміщують на верхньому березі бланка над серединою рядків з назвою організації, а на бланках із поздовжньою розташованістю реквізитів – у центрі верхнього берега. Розмір зображення: висота – 17 мм, ширина – 12 мм.

5.2 Зображення емблеми організації або товарного знака (знака обслуговування) відповідно до статуту (положення про організацію) розміщують з лівого боку від назви організації. Зображення емблеми реєструють згідно з установленим порядком. Емблему не відтворюють на бланку, якщо на ньому розміщено зображення Державного Герба України.

На бланках документів недержавних організацій дозволено розташовувати зображення емблеми на верхньому березі документа, де на бланках документів державних організацій розміщують зображення Державного Герба.

5.3 Зображення нагород відтворюють на бланках документів згідно із законодавством і розміщують на лівому березі бланка на рівні реквізитів 07 і 08.

5.4 Код організації проставляють за ЄДРПОУ [15] після реквізиту довідкові дані про організацію (09).

5.5 Код форми документа (якщо він є) проставляють згідно з ДК 010 вище реквізиту назва виду документа (10).

5.6 Назву організації вищого рівня зазначають скорочено, а у разі відсутності офіційно зареєстрованого скорочення – повністю.

5.7 Назва організації – автора документа повинна відповідати назві, зазначеній у його установчих документах. Скорочену назву організації зазначають тоді, коли її офіційно зафіксовано в статуті (положенні про організацію). Скорочену назву подають у дужках (або без них) нижче повної, окремим рядком у центрі.

5.8 Назву філії, територіального відділення, структурного підрозділу організації зазначають тоді, коли вони – автори документа, і розміщують нижче реквізиту 07.

5.9 Довідкові дані про організацію містять: поштову адресу та інші відомості (номери телефонів, факсів, телексів, рахунків у банку, адресу електронної пошти тощо). Їх розміщують нижче назви організації або структурного підрозділу.

5.10 Назва виду документа має відповідати переліку форм, які використовують в організації. Перелік містить назви уніфікованих форм документів згідно з ДК 010 та назви інших документів, що відповідають організаційно-правовому статусу організації.

У листі назву виду документа не зазначають.

5.11 Дата документа – це дата його підписання, затвердження, прийняття, зареєстрування, яку оформлюють цифровим способом. Елементи дати наводять арабськими цифрами в один рядок у послідовності: число, місяць, рік.

Приклад

15.01.2001

Дату дозволено оформлювати у послідовності: рік, місяць, число.

Приклад

2001.01.15

У нормативно-правових актах і фінансових документах застосовують словесно-цифровий спосіб оформлювання дати, наприклад: 29 січня 2001 року.

Дату документа ставлять нижче назви документа поряд із реєстраційним індексом на спеціально відведеному місці на бланку.

5.12 Реєстраційний індекс документа складають з його порядкового номера, який можна доповнювати за рішенням організації індексом справи за номенклатурою справ, інформацією про кореспондента, виконавця тощо. Місце розташованості цього реквізиту залежить від бланка та виду документа.

Якщо документ підготували дві чи більше організацій, то реєстраційний індекс складають із реєстраційних індексів кожної з цих організацій, які проставляють через правобіжну похилу риску згідно з послідовністю підписів авторів документа.

5.13 Посилання на реєстраційний індекс і дату документа містить реєстраційний індекс і дату того документа, на який дають відповідь. Цей реквізит розташовують нижче або на рівні реєстраційного індексу на спеціально відведеному місці на бланку.

5.14 Місце складення або видання документа зазначають на всіх документах крім листів, у яких ці відомості визначають із реквізиту «Довідкові дані про організацію», і розміщують на рівні або нижче реквізитів 11, 12.

5.15 Гриф обмеження доступу до документа (таємно, для службового користування) проставляють без лапок праворуч у верхньому куті на першій сторінці документа. За потреби його доповнюють даними, передбаченими нормативно-правовими актами, які регламентують порядок ведення діловодства, що містить інформацію обмеженого доступу [14].

5.16 Адресатами документа можуть бути організації, їхні структурні підрозділи, посадові особи та громадяни. У разі адресування документа організації або її структурному підрозділові без зазначення посадової особи їхні назви подають у називному відмінку.

Приклад

Міністерство юстиції України

У разі адресування документа керівникові установи або його заступникові назва установи входить до складу назви посади адресата.

Приклад

Голові Державного комітету

статистики України

Прізвище, ініціал(и)

Якщо документ надсилають посадовій особі, назву установи зазначають у називному відмінку, а посаду і прізвище адресата – у давальному.

Приклад

Державний комітет архівів України
Відділ формування Національного
архівного фонду і діловодства
Провідному спеціалістові
Прізвище, ініціал(и)

Якщо документ адресують багатьом однорідним організаціям, адресата зазначають узагальнено.

Приклад

Директорам центральних
державних архівів України

Документ не повинен містити більше чотирьох адресатів. Слово «копія» перед зазначенням адресата не ставлять. За наявності більшої кількості адресатів складають список для розсилання, а на кожному документі зазначають тільки одного адресата.

До реквізиту «Адресат» входить поштова адреса. Порядок і форма запису відомостей про поштову адресу установи мають відповідати Правилам надання послуг поштового зв'язку [13].

Приклад

Міністерство охорони здоров'я України,
вул. Грушевського, 7,
м. Київ, 01021

Якщо документ надсилають фізичній особі, то у називному відмінку зазначають прізвище, ім'я, по батькові (або ініціали) адресата, вулицю, номер будинку і квартири, населений пункт, район, область, поштовий індекс.

Приклад

Іванченко Петро Семенович
вул. Садова, буд. 7, кв. 24,
м. Вінниця, 21003

5.17 Гриф затвердження складається зі слова ЗАТВЕРДЖУЮ (без лапок), назви посади, підпису, ініціалу(-ів) і прізвища особи, яка затвердила документ, дати затвердження.

Приклад

ЗАТВЕРДЖУЮ
Міністр фінансів України
Підпис Ініціал(и), прізвище
07.03.2001

У разі затвердження документа кількома посадовими особами їхні грифи затвердження розташовують на одному рівні.

Якщо документ затверджено постановою, рішенням, наказом, протоколом, то гриф затвердження складається зі слова ЗАТВЕРДЖЕНО (без лапок), назви, дати і номера затверджувального документа у називному відмінку.

Приклад

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Держкомархіву України
16.05.2001 № 40

Гриф затвердження розміщують у правому верхньому куті першого аркуша документа.

5.18 Резолюція, яку ставить на документі посадова особа, складається з прізвища виконавця (виконавців) у давальному відмінку, змісту доручення, терміну виконання, особистого підпису керівника, дати.

Приклад

Прізвище, ініціал(и)
Прошу підготувати пропозицію
про постачання вугілля ТЕЦ-15 до 01.09.2001
Підпис
15.08.2001

Резолюцію треба ставити безпосередньо на документі, нижче реквізиту «Адресат», паралельно до основного тексту або на вільній площі лицьового боку першого аркуша, але не на березі документа, призначеного для підшивання.

Якщо на документі немає вільного місця для резолюції, дозволено оформлювати її на окремих аркушах або спеціальних бланках.

5.19 Заголовок до тексту документа повинен бути узгоджений з назвою документа і містити короткий виклад його основного смислового аспекту.

Заголовок відповідає на питання «про що?», «кого?», «чого?». Наприклад, наказ (про що?) про створення установи; посадова інструкція (кого?) секретаря-референта; протокол (чого?) засідання правління.

Текст документа, надрукований на папері формату А5, дозволено подавати без заголовка.

5.20 Відмітку про контроль за виконанням документа позначають літерою «К», словом або штампом «Контроль» на лівому березі першого аркуша документа, на рівні заголовка до тексту.

5.21 Текст документа містить інформацію, заради зафіксування якої було створено документ.

Організації здійснюють діловодство, ведуть документацію і листування українською мовою. У населених пунктах країни, де більшість населення становлять громадяни, які належать до національних меншин, тексти документів у внутрішньому діловодстві, поряд із державною мовою, можна складати мовою відповідної національної меншини у порядку, встановленому законодавством [6].

Документи, які надсилають зарубіжним адресатам, можна оформлювати українською або мовою країни адресата чи однією з мов міжнародного спілкування.

Текст документа повинен бути викладений стисло, грамотно, зрозуміло, без повторів та вживання слів і зворотів, які не несуть смислового навантаження.

Текст оформлюють у вигляді суцільного складного тексту, анкети, таблиці або поєднання цих форм.

Якщо частини тексту мають різні смислові аспекти або текст документа містить декілька рішень, висновків тощо, його треба розбити на розділи, підрозділи, пункти, підпункти, які нумерують арабськими цифрами і друкують з абзацу.

5.22 Відмітку про наявність додатків розміщують під текстом документа. Наявність додатків, повну назву яких наводять у тексті, фіксують за такою формою:

Додаток: на 5 арк. у 2 прим.

Якщо документ має додатки, повних назв яких немає у тексті, то ці назви треба подати після тексту, зазначивши кількість аркушів у кожному додатку та кількість їхніх примірників.

Приклад

Додатки:

1. Довідка про виконання плану ремонтних робіт за I квартал 2000 р. на 5 арк. в 1 прим.

2. Графік ремонтних робіт на II квартал 2000 р. на 2 арк. в 1 прим.

Якщо до документа додають інший документ, що має додатки, то відмітку про наявність додатків оформлюють так:

Додаток:

лист Державного комітету архівів України від 27.04.2000 № 171/01-04 і додаток до нього, всього на 7 арк. в 1 прим.

Якщо додатки зброшуровані, то кількість їхніх аркушів не зазначають.

Приклад

Додаток: Методичні рекомендації в 3 прим.

На велику кількість додатків складають опис, а в самому документі після тексту зазначають:

Додатки: згідно з описом на 67 арк.

Якщо додаток надсилають не за всіма зазначеними у документі адресами, відмітку про наявність додатка оформлюють так:

Додаток: на 5 арк. в 1 прим. на першу адресу.

Додаток до розпорядчого документа повинен мати відмітку з посиланням на цей документ, його дату і номер. Відмітку роблять у верхньому правому куті першого аркуша додатка.

Приклад

Додаток 1

до наказу Міністерства охорони

здоров'я України

20.01.2001 № 25

5.23 Підпис складається з назви посади особи, яка підписує документ (повної, якщо документ надруковано не на бланку, скороченої – на документі, надрукованому на бланку), особистого підпису, ініціалу(-ів) і прізвища.

Приклади

1. Голова Державного комітету статистики України Підпис Ініціал(и), прізвище

2. Голова Підпис Ініціал(и), прізвище

Реквізит розміщують під текстом документа або під відміткою про наявність додатків.

Якщо документ підписують кілька (дві або більше) осіб, то їхні підписи розташовують один під одним відповідно до підпорядкованості посадових осіб.

Приклад

Директор Підпис Ініціал(и), прізвище

Головний бухгалтер Підпис Ініціал(и), прізвище

Якщо документ підписують кілька осіб однакових посад, то їхні підписи розташовують на одному рівні.

Приклад

Заступник Міністра юстиції України

Підпис Ініціал(и), прізвище

Заступник Міністра фінансів України

Підпис Ініціал(и), прізвище

Документи колегіальних органів підписують голова колегіального органу і секретар.

Приклад

Голова дирекції Підпис Ініціал(и), прізвище

Секретар дирекції Підпис Ініціал(и), прізвище

У разі відсутності посадової особи, підпис якої зазначено в документі, документ підписує особа, яка виконує її обов'язки, або її заступник. У цьому випадку обов'язково зазначають посаду і прізвище особи, яка підписала документ (виправлення вносять рукописним або машинописним способом), наприклад: «Виконувач обов'язків», «Заступник».

Підписувати документ із прийменником «за» або ставити правобіжну похилу риску перед назвою посади не дозволено.

5.24 Гриф погодження розміщують нижче реквізиту «Підпис». Він складається зі слова ПОГОДЖЕНО (без лапок), назви посади особи, яка погоджує документ (разом з назвою організації), особистого підпису, ініціалу(-ів) і прізвища, дати погодження.

Приклад

ПОГОДЖЕНО

Заступник Міністра оборони України

Підпис Ініціал(и), прізвище

05.02.2001

Якщо документ погоджують листом, протоколом, актом тощо, то гриф погодження оформлюють так:

ПОГОДЖЕНО

Протокол засідання Правління

Національного банку України

23.01.2001 № 2

5.25 Візою оформлюють внутрішнє погодження документа.

Віза складається з назви посади, особистого підпису, ініціалів і прізвища особи, яка візує документ, дати завізування. Візу розміщують нижче реквізиту 23, як на лицьовому, так і на зворотному боці останнього аркуша документа.

Приклад

Начальник юридичного відділу

Підпис Ініціал(и), прізвище

18.09.2001

Візу ставлять на примірниках документів, які залишають в організації.

5.26 Відбитком печатки організації засвідчують на документі підпис відповідальної особи.

Перелік документів, на які ставлять відбиток печатки, визначає організація на підставі нормативно-правових актів. Його подають в інструкції з діловодства організації.

Відбиток печатки ставлять так, щоб він охоплював останні кілька літер назви посади особи, яка підписала документ.

5.27 Відмітку про засвідчення копії документа складають зі слів «Згідно з оригіналом», назви посади, особистого підпису особи, яка засвідчує копію, її ініціалів та прізвища, дати засвідчення копії і проставляють нижче реквізиту 23.

Приклад

Згідно з оригіналом

Секретар Підпис Ініціал(и), прізвище

26.06.2001

5.28 Прізвище або прізвище, ім'я та по батькові виконавця документа і номер його службового телефону зазначають на лицьовому боці в нижньому лівому куті останнього аркуша документа.

Приклади

1. Іваненко 556 07 24

2. Іваненко Петро Михайлович 556 07 24

5.29 Відмітку про виконання документа і направлення його до справи ставлять у лівому куті нижнього берега лицьового боку першого аркуша документа. Вона містить такі дані: посилання на дату і номер документа про його виконання або коротку довідку про виконання, слова «До справи», номер справи, в якій документ буде зберігатися, дату направлення документа до справи, назву посади і підпис виконавця.

Приклад

До справи № 03-4

Відповідь надіслано 13.05.2001 № 03-12/113

Посада Ініціал(и), прізвище

14.05.2001

5.30 Відмітка про наявність документа в електронній формі містить повне ім'я файлу і його місце зберігання, код оператора та інші пошукові дані. Її ставлять у центрі нижнього берега лицьового боку першого аркуша документа.

5.31 Відмітка про надійдення (zareestruvannya) документа до організації містить такі дані: скорочену назву організації, дату (за потреби – годину і хвилину) надійдення документа і реєстраційний індекс документа, які ставлять у правому куті нижнього берега лицьового боку першого аркуша документа.

Відмітку про надійдення документа до організації доцільно ставити за допомогою штампа.

5.32 Запис про державну реєстрацію фіксують тільки на нормативно-правових актах органів державної влади, долучених до державного реєстру відповідно до Указу Президента України «Про державну реєстрацію нормативних актів міністерств та інших органів державної виконавчої влади» [9].

Його розташовують після номера акта чи після грифа затвердження.

6. ВИМОГИ ДО БЛАНКІВ ДОКУМЕНТІВ ТА ОФОРМЛЮВАННЯ ДОКУМЕНТІВ

6.1 Для виготовлення бланків організаційно-розпорядчих документів як основні треба використовувати два формати паперу згідно з ГОСТ 9327 – А4 (210 x 297 мм) і А5 (210 x 148 мм). Дозволено використовувати бланки А3 (297 x 420 мм) і А6 (105 x 148 мм).

6.2 Бланки документів повинні мати такі береги, мм:

30 – лівий;

10 – правий;

20 – верхній та нижній.

6.3 Бланки документів виготовляють на білому папері високої якості, друкують фарбами насичених кольорів. Дозволено виготовляти бланки за допомогою комп'ютерної техніки.

6.4 Бланки документів проектуєть відповідно до додатка А, де у схемах позначено зафіксовані межі зон розташованості реквізитів. Кожну зону призначено для розташовування певних реквізитів.

6.5 Можна використовувати два варіанти розташованості реквізитів – кутовий і поздовжній.

6.6 Реквізити розміщують у межах, встановлених схемами, з допуском +2 мм.

6.7 Реквізит 01 розташовують над серединою реквізиту 06 (за його відсутності – реквізиту 07).

Реквізити 06, 07, 08, 09, 10, обмежувальні відмітки для реквізитів 11, 12, 13 у межах зон розташування реквізитів треба розміщувати одним із способів:

- сцентрованим (початок і кінець кожного рядка реквізиту однаково віддалені від меж зони розташованості реквізитів);

- прапоровим (кожний рядок реквізиту починається від лівої межі зони розташованості реквізитів).

6.8 Встановлюють такі види бланків документів (зразки бланків документів наведено в додатку Б):

- загальний бланк для створювання різних видів документів (без зазначання у бланку назви виду документа), крім листа;

- бланк листа;

- бланк конкретного виду документа (із зазначанням у бланку назви виду документа), крім листа.

На основі загального бланка організації можна розробляти бланки структурного підрозділу організації або бланки посадової особи у тому разі, якщо керівник підрозділу чи посадова особа має право підписувати документи.

6.9 Загальний бланк залежно від установчих документів організації містить реквізити 01, 02, 03, 04, 06, 07, 08, 09, 14. Дозволено розміщувати обмежувальні позначки для реквізитів 11, 12, 19, 20.

Бланк листа залежно від установчих документів організації містить реквізити 01, 02, 03, 04, 06, 07, 08, 09. На бланку листа рекомендовано розміщувати обмежувальні позначки для розташовування реквізитів 11, 12, 13, 16, 18, 19, 20, 21.

Бланк конкретного виду документа, крім листа, залежно від установчих документів організації містить реквізити 01, 02, 03, 04, 05, 06, 07, 08, 10, 14, а також обмежувальні позначки для розташовування реквізитів 11, 12, 19, 20.

6.10 На бланках організацій – суб'єктів України, що мають право згідно із Законом України «Про мови в Україні» [6, 7] використовувати поряд з українською мовою національних меншин, друкують реквізити 06, 07, 08, 09 українською мовою та мовою національної меншини, на одному рівні поздовжнього бланка.

6.11 Організації, що ведуть листування з постійними закордонними кореспондентами, можуть виготовляти бланки двома мовами: ліворуч – українською, праворуч – іноземною.

Бланки, в яких використано іноземну мову, застосовувати в межах України не рекомендовано.

6.12 Залежно від характеру діяльності організації її бланки можна обліковувати. Порядкові номери, що їх про- ставляють нумератором, друкарським або іншим способом, рекомендовано розташовувати на нижньому березі зворотного боку бланка.

7. ВИМОГИ ДО ДОКУМЕНТІВ, ЩО ЇХ ВИГОТОВЛЯЮТЬ ЗА ДОПОМОГОЮ ДРУКУВАЛЬНИХ ЗАСОБІВ

7.1 Документи виготовляють на конторській друкарській машинці або за допомогою комп'ютерної техніки. Подані у подальших положеннях розміри стосуються документів, які мають розмір шрифту 12–14 друкарських пунктів.

Окремі внутрішні документи (заяви, пояснювальні й доповідні записки тощо), авторами яких є посадові та інші фізичні особи, дозволено оформлювати рукописним способом.

7.2 Текст документів, надрукованих на папері формату А4, рекомендовано друкувати через 1,5 міжрядкових інтервали, а формату А5 – через 1–1,5 міжрядкового інтервалу.

7.3 Реквізити документа (крім тексту), які складаються з кількох рядків, друкують через 1 міжрядковий інтервал. Складові частини реквізитів «Адресат», «Гриф затвердження», «Гриф погодження» відокремлюють один від одного 1,5–2 міжрядковими інтервалами.

Приклад

	ПОГОДЖЕНО
1,5	
	1 Голова Державного комітету статистики України
2	
	Підпис Ініціал(и), прізвище
1,5	
	Дата

7.4 Реквізити документа відокремлюють один від одного 1,5–3 міжрядковими інтервалами.

7.5 Назву виду документа друкують великими літерами.

7.6 Розшифрування підпису в реквізиті «Підпис» друкують на рівні останнього рядка назви посади.

7.7 Максимальна довжина рядка багаторядкових реквізитів (крім реквізиту тексту) – 73 мм (28 друкованих знаків).

Якщо заголовок до тексту перевищує 150 друкованих знаків (5 рядків), його дозволено продовжувати до межі правого берега. Крапку в кінці заголовка не ставлять.

7.8 Оформлюючи документи, треба дотримуватися таких відступів від межі лівого берега документа:

– 12,5 мм – для початку абзаців у тексті;

– 92 мм – для реквізиту «Адресат»;

– 104 мм – для реквізитів «Гриф затвердження» та «Гриф обмеження доступу до документа»;

– 125 мм – для розшифрування підпису в реквізиті «Підпис»;

– не роблять відступ від межі лівого берега для реквізитів «Дата документа», «Заголовок до тексту документа», «Текст» (без абзаців), «Відмітка про наявність додатків», «Прізвище виконавця і номер його телефону», «Відмітка про виконання документа і направлення його до справи», назви посади у реквізитах «Підпис» та «Гриф погодження», засвідчувального напису «Згідно з оригіналом», а також слів СЛУХАЛИ, ВИСТУПИЛИ, ВИРІШИЛИ, УХВАЛИЛИ, НАКАЗУЮ, ПРОПОНУЮ.

7.9 За наявності кількох грифів затвердження і погодження їх розміщують на одному рівні вертикальними рядками. Перший гриф – від межі лівого берега; другий – через 104 мм.

7.10 Якщо в тексті документа йдеться про додатки або окремим абзацом є посилання на документ, що став підставою для його видання, слова «Додаток» і «Підстава» друкують від межі лівого берега, а текст до них – через 1 міжрядковий інтервал.

7.11 Тексти документів постійного зберігання друкують на одному боці аркуша.

Документи зі строком зберігання до 5 років можна друкувати на лицьовому і зворотному боці аркуша.

7.12 Оформлюючи документи на двох і більше сторінках, друга та подальші сторінки мають бути пронумеровані.

Номери сторінок ставлять посередині верхнього берега аркуша арабськими цифрами без слова «сторінка» та розділових знаків.

Додаток А
(обов'язковий)

СХЕМИ РОЗТАШОВАНOSTІ РЕКВІЗИТІВ ДОКУМЕНТІВ

Рисунок А.1 – Розташованість реквізитів і меж зон на форматі А4 кутового бланка

Рисунок А.2 – Розташованість реквізитів і меж зон на форматі А4 поздовжнього бланка

ЗРАЗКИ БЛАНКІВ ДОКУМЕНТІВ

<p>ДЕРЖКОМАРХІВ УКРАЇНИ ЦЕНТРАЛЬНИЙ ДЕРЖАВНИЙ АРХІВ ГРОМАДСЬКИХ ОБ'ЄДНАНЬ УКРАЇНИ (ЦДАГО України)</p>

Рисунок Б.1 – Зразок поздовжнього загального бланка організації

<p>ДЕРЖАВНИЙ КОМІТЕТ АРХІВІВ УКРАЇНИ Держкомархів України вул. Солом'янська, 24, м. Київ, 03110, Тел. 277-27-77, факс 277-36-55, E-mail: mail@dkau.kiev.ua Web: http:// www.scarch.kiev.ua Код ЄДРПОУ 00018490</p> <p>_____ N _____ На N _____ від _____</p>	

Рисунок Б.2 – Зразок кутового бланка листа організації

<p>ДЕРЖКОМАРХІВ УКРАЇНИ УКРАЇНСЬКИЙ НАУКОВО-ДОСЛІДНИЙ ІНСТИТУТ АРХІВНОЇ СПРАВИ ТА ДОКУМЕНТОЗНАВСТВА (УНДІАСД)</p>	
<p>вул. Солом'янська, 24, м. Київ, 03110, тел./факс (044) 277-53-82, тел. 277-13-74</p>	
<p>E-mail: iasd@dkau.kiev.ua Код ЄДРПОУ 22992594</p>	
<p>_____ N _____ На N _____ від _____</p>	

Рисунок Б.3 – Зразок поздовжнього бланка листа організації

ДЕРЖКОМАРХІВ УКРАЇНИ УКРАЇНСЬКИЙ НАУКОВО-ДОСЛІДНИЙ ІНСТИТУТ АРХІВНОЇ СПРАВИ ТА ДОКУМЕНТОЗНАВСТВА (УНДІАСД) Відділ документознавства	
вул. Солом'янська, 24, м. Київ, 03110, тел./факс (044) 277-53-82, тел. 277-13-74	
_____ N _____ На N _____ від _____	

**Рисунок Б.4 – Зразок поздовжнього бланка
листа структурного підрозділу організації**

ДЕРЖКОМАРХІВ УКРАЇНИ УКРАЇНСЬКИЙ НАУКОВО-ДОСЛІДНИЙ ІНСТИТУТ АРХІВНОЇ СПРАВИ ТА ДОКУМЕНТОЗНАВСТВА (УНДІАСД)	
ДКУД _____	
НАКАЗ	
Київ	N _____

Рисунок Б.5 – Зразок бланка конкретного виду документа

ПРИКЛАДИ ОФОРМЛЮВАННЯ ДОКУМЕНТІВ

ДЕРЖАВНИЙ КОМІТЕТ АРХІВІВ УКРАЇНИ Держкомархів України	Український науково-дослідний інститут архівної справи та документознавства
вул. Солом'янська, 24, м. Київ, 03110, Тел. 277-27-77, факс 277-36-55, E-mail: mail@dkau.kiev.ua Web: http:// www.scarh.kiev.ua Код ЄДРПОУ 00018490 N _____ На N _____ від _____	Христовій Н.М., Кулешову С.Г. До виконання Підпис І. Матяш 09.07.2002
Про погодження третьої редакції проекту державного стандарту	
Методична комісія Державного комітету архівів України 29 травня 2002 р. розглянула третю редакцію проекту Державного стандарту України «Діловодство й архівна справа. Терміни та визначення понять». За результатами обговорення було прийнято рішення погодити третю редакцію проекту стандарту (протокол N 6). Окремим пунктом рішення Методкомісії відзначено неможливість прийняття пропозиції Технічного комітету стандартизації науково-технічної термінології щодо заміни терміна «забезпечення збереженості документів» на «забезпечення збереженості документів». Зауваги та пропозиції до змісту третьої редакції стандарту - у додатку. Додаток: на 4 арк. в 1 прим.	
В.о. Голови	Підпис
Прись 2772755	Ініціал(и), прізвище
До справи N 01-16 Долучено до зводу відгуків 19.07.2002 Підпис С. Кулешов 29.08.2002	УНДІАСД Вх. N 201 12.07.2002

Рисунок В.1 – Приклад оформлення
опрацьованого листа організації

ДЕРЖАВНИЙ КОМІТЕТ АРХІВІВ УКРАЇНИ Держкомархів України		
НАКАЗ		
27.05.2002	Київ	N 39
Про затвердження цін на роботи (послуги), що їх виконують центральні державні архівні установи на договірних засадах		ЗАРЕЄСТРОВАНО в Міністерстві юстиції України 19 червня 2002 р. за N 515/6803 Керівник реєструвального органу _____ підпис
Відповідно до пункту 1 Порядку ціноутворення на роботи (послуги), що виконують державні архівні установи, затвердженого наказом Державного комітету архівів України від 24 січня 2001 р. N 6 і зареєстрованого Міністерством юстиції України 27 лютого 2001 р. за N 179/5370, та у зв'язку з упорядкуванням оплати праці працівників архівних установ Н А К А З У Ю:		
1. Затвердити ціни на роботи (послуги), що їх виконують центральні державні архівні установи на договірних засадах (у додатку).		
2. Вважати такими, що втратили чинність, накази Держкомархіву України.		
3. Відповідальність за додержання центральними державними архівними установами цін покласти на їх директорів.		
Голова	Підпис	Ініціал(и), прізвище

Рисунок В.2 – Приклад оформлення наказу (лицьовий бік аркуша) організації, що пройшов державну реєстрацію

ВНУТРІШНІ ВІЗИ		
Помічник Голови Державного комітету архівів України Цей документ підлягає державній реєстрації	Підпис	Ініціал(и), прізвище
Начальник відділу формування Національного архівного фонду та діловодства Держкомархіву України	Підпис	Ініціал(и), прізвище
Начальник відділу зберігання та обліку Національного архівного фонду Держкомархіву України	Підпис	Ініціал(и), прізвище
Начальник відділу інформації, використання Національного архівного фонду і зовнішніх зв'язків Держкомархіву України	Підпис	Ініціал(и), прізвище
Директор Центрального державного кінофотофоноархіву України ім. Г.С. Пшеничного	Підпис	Ініціал(и), прізвище
Начальник фінансово-економічного відділу Держкомархіву України	Підпис	Ініціал(и), прізвище

Рисунок В.3 – Приклад оформлення наказу (зворотний бік аркуша) організації, що пройшов державну реєстрацію

БІБЛОГРАФІЯ

1. Конституція України. – К., 1997.
2. Закон України «Про затвердження Конституції Автономної Республіки Крим» // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 5-6. – Ст. 43.
3. Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про Національний архівний фонд і архівні установи» // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 11. – Ст. 81.
4. Закон України «Про державну таємницю» // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 16. – Ст. 93.
5. Закон України «Про інформацію» // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 48. – Ст. 650.
6. Закон УРСР «Про мови в Українській РСР» // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1989. – № 45.- Ст. 631.
7. Закон України «Про внесення змін і доповнень до деяких законодавчих актів України щодо охорони інтелектуальної власності» // Відомості Верховної Ради України. – 1995. – № 13. - Ст. 85 (п. 7).
8. Закон України «Про обов'язковий примірник документів» // Офіційний вісник України. – 1999. – № 18. – Ст. 776.
9. Указ Президента України «Про державну реєстрацію нормативних актів міністерств та інших органів державної виконавчої влади» // Збірник указів Президента України. – 1992. – Жовтень – грудень. – С. 5-6.
10. Указ Президента України «Про геральдичні знаки – емблеми і прапори центральних органів виконавчої влади України» // Офіційний вісник України. – 2000. – № 49. – Ст. 2113.
11. Постанова Верховної Ради України «Про Державний герб України» // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 40. – Ст. 592.
12. Постанова Кабінету Міністрів України «Про Правила користування послугами поштового зв'язку» // Офіційний вісник України. – 1997. – № 52. – Ст. 57.
13. Постанова Кабінету Міністрів України «Про внесення змін до Правил користування послугами поштового зв'язку» // Офіційний вісник України. – 2000. – № 41. – Ст. 1748.
14. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Інструкції про порядок обліку, зберігання і використання документів, справ, видань та інших матеріальних носіїв інформації, які містять конфіденційну інформацію, що є власністю держави» // Офіційний вісник України. – 1998. – № 48. – Ст. 1764.
15. Єдиний державний реєстр підприємств та організацій України (ЄДРПОУ) (ведення ЄДРПОУ здійснює Державний комітет статистики України).
16. ДСТУ 3843-99 Державна уніфікована система документації. Основні положення.
17. ДСТУ 3844-99 Державна уніфікована система документації. Формуляр зразок. Вимоги до побудови. 01.140.30

Ключові слова: уніфіковані системи документації, організаційно-розпорядчі документи, реквізит документа, бланк документа.

ДСТУ 3008:2015
НАЦІОНАЛЬНИЙ СТАНДАРТ УКРАЇНИ
«ІНФОРМАЦІЯ ТА ДОКУМЕНТАЦІЯ. ЗВІТИ У СФЕРІ НАУКИ І ТЕХНІКИ.
СТРУКТУРА ТА ПРАВИЛА ОФОРМЛЮВАННЯ»

ІНФОРМАЦІЯ ТА ДОКУМЕНТАЦІЯ
ЗВІТИ У СФЕРІ НАУКИ І ТЕХНІКИ
Структура та правила оформлювання

ИНФОРМАЦИЯ И ДОКУМЕНТАЦИЯ
ОТЧЕТЫ В СФЕРЕ НАУКИ И ТЕХНИКИ
Структура и правила оформления

INFORMATION AND DOCUMENTATION
SCIENTIFIC AND TECHNICAL REPORTS
Structure and rules of putting into official form

Чинний від 2017-07-01

1 СФЕРА ЗАСТОСУВАННЯ

Цей стандарт установлює загальні вимоги до структурних елементів і правил оформлювання звітів у сфері науки й техніки.

Стандарт поширюється на звіти про виконані теоретичні та/чи прикладні дослідження, науково-дослідні, дослідно-конструкторські, дослідно-технологічні роботи чи окремі їхні етапи.

Цей стандарт застосовують науково-дослідні, проектні, конструкторські організації, навчальні заклади, науково-виробничі та виробничі підприємства й інші організації усіх форм власності. Його може бути застосовано в усіх сферах наукової діяльності, зокрема під час оформлення дисертацій, складання звітів за етапи та річних звітів за різними напрямками науково-технічної діяльності, посібників, підручників тощо.

2 НОРМАТИВНІ ПОСИЛАННЯ

У цьому стандарті є посилання на такі нормативні документи:

Закон України «Про електронні документи та електронний документообіг» від 22 травня 2003 року № 851-15

Закон України «Про стандарти, технічні регламенти та процедури оцінки відповідності» від 1 грудня 2005 року № 3164-IV

Закон України «Про стандартизацію» від 05 червня 2014 року № 1315-VII

Закон України «Про засади державної мовної політики» від 3 липня 2012 року № 5029-VI

ДК 016:2010 Державний класифікатор продукції та послуг (ДКПП)

ДСТУ 1.5:2015 Національна стандартизація. Правила розроблення, викладання та оформлення національних нормативних документів

ДСТУ 2568-94 Метрологія. Порядок атестації і використання довідкових даних про фізичні сталі та властивості речовин і матеріалів

ДСТУ 3575-97 Патентні дослідження. Основні положення та порядок проведення

ДСТУ 3582:2013 Інформація та документація. Бібліографічний опис. Скорочення слів і словосполучень в українській мові. Загальні вимоги та правила

ДСТУ 3651.0-97 Метрологія. Одиниці фізичних величин. Основні одиниці фізичних величин Міжнародної системи одиниць. Основні положення, назви та позначення

ДСТУ 3651.1-97 Метрологія. Одиниці фізичних величин. Похідні одиниці фізичних величин Міжнародної системи одиниць та позасистемні одиниці. Основні поняття, назви та позначення

ДСТУ 3651.2-97 Метрологія. Одиниці фізичних величин. Фізичні сталі та характеристичні числа. Основні положення, позначення, назви та значення

ДСТУ 3814:2013 Інформація та документація. Видання. Міжнародна стандартна нумерація книг

ДСТУ 4515:2006 Інформація та документація. Видання. Міжнародна стандартна нумерація серіальних видань (ISO 3297:1998, NEQ)

ДСТУ 4861:2007 Інформація та документація. Видання. Вихідні відомості (ISO 8:1977, NEQ; ISO 1086:1991, NEQ; ISO 7275:1985, NEQ)

ДСТУ ГОСТ 7.1:2006 Система стандартів з інформації, бібліотечної та видавничої справи. Бібліографічний запис. Бібліографічний опис. Загальні вимоги та правила складання (ГОСТ 7.1-2003, IDT)

ДСТУ ГОСТ 7.9:2009 (ИСО 2 14-76) Система стандартів по інформації, бібліотечному и издательському делу. Реферат и аннотация. Общие требования (ГОСТ 7.9-95 (ИСО 214-76), IDT)

ДСТУ ГОСТ 7.84:2008 Система стандартів з інформації, бібліотечної та видавничої справи. Обкладинки та палітурки. Загальні вимоги та правила оформлення (ГОСТ 7.84-2002, IDT).

3 ПОРЯДОК ВИКЛАДАННЯ ЗВІТУ

3.1 Структура звіту

3.1.1 Звіт умовно поділяють на:

- вступну частину;
- основну частину;
- додатки.

3.2 Вступна частина

3.2.1 Вступна частина містить такі структурні елементи:

- титульний аркуш;
- список авторів;
- реферат;
- зміст;
- скорочення та умовні позначки¹);
- передмову.

3.2.2 Подання структурних елементів вступної частини звіту згідно з розділом 4 цього стандарту.

3.3 Основна частина

3.3.1 Основна частина містить такі структурні елементи:

- вступ;
- змістову частину звіту (суть звіту);
- висновки;
- рекомендації;
- перелік джерел посилання.

3.3.2 Подання структурних елементів основної частини звіту згідно з розділом 5 цього стандарту.

3.4 Додатки

3.4.1 Додатки розміщують після основної частини звіту.

3.4.2 Подання додатків згідно з розділом 6 цього стандарту.

3.5 Вимоги до подання структурних елементів звіту

3.5.1 У звіті структурні елементи «Титульний аркуш», «Реферат», «Вступ», «Змістова частина звіту (суть звіту)» та «Висновки» є обов'язковими.

3.5.2 Якщо в тексті звіту наводять посилання на публікації, обов'язково має бути структурний елемент «Перелік джерел посилання».

3.6 Видання звіту

У разі видання звіту додатково подають обкладинки та вихідні відомості згідно з ДСТУ ГОСТ 7.84 і ДСТУ 4861.

4 СТРУКТУРНІ ЕЛЕМЕНТИ ВСТУПНОЇ ЧАСТИНИ

4.1 Титульний аркуш

4.1.1 Титульний аркуш є першою сторінкою звіту й основним джерелом бібліографічної інформації, необхідної для опрацювання та його пошуку.

4.1.2 Титульний аркуш містить дані, які подають у такій послідовності:

- а) гриф обмеження доступу до інформації, викладеної у звіті, або стосовно умов розповсюдження звіту (за потреби);
- б) ідентифікатори звіту;
- в) міжнародний стандартний номер книги (ISBN) згідно з ДСТУ 3814 або міжнародний стандартний номер серіального видання (ISSN) згідно з ДСТУ 4515 у разі видання звіту;
- г) відомості про виконавця роботи – юридичну особу (організацію) або фізичну особу;
- д) грифи затвердження та погодження (останнє – за потреби);
- е) повна назва звіту;
- ж) підписи відповідальних осіб, зокрема керівника роботи;
- к) рік затвердження звіту;
- л) дата пріоритету автора (за потреби);
- м) за потреби – будь-які спеціальні записи (відомості про зв'язок певного звіту з іншими роботами, наприклад, звіт є частиною поданої до захисту дисертації; виконання роботи за темою цільової державної програми; робота є ініціативною тощо).

4.2 Список авторів

4.2.1 Структурний елемент «Список авторів» (за наявності) розміщують після титульного аркуша на наступній сторінці.

4.2.2 У списку авторів наводять ініціал(и) та прізвище кожного з авторів, їхні посади, наукові ступені, вчені звання із зазначенням частини звіту, підготовленої кожним із авторів.

4.2.3 Якщо звіт виконано одним автором, то його ініціал(и) та прізвище, посаду, науковий ступінь, вчене звання подають на титульному аркуші звіту.

4.3 Реферат

4.3.1 Структурний елемент «Реферат» розміщують безпосередньо за списком авторів (за наявності) на наступній сторінці.

4.3.2 У рефераті стисло подають опис основних аспектів звіту згідно з ДСТУ ГОСТ 7.9, які дають змогу прийняти рішення стосовно доцільності ознайомлення з повним текстом звіту.

4.3.3 Реферат має містити:

- відомості про обсяг звіту, кількість частин звіту, рисунків, таблиць, додатків, джерел згідно з переліком посилань (наводять усі відомості, зокрема дані додатків);

- перелік ключових слів;

- стислий опис тексту звіту.

Реферат може містити інформацію щодо умов розповсюдження звіту.

4.3.4 Опис тексту звіту в рефераті має відбивати подану у звіті інформацію в такій послідовності:

- об'єкт дослідження або розроблення;

- ціль роботи;

- методи дослідження й перелік апаратури;

- результати та їх новизна;

- основні конструктивні, технологічні й техніко-експлуатаційні характеристики та показники;

- інформація щодо впровадження;

- взаємозв'язок з іншими роботами;

- рекомендації щодо використання результатів роботи;

- сфера застосування;

- економічна чи соціально-економічна ефективність роботи;

- значимість роботи;

- висновки, пропозиції щодо розвитку об'єкта дослідження (розроблення) й доцільності продовження досліджень.

Якщо деякі із зазначених вище відомостей цього переліку відсутні, усі інші відомості подають, зберігаючи послідовність викладення інформації.

4.3.5 Реферат рекомендовано подавати на одній сторінці формату А4.

4.3.6 Якщо звіт складається з двох і більше частин, то реферат подають один раз у першій частині.

4.3.7 У разі випуску звітів окремими томами (книгами), пов'язаними між собою однією темою (зібрання звітів), кожний такий звіт повинен мати реферат свого тому (книги), котрий зазначав би його зв'язок з іншими томами (книгами) звітів певної серії.

4.3.8 Перелік ключових слів, які є визначальними для розкриття суті звіту, має містити 5–15 слів (словосполучень). Рекомендовано подавати їх перед текстом реферату великими літерами в рядок із прямим порядком слів у називному відмінку однини, розташованих за абеткою мови звіту та розділених комами.

Умови розповсюдження звіту, якщо такі виставляють, подають після тексту реферату.

4.3.9 Приклад складання «Реферату» наведено в додатку А.

4.4 Зміст

4.4.1 Структурний елемент «Зміст» (за наявності) розташовують після реферату, починаючи на наступній сторінці.

Зміст складають, якщо звіт містить не менше двох розділів або один розділ і додаток за загальної кількості сторінок не менше десяти.

4.4.2 У «Змісті» наводять такі структурні елементи: «Скорочення та умовні позначки», «Передмова», «Вступ», послідовно перелічено назви всіх розділів, підрозділів і пунктів (якщо вони мають назву) змістовної частини звіту (суті звіту), «Висновки», «Рекомендації», «Перелік джерел посилання», «Додатки» з їх назвою та зазначенням номера сторінки початку структурного елемента.

4.4.3 Якщо звіт складається з двох і більше частин, кожна частина повинна мати свій «Зміст». При цьому в кінці «Змісту» першої частини наводять переліки номерів і назв (за наявності) всіх наступних частин звіту. Перша частина звіту має містити «Зміст» усього звіту.

4.4.4 У разі випуску звітів окремими томами (книгами), пов'язаних між собою однією темою (зібрання звітів), кожний том (книга) повинен мати свій «Зміст». Перший том (книга) може містити «Зміст» усього зібрання звітів.

4.4.5 Розривати слова знаком переносу у «Змісті» не рекомендовано.

4.4.6 Приклад подання змісту першої частини звіту, що складається з кількох частин, наведено в додатку Б.

4.5 Скорочення та умовні позначки

4.5.1 Цей структурний елемент (за наявності) містить переліки скорочень, умовних позначок, символів, одиниць і термінів.

4.5.2 Використані у звіті незастандартовані умовні позначки, символи, одиниці, скорочення й терміни пояснюють у переліку, який подають безпосередньо після «Змісту», починаючи з наступної сторінки.

4.5.3 Назву цього структурного елемента визначає виконавець(-ці) звіту відповідно до того, що саме наведено в переліку.

4.6 Передмова

4.6.1 Структурний елемент «Передмова» (за наявності) містить супровідні нотатки, що пояснюють певні аспекти роботи, простежують історичні умови зазначеної роботи тощо.

4.6.2 Передмову розміщують після структурного елемента «Скорочення та умовні позначки», починаючи з наступної сторінки.

4.6.3 Якщо звіт має дві та більше частин, передмову складають до всього звіту й подають у першій частині.

4.6.4 У разі випуску окремих томів (книг), пов'язаних між собою однією темою (зібрання звітів), кожний такий звіт може містити передмову.

5 СТРУКТУРНІ ЕЛЕМЕНТИ ОСНОВНОЇ ЧАСТИНИ

5.1 Вступ

5.1.1 Структурний елемент «Вступ» розміщують після передмови (за наявності), починаючи з наступної сторінки.

5.1.2 У вступі стисло викладають:

- оцінку сучасного стану об'єкта дослідження або розробки, розкриваючи практично розв'язані завдання провідними науковими установами та організаціями, а також провідними вченими й фахівцями певної галузі;
- світові тенденції розв'язання поставлених проблем і/або завдань;
- актуальність роботи та підстави для її виконання;
- ціль роботи й можливі сфери застосування;
- взаємозв'язок з іншими роботами.

5.1.3 У вступі проміжного звіту з окремого етапу роботи наводять ціль і завдання цього етапу та його значення у виконуваній роботі в цілому.

5.1.4 У вступі остаточного звіту вміщують перелік назв усіх проміжних звітів.

5.2 Змістова частина звіту (суть звіту)

5.2.1 Змістова частина звіту (суть звіту) – це викладення відомостей про предмет (об'єкт) дослідження або розроблення, які є необхідними й достатніми для розкриття сутності цієї роботи (опис: теорії; методів роботи; характеристик і/або властивостей створеного об'єкта; принципів дії об'єкта й основних принципових рішень, що дають уявлення про його будову; метрологічного забезпечення тощо) та її результатів.

5.2.2 Якщо у звіті необхідно навести повні доведення (наприклад, математичні – у звітах, що безпосередньо не стосуються предмета математики) або деталізовані відомості про хід дослідження (розроблення), їх вміщують у додатках.

5.2.3 Суть звіту викладають, поділяючи матеріал на розділи. Розділи можна поділяти на пункти чи на підрозділи й пункти. Пункти (за потреби) поділяють на підпункти. Кожний пункт і підпункт має містити закінчену інформацію.

Текст змістовної частини звіту також можна поділяти лише на пункти.

5.2.4 Викладаючи суть звіту, треба вживати застандартовану наукову та/чи науково-технічну термінологію, запроваджену національними стандартами на терміни та визначення понять.

5.2.5 У звіті потрібно використовувати основні, похідні чи позасистемні одиниці фізичних величин Міжнародної системи одиниць (SI) згідно з ДСТУ 3651.0, ДСТУ 3651.1 і ДСТУ 3651.2.

Якщо вимірювання виконано в інших одиницях, то викладаючи найважливіші результати роботи, треба подати в дужках одержані числові значення в одиницях SI.

5.2.6 Дані про властивості речовин і матеріалів треба подавати згідно з ДСТУ 2568.

5.2.7 За достовірність відомостей, які містить звіт, відповідає виконавець – юридична особа (організація) або фізична особа, яка склала звіт.

5.3 Висновки

5.3.1 Структурний елемент «Висновки» розміщують після викладення суті звіту, починаючи з нової сторінки.

5.3.2 У висновках викладають найважливіші наукові й практичні результати роботи й наводять:

- оцінку одержаних результатів і їх відповідність сучасному рівню наукових і технічних знань;
- ступінь впровадження та можливі галузі або сфери використання результатів роботи;
- інформацію щодо створення нової апаратури, приладів тощо та розроблення методики проведення ними вимірювань;

- наукову, науково-технічну, соціально-економічну значущість роботи;
- доцільність продовження досліджень за відповідною тематикою тощо.

5.3.3 Текст висновків можна поділяти на пункти.

5.4 Рекомендації

5.4.1 У звіті на основі зроблених висновків можна наводити рекомендації.

5.4.2 Структурний елемент «Рекомендації» (за наявності) вміщують після висновків, починаючи з нової сторінки.

5.4.3 У рекомендаціях:

- визначають необхідність проведення подальших досліджень за звітною тематикою;
- обґрунтовують підстави необхідності проведення дослідно-конструкторських (дослідно-технологічних) робіт для створення дослідного зразка (партії) певного виробу (приладу, технічного устаткування з вимірювальними функціями, матеріалів, речовин, еталонів тощо) або певної технології, що впливає з одержаних результатів дослідження;

- формулюють пропозиції щодо можливих галузей або сфер використання результатів роботи тощо.

5.4.4 Рекомендації повинні мати конкретний характер.

За потреби рекомендації можна підтверджувати додатковими розрахунками, наведеними в додатку.

5.4.5 Текст рекомендацій можна поділяти на пункти.

5.5 Перелік джерел посилання

5.5.1 Перелік джерел, на які є посилання в основній частині звіту, наводять у кінці тексту звіту перед додатками на наступній сторінці.

У переліку джерел посилання бібліографічні описи подають у порядку, за яким джерела вперше згадують у тексті. Порядкові номери бібліографічних описів у переліку джерел мають відповідати посиланням на них у тексті звіту (номерні посилання).

5.5.2 Бібліографічні описи джерел у переліку наводять згідно з ДСТУ ГОСТ 7.1.

5.5.3 Правила оформлення посилань на архівні документи у звітах не застандартовано.

У разі виникнення такої потреби слід скористатися правилами оформлення посилань на архівні документи в дисертаціях на здобуття наукових ступенів доктора й кандидата наук (Бюлетень ВАК України. – К. : 2010. – № 3. – С. 17–22).

5.5.4 Джерела, на які є посилання лише в додатку, наводять в окремому переліку, який розміщують у кінці цього додатка.

6 ДОДАТКИ

6.1 Призначеність додатків

6.1.1 Щоб уникнути переобтяження викладу тексту основної частини звіту, у структурному елементі «Додатки» наводять відомості, які доповнюють або унаочнюють звіт, які:

- є необхідними для повноти звіту, але долучення їх до основної частини звіту може змінити впорядковане й логічне уявлення про роботу;
- не можуть бути послідовно розміщені в основній частині звіту через великий обсяг або способи відтворення;
- є необхідними лише для фахівців конкретної галузі.

6.1.2 Додатки розміщують у порядку посилання на них у тексті звіту.

6.1.3 Додатки можуть містити:

- допоміжні рисунки й таблиці;
- документи, що стосуються проведених досліджень або їх результатів, які через великий обсяг, специфіку викладення або форму подання не може бути внесено до основної частини звіту (фотографії, проміжні розрахунки, формули, математичні доведення; перелік засобів вимірювальної техніки, які були застосовані під час виконання досліджень; протоколи випробувань; висновки метрологічної експертизи; копія технічного завдання чи документа, що замінює його; інструкції та методики, розроблені в процесі виконання робіт тощо);

- опис нової апаратури, приладів, які було використано під час проведення досліджень, вимірювань, випробувань тощо;

- додатковий перелік джерел, на які не було посилань у звіті, але до яких можуть виявити інтерес користувачі звіту;

- іншу інформацію.

6.1.4 У додатки до звіту про роботу, у складі якої передбачено проведення патентних досліджень, долучають звіт про патентні дослідження, оформлений згідно з ДСТУ 3575, і бібліографічний список публікацій і патентних документів, розроблених у процесі виконання роботи, оформлений згідно з ДСТУ ГОСТ 7.1.

6.2 Види додатків за формою подання

6.2.1 Додатки до звіту може бути подано:

- як продовження тексту основної частини звіту;
- як відокремлену самостійну частину звіту;
- як окремий том (книгу).

6.2.2 Якщо додатки є продовженням тексту основної частини звіту, нумерація сторінок додатків – це продовження нумерації сторінок звіту. Кожний додаток повинен мати заголовок, який друкують вгорі малими літерами з першої великої симетрично до тексту сторінки. Над заголовком, але посередині рядка, друкують слово «ДОДАТОК» і відповідну велику літеру української абетки, крім літер І, Є, З, І, І, Й, О, Ч, Ї, яка позначає додаток. Текст кожного додатка починають з наступної сторінки.

6.2.3 Якщо у звіті як додаток наводять документ, що має самостійне значення (наприклад, патентні дослідження, технічні умови, технологічний регламент, атестовану методику проведення досліджень, стандарт тощо) та оформлений згідно з вимогами до цього документа, тоді в додатку вміщують його копію без будь-яких змін. На копії цього документа праворуч у верхньому куті проставляють нумерацію сторінок звіту, як належить у разі нумерування сторінок додатка, а знизу зберігають нумерацію сторінок документа.

У цьому разі на окремому аркуші друкують великими літерами слово «ДОДАТОК», відповідну велику літеру української абетки, що позначає додаток, а під ним, симетрично відносно сторінки, друкують назву документа малими літерами, починаючи з першої великої. Аркуш з цією інформацією також нумерують.

6.2.4 Великі за обсягом сторінок додатки можна оформлювати як відокремлену самостійну частину із самостійним титульним аркушем, оформленим згідно з 7.12, але без грифу затвердження (погодження) та підписів відповідальних осіб. Дату пріоритету автора та будь-які спеціальні записи подають на розсуд автора(-ів) звіту.

Нумерація сторінок відокремленої самостійної частини є продовженням нумерації сторінок основної частини звіту.

6.2.5 У разі випуску звітів окремими томами (книгами), які пов'язані між собою спільною темою (зібрання звітів), кожний такий звіт повинен мати спільну для всіх томів (книг) назву роботи та індивідуальну назву кожного тому (книги). Оформлюють кожний том (книгу) звіту за положеннями цього стандарту.

Останній том (книга) може містити повний зміст усього зібрання звітів.

7 ПРАВИЛА ОФОРМЛЕННЯ ЗВІТУ

7.1 Загальні положення

7.1.1 Залежно від особливостей та змісту звіт складають у формі тексту, рисунків, таблиць або їхніх комбінацій.

7.1.2 Виклад тексту й оформлювання звіту виконують за положеннями цього стандарту.

7.1.3 Звіт викладають на паперовому та/чи електронному носіїві (паперовий та електронний документи відповідно).

7.1.4 Символи в рівняннях і формулах, написи та пояснювальні дані на рисунках, схемах, графіках, діаграмах і в таблицях створюють і вводять у текст з використанням відповідних редакторів комп'ютерної програми.

7.1.5 Звіт друкують шрифтом Times New Roman чорного кольору прямого накреслення через півтора-два міжрядкові інтервали кеглем 14.

Розмір шрифту для написання заголовків у рядках і колонках таблиць і пояснювальних даних на рисунках і в таблицях встановлює виконавець звіту.

7.1.6 Звіт як паперовий документ друкують з використанням комп'ютера та принтера на одному боці аркуша білого паперу формату А4 (210 мм x 297 мм). У разі потреби можна використовувати аркуші формату А3 (297 мм x 420 мм). Дозволено долучати до звіту сторінки, виконані методами репрографії.

7.1.7 Звіт як електронний документ виконують згідно з вимогами Закону України «Про електронні документи та електронний документообіг».

7.1.8 Звіти, оформлені одночасно як електронний і паперовий документи, мають однакову юридичну силу та їх можна використовувати незалежно.

7.1.9 У звіті не бажано вживати інших омовних слів і термінів за наявності рівнозначних слів і термінів мови, якою подано звіт.

7.1.10 Мову звіту визначено у статті 21 Закону України «Про засади державної мовної політики».

7.1.11 Рекомендовано на сторінках звіту використовувати береги та коширини: верхній і нижній – не менше ніж 20 мм, лівий – не менше ніж 25 мм, правий – не менше ніж 10 мм.

7.1.12 Під час оформлювання звіту треба дотримуватися рівномірної насиченості, контрастності й чіткості зображення. Усі лінії, літери, цифри та знаки мають бути чіткі й нерозпливчасті в усьому звіті.

7.1.13 Окремі слова, формули, знаки можна вписувати в текст звіту чорним чорнилом, тушшю чи пастою. Насиченість знаків вписаного тексту має бути наближеною до насиченості знаків надрукованого тексту.

7.1.14 Помилки й графічні неточності у звіті, поданому на паперовому носії, дозволено виправляти підчищенням або зафарбовуванням білою фарбою з наступним вписуванням на цьому місці правок рукописним або машинним способом між рядками чи на рисунках чорним чорнилом, тушшю чи пастою.

7.1.15 Оформлювання звіту має забезпечувати його придатність до виготовлення з нього копій належної якості.

7.1.16 Прізвища, назви установ, організацій, фірм та інші власні назви у звіті наводять мовою оригіналу. Дозволено транслітерувати власні назви в перекладі на мову звіту, додаючи в разі першого згадування в тексті звіту оригінальну назву.

7.1.17 Дозволено в тексті звіту, крім заголовків, слова та словосполучення скорочувати згідно з правописними нормами та ДСТУ 3582.

7.1.18 Структурні елементи: «Список авторів», «Реферат», «Зміст», «Скорочення та умовні позначки», «Передмова», «Вступ», «Висновки», «Рекомендації», «Перелік джерел посилання», – не нумерують, а їхні назви є заголовками структурних елементів.

7.1.19 Для розділів і підрозділів наявність заголовка обов'язкова. Пункти й підпункти можуть мати заголовки.

7.1.20 Заголовки структурних елементів звіту та заголовки розділів треба друкувати з абзацного відступу великими літерами напівжирним шрифтом без крапки в кінці. Дозволено їх розміщувати посередині рядка.

7.1.21 Заголовки підрозділів, пунктів і підпунктів звіту потрібно друкувати з абзацного відступу з великої літери без крапки в кінці.

7.1.22 Абзацний відступ має бути однаковий упродовж усього тексту звіту й дорівнювати п'яти знакам.

7.1.23 Якщо заголовок складається з кількох речень, їх розділяють крапкою. Розривати слова знаком переносу в заголовках заборонено.

7.1.24 Відстань між заголовком, приміткою, прикладом і подальшим або попереднім текстом має бути не менше ніж два міжрядкових інтервали.

Відстань між основами рядків заголовка, а також між двома заголовками приймають такою, як у тексті звіту.

7.1.25 Не дозволено розміщувати назву розділу, підрозділу, а також пункту й підпункту на останньому рядку сторінки.

7.2 Нумерація частин і томів (книг)

7.2.1 Якщо різні звіти випускають окремими томами (книгами), об'єднаними спільною темою, доречно групувати їх у зібрання, об'єднане спільною назвою. У такому разі кожний звіт ідентифікують як том (книгу) зібрання зі своєю власною назвою. Томи (книги) звітів у такому разі нумерують послідовно арабськими цифрами, наприклад, том 1, том 2 тощо.

7.2.2 Звіт можна поділяти на частини, які зберігають єдину назву роботи і звіту. Частини нумерують послідовно арабськими цифрами, наприклад, частина 1, частина 2 тощо.

7.3 Нумерація сторінок звіту

7.3.1 Сторінки звіту нумерують наскрізно арабськими цифрами, охоплюючи додатки. Номер сторінки проставляють праворуч у верхньому куті сторінки без крапки в кінці.

7.3.2 Якщо звіт поділено на частини, нумерацію сторінок у другій і наступних частинах має бути продовжено, наприклад, частина 1: С. 1–123, частина 2: С. 124–235.

Якщо різні звіти випускають окремими томами (книгами), пов'язаними між собою однією спільною темою (зібрання звітів), у кожному такому томі має бути окрема нумерація сторінок, наприклад, звіт А (том 1): С. 1–90; звіт Б (том 2): С. 1–151.

7.3.3 Титульний аркуш входить до загальної нумерації сторінок звіту. Номер сторінки на титульному аркуші не проставляють.

7.3.4 Сторінки, на яких розміщено рисунки й таблиці, охоплюють загальною нумерацією сторінок звіту.

7.4 Нумерація розділів, підрозділів, пунктів, підпунктів

7.4.1 Розділи, підрозділи, пункти, підпункти нумерують арабськими цифрами.

7.4.2 Розділи звіту нумерують у межах викладення суті звіту і позначають арабськими цифрами без крапки, починаючи з цифри «1».

7.4.3 Підрозділи як складові частини розділу нумерують у межах кожного розділу окремо.

Номер підрозділу складається з номера відповідного розділу та номера підрозділу, відокремлених крапкою.

Після номера підрозділу крапку не ставлять, наприклад, 1.1, 1.2 тощо.

7.4.4 Пункти нумерують арабськими цифрами в межах кожного розділу або підрозділу.

Номер пункту складається з номера розділу та порядкового номера пункту, або з номера розділу, порядкового номера підрозділу та порядкового номера пункту, які відокремлюють крапкою. Після номера пункту крапку не ставлять, наприклад, 1.1, 1.2 або 1.1.1, 1.1.2 тощо.

Якщо текст поділяють лише на пункти, їх слід нумерувати, крім додатків, порядковими номерами.

7.4.5 Номер підпункту складається з номера розділу, порядкового номера підрозділу, порядкового номера пункту та порядкового номера підпункту, які відокремлюють крапкою. Після номера підпункту крапку не ставлять, наприклад, 1.1.1.1 або 2.1.4 тощо.

Якщо розділ, не маючи підрозділів, поділяють на пункти та підпункти, номер підпункту складається з номера розділу, порядкового номера пункту та порядкового номера підпункту, які відокремлюють крапкою. Після номера підпункту крапку не ставлять.

7.4.6 Якщо розділ або підрозділ складається з одного пункту, або пункт складається з одного підпункту, його не нумерують.

7.5 Рисунки

7.5.1 Усі графічні матеріали звіту (ескізи, діаграми, графіки, схеми, фотографії, рисунки, кресленики тощо) повинні мати однаковий підпис «Рисунок».

7.5.2 Рисунок подають одразу після тексту, де вперше посилаються на нього, або якнайближче до нього на наступній сторінці, а за потреби – в додатках до звіту.

7.5.3 Якщо рисунки створені не автором звіту, подаючи їх у звіті, треба дотримуватися вимог чинного законодавства України про авторське право.

7.5.4 Виконання рисунків має відповідати положенням ДСТУ 1.5 та цього стандарту.

7.5.5 Графічні матеріали звіту доцільно виконувати із застосуванням обчислювальної техніки (комп'ютер, сканер, ксерокс тощо та їх поєднання) та подавати на аркушах формату А4 у чорно-білому чи кольоровому зображенні.

7.5.6 Рисунки нумерують наскрізно арабськими цифрами, крім рисунків у додатках.

Дозволено рисунки нумерувати в межах кожного розділу. У цьому разі номер рисунка складається з номера розділу та порядкового номера рисунка в цьому розділі, які відокремлюють крапкою, наприклад, «Рисунок 3.2» – другий рисунок третього розділу.

7.5.7 Рисунки кожного додатка нумерують окремо. Номер рисунка додатка складається з позначки додатка та порядкового номера рисунка в додатку, відокремлених крапкою.

Наприклад, «Рисунок В.1 – _____», тобто перший рисунок додатка В.
назва рисунка

7.5.8 Якщо в тексті звіту лише один рисунок, його нумерують відповідно до 7.5.6.

7.5.9 Назва рисунка має відображати його зміст, бути конкретною та стислою. Якщо з тексту звіту зрозуміло зміст рисунка, його назву можна не наводити.

За потреби пояснювальні дані до рисунка подають безпосередньо після графічного матеріалу перед назвою рисунка.

Назву рисунка друкують з великої літери та розміщують під ним посередині рядка, наприклад, «Рисунок 2.1 – Схема устаткування».

7.5.10 Рисунок виконують на одній сторінці аркуша. Якщо він не вміщується на одній сторінці, його можна переносити на наступні сторінки. У такому разі назву рисунка зазначають лише на першій сторінці, пояснювальні дані – на тих сторінках, яких вони стосуються, і під ними друкують: «Рисунок _____, аркуш _____».

7.5.11 Перелік рисунків можна наводити у «Змісті» із зазначенням їх номерів, назв (якщо вони є) та сторінок початку рисунків.

7.6 Таблиці

7.6.1 Цифрові дані звіту треба оформлювати як таблицю відповідно до форми, поданої на рисунку 1.

Таблиця _____ – _____
номер назва таблиці

Головка								Заголовки колонок
Рядки								Підзаголовки колонок
Боковик (колонка для заголовків рядків)		Колонки						

Рисунок 1

7.6.2 Горизонтальні й вертикальні лінії, що розмежовують рядки таблиці, можна не наводити, якщо це не ускладнює користування таблицею.

7.6.3 Таблицю подають безпосередньо після тексту, у якому її згадано вперше, або на наступній сторінці.

На кожену таблицю має бути посилання в тексті звіту із зазначенням її номера.

7.6.4 Таблиці нумерують наскрізно арабськими цифрами, крім таблиць у додатках.

Дозволено таблиці нумерувати в межах розділу. У цьому разі номер таблиці складається з номера розділу та порядкового номера таблиці, відокремлених крапкою, наприклад, «Таблиця 2.1» – перша таблиця другого розділу.

7.6.5 Таблиці кожного додатка нумерують окремо. Номер таблиці додатка складається з позначення додатка та порядкового номера таблиці в додатку, відокремлених крапкою. Наприклад,

«Таблиця В.1 – _____», тобто перша таблиця додатка В.
назва таблиці

7.6.6 Якщо в тексті звіту подано лише одну таблицю, її нумерують.

7.6.7 Назва таблиці має відображати її зміст, бути конкретною та стислою. Якщо з тексту звіту можна зрозуміти зміст таблиці, її назву можна не наводити.

7.6.8 Назву таблиці друкують з великої літери і розміщують над таблицею з абзацного відступу.

7.6.9 Якщо рядки або колонки таблиці виходять за межі формату сторінки, таблицю поділяють на частини, розміщуючи одну частину під іншою або поруч, чи переносять частину таблиці на наступну сторінку. У кожній частині таблиці повторюють її головку та боковик.

У разі поділу таблиці на частини дозволено її головку чи боковик замінити відповідно номерами колонок або рядків, нумеруючи їх арабськими цифрами в першій частині таблиці.

Слово «Таблиця _____» подають лише один раз над першою частиною таблиці. Над іншими частинами таблиці з абзацного відступу друкують «Продовження таблиці _____» або «Кінець таблиці _____» без повторення її назви.

7.6.10 Заголовки колонок таблиці починають з великої літери, а підзаголовки – з малої літери, якщо вони становлять одне речення із заголовком.

7.6.11 Підзаголовки, які мають самостійне значення, подають з великої літери. У кінці заголовків і підзаголовків таблиць крапки не ставлять. Переважна форма іменників у заголовках – однина.

7.6.12 Таблиці треба заповнювати за правилами, які відповідають ДСТУ 1.5.

7.6.13 Перелік таблиць можна наводити у «Змісті» із зазначенням їх номерів, назв (якщо вони є) і сторінок початку таблиць.

7.7 Переліки

7.7.1 Переліки (за потреби) подають у розділах, підрозділах, пунктах і/або підпунктах.

Перед переліком ставлять двокрапку (крім пояснювальних переліків на рисунках).

7.7.2 Якщо подають переліки одного рівня підпорядкованості, на які у звіті немає посилань, то перед кожним із переліків ставлять знак «тире».

Якщо у звіті є посилання на переліки, підпорядкованість позначають малими літерами української абетки, далі – арабськими цифрами, далі – через знаки «тире».

Після цифри або літери певної позиції переліку ставлять круглу дужку.

Приклад

- а) _____ ;
- б) _____ ;
 - 1) _____ ;
 - _____ ;
 - _____ ;
- 2) _____ ;
- в) _____ ;

7.7.3 У разі розвиненої та складної ієрархії переліків дозволено користуватися можливостями текстових редакторів автоматичного створення нумерації переліків (наприклад, цифра–літера–тире).

7.7.4 Текст кожної позиції переліку треба починати з малої літери з абзацного відступу відносно попереднього рівня підпорядкованості.

7.8 Примітки

7.8.1 Примітки подають у звіті, якщо є потреба пояснень до тексту, таблиць, рисунків.

7.8.2 Примітки подають безпосередньо за текстом, під рисунком (перед його назвою), під основною частиною таблиці (у її межах).

7.8.3 Одну примітку не нумерують.

Слово «Примітка» друкують кеглем 12 через один міжрядковий інтервал з абзацного відступу з великої літери з крапкою в кінці. У тому самому рядку через проміжок з великої літери друкують текст примітки тим самим шрифтом.

Приклад

Примітка. _____

7.8.4 Якщо приміток дві та більше, їх подають після тексту, якого вони стосуються, оформлюють згідно з 7.8.3 і нумерують арабськими цифрами.

7.9 Виноски

7.9.1 Пояснення до окремих даних, наведених у тексті або таблиці, можна оформлювати як виноски.

7.9.2 Виноски позначають над рядком арабськими цифрами з круглою дужкою, наприклад, ¹⁾. Виноски нумерують у межах кожної сторінки. Дозволено виноску позначати зірочкою (*).

7.9.3 Дозволено на одній сторінці тексту застосовувати не більше ніж чотири виноски.

7.9.4 Знак виноски проставляють безпосередньо після слова, числа, символу або речення, до якого дають пояснення. Цей самий знак ставлять і перед пояснювальним текстом (див. приклад 7.11.4).

7.9.5 Пояснювальний текст виноски пишуть з абзацного відступу:

– у тексті звіту – у кінці сторінки, на якій зазначено виноску;

– у таблиці – під основною частиною таблиці, але в її межах.

Виноску відокремлюють від основного тексту звіту чи таблиці тонкою горизонтальною лінією завдовжки від 30 мм до 40 мм з лівого берега.

7.9.6 Текст виноски друкують кеглем 12 через один міжрядковий інтервал.

7.10 Формули та рівняння

7.10.1 Формули та рівняння подають посередині сторінки симетрично тексту окремим рядком безпосередньо після тексту, у якому їх згадано.

Найвище та найнижче розташування запису формул(и) та/чи рівняння(-нь) має бути на відстані не менше ніж один рядок від попереднього й наступного тексту.

7.10.2 Нумерують лише ті формули та/чи рівняння, на які є посилання в тексті звіту чи додатка.

7.10.3 Формули та рівняння у звіті, крім формул і рівнянь у додатках, треба нумерувати наскрізно арабськими цифрами. Дозволено їх нумерувати в межах кожного розділу.

7.10.4 Номер формули чи рівняння друкують на їх рівні праворуч у крайньому положенні в круглих дужках, наприклад (3). У багаторядкових формулах або рівняннях їхній номер проставляють на рівні останнього рядка.

7.10.5 У кожному додатку номер формули чи рівняння складається з великої літери, що позначає додаток, і порядкового номера формули або рівняння в цьому додатку, відокремлених крапкою, наприклад (А.3).

Якщо в тексті звіту чи додатка лише одна формула чи рівняння, їх нумерують так: (1) чи (А.1) відповідно.

7.10.6 Пояснення познач, які входять до формули чи рівняння, треба подавати безпосередньо під формулою або рівнянням у тій послідовності, у якій їх наведено у формулі або рівнянні.

Пояснення познач треба подавати без абзацного відступу з нового рядка, починаючи зі слова «де» без двокрапки. Позначки, яким встановлюють визначення чи пояснення, рекомендовано вирівнювати у вертикальному напрямку.

Приклад оформлення математичної формули

Відомо, що

$$Z = \frac{M_1 - M_2}{\sqrt{\bar{A}_1^2 - \bar{A}_2^2}} \quad (1)$$

де M_1, M_2 – математичне очікування;

σ_1, σ_2 – середні квадратичні відхили [23].

7.10.7 Фізичні формули подають аналогічно математичним формулам, дотримуючи положень

7.10.1–7.10.5, але з обов'язковим записом у поясненні позначки одиниці виміру відповідної фізичної величини. Між останньою цифрою та одиницею виміру залишають проміжок (крім позначення одиниць плоского кута – кутових градусів, кутових мінут і секунд, які пишуть безпосередньо біля числа вгорі).

Приклад

Масу твердого тіла в кілограмах обчислюють за формулою:

$$m = \frac{F}{a} \quad (2.2)$$

де F – сила, що діє на тіло, Н;

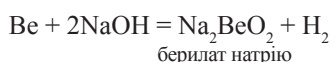
a – пришвидшення тіла, м/с².

7.10.8 Хімічні формули та рівняння подають буквами латинської абетки, дотримуючи положень 7.10.1–7.10.6.

Пояснення познач, що входять до формули чи рівняння, наводять за потреби.

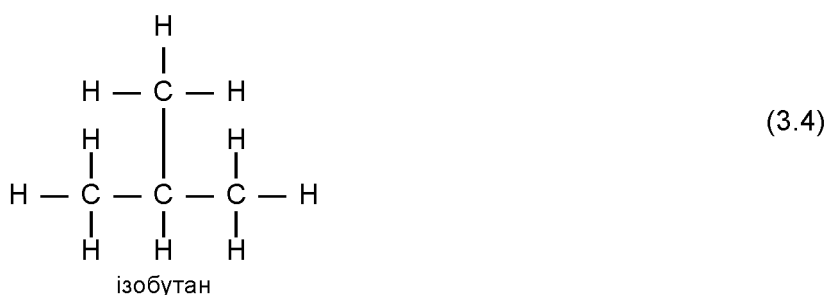
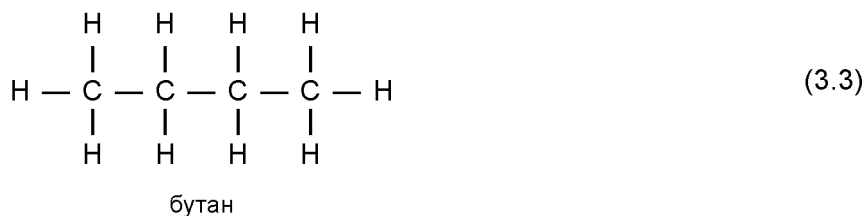
Під формулою хімічної сполуки може бути розміщено її назву.

Приклад оформлення хімічної формули

Структурні хімічні формули можна подавати витягнутими як у горизонтальному, так і вертикальному напрямку. Знаки зв'язку в цих формулах мають бути однакової довжини. Довші знаки зв'язку виправдані у тих випадках, коли це спричинено особливостями побудови формули.

Приклади

Знаки зв'язку розташовують на рівні середини символу хімічного елемента (за висотою або за шириною) на однаковій відстані від нього.

7.10.9 У формулах і/чи рівняннях верхні та нижні індекси, а також показники степеня, в усьому тексті звіту мають бути однакового розміру, але меншими за букву чи символ, якого вони стосуються.

7.10.10 Переносити формули чи рівняння на наступний рядок дозволено лише на знаках виконуваних операцій, які пишуть у кінці попереднього рядка та на початку наступного. У разі перенесення формули чи рівняння на знакові операції множення застосовують знак «х». Перенесення на знаку ділення «:» слід уникати.

7.10.11 Кілька наведених і не відокремлених текстом формул пишуть одну під одною і розділяють комами.

$$f_1(x, y) = S_1, \quad (29)$$

$$f_2(x, y) = S_2, \quad (30)$$

7.10.12 Числові значення величин

7.10.12.1 Числові значення величин з допусками наводять так:

$$(65 \pm 3) \%;$$
$$80 \text{ мм} \pm 2 \text{ мм або } (80 \pm 2) \text{ мм}.$$

7.10.12.2 Діапазон чисел фізичних величин наводять, використовуючи чи прикметники «від» і «до».

Приклад

Від 1 мм до 5 мм (а не від 1 до 5 мм).

7.10.12.3 Якщо треба зазначити два чи три виміри, їх подають так: 80 мм × 25 мм × 50 мм (а не 80 × 25 × 50 мм).

7.10.12.4 Детальнішу інформацію стосовно запису числових значень див. ДСТУ 1.5.

7.11 Посилання

7.11.1 У тексті звіту можна робити посилання на структурні елементи самого звіту та інші джерела.

7.11.2 У разі посилання на структурні елементи самого звіту зазначають відповідно номери розділів, підрозділів, пунктів, підпунктів, позицій переліків, рисунків, формул, рівнянь, таблиць, додатків.

Посилаючись, треба використовувати такі вирази: «у розділі 4», «див. 2.1», «відповідно до 2.3.4.1», «(рисунок 1.3)», «відповідно до таблиці 3.2», «згідно з формулою (3.1)», «у рівняннях (1.23)–(1.25)», «(додаток Г)» тощо.

Дозволено в посиланні використовувати загальноприйняті та застандартовані скорочення згідно з ДСТУ 3582, наприклад, «згідно з рис. 10», «див. табл. 3.3» тощо.

Посилаючись на позицію переліку, треба зазначити номер структурного елемента звіту та номер позиції переліку з круглою дужкою, відокремлені комою. Якщо переліки мають кілька рівнів – їх зазначають, наприклад: «відповідно до 2.3.4.1, б), 2)».

7.11.3 Посилання на джерело інформації, наведене в переліку джерел посилання, рекомендовано подавати так: номер у квадратних дужках, за яким це джерело зазначено в переліку джерел посилання, наприклад, «у роботах [2]–[3]».

7.11.4 Дозволено наводити посилання на джерела інформації у виносках. У цьому разі оформлення посилання має відповідати його бібліографічному опису за переліком посилань із зазначеного номера.

Приклад

Цитата в тексті «... тільки 36 % респондентів відносять процес створення інформаційного суспільства до пріоритетних [3]1)».

Відповідне подання виноска:

¹¹ [3] Пархоменко, В. Д. Інформаційна аналітика у сфері науково-технічної діяльності : Монографія / В. Д. Пархоменко, О. В. Пархоменко. – К. : УкрІНТЕІ, 2006. – 224 с.

Відповідний опис у переліку джерел посилання:

3. Пархоменко, В. Д. Інформаційна аналітика у сфері науково-технічної діяльності : Монографія / В. Д. Пархоменко, О. В. Пархоменко. – К. : УкрІНТЕІ, 2006. – 224 с.

7.12 Титульний аркуш

7.12.1 Інформацію на титульному аркуші можна подавати, застосовуючи шрифти різних розмірів і накреслень, які виконавець вважає інформативними та естетичними.

7.12.2 Гриф обмеження доступу до змісту звіту чи розповсюдження інформації звіту подають, як правило, праворуч у верхньому куті титульного аркуша.

7.12.3 Ідентифікатори звіту рекомендовано розташовувати ліворуч у верхньому куті титульного аркуша один під одним у такій послідовності:

- індекс за таблицями Універсальної десятичної класифікації (УДК);
- індекси Міжнародної патентної класифікації (МПК) – за потреби;
- універсальний код продукції та послуг (УКПП) за Державним класифікатором продукції та послуг ДК 016 – (за потреби);

- номер державної реєстрації;

- напис «Інв. №».

Ідентифікатори, крім інвентарного номера, проставляє виконавець роботи.

7.12.4 Відомості про виконавця роботи – юридичну особу (організацію) або фізичну особу містять:

а) для юридичної особи (організації) – виконавця роботи:

- назву центрального органу виконавчої влади, до сфери управління якого належить організація;
- повну та скорочену назву організації;
- поштову адресу;
- номери телефону, факсу та адресу електронної пошти;

б) для фізичної особи – виконавця роботи:

- ініціал(и) та прізвище;
- домашню адресу, номер телефону та адресу електронної пошти (за наявності).

Відомості про виконавця роботи, починаючи з поштової адреси, друкують у рядок, розділяючи комою з крапкою, і розташовують у верхній частині аркуша.

7.12.5 Гриф затвердження оформлюють лише в разі, якщо виконавець роботи – юридична особа (організація).

Гриф затвердження складається зі слова ЗАТВЕРДЖУЮ, посади із зазначенням назви організації, наукового ступеня, вченого звання особи, яка затвердила звіт, особистого підпису, його розшифрування й дати затвердження звіту. Гриф затвердження засвідчують печаткою організації.

Гриф затвердження розміщують праворуч у верхній частині титульного аркуша.

7.12.6 Гриф погодження складається зі слова ПОГОДЖЕНО, посади із зазначенням назви організації, наукового ступеня, вченого звання особи, яка погодила звіт, особистого підпису, його розшифрування й дати погодження звіту. Саме тут проставляють печатку організації, яка погодила звіт, якщо погодження виконувала зовнішня організація.

Якщо погодження проводили листом, треба позначити скорочену назву організації, яка погодила звіт, дату й вихідний номер листа.

Гриф погодження, як правило, розміщують ліворуч у верхній частині титульного аркуша.

Підписи й дати виконують чорнилами (тушшю, пастою) чорного кольору.

Дату наводять арабськими цифрами в один рядок у такій послідовності: число, місяць, рік. Наприклад, дату 18 серпня 2009 року записують так: 18.08.2009. Можна застосовувати словесно-цифровий спосіб оформлювання дати, наприклад: 18 серпня 2009 року.

7.12.7 Повна назва документа містить:

а) слово «ЗВІТ», яке друкують великими літерами посередині рядка;

б) вид і назву роботи, за результатами якої підготовлено звіт.

Вид роботи друкують великими літерами, під видом роботи друкують її назву малими літерами з першої великої;

в) шифр роботи (за наявності);

г) документ, на підставі якого виконано роботу (державна чи галузева програма, договір, контракт тощо);

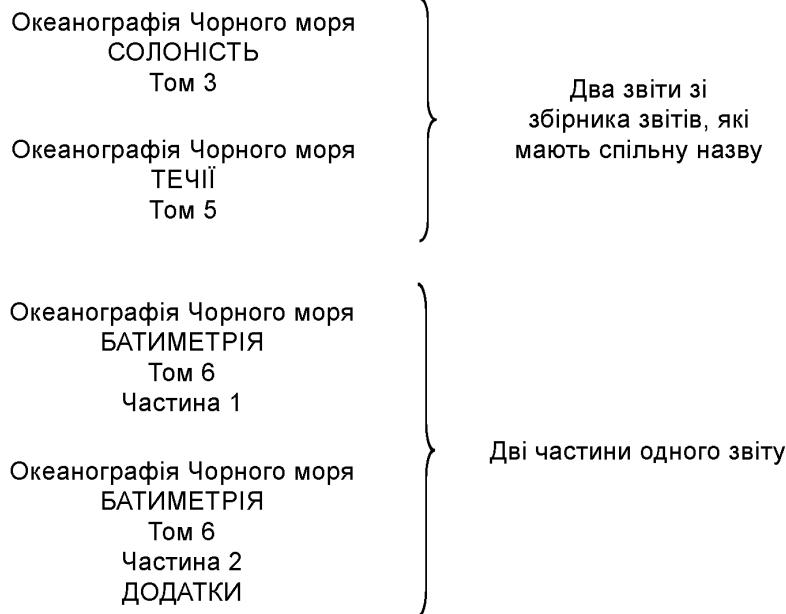
д) назву звіту, яку друкують великими літерами.

Якщо назва роботи й назва звіту тотожні, назву роботи друкують великими літерами, і ця назва слугує одночасно назвою звіту (додатки В.1 і В.2).

Якщо звіт складається з двох і більше частин, кожна частина повинна мати однакові титульні аркуші та назви роботи й звіту. У цьому разі на титульному аркуші другої та наступних частин наводять усі дані згідно з 4.1.2.

Дозволено не наводити інформацію, встановлену пунктами д), ж) і м) переліку, наведеному в 4.1.2 (додатки В.3 і В.4).

Приклади

е) вид звіту – остаточний або проміжний (друкують малими літерами в дужках посередині рядка);

ж) номер тому (книги), якщо звіти випускають окремими томами (книгами), і/або номер частини, якщо звіт складається з кількох частин;

к) назву частини (за наявності) друкують після номера частини посередині рядка великими літерами.

Розривати слова знаком переносу на титульному аркуші не дозволено.

7.12.8 Підписи відповідальних осіб оф ормлюють так: ліворуч зазначають посади, наукові ступені, вчені звання керівника підрозділу організації – виконавця роботи й керівника роботи, залишають вільне місце для особистих підписів, а праворуч у відповідних рядках зазначають ініціали та прізвища осіб, які підписали звіт; нижче особистих підписів зазначають дати підписання.

Якщо виконавець роботи – фізична особа, на титульному аркуші зазначають підпис, ініціал(и) та прізвище фізичної особи (додаток В.5).

Якщо всі необхідні підписи не вміщуються на титульному аркуші, їх можна перенести на наступну сторінку титула. На цю саму сторінку переносять всі наступні дані. У цьому разі на першій сторінці титульного аркуша на останньому рядку праворуч роблять запис: «Продовження на звороті»; на звороті сторінки ліворуч у верхньому куті зазначають: «Продовження титульного аркуша».

7.12.9 Рік затвердження звіту розташовують посередині рядка в нижній частині титульного аркуша (якщо титульний аркуш має продовження – на останній його сторінці).

7.12.10 Дату пріоритету автора зазначають на титульному аркуші і: «Рукопис закінчено ...» з подальшим зазначенням дати словесно-цифровим способом.

7.12.11 У спеціальних записках наводять додаткові відомості щодо назви конференції, де було представлено роботу, із зазначенням дати й місця проведення або, якщо звіт був підготовлений як частина роботи, поданої на здобуття наукового ступеня, у кінці титульного аркуша зазначають: «Цей звіт підготовлений як частина роботи, поданої на здобуття наукового ступеня...», зазначають факт розгляду результатів роботи Вченою (Науково-технічною) радою тощо.

7.13 Список авторів

7.13.1 Ініціали та прізвища, посади, наукові ступені, вчені звання авторів у списку розміщують одне під одним. Ліворуч зазначають посади, наукові ступені, вчені звання, залишають вільне місце для особистих підписів, праворуч зазначають ініціал(и) та прізвища кожного з авторів. Біля кожного прізвища в дужках зазначають підготовлену ним фактичну частину звіту (додаток Г).

Якщо автор працює в іншій організації, у списку авторів в дужках наводять назву цієї організації.

Якщо до списку авторів долучено фізичну особу, у дужках (після назви виконаної нею частини звіту) вказують її домашню адресу.

7.13.2 Посади, наукові ступені, вчені звання авторів дозволено записувати у скороченому вигляді згідно з ДСТУ 3582.

7.14 Скорочення та умовні позначки

Переліки скорочень та умовних позначок слід розташувати стовпцем за абеткою. Ліворуч в абетковому порядку наводять скорочення або умовні позначки спочатку українською мовою, а потім іншими мовами (за наявності), а праворуч – їх розшифрування.

7.15 Додатки

7.15.1 Додатки позначають послідовно великими літерами української абетки, крім літер І, Є, З, І, Ї, О, Ч, Ь, наприклад, ДОДАТОК А, ДОДАТОК Б.

Дозволено позначати додатки літерами латинської абетки, крім літер І та О.

У разі повного використання літер української і/або латинської абеток дозволено позначати додатки арабськими цифрами.

Один додаток позначають як ДОДАТОК А.

7.15.2 За потреби текст додатків можна поділити на розділи, підрозділи, пункти й підпункти, які треба нумерувати в межах кожного додатка відповідно до вимог 7.4. У цьому разі перед кожним номером ставлять позначення додатка (літери) і крапку, наприклад, А.2 – другий розділ додатка А; Г.3.1 – підрозділ 3.1 додатка Г; Д.4.1.2 – пункт 4.1.2 додатка Д; Ж.1.3.3.4 – підпункт 1.3.3.4 додатка Ж.

7.15.3 Рисунки, таблиці, формули та рівняння в тексті додатків треба нумерувати в межах кожного додатка, починаючи з літери, що позначає додаток, наприклад, рисунок Г.3 – третій рисунок додатка Г; таблиця А.2 – друга таблиця додатка А; формула (А.1) – перша формула додатка А.

Якщо в додатку один рисунок, одна таблиця, одна формула чи одне рівняння, їх нумерують, наприклад, рисунок А.1, таблиця Г.1, формула (В.1).

Посилання в тексті додатка на рисунки, таблиці, формули, рівняння подають згідно із 7.11.2.

7.15.4 Переліки, примітки та виноски в тексті додатка оформляють і нумерують згідно із 7.7, 7.8, 7.9.

7.15.5 Джерела, які цитують лише в додатках, потрібно розглядати незалежно від тих, які цитують в основній частині звіту. Їх розміщують наприкінці кожного додатка в переліку джерел посилання.

Форма цитування, правила складання переліку джерел посилання та виносков у додатках аналогічні прийнятим в основній частині звіту. Перед номером цитати та відповідним номером у переліку джерел посилання й виносках ставлять позначення додатка.

ДОДАТОК А (довідковий)

ПРИКЛАД ПОДАННЯ РЕФЕРАТУ ДО ЗВІТУ ПРО НДР

РЕФЕРАТ

Звіт про НДР: 89 с., 2 ч., 16 табл., 3 рис., 1 дод., 23 джерела.

АДСОРБЦІЯ, БІОПАЛИВО, БІОЕТАНОЛ, ВОДНО-СПИРТОВА СУМІШ, ДЕСОРБЦІЯ, ЗНЕВОДНЕННЯ, РЕГЕНЕРУВАННЯ, СОРБЕНТ, ЦЕОЛІТ.

Об'єкт дослідження – процеси адсорбції води з водно-спиртових розчинів і десорбції води в процесі їх регенерації.

Мета роботи – вибір вітчизняних сорбентів для зневоднення водно-спиртових розчинів та розроблення енергоощадної технології виробництва біоетанолу з рослинної відновлюваної сировини з використанням ректифікаційних та адсорбційних процесів.

Методи дослідження – моделювання процесу зневоднення водно-спиртових розчинів (різних концентрацій) та процесу регенерації з використанням вибраних за результатами попередніх досліджень цеолітів українського виробництва на експериментальній лабораторній установці, математичне моделювання процесу дистиляції, оброблення та аналіз отриманих результатів.

Визначено вплив концентрації вихідного розчину на кількість поглиненої води в процесі зневоднення в паровій фазі з використанням цеолітів вітчизняного виробництва та встановлено оптимальні параметри для цього процесу.

Здійснено моделювання процесу переганяння бражки та отримання концентрованих водно-спиртових розчинів для зневоднення на цеолітах, а також процесу концентрування рецику після регенерації цеолітів. У результаті цих досліджень встановлено, що мінімальна витрата нагрівної пари на процес отримання біоетанолу має місце за концентрації біоетанолу-сирцю від 93,0 % об. до 94,0 % об. для всіх значень концентрацій рецику в досліджуваному діапазоні.

На основі результатів виконаних досліджень розроблено принципову технологічну схему дослідно-промислової енергоощадної установки для виробництва зневодненого біоетанолу з використанням ректифікаційних і адсорбційних процесів.

Упровадження розробленої технологічної схеми та установки уможливило на наявних потужностях спиртових заводів виробляти біоетанол з відновлюваної сировини, використовувати його для виробництва сумішевих бензинів і тим самим зменшити залежність України від імпортованого моторного палива, поліпшити екологічний стан довкілля.

Умови одержання звіту: за договором. УкрНДІспиртбіопрод, 03190, м. Київ, пров. Бабушкіна, 3.

ДОДАТОК Б (довідковий)

ПРИКЛАД ОФОРМЛЕННЯ ЗМІСТУ

ЗМІСТ

	С.
Частина 1	
Перелік скорочень, умовних позначок, одиниць і термінів	5
Вступ	8
1 Сучасний стан зневоднення біоетанолу з використанням цеолітів	10
2 Об'єкти і методи досліджень процесів отримання концентрованих водно-спиртових розчинів з бражки, їх зневоднення адсорбцією та регенерування адсорбентів	15
3 Дослідження процесу зневоднення водно-спиртових сумішей за допомогою вітчизняних цеолітів, процесу їх регенерації та моделювання процесів отримання концентрованих водно-спиртових розчинів з бражки	27
3.1 Характеристика об'єктів дослідження	27
3.2 Дослідження зневоднення водно-спиртових сумішей в рідкій фазі за допомогою природних і синтетичних сорбентів	30
3.3 Дослідження зневоднення водно-спиртових сумішей в паровій фазі за допомогою природних і синтетичних сорбентів	38
3.4 Дослідження зневоднення водно-спиртових сумішей різних концентрацій у паровій фазі з використанням вибраних цеолітів	43
3.5 Дослідження процесу регенерації вибраних вітчизняних цеолітів після зневоднення водно-спиртових сумішей	47
Частина 2	
4 Розроблення нормативно-технічної документації	61
4.1 Розроблення принципової технологічної схеми дослідно-промислової енергоощадної установки для виробництва зневодненого біоетанолу з використанням ректифікаційних та адсорбційних процесів	61
4.2 Розроблення технологічної схеми енергоощадної установки для виробництва біоетанолу	64
Висновки	75
Рекомендації	77
Перелік джерел посилання	78
Додаток А Опис установки для вивчення процесу зневоднювання водно-спиртових сумішей адсорбцією за допомогою цеолітів у рідинній і паровій фазі	85

ПРИКЛАД ОФОРМЛЕННЯ ТИТУЛЬНИХ АРКУШІВ

В.1 Титульний аркуш звіту про НДР, якщо назва звіту збігається з назвою роботи

УДК XXXXX

УКПП XXXXXX

№ держреєстрації XXXXX

Інв. №

Національна академія наук України
Інститут фізичної хімії (ІФХ) ім. Л. В. Писаржевського
03039, м. Київ, просп. Науки, 31; тел/факс (044) 515 81 90

ЗАТВЕРДЖУЮ
Директор Інституту фізичної хімії
ім. Л. В. Писаржевського НАН України,
академік НАН України
_____ (ініціали, прізвище)
(підпис)
(дата) М. П.

**ЗВІТ
ПРО НАУКОВО-ДОСЛІДНУ РОБОТУ**

**СИНТЕЗ КАТАЛІЗАТОРІВ З ФРАКТАЛЬНОЮ СТРУКТУРОЮ.
ВИБІР КІЛЬКІСНИХ КРИТЕРІЇВ ТА РОЗРОБКА АЛГОРИТМІВ
ДЛЯ ХАРАКТЕРИСТИКИ ОТРИМАНИХ ПОВЕРХОНЬ
(остаточний)**

Науковий керівник НДР
д-р хім. наук, проф.

_____ (ініціали, прізвище)
(підпис)
(дата)

2009

Рукопис закінчено 25 листопада 2009 р.

Результати роботи розглянуто Вченою радою ІФХ ім. Л. В. Писаржевського НАН України, протокол від 21 грудня 2009 р. № 30

В.2 Титульний аркуш звіту про НДР

УДК XXXXX

УКПП XXXXX

№ держреєстрації XXXXXX

Інв. №

Національна академія наук України

Інститут фізичної хімії (ІФХ) ім. Л. В. Писаржевського
03039, м. Київ, просп. Науки, 31; тел/факс (044) 515 81 90

ЗАТВЕРДЖУЮ

Директор Інституту фізичної хімії
ім. Л. В. Писаржевського НАН України,
академік НАН України

_____ (ініціали, прізвище)

(підпис)

(дата)

М. П.

ЗВІТ

ПРО НАУКОВО-ДОСЛІДНУ РОБОТУ

за договором від 27.09.2008 № М/102-2008

ФРАКТАЛЬНИЙ ПІДХІД ДО АНАЛІЗУ ТРАНСПОРТНИХ ЯВИЩ У КАТАЛІЗІ: ТЕОРІЯ ТА ПРАКТИЧНЕ ЗАСТОСУВАННЯ (проміжний)

Науковий керівник НДР
д-р хім. наук, проф.

_____ (ініціали, прізвище)

(підпис)

(дата)

2008

Результати роботи розглянуто Вченою радою ІФХ ім. Л. В. Писаржевського НАН України, протокол
29 грудня 2008 р. № 22

В.3 Титульний аркуш першої частини звіту

УДК XXXXX

УКПП XXXXX

№ держреєстрації XXXXX

Інв №

Міністерство аграрної політики України
Український науково-дослідний інститут
спирту і біотехнології продовольчих продуктів
(УкрНДІспиртбіопрод)
03190, м. Київ-190, пров. Бабушкіна, 3;
тел/факс (044) 518 51 10

ПОГОДЖЕНО

Вихідні реквізити листа
погодження Міністерства
аграрної політики України

ЗАТВЕРДЖУЮ

Директор інституту
д-р техн. наук, академік УТА

_____ (ініціали, прізвище)

(підпис)

(дата)

ЗВІТ

ПРО ДОСЛІДНО-КОНСТРУКТОРСЬКУ РОБОТУ

Розроблення раціонального енергоощадного комплексу з виробництва
біоетанолу з використанням ректифікаційних та адсорбційних процесів

ТЕХНІКО-ЕКОНОМІЧНА ОЦІНКА ВАРІАНТІВ КОМПЛЕКСУ З ВИРОБНИЦТВА БІОЕТАНОЛУ

(проміжний)

Частина 1

Заступник директора

канд. техн. наук, акад. УТА

_____ (ініціали, прізвище)

(підпис)

(дата)

Керівник ДКР

канд. техн. наук, чл.-кор. УТА

_____ (ініціали, прізвище)

(підпис)

(дата)

2009

Рукопис закінчено 25 листопада 2009 р.

Цей звіт підготовлено як частину роботи, поданої на здобуття наукового ступеня доктора технічних наук

В.4 Титульний аркуш другої частини звіту

УДК XXXXX

УКПП XXXXX

№ держреєстрації XXXXX

Інв №

Міністерство аграрної політики України
Український науково-дослідний інститут
спирту і біотехнології продовольчих продуктів
(УкрНДІспиртбіопрод)
03190, м. Київ-190, пров. Бабушкіна, 3;
тел/факс (044) 518 51 10

ЗВІТ
ПРО ДОСЛІДНО-КОНСТРУКТОРСЬКУ РОБОТУ
Розроблення раціонального енергоощадного комплексу з виробництва
біоетанолу з використанням ректифікаційних та адсорбційних процесів

ТЕХНІКО-ЕКОНОМІЧНА ОЦІНКА ВАРІАНТІВ КОМПЛЕКСУ
З ВИРОБНИЦТВА БІОЕТАНОЛУ
(проміжний)

Частина 2

2009

В.5 Титульний аркуш звіту про НДР, складеного фізичною особою

УДК XXXXX

УКПП XXXXX

№ держреєстрації XXXXX

Інв №

Л. П. Кисільова

03115, м. Київ, вул. Святошинська, буд. XX, кв. XX; тел. XXX-XX-XX

**ЗВІТ
ПРО НАУКОВО-ДОСЛІДНУ РОБОТУ**

Дослідження теоретичних і практичних аспектів проведення
судової експертизи об'єктів права інтелектуальної власності

**ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ
ОСНОВНИХ НАПРЯМІВ СУДОВОЇ ЕКСПЕРТИЗИ
У СФЕРІ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ
(проміжний)**

_____ Л. Кисільова
(підпис)
(дата)

2010

Рукопис закінчено 15 вересня 2010 р.

ПРИКЛАД ОФОРМЛЕННЯ СПИСКУ АВТОРІВ ЗВІТУ ПРО НДР

СПИСОК АВТОРІВ

Керівник НДР,
директор НДЦСЕПІВ,
д-р юр. наук,
канд. екон. наук, професор

(підпис)

(дата)

П. Г. Кравченко
(вступ; розділи 1, 2, 4;
висновки; рекомендації;
додаток Б)

Відповідальні виконавці:
Заступник директора,
канд. екон. наук

(підпис)

(дата)

Н. І. Мрякова
(реферат; розділи 2, 3, 5;
висновки; додатки Б, В)

Завідувач лабораторії
економічних досліджень,
канд. екон. наук

(підпис)

(дата)

І. М. Мащенко
(підрозділи 3.4, 3.5;
розділ 4)

Виконавці:
Старш. наук. співроб.

(підпис)

(дата)

І. В. Стародубцев
(підрозділи 3.3, 3.5, 3.7)

Наук. співроб.

(підпис)

(дата)

А. А. Красніков
(додаток А; ВАТ «Мотор
Січ», м. Запоріжжя)

Мол. наук. співроб.

(підпис)

(дата)

Н. М. Карпова
(підрозділи 3.2, 3.6, 3.8)

Код УКНД 01.140.40

Ключові слова: документація, звіт у сфері науки, звіт у сфері техніки, порядок викладання матеріалу, правила оформлювання, стандарт.

Науково-практичне видання

**ЗБІРНИК
НОРМАТИВНО-ПРАВОВИХ АКТІВ
У СФЕРІ НАУКОВОЇ
ТА НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ
ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ**

Упорядники:

Швець Дмитро Володимирович,
Бакумов Олександр Сергійович,
Хань Олександр Олександрович та ін.

Комп'ютерна верстка *О. А. Федосєєвої*

Підписано до друку з оригінал-макета 11.12.2019.
Формат 60×84 ¹/₈. Папір газетний. Гарнітура Times.
Ум. друк. арк. 102,3. Обл.-вид. арк. 105,4. Вид. № 2308.
Тираж 100 прим.

Видавництво «Право» Національної академії правових наук України
та Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого
вул. Чернишевська, 80а, Харків, 61002, Україна
Тел./факс (057) 716-45-53
Сайт: www.pravo-izdat.com.ua
E-mail для авторів: verstka@pravo-izdat.com.ua
E-mail для замовлень: sales@pravo-izdat.com.ua

Свідectво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів
видавничої продукції – серія ДК № 4219 від 01.12.2011 р.

Виготовлено в друкарні ФОП Дуюнова Т. В.
Тел. (057) 717-28-80